

HUYỀN TIẾN

Lâm Thị
Lang Cô

Mục lục

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 1](#)

[Chương 131 *H*](#)

[Chương 132](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 2](#)

[Chương 133](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 3](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137 \[1\]](#)

[Chương 137 \[2\] *H*](#)

[Chương 137 \[3\]](#)

[Chương 138](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 4](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 5](#)

[Chương 001](#)
[Chương 002](#)
[Chương 003](#)
[Chương 004](#)
[Chương 005](#)
[Chương 006](#)
[Chương 007](#)
[Chương 008](#)
[Chương 009](#)
[Chương 010](#)
[Chương 011](#)
[Chương 012](#)
[Chương 013: “Em nguyện ý”](#)
[Chương 014: Ở lại](#)
[Chương 015: Đôi tai tuyết trắng dần đỏ lên](#)
[Chương 016: Trước mắt chỉ có thể tránh đi đôi môi đỏ hồng ấy.](#)
[Chương 017: Tay nắm lấy dưới ga giường, cắn môi dưới phát ra hơi thở rất nhỏ](#)
[Chương 018](#)
[Chương 019](#)
[Chương 020: Phiên Cổ tiểu thư, làm đối tượng thăm mếu của tôi](#)
[Chương 021: Cổ tổng, cô ship hay không ship CP](#)
[Chương 022: Lâm-Cổ là thật](#)
[Chương 023: Fan hâm mộ của Cổ Nghiên Thu còn nhiều hơn cả minh tinh](#)
[Chương 024: Một tay ôm Cổ Nghiên Thu vào lòng](#)
[Chương 025: Cổ Nghiên Thu: Mấy người là đồ đầu heo!](#)
[Chương 026: Cổ Nghiên Thu tháo Phạt châu xuống](#)
[Chương 027: Kim chủ thần bí Cổ Nghiên Thu](#)
[Chương 028: Giải phong tình](#)
[Chương 029](#)
[Chương 030: Chậm rãi trượt đến đôi môi xinh đẹp như châu sa](#)
[Chương 031: Không thể quang minh chính đại theo đuổi nàng, chỉ có thể](#)

lén lút.

Chương 032

Chương 033: Mém tí Cố Nghiên Thu đã bóp nát chuối Phật châu trong tay

Chương 034: Chị không có bạn trai

Chương 035: Miệng đắng lưỡi khô

Chương 036

Chương 037: “Không cần”

Chương 038: Sắc dục huân tâm

Chương 039: Toàn thế giới đều biết chúng ta cùng giường chung gối

Chương 040: Có chút quyến rũ

Chương 041: Có chút thích chị

Chương 042: “Có muốn không?” – “. . . Muốn.”

Chương 043: Môi chị ấy thật mềm

Chương 044: Truy vợ như nước sôi lửa bỏng

Chương 045: Mưu sát bà xã

Chương 046: “Ah”

Chương 047: Hãy ôm chị

Chương 048: Mỹ nhân kế

Chương 049: Cường hôn

Chương 050: Túng dục quá độ

Chương 75

Chương 87

Chương 100: Thắng không đáng kiêu ngạo, thua mới là một môn học vấn

Chương 101: Cố tổng vậy mà lại là thụ

Chương 102: Chỉ cần ta ở bên nhau

Chương 103: Bọn mình đã kết hôn

Chương 104: Chạm vào em

Chương 105: Có chút, muốn cho em khoái hoạt

Chương 106: Rất kịch liệt

Chương 107: Hôn trộm

Chương 108: Dìu dắt

Chương 109: Vì mình, vì Cố Nghiên Thu

[Chương 110: Vì em là bảo bối của chị](#)
[Chương 111: Nhiễm · Nữu Hồ Lộc · Thanh Thanh](#)
[Chương 112: Được một tấc, tiến một thước](#)
[Chương 113: Ca này khó](#)
[Chương 114 \[H\] – Mộng tưởng Cổ công trở thành sự thật](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119: “Cậu cảm thấy em ấy thật sự yêu mình sao?”](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122: Hãy chỉ tôi cách làm sao để yêu một người](#)
[Chương 123: Cam tâm làm thụ](#)
[Chương 124: Kiểu 'xe' mới](#)
[Chương 125: Cắn vành tai Lâm Duyệt Vi](#)
[Chương 126: *H Trừu Tượng*](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131 *H*](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137 \[1\]](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)

Chương 001

Cánh môi nóng lên, Cố Nghiên Thu đã chủ động hôn nàng

Lễ kết hôn của Lâm Duyệt Vi và Cố Nghiên Thu được cử hành tại giáo đường lớn nhất thành phố B.

Hai đại hào môn Lâm – Cố liên hôn, đây là sự kiện trọng đại nhất gần đây trong giới thương nhân.

Hôn lễ ngày ấy diễn ra dưới nền trời xanh lam được khắc thêm một màu nắng vàng rực rỡ, tạo thành một đường chân trời chia tách mảnh trời và đất thành hai thế giới riêng biệt, từng tia nắng chiếu lên mảng vườn xanh ngắt trải rộng, thông dong ưu nhã mà xuyên qua dòng người tấp nập.

Buổi lễ còn chưa bắt đầu, mọi người đã bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Nghe nói tiểu thư nhà họ Cố cũng thật sự là đáng thương, mẹ qua đời chưa bao lâu Cố tổng đã mang tiểu tam về phù chính, không chỉ vậy còn mang về theo một vị anh trai hờ, chưa hết đâu nha, đứa con riêng ấy nghe nói còn lớn hơn cô ấy hai tuổi đầu, rõ ràng trước khi Cố tổng kết hôn đã ra ngoài truyền bá phong lưu rồi.”

“Nghe nói Cố Nghiên Thu trước giờ vẫn luôn theo học ở nước ngoài, sau khi tốt nghiệp về nước mới nghe thấy tin dữ này, sững sốt đến một giọt nước mắt cũng không thể rơi nổi, trông coi trước linh đường Cố lão phu nhân ba ngày ba đêm, sau đó còn phải vui vẻ hoan nghênh người anh trai

mới.”

“Con bé Nghiên Thu ấy tôi còn chưa kịp bế lần nào, bây giờ ..... Aizzz.”

“Cho rằng con bé thật chịu nhận người mẹ và vị anh trai hờ ấy à? Thật ra chỉ muốn cùng đưa con riêng tranh gia sản thôi, nghĩ con gái của lão cáo già họ Cố là cây đèn cạn dầu sao?” Có người cười nhạt, đong đưa ly rượu đế cao màu đỏ thẫm, “Cứ chờ mà xem đi, bây giờ Cố Nghiên Thu đã leo lên cành cây cao nhà họ Lâm, nhà họ Cố e rằng sẽ sớm thay đổi thời tiết thôi.”

– *Phía sau khán đài tổ chức hôn lễ* –

Nhân vật chính Cố Nghiên Thu đang được mọi người đàm luận thì ngồi ngay ngắn trước gương, trên đầu gối còn lật mở một phần báo cáo mang tên 《 tính khả thi của phương án XXX 》, dáng ngồi đoan chính đến gần như cứng nhắc, mái tóc dài đen nhánh như mây, tản mát sau chiếc cổ thon dài như thiên nga.

Váy cưới bằng lụa mềm mại bên dưới ánh đèn tản ra một tầng ánh sáng nhu hòa như ngọc, lớp vải dệt tinh tế được cắt may hoàn mỹ ôm sát cơ thể càng thêm lung linh hấp dẫn. Cô gái trong gương ước chừng chỉ mới hai mươi lăm tuổi, dung nhan tuy sắc sảo nhưng lại đượm vẻ cô đơn.

Bên tay Cố Nghiên Thu rũ xuống một chuỗi Phật châu, ngón tay cái không nhanh không chậm mà lần qua từng hạt từng hạt một. Cả người giống như một cây trầm hương đã nhóm lửa, trang dung tinh xảo cùng trang phục hoa lệ, nhưng vẫn toát ra vẻ trầm ổn mà mộc mạc, hoàn toàn khác với bầu không khí “khắp chốn mừng vui” bên ngoài.

Thư ký gõ rồi mở cửa, cung cung kính kính mà nhắc nhở cô: “Tiểu Cố tổng, sắp tới giờ rồi.”

“Tôi biết rồi.” Cố Nghiên Thu khép folder lại, thư ký giúp cô nhận lấy bỏ vào trong túi công văn.

Chuyên viên trang điểm giúp cô bổ trang thêm một lần cuối cùng, cô vốn dĩ đã xinh đẹp, ngũ quan xuất chúng, thêm chút phấn son thì lại càng kinh thiên động phách. Chuyên viên trang điểm hôm nay đã vì nhìn cô mà sửng sốt thất thần rất nhiều lần, nhưng Cố Nghiên Thu cũng chưa nói gì, mỗi lần cô đều chỉ lẳng lặng chờ đối phương hoàn hồn, cực kỳ có giáo dưỡng. Ngược lại càng khiến chuyên viên trang điểm cứ liên tiếp đỏ mặt xin lỗi.

“Không sao.” Giọng cô trầm thấp an tĩnh, chất giọng lạnh nhuận tựa như ánh trăng bàng bạc chiếu lên nhám thạch nơi đáy nước.

Chuyên viên trang điểm giơ tay giúp cô buông khăn voan xuống, tinh tế quan sát một phen, khuôn mặt cô được miêu tả tỉ mỉ dưới lớp lụa trắng như ẩn như hiện, càng thêm rung động lòng người. Chuyên viên trang điểm đã từng trang điểm cho nhiều người như vậy, trong đó không thiếu minh tinh nổi tiếng, nhưng tư tâm vẫn cảm thấy có thể có tướng mạo cùng khí chất như Cố Nghiên Thu vậy , thì chỉ có thể thêm đếm trên đầu ngón tay.

“Hôn lễ bắt đầu rồi.” Người tới lại nhắc nhở thêm lần nữa.

Động tác Cố Nghiên Thu lần hạt Phật châu hơi khựng lại, treo lên cổ tay, rồi lộ ra một nụ cười ngắn ngủi: “Đi thôi.”

***

Cánh cửa dẫn lên lễ đường mở rộng, tân khách và gia nhân đã ngồi đầy bàn, một đôi tân nhân nắm tay bước qua hoa môn, trong làn váy tầng tầng lớp lớp mềm mại, váy cưới thuần trắng đầy thánh khiết. Hai người bước qua, khiến những tán hoa tử đằng lay động. Một chiếc khay phấn điêu ngọc

trắc màu đỏ rực, được đặt bên cạnh đôi tân nhân.

Vị mục sư hiền lành nhìn đôi bích nhân trước mặt, hòa ái mà tiến hành những câu hỏi thành tín nhất.

“Cô Lâm Duyệt Vi, bất luận bần cùng, tật bệnh, thống khổ, giàu có, khỏe mạnh, kộoãi lạc, hạnh phúc, cô cũng nguyện ý ở bên cô Cố Nghiên Thu không rời không bỏ, một đời một thế yêu thương che chở cô ấy?”

Lâm Duyệt Vi không chút do dự, nói: “Tôi nguyện ý.”

“Cô Cố Nghiên Thu, bất luận bần cùng, tật bệnh, thống khổ, giàu có, khỏe mạnh, kộoãi lạc, hạnh phúc, cô cũng nguyện ý ở bên cô Lâm Duyệt Vi không rời không bỏ, một đời một thế yêu thương che chở cô ấy?”

Cố Nghiên Thu cũng không chút chần chờ, đầy khí phách mà nói: “Tôi nguyện ý.”

Cố Nghiên Thu biết lúc này nhất định đang có người đang tự cắn nát hàm răng trắng của mình, may mà vị Lâm tiểu thư trước mắt này, đáp ứng cùng cô thành hôn.

Lâm Duyệt Vi nhận thấy Cố Nghiên Thu đang nhìn mình, đôi mi thanh tú dưới lớp khăn voan hơi hơi lay động.

Mục sư: “Tôi nhân danh chúa, tuyên bố hai vị chính thức thành hôn, bây giờ hai người có thể trao đổi nhẫn cho nhau.”

Hai chiếc nhẫn đều là kiểu nữ, màu bạc đơn giản tô điểm bởi một hạt kim cương, là do Lâm Duyệt Vi chọn. Nàng đáp ứng kết hôn, Cố Nghiên Thu đối với bất kỳ yêu cầu nào của nàng cũng đều không có gì dị nghị.

Cố Nghiên Thu mang bao tay đăng-ten, nắm lấy tay Lâm Duyệt Vi, lấy một chiếc nhẫn từ trên khay, chậm rãi đeo lên ngón áp út của nàng, viên kim cương phản chiếu ánh sáng, tô điểm trên ngón tay thon dài càng trở nên phá lệ xinh đẹp.

Người ta vẫn hay nói ngón áp út trên tay trái nối liền với trái tim, mặc dù chỉ là một bản kế ước, nhưng trong lòng cô vẫn có một loại cảm xúc khó hiểu đang tuôn trào, cô thuận thế nhìn về phía chuỗi ngọc trên cổ tay, chuỗi châu phảng phất cũng đang yên tĩnh mà ôn nhu chăm chú nhìn cô.

Cô rũ mắt, thu lại một chút thủy quang loáng thoáng nơi đáy mắt.

Đối phương cũng bắt chước làm theo, đeo nhẫn vào cho cô, thời điểm người ấy tới gần mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể phảng phất toả ra rất dễ chịu. Lâm Duyệt Vi tiến tới rất gần, tựa như mặt hai người sắp dán vào nhau, khi cả hai tách ra còn nghe cô ấy thấp giọng khích lệ cô một câu: “Tay của chị rất đẹp.”

Cố Nghiên Thu lễ phép đáp trả: “Em cũng vậy.”

Lâm Duyệt Vi hơi mỉm cười.

Xem như trao đổi thói phòng lẫn nhau.

Mục sư: “Bây giờ hai vị có thể hôn nhau.”

Khi hai người đồng thời vén khăn voan, thì đều khẽ giật mình.

Nếu nói ra chắc tất cả mọi người đang ngồi đây sẽ không tin, nhưng trước khi kết hôn cả hai chưa từng gặp mặt.

Cố Nghiên Thu từ khi sinh ra đã có một đôi mắt đan phượng rất điển hình,

lúc nào cũng lấp lánh ánh nước tự nhiên dao động, khóe mắt hướng xuống, đuôi mắt rất dài, phía trước hơi hơi nhếch lên, đồng tử đen láy, mỗi khi chăm chú nhìn vào ai, thì tựa như có thể câu đi hồn phách của người ấy, cánh môi mỏng manh khẽ mím, tự mang trong người khí chất cấm dục. Không cần phải mở miệng nói chuyện, chỉ cần đứng ở bất kỳ nơi nào, cũng đều có thể trở thành tác phẩm nghệ thuật cao nhã trân quý.

Đẹp đến khiến tất cả mọi người tại đương trường không thể dời đi ánh mắt.

Nhưng trong những người đó không bao gồm Lâm Duyệt Vi.

Mục sư lặp lại một lần: “Bây giờ hai vị có thể hôn nhau.”

Cố Nghiên Thu nhìn Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi đang suy nghĩ chuyện khác, nên không nhìn cô.

Mục sư: “Hai vị cô dâu?”

Lâm Duyệt Vi ngược mắt, vừa vặn chạm phải đồng tử lạnh lùng xinh đẹp của đối phương: “Hả?”

Cánh môi nóng lên, Cố Nghiên Thu đã chủ động hôn lên môi nàng.

.....

Sau khi hôn lễ kết thúc, tới nơi không còn ai, Cố Nghiên Thu bèn cố ý nói với Lâm Duyệt Vi: “Xin lỗi.”

“Vì sao lại xin lỗi?” Lâm Duyệt Vi không rõ nội tình.

“Vừa rồi chưa được em đồng ý đã hôn em.” Cố Nghiên Thu nhìn nàng, đáy mắt là một chấm mực phản chiếu trong ánh đèn, mười phần chân thành.

“À, không sao, do tôi thất thần.” Lâm Duyệt Vi nhún vai, không để bụng, dù sao đều là trình tự.

“.....”

“.....”

Hai người lâm vào một bầu không khí ngượng ngùng đến vi diệu.

Cố Nghiên Thu ho nhẹ một tiếng, đề nghị: “Tiệc cưới đã bắt đầu rồi, chúng ta đi thay quần áo đi?”

Lâm Duyệt Vi rốt cuộc được giải thoát khỏi không khí ngượng ngùng đến khó thở, cười nói: “Ừm.”

Động tác Cố Nghiên Thu có chút nhanh, bèn đứng trước cửa phòng thay đồ chờ người, nét mặt trầm tĩnh, không biết còn tưởng rằng đây không phải ngày vui trọng đại gì với cô.

“Bên này.” Sau khi Lâm Duyệt Vi bước ra, nhìn về phía phát ra tiếng Cố Nghiên Thu, đáy mắt thoáng hiện ra một tia kinh diễm.

Váy cưới long trọng, lễ phục đoan trang, trang điểm nhẹ trông rất thích hợp, nhưng trên cổ tay lại mang một chuỗi Phật châu, có hơi chướng mắt một chút, cô ấy không biết hôm nay là ngày gì sao?

Cố Nghiên Thu hơi cong lưng, vươn một bàn tay về phía nàng, Lâm Duyệt Vi đặt tay lên tay cô, hai người nắm tay nhau đi về phía trước, tóc mai tư mài, hết như một đôi tình lữ ân ái. Cố Nghiên Thu lớn hơn so với Lâm Duyệt Vi bốn tuổi, lại trèo cao lên hôn với Lâm gia, đương nhiên phải chiều cố nàng, bèn nói: “Tôi nghe dì nói em không giỏi giao tiếp, chờ lát

nữa khi người khác hỏi chuyện, em không cần phải nói, cứ để tôi trả lời.”

“Rượu tôi giúp em cản, tửu lượng của tôi cũng khá.”

“Mời rượu xong em có thể qua chỗ mẹ, tôi sẽ tới tìm em.”

Cô lại nhìn nhìn đôi vai ngọc trắng như tuyết của đối phương lộ ở bên ngoài, hỏi: “Lạnh hay không? Muốn tôi quay lại lấy áo khoác cho em?”

Người này có chất giọng lạnh, mỗi khi nói chuyện giống như dùng trường kiếm gõ lên đá dưới đáy nước, tựa như gió mát thanh hàn.

Lời còn chưa dứt, đã thấy bà vai Lâm Duyệt Vi tức khắc co rúm lại một chút: “.....”

Cố Nghiên Thu hiểu ý mà dừng lại, hòa nhã nói: “Em ở chỗ này chờ tôi trong chốc lát, tôi quay lại lấy.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Bóng dáng yếu điệu mảnh khảnh càng lúc càng xa, Lâm Duyệt Vi liếc liếc môi trên, không biết nghĩ đến chuyện buồn cười gì, mà ngón tay thon dài cứ gõ lên lan can bên cạnh, nghiền ngẫm một hồi lại cong cong khóe môi.

Cố Nghiên Thu trở về rất mau, trên người có thêm chiếc áo choàng lông dê quả thật ấm áp hơn rất nhiều, Lâm Duyệt Vi uể oải cúi thấp cằm, lễ phép mà xa cách cảm ơn: “Làm phiền Cố tiểu thư.”

“Lâm tiểu thư khách khí rồi.”

Trong tiệc cưới, Cố Nghiên Thu dẫn Lâm Duyệt Vi tới từng bàn kính rượu, đối phương gặp cô cháu gái hiền lành nên rất nhiệt tình chúc rượu, thỉnh

thoảng còn có người khoác tay lên bờ vai cô, Lâm Duyệt Vi dùng dư quang quan sát biểu tình của Cố Nghiên Thu, phát hiện suốt cả quá trình cô đều không chút dao động.

Từ đầu tới cuối Lâm Duyệt Vi cũng không hề uống một ngụm rượu nào, thứ nàng đựng trong cốc thật ra là nước, ngay cả Cố Nghiên Thu cũng không biết.

Nhưng thật ra có rất nhiều người kính rượu nàng, rốt cuộc thì nàng vẫn là hòn ngọc quý trên tay của Lâm thị. Cố Nghiên Thu nói chuyện giữ lời, nói ngăn thì tất cả đều ngăn giúp nàng, chứ nếu không với kiểu kính rượu này, thì cho dù là nước cũng đủ khiến Lâm Duyệt Vi nàng sặc.

Cuối cùng cả hai ngồi xuống cùng bàn với hai bên gia đình, Cố Nghiên Thu hô một tiếng “Ba”, Cố Hòa ừ một tiếng, tặng cho cô và Lâm Duyệt Vi hai bao lì xì, uy nghiêm lại không mất từ ái mà nói: “Hôn nhân hạnh phúc, tốt tốt đẹp đẹp.”

Sau mẹ và vị anh trai hờ cũng một người một bao lì xì, nói một câu chúc may mắn.

Mẹ của Lâm Duyệt Vi thì nhiệt tình hơn nhiều, lôi kéo Cố Nghiên Thu nói đông nói tây, lại hỏi ở nước ngoài như thế nào, hay lại hỏi vừa trở về có thích ứng hay không, Cố Nghiên Thu nhất nhất trả lời, ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Vĩnh viễn biết đúng mực, hiểu tiến thoái, thức lễ tiết, vĩnh viễn lộ ra cảm giác thanh cao cao ngạo mà xa cách. Còn Lâm Duyệt Vi thì chỉ thờ ơ lạnh nhạt trong suốt bữa tiệc, trong mắt nàng thì cô vợ mới cưới về này chẳng khác gì: một cỗ người máy, mỗi bước vận hành đều như được lập trình sẵn.

Ngón tay nhỏ dài khê dùng nĩa cắt một mẫu bánh ngọt phương tây màu ngà

sữa trên đĩa, Lâm Duyệt Vi vừa ăn, bàn tay trắng khê che miệng, không ai thấy được nàng đang nở nụ cười mà không phải cười trên môi.

Không biết người như vậy mất đi thần thái sẽ có dáng vẻ gì?

Sau khi tiệc cưới kết thúc, hai người cùng bước lên xe trong ánh nhìn dõi theo của hai bên gia trưởng, chiếc xe lăn bánh tiến tiến vào màn đêm sâu thẳm.

Khoảng chừng nửa giờ sau, chiếc Maybach màu đen tuyền ngừng lại ngay trước một tòa biệt thự ba tầng độc lập, tài xế quay đầu lại nói: “Tiểu thư, tới hôn phòng rồi.”

Chương 002

Khí tức trầm hương ngào ngạt từ người trước mặt chạm rãi vây lấy nàng, đầy quyến rũ trong nguy hiểm.

“Lâm tiểu thư mời.” Cố Nghiên Thu lễ phép khiêm nhường nói.

Tuy rằng người bên ngoài nhìn vào thấy buổi hôn lễ hôm nay có thanh thế rất lớn, tưởng chừng được chuẩn bị đến thập phần phức tạp, nhưng mọi chuyện hoàn toàn không liên quan tới Lâm Duyệt Vi, nhẵn cười và lễ phục được tuyển chọn dựa trên kiểu dáng yêu thích của nàng, và nàng chỉ tùy tiện chỉ đại một cái trước hôn lễ.

Tuy là như thế, nhưng hôm nay trời còn chưa sáng nàng đã bị đánh thức,

tối tối lui lui mà lăn lộn cả ngày, thực sự là mệt mỏi tới cực điểm, nàng không còn hơi sức khách khí, gật đầu bước xuống xe trước.

Lúc vừa lên xe, Cố Nghiên Thu cũng cùng Lâm Duyệt Vi nói vài câu, nhưng mà đối phương tựa hồ không mấy hưởng ứng, suốt cả chuyến xe không phải nhắm mắt dưỡng thần, thì cúi đầu chơi di động, cùng bằng hữu nói chuyện phiếm.

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt mỉm cười, đối với thái độ của nàng, cô không mấy để tâm, vốn dĩ chỉ là một giao ước, cô là người được lợi trong chuyện này, cho dù đối phương không muốn giao tiếp với cô, hay nổi tính tình trẻ con cũng là chuyện đương nhiên.

Hôn phòng được thiết kế theo phong cách Gothic cổ điển, nhưng trước cửa lớn lại treo hai chiếc đèn lồng màu đỏ thẫm, bên trên dán chữ song hỉ.

Lâm Duyệt Vi đi đến cửa ngửa đầu nhìn thoáng qua, biểu tình lộ ra mười phần ghét bỏ, nửa nạc nửa mỡ, chẳng ra cái gì cả, vừa thấy đã biết là do mẹ nàng bày ra chủ ý này. Nàng trợn trừng mắt về phía trước, không khéo thật bị Cố Nghiên Thu hớp hồn rồi.

Lâm Duyệt Vi bắt gặp ánh mắt Cố Nghiên Thu nhìn qua, hai ánh mắt đối diện nhau, chậm chạp không ai nhường bộ ai.

Cho đến khi Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mở miệng nhắc nhở: “Lâm tiểu thư?” Đôi tai như tuyết trắng của cô khẽ hiện lên một chút màu hồng mỏng manh.

Lâm Duyệt Vi như người trong mộng chợt tỉnh, “Hả?”

Mật mã vào nhà mẹ nàng đã sớm nói cho nàng biết, trong đầu nhớ thuộc lòng từng con số, thế mà đến khi ấn lại nhầm ba lần.

“Hay để tôi thử đi Lâm tiểu thư.”

“Làm phiền.” Lâm Duyệt Vi hơi hơi gật đầu, không miễn cưỡng chính mình, tránh sang một bên.

Cố Nghiên Thu tiến lên, khi cô khẽ lướt qua, thì Lâm Duyệt Vi chợt ngửi thấy mùi trầm hương độc đáo tỏa ra từ người cô, không biết vì lý do gì mà điều này khiến những suy nghĩ vây quanh đầu nàng khẽ yên tĩnh, rũ mắt nhìn động tác của đối phương.

Xương tay Cố Nghiên Thu rõ ràng, ngón tay linh hoạt, nhẹ ấn vài lần, thì “Tích” một tiếng, khoá cửa tự động mở từ bên trong.

Lâm Duyệt Vi vừa thấy bố trí bên trong thì bèn nhẹ nhàng thở ra, may mà mẹ nàng cũng chưa phát rồ đến mức dán chữ song hỉ đỏ khắp nhà, nếu không nàng cũng không biết làm sao sống nổi.

Lâm Duyệt Vi thay dép lê, cùng Cố Nghiên Thu “tuần tra” một lần trên lầu. Căn biệt thự được chia đều cho phòng ngủ chính và phòng ngủ phụ, phòng ngủ chính có quầy bar mini, phòng sách nhỏ và phòng khách, còn phòng ngủ phụ chỉ có một chiếc giường lớn phối cùng một bộ ghế sofa.

Lâm Duyệt Vi đã nhắm trúng phòng ngủ chính, nhưng nàng cảm thấy nói thẳng ra như vậy không hay cho lắm, sau khi xem phòng xong Cố Nghiên Thu chủ động nói: “Tôi sẽ ở phòng ngủ phụ.”

Lâm Duyệt Vi làm bộ làm tịch mà khách khí một chút: “Vậy đâu có được?”

Cố Nghiên Thu sao có thể không biết nàng thích phòng ngủ chính, mới vừa rồi trông mắt nàng sắp dính chặt vào phòng không gỡ ra được, bây giờ thấy nàng rõ ràng rất muốn lại còn cần thủ lễ phép thì bất giác cảm thấy khá

buồn cười.

Nhưng khi Cố Nghiên Thu mở miệng giọng điệu lại vững vàng đến nghe không ra một chút cảm xúc nào: “Tôi thích phòng ngủ nhỏ một chút.”

Lâm Duyệt Vi thuận nước đẩy thuyền cười nói: “Vây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Cố Nghiên Thu gật đầu, xoay người xuống lầu.

Lâm Duyệt Vi ngã xuống sô pha trong phòng, thử chất lượng của sô pha, tiếp theo tay chạm vào chỗ này, chạm vào chỗ kia, cẩn thận mà kiểm tra. Nàng được nuông chiều từ bé, bình thường sống tương đối sạch sẽ, một chút bụi bặm cũng không thể có, từ từ nuôi dưỡng thành thói quen.

Cộc cộc cộc—

Lâm Duyệt Vi đang dùng giấy khăn lau tủ đầu giường ngẩng đầu nhìn lại.

Cố Nghiên Thu đã quay lại, bên chân là rương hành lý của nàng.

“Tôi vừa xuống lấy hành lý, thuận tiện giúp em mang lên.”

“Làm phiền rồi.” Lâm Duyệt Vi chạy nhanh tới nhận rương hành lý, nói lời cảm ơn, “Quấy rầy Cố tiểu thư.”

“Không phiền, tôi đi trước.” Cố Nghiên Thu chỉ chỉ dưới lầu.

“Ừm.”

Cô tới rồi lại đi, Lâm Duyệt Vi đứng ở cửa nhìn bóng dáng cô đến thất thần, rồi sau đó hơi hơi nhăn mi, trong đầu tràn ngập nghi vấn lớn lớn nhỏ

nhỏ.

Nàng không hiểu Cố Nghiên Thu, một chút cũng không hiểu. Là cô nhận giao ước hôn nhân này, hay là do mẹ nàng dốc lòng thúc đẩy.

Cố Nghiên Thu ở nước ngoài du học nhiều năm, vừa về nước đã nghe tin dữ mẹ ruột bệnh nặng qua đời, sau lại nghe tin mẹ cùng anh trai kế Cố Phi Tuyền đã tới ở Cố gia, nghiễm nhiên có thể thay thế địa vị trước đó của Cố phu nhân và Cố Nghiên Thu. Cô một mình tứ cố vô thân, bà Lâm vì thấy cô bơ vơ không nơi nương tựa, muốn giúp cô tranh đoạt gia sản nên mới lập ra kế hoạch này, giúp cô trở thành người nhà Lâm gia, có Lâm gia chống lưng, người nhà họ Cố sẽ không ai dám khi dễ cô.

Về phần nguyên nhân, nghe bà Lâm nói, trước đây Cố phu nhân – cũng chính là mẹ ruột của Cố Nghiên Thu khi Lâm Duyệt Vi còn rất nhỏ đã từng cứu mạng của nàng, bây giờ bất quá chỉ là lấy thân báo đáp thôi.

Lúc bà Lâm nhắc tới chuyện này, Lâm Duyệt Vi cũng có chút ấn tượng, hồi nhỏ trong một lần ham chơi mém tí thì chết đuối, may được một thần tiên tỷ tỷ cứu vớt, thần tiên tỷ tỷ trông như thế nào thì nàng không nhớ nổi, chỉ nhớ rõ người ấy rất rất xinh đẹp, trong lòng Lâm Duyệt Vi thuở nhỏ, không có ai đẹp hơn so với thần tiên tỷ tỷ.

Nếu con gái của thần tiên tỷ tỷ đã gặp nạn, kết thì cứ kết đi, cùng lắm chỉ có mấy năm.

Lâm Duyệt Vi không dự tính yêu đương, nàng còn có chuyện muốn làm, đối với loại chuyện không liên quan này không suy nghĩ quá nhiều.

Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nàng định định tâm thần, xoay người mở cửa phòng.

***

Lâm Duyệt Vi tẩy trang rồi tắm rửa, vốn tính đi ngủ, nhưng khi mở cửa phòng thì phát hiện phòng khách dưới lầu vẫn còn sáng đèn, vì lòng hiếu kỳ cho phép, nàng lê dép lê bước xuống lầu.

Phòng khách không một bóng người, nhưng trong phòng bếp lại có một bóng lưng, ánh đèn nhẹ nhàng rũ xuống thân ảnh mỏng manh xinh đẹp ấy.

Cố Nghiên Thu vừa lăn tràng hạt, vừa lẳng lẳng nhìn hơi nước thoát khỏi nắp nồi.

Cô tắt lửa.

Từ tủ bát tìm ra hai chiếc ly rồi rửa sạch, đặt trên bồn rửa, rót thứ trong nồi vào ly.

Rõ ràng là hành động bình thường đến cực điểm, nhưng là vì cô mà toát ra đầy vẻ ưu nhã thông dong.

Lâm Duyệt Vi dùng ánh mắt thưởng thức, nhìn vài phút, đúng là không tệ.

Lau khô bếp, Cố Nghiên Thu bưng một ly, Lâm Duyệt Vi tránh né không kịp, vừa vụng chạm phải ánh mắt của đối phương, ánh mắt ấy dừng lại, một giây, hai giây, rồi ba giây.

“Tôi cũng đang tính lên lầu tìm em.”

“Có việc gì?”

Cố Nghiên Thu đưa một ly sang, ôn tồn cười nói: “Trà giải rượu, hương vị có thể không ngon, nhưng có thể bảo đảm ngày mai dậy sẽ không đau đầu.”

Ánh mắt cô quá mức chân thành tha thiết, nếu cự tuyệt phảng phất như phạm vào tội ác tà trời nào đó. Lâm Duyệt Vi bị ma xui quỷ khiến mà tiếp nhận, dù rằng suốt đêm nay nàng không hề uống một giọt rượu nào.

“Uống khi còn nóng, từng thử rồi, để nguội uống không hiệu quả.”

“.....”

“Ừm.” Lâm Duyệt Vi lại lần nữa bị ma xui quỷ khiến mà ngửa đầu uống cạn, trả lại chiếc ly rỗng.

Cố Nghiên Thu lại không tiếp nhận ngay.

Ban ngày lúc cử hành hôn lễ, Lâm Duyệt Vi cũng phải trang điểm, bây giờ tẩy trang, Cố Nghiên Thu mới có thể thấy chân dung thật của nàng.

Nàng trông cực kỳ xinh đẹp.

Vẻ đẹp của Lâm Duyệt Vi không giống cô – dù xa cách nhưng vẫn lộ ra vẻ ôn thuận, còn nàng ngược lại tràn ngập tính công kích và chiếm hữu, nàng như một đóa hoa hồng diễm lệ nhất trong rừng sâu, dùng nhan sắc của mình nói cho tất cả mọi người biết, nàng là một đóa hoa kịch độc.

Nhưng càng như thế lại càng khiến người khác muốn với lấy.

“Cố tiểu thư?”

“Hả?.”

“Ly này.” Lâm Duyệt Vi giơ tay, đồng thời nhướng mày.

Chân mày sắc nét cùng đôi mắt to tròn luôn toả sáng phát ra một loại thần thái anh khí bức người.

“Xin lỗi.” Chuỗi tràng hạt trong tay Cố Nghiên Thu bị lẫn trật hai hạt, sau khi nhận lại ly thì quay vào phòng bếp, uống sạch phần của mình, rồi bắt đầu rửa ly.

Lâm Duyệt Vi cùng cô thông báo một tiếng, rồi quay bước lên lầu.

Vừa nhìn di động, mười cuộc gọi nhờ.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nàng gọi lại.

“Mẹ.”

“Con cùng Tiểu Thu ở chung thế nào rồi?” Bà Lâm vẫn bát quái trước sau như một.

“Có thể thế nào? Tương kính như băng.”

“Phát triển nhanh dữ vậy sao?”

“Băng trong khối băng.” Lâm Duyệt Vi đá dép lê, nằm xuống giường, tay gối lên tay mình, “Mẹ nghĩ đi đâu vậy? Mẹ bớt ghé đôi cho con đi, con không có tâm tư yêu đương, cho dù –” nàng đột ngột dứt lời, những lời này không nên nói ra, nói rồi mẹ nàng nhất định sẽ cắn chặt không buông.

“Cho dù cái gì?”

“Không có gì.”

“Không có gì là cái gì, con không nói mẹ sẽ quấy nhiễu đến khi con nói.”

“Sợ mẹ rồi, cho dù chị ấy trông cũng không tệ, con cũng sẽ không động tâm, mẹ nghe hiểu chưa?” Lâm Duyệt Vi bất đắc dĩ nói, “Con thật không muốn yêu đương, mong mẹ bớt lãng phí thời gian.”

“Nói vậy, ba với mẹ con không yêu đương thì làm sao có con?”

“Có phải mẹ tính căn chốt đề tài này trong những năm tiếp theo không? Khi mẹ trạc tuổi con, bà ngoại có hằng ngày thúc giục mẹ sao?”

“Thúc giục chứ.”

“.....” Lâm Duyệt Vi nói, “Mẹ con đột nhiên nhớ tới có chút chuyện, con đi trước, mẹ đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon!” Vừa dứt lời không màng bà Lâm ở đâu dây bên kia hô hoán, Lâm Duyệt Vi tay mắt lanh lẹ mà ấn tắt máy.

Lâm Duyệt Vi thở dài ra một hơi, nhắm mắt lại ngủ.

Ngủ không được, Lâm Duyệt Vi nghiêng lỗ tai nghe động tĩnh cách vách, cách âm tốt ghê, một chút âm thanh cũng không có. Nàng ngồi dậy, mở đèn đọc sách, từ trên giường bước xuống đất, gõ gõ cửa phòng cách vách.

“Ngủ rồi sao?”

“Vẫn chưa, chờ một lát.”

Cửa phòng mở ra từ bên trong, ánh đèn như ánh trăng hắt ra ngoài khung cửa.

Cố Nghiên Thu đứng trước cửa, hình như vừa tắm xong, trên người cô mặc một bộ đồ ngủ màu đen bằng tơ lụa, càng tôn lên nước da như bạch ngọc. Cũng có thể do rất gấp, cô chưa kịp mang dép, bên dưới quần ngủ sẫm màu viền hoa văn, là đôi chân trần, ngón chân xinh đẹp giẫm lên sàn nhà màu nâu gỗ đậm.

Mùi trầm hương ngào ngạt tràn ngập trong hơi thở vô thanh vô tức của người trước mặt chậm rãi vây lấy nàng, vừa quyến rũ lại vừa nguy hiểm.

Lâm Duyệt Vi híp mắt, thối lui về phía sau, kéo dài cự ly an toàn giữa hai người.

“Cố tiểu thư, tôi có chuyện muốn nói với chị.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Nghiên Thu: nói chuyện gì?

Lâm Duyệt Vi: yêu đương ヽ(*°▽°*)ノ

Chương 003

Thấy sắc thay lòng

Phòng của Cố Nghiên Thu khá nhỏ, sofa cũng không đủ chỗ cho hai người ngồi, Lâm Duyệt Vi không nghĩ muốn cho cô vào phòng mình, vì thế hai người quyết định xuống phòng khách dưới lầu một.

“Ba điều giao ước?”

“Ừm.” Lâm Duyệt Vi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy có một số việc vẫn nên tranh thủ nói sớm, miễn gây nên những hiểu lầm không cần thiết.

“Em nói đi.” Cố Nghiên Thu nói.

“Thứ nhất, chúng ta vì sao đồng thời xuất hiện tại căn phòng này, chị hẳn phải rất rõ ràng, tôi sẽ không sống ở đây, nếu có đi sớm về trễ, chị cũng không thể dò hỏi hành tung của tôi, tôi sợ phiền toái, tương tự, tôi cũng sẽ không quấy rầy chị.”

Cố Nghiên Thu mím môi.

Lâm Duyệt Vi lập tức cảnh giác nói: “Sao vậy? Chị không đồng ý?” Vừa rồi rõ ràng thấy chị ta ngăn người đối diện mình, chẳng lẽ thật thấy sắc náy lòng tham?

“Em hiểu lầm rồi Lâm tiểu thư, tôi chỉ cảm thấy.....” Cố Nghiên Thu dừng một chút, nói, “Yêu cầu này của em quá đơn giản, nếu em có giao ước mới, đại khái có thể tính như điều lệ đi kèm, miễn việc em lãng phí một điều trong giao ước.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nàng nói: “Tôi nói, chị cứ nghe là được rồi, nghĩ xem có nên đáp ứng hay không, không cần chị thay tôi suy xét.”

Lòng tốt của Cố Nghiên Thu bỗng chốc trở thành lòng lang dạ thú, mà cô cũng không giận, nhẹ nhàng mỉm cười, bày ra bộ dáng tiếp tục chăm chú lắng nghe.

Nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của cô khiến lòng Lâm Duyệt Vi lặng lẽ dâng lên một chút hiếu kỳ.

Dựa theo cách nói của mẹ nàng, Cố Nghiên Thu mới chịu tang mẹ, lại bị người nhà xa lánh, hẳn là ngậm đắng nuốt cay tới cực điểm, mặc dù không phải như thế, nhưng cũng sẽ không giống hiện tại, phảng phất như chưa từng có việc gì phát sinh.

Người như vậy, nếu không phải vô tâm không phối, thì chính là cực kỳ ăn nhả, có thể nhả thứ mà người thường không thể nhả.

Bất luận là loại trường hợp nào, Lâm Duyệt Vi đều không cho rằng mình hẳn nên...kết thâm giao với cô.

“Lâm tiểu thư?” Cố Nghiên Thu hơi hơi mỉm cười.

“Ừm, chúng ta tiếp tục.”

Giọng điệu Lâm Duyệt Vi nhàn nhạt thay đổi đã bị Cố Nghiên Thu phát hiện, mi tâm nàng không nhúc nhích chậm rãi nhả lại, rồi chợt giãn ra, ngón tay cái khẽ vuốt Phật châu trong tay.

“Thứ hai, tôi không có dự định yêu đương. Đừng hiểu lầm, tôi không phải tự luyện, chỉ là vì phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra, mong Cố tiểu thư sau khi chúng ta sống chung thời thời khắc khắc phải ghi nhớ điểm này, xin đừng động tâm với tôi, tương tự, tôi cũng sẽ không có bất kỳ mơ tưởng gì với chị.”

“Nếu một ngày nào đó em tìm được chân ái, tôi sẽ không can thiệp, hôn ước của chúng ta có thể tùy thời giải trừ.” Cố Nghiên Thu nói.

Lâm Duyệt Vi ngân người.

Nàng càng ngày càng không rõ Cố Nghiên Thu vì sao phải cùng nàng kết hôn, không phải đã nói đoạt lại tài sản trong tay, rồi mới giải trừ quan hệ sao? Tất nhiên, ước định này cũng có kỳ hạn, trong vòng 5 năm, nếu sau 5 năm, Cố Nghiên Thu vẫn chưa thể đạt thành mục đích nói trên, quan hệ giữa hai người sẽ được chấm dứt.

Cố Nghiên Thu nhìn thẳng vào ánh mắt nghi hoặc của nàng, chủ động giải đáp nghi vấn: “Hiện nay Lâm tiểu thư đã giúp tôi đứng vững ở nhà họ Cố, đã là đại ân, không có gì báo đáp.”

Lâm Duyệt Vi hiểu rõ.

Ý của cô chính là nàng giúp cô một đại ân đã đủ rồi, chuyện sau này cô sẽ tự mình giải quyết.

Cô rộng lượng như thế, đảo ngược lại khiến Lâm Duyệt Vi ngượng ngùng: “Chị yên tâm, tôi đã nói rồi, thì nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn.” Chẳng sợ chính là không cần thận để Nguyệt Lão tơ hồng trói buộc, nàng vẫn sẽ tuân thủ lời hứa, tận cho đến ngày hiệp ước không còn hiệu lực.

“Vậy cảm ơn Lâm tiểu thư.” Cố Nghiên Thu hỏi, “Còn điều thứ ba?”

Vẻ mặt Lâm Duyệt Vi nghiêm lại.

“Điều ba chính là.....”

Điều ba là quan trọng nhất.

Lâm Duyệt Vi nghiêm túc mà nhìn Cố Nghiên Thu, kiên quyết nói: “Tôi sẽ không dùng danh nghĩa phu thê tham dự các trường hợp phải xuất hiện

trước công chúng, bất luận là trên phương diện thương nghiệp hay các bữa tiệc mang tính chất tư nhân.”

“Đây là vì sao?”

“Tôi còn có chuyện muốn làm, thân phận phải bảo mật.”

Cố Nghiên Thu liên tưởng tới cách trang điểm đậm của Lâm Duyệt Vi hôm nay, tuy rằng không biết nguyên do, nhưng đó đã là chuyện riêng của nàng. Cố Nghiên Thu hơi suy tư, nói: “Cùng gia đình tôi dùng cơm có tính là vi phạm nội quy không?”

Cô muốn dựa vào cây đại thụ như Lâm gia, không thể không đưa người về nhà ra mắt.

“Nhà chị có bao nhiêu người?”

“Ba tôi, còn thêm hai người nữa.”

Lâm Duyệt Vi không thể xem nhẹ chuyện Cố Nghiên Thu không màng nhắc tới mẹ kế và anh kế Cố Phi Tuyền, trong lòng đã sớm có suy đoán thứ hai, người trước mắt này, là một con mãnh thú đang giấu đi nanh vuốt của mình, bày ra một vẻ mặt thuần thiện vô hại, tùy thời đều có thể vồ lấy con mồi.

“Không tính,” thần sắc Lâm Duyệt Vi tự nhiên nói, “Nhưng tôi có thể sẽ rất bận, chị tốt nhất nên nói sớm với tôi.”

“Đương nhiên.”

“Vậy ba điều này chị đều đáp ứng?” Lâm Duyệt Vi hỏi, kỳ thật nàng cũng chẳng quan tâm mấy.

“Đáp ứng.”

Lâm Duyệt Vi giơ bàn tay lên, Cố Nghiên Thu nhướn mày.

“Kích chương tuyên thệ.” Lâm Duyệt Vi trả lời nàng.

Cố Nghiên Thu cùng nàng ở trên không trung đánh tay vài lần, khi lòng bàn tay hai người chạm nhau, da thịt mềm mại, khiến ngón áp út trên tay phải không khỏi hơi hơi run một chút, tác động tiếng lòng, sau đó rũ mi mắt xuống.

Lâm Duyệt Vi đứng lên, hơi hơi khom người nói: “Vậy tôi trở về phòng?”

“Lâm tiểu thư ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Lâm Duyệt Vi xoay người, Cố Nghiên Thu dõi theo bóng dáng nàng, chuôi phật châu trong tay chậm chạp dịch chuyển.

Lâm Duyệt Vi cảm giác được ánh mắt sau lưng vô cùng rõ ràng, nàng theo bản năng nhú mày, đang muốn quay đầu lại, giọng điệu Cố Nghiên Thu ôn văn hữu lễ đã nhàn nhạt mà vang lên.

“Lâm tiểu thư, tôi vừa nhớ ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Giấy đăng ký kết hôn của chúng ta vẫn còn chưa lãnh, ảnh cưới cũng chưa chụp.” Cố Nghiên Thu đứng lên theo, giữa khoảng cách ba mét, Lâm Duyệt Vi cũng đã xoay người lảng lạng mà đối diện cô.

Ánh đèn treo trên tường khắc họa sườn mặt xinh đẹp của hai người, không khí nhất thời rơi vào trầm lặng.

Lâm Duyệt Vi không biết vì sao lại nhìn ra một chút ý cười trong đôi mắt màu đen như mực, sâu thẳm như một cái giếng cổ của cô, bực mình nói: “Chị cười cái gì?”

Cố Nghiên Thu thật oan uổng muốn chết.

Cô nói: “Tôi không cười.”

Cô quả không cười nhưng trong lòng lại cười. Từ trước đến nay cô đã quen với việc che giấu cảm xúc chân thật của bản thân, việc Lâm Duyệt Vi có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô có phần khiến cô hơi bất ngờ.

Lâm Duyệt Vi rất nhanh thu liễm sự tức giận trong lòng, giọng điệu quyết ăn thua đủ với cô: “Ngày mốt đi, tôi sẽ hẹn nhiếp ảnh gia.”

Cố Nghiên Thu gật gật đầu.

Lâm Duyệt Vi lúc này chẳng còn đoan trang, bước đi như bay chạy nhanh lên lầu rồi trở về phòng, ánh mắt Cố Nghiên Thu đuổi theo, mãi cho đến khi nàng biến mất ở chỗ ngoặt hành lang lầu hai. Cố Nghiên Thu đứng nguyên tại chỗ với vẻ thất thần, nụ cười tinh xảo họa trên mặt dần dần biến mất.

Cô bước lên lầu, mỗi bước chân đều trầm trọng, cùng một tiếng than thở gần như không thể nghe thấy tản mát trong không khí.

***

Ba điều giao ước đã nói xong, đối phương cũng sáng khoái mà đáp ứng rồi, theo lý thuyết thì khúc mắc nên giải cũng đã giải cả rồi, nhưng Lâm Duyệt Vi vẫn không tài nào ngủ được, mỗi khi nhắm mắt thì gương mặt tươi cười ấy của Cố Nghiên Thu lại xuất hiện.

Đường cong của khoé miệng khi mỉm cười, mỗi một một biểu tình đều như được tỉ mỉ thiết kế ra, tuy rằng đẹp nhưng lại hằn lên ấy rất nhiều vết tích.

Chị ấy tồn tại như vậy không mệt sao?

Lâm Duyệt Vi bỗng nhiên mở mắt ra, quát lớn với chính mình: *Người ta sống có mệt hay không thì liên quan gì tới mày? Đúng là lo chuyện bao đồng.*

Lâm Duyệt Vi cố ép mình ngủ, để suy nghĩ quay về với chính mình.

Mấy tháng nay nàng đều gạt ba mẹ đi tham gia thử vai, vòng nào cũng may mắn vượt qua, bây giờ chỉ cần vòng cuối cùng thông báo. Nếu thật sự vòng này cũng qua luôn, nàng phải làm sao mới có thể thuyết phục ba mẹ để nàng bước trên một con đường hoàn toàn khác mong muốn của họ?

Một bên là bức màn mỏng manh chẳng biết thành hay bại, một bên là người thừa kế công ty tiền đồ vô lượng, phàm là người bình thường, ai cũng đều muốn xu lợi tránh hại, nhưng Lâm Duyệt Vi thì lại hoàn toàn khác.

Nàng kéo chăn qua cổ, che lên mắt, không bao lâu sau thì thuận lợi ngủ ngon.

Nàng có tật ngủ nướng, lúc rời giường thì mặt trời đã lên cao. Lâm Duyệt Vi mơ màng, lê bước xuống lầu, gọi tên dì giúp việc trong nhà, không có người đáp lại, ánh mắt nàng nhìn quanh bố cục xung quanh, mới ý thức được hiện tại không phải ở nhà, mà đang ở hôn phòng.

Vừa xoa huyết Thái Dương, Lâm Duyệt Vi vừa giẫm xuống bậc thang cuối cùng, dư quang nơi khoe mắt vô tình bắt gặp một gam màu lạ.

Nàng bóc xuống từ tay vịn cầu thang một miếng Sticky Notes màu vàng óng ánh, rất dễ thấy. Lâm Duyệt Vi dụi dụi mắt, thấy rõ mặt trên có nét bút của nữ thanh tú mà hữu lực—

Trong bếp có cháo đậu đỏ bo bo, nếu không chê, có thể nếm thử.

Trùng hợp, Lâm Duyệt Vi thích nhất ăn cháo đậu đỏ bo bo.

Lâm Duyệt Vi cong môi ngáp một cái, không vào bếp mà tới trước tủ lạnh.

Đuôi lông mày xinh đẹp của nàng bỗng nhiên bị treo cao cao lên, động tác mở tủ lạnh ngừng lại, cẩn thận đọc miếng Sticky Notes dán trên tủ lạnh, vẫn là nét bút ấy—

Buổi sáng uống nước đá không tốt, kiến nghị đổi sang sữa bò, nếu em khẳng khẳng muốn uống nước đá, thì uống ít một chút.

Lửa giận của Lâm Duyệt Vi từ từ bốc lên, chị ta làm sao biết nàng thích dậy sớm uống nước đá? Khăng định do cái miệng rộng của mẹ nàng, dám khai ra hết thói quen ăn uống của nàng với người ta.

Còn vị Cố Nghiên Thu kia, nghĩ mình là ai chứ? Ai cho phép chị ta rảnh rỗi quản nàng nhiều như vậy? Đúng là chó lại đi bắt chuột.

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm “Thỏ con” ở cuối câu một lúc lâu, cười nhạo một tiếng, còn vẽ thỏ con mới ghê gớm chứ? Nàng xé Sticky Notes, vò thành một cục ném vào thùng rác, mở tủ lạnh ra cầm bình nước đá, một hơi uống hết nửa bình.

Nàng sai bước đi tới phòng bếp, lúc đi ngang qua thùng rác còn quay nhìn thoáng qua,

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Dù sao trong nhà cũng không ai, Lâm Duyệt Vi dừng bước hai giây, lấy Sticky Notes từ trong thùng rác ra, nghiêm túc mà quan sát “Thỏ con” thêm một lần nữa, con thỏ này đúng là ngộ, lỗ tai đặc biệt to, nhưng lại khá sinh động, khiến người ta có cảm giác mười phần vui vẻ và thân thiết.

Mười giây đồng hồ sau, nàng bèn xé nát Sticky Notes, ném mảnh vụn vào thùng rác.

Cháo trong bếp vẫn còn ấm, nàng múc một chén, lại theo chỉ dẫn của Sticky Notes tìm được thức nhắm phối với cháo, không có món nào nàng không thích ăn. Nàng hoài nghi có phải Cố Nghiên Thu là cường ma thích dán Sticky Notes hay không, đi đến chỗ nào thì dán chỗ đó.

Nàng mở to mắt quét khắp phòng từ trên xuống dưới một lần, Cố Nghiên Thu đi đâu vậy? Căn cứ theo điều một trong ba điều giao ước, không được dò hỏi hành tung của đối phương, Lâm Duyệt Vi đành loại bỏ thắc mắc này.

Bên tai truyền đến tiếng mở khóa rất nhỏ, Lâm Duyệt Vi cảnh giác mà nhìn ra cửa.

“Lâm tiểu thư, chào buổi sáng.”

Cố Nghiên Thu xuất hiện dưới huyền quan với túi đồ ăn trong tay, trên người là áo khoác mỏng màu trắng ôm người phối cùng chiếc quần đen ôm lấy đôi chân thon dài, cả người được bao quanh bởi một vầng sáng ấm áp từ khung cửa chưa kịp đóng lại, khiến cả căn phòng bừng sáng.

Lâm Duyệt Vi cứ ngỡ cô đã đi làm nên hơi giật mình sững sốt một chút rồi vội vàng đáp lời: “Chào buổi sáng.”

Cuống hòng nàng có chút dịch chuyển nhẹ, nuốt xuống một ngụm, tinh thần hoảng hốt mới bổ sung thêm nửa câu sau, “..... Cố tiểu thư.”

Cố Nghiên Thu: “Bữa sáng có hợp khẩu vị không?”

Đầu tiên là dựa theo sở thích của mình mà lấy lòng, bây giờ còn ăn nói nhỏ nhẹ. Vô sự hiển ân cần[1], phi gian tức đạo. Không phải chị ta thích mình rồi đó chứ?

Trí óc Lâm Duyệt Vi vừa loáng qua ý niệm này, đã mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm bộ không nghe thấy.

Nàng không trả lời, Cố Nghiên Thu đứng nhiên cũng không hỏi tiếp, khom lưng thay giày, xách theo túi đồ ăn, từ phía sau đi ngang qua nàng.

~~

[1] Vô sự hiển ân cần: không có chuyện lại ân cần

Esley : Thì ra Lâm tỷ tự luyện mà cứ hay chối...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm tiểu thư: *chị ta hình như thật thích tui, cũng không dám nhìn thẳng mắt tui kìa.*

Cố Nghiên Thu: ...

Chương 004

Tú sắc khả xan (có thể ăn được)

Lâm Duyệt Vi lơ đãng đưa từng muỗng cháo vào miệng, đôi mắt thỉnh thoảng lại quan sát mỗi hành động của Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu vào bếp phân loại đồ ăn mới mua, một số bỏ vào tủ lạnh, một số bỏ vào bồn rửa, có vẻ dự định nấu cơm trưa.

Cố Nghiên Thu mở bếp, đun nước sôi.

Rồi vào phòng vệ sinh cách vách rửa sạch tay rồi lại dùng khăn cẩn thận lau khô.

Sau đó trở lại phòng bếp đứng trước bồn bắt đầu rửa rau.

Cô điềm đạm an tĩnh, làm việc gì cũng nhẹ nhàng, ngoại trừ tiếng nước chảy chạm vào thành bồn thì gần như không phát ra bất kỳ âm thanh nào khác. Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhìn chân Cố Nghiên Thu, kìa, có bóng nha, không phải ma đâu.

Hai người ở chung, chắc cũng không sao.

Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, không nhanh không chậm tiếp tục ăn cháo, chỉ là khi ăn xong muỗng cuối cùng đúng lúc Cố Nghiên Thu đã rửa xong rau và vẩy đi nước đọng trong rổ, dòng nước chảy qua những ngón tay trần xinh đẹp, lúc vẩy nước trên tay, nghe thấy bên tai có tiếng động, cô bèn chậm rãi quay đầu lại.

Lâm Duyệt Vi không tự giác mà dừng động tác cũng như hơi thở, thấp giọng nói: “Tôi ăn xong rồi.”

Cố Nghiên Thu nói: “Cứ bỏ vào bồn rửa là được.”

“Đâu có được? Để tôi tự mình rửa.”

Cố Nghiên Thu nhìn vào ánh mắt đối phương, dịch sang một bên để nhường chỗ. Rồi tháo chuỗi Phật châu trên cổ tay xuống, cầm bằng hai ngón, bắt đầu lần từng hạt từng hạt một.

Lâm Duyệt Vi đưa lưng về phía cô mà sờn cả tóc gáy: “.....”

Nàng chỉ rửa chén thôi, sao lại cứ có cảm giác như đang bị cao tăng siêu độ vậy.

“Rửa sạch.”

Lâm Duyệt Vi vừa nghe xong, đã ném chén lại, bước chân vội vàng, giống như đang chạy trốn chết.

Cố Nghiên Thu nghiêng nghiêng đầu, khóe môi ần ần mang lên một tia ý cười, tiện đà nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cầm chiếc chén bị ném lại, lau khô nước còn sót lại, ngay ngắn mà bỏ vào tủ chén.

“Mẹ.” Lâm Duyệt Vi vừa lên lầu đã gọi điện thoại cho mẹ nàng.

“Ấy, con gái ngoan, nhớ mẹ rồi sao cưng?”

“Không nhớ.” Lâm Duyệt Vi nói, “Mẹ thân với Cố Nghiên Thu lắm sao?”

“Sao nhanh như thế đã có hứng thú với người ta rồi à?”

“Mẹ có thôi đi được không? Ngày nào cũng muốn ghép đôi con gái mẹ với người khác, con là nữ, người mẹ cưới về cũng là nữ, có muốn cũng không thể sinh con đâu, mẹ tém tém lại đi.”

“Này, chỉ cần con muốn, không gì là không thể, mẹ cho dù lên trời xuống đất cũng sẽ nặn ra một đứa bé cho con, con cứ yên tâm.”

Lâm Duyệt Vi mà còn cùng mẹ nàng nói tiếp chủ đề này thì chắc chắn bà sẽ cắn chặt không buông, “Mẹ còn như vậy là con cúp à?”

Sau một giây bà Lâm đã khôi phục đứng đắn: “Không thân.”

Lâm Duyệt Vi: “Hả?” Trong nháy mắt nàng thật sự không hiểu bà Lâm đang nói gì.

“Trả lời câu hỏi của con đó.” Bà Lâm nói, “Con không phải hỏi mẹ cùng Cố Nghiên Thu có thân hay không sao? Mẹ trả lời con đó, không thân.”

Lâm Duyệt Vi thiếu chút nữa thì không thở nổi, nói: “Mẹ không thân?! Không thân mà mang con gái ruột ra gả cho người ta hả?!”

“Màu này trông không tệ, trẻ đấy, chọn cái này.”

Lâm Duyệt Vi không thể nhịn được nữa, gầm thét lên: “Con ở đây cùng mẹ

nói chuyện chung thân đại sự, mà mẹ lại ở đó làm móng!”

Bà Lâm đã sớm đã đưa điện thoại ra xa, cho nên đợt sóng âm này cho dù có đánh sâu thế nào thì bà cũng không hề bị ảnh hưởng, vẫn cứ thông thả ung dung để ống nghe gần sát lỗ tai một lần nữa, dịu dàng nói: “Ai nha, người ta đã sớm hẹn làm móng tay rồi mà, cũng không biết con sẽ gọi điện thoại tới nha.”

“Mẹ nói rõ ràng đi!”

“Dạ dạ, Lâm tổng, cô có phân phó gì ạ?”

Nhân viên làm móng trong tiệm nhìn quý phu nhân trước mặt, thán phục với kỹ thuật biến sắc mặt của đối phương.

Lâm Duyệt Vi tức giận đến đau đầu: “Con vừa mới nói gì?”

Bà Lâm bèn thuật lại: “Con hỏi mẹ cùng Cố Nghiên Thu có quen thân hay không, mẹ nói không thân, rồi con vô duyên vô cớ mắng mẹ đi làm móng tay.”

Lâm Duyệt Vi hít sâu, đối với bà mẹ đối trắng thay đen của nàng, biểu hiện cực kỳ khoan dung, cắn răng cười nói: “Được, không thân, vậy mẹ gì sao lại yên tâm? Không sợ con bị người ta lừa tài lừa sắc à?”

“Con chị đại như vậy, làm gì dễ dàng mắc mưu bị lừa chứ. Hơn nữa, ai gạt ai còn chưa biết đâu nha.” Bà Lâm thở dài, nói, “Chuyện này khó mà nói trong điện thoại, chờ lần sau con về nhà mẹ sẽ kỹ càng tỉ mỉ giải thích với con, chịu chưa?”

“Con còn một vấn đề nữa.”

“Con hỏi đi.”

“Có phải mẹ nói thói quen ăn uống và sinh hoạt của con với chị ta không?”
Lâm Duyệt Vi hoàn toàn không cười nổi nữa, mẹ nàng rốt cuộc có hiểu cái gì là tôn trọng quyền tự so riêng tư kén vợ kén chồng hay không, ai mà lại quá đáng như thế chứ.

“Ấy chà, tín hiệu ở đây sao đột nhiên không tốt thế này, con nói cái gì?” Bà Lâm vầu miệng, “Tút tut tut –“

Lâm Duyệt Vi: “Alô –“

Còn tự phối âm nữa mới ghê chứ?

Tút tut tut —

Lần này thì thật sự cúp rồi.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu rửa xong rau, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 11 giờ giữa trưa, nửa giờ trước Lâm Duyệt Vi mới ăn xong bữa sáng, bây giờ nấu cơm sợ là quá sớm, nên cô bèn trở về phòng lấy notebook, ngồi xuống sofa phòng khách làm việc.

Phòng khách có một khung cửa sổ sát đất nên luôn được ánh mặt trời rớt vào bên trong khiến cả căn phòng bừng sáng, tâm tình cô nhờ vậy mà tốt hơn ít nhiều.

Sau khi trả lời vài email trong hộp thư, cô xoay nhẹ cổ, hoạt động một ít để tránh nhức mỏi, lúc cúi đầu thì nhìn thấy Phật châu trên cổ tay, ánh mắt vì vậy mà chậm rãi trở nên vô hồn, rồi lại chuyên chú vuốt ve kính văn khắc

trên bề mặt, môi không tiếng động cứ thế khép mở.

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng đập cửa rất lớn, nháy mắt kéo lực chú ý của nàng về thực tại.

Lúc sau thì không nghe gì nữa.

“Lâm tiểu thư?” tựa hồ từ trên lầu truyền đến.

Không có ai đáp lại.

Dựa trên chủ nghĩa quan tâm nhân đạo, Cố Nghiên Thu đặt notebook sang một bên, theo thanh âm dẫn lên lầu, đi tới cửa phòng đối phương, cô mím môi, giơ tay nhẹ nhàng mà gõ gõ cửa.

“Lâm tiểu thư?”

“Tôi không sao.” Lâm Duyệt Vi đóng sập cửa, chỉ vì phát tiết tức giận, thuận tiện giận cá chém thớt với Cố Nghiên Thu ở dưới lầu, đóng rồi mới thấy hối hận, nghĩ cũng biết đều do mẹ nàng sai khiến người ta làm, đối phương muốn cầu cạnh nhà mình, không thể cự tuyệt mà thôi.

Chị ta khẳng định cũng rất khó xử.

Cố Nghiên Thu đứng trước cửa hai giây, đang tính xoay người rời đi.

Thì nghe kéo kẹt một tiếng.

Cửa phòng được mở ra.

Lâm Duyệt Vi thò đầu ra, nhìn nữ nhân thanh nhã như trúc đang đứng trước cửa, khẩu khí không lớn lắm: “Chị chờ một chút.”

Cố Nghiên Thu dùng ánh mắt biểu đạt nghi vấn.

Lâm Duyệt Vi mang theo chút tức giận trong lòng nói: “Những gì mẹ tôi nói với chị, chị không cần nghe, mẹ tôi chỉ rảnh rồi quá thôi.”

Cố Nghiên Thu nói: “Lâm tiểu thư đang nói tới..... chuyện tác hợp hai chúng ta sao?”

Cô thẳng thắn như vậy, thật hợp ý Lâm Duyệt Vi, chứ nếu mà che che giấu giấu, thì ngược lại càng ra vẻ trong lòng có âm mưu, “Đúng vậy, chính chuyện này, một chữ chị cũng không cần nghe, thời kì mãn kinh của bà ấy tới rồi, ngày nào cũng muốn giúp tôi tìm đối tượng.”

“Dì cũng chỉ muốn tốt cho em thôi.” Cố Nghiên Thu cười nhạt.

Lâm Duyệt Vi lỡ miệng: “Tại bà ấy đối với chị tốt thôi, nếu chị có người mẹ như vậy, chị sẽ hiểu –” Giọng nàng đột ngột ngừng lại, quả thực nàng hơi nhanh mồm nhanh miệng rồi, thi thể Cố phu nhân còn chưa lạnh.

Nàng nhìn Cố Nghiên Thu, quả nhiên thấy ánh mắt đối phương hơi âm đạm một chút.

Lâm Duyệt Vi: “Tôi không phải cố ý, xin lỗi.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng lắc đầu, nhấp môi mỉm cười: “Không sao.”

Lâm Duyệt Vi: “VẬY chuyện tôi vừa mới nói với chị.....”

“Tôi hiểu mà.” Cố Nghiên Thu nói, “Tôi không để chuyện này trong lòng, bữa sáng chỉ là thuận tay thôi. Em không dự định yêu đương, tôi cũng không có, về điểm này hai chúng ta đã đạt thành chung nhận thức.”

“À, vậy thì tốt rồi, vậy giữa hai ta không có gì nhỉ?” Lâm Duyệt Vi chỉ chỉ cô, rồi lại chỉ chỉ chính mình.

“Ừm, không có gì.” Cố Nghiên Thu nói.

“Vậy tôi trở về phòng, đúng rồi, lần sau mấy chuyện thuận tay cũng đừng làm, tôi sẽ tự chăm sóc chính mình.” Lâm Duyệt Vi còn có một câu chưa nói, bèn tự chửi thầm: Miễn cho lại khiến bản thân hiểu lầm.

“Ừm.” Cố Nghiên Thu gật đầu, giọng nói bình thản.

Sau khi Lâm Duyệt Vi đóng cửa lại, thì dùng lưng dựa vào cửa, mặt mày nhăn nhó.

Rõ ràng đã được đối phương khẳng định, cũng là câu trả lời nàng hy vọng, nhưng Lâm Duyệt Vi lại đột nhiên có cảm giác như vừa bị vả vào mặt, nàng đã nói một mớ, kết quả đối phương căn bản không hề để trong lòng, mà đảo lại có vẻ như nàng đang tự mình đa tình vậy.

Lâm Duyệt Vi đi đến bồn rửa mặt, nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trong gương, *nói như thế nào thì đây cũng là một khuôn mặt xinh đẹp đến cực điểm, da thịt vô cùng mịn màng. Không có ý với mình? Vì sao lại nhìn đến phát ngốc?*

Được rồi, không thích càng tốt, nàng lại không phải hương bánh trái[1], người gặp người mê? Cố Nghiên Thu đẹp như vậy, không phải cũng không khiến mình động tâm đấy sao?

Nghĩ đến đây Lâm Duyệt Vi đã thấy thông suốt, cứ để mẹ nàng độc sấu tự vậy, hai người không ai để ý ai, mẹ nàng còn có thể ần đầu cả hai ép họ bên nhau à?

Lâm Duyệt Vi ngã người xuống giường, hai tay gối phía sau đầu, nhắm mắt lại chợp mắt.

[1] Hương bánh trái: nghĩa là những người đứng đầu, rất được hoan nghênh, ai cũng muốn với lấy

***

Cố Nghiên Thu nhìn đồng hồ hiển thị ở góc phải bên dưới màn hình – một giờ chiều rồi, cô tắt máy, tháo Phật châu đặt lên bàn trà, vén tay áo rồi bước về hướng bếp.

Hơn nửa giờ sau, từ phòng bếp đến phòng ăn đều tràn ngập mùi thức ăn thơm ngon.

Cố Nghiên Thu mở nắp nồi, nước vừa đúng, hạt cơm cũng mập béo no đủ, cô vô thức lấy hai cái chén, sau khi đặt xuống bàn, mắt mới hơi híp lại, nghiền ngẫm một lúc lại khẽ cong khóe môi rồi quyết định cất bớt một chén vào tủ.

Lâm Duyệt Vi ngửi được mùi thơm mà xuống lầu, vừa ngửi vừa khó hiểu mà nghĩ: Vì sao cả hai đều là đại tiểu thư, mà hai người lại khác nhau đến thế, hương vị này, so với dì giúp việc nhà nàng còn ngon hơn.

Cố Nghiên Thu vẫn giữ bộ dáng đoan trang, ngồi ngay ngắn bên bàn ăn, ngón tay mảnh dài xinh đẹp nắm đũa trúc, thong thả ung dung dùng bữa.

Vốn dĩ Lâm Duyệt Vi không đói như vậy, vừa thấy cô ăn cơm thì bụng đã ục ục mà kêu lên.

Nàng sờ sờ bụng đói đang kêu vang, tự động bước vào bếp.

“Lâm tiểu thư.”

Lúc Lâm Duyệt Vi đi ngang qua Cố Nghiên Thu, đối phương đã cất tiếng gọi nàng lại.

“Chuyện gì?”

Cố Nghiên Thu ra vẻ kinh ngạc nói: “Em tính ăn cơm trưa?”

“Nếu phải thì sao?” Lâm Duyệt Vi nhướn mày.

“Ngại quá, Lâm tiểu thư.” Cố Nghiên Thu buông đũa, đồng tử đen lách toát ra sự áy náy chân thành, nói, “Mới vừa rồi em kêu tôi không cần làm chuyện thuận tay, nên tôi không làm phần cho em.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Duyệt Vi: Trả thù được rồi vui vẻ lắm sao?

Cố Nghiên Thu: vui vẻ chứ ☺

Esley : mẹ ơi! Cố tỷ là phúc hắc thụ ư?!? (ノ °□°) ノ ㄣ ㄣ ㄣ ㄣ

Chương 005

Chúng ta đi lãnh giấy hôn thú.

“Ngại quá, Lâm tiểu thư. Mới vừa rồi em kêu tôi không cần làm chuyện thuận tay, nên tôi không làm phần cho em.”

Lâm Duyệt Vi cảm thấy nét mặt của mình trong nháy mắt vẫn còn khống chế được rất tốt, nói tiếp vô cùng tự nhiên: “Chị hiểu lầm rồi, Cố tiểu thư, tôi chỉ muốn rót ly nước thôi.”

“Vậy....” Cố Nghiên Thu làm ra vẻ hiểu chuyện, biết rõ còn cố hỏi, “Em có đói không?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Câu hỏi thiếu chút nữa khiến nàng lấy nguyên cái loa úp vào bụng để phóng đại tiếng kêu của nó rõ hơn.

Lâm Duyệt Vi cố kéo khóe môi, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Không đói, cảm ơn.”

Trực giác nói cho nàng biết Cố Nghiên Thu không phải loại người tốt lành gì, không muốn cùng cô nói chuyện nhiều hơn nên khách khí gật đầu một cái lướt qua cô, vào bếp rót một ly nước đầy, tạm thời lấp đờ dạ dày.

Sau khi uống xong, mắt Lâm Duyệt Vi trợn tròn.

Cố Nghiên Thu tay không bước vào lấy thêm một cái chén sạch từ trong tủ,

bới cơm, rồi thản nhiên không lên tiếng mà bưng một chén cơm đi ra ngoài.

Lâm Duyệt Vi nuốt nuốt nước miếng.

Ngay sau đó một cốc lửa giận xông lên đỉnh đầu nàng, người này — ăn cơm thì cứ việc ăn cơm đi, còn ăn một chén ngấm một chén à? Đây không phải là cố ý đối đầu với nàng sao? Chị ta suốt ngày cầm Phật châu còn ngỡ rằng thực sự từ bi như Phật, không ngờ tâm nhãn còn nhỏ hơn cả lỗ kim, thật là uổng cho một khuôn mặt xinh đẹp.

Lâm Duyệt Vi vừa chịu đựng đói khát, trong lòng vừa mắng nhiếc đối phương thậm tệ.

“Lâm tiểu thư.”

“Lại gì nữa?”

Cố Nghiên Thu không ngại giọng điệu đối phương tức giận, cô mỉm cười cất lời, ngữ điệu ôn hòa: “Mới vừa rồi chỉ giống với em thôi, cơm đã nấu phần cho em, lại đây ăn cơm trưa đi.”

“Lại tính đùa tôi à?” Lâm Duyệt Vi nhấp môi, biểu tình thoát nhìn càng tức giận hơn.

“Không phải, thành khẩn mà mời em cùng vào bàn ăn cơm trưa.” Cố Nghiên Thu đứng dậy, bước thẳng tới.

“Làm gì vậy?” Lâm Duyệt Vi dùng hai tay ôm ngực, lùi về sau một bước, dựa lưng lên bồn rửa bên cạnh.

“Lâm tiểu thư hình như có hiểu lầm rất sâu về tôi.”

“Hiểu lầm cái gì, tôi không có hiểu lầm.” Lâm Duyệt Vi cảm thấy tư thế này của mình bây giờ chẳng khác gì đang sợ Cố Nghiên Thu, thật không có mặt mũi, bèn uốn eo, vòng qua hương cửa bếp, “Tôi không đói bụng, cảm ơn ý tốt của Cố tiểu thư.”

Dư quang nơi khóe mắt vừa động, mùi trầm hương nhàn nhạt đã ập tới gần cánh mũi nàng.

Lâm Duyệt Vi bước chân bỗng chốc dừng lại, mày cũng nhíu lại theo, rũ mắt nhìn tay đối phương đang nắm chặt cổ tay mình, không vui nói: “Chị lại muốn làm gì nữa?”

“Lâm tiểu thư ghét tôi lắm sao?” Cố Nghiên Thu nhẹ buông tay, vừa buông ra, đã thối lui về phía sau nửa bước.

“Không có.” Lâm Duyệt Vi không thích ghi thù, thường ngày nếu có một số chuyện khiến nàng không thoải mái nàng đều có thể tiêu hóa rất nhanh, càng đừng nói tới chuyện nghiêm túc chán ghét một người, nếu đã không thích, thì ngay cả một cái liếc mắt nàng cũng chê là nhiều, hoàn toàn không đếm xỉa tới.

“Vậy vì sao lại cự tuyệt lời mời của tôi?” Cố Nghiên Thu hất cằm ra phía ngoài, ý bảo bàn ăn, “Không ăn thì thức ăn sẽ nguội mất.”

“Tôi thật sự không đói bụng.”

Bụng một trận nổ vang.

Khiến mặt Lâm Duyệt Vi từ hồng chuyển đỏ, rồi đỏ chuyển trắng : “.....”

Cố Nghiên Thu lập tức rên sất lúc nóng kéo nàng đến bàn cơm, Lâm Duyệt Vi mới vừa mở miệng đã bị Cố Nghiên Thu cắt ngang, quanh cô tản mát ra

hơi thở ôn thuần vô hại, chuỗi Phật châu trên cổ tay giúp cô tăng thêm một phần mệnh lệnh, khiến người tin phục trong sự trầm ổn và yên lặng, “Có gì muốn nói, đợi cơm nước xong rồi nói sau.”

Mỹ thực trước mặt, Lâm Duyệt Vi chỉ tốn một giây đồng hồ do dự, quyết đoán thần phục, nhưng suốt bữa cơm cô không dám đối diện với ánh mắt của Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu thật không rõ vì sao nàng lại có địch ý với cô, sau này cùng ở dưới một mái hiên, ngẩng đầu thấy, cúi đầu cũng thấy, không trở thành bạn thân cũng không sao, nhưng nếu ngay cả bạn bè bình thường cũng không làm được, vậy thì rất mệt mỏi.

Sau khi kết hôn Cố Nghiên Thu đã dọn khỏi Cố gia, nơi này chính là nhà của cô trong những năm tiếp theo, cô không muốn ở nhà còn phải phòng bị đủ điều, căng thẳng thần kinh. Lâm Duyệt Vi hoàn toàn không có xung đột ích lợi với cô, không có cảm tình, nhưng vẫn chịu giúp cô một đại ân tình, Cố Nghiên Thu sẽ tận lực chiều cố nàng, mặc dù cô nhìn ra ý đồ thật của bà Lâm, ngoài miệng cũng đã cự tuyệt đối phương, nhưng lại luôn đặt sở thích cá nhân của Lâm Duyệt Vi trong lòng, không ngờ điều này lại khiến nàng hiểu lầm.

Lâm Duyệt Vi nỗ lực chuyên chú dùng cơm nhưng dư quang luôn nhìn không được nhìn sang chỗ người ta.

Trong mắt nàng, Cố Nghiên Thu đang lần hạt Phật châu, không biết đang suy tư điều gì mà hàng mi có chút thấp, vài lọn tóc đen còn đang rũ trên đôi vai thon gầy.

Cố Nghiên Thu mặc một chiếc áo sơ mi màu đen tinh tế, trông rất đẹp, hoàn mỹ phác họa đường cong của cô. Lâm Duyệt Vi hiếm khi thấy có cô gái nào mặc sơ mi có thể đẹp đến vậy, mập hơn một chút hay gầy đi một

chút cũng không đẹp, ấy vậy khi khoác trên người cô một lại lộ ra một cổ khí chất sạch sẽ đến mát lạnh.

Hai nút áo đã được tháo ra, để lộ làn da non mịn cùng xương quai xanh, nhưng lại không khiến người nhìn có cảm giác lửng lơ tùy tiện, phần cổ là một đường cong hoàn mỹ, dẫn đến chiếc cằm đẹp như ngọc băng, sóng mũi cao thẳng, ánh mắt hơi rũ xuống, thoạt nhìn khí chất toát ra từ người cô vô cùng lãnh đạm và cấm dục.

Động tác Cố Nghiên Thu lần Phạt châu chậm lại, suy nghĩ của cô đã bị một đạo ánh mắt chăm chú này giờ chấm dứt.

Cố Nghiên Thu hạ mắt trầm nghĩ: *Em ấy còn muốn nhìn mình bao lâu nữa?*

Lâm Duyệt Vi ý thức được mình đã trầm mê trong mỹ mạo của đối phương không thể tự kiềm chế được, nhanh chóng di dời tầm mắt, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, mở to miệng lừa cơm, sau đó lại liếc trộm, thấy tư thế Cố Nghiên Thu không có gì thay đổi, hẳn đã nhập định rồi nên mới không phát hiện nàng vừa nhìn chăm chăm cô lâu như vậy.

Lâm Duyệt Vi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thu hồi tâm tư lung tung rối loạn của mình, chăm chú với cơm nước trước mặt.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Duyệt Vi chủ động rửa chén, Cố Nghiên Thu không tranh với nàng, cầm giẻ lau khô bàn ăn. Lâm Duyệt Vi chỉ việc bỏ hết đồng chén vào máy rửa chén, rửa sạch tay, ngồi xuống sofa trong phòng khách — đối diện với Cố Nghiên Thu.

“Trước khi ăn cơm chị muốn cùng tôi nói gì?” Lâm Duyệt Vi không quên chính sự.

“Tôi hôm qua em từng nhắc tới ba điều giao ước .....

“Chị muốn đổi ý à?” Lâm Duyệt Vi không chờ nàng nói xong liền cướp lời.

“Đương nhiên không phải, tôi cũng nghĩ tới một điều, muốn cùng Lâm tiểu thư thương thảo một chút.”

“Chị nói thử xem.”

“Tôi cho rằng bầu không khí giữa chúng ta có hơi là lạ, em cảm thấy thế nào?”

Lâm Duyệt Vi cũng cảm giác được, nhưng nàng là vịt chết còn mạnh miệng: “Không có.”

“Lâm tiểu thư.” Cố Nghiên Thu yên lặng nhìn nàng, đôi mắt xinh đẹp thiếu mất một phần đạm nhiên, nhiều hơn một phần nghiêm túc, thân thể mảnh khảnh của cô gái trước mặt toát ra sức ép bức người không ai cưỡng lại nổi, cũng đủ khiến Lâm Duyệt Vi thu liễm một chút, ngồi ngay ngắn lại.

Cố Nghiên Thu: “Tôi thật lòng nghiêm túc mà cùng em trao đổi về vấn đề này, hy vọng Lâm tiểu thư có thể trả lời tôi với thái độ tương tự.”

Lâm Duyệt Vi cũng không phải cây đèn cạn dầu, khi nàng bị người chèn ép quá khí thế, thì sẽ phản kháng quyết không cam chịu yếu thế: “Tôi không cho rằng thái độ của mình có gì thất lễ.”

Vốn dĩ hai người không thân cho lắm, vì sao lại nấu bữa sáng cho nàng, còn viết Sticky Notes dán khắp nơi, chăm sóc như em bé, đây không phải quá giống tiểu thuyết rồi sao? Còn cố ý chờ nàng tiêu bữa sáng lại nấu bữa trưa, chu đáo quan tâm như thế làm gì?

Giao ước hôn nhân, quan hệ tốt nhất chính là không có quan hệ.

Không khí trở nên hơi lắng đọng.

Bồ Tát thấy Lâm Duyệt Vi dầu muối không ăn, đáng vẻ cự tuyệt trao đổi đến phát hỏa, huống chi Cố Nghiên Thu không phải Bồ Tát, cô là một người tâm cao khí ngạo, làm sao mà nhịn được chuyện người ta cứ hết lần này tới lần khác dán cái miệng lạnh vào khuôn mặt nhiệt tình của mình?!

Cố Nghiên Thu nhắm mắt, Phạt châu càng lần càng nhanh, không mang theo bất luận cảm xúc nào mà nói: “Vậy tôi không còn gì để nói.”

Lâm Duyệt Vi cũng lạnh lẽo cứng rắn mà trả lời: “Vậy tôi lên lầu.”

Hai người tan rã trong không khí đầy khói súng.

Lâm Duyệt Vi đóng cửa phòng, ngồi xuống bàn sách, bật máy tính, mở lung tung hai trang web, lướt web một hồi thì gương mặt lạnh lùng ban nãy của Cố Nghiên Thu hoàn toàn biến mất trong đầu.

Lâm Duyệt Vi đăng nhập QQ, góc phải bên dưới cửa sổ chọt lóe, nàng nhận ra ảnh đại diện ấy, vui vẻ ra mặt, vội vàng ấn hai lần xuống bàn phím, trên màn hình xuất hiện một khung chat.

【 Nhìn Lên Sao Trời: Bây giờ mới thấy tin nhắn, gần đây hơi bận, mới vừa có hai ngày thanh tịnh, ngại quá. Có thời gian chơi một ván không? Tâm tình mình không tốt lắm. 】

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua lịch sử trò chuyện lần trước, tin nhắn gần nhất là vào nửa tháng trước, đối phương đến bây giờ mới trả lời nàng, có vẻ rất bận rộn.

【 Vi Thảo: Có thời gian 】

Lâm Duyệt Vi tính nói đúng lúc tâm tình nàng cũng không tốt, nhưng nghĩ một hồi lại xóa đi, chỉ chấm câu rồi gọi đi.

【 Vi Thảo: Bây giờ không phải đang ba giờ sáng sao? Cậu không ngủ được sao [gương mặt tươi cười]】

【 Nhìn Lên Sao Trời: Mới về nước, bây giờ không còn bị lệch múi giờ nữa[cười]】

【 Nhìn Lên Sao Trời: Mình lên rồi】

Lâm Duyệt Vi còn chưa kịp tiêu hóa xong câu đối phương nói mới về nước, tay đã tự nhiên mà mở ứng dụng đánh bài bài Brit lên, Nhìn Lên Sao Trời đã mời nàng vào phòng, hai người một tổ đội, hai đấu hai, trò chơi bắt đầu.

Lâm Duyệt Vi thích chơi game, nhưng không thích chơi game đi cảnh vãng du như nhiều người, nàng thích chơi đánh bài, đánh cờ, nhưng không phải ai cũng có sở thích này ngoài đời, nên nàng đành chơi online. Nàng thích nhất chính là đánh bài Brit, khảo nghiệm chỉ số thông minh, nàng hưởng thụ cảm giác vui mừng mỗi khi giành được thắng lợi.

Từ thời cao trung nàng đã bắt đầu chơi bài Brit, tính đến bây giờ đã khoảng sáu bảy năm, hai năm trước ngẫu nhiên quen biết được một người bạn kỳ phùng địch thủ trên mạng có bí danh “Nhìn Lên Sao Trời”, sau lại thành cộng sự cố định, một khi đã cùng cao thủ hợp tác, nàng không còn thích chơi với máy hay lập tổ đội với những người khác, mấy tháng qua đối phương bận việc, không thấy online lần nào, thật khiến nàng ngứa tay.

Lâm Duyệt Vi chà xát tay, hai mắt sáng lên nhìn thẳng vào màn hình máy tính.

Mấy tháng không online, sự ăn ý giữa hai người không hề giảm đi chút nào.

Hơn hai mươi phút sau, ván đấu kết thúc, tổ đối diện thua.

【 Vi Thảo: Ghê gớm [ngón tay cái] 】

【 Nhìn Lên Sao Trời: Cậu cũng vậy [ngón tay cái] 】

Lâm Duyệt Vi ngày thường không phải là một người nói chuyện như cán bộ kỳ cựu, nhưng đối với Nhìn Lên Sao Trời thì lại khác. Nàng dùng tay chống cằm, nhin không được bật cười thành tiếng.

Lâm Duyệt Vi lơ đãng nhìn thấy chính mình qua tấm gương trên bàn, hai tay vội đề lại khoe môi đang cong lên của mình. Một lát sau, mới bình tĩnh lại, nàng tay lên bàn phím, muốn hỏi đối phương sao lại đột nhiên về nước, lại nhìn thấy khung bản mở ra một tin nhắn mới:

【 Nhìn Lên Sao Trời: Mình mới nhớ ra còn có chút việc, mình offline trước 】

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cọc cọc cọc —

“Lâm tiểu thư.”

Lâm Duyệt Vi dẫn đo nửa ngày, mới vừa nhập được vài chữ vào khung chat đã nghe thấy tiếng gõ cửa, còn có giọng thăm hỏi của Cố Nghiên Thu.

Nàng nhìn thoáng qua khung chat, rồi rầm một phen, cắn răng đứng dậy đi mở cửa.

“Có việc gì?”

“Tôi muốn xin lỗi em, mới vừa rồi thái độ không tốt.” Cố Nghiên Thu cất điện thoại vào trong túi, nói, “Thuận tiện muốn hỏi em xem chiều nay có rảnh không? Chúng ta tranh thủ tới Cục Dân Chính lãnh giấy kết hôn?”

“Có rảnh, chị chờ một chút.” Lâm Duyệt Vi bước nhanh vào phòng, ảnh đại diện của Nhìn Lên Sao Trời đã tới đi.

Cố Nghiên Thu thấy nàng ảo não cực kỳ hình như còn dùng tay dấm lên mặt bàn rồi mới đóng cửa thay quần áo, chưa đầy vài phút sau đã mang theo túi lao ra ngoài, cảm hơi hơi ngẩng lên nhìn Cố Nghiên Thu, khách khí mà xa cách gật đầu một cái, nói: “Đi thôi.”

Chương 006

*Chương có nội dung hình ảnh

“Nói xin lỗi vợ của tôi.”

Hôm nay không phải ngày nghỉ, cũng không phải ngày lễ tình nhân 520 gì đó, Thất Tịch, vân vân hay một ngày đẹp trong năm, Cục Dân Chính thừa thốt người, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có vài đôi tình lữ, từ sau khi hôn nhân đồng giới được hợp thức hóa, các cặp tới lãnh chứng nhận hay xử lý ly hôn đã không chỉ riêng các cặp dị tính, nam nam cùng nữ nữ cũng ghép đôi không ít.

Trong tay Cố Nghiên Thu cầm tư liệu cùng ảnh chụp đã chuẩn bị sẵn, cùng Lâm Duyệt Vi một trước một sau tiến vào.

Khu xử lý ly hôn truyền tới tiếng cãi vã, âm thanh càng lúc càng lớn, Cố Nghiên Thu lắng nghe vài câu, hình như là một đôi vợ chồng bất hoà, đang làm thủ tục ly hôn thì đột nhiên cuộc cãi vã bùng nổ, chỉ vì tranh cãi ai nấu cơm ai không rửa chén, trách đối phương chỉ biết nằm ở trên sofa xem TV, rồi ai đón con đi học về, cứ như vậy mà tranh cãi không ngớt.

Tình huống như vậy các nhân viên công tác mỗi ngày gặp không mười cũng đến chín lần nên cứ vô cảm khuyên nhủ: “Đều phải ly hôn, còn cãi gì nữa, sau này hai người không còn quan hệ, ai lo phận nấy.”

Hai người này dường như cãi nhau ở nhà mãi đã tạo thành thói quen, ồn ào đến không xem ai ra gì, bắt đầu xô xát.

Nhao nhao lên động tay động chân, người vợ trông cũng hiền lành, thoát nhìn khá văn văn nhược nhược, nhào lên trước đánh người chồng, cô ta bắt lấy cánh tay người chồng, đẩy mạnh anh ta một cái.

Người chồng tránh không kịp, không thể nào dùng sức ngăn cản, té ngược ra phía sau.

Lâm Duyệt Vi đi ở phía trước, bất thành lình bị một bóng đen đổ ập xuống, người đàn ông kia đang lao về phía nàng, đồng tử Lâm Duyệt Vi co lại, nàng phản ứng không kịp, mắt thấy sắp phải gánh trận tai bay vạ gió này, thì có một bàn tay tuy mảnh khảnh nhưng tuyệt đối có lực nắm lấy cánh tay nàng, mạnh mẽ kéo nàng về phía cô.

Người đàn ông ngã đập lưng xuống đất, ghế cũng vì lực đẩy mà ngã ra phía sau.

Cảnh khôi hài khiến nhân viên công tác phải phát hỏa, chị ta ấn bút bi trong tay, bực bội mà nói: “Muốn đánh thì ra ngoài mà đánh, đây là nơi để mấy người đánh nhau à? Còn làm càn tôi sẽ gọi bảo an tới!”

Người đàn ông bò lên, đỡ chiếc ghế dậy, ngồi xuống.

Lâm Duyệt Vi bị Cố Nghiên Thu kéo ra, cơ hồ mặt đối mặt áp sát vào đối phương, không biết ý nghĩ ấy xuất phát từ đâu, nàng không đẩy người ấy ra ngay lập tức, mà tùy ý để hơi thở của đối phương vẩy trên má mình.

“Chờ một chút.”

Người đàn ông đã ngồi thẳng quay đầu lại, nhìn thấy một nữ nhân vừa trẻ tuổi khí chất lại xuất chúng, một gương mặt lạnh như hàn băng nghìn năm đang nhìn hằm.

Người đàn ông sửng sốt, nói: “Chuyện gì?”

Cố Nghiên Thu buông tay Lâm Duyệt Vi ra, tiến lên một bước.

Lâm Duyệt Vi cảm nhận được mùi thơm nhàn nhạt ấy đang rời xa nàng, đáy lòng bỗng dâng lên một súc cảm khó mà nói rõ, ngón tay nàng vừa vươn về phía trước, sắp chạm tới thì đối phương đã rút ống tay áo về, như người mộng mới tỉnh lại, bày ra một bộ dáng như không có gì đặc biệt.

Nàng nhìn hành động của Cố Nghiên Thu, chị ta muốn làm gì?

Cố Nghiên Thu: “Mong ông xin lỗi..... Vợ của tôi, ông vừa rồi thiếu chút nữa đã làm bị thương cô ấy.”

Lâm Duyệt Vi thành linh trợn to mắt, khiếp sợ nhìn Cố Nghiên Thu.

***

Lâm Duyệt Vi vẫn đang nhìn Cố Nghiên Thu.

Vì tránh việc nàng lại nghĩ Cố Nghiên Thu cô yêu thầm nàng, cô bèn chủ động giải thích: “Chỉ là giành lại chút công đạo mà thôi, em đừng hiểu lầm, tôi thật sự không có ý với em.”

“Tôi biết.” Lâm Duyệt Vi nghiêng mặt đi, loáng thoáng hiện ra một tia xấu hổ.

Cho dù không có ý, cũng đừng nói trắng ra như thế, khiến nàng thật mất mặt.

Trong lòng Cố Nghiên Thu xuất hiện một cảm giác nhẹ nhõm, thêm một chút đắc ý nho nhỏ, không lâu trước đó Lâm Duyệt Vi còn nhăn mặt làm khó cô vì chuyện này, cô vẫn còn ghi tạc trong lòng, bây giờ vừa lúc cho nàng ăn để biết, lại vừa hay muốn báo gì thì báo.

Đương nhiên, nét mặt Cố Nghiên Thu hoàn toàn không thể nhìn ra được cảm xúc này.

“Xong rồi đấy, hai người từ nay về sau, hoàn toàn cầu về cầu, lộ về lộ.” Sau lưng truyền đến một giọng nói, hai người đồng thời quay đầu lại, đôi vợ chồng tới xử lý thủ tục ly hôn tiếp nhận giấy tờ nhân viên công tác đưa qua, là giấy chứng nhận ly hôn.

Hai người cùng nhau đứng dậy, người phụ nữ kia mới vừa rồi còn vung tay đánh nhau với người chồng, bây giờ lại nước mắt rơi như mưa, hốc mắt người đàn ông phiem hồng, do dự một lát, nâng tay, cuối cùng vẫn không thể ôm đối phương, mà chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai đối phương.

“Sau này phải sống thật tốt, không phải anh muốn nói gì em, nhưng tính tình em nóng nảy, học cách thu liễm, trân trọng cuộc sống.”

Cô gái khóc không thành tiếng.

Người đàn ông cuối cùng liếc nhìn nàng một cái, rồi đi trước, lưu lại cô vợ cũ khóc đến đứt từng đoạn ruột.

Khi kết hôn, hai người ở bên nhau, cảm thấy cho dù trời có sập đất có nứt cũng có thể cùng nhau đi tiếp, lúc ly hôn thì cho dù chỉ có một lông vũ rơi xuống đất, đôi khi vẫn khiến mình không rõ vì sao, dù ủng hộ hay phản đối, thì bản thân mình vẫn thấy thất vọng, khiến người không khỏi thốn thức.

Lâm Duyệt Vi liên tưởng tới cảnh hai người ly hôn vài năm sau, có lẽ sẽ có tâm tình chẳng khác gì hôm nay, là không hề dao động, hay là ..... Rất vui vẻ, một người báo ân, một người đạt được những gì mình muốn.

Hai người ngồi xuống bàn, điền giấy khai, kiểm tra tư liệu mang đến một lần rồi giao ra, theo quy trình nhân viên công tác cùng hai người thuận miệng nói chuyện phiếm — ai không thích người xinh đẹp chứ, huống chi có những hai người.

Lâm Duyệt Vi nhớ tới chuyện mẹ nàng xây dựng hình tượng không giỏi giao tiếp trước mặt Cố Nghiên Thu, đương nhiên phải ngậm miệng, đều để Cố Nghiên Thu trả lời. Tuy rằng Cố Nghiên Thu thoát nhìn không dễ tiếp cận, nhưng vẻ ngoài hoàn hảo cùng thái độ đối nhân xử thế nho nhã lễ độ vẫn sẽ khiến người khác chủ động bắt chuyện với cô, đặc biệt là Cục Dân Chính nhìn quen nhân sinh muôn màu muôn vẻ, vô cùng thích loại hình tượng ngoan ngoãn này.

“Tiểu Cố, tin Phật à?” Chưa thân lắm đã gọi “Tiểu Cố” đầy thân thiết rồi.

Lâm Duyệt Vi thề nàng đã thấy được Cố Nghiên Thu hơi hơi động khóe mắt, vừa lúc nàng ngồi đến mệt mỏi, dùng một bàn tay chống cằm, dù bận vẫn ung dung quan sát biểu tình của Cố Nghiên Thu.

Ai bảo chị bày ra dáng vẻ hoàn mỹ làm chi, không giống tôi, không muốn nói chuyện thì không cần nói, đáng đời tự kiếm đá đập vào chân mình.

Cố Nghiên Thu sao có thể không cảm nhận ra dáng vẻ Lâm Duyệt Vi vui sướng khi người gặp họa, nhìn không được nghiêng đầu nhẹ nhàng oán trách mà trừng mắt liếc mắt nhìn nàng một cái.

Người này ngũ quan tinh xảo, biểu tình lúc nào cũng hoàn mỹ, nhưng nếu cẩn thận quan sát, lại thiếu mất một chút sức sống tươi mới. Vừa trừng mắt như thế, ngược lại khiến người ngắm càng thấy cô có sức sống hơn.

Hai mươi lăm tuổi, là độ tuổi đẹp nhất của nữ nhân, cô chưa hoàn toàn rũ bỏ sự sắc bén thuộc về thiếu nữ, đối với thế giới này còn ôm dũng khí tiến về phía trước không chịu khuất phục, tuổi và kinh nghiệm cho cô tạo thành sự thành thực. Một loại thành thực mà mỗi một cử động đều tự nhiên sinh ra, không phải nhóc con giả làm người lớn thì có thể giả vờ được, là một loại mị lực thuộc về nữ nhân trưởng thành.

Ít ra...loại thiếu nữ mới ra đời giống Lâm Duyệt Vi không thể bắt chước nổi.

Hồ hấp Lâm Duyệt Vi trì trệ, theo bản năng muốn tránh tầm mắt ấy, cũng may đối phương trừng mắt xong thì không thèm nhìn nàng nữa.

Cố Nghiên Thu: “Trưởng bối trong nhà tin Phật.”

Chị ta đang nói gì nhỉ? Lâm Duyệt Vi xoa xoa ngón tay đồ mờ hồi, phản ứng một lát mới nhớ tới Cố Nghiên Thu đang trả lời câu hỏi của người

khác. Hỏi cô tin Phật hay không. Trưởng bối trong nhà? Người cha cận bã của cô, một người mẹ kế, hẳn là đều có thể loại trừ, chỉ có thể là người mẹ đã qua đời của cô, Cố lão phu nhân.

“Tin Phật tốt, tu thân dưỡng tính, bây giờ thanh niên ai cũng rất nóng nảy. Cô xem vừa rồi còn đánh nhau đấy, chỗ này cơ hồ mỗi ngày đều có, có chút chuyện nhỏ cũng không biết giải quyết, nói không xong liền vung tay đánh nhau.”

“Ngài nói đúng, phải khoan dung.”

“Cũng như câu, nhịn một chút sóng yên bể lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.”

“Phải. Thấy hai vị, nữ tài nữ mạo, sau này nhất định hạnh phúc, tôi cũng tin Phật, Phật tổ sẽ phù hộ hai người.”

“Cảm ơn lời chúc phúc của ngài.” Cố Nghiên Thu đột nhiên cúi đầu, từ trong túi lấy ra di động, nói, “Tôi có tin nhắn phải trả lời, xin lỗi.”

“Không sao.”

Lâm Duyệt Vi mém tí vui thích bật thành tiếng, nàng lại gần Cố Nghiên Thu, dùng thị lực cực tốt, nhìn thấy đối phương giấu điện thoại dưới bàn tùy ý chạm chạm lên màn hình tối đen, chờ giấy hôn thú được đóng dấu, mới làm bộ nhả xong rồi, dường như không có việc gì mà cất di động vào.

Xem ra Cố Nghiên Thu cũng không phải người máy, còn có thể lén lút mà bày mưu kế trẻ con.

Lâm Duyệt Vi tiếp nhận giấy chứng hôn màu đỏ [1] của mình, vừa mở ra lọt vào tầm mắt chính là ảnh hai người chụp chung dưới nền đỏ. Nàng khẽ

thở dài trong lòng, vậy là kết hôn rồi, lần đầu tiên kết hôn trong đời.

[1] ảnh minh họa: [Xem ảnh 1](#)

Động tác của nàng nhanh hơn so với Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu nhận giấy hôn thú, mang túi của mình lên, thuận tiện cầm giúp túi cho Lâm Duyệt Vi đang ngẩn người nhìn giấy. Cô hoàn toàn là xuất phát từ bản năng, trước đây mỗi khi cô cùng bạn thân ra cửa đều sẽ thuận tay giúp người giữ túi, đã lỡ lấy rồi, cũng không tiện thả xuống.

“Đi chứ?”

“Đi.”

Cố Nghiên Thu đeo túi xách lên vai, bởi vì bên cạnh vẫn còn nhân viên công tác ban này, nên không thể nói to, bèn dán sát vào tai nàng: “Tôi không có ý với em, đừng hiểu lầm, chỉ thuận tay.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Hai người một trước một sau đứng dậy, sóng vai mà đi, sắp tới giờ tan tầm, đối diện có một cặp vợ chồng tựa hồ đang vội vàng ly hôn cứ xô xô đẩy đẩy, đầu đá lung tung bước đi nhanh như bay, ngay cả đường đi cũng không thèm nhìn, dựa theo phán đoán của Cố Nghiên Thu, chỉ thêm hai giây nữa, sẽ va phải hai người. Thật vừa đúng lúc Lâm Duyệt Vi đi ở bên ngoài, sắp va vào nàng, Cố Nghiên Thu dùng một giây do dự, tự tiện ôm chầm lấy vai Lâm Duyệt Vi tránh sang.

Lâm Duyệt Vi cũng thấy, nàng đang định nhường đường, lại bị Cố Nghiên Thu giành trước một bước.

Cố Nghiên Thu vội giơ hai tay lên, nói rõ: “Tôi không có ý với em, em

đừng nghĩ vậy, đổi lại là người khác tôi cũng làm vậy.”

Lâm Duyệt Vi trầm mặc khoảng nửa phút, sâu kín mà nói: “..... Tôi-có-suy-nghĩ-vậy-sao?”

Cố Nghiên Thu: “Lâm tiểu thư bớt giận, tôi chỉ là phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.”

Lâm Duyệt Vi liếc nhìn cô, sai bước mà đi mất.

Vừa lúc sắp đến giờ cơm, dựa trên tình cảm cho dù Cố Nghiên Thu muốn ăn, cũng ngại mở miệng, nhưng nền giáo dục cô được tiếp thu từ nhỏ đến lớn không cho phép cô cứ mặc kệ đối phương, vì thế cô đuổi theo, chủ động mời đối phương: “Cùng nhau ăn cơm chiều được không, Lâm tiểu thư?”

Lâm Duyệt Vi vừa muốn mở miệng, Cố Nghiên Thu đã chớp chớp mắt, tiếp tục muốn làm sáng tỏ: “Tôi thật sự thật sự không có ý với em, chỉ là xuất phát từ lễ phép và lòng biết ơn.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Thật lâu sau, khóe môi nàng khẽ cong lên, ý vị thâm trường mà nói: “Đ-ư-ợc-c.”

Nói móc nàng đúng không? Nàng nhớ kỹ, chờ xem đi.

~~~

Esley: *Cố tiểu thư chẳng may chọc phải ổ kiến lửa rồi =))*

Chương 007

*Chương có nội dung hình ảnh

“Ừm, chị ngại.”

Tiếng giày cao gót gõ thật mạnh vang lên trên mặt đất.

Lâm Duyệt Vi đi nhanh như bay.

Cố Nghiên Thu đi theo sau, nhàn nhã tự tại, tốc độ chậm rãi.

Lâm Duyệt Vi kinh hô một tiếng, gót giày vấp phải nhau.

Cố Nghiên Thu cất bước tiến lên: “Này.”

Trong vòng mấy giờ ngắn ngủi, Lâm Duyệt Vi đã bị Cố Nghiên Thu ôm ba lần, hết lần này tới lần khác đều là vì cứu nàng, mà nàng lại còn phát không được hỏa.

Lâm Duyệt Vi ngửa đầu nhìn đối phương gần trong gang tấc mặt.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Hai người bốn mắt đối diện nhau, hơi thở lượn lờ.

Cố • Đường Tăng • Nghiên Thu bắt đầu nói rõ lập trường: “Tôi đối với em — hmm.”

Người này sao lại xấu miệng quá vậy!

Lâm Duyệt Vi một tay bịt miệng Cố Nghiên Thu, tránh thoát cái ôm của cô, lại lần nữa đi về phía trước, trước tiên là đi nhanh hai bước, mới nhớ tới tình huống ban nãy, không dám tùy hứng nữa, mà thả chậm bước chân.

Cố Nghiên Thu ở sau lưng nàng, tay trái đột nhiên đánh lên tay phải của mình.

Tất cả hành vi của cô đều theo bản năng, vừa nhìn thấy đối phương hụt chân, không suy nghĩ gì, thân thể đã phản ứng chạy lại đỡ đối phương trước.

Bây giờ thì hay rồi, người ta không những không cảm kích, nói không chừng còn đang oán giận cô, còn không bằng cứ để nàng té ngã một lần cho nhớ đời.

Giống như lúc tới, Lâm Duyệt Vi ngồi ở ghế phụ, Cố Nghiên Thu lái xe chở nàng tới rồi tiệm ăn bình dân tại gia, hoàn cảnh thanh nhã, chỗ ngồi được an bài ở lầu hai, cầu thang được làm bằng gỗ hơi cao, Lâm Duyệt Vi vì không muốn giẫm lên vết xe trước đó nên nắm chặt tay vịn, từng bước một vững vàng mà leo lên lầu.

Cố Nghiên Thu leo lên lầu hai quay đầu lại nhìn nàng một cái, Lâm Duyệt Vi bèn trừng mắt đáp trả.

Cố Nghiên Thu hoàn toàn không thể hiểu nổi, nghĩ thầm: *Mình lại chọc giận em ấy ở đâu nữa rồi?*

Thế là nghiêm trang đứng nguyên tại chỗ, chờ Lâm Duyệt Vi leo lên, cùng phục vụ dẫn tới bàn ăn.

“Lâm tiểu thư mời.”

“Cố tiểu thư mời.”

Hai người khách sáo một phen, cùng nhau ngồi vào bàn.

Phục vụ viên mang lên thực đơn bằng da có đường viền được mạ thêm màu vàng sáng lóng lánh, Cố Nghiên Thu đẩy thực đơn đến trước mặt người đối diện, Lâm Duyệt Vi đã tự chữa lành tâm tư, nhàn nhạt nói: “Cố tiểu thư chọn đi, tôi chưa từng tới đây bao giờ.”

Diện mạo Lâm Duyệt Vi trời sanh lãnh cảm, không cười trông khá sắc bén và lạnh lùng, mắt dài mà không nhỏ, hốc mắt sâu, ánh mắt có vẻ đặc biệt thâm thúy. Ánh đèn dịu dịu trên bàn ăn nhu hòa vây lấy người nàng, lờ mờ khắc họa vòng eo, bờ vai nàng dưới lớp áo ngoài mỏng manh.

Tuy đã trải qua chuyện ban nãy, nhưng tay vẫn nhắc chuôi nắm nhỏ của chiếc ấm Tử Sa [1] lên, thông dong rót hai ly trà cho mình và Cố Nghiên Thu, cúi đầu để sát vào chén trà, bàn tay nhẹ vẩy, để mùi trà bay vào xoang mũi.

Ánh mắt Cố Nghiên Thu dừng lại trên đôi mắt khép hờ của nàng, nhin không được ngăm nhìn lâu hơn một chút.

“Cố tiểu thư nhìn tôi như thế làm gì?” Lâm Duyệt Vi nhắm mắt nói.

Từ trong giọng nói của nàng Cố Nghiên Thu nghe ra được một tia mỉa mai, bèn dời lực chú ý tập trung vào thực đơn, không để ý đến Lâm Duyệt Vi, hỏi phục vụ viên vẫn luôn đứng cạnh bàn, “Xin giới thiệu cho tôi một số

món ngon ở tiệm.”

Phục vụ viên lưu loát mà báo tên một vài món ăn nổi danh, giới thiệu luôn những món có thể phối cùng món chính, Cố Nghiên Thu chọn vài món, bỏ thêm một đĩa thức ăn chay, hỏi Lâm Duyệt Vi vừa nghe hương trà đã quên hết tất cả kia: “Lâm tiểu thư còn muốn xem thực đơn không?”

Lâm Duyệt Vi bỗng dừng mở bừng mắt, có lẽ do bị hơi nóng của trà xông lên, mắt cũng không rõ ràng, sương mù nặng nề, để lộ cảm giác mê ly, giống như say mà không phải say, tan ra trong ánh đèn huỳnh quang.

Đó là hoa đào nở trong mắt nàng sao? Cố Nghiên Thu hoảng hốt trong hai giây.

Lâm Duyệt Vi nhận thực đơn, tùy tiện lật qua, gọi thêm một món điểm tâm sau khi ăn, kính cẩn lễ phép mà đẩy trở về: “Cố tiểu thư?”

Cố Nghiên Thu ngẩn ra, đưa thực đơn giao cho phục vụ, quay đầu nhìn đối phương nói: “Cứ như vậy đi.”

Phục vụ viên đáp vâng rồi đi xuống lầu.

“Từ từ đã.” Lâm Duyệt Vi gọi lại.

“Ngài còn có gì phân phó?”

“Lá trà cũ rồi, đổi một ấm trà mới đi.” Lâm Duyệt Vi mở nắp ấm trà, đổ phần trà Kim Tuấn Mi [2] mình chưa uống vào lại trong ấm.

“Dạ.”

“Còn nữa, Kim Tuấn Mi của mấy người là giả, đổi cho chúng tôi một bình

Long Tĩnh bình thường đi.”

“Dạ vâng, ngài chờ một lát.” Một phục vụ viên tầm thường làm gì biết phân biệt trà mới trà cũ, thật hay là giả, khiếp sợ mà nhìn chăm chăm ấm trà tinh xảo một lát, không hiểu gì mà mang đi luôn.

Cố Nghiên Thu nhìn chiếc tách của mình trên bàn, đã uống hơn phân nửa rồi: “.....”

Lâm Duyệt Vi giả mù sa mưa nói: “Đã quên nhắc nhở Cố tiểu thư, do chị uống nhanh quá.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Xem như cô vừa rồi nói móc đối phương, gieo nhân nào gặt quả đó đi, uống phải trà cũ cũng không sao. Cố Nghiên Thu vừa tốt nghiệp cao trung đã xuất ngoại, ở nước ngoài nhiều năm, nói đến cà phê thì còn được, chứ nhắc tới trà thì thật là dốt đặc cán mai.

“Lâm tiểu thư tinh thông trà đạo?” Cố Nghiên Thu nhẹ mím cười, hỏi. Cô nhìn ra được đối phương là thật sự am hiểu, chứ không phải khoe khoang, thời đại mới, giới trẻ thích uống trà hay bình phẩm trà cũng không nhiều lắm, cô chẳng những không giận Lâm Duyệt Vi cố ý chọc cô, ngược lại ấn tượng về nàng đã có thay mới.

“Cũng tầm tạm, ông nội của tôi thích uống trà.” Lâm Duyệt Vi hoang mang nghĩ thầm, chẳng lẽ chị ta không thấy mình đang cố ý?

“Tương lai nếu như.....”

“Nếu như gì?”

“Không có gì.” Cố Nghiên Thu lắc đầu cười khẽ, tùy tay đưa tách trà trong tay lên, nhớ tới câu nói vừa rồi, lại thả xuống. Cô vốn dĩ muốn nói tương lai nếu như có cơ hội, cô muốn lãnh giáo đối phương một chút. Nhưng vào thời khắc mà hai người đều đang muốn nỗ lực phủi sạch quan hệ, cô nói xong câu đó lại phải bù thêm câu 'tôi không có ý với em' nữa, Lâm Duyệt Vi hôm nay đã bị cô liên tiếp làm nghen hơn ba bốn lần, lại nói nữa sợ là sẽ phất tay áo bỏ đi, ngay cả cơm cũng không thềm ăn mất.

Cố Nghiên Thu đành ngậm miệng.

Trà Long Tĩnh được đưa lên, Lâm Duyệt Vi rót trước vào một tách mới, xem qua tỉ lệ, ngửi qua mùi hương, tuy mây hơi hơi nhẩn, nhưng vẫn nhấp một ngụm, Cố Nghiên Thu nhìn thấy, mới yên tâm rót trà vào tách của mình, mới vừa nhắc ấm trà để tự mình châm trà, đã bị một bàn tay ngăn ở trước cổ tay.

“Lâm tiểu thư?”

Lâm Duyệt Vi ấn lên chuông gọi phục vụ, phục vụ viên bước nhanh tới: “Có gì không ạ?”

“Lấy thêm một chiếc tách mới tới đây, cùng bộ với cái ấm này.” Lâm Duyệt Vi chỉ chỉ lên bàn, “Cái này mang xuống đi.”

Khóe môi Cố Nghiên Thu hơi hơi nhếch lên, khôi phục thái độ bình thường, gỡ vòng Phật châu nơi cổ tay xuống, chậm rãi niết ở trong tay.

Phục vụ viên đi rồi, Lâm Duyệt Vi nói: “Chị không thấy tách dơ vì đã dùng cho chỗ trà vừa rồi à?”

Cố Nghiên Thu gật đầu, ý cười chột lóe: “Thấy.”

Cô căn bản không nghĩ nhiều tới vậy, cũng không chú ý như thế.

Lâm Duyệt Vi nhìn cô, nói: “Vậy sao không gọi người thay? Cần gì phải chờ tôi nói?”

Cố Nghiên Thu cảm thấy nàng như vậy khá thú vị, đây là lần đầu tiên sau khi về nước cô cảm thấy thoải mái như vậy, vừa lơ đãng, vừa chậm rãi, thuận theo nàng chừng chạc dàng hoàng đáp: “Ừm, bởi vì tôi ngại.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu ho nhẹ một tiếng, cúi đầu uống trà, hàng mi dài rũ xuống, vững chắc mà che giấu cảm xúc của cô.

Lâm Duyệt Vi cũng cảm nhận được đối thoại có chừng mực giữa hai người tựa hồ đi hơi quá xa, quay đầu đi, nhìn ra bầu trời đêm thăm thăm bên ngoài.

Giữa hai người là một khoảng lặng dài an tĩnh.

Tận đến khi đi đồ ăn được dọn lên, hai người mới nhìn vào mắt nhau, đều tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng những cảm xúc nơi đáy lòng đang theo hương trà mà gợn sóng.

***

“Tôi không về với chị, tối nay tôi về nhà.” Dùng xong cơm, Lâm Duyệt Vi cự tuyệt lời mời cùng Cố Nghiên Thu lại lần nữa ngồi chung một chiếc xe.

“Về nhà em sao?”

“Ừm.”

“Trời đã khuya em đi một mình không an toàn, để tôi đưa em đi.”

“Không cần không cần không cần.” Lâm Duyệt Vi liên tiếp nói ba lần “Không cần”, “Chị ngàn vạn lần đừng đưa tôi về.”

Cố Nghiên Thu kinh ngạc với thái độ quyết liệt đột nhiên của nàng, hơi hơi nhú một chút mày.

Nét sợ hãi của Lâm Duyệt Vi lộ ra ngoài, nói: “Chị biết Mẹ tôi lập chí quyết tâm tác hợp hai chúng ta, nếu chị lại còn đưa tôi về, chắc chắn đêm nay chị không về được nhà, thế nào cũng phải ở lại nhà tôi ngủ, vậy nên đừng đưa.”

Nhiệt tình của bà Lâm vào hôn lễ hôm qua cũng đã khắc sâu vào ấn tượng của Cố Nghiên Thu, cô trầm mặc vài giây, biết nghe lời phải mà gật đầu.

Cố Nghiên Thu: “Vậy em kêu tài xế nhà em tới đón em đi, an toàn quan trọng.”

Lâm Duyệt Vi: “Bây giờ tôi gọi điện thoại.”

Lâm Duyệt Vi vừa xuống cầu thang vừa gọi điện thoại, tay Cố Nghiên Thu ngừng một giây trên không trung, rồi đỡ lấy cánh tay của nàng: “Cẩn thận, tôi.....”

Lâm Duyệt Vi đầu đầu nói: “Chị không có ý gì với tôi, tôi biết rồi, không cần lần nào cũng cứ nhắc đi nhắc lại.”

Tài xế bắt điện thoại: “Đại tiểu thư, cô nói cái gì?”

Lâm Duyệt Vi để một nửa trọng lượng dựa vào tay Cố Nghiên Thu, nói:

“Không có gì, tôi ở XX, anh lại đây đón tôi đi, tôi phải về nhà.”

Tài xế muốn nói rồi lại thôi: “Đại tiểu thư, chuyện này ấy, phải nói thế nào đây.....”

Lâm Duyệt Vi: “Nói tiếng người đi.”

Tài xế thật cẩn thận mà nhẹ giọng nói: “Phu nhân nói, sau khi xuất giá ngày thứ ba mới được hồi môn, cô lúc này mới ngày hôm sau.....”

Lâm Duyệt Vi bắt đầu thấy tức ngực, cố nhịn cảm muốn chửi ầm lên: “Anh-nói-cái-gì?!”

Tài xế nuốt nuốt nước miếng: “Phu nhân nói, không phải tôi nói, cho nên tôi không thể đi đón cô được.”

Lâm Duyệt Vi: “Này, alô –“

Tài xế nhanh tay lẹ mắt mà cúp điện thoại, đúng là ngốc mà, khi không lại bắt điện thoại, đành phải vô cớ ngênh đón sự tức giận từ đại tiểu thư.

Lâm Duyệt Vi nằm di động, đứng ở tại chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố Nghiên Thu không nói một lời, bồi ở bên cạnh nàng.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Nghiên Thu, biểu tình thoát nhìn như là muốn ăn thịt người, Cố Nghiên Thu nhanh chân lui về phía sau nửa bước, vô tội mà chớp chớp mắt.

Lâm Duyệt Vi thu hồi gương mặt dữ tợn, mỉm cười, cơ hồ rít lên ba chữ từ kẽ răng: “Hồi, tân, gia!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

***Bà Lâm :** Tuy ta thân không trong giang hồ, nhưng khắp nơi đều là truyền thuyết về ta.*

[1] Ảnh minh họa: [Xem ảnh 1](#)

[2] Trà Kim Tuấn Mi – Hồng Trà (金骏眉茶): Trà Kim Tuấn Mi là một trong những loại hồng trà quý của Trung quốc. Được chế biến thủ công từ những lá trà non của những cây cổ thụ trên đỉnh Vũ Di Sơn. Nước trà vàng sậm óng ánh có vị ngọt thanh mát.

Chương 008

Giống như điện giật

Xe mới vừa dừng lại, Lâm Duyệt Vi đã xuống trước, dùng sức mà đẩy tung cửa xe ra.

Cố Nghiên Thu không dám trêu chọc nàng, lặng lẽ đi theo phía sau, cự ly khoảng cách giữa cô và Lâm Duyệt Vi tầm bảy tám mét. Lâm Duyệt Vi đi đến cổng lớn, bất ngờ quay đầu lại, vì bóng đêm che lấp mà nàng không phát hiện ra cô.

Một ngọn lửa không tên bất ngờ dấy lên trong lòng nàng, cộng thêm ngọn lửa ban nãy của tài xế, hai ngọn lửa hòa vào nhau, thiêu đến ngũ tạng lục phủ của nàng muốn hoá thành than, gân xanh trên huyệt Thái Dương cũng

nổi hết cả lên.

“Lâm tiểu thư?” Một bóng người thon dài khẽ tiến tới từ sau tàn cây, vẫn là giọng điệu nhàn nhạt quen thuộc, “Sao đột nhiên dừng lại?”

Lửa giận trong lòng Lâm Duyệt Vi bị đốt căng tròn thành một quả khí cầu bất chợt bị chọc thủng một cái, suy nghĩ cũng theo đó mà bay loạn, tận đến khi nàng kịp phản ứng lại, thì lửa giận đã tiêu tán đi đâu mất.

“Không có gì, xem chị có theo kịp hay không thôi.”

“Theo kịp, tiếp tục đi đi.”

Hai người lúc này duy trì cự ly khoảng hơn hai thước, gió đêm lạnh lẽo kéo tới, thẳng một đường không nói gì mà vào nhà.

Lâm Duyệt Vi khom lưng đổi giày trước, rồi gật gật đầu nói, “Tôi về phòng.”

Cố Nghiên Thu: “Ừm, ngủ ngon.”

Lâm Duyệt Vi nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nói: “Sao chị biết tôi sẽ ngủ?” Tuy rằng nàng sự thật tính vào phòng thì không ra nữa.

Tám cơn gió ập tới Cố Nghiên Thu cũng không nhúc nhích, bình tĩnh mà nhìn vào mắt nàng, nói: “Không biết, Lâm tiểu thư muốn ngủ lúc nào thì ngủ lúc ấy, chỉ là nói sớm, không ai quy định chúc ngủ ngon chỉ có thể nói một lần.”

“Chị.....” Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, trong mắt bắt đầu tuôn ra thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ quy thành hai chữ, được thôi, “..... Ngủ ngon.”

Cố Nghiên Thu gật đầu, khóe môi điểm một chút ý cười ôn nhu.

“Ngủ ngon, Lâm tiểu thư.”

Lâm Duyệt Vi hơi sững sốt như bị điện giật, xoay người cũng không quay đầu lại mà lên lầu, tuy bước đầu tiên đã giẫm vào khoảng không, khiến nàng hơi chúi về phía trước, vội nắm lấy thành cầu thang ổn định thân hình, làm bộ như không có việc gì phát sinh mà tiếp tục đi về phía trước: “Tôi hẹn nhiếp ảnh gia rồi, ngày mai buổi sáng 9 giờ, đừng ngủ nướng.”

Cố Nghiên Thu đứng trong huyền quan [1] nhìn bóng dáng nàng biến mất ở chỗ ngoặt, cười khẽ lắc đầu.

Rõ ràng vẫn là một cô bé, đương nhiên sẽ cố tỏ ra ngạo kiều, chính cô cũng vậy, việc gì phải cùng nàng tính toán chi li chứ.

Có lẽ do hai ngày nay thả lỏng quá mức đi? Cố Nghiên Thu cúi xuống nhìn về phía Phật châu trên cổ tay, vẫn không nhúc nhích mà chăm chú nhìn trong chốc lát, bỗng chốc cô gặt gao nắm chặt lòng bàn tay, môi mang hơi lạnh, nhắc chân bước nhanh lên lầu, đóng cửa phòng lại.

[1]Huyền quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong của ngôi nhà. Huyền quan là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà. Hiểu nôm na như phần hành lang trong nhà vậy.

***

Sáng sớm hôm sau.

Cố Nghiên Thu từ tủ lạnh lấy ra một bao bánh mì nướng, ngẫm nghĩ một chút, vì tránh khiến vị đại tiểu thư trên lầu kia lại tức giận lần nữa, cô quyết định dò hỏi nàng xem có muốn cùng cô ăn sáng hay không trước.

Cô tính nhắn tin hỏi Lâm Duyệt Vi, mới phát hiện bản thân không hề có bất kỳ phương thức liên hệ nào với đối phương, rơi vào đường cùng đành phải đi tới trước cửa phòng nàng, nhẹ nhàng mà gõ gõ cửa.

“Lâm tiểu thư?”

Cọc cọc cọc.

“Lâm tiểu thư?”

Kêu hai lần rồi mà không đáp, rất có thể còn đang ngủ, Cố Nghiên Thu do dự một lát, đành thả tay xuống, xoay người tính rời đi, trong lòng thầm tính toán, hay là cứ làm hai phần trước, nếu nàng tỏ ra là muốn ăn, thì có thể nói với nàng trong phòng bếp có bữa sáng, nếu không thì, quên đi.

“Cố tiểu thư? Có chuyện gì sao?”

Vào lúc này, sau lưng cô lại truyền đến giọng Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi: “Xin lỗi, vừa mới rửa mặt, không nghe được tiếng gõ cửa.”

Cố Nghiên Thu quay lại, nho nhả lễ độ mà nói: “Không sao, tôi tới hỏi em, bữa sáng có cần giúp em chuẩn bị một phần hay không?”

“Cảm ơn, không cần, tôi tự mình làm.” Lâm Duyệt Vi giơ tay vén một lọn tóc lên, tuy nụ cười ôn nhu tú ỷ, nhưng trong vô thanh vô tức lại kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Cố Nghiên Thu đương nhiên cảm nhận được sự lãnh đạm nàng cho mình — loại lãnh đạm này không phải là vẻ lãnh đạm của ngày hôm qua, mà xuất phát từ nội tâm không muốn cùng cô có bất luận giao tiếp gì, hoàn toàn không để bụng và rất lạnh nhạt, rất khéo, trải qua một đêm bình tĩnh, hai người đã đồng nhất ý nghĩ, Bồ Tát bằng đất sét qua sông, khó giữ nổi thân[2], hà tất lại kéo một người cùng xuống nước.

[2]độ chính mình còn chưa được, làm sao quý vị độ người khác?

“Ừm, vậy tôi xuống lâu.” *Vậy em nhớ ăn sáng*, những lời này Cố Nghiên Thu chỉ đành nuốt xuống, tránh lại gây nên hiểu lầm.

“Lát nữa tôi sẽ xuống.”

“Ừm.”

Ăn bữa sáng cùng ăn nhưng hai người lại mỗi người một góc bàn, Lâm Duyệt Vi tự hâm nóng sữa bò, ăn cùng bánh quy, Cố Nghiên Thu thì ăn bữa sáng kiểu Tây giản dị, phối cùng cà phê, tinh khiết và thơm nồng đậm. Lâm Duyệt Vi nhìn đến những thứ đó xong, thì trong lòng không khỏi hiện ra một ý nghĩ: *Xem ra bữa sáng hôm qua chị ta xác thật đã vì nhân nhượng mình mà nấu cháo.*

Nếu không có khế ước hôn nhân này, nếu gặp được một người như Cố Nghiên Thu trong cuộc sống một cách bình thường, Lâm Duyệt Vi khẳng định sẽ không cùng đối phương phân ranh giới rõ ràng như thế, ít nhất cũng sẽ không chủ động kháng cự, thuận theo tự nhiên nói không chừng sẽ trở thành bạn tốt.

Lại nói tiếp vì sao nàng cự tuyệt như thế, ở đây có hai lý do, đầu tiên là bởi vì mẹ nàng, cuộc hôn nhân này do chính nàng mẹ thúc đẩy, bà ngày thường làm mệnh phụ phu nhân quá nhàn nhã không chịu nổi, từ khi nàng lớn đến

bây giờ đã không ngừng khuyến khích nàng nhận thức bất kỳ đoạn “Hảo nhân duyên” nào, nếu nói giống như TV, tiểu thuyết thì cũng không phải là loại thái độ cường ngạnh gia trưởng, mà cứ lải nhải, lải nhải đến mức màng nhĩ Lâm Duyệt Vi muốn kết kén, vậy nên khi bà Lâm giới thiệu với nàng về cuộc hôn nhân này, nàng đã bắt đầu có ác cảm, cùng người lạ thân cận giống như phản cảm bị người an bài sắp đặt.

Chỉ là nếu như đã phản cảm, vì sao còn phải đáp ứng cuộc hôn nhân này, thứ nhất là vì báo ân, thứ hai là vì khi xong hết mọi chuyện, kết cũng đã kết rồi sẽ không cần nghe mẹ nàng lải nhải nữa, hơn nữa đây cũng là độ tuổi nàng muốn ra ngoài tự lập — giai đoạn trước mắt xác thật là như thế, mẹ nàng có thể sẽ sợ quấy rầy “thế giới hai người” nên số lần quấy rầy nàng đại thể được giảm bớt, giúp Lâm Duyệt Vi tĩnh tâm không ít, càng khiến nàng vui mừng chính là, đối tượng kết hôn thoát nhìn là một người vừa đáng tin cậy, mà tính lại còn lãnh đạm, cũng không có tâm tư dây dưa cùng nàng, quả thực là vô cùng tốt. Đương nhiên, giờ này khắc này, nàng còn không biết người mẹ nhàn rồi kia của nàng trong tương lai sẽ còn bày ra rất nhiều chuyện.

Về phần nguyên nhân thứ hai, chính nàng cũng không xác định được, trong thâm tâm âm thầm đem ý niệm này giấu xuống đáy lòng.

Lâm Duyệt Vi suy nghĩ đến thất thần, không ý bị bánh quy làm sặc, uống ừng ực mấy ngụm sữa bò, khiến ngón tay Cố Nghiên Thu khẽ run một chút, không nhúc nhích, trầm mặc mà nghe tiếng nàng ho khan.

Lâm Duyệt Vi hít thở đều, nhìn thoáng qua Cố Nghiên Thu đang cách nàng cả một cái bàn dài, động tác đối phương dùng bữa vẫn thông dong ưu nhã, một chút tỉ vết cũng đều không có, hay cho một cục diện không quan tâm lẫn nhau.

“Tôi ăn no rồi.” Lâm Duyệt Vi cũng là một người cẩn thủ lễ nghi trên bàn

ăn, cầm ly đứng lên thông báo.

Cố Nghiên Thu gật gật đầu.

Cô dùng dư quang quan sát động tĩnh trong phòng bếp, khi đối phương cầm ly lên đi rửa, cô đã nhìn nòng, để biết giữa hai người không có bất luận ánh mắt giao lưu nào.

***

Tách —

“Chú rể, không phải, cô dâu, cũng không phải, Cô Lâm..... Cố, cô có thể dựa vào cô Lâm đây gần hơn một chút được không?”

Ở phòng chụp hình cưới, nhiếp ảnh gia nói với hai cô dâu.

Lâm Duyệt Vi: “Tôi họ Lâm, kêu tôi hay kêu cô ấy?”

Nhiếp ảnh gia cẩn thận phân biệt một hồi rồi lên tiếng: “Là cô đó.”

Lâm Duyệt Vi: “Tôi họ Lâm, nhớ kỹ dùm đi, cứ hét lên bên trái bên phải thì ai mà biết.”

Lâm Duyệt Vi hoài nghi nhiếp ảnh gia có chứng mù mặt, không biết đã là lần thứ mấy kêu sai tên hai người, cái gì mà nhiếp ảnh gia nổi tiếng? Có phải mẹ nàng lại tính hồ nàng hay không đây.

Nhiếp ảnh gia: “Cô Cố này, xin cô tin tưởng kỹ thuật của tôi. Cô có thể vũ nhục mắt nhìn của tôi, nhưng không thể vũ nhục trình độ của tôi.”

Lâm Duyệt Vi cũng lười sửa nói: “Được được được, nhanh chụp đi.”

Nhiếp ảnh gia: “VẬY cô làm ơn dựa sát một chút.”

Lâm Duyệt Vi theo lời tới gần một chút, để mỗi một hơi thở đều tràn ngập mùi trầm hương u nhạt trên người Cố Nghiên Thu, nàng dờn nửa người xa một chút, nhiếp ảnh gia lại lên tiếng: “Cô Lâm này, tôi không kêu sai rồi nhé, cô đừng cứ hóp ngực khom lưng như vậy chứ, chụp ảnh cưới, chứ không phải chụp poster phim kinh dị đâu, lão bà của cô lại không phải quý.”

Lâm Duyệt Vi bị anh ta chọc đến mắt cười, tiện đà dịch về phía trước để mắt thường cơ hồ không thể thấy nổi một centimet, trưng cầu ý kiến của nhiếp ảnh gia: “Như vậy được chưa?”

Nhiếp ảnh gia: “.....”

Lâm Duyệt Vi lão đảo: “Này này này.”

Lưng Cố Nghiên Thu nóng lên, cả người Lâm Duyệt Vi đã dán lên người cô, đương nhiên, nàng không phải tự mình dán lên, mà là bị nhiếp ảnh gia mạnh mẽ đẩy tới, nhiếp ảnh gia thở dài: “Được rồi cố lên, cứ cười tươi lên đi cô Lâm.”

Cố Nghiên Thu vờ như không cảm giác được cơ thể Lâm Duyệt Vi đang dán trên lưng mình, quả tim trong lồng ngực lại đập nhanh hơn, Lâm Duyệt Vi cũng làm như không phát sinh chuyện này, cứ như đơn giản chỉ bị hành động đường đột của nhiếp ảnh gia dọa mất hồn, chứ không phải bởi vì thứ gì khác.

Có một bước thân mật tiếp xúc này, những cảnh chụp tiếp theo liền dễ dàng hơn nhiều, mặt dán mặt gì cũng có thể chịu làm, chỉ cần không hôn môi, Lâm Duyệt Vi đều làm rất thành thạo, tuy rằng mỗi lần đều phải do nhiếp

ảnh gia thúc giục bằng đủ mọi cách.

Đâu đó đã xuất hiện một cơn sóng ngầm tiềm ẩn mà chỉ có đường sự mới có thể cảm nhận được.

“Hô.” Lâm Duyệt Vi thở phào, nói, “Rốt cuộc chụp xong rồi.”

Nghe vậy pho tượng Phật đang khép hờ đôi mắt với đôi tay không nhanh không chậm mà lần Phật châu Cỗ Nghiên Thu cũng đảo mắt nhìn qua Lâm Duyệt Vi rồi nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Lâm Duyệt Vi lần đầu tiên chụp ảnh cưới, nếu nói một chút cảm xúc cũng không có thì không có khả năng, cho dù không hứng thú với người cùng chụp với mình nhưng nàng cũng rất muốn thấy bản thân khi mặc áo cưới trông thế nào, vậy mà Cỗ Nghiên Thu hoàn toàn không thèm để ý, biểu tình đạm nhiên, khiến nàng đột nhiên giảm bớt hào hứng.

Nhiếp ảnh gia là một Hoa kiều sinh sống đã lâu ở nước ngoài, nhìn thấy thành phẩm rất đẹp, hưng phấn đến mức liên tục dùng tiếng mẹ đẻ cảm thán.

Nhiếp ảnh gia: “Cô Cỗ, cô Lâm, thật sự rất tuyệt, hai người muốn tới xem một chút không? Thuận tiện chọn một kích cỡ để rửa ảnh luôn? Tôi sẽ gọi người xử lý.”

Cỗ Nghiên Thu: “Lâm tiểu thư, em quyết định đi.”

Chị ta vậy mà không thèm nhìn lấy một lần ??

Nhận thấy được chuyện này, Lâm Duyệt Vi từ giảm bớt hào hứng trở nên phản cảm, nói: “Chị quyết định đi, ảnh nào nên dùng khung nào, chị có kinh nghiệm, làm thành một bộ ảnh, tôi chợt nhớ ra còn có chút việc, đi

trước.”

Cố nhiếp ảnh gia dài ra nhìn bóng dáng nàng bước nhanh mà đi mất : “Ơ này?”

Cái quái gì vừa xảy ra vậy?

Cố Nghiên Thu: “Xin lỗi.” Cô móc từ bóp ra một quyển sổ ghi chép cùng một cây bút, nhanh chóng viết xuống một dãy số, xé tờ giấy ra rồi nhét vào trong tay nhiếp ảnh gia , “Đây là số di động của tôi, khi nào có ảnh thì gửi sang cho tôi.”

Dứt lời liền vội vàng đi theo.

“Ơ này.” Chỉ còn lại nhiếp ảnh gia trong cơn gió hỗn độn, anh ta chụp ảnh nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua cặp đôi nào như thế này, có chỗ nào giống kết hôn rồi chứ?!? Chẳng khác gì hai người xa lạ, nói cách khác, anh ta cảm thấy hai người trông rất giống nhau, nếu không anh cũng không kêu nhầm tên.

Anh ta cúi đầu nhìn dãy số trên tờ giấy, hậu tri hậu giác mà hô: “Này đáng ra phải cho Weibo chứ, bây giờ còn ai nhắn tin chạy nữa chứ?!?”

Hai người đã sớm đi không thấy bóng dáng.

“Lâm tiểu thư —” Cố Nghiên Thu đuổi kịp Lâm Duyệt Vi là lúc đối phương mới vừa bắt được một chiếc taxi ven đường.

Lâm Duyệt Vi nhíu chặt mày, nhưng đuôi chân mày lại nhẹ nhàng cong lên cao một chút, khóe môi muốn cười mà không thể cười, dùng ngón tay nhéo nhéo hai má mình, quay cửa kính xe xuống, lộ ra một vẻ mặt vô cảm, hỏi: “Có chuyện gì? Hôm nay tôi thật phải về nhà, không thể ở cùng chị được.”

“Em quên túi.” Cố Nghiên Thu giơ túi lên trước cửa kính xe.

“..... Cảm ơn Cố tiểu thư.” Lâm Duyệt Vi mài mài răng hàm của mình, gân xanh trên thái dương đang nhảy tại chỗ lấy đà, “Lái xe!”

Cố Nghiên Thu bị khói xe taxi phun đen mặt.

Cố Nghiên Thu: “???”

~~

Esley : Tội Cố tỷ bị cho ăn khói oan, cũng không biết mình đã làm gì mà bị cho ăn khói =))

Chương 009

Mẹ không phải yêu người ta đó chứ!?

“Con dâu nhà mình đâu con?” Bà Lâm thu ngược cây kéo tĩa cây về, nhìn phía sau Lâm Duyệt Vi, “Con bé không cùng con về à?”

Lâm Duyệt Vi ngồi taxi về, lửa giận trong lòng đã tiêu đi. Nàng cũng tự nghĩ ra lý do cho chính mình khi đột nhiên nổi giận: Nàng muốn xem ảnh cưới, Cố Nghiên Thu không muốn xem, vô tình hóa thành thua đối phương ở điểm này một bậc. Lâm Duyệt Vi là một người hiếu thắng trong mọi hoàn cảnh, mọi việc đều phải thắng, nếu Cố Nghiên Thu lãnh đạm với nàng, thì

nàng càng phải lãnh đạm với đối phương hơn.

Trên phương diện này, Cố Nghiên Thu thật sự đoán không sai, nàng chỉ là một cô gái mới ra đường đời, đối với thế giới này còn ôm một trình độ ngây thơ nhất định, thân phận thiên kim hào môn của nàng cũng cho nàng sự tự tin thích tùy hứng làm bậy. Không phải chuyện gì cũng đều có thể phân cao thấp, thí dụ như cảm tình và những chuyện khác.

Một ngày nào đó nàng sẽ hiểu rõ.

Tóm lại bây giờ Lâm Duyệt Vi hoàn toàn không xem mình như người vừa mới kết hôn, nàng không thêm để ý, xem nhẹ thái độ phân biệt đối xử của bà Lâm, ngón tay móc túi xách, mắt nhìn thẳng đi về phía cửa chính.

Bà Lâm: “Đứng lại.”

Lâm Duyệt Vi một chân đã tiến vào cửa.

Bà Lâm: “.....”

Bà ném kéo tĩa cây đi, theo sát phía sau vào nhà.

“Mẹ nói chuyện với con sao con không thêm để ý hả?” Bà Lâm hỏi. Bà thoạt nhìn khá tuổi trẻ, mà trên thực tế tuổi tác cũng không lớn, chỉ mới ngoài bốn mươi, lúc chưa xuất giá đã được người trong nhà sủng lên trời, sau khi gả đến nhà chồng vẫn được chồng và con gái sủng ái — tuy rằng Lâm Duyệt Vi là bị bắt ép, nhưng luận bối phận, trong nhà nàng nhỏ nhất, nàng mà không thuận theo mẹ nàng thì sẽ bị ông Lâm tận tình khuyên bảo giáo dục một phen.

Hai ông bà có sở thích lái nhải không khác gì nhau, nhưng ông Lâm lái nhải theo lý tính và cảm tính, vì nghề tay trái của ông là diễn thuyết gia,

đặc biệt rất thích cổ động người khác, mỗi lần Lâm Duyệt Vi hạ quyết tâm tuyệt không khuất phục thì chỉ sau hai ba câu đã bị ông lừa dối đến sững sốt rồi mới phát ra tình ngộ từ nội tâm .

Nhiều năm qua, Lâm Duyệt Vi đã sống trong cuộc sống nước sôi lửa bỏng của hai người thích nói nhảm. Cũng may bây giờ vị nói nhảm cao minh kia đã đi công tác bàn chuyện làm ăn, chỉ còn lại một người nói nhảm cấp thấp mà Lâm Duyệt Vi đã sớm sản sinh ra sức miễn dịch từ lâu.

“Không nghe thấy gì hết.” Lâm Duyệt Vi ra vẻ kinh ngạc mà trả lời, mẹ nàng lại nghĩ nàng bị điếc thật, cho rằng nàng nói không nghe thấy thì chính là không nghe thấy.

“Con dâu của mẹ đâu?” Bà Lâm truy vấn.

“Mẹ có con dâu à? Con dâu mẹ là ai cơ, sao con lại không biết nhỉ?” Lâm Duyệt Vi thành thạo mà trả lời bà Lâm, ném túi lên sofa, từ tủ lạnh lấy nước ra uống, ngồi xuống sofa, trên bàn đều là tách uống trà, duy nhất có một thì lại đang chứa nước bên trong, bếp quá xa, nàng lười ngồi dậy, bèn nhòm người qua lấy một chiếc ly để cao — phỏng chừng là mẹ nàng đặt ở chỗ này, tính uống rượu, nhưng hiện tại do nàng dùng, Lâm Duyệt Vi đổ nước chanh mới vắt vào, đến khi gần đầy.

Bà Lâm quát nhẹ nàng: “Con biết lễ nghi một chút được không?”

“Con khát sắp chết rồi, chờ lát nữa hãy nói.” Lâm Duyệt Vi cầm ly lên uống một hớp hơn phân nửa mới thở hắt ra, thoạt nhìn dáng vẻ khá thoải mái, một bên lông mày cong lên một độ cong phóng túng, nói, “Ở nhà còn lễ nghi gì chứ, lần trước con còn thấy ba dùng ly rượu để uống sữa bò, sao không thấy mẹ mắng ba?”

Bà Lâm thiếu kỹ năng nói nhảm nên ghen hòng một chút, rất nhanh đã tìm

được một điểm đột phá mới, bà nhắc chân nhẹ nhàng đá đá Lâm Duyệt Vi đang cà lơ phất phơ mà lắc lư căng chân: “Đứng không ngay ngắn, ngồi không chuẩn mực.”

Lâm Duyệt Vi: “Về phương diện này, con chính là hoàn mỹ kế thừa từ ba, lần trước ba còn trực tiếp nằm xuống luôn.”

Bà Lâm: “Ông ấy là nằm, con thì là nằm sao? Ông ấy có nằm cũng nằm đến anh minh thần võ.....”

Lâm Duyệt Vi lập tức nằm xuống, một giây tuyệt không do dự.

“Mẹ, mẹ có biết cái gì gọi là truyền dạy giáo dục con người bằng hành động gương mẫu chưa? Mẹ có rảnh nói con, không bằng đi nói ba đi, ai bảo ba không làm gương tốt, con nhất sẽ học theo.”

Bà Lâm: “Con—“

Lâm Duyệt Vi thối thối móng tay được cắt tỉa đến mượt mà chỉnh tề, không sơn móng tay như mẹ của nàng, nàng không thích quá nổi, nhẹ nhàng băng quơ mà tỏ vẻ miệt thị bà: “Được rồi mẹ, mẹ mấy cân mấy lượng con còn không biết sao? Mẹ tính thừa dịp con chưa chuẩn bị thực hành đả kích con sao, ba mà không có ở nhà thì mẹ chỉ giống rảnh mẹ bị mất răng thôi, hoàn toàn không uy hiếp được con.”

Bà Lâm trợn trắng cả mắt.

Lâm Duyệt Vi uống hết nước chanh, đứng lên, dò xét bà Lâm, bình phẩm nói: “Kỹ thuật diễn như mọi khi không có tiến bộ, mẹ cứ như vậy, may mà chưa đầu quân cho giới nghệ sĩ, nếu không chắc chắn sẽ nhận giải Oscar. [đỗ]”

Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ bả vai bà Lâm: “Tiết kiệm sức lực, chờ ba trở về, mẹ lại có thể đại triển thần uy.”

Nàng vừa dứt lời bèn xoay người lên lầu, bà Lâm đã từ sau ôm chặt nàng.

Lâm Duyệt Vi hoảng sợ: “Không được dùng vũ lực nha, có gì muốn nói thì đường đường chính chính mà quyết phân cao thấp .”

Bà Lâm thở sâu, ấp ủ cảm tình một lát, rơi nước mắt khóc: “Ba con không yêu mẹ thì thôi đi, bây giờ ngay cả con cũng đối xử với mẹ như vậy, mẹ nói cái gì, con đã cãi lại, mẹ không thiết sống nữa.”

Lâm Duyệt Vi dùng ngón tay vuốt lông mi bà Lâm, quả nhiên thấy có chút nước, trong lòng rất là kinh ngạc: Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, mà có thể giúp mẹ nàng diễn sâu như vậy?!

Bất quá sự thật là Lâm Duyệt Vi xác thật không có cách nào ngăn cản sự công kích bằng nước mắt của bà Lâm, lập tức ngồi xuống, đưa khăn giấy cho bà lau nước mắt, hơn nữa còn bày ra thái độ để tùy mẹ xử trí hết thủy.

Bà Lâm nức nở: “Con dâu của mẹ đâu?”

Lâm Duyệt Vi không muốn nói, nhưng bà Lâm lại dùng đôi mắt đắm lệ mô phỏng nhìn nàng, trong một giây nàng đã mất đi năng lực chống cự, thành thành thật thật trả lời: “Không biết, chụp ảnh cưới xong con liền về nhà, chắc chị ấy cũng về nhà mình rồi.”

Bà Lâm: “Con không hỏi con bé sao?”

Lâm Duyệt Vi cảm thấy vợ vẫn: “Con hỏi chị ta làm gì, cả hai lại không thân, chắc mẹ quên bọn con mới quen biết có hai ngày đi.”

Bà Lâm: “Hai ngày thì thế nào? Nghiên Thu nhìn đẹp mắt như vậy, mẹ không tin con không động tâm, năm đó mẹ và ba con chính là nhất kiến chung tình, nếu không làm sao có ngày hôm nay.”

Bà Lâm đang nói nước mắt lại rơi xuống, kỹ thuật diễn có thể nói là phi thường!

Lâm Duyệt Vi thấy kỹ thuật diễn của bà tiến bộ thần tốc tới hoảng sợ, cứ thế này, nàng chẳng phải sẽ mất lực đánh trả trước mặt mẹ nàng sao?

Lâm Duyệt Vi: “Chị ta đẹp còn con thì khó coi à? Vì sao con phải động tâm mà không phải chị ta?”

Mắt bà Lâm sáng ngời, nói: “Đây là do con nói nha, chỉ cần con bé động tâm thì con sẽ động tâm?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Không phải, nàng nói cái gì, sao lại là nàng nói.

Lâm Duyệt Vi: “Không phải, con không có, con cảnh cáo mẹ, đồng chí Nhiễm Thanh Thanh, mẹ đừng thêm mắm thêm muối nha, đặc biệt là mẹ mà dám ở trước mặt Cố Nghiên Thu nói ra nói vào, đừng trách chúng ta trở mặt!”

Bà Lâm đề hồ rướn lên đỉnh đầu[1]: “Đúng rồi ha, mẹ có thể nói cho tiểu Cố mà.”

[1] Từ ngữ này được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng.

Lâm Duyệt Vi: “.....” Nàng không nên nhắc nhở mẹ nàng, nhưng vì sao trong lòng lại dâng lên cảm xúc này, *là cảm xúc ....Chờ mong đến vì diệu.*

“Tóm lại.....” Lâm Duyệt Vi nhìn chỗ khác, “Tóm lại, mẹ không được nói, con trịnh trọng trịnh trọng trịnh trọng mà cảnh cáo mẹ đó.”

Lúc này bà Lâm lại lặng lẽ phát hiện một tia sai sai, Lâm Duyệt Vi là con gái do bà sinh ra, từ nhỏ đến lớn không có chuyện gì giấu được bà, bộ dáng này của nàng, sao cứ giống giấu đầu lòi đuôi, chẳng lẽ.....

Bà Lâm vừa mừng vừa sợ, không thể nào? Như thế nào lại tiến triển mau như vậy?

Bà Lâm nói muốn nói cho Cố Nghiên Thu vốn chỉ là bông đùa trêu chọc nàng, bây giờ nàng thay đổi chủ ý, chi bằng mượn việc này thử xem, vừa vặn có thể phỏng chừng thái độ của đối phương một chút.

Đối với Cố Nghiên Thu, bà Lâm xác thật không thân, bao gồm cả mẹ của Cố Nghiên Thu – Cố phu nhân, bà cũng không thân lắm, sau khi quen biết Cố phu nhân, bà chỉ gặp qua vài lần, trong đó bao gồm cả lần cứu Lâm Duyệt Vi, nhưng người như Cố phu nhân để lại cho người ta ấn tượng rất sâu, trong trí nhớ của bà, Cố phu nhân là một người phụ nữ tốt đẹp đến không giống người trần.

Sau khi Cố phu nhân qua đời, người chồng Cố Hòa nhanh chóng đón người mới vào nhà – đưa con rơi bên ngoài thậm chí còn lớn hơn Cố Nghiên Thu hai tuổi, người ngoài hoặc là mở rộng tầm mắt, hoặc là xem câu chuyện phong lưu này như đề tài trà dư tửu hậu, còn bà Lâm chỉ cảm thấy phẫn nộ, thậm chí còn nảy sinh một dự đoán đáng sợ: *có phải Cố Hòa vì muốn đi thêm bước nữa, hay vì Hạ Tùng Quân — muốn ngồi lên vị trí chính thê nhà họ Cố, thậm chí có thể do hai người liên thủ, mưu hại mẹ của Cố Nghiên Thu.*

Bà là người ngoài mà đã tức giận như thế, nói gì đến Cố Nghiên Thu là con gái của Cố phu nhân, có tin cô không ăn không uống không ngủ trông coi linh đường ba ngày ba đêm, sau đó mới có thể tiếp nhận sự thật này. Cố phu nhân rất ít khi ra ngoài, không biết cha mẹ là người phương nào, cũng chưa bao giờ nghe nói bà có người bạn thân nào, cuối cùng ngay cả khi chết cũng không có bao nhiêu người đến đưa tiễn, Cố Nghiên Thu là con gái duy nhất, cũng là người duy nhất có thể danh chính ngôn thuận điều tra rõ chân tướng sự thật nhưng cô vừa mới về nước, trong nhà đã bị tu hú chiếm tổ, một cây làm chẳng nên non, ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, không chỉ khó tìm ra chân tướng mà ngay cả lấy lại thứ nàng đáng được hưởng cũng khó khăn.

Ngay lúc ấy bà Lâm tự xưng là bạn của Cố phu nhân khi còn sống, mặc dù ở trong lòng đối phương chưa chắc gì xem bà là bạn. Bà Lâm chủ động liên hệ Cố Nghiên Thu, nói nguyện ý trợ giúp cô, lúc mới bắt đầu Cố Nghiên Thu còn chưa tin bà, lần đầu tiên bà hẹn cô ra gặp mặt cô còn phòng bị đầy mặt, sau từng bước tiếp xúc mới giúp Cố Nghiên Thu chậm rãi buông lỏng cảnh giác. Cùng lúc đó, bà Lâm cũng quan sát cô, muốn nhìn ra ý nghĩ chân chính trong lòng cô.

Cuối cùng khi hai người thẳng thắn thành khẩn nói ra suy nghĩ, bà Lâm mới chính thức đưa ra kiến nghị.

Đó là khi ở trong một quán cà phê sau bữa trưa, nhắm mắt lại thưởng thức tiếng đàn violon, uyển chuyển tạo nên giai điệu du dương.

“Dì tính cho con kết hôn với con gái dì, có Lâm gia ủng hộ, đủ để cho con đứng vững gót chân ở Cố gia.” Bà Lâm tay chống trên mép bàn, mười ngón đan vào nhau, “Đương nhiên không phải thật sự kết hôn, chỉ là giao ước. Chỉ cần con tìm được chân tướng, lấy lại những thứ con muốn thì có thể lập tức hoà bình giải trừ hôn ước. Nếu trong vòng 5 năm con vẫn chưa đạt

thành ước nguyện, như vậy hôn ước cũng giải trừ.”

Bà Lâm không thể lấy thanh xuân của Lâm Duyệt Vi ra để đặt cược.

Bà thấy Cố Nghiên Thu không hề làm bà thất vọng, cô không trả lời không được, mà hỏi trước: “Như vậy Lâm tiểu thư đồng ý sao?”

Bà Lâm: “Con bé đã đồng ý.”

Mặt mày Cố Nghiên Thu rũ xuống một lát, ngón tay từ đầu đến cuối vẫn duy trì cùng một tốc độ lần Phật châu, một lúc sau, cô ngẩng đầu, nói: “Được, con đồng ý. Nếu Lâm tiểu thư có thêm yêu cầu nào, tùy thời có thể thêm, chỉ cần không quá phận, con đều có thể đáp ứng.”

Bà Lâm: “Điều lệ cụ thể sau này chúng ta có thể bàn lại.”

Ánh mắt bà rơi xuống chuỗi Phật châu, toát ra thần sắc hoài niệm, nhẹ nhàng mà duỗi tay ra, lại ý thức được như vậy tựa hồ có chút thất lễ, bèn thu trở về, dùng giọng điệu trưng cầu ý kiến hỏi: “Chuỗi Phật châu này, có thể cho dì xem không?”

Mặt Cố Nghiên Thu lộ vẻ do dự.

Bà Lâm: “Không sao, dì không nhất định phải xem.”

Cố Nghiên Thu dừng một lúc, giao ra chuỗi Phật châu gần như không rời tay: “Không sao, dì cứ xem đi.”

Ngón tay bà Lâm cẩn thận vỗ về từng hạt châu khắc họa kinh văn, đầu ngón tay hơi hơi rung động, trong mắt bà dâng lên một tầng nước mắt mỏng manh, thấp giọng nói: “Đây là.....”

“Là di vật của Mẹ.” Cố Nghiên Thu nói, “Nếu Mẹ con ở dưới tuổi vàng biết còn có người nhớ tới bà, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Doanh nhân giỏi nhất là biết nhìn người chọn món[2], từ khi Cố Nghiên Thu về nước tới nay, cũng chỉ có mình bà Lâm liên hệ với cô, cũng chỉ có bà tỏ ra bi thương và muốn giúp đỡ. Nhưng Mẹ cô vốn không có bao nhiêu bạn bè, trong cuộc sống ngày thường ngoại trừ Cố Hòa cùng Cố Nghiên Thu, những người khác đều không ở trong mắt bà. Có đôi khi Cố Nghiên Thu thậm chí nảy sinh một loại ảo giác, có phải Mẹ cô không hề để ý đến bất kỳ thứ gì, bao gồm cả chồng và con gái. Nhưng ở nhà họ Cố, ai cũng yêu mến bà, giống như bà Lâm nói, bởi vì bà quả thật quá tốt đẹp, không giống như một người trần thế. Chỉ cần nhìn thôi, thì sẽ không thể nào ghét nổi bà.

[2] khán nhân hạ điệp: nghĩa là nhìn người chọn món giống câu thành ngữ lựa cơm gắp mắm của Việt Nam mình

Bà Lâm rất nhanh trả Phật châu về, ngón tay lau lau khóe mắt: “Thất lễ rồi.”

Cố Nghiên Thu mang chuỗi hạt lên tay, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không sao.

Bà Lâm nói: “Vậy dì đi an bài hôn lễ.”

Cố Nghiên Thu không kiêu ngạo không tự ti nói: “Làm phiền dì Nhiễm.”

Đây là điểm bắt đầu của tất cả mọi chuyện, có thể nói không có bà Lâm, thì hai người này cho dù có bắt tám sào tre cũng không đến được với nhau.

***

Bà Lâm nhắm mắt, nhéo mũi thở dài một hơi.

Lâm Duyệt Vi nói: “Mẹ lại nhớ tới thần tiên tỷ tỷ à?”

Nguyên nhân bà Lâm thở dài thì có rất nhiều, nhưng mấy tháng qua, mỗi một lần thở dài, đều vì cùng một nguyên nhân, bởi vì người mẹ đã qua đời vì bệnh của Cố Nghiên Thu.

Bà Lâm vừa nhớ tới chuyện này liền tâm tình trầm trọng, lười cùng Lâm Duyệt Vi so đo, “Con có thể về phòng rồi đó.”

Lâm Duyệt Vi từ mâm đựng trái cây với lấy một quả táo, cầm trên tay, nàng mở miệng không cố kỵ, rất biết dẫn lửa: “Mẹ, Mẹ thích thần tiên tỷ tỷ như vậy, người đã qua đời, một ngày Mẹ có thể vì người than ba bốn lần, còn không tiếc cùng ba cãi nhau, đem con gái nhà mình gả cho người ta, Mẹ không phải yêu người ta đó chứ?”

Bà Lâm trợn đôi mắt nhỏ nhìn nàng, sau một lúc lâu không hé răng.

Lâm Duyệt Vi không khỏi mở to miệng, quả táo trong tay bùm một tiếng lăn trên mặt thảm phòng khách.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Duyệt Vi: có phải con đã lỡ hỏi chuyện gì không nên hỏi rồi không?

⊙▽⊙

Chương 010

Một cước đạp ga

“Ai bảo con nhảm nhí! Ai bảo con nói hươu nói vượn!”

Trong phòng khách kiểu mở, một mệnh phụ phu nhân cùng một cô gái trẻ chạy chung quanh sofa rượt đuổi nhau trối chết, trong tay bà Lâm là dép lê, cả người như nổ thành con sư tử mẹ tức giận.

Lâm Duyệt Vi co chân chạy, nàng từ nhỏ đến lớn luôn là kiện tướng thể thao trong trường, năm nay vừa mới hai mươi, thân thể khỏe mạnh, còn bà Lâm lại sống trong nhung lụa, ngoại trừ ra ngoài uống trà làm móng tay đi dạo phố thì chỉ ở nhà chăm sóc hoa cỏ, sao so lại với Lâm Duyệt Vi, cho nên nàng vừa chạy vừa thành thạo mà quay đầu lại cười lạnh nói: “Mẹ, lẽ nghi lễ nghi, rõ như ban ngày ở trong nhà giơ chân múa tay còn ra thể thống gì nữa?”

“Mẹ cô, tôi này chính là thể thống, cô đứng lại đó cho tôi!”

“Con không đứng lại, Mẹ có thể làm gì con chứ?”

Bà Lâm đuổi theo một lát, mệt đến thở hồng hộc, thật sự đuổi không kịp, trong lòng mắng con bé oắt con này một vạn lần, chỉ có thể đứng lại, Lâm Duyệt Vi thấy bà ngừng, bèn dừng lại cách bà cự ly xa ba mét, để tránh bà lại chơi trò xảo trá lừa nàng, lại chửi nàng một trận.

Bà Lâm chỉ vào nàng nói: “Cô có thể thuần khiết một chút hay không? Đầu óc sâu bọ, tôi cho cô học đại học rồi cuộc là học cái gì hả?”

Lâm Duyệt Vi: “Con vốn chỉ đùa một chút thôi mà, ai bảo Mẹ thái quá làm

gì, Mẹ đừng suy nghĩ quá nhiều được không?” Nàng lẩm bẩm nói, “Như nào lại nhắc đến đại học, không học đại học cũng hiểu sai mà.”

Bà Lâm lại bạo phát, dép lê sắp phóng ra khỏi tay: “Cô còn nói nữa!”

“Con sai rồi, con không bao giờ nói nữa.” Lâm Duyệt Vi kẹp chặt đuôi hoả tốc bay lên lầu.

Bà Lâm tức giận đến đau gan, oắt con đã chui vào phòng rồi, kết hôn rồi cũng không thấy nàng ổn trọng hơn, sau này nếu như..... thì phải làm sao? Bà Lâm giơ tay xoa xoa ấn đường, lòng tràn đầy sầu muộn, ghen muốn chết, tay vỗ về ngực giúp chính mình thuận khí.

Tiếng chuông di động vang lên trên bàn, bà Lâm nhìn thấy hiển thị trên màn hình, đáy mắt bỗng hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, nhận lấy.

“Alô.”

“Thanh Thanh.” Giọng điệu ông Lâm luôn đối với bà tràn ngập nhiệt tình và tình yêu say đắm vang lên.

“Ừm.” Bà Lâm nhàn nhạt mà lên tiếng.

Ông Lâm nhay bén nói: “Không vui?”

tức giận mà nói: “Con gái ông chọc tức tôi.”

Ông Lâm cười ha ha một tiếng: “Tôi thấy, có ai còn dám chọc bà không vui nữa, chờ tôi trở về dạy bảo lại nó, ba ngày nữa sẽ về tới nhà.” Ông Lâm tay che microphone, chỉ chỉ vào quầy triển lãm, vui sướng mà nói: “Cái này, gói lại cho tôi.”

Bà Lâm nghe thấy được tạp âm, đông tây nam bắc các quốc gia ngôn ngữ đều có, thuận miệng hỏi câu: “Anh đang làm gì, ở đâu?”

Ông Lâm nói dối nói: “Cùng khách ăn cơm, rồi shopping.”

Bà Lâm: “Khách nam hay nữ? Cùng họ đi sao?”

Ông Lâm cố ý tạm dừng một chút, chờ bà Lâm nói xong, mới không nhanh không chậm mà nói: “Nam, tự đi, bên cạnh chỉ dẫn theo một thư ký, không tin có thể đưa điện thoại cho cậu ấy.”

Bà Lâm: “Không cần, thuận miệng hỏi thôi, không phải không tin ông.”

Ông Lâm đi quẹt thẻ, tiếp nhận túi quà tặng, thư ký bên cạnh duỗi tay tới đón, ông lắc đầu, kiên trì tự mình cầm, sau khi về khách sạn thì thoải mái mà cất vào vali.

***

Ba ngày sau.

“Tôi đã trở về.” Ông Lâm treo chiếc áo khoác kiểu tây trên một cánh tay, tay phải xách theo vali, đứng ở cổng lớn, quý dị phát hiện trong nhà thế mà không ai ra nghênh đón ông.

Vợ-con đâu rồi?

“Thanh Thanh? Lâm Duyệt Vi?” Ông Lâm kéo vali vào gia môn, thấy một người phụ nữ đầu tóc rối bù nằm liệt trên sofa, nhìn dáng người vô cùng giống vợ ông, vén mái tóc rối như tổ quạ ra quả thật là nàng.

Ông Lâm ba hồn đi trước bảy phách: “Thanh Thanh!”

Bà Lâm hơi thở mong manh mà mở mắt ra: “Còn chưa có chết đâu, nhưng ông mà về muộn hơn thì tôi sẽ chết.”

“Sao lại ra nông nỗi này?”

“Hỏi con gái ngoan của ông ấy.”

“Con bé lại làm bà tức giận?” Ông Lâm thầm nghĩ, không đến mức như vậy chứ, nàng cùng Lâm Duyệt Vi ở nhà từ trước đến nay là thế lực ngang nhau, sao bây giờ lại chật vật như thế này, tức giận đến nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên[1].

[1] ý chỉ việc chết đi sống lại

Bà Lâm mệt mỏi nhắm mắt lại, không muốn đáp trả.

Ông Lâm hỏi: “Người đâu?”

Bà Lâm nói: “Đi ra ngoài rồi, buổi tối trở về, để nó nói chuyện với ông.”

“Được, quay lại để tôi giáo dục nó.” Ông Lâm đỡ bà Lâm ngồi dậy trên sofa, giúp bà chải đầu, lau mặt, xoay người bước tới mở vali ra, từ bên trong lấy ra một món quà đã sớm chuẩn bị, “Đoán xem mua cho bà cái gì?”

Bà Lâm không chút hứng thú: “Cái gì?”

“Món lần trước bà nói rất thích.” Ông Lâm từ trong túi giấy, lấy ra một chiếc hộp gỗ sang trọng được gói ghém cẩn thận tỉ mỉ, “Bà tự mở ra xem đi.”

Bà Lâm mở ra, sửng sốt.

Đó là.....

Một chiếc đồng hồ màu xanh biển có hoa văn gốm sứ, quanh thân nạm một vòng kim cương, thoạt nhìn đã biết giá rất xa xỉ. Mặt trên vẽ phong cảnh sơn thủy, có một cây cầu nhỏ vắt ngang qua sông, trên cầu có một chàng trai và một cô gái cầm dù dưới ánh trăng bạc thơ mộng. Cô gái cầm dù là kim giờ, còn chàng trai là kim phút, hai người cứ cách mỗi 12 giờ sẽ tương ngộ, cùng trao nụ hôn dưới ánh trăng lấp lánh trên đầu.

Chiếc đồng hồ phiên bản giới hạn này có cái tên rất lãng mạn, khiêu tình nhân chi kiều (gọi tình nhân giữa cầu).

Ông Lâm nói: “Tôi nhờ người mua mãi vẫn không mua được, lần này tới Dubai công tác vừa lúc có buổi triển lãm, tôi liền đi thử thời vận, kết quả thật gặp được nó, may mắn là xuống tay sớm, chậm một chút là mất toi. Đây, để tôi mang lên cho bà.”

Trên cổ tay trắng nõn, được tô điểm thêm bởi chiếc đồng hồ màu lam, chàng trai cùng cô gái đang tới gần nhau từng giây từng phút.

Bà Lâm miễn cưỡng kéo kéo khoe môi, dáng vẻ vẫn buồn bực không vui.

Ông Lâm liên tục khuyên bà mà không có kết quả, hỏi bà thì bà lại không nói, chỉ đành phải dùng một cú điện thoại trực tiếp kêu Lâm Duyệt Vi về. Sau nửa giờ, Lâm Duyệt Vi rảo bước tiến vào cửa, “Ba, Ba về rồi.”

Ông Lâm nhàn nhạt gật gật đầu, bữu môi nhìn sofa, nói: “Ngồi đi, có chuyện muốn nói với con.”

“Mẹ nói với Ba rồi à?” Lâm Duyệt Vi vẫn biết sợ, nghe vậy thành thành thật thật mà ngồi xuống, thỉnh thoảng dùng mắt đi trộm ngó Mẹ nàng.

“Bà ấy kêu con tự mình nói.”

Lâm Duyệt Vi nghi hoặc mà liếc mắt nhìn Mẹ một cái, không rõ vì sao người ngày thường mọi chuyện đều phải cùng lão công thương lượng như bà, sau khi hai người khắc khẩu cả đêm, vẫn có thể nhịn xuống không nói cùng ông Lâm.

“Ba, con muốn tham gia một tiết mục.” Đối với chuyện đã sớm quyết định, mặc dù có ông ở chỗ này, Lâm Duyệt Vi cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Ông Lâm còn không nghe ra, hỏi: “Tiết mục gì?”

“Một show truyền hình thực tế.” Lâm Duyệt Vi nói, “Con tính thông qua show truyền hình này, chính thức tiến vào giới giải trí.”

“Giới giải trí?” nghiệp vụ kinh doanh của công ty ông Lâm cách rất xa giới giải trí, nhất thời mông lung, không nhớ ra giới giải trí là cái gì, nhưng mà một hai giây sau, ông lập tức phản ứng lại ngay, xưa nay trên khuôn mặt ông Lâm luôn có biển không sợ đột nhiên lộ ra thần sắc khó có thể tin, “Con lặp lại lần nữa.”

Lâm Duyệt Vi hít sâu một hơi: “Con nói, con muốn vào giới giải trí, con muốn trở thành đại minh tinh, con muốn đóng phim, con muốn thành danh.”

Ông Lâm cố gắng phát huy thiên phú diễn thuyết gia, vẻ mặt ôn hoà nói: “Vi Vi, con nghe ba nói, chuyện này chúng ta đổi một góc độ khác suy nghĩ một chút.....”

Lâm Duyệt Vi cố gắng ngăn chặn ông tẩy não, dùng đôi tay bịt lấy lỗ tai, hét lớn: “Con không nghe Ba giảng đạo lý đâu, con quyết định rồi, sẽ

không thay đổi!”

“Làm càn!” Ông Lâm đột nhiên biến sắc.

“Con không làm càn, con đã chuẩn bị xong, vòng loại đã qua rồi, mấy ngày nữa tiết mục sẽ bắt đầu quay.”

“Con chuẩn bị từ khi nào?”

“Mấy tháng vừa rồi.”

“Con—” ông Lâm cuối cùng cũng biết vì sao bà Lâm tức giận thành bộ dạng như vậy, “Ba đã tuyên bố với cả công ty con sẽ tới tập đoàn rèn luyện, bây giờ con lại muốn chơi trò gì nữa đây?”

“Con chưa từng đồng ý, do Ba tự mình muốn nói.”

“Lâm gia chỉ có mình con thôi, con vào giới giải trí tào lao ấy, vậy công ty nhà chúng ta thì phải làm sao?!”

“Vậy Ba muốn con phải làm sao?!”

“Lâm Duyệt Vi!”

“Lâm — Ba!”

Hai người càng lúc càng to tiếng.

Bà Lâm từng khờ dại cho rằng ông Lâm có thể khuyên Lâm Duyệt Vi, vậy mà một chút khả năng giảm xóc cũng không có, sau khi chầm chậm mưu tính, muốn Lâm Duyệt Vi tuyệt đi ý niệm này, nào ngờ nàng lại kiên quyết như vậy, một câu cũng không chịu nghe, tối hôm qua còn cùng bà cãi một

trận long trời lở đất, hôm nay tựa hồ lại tính toán cùng ba nàng náo thêm một trận.

***

Cố Nghiên Thu kiểm tra đèn trong văn phòng một lần cuối cùng, xác nhận đều đã tắt hết, mới bước ra khóa cửa.

Tựa hồ ngày nào cô cũng đều tăng ca đến tối mịt mới về, thang máy trống trải, một chút hơi thở nặng nhọc cũng có thể nghe được tiếng vang, nếu là những cô gái độc thân khác, sợ là sẽ sợ tới mức lá gan đều phải run rẩy vài cái, nhưng Cố Nghiên Thu vẫn mặt mày bình tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trước, không biết suy nghĩ cái gì.

Đình —

Thang máy tới tầng hầm, Cố Nghiên Thu nương theo ánh đèn yếu ớt dưới bãi đỗ xe tìm ra mình xe, lái xe rời khỏi tòa cao ốc. Các tòa nhà trong thành thị san sát nhau, cương cân thiết cốt[2], Cố Nghiên Thu về nước mấy tháng, lúc nào cũng cảm thấy khung cảnh này quá đổi xa lạ.

[2] gân cốt là sắt thép cứng rắn

Cô không mở chỉ dẫn đường, bất tri bất giác lái xe theo một hướng khác, đợi đến khi cô phát hiện, thì chỉ đành thuận theo tự nhiên, nhấn nút hạ mui xe, tùy ý để gió đêm lướt qua sườn mặt, thổi đến rồi tung mái tóc dài.

Phía trước cách đó không xa cô nhìn thấy một cô gái đang lang thang trên đường không rõ mục tiêu, bóng lưng ấy, rất giống Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu thả chậm tốc độ xe.

Một chiếc chạy chậm chậm rì rì đi theo phía sau Lâm Duyệt Vi, nàng cũng nhận ra cô.

Hai người như điện quang hỏa thạch mà đối diện nhau, Cố Nghiên Thu một chân nhấn ga, dùng một tiếng động cơ trầm đục, trên con đường trống trải chỉ để lại mùi khói xe nồng đậm, đầu tiên là ập vào trước mặt rồi nhẹ nhàng xâm nhập vào mũi Lâm Duyệt Vi, dư vị dài lâu.

Lâm Duyệt Vi: “?!?!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Duyệt Vi: Này mẹ tác giả! Đó là chân mệnh thiên nữ của tui mà?!!!

Cố Nghiên Thu: Thế còn khí thải sau đuôi xe taxi của em thì tính là cái gì?!

Chương 011

“Mình muốn theo đuổi chị ấy”

Hành động quả quyết, tốc độ cực nhanh, khiến Lâm Duyệt Vi đứng tại chỗ trợn mắt há hốc mồm.

Nàng thuận theo ký ức quay về một đoạn ký ức, mới phản ứng lại, đối phương là đang trả thù mấy hôm trước nàng cho đối phương ăn khói xe tới đen mặt.

Lâm Duyệt Vi từ trước đến nay chưa gặp ai nhỏ mọn như vậy, nhưng dưới tình huống hiện tại nàng đã không còn tâm tư đi so đo loại việc nhỏ này nữa, đi rồi cũng tốt, miễn cho chị ta thấy bộ dáng này của nàng.

Lâm Duyệt Vi rất ít khi cùng ba mẹ cãi nhau, nàng thoát nhìn bướng bỉnh không ổn trọng, nhưng trên mọi phương diện khác đều là một cô con gái ngoan ngoãn, phẩm học kiêm ưu, thi đậu vào ngành tài chính của đại học danh tiếng, từ nhỏ đến lớn chưa từng khiến ba mẹ nhọc lòng qua.

Khuyết điểm nhỏ duy nhất khiến ông Lâm không được vừa lòng là, bao năm qua bất luận là kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè, nàng đều cự tuyệt tới công ty Lâm gia thực tập, ngoại trừ vào năm tư đại học vì tốt nghiệp không thể không thực tập ba tháng, ông Lâm cho rằng nàng chỉ muốn thừa dịp còn đi học hảo hảo chơi chơi, nên không hề để ở trong lòng, bà Lâm thì càng không cần phải nói, tuy bà luôn lải nhải, nhưng đối với cô con gái này sợ rằng còn yêu thương hơn cả ba nàng, cũng may Lâm Duyệt Vi không vì được ba mẹ cưng chiều mà lớn lên thành tiểu thư nhà giàu làm bậy làm bạ.

Quyết định lần này của nàng có thể nói là cơn sóng to gió lớn đầu tiên, ông bà Lâm chưa từng đoàn kết, nhất trí đối ngoại, biểu đạt sự phản đối kiên quyết. Dưới sự giận dữ của ông Lâm, thiếu chút nữa đã cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ cha con, đương nhiên cuối cùng đã được bà Lâm kéo lại.

Lâm Duyệt Vi sẽ không thay đổi chủ ý, nói với hai ông bà là thông tri, mà không phải trưng cầu sự đồng ý, nếu không nàng sẽ không ngậm an bài hết thảy mới thẳng thắn nói ra. Tuy rằng đã sớm dự kiến kết quả như vậy, nhưng Lâm Duyệt Vi vẫn không thể tránh né mà cảm thấy khổ sở, vì sao ba mẹ không tôn trọng mộng tưởng của nàng, còn phải nói những lời khó nghe như vậy.

Cùng người một nhà nháo đến vô cùng bế tắc, Lâm Duyệt Vi liền mang

theo di động, cô độc một mình trốn ra khỏi nhà.

Bầu trời đêm ở thành phố B không có lấy một ngôi sao, Lâm Duyệt Vi ngửa đầu khe khẽ thở dài, trù tính xem bước tiếp theo nên làm như thế nào. Nàng có thể đến cậy nhờ bạn bè — luận chuyện bạn bè nàng cũng có không ít, ở nhờ mấy ngày, rồi lại đi mua vài bộ quần áo mới, trực tiếp tham gia tiết mục. Còn ba mẹ bên kia..... Lâm Duyệt Vi không muốn suy xét, sau này bọn họ sẽ biết nàng không phải nhất thời tâm huyết dâng trào.

Lâm Duyệt Vi dẫm lên một hòn đá nhỏ, nhắc chân đá đi, đá lăn vào bên dưới thùng rác ven đường.

Nàng nghỉ chân, từ danh bạ di động bắt đầu kiểm số điện thoại bạn bè, bất thành linh một ánh đèn hắt tới khiến nàng phải nàng giơ tay che mắt, lui nửa bước trên lề, híp mắt nhìn thứ ánh sáng ấy chậm chạp chạy đến chỗ nàng.

“Lâm tiểu thư.” Cố Nghiên Thu đi rồi quay lại, ngừng xe bên cạnh Lâm Duyệt Vi.

Mắt Lâm Duyệt Vi lạnh lùng liếc xéo cô.

Hắn ai là người thường thì cũng sẽ không bày nổi vẻ mặt ôn hòa trước mặt người vừa mới ném khối xe vào mặt mình.

“Thực xin lỗi Lâm tiểu thư, tôi xin lỗi em về chuyện vừa rồi.” Cố Nghiên Thu lại hoàn toàn không cư xử theo lẽ thường.

Lâm Duyệt Vi không muốn phản ứng, nhưng trong lòng lại không khỏi hiện lên một tia nghi vấn: Chị ta lại muốn gì nữa đây?

Động tác nhấn ga vừa rồi của Cố Nghiên Thu hoàn toàn theo bản năng, khi mắt cô đột nhiên chạm phải ánh mắt Lâm Duyệt Vi, cô còn chưa kịp biết

mình muốn gì, thân thể đã rời xa sự chi phối của cô. Một cước đạp vọt đi Cổ Nghiên Thu liền hồi hận, đêm hôm khuya khoắc, Lâm Duyệt Vi một mình vất vưởng trên cung đường hẻo lánh, mặc kệ như thế nào, cô cũng không nên vứt bỏ không thèm nhìn lại, vì thế chạy đến giao lộ có thể quay đầu thì liền lập tức lái trở lại, may mắn Lâm Duyệt Vi vẫn còn ở trên đường, nếu không e rằng đêm nay Cổ Nghiên Thu sẽ phải mất ngủ.

“Em muốn đi đâu sao? Tôi đưa em đi.” Cổ Nghiên Thu nói. Ngay cả túi Lâm Duyệt Vi cũng không mang theo, tóc dài bị gió đêm thổi đến tán loạn, lộ ra sự chật vật kỳ dị. Trước mắt tuy rằng là mùa xuân, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, trên người nàng chỉ mặc chiếc áo thun ngắn tay, dưới quần đùi là một đôi chân thon dài thẳng tắp, dáng người tuyệt đến có thể trực tiếp bước lên sàn catwalk, nếu trong một trường hợp khác nói không chừng Cổ Nghiên Thu sẽ thưởng thức một phen, nhưng giờ phút này cô lại không có tâm tư, vì lo lắng đang chiếm lấy lòng cô.

Nàng là một thiên kim đại tiểu thư, tại sao lại rơi xuống đến mức này?

Lâm Duyệt Vi trong gió đêm run bần bật, bèn buông cánh tay đang tự ôm lấy mình, cảm giác như thấy được sự thương hại trong mắt đối phương, tức khắc rất là tức giận, “Lát nữa bạn tôi sẽ tới đón tôi, không cần chị quản.”

“Lên xe đi.” Cổ Nghiên Thu đóng mui lại, mở máy sưởi, tiện đà thò người sang, mở cửa ghế phụ ra.

“Không.”

“Trên xe ấm hơn.”

“Tôi không lạnh — hắt xì —“

Khuôn mặt Lâm Duyệt Vi hiện lên một chút hồng hào, nếu mọi người cho

rằng nàng then thùng, như vậy thì sai rồi, nàng là then quá thành giận. Nàng cùng Cố Nghiên Thu tuyệt đối là trời sinh xung khắc, mỗi lần nàng muốn dấu diếm cái gì, thì thân thể luôn đi trước nàng một bước, phá tan lời nói dối của nàng.

Nàng cho rằng Cố Nghiên Thu sẽ cười, nhưng Cố Nghiên Thu lại không hề.

Cố Nghiên Thu chỉ dùng đôi mắt đen tuyền xinh đẹp lẳng lặng, chăm chú mà nhìn nàng, tràn ngập thiện ý ôn hòa, tuyệt không có nửa phần cười nhạo: “Cứ ở ngoài sẽ cảm mạo, nghe lời đi.”

Lâm Duyệt Vi tựa như bị mê hoặc, ngồi vào trong xe, bên trong không có chấn mông, máy điều hòa vẫn chưa làm ấm lên, Cố Nghiên Thu bèn cởi áo khoác, không khỏi phen trần che lên đùi Lâm Duyệt Vi, rồi chỉnh ghế đang ngồi thẳng đứng lên, cô biết Lâm Duyệt Vi không thích cô, nên không hề mở miệng. Huống hồ người cũng đã lên xe rồi, cũng không còn gì để nói.

Lâm Duyệt Vi quay đầu nhìn chăm chăm sườn mặt cô, Cố Nghiên Thu trước nay vẫn luôn cực kỳ đẹp như vậy, cô chẳng những đẹp, mà còn đẹp đến mức hoài cổ. Đặc biệt là bây giờ, ánh mắt rũ xuống an an tĩnh tĩnh không nói lời nào, ánh đèn đường hắt qua, rơi xuống sườn mặt nàng những hình cắt rời rạc, giống như là Xuân quang xạ tiết của nền điện ảnh Hongkong[1].

Ngón tay nàng khẽ động, khi cọ đến lớp vải xa lạ trên chiếc áo khoác không thuộc về nàng, thì bỗng nhiên hoàn hồn, thân thể ngã về phía trước, thở ra một hơi, trong lòng hoảng sợ: Người này là yêu tinh sao? Mỗi lần một chỗ đều có thể khiến mình không tự chủ được mà xuất thần.

Nàng vừa rồi tính làm gì vậy chứ?

Lâm Duyệt Vi vô ý thức nắm chặt di động đến nóng lên trong tay, vội gọi số điện thoại nàng tính gọi ban nãy, vì không cho Cố Nghiên Thu phát hiện nàng đã phát ngốc, mà ngay cả gọi điện thoại cũng quên mất, vừa mở miệng đã nổi giận đùng đùng hỏi: “Sao còn chưa tới?”

Bạn thân không thể hiểu được: “Đến chỗ nào vậy tổ tông của tôi?”

Lâm Duyệt Vi: “Không phải kêu tới đón mình sao? Đêm nay trầm tính đi giá tới Phượng Dương Cung của người, còn không mau tức tốc tới đón giá, trầm ở đường XX, đối diện khách sạn, được rồi, để gọi định vị qua cho.”

Bạn thân: “Dạ bề hạ, thần sẽ tới liền, đã được chưa? Nửa đêm chạy đi đâu không chạy chạy tới chỗ đó làm gì? Hẹn hò à?”

Lâm Duyệt Vi phảng phất như bị đâm phải đuôi mèo, cả người đã xù cả lông lên, “Cậu mới hẹn hò! Cả nhà cậu đều hẹn hò!”

Bạn thân: “Này, mình chỉ thuận miệng nói bừa, cậu làm gì kích động vậy chứ?”

Lâm Duyệt Vi làm bộ như chưa có gì xảy ra, hỏi: “Mình có kích động sao?”

Bạn thân gật đầu nói: “Cậu kích động.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Cậu nghe lầm rồi, ít nói nhảm thôi, mau tới đây.”

Bạn thân: “Biết rồi, mình đã cầm chìa khóa xe ra cửa rồi này.”

Trái tim bé nhỏ của Lâm Duyệt Vi vừa nhảy loạn vừa gọi xong điện thoại, gọi định vị đi, làm xong hết thấy, mới trộm ngó Cố Nghiên Thu bên người, phát hiện cô căn bản không thèm nhìn nàng, mới nhẹ nhàng thở ra, đồng

thời đáy lòng nảy sinh một chút mất mát mà ngay cả chính nàng cũng không phát giác ra.

Lâm Duyệt Vi vì phòng ngừa chuyện mình lại bị cô mê hoặc, lúc sau bèn quay đầu đi, nhìn về phía bên kia cửa sổ xe.

Tấm lưng vẫn luôn căng cứng của Cố Nghiên Thu gần như không thể phát hiện mà chậm rãi lơ lửng ra, vừa đọc tin nhắn trên email, vừa lần Phật châu.

***

“Chào chị, Giang Tùng Bích, bạn thân của Duyệt Vi.”

“Cố Nghiên Thu.”

Bạn thân của Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu đã đối mặt nhau, Lâm Duyệt Vi đứng ở bên cạnh Giang Tùng Bích, nhìn hai người bắt tay, nhẹ nhàng dùng ánh mắt nhìn Cố Nghiên Thu rồi lắc lắc đầu, Cố Nghiên Thu bèn không tự giới thiệu tiếp.

Trong hôn lễ, Lâm Duyệt Vi mời tới rất nhiều khách khứa, đương nhiên bao gồm cả khuê mật của nàng là Giang Tùng Bích, hôm Giang Tùng Bích nhìn thấy Cố Nghiên Thu thì đã kinh vi thiên nhân[2], bây giờ càng không dờn mắt được.

[2] Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế.

Lâm Duyệt Vi có thể lý giải được lòng yêu cái đẹp thì mọi người đều có, nhưng mà..... nàng phải nhéo lên eo Giang Tùng Bích, cô nàng mới chịu buông tay vẫn luôn nắm chặt tay Cố Nghiên Thu trong sự xấu hổ.

Giang Tùng Bích không hổ là hảo tử muội của Lâm Duyệt Vi, tính cách hai người đúng là một mạch tương thông, Giang Tùng Bích vừa xoay mặt đã nói hươu nói vượn với Lâm Duyệt Vi : “Làm cái gì vậy? Năm tay có xú thì xảy ra được chuyện gì, cậu ăn dấm à?”

Lâm Duyệt Vi: “Ăn cái –” Cố Nghiên Thu ở ngay bên cạnh nhìn, Lâm Duyệt Vi không muốn nói ra lời bất nhã, lâm lúc đành bẻ lái, “..... Đừng nói chuyện lung tung.”

Giang Tùng Bích vẽ mặt khiếp sợ: “Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi, vậy mà cũng nhịn được?”

Lâm Duyệt Vi đối với cô nàng làm ra khẩu hình “Lăn đi chỗ khác”, đương nhiên, là ở góc độ Cố Nghiên Thu không thấy được.

Giang Tùng Bích biết nghe lời phải: “Được, mình lăn, hai người cứ mà song túc song tê đi.”

Lâm Duyệt Vi sắp khống chế không được chính mình nổi nữa.

“Cũng không còn sớm,” Cố Nghiên Thu đánh vỡ sự giằng co giữa hai người, gật đầu nói, “Tôi về trước, ngày mai còn phải đi làm, Lâm tiểu thư ngủ ngon.”

Giang Tùng Bích vô giúp vui không chê chuyện bé xé to: “Còn em còn em?”

Cố Nghiên Thu dừng một chút, buồn cười: “Giang tiểu thư ngủ ngon.”

“Ngủ ngon ngủ ngon, chị thật là đẹp quá đi.” Giang Tùng Bích cười tùm tùm, vẫy vẫy tay với Cố Nghiên Thu.

“Cảm ơn, em cũng vậy.” Cố Nghiên Thu cũng tươi cười đáp trả, cô đã an toàn giao Lâm Duyệt Vi cho bạn thân, không hề lưu lại, lái xe đi mất.

Lâm Duyệt Vi chụp lấy tay Giang Tùng Bích: “Người cũng đi rồi, còn vậy nữa, vậy cho ma nó xem à.”

Giang Tùng Bích từ từ mà nói: “Người vừa đi cậu liền bại lộ tướng mạo sẵn có, thật là người hai mặt, sao tui lại thảm thế này đây?”

“Lên xe, tới nhà cậu.”

“Sao gấp dữ vậy, đêm còn dài mà.” Giang Tùng Bích đuổi tay ngăn cản nàng, nói, “Nàng dâu giao ước này của cậu thật là cực phẩm, cậu không động tâm à?”

Lâm Duyệt Vi lạnh lạnh nói: “Không động tâm thì là người chết đấy.”

Giang Tùng Bích nói: “Cậu biết ý mình hỏi là gì mà.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Thật không có phần tâm tư ấy.”

Giang Tùng Bích nói: “Đây là do cậu nói đó, có lời này của cậu thì mình an tâm rồi.”

Tim Lâm Duyệt Vi treo ngược lên: “Cậu có ý gì?”

Giang Tùng Bích cong môi cười, nói: “Mình muốn theo đuổi chị ấy, cậu không ngại chứ?”

~~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nhân vật nào có tên tất cả đều là trợ công[3], cấm cãi ￣_￣

~~

[3] trợ công: ý là giúp đỡ công theo đuổi thụ

[1]Xuân quang xạ tiết hay Xuân quang sạ tiết (chữ Hán: 春光乍泄, bín âm: chūn guāng zhà xiè, tiếng Anh: Happy Together) là một bộ phim của điện ảnh Hồng Kông phát hành năm 1997. Đạo diễn phim là Vương Gia Vệ, với diễn viên chính là hai ngôi sao hàng đầu của điện ảnh châu Á là Lương Triều Vỹ và Trương Quốc Vinh. Không chỉ được xem như một trong những bộ phim về tình yêu đồng giới xuất sắc nhất thế giới, Xuân quang xạ tiết cũng được đánh giá là một trong những bộ phim hay nhất của điện ảnh châu Á mọi thời đại. Trong cuộc bình chọn “100 phim Trung Quốc được yêu thích nhất” nhân kỉ niệm 100 năm nền điện ảnh Hoa ngữ, Xuân quang xạ tiết đứng ở vị trí thứ năm. Diễn xuất của hai diễn viên chính Lương Triều Vỹ và Trương Quốc Vinh được giới chuyên môn đánh giá rất cao. Phim đã đem về giải Đạo diễn xuất sắc cho Vương Gia Vệ tại Liên hoan phim Cannes 1997 và giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất cho Lương Triều Vỹ.

Chương 012

*Chương có nội dung hình ảnh

Chờ uống rượu mừng của mình và Cố Nghiên Thu đi!

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua Giang Tùng Bích, hừ một tiếng, không kiên nhẫn dường như muốn nói: “@ long! br />”

Đẩy tay Giang Tùng Bích ra, mở cửa ghế phụ ngồi xuống, không nói được, cũng không nói không được.

Giang Tùng Bích: “Ấy.”

Cô nàng vui thích, nhanh chân bám gót leo lên xe: “Cậu nói gì đi chứ, vợ của bạn không thể cướp, nếu cậu muốn ăn món ăn trên đĩa này, mình sẽ quên chuyện này đi.”

Lâm Duyệt Vi cài dây an toàn nhắm mắt dưỡng thần: “Nhanh lái xe, mình mệt rồi.”

Giang Tùng Bích nhéo khuôn mặt Lâm Duyệt Vi, “Nói một câu có thể mệt chết cậu được sao? Muốn thì cứ nói là muốn, không muốn thì là không muốn, cùng lắm chỉ một hai chữ thôi.”

Lâm Duyệt Vi đáp trả cô nàng bằng con mắt hình viên đạn.

Giang Tùng Bích ngượng ngùng thu tay lại, vừa cười vừa vuốt cuốt mái tóc dài nhu thuận của Lâm Duyệt Vi: “Về rồi nói hen.”

Lâm Duyệt Vi không cùng cô nàng so đo loại việc nhỏ này, nhắm hai mắt hỏi: “Ba mẹ cậu có ở nhà không?”

Giang Tùng Bích: “Không có, có bao giờ cậu thấy họ ở nhà không?”

Lâm Duyệt Vi: “Mình đang lễ phép hỏi một chút thôi.”

Giang Tùng Bích: “Cậu bị lật tẩy nên ba mẹ đuổi ra khỏi nhà chứ gì? Yên tâm, sau này có chị đây che chở cho cưng ha.”

“Trẻ con.” Lâm Duyệt Vi cười nhạo một tiếng, Giang Tùng Bích với nàng là bạn nối khố, cô nhỏ hơn so với nàng hai tháng, “Mình là tự đi, bọn họ thử đuổi một lần xem.”

Có thể do đai an toàn quấn lấy, Lâm Duyệt Vi ở trên xe ngồi một lát, cảm giác như vai hơi mỏi, giơ tay sửa lại một chút, thấy trên vai mình vẫn còn chiếc áo khoác màu trắng, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, đây là.....

Giang Tùng Bích quẹo cua, thấy nàng như vậy, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Vi đảo mắt, dựa lưng vào ghế.

Sau khi Cố Nghiên Thu cởi áo khoác đưa cho nàng, lúc xuống xe Lâm Duyệt Vi căn bản không ý thức được, tự nhiên mà cầm áo khoác lên người, sao Cố Nghiên Thu cũng không thêm nhắc nhở nàng một câu?

Lâm Duyệt Vi giơ tay nhéo nhéo mi tâm của mình, ngay cả quần áo còn không nhớ? Thì nhớ được gì nữa?

***

Cố Nghiên Thu cho xe chạy vào gara, vừa bước xuống xe đã bị gió đêm thổi tới, cô瑟瑟 cánh tay đã nổi da gà, nhẹ nhàng mà “Ah” một tiếng, lúc này mới nhớ tới áo khoác đang ở chỗ Lâm Duyệt Vi.

Cô không có cách liên lạc với Lâm Duyệt Vi, nếu cô muốn thì có thể lấy dễ như trở bàn tay, nhưng hai người ở chung mấy ngày qua, cô hoàn toàn không có ý định chủ động mở miệng hỏi.

Cô luôn cảm thấy dường như cô đã ở trước mặt Lâm Duyệt Vi biểu lộ quá nhiều cảm xúc chân thật, bao gồm lúc ở Cục Dân Chính cố ý trêu chọc nàng, để nàng ăn cho nhớ đời. Cô rất giống người mẹ “qua đời vì bệnh” của cô đối với mọi sự đều có thể “Thờ ơ”, nhưng vì sao lại bởi vì Lâm Duyệt Vi làm trò trẻ con trước mặt cô mà nảy sinh tâm tư “Trả thù”, đến tột cùng thứ gì đã gây ra cảm xúc này?

Từ lần gặp đầu tiên, chỉ cần Lâm Duyệt Vi xuất hiện trước mắt cô, thì tâm mắt cô sẽ không tự chủ được mà chuyển dời đến chỗ đối phương, nếu nhận thấy nàng đang nhìn cô, thì sẽ cầm lòng không đậu mà bắt đầu khẩn trương, không cách nào tập trung lực chú ý.

Quả thật, vẻ ngoài của Lâm Duyệt Vi vô cùng xuất chúng, hoàn toàn được ông trời ưu ái, nhưng Cố Nghiên Thu lại không phải loại người coi trọng vẻ bề ngoài như vậy.

Cho dù cô chưa từng yêu ai, cũng không đại biểu cho việc cô hoàn toàn không biết gì cả. Lâm Duyệt Vi đối với cô là một lực hấp dẫn đầy trí mạng, nếu nói là thích, thì cũng không giống lắm, nhưng nếu cứ tiếp tục chung đụng như thế này về lâu về dài, thì rất khó nói. May mắn thay Lâm Duyệt Vi cũng tự giác cùng cô duy trì khoảng cách, giúp cô không đến mức luân hãm quá sớm.

Cố Nghiên Thu thường cầm Phật châu, nhưng cũng không phải là Phật tử thành kính, giờ phút này lại tiếp tục lần tràng hạt, lẩm nhẩm một câu Phật hiệu, giấu đi suy tư đang dần chiếm lấy lòng cô.

Gió đêm thổi qua gương mặt lạnh lẽo, Cố Nghiên Thu bước từng bước, mở cửa lớn ra.

Ánh đèn trong ngôi biệt thự ba tầng dần dần sáng lên, đầu tiên là phòng

khách, rồi tới phòng bếp, qua ước chừng hơn nửa giờ, lầu hai cũng sáng đèn, đèn ở lầu một được tắt đi. Cố Nghiên Thu tắm rửa, ngồi ở trên giường, tập trung tinh thần mà gõ mật khẩu mở khóa của máy tính bản.

Màn hình di động trên tủ đầu giường sáng lên một chút, đến từ: Cố Hòa.

Từ sau khi mẹ cô mất, Cố Nghiên Thu đã bỏ đi hai chữ ba ba trong danh bạ, Cố Hòa đã gửi một tin nhắn qua cho cô: 【 ngày mai buổi tối có về nhà ăn cơm không? 】

Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm giao diện tin nhắn, biểu tình hờ hững.

【 Dạ về, ba ba 】 thái độ Cố Nghiên Thu trả lời tin nhắn vẫn thân mật như xưa.

Cố Nghiên Thu tiếp tục nhắn: 【 Bạn con mới mở cửa hiệu thuốc, đặt của cậu ấy hai hộp đông trùng hạ thảo, ngày mai mang về nhà cho ba và dì 】

Cố Hòa: 【 cảm ơn con gái ngoan 】

Nếu như chỉ nhìn họ nhắn tin qua lại, thì xác thật là một cảnh tượng phụ từ nữ hiệu, chỉ có người trong cuộc mới biết bọn họ rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì.

***

Kể Cố phu nhân Hạ Tùng Quân so với Cố phu nhân trước đây còn lớn hơn vài tuổi, năm nay cũng gần thiên mệnh chi năm[1], nhưng bà thoát nhìn chỉ cỡ ngoài ba mươi tuổi, dáng người đầy đà, mặt như hoa đào, lộ ra sự mỹ lệ sau nhiều năm tháng lãng động. Bà là một người chen vào hôn nhân của người khác, làm kẻ thứ ba, bảo dưỡng đến tuyệt như vậy, đủ biết trong mấy năm nay Cố Hòa hậu ái bà biết bao nhiêu.

[1]thiên mệnh chi năm: 50 tuổi

Cố Hòa buông di động, thần sắc hỉ nộ không phân biệt được — tính tình ông nội liêm, lòng dạ thâm sâu không lường, mọi việc đều giấu ở trong lòng, hỉ nộ không lộ, cho dù Hạ Tùng Quân theo ông nhiều năm như vậy, cũng không thể nhìn ra được suy nghĩ của ông.

Hạ Tùng Quân nghĩ nghĩ, bàn tay trắng thử thăm dò chạy đến bàn tay dày rộng của ông, lật di động lại, nhìn lịch sử trò chuyện giữa hai người, mỉm cười mà nói: “Ngày mai Nghiên Thu phải về nhà ăn cơm à, vậy tôi tự mình xuống bếp chuẩn bị một chút.”

Cố Hòa đạm nhiên nói: “Bà không.....”

Hạ Tùng Quân nhu nhu mà đoạt lời: ” Nghiên Thu đối với tôi có một chút hiểu lầm, tôi muốn giải trừ sự hiểu lầm ấy, để gia đình chúng ta hòa thuận một chút.”

Cố Hòa trầm mặc một lát, gật gật đầu.

Hạ Tùng Quân lại nói: “Đúng rồi, Nghiên Thu mới chỉ kết hôn mấy ngày, thừa dịp lần này về nhà, nếu không hay là nói con bé đưa nàng dâu cùng về đi.”

Cố Hòa nhìn bà.

Hạ Tùng Quân trong lòng hơi thất lạc một chút, cổ họng khẩn trương đến nuốt nước miếng, lại lần nữa sắp xếp từ ngữ, nói: “Ngoại trừ vào ngày hôn lễ, chúng ta còn chưa gặp qua con dâu, lễ nghĩa đáng có còn chưa tận.”

Cố Hòa rớt cuộc nhàn nhạt mà “Ừ” một tiếng.

Hạ Tùng Quân không dám động di động nữa, mà chờ Cố Hòa tiếp tục ở trên sofa ngồi một lát, một lần nữa cầm lấy di động, gửi tin nhắn cho Cố Nghiên Thu. Nụ cười tinh xảo treo trên khuôn mặt Hạ Tùng Quân, sắc mặt bình đạm nhìn Cố Nghiên Thu liên với hệ Cố Hòa, bà nghĩ thầm: Tôi sớm muộn gì cũng có thể khiến cha con hai người đấu đá lẫn nhau.

***

【 ngày mai buổi tối, mang Lâm Duyệt Vi qua luôn, con bé có rảnh không? 】 – Cố Hòa.

【 Em ấy ngủ rồi, ngày mai con sẽ trả lời 】 Cố Nghiên Thu ở trước mặt Cố Hòa cố gắng ngụy tạo chuyện giữa cô và Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu không ngờ Cố Hòa sẽ gửi tin nhắn như vậy cho cô, chuyện này cô cùng Lâm Duyệt Vi từng thương lượng qua, không liên quan tới tiệc tùng, thì có thể tham dự, nhưng chuyện này tới nhanh hơn so với tưởng tượng của Cố Nghiên Thu.

Trước đây hai giờ cô còn đang suy nghĩ muốn cùng người này duy trì khoảng cách, không bao lâu sau, lại lâm vào cảnh phải đối mặt lần nữa.

Lần này..... sẽ lại phát sinh chuyện gì nữa đây?

***

Lâm Duyệt Vi từ trong túi áo khoác của Cố Nghiên Thu lấy ra được một quyển bút ký và một cây bút bi, theo nòng nét chữ trên giấy thuộc về Cố Nghiên Thu, nòng chỉ từng thấy cô viết Sticky Notes, đối với con thỏ kia có ấn tượng khá sâu, trên quyển bút ký này trùng hợp cũng có một con thỏ, ngay ở trang đầu.

Chẳng lẽ Cố Nghiên Thu không phải vì lấy lòng nàng mới vẽ con thỏ? Mà cô vốn dĩ có sở thích này?

Giang Tùng Bích ném túi và áo khoác lên sô pha, quay đầu thì bắt gặp Lâm Duyệt Vi nhìn một quyển vở tới xuất thần, cô rón ra rón rén mà qua đi, sẵn tới rút quyển vở khỏi tay nàng.

Lâm Duyệt Vi thấy tay trống trơn, liền muốn đi đoạt về: “Này.”

Giang Tùng Bích đã sớm có phòng bị, cướp được thì liền chạy xa vài mét, chỉ vào Lâm Duyệt Vi nói: “Không được qua đây, cậu không phải không có ý với chị ấy sao? Để bụng như thế làm gì?”

Đầu óc Lâm Duyệt Vi bay lộn tùng phèo, lời lẽ chính nghĩa nói: “Cậu đang xâm phạm quyền riêng tư của người khác đó.”

Giang Tùng Bích: “Ấy da, vừa rồi là ai xem đến không chớp mắt, cậu đã xâm phạm một lần rồi, mình lại xâm phạm thêm một lần nữa cũng không sao, hảo tử muội chính là phải cùng nhau liên thủ xâm phạm, không cần quá cảm động.”

Lâm Duyệt Vi co chân đuổi theo: “Cảm động cái rắm, mau trả lại cho mình!”

“Không trả, đừng keo kiệt như thế chứ.”

“Trả lại cho mình!”

Giang Tùng Bích cùng nàng đánh kiêu du kích, trong quá trình truy đuổi đã xem xong rồi, tổng cộng có hai trang, ngoại trừ thỏ con, thì chỉ chép kinh Phật, Giang Tùng Bích nhìn một đoạn tâm kinh, ngừng lại.

“Này, có gì đẹp đâu chứ?” Giang Tùng Bích nghĩ trăm lần cũng không ra, đành hỏi Lâm Duyệt Vi.

“Trả đây.” Lâm Duyệt Vi đoạt lấy, đóng vở lại, kẹp bút bi vào như ban nãy, nàng nói, “Mình có nói đẹp sao? Là tự cậu muốn cướp, xấu xa.”

Giang Tùng Bích hỏi: “Đây là do Cố Nghiên Thu chép sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Nếu không thì ai?”

Giang Tùng Bích đột nhiên cười: “Í, cho mình xem lại đi.”

Lâm Duyệt Vi đã cất vào túi, che đến gắt gao, cảnh giác nói: “Vừa nãy không phải xem qua rồi sao?”

Giang Tùng Bích: “Mình xem lại lần nữa.”

Lâm Duyệt Vi: “Không cho.”

Giang Tùng Bích sao lại chịu dễ dàng nhận thua, bèn làm nũng rồi cầu xin, lì lợm la liếm rốt cuộc cũng được cho xem, cô nhìn tờ kinh Phật, mắt lộ ra sự si mê: “Chữ gì mà đáng yêu quá đi.”

Lâm Duyệt Vi: “???”

Chữ viết thì có cái gì mà đáng yêu, mà si ngốc chứ?

Giang Tùng Bích dẫu mở, cách không khí hôn lên vở, nói: “Cậu không cảm thấy xuyên qua mặt chữ, có thể nhìn thấy linh hồn thú vị của đối phương sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Hoàn toàn không có.”

Giang Tùng Bích: “Mình nói nghiêm túc đó, mình hỏi lại cậu lần nữa, cậu có ý gì với chị ấy hay không, nếu không đúng thật không có, thì mình thật sự sẽ theo đuổi chị ấy đấy.”

Lâm Duyệt Vi: “..... Chị ấy không có tâm tư yêu đương.”

Giang Tùng Bích xua tay, tự tin mười phần: “Không quan trọng, mình có tâm tư là được, có chí, ắt làm nên.”

“Tùy cậu, cậu vui vẻ là được– cậu làm gì vậy–” Lâm Duyệt Vi ghét bỏ mà xoa nước miếng trên mặt .

Giang Tùng Bích đã hôn lên mặt nàng, tiếng kêu đặc biệt vang dội, kích động nói: “Chị yêu vầu, chị thân yêu, chờ uống rượu mừng của mình và Cố Nghiên Thu đi!”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Sao nàng cứ cảm thấy lời này kỳ quái?

Lâm Duyệt Vi đứng lên duỗi eo, rõ ràng không buồn ngủ, lại giả ngáp nói: “Mình muốn ngủ.” Giống như làm như vậy thì có thể xua tan hoàn toàn cảm giác chua xót trong lòng

Giang Tùng Bích khom lưng eo cong, đỡ lấy tay của nàng, hét to: “Hoàng Thượng khởi giá.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm tiểu thư: hôm nay tự cho mình đội nón xanh tươi đẹp lên đầu, cảm

thấy mình thạc toẹt vời ~~ [Xem ảnh 1](#)

(Ảnh minh họa)

Chương 013: “Em nguyện ý”

Lâm Duyệt Vi nằm ở trên giường, một bàn tay gối đầu, nhìn trần nhà xuất thần.

Giang Tùng Bích thì mặt đầy cảnh xuân mà cầm di động, không ngừng chọc chọc vào màn hình. Giang Tùng Bích là một người rất lười biếng, so với Lâm Duyệt Vi thì càng giống một phú nhị đại trong ấn tượng của đại đa số người hơn, cô thích ăn nhậu chơi bời, những thứ có thể khiến cô khuya rồi mà còn thức đêm chiến đấu hăng hái như thế, không phải theo đuổi người ta thì chính là chơi game.

Trông tư thế ấy không giống như đang chơi game, góc độ bắt tay cũng không đúng, mắt Lâm Duyệt Vi chuyển động, không chút để ý hỏi: “Cậu còn làm gì đó, còn chưa ngủ được à?”

“Mấy giờ rồi?”

“12 giờ.” Lâm Duyệt Vi vớt di động qua liếc mắt một cái.

“Còn sớm.” Giang Tùng Bích nhìn cũng không thèm nhìn nàng, “Cậu ngủ

trước đi, mình đang bận.”

“Rốt cuộc bận gì?”

Giang Tùng Bích giờ màn hình điện thoại tối trước mặt nàng: *Làm sao theo đuổi phụ nữ thuộc hệ cấm dục.*

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Giang Tùng Bích nắm tay nói: “Mình phải lên một kế hoạch tác chiến hoàn mỹ.”

Lâm Duyệt Vi: “Cậu nghiêm túc?”

Giang Tùng Bích nghiêng đầu nói: “Mình giống nói giỡn sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Trước giờ không phải cậu luôn thích nam sao? Lần trước còn nói muốn theo đuổi một cậu sinh viên khóa dưới.”

Giang Tùng Bích “Ah~~” thanh, nói: “Cậu ta so với Cố Nghiên Thu kém quá xa, hơn nữa không có tính khiêu chiến, mình chỉ việc động một ngón tay thì cũng có thể câu được, vẫn là theo đuổi Cố Nghiên Thu có ý nghĩa hơn.”

Giang Tùng Bích buông điện thoại xuống, biểu tình kích động mà nói: “Cậu không biết đâu, chị ấy rất giống nữ chính bước ra từ tiểu thuyết, quá hoàn mỹ.”

Lâm Duyệt Vi mười phần khấp sợ nói: “Cậu rõ về chị ta lắm sao mà dám nói như vậy? Hay là cận thị nặng rồi.”

Giang Tùng Bích xua tay nói: “Không sao, sau này từ từ sẽ rõ.”

Lâm Duyệt Vi xùy một tiếng, nói: “Nhan cầu[1], đừng tự tìm lý do cho mình.”

[1] giống từ nhan không, yêu cái đẹp, mê cái đẹp, chạy theo cái đẹp như chó, v.v

Giang Tùng Bích lại cầm lấy di động, viết note nhắc nhở chính mình: “Thật đúng là không được đầy đủ, bắt đầu từ nhan sắc, rồi tới khí chất, chị ấy là một viện bảo tàng, mình muốn đào lên nghiên cứu.”

“Ồn lạnh.” Lâm Duyệt Vi chui vào trong chăn, xoay người đưa lưng về phía Giang Tùng Bích, nhắm mắt nói, “Mình ngủ trước, cậu cứ viết công lược của cậu đi.”

“Ừa.”

Giang Tùng Bích tắt đèn trần mở đèn đọc sách, giúp Lâm Duyệt Vi kéo góc chăn.

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Lâm Duyệt Vi nghe tiếng bên tai, cưỡng bách chính mình ngủ, không biết mấy giờ thì từ trong mộng tỉnh lại, xoay người phát hiện đèn trong phòng vẫn còn sáng. Lâm Duyệt Vi xoa xoa mắt: “Còn chưa ngủ?”

Giang Tùng Bích nhìn hiển thị giờ trên góc phải di động: “Buổi tối qua luôn rồi, lát sáng mình ngủ sau, dù sao bây giờ cũng không có lớp.”

“Luận văn tốt nghiệp viết xong chưa? Sắp tới không phải giao bản thảo

sao?”

Giang Tùng Bích: “Á.”

Cô tức khắc lâm vào rối rắm, nên viết nghiên cứu thả thính công lược trước hay nên viết luận văn trước.

Lâm Duyệt Vi: “Theo mình quan sát, *Cố Nghiên Thu* với *ni cô* không có gì khác biệt, tu thân dưỡng tính, hai tháng sau mới theo đuổi, hoàn toàn không thành vấn đề, cậu viết luận văn tốt nghiệp tương đối quan trọng hơn, mình nhớ ba mẹ cậu đối với phần luận văn này của cậu rất để bụng, mấy hôm trước còn nhắn tin bảo mình phải nhớ giám sát cậu.”

Mặt Giang Tùng Bích trong nháy mắt gục xuống, ngay cả công lược cũng không còn tâm tư làm nữa.

Giang Tùng Bích hăm mộ nói: “Cậu thật giỏi quá đi, mới học kỳ 1 đã viết xong luận văn tốt nghiệp, học kỳ này hoàn toàn không còn gì để làm, chỉ cần chờ thông qua vấn đáp.”

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay nhéo mặt nàng, “Thì mình cũng chỉ gõ từng chữ từng chữ một lên bàn phím như bao người thôi, thành thật viết luận văn đi, thế nhé, mình ngủ tiếp.”

“Tiểu Vi Vi ơi~~.” Giang Tùng Bích từ phía sau chọc bả vai Lâm Duyệt Vi.

“Làm gì?”

“Cậu có thể hay không.....”

“Không thể.”

“Mình còn chưa nói gì mà.”

“Mình biết cậu muốn nói gì, luận văn của cậu, cậu tự viết.”

“Hừ.”

“Hừ cũng vô dụng, thành thật viết luận văn đi, nhà cậu còn chờ cậu kế thừa gia nghiệp đấy.”

“Cậu lại không biết sức của mình à, mình sợ nhà mình sẽ bại trong tay mình mất, sau này cậu vào giới giải trí làm đại minh tinh, chúng ta không thể thường xuyên gặp mặt, đến lúc đó có muốn giúp đỡ cũng không được.”

“.....”

“Sao cậu không để ý tới mình?”

“Viết luận văn đi.” Lâm Duyệt Vi đưa lưng về phía cô, lạnh nhạt vô tình mà nói.

“Hú hú hú.”

“.....”

Giang Tùng Bích hú hết hai câu thì ngừng nghỉ, chui vào trong chăn ngủ, Lâm Duyệt Vi nhéo cô: “Viết xong mới được ngủ.”

“Mình mệt rồi.”

“Cả đêm sao không thấy cậu buồn ngủ.”

“Ai nha.” Giang Tùng Bích ôm lấy nàng bằng tứ chi, cường thế trấn áp trụ

nàng, “Cậu như thế nào như thế @ bắt. Y bình đối tám đao giận tị uyển chuy mị phiến! br />

“Người ta có rớt môn cũng còn nhiều điểm hơn cậu.”

“A a a a a.” Giang Tùng Bích nói không nói liền la lối khóc lóc, Lâm Duyệt Vi đến cuối cùng đành phải nhường cô.

***

Lâm Duyệt Vi lần này đi vào giấc ngủ nhanh hơn so với lần đầu tiên, bởi vì tâm tình cô không hiểu sao lại vui vẻ, khó tránh dậy trễ, Giang Tùng Bích thì qua hừng đông mới ngủ, nằm trên giường ngủ đến giống như đầu heo, di động an tĩnh nằm bên gối cô.

Lâm Duyệt Vi chọc một chút lên màn hình di động của cô xem thời gian, sau đó tầm mắt thật lâu dừng lại.

“Đưa công lược tối hôm qua cậu viết cho mình xem một chút?” Lâm Duyệt Vi thừa dịp Giang Tùng Bích đang ngủ, ở bên tai cô nói ra những lời này.

Giang Tùng Bích hàm hàm hồ hồ mà đáp ứng, nỗ lực trợn mắt mở khóa màn hình, “Xem đi, còn chưa có làm xong.” Rồi tiếp tục nằm im.

Ngón tay Lâm Duyệt Vi chạm lên app Notes, chạm chạm không buông tay, màn hình hơi hơi chấn động, các icon app đồng loạt lắc lư giữa màn hình, nàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, khóa điện thoại lại.

Kỳ quái, nàng muốn xem công lược của Giang Tùng Bích làm gì? Hết thấy mọi chuyện của Cố Nghiên Thu hoàn toàn không liên quan tới nàng.

Lâm Duyệt Vi tự làm công tác đa thông tư tưởng, vào buồng vệ sinh tắm

rửa, mặc chỉnh tề rồi đi xuống lầu, dì giúp việc dưới lầu chào hỏi nàng, nàng thường xuyên tới nhà Giang Tùng Bích, nên dì khá thân với nàng, cơ hồ xem nàng như nhị tiểu thư của Giang gia.

Dì: “Bữa sáng đã làm xong, món cháo đậu đỏ bo bo con thích nhất.”

Lâm Duyệt Vi: “Cảm ơn dì.”

Trước kia thường xuyên ăn cháo ở Giang gia, nhưng hôm nay hương vị lại khiến Lâm Duyệt Vi nhớ tới món cháo do một người khác làm, ai cao ai thấp không thể nói rõ, nhưng Lâm Duyệt Vi không thích loại cảm giác này, xem ra phải cần một đoạn thời gian nữa, mới có thể quên hết mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày nay.

Lâm Duyệt Vi nửa làm nũng mà nhìn dì giúp việc: “Dì Hồng, dạo này ở nhà ngày nào con cũng ăn món cháo này, mấy ngày tới đổi món mới nhé.”

Dì Hồng đặc biệt thích Lâm Duyệt Vi, cười đến không khép miệng được: “Vậy ngày mai dì làm bánh nhân thịt nhé?”

Lâm Duyệt Vi đáp ứng: “Dạ.”

Dì Hồng: “Bằng không để dì làm ngay.”

Lâm Duyệt Vi: “Không cần, nhào bột mì phiền lắm, ngày mai đi dì.”

Cũng may những món phối với cháo hôm nay hoàn toàn khác với lần trước, nên nàng thật vất vả mới có thể bình tĩnh cõi lòng mà ăn xong bữa sáng, nhưng sau đó nàng lại phải đối mặt với chiếc áo khoác hôm qua của Cố Nghiên Thu đang nằm trên sô pha.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Chiếc áo này rốt cuộc phải trả thế nào đây?

Nếu là trước ngày hôm qua, Lâm Duyệt Vi còn có thể gọi điện thoại cho bà mỗi mama, trực tiếp kêu bà thay nàng chuyển giao, mẹ nàng tuy không thân với Cố Nghiên Thu, nhưng vẫn thân hơn với nàng.

“Cậu bán chiếc áo này cho mình đi?” Ngủ đến gần giữa trưa đầu Giang Tùng Bích như ồ gà, thân mặc váy ngủ khoác chắn mỏng, một tay cầm kem ly dì giúp việc lấy ra khỏi tủ lạnh cho cô, như đại mã kim đao mà ngồi ở trên sofa, nói ầu nói tả.

Nhìn cách ăn mặc như công nhân lao động của cô, thực sự nhìn không ra được bây giờ đang là mùa nào, vị công nhân lao động/đại tiểu thư còn trào phúng nói với Lâm Duyệt Vi: “Bộ dạng giả đưng đăn của cậu càng ngày càng có thể dọa người đấy, ở nhà ăn mặc chỉnh tề như thế làm gì, lại không có người ngoài.”

Lâm Duyệt Vi nhàn nhạt mà nhìn cô: “Cậu lặp lại lần nữa.”

Giang Tùng Bích ngượng ngùng, ha ha cười nói: “Chỉ đùa một chút thôi mà.”

Lâm Duyệt Vi dậy sớm tắm rửa, mái tóc dài mềm mại, dịu dàng rối tung trên vai, một đôi mắt dài mà không nhỏ như hoa đào đang trôi trên dòng nước, đẹp như một đóa hoa hồng dính sương sớm. Lại thêm ngũ quan nàng lạnh nhạt sắc bén, đôi mắt trời ban này giúp diện mạo nàng dịu dàng đi không ít, nhưng lại tuyệt đối không thể giảm bớt cảm giác công kích và tính chiếm hữu mà một cái nhìn của nàng mang lại. Đặc biệt những khi không cười, cả người phát ra khí thế chỉ hơn chứ không kém Cố Nghiên Thu bao nhiêu, khiến người tỏ lòng kính trọng từ xa.

Giang Tùng Bích nếu không phải quen biết nàng nhiều năm, nói không chừng sẽ bị nàng hù dọa. Đây cũng chính là lý do vì sao Lâm Duyệt Vi hút hồn như vậy, mà người dám theo đuổi nàng lại rất ít, một số ít lớn gan trong số họ, vừa có một chút tiếp xúc nảy mầm, đã bị Lâm Duyệt Vi vô tình cự tuyệt.

Lâm Duyệt Vi: “Mau nghĩ dùm mình, xem làm sao trả lại đi.”

Giang Tùng Bích nghĩ nghĩ: “Nếu không cậu thử chuyển phát nhanh xem? Cậu không có địa chỉ à?”

Lâm Duyệt Vi hai mắt sáng ngời.

Lâm Duyệt Vi cầm di động đặt chuyển phát nhanh tới cửa, vừa mới đặt thành công, tiếng chuông di động đã vang lên, màn hình hiện thị một dãy số lạ.

“Điện thoại tới, suýt.” Lâm Duyệt Vi ý bảo Giang Tùng Bích ở nàng bên cạnh đang nói chuyện ngậm miệng lại.

“Dịch vụ chuyển phát nhanh này hiệu suất cũng cao á.” Giang Tùng Bích vui thích nói.

Khi Lâm Duyệt Vi bắt máy, bất chợt trong lòng bỗng nổi lên một tia cảm giác xa lạ.

“Lâm tiểu thư.” Giọng nói độc nhất vô nhị rõ ràng là lãnh cảm, lại vì lễ nghĩa không thể không làm bộ ôn hòa của Cố Nghiên Thu vang lên.

Sau ly biệt đêm qua, đến bây giờ vừa qua khỏi mười hai tiếng đồng hồ, Lâm Duyệt Vi thể mà nảy sinh một cảm giác như cách ba thu, năm ngón tay nàng hơi siết chặt, dùng thái độ chân thật nhất, hơi hơi xa cách hỏi: “Cố

tiểu thư.”

Giang Tùng Bích từ trên sô pha nhảy dựng lên, Lâm Duyệt Vi dùng năm tay cảnh cáo về thái độ hơi lỗ của cô.

Lâm Duyệt Vi: “Sao chị có số di động của tôi?”

Cố Nghiên Thu: “Hỏi từ lệnh đường [2], tôi có một thỉnh cầu hơi quá đáng.”

[2] Cách nói lễ phép chỉ cha mẹ của người đối diện.

Lâm Duyệt Vi: “Chị nói đi.”

Cố Nghiên Thu: “Ba kêu tôi tối nay mang em về dùng bữa cơm, có thể sẽ yêu cầu ngủ lại, tôi gọi tới trưng cầu ý kiến của em một chút, nếu như em không muốn nói.....”

“Em nguyện ý.” Lâm Duyệt Vi không chút do dự.

Cố Nghiên Thu rõ ràng ngăn người, đối với kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô, nói: “Vậy tan tầm tôi tới đón em, cho tôi địa chỉ được không?”

“.....” Lâm Duyệt Vi thật sự muốn tự vả vào miệng mình.

Buổi chiều 6 giờ, Cố Nghiên Thu căn cứ theo địa chỉ Lâm Duyệt Vi gửi qua, tiếp nhận ánh mắt phát tia sáng xanh của Giang Tùng Bích, ra đón cô.

Cố Nghiên Thu nhìn phía trước chuyên tâm lái xe, hỏi Lâm Duyệt Vi: “Em có mang theo nhẫn không?”

Lâm Duyệt Vi ghé mắt nhìn lại, tay Cố Nghiên Thu đặt trên tay lái, ở ngón áp út bất thành linh xuất hiện một chiếc nhẫn cưới.

Lâm Duyệt Vi cũng tự nhận mình là một người rất có tinh thần khế ước, đương nhiên cũng có chuẩn bị, nàng từ trong túi móc ra một hộp nhẫn màu đỏ, mở ra, chiếc nhẫn có tạo hình tinh xảo, hạt kim cương đính trên mặt nhẫn lấp lánh phát ra một thứ ánh sáng lộng lẫy, nàng đeo nó lên ngón áp út, liếc nhìn Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu nghiêng đầu ôn nhu mỉm cười đáp trả nàng: “Cảm ơn em, Lâm tiểu thư.”

Trái tim Lâm Duyệt Vi loạn nhịp, vội né tránh ánh nhìn ấy.

Nhà họ Cố nằm ở một nơi hẻo lánh, thanh tịnh, phong cảnh xung quanh rất tốt, có hồ còn có rừng, cánh cửa sắt lớn nặng nề khiến người bất giác nảy sinh áp lực nặng nề tối tăm.

Cố Nghiên Thu dừng xe, vòng qua ghế phụ mở cửa, tay che trên đỉnh đầu nàng, Lâm Duyệt Vi xách theo túi xuống xe, cúi đầu lần chiếc nhẫn trên ngón áp út. Rốt cuộc đối với nàng mà nói đây là một nơi khá xa lạ, người ở Cố gia cũng là người lạ, ngoại trừ khấn trương, nàng còn có chút sợ hãi.

Cố Nghiên Thu đứng ở bên cạnh nàng, chủ động khoác lên cánh tay của nàng, ôn nhu nói: “Đừng sợ, có chị ở đây.”

Lâm Duyệt Vi liếc nhìn cô, hơi thở mang mùi trầm hương thoang thoảng lại vây lấy nàng, khiến trái tim bất giác trở nên an tĩnh.

“Đi thôi, chúng ta cùng vào.” Lâm Duyệt Vi nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

cùng nhau xem kỹ các yêu ma gia trưởng ￣_￣

Ban đêm phải cùng giường chung gối rồi sao ʘ(*◦▽◦*)ʘ

Chương 014: Ở lại

Người ra nghênh đón Cố Nghiên Thu và Lâm Duyệt Vi là trưởng tử của Cố Hòa, cũng là con riêng của ông— Cố Phi Tuyền.

“Nghiên Thu, em dâu.” Cố Phi Tuyền lễ nghĩa chu đáo, không nịnh nọt, cũng không tỏ vẻ kiêu căng.

Cố Phi Tuyền lớn hơn Cố Nghiên Thu ba tuổi, dáng người cao ráo, dung mạo đoan chính được di truyền từ Cố Hòa, mắt rộng môi mỏng, hào hoa phong nhã. Bình tĩnh mà nhìn kỹ, nếu không phải bởi vì Cố Nghiên Thu, thì ấn tượng đầu tiên của Lâm Duyệt Vi đối với người này tương đối không tồi.

Cứ nghĩ tới anh ta là con riêng của Cố Hòa, nói không chừng là bởi vì người này cùng mẹ anh ta, nên người tài văn như Cố phu nhân mới chẳng may qua đời, không có người phụ nữ nào có thể chịu đựng được bản thân mình làm tiểu tam, nếu đã càn rỡ như thế — đây đều do Lâm Duyệt Vi suy đoán lung tung, không có bất luận chứng cứ gì, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc nảy sinh ấn tượng cứng nhắc này.

..... Khẳng định không phải loại người tốt đẹp gì.

“Anh hai.” ánh mắt Cố Nghiên Thu dừng lại trên khuôn mặt người đàn ông, chạm phải ánh mắt anh ta một chút, thu hồi, rồi chào hỏi.

Lâm Duyệt Vi kéo lấy cánh tay Cố Nghiên Thu, gật đầu, vì tránh dính tới những chuyện không cần thiết, nàng tỏ ra nội liễm trước mặt người nhà họ Cố, có thể không mở miệng thì nên tận lực không mở miệng, chỉ cần không mất lễ nghĩa là được.

Cố Phi Tuyền lại như rất có hứng thú đối với nàng, ý vị thâm trường mà đánh giá nàng một lát, khóe môi cong cong, nói: “Có phải anh quên tự giới thiệu rồi không, hôm ấy tiệc cưới quá nhiều người, chúng ta ngồi khá xa nhau, chưa có cơ hội nói chuyện. Anh là Cố Phi Tuyền, anh hai của Nghiên Thu.”

Lâm Duyệt Vi khá bài xích với anh ta, âm thầm nhú mày, còn chưa mở miệng, Cố Nghiên Thu chột chen ngang.

“Lâm Duyệt Vi, anh đã biết rồi.”

Ngữ khí bình tĩnh.

Lâm Duyệt Vi thấy biểu lộ người đàn ông vẫn như thường, khóe môi tươi cười còn sâu hơn vừa rồi, không tiếp tục nói.

Không biết sao, Lâm Duyệt Vi có cảm giác Cố Nghiên Thu rất ghét anh ta, cho dù biểu tình của cô vẫn không chê vào đâu được.

Lâm Duyệt Vi gật đầu, xem như chào hỏi.

Cố Phi Tuyền nhoẻn miệng cười, nghiêng người tránh ra: “Vào đi thôi, ba mẹ đã chờ từ sớm.”

Cố Nghiên Thu nắm cổ tay Lâm Duyệt Vi, mềm nhẹ mà vỗ vỗ, cùng bước vào cửa.

Hôm kết hôn Lâm Duyệt Vi từng gặp qua người của Cố gia, ở trong ấn tượng của nàng, Cố Hòa của hôm nay so với Cố Hòa của ngày hôm ấy càng ủ dột hơn, khóe miệng mỉm cười như một cái chớp mắt lướt qua, ông có đường chân chim rất sâu, tựa như được khắc lên khuôn mặt, một khi không cười, nghiêm túc thì giống như một vị Diêm La.

Bà Cố hiện tại, Hạ Tùng Quân so với ông như ở hai thái cực, vừa gặp người đã mỉm cười ba phần, cởi tạp dề, đi lên thân thiết mà kéo tay của Cố Nghiên Thu và Lâm Duyệt Vi, nhìn trái, nhìn phải, giống như lần đầu tiên thấy hai người, không khép miệng được mà nói “Xứng đôi xứng đôi”.

Cố Phi Tuyền hai tay đút trong túi quần tây, đưa lưng về phía Cố Hòa đang ngồi dựa sô pha, khóe miệng câu thành một nụ cười nhạt, hơi mang theo một chút chế nhạo.

Đồng hồ treo tường tí tách vang lên.

Sau cổ Lâm Duyệt Vi phát lạnh, vô cớ mà cảm thấy sờn tóc gáy.

Họ là người một nhà mà lại trọng tâm cơ, giả trong giả, nếu cho nàng ở nơi này, không quá ba ngày chắc sẽ bị bức đến điên.

Cố Nghiên Thu không gọi Hạ Tùng Quân một tiếng mẹ, mà trực tiếp gọi “Dì Hạ”, Lâm Duyệt Vi cũng gọi theo cô, đầu tiên trong mắt Hạ Tùng Quân hiện lên một tia bị thương, rồi tiếp theo lại làm ra vẻ khoan dung rộng lượng, nhẹ nhàng mà “Aiz” một tiếng tiếp lời: “Dì vào phòng bếp, còn một món canh chưa làm xong, đêm nay hai đứa phải nếm thử tay nghề của dì.”

Cố Nghiên Thu: “Cảm ơn dì.”

Lâm Duyệt Vi chớp mắt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Hạ Tùng Quân, không biết bà suy nghĩ điều gì, mà lại rũ mi xuống.

Cố Nghiên Thu đoán được Lâm Duyệt Vi không thích không khí như vậy, cùng ba người nói, muốn dẫn Lâm Duyệt Vi lên lầu, vào phòng mình.

“Chị.....” Lâm Duyệt Vi mới mở miệng.

Ngón trỏ Cố Nghiên Thu đã tự dán lên cánh môi mình.

Lâm Duyệt Vi liền im bật, kỳ quái mà nhìn cô.

Cố Nghiên Thu từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ, ở trong phòng kiểm tra một lần, không phát hiện điều khác thường, lại tiếp tục tra giắc cắm điện, rồi mới cất chiếc máy vào, nói với Lâm Duyệt Vi: “Vừa rồi em tính nói gì? Bây giờ có thể nói.”

Lâm Duyệt Vi giơ tay vớt chiếc cắm đã rớt xuống đất vì khiếp sợ lên, quên mất vừa rồi tính nói gì, đầu óc u mê vì hành động vừa rồi của Cố Nghiên Thu, cực kỳ giống đặc công trong phim điện ảnh.

Lâm Duyệt Vi nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Có phải vừa rồi chị mới dò máy nghe trộm và cameras không?”

Cố Nghiên Thu hơi kinh ngạc, tuy rằng không nói, nhưng cô đã gật đầu khẳng định suy đoán của Lâm Duyệt Vi .

Trong lúc nhất thời Lâm Duyệt Vi mất đi khả năng nói chuyện, nhà họ Cố này thích chơi trò điệp viên à?

Cố Nghiên Thu không muốn cùng nàng nói chuyện này, xoay chuyển đề tài: “Phòng chừng phải lát nữa mới ăn cơm, em hy vọng tôi xuống cùng ba nói chuyện phiếm, hay ở lại chỗ này tiếp tục làm chướng mắt em.”

Lâm Duyệt Vi hơi sững sốt, sau không nhịn được mỉm cười, thầm nghĩ: Thì ra chị ấy còn có chút tế bào hài hước.

Cố Nghiên Thu nhìn thấy nàng cười, khóe môi cũng khẽ cong lên, không tự chủ được.

Lâm Duyệt Vi như đại phát từ bi nói: “Chị ở lại làm chướng mắt em đi.” Nghĩ đến nàng cũng không muốn cô ở bên người mẹ kế và vị anh trai hờ kia, cả một đám đều đối trá vô cùng.

Lúc trước Lâm Duyệt Vi cảm thấy Cố Nghiên Thu đã đủ giả tạo rồi, không ngờ người nhà cô còn tệ hơn, như vậy xem ra, Cố Nghiên Thu đã xem như không tồi rồi, ít ra giả tạo cũng không khiến người phản cảm, nàng không thể hiểu vì sao lại cảm thấy Cố Nghiên Thu thuận mắt hơn họ nhiều.

Nghi hoặc nhét đầy đầu quả dưa của Lâm Duyệt Vi, nàng kiềm chế hồi lâu, vẫn không kiềm chế nổi, hỏi: “Lúc trước phòng chị từng bị gấn máy nghe trộm?”

Cố Nghiên Thu trầm mặc gật đầu.

“Ai gấn?”

Cố Nghiên Thu liếc nhìn nàng một cái, không nói. Đáp án rất rõ ràng, ở trong nhà này, nếu không phải là ba ruột cô, tuy ông ta gấp đến độ không chờ nổi cưới ngay vợ mới, nhưng vẫn không giống người ba ma quỷ đi? Loại bỏ khả năng này, thì khả năng duy nhất chỉ còn lại Hạ Tùng Quân và Cố Phi Tuyền.

“..... Không sao.”

Lâm Duyệt Vi hỏi được câu đầu tiên liền hỏi câu thứ hai: “VẬY CHỊ CÓ NÓI VỚI BA CHỊ KHÔNG?”

Vẫn gật đầu.

“Ông ấy nói sao?”

“Cái gì cũng không nói.” Quả thật có nói, chính là ném máy nghe trộm cô tìm được vào thùng rác, cái gì cũng chưa nói, có thể còn nghĩ do cô tự biên tự diễn.

“Cái gì?!” Lâm Duyệt Vi từng nghe bà Lâm nhắc tới chuyện, Cố Nghiên Thu ở nhà họ Cố khá khó khăn, nhưng tình cảnh này hoàn toàn vượt xa ngoài sức tưởng tượng của cô, nói thế nào Cố Nghiên Thu cũng là đích nữ danh chính ngôn thuận của Cố gia, sao lại rơi xuống tới mức độ này? Rõ ràng do lão hồ ly Cố Hòa thâm sâu khó lường kia, một chút tâm tư cũng đều không cho người khác nhìn trộm.

“Ba chị là loại người gì vậy?” Lâm Duyệt Vi lòng đầy căm phẫn.

Cố Nghiên Thu bắt giữ được sự đồng tình chợt lóe lên nơi đáy mắt nàng, cô cố khống chế bàn tay đang nắm thành quyền giấu ở phía sau lưng, đáy mắt cô ngưng tụ thành một mảnh, nhìn chăm chăm Lâm Duyệt Vi chậm rãi mở miệng: “*Lâm tiểu thư, đây là chuyện nhà của tôi, em đã vượt qua ranh giới rồi.*”

Một câu nhanh chóng phá tan cự ly hai người thật vất vả mới rút ngắn được, hệt như một bát nước lạnh tạt thẳng lên đầu Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi trầm mặc, nhún vai, tựa lưng vào ghế ngồi, không thèm để ý nói: “Xem như tôi nhiều chuyện đi.”

“Tôi không phải có ý này.”

“Tôi hiểu ý chị, chuyện nhà của chị tôi sẽ không can dự, cũng sẽ không hỏi tiếp. Tôi cũng bận lắm, không rảnh quan tâm nhiều như vậy.”

“..... Như vậy là tốt nhất.”

“Chị –“

Cả người Lâm Duyệt Vi nhất thời khó chịu, nàng còn tính hỏi xem Cố Nghiên Thu có cần giúp gì không, may mà chưa hỏi, nếu không lòng tốt sẽ trở thành lòng lang dạ thú.

Lâm Duyệt Vi chuyển ghế dựa đi: “Được rồi, chị xuống lầu đi, không cần ở chỗ này làm chướng mắt tôi.”

“Khi nào ăn cơm tôi lên gọi em.” Cố Nghiên Thu đến một câu nói cũng không tự mình giải thích, đi ra ngoài đóng cửa, xoay người cất bước, biểu tình luôn bình tĩnh trước mặt Lâm Duyệt Vi xuất hiện một khe nứt, trong ánh mắt hiện lên một chút hoảng hốt.

Kỳ thật trước đó Cố Hòa không phải như vậy, khi mẹ cô còn sống, nhà cô trong mắt mọi người là một gia đình mẫu mực. Công việc của Cố Hòa rất bận, nhưng chỉ cần không đi công tác, mặc kệ tiếp khách đến rất trễ, ông đều sẽ về nhà, Cố Nghiên Thu đang ngủ say có đôi khi sẽ bị mùi rượu nồng đậm trên người Cố Hòa làm tỉnh, mơ màng mở mắt, sẽ nhìn thấy ba ba đang ngồi ở đầu giường, ánh mắt từ ái ấy hoàn toàn không thể ngụy trang, nếu nói đó là giả tạo, vậy một người có thể ngụy trang hơn hai mươi năm qua, không khỏi quá đáng sợ đi.

Cố phu nhân ăn chay niệm phật, trong nhà có xây một Phật đường nhỏ, bà lúc nào cũng ở bên trong niệm kinh, sau khi Cố Nghiên Thu tan học thường hay tới Phật đường tìm bà, bà sẽ thôi tụng niệm, dành thời gian ở bên con gái, thứ bảy hằng tuần, Cố Hòa cùng Cố phu nhân sẽ dẫn Cố Nghiên Thu đi công viên giải trí, xem phim hoặc là dạo chơi ở ngoại thành.

Sau khi Cố phu nhân mất, tính tình Cố Hòa biến đổi rất lớn, hay là do bản tính bại lộ, bày ra sự chán nản và nghiêm túc trước mặt người ngoài và con gái. Cố Nghiên Thu cũng không muốn tin, nhưng những việc Cố Hòa làm sau khi Cố phu nhân qua đời, như cải giá, nghênh đón trưởng tử, đóng cửa Phật đường, xóa hết mọi dấu vết của bà Cố đã từng tồn tại trước đây, thái độ đối đãi hoàn toàn khác, không thể không làm Cố Nghiên Thu thất vọng lần nữa. Thứ đả kích cô nhất chính là Cố Phi Tuyền còn lớn hơn cô ba tuổi, rõ ràng Cố Hòa cùng Hạ Tùng Quân đã lén lúc qua lại từ rất lâu, nhiều năm qua như vậy, chuyện ông ở trước mặt hai mẹ con Cố Nghiên Thu xây dựng hình tượng một người chồng tốt, một người ba tuyệt vời đúng là nực cười.

Cố Nghiên Thu tự giấu mà cười cười, nghỉ chân, hơi hơi ngửa đầu, nhìn lên trần nhà, nuốt nước mắt vào trong.

***

Trên bàn cơm, Lâm Duyệt Vi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, có người hỏi nàng chuyện gì nàng sẽ nhỏ giọng trả lời một câu, nàng chớp chớp mắt, hai má ửng đỏ, hàm răng tuyết trắng, loại nhát gan nội liễm thể này khiến nàng thoát nhìn khá ngoan ngoãn vô hại, giống một đóa sơn trà tươi mát, Cố Phi Tuyền nhìn nàng đến sững sốt hai lần.

Lâm Duyệt Vi đều nhin.

Cố Hòa từ tốn dùng cơm, đột nhiên cau mày mở miệng nói: “Nghiên Thu,

con ở công ty con rèn luyện cũng đủ rồi, nếu đã kết hôn, thì bắt đầu từ ngày mai, con cứ tới tổng công ty đi làm đi.”

Hạ Tùng Quân cùng Cố Phi Tuyền biến sắc.

Lâm Duyệt Vi rõ ràng cảm giác được không khí đang từ từ ngưng kết lại.

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu, nhàn nhạt mà đáp: “Dạ, ba ba.”

Chương 015: Đôi tai tuyết trắng dần đỏ lên

Cố Hòa vừa nói một câu, mà như một hòn đá làm cả hồ dậy sóng.

Mạch nước ngầm trên bàn ăn bắt đầu tuông trào, mỗi người đều có tâm tư khác nhau.

Hạ Tùng Quân chợt cười rộ lên, “Trước đó, lão Cố đã có ý định triệu hồi con về tổng công ty, ở công ty con như nhân tài không được trọng dụng, Nghiên Thu, con cần phải hảo hảo nỗ lực nha, con xem anh con đi vẫn còn làm việc ở công ty con đó, nếu nó có một nửa thiên phú của con, cũng sẽ không lâu như vậy mà vẫn chưa tiến bộ.”

Trên khuôn mặt mảnh khảnh trắng nõn của Hạ Tùng Quân hiện lên một nụ cười ôn hòa không chê vào đâu được, giơ lên chiếc cốc để cao gần đó: “Chúc mừng con, Nghiên Thu.”

Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua Cố Hòa, thấy Cố Hòa gật đầu.

Cố Nghiên Thu bèn nâng ly cùng bà chạm cốc.

“Cảm ơn.” Đoan trang, giữ mình, hữu lễ.

Lâm Duyệt Vi không để ý đến chuyện bên ngoài, lẳng lặng mà nghe cả gia đình này diễn kịch. Ở Cố gia trong lúc ăn cơm không được nói chuyện, ngoại trừ Cố Hòa được quyền nói, tất cả mọi người còn lại đều an tĩnh dùng cơm, ngay cả tiếng chén đĩa va chạm vào nhau cũng bị đè nén tới mức thấp nhất.

Trong không khí đầy áp lực Lâm Duyệt Vi mà có thể ăn ngon mới là lạ, nàng chỉ dùng nổi nửa chén cơm, tốc độ không chế khá tốt, ăn xong cùng thời điểm với Cố Nghiên Thu. Nàng ở trong lòng yên lặng cầu nguyện Cố Hòa ngàn vạn đừng tìm vị con dâu như nàng mà nói chuyện, Cố Hòa quả nhiên không tìm nàng, đang trong lúc nàng tưởng có thể lặng lẽ trốn đi, thì Hạ Tùng Quân bỗng gọi nàng lại.

“Tiểu Vi.”

Từ lúc Lâm Duyệt Vi biết bà ta cùng con trai đặt thiết bị nghe lén ở phòng Cố Nghiên Thu, thì ác cảm với người nhà cô càng thêm sâu nặng, mặc dù nàng không thích Cố Nghiên Thu, nhưng nàng càng không thích những loại người trong căn nhà này hơn. Mặt mũi Cố Hòa thì nàng cần phải nể, nhưng một tiểu tam thì cần gì mặt mũi, có thể ở bên ngoài làm vợ bé của người ta hơn hai mươi năm trời, chắc hẳn gia đình bà ta cũng chẳng có bối cảnh gì, không sợ phải đắc tội.

Đặc biệt là cách xưng hô này, Lâm Duyệt Vi vô cùng ghét, vừa nghe thấy đã khiến nàng nhớ tới bài ca thời thơ ấu luôn treo trên miệng ba nàng. Nàng

cẩn chặt rằng, chậm rãi xoay người lại, mỉm cười: “Dì, có chuyện gì sao?”

“Con chờ dì một chút.” Hạ Tùng Quân xoay người, yếu điệu đi về phía phòng ngủ, vòng eo bà tinh tế, dáng người đầy đặn, bộ sườn xám xẻ tà cao như ẩn như hiện đôi chân ngọc, phong tình không giảm, vừa dịu dàng như thiếu nữ lại thêm một phần mị lực chín chắn.

Khiến đàn ông đều phải dừng lại nhìn lâu hơn một chút.

Lâm Duyệt Vi không phải đàn ông, cũng không thích mỹ nhân rắn rết, nàng nhìn về phía Cố Nghiên Thu đang đứng bên cạnh nàng, Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng nhướn mày, Lâm Duyệt Vi lập tức không thèm nhìn nữa, quay sang nhìn Hạ Tùng Quân, cảm khái đôi chân của bà, vòng eo của bà, âm thầm so sánh với Cố Nghiên Thu.

Nghiêm túc mà nói, Cố Nghiên Thu luôn mặc quần dài, cùng lắm là xắn ống tay áo sơ mi lên cao, để lộ một đoạn cánh tay tuyết trắng, bây giờ cũng không phải mùa hè mà? Lâm Duyệt Vi nhìn như chuyên chú chờ đợi, kỳ thật trong đầu đã như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại.

Cố Nghiên Thu chậm rãi vê động Phật châu trong tay, mu bàn tay rũ bên người khẽ nâng lên, nhẹ nhàng mà chạm vào cánh tay Lâm Duyệt Vi.

Thần sắc Lâm Duyệt Vi đoan chính, nhìn Hạ Tùng Quân cầm một chiếc hộp ở đối diện đi tới.

Dựa theo kịch bản, Lâm Duyệt Vi suy đoán chắc lại là một màn mẹ chồng tặng quà nàng dâu, hộp được mở ra, bên trong là một chiếc vòng bằng ngọc, coi bộ giá cả cũng xa xỉ, Hạ Tùng Quân đặt vòng ngọc ở trên tay, thành thật nói: “Đây là do mẹ đẻ dì truyền xuống, vốn tính đợi đến khi Phi Tuyền kết hôn sẽ tặng cho vợ nó, bây giờ .....” Bà dấu đi một đoạn lời nói chưa nói, “Dì cũng xem như là trưởng bối của Nghiên Thu, bây giờ con đã

kết hôn, vòng tay này cho con, tốt tốt đẹp đẹp, hôn nhân hạnh.....”

Lâm Duyệt Vi nhảy bén mà cảm nhận được một cơn hàn ý toát ra quanh thân Cố Nghiên Thu bên cạnh, dư quang thoáng nhìn khoảng cách ngón tay cô lần Phật châu.

Lâm Duyệt Vi nhẹ như lông mà tránh đi khi Hạ Tùng Quân tính nắm lấy cổ tay nàng.

Như vậy không phải khiến Cố Nghiên Thu nợ nàng một ân tình sao? Lâm Duyệt Vi ở trong lòng cười lạnh.

“Dì.”

“Cái gì?” Hạ Tùng Quân khẽ mím cười.

“Thân bà bà[1] thì cốt còn chưa lạnh,” Lâm Duyệt Vi cố tình cường điệu chữ “Thân”, “Cứ nhận lễ vật của dì thật là không thích hợp lắm, dì vẫn nên để dành lại cho con dâu của dì đi.”

[1] Kính ngữ của mẹ chồng/vợ

Vì biểu đạt độ thân mật Lâm Duyệt Vi còn ở trên mu bàn tay bà vỗ vỗ, vô cùng giống dáng vẻ hòa thuận của mẹ chồng nàng dâu.

Ý cười của Hạ Tùng Quân cứng lại trên môi.

Từ trước đến nay Hạ Tùng Quân luôn xử sự khéo léo, vốn thiết tình muốn cùng vị Lâm gia đại tiểu thư này tạo mối quan hệ tốt, món quà này ngay cả Cố Hòa cũng không biết, giá trị của chiếc vòng tay này xác thật vô cùng xa xỉ, nhưng không phải bảo vật gia truyền, nhà bà chỉ là một hộ gia đình bình thường, cha mẹ cả đời đều là nông dân mặt cấy xuống đất lưng hướng lên

trời, cho dù có mình bà phất lên, nhưng cũng không thể thay đổi quá khứ. Làm gì có tiền mua vòng tay, vòng tay này do bà nhiều năm tích góp sinh hoạt phí của Cổ Hòa mà mua, bảy tám chục vạn, không hề rẻ.

Bà không ngờ Lâm Duyệt Vi sẽ cự tuyệt, hoàn toàn không nể mặt bà trước mặt mọi người.

Sắc mặt Cổ Phi Tuyền cũng thay đổi theo, nắm tay ở sau lưng siết chặt, hồi lâu, mới buông lỏng ra.

Nụ cười trên môi Hạ Tùng Quân chỉ hơi cứng lại trong một cái chớp mắt, liền khôi phục thái độ bình thường, tươi cười xán lạn: “Khách sáo quá, thôi được, tùy con.” Hạ Tùng Quân xem như không có việc gì mà cắt vòng ngọc vào, tiện tay đặt ở trên bàn trà, không một chút lúng túng, đủ thấy người này công lực khá thâm sâu.

Cả gia đình này đều không phải cây đèn cạn dầu. Lâm Duyệt Vi vừa muốn tránh xa, vừa dâng lên một chút hiếu thắng, nàng không phải kẻ ngốc, sao lại không nhìn ra cơn sóng ngầm sau những con người này, chỉ tiếc tư liệu nắm trong tay quá ít, không thể kỹ càng tỉ mỉ suy luận. Nếu không phải hai ngày nữa nàng phải tham gia tiết mục, nói không chừng nàng sẽ bởi vì nhàn rỗi không có việc gì làm mà cùng Hạ Tùng Quân, Cổ Phi Tuyền đấu pháp lực, giúp Cổ Nghiên Thu nhanh chóng giải quyết chuyện còn lại, thuận tiện rút ngắn thời gian của giao ước.

Đáng tiếc, hết thảy những thứ này đều phải do Cổ Nghiên Thu một mình tự đi đối mặt.

Lâm Duyệt Vi nhìn Cổ Nghiên Thu cả ngày chỉ biết nắm chặt Phậ châu, trong lòng vẫn dâng lên một tia lo lắng cô sẽ bị khi dễ , *cô thật sự có thể đạt thành mục đích sao?*

***

Bóng đêm ngoài cửa sổ thâm trầm.

Cố Phi Tuyền nới lỏng cổ áo, ngón tay mở một lon bia, ngửa đầu rót xuống miệng.

Hạ Tùng Quân đẩy cửa phòng hăn ra, không mời mà vào, bước nhanh đến, đoạt đi lon nước trong tay hăn, hạ giọng trách cứ: “Con làm gì vậy? Bộ dáng này nếu như bị ba con thấy, con nghĩ ai sẽ bị mắng hả?”

“Ai mắng?” Cố Phi Tuyền rũ mắt nhìn tay mình, chua ngoa mà châm chọc ‘àh’ lên một tiếng, “Ông ta có tâm tư mắng con sao? Con ở trong phòng uống rượu, nghe được tiếng bước chân cũng sẽ không khẩn trương, bởi vì ông ta căn bản không có khả năng đến phòng con.”

“Con nói gì vậy? Ông ta là ba con đó!”

Cố Phi Tuyền cũng không cướp về, giơ tay đi lấy một lon khác, mở ra, uống một ngụm, nhẹ nhàng băng quơ mà nói: “Là kim chủ của mẹ, không phải ba con.”

“Cố Phi Tuyền!”

Cố Phi Tuyền dùng đầu ngón tay móc móc lỗ tai, chân dài duỗi thẳng gác lên bậu cửa sổ, mặt mày ôn hòa đến khó thấy sự bất thường bên trong, cười lạnh nói: “Con thấy Hạ Phi Tuyền vẫn tương đối dễ nghe hơn, chỗ này không có người khác đâu.”

Hạ Tùng Quân giận đến không kèm được, tay bàn giơ lên cao, Cố Phi Tuyền hồn không thềm để ý, chỉ lo uống bia, nước tràn ra khỏi yết hầu thấm một đường lên cổ áo sơ mi, chỉ trong chốc lát đã ướt đầm trước ngực.

Hạ Tùng Quân tự tát vào mặt mình, bốp — một tiếng vang dội.

“Mẹ!” Cố Phi Tuyền hoàn toàn tỉnh rượu, giằng lấy tay bà, quát khế, “Mẹ làm gì vậy?”

Hai mắt Hạ Tùng Quân rưng rưng, tự trách nói: “Đều do mẹ vô dụng, không cho con một xuất thân tốt, nhưng con trai à, chúng ta đã đi tới bước này rồi, có cơ hội tốt như thế này, con không thể từ bỏ.”

“Mẹ chỉ có mình con là con trai thôi.”

“Ba con căn bản cũng không phải là người có thể chung sống cả đời, nửa đời sau của mẹ ngoại trừ trông cậy vào con, còn có thể trông cậy vào ai nữa?”

“Phi Tuyền à.” Hạ Tùng Quân bắt lấy cánh tay Cố Phi Tuyền, ánh mắt điên cuồng đốt cháy, tràn ngập dã tâm, “Luận bằng cấp, luận tài trí, con có gì thua đứa con gái của người đàn bà đã chết kia, Cố gia này vốn dĩ thuộc về con, con lấy thứ đáng thuộc về mình, có cái gì không đúng chứ?”

“Con biết rồi.” Cố Phi Tuyền cất hết bia trên bậu cửa sổ, rửa tay rửa mặt, thay áo sơ mi, tuần tú lịch sự.

Hạ Tùng Quân đoan trang nhìn hằm, tươi cười dào dạt, vừa lòng mà nói, “Con trai mẹ soái quá.”

Cố Phi Tuyền cười cười, ngồi vào bàn giấy trong phòng, mở laptop lên, nói: “Con còn phải công tác, trong tay của con có một hạng mục, Cố..... Ba lúc trước từng hỏi qua, hằm là rất coi trọng, con sẽ làm hạng mục này thật tốt.”

Hạ Tùng Quân vuốt vuốt mái tóc ngắn mềm mại của người đàn ông tuổi trẻ: “Mẹ tin con, mẹ về phòng, ba con chắc đang tìm mẹ.”

Cố Phi Tuyền: “Ừm.”

Tay Hạ Tùng Quân mới vừa đụng tới then cửa, quay đầu lại nói một câu: “Đúng rồi Phi Tuyền, lần sau có uống rượu, thì đừng uống bia, uống rượu vang đỏ, rượu vang đỏ có phẩm vị hơn.”

Cố Phi Tuyền: “..... Dạ.”

Hắn chờ dẫn mà thầm nghĩ: *Nhưng con căn bản không thích uống rượu vang đỏ.*

Hạ Tùng Quân nắm tay, cổ vũ hắn: “Con trai cố lên.”

Cố Phi Tuyền quay đầu tập trung tinh thần nhìn chăm chăm máy tính, con trỏ di động tới lui trên màn hình .

***

“Mới vừa rồi, cảm ơn em.” Sau khi về phòng, Cố Nghiên Thu chân thành mà cảm ơn Lâm Duyệt Vi, mặt mày sinh động hơn, hoàn toàn khác xa con người dưới lầu ban nãy.

Lâm Duyệt Vi biết cô có chuyển biến như vậy là bởi vì mình, trong lòng nảy sinh một chút vui mừng, nhưng nàng còn nhớ rất rõ trước khi dùng cơm Cố Nghiên Thu đã đối đãi với nàng ra sao, khiến nàng á khẩu không trả lời được, *một hơi nói chuyện nhà của tôi không cần em quản*, bây giờ lại biết cảm ơn nàng? Đối mặt cũng không khỏi quá mau đi.

Khi cần nàng thì cảm ơn rồi rút, không cần nàng thì một chân đá văng ra,

trêu đời làm gì có chuyện đơn giản như vậy?

Lâm Duyệt Vi đảo mắt, khóe môi hơi hơi nhếch lên, câu ra nụ cười không có hảo ý: “Vậy chị tính báo đáp tôi thế nào?”

“Em muốn báo đáp thế nào?” Cố Nghiên Thu không nhanh không chậm mà lần Phật châu trong tay.

Lâm Duyệt Vi vẫy vẫy tay, Cố Nghiên Thu kề lỗ tai đến sát bên môi nàng.

Lâm Duyệt Vi ở bên tai cô thổi tới một làn hơi thở ấm áp, thì thầm vào tai cô.

Cố Nghiên Thu tròn to mắt, đôi tai tuyết trắng dần đỏ lên.

“Chuyện này.....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kỳ thật đáng thương nhất chính là Cố Hòa tiểu tam không yêu ông, con trai không yêu ông, ngay cả con gái bây giờ cũng hết yêu ông luôn — _ —

**Chương 016: Trước mắt chỉ có thể tránh đi
đôi môi đỏ hồng ấy**

“Chuyện này.....”

Cố Nghiên Thu dùng biểu tình vi diệu nhìn Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi buông tay, “Tôi không miễn cưỡng.”

Môi Cố Nghiên Thu nhấp nhấp: “Có thể.”

Lúc này đến phiên Lâm Duyệt Vi kinh ngạc, mắt nàng đảo quanh, cảm nhận một chút hồi hận.

Cố Nghiên Thu nhìn nàng: “Khi nào? Bây giờ sao?”

Tốc độ Cố Nghiên Thu bình tĩnh rất nhanh, đôi tai ửng đỏ đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hoàn toàn không khác gì mọi khi.

Lâm Duyệt Vi bắt đầu kéo dài thời gian: “Tắm rửa xong đi.”

Hai người ở bên nhau kỳ thật không có bao nhiêu lời để nói, Cố Nghiên Thu có việc gì cũng đều giấu ở trong lòng, Lâm Duyệt Vi lại là loại người bạn kính nàng một phần nàng sẽ đáp trả bạn một phần, nếu bạn không để ý đến nàng, nàng cũng sẽ không nhàn rỗi không có việc gì đi tìm bạn nói chuyện, trừ phi là có mưu đồ khác.

Nàng không có mưu đồ gì đối với Cố Nghiên Thu, vừa mới tính kế, bây giờ trong lòng đã không được tự nhiên rồi.

Trong phòng Cố Nghiên Thu chỉ có một chiếc giường, một cái sofa đơn, nhưng có thể chuyển thành ghế nằm, Lâm Duyệt Vi nhìn Cố Nghiên Thu dọn phòng từ trong ngăn tủ ôm ra một bộ chăn gối, trải lên ghế nằm.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu đầu vào đấy mà sắp xếp chỗ đêm nay cô phải ngủ, tiếp theo đặt bộ đồ ngủ muốn mặc lên trên giường, Lâm Duyệt Vi nhìn lướt qua, đồ bộ tay dài quần dài, tơ lụa màu đen, giống hệt kiểu dáng cô vẫn mặc mọi khi.

Lâm Duyệt Vi biết có một loại người, đối với thói quen chấp nhất đến đáng sợ, không bao giờ chủ động thay đổi, xem ra Cố Nghiên Thu chính là loại người này, không giống Lâm Duyệt Vi thích cảm giác mới mẻ, đồ ngủ đủ loại kiểu dáng treo đầy trong tủ quần áo.

Vấn đề chính là, khi tới đây Lâm Duyệt Vi không mang áo ngủ, nàng đảo mắt muốn nhìn xem vị Cố tiểu thư này sẽ chuẩn bị cho mình kiểu dáng gì, có phải cũng giống cô hay không, cứ như vậy chẳng phải là mặc đồ couple sao?

Lâm Duyệt Vi ngó một chút, căng chân nhẹ nhàng mà run lên, khôi phục trấn định.

Nàng thấy Cố Nghiên Thu từ dưới đáy ngăn tủ lấy ra một bộ đồ ngủ có phong cách phim hoạt hình hoàn toàn lỗi thời, trên bộ đồ thô sơ in hình Mashimaro. Tim Lâm Duyệt Vi nói, chẳng lẽ Cố Nghiên Thu còn có một nhân cách khác? Một nhân cách cấm dục, nhân cách còn lại là ngây thơ.

“Lâm tiểu thư.”

“Hả?” Lâm Duyệt Vi suy nghĩ, đáp cô một câu.

“Mẹ em nói ở nhà em thích mặc như vậy, đã giặt rồi, tôi đã mua từ trước, không phải cố tình lấy lòng em.” Cố Nghiên Thu nói, “Tôi thật không có ý

với em.”

Ma chú “Tôi không có ý với em” của Cố Nghiên Thu mấy ngày trước vốn dĩ đã bị Lâm Duyệt Vi tiêu hóa hết, bây giờ lại nghe cô nhắc tới, không muốn nhớ cũng không xong.

Lâm Duyệt Vi: “Biết rồi, lần sau chị mà nói những lời này nữa thì tôi sẽ cho là chị có ý với tôi thật đấy.” Lâm Duyệt Vi ở trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi, xem chị còn dám nói không.

Cố Nghiên Thu: “Hả?” Vậy có khác gì ép mua ép bán?

Lâm Duyệt Vi trừng mắt nói: “Hả cái gì mà hả, nhớ kỹ là được rồi.”

Nàng phát hiện Cố Nghiên Thu luôn có biện pháp khiến nàng mất khống chế, đối với Giang Tùng Bích cũng chưa từng tức tới vậy.

Cố Nghiên Thu: “Ừm.”

Chỉ là việc nhỏ, không mất phong nhã, cứ nghe nàng vậy.

Lúc này Cố Nghiên Thu còn không biết, hình thức quen biết của hai người bây giờ chính là tiền đề cho mối quan hệ dài đằng đằng sau này.

Lâm Duyệt Vi lê dép lê đi tới, lấy đồ ngủ trong tay Cố Nghiên Thu, “Tôi đi tắm trước.” Nàng mà còn phải nhìn Cố Nghiên Thu nhiều thêm một giây thì sẽ sinh thêm khí tức thêm một phần, tức giận đến tim đập liên hồi.

Lâm Duyệt Vi vừa đi vài bước, đột nhiên xoay người, không kiên nhẫn nói: “Chị đi theo tôi làm gì?”

“Em biết mọi thứ bên trong đặt ở chỗ nào sao? Tôi.....” Cố Nghiên Thu

vốn muốn nói, tôi đi vào chỉ rõ cho em, lại bị Lâm Duyệt Vi cắt ngang, “Tôi có mắt, tự mình sẽ xem.”

Tâm Cố Nghiên Thu nói tôi lại chọc tức em ở đâu rồi sao? Nhưng Lâm Duyệt Vi đã nói như thế, cô chỉ đành biết nghe lời phải mà tiếp nhận thôi, dừng bước, giơ hai tay lên, tỏ vẻ hết thầy nghe theo Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi đóng cửa phòng tắm.

Cố Nghiên Thu đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng đèn hắt ra từ khe cửa phòng tắm một lát, vội vàng lần hai hạt Phật châu, như từ trong mộng tỉnh lại, xoay người đi tới bàn sách.

Lâm Duyệt Vi dùng chút thời gian, thuận thuận lợi lợi mà tắm xong, trên đầu trùm một tấm khăn lông lớn, hình in Mashimaro trước ngực áo ngủ khá bắt mắt, ánh mắt Cố Nghiên Thu dừng lại trong chớp mắt, khóe môi hơi hơi cong lên, gật gật đầu với nàng, rồi dời đi ánh mắt.

Lâm Duyệt Vi nghe thấy cô đang cùng ai đó nói chuyện điện thoại, tiếng trung tiếng anh lẫn lộn, tiếng Trung đọc từng chữ mượt mà, còn tiếng Anh thì có khẩu âm giống người bản địa. Nếu Lâm Duyệt Vi nghe được những người khác nói như thế, khẳng định sẽ âm thầm mắng trong lòng là làm màu, nhưng với Cố Nghiên Thu thì không, nghe thấy rất đặc biệt. Lâm Duyệt Vi ở trong lòng cảm thán một tiếng, đúng là giọng hay rất quan trọng, nói cái gì cũng đều dễ nghe.

Lâm Duyệt Vi muốn sấy tóc, lại nghĩ nghĩ, không dám quấy rầy cuộc điện thoại của Cố Nghiên Thu, căn cứ theo kinh nghiệm kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, quả thực tìm được máy sấy, bên trong còn có những món đồ khác, nàng liếc mắt một cái chứ không để ý lắm, chỉ lấy máy sấy ra.

Nàng không vội sấy tóc, mà hơi rũ đôi mắt, làm bộ đùa nghịch nguồn điện,

lỗ tai dựng lên cao, nghe Cố Nghiên Thu nói chuyện, có vẻ hai người rất thân mật, lúc nào cũng thấy cô cong môi mỉm cười, hẳn không phải bạn trong công tác.

Người này cũng sẽ cười chân thành đến như thế sao? Lòng Lâm Duyệt Vi bất chợt dâng lên một tia cảm giác nói không nên lời, ghen lại ở tim.

“Không tiện, có người ở đây.”

Lâm Duyệt Vi bất mãn mà bĩu môi: Người là chỉ nàng sao? Tên của nàng là “Người” à???

“Ừm, tốt vô cùng, không cần về nước, cậu trở về cũng không giúp được, lo chuyện của cậu đi, đừng lo lắng cho mình.”

“Không nói nữa, mình phải đi tắm rửa, lần sau có rảnh thì tìm cậu videocall.”

“Bye.”

Cố Nghiên Thu cúp điện thoại, xoay người lại: “Lâm.....”

Lâm Duyệt Vi vừa vặn mở ra máy sấy, ong ong ong ong ong, vừa lúc chặn tiếng của cô.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Không biết nàng lại muốn gì, có thể là vừa khéo sấy tóc đi? Mặc kệ là ý gì, Cố Nghiên Thu cũng không cần lý do đến mức phải tìm nàng hỏi rõ ràng, cho nên trực tiếp cầm lấy đồ ngủ của mình bước vào phòng tắm.

Lâm Duyệt Vi mở máy sấy ở mức lớn nhất, sấy tóc mình thành Kim Mao

Sư Vương.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên ý thức được một chuyện, lúc trước nàng vẫn luôn lo lắng sợ Cố Nghiên Thu sẽ thích nàng, chưa từng nghĩ tới đối phương đã có người trong lòng hay chưa, một cô gái hai mươi lăm tuổi, từng tới nước ngoài du học, một thiên kim tiểu thư, lại có dung mạo câu người, không có chút quá khứ mới là không bình thường.

Vạn nhất cô có người thích rồi, lỡ vạn nhất, cô kỳ thật đã có người yêu rồi thì sao?

Suy nghĩ của Lâm Duyệt Vi không tự giác mà bay xa thật xa, càng nghĩ càng thái quá, càng nghĩ càng tâm thần bất định, càng vì không khống chế được mà bắt đầu khiếp sợ. Cuối cùng đòn đả kích nàng nhất chính là hành vi của nàng vào vài ngày trước, nếu là thật sự, không phải tự nhận mình giống thiếu năng trí tuệ sao?

Tệ thật —

Trút một hơi khí lạnh, Lâm Duyệt Vi không chú ý, bị gió nóng thổi tới, vội vàng dời máy sấy đi.

Thời gian Cố Nghiên Thu tắm rửa dài hơn so với Lâm Duyệt Vi, nàng sấy xong tóc, thì ở trên giường dùng ipad xem gameshow, mở app notes lên, bắt đầu sửa bút ký.

Một giờ trôi qua, phòng tắm một chút động tĩnh cũng không có.

Lâm Duyệt Vi xuống giường, chân dẫm lên dép lê, chậm rãi đi tới cửa phòng tắm, vì sao nàng không trực tiếp gọi Cố Nghiên Thu, ngay cả chính bản thân nàng cũng không biết, có lẽ chỉ đi qua xem như quán tính.

Trước cửa phòng tắm dày đặc hơi nước, mờ lung, Lâm Duyệt Vi nâng tay, ngón tay mới vừa đụng tới tay nắm, đã bị người từ bên trong đẩy mở, thân ảnh Cố Nghiên Thu tràn ngập trong hơi nước cùng mái tóc dài rối tung ẩm ướt đứng ngay trước cửa.

Khoảng cách giữa hai người không đến hai mươi cm, mặt đối mặt càng gần hơn, có thể rõ ràng mà nhìn thấy lông tơ rất nhỏ trên mặt đối phương. Độ cao thị giác của Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi không sai lệch lắm, trên thực tế Lâm Duyệt Vi lùn hơn Cố Nghiên Thu một chút.

Cố Nghiên Thu có mắt hai mí, khi rũ mắt mới thấy rõ ràng, lông mi dày đậm, như là một bức họa thiên nhiên, lộ ra vài phần mỹ lệ kinh tâm động phách đến cực hạn. Ánh đèn bị hàng mi dài cong vút ngăn cách, rũ xuống một bóng râm trên tròng mắt nàng.

Hai người không ai lùi lại, cứ như thế mà nhìn nhau. Lâm Duyệt Vi cùng cô nhìn nhau hai giây, tầm mắt dọc theo sống mũi thẳng thắn di chuyển xuống, rơi xuống bờ môi căng mọng hồng hào vì mới tắm xong, dừng lại một giây, rồi tiếp tục đi xuống.

Cổ áo ngủ của Cố Nghiên Thu hơi trễ xuống, để lộ xương quai xanh trắng muốt, giống như mầm cỏ xanh trải dài khắp sườn núi vào đầu mùa xuân, lại phảng phất như sương tuyết đọng trên những tán cây vào đầu mùa đông.

“Lâm tiểu thư?” Cố Nghiên Thu phá vỡ sự yên tĩnh giữa hai người.

Lâm Duyệt Vi không phải lần đầu tiên nghe cô kêu tên mình, có lẽ do không khí bây giờ, hay do vừa tắm xong, mà giọng cô thật khác mọi khi, cực kỳ dịu dàng nhẹ nhàng, phảng phất như làn gió khẽ thổi vào tai Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi ma xui quỷ khiến mà giơ tay sờ sờ sau cổ, cảm giác có chút

mồ hôi, một cảm giác ngứa ngáy từ lòng bàn chân chạy dọc một đường lên thẳng đỉnh đầu, khiến nàng cực kỳ không được tự nhiên.

Bản năng giúp Lâm Duyệt Vi cảm giác được nguy cơ, gần như là sợ hãi, lùi lại một bước, không khí trong sạch từ từ vây lấy xoang mũi nàng, vừa hay xua tan hơi thở mang mùi trầm hương sắp sửa đoạt đi lý trí nàng.

Cố Nghiên Thu đi về phía trước một bước, giống như không thuận theo, lại như không buông tha, kéo tay nàng ấn lên cổ áo trên vạt áo mình.

“Lâm tiểu thư, chuyện em nói cần làm ban này, bây giờ có thể làm rồi.”

Ngón tay Lâm Duyệt Vi chạm vào mảnh da thịt nhỏ ấy như đang đụng phải bàn ủi, nóng bỏng, hoảng loạn nói: “Em em em.....”

“Đã nói rồi, bây giờ em muốn đổi ý sao?”

“Không phải, em.....”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà nắm lấy cổ tay nàng, vừa lôi vừa kéo áp nàng vào vách tường, mắt ôn nhu lưu luyến cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt Lâm Duyệt Vi say mê, trên khuôn mặt như ngọc bóng loáng bắt đầu thấm mồ hôi, trước mắt nàng chỉ có hình ảnh đôi môi đỏ hồng ấy lấp lánh như ánh sao.

Lâm Duyệt Vi nuốt nuốt nước miếng, ngửa đầu đón tiếp.....

Chương 017: Tay nắm lấy dưới ga giường, căn môi dưới phát ra hơi thở rất nhỏ

“Quá nhanh đi?” Vào giây phút nghìn cân treo sợi tóc, trong trí óc Lâm Duyệt Vi hiện lên một đạo ánh sáng loáng qua, trong khoảnh khắc kéo lý trí quay trở lại.

“Cái gì quá nhanh?”

Màng nhĩ ong ong, bởi âm thanh hô hấp bên tai dựa đến thật gần, ánh sáng hắt xuống từ đỉnh đầu, khiến cho người sinh ra cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Lâm Duyệt Vi thông thả thở ra một hơi, nhận rõ tình cảnh hiện tại, lúc nàng thối lui một bước, Cố Nghiên Thu cũng không theo sát, hết thấy đều do nàng ảo tưởng mà thôi. Cũng phải, Cố Nghiên Thu ngay cả khi tắm rửa cũng không rời Phật châu, sao có thể ở trước mặt Phật tổ làm ra chuyện như vậy.

“Nói chị tắm rửa quá nhanh.” Lâm Duyệt Vi ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại âm thầm khinh bỉ.

“Khiến em chê cười rồi.” Cố Nghiên Thu một tay cầm Phật châu, một tay hơi hơi đề lên cổ áo, gật gật đầu với nàng, đi vòng qua người Lâm Duyệt Vi tới mép giường, ngồi xuống vị trí Lâm Duyệt Vi vừa sấy tóc ban nãy.

Lâm Duyệt Vi buông lỏng bàn tay này giờ vẫn đang nắm chặt, lấy di động đến ghế sofa đối diện giường, chỉ có nàng biết màn hình di động của nàng để mở ở giao diện home bao lâu.

Thật hoang đường, không nên xảy ra.

Đây là những gì nàng có thể đánh giá về sức ảo tưởng của chính mình, năng lực tự khống chế của nàng rất mạnh, phải suy nghĩ khó khăn phức tạp lắm mới tinh luyện ra được hai chữ “Không nên” này, có thể.

Nàng một lần nữa cầm điện thoại lên, cố gắng học thuộc lòng từng con chữ, rồi lại suy nghĩ mấy cảnh tượng cụ thể, ứng dụng giả thiết.

Cố Nghiên Thu không ngủ ngay, sấy tóc một hồi, rồi ngồi ở chỗ cũ một lát, vì Lâm Duyệt Vi đã chiếm lấy ghế sofa của cô, và cũng không có ý định rời đi.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân thật nhẹ, dư quang nơi khóe mắt có một mảnh lụa đen xẹt qua, đồng tử Lâm Duyệt Vi xoay chuyển lên trên, nhìn hai chân Cố Nghiên Thu lướt qua trước mặt nàng, vòng qua bàn sách, mở máy tính lên.

Một người dùng di động, một người dùng máy tính, không ai nói lời nào. Tới 11 giờ, Lâm Duyệt Vi đứng lên duỗi eo, chui vào trong ổ chăn, Cố Nghiên Thu cũng nổi bước theo sau, đi tới mép giường, từ trên cao nhìn xuống chỗ Lâm Duyệt Vi.

“Lâm tiểu thư.”

Chóp mũi Lâm Duyệt Vi dẫu dưới chăn, một bên lông mày cong lên: “Sao?”

“Chuyện vừa rồi em nói cần làm, chính là.....” Cố Nghiên Thu hơi đỏ mặt, không dám nói ra, cánh môi mấp máy, cời dép nửa quỳ bên giường, cúi người nói, “Bây giờ làm sao?”

Nếu đổi lại là một người khác nói những lời này, phối hợp với hành động bây giờ, hơn phân nửa đại đa số người nghe được sẽ nghĩ theo chiều hướng sai lệch. Nhưng nếu được nói bởi Cố Nghiên Thu thì lại không mấy mập mờ, vì đôi mắt cô giờ phút này tựa như dòng sông lạnh lẽo trong núi sâu, mang theo sự lạnh lùng, không phải loại cảm giác sắc bén lạnh khốc, mà là thanh tịnh lãnh đạm.

Cánh môi hình thoi ẩn hiện một sắc màu nhạt nhẽo.

Lâm Duyệt Vi không bị tình dục làm con tim mù quáng, cũng không có đam mê SM, càng không có ý định hoang phí tuổi xuân cho tình yêu.

Lâm Duyệt Vi yên lặng nhìn cô hai giây, quả quyết đề lên bả vai Cố Nghiên Thu, kéo một bên cổ áo của cô xuống, mùi trầm hương u nhạt ấy chưa từng gần Lâm Duyệt Vi tới vậy, cơ hồ muốn mê loạn thần trí nàng, trong mơ mơ hồ hồ bỗng có một thứ ánh sáng khẽ lướt qua dòng suy nghĩ.

Cổ Cố Nghiên Thu cao thon dài, hơi ngẩng ra phía sau, tuyệt đẹp như thiên nga ngẩng cổ, tay cô bắt được tấm ga trải giường dưới thân, cắn môi dưới phát ra một tiếng thở gấp rất nhỏ vì đau.

Trái tim Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng mà sụp đổ, một dòng điện âm thầm nuốt trọn lấy cơ thể, khi đôi môi nàng chạm khẽ lên làn da như ngọc của Cố Nghiên Thu, trong lòng nàng bỗng nảy sinh một dòng cảm xúc đong đầy.

Ngón tay nàng gặt gao mà bầu lấy bả vai đối phương, cánh môi trong chốc lát không buông ra, rồi nàng vội nghiêng đầu nhẹ nhàng mà ho khan.

Cố Nghiên Thu kéo lấy cổ áo, thuận thể sửa sửa lại tóc, mái tóc đen thật dài buông xõa bên vai, hơi hơi rối tung. Cô không mấy tự nhiên mà rũ mi mắt, khóe mắt không biết tự lúc nào đã bị đốt nóng tới ửng hồng.

“Có chuyện gì vậy, Lâm tiểu thư?”

“Không có gì, đột nhiên ngứa mũi, chắc sắp cảm.” Lâm Duyệt Vi giải thích, đổi diện đôi mắt Cố Nghiên Thu, khóe môi khẽ cong lên một chút.

“Vậy em sớm nghỉ ngơi một chút.”

Mùi hương rời xa, Cố Nghiên Thu xuống giường mang dép lê vào, đi tới bên cạnh ghế nằm, bóng dáng lả lướt.

Trước khi cô xoay người về phía nàg, Lâm Duyệt Vi đã dời tầm mắt đi, vùi mình vào chăn.

“Tắt đèn chứ?”

“Ừm.”

“Ngủ ngon, Lâm tiểu thư.”

“Ngủ ngon.”

Căn phòng mờ tối.

Ghế nằm được kê sát mép giường, bức màn cửa được kéo mở, có ánh trăng xuyên qua tấm kính, chiếu sáng đôi chân dài của Cố Nghiên Thu, cô nằm trên ghế không đủ chỗ nên hơi co mình, ghế nằm cũng không được mềm mại như giường, Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm quan sát cô mười phút, ngay cả một cử động nhỏ của Cố Nghiên Thu cũng không thấy.

Ngủ rồi sao?

Lâm Duyệt Vi cau mày trầm nghĩ, nàng trở mình, đưa lưng về phía ghế nằm, khép mắt lại.

Nàng lo lắng mình sẽ nằm mơ, mộng thường hay biểu thị điều gì đó, may mà không có. Khi Lâm Duyệt Vi mở mắt ra, thì ý thức được đêm qua là một đêm không mộng, thì rất vui vẻ, nhìn chăm chăm trần nhà đến phát ngốc, giang hai tay tính vươn vai, tay lại đụng phải vật gì đó ẩm áp.

Lâm Duyệt Vi ngây người, thông thả mà quay đầu nhìn sang chiếc gối bên cạnh.

Có một người đang nằm bên cạnh nàng, còn trên chiếc ghế nằm kia lại không một bóng người.

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Đây là tình huống quái quỷ gì vậy!?!

Nàng còn chưa kịp lý giải căn nguyên, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà ánh mắt chạm phải ánh mắt trong trẻo bức người của Cố Nghiên Thu. Trong khoảnh khắc nháy mắt ấy nàng thấy trong mắt Cố Nghiên Thu cũng toát ra sự khiếp sợ tương tự, nỗi khiếp sợ ấy chợt lóe lên rồi biến mất, mau đến khiến người cơ hồ bắt giữ không kịp. Nếu không phải Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm vào cô, khẳng định sẽ không nhận ra.

“Xin lỗi, Lâm tiểu thư, tối hôm qua có lẽ do mơ ngủ, theo bản năng mà bò lên trên giường, thực xin lỗi.” Cố Nghiên Thu xin lỗi, xuống giường liền một mạch lưu loát, ngay cả một góc áo nhỏ Lâm Duyệt Vi cũng chưa kịp đụng tới.

Lâm Duyệt Vi ở trong chăn sờ sờ áo ngủ quần ngủ của mình, không có khác thường, nói: “Không sao.”

“VẬY TÔI ĐI RỬA MẶT TRƯỚC.” Giọng Cố Nghiên Thu luôn chứa vài phần trầm thấp rụt rè quen thuộc, như nước suối mát lạnh, không nhanh không chậm, “Em có cần thay quần áo không? Để tôi đóng cửa phòng tắm lại.”

“Không cần, lát nữa mới thay.”

Cố Nghiên Thu vào phòng rửa mặt, hất một ngụm nước lạnh lên mặt, hai tay chống lên trên bồn rửa, nhìn gương mặt của chính mình trong gương, ánh mắt rét lạnh như băng. Thật lâu sau đó, buông ra một tiếng thở dài, đánh răng rửa tay rửa mặt.

Hai người rửa mặt xong thì cũng nhau xuống lầu.

Cố Nghiên Thu cởi cúc áo trên cùng, tay dừng lại trên cổ trong chốc lát, hơi cảm thấy không được tự nhiên. Ban này khi nàng soi gương đã phát hiện dấu hôn đêm qua còn thâm hơn so với trong tưởng tượng, qua một đêm thì vừa đỏ vừa tím.

Mắt Lâm Duyệt Vi nhìn thẳng, xem như không nhìn thấy, âm thầm vì xúc động nông nổi của mình mà hối hận. Nàng vốn chỉ muốn cho người nhà họ Cố nhìn xem nàng cùng Cố Nghiên Thu ân ái tới cỡ nào, cộng thêm bữa sáng sẽ nhắc đi nhắc lại về Lâm gia, đánh động việc mọi người nên kiêng nể Cố Nghiên Thu, vì Cố Nghiên Thu gia tăng nhiều điểm lợi thế, hiện tại nàng không thể nói trong lòng nàng rốt cuộc có cảm xúc gì.

Rốt cuộc có chỗ nào không ổn.

Bữa sáng Lâm Duyệt Vi ăn đến thất thần, chỉ có thể mang những lời thoại

đã thuộc nằm lòng nói ra theo trình tự, Cố Hòa vẫn giữ dáng vẻ thâm sâu khó lường như mọi khi, nhưng không hiểu vì sao Lâm Duyệt Vi lại cảm thấy hôm nay tâm tình ông có vẻ không tồi, mọi việc Hạ Tùng Quân làm đều kín kẽ, một giọt nước cũng không lọt, nhìn cổ áo Cố Nghiên Thu cười khanh khách, dưới mắt Cố Phi Tuyền thì nhàn nhạt thâm quầng, buổi sáng vượt qua khá an tĩnh, đại để là do thức cả đêm qua, ngay cả nói chuyện cũng lười.

“Ba, dì, bọn con đi trước.”

Từ biệt người nhà họ Cố, sau khi Cố Nghiên Thu hỏi Lâm Duyệt Vi xong, thì đưa nàng về nhà Giang Tùng Bích. Giang đại tiểu thư thật sự rất sa đọa, không có khóa học thì không đến giữa trưa quyết không dậy, Lâm Duyệt Vi nắm di động: “Dậy chưa? Nhớ rõ hai mươi phút nữa ra đón mình.”

Giang Tùng Bích nằm lỳ ở trên giường, lẩm bẩm nói: “Đã hai mươi phút đâu, khi nào còn ba phút hẳn gọi cho mình.”

Lâm Duyệt Vi nhìn Cố Nghiên Thu đang ở bên cạnh lái xe, ra chiêu sát thủ: “Cố tiểu thư, bao lâu nữa thì chúng ta tới?”

Giang Tùng Bích giống một con cá chép lộn mình: “Cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

Lâm Duyệt Vi: “Cố-Nghiên-Thu.”

Giang tùng bích: “Chờ mình, mình lập tức rửa mặt, tức tốc ra nghênh đón.”

Lâm Duyệt Vi ở trong lòng mắng một tiếng: *Đồ trọng sắc khinh bạn.*

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt nói: “Giang tiểu thư muốn ra đón chúng ta?”

Lâm Duyệt Vi: “Ừm.”

Một bàn tay Cố Nghiên Thu nắm tay lái, trầm mặc cài cúc áo cuối cùng lại, che đi vết tích đến kín mít. Lâm Duyệt Vi nhìn động tác của cô, nhất thời cảm thấy hụt hẫng, ở nhà thì vừa sáng sớm đã khoe khoang, sao vừa đến chỗ Giang Tùng Bích đã kiêng dè rồi? Hay là.....

***

“Buổi sáng tốt lành, Giang tiểu thư.”

“Chị cũng buổi sáng tốt lành.”

“Hôm nay chị còn đẹp hơn hôm qua.”

“Cảm ơn, em cũng vậy.” Cố Nghiên Thu cười đến vô cùng ôn nhu, hoàn toàn khác nụ cười cô dành cho nàng.

Lâm Duyệt Vi nhìn hai người mèo khen mèo dài đuôi, hoàn toàn xem mình như vô hình, nhịn không được nói: “Cố Nghiên Thu, không phải chị phải đi làm sao?”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi cả tên lẫn họ của Cố Nghiên Thu, khiến Cố Nghiên Thu hơi sửng sốt, sau đó nghe theo lời nàng mà leo lên xe tạm biệt Giang Tùng Bích: “Lần sau gặp, Giang tiểu thư.”

“Lần sau gặp.” Giang Tùng Bích lưu luyến không rời vẫy tay về phía cô.

Cố Nghiên Thu cũng gật gật đầu đáp trả, tiện đà nhìn Lâm Duyệt Vi cười cười: “Lâm tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Hai thái độ hoàn toàn khác nhau, khiến Lâm Duyệt Vi dâng lên niềm vui vi

diệu. Nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại cố tình xụ mặt, nói: “Mau đi làm đi, ba chị không phải nói điều chị qua tổng công ty sao? Ngày đầu tiên đã đi làm trễ không tốt.”

Ý cười trên môi Cố Nghiên Thu dần dần sâu, ngay cả đuôi lông mày cũng theo đo nhẹ nhàng cong lên, nói: “Ừm, chị đi ngay đây.”

Cô chưa từng nói sẽ tới tổng công ty hôm nay, bởi vì cho dù là điều động lâm thời cũng phải về công ty cũ dọn dẹp văn phòng, xử lý một số công việc, những chuyện này cô không nghĩ cần phải nói cho Lâm Duyệt Vi biết, cô chỉ biết tâm tình của Lâm Duyệt Vi giờ phút này khá tốt.

Cố Nghiên Thu từ cửa sổ xe ôn hòa liếc nhìn nàng một lần cuối: “Chị đi làm.”

Lâm Duyệt Vi vẫy vẫy tay với cô lấy lệ.

Giang Tùng Bích đứng ở bên vẫy xem, đột nhiên cảm nhận được một cảm giác đặc nồng quen thuộc.

Sao lại có cảm giác quen thuộc thế này đây? Tựa như mẫu đối thoại mỗi buổi sáng giữa ba mẹ cô trước khi ba cô rời khỏi cửa.

Đáng tiếc Lâm Duyệt Vi còn chưa nhận ra, làm sao mới có thể khiến nàng sớm ngày nhận rõ đây?

Giang Tùng Bích chớp chớp mắt, nhìn Lâm Duyệt Vi trông bóng dáng chiếc xe đi xa, gợi lên một nụ cười ý vị sâu xa.

Xem ra kế hoạch công lược kia phải đổi góc độ viết lại rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tít tít, tình địch của bạn vừa offline, trợ công của bạn vừa online...

Giang Tùng Bích: Tui thật sự quá thảm đi

Chương 018

Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ tay, quay đầu đã thấy trên khuôn mặt Giang Tùng Bích treo một nụ cười tươi mới, trong nháy mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhếch miệng, lộ ra tám chiếc răng tiêu chuẩn, còn dùng hai tay chống cằm chu môi bán manh[1].

[1] giả bộ đáng yêu

Lâm Duyệt Vi hơi bất ngờ, khiến nàng cay mắt đến giật cả mí.

Giang Tùng Bích là ai chứ? Là cô bạn thân nổi khổ cùng nàng cời trường lớn lên, chỉ cần cô cười một tiếng Lâm Duyệt Vi đã biết trong bụng cô nổi lên ý nghĩ xấu.

“Giang Tùng Bích.” Lâm Duyệt Vi chắp hai tay sau lưng, híp híp mắt nhìn cô.

“Đến đây ạ!” Giang Tùng Bích nghiêm túc.

“Mau khai ra, có ý đồ xấu gì?”

“Không có, chợt nhớ tới một câu chuyện hài.”

“Vây à.” Lâm Duyệt Vi một chút cũng không tin, nhớ tới chuyện buồn cười với suy nghĩ bấy bạ hoàn toàn không giống nhau, “Nói thử nghe một chút?”

Giang Tùng Bích kể cho nàng nghe một chuyện bát quái trong trường học, ai ngoại tình với ai, rồi cùng một người khác ở bên nhau, bạn gái cũ cùng bạn gái mới ở trong trường học nháo đến túi bụi, có cô không có tôi, kết quả hai người đánh qua đánh lại, đánh tới mức ở bên nhau.

Bát quái xác thật rất chính xác, đặc biệt là hai cô gái đánh tới đánh lui kia không phải dạng vừa, một trong hai người là hoa hậu giảng đường, người còn lại là con gái hiệu trưởng, tính ra cũng là một đôi nữ tài nữ mạo.

“Chờ một chút.” Lâm Duyệt Vi vào phòng, ngồi ở trên sofa, từ tủ lạnh cầm ra hai hộp kem, cho Giang Tùng Bích một hộp, “Có thể kể tiếp rồi.”

Giang Tùng Bích thân là Bách Hiếu Sinh[2] trong trường, bát quái từ tứ phương tám hướng đều không ngừng cuồn cuộn mà chủ động tìm tới cửa, hoàn toàn phù hợp với câu “Bàn mưu kế ở trong màn trướng, quyết định sự thắng lợi ở ngoài ngàn dặm”[3].

[2] một người cái gì cũng biết

[3] một câu nổi tiếng hay được dùng trong tam quốc diễn nghĩa chỉ người mưu lược tài đức chỉ cần chỉ huy là có thể thắng trận

Lâm Duyệt Vi đã lâu rồi không về trường, năm tư đại học, học kỳ 1 là thực tập, bây giờ chỉ còn chờ học kỳ sau tốt nghiệp, hoàn toàn không cần tới trường, luận văn nàng đã sớm viết xong, sau khi giáo viên xem qua, thì chỉ còn chờ đến khi thi vấn đáp, sau khi thông qua thì sẽ chính thức tốt nghiệp, xác thật không còn thời gian tìm hiểu bát quái trong trường.

Đừng nói nàng không ở đó, cho dù có ở trường thật, cũng không cùng một thế giới với đại đa số bạn học đồng trang lứa, cả ngày chỉ biết ngâm mình ở thư viện, thành tích học tập xuất sắc, cộng thêm vẻ đẹp hết sức xuất chúng, bạn bè bên cạnh lại chỉ có vài người, tự tạo thành một quần thể nhỏ, đi trên con đường cao ngạo lạnh lùng của riêng mình, hoàn toàn không có chuyện bất quáí nào dính được tới người.

Từ nhỏ nàng đã không nhiệt tình với những người xung quanh, bên ngoài lạnh nội tâm cũng lạnh, chỉ giữ lại một góc nhỏ trong lòng cho người thân và bạn bè. Vốn dĩ nàng vẫn luôn là một đám mây tự do, nhưng đều do Giang Tùng Bích kéo nàng khỏi đám mây ấy phải lưu lạc phàm trần, tận sức cố gắng đủ loại bất quáí cho nàng.

Sau khi tường thuật giản lược Giang Tùng Bích bắt đầu nói về trọng điểm : “Nam chính là giáo thảo [4] giảng đường, mặt chữ điền, mày rậm mắt to, trông chính trực oai nghiêm, ngay từ đầu lúc cùng hoa hậu giảng đường yêu đương, tất cả mọi người đều nói là trai tài gái sắc, trong diễn đàn trường học còn có fanclub, rất nhiều người biết về họ.”

[4]người được công nhận soái nhất trong trường, đẹp, học giỏi, giàu.

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Giáo thảo nào vậy?”

Giang Tùng Bích khoát tay, không trả lời: “Cậu không biết đâu, dù sao cũng chỉ là một giáo thảo bên lề thôi.”

Lâm Duyệt Vi nhú mày: “Bây giờ tùy tiện chó mèo cũng đều là giáo thảo giảng đường à? Giáo thảo chẳng lẽ không phải mình sao?”

Giang Tùng Bích sững sốt một chút, ném kem sang một bên bay lại, bị Lâm Duyệt Vi đứng lúc né tránh, chỉ kịp ôm lấy chân, Giang Tùng Bích ôm

nàng thật chặt, y như bị mê sảng gọi to nói bậy: “Mình thật yêu chết cái cách nói giỡn chừng chạc đằng hoàng ấy của cậu.”

Lâm Duyệt Vi khóe môi cong cong, vuốt lên đầu Giang Tùng Bích, Giang Tùng Bích liền tiện miệng nói: “Nếu cậu không phải là phụ nữ đã kết hôn nói không chừng mình sẽ đổi chủ ý theo đuổi cậu.”

Lâm Duyệt Vi búng tay lên đầu cô cho bay sang hắn một bên: “Tiếp tục nói.”

Giang Tùng Bích: “Vậy không gọi là giáo thảo, tên cặn bã ấy quen hoa hậu giảng đường ba tháng, hoà bình chia tay, đương nhiên, nếu thật sự là hoà bình chia tay thì đã không có chuyện gì đáng nói, chưa đầy một tháng, tên cặn bã ấy cùng con gái hiệu trưởng bắt đầu ra vào có đôi có cặp.”

“Ừmmm.” Lâm Duyệt Vi mí mắt không thèm nhấc, ăn một muỗng kem, giống như đang thưởng thức kem hơn câu chuyện.

Không biết Cố Nghiên Thu đã đến công ty chưa, tới rồi sẽ giở tin nhắn cho nàng sao? Cô là một người coi trọng lễ nghi như vậy, hắn là sẽ chứ nhỉ?

Giang Tùng Bích: “Đối bạn gái không sao, vốn dĩ chuyện này không có gì to tát, nhưng cô bạn gái cũ cùng cô bạn gái mới ở trên mạng khá nổi tiếng, trước đó con gái hiệu trưởng từng đăng status, điên cuồng chửi bạn gái cũ là Green Tea Bitch [5] câu dẫn bạn trai cô nàng, rốt cuộc bị bóc phốt, cậu nói xem làm sao hoa hậu giảng đường có thể nuốt trôi cục tức này, hai người từ trên mạng đánh ra tới ngoài đời.”

[5] Tiếng trung là lục trà kỹ nữ: Green Tea Bitch từ mới do dân mạng phát hành năm 2013, nói về các bạn nữ bên ngoài thanh thuần thoát tục, luôn ở trước mặt người khác giả bộ điềm đạm đáng yêu, phúc hậu và vô hại, sau lưng thì giỏi về tâm kế, đùa bỡn cảm tình người khác.

Giang Tùng Bích: “Nhưng kỳ thật hai người chưa từng gặp nhau ngoài đời, cũng không cùng một khóa, con gái hiệu trưởng nhỏ hơn hoa hậu giảng đường một khóa, hai người bèn ước chiến, đương nhiên không phải xả tóc đánh nhau, là so thành tích, so vẻ ngoài, so tài nghệ, mình cảm thấy tự kỷ muốn chết ha ha ha, cứ thế, hai người ngày nào cũng gặp nhau, căn bản không đếm xỉa tới tên căn bã kia nữa, càng xuất sắc hơn chính là, cậu đoán xem có chuyện gì xảy ra?”

Lâm Duyệt Vi đậm nói: “Không phải hai ở bên nhau sao? Cậu đã nói rồi.”

“Không phải không phải.” Giang Tùng Bích nhất định phải nhấn mạnh điểm mấu chốt này, nói, “Cậu đoán thử.”

Lâm Duyệt Vi thở dài nói: “Hai người phát hiện tên căn bã kia lừa gạt họ, cùng nhau hành hung thẳng chả một trận?”

Giang Tùng Bích: “.....”

Lâm Duyệt Vi buông tay: “Cậu kêu mình đoán mà.”

Giang Tùng Bích: “Không đúng, có phải cậu đã nghe ai nói qua rồi hay không?”

Ngón tay Lâm Duyệt Vi xoay đi động một vòng, mở màn hình lên, xem tin nhắn, quay về màn hình chính, lại khóa lại, dường như không có việc gì mà đảo người trên sofa, nói: “Rồi, xem như mình chưa đoán, cậu kể cho mình nghe đi, vừa hay đang rảnh.”

Giang Tùng Bích bổ sung chi tiết gần ba mươi phút, suy luận từ một thành ba, thao thao bất tuyệt. Lâm Duyệt Vi tính tới khả năng kẹt xe, nhưng với khoảng thời gian này Cố Nghiên Thu có dư thời gian vòng qua Giang gia

một lần rồi quay lại, cho dù có kẹt xe cũng nên sớm tới rồi mới phải.

“Mình lên lầu ngủ.” Lâm Duyệt Vi xóa phần ký lục trò chuyện kia, cũng không cố tình nhớ kỹ chuỗi dãy số ấy, chạy nhanh đi, thỉnh thoảng trong lòng lại có cảm giác thật không tốt.

Giang Tùng Bích: “Này.”

Cô ngửa đầu nhìn bóng lưng Lâm Duyệt Vi, âm thầm cân nhắc: Xảy ra chuyện gì đây? Vừa mới còn tốt đẹp mà, đột nhiên nói phải ngủ.

Cô đi theo lên lầu.

Lâm Duyệt Vi đứng ở trước tủ quần áo đưa lưng về phía cửa thay đồ.

Giang Tùng Bích không thèm nhìn, ngồi xuống giường, Lâm Duyệt Vi không nhắc tới thì còn đỡ, vừa nhắc tới bèn thấy hơi mệt, tối hôm qua cô thức đến hơn hai giờ sáng, lại còn phải dậy sớm vì Cố Nghiên Thu, nhưng bây giờ người cũng đi rồi, cơn buồn ngủ liền kéo tới.

Cô thuận thế nằm xuống, Lâm Duyệt Vi thay xong áo ngủ nói buồn ngủ lại mở vi tính của Giang Tùng Bích lên, thuần thục mà mở mã khóa. Giang Tùng Bích nhìn thấy giao diện trò chơi, khẽ huých tay, hất cằm, hỏi: “Lại tìm bạn trên mạng à? Sao cái gì cái gì ấy?”

“Nhìn lên sao trời, không online.” Sau khi Lâm Duyệt Vi nhắn tin hỏi 【 Có online không? 】 , thì tự tạo một ván trò chơi.

“Biết ngay cậu đang tìm người ta.”

“Ừm.” Lâm Duyệt Vi đáp nhẹ một tiếng, cực kỳ qua loa có lẽ.

“Sao cái gì đó, là nam hay là nữ?”

“Làm sao mình biết?”

“Không phải chơi với nhau nhiều năm lắm rồi sao?”

“Chơi game thôi, quản nhiều như vậy làm gì?” Lâm Duyệt Vi cảm thấy đối phương rất có thể là nam, con gái thích chơi bài brit như nàng hân là hiếm thấy khó tìm rồi.

“Không phải mình muốn xen vào đâu nha, cậu cứ lẩn lộn cùng một chỗ với người ta, mình chỉ biểu đạt một chút quan tâm thôi.”

“Vậy luôn? Chắc.”

“Lúc còn học đại học, cứ cách vài bữa lại thấy cậu chơi game, không biết có cái gì vui, mà ngày nào cũng cười tới đại khờ.”

“Đừng nói bậy.” Lâm Duyệt Vi nói, “Còn nữa, đừng phá mình, mình mà thua sẽ tính sổ với cậu.”

Giang Tùng Bích hừ một tiếng, vui đầu vào trong chăn.

Vào năm thứ ba đại học Lâm Duyệt Vi đã chơi trò chơi này đến mức điên cuồng, hai người ấy lệch múi giờ, vừa đúng cách nhau mười hai tiếng đồng hồ, khi ấy Lâm Duyệt Vi tình nguyện thức đêm cũng phải chơi game, Giang Tùng Bích còn cho rằng nàng trầm mê trò chơi này, sau đó hỏi rõ ra mới biết là do có bạn chơi cùng, thì lập tức ưu sầu đến ăn không ngon, dọn đồ mấy trăm lần nàng ngàn vạn lần không thể yêu online, người ta là mèo hay chó còn chưa biết, Lâm Duyệt Vi cực kỳ bất đắc dĩ nói: Cậu biết cái gì gọi là soulmate[6] không??

[6] bạn tâm giao

Chơi bài thôi mà còn có thể chơi ra soulmate? Giang Tùng Bích lúc đó vội trả lời nàng: “Cậu đẹp dùm đi, mình chẳng cần biết cái gì mà bạn tâm giao, mình chỉ biết cộng sự hoàng kim, với bạn tình thôi, cậu tốt nhất cẩn thận cho mình, một người vừa đẹp vừa ngây thơ giống như cậu, rất dễ dàng bị mấy ông già biến thái lừa gạt, nói không chừng là một gã trung niên thú vị chân đấy nhé, hay là đã có vợ có con, làn da đen đúa, dáng người gầy như cây tăm, khi còn nhỏ trong lớp mỹ thuật từng xem qua tranh sơn dầu tên 《phụ thân》 cậu còn nhớ không? Giống vậy đó, đương nhiên, mình cũng không có nói 《phụ thân》 là không tốt.”

Khi ấy Lâm Duyệt Vi vẫn cứ nhìn chăm chăm những con số trên màn hình, tính riết bị loạn, Lâm Duyệt Vi nghe vậy thì tay run lên làm lộ bài tẩy, mém tí thì hất nguyên cốc nước bên cạnh lên mặt Giang Tùng Bích: “Cậu ngậm miệng lại cho mình.”

Có muốn yêu đương trên mạng cũng khó thành, Lâm Duyệt Vi dần dần bớt chơi lại, Giang Tùng Bích còn cho rằng nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, hỏi ra mới biết được là bởi vì người bạn ấy có việc, không có thời gian thường xuyên online, nếu không lại sẽ giống như xưa, trực giác của Giang Tùng Bích nói cho cô biết khẳng định sẽ phát sinh một số chuyện.

Một thời gian sau đó, Lâm Duyệt Vi rất ít khi chơi ở trước mặt Giang Tùng Bích, khiến cô quên mất chuyện này, hôm nay vô tình gọi lại những ký ức khi xưa của cô.

“Cậu còn cùng sao cái gì ấy chơi chung sao?” Giang Tùng Bích nghĩ nghĩ, hỏi.

“Mấy ngày hôm trước có chơi cùng.”

“Cậu có cảm giác gì?”

“Thì bạn tâm giao mà, mình thấy kỹ thuật của cậu ta cũng tiến bộ lắm, lần tới phải tìm cậu ấy chơi cờ vua, xem xem ai thắng ai thua.”

Lại ba chữ 'bạn tâm giao' hồng hét này, Giang Tùng Bích nhắc lại chuyện xưa, tận tình khuyên bảo: “Cậu ngàn vạn lần đừng yêu online nha. Mình thấy Cố Nghiên.....”

“Miễn bàn về chị ta đi.” Lâm Duyệt Vi ngăn Giang Tùng Bích lại, nhàn nhạt nói, “Mình không cần cậu cố vấn tình cảm, mình sẽ tự cân nhắc, chờ mình chơi xong ván này sẽ ngủ, đừng quấy rầy mình.”

“Mình không phải có ý này..... Azzzz, được rồi..” Giang Tùng Bích vất vả, lo lắng nàng nghĩ quần trong lòng bị người ta lừa mất, lại lo lắng nàng cùng Cố Nghiên Thu không thể ở bên nhau, suy nghĩ nhiều đến một cái đầu nổ thành hai cái đầu to.

Lâm Duyệt Vi thất thần, ra xong bài mới phát hiện đã để lỡ cơ hội thắng, tức khắc hít một hơi thật sâu, cưỡng bách chính mình bình tĩnh lại. Nàng nhìn di động, vẫn chưa có tin nhắn, dứt khoát tắt nguồn, tránh lại phân tâm.

***

Thư bổ nhiệm đã được gửi xuống, hai bên công ty đều được thông báo, Cố Nghiên Thu về công ty bàn giao, bận suốt cả buổi sáng, cũng dặn dò giám đốc mới nhậm chức có gì không rõ ràng, tùy thời có thể điện thoại cho cô, sau đó mới yên tâm ôm thùng đồ rời đi.

Xe cô trực tiếp chạy tới tổng công ty, báo với bảo an dưới lầu, lễ tân bèn gọi điện thoại báo lên trên lầu, người xuống dưới nghênh đón cô không phải tổng giám đốc cũng không phải phó giám đốc, mà là một vị thư ký phó

giám đốc, cung cung kính kính mà ở trước mặt cô đón tiếp theo lễ.

“Xin chào.” Cố Nghiên Thu gật gật đầu, dù chức vị của người đối diện cao hay thấp, cô đều sẽ duy trì độ lễ phép cần có.

“Nhị tiểu thư.” Thư ký nói, “Mời theo tôi.”

Cố Nghiên Thu nghe xong, bỗng dừng lại, “Khoan đã.”

Sau khi tốt nghiệp cấp 3 Cố Nghiên Thu liền đi du học, ngoại trừ hai lần nghỉ hè về nước, đi theo Cố Hòa lộ mặt hai lần, cơ hồ chưa từng tới tổng công ty lần nào, hôm nay là lần đầu tiên vị thư ký của phó tổng này gặp cô, ấn tượng đầu tiên của đối phương về cô là cực kỳ đẹp, thoát nhìn có vẻ an nhàn vô tranh. Nhưng lúc này, khi thư ký nhìn vào đôi mắt lạnh nhạt sâu thẳm ấy của cô, không hiểu sao lại cảm thấy không rét mà run.

“Nhị tiểu thư, xảy ra chuyện gì?”

“Gọi tôi là gì?” Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng lần Phạt châu, đôi môi mỏng hé mở, nhàn nhạt hỏi.

“Nhị.....” Thư ký không dám nhìn thẳng vào cô đảo mắt đi, ánh mắt Cố Nghiên Thu bỗng chốc thay đổi, cô giống y như đúc Cố Hòa, ánh mắt lạnh như băng có thể áp đảo bất kỳ ai nhìn vào nó, khiến người khác phải phục tùng nghe theo.

Ai cũng đồn đãi nói Cố Nghiên Thu đã bị phế, trưởng tử Cố Phi Tuyên trong tương lai mới là người chấp chương công ty, kế thừa Cố thị, nhưng bây giờ ở tổng công ty lại chỉ có mình Cố Nghiên Thu.

Lạc đà gầy còn nhanh hơn con ngựa, Cố Nghiên Thu mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận, cho dù không gặp thời thế, nếu muốn bóp chết một

thư ký nhỏ bé còn không phải dễ như trở bàn tay? Huống chi bây giờ, cô giống một người không có thế sao?

“Đại tiểu thư.” Thư ký kinh hồn táng đảm mà rũ xuống mắt, kính cần thay đổi xưng hô.

“Sau này nhớ kỹ, đừng gọi sai.” Khóe môi Cố Nghiên Thu hơi cong, tay vỗ lên bả vai vị thư ký, dán vào tai đối phương tựa như thân mật mà nói.

Sườn cổ thư ký nổi lên một lớp da gà.

“Dạ rõ, đại tiểu thư.”

Cố Nghiên Thu buông người ra, cẩn thận giúp đối phương duỗi thẳng nếp nhăn trên bả vai, ôn hòa mà gạt đầu một cái: “Dẫn đường đi.”

“Chính là chỗ này, bộ nhân sự mới điều tới vài người, ngày mai sẽ có người thông báo ngài đi chọn thư ký mới.” Thư ký giúp Cố Nghiên Thu đặt thùng đồ lên bàn công tác, nhân viên bên ngoài tò mò dò xét mà không ngừng nhìn vào trong văn phòng, nhưng chỉ có thể thoáng nhìn thấy một bóng dáng mơ mơ hồ hồ, bắt đầu riu rít mà thảo luận.

Cố Nghiên Thu đóng rèm nhựa lại, chặn những ánh mắt hiếu kỳ từ bên ngoài nhìn vào, bắt đầu lật từng tờ từng tờ tư liệu chất đống trên bàn.

Từ đó Lâm Duyệt Vi không về nhà nữa, Cố Nghiên Thu không gặp nàng, cũng tuân thủ ước định, hai người không ai chủ động liên hệ, giống như hoàn toàn chưa từng xuất hiện trong sinh mệnh của nhau.

***

Tận cho đến hai tháng sau.

“Còn mất bao lâu nữa?” Đoàn xe phía trước kẹt thành một con rồng dài, uốn lượn nhìn không thấy đầu, Cố Nghiên Thu liên tiếp xem đồng hồ, đuôi lông mày khẽ nhú, cô đang vội tới một buổi đàm phán, vậy mà đi hơn nửa giờ chỉ di chuyển được có hai trăm mét.

“Muốn qua đoạn này thì cần ít nhất một giờ.” Tài xế cũng sốt ruột, nơi này cấm bóp còi, hai bên đường cái đều chen chúc cả dòng người đông nghịt, xe bị kẹt ở giữa, có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Cố Nghiên Thu chau mày, đẩy cửa xuống xe, vượt qua dòng xe cộ đi tới lối đi bộ bên lề.

“Tiểu Cố tổng.” Thư ký kẹp túi công văn đuổi theo xuống xe.

Cố Nghiên Thu: “Đi tàu điện ngầm đi, không kịp nữa rồi, mau xem chỉ đường.”

Thư ký cúi đầu ấn di động, một lát sau, nói: “Tìm được rồi, chúng ta trước.....”

Anh đột ngột mà ngừng lại.

Cố Nghiên Thu đang ngửa đầu, ngơ ngẩn nhìn màn hình chiếu to đối diện quảng trường trung ương, quang ảnh đan vào nhau chớp động, mỗi lần là gương mặt xinh đẹp của Lâm Duyệt Vi lại hiện lên đến gần như sắc sảo.

Cô dùng sức nháy mắt một cái, người vẫn ở chốn cũ.

“Đó là ai?” Cố Nghiên Thu hỏi thư ký.

Thư ký trả lời: “Gần đây có một gameshow khá hot, cô ấy là một trong

những thí sinh, gọi là Lâm gì đó, được rất nhiều người thích, cũng bị rất nhiều người mắng.”

Cố Nghiên Thu: “???”

Tác giả có lời muốn nói:

Cố tổng: tham gia gameshow khi nào vậy, chính cung như tôi sao tới giờ mới biết?!

Chương 019

Thư ký vừa dứt lời, trên màn hình bỗng nhảy ra tên Lâm Duyệt Vi, mỗi ký tự đều giống người mà Cố Nghiên Thu quen biết.

Thư ký nói: “Đúng rồi, là Lâm Duyệt Vi, tôi không xem nhiều gameshow cũng biết, tiểu Cố tổng cô.....” Cố Nghiên Thu là một người cuồng công tác, hiếm khi có thời gian nhàn rỗi, cho dù có, cũng không quá quan tâm tin tức giải trí, cô tình nguyện đi tới trại nuôi ngựa vùng ngoại thành cưỡi ngựa thư giãn, hoặc là tới hội súng tư nhân tập bắn súng, chứ không cần người bạn nào, nếu không thì cô sẽ ngồi sao chép kinh Phật, có rất ít người thanh tâm quả dục như cô.

Thư ký nói: “Gameshow chỉ dùng để giải trí, tiểu Cố tổng ngài trăm công ngàn việc, có lẽ chưa từng xem qua.”

“Gameshow nào?”

“Dạ?”

“Tôi hỏi, gameshow ấy tên là gì?” Cố Nghiên Thu quay đầu liếc nhìn thư ký.

“Gọi là 《 diễn viên luyện tập sinh 》 .”

Thư ký thấy cô nhướn mày, tựa hồ có hứng thú, tuy rằng cảm thấy rất kỳ lạ không hiểu vì sao cô đột nhiên hỏi về giới giải trí, mà ngày thường có quăng tám cây sào cũng không thềm đề cập tới, nhưng anh vẫn cố dùng ngôn ngữ ngắn gọn nhất miêu tả về tiết mục này, bởi vì Cố Nghiên Thu là một người không thích kẻ nói nhiều.

“Bắt đầu từ vòng một, đây có thể nói là cuộc thi ngôi sao lớn nhất ở quốc nội cho tới thời điểm hiện tại, tổng cộng có một trăm thí sinh tham dự, một nửa là nam một nửa là nữ, trải qua thi đấu cạnh tranh tuyển chọn, cuối cùng tuyển ra mười người cuối cùng, năm nam năm nữ, ký kết hợp đồng quản lý, xuất đạo[1] trở thành nghệ sĩ, nếu có biểu hiện phá lệ xuất chúng, cũng có thể sẽ được chỉ đạo sư trong lúc thi đấu mời về studio của họ làm việc, có thể nói là một bước lên trời, hiện tại tiết mục đã quay tới vòng bốn, Lâm Duyệt Vi đang nằm trong top 3.”

[1]xuất đạo = debut

“Kiếm đường đi chưa?”

Cố Nghiên Thu xoay chuyển chủ đề quá nhanh, thư ký phản ứng không kịp, bèn mở di động, dựa theo chỉ dẫn dẫn đường cho cô.

Cố Nghiên Thu cùng thư ký song song mà đi, nhặt nhặt nói: “Tiếp tục nói.”

Thư ký: “Nói cái gì ạ?”

Cố Nghiên Thu: “Gameshow.”

Diễn viên trong suy nghĩ của quần thể đại chúng vẫn luôn là ” Cao siêu quá ít người hiểu ” và một nghề nghiệp thần bí, người bước lên sân khấu không phải người phía sau hậu trường, cho dù có ở chỗ không người cũng không dám làm gì ảnh hưởng hình tượng công chúng của mình, những người có thành tựu chỉ là một con số ít ỏi, vô tình tạo ra một khoảng cách với quần chúng vây xem. Nhưng đồng thời nghề nghiệp này lại có thể sinh lợi rất cao, nghề diễn viên là một công việc ra sao, vì sao có thể thể hiện một con người hoàn toàn tương phản với bản thân mình, khiến người xem tò mò chính là lực hấp dẫn tự nhiên mà có được.

Hơn nữa kinh tế của fan cũng lôi cuốn thị trường, vật giá không ngừng leo thang, mọi người đối với diễn viên diễn hay, lời kêu gọi cần kỹ thuật diễn không cần nhân khí [2] càng ngày càng cao, vậy nên một tiết mục đã được sinh ra đúng thời điểm ấy. Trong đó đương nhiên cũng có mảnh lời hết, vì tổ chế tác, và tổ tiết mục được tài trợ bởi một món tiền kếch xù, mời đến không phải là chỉ đạo sư đạo diễn chuyên nghiệp, thì cũng là diễn viên từng dành cúp ảnh đế, trong đó còn có một vị từng dành ba giải thưởng quốc tế lớn, dù nhan sắc hay kỹ thuật diễn thì đều đứng nhất, ngồi trấn giữ ở đó, nội luận nhân khí của bọn họ, cũng đủ khiến mọi người tập trung theo dõi.

[2] Nhân khí là những mối quan hệ giữa người với người, giúp đỡ lẫn nhau, giống như chúng ta hay nói quen biết càng rộng thì cơ hội kiếm được việc càng cao vậy.

Từ vòng thi đấu đầu tiên ở trên mạng đã tạo nên thảo luận nhiệt liệt, vừa phát sóng ngày hôm sau đã chiếm cứ trang đầu trên mọi mặt báo và tạp chí, tên Lâm Duyệt Vi cũng bắt đầu xuất hiện trong mắt mọi người.

.....

Trước hết phải quay về chuyện hai tháng trước.

Sau khi Lâm Duyệt Vi xóa bỏ ký lục trò chuyện của Cố Nghiên Thu, thì lập tức chặt đứt ý niệm lung tung rối loạn, nàng cùng lắm chỉ có chút hảo cảm với Cố Nghiên Thu, loại hảo cảm này không đến mức làm nàng canh cánh trong lòng, không nhớ tới ngược lại càng tự tại. Nàng mới chỉ ở nhà Giang Tùng Bích một ngày, đã bị ba mẹ kêu về nhà.

Ông Lâm cùng bà Lâm đã thương lượng xong, nếu Lâm Duyệt Vi đã một lòng một dạ muốn vào giới giải trí, có muốn cản cũng không ngăn được, đêm hôm ấy ông Lâm lấy chuyện đoạn tuyệt quan hệ cha con ra uy hiếp, nàng cũng không thấy nàng biến sắc. Nhà họ Lâm chỉ có duy nhất một cô con gái, đoạn tuyệt quan hệ rồi bọn họ đi đâu tìm cô con gái thứ hai đây, Lâm Duyệt Vi căn bản là không có gì phải sợ hãi.

Vừa mới bỏ nhà đi hai ngày, gia trưởng đã đành thỏa hiệp.

“Con muốn làm mình tinh cũng được, nhưng từ nay về sau con phải hoàn toàn dựa vào thực lực của chính mình, cả nhà sẽ không cung cấp ủng hộ cho con một đồng một cắc nào về mặt kinh tế, bước ra khỏi cánh cửa này rồi thì không được nhận là con gái nhà họ Lâm.” Ông Lâm nói, trong lòng vẫn còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, Lâm Duyệt Vi từ nhỏ đã được nuông chiều, mười ngón không dính dương xuân thủy[3], không biết trời cao đất rộng, một khi đoạn tuyệt kinh tế của nàng, thì nàng sẽ biết ở bên ngoài kiếm tiền rốt cuộc khổ biết bao nhiêu. *Lớn lên xinh đẹp thì sao, mình tinh dễ làm tới vậy à?*

[3] Mười ngón không dính dương xuân thủy: “Dương xuân thủy” là nước tháng ba, còn là mùa xuân, nước rất lạnh. Cả câu có ý nói vào tháng ba nước lạnh thì không cần phải đung vào nước giặt quần áo, chỉ một gia đình

có điều kiện tốt

Lâm Duyệt Vi thật đúng là mặc kệ trời cao đất rộng, không thềm suy nghĩ đã đáp ứng, lập tức lôi từ trong ví ra tất cả các tấm thẻ tín dụng đặt lên trên bàn trà, ngay cả tiền mặt cũng không giữ lại: “Được, con sẽ không lấy một đồng nào của nhà.”

Nàng không có tiền vẫn có thể hỏi mượn chị em bạn dì, tương lai trả lại, không phải chuyện gì to tát.

Ông bà lâm vẫn đang xem nhẹ quyết tâm của nàng, bà Lâm bèn tiện thể bỏ thêm cân lượng: “Nếu trong vòng ba năm con không thể chứng minh lời nói của mình, thì con phải từ bỏ, ngoan ngoãn về nhà kế thừa công ty.”

“Ba năm?” Lâm Duyệt Vi cùng mẹ nàng cò kè mặc cả, “Quá ngắn, ít nhất phải năm năm.”

“Ba năm với năm năm có gì khác nhau? Nếu nổi thì đã sớm nổi rồi, còn để bụng nhiều hay bớt đi ba năm làm gì?!”

“Hôn ước giữa con và Cố Nghiên Thu vừa đủ năm năm.”

Bà Lâm cùng ông Lâm liếc mắt nhìn nhau một cái, nói: “..... năm năm thì năm năm, nếu con chịu đựng không được có thể tùy thời từ bỏ.”

Lâm Duyệt Vi nhét chiếc ví rỗng vào trong túi, cười nhìn ông bà Lâm, nói: “Con biết hai người đang chờ để chê cười con, yên tâm, con nhất định sẽ nổi, hơn nữa còn là siêu-nổi.”

Lâm Duyệt Vi đeo túi lên vai, vung tóc: “Con đi đây, đã cùng Giang Tùng Bích hẹn đi uống trà chiều rồi.”

Bà Lâm ở phía sau đuổi theo nàng nói: “Con lấy đâu ra tiền uống trà chiều?”

Lâm Duyệt Vi cười ha ha: “Giang Tùng Bích có mà, sau này về sau con sẽ cho cậu ấy bao nuôi con.” Lúc nàng đi tới cửa chột nhớ tới chuyện gì, quay đầu lại cảnh cáo nàng mẹ, “Không được nói với Cố Nghiên Thu, một chữ cũng không được nói, nếu không con sẽ đoạn tuyệt một năm quan hệ mẹ con với mẹ đó, mẹ có gọi điện thoại con cũng sẽ không bắt máy, con nói được thì làm được.”

Bà Lâm: “.....”

***

“Cho nên sau này cậu chính là một tư lệnh cô độc[4]?” Giang Tùng Bích thêm đường vào tách cà phê của mình, một muỗng lại một muỗng, một muỗng rồi lại một muỗng.

[4] Từ lòng chỉ người bỏ mặc tất cả để đạt được ước mơ, dựa trên một bộ phim vào năm 2016

Lâm Duyệt Vi nhìn đến đau răng dùm, “Cậu không sợ ăn nhiều đường như thế sẽ sâu răng à, cái gì mà tư lệnh cô độc, mình không phải còn cậu sao? Mình đã nghĩ kỹ rồi, vào giai đoạn mình gây dựng sự nghiệp, đành phải nhờ vào sự giúp đỡ của cậu, tích thủy chi ân, đừng tuyên tương báo.[5]” Lâm Duyệt Vi ôm quyền nói.

[5]Tích thủy chi ân đừng tuyên tương báo: sơ lược là: làm ơn thì chỉ bằng một giọt nước nhỏ, còn báo ơn đền ơn người khác như một dòng suối mạnh mẽ, ý đề cao sự ơn nghĩa đối vs người có ơn

“Nói hay lắm, ba mẹ mình không về cũng không ở nhà, sinh hoạt phí họ

gởi tới, mỗi tháng mình đều sẽ cho cậu một nửa.”

“Không cần một nửa, tùy tiện cho một ít là được rồi, mấy vạn đã đủ rồi.”

“Mấy vạn? Mua một cái túi còn không đủ.” Giang Tùng Bích nhìn nàng một chút, cười nói, “Khách khí phải không? Chúng ta là ai chứ hả, mình có một miếng thịt, thì cậu tuyệt đối cũng có một miếng, đã nói một nửa thì là một nửa.”

Cô bèn móc di động ra chuyển khoản cho Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi đè tay cô lại: “Mình nộp thẻ lại rồi, vẫn còn chưa làm thẻ mới.”

“Vậy mình chuyển qua Alipay, tối đa có thể chuyển bao nhiêu tiền nhỉ?”

“Thật không cần, vài vạn* là được rồi, không cần nhiều đâu.”

* 1 vạn là 10.000 = khoảng 35 triệu vnd.

“Mình cho cậu, còn ngại gì chứ.”

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm cô, “Haiz” một tiếng, “Cậu không hiểu mình à, từ nay về sau đại tiểu thư, sẽ chân chính bắt đầu từ con số 0.”

“Cái gì mà bắt đầu từ con số 0?” Giang Tùng Bích mờ mịt hỏi.

Quá cao thâm Giang Tùng Bích nghe không hiểu, nói không chừng còn hỏi tới một đồng vấn đề lớn, Lâm Duyệt Vi dùng ngôn ngữ đơn giản nhất thuyết minh nói: “Chính là tự vượt qua thời gian khổ cực, không mua túi hơn mười hai mươi vạn, không chạy xe thể thao, không mặc quần áo hơn mấy ngàn vạn.”

“Thế sống thế quái nào?”

“Rất nhiều người đều sống như vậy, chờ mình nổi tiếng, thì có thể quay về cuộc sống cũ, cho chính mình một chút động lực.”

Giang Tùng Bích bĩu môi, nhấp một ngụm cà phê siêu ngọt, hưởng thụ mà nheo mắt lại, nói: “Tùy cậu, từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu về nghèo khó, dù sao cũng không phải mình chịu khổ, sau này nhìn mình ăn sung mặc sướng, cậu đừng ghen ghét đó.”

Lâm Duyệt Vi vừa nhìn đã biết cô cũng không tin nàng, ngoại trừ bản thân nàng, đại khái không ai có thể lý giải nàng nguyện ý vì chuyện này, vì quyết tâm này có thể trả giá cỡ nào, không tin cũng không sao, chỉ cần không ngáng chân nàng là được.

Lâm Duyệt Vi rót vào miệng một ngụm Espresso, không thêm sữa không thêm đường, tâm nói đây mới là cà phê chân chính, thêm nhiều đường như vậy, không bằng uống nước đường luôn đi.

“Lát nữa cùng mình đi dạo phố.” Lâm Duyệt Vi nói.

“Sao vậy? Tính trước khi vào giới giải trí phóng túng một xíu à?” Giang Tùng Bích nhướn mày.

Lâm Duyệt Vi cười cười, từ chối cho ý kiến.

Lâm Duyệt Vi cùng Giang Tùng Bích đi dạo một buổi trưa, mua mười mấy bộ quần áo mùa hạ, mỗi món đều không vượt qua hai trăm đồng, tất cả cộng lại cũng không bằng một chiếc áo thun trước đó nàng mua, Lâm Duyệt Vi nhìn đối phương trợn mắt há hốc mồm, phân mấy chiếc túi ra treo lên tay Giang Tùng Bích, nói: “Đây cách mình xài mỗi ngày, vài vạn là đủ rồi. Lát nữa mình sẽ gởi số tài khoản mới qua cho cậu, cậu chuyển qua đó thêm ba vạn.”

Giang Tùng Bích vô ý thức gật gật đầu.

Lâm Duyệt Vi duỗi tay, giúp cô khệp chiếc cằm sắp rơi xuống đất lại.

Lâm Duyệt Vi ở nhà ngây người thêm một ngày, cáo biệt ba mẹ, kéo vali đã chuẩn bị xong, bên trong chứa những bộ quần áo có mức giá trung bình, xuất phát tới chỗ tổ tiết mục, bắt đầu bốn tháng luyện tập.

Những người tham gia tiết mục này đại đa số là người bình thường, không có công ty quản lý nào, trải qua từng vòng từng vòng tuyển chọn leo lên, Lâm Duyệt Vi chính là một trong số đó. Nhưng cũng có ngoại lệ, có một số đã từng xuất đạo, từng có tác phẩm, nhưng đều là những diễn viên không được nổi tới tham gia tiết mục.

Tuy rằng những người như vậy rất ít, nhưng những người tới dự thi cơ hồ đều là tuấn nam mỹ nữ, Lâm Duyệt Vi tuy rằng cũng mỹ mạo, nhưng rất cuộc cũng là một người bình thường, chưa từng được lăng xê, ở giữa đám người nhất thời cũng không phải xuất sắc lắm.

Thần châu đại địa ngọa hổ tàng long, Lâm Duyệt Vi cho dù có tự tin cũng không dám khinh người, hôm quay tập đầu tiên, đã nhận rõ hơn bảy tám phần số người ở đây, trong lòng nhớ kỹ rất nhiều cái tên.

Ngoại trừ mấy chỉ đạo sư, tổ tiết mục còn mời rất nhiều lão sư chuyên môn, luyện tập lời kịch cho bọn họ, về phương diện hình thể, sinh hoạt huấn luyện khá buồn tẻ vô vị, còn phải chú ý chỗ nào có chỗ nào không có dính phải màn ảnh.

Có người mà phải đối mặt với ống kính thật không quen, một cô bạn cùng phòng của Lâm Duyệt Vi chính là một trong số đó, lúc nào cũng cố ý vô tình mà trốn tránh, bao gồm cả camera ở ký túc xá. Bạn cùng phòng có

gương mặt cân đối, người trầm ổn, tính cách không tồi, tới từ vùng sông nước Giang Nam, lúc nói chuyện luôn mang theo một giọng khau âm nhẹ nhàng của người phương nam.

Bạn cùng phòng lúc nào cũng thấy Lâm Duyệt Vi tự tin nói chuyện trước ống kính, hoặc ở trước màn ảnh làm một ít động tác lạ, có đôi khi còn khiêu vũ, liền lén lút nhỏ giọng hỏi nàng: “Duyệt Vi, sao cậu có thể nói nhiều như vậy?”

Lâm Duyệt Vi hơi hơi mỉm cười, nói: “Tính cách mình tương đối hướng ngoại, thích nói chuyện.”

Bạn cùng phòng liền tin, rất hâm mộ nàng: “Nếu mình được giống cậu thì tốt quá, nhưng mình vừa thấy ống kính thì đã khẩn trương rồi.”

Lâm Duyệt Vi: “Vậy thì nỗ lực khắc phục.”

Bạn cùng phòng buồn rầu mà nhúu mày: “Nhưng mình khắc phục không được, làm sao bây giờ?”

Lâm Duyệt Vi đồng cảm như bản thân mình cũng bị vậy, nhúu mày theo: “Tận lực đi, cố lên.” Lâm Duyệt Vi nắm tay, cổ vũ, “Cố lên cố lên.”

Nàng xinh đẹp, đối xử với mọi người chân thành, bạn cùng phòng rất thích nàng, khi trở về ký túc xá liền lấy từ trong vali ra một túi đồ ăn vặt đưa cho nàng, Lâm Duyệt Vi nhận lấy, sau khi cả hai mở ra, cậu một miếng mình một miếng mà dứt cho bạn cùng phòng và mình ăn.

Lâm Duyệt Vi xoay mặt nhìn về phía cửa sổ, chỗ này ống kính không quay được tới, sự ôn hòa nơi đáy mắt trong khoảnh khắc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đối lại là sự lạnh lùng đầy tinh tế.

Số người tham gia tiết mục này là một trăm, ai có thể đảm bảo bạn nổi trội nhất giữa một trăm người, muốn người khác biết đến bạn, thì phải dựa vào ống kính, không có ống kính bạn có diễn tốt cũng vô dụng. Tiết mục này không phải là một tiết mục chỉ đơn thuần dựa trên lời bình phẩm của chỉ đạo sự, mà yêu cầu sự lựa chọn từ người xem.

Trước và sau sân khấu, hút fan là một môn học huyền bí, được lọt vào ống kính nhiều lần chưa chắc sẽ nổi, nhưng người ít tiếp xúc với nó thì nhất định sẽ không nổi, trừ phi là một diễn viên hoặc minh tinh đã thành danh, dùng một loại sức sống hoàn toàn khác biệt mới có thể hấp dẫn ánh mắt người khác trong nháy mắt. Nếu chỉ là người bình thường, thì ai có thể đạt được cấp độ ấy?

Muốn đảm bảo sự xuất hiện của mình trước ống kính, thì hoàn toàn không thể, bởi vì quyền quyết định nằm trong tay tổ tiết mục khi cắt nối biên tập, nhưng điều có thể làm, chính là mỗi khi xuất hiện trước ống kính, phải tận lực cung cấp cho tổ tiết mục càng nhiều phân đoạn đẹp mắt càng tốt, như vậy thì có thể giúp tần xuất xuất hiện trước ống kính của mình gia tăng.

Đó là lý do vì sao Lâm Duyệt Vi, rõ ràng là một người không thích cùng người giao tiếp, rõ ràng không phải là một người hướng ngoại, lại cố ép bản thân biểu hiện thành ra như vậy. Nàng ở trên màn ảnh như cá gặp nước, đều nhờ mấy tháng ở nhà luyện tập, từ khi nàng báo danh tham gia thì đã bắt đầu chuẩn bị, nàng ở trong phòng, trên hành lang lầu hai, 360 độ không một góc chết mà tự gắn camera quay hết hành vi của mình, đối với những tư thế được ghi hình chậm rãi sửa lại cho đúng, chậm rãi thích ứng để làm sao tự nhiên biểu hiện chính mình.

Trong một trăm người, nàng không phải là người duy nhất có mưu lược, nhưng Lâm Duyệt Vi tin tưởng nàng sẽ được người khác chú ý.

Khi nàng còn dụng tâm biểu hiện, phòng biên tập cắt nối hậu kỳ quả đã

không phụ kỳ vọng của nàng, cho nàng xuất hiện trước màn ảnh rất nhiều lần, sau vòng một của tiết mục nàng bỗng trở thành nữ thí sinh hút fan nhiều nhất khi luyện tập, đứng đầu bảng đơn bầu chọn của nữ — bởi vì vào giai đoạn đầu của tiết mục để phân loại khả năng của các thí sinh nam và các thí sinh nữ, nên phải phân ra hai bảng thi đấu dựa trên giới tính, một bảng của nữ, một bảng của nam và một bảng tổng hợp, bảng tổng hợp do một thí sinh nam dẫn đầu.

Các thí sinh được tách ra luyện tập, vòng hai sẽ lựa chọn dựa trên một màn biểu diễn, khi ấy mới có thể tự do lựa chọn tổ đội. Trong lúc thi đấu, có một cách để nâng cao độ hot, chính là xào CP [6], cho nên có những thí sinh khôn khéo ở vòng luyện tập, đã cố ý lựa chọn cộng sự đóng phim để tạo thành một đôi nam nữ được người xem yêu thích.

[6] Couple

Mặc dù hôn nhân đồng tính đã được hợp pháp hóa hai năm qua, nhưng xã hội vẫn ưa chuộng tình yêu khác phái, đại đa số những người lớn tuổi thì càng không tiếp thu nổi trào lưu như vậy.

Chỉ có Lâm Duyệt Vi muốn khác người, khó khăn lắm mới có cơ hội sáng tạo, nàng bèn ngầm cùng tổ đạo diễn thương lượng, nói muốn diễn một màn không giống những người khác, tổ đạo diễn cùng tổ kế hoạch nghe theo kiến nghị này, đổi một vở diễn thành đề tài đồng tính, thông qua rút thăm, “Cơ duyên xào hợp” mà an bài cho Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi làm tổ trưởng, lựa chọn bạn cùng phòng có quan hệ tốt nhất với nàng làm cộng sự, tiếp theo tổ tiết mục thêm mắm dặm muối, oanh oanh liệt liệt mà xào lên một CP đồng tính.

Hậu trường, phòng họp.

Phòng quản lý nhân viên cấp cao của một tập đoàn nào đó, tổng đạo diễn

của 《 diễn viên luyện tập sinh 》 hút một ngụm xì gà trong tay, nhìn những thước phim đã được cắt ghép xong, ngày hôm sau phải phát sóng vòng ba, nói với phó đạo diễn bên cạnh: “Cô gái này tên gì?”

Phó đạo diễn trả lời: “Lâm Duyệt Vi.”

Tổng đạo diễn cười một tiếng, nói: “Rất có dã tâm, nhìn ra được rất muốn nổi.”

Phó đạo diễn nói: “Phần cứng tốt, có duyên với người xem, ngoại trừ việc quá nóng lòng biểu hiện, không có vết đen nào, tôi rất xem trọng cô ấy. Tối tham gia tiết mục, ai lại không muốn nổi tiếng chứ.”

Những người quay tiết mục đều là người từng trải, về điểm này Lâm Duyệt Vi đương nhiên không thể qua được mắt của họ, Lâm Duyệt Vi cũng tự biết, nàng cũng không cảm thấy mình có thể một tay che trời. Nếu có thể che được mắt của họ, nàng còn luyện tập làm gì, đã sớm cầm giải ảnh hậu rồi. Nàng chỉ cần giấu được trước mắt người xem là đủ rồi.

Tổng đạo diễn “Hmm” câu, xì gà ở bên miệng lẳng lặng mà bốc cháy, lóe lên một chút ánh sáng nhạt.

“Lượt xem của tiết mục thế nào? Quảng cáo thu vào được bao nhiêu?”

“Vẫn vậy, hơi kém hơn dự kiến ban đầu.”

Đã có người mang báo cáo quảng cáo trong khoảng thời gian này tới, khi người đàn ông xem tài liệu, mọi người đều im như ve sầu mùa đông.

“Kém quá xa, cứ như vậy có lợi gì,” tổng đạo diễn buông xì gà trong tay xuống, dập tắt trong gạt tàn, “Chọn Lâm Duyệt Vi này đi, trong lượt xem kỳ sau, tạo ra một chút scandal.”

Người trong giới giải trí đã quen dùng thủ đoạn, còn là những thủ đoạn không quang minh chính đại trước mặt người xem, chủ quản bộ kế hoạch chần chờ nói: “Một mầm non tốt như vậy, vạn nhất không làm đúng cách phá hỏng.....”

Dân mạng chính là một quần thể dễ dàng thổi ngược gió nhất, cũng quần thể dễ dàng bị khơi mào cảm xúc nhất, tổ tiết mục cố tình ác ý cắt nối biên tập, chỉ cần nắm được thủy quân[7] cùng hacker, thì có thể chỉ đâu đánh đó, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

[7] những người được thuê để viết bài, comment trên mạng vì mục đích của người mua, như quảng cáo, anti-fan.

Tổng đạo diễn ngẩng đầu nhìn chủ quản bộ kế hoạch, cười cười: “Sợ cái gì, huỷ thì cứ huỷ đi, thiếu gì hạt giống tốt? Quan trọng là đẩy lượt xem của tiết mục này lên, chuẩn bị hết thảy cho những kế hoạch sau này.”

Các nhân viên liếc nhìn nhau, thế là quyết định ấy đã được thông qua.

Lâm Duyệt Vi vẫn chưa biết kế hoạch của mình đã bị sụp đổ hoàn toàn, thứ nghênh đón nàng tiếp theo là những lời bịa đặt vô căn cứ và cơn lũ anti-fan đang dần kéo tới, thân là một quân cờ thí mạng của tổ tiết mục, nàng đã sớm đánh mất quyền lợi biểu đạt bản thân chân thật nhất rồi.

Nhờ thư ký mà hiểu thêm một chút tính chất của gameshow, Cố Nghiên Thu bình tĩnh hồi lâu, tâm như mặt nước hồ bắt đầu gợn sóng, đặc biệt là khi biết Lâm Duyệt Vi ở trên mạng bị mắng rất lợi hại, thì lòng cô càng bị khuấy động hơn.

Vì sao lại bị mắng? Không phải chỉ tham gia một tiết mục thôi sao sao?

Tuy tính tình Lâm Duyệt Vi đôi khi có hơi tệ, nhưng không giống người không biết giữ chừng mực, khẳng định sẽ không ở giữa tiết mục tự nhiên phát tác, *lý do là vì sao?*

Ngón tay cô vuốt ve mặt trái của di động, khó khăn lắm mới khắc chế xúc động muốn lên mạng tìm kiếm thông tin về Lâm Duyệt Vi.

Đến giữa trưa vụ làm ăn bàn đến thật sự thuận lợi, Cố Nghiên Thu uống một chút rượu, sau khi thoát khỏi khu kẹt xe, tài xế bèn đậu bên đường vội vàng ăn chút cơm, vừa đúng lúc đón cô về công ty. Thư ký lấy từ trong túi ra một cái bật mắt đưa cho Cố Nghiên Thu, mỗi lần sau khi uống rượu xong Cố Nghiên Thu đều ngủ một lát, đây thói quen của cô.

Cố Nghiên Thu mặt trầm như nước: “Không cần.”

Tiếp theo thư ký liền thấy cô mở di động lên, ở trên bàn phím cảm ứng ấn cái gì đó. Anh chỉ nhìn thoáng qua, không dám xem lâu, chỉ biết là không phải giao diện hòm thư cũng không phải giao diện WeChat, hình như là..... Weibo?

Không thể nào? Thư ký thầm nghĩ: Weibo của tiểu cố tổng không phải chỉ dùng để trang trí thôi sao, trước nay chưa từng thấy cô mở lên.

Cố Nghiên Thu không chơi Weibo, nhưng cô biết rất nhiều tin tức giải trí đều sẽ xuất hiện trên đây, hơn nữa nó cũng là phương tiện truyền thông xã giao lớn nhất hiện nay. Sau khi cô click download thì chưa từng chạm qua icon, chậm rãi theo chỉ dẫn nhảy qua nhảy lại trên màn hình, lựa chọn đăng nhập, tìm từ khóa “Lâm Duyệt Vi”.

Màn hình nhảy ra rất nhiều mục hoa hoè loè loẹt, thật khó coi, Cố Nghiên Thu không click mở, trực tiếp kiểm mục liên quan tới từ khóa, ấn mở mục đầu tiên hiện lên trên Weibo, bình luận đã vượt qua mấy chục vạn.

“Ác ý lăng xê CP” “Không có tố chất” “Kỹ thuật diễn nát” “Dựa vào nhan sắc không biết nỗ lực” “Bạch liên hoa” “Lục trà kỹ nữ”, chỉ cần nhìn bình luận trên Weibo cũng đủ khiến Cố Nghiên Thu cau mày, cô không thể tưởng được sẽ có một ngày, Lâm Duyệt Vi lại liên quan đến những từ ngữ này.

Cố Nghiên Thu click mở một đoạn video, là cảnh Lâm Duyệt Vi ở trên đài biểu diễn, chỉ đạo sư dưới đài có biểu tình ghét bỏ, tổ tiết mục còn phụ đề “Không có mắt nhìn”, “Đây là cái gì” mỗi từ mỗi chữ đều phụ đề theo khuynh hướng cảm tính, đây là ngọn nguồn của bốn chữ “Kỹ thuật diễn nát”.

Cơ hồ mỗi một câu mắng Lâm Duyệt Vi, đều có thể tìm được video ví dụ, thoát nhìn tựa hồ chứng cứ vô cùng xác thực, đều không phải là bịa đặt. Dân mạng vốn đã đối với hiện trạng của giới nghệ sĩ tỏ ra cực kỳ bất mãn, vô cùng ghét những diễn viên ngoài mặt nói muốn tham gia tiết mục thử sức, rồi lại bằng vào nhân khí xếp hạng cao xuất đạo. Chỉ cần có một chút “Kỹ thuật diễn nát”, thì đã đủ cho dân mạng kiếm cớ diss ra hàng ngàn hàng vạn điều xấu, hơn nữa tốc độ lan truyền rất nhanh, trong vòng một đêm, tiết mục 《 diễn viên luyện tập sinh 》 bị quần thể fan cùng một số ít người qua đường vòng quanh luẩn quẩn nói bóng nói gió vẫn đồn hơn chuyện Lâm Duyệt Vi bị vô số người chửi rửa, bỗng chốc nàng kém duyên với người qua đường tới cực điểm.

Cố Nghiên Thu kéo xuống xem, tận đến khi nhìn thấy đối phương đối trắng thay đen, bắt đầu công kích luôn cả người thân, ác ý chửi rửa, hạt Phật châu trên ngón tay lập tức bị Cố Nghiên Thu nắm chặt.

Lòng người có thể ác độc đến nước này?

Cố Nghiên Thu lặn nhanh Phật châu, nhắm mắt, cổ ngưỡn ra sau, nặng nề

thở mạnh.

Thư ký: “Tiểu cố tổng?”

Cố Nghiên Thu: “Không sao, hơi đau đầu.”

Thư ký lại phải lấy bịt mắt cho cô, nhưng chỉ thấy Cố Nghiên Thu vừa nói nhức đầu, lại mở bừng mắt lên, lúc này thư ký đã trông rõ ràng, xác thật chính là giao diện Weibo. Cố Nghiên Thu muốn trả lời một bình luận của anti-fan, màn hình hiển thị cô không có đăng ký không thể trả lời.

Cố Nghiên Thu liền tìm được lựa chọn đăng ký, ở chỗ điền ID nghĩ nghĩ một hồi, rồi đặt tên: **Lâm Duyệt Vi fan**. Nhắc nhở username bị trùng, Cố Nghiên Thu liền ở phía cuối cùng bỏ thêm một dấu chấm câu, đăng ký thành công.

Cố Nghiên Thu tùy tiện click mở một Weibo của một anti-fan, đuôi lông mày khẽ nhú, khớp xương rõ ràng trên ngón tay hơi hơi gập lên, đánh lên màn hình đưa một đoạn ký tự, gửi đi.

【 Lâm Duyệt Vi fan.: Chuyện không phải như mọi người nghĩ đâu, đừng hiểu lầm cô ấy 】

Tuy nói Cố Nghiên Thu cũng không hiểu rõ Lâm Duyệt Vi lắm, nhưng cô tin nàng tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn bỉ ổi để đạt thành mục đích.

Cố Nghiên Thu nhấp môi, trả lời từng comment một, bài gởi bị thất bại, cô cân nhắc nửa ngày, mới phát hiện không thể cứ nói cùng một câu, nên bèn sửa lại vài từ, thay Lâm Duyệt Vi làm sáng tỏ.

【 Lâm Duyệt Vi fan.: Chuyện không phải như mọi người nghĩ, đừng hiểu lầm cô ấy, cô ấy là người rất tốt 】

【 Lâm Duyệt Vi fan.: Chuyện không phải như mọi người nghĩ, hiểu rõ hẳn bình luận đi, đừng tùy ý chửi rửa 】

.....

Tài xế chuyên chú mà lái xe, phía trước là đám người dày đặc, thân xe giữa dòng xe cộ thông thả mà di chuyển.

Lại bị kẹt, xem ra tình huống không khá hơn, tài xế xoay trục bánh xe, kéo thẳng tay, nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, phát hiện sắc mặt Cố Nghiên Thu hơi khó coi, uống xong rượu thì nên đỏ hồng, vậy mà mặt cô lại đen xì, còn cau mày.

Thư ký thì đang nhận điện thoại, quay đầu nói với Cố Nghiên Thu: “Tiểu cố tổng, giám đốc của Đông Thăng Lâu ngày mai muốn hẹn cô nói chuyện hợp đồng.”

Cố Nghiên Thu không trả lời, mắt như bị dán vào màn hình di động, không ngừng mà có người trả lời cô, đều không phải lời hay gì.

【 one diss Lâm Duyệt Vi: Fan nào tàn tới rồi, chủ thớt cố chịu đựng! 】

【 lâu ngoại thanh sơn: Fan nào tàn cú đi!!! Lâm Duyệt Vi chính là rác rưởi, mang chủ tử phế vật của bạn cú đi luôn đi 】

【 chocolate milkshake: Chính là bởi vì có loại fan nào tàn như mấy người, mới có loại diễn viên như vậy, sau này cho trắng mắt ra, thì chỉ là tự làm tự chịu thôi ☺ 】

Có người mắng, đương nhiên cũng có người bảo vệ, có một số ít đứng ra giải thích giúp Lâm Duyệt Vi, nói nàng không phải là không có tố chất,

những cảnh quay hậu trường của tổ tiết mục và những bài phỏng vấn ngoài lề đều có thể chứng minh nàng là một người lễ phép; kỹ thuật diễn của nàng không tệ, cũng ở tầm trung, có rất nhiều thí sinh cũng có kỹ thuật diễn rất bình thường, những video trong phòng luyện tập rõ ràng có thể chứng minh điều này; suy ra được nàng là một người chăm chỉ cần cù, lão sư và những thí sinh tham gia đều nói như thế; nhân duyên giữa nàng và các thí sinh nam tốt, đều bởi vì mị lực của bản thân, không phải như giới truyền thông đưa tin “Bạch liên hoa” “Lục trà kỹ nữ”, bạn chỉ cần lớn lên xinh đẹp thì nhân duyên cũng tốt.....

Nhưng fan ruột làm sao có thể chống đỡ được đại quân mênh môuợ tự xưng là chính nghĩa ấy chứ?

Diễn biến thành ra fan ruột cùng anti-fan cặp với những người qua đường “Cao quý” chửi nhau túi bụi, Cố Nghiên Thu thật sự không biết nên ra tay thế nào. Từ nhỏ cô đã có gia giáo cực nghiêm, mẹ cô lại là một người có tính tình vô tranh cùng thế sự, hiếm khi cùng người khác cãi nhau, càng đừng nói tới loại từ ngữ thô tục mắng người này. Cho dù thời học sinh cô từng tham gia thi biện luận, nhưng tiền đề của biện luận là đối thủ phải biết nói tiếng người.

Trêu mạng càng chửi càng dữ, không cùng chủ đề thì nên dừng lại.

Thư ký thấy cô xuất thần, lặp lại câu hỏi một lần nữa: “Tiểu cố tổng, giám đốc của Đông Thắng Lâu .....

“Tôi biết rồi.” Cố Nghiên Thu nhàn nhạt mà nói, thoát giao diện Weibo, thuận tay tắt mạng, “Ngày mai hẹn bàn hợp đồng phải không? Hẹn buổi tối đi, giữa trưa tôi có việc.”

Thư ký: “Vâng.”

Cố Nghiên Thu trầm mặc một lát, hỏi: “Cậu cũng xem gameshow đó sao?”

Thư ký: “Cái nào ạ? Àh, diễn viên luyện tập sinh sao, có xem hai vòng đầu, những tập gần đây thì chưa xem, hai tuần này không phải chúng ta rất bận sao.”

“Cậu cảm thấy.....” Cố Nghiên Thu dẫn đo nói, “Thôi.”

Thư ký: “???”

Cố Nghiên Thu nhìn tình hình giao thông phía trước, duỗi tay nói: “Đưa bịt mắt cho tôi, tôi ngủ một lát.”

Thư ký: “Đây.”

Cố Nghiên Thu ngủ đến nhức cả đầu, nhưng tỉnh lại thì chiếc xe chỉ mới di chuyển chưa tới hai trăm mét , cô xoa ấn đường, hỏi: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Thư ký nói: “Vừa đủ bảy phút.”

Cố Nghiên Thu thay đổi tư thế, cầm lấy gối nhỏ kê bên má, đầu dựa vào cửa sổ, mơ mơ màng màng mà nhắm mắt dưỡng thần.

Thư ký vụng trộm cùng bạn gái nói chuyện phiếm, đột nhiên sau cổ phát lạnh, quay đầu thì bất thành linh đối diện ánh mắt của Cố Nghiên Thu, thư ký phản ứng nhanh chóng, ngồi ngay ngắn nghiêm mặt nói: “Tiểu cố tổng.”

Cố Nghiên Thu cân nhắc từng câu từng chữ, hỏi: “Nếu mình tình bị bôi nhọ, thì thường giải quyết thế nào?”

Thư ký là một anh trai thẳng, mặt lộ vẻ khó xử nói: “Tôi không biết ạ. '

Cố Nghiên Thu cảm thấy chính mình đã uống quá nhiều rượu, đầu óc bắt đầu không được bình thường, chuyện của Lâm Duyệt Vi thì liên quan gì tới cô mà lại muốn xen vào, cơ nghiệp Lâm gia to lớn, khi nào thì tới phiên cô lo lắng thay?

Cố Nghiên Thu vừa định nói “thôi”, linh cơ thư ký vừa động, nói: “Bạn gái của tôi theo đuổi mình tình nhiều năm, để tôi giúp cô hỏi một chút?”

Lý trí nói cho Cố Nghiên Thu biết nên từ bỏ, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại như ma xui quỷ khiến mà thay đổi thành: “Ừm, cậu giúp tôi hỏi một chút.”

Thư ký chỉ chỉ di động, nói: “Ngài cho tôi trực tiếp gọi điện thoại sao? Weibo nói không được tiện.”

Cố Nghiên Thu nói: “Gọi đi.”

Thư ký bèn cùng bạn gái nói chuyện, chỉ thấy anh như lọt vào trong sương mù, sau khi cúp điện thoại thì vòng vèo nói với Cố Nghiên Thu một lần: “Bạn gái tôi nói, những chuyện này thường do các công ty có quy mô lớn thao túng, mua thủy quân mời anti-fan như một con rồng, lúc này tác dụng của fan không lớn.”

“Vậy phải làm sao?”

“Để công ty phía sau mình tình ấy xuất mã, đơn đả độc đấu chống lại.”

“Nếu cô ấy không có công ty thì sao?” Cố Nghiên Thu nói xong lại hơi sững sốt một chút, nói, “Tôi..... Không biết cô ấy có công ty hay không.”

Tay nắm Phật châu hơi hơi xiết chặt, Cố Nghiên Thu nghĩ thầm: *Hóa ra cô*

chẳng biết gì về Lâm Duyệt Vi. Nhìn thấy nàng càng nhiều, thì những câu hỏi về nàng lại càng nhiều.

“Dạ?” thư ký cũng khó khăn nói, “Nếu không tôi sẽ hỏi cô hỏi một chút.”

“Không cần.” Cố Nghiên Thu trầm giọng nói.

Thư ký gật gật đầu, cất di động đi.

Anh chỉ là thư ký của Cố Nghiên Thu, cô nói gì thì anh làm nấy, chưa từng có tư cách hỏi nguyên do.

***

Giang Tùng Bích ở nhà nỡ ba bốn đợt kinh hãi, Lâm Duyệt Vi thật vất vả mới tranh thủ được một giờ sử dụng di động, nghe Giang Tùng Bích ở trong điện thoại mắng chửi suốt bốn mươi phút không thềm nghỉ mệt.

Lâm Duyệt Vi lười biếng mà móc lỗ tai: “Kiềm chế đi chị hai, cậu không mệt à?”

“Mắng lâu như thế, cậu nói xem mình có mệt hay không?” Giang Tùng Bích tự rót nước cho bản thân, nuốt xuống một ngụm đã nghe giọng rõ ràng hơn, rít gào, “Mình là vì ai chứ!”

“Vì mình vì mình, mình biết sai rồi.”

“Cậu sai cái quỷ gì, tổ tiết mục của cậu đúng là tệ, cậu chưa thấy mấy người trên mạng mắng cậu đâu, không biết còn tưởng cậu đào mộ phần tổ tiên nhà bọn họ lên, không có gì cũng tự cho mình là sứ giả chính nghĩa, một đám lu sắt, chỉ biết đánh bàn phím, bàn phím là cha của họ, bàn phím là mẹ của họ, bàn phím là tổ tông mười tám đời của họ ấy.”

“Ừm, mình biết.” Lâm Duyệt Vi thở dài, nàng không phải thờ ơ với những lời mắng chửi ấy, nàng có thể biểu hiện bình tĩnh đến thể hoàn toàn là bởi vì Giang Tùng Bích đã giúp nàng thải hết khí tức ra ngoài, hơn nữa ngôn luận trên mạng, chỉ cần nàng không xem, thì có thể xem như không tồn tại, năng lực tự khống chế đối với nàng mà nói là không thành vấn đề.

Giang Tùng Bích nói: “Mình sẽ tặng viện binh cho cậu, dự đoán có thể chống địch, từ giờ trở đi mình chính là fan trung thành của cậu, mama cho dù có táng gia bại sản cũng sẽ bảo vệ cưng.”

Lâm Duyệt Vi vội vàng ngăn cản: “Cậu đừng làm vậy.”

“Vì sao chứ?”

“Không cần tới cậu, cứ chờ đi, để dành tiền tự mua áo cho bản thân mặc.” Lâm Duyệt Vi đột nhiên phản ứng lại, “Khoan đã, cái gì mama, cậu có thể thôi học theo fan không? Baba không muốn có nhiều mama như thế đâu.”

Giang Tùng Bích cười ha ha: “Mặc kệ, mình cứ thích kêu đó, mama yêu cưng.”

Bởi vì tiết mục này dựa vào chỉ số bình chọn của fan, nên những thí sinh đều bị kêu thành con gái con trai, fan tự xưng là mama, câu cửa miệng chính là “mama yêu cưng”. Có một lần Lâm Duyệt Vi phải ra ngoài có việc, bị fan che trời lấp đất kêu “mama yêu cưng” tới khiếp sợ, bây giờ cũng dần dần tiếp nhận được xưng hô này rồi, nhưng chỉ có thể giới hạn trong lượng fan, bị người ngoài kêu, nàng vẫn nổi một thân da gà.

Lâm Duyệt Vi uy hiếp nói: “Còn kêu nữa thì mình không khách khí.”

Giang Tùng Bích: “Cậu dẹp đi, bây giờ cậu bị nhốt trong cái lồng sắt khổng

lồ, có thể làm gì mình? Tự lo cho mình trước đi, đừng cho tiết mục lợi dụng nhiệt độ xong, thì một chân đá rớt đài tể thiên.”

“Mình ngu xuẩn vậy à? Muốn mình tể thiên, không dễ dàng như vậy đâu.”
Lâm Duyệt Vi hí hóp mắt, nói, “Mình có chút chuyện cần nhờ cậu.”

Giang Tùng Bích nghe nàng nói xong, do dự nói: “Như vậy được không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không quan tâm được hay không, cậu cứ làm đi hần nói.”

Giang Tùng Bích: “Vậy còn cuộc chiến trên mạng?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Cứ để vậy đi, càng chửi thì càng nổi, đạo lý này cậu chưa từng nghe qua sao?”

Giang Tùng Bích: “Được rồi.”

Trước khi cúp điện thoại, Giang Tùng Bích lại lần nữa tiện miệng nói: “mamayêu cưng quá à.”

Lâm Duyệt Vi: “Cút!”

Sau khi treo máy, hai tay Lâm Duyệt Vi ôm lấy đầu, cân nhắc bước tiếp theo trong kế hoạch, nếu như tổ tiết mục muốn lợi dụng nàng để lăng xê, *vậy sao nàng không tương kế tựu kế?*

Bạn cùng phòng ngây thơ từ bên trên thò đầu xuống, lo lắng mà nhìn nàng, ngay cả mặt cũng che lại, không phải đang trộm khóc đi. Ngôn luận trên mạng bạn cùng phòng cũng thấy, vì cùng Lâm Duyệt Vi sớm chiều ở chung nên cô mới có cảm giác chân thật tới vậy, nghĩ đến việc Lâm Duyệt Vi đang âm thầm rơi lệ, cô cũng không nhìn được hốc mắt chua xót, vùi lại vào

trong chăn, yên lặng mà rớt nước mắt.

Nếu cô mà biết Lâm Duyệt Vi chỉ vì sợ cameras quay được tình quang trong mắt nàng, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.....

Lâm Duyệt Vi cố ý thức trắng cả đêm, tận đến rạng sáng mới ngủ, hơn nữa còn giống ắp ứ cảm xúc khóc cả đêm, sáng sớm hôm sau, nàng mang khẩu trang, hai mắt sưng đỏ, cùng bạn cùng phòng “Đi làm” – – tức là tới phòng luyện tập đi học huấn luyện.

Trên đường đi thường sẽ có rất nhiều fan chụp ảnh, Lâm Duyệt Vi thành công biến mặt mình thành tiêu tụy cùng tơ máu che kín mắt xuất hiện trước màn ảnh, ngày thường nàng nói rất nhiều, hôm nay lại chỉ gắt gao kéo cánh tay bạn cùng phòng, ngẫu nhiên sẽ làm bộ dường như không có việc gì, giọng nói khàn khàn mà trả lời hai ba câu của fan.

Có mấy fan ở ngay hiện trường mà bắt đầu rơi nước mắt.

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng thoải mái thở ra, bước đầu tiên này xem như hoàn thành, nàng tới tham gia một tiết mục dựa vào fan, thì vào thời điểm hiện tại, điều duy nhất nên làm là duy trì lượng fan, nàng trông càng thảm, thì fan sẽ càng khăng khăng một mực, cho rằng thần tượng chỉ còn một mình mình, tuyệt đối không thể rời bỏ thần tượng.

Nếu hỏi Lâm Duyệt Vi lợi dụng fan có áy náy hay không, nàng sẽ nói là có, nhưng có rất nhiều loại áy náy, và nàng cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể dùng sự xuất đạo trong tương lai báo đáp mọi người.

“mamayêu cưng, Duyệt Vi cố lên –” Lúc sắp tới chỗ làm, Lâm Duyệt Vi cùng các fan đỏ mắt từ biệt.

Tình cảnh này, Lâm Duyệt Vi không phải đầu gối, cũng không khỏi sinh

lòng cảm động, nghiêng về một phía lui dần về phía sau, cất cao giọng trả lời một câu: “Tôi cũng yêu mọi người.”

Rồi bỗng nàng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc lẫn giữa đám người, người ấy mặc một bộ quần áo thể dục màu trắng, dáng vẻ cao gầy thánh khiết, mặt mày an tĩnh như nước.

Cổ Nghiên Thu nắm chuỗi Phật châu trong tay, lần từng hạt từng hạt một, ẩn nấp giữa đám người, thứ ánh sáng lưu chuyển trong mắt cô chớp động đầy ôn hòa.

Khiến Lâm Duyệt Vi nhìn đến ngơ ngẩn.

Tác giả có lời muốn nói:

Đến đây rồi cuộc có thể giải thích một chút về tên của quyển tiểu thuyết này, *Lâm Thị Lang Cổ*, là xuất phát từ thành ngữ uring thị lang cổ (cú nhìn sói chực), dùng để hình dung những người có ánh mắt sắc bén tham lam, lòng đầy dã tâm, cả hai nhân vật chính không xem trọng yêu đương, trân trọng người trước mắt, vì sự nghiệp có thể bỏ mặc tất cả.

Đây là một đoạn trong hồi 91 của 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 do La Quán Trung viết.

Tào Tuấn xem xong, giật mình mất vía, vội hỏi quần thần. Thái úy Hoa Hâm tâu rằng:

– Tư Mã Ý dâng biểu xin giữ các xứ Ung, Lương, chính là vì cơ ấy. Khi xưa, đức Thái Tổ Võ Hoàng Đế đã bảo tôi rằng: “Tư Mã Ý cú nhìn sói chực, không nên giao phó binh quyền, lâu ngày tất sinh vạ lớn cho nước”. Nay tình hình làm phản đã lộ ra rồi, nên giết ngay đi mới được.

Vương Lăng tâm rằng:

Tư Mã Ý tinh thông thao lược, hiểu biết binh cơ, vốn có chí to, nếu không trừ sớm đi, để về sau sinh vạ.

Chú thích thêm: cụm từ “mama yêu cưng” là từ tiết mục sáng tạo 101, fan tự xưng là mama.

《 diễn viên luyện tập sinh 》 lấy tư liệu từ 《 Sự Ra Đời Của Người Diễn Viên 》 và 《 Produce 101 (Sáng tạo 101) 》

Chương trình Sự Ra Đời Của Người Diễn Viên là một chương trình lấy diễn xuất làm trọng tâm. Các khách mời tới tham gia chương trình sẽ được cùng với Ảnh Đế và Ảnh Hậu nổi tiếng thể hiện khả năng diễn xuất của bản thân, cùng nhau tái hiện lại những tác phẩm kinh điển. Sự Ra Đời Của Người Diễn Viên do đài Chiết Giang tổ chức với sự tham gia của 10 chuyên gia giám khảo và 3 người hướng dẫn diễn xuất là Chương Tử Di, Lưu Diệp và Tống Đan Đan. Trương Quốc Lập là cố vấn đặc biệt của chương trình.

Gameshow Produce 101 (Sáng tạo 101) khác với “Idol Producer” vì chương trình này đã được mua bản quyền hàng loạt từ Hàn Quốc nên nhận được khá nhiều sự chú ý. Đội hình cố vấn của chương trình gồm những gương mặt quen thuộc như cựu thành viên EXO – Hoàng Tử Thao đảm nhận vai trò MC, La Chí Tường, Ella (S.H.E), Hồ Ngọc Hà... Với thành công vang dội của phiên bản Hàn Quốc thì Trung Quốc hy vọng sẽ không thua kém bất cứ quốc gia nào khi thực hiện chương trình này.

Chương 020: Phiên Cố tiểu thư, làm đối tượng thăm mến của tôi

Cố Nghiên Thu đang mỉm cười với cô, đôi môi khép mở nhẹ nhàng, cùng mọi người nói hai chữ: *Cố lên.*

Lâm Duyệt Vi không biết vì sao, mà khổng chế không được khước môi bất giác mỉm cười, cũng may có khẩu trang che đi, hôm nay mắt nàng lại sưng, cho dù có mỉm cười cũng không thể thấy rõ.

“Duyệt Vi.” Bạn cùng phòng vỗ nhẹ lên bả vai nàng.

Lâm Duyệt Vi lù lù bất động: “Ủm?”

Bạn cùng phòng: “Cậu nhìn gì vậy? Nên vào rồi.”

“Không có gì, vào thôi.” Lâm Duyệt Vi nhìn bạn cùng phòng, rồi lại nhìn vào đám người, sắc mặt thay đổi. Thoáng chớp mắt, Cố Nghiên Thu đã không thấy đâu.

Người đâu rồi?

Fan thấy tiểu thần Lâm Duyệt Vi nhìn các nàng rồi khẽ cau mày, bèn nhìn liếc xung quanh, tình thương của baba, tình thương của mama tràn lan, tình yêu thương xót càng sâu đậm, mồm năm miệng mười hỏi:

“Chị tìm gì vậy? Để bọn em tìm cho.”

“Bị mất đồ sao?”

“Mọi người giúp đỡ tìm xem.”

“Không phải.” Lâm Duyệt Vi lắc đầu, rồi nhìn thoáng qua chỗ ban này lần cuối cùng, buồn bã mất mát mà bước vào tòa lầu lớn.

Chẳng lẽ nàng nhìn lầm rồi?

Từ sau đó tiết học nào Lâm Duyệt Vi cũng đều thất thần, liên tục bị lão sư gọi tên trước lớp, nàng cũng liên tục thấp giọng nói xin lỗi. Lão sư bình thường rất nghiêm khắc, phàm những ai không nghiêm túc học, nhẹ thì nhắc nhở nặng thì trách cứ vài câu, tiết mục này yêu cầu rất nhiều kỹ năng, nên các chỉ đạo sư cũng không khác gì các lão sư chuyên nghiệp, tuyệt đối luôn nghiêm túc, công việc đòi hỏi một trình độ nhất định, không chấp nhận việc mọi người không quý trọng cơ hội.

Lần này tuy chỉ mới khai giảng, những vẫn mong Lâm Duyệt Vi học tập thật tốt, lão sư do dự một chút lại hỏi nàng có phải quá mệt mỏi hay không, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không.

Lâm Duyệt Vi chột phản ứng lại, sợ lão sư đã chú ý tin tức trên mạng, cho rằng nàng bởi vì dư luận mà hoảng hốt mất tinh thần.

Lâm Duyệt Vi lắc lắc đầu, nói: “Không cần, cảm ơn lão sư.”

Lão sư vỗ nhẹ bả vai nàng, xem như cố vũ.

Lâm Duyệt Vi thu liễm tâm thần, dặn lòng nên học, nên luyện tập một chút, rốt cuộc đến giữa trưa ăn cơm lại tiếp tục suy nghĩ vấn đề này.

Nàng năm nay mới 21 tuổi, theo lý thuyết thì không già cả mức đến mắt mờ, nhận sai người càng không có khả năng, làm gì có ai hiểm thấy khó tìm như Cố Nghiên Thu, tuổi còn trẻ mà lúc nào cũng cầm Phật châu trong tay, còn làn hạt đến xinh đẹp như vậy, một chút ít gượng ép cũng không thể nhìn ra.

Bạn cùng phòng nhìn Lâm Duyệt Vi liên tục múc hai muỗng không khí đưa vào trong miệng, mặt lộ vẻ lo lắng, làm sao bây giờ? Có lẽ dư luận trên mạng đã kích nàng quá lớn, người đều trở nên si ngốc luôn rồi.

Bạn cùng phòng không nhin nổi nữa, động lòng mà bỏ hai miếng thịt sườn vào muỗng của nàng.

Lâm Duyệt Vi không hề cảnh giác mà bỏ hai miếng sườn vào miệng, cúi đầu thuận miệng phun xương lên bàn, tiếp tục trầm tư.

Nếu không phải ảo giác, nếu thật là Cố Nghiên Thu thì sao? Lâm Duyệt Vi không nghĩ ra được động cơ của cô. Lịch trình thi tiết mục này nàng có dán ở nhà của cả hai, bây giờ vẫn còn sớm, là đặc biệt tới đây gặp nàng sao?

Suy đi nghĩ lại, Lâm Duyệt Vi tình nguyện tin tưởng do tối hôm qua mình ngủ quá ít nên xuất hiện ảo giác.

Bạn cùng phòng lại bỏ thêm hai cọng rau lên muỗng của nàng, lần này Lâm Duyệt Vi phát hiện ra, hơi chớp mắt, giống như phóng điện: “Cảm ơn.”

Bạn cùng phòng hô hấp đông cứng lại, cúi thấp đầu xuống: “Cậu mau ăn đi, nắm chắc thời cơ nghỉ ngơi một lát, buổi chiều còn phải tiếp tục học.”

Lâm Duyệt Vi nhìn cô ghen đến mức đỏ bừng lỗ tai, trêu chọc nói: “Cậu đỏ mặt gì chứ?”

Bạn cùng phòng y như đà điểu, vùi mặt vào mâm: “Không, không có gì.”

Lần trước Lâm Duyệt Vi cùng cô diễn cảnh tình nhân đồng tính, bỗng chốc trở thành CP nổi nhất trên mạng, hai người cũng thường đi cùng nhau, nhưng chỉ như quan hệ bạn bè thông thường, giống như kiểu thân mật giữa các bạn nữ với nhau.

Đôi mắt Lâm Duyệt Vi hơi trầm xuống, xem ra tình huống này lại phải tiếp tục nợ thêm một phần cảm tình nữa, nàng tới tham gia tiết mục, tuy rằng cũng có chơi một ít tâm cơ để đi lối tắt, nhưng điều này lại không đại biểu, rằng nàng muốn lợi dụng cảm tình của người khác.

Lâm Duyệt Vi bèn giúp bạn cùng phòng cầm ống hút, đưa qua, giống như vô tình mà nói: “Chúng ta cùng nhau vào đây đã lâu rồi, không quản ngày đêm huấn luyện, không biết khi nào mới được ra.”

Bạn cùng phòng nhỏ giọng nói: “Hai tháng nữa, còn hai tháng nữa mới có thể đi ra ngoài.”

Lâm Duyệt Vi thấp giọng, thở dài nói: “Còn hai tháng, mình mới có thể nhìn thấy chị ấy.”

Lỗ tai bạn cùng phòng khẽ động, nháy mắt ngẩng đầu nói: “Hả?”

Lâm Duyệt Vi buồn bã mà nói: “Người mình yêu thầm ấy, bất quá chị ấy còn chưa biết mình thích chị ấy.”

Lâm Duyệt Vi nghĩ, *làm phiền Cố tiểu thư, trước đảm đương đối tượng thầm mến của tôi một chút.*

Một chút mộng tưởng vừa sinh ra trong tim bạn cùng phòng bỗng chốc bị

bóp chết từ trong trứng nước, bất quá cũng may Lâm Duyệt Vi đã phát hiện điều này sớm, bạn cùng phòng mới kịp thời dập tắt ý niệm, hào phóng hâm mộ chúc phúc nàng: “Hy vọng hai người sau này có thể ở bên nhau.”

“Mình cũng hy vọng vậy.” Lâm Duyệt Vi cười, linh cơ vừa động, thuận nước đẩy thuyền hỏi, “Mình bởi vì quá nhớ chị ấy mà sinh ra ảo giác, mới vừa rồi, thấy có một người mặc đồ trắng bên ngoài rất giống chị ấy.”

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm biểu tình của bạn cùng phòng, nếu cô ấy nói cũng thấy được, đặc biệt là Cố Nghiên Thu xinh đẹp như vậy, khẳng định sẽ cho chút biểu hiện.

Nhưng Lâm Duyệt Vi không biết cô bạn cùng phòng này mắt to như mù, cả buổi sáng hôm nay chỉ mong ngóng tới lúc vào học, bên người cũng vây quanh không ít fan, làm gì còn tâm tư đi chú ý những người khác.

Lâm Duyệt Vi không tìm được phản hồi từ bạn cùng phòng.

Thật là ảo giác sao?

Ánh sáng trong mắt nàng bỗng chốc trở nên ảm đạm, nhẹ nhàng mà thở hắt ra, không biết mình đang mất mát điều gì.

Người ta chỉ đảm đương đối tượng thăm mến của mày một chút mà thôi, mày cho là thật sao? Nàng bất giác nghe thấy một giọng nói ở ngay dưới đáy lòng đang phủ định suy nghĩ của nàng.

Vai phải Cố Nghiên Thu bị va phải, tay trái theo phản xạ có điều kiện nắm thành quyền, đùi phải lùi lại một bước, đầu gối gập lên, toàn thân cơ bắp căng thẳng, giống như con báo đi săn, bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, nhưng sau đó cô thấy rõ người đụng phải chẳng qua là một cô gái ôm camera, thì bèn buông bỏ lực đạo, rũ mắt thối lui sang một bên, thuận tiện

một tay đỡ lấy cô gái đang loạng choạng không đứng thẳng nổi, những chuyện này hết thảy chỉ xảy ra chưa đầy một giây.

Cô gái bị đám người chen lấn không cẩn thận xô ngã vội lên tiếng xin lỗi: “Thực xin lỗi thực xin lỗi.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sao, cẩn thận một chút.”

Cô gái dường như nhớ tới điều gì, bưng camera lên, ngắm về phía trước, người trong màn ảnh đã không thấy đâu, vội tiếc hận mà kêu lên: “Ơ, chị ấy đi vào rồi.”

Cố Nghiên Thu nhìn theo tầm mắt cô ấy, nhưng cũng chỉ bắt giữ được góc áo của Lâm Duyệt Vi.

Không biết nàng có nhìn thấy cô không?

Lần này Cố Nghiên Thu vừa đúng lúc tới thành phố này công tác, lần trước cô đã tra được một chút tin tức về tiết mục ở trên mạng, “Một chút không cẩn thận” đã nhớ kỹ chỗ ghi hình của tiết mục, lại “Một chút không cẩn thận” tìm kiếm thêm mấy giờ, rốt cuộc tìm được chỗ Lâm Duyệt Vi sẽ tới, lịch trình hằng ngày của Lâm Duyệt Vi được các fan cập nhật rất đầy đủ, nên ngày hôm sau cô cố tình dậy sớm chạy tới đây. Nghe nói không phải lần nào cũng may mắn được gặp Lâm Duyệt Vi, nhưng chính cô cũng không rõ vì sao lại ôm hy vọng này, chờ đến khi cô kịp phản ứng, thì đã thấy bản thân chờ trên con đường Lâm Duyệt Vi nhất định phải đi qua khi “Đi làm” hơn một giờ.

Có lẽ cô muốn cho Lâm Duyệt Vi một chút động lực cổ vũ, rằng mặc kệ người ngoài mắng nàng đến khó nghe cỡ nào, thì cô, một người chẳng hiểu rõ về nàng vẫn nguyện ý tin tưởng nàng ngay lúc này.

Nhưng khi nghĩ đến việc Lâm Duyệt Vi có lẽ sẽ không để ý chuyện này, Cố Nghiên Thu lại tự giễu mà cong cong khóe môi, theo đại đa số fan rời đi.

Thư ký gọi điện thoại tới.

“Tiểu cố tổng.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi mới vừa tới gõ cửa phòng mới phát hiện cô không ở đó, cho nên muốn hỏi thăm cô một chút.”

“Tôi sẽ lập tức trở về.” Cố Nghiên Thu cuối cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua tòa cao ốc của tổ tiết mục từ trên xuống dưới, đếm từng khung từng khung cửa sổ, suy đoán xem Lâm Duyệt Vi sẽ ở tầng nào.

Cô bỗng nhiên cảm thấy như vậy cũng rất có ý nghĩa, trước giờ cô chưa từng thích ai, cũng không biết thích một người sẽ có cảm giác ra sao, đến tận bây giờ cô mới hiểu, thì ra chỉ cần có cảm giác thích người ấy, cũng có thể khiến cuộc sống tưởng chừng như địa ngục của cô nảy sinh vui vẻ.

Cố Nghiên Thu nhắm mắt lại, hít vào mùi không khí thanh mát của nơi đây, *mặc kệ hạt giống của cảm xúc này không ngừng nảy mầm trong nơi sâu nhất của lòng cô.*

“Có cần tôi qua đón cô không?” Thư ký không nghe cô trả lời vội hỏi.

“Không cần, tôi ngồi xe điện ngầm trở về.” Cố Nghiên Thu đang mặc một thân đồ vận động thể dục, trên chân cũng là giày thể thao, cô đi theo chỉ dẫn trên bản đồ, chậm rãi cất bước chạy, nụ cười nhợt nhạt từ khóe môi dần nở rộ, “Cậu chuẩn bị hồ sơ, lát về tôi sẽ kiểm tra một lần.”

Thư ký: “Dạ tiểu Cố tổng, ngài..... hình như rất vui vẻ?”

Cố Nghiên Thu: “Ừm, vui vẻ.”

“Tôi lập tức đi chuẩn bị văn kiện.” Thư ký cũng cười theo. Tuy rằng không biết Cố Nghiên Thu vì sao lại vui vẻ, nhưng anh biết Cố Nghiên Thu là một cô chủ tốt, chưa từng áp bức anh, đãi ngộ lại phong phú, Cố Nghiên Thu vui vẻ anh đương nhiên cũng vui vẻ.

Thư ký vừa ra trường, năm nay vừa tròn hai mươi hai, cùng vài người bạn vào công ty, vốn anh phải dựa theo sự an bài của công ty luân phiên chuyển qua vài phòng ban nhậm chức thử việc, hôm Cố Nghiên Thu tới họp, đã phỏng vấn một vài người trong số những người mới, anh nổi trội nhất trong những người tới phỏng vấn, được điều đi làm thư ký riêng cho Cố Nghiên Thu. Trong hai tháng nhậm chức, ngoại trừ những lần xã giao anh từng bắt gặp Cố Nghiên Thu vì việc công xử theo phép công mà tươi cười ra mặt, thì phần lớn thời gian còn lại chưa từng thấy nàng mỉm cười.

Anh không biết Cố Nghiên Thu cùng Cố Hòa có quan hệ ra sao, nhưng trên đời này có rất nhiều người họ Cố, Cố Nghiên Thu ở công ty cũng chưa từng cùng Cố Hòa tiếp xúc, có một lần hai người chạm mặt trong thang máy, Cố Nghiên Thu cũng giống những người khác khách khách khí khí mà cúi đầu gọi một tiếng “Cố tổng”, mắt Cố Hòa khi ấy vẫn nhìn thẳng phía trước.

Toàn bộ công ty từ trên xuống dưới, ngoại trừ mấy vị lãnh đạo cùng vị thư ký phụ trách nghênh đón Cố Nghiên Thu kia ra, thì không ai biết thân phận thật sự của Cố Nghiên Thu, ai cũng nghĩ cô chỉ là một chủ quản phòng ban bình thường như bao người.

Cơ cấu của tổng công ty phức tạp, chiếm cứ một tòa cao ốc lớn, độ cao của từng tầng đại khái quyết định độ quan trọng của phòng ban ấy, phòng ban

của Cố Nghiên Thu nằm ở tầng thứ năm, tương đương với tầng thấp nhất, nghiệp vụ cơ bản là chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài, cơ hội gặp Cố Hòa rất ít, lần trong thang máy cũng là lần duy nhất, lần đó Cố Hòa.....

Đều do Cố Nghiên Thu chọn thời gian không chuẩn, lúc trở về gặp phải giờ cao điểm, trong tàu điện ngăm chặt nứt người, cô nắm tay vịn trên đầu, mùi vị hỗn tạp tràn ngập trong không khí khiến cô không suy nghĩ gì nổi, chỉ có thể tập trung tinh lực nín thở, giúp mình giảm thiểu việc hít phải loại khí này càng ít càng tốt.

“Hôm nay giữa trưa 12 giờ có một bữa tiệc, buổi chiều hai giờ rưỡi đi xem hai nhà xưởng, 5 giờ rưỡi Lưu tổng bên Thịnh Thế hẹn ngài tới khách sạn Hoán Việt ăn cơm, những người cùng ăn cơm đều là thân hào bản địa .”

Thư ký đi theo sau lưng Cố Nghiên Thu, bước vào thang máy thông báo với cô về hành trình hôm nay, đồng thời đưa tư liệu trong tay qua: “Đây là tài liệu vừa rồi ngài phân phó tôi sửa lại.”

Cố Nghiên Thu vừa đi vừa xem, đọc nhanh như gió, bước chân giống như đôi mắt, một đường đi thẳng nhanh nhẹ, bí thư chạy mau lên vài bước, mở cửa xe ra, Cố Nghiên Thu cúi đầu ngồi xuống, tư liệu trong tay đã lật qua một nửa.

Thư ký thông báo địa điểm với tài xế, khi thân xe khởi động. Cố Nghiên Thu đã đọc xong tư liệu, không phát hiện sơ hở, cô bèn đặt sang một bên. Thư ký giúp cô mở laptop, Cố Nghiên Thu khẽ đặt lên đầu gối, bắt đầu trả lời email công tác, có rất nhiều thư thuần tiếng Anh, tốc độ cô trả lời còn nhanh hơn cả tiếng Trung.

Đây là lần đầu tiên thư ký đi làm, anh không biết các chủ quản khác có phải cũng bận rộn như thế hay không, nhưng những gì anh thấy, là Cố Nghiên Thu tựa hồ bận đến ngộp đầu, ngoại trừ thời gian ngủ ra, chưa từng thấy cô

rời tay khỏi công tác.

Cố Nghiên Thu nhắm mắt, ba giây sau lại mở ra, thư ký đúng lúc mà nhắc nhở một câu: “Nghỉ ngơi một chút đi?”

Cố Nghiên Thu cũng không ngẩng đầu lên, ừ một tiếng, tay lại không ngừng gõ trên bàn phím.

Thư ký: “.....”

Dư quang nơi khóe mắt Cố Nghiên Thu bỗng quét phải một bóng đen, bóng đen nhỏ ấy càng ngày càng gần, một bàn tay cầm một cái bình nhỏ mở nắp ra ở trước mắt cô. Cố Nghiên Thu xem xét, hóa ra là một bình thuốc nhỏ mắt, anh thư ký (đại trai thẳng) ngượng ngùng mà gãi sau đầu: “Chưa từng dùng qua, ngại nhỏ một giọt đi, tốt cho đôi mắt.”

Cố Nghiên Thu hí hí mắt, đúng là chưa từng dùng qua, ngay cả nhãn dán vẫn còn chưa mở.

“Cảm ơn.” Cố Nghiên Thu nói, “Bao nhiêu tiền, tôi chuyển cho cậu.”

Bình thuốc cô vừa dùng hết gần đây, quên vẫn chưa mua.

Thư ký khước từ một phen, nhưng Cố Nghiên Thu vẫn cố chấp, anh đành nhận chuyển khoản. Cố Nghiên Thu dùng thuốc nhỏ mắt, nhắm mắt dựa vào ghế, phong cảnh hai bên đường nhanh chóng lùi lại phía sau, khi cô mở mắt ra lần nữa, mắt đã sáng hơn rất nhiều, ánh mắt thuận thể nhìn ra ngoài khung cửa sổ, một tòa kiến trúc quen thuộc ánh vào mi mắt, khiến cô không khỏi sửng sốt.

Thư ký cũng theo tầm mắt cô nhìn cô, rồi đột nhiên “Ah” một tiếng, móc di động ra chụp ảnh.

“Đó không phải chỗ đi làm của các thí sinh tham gia diễn viên luyện tập sinh sao? Trước đó bạn gái tôi dặn có tiện thì phải qua đó chụp hình về, mém tí đã quên.” Về mặt thư ký hưng phấn, xoay mặt nhìn thấy Cố Nghiên Thu lãnh đạm đến nhìn không ra cảm xúc gì, nét tươi cười bỗng cứng đờ, “Ấy, tôi chỉ thuận miệng nói, không chụp nữa.”

Cố Nghiên Thu: “Cậu muốn đi thì cứ đi đi, phần lớn buổi chiều ngày mốt không phải không có việc gì sao? Vé còn chưa mua, chúng ta có thể trở về muộn hơn dự kiến.”

Thư ký: “???”

Thư ký còn cho rằng cô thông cảm cho anh, trong lòng rất cảm động, nói: “Tiểu cố tổng, cô yên tâm, bạn gái tôi nói, nhóm thí sinh nữ sẽ tập ca sáng, buổi sáng tôi quay lại chờ, tuyệt đối sẽ không chậm trễ công tác bình thường.”

Cố Nghiên Thu hỉ nộ khó phân: “Buổi chiều tới đi.”

Thư ký còn muốn nói gì, Cố Nghiên Thu đã dời ánh mắt đi, một lần nữa nhìn về phía màn hình laptop, hiển nhiên không muốn nói tiếp.

Thư ký: “.....”

Liên tiếp qua thêm hai ngày, hai ngày này Lâm Duyệt Vi thu hoạch được không ít sự cảm thông từ phần lớn các thí sinh của tiết mục cùng sự ưu đãi của các lão sư, nàng vẫn duy trì tâm tình bình thường, nên làm cái gì thì làm cái ấy, nhưng mỗi khi tan tầm ra về nàng lại theo bản năng tìm kiếm một bóng hình thân quen giữa những đám người, bạn cùng phòng hỏi: “Cậu lại xuất hiện ảo giác à?”

Lâm Duyệt Vi nhét một mẫu khoai tây chiên vào miệng bạn cùng phòng gây thơ, để cô cảm miệng.

Bạn cùng phòng vội nhổ ra hét to: “Cậu dám nhét khoai tây chiên cho mình à, hôm nay buổi sáng cân nặng của mình tới 93 cân, lão sư nói mình béo đó.”

Lâm Duyệt Vi xoa nhẹ đầu cô, leo lên giường nằm, không có ý định đùa giỡn tiếp.

Bạn cùng phòng liếc mắt nhìn cameras trên góc tường, kéo Lâm Duyệt Vi vào góc chết trong buồng vệ sinh, Lâm Duyệt Vi bị ấn ngồi xuống nắp bồn cầu, lười biếng mà nhấc mí mắt lên hỏi: “Làm gì vậy?”

Bạn cùng phòng dùng hai tay nâng mặt nàng lên, quan tâm hỏi: “Cậu có phải vì tình mà khốn khổ hay không?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Bạn cùng phòng: “Mình biết mà, hai ngày nay cậu cứ luôn phát ngốc.”

Lâm Duyệt Vi phì cười một tiếng: “Mình phát ngốc khi nào? Mình phát ngốc là vì mình nhập vai.”

Bạn cùng phòng: “Năm mơ cũng là nhập vai à?”

Lâm Duyệt Vi giật mình, mém tí đã nháy dựng lên, bạn cùng phòng bèn ấn nàng xuống: “Cậu khẩn trương cái gì? Mình còn chưa nói cậu mơ gì mà.”

“Mơ gì? Mình nói...nói mơ sao?” thần kinh Lâm Duyệt Vi căng lên như dây đàn. Nàng không chế được tâm tình thanh tĩnh, nhưng khi ngủ lại không khống chế được, vạ nhất thật nói mơ cái gì.....

Bạn cùng phòng trầm ngâm nói: “Ừm đúng là có nói mớ.”

“Nói cái gì?”

“Nói *nam mô A di đà phật*.” Bạn cùng phòng hỏi, “Cậu tin phật à?”

“.....” Lâm Duyệt Vi không biết nói gì, nàng quyết định rời khỏi buồng vệ sinh, bị bạn cùng phòng túm về lại, “Mình có chút bát quái cậu có muốn nghe hay không?”

Sao bên người nàng lúc nào cũng có người muốn kể bát quái cho nàng nghe thế này?! Nàng trông giống người thích bát quái lắm sao? Lâm Duyệt Vi không muốn nghe, nhưng vì duy trì sự thân thiện với người xung quanh, nàng đành ngồi yên, nói: “Cậu nói đi.”

Bạn cùng phòng bắt nàng thề không được nói với người khác, Lâm Duyệt Vi phát lời thề cho có lệ, bèn nghe được bạn cùng phòng ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Trong năm mươi thí sinh nữ, có ba người, quan hệ threesome.”

Lâm Duyệt Vi khếp sớ: “!!!”

Bạn cùng phòng gật đầu, tỏ vẻ suy đoán của nàng là đúng, “Hơn nữa, bọn họ đều biết quen biết nhau.”

Lâm Duyệt Vi cảm giác như tam quan của mình đã chịu đả kích rất lớn, thể loại hai nữ hầu một nữ, nàng đã từng đọc qua trong tiểu thuyết và thấy trên phim truyền hình, cũng biết trong đời sống hiện thực xác thật sẽ có, nhưng nàng không ngờ tới sẽ xuất hiện ngay bên cạnh mình thế này, hơn nữa còn xuất hiện trong tiết mục này.

Lâm Duyệt Vi: “Là ai?”

Bạn cùng phòng báo ba cái tên, Lâm Duyệt Vi lại lần nữa thu hoạch kinh ngạc.

Hai người ở trong phòng vệ sinh thảo luận hồi lâu, tận đến khi hai cô bạn cùng phòng khác trong ký túc xá quay trở về, bát quái thành hình xảy ra quấy rầy suy tư hai ngày nay của Lâm Duyệt Vi, hôm sau buổi sáng trên đường nàng “Đi làm” không ngờ lại vừa đúng lúc gặp được các nhân vật trung tâm của bát quái— người ở trước mặt trái ôm phải ấp, liếc mắt đưa tình, nhan sắc của ba người trong năm mươi thí sinh cũng không tính là thấp. Lòng Lâm Duyệt Vi tràn đầy sự tò mò về bát quái mới, quên luôn chuyện về Cố Nghiên Thu.

Vội làm cho xong công vụ cả buổi sáng, Cố Nghiên Thu lâm thời tới khu mua sắm một chuyến, trở về xách hai cái túi trên tay, bắt gặp thư ký ở hành lang, anh vội tiếp đón: “Tiểu cố tổng, cô mua gì vậy?”

Cố Nghiên Thu không trả lời, trực tiếp móc thẻ phòng ra mở cửa, đi vào.

Thư ký: “.....”

Buổi chiều ba giờ rưỡi, thư ký tới gõ cửa phòng Cố Nghiên Thu, nhắc nhở cô nên xuất phát đi chờ các thí sinh “Tan tầm”.

“Cố, cố, cố.....” Cửa phòng được mở ra từ bên trong, khiến thư ký há to miệng, cảm sắp rớt xuống đất, Cố Nghiên Thu xưa nay không phải mặc quần áo công sở thì chỉ mặc đồ thể thao, hôm nay thế mà lại phá lệ thay đổi một chiếc váy dài, thư ký thề trước nay anh chưa thấy qua bộ đồ này.

Cố Nghiên Thu vốn đã có tư dung thanh nhã, khí chất trác tuyệt, cho dù có mặc đồ công sở cũng áp không được vẻ đẹp của cô, nhưng cô của hiện tại

càng đoạt mắt người hơn. Cố Nghiên Thu trang điểm nhẹ, khẽ hất cằm, lạnh lùng nói: “Thất thần gì vậy?”

Lời vừa dứt đã khiến lòng thư ký héo úa, Cố Nghiên Thu trước sau vẫn như một tảng băng hình người ngàn năm, độ ấm bên người tức khắc giảm xuống vài độ. Anh hơi cong lưng, đi về phía trước nhanh hơn vài bước, ấn thang máy.

Cố Nghiên Thu cúi đầu nhìn nhìn món quà cô đã chuẩn bị sẵn tặng Lâm Duyệt Vi, bỗng nhiên nụ cười dần nở rộ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình :

Cố mỹ nhân rốt cuộc phải khai chiến, con đường truy vợ thuận lợi như thế sao!?

Lúc đoán xem ai động tâm trước mọi người đã đoán. . . đúng ... chưa?

Chương 021: Cố tổng, cô ship hay không ship CP

*Chương có nội dung hình ảnh

Sắp tới phải thu kỳ sau của tiết mục, trong phòng luyện tập, sau một hồi tập luyện, đôi hàng lông mày của lão sư vẫn không buông lỏng.

Lâm Duyệt Vi là tổ trưởng, đương nhiên phải là người đầu tiên mở miệng đề nghị mọi người lưu lại tiếp tục tập, vài người cũng không có một câu oán hận, tách ra uống chút nước, rồi tiếp tục tập luyện.

Trăng đã treo trên giữa trời, chiếu xuống cửa sổ phòng học, bên trong chỉ còn lại Lâm Duyệt Vi cùng một vài thí sinh trước sau tập luyện mà không qua được, bạn cùng phòng ngây thơ xung phong nhận việc tập cùng Lâm Duyệt Vi, bây giờ đang nằm trong góc khoác áo khoác của Lâm Duyệt Vi ngủ ngáy o o.

Giọng Lâm Duyệt Vi trong căn phòng rộng lớn trống trải có vẻ réo rắt trầm ổn: “Chúng ta thử lại một lần.”

Thí sinh tệ nhất trong nhóm hơi áy náy: “Mình tự luyện được, cậu không cần.....”

Lâm Duyệt Vi ôn hòa mà nói chen vào: “Cậu không có người đối diễn thì làm sao mà tập? Huh?”

Cô thí sinh đó do dự một lát, gật gật đầu: “Cảm ơn cậu.”

Lâm Duyệt Vi: “Chúng ta là một đội mà, lại đây, give me a hi-five.”

Hai người đánh một chương, âm thanh vang lên khiến bạn cùng phòng ở trong góc giật mình tỉnh dậy, bạn cùng phòng chùi nước miếng ở khóe miệng, mơ màng ngồi dậy, đầu óc mơ hồ, kinh hoàng thất thố mà kêu: “Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì?”

Lâm Duyệt Vi cùng cô thí sinh kia bị nàng chọc đến cười ha ha.

Bạn cùng phòng ngốc ra trong chốc lát, chạy lại cùng hai người đùa giỡn

một phen, rồi cả bọn rủ nhau đi rửa mặt, đuổi đi cơn buồn ngủ, tiếp tục đối diện.

***

Các fan ở dưới lầu từ đứng biến thành ngồi xổm, từ ngồi xổm biến thành ngồi, ngồi rồi lại đứng, hai chân giống như cùng xi măng trên mặt đất hòa hợp thành một thể. Sau tám tiếng chờ, chỉ còn mình Lâm Duyệt Vi, bạn cùng phòng cùng với vị thí sinh tệ nhất là chưa tan tâm, một số fan đã sớm theo các thần tượng khác rời đi, chỉ còn fan của ba người đứng ở cửa lớn cách đó không xa trông mòn con mắt, có fan chịu không nổi đã sớm đi về, nhưng có rất nhiều người vẫn cố chấp mà đứng chờ, bọn họ có người đã ngàn dặm xa xôi ngồi xe tới, chỉ vì muốn được nhìn thấy tiểu thần tượng của mình một lần.

Tuy rằng tố chất thân thể của Cố Nghiên Thu rất tốt, nhưng cũng không thể đứng hơn bảy-tám tiếng đồng hồ mà không hề phản ứng, hai chân cô đã sớm mất đi tri giác, hôm nay lúc ra cửa cô còn tính mang một đôi giày cao gót, nhưng bởi vì vóc dáng cô không thấp, sau một hồi chọn tới chọn lui mới quyết định đi mua một đôi giày đế bằng, nếu không sẽ không thể đứng nổi tới giờ này. Một tay Cố Nghiên Thu nắm Phật châu, cắn chặt răng, kiềm nén xúc động muốn đuổi tay vịn lên bả vai cậu thư ký.

Cô bất động thanh sắc mà cong eo một chút, có trời mới biết eo cô đã cơ hồ giống chân của cô, mỗi đến không động dậy nổi.

Nếu cho thư ký thêm một lần cơ hội để nói, anh nhất định sẽ quay lại thời điểm của ba ngày trước, tự mình đánh chết lời đề nghị tới đây ngồi xổm chờ các tuyến thủ tan tâm của chính mình. Đừng nói là Cố Nghiên Thu, một đại nam nhân như anh mà bây giờ cũng eo đau gối ê, bên cạnh đã có không ít fan trải chiếu ngồi xuống, màn hình di động trên tay ánh lên huỳnh quang, cùng đèn đường lơ mờ trên đỉnh đầu, chiếu ra một mảnh sống

không còn gì luyến tiếc “Quý ảnh”.

Cố Nghiên Thu rất coi trọng hình tượng, bất luận thế nào cũng không làm ra những hành động như mọi người, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Thư ký bèn gọi điện thoại xin chỉ thị từ bạn gái, mong cô đặc cách dưới tình huống đặc biệt xử lý theo cách đặc biệt, xin được cho phép không cần tiếp tục ngồi chờ nữa — vốn dĩ anh chỉ tính tới xem náo nhiệt và chụp ảnh của vài người, nhưng bạn gái anh trùng hợp lại đang ship một CP, còn rất điên cuồng, CP vừa hay lại chính là Lâm Duyệt Vi cùng cô bạn cùng phòng, vẫn luôn cùng nàng cùng tiến cùng lui, nghe nói hai người vẫn còn trên phòng tập chưa có ý định đi xuống, càng điên hơn nữa chính là, bạn gái anh ra lệnh cưỡng chế nhất thiết phải chụp được một chút vật chứng về cho bạn gái anh la liếm, cho nên lần trưng cầu ý kiến này của anh thư ký dài lê thê, tiêu phí sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng mới thu phục được.

Thư ký cất di động đi, đối với Cố Nghiên Thu đã đứng đến hóa đá nói: “Tiểu Cố tổng, nếu không chúng ta trở về đi, bây giờ còn có thể mua vé xe về. Cho dù mai mới về, bây giờ cũng nên về nghỉ ngơi sớm, bằng không sẽ không có tinh thần.”

Anh lại nhìn thoáng qua cửa sổ phòng học trước sau vẫn còn sáng đèn, không rõ còn phải đợi đến khi nào. Nhưng thật ra trong lòng anh đã sớm có cân nhắc, lời đồn trên mạng truyền đến có tai mũi có mắt, nói Lâm Duyệt Vi do dựa vào nhan sắc thượng vị, giữa các tuyển thủ nàng là người lười biếng nhất, nhưng khi tới hiện trường mới biết, đã qua 12 giờ đêm rồi, mà nàng còn ở bên trên khắc khổ.

Mỗi thần tượng đều sẽ có một ít “Trạm tử”[1], trạm tử là tổ chức do một quần thể fan tự tạo thành, hoàn toàn tách ra khỏi đại bộ phận fan chính thức, trạm tử phụ trách việc săn đón các hoạt động ngày thường của thần tượng, bao gồm việc chụp ảnh đăng Weibo, cung cấp cho các fan liếm

bình[2]. Trạm tử cũng phụ trách chụp hình khi thần tượng có hoạt động, hay tham dự những hoạt động offline của nhóm, tự xưng là dân tiên tuyến, trạm tử của các thí sinh trong 《 diễn viên luyện tập sinh 》 tuy rằng còn đang trong thời kỳ phát triển, không đủ kinh nghiệm như những tổ chức lớn, nhưng đối với tiểu thần tượng đều là một mảnh chân tình, có thiên địa chứng giám, những fan tự xưng tiên tuyến này đều là một đám liều mạng, giống như muốn mọc rễ ở chỗ này.

[1]Trạm tử: số đông fan thích đứng chờ thần tượng

[2] [liền màn hình: thuật ngữ mạng

Thư ký mới vừa hỏi thăm, thì nghe được có một fan tiên tuyến của Lâm Duyệt Vi có một lần chờ từ sáng ngày hôm trước chờ tới tối khuya ngày hôm sau, bởi vì tin tức không chính xác, Lâm Duyệt Vi bị tố tiết mục an bài đi ra ngoài chụp quảng cáo, trực tiếp ngồi xe rời khỏi từ cửa khác, thật lâu mới trở về.

Thư ký còn nghe thấy từ một fan tiên tuyến khác, rằng cơ hồ mỗi ngày Lâm Duyệt Vi đều là người tan tầm trễ nhất, cũng là người đi làm sớm nhất, có thể thấy tin tức trên mạng bắt gió bắt bóng cỡ nào, bề cong sự thật nghiêm trọng bao nhiêu. Những fan tiên tuyến là những người hiểu biết nhất về tiểu thần tượng, họ còn nói dân mạng không phân xanh đỏ đen trắng tùy ý chửi rửa, động tình đến hốc mắt đều đỏ, thư ký còn phải móc khăn giấy từ trong túi ra an ủi đối phương.

Cố Nghiên Thu: “Chờ thêm một chút nữa.”

Qua hơn tám giờ đồng hồ, đây đã không phải là lần đầu tiên thư ký nghe câu trả lời này từ Cố Nghiên Thu, nhưng thư ký vẫn luôn nghĩ Cố Nghiên Thu vì thông cảm cho anh, khiến anh cảm động một phen, lúc sau mới phát hiện hóa ra không phải như vậy, Cố Nghiên Thu rõ ràng chấp nhất đến

cùng như vậy, chỉ vì bản thân cô thật sự muốn chờ.

Nhưng thật ra thư ký không muốn tin tưởng như vậy, bởi vì trong ấn tượng của anh, Cố Nghiên Thu không phải là một người truy tình, nàng thậm chí còn không quan tâm đến bất kỳ tin tức nào ngoài tin tức tài chính và kinh tế, lần này lại không có một lý do nào, cho dù anh không muốn tin cũng phải tin, vì thái độ Cố Nghiên Thu rất kiên quyết, *hôm nay cô nhất định phải chờ đến khi không còn một ai tan tầm nữa, có lẽ là toàn bộ đi?*

Thư ký chửi thầm, lại liếc mắt nhìn túi quà tặng Cố Nghiên Thu cầm trong tay, đây hẳn là để tặng cho một người trong số họ đi?

Đồng hồ treo trên tường phòng luyện tập, chạy từ 12 giờ đêm tới hai giờ sáng, Lâm Duyệt Vi lắc lắc đầu óc hỗn độn, ngáp một cái, nàng bưng bình trà lên uống một hớp, thì nghe bạn cùng phòng kích động mà kêu to: “Xong rồi.”

Quay đầu nhìn lại, hai người đang đối diện đã mệt đến nằm liệt xuống sàn.

Lâm Duyệt Vi: “Xong rồi?”

Hai người nằm ngay đơ trên mặt đất đã lật người qua, ngón trỏ hướng lên trên.

Lâm Duyệt Vi thấy mắt hai người đều nhắm lại, vội vàng dùng một tay túm họ dậy, nàng thoạt nhìn yếu ớt nhu nhược, chứ thật ra sức lực lại rất lớn, đường cong cơ bắp trên cánh tay mơ hồ có thể thấy được, trông rất xinh đẹp.

Hai người bị kéo lên mạnh mẽ, mí mắt đánh nhau mà bị Lâm Duyệt Vi trái một người phải một người dắt ra ngoài: “Tan tầm tan tầm, trở về ngủ tiếp.”

Lâm Duyệt Vi tắt đèn phòng tập, xoay người đỡ cánh tay bạn cùng phòng, kéo đi.

Một gian phòng tập đột nhiên tối sầm lại, nhưng các fan phía dưới thì chỉ lười nhác mà nâng mí mắt, bủn xỉn không thèm cho một ánh nhìn đầy đủ, bọn họ đã bị những lần tới tới lui lui như vậy làm cho mệt mỏi tận lực rồi, thất vọng quá nhiều lần, chẳng bằng không ôm hy vọng. Chỉ khi bản thân tiểu thần tượng xác xác thật thật xuất hiện ở bọn họ trước mắt, thì họ mới có thể sống lại mà thôi.

Lòng Cổ Nghiên Thu nhảy dựng, nhìn thẳng về phía cửa sổ.

“Xuống rồi.”

Thư ký: “Hả?”

Chị có thiên lý nhãn hay là thuận phong nhĩ vậy?

Cổ Nghiên Thu hoạt động tay chân sớm đã cứng đờ, tay nắm thành quyền, dấm lên eo, sửa sửa mái tóc bị gió đêm thổi đến rối loạn, cô cùng mười giây hoả tốc sửa lại trang dung chinh tề.

Khiến thư ký trợn mắt há hốc mồm, trong đầu anh hiện lên một loạt bullet screen “*Không xong, đây là cảm giác tiểu Cổ tổng tâm động*”, cũng không biết đối tượng cô tâm động đến tột cùng là ai?! [Xem ảnh 1](#)

(ảnh minh họa bullet screen)

Trực giác Cổ Nghiên Thu quả không sai, sau ba phút, các fan nhón chân yên lặng mong chờ hồi lâu tuôn ra một trận hô to, nghênh đón ba người bước ra. Lâm Duyệt Vi cùng bạn cùng phòng CP của nàng, và một tuyến thủ khác tay trong tay song song cùng bước đi.

Fan tiền tuyến cùng các fan đều bạo động, điên cuồng vây quanh họ như sói nhìn thấy dê, Cố Nghiên Thu vẫn luôn giữ vững sự đoan trang đương nhiên sẽ không cùng fan chen lấn như vậy, sau hai ba giây ngẩn ngui, cô đã bị cả đám người chen vào xô ra bên ngoài, ngay cả một sợi tóc của Lâm Duyệt Vi cũng phải nhìn qua từ khe hở.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Thư ký khuyên cô: “Tiểu Cố tổng, nếu không cô cứ chen vào trong đi, dù sao ở đây cũng tối lửa tắt đèn, không ai nhận ra cô đâu.”

Cố Nghiên Thu ngược mắt nhìn anh, một bên đuôi lông mày giật giật, đáy mắt hiện lên một tia chần chờ.

Thư ký dùng ánh mắt cổ vũ cô: *Đi đi.*

Cố Nghiên Thu nhìn đám đông phía trước xô đẩy nhau, lắc đầu. *Đây không phải vấn đề có bị nhìn thấy hay không, mà cô thật sự không làm được.*

Thư ký: “Ngày mai chúng ta phải trở về, nói không chừng đây là cơ hội duy nhất.”

Cố Nghiên Thu không nói lời nào, vẫn cứ lắc đầu quày quạy.

Thư ký: “Cô ấy sắp đi rồi đó.”

Anh không biết cụ thể là người nào, nhưng nhìn phản ứng của Cố Nghiên Thu, thì giữa ba người, Lâm Duyệt Vi là có khả năng nhất, bởi vì nàng xinh đẹp nhất trong ba người, ai mà không thích người xinh đẹp, nếu không phải bạn gái ở nhà hay ghen, thư ký cũng muốn truy tình.

Thư ký nhắc nhở lần cuối: “Quà của cô vẫn còn chưa tặng đấy.”

Câu nói này xác thật dùng được, Cố Nghiên Thu đột nhiên **nhét túi** vào trong tay anh.

Thư ký: “???”

Cái quái gì vậy???

Cố Nghiên Thu không biện giải, trầm giọng nói: “Giúp tôi đưa cho Lâm tiểu..... Duyệt Vi.”

Thư ký: “.....”

...to be continued

Esley: Cố tổng moe quá đi mất >.< [Xem ảnh 2](#)

Lâm tiểu..... Là xưng hô gì vậy chứ, Lâm Tiểu Vi á? Sặc, không ngờ Cố tổng lại có thể...nói được những lời này.

Sau khi thư ký được giao trọng trách, bắt đầu hành trình ra sức chen vào giữa đám người. Cố Nghiên Thu nghĩ ngày thường có lẽ anh cũng rất hay tập thể lực, nên thân thể mới vững chắc, cao một mét tám ba, gầy mà không yếu, yêu thích tập thể hình, quả là một tiểu soái ca, anh xô xô đẩy đẩy giữa đám người một hồi thì đã tiến được vào vòng trong.

Ở trên mạng Lâm Duyệt Vi bị mắng đến nghiêm trọng, nhưng nhân khí vị trí top ba của nàng đã cứu vớt được việc này, nếu tiết mục không cố tình cắt nổi biên tập, nói không chừng nhân khí của nàng bây giờ không chỉ dừng ở hạng thứ ba. Dù vậy, fan của Lâm Duyệt Vi vẫn chiếm hơn phân nửa số fan ngôi canh, nàng còn chưa xuất đạo, tổ tiết mục cũng không có quy định

không thể nhận quà của fan, vốn dĩ mỗi ngày khi nàng tan tầm một đường tất cả đều là quà, nhưng kể từ khi nàng gặp scandal, các fan càng thêm máu gà điên cuồng, hoa, quà ùn ùn kéo tới không dứt, Lâm Duyệt Vi tập luyện lâu như thế, đã rất mệt, nhưng vẫn cố chống tinh thần ứng đối fan, hơi hơi khom người tiếp nhận từng món quà một rồi nói lời cảm tạ, trợ lý tỷ tỷ sau lưng cũng giúp nàng tiếp nhận không ít.

“Lâm Duyệt Vi.”

Lâm Duyệt Vi nghe được tên mình bèn quay đầu, thì thấy một tiểu soái ca nhẹ nhàng khoan khoái, đưa túi quà trên tay cho nàng, há mồm nói một câu gì đó, nhưng thanh âm bên cạnh nàng quá ồn ào, có người kêu tên nàng, hỏi nàng khỏe không, hỏi nàng ngày thường yêu thích gì, câu gì cũng có, nàng không nghe rõ, chỉ có thể nói một câu cảm ơn.

Thư ký viên mãn hoàn thành nhiệm vụ Cố Nghiên Thu giao, cũng không quên trọng trách với bạn gái, vội vã móc di động tách tách chụp không ngừng, màn ảnh đều là góc chụp của Lâm Duyệt Vi và bạn cùng phòng. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy người thật, tay dài chân dài, mặt còn nhỏ nhắn, tuy bàn tay hơi lớn, nhưng vừa nhìn đã thấy trời sinh thích hợp tham gia làng giải trí, cảm giác như còn đẹp hơn trên TV gấp một vạn lần.

Có người nhắm ống kính đến quá gần, giống như muốn dán lên mặt tiểu thần tượng, ảnh hưởng nghiêm trọng tới các nàng. Nhân viên công tác phải thật vất vả mới duy trì được trật tự, hai người bảo vệ kè kè bên cạnh Lâm Duyệt Vi, nghe nàng ôn nhu nhắc nhở mọi người phải chú ý an toàn.

Thư ký không phải fan cũng sắp tan chảy vì giọng nói của nàng, nở nụ cười ngớ ngẩn, *sao lại có người tuyệt vời tới vậy.*

Lâm Duyệt Vi một hàng ba người tiến vào ký túc xá, fan ở bên ngoài lưu luyến mà không thôi vẫy tay với nàng.

“Duyệt Vi nghỉ ngơi thật tốt .”

“Cố lên!”

“Mọi người yêu chị!”

“Mama yêu cưng!”

Một tay thư ký giờ di động quay video, bị cảnh vật chung quanh cảm nhiễm, cũng vẫy tay, hô lớn: “Ba ba cũng yêu cưng!”

Khiến những người khác đang sôi nổi phải ghé mắt bật cười, thư ký vội vã rút vào một góc.

Rốt cuộc ba người đều đã đi vào thang máy, fan mới ngừng nghỉ, tốp năm tốp ba mà trao đổi ảnh vừa chụp được. Thư ký vẫn còn đắm chìm trong dung nhan thịnh thế vừa rồi, cẩn thận lưu giữ dư vị, bất chợt nhớ tới chính sự, cất bước chạy ra ngoài cửa.

Cố Nghiên Thu vẫn còn ở bên ngoài chờ đợi.

“Ở bên này.” Một đạo thanh âm cản trở bước chân anh, thư ký quay đầu nhìn, không biết Cố Nghiên Thu đã vào đại sảnh từ lúc nào, đương nhiên, cô vẫn rời xa đám đông.

Cố Nghiên Thu đã sớm thừa dịp anh phát ngốc cất di động vào túi, nhàn nhạt mà nói: “Tặng rồi sao?”

Thư ký gật đầu nói: “Tặng rồi, tôi còn nói đây là do Cố tổng tặng nàng.”

Cố Nghiên Thu nhú mày, thần sắc tựa hồ không được vui.

Thư ký nói: “Tôi có nói tên của ngài.”

Cố Nghiên Thu vẫn khẽ nhú mào, nói: “Được rồi, chúng ta về thôi.”

Thư ký gãi gãi đầu, không hiểu cô không vui vì lý do gì.

Cố Nghiên Thu tới chỉ đơn thuần muốn gặp Lâm Duyệt Vi một lần, không trông mong Lâm Duyệt Vi sẽ nhìn đến cô, thậm chí cô không hy vọng Lâm Duyệt Vi biết cô tới, miễn cho đối phương tạo thành bối rối. *Thích Lâm Duyệt Vi là chuyện của riêng cô, không nhất định phải cho nàng biết, không biết thì càng tốt.*

Cô chỉ muốn có phần tâm tình hạnh phúc này, dù sao bây giờ Cố Nghiên Thu cũng không có bản lãnh bảo vệ cho nàng, không ai biết tương lai rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Cô không ngờ khi thư ký tặng quà lại báo tên cô ra, Lâm Duyệt Vi sẽ nghĩ thế nào chứ? Có phải sẽ lại “Tự cho mình đa tình” mà cảm thấy cô thích nàng không? *Nhưng nàng có biết nàng “Tự cho mình đa tình” đã không còn là tự mình đa tình nữa hay không?*

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng bước ra phía ngoài thở hắt một hơi, cô ở đây suy đoán thì có ích lợi gì, cô không liên lạc được với Lâm Duyệt Vi, cũng không muốn liên lạc nàng. Liên lạc được thì sao? Giữa hai người có thể nói những gì chứ?

Tầm mắt Cố Nghiên Thu dừng lại trên con đường quanh quẽ sau những con phố phồn hoa, mặt mào hiển hiện sự lạnh lùng, nơi sâu nhất trong đáy mắt cô bỗng cất giấu một chút thần thờ gần như không thể phát hiện ra.

Thư ký nhắm mắt theo đuôi mà đuổi kịp cô.

Cố Nghiên Thu ngồi vào ghế sau xe, cuối cùng cũng được thư giãn tấm lưng vòng eo đã cứng đờ từ lâu, thư ký ở bên ngoài mặc một chiếc áo khoác thể dục giống học sinh trung học theo lên xe, ngồi vào ghế lái, ánh đèn muôn màu ngoài ô cửa sổ lập loè nhảy múa, Cố Nghiên Thu nhắm mắt, gọi tên thư ký: “Lâm Chí.”

Thư ký có cùng họ với Lâm Duyệt Vi, khi Cố Nghiên Thu thốt lên hai chữ này không tự giác mà giảm âm lượng, gần như ôn nhu, khiến Lâm Chí sợ đến sặc sụa, may mắn chân anh vẫn ổn, nếu không thì ngay cả chiếc xe cũng nhảy lên theo lòng anh.

Thư ký Lâm, Lâm Chí kinh hồn táng đảm nói: “Xảy ra chuyện gì tiểu Cố tổng?” Trong lòng của anh như bị đánh một cái bộp, anh có bạn gái rồi a, trung trinh như một, quyết chí không thay đổi, bây giờ đêm khuya tĩnh lặng, đường vắng không người, nếu Cố Nghiên Thu muốn làm cái gì đó, *thì anh tuyệt đối thà chết không từ!*

Cố Nghiên Thu nào biết trong lòng anh có những ý nghĩ lung tung rối loạn ấy, nhàn nhạt hỏi: “Vừa nãy cậu có chụp được ảnh, còn có video nữa đúng không?”

Hóa ra là vì chuyện này, Lâm Chí nhẹ nhàng thở ra, nói: “Dạ, có.”

Cố Nghiên Thu: “Gửi cho tôi.”

Lâm Chí: “Dạ.”

Trong xe lại trở về sự an tĩnh vốn có.

Xe hơi lại chạy được một đoạn, Lâm Chí mở miệng nói: “Tiểu Cố tổng, tôi có câu này không biết.....”

Hôm nay Cố Nghiên Thu ăn mặc quá mỏng manh, lúc cả hai chờ tới nửa đêm còn có một cơn mưa nhỏ, khiến quần áo trên người cô ướt không ít, hàn khí có thể đã nhập thân, khiến cô cảm giác đầu hơi đau, nhéo nhéo ấn đường, không kiên nhẫn nghe anh nói lời vô nghĩa, bèn đoạt lời: “Nói đi.”

“Dạ.” Lâm Chí nói, “Tôi là trai thẳng, cũng do bạn gái kêu tôi mới chụp. Nhưng nếu chị muốn xem thêm ảnh của Lâm Duyệt Vi thì có thể lên xem các trạm tử.”

“Trạm tử là gì?”

“Chính là những bạn online chuyên môn đăng ảnh hot lên Weibo ấy.” Lâm Chí biết cô không hiểu, dùng cách nói ngắn gọn dễ hiểu nhất giải thích cho cô.

“Trạm tử?”

“Dạ phải.”

“Cậu rõ lắm sao?”

Nói đến đây Lâm Chí không thể không khoe khoang, đặc ý nói: “Tôi không biết, nhưng bạn gái tôi thì biết, cô ấy lưu trữ rất nhiều hình đẹp, khi nào quay lại tôi sẽ gửi cho chị. Đúng rồi, chị...ship hay không ship CP?”

Cố Nghiên Thu hỏi: “CP là gì?”

Lâm Chí *muốn gục ngã*.

Chuyện này thì một đại trai thẳng sắt thép như anh làm sao mà giải thích?

Anh do dự như vậy vài giây, ngẩng đầu ngó kính chiếu hậu, Cố Nghiên Thu nhắm mắt dưỡng thần, biểu tình mệt mỏi, anh bèn im miệng, để cô hảo hảo mà nghỉ ngơi.

CP hay không CP, nào quan trọng bằng sức khỏe, sau này có rất nhiều thời gian chậm rãi hiểu rõ.

***

Cố Nghiên Thu từ vali lấy ra một cái nhiệt kế, sốt nhẹ, cô đun một bình nước nóng, chống lưng vào cạnh bàn trong phòng khách sạn, nhìn ấm nước bốc khói tới xuất thần.

Bình đun tự động ngắt công tắc, cô dùng nước nóng rửa sạch một chiếc ly, đợi đến khi nước nguội bớt, lại rót một cốc nước ấm, tiếp tục làm như vậy, liên tục uống ba cốc nước.

Di động trên bàn không ngừng vang lên âm báo nhắc nhở, cô cầm lên xem, hóa ra là ảnh Lâm Duyệt Vi từ khi tham gia dự thi tới nay, do Lâm Chí lấy được từ chỗ cô bạn gái, khoảng chừng hơn trăm tấm.

Khóe môi Cố Nghiên Thu hơi cong, những đường cong trên mặt bỗng chốc nhu hòa, cô ngồi xuống, chậm rãi xem từng tấm từng tấm một.

***

Lâm Duyệt Vi tiễn tuyến thủ kia về phòng ngủ trước, rồi kéo bạn cùng phòng trở về ký túc xá, hai người còn lại trong phòng đều đã ngủ say, vang lên tiếng ngáy hết đợt này đến đợt khác. Hai người rón ra rón rén mà vào cửa, mở một bóng đèn tường.

Một đường kéo hai người đi, xương cốt Lâm Duyệt Vi như muốn đứt thành

từng mảnh, vừa mệt lại vừa buồn ngủ, mém tí đã ngủ mà quên tắm, nàng cố chống mí mắt trên dưới đánh nhau, máy móc mà đi về phía phòng tắm.

Bạn cùng phòng là một con cú, hơn nữa cô còn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, nhận được món quà nào thì phải mở ngay, đương nhiên, cô không có nhiều quà như Lâm Duyệt Vi, nếu ngày nào cũng giống như Lâm Duyệt Vi, thì chỉ sợ có mở cũng không mở hết. Bất quá từ lúc hai người xào CP tới nay, nhân khí của cô cũng vì đó mà càng ngày càng tăng, nhưng số lượng quà tặng vẫn còn nằm trong vòng kiểm soát của cô.

Cô mở xong hết phần quà của mình rồi, vẫn còn chưa buồn ngủ, bèn nhìn về phía đồng quà của Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi lo quá nhiều việc không hết, phần lớn số quà của nàng đều do cô mở. Lúc này Lâm Duyệt Vi vừa rửa mặt xong bước ra, bạn cùng phòng bèn nhỏ giọng trưng cầu ý kiến: “Mình giúp cậu mở nhé?”

Lâm Duyệt Vi cầu mà không được, “Mở đi mở đi, cậu không tính tắm à?”

“Mở xong sẽ đi.”

Bạn cùng phòng giúp cô mở từng món quà, Lâm Duyệt Vi híp mắt mơ màng sắp ngủ mà quan sát, người khác tặng quà, *là xuất phát từ lễ nghi, cũng nên xem qua một chút, trên phương diện này nàng hoàn toàn giống Cố Nghiên Thu.*

“Ah.” Bạn cùng phòng đột nhiên che miệng, nhin không được cười nói, “Con thú bông này đáng yêu quá.”

Lâm Duyệt Vi nhìn qua, chỉ thấy là con thỏ nhồi bông nhỏ bằng bàn tay, bộ dáng sinh động, ngây thơ chất phác. Nàng nhú mi, hình như nàng chưa từng công khai nói mình thích thỏ con bao giờ?

Bạn cùng phòng: “Còn có một tấm card, chữ viết tay rất đẹp nha.”

Tim Lâm Duyệt Vi nhảy dựng, lập tức đoạt tấm card từ tay bạn cùng phòng.

Tác giả có lời muốn nói:

Tử vi hôm nay nói: Nên tặng một con thỏ con làm tín vật định tình.

Món quà đầu tiên, hẳn có thể gọi là tín vật định tình chứ nhỉ?

Chương 022: Lâm-Cổ là thật

Lâm Duyệt Vi: “Cho mình xem một chút.”

Phàm là những người hiện ra ở trước màn ảnh, đều có hình tượng giả lập, nghĩa là đã được xây dựng hình tượng sẵn, không nhất định là do bản thân thần tượng ấy cố tình, hay do đồng đội hoặc do biên tập cắt nối, nhưng vẫn sẽ luôn cố tình chủ động dẫn dắt người xem theo một phương hướng nào đó, như vậy có thể trợ giúp gia tăng lượng ký ức về mình với người xem.

Hơn nữa bởi vì Lâm Duyệt Vi có ngũ quan sắc sảo xinh đẹp, còn có tính thiên về mặt công kích, mấy kỳ trước tổ tiết mục bèn xây dựng cho nàng hình tượng ngự tử, soái khí vân vân, ngẫu nhiên còn thả ra một chút nhuyễn manh đáng yêu tương phản, fan quả thật cũng rất thích ăn loại khẩu vị này.

Vả lại, bản thân Lâm Duyệt Vi không thích thể loại hoan hỉ ngọt ngào, nếu cố tình xoay chuyển theo phương hướng này thì có thể sẽ bị phản tác dụng, tương lai dễ dàng lộ tẩy, nhờ chẳng may hình tượng sụp đổ, lại còn cố tình phát triển hình tượng ngọt ngào tới cực hạn, thì sẽ để lại ấn tượng không tốt trong lòng người xem, cho nên nàng luôn cố ý vô tình mà lẩn tránh loại hình tượng này.

Những món fan tặng cho nàng ngoại trừ quần áo, phần lớn là một số headphone theo trào lưu, tặng thú bông thì hầu như không có, nàng cũng trông không giống một người sẽ thích thú bông.

Cố Nghiên Thu mua con thú bông đường nhiên đã gài đúng chỗ ngứa, *nhưng cô ngàn tính vạn tính cũng không dự đoán được trong mắt Lâm Duyệt Vi, hình ảnh của cô chẳng liên quan gì tới thú con cả.*

Bạn cùng phòng ngây thơ ngạc nhiên nói: “Sao vậy? Cậu biết người này à?”

Lâm Duyệt Vi nghe thấy, nhưng bây giờ đầu óc nàng không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, dùng giọng mũi trả lời đại khái.

Về mặt bạn cùng phòng như được ăn dưa, nhìn nàng lật qua mặt trái của tấm card.

Mặt trên dùng thể chữ Khải viết mấy chữ: *“Hãy làm chuyện em muốn làm, tin tưởng em.”* Kí tên: *một fan bình thường của em.*

Chữ viết rất đẹp, đoạn chính ngay ngắn, Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm hồi lâu, bởi vì nàng không thể không đoán đây là chữ viết của Cố Nghiên Thu. Lần trước ghi chú trên giấy Cố Nghiên Thu cũng dùng thể chữ này để viết, nét bút, cấu kết, khí khái tự tại, lúc này.....

Lâm Duyệt Vi lấy con thú bông từ tay bạn cùng phòng, ở trên người thú bông sờ tới sờ lui, cố gắng muốn tìm chứng cứ khác chứng minh là do Cố Nghiên Thu tặng cô. Thú bông là một con thú bông rất bình thường, dưới sự “Tàn phá” của Lâm Duyệt Vi mắt tai mũi miệng của nó bị nhồi thành một cục, bạn cùng phòng vội cứu giúp thú bông trong biển lửa, đoạt lại, thấp giọng nói: “Cậu làm gì vậy? Sốt ruột như thế, ý trung nhân của cậu tặng chắc?”

Cô chỉ thuận miệng nói, trời xui đất khiến thế nào lại đoán trúng một nửa.

Lâm Duyệt Vi sắc mặt thâm trầm.

Bạn cùng phòng chớp mắt, thúc giục nàng: “Trời ạ, người ta theo đuổi tới chỗ này luôn rồi, đây là tình yêu tuyệt đẹp cảm động đất trời đó, cậu còn không mau đuổi theo?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Bạn cùng phòng: “Mau đi a.”

Lâm Duyệt Vi không thể nề hà mà thở dài nói: “Mình đi đâu để đuổi theo chứ?”

“Nếu cô ấy thật thích cậu, nói không chừng vẫn còn ở dưới lầu đứng đợi đó,” bạn cùng phòng rung đùi đắc ý, “Để giải nỗi khổ tương tư nha.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Bạn cùng phòng: “Lỡ vậy thì sao?”

Hai phút sau.

Lâm Duyệt Vi ma xui quỷ thế nào mà khoác thêm áo khoác ngoài đứng ở trước cửa phòng ngủ, bạn cùng phòng phất tay, nhỏ giọng cổ vũ nàng: “Cơ bất khả thất, thời bất tái lai a[1], phải nắm bắt được.”

[1]Cơ bất khả thất, thất bất tái lai – 机不可失, 失不再来 – jī bù kě shī , shī bù zài lái (cơ hội không thể bỏ qua, bỏ qua cơ hội sẽ không đến lần nữa).

Lâm Duyệt Vi nghiêng nghiêng đầu, nhìn vào mắt bạn cùng phòng. Nàng hít sâu, thở ra một hơi, đẩy bả vai bạn cùng phòng vào phòng, thành thạo cởi áo khoác ra, nằm lên giường, nhắm mắt lại ngủ.

Bạn cùng phòng: “Này?”

Bạn cùng phòng hỏi: “Cậu không đi sao?”

Bạn cùng phòng dán vào tai nàng nói vài câu dụ dỗ, Lâm Duyệt Vi không dao động, không bao lâu đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều có quy luật của nàng. Bạn cùng phòng không ăn đũa được, bát quai cũng không có, đành bò lên giường, chỉnh chăn gối, sắp xếp chỗ ngủ.

Lâm Duyệt Vi cho rằng nàng sẽ mất ngủ, hoặc sẽ nghĩ tới một ít chuyện lung tung rối loạn, nhưng cũng không có, nàng ngủ một giấc đến hừng đông, trước khi ra cửa nàng treo con thỏ lên chiếc đinh trên đầu giường, vốn dĩ nàng muốn móc nó lên túi xách, bởi vì nó quả rất đáng yêu, nhưng sợ làm vậy thì sau này phải nhận nhiều con thỏ hơn, nên bèn cất kỹ trong ký túc xá.

Bạn cùng phòng bởi vì ngủ không đủ giấc, giống như du hồn, vừa sáng sớm đã lượn lờ trong ký túc xá, ngay cả quần áo của mình đặt ở chỗ nào cũng không biết, thuận tay lấy một chiếc áo tay dài của Lâm Duyệt Vi để ở bên ngoài trông vào đại, Lâm Duyệt Vi kéo cô ra cửa, đi tới cửa thang máy, mới

phát hiện đối phương mặc lộn quần áo.

Bạn cùng phòng vừa thấy cũng kinh hãi: “Mình quay về đổi một chút.”

Trợ lý tỷ tỷ ở hành lang thúc giục nói: “Tất cả mọi người nhanh lên nào, còn lề mề thì coi chừng không kịp đó.”

Bạn cùng phòng cất bước chạy về, trợ lý tỷ tỷ nói: “Này, làm gì vậy hả? Bị muộn rồi đó.”

Bạn cùng phòng nói: “Em về thay quần áo.”

Phòng của hai người lại đặc biệt xa, bạn cùng phòng tính dốc toàn lực chạy về cho kịp, lại bị Lâm Duyệt Vi kéo lấy cổ áo: “Đi thôi, lỡ mặc rồi thì thôi, có gì cùng lắm thì, buổi tối trả lại cho mình.”

Bạn cùng phòng: “Chuyện này.....”

Lâm Duyệt Vi không phân trần xách cô đi.

Trên đường lại có một đám fan vây quanh, Lâm Duyệt Vi ở trước màn ảnh vẫn luôn giữ hình ảnh tinh thần sáng láng, chỉ cần đổi một câu nói fan tới rồi, thì nàng sẽ hóa thân thành thần tượng, mặc kệ có mệt mỏi bao nhiêu, nàng đều phải ở trước mặt fan duy trì trạng thái tốt nhất. Bạn cùng phòng thì lại hoàn toàn không giống nàng, lúc nào cũng uể oải, mỗi khi fan thấy đều quan tâm hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Lâm Duyệt Vi kéo cô, thay cô trả lời: “Tối hôm qua ngủ quá muộn, không ngủ đủ.”

Bạn cùng phòng gật gật đầu, thuận thế nhắm mắt dựa đầu lên vai Lâm Duyệt Vi, để Lâm Duyệt Vi dắt cô đi.

Trong đám người tuôn ra một vài tiếng thét chói tai, riu rít một trận, toàn là

những câu đại khái như “đáng yêu quá” vân vân, có fan còn nhìn hai người với ý cười trên môi, ánh sáng đèn flash lóe lên mỗi lúc một nhiều. Lâm Duyệt Vi biết vây quanh hai người có không ít fan CP, nàng biết câu nói ấy của mình đại khái sẽ làm các fan CP ăn một mồm đầy đường. Nàng đột nhiên bất động thanh sắc mà nhú mi, Thiệu Nhã Tư — bạn cùng phòng ngây thơ của nàng hôm nay mặc bộ quần áo này, là bộ nàng mới vừa mặc ngày hôm qua, khẳng định sẽ bị các fan đào bới lên, đến lúc đó lại là một cơn sóng lớn ập tới.

Nói đến cũng kỳ quái, có những người nổi lên trong giới giải trí một cách đặc biệt lạ kỳ, Thiệu Nhã Tư là một người hướng nội, ở trước màn ảnh cũng không nói nhiều lời, trong tiết mục này người cô thân cận nhất chính là Lâm Duyệt Vi. Ở giai đoạn đầu của cuộc thi cơ hồ không ai biết tới cô, vào mùa hai Lâm Duyệt Vi mới kiếm tổ tiết mục lôi kéo cô xào thành CP, không ngờ lại giúp Thiệu Nhã Tư nổi lên, Lâm Duyệt Vi may mắn lọt vào top 3, là bởi vì CP ngự tử x tiểu bạch thỏ xào đến nóng như lửa trên mạng, CP fan rất biết chọn người, vì để được ăn đường, không ngừng mà đào móc đủ kiểu, cũng may hình tượng của hai người cũng rất hài hòa, hút không ít fan mới, đặc biệt là Thiệu Nhã Tư, độ hút Fan càng lúc càng tăng.

Chờ đến giữa kỳ của tiết mục, độ hot của Lâm Duyệt Vi vì scandal mà chuyển biến bất ngờ, không ngờ Thiệu Nhã Tư trái lại còn trợ giúp nàng, không thể không nói một câu thời vận. Nhân khí của Thiệu Nhã Tư lại càng bành trướng, rất có khả năng sẽ được liệt vào danh sách năm cô gái may mắn được xuất đạo, tuy vẻ ngoài cô thua Lâm Duyệt Vi, nhưng tuyệt đối không thua kém các bạn nữ khác, kỹ thuật diễn của cô e rằng còn tốt hơn cả Lâm Duyệt Vi.

Cũng vì xào CP mà cô thắng được sự chú ý, nhờ vậy khán giả mới phát hiện thực lực của cô không tầm thường, tìm kiếm thử mới biết, hóa ra Thiệu Nhã Tư có xuất thân chính quy, khi còn nhỏ từng diễn qua không ít phim truyền hình, mặc dù mấy bộ phim truyền hình không được nổi, nhưng

nếu nói là “Ngôi sao nhí” thì tên tuổi của cô cũng không đến nỗi nào.

Lâm Duyệt Vi cùng các tuyển thủ khác và tổ tiết mục có quan hệ rất tốt, nàng xinh đẹp, tính cách lại tốt, người như vậy thì cho dù ở bất kỳ nơi đâu cũng đều thành tâm điểm được mọi người yêu thích, có tiểu tử nào lại không thích tiểu tử xinh đẹp, nhưng người nàng thân cận nhất vẫn là Thiệu Nhã Tư, một nguyên nhân trong đó là vì nàng và Thiệu Nhã Tư cùng trọ chung một phòng ký túc xá, quan trọng nhất chính là tâm tính Thiệu Nhã Tư đơn thuần, cách đối nhân xử thế không tệ, nếu một hai phải chọn một người để hợp tác xào CP, nàng sẽ chắc chắn sẽ chọn Thiệu Nhã Tư.

Đây là người bạn đầu tiên nàng giao thiệp sau khi tiến vào giới giải trí tới nay, và đối phương cũng vậy, tuy suy nghĩ của cả hai không giống nhau. Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu nhìn Thiệu Nhã Tư đang ngả đầu trên vai nàng, ánh mắt hiện lên tinh quang, một ý niệm trong lòng ban đầu hình thành.

Nàng vỗ nhẹ lên ót Thiệu Nhã Tư, đỡ con người sắp ngã đập mặt xuống đất ấy, nhẹ nhàng trách mắng: “Đi đường cẩn thận, còn ra thể thống gì nữa?”

Khiến ai cũng đều có thể nghe ra, một chút ý trách cứ nàng cũng đều không có, tràn đầy đều là sủng nịch.

Nhưng những lời nói này đều không phải cố tình, nếu như mỗi ngày đều phải bán đứng bản thân, thì có lẽ nàng sẽ mệt đến chết.

Trước khi vào cửa Lâm Duyệt Vi quay nhìn thoáng qua phía sau, *nơi ấy đã không còn bóng dáng của Cố Nghiên Thu nữa.*

***

Cố Nghiên Thu dùng đôi tay bưng cốc cà phê vừa mua từ trong tiệm, ngồi ở trong xe, từ khi trời còn tờ mờ sáng cô đã xuất phát tới nhà ga. Tổ chất

của cô rất tốt, buổi tối tắm trong cơn mưa nhỏ một hồi mà chỉ bằng vào ba ly nước ấm và một giấc ngủ ngon thì đã khỏe lại.

Lần này đi công tác, cô không mang theo tài xế, người ở phía trước lái xe chính là thư ký Lâm Chí của cô.

Lâm Chí là sinh viên vừa tốt nghiệp ra trường, không có bao nhiêu kinh nghiệm lái xe, chỉ có thể ổn thỏa lái chậm một chút. Cũng may bọn họ ra sớm, vẫn còn dư thời gian, Cố Nghiên Thu không nóng nảy, ở ghế sau nhấp từng ngụm từng ngụm cà phê.

Lâm Chí nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, đề nghị: “Tiểu Cố tổng, đến nhà ga còn phải hơn nửa giờ nữa, nếu không hay là chị chợp mắt một chút đi?” Tối hôm qua lúc về khách sạn đã hơn ba giờ sáng, rửa mặt một chút thì ít nhất cũng phải ba giờ rưỡi mới có thể ngủ, sáng nay 5 giờ rưỡi đã phải dậy, tổng cộng chỉ ngủ được hai tiếng.

Tuy vẫn không thấy vẻ tiều tụy trên khuôn mặt Cố Nghiên Thu, nhưng thức đêm đối với thân thể thương tổn rất lớn, có thể ngủ bù thì nên ngủ bù một lát.

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt mà phủ quyết: “Lên tàu ngủ tiếp.”

Lâm Chí bèn không dám hé răng nữa.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà căn vành cốc cà phê giấy, trong đầu hiện lên một ít hình ảnh trước đó. Hôm qua khi cô viết tấm card đã tự hỏi rất lâu, phải viết gì để có thể biểu đạt sự cố vũ của mình, mà lại không quá lộ liễu, ngay từ đầu cô đã muốn giống fan trực tiếp viết “Mama yêu cưng”, nhưng hai chữ “mama” vừa xuất hiện trong đầu cô đã tự động phủ quyết, cuối cùng trung quy trung củ mà viết một câu cổ vũ, nhưng lại lỡ dùng thể chữ Khải, y như giấu đầu lòi đuôi.

“Lâm Chí.”

“Dạ.”

“Cậu chắc chắn hôm qua đã nói với cô ấy quà là do ai tặng sao?”

“Có chứ ạ.” Lâm Chí nghe cô nhắc lại chuyện xưa, lý giải theo ý nghĩa khác, lời thề son sắt nói, “Tôi chắc chắn đã nói rồi, là đại danh của chị, cô ấy còn gởi lời cảm ơn nữa.”

Cố Nghiên Thu Àh một tiếng.

Xem ra đã bại lộ rồi, Cố Nghiên Thu nghĩ: Nếu Lâm Duyệt Vi hỏi cô vì sao lại tặng quà, thì cô nên trả lời thế nào đây?

Nàng sẽ hỏi sao? Trong lòng cô lại dâng lên một chút mong chờ nhỏ nhoi.

Cố Nghiên Thu giơ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, phát hiện chính mình đã bởi vì suy nghĩ mà rối loạn mười phút hơn, bèn mở laptop lên, bắt đầu công tác trên hòm thư, sử dụng công việc để xua đi những ý nghĩ hỗn loạn.

Công việc luôn luôn đứng đầu danh sách của cô, lần này cũng không ngoại lệ, rất nhanh cô đã đắm chìm vào nó, trầm ngâm trả lời email.

Đoàn tàu sắp chạy tới điểm đến, Cố Nghiên Thu tháo bịt mắt xuống, nhìn phong cảnh bên ngoài ô cửa sổ lùi dần về phía sau đến ngây người, Lâm Chí bên cạnh ngay lập tức báo với cô: “Bây giờ buổi sáng 9 giờ, còn nửa giờ nữa sẽ đến thành phố G.”

Cố Nghiên Thu ừ một tiếng, năm ngón tay vẽ trên tóc, chải vuốt lại mái tóc dài đã ngủ đến có chút hỗn độn.

Chờ đến khi cô thanh tỉnh, Lâm Chí bèn xem xét cô một chút, dò hỏi: “Tiểu Cố tổng, bạn gái tôi mới vừa nhận được hình mới của Lâm Duyệt Vi hôm nay lúc đi làm, chị muốn xem không ạ?”

Cố Nghiên Thu: “Gởi qua đi.”

Lâm Chí: “Dạ.”

Cố Nghiên Thu nhìn anh, nghi hoặc mà nói: “Sao tôi thấy cậu có vẻ hưng phấn vậy?”

Lâm Chí cười ngây ngô nói: “Tôi hưng phấn sao?”

Cố Nghiên Thu: “Ừm, hưng phấn.”

Lâm Chí giả ngu giả ngơ nói: “Cứ cho là hưng phấn đi, tôi cũng không biết vì sao, có thể là bởi vì hôm nay thời tiết tốt.”

Lâm Chí đương nhiên biết mình vì sao mà hưng phấn, nhưng nguyên nhân thì không thể nói. Cố Nghiên Thu ở trong lòng anh vẫn luôn là một vị giám đốc cao cao tại thượng, xinh đẹp đoan trang, vừa nhìn đã thấy không giống người thường, lúc nào cũng ngồi yên một chỗ, không nói lời nào, khải Phật châu, có nhiều lần Lâm Chí từng hoài nghi không biết cô có bất chợt bay đi luôn, mọc cánh thành tiên hay không.

Bây giờ lại biết cô cũng chịu truy tình, nháy mắt một cái thì cảm giác liền không giống trước kia nữa, tục ngữ hay nói là bình dân ấy.

Khi Lâm Chí hỏi bạn gái xin ảnh chụp, bạn gái anh cũng là nhân viên văn phòng làm việc theo giờ hành chính, đặc biệt thanh nhàn, nhận được tin nhắn thì lập tức gởi sang, có đầy đủ hình chụp của các trạm tử hôm nay

đứng chờ. Lâm Chí cũng không buồn kiểm tra, vui tươi hơn hở mà gởi sang hết cho Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu vừa nhận đã thấy điện thoại báo sắp hết pin, cô bèn cầm sạc. Vừa định xem ảnh, đã thấy đôi mắt to sáng ngời có thần của Lâm Chí nhìn cô chăm chăm.

Cố Nghiên Thu tăng hắng một tiếng.

Lâm đến: “Ah?”

Hai người bọn họ ngồi chung trên toa tàu thương gia, toàn bộ toa này ngoại trừ hai người thì không còn ai khác, Cố Nghiên Thu rất coi trọng hình tượng bèn bữu môi, mặt vô biểu tình mà nói: “Cậu ra phía sau ngồi đi.”

Lâm Chí: “.....”

Anh còn muốn xem dáng vẻ thần tiên truy tinh, không ngờ Cố Nghiên Thu thế mà lại đuổi anh đi.

Lâm Chí bèn đi ngồi ở phía sau.

Lúc này Cố Nghiên Thu mới mở Weibo lên, lật xem từng tấm ảnh một, Lâm Chí từ khe hở của ghế sau cố quan sát biểu tình của cô, nhưng cái gì cũng đều không thấy, nên đành dứt khoát hết hy vọng. Vừa vặn tối hôm qua anh cũng từng nhìn thấy Lâm Duyệt Vi nên cũng có hảo cảm, đang bồi hồi nhập hố, thì bèn cùng Cố Nghiên Thu mở ảnh lên xem.

Chờ chút đã, sao lại có những hai người? Thoạt nhìn còn ái muội như thế nữa.

Một cô gái lãnh khốc mỉm cười, như ánh dương ấm áp, dùng bàn tay trắng

nỗn, mềm mại như ngọc búng vào ót một tiểu cô nương, tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn nàng, giận giận mang theo e sợ, hai người nhìn nhau không nói lời nào, mười phần mỹ hảo.

“Lâm Chí.”

Lâm Chí chợt nghe tiếng Cố Nghiên Thu gọi từ băng ghế trước, mang theo hàn ý chưa từng thấy qua bao giờ.

“Dạ.” Lâm Chí lòng đánh bộp một cái, xuất hiện cạnh băng ghế trước, khom lưng chờ chỉ thị của Cố Nghiên Thu trước mặt.

Cố Nghiên Thu giơ di động lên, trên màn hình đúng là ảnh của hai người ấy.

Cố Nghiên Thu: “Giải thích một chút.”

Lâm Chí lắp bắp: “Tôi tôi tôi tôi.....”

Anh nên giải thích thế nào đây, anh chỉ là một đại thẳng nam như sắt thép thôi mà.

Cố Nghiên Thu lạnh lùng nói: “Cho cậu thời gian ba giây, tự vượt thẳng đầu lưỡi của mình rồi nói chuyện.”

Lâm Chí thầm nghĩ bạn gái ời, *em hại chết anh rồi đấy*, anh bèn đếm thầm một hai ba, cắn răng một cái nhắm mắt nói: “Hồi bẩm tiểu Cố tổng là thế này, tình huống cụ thể tôi không biết, nhưng căn cứ theo tin tức từ bạn gái tôi, hai người ấy là một đôi CP trong 《 diễn viên luyện tập sinh 》 , bây giờ nhân khí rất cao, rất nhiều người thích gắn ghép, ý là một CP ấy, bạn gái tôi nói, Lâm-Thiệu là thật sự. Cô ấy rất thích cặp đôi này, cho nên có lẽ đã không kiểm tra trực tiếp gởi cho tôi.”

“Lâm-Thiệu?” đầu lưỡi Cố Nghiên Thu cũng xoán thành một vòng, cười lạnh một tiếng.

Lâm Chí hiềm khi thấy cô tỏ vẻ tức giận rõ ràng như vậy, hai đầu gối mềm nhũn, mém tí đã sợ đến quỳ xuống đất dập đầu, nhắc tay thề nói: “Nhưng tôi không ghép hai người ấy, tiểu Cố tổng, tôi là fan trung thành của chị.”

Cố Nghiên Thu liếc mắt nhìn anh một cái, đột nhiên nói: “Vậy cậu ghép đôi ai?”

Lâm Chí bị cô hỏi cho ngớ ngẩn, khẽ giật mình, sao mà quỷ dị thế này, cũng may linh cơ anh vừa động vội nói: “Tôi ghép chị và Lâm tiểu thư.”

Cố Nghiên Thu ý vị không rõ cong môi, nhìn giống như tươi cười, phất tay cho anh lui về chỗ, không phát tiết nữa.

Lâm Chí lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, tâm nói: Ai da, không ngờ tiểu Cố tổng lại là một độc duy [1]a.

[1] Độc duy: Độc nhất, đặc duy, xem một thứ là quan trọng trong cả cuộc đời mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Chúc mừng Cố tổng thu hoạch vị fan đầu tiên: *Lâm Chí*. Chúng ta hãy vỗ tay vì chị ấy nào~~

Ngày mai sẽ cho hai vị nhân vật chính thấy mặt nhau nha ~

Có mấy bạn phản hồi nội dung về cuộc thi quá nhiều, tôi xin lại lập một lần nữa, thứ nhất, phần nội dung về cuộc thi là để nói lên tính cách nhân vật

của Lâm Duyệt Vi, còn Thiệu tiểu mỹ nhân chỉ là vai phụ, tương lai sẽ còn dùng đến; thứ hai, chỉ là một gameshow thôi, tôi viết về cuộc thi cũng không phải bởi vì tư tâm thích nên viết, mà chỉ cần một tiết mục cho Lâm Duyệt Vi xuất đạo mà thôi, không phải ca hát linh tinh, nhưng tôi cũng có hiểu biết về sự ra đời của diễn viên và produce 101, cho nên chọn viết về tiết mục này; thứ ba, Lâm tiểu thư vì sao lại muốn vào giới giải trí, sau này sẽ biết nhé~

Mọi người chậm rãi xem, không nên gấp gáp ha~~

Chương 023: Fan hâm mộ của Cố Nghiên Thu còn nhiều hơn cả minh tinh

Fan nữ Cố Nghiên Thu cấp tốc ẩn xóa ảnh Lâm Duyệt Vi và Thiệu Nhã Tư chụp chung, ưu nhã thông dong chuyển ảnh chỉ có mình Lâm Duyệt Vi vào một thư mục folder riêng, folder này được kẹp chung với những ảnh chụp tối hôm qua, cô nghĩ nghĩ, rồi khóa thư mục lại.

Lâm Chí ở phía sau nơm nớp lo sợ, lòng nữ nhân như kim đáy biển, trong trái tim của fan nữ..... anh từng được lãnh giáo từ chỗ bạn gái, đương nhiên không dám chọc Cố Nghiên Thu, trước mặt fan nữ trai thẳng không có nhân quyền.

Cố Nghiên Thu giơ tay nhìn đồng hồ, còn có mười lăm phút nữa thì đến, từ

trong ba lô lấy ra một chiếc gương trang điểm mini, bàn tay thành lược, chải chải mái tóc dài, gọi Lâm Chí: “Báo hành trình hôm nay cho tôi nghe.”

“Dạ.” Lâm Chí nghe thấy giọng cô bình thường, như trút được gánh nặng, nói giữa trưa cùng giám đốc công ty nào ăn cơm, buổi chiều về công ty, buổi tối tiếp tục đi ra ngoài xã giao. Bây giờ đa số những lần đàm phán không phải ở bàn tiệc thì chính là ở tiệc trà, giữa trưa còn đỡ, chỉ hẹn một ông giám đốc học đòi văn vẻ, ở một hội sở tư nhân, buổi tối mới chính là tiệc rượu, bản công ty Thiên Thụy ngoại trừ Cố Nghiên Thu, còn có người của các phòng ban khác, cùng đối phương nói chuyện hợp tác.

Chức vị của Cố Nghiên Thu ở công ty tương đối thấp, trên bàn tiệc trừ việc phải uống phần mình, còn phải thay người khác mời rượu, mà phần việc này Lâm Chí lại không thay mặt nhận dùm được.

Nghĩ đến lại khiến cô phải xoa xoa ấn đường.

Tửu lượng của Cố Nghiên Thu có thể xem là tạm được, có thể uống, mặt không đỏ, có vẻ tửu lượng cao, nhưng chỉ có một mức độ nhất định, một khi vượt qua mức độ ấy, thì sẽ đau đầu, uống càng nhiều thì đầu càng đau nhức nghiêm trọng hơn.

“Lưu tổng, tôi thay Vương tổng kính ông một ly. Chúng ta cụng ly, ngài cứ tùy ý.” Cố Nghiên Thu mặc một thân vest kiểu nữ màu xám đậm nâng cốc rượu, uống một hơi cạn sạch.

Cô là một giới nữ lưu, trong những trường hợp này rất dễ dàng chịu một ít đả ngộ không công bằng, Cố Nghiên Thu đã sớm nghĩ kỹ tới phương pháp ứng đối, cũng may người tới bàn chuyện hôm nay với Vương tổng luôn là một người đứng đắn, tuy luôn dùng ánh mắt lộ liễu đánh giá cô, nhưng ông là một người đặc biệt cẩn thận, là khúc xương cứng không ai gặm nổi, tửu lượng thì lại càng khỏi phải bàn, một bàn mỗi người mời một ly, mọi người

đã uống say ngất, mà ông vẫn bình thường, hai tay đập trên đầu gối, cười ha ha mà nói: “Bây giờ người trẻ tuổi, không được a, nhớ năm đó Cố tổng của mọi người, à, chính là Cố Hòa ấy, có tửu lượng ngang tôi, đúng rồi, cậu ta còn chưa mời rượu tôi đấy, vậy thì cùng.....”

Vị Lưu tổng ấy cười chỉ Cố Nghiên Thu, “Cùng cô uống đi, ông ta mời rượu đúng là giống cô như đúc, khom lưng uốn gối, kéo một đồng người tới tiếp khách, bằng không uống bao nhiêu tôi cũng chấp hết, chắc.”

Ý của ông có hơi xem thường, nhân tiện vũ nhục Cố Nghiên Thu một phen. Năm đó Cố Hòa chỉ là chủ quản của một công ty nhỏ, vì công việc làm ăn, chạy nghiệp vụ, đương nhiên sẽ tự tay làm lấy, bây giờ Cố Hòa đã là lão tổng của một tập đoàn, Lưu tổng lại vẫn là Lưu tổng, Cố Hòa hạ cố tới chẳng khác gì tự làm mất mặt mình.

Ông ta cậy già lên mặt, nói đến không chút cố kỵ nào, Cố Nghiên Thu cùng đi với mấy vị giám đốc trong công ty, các chủ quản đều hơi thay đổi sắc mặt. Tuy kinh tế của Thiên Thụy gần đây có hơi trượt dốc, nhưng báo cáo gởi đi vẫn rất đẹp mắt, há lại dễ dàng để vị Lưu tổng này dẫn đo chọn lựa.

Thấy Lưu tổng nói chuyện khá quyết tâm, rõ ràng không muốn bàn tiếp, một chút đường sống cũng đều không lưu. Cũng không biết là do cổ phiếu trượt giá, hay vẫn do nguyên nhân khác. Môi Cố Nghiên Thu khẽ nhúc nhích, dừng một chút, nhìn về phía vị Vương tổng của công ty, ông ấy tựa hồ còn muốn tranh thủ một chút, nuốt cục tức này xuống, tính nói lời hay hống hai câu.

Lưu tổng thoải mái, lạnh lùng mà nói: “Thêm vào hợp đồng, 30% lợi nhuận.” Ông hào phóng buông tay, “Nếu không thì không cần bàn nữa.”

Wang tổng nói: “30% có vẻ hơi nhiều.”

Lưu tổng nói: “Vậy thì thành ý của mấy người không đủ, còn tìm tôi làm gì, lãng phí thời gian.”

Vương tổng bưng một cốc rượu trên bàn lên uống một ngụm, buông xuống, mọi người đều đứng lên lắc lư rời khỏi bao sương.

Sinh ý hôm nay đương nhiên đã bàn không thành, đối phương không có ý hợp tác, đưa ra điều kiện y như sư tử ngoạm mồi, người của Thiên Thụy không phải những kẻ ngu, tuyệt đối sẽ không chịu đồng ý. Hai má Vương tổng bị rượu huân đến đỏ hồng một mảnh, thoáng nhìn qua Cố Nghiên Thu ở bên cạnh, cô ngoại trừ uống rượu và tường trình báo cáo ra thì vẫn luôn trầm mặc không nói lời nào, ông không biết Cố Nghiên Thu là người phương nào, nhưng rõ ràng là một giám đốc từ trên trời rớt xuống, lại còn họ Cố, trong lòng suy đoán có lẽ cô có quan hệ thân thích với Cố Hòa.

Vương tổng quay đầu hỏi: “Tiểu Cố, cô có cái nhìn thế nào?”

Cố Nghiên Thu bất thành lĩnh bị điểm danh, tay rũ bên người khẽ nhúc nhích, khẽ cười lên, nói: “Miếu nhỏ thì gió to, ao cạn có nhiều rùa[1].”

[1] Miếu nhỏ thường bị gió lớn thổi, ao cạn thì có nhiều rùa lại sống, ý giống câu thành ngữ cạn tàu ráo máng được dùng để chỉ sự đối xử tàn tệ, không còn tình nghĩa giữa những con người với nhau.

Vương tổng cười to, nói: “Những lời này nghe thật hả giận.”

Cố Nghiên Thu lại nói: “Bất quá kiến càng cũng có thể đốn cây, tôi muốn đi điều tra xem nhà dưới là ai.”

Vương tổng chọn hạ mi, nói: “Tôi cũng đang muốn phái người đi tra, vậy cô đi đi.”

Cố Nghiên Thu gật gật đầu.

Vương tổng cuối cùng lại nhìn cô một cái, đáy mắt hiện lên một tia tinh quang, cả đám người từ biệt trước cửa khách sạn, chờ mọi người rời đi, Lâm Chí bèn kêu tài xế lái xe tới, một tay muốn đỡ Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu lại xua xua tay cự tuyệt.

Tài xế đưa Cố Nghiên Thu về nhà, Lâm Chí không yên tâm, một đường theo tới chỗ ở, rồi mới tạm biệt trước cổng nhà cô, ngẩng đầu cảm khái căn biệt thự cao cấp này, đúng là tắc đất tắc vàng, phải là một người có rất nhiều tiền mới có thể mua nổi.

Cố Nghiên Thu dè dè huyệt Thái Dương, vội vàng vội đi tắm rửa, rồi đổ nhào lên giường, nhưng ngày hôm sau cô lại tỉnh dậy trên ghế sofa ở dưới lầu, cô mím môi, nhìn hoàn cảnh chung quanh một vòng, cảm giác đầu vẫn đau ê ẩm, thấy thời gian còn sớm, bèn dứt khoát nằm trên sofa cuộn chăn ngủ tiếp.

Lúc sau mới tỉnh dậy phần chân mà đi làm.

Thư ký kể cho cô nghe về một sự kiện bất quá trong công ty, Cố Nghiên Thu ngồi sau bàn công tác, vừa uống cà phê vừa nghe, đại khái cũng có chút ấn tượng, bất quá trong công ty tuy rằng luôn đuổi hình bắt bóng, nhưng đôi khi lại có thể tạo nên tác dụng to lớn, Cố Nghiên Thu thừa dịp nghỉ ngơi, nghe Lâm Chí lẩm bẩm lái nhai ở bên tai một chút cũng rất tốt, như vậy sẽ có không khí sôi động.

Cậu ta là một đại nam nhân, cùng lắm thì chỉ có thể lái nhai một chút, vài việc vụn vặt nghe được thôi.

Cố Nghiên Thu: “Được rồi, đủ rồi.”

Lâm Chí thấy cô không kiên nhẫn nghe xong, nên cũng ngoan ngoãn ngừng miệng: “Dạ.”

Không phải anh thích lải nhải, mà vì đây là công việc đầu tiên của anh, Cố Nghiên Thu là vị sếp đầu tiên của anh, hơn nữa còn là một cô sếp cực tốt, Lâm Chí đối với những công việc Cố Nghiên Thu giao phó đặc biệt tận tâm tận trách, chuyện chỉ cần nói một câu anh hận không thể biến thành mười câu.

Tuy anh làm việc không được chu toàn có tầm nhìn như những người khác, nhưng mỗi câu mỗi chữ của Cố Nghiên Thu thì đều ghi nhớ trong lòng, khiến cô rất yên tâm.

Đặc biệt là niềm vui ngoài ý muốn..... bạn gái anh là một truy tinh cầu, vừa hay truy Lâm Duyệt Vi, chưa từng đề cập tới tên một người nào khác.

Lâm Chí: “Tiểu Cố tổng, chỗ tôi có một tin đưa về Lâm Duyệt Vi chị có muốn ăn hay không?”

Cố Nghiên Thu: “Đưa?”

Lâm Chí ah xong, nói: “Chính là tin mới nhất ấy, cuối tuần này, các nữ sinh top 3 của tiết mục sẽ tới chỗ chúng ta chụp quảng cáo, thuận tiện tham gia hoạt động tuyên truyền của một nhãn hàng cao cấp, không xa, chỉ có hai mươi phút chạy xe từ nhà chị, sợ kẹt xe chúng ta có thể ngồi xe điện ngầm, chị muốn đi không ạ?”

Lâm Chí vì Cố Nghiên Thu kêu bạn gái tra kỹ lộ tuyến, có thể nói là vô cùng săn sóc.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Chí nhìn cô, chờ nghe cô quyết định.

Cố Nghiên Thu hỏi: “Hoạt động này có nhiều người không?”

Tâm Lâm Chí *nói nhiều hay không trong lòng chị không đếm được sao?* Trước đó đã đông như vậy, lần này là top 3 đấy, người nào cũng có nhân khí xuất chúng, khẳng định là chỉ có hơn chứ không kém.

Tròng mắt Lâm Chí xoay chuyển, nhìn cô muốn nói nhưng lại thôi.

Cố Nghiên Thu hiểu rõ, nhàn nhạt nói: “Không đi.”

Lâm Chí dự liệu được, nói: “Dạ.”

Cố Nghiên Thu mở cây bút máy cầm ở bên cạnh ra, rút một bản văn kiện, nghiêm túc mà xem: “Cậu ra ngoài công tác đi.”

Lâm Chí thông thả lui ra ngoài.

Sau khi Lâm Chí ra ngoài, Cố Nghiên Thu mở máy tính trên bàn lên, trên thanh công cụ tìm kiếm tra công tác bên ngoài của Lâm Duyệt Vi lần này, cái gì cũng không kiếm ra, cô hoàn toàn không biết truy tìm, không biết chuyện này phải lên website chuyên về ngôi sao mới có thể kiếm ra.

Một giờ sau.

Lâm Chí nhận được tin nhắn từ Cố Nghiên Thu: 【 Cậu nói có lịch trình hoạt động phải không? Gởi qua cho tôi xem 】

Lâm Chí chuyển tin từ khung chat của bạn gái sang, lại hỏi lần nữa: 【 chị muốn đi sao? 】

Cố Nghiên Thu: 【 không đi 】

Trả lời đến quyết tâm như vậy.

Lâm Chí không khỏi cảm thấy tiếc hận, anh còn muốn đi theo ngắm Lâm Duyệt Vi nữa, nhưng một mình anh đi thì tuyệt đối không thể cho Cố Nghiên Thu biết, nội tâm của mấy fan nữ rất nhỏ mọn.

Cuối tuần, Lâm Chí còn cho rằng đã hụt cơ hội ngắm thần tượng, nhàn hạ ở nhà, không ngờ lại bị bạn gái gọi điện thoại dựng dây, anh đề xe máy hoảng hốt chạy tới dưới lầu nhà bạn gái, lấy làm lạ hỏi: “Em không phải Fan CP thôi sao? Lần này đâu có Thiệu Nhã Tư a~.”

Bây giờ Thiệu Nhã Tư chỉ mới lọt vào top 10, lần trước năm mươi người bị đào thải hai mươi người, cô có kinh không hiểm mà vượt qua trót lọt.

Bạn gái hừ nhẹ nói: “Fan CP bọn em chia đều yêu thương lắm, mỗi người một phần, ít nói nhảm, chạy nhanh đi, chậm là không còn chỗ đâu.”

Lâm Chí chịu thương chịu khó chờ bạn gái tới hiện trường hoạt động, quả nhiên là biến người tập nập, những tiếng hét chói tai và kêu gọi tên không ngừng vang lên, bạn gái oán giận Lâm Chí lè mề. Anh lại một mực dắt tay bạn gái, dẫn dò nàng dừng đi lạc, dựa vào ưu thế chiều cao chen vào đám đông.

Lâm Chí vì che chở bạn gái, chen lấn đến sắp biến thành bánh kẹp, giữa tiếng oán than dậy đất chung quanh thật vất vả mới chen được lên hàng đầu, liếc mắt một cái đã thấy một bóng dáng quen thuộc phía trước.

Lâm đến: “!!!”

Nơi vị trí hoàng kim trước sân khấu, có một nữ nhân vóc người thon thả

đang đứng, áo thun màu xám, áo khoác nhạt màu da, vành nón mũ lưỡi trai kéo xuống rất thấp, trên mũi đeo một cặp kính râm cơ hồ che khuất cả nửa khuôn mặt, khí chất xuất sắc, so với ba tiểu thần tượng tới hôm nay còn giống thần tượng hơn, không ít người còn cho rằng cô là vị minh tinh nào đó.

Cố Nghiên Thu không biết mình càng cố tình che giấu thì càng gây sự chú ý, cô tránh né những cái nhìn kỳ quái của những người bên cạnh, chuyên chú mà nhìn sân khấu tạm thời còn trống tuếch.

“Tiểu Cố tổng!!!” Lâm Chí nhảy dựng lên vỗ tay, giọng anh đột nhiên bị một trận tiếng thét của bầy người đột nhiên bộc phát nhấn chìm, trong khoảnh khắc không có còn dấu vết —

Hóa ra Lâm Duyệt Vi cùng hai tuyển thủ khác đã bước lên đài, mọi người dưới đài vội giơ tay vỗ gọi, cầm bảng đèn giơ cao, giống như đua nhau cao giọng kêu tên các thần tượng.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng nâng vành nón lên, *lẳng lặng mà ngắm nhìn*.

Chương 024: Một tay ôm Cố Nghiên Thu vào lòng

*Chương có nội dung hình ảnh

Tiết mục 《 diễn viên luyện tập sinh 》 này rất có tiềm năng và sức mạnh, khi tăng sự tiếp xúc của người chơi theo hướng ngược lại, và xếp hạng thí sinh theo sự nổi tiếng giữa những lần ra mắt của họ. Những người chơi được xếp hạng hàng đầu cần phải đi ra ngoài thường xuyên – chụp tạp chí, nhận quảng cáo, tham gia các loại hoạt động. Những chương trình tài năng trước đây chưa bao giờ được thực hiện theo cách này, đây không phải là một chương trình theo kiểu chính quy. Nhóm sản xuất muốn làm cho chương trình gần gũi hơn với người hâm mộ để họ có thể chú ý đến người chơi và đây là ý định ban đầu của chương trình.

Có một câu nói rằng top 3 hút Fan, có nghĩa họ sẽ là các thí sinh xuất sắc được xuất đạo thành công như trong dự kiến, còn những người khác, sự phấn khích đi kèm cũng tạo sức nóng cho chương trình, và khi chương trình kết thúc, điều này sẽ tự nhiên tiêu tan. Nhưng cũng có một số người vẫn theo đó mà nổi như thường. Ưu điểm của việc này, là người hâm mộ của những thí sinh rơi rớt ấy trung thành hơn nhiều, so với fan hâm mộ của những người cuối cùng được debut, giống như theo dõi một người bạn đồng hành vậy, điều này sẽ mang đến cho thần tượng rất nhiều sự ủng hộ và động viên trong giai đoạn đầu.

Trong giới giải trí, có một cấp độ vô hình của một chuỗi những sự khinh miệt, diễn viên điện ảnh lớn hơn diễn viên truyền hình, diễn viên xuất hiện trong các bộ phim truyền hình cao hơn so với những thí sinh chỉ xuất hiện trong những gameshow, cũng may cuộc thi lần này chính là tuyển diễn viên, xem như một nửa thần tượng. Ký một buổi ra mắt, quay một bộ phim điện ảnh và truyền hình, sẽ không tạo nên sự khác biệt quá lớn trong tương lai.

Kỹ năng diễn xuất của Lâm Duyệt Vi là tự học, sau khi báo danh, được đột phá một lần, màn trình diễn ấy chắc chắn không thể so sánh với những người có xuất thân chính quy, như Thiệu Nhã Tư, cô ấy cũng rất nổi tiếng, mỗi tuần đều dành hơn một nửa thời gian để luyện tập đã là không tệ rồi,

cho nên mỗi khi nghe người khác nói phải ra ngoài lên sân khấu, thì cô không mấy vui thích. Theo ý kiến của cô, làm vậy không chỉ tiêu hao nhân khí của bản thân, mà còn không tạo ra bao nhiêu khác biệt.

Thiệu Nhã Tư đưa cô hai đệm pad, ngồi trên sàn trong phòng tắm, so nàng còn coi trọng hơn, khuyên nhủ nói: “Cậu phải đi chứ, fan của cậu đã bao lâu rồi không được nhìn thấy cậu, họ cần thứ mới để la [i]ếm chứ, chúng ta hiện tại cũng chưa xuất đạo, duy trì lượng fan rất quan trọng.”

Không có camera giám sát, Lâm Duyệt Vi thả lỏng mà dựa vào bồn cầu, cố ý chọc cô nói: “Mình còn không có thời gian luyện tập, làm sao bây giờ?”

Thiệu Nhã Tư không cần nghĩ ngợi nói: “Trở về mình cùng cậu tập, dù sao mình không có việc bên ngoài, mình giúp cậu luyện tập là được.”

Lâm Duyệt Vi cười cười, dùng ngón tay捏 mặt cô.

Thật là một người ngọc-trắng-ngọt.

Lâm Duyệt Vi làm bộ lơ đãng hỏi: “Sau này cậu có tính toán gì không?”

Thiệu Nhã Tư cũng là sinh viên vừa ra trường, nhưng đi học sớm hơn một năm, nhỏ hơn nàng một tuổi, tròn hai mươi tuổi, độ tuổi rất đẹp, Thiệu Nhã Tư nói: “Thì chạy tới đoàn quay phim, xem xem có nhân vật nào có thể diễn hay không.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không tính xuất đạo sao?”

Thiệu Nhã Tư ha ha cười nói: “Tiết mục sắp phát sóng tới một nửa rồi, mình chỉ trong top 10, chưa từng được xếp đầu bản bao giờ, có lẽ lần sau sẽ bị đào thải.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không nhất định, sao cậu lại bi quan như vậy.”

“Không phải là bi quan, làm người quý ở chỗ tự mình hiểu lấy.” Thiệu Nhã Tư thở dài, nói, “Nếu mình bị đào thải, thì luyện tiếc nhất chính là cậu, cậu nhất định phải xuất đạo, hoàn thành phần nguyện vọng của mình.”

Lâm Duyệt Vi cốc vào đầu quả dưa của cô, “Đừng nói lời thiếu nhuệ khí, bây giờ cậu cũng có rất nhiều fan.” rất có hy vọng xuất đạo.

Thiệu Nhã Tư không ôm hy vọng, nhưng cũng không muốn khiến Lâm Duyệt Vi mất hứng. Cô nhìn mắt đối phương lấp lánh tỏa sáng, không khỏi “Aizz” một tiếng, nói: “Mình sẽ cố gắng.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vậy mới phải.”

Thiệu Nhã Tư không có gì tâm cơ, Lâm Duyệt Vi thông qua quan sát mới dám ở trước mặt Thiệu Nhã Tư nói chuyện phiếm, không hề cố kị, bởi vì nàng biết gia cảnh cô giàu có, cho nên mới đường ra tính tình không tranh không đoạt như vậy. Nhưng nếu nói rằng giàu có, thì cũng không đến mức ấy, trong giới giải trí thì e rằng gia thế như vậy chỉ được xem là bình thường. Hiện tại thế hệ mới tiến vào giới giải trí, đặc biệt là các tiết mục tuyển ngôi sao, hoặc là con ông cháu cha hoặc là quan lớn, gia thế của ai cũng khủng đến dọa người.

Mặc dù nhà Lâm Duyệt Vi rất có tiền, và Lâm gia cũng thuộc hàng xã hội thượng lưu, nhưng phạm vi nghiệp vụ không lớn, gia thế như vậy trong giới giải trí một bàn tay đếm cũng không hết, cùng lắm chỉ được tổ tiết mục chiếu cố hơn một chút, cho nên khi ông bà Lâm nói sẽ không cấp tiền, nàng cũng không kỳ vọng chi viện từ nhà, cơ bản ấy chỉ là một lời nói suông, nàng vốn dĩ vẫn phải tiến vào giới giải trí với hai bàn tay trắng.

Bây giờ nàng mới chỉ bước những bước đầu tiên, Thiệu Nhã Tư chính là

quân cờ trong nước cờ đầu tiên, mỗi một bước trong tương lai, đều yêu cầu một kế hoạch tỉ mỉ.

Lâm Duyệt Vi nhắm mắt lại, tùy ý để hoá trang lão sư trang điểm, khen ngợi làn da nàng thật đẹp.

MC bước lên sân khấu trước.

“Chúng ta hãy hoan nghênh nhất bảng, nhị bảng, Lâm Duyệt Vi –” MC tiếp tục hô to, “Cho mời.”

Ba người bước lên sân khấu trong những tiếng tung hô của mọi người, Cố Nghiên Thu nhìn xuyên qua kính râm thấy Lâm Duyệt Vi vẫn bận áo thun quần đùi đơn giản như mọi khi, tóc cột thành đuôi ngựa, trên trán lưu lại các sợi tóc nghịch ngợm, trang điểm thanh thanh sáng sáng thoát nhìn thoải mái đến cực điểm, làn da nàng trắng như bạch ngọc, một đôi chân thon dài, tỉ lệ cân xứng, trong khoảnh khắc đã đoạt đi ánh mắt đầu tiên của Cố Nghiên Thu.

Người chủ trì cười nói: “Tuy rằng những người dưới đài đều biết về mọi người, nhưng dựa theo trình tự vẫn phải tự giới thiệu nha~.”

Dựa theo thứ tự trình tự giới thiệu, cứ mỗi lần có người giới thiệu, dưới đài sẽ điên cuồng kêu tên thí sinh ấy, chờ đến khi Lâm Duyệt Vi giới thiệu, tiếng hò hét bên dưới gần như đều là Fan nữ, Lâm Chí bị bạn gái uy hiếp, tiếng la hét bị trấn áp một cách dễ dàng.

Cố Nghiên Thu bĩu môi: “.....”

Lâm Duyệt Vi đột nhiên cảm giác được một ánh mắt u oán giữa đám đông, nàng nhìn vào trong đám người, đèn cổ vũ trên tay mọi người rực rỡ muôn màu, liên miên không dứt, trùng hợp thay Cố Nghiên Thu lại đứng ở bên

phía thí sinh hạng nhất, Lâm Duyệt Vi không nhìn sang chỗ ấy.

Thí sinh hạng nhất tạo hình trái tim bằng tay về phía mọi người, Lâm Duyệt Vi cùng thí sinh hạng hai liếc nhau, hai người đồng thời nghiêng sang người bên cạnh, cánh tay nâng lên đỉnh đầu tạo thành hình trái tim bự hơn.

“A a a a!!!”

Một cô nữ sinh bên cạnh Cố Nghiên Thu kích động đến nhảy dựng lên, Cố Nghiên Thu nhanh chân tránh ra một bước, dùng cổ tay áo phủi phủi quần áo, nghĩ thầm: Bạn Fan này cũng quá điên cuồng rồi.

Lâm Duyệt Vi tươi cười xán lạn, một người luôn lạnh nhạt mà lại nở nụ cười thì sẽ càng khiến lòng người dậy sóng, mi mắt Cố Nghiên Thu sau kính râm giật giật, cô đột nhiên phát hiện ra hét “A a a a” lên như vị nữ sinh vừa rồi, thì mới có thể biểu đạt tâm tình của cô giờ phút này một cách tốt nhất.

Cô hé đôi môi mỏng, nhẹ nhàng mà “A” một tiếng.

“A a.”

..... không có hiệu quả.

Lỗi tai cô ngược lại lạnh lẽo nóng lên.

Lâm Chí năm lần bảy lượt muốn đi về phía trước cùng Cố Nghiên Thu hội hợp, nhưng thời gian càng dài, thì người càng ngày càng nhiều, thật sự là không còn chỗ mà chen, nên anh rút cuộc từ bỏ.

Sau khi hoạt động được tổ chức không lâu, sau khi người chủ trì hỏi vài vấn đề xong, thì tới phần trò chơi chính của hoạt động, dưới đài biến thành

một mảnh sôi trào. Dựa theo thứ tự mỗi thí sinh chọn một người lên đài cùng chơi, Lâm Duyệt Vi là người thứ ba, thí sinh hạng nhất quét mắt nhìn xuống đài, chọn một fan nữ ở giữa quảng trường đang giơ bảng đèn, khiến fan nữ ấy vội ném bảng sang cho người bạn kế bên, kích động vạ phần mà chạy lên, lập tức cho thí sinh hạng nhất ấy một cái ôm.

Thí sinh hạng hai giơ tay chỉ, là một cậu nam sinh cột tóc.

Đến phiên Lâm Duyệt Vi, thì nàng bước lên giữa đài, tầm mắt lướt nhìn mọi người trước mặt, nàng nhìn đến chói mắt, tính tùy tiện chọn một người trông đẹp mắt một xíu, tính từ hàng đầu tiên, rồi từ trái sang phải, microphone nằm trong tay phát ra giọng trầm ngâm “Hmmm”.

Đột nhiên, ánh mắt nàng dừng lại ở một cô gái mang kính râm đội mũ lưỡi trai, một bàn tay đút trong túi, dáng người của cô ấy thoát nhìn tương đương quen mắt.

Đuôi lông mày Lâm Duyệt Vi giật giật, tiếp theo liền thấy người nọ quay đầu đi, cố tình tránh đi ánh mắt nàng, ngay cả sườn mặt cũng giống nhau như đúc.

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Là chị ấy! Vị Cố tiểu thư tính tình lãnh đạm, Cố Nghiên Thu ấy! Sao chị ta lại tới đây chứ?!

“Hàng đầu tiên, tính từ phải sang trái, một hai ba bốn năm..... người thứ mười hai, cô gái đội mũ ấy đi.” Khóe môi Lâm Duyệt Vi kéo thành một nụ cười, bị các fan đang cầm máy ảnh chụp lại được, lại là một trận thét chói tai.

Cố Nghiên Thu nỗ lực giảm hẳn cảm giác tồn tại của mình xuống thấp

nhất.

Bất thành linh bị người bên cạnh vỗ lên bả vai, hăm mộ mà nói: “Là chị đó, đi lên đi.”

Cố Nghiên Thu: “???”

Cái gì là cô chứ? Đi chỗ nào?

Người nọ nói: “Lâm Duyệt Vi chọn chị lên sân khấu kìa.”

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu, người nọ đang nhìn thẳng vào mặt cô, mặc dù cách một cặp kính râm nhưng cũng không khỏi kinh hô một tiếng: “Tiểu tử tỷ chị thật xinh đẹp a.”

Cố Nghiên Thu theo bản năng trả lời: “Cảm ơn.”

Cô ở dưới đài lễ mễ, người chủ trì thấy sắp hết giờ, bèn thúc giục một tiếng: “Vị tiểu thư đội mũ kia, mời lên đây đi.”

Lâm Duyệt Vi cũng nói: “*Lên đây nào.*”

Lâm Chí: “A a a a a!!!” Hét to

Bạn gái không biết sếp của anh, thấy anh la bậy la bạ, bèn nhéo cánh tay anh: “Gào gì vậy cha?”

Lâm Chí bèn thì thầm vào tai cô nàng.

Bạn gái: “.....”

Lâm Chí hỏi: “Sao thế?”

Bạn gái nói: “Sếp bây giờ không đứng đắn vậy sao?”

Lâm Chí cười ha ha.

Cố Nghiên Thu không trâu bắt chó đi cày[1], bước từng bước nặng nề lên bậc thang, đứng ở bên cạnh Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi nghe hương vị trầm hương hoài cổ thoang thoảng từ người cô, bất giác sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt quanh quẩn.

Không khỏi khẽ giật mình.

~~

[1] Không trâu bắt chó đi cày: Cản áp tử thượng giá (赶鸭子上架) Giải thích: Ép buộc người khác làm việc mà họ không có khả năng.

Người chủ trì: “Quá tốt, các vị khách mời của chúng ta đều lên đây cả rồi. Vậy thì tự giới thiệu một chút đi nào.”

“Tôi tên xxx.”

“Tôi tên xxx.”

Chỉ có Cố Nghiên Thu vẫn còn mang cặp kính râm siêu to, mũ vẫn đội trên đầu, chỉ để lộ góc cạnh hoàn mỹ trên khuôn mặt.

Người chủ trì: “Vị này.....” lùn hơn Cố Nghiên Thu cả cái đầu, ngẩng đầu nhìn nhìn cô, nói, “Thực thần bí ha, có thể tháo kính râm và cởi mũ được không ạ.”

Lâm Duyệt Vi cũng nhìn Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu tránh đi ánh mắt nàng, tháo kính râm và mũ xuống, để mái tóc dài tới eo nhẹ nhàng tung bay trong gió như một bức tranh thủy mặc. Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt có thần rạng rỡ, không thua gì người đẹp nhất ở đây là Lâm Duyệt Vi, hơn nữa trông cô có tuổi đời từng trải, khí chất trang nhã, vượt xa những tiểu thần tượng vừa trạc tuổi đôi mươi trên đài.

Toàn trường vắng lặng như tờ.

Người chủ trì đột nhiên không còn lời nào để nói. Đây không phải lần đầu tiên cô thấy có người chọn fan dưới đài chọn nhầm mình tinh, nhưng mình tinh mà để mặt mộc trước mặt khán giả, cũng sẽ không đến mức giọng khách át giọng chủ. Nhưng cô gái này thì lại hoàn toàn khác, trong phút chốc tưởng như sắc đẹp của cô có thể khiến ba vị thần tượng nổi bật trên đài đều phải lưu mờ.

Trong đám người không biết là ai tuôn ra một câu “*O, đệt*” trước, tiếp theo đó là những tiếng hò hét đầy khiếp sợ liên tiếp nổi lên, bạn gái Lâm Chí nắm chặt cánh tay chắc thịt của anh, khiến anh phải nhịn đau, hỏi: “Gì vậy?”

Vẻ mặt bạn gái anh có vẻ đau khổ lắm: “Em muốn bỏ tường[1] làm sao bây giờ?”

[1] Một câu tục ngữ mạng chỉ việc bỏ thần tượng chạy theo thần tượng khác

Lâm Chí: “Bò đi đâu?”

Bạn gái: “Lâm-Cố.”

Lâm Chí: “.....”

Lâm Duyệt Vi bỗng sinh ra một loại cảm giác tự hào đến kỳ diệu, nàng cũng là người hoàn hảo nhất, rốt cuộc thì nàng cũng đã được nhìn thấy rất nhiều lần, cũng sớm chiều đối diện với khuôn mặt xinh đẹp này. Lâm Duyệt Vi khoa trương “Wow” một tiếng, hỏi: “Vị tiểu tử này thật xinh đẹp, không biết chị có ý định tham gia 《 diễn viên luyện tập sinh 》 hay không?”

Cố Nghiên Thu thành thật trả lời: “Không phải đã bắt đầu thi đấu rồi sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Chị vẫn có thể tham gia cuộc thi tiếp theo.”

Giờ Cố Nghiên Thu mới nhận ra câu nói vừa rồi là đang cố ý trêu chọc cô, một chút ngốc manh (*moe*) bỗng chốc bay biến khỏi mặt cô, nghiêm mặt nói: “Tôi không có hứng thú với diễn viên.”

Lâm Duyệt Vi truy vấn hỏi: “Vậy chị có hứng thú với cái gì?”

Cố Nghiên Thu mém tí buột miệng thốt ra một chữ “Em” , thì bị chính mình làm cho hoảng sợ.

Lâm Duyệt Vi đã nhìn ra, cười tiếp tục nói: “Cố..... Phòng chừng chị bị em dọa mất rồi.” Lâm Duyệt Vi cũng hơi giật mình, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, mém tí đã quên đây là nơi nào, thiếu chút nữa đã tiết lộ rằng nàng quen biết Cố Nghiên Thu.

Người chủ trì đúng lúc đoạt lời, lại nhin không được liếc mắt nhìn Cố Nghiên Thu lâu hơn một chút, bởi vì cô không mang bảng biểu, nên người chủ trì hỏi: “Không biết cô là fan của vị nào?”

Microphone được đưa qua.

Giọng Cố Nghiên Thu có chút trầm thấp, thông qua âm hưởng truyền ra ngoài, nói: “Tôi chỉ là một người qua đường, cũng không phải fan của ai.”

Lâm Duyệt Vi nghe thấy liền tối sầm mặt mày.

Đúng là không chừa cho nàng chút mặt mũi nào, cũng nên nói là fan của nàng chứ, người qua đường là cái quỷ gì?

“Haha.” Dưới đài vang lên một trận tiếng cười.

Bạn gái Lâm Chí nói: “Aizz, cái gì vậy, chị ấy không phải fan của Lâm Duyệt Vi à?”

Lâm Chí gãi gãi đầu, nói: “Cái này anh cũng không biết.”

Tròng mắt bạn gái Lâm Chí loạn chuyển, không biết đang suy nghĩ gì.

Người chủ trì cũng cười theo, hỏi cô họ gì.

Cố Nghiên Thu hơi suy tư, nói: “Tôi họ Lâm.”

Người chủ trì kinh ngạc: “Cùng họ với Duyệt Vi của chúng ta nha~.”

Lâm Duyệt Vi còn khiếp sợ hơn cô, *chị ta bị cái quái gì vậy? Làm người qua đường thì thôi đi, còn phải dùng luôn họ của nàng mới chịu?*

Cố Nghiên Thu mỉm cười: “Duyên phận đi.”

“Xác thật là duyên phận, ai họ Lâm cũng đều xinh đẹp như thế sao ha ha ha.” Người chủ trì nói, rồi bắt đầu công bố quy tắc trò chơi, trò chơi rất đơn giản nhưng cũng tương đối thú vị, một người ra dấu một người đoán, một tổ hai người, một người khoa tay múa chân một người đoán, thời gian là

một phút, tổ nào có nhiều đáp án đúng nhất thì tổ ấy thắng.

Vẫn dựa theo thứ tự xếp hạng để chơi.

Trước khi tổ một bắt đầu, Lâm Duyệt Vi bèn cùng Cố Nghiên Thu tránh ở phía sau nói nhỏ, nhưng ngoài mặt hai người vẫn ra vẻ làm bộ không quen biết, chỉ khẽ nghiêng đầu sang chỗ đối phương.

Lâm Duyệt Vi mỉm cười, mỉm cười là cho fan ở phía dưới xem, nàng hạ giọng hỏi Cố Nghiên Thu: “Sao chị lại xuất hiện ở chỗ này?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Không phải đã nói rồi sao, tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Lâm Duyệt Vi nong nặc mùi thuốc súng mà nói: “Àh? Sao tôi lại không biết Cố tiểu thư là một người thích xem náo nhiệt vậy nhỉ? Hay chỉ đặc biệt thích xem mấy tiểu cô nương xinh đẹp tạo náo nhiệt thôi?”

Tiểu cô nương xinh đẹp nhất không phải đang ở bên cạnh cô rồi sao?
Trong lòng Cố Nghiên Thu vui mừng, nhưng vẫn tỏ vẻ lãnh đạm nói: “Tôi cũng không biết Lâm tiểu thư sẽ xuất hiện ở chỗ này, nếu tôi mà biết thì sẽ.....”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Nếu chị biết thì sẽ thế nào?” *Chẳng lẽ là quay đầu bỏ đi à? Nhưng nếu là Cố Nghiên Thu thì dám vậy lắm.*

Cố Nghiên Thu hé môi nghiêm trang mà nói càn nói bậy: “Tôi đang đi đường thì bị em chỉ phải, mới vừa rồi nhất thời lạnh mồm lạnh miệng trả lời người chủ trì, đáng ra phải nói là fan của em, khiến em phải mất mặt, mong Lâm tiểu thư thứ lỗi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu lại nói đến rõ ràng rành mạch, khiến Lâm Duyệt Vi “xoay mòng mòng” muốn hôn mê. Nàng cân nhắc một chút, đáy lòng dâng lên một cảm giác dị dạng, tựa hồ như bị người đùa giỡn. Nhưng Cố Nghiên Thu nói xác thật không có ý mạo phạm, *thế thì loại cảm giác này từ đâu mà tới?*

Cố Nghiên Thu nói: “Có người đang nhìn.”

Lâm Duyệt Vi lập tức tươi cười xán lạn.

Cố Nghiên Thu nhin cười, mặt vô biểu tình mà chấp tay sau lưng.

Phần thi của tổ một kết thúc, tổ hai tiến lên bắt đầu phần thi.

Lâm Duyệt Vi còn chuyện chưa hiểu, nhân cơ hội hỏi luôn một lần: “Hai ngày trước em từng nhận được một con thổ thú bông, có phải chị tặng không?”

Cố Nghiên Thu nhanh miệng phủ nhận: “Không phải.”

Lâm Duyệt Vi: “???”

So với các fan, tuy Lâm Duyệt Vi luôn cùng Cố Nghiên Thu duy trì khoảng cách, nhưng rốt cuộc giữa hai người vẫn còn một tờ giấy hôn thú, nên quan hệ vẫn gần hơn các fan, nàng xem Cố Nghiên Thu như người trút bầu tâm sự, nói: “Vậy thì là ai?”

Cố Nghiên Thu nói: “Làm sao tôi biết được?”

Lâm Duyệt Vi hồ nghi mà liếc nhìn cô, lại hỏi: “Chị từng tới xx à?”

xx là thành phố nơi mọi người tới tập huấn, Cố Nghiên Thu vẫn lắc đầu, nói: “Không có, gần đây tôi chỉ ở nội thành thôi.”

Vậy mà không phải chị ấy?

Lâm Duyệt Vi quả thực khá bức bối, càng gỡ càng rối hơn, hai ngày nay nàng luôn nhớ tới vài lần cảm giác giữa tình cảnh khi thấy Cố Nghiên Thu, gần như nhận định người ấy là cô. Nàng vẫn nghĩ lần sau khi có cơ hội sử dụng di động, sẽ bắt Giang Tùng Bích hỏi dùm nàng số điện thoại của Cố Nghiên Thu, nàng sẽ gọi tới hỏi một chút. Ai ngờ bây giờ lại trùng hợp gặp gỡ, không đợi nàng cảm ơn ông trời, thì lại bị đối phương trả lời như vậy.

Con thỏ thì hoàn toàn có thể xem như trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng còn tấm card viết tay kia chẳng lẽ cũng không phải là Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu phát hiện cảm xúc của Lâm Duyệt Vi tựa hồ có hơi sa sút, âm thầm hồi hận, cô chỉ là phủ nhận theo bản năng. Mặt mày Cố Nghiên Thu hiện lên một chút do dự, *chẳng lẽ Lâm Duyệt Vi hy vọng người ấy là cô sao?*

Môi Cố Nghiên Thu mấp máy, nói: “Kỳ thật.....”

Lâm Duyệt Vi ngược mắt: “Huh?” Mặt mày nàng trong trẻo, như một ngụm rượu hoa đào khiến lòng người say mê, chỉ một cái nhìn, cũng có thể khiến người nhìn như muốn say ngã vào đôi mắt ấy.

Cố Nghiên Thu ngẩn ra.

Người chủ trì: “Hay lắm, bây giờ cho mời tổ ba của chúng ta.”

Yết hầu Cố Nghiên Thu cuộn lại, dừng câu nói lại: “Không có gì.”

Hai người từ phía sau khán đài đi tới phía trước, người chủ trì để cả hai chọn nhiệm vụ cho mình, làm người khoa tay múa chân hay người đoán, bất ngờ xuất hiện xung đột, hai người đều muốn làm người đoán. Bởi vì làm người khoa tay múa chân, yêu cầu phải thực hiện một số động tác quái đản, không biết sẽ gặp phải dạng từ gì, cũng vô pháp đoán trước được rằng có phải làm ra một số hành động bất nhã hay không.

Hai tổ trước đều do tiểu thần tượng phụ trách đoán, fan phụ trách khoa tay múa chân, fan không cần giữ hình tượng, tùy tiện như thế nào đều làm được.

Trên danh nghĩa Cố Nghiên Thu lại không phải fan của Lâm Duyệt Vi, mặc dù trên thực tế thì phải, nhưng cô cũng tuyệt đối sẽ không đứng trước công chúng, làm ra bất kỳ hành động nào hủy hoại hình tượng của mình. Lâm Duyệt Vi biết người này có tính tình từng trải, y như cán bộ kỳ cựu chân chính, người chủ trì còn tính tranh thủ một chút, thì nàng đã chịu chọn vị trí làm người khoa tay múa chân, thở dài, nói: “Thôi được, để tôi làm.”

“.....” Cố Nghiên Thu sinh ra một loại cảm giác *không khoẻ khi được người sủng ái*.

Không chờ cô đổi ý, người chủ trì đã tuyên bố trò chơi bắt đầu.

Từ đầu tiên: Tĩnh tĩnh.

Lâm Duyệt Vi cười lạnh trong lòng, quả nhiên, xem ra hôm nay nàng đừng mong giữ hình tượng gì nữa rồi.

Lâm Duyệt Vi bắt đầu ở trên sân khấu giả đại tĩnh tĩnh, khéo môi kéo xuống, hai tay giơ lên dấm vào ngực mình, chạy qua chạy lại trên khán đài. Mọi người dưới đài đều cười muốn điên, mấy vị tiền tuyến còn cười đến màn hình điện thoại trên tay đều run lên.

Chỉ có mình Cố Nghiên Thu không cười, nghiêm túc mà đoan trang nhìn hành động của Lâm Duyệt Vi, mày khẽ nhíu lại.

Lâm Duyệt Vi đánh bản thân muốn hộc máu, mà vị Cố Bồ Tát-Cố lão thần này lại cứ bình chân như vại nghiêng đầu nhìn nàng.

Mười giây đồng hồ sau.

Cố Nghiên Thu mở miệng, chậm chạp nói: “Đại tình tình?”

Lâm Duyệt Vi ngay cả một cái nhìn cũng không muốn thưởng cho cô: “Hai chữ.”

Cố Nghiên Thu nói: “Tình tình.”

Người chủ trì: “Trả lời chính xác, tiếp theo.”

Từ thứ hai: Đà điều.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Giống mặt với bà đấy à?

Fan dưới đài: “Ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Tuy rằng đề mục là do bọn họ chuẩn bị, nhưng chọn trúng từ nào hoàn toàn dựa vào vận khí, người chủ trì cũng buông microphone xuống, nhún hai vai.

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Tôi có thể bỏ qua không?”

Fan dưới đài vội la lên: “Không thể –“

Cố Nghiên Thu không biết là cái gì, mỉm cười rồi chớp chớp mắt.

Chỉ thấy một con đà điểu hình người lại chạy quanh trên sân khấu thêm mười giây lần nữa, Cố Nghiên Thu che miệng cười khẽ, nói: “Đà điểu.”

Những từ sau cùng cũng không đến nỗi nào, nhưng chỉ gần một phút đồng hồ thi đấu, mà trên mặt Lâm Duyệt Vi đã đổ một lớp mồ hôi mỏng, ở trong lòng mắng chửi Cố Nghiên Thu một trăm lần.

Người chủ trì: “Xin tuyên bố, người thắng chính là tổ một, bảy từ.”

Sau khi thi đấu kết thúc, dựa theo lệ thường, ba tổ hai người sẽ ôm nhau một cái trên đài, người khác đều ôm suôn sẻ, chỉ thấy Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu lúng ta lúng túng mà nhìn nhau.

Hành động bình thường đến cực hạn này đối với hai người mà nói thật sự quá mức thân mật.

Không thể cứ ngượng ngùng như thế mãi, Lâm Duyệt Vi nghĩ, rồi sai bước một bước lên trước, một tay ôm Cố Nghiên Thu vào lòng. [Xem ảnh 1](#)

Tặng mọi người một tấm ảnh từ **Twitter của hapojun46**

Chương 025: Cố Nghiên Thu: Mấy người là đồ đầu heo!

Xoạt —

Bạn gái Lâm Chí nhanh tay chụp ngay hình ảnh này vào di động.

Bạn gái Lâm Chí nói: “Anh có người thấy gì không?”

Lâm Chí: “Người thấy gì?”

Bạn gái Lâm Chí hít vào một hơi, nói: “Hơi thở mùa xuân.”

Lâm Chí: “.....”

Anh chỉ người thấy *mỗi hơi thở bát quái thôi.*

Fan của hai tổ kia đã đi xuống đài rồi, mà nhị vị trên đài kia lại ôm đến “Khó xa khó phân”, ai lại không thích xem tiểu tử tử xinh đẹp ôm nhau chứ, các fan dưới đài mang theo camera, không ít ống kính đều chuyển hướng về phía Lâm Duyệt Vi và Cố Nghiên Thu.

Tay Lâm Duyệt Vi không dùng sức, là một cái ôm vừa khách khí lại vừa không thất lễ. Nàng nghĩ Cố Nghiên Thu chắc hẳn cũng xấu hổ giống nàng, nên nàng mới ra tay trước, hy vọng Cố Nghiên Thu biết đúng lúc phối hợp, hai người chỉ cần viên mãn “Ôm” xong, thì cô sẽ xuống đài, nàng có thể đi vào hậu trường.

Không ngờ rằng kế hoạch có chút biến hóa, Cố Nghiên Thu bị nàng ôm đến giống như bị chấn động tâm lý, tứ chi cứng đờ, sau một lúc lâu không thấy

hoàn hồn, tay cô càng chặm chạp không chịu nâng lên, dựa theo tư thế ôm tiêu chuẩn thì Cố Nghiên Thu phải nhẹ nhàng ôm lấy lưng nàng một chút mới đúng.

Lâm Duyệt Vi: “???”

Xảy ra chuyện gì? Cô bị điểm huyết rồi sao?

Thời gian hai người lâu đến có chút bất thường, Lâm Duyệt Vi cố nhịn mỉm cười nhìn dưới khán đài, thấp giọng không vui nói vào bên tai Cố Nghiên Thu: “Chị lại phát ngốc gì vậy?”

Vạn nhất bị người khác phát hiện hai người quen biết nhau thì làm sao bây giờ?

“..... Xin lỗi.” Cố Nghiên Thu như vừa tỉnh lại từ trong mộng, hoảng hốt lui về sau một bước, vội vàng rời khỏi từ một bên khán đài.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nàng chủ động ôm đối phương, bây giờ Cố Nghiên Thu không chỉ không ôm nàng lại, mà dáng vẻ còn như đang lâm đại địch vội vàng xuống đài, khiến Lâm Duyệt Vi trong nháy mắt tức đến không biết xả ra chỗ nào.

Còn không phải là nhỏ nhen sao? Chuyện ở nhà lần trước giữa hai người không phải đều đã giải quyết rồi sao? Nàng còn cho rằng mối quan hệ giữa hai người đã có chút tốt hơn hai người xa lạ rồi chứ, bây giờ thái độ như vậy là có ý gì? Ngay cả một chút phối hợp cũng không chịu phối hợp cùng nàng, ghi thù lâu như vậy à!?

Mặt Lâm Duyệt Vi trầm hấn xuống, nheo mắt lại, ánh mắt từ lạnh chuyển dần sang thâm thúy đến lạ kỳ.

Chủ trì nhìn ra được thế bí của Lâm Duyệt Vi, bèn giúp nàng giảng hòa nói: “Ha ha ha cái vị Lâm tiểu thư này quả nhiên là người qua đường a, một chút mặt mũi cũng không cho Duyệt Vi của chúng ta.”

Trên đài dưới đài đều phối hợp mà ha ha cười, Lâm Duyệt Vi cũng cười, Cổ Nghiên Thu hòa vào đám người, không bao lâu Lâm Duyệt Vi đã không còn nhìn thấy cô đâu nữa.

Bạn gái Lâm Chí hí mắt nói với anh: “Sao em cứ có cảm giác như sắp anh hình như hơi then thùng ấy.”

Lâm Chí: “..... Đừng nói hươu nói vượn, sắp anh là tiên nữ, đặc biệt bình tĩnh, đặc biệt giống Phật, làm gì biết then thùng chứ.”

Lời vừa tuột ra khỏi miệng anh đã biết là hỏng việc.

Bạn gái nhìn chăm chăm vào anh, “Anh-lặp-lại-lần-nữa, ai là tiên nữ?”

Lâm Chí “ấy” một tiếng trước cơn giông bão sắp ập tới, ba ba đáng thương nghĩ thầm: *Chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn*. Bạn gái anh lúc nào cũng hướng về các tiểu ca ca tiểu tỷ tỷ điên cuồng gào thét, vậy mà một tiếng lão công cũng chưa từng thấy cô gọi qua, anh bất quá chỉ khen sắp có mỗi một câu là tiên nữ, thì lại có kết cục như thế này.

Bạn gái Lâm Chí: “Anh nghĩ gì vậy hả?”

Lâm Chí nhắc tay phát thệ: “Nghĩ em là tiên nữ, em là điện em là ánh sáng em là thần thoại duy nhất.”

Bạn gái hừ một tiếng, “Tha cho anh.”

“Đa tạ tiểu tiên nữ khoan hồng độ lượng.”

“Ừm.” bạn gái qua loa trả lời anh, vui đầu xem ảnh vừa chụp, dự định sau khi về nhà sẽ chỉnh Photoshop một chút rồi post lên chủ đề Weibo siêu cấp Lâm-Thiệu CP, nhìn nhìn ảnh chụp — trực tiếp quay chụp không qua xử lý mà ảnh chụp cũng đã rất đẹp, nếu Photoshop thì sợ ngược lại sẽ mất đi hương vị nguyên bản.

Lâm Duyệt Vi cùng hạng nhất và hạng hai xuống đài, đi về phía đón xe trong sự vây quanh của các fan hâm mộ, Lâm Duyệt Vi trên tay ôm đầy bảng tên do fan làm, còn có người tặng nàng một quyển sách, nàng ôm ở trước người, ôn nhu như mọi khi, dẫn dò fan ở bên ngoài chú ý dưới chân.

Lâm Duyệt Vi không nhìn thấy Cố Nghiên Thu trong đám người, không biết là do nàng không tìm được hay là do người ta đã đi mất rồi, Lâm Chí thân cao chân dài, bạn gái lại là truy tinh lâu năm kiêu dũng thiện chiến, chiếm cứ vị trí hoàng kim ngay tầm mắt Lâm Duyệt Vi.

Tiểu soái ca này hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Sau khi rời khỏi sân khấu Lâm Duyệt Vi lại đi chụp quảng cáo, buổi tối mới trở về ký túc xá tập huấn. Nàng thả đồng hồ trong tay đại xuống sàn, Thiệu Nhã Tư đang ở trong buồng vệ sinh nhìn gương đối diện, nghe tiếng ồn ào bèn chạy ra ngoài.

“Một lần à?”

Lâm Duyệt Vi gật gật đầu.

Thiệu Nhã Tư vỗ vỗ tay, vận động cổ tay, ấn hai vai Lâm Duyệt Vi bắt nàng ngồi xuống giường, nắn vai cho nàng, Lâm Duyệt Vi hưởng thụ nhắm mắt nói, “Ừ chỗ đó đó, mạnh thêm xíu nữa.”

Thiệu Nhã Tư cảm thấy cô đã dùng sức lắm rồi, không ngờ nàng còn muốn mạnh hơn, thế là cô bèn dùng sức ấn một cái, khiến Lâm Duyệt Vi đau đến la sảng thất thanh: “Đó đúng rồi, tiếp tục bóp đi, xương cốt của mình đều phải phế đi.”

Thiệu Nhã Tư: “Hôm nay hoạt động như thế nào?”

Không nhắc hoạt động còn đỡ, vừa nhắc đã khiến Lâm Duyệt Vi giận sôi máu, nói: “Đừng nói nữa.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Mình –“

“Cậu cái gì?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Vi lắc đầu, mối quan hệ giữa nàng và Cố Nghiên Thu có muốn cắt cũng không đứt, càng gỡ chỉ càng rối hơn, mối quan hệ ấy càng không thích hợp nói trước camera.

Tuy Thiệu Nhã Tư ngốc, nhưng ở chỗ tập huấn đã lâu rồi, nên cũng biết phải tránh cameras, cô lôi kéo Lâm Duyệt Vi vào góc chết trong toilet, một khi cửa đóng lại, thì không có camera nào quay được hết.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thiệu Nhã Tư hỏi.

Lâm Duyệt Vi rũ mí mắt xuống, nói: “Hôm nay mình nhìn thấy đối tượng thâm mến.” lúc trước nàng dùng bốn chữ này chỉ đại Cố Nghiên Thu, cho nên quyết định tiếp tục sử dụng. Bây giờ vừa nói ra bốn chữ này, lại đột nhiên sinh ra một cổ oán khí.

Thiệu Nhã Tư: “Ồh, lãng mạn nha, chị ấy vậy mà tới tham gia hoạt động của cậu sao? Nào còn là đối tượng thăm mến a, quả thực là lương tình tương duyệt.”

Lâm Duyệt Vi nhớ tới những gì Cố Nghiên Thu nói ở trên đài, trợn mắt đến mém tí lật cả mí: “Thôi đi, chị ấy chỉ là người qua đường thôi, không phải fan của ai cả.”

Thiệu Nhã Tư hỏi: “Có chuyện trùng hợp vậy sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Trùng hợp như vậy đó.” *Đúng là xui tám đời tổ tông mới gặp phải chị ta.*

Thiệu Nhã Tư tự nhéo cằm mình, nghiêm túc tự hỏi một chút, nói: “Cậu chắc chắn chị ấy không phải cố ý đến mà chỉ ngẫu nhiên gặp cậu sao?”

Lâm Duyệt Vi chỉ lên đầu cô, cười nói: “Cậu đọc tiểu thuyết quá rồi đó?”

Thiệu Nhã Tư nhỏ giọng nói: “Mình cảm thấy rất có khả năng.”

Lâm Duyệt Vi: “Cậu nói gì?”

Thiệu Nhã Tư lắc đầu: “Không có gì.” Cô nhìn ra được Lâm Duyệt Vi là bởi vì đối tượng thăm mến này mà không vui, nói giúp người ấy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Lâm Duyệt Vi thở dài, nói: “Từ hôm nay trở đi, mình quyết định không thích chị ta nữa.”

Thiệu Nhã Tư: “Hả?”

Nàng thích mà thay đổi nhanh như chong chóng?

Lâm Duyệt Vi cầu nguyện cho thân ảnh Cố Nghiên Thu triệt để hoàn toàn rời khỏi suy nghĩ của nàng, nhưng càng nỗ lực, thì lại càng nhớ cô, nên nàng chỉ đành để thuận theo tự nhiên.

Nàng dùng hai tay nhéo đôi má trắng nõn của Thiệu Nhã Tư một phen, xem xét cô một lát, rồi nói: “Mình thấy thích cậu thì cũng không tồi.” Diện mạo hài hòa, không có tâm cơ, tính cách ôn nhu, so với kẻ trangB [1] như Cố Nghiên Thu kia, thì không biết Cố Nghiên Thu tốt hơn chỗ nào.

Khi có hảo cảm với người ta thì thấy người ta lần Phật châu lần đến xinh đẹp, một chút trangB cũng không có, nhưng một khi đã có ác cảm với người ta thì nhìn đâu cũng thấy trangB không thuận mắt, Lâm Duyệt Vi từ trước đến nay vẫn luôn có tiêu chuẩn kép như vậy.

Thiệu Nhã Tư chớp chớp mắt, cố ý ý vị thâm trường mà cười nói: “Cậu nói như vậy mình sẽ nghĩ là nghiêm túc đó.”

Lâm Duyệt Vi còn nhớ cô từng nảy sinh tình cảm gì với nàng, vội làm sáng tỏ nói: “Mình chỉ đùa một chút thôi.”

Thiệu Nhã Tư cười ha ha: “Mình cũng chỉ đùa một chút thôi.”

Lâm Duyệt Vi kéo cửa toilet ra, nói: “Thôi được rồi, chúng ta vẫn nên ra đi, bằng không các tiểu ca biên tập cắt nối còn tưởng rằng chúng ta làm gì toilet đó.”

Thiệu Nhã Tư: “Cậu nằm sấp lên chỗ đó đi, mình tiếp tục xoa bóp cho.”

“Cảm ơn.”

Lâm Duyệt Vi trở lại mép giường, dư quang khóe mắt quét thấy một góc

màu trắng, nàng ngừng bước chân, nhìn lại phía trên bên trái, là con thỏ nhồi bông kia, người ta cũng nói rồi, con thỏ ấy thật sự không phải do Cố Nghiên Thu tặng.

Thiệu Nhã Tư nhìn Lâm Duyệt Vi nhét con thỏ vào trong tay cô, bèn nhíu mày nói: “Đây là?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Tặng cho cậu, cậu không phải thích nó sao?”

Thiệu Nhã Tư nói: “Đây là do fan tặng cậu đó.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Bọn họ cũng đều biết quan hệ của chúng ta tốt, trước đó cũng trao đổi không ít quà, mũ của mình cậu đội bọn họ đều khen đẹp.”

“Vây được rồi.” Thiệu Nhã Tư vô cùng cao hứng móc thỏ con thú bông lên ba lô, cô đã thích nó từ cái nhìn đầu tiên rồi.

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm con thỏ cười ngây ngô vẫn cứ cảm thấy một cổ khí tức áp lên ngực, dứt khoát quay đầu đi không thèm nhìn nữa.

Thiệu Nhã Tư mát xa vai lưng cho nàng, phụ đạo chương trình học kỹ thuật diễn hôm nay cho nàng, Lâm Duyệt Vi học rất nghiêm túc. Giữa chừng nàng nhìn lướt qua camera treo trên tường, biết đoạn video này mà công chiếu ra ngoài, Thiệu Nhã Tư chắc chắn sẽ lại hút thêm một đọt fan.

Thiệu Nhã Tư có đôi khi cũng tương phản mạnh (moe), ở bên ngoài ôn nhu văn nhược, tiểu gia bích ngọc, nội hướng, nhưng thực chất lại là một lão sư rất tốt, lúc nghiêm túc giảng bài càng có mị lực vô cùng. Ở nơi có thể xào CP thể này, hai người đều được hưởng lợi, trước giờ Lâm Duyệt Vi chưa từng đề cập tới, tuy biểu hiện của Thiệu Nhã Tư không được tốt, hình tượng của nàng là hoàn toàn dựa vào động lực, người trước giờ như Phật, sau này vẫn có thể cùng Lâm Duyệt Vi điên lên, biểu hiện ra chính mình

chân thật nhất, thì sẽ làm fan phát hiện ra điểm loang loáng của cô.

Lâm Duyệt Vi âm thầm chờ mong đến khi bảng xếp hạng tiếp theo công bố, để xem thứ tự của Thiệu Nhã Tư sẽ tiến bộ được bao nhiêu.

[1] TrangB: Theo Es thấy từ này khá khó để dịch, nhưng đại khái có thể hiểu như 'giả vờ ra vẻ' có nhiều người trên mạng dịch theo lối này:

– *ngưu*: người (vật) rất mạnh, ai cũng phải xem trọng

= *bộm*

– *ngưu bức*: nghĩa giống như trên

= *trùm bộm* (nghe thông hơn chút)

– *trang bức*: chỉ bắt chước cái vẻ bề ngoài của *ngưu bức*, chứ thực lực thì ngược 180°

= *ra vẻ bộm, bộm dỏm, giả bộm...*

Bên kia Lâm Duyệt Vi ăn một bụng khí tức quay về ký túc xá tập huấn, thì bên này Cố Nghiên Thu ngồi trong phòng khách nhà mình, trên bàn trà trước mặt đặt một cốc nước, nước từ ấm để đến nguội, Cố Nghiên Thu cũng không uống lấy một ngụm, cô đã phát ngốc thế này qua hơn mười phút, lần phát ngốc này đã vượt xa thời gian phát ngốc của lúc trước nhiều.

Sao Lâm Duyệt Vi có thể đột nhiên ôm cô vào lòng như thế, còn cười đến sáng lạn như vậy, ngay cả một chút chuẩn bị cô cũng không có, khiến trái tim nhỏ bé của cô mém tí đã ngừng đập.

Giây phút khi nàng ôm lấy cô, thì hơi thở ấm áp mềm mại ấy trong nháy

mắt đã xâm nhập vào tai mắt mũi miệng của cô, khiến toàn thân cô cứng đờ, cảnh vật trước mắt như biến thành một bộ phim câm, chỉ còn lại hơi ấm của Lâm Duyệt Vi đang gần trong gang tấc.

Khi cô nghe thấy tiếng ồn ào dưới đài, phản ứng đầu tiên chính là việc cô xuất thần đã gây phiền toái thêm cho Lâm Duyệt Vi, nên cô mới vội vàng xin lỗi rồi chạy xuống đài. Lúc sau khi cô ở trong đám người quan sát Lâm Duyệt Vi, đối phương cũng không thèm nhìn cô.

Hơn nữa, thời buổi bây giờ người trẻ tuổi cũng càng lúc càng lớn mật, cô là một người thuần tính, vẻ ngoài cũng như tính tình, chưa từng ra vẻ bao giờ. Cố Nghiên Thu đương nhiên sẽ cự tuyệt, tránh đi càng xa càng tốt. Nếu phải cùng cả đám người xô đẩy tiễn ba người Lâm Duyệt Vi lên xe, đến tóc tai rối tung, hình tượng gì cũng không còn, thì Cố Nghiên Thu tuyệt đối sẽ không làm.

Sau khi về đến nhà thì cô ngồi ngẩn ngơ đến bây giờ.

Điện thoại di động Cố Nghiên Thu đặt trên bàn trà kêu leng keng một tiếng, gọi thần trí của cô trở về.

Cô nhấp một ngụm nước sôi để nguội, giải khóa màn hình, thấy Lâm Chí gửi tin nhắn tới: **【[ảnh chụp]】**

Ngụm nước Cố Nghiên Thu còn ngậm trong miệng mém tí bị phun ra.

Chỉ thấy bức ảnh này rõ ràng là ảnh chụp cô hôm nay giữa đám quan khách dưới đài.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Chí: **【** tiểu Cố tổng tôi nhìn thấy cô, nhưng chị chạy quá nhanh, vừa

xuống đài nháy mắt đã không thấy tăm hơi, chị đi đâu vậy? Có muốn cùng bọn em dùng một bữa cơm không a ㄱ

Cố Nghiên Thu: ㄱ không ăn ㄱ

Lâm Chí trả lời: ㄱ Dạ ㄱ

Lâm Chí nhìn di động thờ dài, nói với bạn gái đang ngồi trước mặt: “Sếp với anh vẫn lạnh nhạt trước sau như một, không hợp ý cô ấy.”

Bạn gái vội vàng mở Weibo, cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời: “Không tới thì thôi, anh gọi món trước đi, em muốn ăn ếch trâu, kêu thêm chén cơm nữa, mấy món khác tùy anh.”

Lâm Chí: “Aizzz.”

Bạn gái vội đầu đánh chữ, Lâm Chí kêu người phục vụ đến chọn món ăn xong, thì thấy ngay cả tư thế ngồi của nàng cũng không thay đổi, bèn hiếu kỳ hỏi: “Em đang làm gì đó?”

Bạn gái cười, xoay màn hình điện thoại cho anh xem.

Khi Lâm Chí thấy rõ thì: “.....”

Bạn gái Lâm Chí đăng ảnh chụp Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu trên sân khấu sáng hôm nay lên động siêu thoại của CP, đương nhiên, cô sẽ không nói mình ship hai người họ, chỉ nói hoạt động hôm nay có một vị tiểu tỷ tỷ rất đẹp, trở thành chất xúc tác của Lâm Duyệt Vi , bình luận bên dưới vô cùng xuất sắc.

ㄱ Thiệu giai nhân trong rừng: Oa, tiểu tỷ tỷ này, em muốn gả đi ㄱ

【 Lâm-Thiệu is real: A a a a a a đây là đánh lén tâm lý a, trong một phút đồng hồ, tôi phải có được tất cả tin tức về tiểu tử này 】

【 ba lớp bớp kéo đạp đạp: Đột nhiên muốn bò tường Duyệt Vi cùng vị tiểu tử này một giây, tôi là ma quỷ sao? 】

【 Thanh niên đội Thiệu-Lâm lên đầu: Trêu lâu +1, không phải chỉ có mình bạn, đây là tình cảnh tuyệt mỹ gì vậy chứ.....】

Bạn gái Lâm Chí nhướn mày nhìn anh: “Giá trị nhan sắc là chính nghĩa.”

Lâm Chí khẩn trương nói: “Em cho mọi người biết thông tin về sếp của anh à?”

Bạn gái trả lời: “Khi nào? Em lại không ngốc.”

Lâm Chí thở phào, nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, em nhất thiết không được tiết lộ, sếp anh không thuộc về giới giải trí, ngay cả Weibo chị ấy cũng không chơi.”

Bạn gái “Nha a” một tiếng, nói: “Vậy không phải quá hợp sao? Chị ấy không chơi, cũng không biết trên động CP siêu cấp bị nói cái gì.”

Lâm Chí dừ dừ với cô, nói đây là vấn đề nguyên tắc, bạn gái thu hồi miệng lưỡi vui đùa, nói: “Em biết rồi, em không phải người không biết điều, mọi người vui đùa một lát là hết à.”

Lâm Chí nói: “Anh cảm thấy tung ảnh sếp anh lên trên mạng không được tốt lắm, mọi người không phải thường nói làm người phải biết giữ chừng mực sao?”

“Lại không chỉ có mình em truyền tin, hôm nay có rất nhiều người tới, đều

chụp ảnh, phỏng chừng trên diễn đàn khác cũng có, nói không chừng còn có video.”

“Người khác là người khác, em là em, em không thể truyền.”

Bạn gái: “.....”

“Xóa đi.” Lâm Chí nhìn nàng, nói.

Bạn gái Lâm Chí click mở post mới nhất trên Weibo, xóa đi, nói: “Vừa lòng chưa?”

Lâm Chí sờ sờ mu bàn tay cô, dỗ dành nói: “Chờ lát nữa chúng ta đi ăn kem ly.”

Bạn gái hừ một tiếng.

Lâm Chí nói: “VẬY em chia sẻ ảnh hôm nay em chụp cho anh đi.”

Bạn gái: “VÌ sao?”

Lâm Chí nói: “Em quên rồi à? Sếp của anh cũng là fan, hôm nay ở trên đài có hoạt động cùng nhau quan trọng như thế, khẳng định đặc biệt muốn lưu lại làm kỷ niệm, mỗi ngày xem đi xem lại, anh tính chia sẻ với chị ấy.”

Bạn gái chua chua mà nói: “Sếp anh sếp anh, trong lòng anh chỉ có sếp anh, lập tức liền không có em.”

Lâm Chí oan uổng muốn chết: “Anh dỗ sếp vui vẻ, sếp sẽ thăng chức tăng lương cho anh, anh sẽ có nhiều tiền hơn nộp lên cho em, em nói anh là vì ai đây?”

Bạn gái như vẫn bẹp miệng, nhưng mắt đã mang theo ý cười.

Cố Nghiên Thu từ phòng khách di chuyển đến thư phòng, mở máy tính đang định tăng ca, di động lại vang lên một tiếng, vẫn là Lâm Chí, anh gọi đến ảnh chụp chung của cô và Lâm Duyệt Vi.

Khóe môi Cố Nghiên Thu, dư vị dài lâu.

Nghĩ nghĩ, cô gửi một tin nhắn cho Lâm Chí: 【 lần trước cậu nói có một chỗ có thể xem rất nhiều ảnh của Lâm Duyệt Vi, ở chỗ nào? 】

Lâm Chí: 【 trạm tử? 】

Cố Nghiên Thu: 【 không phải 】

Lâm Chí: 【 để em hỏi bạn gái 】

Qua một lát, Lâm Chí nói là siêu thoại, kèm theo giải thích, siêu thoại nói chính là thoại đề siêu cấp của mình trên Weibo, nơi tụ tập nhiều fan nhất, chỉ cần tìm tên mình trên khung tìm kiếm, thì có thể đăng ký vào siêu cấp thoại đề, còn quan tâm chụp ảnh màn hình, giọng điệu trả lời có thể là bạn gái của Lâm Chí.

Cố Nghiên Thu không khỏi hơi hơi hâm mộ.

Cố Nghiên Thu lại lên Weibo lần nữa, dựa theo giáo trình vào siêu thoại của Lâm Duyệt Vi, quả nhiên thấy được rất nhiều ảnh chụp, hoa hoè loè loẹt. Cố Nghiên Thu phải tự cho lý trí mười phút đếm ngược, đến giờ phải quyết đoán bức mình thoát khỏi siêu thoại, tiếp tục công tác.

Ngày thứ hai sau khi hoạt động kết thúc, Cố Nghiên Thu từ album ảnh của trạm tử tiền tuyến trên Weibo phát hiện một việc, con thỏ thú bông cô tặng

Lâm Duyệt Vi, được treo trên ba lô của Thiệu Nhã Tư, theo động tác lay động của cô nàng mà nhoáng lên một cái.

Cố Nghiên Thu: “.....”

“Tiểu Cố tổng?” Lâm Chí khiếp sợ khi nhìn thấy Cố Nghiên Thu dùng tay dè conga cả ngòai bút máy, “Ngài không có việc gì đi?”

“Không có việc gì.” Cố Nghiên Thu bình tĩnh đóng nắp bút, lấy từ ngăn kéo ra một cây viết khác, nói, “Cậu đi ra ngoài đi, giúp tôi pha một tách cà phê mang vào đây, không sữa không đường.”

“Dạ.”

Không bao lâu, Lâm Chí gõ cửa, bưng cà phê vào.

“Cà phê của ngài.”

“Để bên đó đi.”

Cố Nghiên Thu thất thần, tùy tay vươn sang, nhưng cầm không tới, ngược lại bởi vì ngón tay đụng phải thành tách đang nóng, khiến cô giật mình vì bỏng, đánh rơi tách cà phê xuống mặt đất, thấm ướt một mảnh thảm đậm màu. Cô phản ứng mau, còn may chưa bắn đến quần áo.

Lâm Chí còn chưa kịp ra cửa: “.....”

Cố Nghiên Thu và anh nhìn nhau, Lâm Chí nhay bén mà cảm nhận được một cỗ sát khí, kẹp chặt lấy đuôi chuồn đi.

Lại qua một lát, nhân viên vệ sinh vào thay đổi thảm, Cố Nghiên Thu bưng tách cà phê không ra ngoài, rửa sạch sẽ, tự pha lại cho mình một cốc khác,

đạm nhiên mà quay trở về văn phòng.

Lâm Chí ở bên ngoài vò đầu bứt tóc, cửa sổ bị màn che kín mít. Anh lại vánh tai lên, nghe xem bên trong có động tĩnh kỳ quái nào hay không.

Bất thành linh điện thoại trên bàn vang lên, bên trong truyền đến giọng của Cố Nghiên Thu: “Lo làm việc đi.”

Lâm Chí chú tâm, cũng không phát hiện hôm nay Cố Nghiên Thu có chỗ nào khác thường.

Hoạt động cuối tuần hôm ấy, Cố Nghiên Thu ở trên đài cùng Lâm Duyệt Vi chơi trò chơi tựa như phù dung sớm nở tối tàn, ngoại trừ mấy tiết mục chuyên khu trên diễn đàn nhắc đến chuyện này cùng ngày, thì một chút gợn sóng cũng không có, mọi chuyện đều yên tĩnh lạ thường.

Giống như một khúc nhạc dạo ngắn không có ý nghĩa gì, trong lòng phần lớn người đến xem đều cho rằng là vậy. Không ai ngờ được rằng, chính khúc nhạc dạo ngắn này, vào ba ngày sau lại bay lên Hot Search, lưu lượng tính chất về Lâm Duyệt Vi khiến tin tức này leo lên Hot Search dễ như trở bàn tay, từ khóa hot là: *Hiện trường xấu hổ của Lâm Duyệt Vi năm nay.*

Từ khóa leo lên hot search sau khi một đoạn video được đăng tải, video chỉ hơn mười giây, tái hiện cảnh trên sân khấu hôm ấy, sau khi trò chơi kết thúc chuẩn xuống đài, hai tổ còn lại thuận lợi ôm xong, chỉ có tổ của Lâm Duyệt Vi là còn ở lại, Lâm Duyệt Vi chủ động tiến lên ôm lấy Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu lại chậm chạp không hồi đáp nàng, cuối cùng lui về phía sau, bóng dáng vội vàng rời đi. Còn thêm biểu tình đặc tả cảm xúc của hai người, kèm vài lời thuyết minh.

Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu đối diện nhau, Lâm Duyệt Vi — *Sao chị ấy còn chưa qua đây?*

Lâm Duyệt Vi xấu hổ không mất lễ phép mà mỉm cười — *được rồi, vậy cứ để em qua.*

Biểu lộ sững sốt khi ấy của Cố Nghiên Thu bị xúng với lời thuyết minh diễn giải thành ghét bỏ.

Chỉ có trời mới biết trái tim cô khi ấy như sắp nhảy ra ngoài.

Từ video này, bác chủ thớt kết hợp cùng anti-fan của Lâm Duyệt Vi gần đây, bắt đầu xuyên tạc phản ứng của Cố Nghiên Thu khi ấy, nếu không phải nhân phẩm Lâm Duyệt Vi lạn đến cận bã, sao lại có fan không muốn thân cận nàng, chẳng lẽ đây là fan giả do hoạt động mướn tới, có muốn mướn fan giả thì cũng nên mời người chuyên nghiệp một chút đi.

Có fan vừa ăn dưa vừa thái độ: 【 toàn trường đều tìm không ra được một fan, là ai bầu bả lên top dị?! 】

Click mở bình luận phía dưới quả thực là hiện trường cuồng hoan.

【 vân trung tiên tiên: Thì tổ tiết mục bỏ phiếu đó, còn có thể giải thích thế nào chứ, nghĩ như vậy tui còn chịu đựng được, ít ra... Bỏ phiếu cho phế vật không phải thật sự là người, là máy móc [ăn dưa]】 (8792 like)

【 mười vạn Oát: Mặc kệ là ai, chỉ cần bạn diss Lâm Duyệt Vi, chúng ta chính là bạn tốt [bắt tay]】 (7623 like)

【 trần chìm dưới váy: Fan ngày nào cũng nói khoác về sắc đẹp, thế mà ngay cả một người qua đường cũng chẳng bằng, hôm nay tui cười sắp chết rồi, xem xem fan nào tàn còn thối phòng như nào nữa [ăn dưa][ăn dưa]】 (3624 like)

【 Meiko: Cút đi phế vật, vậy mà còn mặt mũi đứng ở trên đài, thấy liền ghê tởm [mỉm cười]】 (2913 like)

【 thập phương quay lại: Tui muốn hỏi một xú, chẳng lẽ cô ấy không xấu hổ sao, cao nhân lăng xê, ngày nào cũng nóng tới leo lên hot search, tổ tiết mục và đạo diễn ngủ đến sáng rồi sao? Sao đạo diễn chưa cho bả leo trực tiếp lên nhất bảng luôn đi [Ha ha]】 (1421 like)

Bỗng dưng Cố Nghiên Thu bị lôi ra làm công cụ công kích Lâm Duyệt Vi, không ít người dùng lời khó nghe nhục mạ nàng, khiến ai cũng phải hoài nghi có phải nàng đã đào mộ phần tổ tiên nhà người ta lên hay không, sao mà người ta có thể thống hận nàng đến tận ấy.

Lý trí Cố Nghiên Thu nói với cô rằng đừng cùng những người không biết nói tiếng người này so đo tính toán, nhưng cô nuốt không trôi cục tức này, ngực cô kịch liệt đập phồng vài lần, màn hình di động tối sầm, rồi lại sáng lên, quét đến một lời bình luận thô sơ nhưng lại mắng đến rất khó nghe, ấn vào nút trả lời, khung viết che đi hơn phân nửa lời bình chửi tai, chạm vào khung viết bắt đầu đánh chữ, xóa rồi lại viết, viết rồi lại xóa, hồi lâu cô mới xụ mặt nghiêm túc viết:

【 Lâm Duyệt Vi fans.: Mấy người là đồ đầu heo 】

Gửi đi, hiển thị gởi đi thành công, lời bình lập tức leo lên trang đầu kéo anti-fan lại liền một mạch lưu loát, cuối cùng cô chỉ muốn giải thoát một chút khí tức.

Cô đọc đến tức giận như thế, càng đừng nói là đương sự như Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu ấn máy điện thoại bàn kêu Lâm Chí ở bên ngoài văn phòng vào.

Tác giả có lời muốn nói:

Đoạn video này của Lâm tiểu thư, tại ba năm sau lại lần nữa bị đào lên, nếu phải phân tích thêm lần nữa. Thì sẽ ra sao nhỉ!?

Esley: Khĩếp! Đè cái cong cả ngòi bút, hảo chương lực a~

Chương 026: Cố Nghiên Thu tháo Phạt châu xuống

Esley: Cám ơn sự chờ đợi nhẫn nại của mọi người, cuối năm ở chỗ Es làm có khá nhiều dự án nên không tập trung edit được, thời gian sắp tới Es sẽ tranh thủ edit đền bù, mọi người đừng lo Es sẽ bỏ con giữa chợ nhé =)) Mọi yêu mọi ng.

~~

Cố Nghiên Thu chỉ vào di động nói: “Lần trước cậu nói Lâm Duyệt Vi bị chửi mắng là do công ty? Còn có thủy quân anti-fan gì đó nữa.”

Lâm Chí sững sốt, nhớ lại nhẹ gật gật đầu.

“Bạn gái em nói vậy.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Có biện pháp nào có thể giải quyết không?”

Điều này Lâm Chí làm sao biết được, đều do bạn gái truy tình anh chỉ nghe

chữ được chữ không: “..... Em phải hỏi bạn gái đã.”

Cố Nghiên Thu “Àh” thành tiếng, xem như đáp ứng, nói: “VẬY HỎI ĐI.”

Lâm Chí không quên cường điệu trước : “Tiểu Cố tổng, em nói trước, chị đừng ôm quá nhiều hy vọng a, bạn gái em tuy rằng cũng truy tình, nhưng cũng chỉ biết một chút da lông, không chắc cô ấy sẽ biết chuyện này nên giải quyết ra sao.”

Cố Nghiên Thu: “Ừm, tôi biết rồi.”

Lâm Chí: “Aizzz.”

Anh vừa trả lời xong tính đi ra ngoài.

Cố Nghiên Thu đã gọi anh lại.

Lâm Chí: “Tiểu Cố tổng, còn chuyện gì không ạ?” Đây là lại muốn đổi ý sao? Anh đã bảo rồi mà Cố Nghiên Thu là một tiên nữ, thì sẽ không hạ phàm tham dự bát nháo trong giới giải trí đâu.

Cố Nghiên Thu: “Trước khi cậu làm việc, chuyện này không tính là việc công, tôi sẽ tính phí tăng ca cho cậu.”

Lâm Chí vội nói: “Không cần không cần, em chỉ thuận miệng hỏi thôi, động động môi một chút, hơn nữa còn có thể cùng bạn gái liên hệ cảm tình, một công đôi việc.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, THÁNG SAU TÔI TẶNG LƯƠNG CHO CẬU.”

“CẢM ƠN TIỂU CỐ TỔNG.” Mới nhận chức hai tháng đã được tăng lương, Lâm Chí không nhịn được vui sướng mỉm cười, lui ra.

Cố Nghiên Thu cúi đầu làm việc, ngòi của cây bút cũ bị đè cong, đã được cô nhận dịp nghỉ cuối tuần mà thay ngòi mới, nét chữ trôi chảy viết trên giấy lúc này, hết như tâm tình trước đó của cô. Cố Nghiên Thu là một người khá cổ hủ, đối với bút máy cũng vậy, nếu không phải hư đến không thể dùng lại, cô vẫn sẽ cố sửa, mà không nỡ vứt bỏ.

Lúc Lâm Chí tan tầm cố ý gõ cửa văn phòng cô, báo cho cô biết tin nhắn anh đã gọi đi rồi, đối đối phương nói nàng không hiểu nhiều về vấn đề này, nên tìm những người khác hỏi đi, khuyên Cố Nghiên Thu không cần sốt ruột.

Cố Nghiên Thu vừa xếp phần văn kiện đã hoàn tất sang một bên, vừa nhàn nhật mà nói: “Cậu thấy tôi giống đang sốt ruột lắm sao?”

Lâm Chí thấy cô khí định thần nhàn, nói: “..... Không giống.”

Cố Nghiên Thu phất tay: “Tan tầm đi.”

Lâm Chí: “Chị cũng nên sớm tan tầm, em về trước.”

“Mai gặp.”

“Ngày mai gặp.”

Lâm Chí kẹp lấy cặp rời khỏi văn phòng, một tầng office building to như vậy chỉ còn lại mình Cố Nghiên Thu. Qua mười phút, Cố Nghiên Thu bỗng buông bút máy xuống, hai tay nắm lại, mười ngón đan vào nhau, chậm rãi chống cằm, rồi nhẹ nhàng mà thở dài, cô nhìn về phía chiếc di động đang im lặng bên cạnh, đáy mắt hiện lên một tia nôn nóng.

Sao vẫn chưa có thông báo, đã một buổi trưa rồi, Lâm Duyệt Vi phải bị

không mắng nhiều thì mắng ít chứ.

Buổi tối 9 giờ rưỡi.

Khi Cố Nghiên Thu tan việc, cô vẫn khóa cửa văn phòng và toàn bộ tầng lầu như mọi khi. Trong lúc chờ thang máy đang dừng lại ở tầng một, chạy lên tầng của văn phòng, lúc sắp sửa bước vào thang máy, đúng lúc này, Cố Nghiên Thu lại bất chợt nghe được một tiếng động lạ.

Hình như tiếng động được truyền đến từ cầu thang bộ, Cố Nghiên Thu nhìn thang máy sắp tới, nghĩ nghĩ, bước tới cửa cầu thang.

“Có người ở bên đó sao?” Giọng cô vang dội trong hành lang trống trải, toàn bộ hệ thống cảm ứng động tĩnh vì tiếng kêu của cô mà bật mở, một chiếc bóng màu xanh xám khẽ lướt qua khóe mắt cô.

“Ai ở bên đó!” Dù chỉ là một cái liếc mắt, Cố Nghiên Thu vẫn phát giác được trạng thái vội vàng hấp tấp của người này, không giống người trong công ty.

“Đứng lại!” Cố Nghiên Thu không chút do dự đuổi theo, hôm nay cô mang một đôi giày đế bằng, cho dù có bắt chạy cũng khá thuận tiện, thân thể cô cao gầy, động tác nhanh nhẹn, không thêm một bậc hai cấp nhảy xuống, mà trực tiếp chống tay lên tay vịn cầu thang trượt xuống, thân hình cô rung động, vòng eo nhẹ nhàng linh hoạt, trượt một cái đã xuống hơn nửa tầng lầu.

Kẻ bỏ chạy là một người đàn ông có dáng người thấp bé, mặc áo thun màu xanh xám, gã cướp đường chạy như điên, chỉ thấy người thấy phía sau như diễn viên, tốc độ cực kỳ mau, góc áo tung bay, khiến gã sợ đến kinh hồn táng đảm, không có thời gian xem kỹ đối phương là một cô gái, chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy trốn.

Cố Nghiên Thu thấy gã sắp chạy được xuống lầu một, nếu gã chạy ra khỏi lầu một thì tốt, vì đại sảnh lầu một có bảo an, nhưng phía dưới lầu một lại gara hầm ngầm, nếu để gã chạy vào gara, chỉ sợ muốn bắt cũng khó khăn.

Cố Nghiên Thu không chút do dự ném thẳng túi xách trong tay vào gáy đối phương, người nọ nghe tiếng gió, vội nhảy về phía trước, chiếc túi vừa lúc nện vào lưng gã, trong túi chứa hồ sơ công tác Cố Nghiên Thu mang từ công ty về nhà, cùng hai loại sản phẩm điện tử, khiến đối phương lão đảo một cái, ngã nhào xuống đất.

Người đàn ông vội bò dậy, tính chạy tiếp.

Cố Nghiên Thu vội đuổi tới, một tay nắm chặt gáy cổ áo gã, một tay dùng sức kéo gã về phía mình, bắt gã đối mặt với cô: “Anh là ai? Việc gì phải lên lút.”

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ sa sầm mặt, hai mắt lõm sâu vì thiếu ngủ nhìn chăm chăm vào cô.

Cố Nghiên Thu: “Không nói gì thì đừng trách tôi giao anh cho bảo an.”

Người đàn ông giật cổ áo ra, để lộ một hình xăm Thanh Long, chỉ nhìn một lần là ấn tượng.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Đây đã là thời buổi gì rồi, mà còn tính chơi trò xã hội đen?

Cố Nghiên Thu mất kiên nhẫn: “Nói.”

“Không muốn chết thì đừng lo chuyện bao đồng!” Người đàn ông quát về

phía cô, giọng nói như đao hòa với cát, khá khàn khàn.

Cố Nghiên Thu xem xét chiếc túi phình to rơi phía sau lưng gã, rồi tháo chuỗi Phật châu bảo bối trong tay xuống, nhẹ nhàng nhét vào túi quần.

Hơi nhú mày lại, nói: “Ăn trộm? Thế mà dám trộm tới nơi này? Trộm lâu mấy?”

Người đàn ông bỗng vùng tay ra một quyền.

Cố Nghiên Thu nghiêng đầu nhẹ nhàng tránh thoát, không nói hai lời duỗi tay nắm chặt cổ áo gã, mạnh mẽ kéo hẳn sang một bên, nâng đầu gối lên, đá vào chính giữa bụng đối phương, người đàn ông phát ra một tiếng rên thống khổ.

Cố Nghiên Thu không cho anh ta cơ hội thở dốc, hai tay siết chặt một cánh tay đối phương bỗng nhiên kéo đối phương về phía mình, người đàn ông phản ứng còn chậm hơn dự liệu của cô, bả vai Cố Nghiên Thu trầm xuống, ném người trong tay xuống đất.

Một đòn quật ngã qua vai vô cùng đẹp mắt, nếu có người quay được cảnh này, có thể dùng làm giáo trình thực chiến diễn luyện.

Người đàn ông ôm bụng, trước mắt biến thành màu đen, dạ dày như dòi sông lấp biển, “Tôi.....”

Cố Nghiên Thu bước tới chỗ người đàn ông đang bò dậy, gã chống lưng vào tường, chăm chú nhìn cô gái xinh đẹp không tì vết đang chậm rãi tới gần, một khi Cố Nghiên Thu tháo chuỗi xuống Phật châu thì giống như mất đi vật phong ấn cô, một cỗ lệ khí không ngừng phát tán, khí tức bức người sắc sảo lộ ra giữa hàng lông mày khiến người phải lo sợ.

Người đàn ông nuốt nuốt nước miếng, bỗng sinh ra một loại cảm giác muốn bỏ chạy.

“Có nói hay không?”

Gã vội nhào tới, nhưng vừa giơ tay đã bị hai tay cô bắt chéo sau lưng, nhấc chân muốn đá lại bị Cố Nghiên Thu nhìn thấu, một chân hung hăng đá vào cẳng chân gã, khiến gã hét thảm một tiếng, Cố Nghiên Thu một tay đè cánh tay gã, một cái tay khác ấn vai đè hẳn vào vách tường.

Điều này khiến cánh tay gã giống như sắp bị chặt đứt, đau nhức vô cùng, cao giọng xin tha nói: “Tôi nói tôi nói! Tôi chỉ trộm—“

“Muộn rồi!” Cố Nghiên Thu mặt mày thâm trầm cắt ngang lời hắn, đá liên tiếp mấy cú vào người gã, không lưu tình chút nào.

“Cứu mạng — cứu mạng a —“

Có lẽ do hai người quá ồn ào huyên náo, bảo an đang trực ban trên lầu một vội vàng chạy tới.

Cửa cầu thang vừa được đẩy ra.

Bảo an chỉ nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, đang thông thả ung dung mang chuỗi Phật châu lên tay, vừa mang xong, thì tao nhã hữu lễ mà nhìn anh cười: “Đây là một tên trộm, cảm phiền anh đưa đến cục cảnh sát, chiếc túi kia là tang vật.”

Bởi vì Cố Nghiên Thu quá đẹp, nên bảo an rất có ấn tượng, anh nhớ rõ cô là nhân viên của tòa cao ốc này, hình như còn là một vị giám đốc: “Dạ, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.”

Bảo an nhìn sang bên cạnh, gã trộm trong lời cô hiện giờ đã ngã trên mặt đất, một tay ôm bụng, một tay ôm chân co ro, run bần bật mà nôn khan.

Bảo an: “.....”

Cố Nghiên Thu: “Ngày mai gặp, vất vả rồi.”

Bảo an ngơ ngác: “Hẹn gặp lại.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng gạt đầu một cái đáp trả, lúc đi ngang qua đối phương, đôi mắt cô đã quay về sự đăm nhiên như mọi khi, siêu thoát trần tục.

Bảo an chờ cô tiến vào thang máy mới hồi phục tinh thần lại, kêu lên: “Chờ một chút.”

Nhưng cửa thang máy ở trước mặt anh đã chậm rãi khép lại.

Bảo an đành từ bỏ, lời tên trộm đang nằm dưới đất lên, thu gom tang vật, gã trộm vừa nhìn thấy anh đã như vớ được phao cứu sinh, nắm chặt không dám buông tay, thật sự là một chuyện kỳ lạ.

Esley: =)) Cố tổng nổi giận rồi.

Cố Nghiên Thu lái xe rời khỏi gara tầng hầm, trên đường cô nhận được một cú điện thoại từ Lâm Chí.

Cố Nghiên Thu mở chế độ điện thoại rảnh tay, giọng Lâm Chí vang lên trong xe: “Tiểu cố tổng.”

Cố Nghiên Thu: “Nói.”

Lâm Chí nghe thấy giọng cô hơi khác lạ bèn quan tâm hỏi: “Chị không thoải mái sao?”

Cố Nghiên Thu nắm chặt tay lái, nhẹ nhàng mà hít vào một hơi, khôi phục ngữ điệu bình thường, nhàn nhạt nói: “Không có gì, mới rời khỏi gara tầng ngầm .”

Lâm Chí àh một tiếng, nói tiếp: “Vậy chờ chị về đến nhà mới nói hay nói bây giờ.”

“Bây giờ đi.” Cố Nghiên Thu vừa vặn cần một ít chuyện dời lực chú ý.

Lâm Chí bèn mở miệng: “Bạn gái em xác thật không hiểu chuyện này, cô ấy đã hỏi một người bạn làm bên marketing, người ấy nói Lâm Duyệt Vi bị bôi đen không phải do tổ tiết mục ra tay mà do một tuyển thủ khác làm.”

“Cậu nói kỹ một chút.”

“Dạ, tổ tiết mục xuống tay thì rất đơn giản, bởi vì như vậy là lãng xê yêu cầu nhiệt độ, chỉ cần xem cắt nối biên tập là có thể nhìn ra, tổ tiết mục sẽ không cố tình cắt quá thành hư. Còn tuyển thủ thì bởi vì cạnh tranh, các thí sinh nam không thi cùng một bảng, nên chúng ta có thể loại trừ. Còn lại năm mươi thí sinh nữ, trong đó chỉ có năm người có thể xuất đạo, Lâm Duyệt Vi chiếm một vị trí thì sẽ ít đi một xuất, hiện tại thanh danh cô ấy tệ như vậy, thì chỉ cần ở phía sau quạt gió thêm củi một chút, tốn chút công sức. Thì sau khi tiết mục kỳ sau công chiếu, chắc chắn sẽ có tin xếp hạng của Lâm Duyệt Vi giảm xuống.”

“Vậy làm sao để giúp cô ấy cứu vãn danh tiếng?”

“Chị hỏi đúng trọng điểm rồi.” Lâm Chí thở dài, nói, “Bạn của bạn gái em nói, tiết mục đã chiếu tới vòng 7, hơn một nửa một chút, tổ tiết mục vẫn luôn muốn nhiệt độ này, nên sẽ không cắt nổi biên tập ưu đãi cô ấy.”

“.....”

“Người bạn ấy còn nói.....” Lâm Chí muốn nói lại thôi.

“Nói cái gì?” Cố Nghiên Thu thả chậm chân ga, giảm tốc độ xe xuống bình thường, tâm trạng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

“Nếu không thể xoay ngược tình thế, sợ sẽ thành vật tế thiên.”

“Cô ấy sẽ bị đào thải ?”

“Dạ.” Lâm Chí nói xong tranh thủ thời gian thêm một câu, “Nhưng hy vọng xuất đạo vẫn còn rất lớn, hiện tại lưu lượng chính là vương đạo, nổi tiếng vì tai tiếng vẫn là nổi tiếng, bao nhiêu người mua hot search cũng không thể leo lên nổi hạng nhất, Lâm Duyệt Vi vừa leo lên hạng nhất, vượt qua từng vòng từng vòng một leo lên vị trí hiện tại, tổ tiết mục sẽ không bỏ qua một miếng thịt mỡ như vậy.”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu trầm ngâm nói, “Quay lại cậu giải thích cho tôi một chút về quá trình bỏ phiếu đi.”

Lâm Chí: “.....” Lúc này tiên nữ thật sự muốn hạ phàm rồi.

Cố Nghiên Thu nói: “Người nọ có thể mua thủy quân mướn anti-fan, có phải tôi cũng có thể mướn lăng xê không?”

Lâm Chí lần đầu tiên nghe được cách nói mướn người lăng xê, nhưng trong tầm hiểu biết của Cố Nghiên Thu thì cũng có thể hiểu được, anh không sửa

Cố Nghiên Thu, trả lời: “Theo lý thuyết thì có thể.”

“Vậy là được.” Trên danh nghĩa Cố Nghiên Thu có không ít tài sản, đều do mẹ cô khi còn sống giúp cô mua. Tuy rằng không biết mời thủy quân hay nhờ người lặn xê phải mất bao nhiêu tiền, nhưng vẫn có thể gồng gánh nổi.

Cố Nghiên Thu hỏi: “Chuyện này cụ thể phải thực hiện ra sao? Tôi nên đi hỏi ai?”

“..... Để em hỏi bạn gái nữa,” Lâm Chí kiến nghị, “Nếu không hay là em cho chị số điện thoại của bạn gái em nhé?” Để anh khỏi phải lặn qua lộn lại làm cú đưa thư.

Cố Nghiên Thu cự tuyệt rất kiên quyết: “Không cần.”

Lâm Chí bật thốt lên hỏi: “Vì sao ạ?”

Cố Nghiên Thu: “Không vì sao hết, còn nữa.....”

Lâm Chí: “Dạ?”

Cố Nghiên Thu: “Không được nói thân phận của tôi với bất kỳ ai.”

Lâm Chí nghĩ trăm lần cũng không nghĩ ra lý do, đành đi hỏi bạn gái cho rồi.

Cố Nghiên Thu vào cổng, xem lại di động lần nữa, Lâm Chí gọi cho cô tài liệu về quy trình bỏ phiếu, còn làm thế nào để mời thủy quân cùng mượn người lặn xê, thì anh vẫn còn đang hỏi, mong cô tiếp tục chờ đợi.

Cố Nghiên Thu download file tài liệu, dựa theo chỉ dẫn bỏ phiếu, rồi cầm

áo ngủ vào phòng tắm tắm rửa.

Cô bọc khăn lông lên đầu, lau mái tóc dài còn vươn nước, từ phòng tắm bước ra. Cong một chân ngồi lên giường, khẽ lướt qua màn hình di động, bật sáng màn hình, hiển thị có tin nhắn mới.

Trong đó tin đầu là từ Lâm Chí, những tin còn lại bên dưới là thuộc về.....

Cố Nghiên Thu click mở, ảnh đại diện của đối phương là hình một con mèo Ragdoll, người ấy hỏi cô: 【 hôm nay tâm tình thế nào? 】

Cố Nghiên Thu trả lời hai chữ: 【 không tốt 】

Di động đột nhiên chấn động, tiếp theo là tiếng đổ chuông, lời mời chuyển tiếp cuộc gọi, Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm chú mèo Ragdoll giữa màn hình, ánh mắt u tĩnh, thật lâu sau, cô ấn chuyển tiếp.

” Meo ô .....”

Màn hình bị một con mèo Ragdoll y như hình đại diện chiếm giữ, chỉ là con mèo Ragdoll này toàn thân trắng muốt như tuyết, lông dài mềm mại, phía trên phần lỗ tai có một chút màu đen, đôi mắt như đá quý xanh lam, thập phần xinh đẹp.

Cố Nghiên Thu không khỏi nhẹ mỉm cười.

“Hiện tại chỉ có Schrodinger có thể làm cậu cười như vậy.” Một cô gái xuất hiện phía sau chú mèo, giơ móng vuốt của con mèo lên cùng Cố Nghiên Thu ở màn hình trước nhéo giọng nói chào hỏi: “Ba ba khỏe không, đã lâu không gặp, meo ô ~”

Tuổi tác của cô gái cũng tương đương Cố Nghiên Thu, chừng hai mươi lăm

tuổi, ngũ quan cân đối, dung mạo diễm lệ, nhẹ nhàng mỉm cười.

Schrodinger một chút cũng không nể mặt cô, bò ra khỏi tay cô, cô gái vội dùng một tay vớt nó lại, xoa lên đầu nó, Schrodinger tránh thoát không được, nhưng chỉ có thể kêu meo meo để phát tiết.

Cố Nghiên Thu ngấm Schrodinger — tên của chú mèo Ragdoll, nói: “Hình như hơi gầy.”

Cô gái giận nói: “Nói vậy, mỗi ngày mình đều cân nó mà, so với trước khi cậu rời đi còn mập hơn ấy, cậu xem lại mắt mình đi?”

Cố Nghiên Thu cười cười, nói: “Vậy cậu cũng biết cách chăm sóc lắm.”

“Dù sao cũng tốt hơn cậu.” Cô gái khẽ hừ một tiếng.

Cố Nghiên Thu vẫn mỉm cười, nhưng không hề nói tiếp. Ý cười trên môi cô gái nọ cũng chậm rãi biến mất, Schrodinger nhảy khỏi tay cô, uyển chuyển nhẹ nhàng phóng đi, từ trên giường nhảy xuống dưới giường, cô gái lại như không hay biết, nhìn chăm chăm Cố Nghiên Thu gương mặt trên màn hình nói, nói: “Cậu..... vẫn luôn như vậy?”

Cố Nghiên Thu nói: “Mình không sao.”

Cô gái lộ thần sắc lo lắng nói: “Cậu.....”

Cố Nghiên Thu nhìn thẳng vào cô: “Thật sự không có việc gì, so với lúc trước khá hơn nhiều, cậu biết mình.....” Cố Nghiên Thu chỉ có thể nói sơ lược, “Nếu không có chuyện gì khác, mình cúp máy trước, mình hơi bận.”

“Nghiên Thu, cậu nghe mình khuyên một câu –“

“Ngủ ngon.” Cố Nghiên Thu duỗi tay tắt video.

Cố Nghiên Thu click mở tin nhắn từ Lâm Chí, phát hiện là một dãy số lạ, Lâm Chí nói đó là số điện thoại bạn của bạn gái anh, anh cũng nói thật, người bạn này nói dễ nghe là Marketing, chứ kỳ thật chính là người của thủy quân, rất có đạo đức nghề nghiệp, không lừa già dối trẻ, đáng tin cậy. Mới nói hai câu đã nghe mùi quảng cáo tiếp thị rồi.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cố Nghiên Thu từng nghĩ nếu không hay là cứ chờ Lâm gia xuất thủ là được rồi.

Lâm gia tuy cũng có quan hệ tốt trong hai giới chính-thương (chính trị và thương gia), chỉ cần mở miệng, thì một tiết mục nho nhỏ sẽ không mạo hiểm đắc tội Lâm gia cản trở tiền đồ của Lâm Duyệt Vi, nhưng thứ nhất quan hệ giữa Cố Nghiên Thu cô cùng Lâm Duyệt Vi trên thực tế cũng không thân lắm, cô không có quyền quản chuyện này.

Thứ hai cô vẫn còn nhớ tối hôm cô bắt gặp Lâm Duyệt Vi ở ven đường, bộ dáng hôm ấy của nàng, khiến cô cảm nhận được rằng có lẽ Lâm Duyệt Vi không muốn để cho người nhà nhúng tay vào, nếu cô tự tiện giúp Lâm Duyệt Vi thì cũng không được tốt lắm.

Nhưng sau cùng Cố Nghiên Thu vẫn quyết định, gọi cho dãy số kia, người nhận cuộc gọi là một cô gái trẻ.

Cố Nghiên Thu cảnh giác hỏi một câu: “Xin hỏi cô có biết tôi là ai không?”

Nhân viên nọ nói: “Không biết, lúc giới thiệu không nói, ngài có yêu cầu gì? Xưng hô như thế nào?”

“Tôi họ Lâm.” Cố Nghiên Thu *dùng họ này dùng tới nghiện rồi.*

Nghiệp vụ viên hơi sững sốt, nghĩ tới chuyện gì đó, nói tiếp: “Lâm..... Cô Lâm, xin hỏi cô có nhu cầu gì?”

Cố Nghiên Thu nói ra yêu cầu, bởi vì cô không hiểu giới giải trí, nói tới nói lui càng nói càng rối, nhân viên nọ phải trao đổi hồi lâu, mới hiểu được yêu cầu của cô.

Cố Nghiên Thu bổ sung: “Tôi không biết rõ lắm, nhưng chỗ cô chắc phải có gói dịch vụ cao cấp, cung cấp dịch vụ chất lượng?”

“Có, nhưng giá cả tương đối cao.”

“Tiền không phải là vấn đề.”

“Chúng tôi tính tiền theo đầu phiếu.” Nhân viên nọ báo giá đại khái cho cô.

Cố Nghiên Thu nghe xong kinh ngạc nói: “Chỉ có ngần ấy thôi à?”

Nhân viên nọ: “.....” *Cảm nhận như mình mới vừa bị tiền tài khinh bỉ.*

Cố Nghiên Thu: “Loại đắt nhất rồi sao?”

Nhân viên lại báo giá mới, nói: “Chúng tôi sẽ giúp ngài lên phương án, bao trọn gói.”

Cố Nghiên Thu: “Cứ như vậy đi, khi nào có thể bắt đầu làm việc.”

Nhân viên: “Bởi vì yêu cầu của ngài tương đối cụ thể, đặc biệt, tôi sẽ chuyển tiếp cuộc gọi của ngài cho quản lý, quản lý sẽ tự mình cùng ngài nói.”

“Được.” Cố Nghiên Thu nói, “À những gì tôi mới nói cùng cô, mong cô đừng tiết lộ với bất kỳ ai, bao gồm cả người giới thiệu công ty của cô với tôi.”

Nhân viên: “Tôi hiểu.”

Quản lý nói với Cố Nghiên Thu thương vụ này không nhỏ, hai người nói chuyện hồi lâu, mới định được cục diện.

Cố Nghiên Thu cúp điện thoại, sấy tóc xong, thì nằm vào ổ chăn, nhìn thẳng lên trần nhà nơi đỉnh đầu, hệt như cô muốn họa tiết trên trần khắc vào trong mắt, vĩnh viễn cũng không thể phai mờ.

Rồi cô từ từ khép mắt lại, không bao lâu sau đã lâm vào giấc ngủ.

***

Lâm Duyệt Vi nhìn cả đồng thỏ nhồi bông to có nhỏ có ở bày biện khắp góc tường mà hạn hán lời. Từ lần ba lô Thiệu Nhã Tư chưa bao giờ treo bất kỳ thứ gì, đột nhiên treo một con thỏ bông, thì cả đám fan y như bị phát cuồng, không ngừng tặng thỏ nhồi bông cho nàng, đến nỗi chất đầy cả một góc.

Thiệu Nhã Tư rất sáng khoái, từ bên trong chọn ra vài con đẹp nhất đưa cho Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi đặt đại lên đầu giường, con nhỏ thì treo trên tường, nhưng ánh mắt của nàng thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía con thỏ treo trên ba lô Thiệu Nhã Tư.

Không biết vì sao từ khi đưa con thỏ ấy cho Thiệu Nhã Tư, thì nàng luôn cảm thấy tâm thần bất định không yên.

Nên nói như thế nào nhỉ...thật ra nàng có chút hối hận? Nhưng đồ cho người ta rồi lấy lại thì không được tốt lắm?

Lâm Duyệt Vi ưu sầu tới nứt cả da đầu.

“Cậu bị ngứa đầu à?” Thiệu Nhã Tư nhìn nàng hỏi.

“Có một chút.” Thần sắc Lâm Duyệt Vi vẫn tự nhiên, buông tay xuống.

Thiệu Nhã Tư nói: “Cậu chờ mình một chút, mình nhớ xxx có một loại dầu gội rất tốt, để mình kiểm cho cậu.” Thiệu Nhã Tư nói xong liền ra cửa.

Lâm Duyệt Vi đứng lên, vừa thỉnh thoảng quay đầu nheo mắt nhìn cửa, vừa rón rén bước tới chỗ túi xách của Thiệu Nhã Tư.

Phòng ký túc xá bên cạnh tuy có cách âm, nhưng cửa lại mở ra, nên có thể nghe được tiếng Thiệu Nhã Tư ở hành lang cùng mấy cô cách vách nói chuyện.

“Đầu mình gần đây có chút ngứa, dầu gội đầu lần trước cậu nói còn không ấy?”

“Để mình xem lại, trong hành lý hình như còn một chai.”

“Tốt quá.”

“Tìm được rồi, nhưng hơi ít, có thể không đủ dùng bao lâu, để mình đặt thêm trên mạng.”

“Cậu cho mình liên kết đi.”

“Gởi qua di động nha?”

” Được đó.”

“Quên mất có số nhau mà ha ha ha ha.”

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay cời sợi dây treo con thỏ, bất thành hình sau lưng vang lên một tiếng: “Lão Lâm, làm gì đấy?”

Lâm Duyệt Vi nhanh chóng thu tay lại, nàng nghe ra đó là giọng của một cô bạn cùng phòng khác, nàng xoay nở nụ cười không chê vào đâu được, dùng ngón tay cầm một cọng tóc dài lên nói: “Mình thấy có một sợi tóc, nên nhặt nó lên bỏ vào thùng rác.”

Bạn cùng phòng nhìn giấy gói quả tháo ra bỏ đầy đất, cơ hồ không chỗ đặt chân, thấy Lâm Duyệt Vi bỗng đứng nổi hứng ưa sạch sẽ, giơ ngón tay cái lên, nói: “Chỗ chúng ta toàn nhờ vào cậu.”

“Không cần khách khí.” Lâm Duyệt Vi cười cười.

Bạn cùng phòng lôi ra từ trong va-li một cái mặt nạ, bước vào toilet đắp mặt.

Lâm Duyệt Vi đang muốn tiếp tục—

“Mình đã về rồi đây, còn đồ tốt ngăn ngựa đầu cho cậu nữa.” Thiệu Nhã Tư cùng tiếng, đồng loạt xuất hiện ở cửa.

Khiến mắt Lâm Duyệt Vi tràn ngập tuyệt vọng.

Thiệu Nhã Tư thấy biểu tình nàng khó coi, vội buông đầu gối đầu xuống, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không có gì, cảm ơn cậu.”

Thiệu Nhã Tư: “Không cần, bọn mình còn cần nói cảm ơn à. Mình bỏ vào phòng tắm cho cậu, nắp màu xanh biển, bình thân nửa trong suốt, trông như vậy nè, lần sau dùng cái này gọi, đừng lấy sai đó.”

“Ừm.”

Thiệu Nhã Tư tiến vào toilet, vừa lúc đụng phải bạn cùng phòng ban này, hai người nói chuyện vài câu, không để ý một bóng người chạy tới chạy lui sau lưng trong phòng ngủ.

Lúc Thiệu Nhã Tư trở về, Lâm Duyệt Vi đã nở nụ cười niềm nở.

Thiệu Nhã Tư cũng mỉm cười đáp trả, nhưng kỳ thật đối với nụ cười ấy của Lâm Duyệt Vi nàng có phần hơi khó hiểu. Nàng nhắc ba lô lên, từ bên trong móc ra một cái notebook, rồi cài khóa lại, nhìn thấy phía bên trái trống trải, nàng bỗng có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Lâm Duyệt Vi nằm ở trên giường đọc sách, dư quang vẫn luôn chú ý động tác của Thiệu Nhã Tư.

Chờ Thiệu Nhã Tư lật xem đồng hồ con, lục tìm trên giường dưới giường xong, nàng mới hỏi: “Cậu tìm gì vậy?”

Thiệu Nhã Tư vội la lên: “Con thỏ của mình mất tiêu rồi.”

“Con thỏ nào, không phải đều ở bên đó sao?”

“Con cậu tặng mình kia.”

Lâm Duyệt Vi vừa nghe, đành giả bộ, vội vàng giúp Thiệu Nhã Tư tìm, hai

người lật tung đảo lộn cả căn phòng, cuối cùng tìm được một góc chần của Lâm Duyệt Vi.

Thiệu Nhã Tư muốn cầm lấy, lại bị Lâm Duyệt Vi giành trước.

Thiệu Nhã Tư nháy mắt nhìn nàng, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Lâm Duyệt Vi ấ một tiếng, làm ra vẻ trầm tư, nói: “Mình nghe mẹ mình nói, đồ vật cũng có linh tính, nó xuất hiện trên giường của mình thế này, có phải có ý đó không?”

Thiệu nhã tư: “Ý gì?”

“Có lẽ nó đã nhận chủ.” Lâm Duyệt Vi nghiêm trang mà nói, rồi mới nhú mày nhìn về phía Thiệu Nhã Tư, “Phỏng chừng là nhận mình làm chủ, để ở chỗ cậu sợ sẽ xảy ra một số chuyện không tốt.”

Thiệu Nhã Tư: “.....”

Lâm Duyệt Vi đem con thỏ giấu vào dưới gối, vung tay bước về phía đồng thỏ trong góc: “Con này để lại chỗ mình đi, mình giúp cậu chọn một con khác, do người khác tặng cho cậu, vốn dĩ là của cậu, thế thì không sợ gì nữa.”

Thiệu Nhã Tư: “.....”

Tác giả có lời muốn nói:

Thiệu tiểu mỹ nhân: Ủa, thỏ con của mình hiuhiuhiu

Lâm tiểu thư: Cái gì thỏ con của cậu, là thỏ con của mình, lão bà của mình tặng cho mình, cuối cùng cũng phải quay về, bằng không lúc về sẽ khó ăn

nói lắm [hô]

Đoán xem giữa hai người Lâm-Cổ ai có thể đánh nhau → _ →

Esley: Hix es vừa bị “*lệnh triệu tập*” trên group Bách Hợp Tiểu Thuyết nên lật đặt phóng lên post chương mới T_T xin lỗi mọi người dạo này Es ăn chơi sa đọa quá hông thèm edit.

Chương 027: Kim chủ thần bí Cổ Nghiên Thu

Cho dù nhận được ánh mắt như thiếu năng trí tuệ của Thiệu Nhã Tư, Lâm Duyệt Vi vẫn kiên trì thực hiện lời nói của mình. Nàng từ trong đồng cỏ bông tìm ra một con đũa ra so với con trước kia không khác biệt là mấy, điểm khác nhau duy nhất là chỗ tai con này không to bằng con kia.

Lâm Duyệt Vi lâm vào trầm tư.

Đôi tai to kia làm nàng nhớ tới buổi sáng ngày thứ hai ở nhà của nàng cùng Cổ Nghiên Thu, Cổ Nghiên Thu cũng từng vẽ một con thỏ giống vậy, cũng có hai cái tai to như thế.

Thiệu Nhã Tư thấy nàng cầm con thỏ không bỏ, nhin không được nói “Không phải cậu không nỡ cho mình à?”

Lâm Duyệt Vi không nghe rõ, hỏi lại “Cậu nói gì?”

Thiệu Nhã Tư chớp mắt, lắc đầu nói “Không có gì, cậu thích con này hả? Hay là mình tặng cậu.”

Kỳ thật Thiệu Nhã Tư cũng không thích thỏ con lắm, sở dĩ trước đây nàng thích nó là bởi vì do Lâm Duyệt Vi tặng nàng, nàng trọng bằng hữu, cho nên chỉ cần Lâm Duyệt Vi thích thì nàng đều có thể cho.

Lâm Duyệt Vi vốn đã rất chột dạ, càng nghe càng thấy giống như Thiệu Nhã Tư khá tổn thương, vội vàng nhét con thỏ vào tay Thiệu Nhã Tư, vỗ vỗ, nói “Không cần không cần, mình có một con là đủ rồi, dù sao cũng không thể mang ra ngoài.”

Thiệu Nhã Tư hỏi “Sao cậu không thể đeo ra ngoài?” rồi nhìn camera, khẽ hỏi thêm vào tai nàng, “Không phải nói hai đứa mình xào CP sao? Làm vậy vừa vặn có thể xem như đồ cặp.”

Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu, thoáng trợn to mắt dòm Thiệu Nhã Tư.

Thiệu Nhã Tư lại tiếp tục dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe thấy nói “Những tin trên mạng mình đều biết cả, mình còn dạo nhóm chat của fan CP siêu cấp, fans đều nói y như thật.”

Thiệu Nhã Tư nghịch ngợm mà cười cười.

Lâm Duyệt Vi “...”

Nàng còn tưởng Thiệu Nhã Tư không biết, chí ít sẽ không sẽ không biết nhiều như thế, không ngờ...

Thiệu Nhã Tư nói tiếp: “Cho nên cùng đeo nhé?”

Lâm Duyệt Vi nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu nói “Mình sợ lại có người tặng thêm, đến lúc đó trong phòng có hai đồng thỏ bông, cậu không cảm thấy rất đáng sợ sao?” Lâm Duyệt Vi có chứng sợ không gian khép kín, nhưng vì đang ở bên ngoài không thể không nhẫn nại, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Thiệu Nhã Tư nói “Cũng được, vậy mình cứ đeo tiếp, sau này thấy cậu đeo thế nào mọi người cũng nghĩ là do mình tặng cậu, vả lại cậu cũng không thể vì lý do này mà không cho thỏ con xuất hiện trong cuộc sống được, đúng không?.”

Lâm Duyệt Vi “Ồm.”

Thiệu Nhã Tư nói: “Còn nữa nếu cậu không thích quà fan tặng chất thành một đồng có thể xem như tặng lại cho mình, nhiều thêm vài con thỏ bông cũng chẳng là bao.” Thiệu Nhã Tư cong môi chỉ về phía đồng thỏ bông nằm trong góc tường.

Thiệu Nhã Tư kéo cả hai tay nàng, lay lay nói “Cứ vậy đi, mình sẽ nói với mọi người do mình tặng cậu, cậu không thích lắm, nhưng bị mình ép buộc đeo lên.”

Lâm Duyệt Vi rút cuộc đành phải nói “Được rồi, mình đồng ý, đừng nói nữa.”

Như vậy cũng tốt, tránh tình trạng trong tương lai nàng lỡ miệng nói mình thích con thỏ bông này, hoặc là ra cửa lỡ mang theo nó, chẳng phải là tự vả mặt mình sao.

Thiệu Nhã Tư hôn một hơi trên mặt nàng, rồi quay về nghiên cứu bút ký.

Lâm Duyệt Vi quay người trở về giường, ngón tay cái lau một chút lên chỗ vừa bị hôn, tránh đi ống kính, khẽ cau mày.

Sau khi Lâm Duyệt Vi treo được con thỏ bông lên đầu giường thì an tâm đêm nay mình sẽ được ngủ ngon giấc, kết quả nằm mơ mơ thấy một con thỏ tinh cực lớn, con thỏ tinh ấy mọc ra một đôi mắt và đôi tai rất to hoàn toàn không hề cân xứng với lập thể khuôn mặt, không những thế nó còn nhảy cẫng đuổi theo phía sau nàng, đôi mắt đáng yêu moe cute chột biến thành màu đỏ tươi, dữ tợn hả to miệng muốn ăn nàng.

Trước khi Lâm Duyệt Vi ở trong mơ sắp bị con thỏ tinh ăn vào trong bụng thì đồng hồ báo thức kịp thời vang lên.

Nàng còn chưa hết sợ hãi mở to hai mắt, trong buổi sớm mai mờ lung đối diện với con thỏ bông treo trên đầu giường, khiến nàng sợ tới mức lăn từ trên giường xuống đất.

Thiệu Nhã Tư ngồi dậy từ chiếc giường đối diện, dụi mắt hỏi nàng “Cậu tỉnh rồi à?”

Lâm Duyệt Vi nuốt nuốt nước miếng, dời tầm mắt khỏi con thỏ bông “... Tỉnh rồi.”

Thiệu Nhã Tư “Cậu rửa trước hay mình?”

Cô đang hỏi về chuyện rửa mặt.

Lâm Duyệt Vi nói “Mình trước.” Bây giờ nàng rất cần một chút nước lạnh để trấn tĩnh tinh thần.

“Vậy mình lại nhắm mắt một chút.” Thiệu Nhã Tư khẽ trở mình, rồi tiếp

tục ngáy o o.

Vì đã tới giờ rời giường, nên Lâm Duyệt Vi được mở đèn giữa phòng, bước vào toilet, nàng hất nước mát vào mặt, mới có thể xua đi những hình ảnh đen tối trong mơ. Sau khi Lâm Duyệt Vi rửa mặt xong, Thiệu Nhã Tư cũng những cô bạn cùng phòng khác thay phiên nhau rửa mặt.

Lúc ra cửa, nàng nhìn lại con thỏ kia, do dự một chút, Thiệu Nhã Tư đã chủ động giúp nàng đeo vào ba lô.

Lâm Duyệt Vi “...”

Được rồi, dù sao nàng cũng thích vậy mà.

***

Sách lược sơ bộ của Cố Nghiên Thu và thủ lĩnh thủy quân sau khi được bàn bạc thương lượng, thì được quyết định thống nhất bắt đầu thử nghiệm trên các diễn đàn lớn, thủ lĩnh thủy quân từng nói với cô, theo lưu lượng bị bôi đen như thác đổ hiện tại, những gì bọn họ có thể làm có hạn, Cố Nghiên Thu biết anh ta nói thật, bèn nói không thành vấn đề, chỉ cần có thể tạo được chút hiệu quả là được rồi.

Thủ lĩnh thủy quân còn nói: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức có thể, xin ngài cứ yên tâm.”

Khi ấy Cố Nghiên Thu chỉ mỉm cười không trả lời.

Mọi việc giống như câu 'vật cực tất phản'[1], một người càng bị nhiều người chỉ trích, thì sẽ có một số người sinh ra tâm lý trái ngược, kích thích họ thương cảm cho người ấy hơn. Nếu xử lý thích đáng, thì có thể biến lưu lượng anti-fan chuyển hóa thành người qua đường hoặc fan trung thành.

Trong giới giải trí có rất nhiều minh tinh lên đồ thăm đều dùng cách này, tuy rằng hưởng ứng không bằng lúc ban đầu, nhưng cũng xem như là một biện pháp hữu hiệu.

[1] sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại

Sau khi Cố Nghiên Thu giao hết mọi chuyện cho công ty thủy quân giúp, thì bắt đầu có dư thời gian theo dõi những hoạt động gần đây của Lâm Duyệt Vi. Cô được xem rất nhiều video mới nhất của Lâm Duyệt Vi nhờ các trạm tử tiền tuyến trong nhóm kín, đồng thời còn được bạn gái Lâm Chí chỉ điểm cho vài fan lớn tiền tuyến để follow nắm bắt tin tức mới nhất, mỗi ngày cô đều dùng thời gian nghỉ trưa hoặc sau giờ tan tầm để theo dõi.

Sáng sớm hôm nay, Cố Nghiên Thu đến công ty sớm hơn mọi ngày, đứng trước máy làm cà phê click mở Weibo, vô tình xem được một đoạn video.

Kỹ thuật quay của người này không tồi, rõ ràng có trình độ rất cao, Cố Nghiên Thu không thể tránh né mà lại một lần nữa thấy Thiệu Nhã Tư, hai người bọn họ lúc nào cũng cùng tiến cùng lui giống một cặp song sinh như hình với bóng, không muốn thấy cũng rất khó khăn. Nhưng Fan của Lâm Duyệt Vi nói Thiệu Nhã Tư nhờ xào CP với Lâm Duyệt Vi mà nổi lên, y như ma hút máu, bây giờ đang cùng fan của Thiệu Nhã Tư tạo thế bất lưỡng lập chực chờ cấu xé nhau, hai nhà như nước với lửa, bất kể ảnh nào không bị cắt bỏ khỏi khung hình thì cũng bị chèn gạch đá che lấp cả hình ảnh, dù có thể nào đi nữa thì fan cũng sẽ không cho phép hai người xuất hiện trong cùng một khung hình.

Video này cũng không thể tránh khỏi, nhưng cho dù trên người Thiệu Nhã Tư bị chèn đầy gạch đá, thì Cố Nghiên Thu cũng không thể xem như cô chưa từng xuất hiện.

Trên ba lô Lâm Duyệt Vi treo lưng lửng một chú thỏ bông, là con Cố

Nghiên Thu tặng nàng. Cố Nghiên Thu tuy rằng khá bất mãn vì nó đã từng xuất hiện bên cạnh một người khác, nhưng bây giờ cũng đã quay về nơi cô muốn, hơn nữa cô không phải người có lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng trên môi Cố Nghiên Thu vừa hé nở một nụ cười, thì đã nghe một fan hâm mộ đề nén niềm vui không nổi buộc miệng hét hỏi “Hôm nay hai người mang thỏ bông giống nhau quá”

Cố Nghiên Thu “!!!”

Cô vội vàng nhìn vào ba lô của Thiệu Nhã Tư, người quay video cũng tựa hồ biết nàng suy nghĩ điều gì, di chuyển ống kính quay ba lô của hai người cùng một lúc.

Cố Nghiên Thu “...”

Mấy người này bị mù sao hai con thỏ khác nhau như vậy một con lỗ tai to một con thì bé tí, hay là do cự ly ống kính quá mờ không thấy rõ, chỉ cần thấy một vệt trắng thì kêu là một cặp à, gấu bắc cực cũng trắng sao không bảo là gấu bắc cực luôn đi!?

Trong video Lâm Duyệt Vi còn mỉm cười, nói “Đúng vậy.”

Khiến mắt Thiệu Nhã Tư cong thành hai hình trăng khuyết “Vốn dĩ cô ấy không chịu mang, đều do tôi bức hiếp.”

Fan hâm mộ nói “Tình cảm hai người thật tốt...”

Lâm Duyệt Vi bèn cùng Thiệu Nhã Tư hợp tay làm thành hình trái tim, ăn ý mười phần, rõ ràng có thể nghe thấy không ít tiếng thét chói tai trong đám người.

Cố Nghiên Thu đen mặt tắt video.

Lâm Chí ở bên ngoài gõ cửa tới lần thứ hai cũng chưa nghe thấy tiếng đáp trả, trong lòng lấy làm lạ, đã đến giờ vào ca, từ lúc anh nhậm chức tới nay chưa từng thấy Cố Nghiên Thu đến trễ lần nào.

Lâm Chí đành trở về bàn của mình, nhắn tin hỏi Cố Nghiên Thu, xem vì sao cô còn chưa đi làm.

Sau đó thì máy điện thoại bàn của anh đổ chuông.

“Có việc gì?” Giọng Cố Nghiên Thu nhàn nhạt truyền ra từ microphone.

“Em có một phần văn kiện.” Lâm Chí nói.

“Vào đi.”

“Dạ.”

Chỉ thấy Cố Nghiên Thu an vị ngồi sau bàn công tác, dáng ngồi đoan chính, cô vẫn đang xem văn kiện như mọi khi, nghe thấy tiếng anh bước vào, động một chút lông mày cũng không thềm động, trực tiếp nói “Đến ở bên kia đi.”

Lâm Chí đặt văn kiện xuống một chồng văn kiện trước bàn, phòng ban này có chế độ nhân viên khá rườm rà phức tạp, đặc biệt có rất nhiều chuyện nhỏ cần xử lý, nên những văn kiện Cố Nghiên Thu nắm trong tay đều rất dày, hay do hôm nay anh đặc biệt thấy nó dày hơn?

Lâm Chí nói “Tiểu cố tổng, vừa rồi em có gõ cửa chị không nghe thấy sao? Làm em còn tưởng chị không tới làm.”

“Tôi không nghe thấy.” Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn anh, nghiêng đầu nói, “Có vấn đề gì sao?”

“Không có không có.” Lâm Chí vội lui lại phía sau hai bước, “Không có việc gì nữa em ra ngoài, còn có vài tin nhắn thoại chưa trả lời.”

Lâm Chí đóng cửa rồi vỗ vỗ ngực của chính mình, trong lòng tự nhủ 'chị có vấn đề gì thì mới phải'.

Anh có một loại dự cảm...

Quả nhiên lần thứ hai anh bước vào phòng giám đốc, cây bút trong tay Cố Nghiên Thu đã đổi thành cây bút máy mới.

Bút máy thật đáng thương.

***

Sau khi tiết mục ra tới tập thứ tám, Lâm Duyệt Vi được ban tổ chức cho cơ hội sử dụng di động, nàng mở xem một vài tin nhắn, chọn quay về trang chủ, ba mẹ nàng nói mặc kệ nàng thì thật sự mặc kệ nàng, một câu không nói hai lần, Lâm Duyệt Vi cũng không để bụng. Nàng đọc tin nhắn, ngoại trừ các tin nhắn quảng cáo, thì không còn gì khác.

Giang Tùng Bích vẫn luôn cùng nàng tán gẫu, trêu chọc nàng “Bây giờ cậu xào CP xào nóng như lửa, còn có nhớ hay không ở nhà vẫn còn một người vợ chính quy đang chờ đợi cậu trong đau khổ hử?”

“Cái gì lão bà, đừng nói hươu nói vượn, cậu thích thì cho cậu.” Lâm Duyệt Vi ngồi xổm trên sân thượng, một tay nhặt một hòn đá nhỏ ném lên trời cao xa xa.

“Ha ha.” Giang Tùng Bích khinh bỉ cười hai tiếng, tuy không muốn tiếp tục làm kỳ đà cản mũi, nhưng vẫn làm bộ như cô vẫn còn có ý với Cố Nghiên Thu, thời gian còn dài, bây giờ Lâm Duyệt Vi vẫn còn bị nhốt như chim trong lồng sắt, có muốn khai sáng cái gì cũng khó.

Giang Tùng Bích bèn nói tiếp: “Hot Search mấy ngày trước cậu chưa xem à? Hoạt động của hai người trên khán đài, cậu với lão bà cùng nhau phối hợp chơi gameshow đó.”

“Cái gì Hot Search?” Lâm Duyệt Vi tự động xem nhẹ xưng hô của Giang Tùng Bích đối với Cố Nghiên Thu.

“Có một số người ác ý cố tình mắng cậu.”

“À, không thấy, mình đâu có rãnh đến nỗi không có việc gì làm đi xem người ta mắng mình, mình lại không phải M thích tự ngược.” Lâm Duyệt Vi hỏi, “Chuyện lần trước mình nhờ cậu làm tới đâu rồi?”

“Làm rồi, không phải chỉ cần mua fan, rồi mới mua thuỷ quân phản dư luận giúp cậu tẩy oan thôi sao? Không ngờ đã giúp mình phát hiện ra một chuyện.” Giang Tùng Bích thở dài một tiếng, ra vẻ thần bí nói, “Có một kim chủ thần bí, cũng làm y như vậy giống mình.”

“Kim chủ thần bí?” lấp đầy suy nghĩ của Lâm Duyệt Vi là ba chữ 'cái gì quý', “Cậu biết là ai sao?”

Giang Tùng Bích “Há” mà cười thành tiếng, thần thần bí bí nói “Đoán xem.”

Chương 028: Giải phong tình

“Cậu đoán xem mình có đoán hay không?” Ngữ điệu Lâm Duyệt Vi hết sức ôn hòa mà nói.

“...” Giang Tùng Bích biết nàng không kiên nhẫn trước giọng điệu này, âm thầm chửi một câu, nói, “Không đoán thì thôi, mình nói cho cậu nghe là được chứ gì.”

“Ai?”

“Lúc đầu các ngành nghề có liên quan đều muốn tuân thủ quy tắc bảo mật, nhưng công ty hải quân mạng mình tìm lại trùng với công ty do kim chủ thần bí kia tìm, trùng hợp quá nhỉ?”

Lâm Duyệt Vi “Hả?”

Giang Tùng Bích hét to vào đầu dây bên kia điện thoại “Sao cậu lại bộp chộp như vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Duyệt Vi sửng sốt, nói “Mình mà bộp chộp á?”

Giang Tùng Bích chỉ trích nàng như lời thề son sắt “Cậu bộp chộp, hơn nữa còn rất bộp chộp, đặc biệt dễ dàng không kiên nhẫn, mình mới cùng cậu nói có mấy câu, cậu đã mất kiên nhẫn.”

Lâm Duyệt Vi bật thốt lên: “Ai bảo cậu ăn nói lung tung.”

Giang Tùng Bích “Mình nói cái gì lung tung, còn không phải là –” Cô nói đến đây đột nhiên ngừng lại, tròn mắt đảo vài vòng, kéo dài âm, ý chế nhạo nồng đậm, “À, mình hiểu rồi...”

Lâm Duyệt Vi ngắt lời cô “Hiểu đúng rồi cái gì mà cậu chẳng hiểu, luận văn viết đã viết xong chưa?”

“Đừng hòng nói lảng sang chuyện khác, còn không phải bởi vì mình có ý với lão bà của cậu sao?” Nếu giờ khắc này Giang Tùng Bích nói những lời này ở trước mặt Lâm Duyệt Vi, thì nói không chừng cô sẽ thu liễm một chút, bận tâm về sự an toàn của chính mình, nhưng hiện tại khoảng cách giữa cô và Lâm Duyệt Vi xa như vậy, nên cô cũng không còn kiêng nể gì.

“Giang, Tùng, Bích.”

“Dạ, mình sai rồi.” Muốn đổ thêm dầu vào lửa thì phải biết chừng mực, Giang Tùng Bích hiểu rõ đạo lý này.

“Mình cúp.”

Lâm Duyệt Vi vừa dứt lời, đã nghe tiếng tút tút tút truyền đến.

Giang Tùng Bích nghe xong vội gọi trở về, nhưng gọi liên tiếp ba lần Lâm Duyệt Vi mới chịu tiếp chuyện.

“Lâm tỷ tỷ em sai rồi.” Một câu vô nghĩa Giang Tùng Bích cũng không dám có, trực tiếp nói, “Mình chỉ biết kim chủ ấy họ Lâm.”

“Lâm?” ngón tay Lâm Duyệt Vi giữ ở phím cúp máy dừng lại một chút, rồi dời đi, “Còn gì nữa?”

“Hết rồi. Vốn dĩ chuyện này không thể nói, mình phải thật vất vả mới hỏi ra được,” Giang Tùng Bích à một tiếng, “Đúng rồi, họ còn nói là nữ.”

“Lâm...” Lâm Duyệt Vi cuốn lưỡi, ngậm lấy chữ trong miệng trầm thấp đọc một lần, trong lòng nàng đã có suy tính. Xem ra mẹ nàng vẫn không ngờ thấy nàng ở trên mạng bị mắng thành ra như vậy, hoặc có lẽ họ không cẩn thận mắng cả nhà nàng, khiến mẹ nàng tức quá, trong sự giận dữ bèn mua thủy quân về tẩy rửa.

Giang Tùng Bích cũng đại khái đoán ra, nói “Cậu nói xem có phải mẹ cậu không?”

Lâm Duyệt Vi “Không biết.”

Giang Tùng Bích “Nếu không hay cậu gọi điện thoại về nhà hỏi một chút?”

Lâm Duyệt Vi “Để mình suy nghĩ một chút.”

Giang Tùng Bích “Ừm, cậu có chủ ý rồi thì tốt. Mình đã để lộ không ít thông tin về quá khứ của cậu ra ngoài, Fan hâm mộ của cậu hiện tại trên cơ bản đã ở vào trạng thái cực kỳ máu gà, nhưng bầu chọn trên mạng lại không được cải thiện, bất quá theo mình quan sát được, thì đều do một số người qua đường và cơn sốt anti, account marketing lợi dụng cậu để kiếm tiền thôi. Từ từ sẽ đến, xem ra phải chờ khiến sau khi tiết mục kết thúc mới có thể trở mình hoàn toàn, xuất đạo vẫn quan trọng nhất.”

“Ừm, mình cảm ơn.”

“Này, giữa hai chúng ta còn nói cảm ơn gì nữa chứ, bất quá tính tình của cậu càng lúc càng nóng nảy, khắc chế một chút đi, giao lưu thêm với một số bạn mới, sau này trong giới giải trí cũng dễ thở hơn.”

“Biết rồi.”

Giang Tùng Bích còn nói với nàng thêm một số chuyện, như tác động về trò chơi trên Hot Search, sau lại nói cô phải viết cho xong luận án, Lâm Duyệt Vi lại cùng cô nói thêm vài câu rồi kết thúc cuộc nói chuyện.

Nàng đứng lên, dựa vào tường nghĩ đến những gì Giang Tùng Bích vừa nói, gần đây nàng thật càng ngày càng nóng nảy sao?

Cánh tay rủ xuống của Lâm Duyệt Vi bỗng siết thành quyền.

Có lẽ đúng không. Do nàng nghĩ nhiều thôi.

Về phần tại sao, trong nội tâm nàng hoặc ít hoặc nhiều cũng hiểu rõ, chỉ là bây giờ không phải lúc cân nhắc những thứ này.

Nàng không có ý định gọi điện thoại về cho bà Lâm, nếu mẹ nàng đã bí mật an bài thủy quân hỗ trợ cho nàng, thì nói lên rằng bà không muốn nàng biết, hơn nữa dựa trên tính tình ấy của bà, lật tẩy bà cũng không có gì tốt đẹp, không bằng ghi tạc trong lòng, sau này hảo hảo báo đáp bà là được.

Lâm Duyệt Vi kéo ký lục trò chuyện trên điện thoại, trong lòng nàng biết số điện thoại của người nào đó đã bị xóa, nhưng vẫn muốn dò từ trên xuống dưới một lần, như mong sẽ tìm ra thứ gì đó.

Thiệu Nhã Tư cũng mới vừa cùng cha mẹ gọi xong điện thoại, hình như cô nàng mới khóc, mắt vẫn còn phấm hồng. Cô nhớ nhà tới sốt ruột, còn cho rằng Lâm Duyệt Vi cũng giống mình, bèn vỗ vỗ bả vai nàng an ủi “Chờ tiết mục kết thúc là có thể về nhà.”

Lâm Duyệt Vi để tùy cô hiểu lầm, cũng không thêm giải thích, đặt di động bên gối — lát nữa mọi người đều cùng ra ngoài, điện thoại chỉ có thể lưu

lại tạm thời trên tay, nàng nằm xuống giường mở mắt ngấn người hồi lâu.

Tận đến khi Thiệu Nhã Tư gọi nàng: ” Duyệt Vi, cậu còn chưa thay quần áo, suy nghĩ gì vậy?”

Lâm Duyệt Vi nháy mắt, nhìn về phía cô.

Thiệu Nhã Tư: “Hôm nay chúng ta phải đi chụp tạp chí mà.”

Lâm Duyệt Vi ngồi dậy.

Phải rồi, hôm nay phải tới chụp quảng cáo nội y cho một tờ tạp chí nổi danh thời thượng 《E》, top 12 được cử đi, sau khi tiết mục được phát sóng, Thiệu Nhã Tư xếp hạng mười hai, vừa đạt chỉ tiêu. Khi công bố danh sách thí sinh tham dự lần đầu tiên Thiệu Nhã Tư chỉ xếp hạng 50 từ dưới đếm lên, về sau làm gì chắc đó từ từ bò lên từng hạng một, thành công vượt qua hai lần đào thải, bây giờ thì càng leo càng cao, cơ hồ có thể còn vào được trận chung kết, trận chung kết chỉ lấy top 10 hạng đầu.

Lâm Duyệt Vi lấy quần áo, vừa muốn vào toilet, đã nghe Thiệu Nhã Tư nói “Toilet có người, để mình che camera lại, cậu cứ thay ở đây đi.”

Lâm Duyệt Vi nhìn góc tường, đang treo ba chiếc áo khoác.

“Cảm ơn.”

Mười hai nữ thí sinh tập hợp ở hành lang, rồi nhân viên công tác của ban tổ chức sẽ dẫn cả đội tới studio chụp hình. Trong hành lang mười hai thí sinh mặt đối mặt thì thầm chào hỏi, về sau thì thành tốp năm tốp ba thảo luận với nhau, đây đều là lần đầu tiên các cô chụp tạp chí, chứ đừng nói chi tới tạp chí 《E》 có tầm ảnh hưởng thế giới, cho dù là chụp nội y, thì cũng đủ khiến cả đám tiểu cô nương hưng phấn, nhỏ nhất trong các cô chỉ mới mười

lăm tuổi, đường đường chính chính có xuất thân ngôi sao nhí, không chỉ nhân khí khá cao, mà hiện tại còn được lọt vào top 5, rất có khả năng được chọn xuất đạo.

Lâm Duyệt Vi lại bình tĩnh đến có chút thất thần.

Thiệu Nhã Tư nắm tay nàng, lo lắng thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Vi lắc đầu, rồi nở một nụ cười nhạt.

Lâm Duyệt Vi bỗng nhớ tới một chuyện, rất có khả năng một trong các thí sinh này đã ra tay, tiết mục tổ nếu muốn tạo hiệu ứng, không cần thiết phải chọn lúc này, hơn nữa Lâm Duyệt Vi bị bôi đen đến không thể đen hơn, một chút xấu hổ ở hiện trường lại bị so sánh với “Kỹ thuật diễn nát” “lục trà kỹ nữ” vân vân mây mây, chìm tới độ hơi lỗ, ban tổ chức học sâu hiểu rộng, biết rõ đạo lý vật cực tất phản, xác suất càng lớn thì phản pháo càng to.

Mười một người trước mặt này, ngoại trừ Thiệu Nhã Tư, ai cũng đều có khả năng ở phía sau quạt gió thêm củi. Những người xếp hạng cao hơn nàng thì có thể muốn địa vị của mình càng vững trãi, những người xếp hạng thấp hơn thì chỉ ước gì có thể kéo nàng xuống ngựa, để mình được thượng vị, Lâm Duyệt Vi thì thấy những người xếp hạng sau nàng có lẽ có khả năng cao hơn. Nếu thật muốn kéo nàng xuống ngựa, hẳn là sẽ còn có hậu chiêu.

Lâm Duyệt Vi thừa dịp những người khác không sẵn sàng nhẹ nói vào bên tai Thiệu Nhã Tư mấy câu, Thiệu Nhã Tư chậm rãi nhú mày một cái, nhẹ gật đầu.

Vì thế giữa lúc tất cả mọi người đều đang vui vẻ, Lâm Duyệt Vi lặng lẽ dụi mắt, đầu ngón tay vẽ ra một giọt nước mắt trong suốt.

Thiệu Nhã Tư vội la lên “Mọi người ai có khăn giấy”

“Mình có mang theo.” Một nữ thí sinh lấy từ trong túi xách ra một bao khăn giấy chưa khai, nhỏ giọng hỏi Thiệu Nhã Tư : “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên lại khóc.”

Thiệu Nhã Tư vội giúp Lâm Duyệt Vi lau nước mắt, lắc lắc đầu, ý bảo mọi người đừng hỏi.

Có người châu đầu ghé tai “Có phải do bị rớt hạng hay không?”

Trong kỳ công bố bảng xếp hạng mới nhất Lâm Duyệt Vi xếp thứ sáu, từ lúc này cho đến khi kết thúc cuộc thi còn loại thêm ba người, để vừa đủ số người được xuất đạo, tiết mục chỉ còn lại bốn tập, nếu chẳng may bị loại vào lúc này, thì đối với người bị loại ấy đả kích có thể xem như không hề nhẹ, khóc cũng là chuyện bình thường.

Thiệu Nhã Tư thở dài, nói “Không phải bởi vì chuyện này, mấy hôm trước Duyệt Vi không phải đã cùng hạng nhất hạng nhì đi tham gia hoạt động quảng cáo sao, còn cùng một Fan hâm mộ...”

Thiệu Nhã Tư dừng lại, không ai nói tiếp, cô bèn đưa lưng về phía Lâm Duyệt Vi, thấp giọng nói “Bị chửi trên Hot Search.”

Mặc dù ban tổ chức quy định các thí sinh giao nộp điện thoại di động, nhưng chắc chắn sẽ vẫn có người có thể chơi di động, Thiệu Nhã Tư biết có một người, được ban tổ chức đặc biệt chiếu cố, lần trước cô lên sân thượng hóng gió đã ngẫu nhiên nhìn thấy, còn đáp ứng bảo mật giúp người đó. Mọi người bao gồm cả Fan hâm mộ cho rằng cô cái gì cũng không biết, kỳ thật cái gì cô cũng biết.

Quả nhiên Thiệu Nhã Tư vừa nói xong lời này, trong số bọn họ thế mà không có mấy người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có cô gái hạng hai, ngôi sao nhí hạng năm và hạng tám, hạng chín thì hơi mở to mắt.

“Có gì lạ đâu, mấy người trên mạng đều ăn no rừng mỡ mà.” Hạng chín là người ngay thẳng, không có lòng ham muốn công danh lợi lộc nhất, cô không có ý định xuất đạo, tới thi đấu chỉ cho vui thôi, nói, “Cậu phải biết bọn họ không có não chửi cậu cũng có mục đích, chính là vì không muốn cho cậu xuất đạo, sao cậu dễ dàng mắc mưu vậy, chẳng phải đã thỏa mãn ý định của họ sao?”

Những lời này của cô chọc trúng không ít người ở đây một đao, ngoại trừ cô, không ai không muốn xuất đạo, mà chỗ thì chỉ có năm, chắc chắn sẽ có những người không được tuyển.

Lâm Duyệt Vi rừng rừng nước mắt, gật gật đầu.

“Đúng vậy,” Cô gái hạng hai phụ họa nói, “Hảo hảo luyện tập mới là lẽ phải, cậu nhiều fan như vậy, lần trước lúc mình tan tằm trở về còn thấy fans của cậu ở bên ngoài chờ, bọn họ còn hỏi cậu khi nào mới tan việc.”

Ngôi sao nhí hạng năm nói “Cố lên.”

Những người khác cũng hoặc thiết tình hoặc giả ý an ủi nàng, Lâm Duyệt Vi cùng Thiệu Nhã Tư đem biểu tình của tất cả mọi người thu vào đáy mắt.

Đoàn người leo lên chiếc xe do tổ tiết mục chuẩn bị, xuyên qua cửa sổ xe cùng các Fan hâm mộ ở bên ngoài chờ chào tạm biệt, các fan hò hét, kêu đến khàn cả giọng, cả nhóm tiểu thần tượng ở bên trong phất tay chào bọn họ, có người còn há hơi viết chữ lên cửa kính, có người thì há mồm nói cái gì đó.

Ngoài ô cửa sổ đã lất phất mưa phùn, mà không ai chịu rời đi.

Lâm Duyệt Vi hỏi Thiệu Nhã Tư đang ngồi kế bên, “Cậu có mang notebook không?”

“Có.”

“Cho mình mượn giấy bút một chút tốt nhất là loại bút ký tên.”

Thiệu Nhã Tư vừa hay có bút ký tên, rồi lấy notebook ra đưa cho nàng, tò mò hỏi “Cậu muốn làm gì?”

Lâm Duyệt Vi dùng bút viết trên giấy hai chữ to bằng bút màu đen: Về đi.

Rồi mới đem giấy có viết chữ dán lên mặt kính ô tô.

Bên ngoài cách một tầng thanh âm, tuy không nghe rõ ràng, nhưng phảng phất như ai cũng đang kêu gào “Lâm Duyệt Vi” giọng mỗi lúc một lớn hơn. Lâm Duyệt Vi lại dán thêm một tờ khác viết chữ: Mau.

Nàng đội mũ lưỡi trai, ngũ quan tinh xảo, fans nhìn xuyên qua tấm cửa kính xe bị nước mưa xóa nhòa, thấy được vẻ mặt tức giận của nàng.

Lâm Duyệt Vi lại viết: ba dấu chấm than (!!!).

Trong đám người dần dần có người ra về, bọn họ nước mắt quanh tròn, nghe theo sự khuyên bảo của Lâm Duyệt Vi. Rất khó lý giải một loại tình cảm như thế này, bọn họ sẽ đối với một người có biểu hiện như vậy mà tuyệt đối trung thành, nghĩa vô phản cố, bất kể được mất.

Lâm Duyệt Vi đã đọc chủ đề liên quan tới mình, theo fans nói, giữa bầu trời đen tối đầy Anti, đây là nơi duy nhất bọn họ có thể ôm nhau sưởi ấm, bởi vì

cùng yêu thương một người. Bọn họ sẽ bởi vì tỏ thái độ công khai yêu thích Lâm Duyệt Vi mà bị anti-fan mắng mắng mấy trăm điều, hết sức nhục mạ, nhưng vẫn quyết chí không thay đổi, sẽ vì vấn đề hình ảnh đang bị bôi đen của nàng, mà thức đêm cùng người lý luận, ngày hôm sau lại mang cặp mắt sưng đi hoàn thành công tác của bản thân. Từ khi nàng bị anti cho tới bây giờ, chưa từng từ bỏ nàng, vẫn luôn giữ gìn nàng.

Thằng thản mà nói Lâm Duyệt Vi vào giới giải trí không phải chủ yếu muốn kỹ thuật diễn thượng của mình trở nên cao siêu, mà còn vì mục đích khác. Nhưng đối mặt với một đám người xa lạ ủng hộ nàng như vậy, khiến lòng nàng tự nhiên cũng có một cỗ nhiệt huyết dâng trào, tức chính vì mọi người, nàng sẽ dùng hết toàn lực.

Lâm Duyệt Vi vẫy tay ép những Fan hâm mộ cuối cùng rời đi, xe buýt vài phút sau cũng khởi động, Lâm Duyệt Vi chớp chớp đôi mắt đã sớm cay cay, trả bút ký tên cùng notebook lại cho Thiệu Nhã Tư, chỉ thấy Thiệu Nhã Tư đã đỏ cả mắt tự lúc nào.

Lâm Duyệt Vi: “...”

Vị đại tiểu thư này tựa hồ quá tình cảm rồi.

Thiệu Nhã Tư nước nở nói: “Làm fans của cậu quá hạnh phúc.”

Lâm Duyệt Vi: “...”

Thiệu Nhã Tư nói: “Trước kia mình cũng từng truy tinh, cậu không biết được thần tượng phản hồi dù chỉ một chút cũng khiến Fan hâm mộ điên đảo tới cỡ nào.”

Lâm Duyệt Vi không truy tinh, không thể hiểu được cảm giác của cô, cách làm của nàng chẳng qua do cảm thấy Fan hâm mộ quá cực khổ, cho nên

muốn đối với bọn họ tốt một chút.

“Người cậu truy cũng mỗi ngày bị chửi như mình sao”

“Măng nhiều, măng thảm luôn.” Thiệu Nhã Tư nói, “Hiện tại có mình tinh hot nào không bị măng, cây to thì đón gió. Măng thì chúng ta co lại, có thể tranh thủ được một người thì đỡ một người, về sau mình tinh mình thích ấy dùng tác phẩm vả vào mặt họ, bây giờ vinh quang tột đỉnh. Nhưng vẫn rất hoài niệm khi anh ấy vừa nổi, khi không có nhiều Fan hâm mộ, bây giờ cách Fan hâm mộ càng ngày càng xa vời, tất cả đều là quảng cáo Weibo, aizzz.”

“Ừm.” Lâm Duyệt Vi không biết nên trả lời ra sao, dứt khoát đáp cứ như vậy.

Thiệu Nhã Tư vừa nhìn đã biết không giống sẽ truy tinh, cũng không năm nàng vẫn luôn nói, liền nói “Chờ sau này cậu nổi tiếng, thì sẽ không cần để ý những Fan hâm mộ đó, nhiều lắm, để ý không tới.”

Lâm Duyệt Vi “Ừm.”

Đi một đoạn đường nữa mới tới studio chụp ảnh, ngày thường các tuyến thủ đều không có giấc ngủ ngon, riu rít mà nói một lát, thì từng người từng người nghiêng đầu ngủ. Thiệu Nhã Tư quan sát một vòng, hạ giọng nói với Lâm Duyệt Vi ngồi ở đối diện cửa sổ: “Mình vừa mới quan sát qua, không thích hợp có...”

Cô nói mấy cái tên, lại thêm “Những người này đều có hiềm nghi.”

Lại căn cứ bối cảnh gia đình, mười người loại bỏ một nửa, còn dư lại một nửa số người.

Lâm Duyệt Vi có rất nhiều biện pháp chậm rãi từ từ điều tra, chờ nàng điều tra ra ai ở sau lưng phá rối, thì cũng đừng trách nàng, sẽ không chỉ giở âm mưu quỷ kế đáp trả một lần.

Lâm Duyệt Vi cảm tai nghe vào di động, rồi mang lên tai, hai tay ôm ngực, nhắm mắt dưỡng thần. Thiệu Nhã Tư nhìn trước sau thùng xe một chút, rồi cũng nhắm mắt lại ngủ.

***

Tạp chí thời trang là đô thị phong mỹ nhân, Lâm Duyệt Vi ngồi trước bàn hoá trang, chuyên viên trang điểm ngắm nghía mặt của nàng, tựa hồ không biết bắt đầu từ đâu, anh ta nhìn hồi lâu, rồi cứ thế mà bỏ đi.

Lâm Duyệt Vi: “???”

Không bao lâu người nọ trở lại, dẫn theo một người khác, lúc vừa vào studio Lâm Duyệt Vi đã từng thấy người này, là nhiếp ảnh gia chính của lần chụp hình này. Chuyên viên trang điểm cùng nhiếp ảnh gia cùng nhau soi mói nàng, mắt chuyên viên trang điểm thì sáng lên, ánh mắt phát quang, làm Lâm Duyệt Vi có một loại cảm giác nguy hiểm.

Ngay khi nàng tính mở miệng ngăn cản hai người, thì hai người ấy đạt thành nhất trí.

Chuyên viên trang điểm xoa tay vào nhau, khiến Lâm Duyệt Vi rụt cả hai bả vai, hắc cười nói “Còn chưa làm gì, em trốn gì chứ?”

“Ánh mắt hai người giống như muốn giải phẫu tôi vậy.” Lâm Duyệt Vi nói.

Chuyên viên trang điểm bị nàng chọc đến bật cười, nói “Bọn tôi không ăn thịt người, cũng không thích chơi trò phân thân, chỉ là với ý tưởng trang

điểm của tôi, cần yêu cầu tiến hành một chút thảo luận.”

“Trang điểm?” ngũ quan Lâm Duyệt Vi không một tí vết, vốn chỉ cần trang điểm nhẹ một chút là được, chuyên viên trang điểm nói những lời này tựa hồ đang muốn chơi lớn.

“Ừm hmm.”

Lâm Duyệt Vi hỏi lại đối phương cũng không trả lời, chuyên chú hoá trang cho nàng, to to nhỏ nhỏ đủ loại đồ dùng hoá trang không ngừng chào hỏi trên mặt nàng, Lâm Duyệt Vi không thể không nhắm mắt lại phối hợp.

Nàng được hóa trang lâu nhất, chờ đến khi nàng mở mắt ra, thì phát hiện bên ngoài trời đã tối rồi, lúc các nàng đến chỉ mới giữa trưa. Chuyên viên trang điểm nhìn nàng, giống như một tác phẩm nghệ thuật trân quý, nhẹ nhàng mà nói “Nhìn mình trong gương đi.”

Lâm Duyệt Vi nhìn vào gương.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Duyệt Vi đã biết mình xinh đẹp hơn rất nhiều người, nhưng nàng chưa bao giờ biết mình còn có thể có bộ dáng hiện tại trong gương. Vẫn nét mặt ấy, vẫn gương mặt kia, chuyên viên trang điểm phảng phất như không điểm trang gì nhiều, không có biến hóa rõ ràng, nhưng gương mặt trong gương lại toát ra mị lực bức người.

Mày như mực vẽ, môi như điểm son, mắt hiện hoa đào, giống như là nàng, nhưng lại không phải là nàng. Nếu nhất định phải dùng một từ để hình dung, thì chính là tuần mỹ, là một loại xinh đẹp đến khiến người mơ hồ về giới tính, trực tiếp thẳng đánh thẳng vào nhân tâm người nhìn.

Chuyên viên trang điểm nói: ” Thế nào? “

Lâm Duyệt Vi nhìn chính mình trong gương, khóe môi khẽ nhếch đầy khinh bạc, ngũ quan thánh khiết thoáng chốc trở nên vô lại.

Lâm Duyệt Vi “...”

Rốt cuộc là hóa trang cái kiểu gì vậy?

Chuyên viên trang điểm chọc nàng nói ” Trong tiểu thuyết đều viết cái gì tà mị cuồng quyến mê hoặc nhân tâm, nụ cười của em bây giờ trông rất tà mị cuồng quyến, cười một cái xem nào?”

Sắc mặt Lâm Duyệt Vi lúc này chỉ có nghiêm nghị, cứng rắn.

Nàng không cười, nàng không muốn làm bá tổng.

Chuyên viên trang điểm cười ha ha, nói “Chờ lát nữa chụp ảnh, em không cười cũng phải cười.”

Tạo hình lấy tới cho Lâm Duyệt Vi một bộ quần áo, hình như không giống mọi khi, Lâm Duyệt Vi hỏi: “Tất cả đều đã thay quần áo rồi à?”

Chuyên viên trang điểm nói “Còn chờ một mình em thôi đó.”

Lâm Duyệt Vi “...”

***

Sau khi chụp xong tạp chí suốt cả chặn đường trở về, cánh tay Lâm Duyệt Vi suýt bị Thiệu Nhã Tư kéo gãy, cô lay nàng, không cho nàng động, ở bên tai nàng thét to “Mình muốn bò tường”

“Bò tường gì chứ”

“Bò tường qua chỗ cậu.” Thiệu Nhã Tư nói, “Cậu không biết tạo hình ấy của cậu có bao nhiêu đẹp, ảnh chụp lần này mà phát hành, khẳng định sẽ hút một đồng lớn fans, fans đều là nhan cầu.”

Lâm Duyệt Vi nhìn trời, nàng cảm thấy Thiệu Nhã Tư quá khoa trương rồi.

Thiệu Nhã Tư “Cậu lại không tin mình, mình tốt xấu gì cũng có xuất thân chính quy, trong trường học có rất nhiều mỹ nữ, nhưng chưa có ai xinh đẹp như cậu, nếu kỹ thuật diễn của cậu tốt hơn một chút, xem chừng không chỉ đứng hạng ba đâu.”

Lâm Duyệt Vi sâu kín mà nói: “Hai người họ còn ngồi ngay phía sau cậu đó.”

“Đừng lừa mình, hai người họ rõ ràng ở phía trước.” Thiệu Nhã Tư nói xong, tuy mạnh miệng, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy phía sau không có một bóng người, cô bèn nhéo cánh tay Lâm Duyệt Vi một phen.

Lâm Duyệt Vi ăn đau, thừa dịp rút cánh tay ra, bị Thiệu Nhã Tư ôm một đường, một chết nàng.

Thiệu Nhã Tư còn nói: “Mình cảm thấy dung mạo cậu khí khái hào hùng, thích hợp diễn nhân vật nữ cải nam trang, như Đông Phương Bất Bại ấy.”

Lâm Duyệt Vi: “...”

Nàng coi như đây là khích lệ đi.

Thiệu Nhã Tư vừa cẩn thận nhìn nàng vài lần dưới ánh đèn đường, vừa nói “Cảm giác càng giống nhân vật Tuyết Thiên Tầm của Vương Tổ Hiền, cậu

xem ánh mắt này của cậu, trong nhu có cương, có phải đặc biệt giống hay không?”

Lâm Duyệt Vi vào tai này ra tai kia, mới một lát, Thiệu Nhã Tư đã kêu nàng giống vài vị tiền bối nổi tiếng đã lâu, rồi lại nói với fan trong giới, chẳng khác gì gọi lên mặt trăng ăn vạ.

Thiệu Nhã Tư tiếp tục phân tích con đường diễn xuất sau này, Lâm Duyệt Vi ậm ừ lung tung đối đáp. Vào giới giải trí rồi thì vai diễn chọn người, chứ không phải người chọn vai diễn, hiện tại ôm quá lớn hy vọng, tương lai sẽ không dễ dàng nhận nổi thất bại.

” Hai người ở phía sau lề mề gì vậy?” Phía trước có bóng người ngừng lại, thúc giục các nàng. Các nàng ở phía sau lải nhải thăm thì, lãng phí không ít thời gian.

Lâm Duyệt Vi bước lên xe buýt, quay cuồng trở về ký túc xá vào rạng sáng, vẫn còn fan đang đợi như mọi khi, khiến tay Lâm Duyệt Vi treo đầy quà tặng, bước chân nặng về đi vào ký túc xá.

Thiệu Nhã Tư tắm rửa trước, nàng tắm sau, đổi áo ngủ nằm ở trên giường, mò được điện thoại dưới gối — nhân viên công tác không biết do quên hay do thông cảm, lùi lại đến buổi sáng ngày mai mới bắt giao nộp.

Lâm Duyệt Vi vừa sờ được điện thoại di động đã tỉnh cả ngủ, nàng ấn sáng màn hình, trong bóng tối chiếu ra mặt mình, giường bên trên truyền đến tiếng trở mình, nàng bèn giảm ánh sáng xuống thấp nhất.

Phảng phất như tinh lực dư thừa, nhưng cầm được di động rồi lại không biết nên tìm ai nói chuyện, Giang Tùng Bích? buổi sáng đã nói chuyện rồi, hơn nữa cùng Giang Tùng Bích nói chuyện phiếm dễ dàng tâm sự tận đến hừng đông, đặc biệt nói rất nhiều; những bạn bè khác thì lại không có hứng

thú; xem Weibo rồi tới diễn đàn, dễ dàng bị thấy người ta chửi mình; Muốn nói chuyện một chút với mẹ nàng, nhưng hai người đang trong giai đoạn không ai để ý tới ai, sau khi nói sau bốn tháng kết thúc nàng sẽ về nhà, thì không còn lời gì để nói.

Nàng lang thang không có mục tiêu mà không ngừng mở app, mở rồi lại tắt, tắt rồi lại mở, liên tiếp vài cái tên hiện ra, nhưng không có ai để nói chuyện phiếm. Nàng click mở QQ app không thường dùng, từ hội thoại gần nhất kéo xuống, chạm đến một đoạn chat ngừng từ một tháng trước.

【 ngắm nhìn bầu trời: trong nhà có một chút chuyện, nên quay về 】

【 vi thảo: có đi nước ngoài nữa không?? 】

【 ngắm nhìn bầu trời: không 】

Lâm Duyệt Vi mở to mắt, sau hôm cùng Cố Nghiên Thu tới Cục Dân Chính lãnh giấy kết hôn, nàng đã gửi một tin nhắn hỏi đối phương sao lại về nước, đối phương hơn một tháng sau mới trả lời nàng nói trong nhà có chút chuyện, Lâm Duyệt Vi lại hỏi đối phương có đi nước ngoài nữa hay không, thì đối phương không trả lời nữa.

Bây giờ click mở mới biết hóa ra một tháng trước người ấy có nhắn trả lời, nhưng hệ thống không thông báo nàng.

Lâm Duyệt Vi như ma xui quỷ khiến ấn mở khung chat, gửi tin nhắn cho con người xa lạ chỉ quen biết hai ba năm ấy: 【 có rảnh không? 】

Lâm Duyệt Vi khóa màn hình đặt xuống bên gối, tâm nói với chính mình đếm tới mười giây, nếu sau mười giây không có người trả lời nàng sẽ an tâm ngủ.

Một, hai, ba...

***

Cố Nghiên Thu nắm chặt thành ghế, bỗng nhiên mở bừng mắt dậy, tầm mắt có chút mơ hồ, cô nhìn lại vị trí xung quanh mình, vẫn là thư phòng, màn hình vi tính trước mặt tối xăm.

Bốn phía yên tĩnh.

Ngón tay khẽ chạm lên con chuột, 'ting' một tiếng, máy chủ vận chuyển, màn hình máy tính theo tiếng mà phát sáng, Cố Nghiên Thu rút một miếng khăn giấy lau đi lớp mồ hôi lạnh trên trán, nhìn màn hình máy tính rồi từ từ bình tĩnh lại.

***

Ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám...

Một mảnh huỳnh quang bỗng chiếu sáng góc giường.

Lâm Duyệt Vi cầm lấy di động.

【 ngẩng nhìn bầu trời: có rãnh, chơi một ván chứ?? 】

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm hàng chữ trên màn hình, vừa vui vừa giận, vui vì người này vạn năm nói chuyện không đến một lần, lần này thế mà vừa triệu hồi đã liền xuất hiện, giận vì dường như câu cửa miệng lúc nào cũng là 'chơi một ván chứ?', hoặc chỉ là tôi mời bạn, dường như trong lòng chỉ có trò chơi. Đều do Giang Tùng Bích luôn tẩy não nàng bằng hình ảnh đối phương là gã trung niên otaku béo phì, bây giờ vừa đọc được những dòng này, thì cả người tưởng tượng cũng không ổn.

Lâm Duyệt Vi trả lời: 【 bây giờ không có máy tính 】

【 ngắm nhìn bầu trời: tôi giúp được gì không? 】

Lâm Duyệt Vi trả lời: 【 nói chuyện phiếm, có rảnh không? 】

Nàng nói xong câu đó đối phương liền biến mất, Lâm Duyệt Vi: “. . .”

Cố Nghiên Thu vừa đi xuống lầu rót chén nước, đặt nó xuống bàn sách, nhìn tin nhắn trên màn hình máy tính trước mắt, chần chờ một lúc, trả lời:

【 Được, tôi cũng vừa tỉnh ngủ 】 dù sao cũng nhàn rồi, cô vừa mới mở trò chơi chuẩn bị chơi.

【 Vi Thảo: mình cũng không biết nói gì, ngủ không được, bạn có chuyện gì muốn nói đều có thể nói? 】

Cố Nghiên Thu trả lời: 【 ngủ không được có thể đếm cừu 】

Lâm Duyệt Vi trợn trắng mắt, đánh chữ nhanh chóng: 【 Bạn là trai thẳng à? 】

Cố Nghiên Thu trả lời: 【 trai thẳng? 】

Có ý gì? Cô không thẳng, nhưng cũng không phải nam.

Khung chat tiếp tục nhảy ra tin nhắn: 【 ý nói bạn không hiểu phong tình 】

Cố Nghiên Thu thực không thể hiểu được, quan hệ của hai người đại khái không cần đến trình độ phong tình.

【 hệ thống thông báo: Vi Thảo rút về một tin nhắn 】

Lâm Duyệt Vi nhắn lại: 【 không có gì, mình kể cho bạn chuyện xưa 】

Cố Nghiên Thu: 【 Ừm 】

Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu cách một lớp màn hình không mặn không nhạt hàn huyên nửa tiếng, hơn phân nửa thời gian là do Lâm Duyệt Vi nói, Cố Nghiên Thu chỉ nghe, ngẫu nhiên trả lời hai câu ngắn gọn.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Duyệt Vi cùng Ngắm Nhìn Bầu Trời nói chuyện bên ngoài chủ đề trò chơi lâu như vậy, tận đến khi hai người nói tạm biệt Lâm Duyệt Vi vẫn chưa thỏa mãn, trợn tròn mắt nhìn ván giường trên đỉnh đầu, yên lặng suy đoán xem người bạn trên mạng thần bí ấy đến cùng là nam hay là nữ, tuổi tác bao nhiêu?

Cách một lớp internet đều sẽ làm người ta không tự giác điểm tô người khác cho đẹp, ngón tay Lâm Duyệt Vi ở trên không trung miêu tả, nếu là nam, nàng tưởng tượng ra một chàng trai hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi anh tuấn nhã nhặn, người mặc đồ tây trang, đeo caravat, mỉm cười ôn nhu chín chắn; nếu là nữ . . . thì hẳn sẽ xinh đẹp, chừng hai mươi lăm tuổi, áo sơmi, áo khoác, phong thái yếu điệu, chỉ là nét mặt, nàng vẫn luôn không tưởng tượng ra được.

Ánh mắt nàng thoáng nhìn bên cạnh, trong đầu như điện quang hỏa thạch hiện lên khuôn mặt thanh lãnh của Cố Nghiên Thu, hoàn mỹ gắn lên hình tượng nữ nhân trong tưởng tượng.

Lâm Duyệt Vi giật nảy mình, vội vàng kéo một phát khiến chiếc chăn che kín cả đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tui có một ý nghĩ táo bạo, mọi người

nhất định nghĩ không ra. . .

Cố tiểu thư: Ai có thể đếm rõ tôi có bao nhiêu bí danh ha, ngay cả tôi cũng không biết nữa mà → _ →

Kỳ thật Lâm tiểu thư mém tí đã yêu online thành công, đáng tiếc Cố tiểu thư một mực không cho nàng cơ hội này ~

Chương 029

Chị chỉ thích mình Lâm Duyệt Vi, em hiểu rồi, quyết chí thề không đổi

Lâm Duyệt Vi cho rằng sẽ gặp mộng đẹp nào ngờ lại gặp ác mộng, cho rằng sẽ gặp ác mộng thì lại tương phản.

Tối hôm qua trước khi ngủ Thiệu Nhã Tư uống nước nhiều quá nửa đêm mắc tiểu, mắc tới tỉnh, lật hai vòng trên giường bưng lấy bàng quang, không thể làm gì khác ngoài dùng di động chiếu sáng đi phòng vệ sinh. Cô rửa tay xong thì một thân thoải mái mà trở về, bỗng nghe thấy trên giường đối diện có tiếng cười.

Trầm thấp, giống như tiếng cười si mê trong mộng đẹp.

Ngón tay Thiệu Nhã Tư che đèn pin một chút, chiếu về phía chiếc giường ấy.

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Nhã Tư vừa lau mặt vừa bước ra khỏi toilet, nói

với Lâm Duyệt Vi: “Tối hôm qua mơ thấy gì đấy?”

Lâm Duyệt Vi ngồi trên giường chỉnh lý ba lô của mình, nói “Năm mơ? Mình đâu có.”

Nàng không nhớ rõ, buổi sáng dậy chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, nhẹ nhàng đi không ít.

Thiệu Nhã Tư nói “Tối hôm qua cậu cười hơn nửa giờ, còn nói mơ.”

Lâm Duyệt Vi: “...”

Thiệu Nhã Tư bát quái nói: “Ấy, đến cùng cậu mơ thấy gì vậy? Không phải là...”

Lâm Duyệt Vi: “Đừng nói bừa.”

Triệu Nhã Tư ủy khuất nói: “Mình còn chưa nói gì.”

Lâm Duyệt Vi đeo ba lô lên lưng: “Vậy cái gì cũng đừng nói, nhanh chuẩn bị, muộn rồi.”

Ngọn lửa bát quái của Triệu Nhã Tư đang hùng hực thiêu đốt cứ như vậy bị dập, nhưng cô không có ý định từ bỏ. Suốt cả chặn đường cứ bám riết nàng mà quấy rầy không tha, tận đến khi fan vây lại rồi mới chịu ngậm miệng không nhắc tới chuyện năm mơ nữa, thật bó tay.

Fan hỏi: “Thiệu Thiệu hôm nay hình như không mấy vui vẻ a.”

“Không có không có.” Triệu Nhã Tư nói rồi nhìn thoáng qua Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi nhướn mày: “Nhìn mình làm gì?”

Triệu Nhã Tư cùng nàng dùng ánh mắt giao lưu — còn không phải tại cậu không chịu nói rõ chân tướng với mình à, làm hại mình tâm thần không yên.

Lâm Duyệt Vi dùng con mắt hình viên đạn công kích.

Triệu Nhã Tư nhận bừa: “Không có gì.”

Fan hai mắt sáng lên, không ngừng bắn laser lung tung.

Lâm-Thiệu quả nhiên là vương đạo! Chúng ta thành công rồi!

***

Sau lần thứ tám đổi ngòi bút máy cảm nhận được nó không bằng vài lần trước, hình như nó đang mài trên giấy, khiến lúc Cố Nghiên Thu ký tên mém tí thì rách rách cả tờ giấy khổ A4.

Lâm Chí gõ cửa.

Cố Nghiên Thu: “Vào đi.”

Lâm Chí đưa tới một hộp bút mực với loại ngòi cùng màu, nói: “Tiểu Cố tổng, đây là loại chì bảo em mua.”

Cố Nghiên Thu bỏ bút máy vào ngăn kéo, vì để kéo dài tuổi thọ của cây bút máy, nàng quyết định sau khi xem video mới vào mỗi buổi sáng thì sẽ dùng bút mực bình thường.

“Cứ bỏ ở đó đi.”

“Dạ.”

Cố Nghiên Thu mới vừa thay bút, vì để quen thuộc với cây bút xa lạ, cô rút một tờ giấy trắng viết vài chữ lên, Lâm Chí lui về phía sau đi ra ngoài nhưng vẫn cố nhìn sang tờ giấy, rõ ràng là một chữ “Lâm” .

Lâm Chí: “...”

Truy tinh khiến người điên cuồng, ngay cả tiên nữ cũng không tránh khỏi. Xem ra, Cố Nghiên Thu cũng sắp điên cuồng rồi, vô cùng tích cực thay mình vào nhân vật bạn gái Fan, phàm là Lâm Duyệt Vi cùng Triệu Nhã Tư có một chút tiếp xúc thân mật, thì sẽ tức giận. Hiện tại chỉ mới cùng nữ minh tinh, không, người bình thường, chỉ vì fan xào xào CP đã tức thành như vậy, tương lai nếu Lâm Duyệt Vi thành danh, cùng nam minh tinh tai tiếng bay đầy trời, mỗi ngày leo lên hot search, Cố Nghiên Thu không phải sẽ bị chọc giận đến tự sát sao? Hay là giết người đi?

Thật là đáng sợ.

Lâm Chí cảm thấy sắp anh có chút bất bình thường, âm thầm cân nhắc có nên uyển chuyển mà nhắc nhở cô đừng quá chân tình thật cảm, đối phương chỉ là thần tượng mà không hề có bất kì quan hệ nào với cô. Àh, lần trước cùng nhau chơi trò chơi một lần, vậy thì thế nào? Hiện tại nàng chưa thể tính là nổi tiếng, có tiếp xúc cũng bình thường.

Về sau người ta bay cao bay xa, đến chỗ nào bên người cũng có một đồng bảo vệ, chú định là không thể nào, đây lại không phải tiểu thuyết, nhân vật trong tiểu thuyết có thể cùng minh tinh ở bên nhau, không phải minh tinh thì cũng là nhà có tiền thiếu gia/tiểu thư, Cố Nghiên Thu bất quá chỉ là một giám đốc công ty nhỏ bé, thủ đoạn có thể thông thiên hay sao??

Thật bí sầu a.

Lâm Chí càng nghĩ càng lo lắng, mấy khi đi làm gặp được người chủ tốt, anh bèn nhắn tin cho bạn gái kinh nghiệm phong phú.

【 Sếp anh dạo này hồng được ớn lắm 】

Bạn gái hỏi: 【 chỗ nào không ớn? 】

Hôm nay màn cửa không che kín, xuyên thấu qua các khe hở Lâm Chí thấy bên trong mơ hồ đang có một bóng người đi qua đi lại, nào bố hiện ra cảnh tượng Cố Nghiên Thu tự khóa mình trong văn phòng, lo âu nổi điên đi tới đi lui, cậu vội kinh hãi đánh chữ nói: 【 chỗ nào cũng bất ớn, em truy tình sẽ ảo tưởng người ấy thành bạn trai hoặc là bạn gái của em sao? Anh không phải nói loại ảo tưởng bình thường, mà chân tình thật cảm luôn ấy, vừa nhìn thấy anh ta / cô ấy cùng những người khác tiếp xúc thân mật, thì sẽ tức giận... Chính là đặc biệt đặc biệt tức giận 】

Bạn gái nói: 【 sẽ a, hơn nữa nếu thật sự họ công bố tình yêu, em sẽ thoát fanclub 】

Lâm Chí cảm giác hai người bọn họ không phải đang nói cùng một chủ đề, tổn không ít công sức mới có thể giải thích rõ trạng thái hiện tại của Cố Nghiên Thu.

Bạn gái cùng anh có cái nhìn không sai biệt lắm, nói: 【 xác thật có hơi nghiêm trọng, bằng không anh uyển chuyển mà nhắc nhở một chút đi, không thể nói quá, dù sao anh cũng còn phải đi theo người ta kiếm cơm 】

Lâm Chí đạt được sự ủng hộ của bạn gái, lập tức có tự tin, bắt đầu dưới sự kiến nghị bạn gái vạch ra kế hoạch của chính mình.

10 giờ sáng Cố Nghiên Thu tới phòng họp mở họp, Lâm Chí không cần đi theo, lúc cô trở về thì đã tới giờ tan tầm, mọi người trong văn phòng đều đã ra về, Lâm Chí cũng không ngoại lệ.

Cô không có thời gian suy nghĩ, chọn đại một phần cơm hộp, vừa ăn vừa xem hội nghị ký lục, cân nhắc khai triển hạng mục kế tiếp.

“Tiểu Cố tổng.” Cánh cửa vốn đang mở bị gõ vang lên, Lâm Chí tươi cười đến phá lệ sáng lạn đập vào mi mắt cô.

Cố Nghiên Thu: “Huh?”

“Có chuyện muốn hỏi chị, em có thể vào không ạ?” Lâm Chí trong tay cầm một ống giấy cuộn giống như loại áp phích dán tường.

Cố Nghiên Thu: “Vào đi.”

Lâm Chí mở thứ đang cầm trên tay ra, quả nhiên là poster, hơn nữa còn là poster của một nữ minh tinh, góc trái phía trên đề tên cô ấy, họ Quan, trước khi Cố Nghiên Thu xuất ngoại, cô vốn không chú ý tới giới giải trí, sau khi xuất ngoại thì càng không biết gì cả.

Lâm Chí hỏi cô: “Đẹp không ạ?”

Cố Nghiên Thu cẩn thận quan sát một lần cô nữ diễn viên họ Quan, gật đầu: “Đẹp.”

Lâm Chí nói: “Em còn có một đoạn cắt nổi biên tập của cô ấy.”

Nói xong không màng biểu tình khó hiểu của Cố Nghiên Thu đưa điện thoại đã sớm chuẩn bị mv xong click mở, dâng tới trước mặt Cố Nghiên Thu. Cố Nghiên Thu tuy rằng lãnh đạm, nhưng làm người rất hòa ái, Lâm

Chí là thư ký của cô, bây giờ lại không phải thời gian làm việc, nên cũng không bận tâm mà theo dõi.

MV cắt ghép khá tinh tế, rất rung động, nữ minh tinh họ Quan khuynh quốc khuynh thành.

Lâm Chí nhìn Cố Nghiên Thu: “Chị cảm thấy thế nào?”

Cố Nghiên Thu nói: “Cũng được.” Ngay sau đó dùng một ngón tay đẩy tay Lâm Chí ra, nói, “Gần đây cậu thích mình tinh lắm sao? Không phải nói bạn gái cậu sẽ ghen sao, vậy mà cậu còn truy tinh.”

“Không phải.” Lâm Chí nói, “Đây là em cho chị xem.”

Nữ minh tinh này cho dù là trai thẳng Lâm Chí cũng thấy xinh đẹp, người thấy người thích, bạn gái anh cũng khá tán thành, được dân mạng công nhận là tiểu hoa đán nhan sắc tối thượng. Lâm Duyệt Vi hút fan nhờ nhan sắc, nữ diễn viên họ Quan cũng đẹp không kém gì Lâm Duyệt Vi, minh tinh hàng thật giá thật, khí tràng càng khỏi phải bàn.

Lâm Chí cười nói: “Em thấy chị tựa hồ thích nữ minh tinh xinh đẹp, đây một diễn viên, họ Quan, tên Quan—”

Cố Nghiên Thu: “Khoan đã.”

Lâm Chí: “Dạ?”

“Tôi không có hứng thú.” Cố Nghiên Thu xụ mặt, nghiêm túc mà nhìn anh nói, “Không cần cậu ném đồ tốt cho tôi, chỉ cần cậu nghiêm túc công tác là được rồi, không có gì quan trọng hơn thái độ làm việc.”

Lâm Chí: “...”

Cố Nghiên Thu: “Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, đi-ra-ngoài.”

Lâm Chí đi ra ngoài, ngồi xuống ghế làm việc ủy khuất cầu toàn.

Cố Nghiên Thu nhéo nhéo ấn đường, sao ngay cả Lâm Chí cũng bị không khí xấu trong công ty ảnh hưởng. Thiên Thụy thoát nhìn trông khá nề nếp, nhưng bên trong thực sự không dám khen tặng, nịnh nọt thẳng nỗ lực công tác, chỉ cần có quan hệ tốt với sếp thì thẳng một đường lên chức, hệ thống nhân viên rườm rà hỗn tạp, đuôi to khó vẫy, không biết nuôi dưỡng bao nhiêu người nhàn hạ.

Phòng ban của Cố Nghiên Thu chính là nơi biểu lộ rõ nhất, sau khi giám đốc tiền nhiệm từ chức, để lại một đống lớn cục diện rối rắm. Lúc Cố Nghiên Thu mới vừa nhận chức, cấp dưới còn ngo ngoe rục rịch, sau khi bị Cố Nghiên Thu gõ qua, khó khăn lắm mới trung thực. Cố Nghiên Thu tính giảm biên chế, nhưng càng là công ty lớn, thì trình tự bên trong càng phức tạp, phòng ban của cô không lý tưởng, không ít nhân viên đều nhờ quan hệ mà vào, muốn động đến ai còn phải suy xét xem sau lưng là người nào chống lưng, thực sự đau đầu.

Lâm Chí còn không biết lòng tốt của anh bị xem là chuyện xấu. Để lại ấn tượng khá xấu trong mắt Cố Nghiên Thu.

Sau đó thái độ của cô đối với anh cũng rõ ràng lãnh đạm đi rất nhiều, không tiếp tục hỏi anh về chuyện truy tìm. Lâm Chí hoảng đến phát rồ, không biết chính mình đã sai ở chỗ nào, bèn chọn một ngày vào buổi chiều, sau khi những người khác tan tầm, anh vào văn phòng Cố Nghiên Thu, thẳng thắn nói.

Sau khi hiểu rõ ý nghĩ của anh, thần sắc Cố Nghiên Thu vi diệu suốt mười giây đồng hồ, khó hiểu mà nói: “Tôi như vậy là ảnh hưởng đến cuộc sống

bình thường của tôi? Hay ảnh hưởng đến công tác hằng ngày của tôi?”

Lâm Chí cúi đầu, thành thật trả lời nói: “Không có ạ.”

Lâm Chí khiến Cố Nghiên Thu thất vọng vài ngày, mỗi khi nghĩ đến đều cảm thấy ngực nghẹn muốn chết, bây giờ chân tướng phơi bày, Cố Nghiên Thu tức không nhịn nổi, rút một cây bút máy bên trong ống đựng bút ném vào người Lâm Chí, mắng: “Lo chuyện bao đồng.”

“Em sai rồi.” Lâm Chí nhặt bút lên, giúp cô bỏ lại vào ống đựng bút.

Cố Nghiên Thu chỉ cửa: “Tan tầm đi.”

Lâm Chí lặng lẽ ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô hình như đang mỉm cười, bèn kẹp chặt đuôi lui xuống, đi tới cửa còn quay đầu lại nói: “Tiểu Cố tổng, chị đại nhân đại lượng, có cơ hội em nhất định sẽ báo đáp chị.”

Cố Nghiên Thu trầm giọng nói: “Lại cho tôi xem mặt thứ không đứng đắn...”

Lâm Chí: “Tuyệt đối sẽ không, chị chỉ yêu mình Lâm Duyệt Vi, em hiểu mà, quyết chí không thay đổi.”

Cố Nghiên Thu lại ném một cây bút máy lên ván cửa, đã thấy Lâm Chí té chạy không thấy tăm hơi.

Cố Nghiên Thu bước đến cạnh cửa nhặt bút lên, mở nắp bút, dựa bàn viết xuống mấy cái tên nhớ kỹ trong lòng, đều là những người chỉ lấy tiền không làm việc trong phòng ban này.

Cố Nghiên Thu một tay chống cằm, nhìn mấy cái tên xuất thần.

Câu nói muốn báo đáp của Lâm Chí, Cố Nghiên Thu không để ở trong lòng, nghe qua rồi quên mất, không ngờ cậu ta lại báo đáp nhanh như vậy, hơn nữa còn khá hợp tâm ý Cố Nghiên Thu.

Cho dù là gãi đúng chỗ ngứa, Cố Nghiên Thu cũng không thể không thừa nhận lần này cô khá hài lòng.

Thứ sáu tuần này, Cố Nghiên Thu sẽ theo lãnh đạo công ty tới đài truyền hình trung tâm bàn về một sản phẩm quảng cáo, Lâm Chí đương nhiên sẽ đi theo. Lúc an bài lịch trình, cậu nhìn địa điểm một hồi, hình như có hơi quen mắt.

Cố Nghiên Thu nhìn thấy cậu nhú mày, nhàn nhạt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Em nhớ ra rồi.” Lâm Chí bỗng nhiên tròn to hai mắt, hưng phấn nói, “Bạn gái em mấy ngày hôm trước từng nói, thứ sáu này Lâm Duyệt Vi có một buổi quay quảng cáo cũng ở đài truyền hình trung tâm, y hệt địa điểm chúng ta sẽ tới.”

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Nghiên Thu: Sao không nói sớm? Tôi còn chưa mua quần áo mới, bây giờ lập tức đi mua!

Chương sau không cần thận lại gặp mặt.

Chương 030: Chạm rã trượt đến đôi môi xinh đẹp như châu sa

Editor: Captaindl

“Sao trước đó cậu không nói với tôi?” Cố Nghiên Thu nắm chặt bút máy trong tay, hôm nay đã là thứ năm rồi.

Lâm Chí trả lời “Không phải khi đó ngoài chuyện công tác cái gì cũng không để ý đến em sao? Em quên mất luôn.”

Cố Nghiên Thu: “..... Được, cậu trở về đi!”

Lâm Chí kinh ngạc : “Cứ như vậy?” Hắn cho rằng Cố Nghiên Thu còn phải lo lắng chuẩn bị một phen, buổi tối tặng quà lần trước Cố Nghiên Thu còn đi mua quần áo mới để mặc, hiện tại lại buông tha vô cùng đơn giản như vậy?

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn: “Bằng không còn muốn thế nào?”

“Không như thế nào, không như thế nào.” Tâm tư của sếp không thể đoán, Lâm Chí cúi đầu khom lưng đi ra ngoài.

“Em tan làm đây, hẹn gặp lại Tiểu Cố tổng.” Sáu giờ chiều, Lâm Chí ở lại muộn hơn đồng nghiệp tầm nửa tiếng, quay lại chỗ Cố Nghiên Thu tạm biệt, lại thấy Cố Nghiên Thu ngồi ở bàn làm việc đứng lên, gấp lại tư liệu bên người, nhìn bộ dáng như muốn tan làm.

“Tạm biệt.” Cố Nghiên Thu liếc mắt nhìn sang hắn.

Lâm Chí: “Ngài đây là muốn tan tầm?”

Cố Nghiên Thu uhm một tiếng.

Trên mặt Lâm Chí hiện lên một tia ý cười, hẳn liền biết Cố Nghiên Thu sẽ không tùy tiện như vậy.

Lâm Chí đứng ở cửa nói, “Em chờ chị một lát nha.”

Cố Nghiên Thu cũng không từ chối.

Cố Nghiên Thu khoác túi xách lên vai, khóa kỹ cửa văn phòng, Lâm Chí cùng cô đi bộ ra ngoài, thang máy xuống đến tầng một, Lâm Chí liền bước ra ngoài, đưa tay làm động tác tạm biệt với Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu nhàn nhạt nhếch môi dưới, tiếp tục đi xuống tầng G, lái xe rời khỏi cao ốc.

Cô tan làm sớm hơn ngày thường, không phải muốn đi mua quần áo mới đến chỗ Lâm Duyệt Vi, mà cô trở về Cố Trạch một chuyến.

Vào hè, trời tối rất nhanh, mặt trời lặn đường chân trời nửa đen nửa đỏ như ráng. Cố Trạch tọa lạc ở nơi hoang hôn buông xuống, lộ ra một dáng vẻ già nua nặng nề.

Như là điều tất yếu, nếu Cố Hòa không kêu cô, Cố Nghiên Thu sẽ không chủ động tới Cố Trạch. Lâm Duyệt Vi đến đây đã ba tháng trước, trừ bỏ lần hai nàng cùng nhau đến, thì đây là lần thứ hai cô đến.

Cố Nghiên Thu bước vào cửa lớn, tất cả các đèn ở phòng khách đều mở lên, Cố Hòa ngồi trên sofa giữa phòng, đôi tay đặt trên đầu gối, vai lưng thẳng tắp, bóng dáng nhìn dày rộng như trước kia, nhưng lại không mang đến cảm giác an toàn cho Cố Nghiên Thu.

“Ba”. Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng gọi lên một tiếng.

Cố Hòa không đáp lại.

Cố Nghiên Thu đi đến trước mặt, phát hiện đôi mắt Cố Hòa hơi híp lại, hô hấp vững vàng, phảng phất giống như ngủ rồi. Cố Nghiên Thu không kêu ông nữa, mà ngồi xuống ở một cái ghế khác, từ đầu tóc đến ngón chân cô, nam nhân này góp phần quan trọng nhất, nhưng hiện tại ông lại trở nên xa lạ đến như thế.

Cố Hòa phun một cổ khí ở mũi, ngón tay ở đầu gối run rẩy, chậm rãi mở mắt.

Gương mặt Cố Hòa hơi rũ, lộ ra mệt mỏi: “Tiểu Nghiên Thu?”

Ngực Cố Nghiên Thu đau xót, vì xưng hô quen thuộc như vậy mà đỏ cả hốc mắt, âm thanh cô nhu hòa xuống, kêu lên: “Ba, là con.”

“Đến đây.” Cố Hòa hướng cô vẫy vẫy tay, vẫn y như lúc còn bé.

Những hận ý với Cố Hòa chỉ vì một động tác nho nhỏ mà sụp đổ, Cố Nghiên Thu đứng dậy, ngồi xuống bên người ông.

Cố Hòa hỏi, “Có phải con cảm thấy ba ba rất tệ không?”

“Dạ.” Cố Nghiên Thu ôn nhu nói, “Con chỉ không hiểu vì sao ba lại muốn cưới nữ nhân khác, con cũng không phản đối ba cưới, nhưng ba cũng không nên ở thời điểm xương cốt mẹ chưa lạnh mà làm ra loại chuyện như vậy. Còn có, Cố Phi Tuyền anh ta....”

Mí mắt Cố Hòa buông xuống, thấy không rõ thần sắc của ông, Cố Nghiên

Thu dời tầm mắt xuống ngón tay ông, trên ngón áp út vẫn còn mang nhẫn cưới kết hôn với mẹ cô năm đó.

Trong đầu Cố Nghiên Thu chợt lóe lên chút ý niệm, bắt lấy tay Cố Hòa, bật thốt lên hỏi: “Ba, có phải ba có nỗi khổ gì hay không?”

“Nghiên Thu trở về rồi sao, vừa về liền lôi kéo ba ba nói đông nói tây, cảm tình thật tốt.” Vòng eo Hạ Tùng Quân mạnh mẽ, một thân sườn xám, yếu điệu bước từ cầu thang xuống.

“Lão Cố, Phi Tuyền nói gặp chút vấn đề trong công việc, không biết có thể hỏi ý kiến ông một chút không.”

Cố Hòa lên tiếng, “Bà kêu nó đến đây hỏi mới phải.”

Hạ Tùng Quân liền cười, nhẹ giọng “Phi Tuyền là tiểu tử ngốc, nói cái gì cũng sợ ông cảm thấy nó không nên thân, nên không dám đến hỏi ông, ông là ba nó, sao còn so đo chút việc nhỏ này, ông nói có phải hay không?”

Âm thanh Cố Hòa đè nặng “Uhm” một tiếng.

Cố Nghiên Thu hỏi chuyện lại bị Hạ Tùng Quân đánh gãy, trong lòng tức giận, Cố Hòa giật giật tay ông đang nằm trong tay Cố Nghiên Thu, năm trở về nói, “Con đi làm một ngày mệt rồi đi, đồ ăn còn lát nữa mới xong, kêu dì làm cho con một chén canh hạt sen uống trước.”

Cố Hòa lại nói: “Tùng Quân, cũng làm cho Phi Tuyền một chén, hôm nay tôi thấy mắt nó quầng thâm rất nặng, đừng quá liệu mạng, thân thể quan trọng.”

Nam nhân này bày ra quan tâm chưa từng có, Hạ Tùng Quân hai mươi năm nay đều mong được chút ôn nhu như vậy, đang tiếc chưa từng thấy qua,

khỏe mắt bà thiếu chút nữa phiếm ra nước mắt “Bây giờ tôi lên lầu kêu nó liền.”

Trong lòng Cố Hòa thở dài một hơi.

Hạ Tùng Quân đi rồi, Cố Nghiên Thu muốn nhắc lại chuyện lúc nãy “Ba...”

Cố Hòa cắt ngang cô, “Đi uống canh hạt sen đi.”

Nói xong liền nhắm mắt lại, như Cố Nghiên Thu nói cái gì ông đều một mực làm như không nghe thấy.

Cố Phi Tuyền ở trong phòng làm việc, lần trước Cố Hòa thăng chức cho hắn, để hắn đảm nhiệm giám đốc chi nhánh, hiện tại hoàn toàn là người nắm quyền. Hắn rất có tinh thần thi đua, tuổi trẻ khí thịnh, làm liên tục, tinh thần hơn lúc trước gấp trăm lần, không đơn thuần là vì để cho Cố Hòa xem, càng là vì chính hắn.

“Phi Tuyền.” Hạ Tùng Quân giơ tay gõ cửa, nói với vào.

“Vào đi mẹ, cửa không khóa.”

Cố Phi Tuyền vừa ngẩng đầu liền thấy gương mặt của mẹ hắn tươi cười rõ ràng, không khỏi mỉm cười theo: “Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Hạ Tùng Quân nhìn Cố Phi Tuyền, diện mạo Cố Phi Tuyền khá giống Cố Hòa, mi dài mắt rộng trán vuông, hào hoa phong nhã, đang mặc một cái áo sơ mi màu trắng, rất có cảm giác tinh anh trong xã hội, Hạ Tùng Quân càng nhìn đứa con này càng cảm thấy vui mừng.

Cố Phi Tuyền bị bà nhìn đến ngượng ngùng nói: “Rất cực làm sao vậy, mẹ

đừng cười như vậy không nói cho con.”

Hạ Tùng Quân cười “Ba con kêu con xuống lầu uống canh hạt sen.”

Cố Phi Tuyền nhướn mắt “Bây giờ?” Chuyện này có cái gì mà vui vẻ?

Hạ Tùng Quân lại nói, “Ba con nói sáng hôm nay thấy quầng thâm trên mắt con rất đậm, nói con đừng quá liều mạng, thân thể quan trọng. Ba con vẫn thực là quan tâm con.”

Cố Phi Tuyền nhất thời á khẩu, hần hàm hồ mà ừ một tiếng, gương mặt tuần tú an tĩnh, lộ ra một tia mờ mịt. Đây là lời Cố Hòe thực sự sẽ nói ra sao? Hần không tin.

Hạ Tùng Quân lên tiếng: “Cho nên nói con chỉ cần biểu hiện thật tốt, ba con sẽ nhìn thấy được, con không thể kém so với bất kỳ người nào, đặc biệt là Cố Nghiên Thu kia. Cố gia này, sớm muộn cũng là của hai mẹ con chúng ta.”

Hạ Tùng Quân mở cửa sổ phòng Cố Phi Tuyền ra, từ phương hướng này nhìn xuống, Cố trạch thu hết vào mắt, ánh mắt Hạ Tùng Quân tham lam nhìn quanh hết một tắc một tắc đất.

Con trai phía sau bà lại chậm chạp không trả lời bà.

Hạ Tùng Quân quay đầu lại, Cố Phi Tuyền đang đánh máy trên notebook.

Hạ Tùng Quân: “....”

“Con ở chỗ này nỗ lực làm việc có ích lợi gì chứ, ba con cũng không có nhìn thấy.” Hạ Tùng Quân hận rèn sắt không thành thép nói, “Con xuống lầu đi, mang lại cảm giác tồn tại một chút coi.”

Trong lòng Cố Phi Tuyền khinh thường chuyện lấy lòng Cố Hòa, lên tiếng cho có lệ: “Chờ con viết xong cái này đã.”

Hạ Tùng Quân lại nói: “Cố Nghiên Thu đã trở về, đang ở dưới lầu.”

Cố Phi Tuyền nghe vậy liền động, Hạ Tùng Quân đi theo phía sau hần, âm thầm nghĩ, vẫn còn chiêu này lợi hại. Thái độ con trai bà với Cố Hòa vẫn luôn không mặn không nhạt, Hạ Tùng Quân phải thúc giục, bày mưu tính kế mới làm được một ít chuyện khiến cho Cố Hòa vui vẻ, duy độc đối với Cố Nghiên Thu, mười phần không cần đốc thúc, có thể khiến cho Cố Nghiên Thu ngọt ngào, Cố Phi Tuyền làm cái gì cũng vui.

Cố Nghiên Thu nghe được tiếng bước chân từ phía cầu thang trên lầu, liền ngược mắt nhìn qua, dáng người Cố Phi Tuyền có ba phần tương tự Cố Hòa sải bước đi đến, “Muội muội trở về rồi à.”

Hần cố tình nhấn âm chỗ từ “muội muội”, quả nhiên thấy Cố Nghiên Thu nhú mày, trong lòng cảm thấy đắc ý, ngồi xuống đem chén canh hạt sen của mình uống.

Hôm nay Cố Nghiên Thu về nhà xong tâm tình không phải thực tốt, lười cùng hần gây sự. Cố tình Cố Phi Tuyền lại không muốn buông tha cô, cười như không cười hỏi: “Mấy ngày trước anh thấy em dâu trên ảnh chụp quảng cáo, anh nghe nói nàng đang tham dự tiệc mục gì đó, định làm minh tinh?”

Tay cầm muống Cố Nghiên Thu dừng một chút nói: “Đúng vậy.”

“Nghe nói giới giải trí thực sự rất loạn nha, có một số việc rất khó tránh khỏi, đặc biệt là nữ minh tinh, muội muội cần phải trông cẩn thận.” Hần nói không hề có chút khách khí.

Cố Nghiên Thu buông muống xuống, muống va chạm với chén nghe tinh một tiếng.

“Tôi muốn anh kêu tên tôi hơn.” Cố Nghiên Thu lạnh lùng mà nhìn hấn, “Còn có, vợ của tôi tất nhiên tôi sẽ chăm sóc tốt, không cần anh nhọc lòng, cho dù tôi có không bằng, Lâm gia cũng không phải để trưng. Tôi thấy anh đúng là hồ đồ rồi đi, đạo lý dễ dàng như vậy cũng không hiểu.”

Cố Phi Tuyền cười cười nói, “Không phải là anh quan tâm quá sẽ bị loạn sao.”

Cố Nghiên Thu nhìn hấn thật lâu xong, thỉnh thoảng hỏi: “Anh có bạn gái sao?”

Cố Phi Tuyền: “....”

Cố Nghiên Thu lại lên tiếng: “Quan tâm chung thân đại sự của bản thân mình trước đi, đừng làm cho mẹ anh sốt ruột.”

Cố Phi Tuyền: “Cô...”

“Tôi rất tốt, tốt vô cùng, đa tạ quan tâm.” Cố Nghiên Thu bỏ chén không xuống, đứng dậy rời đi.

Hạ Tùng Quân đang đứng ở một bên, vừa lúc nghe được cuộc nói chuyện của Cố Nghiên Thu với con trai bà. Cố Phi Tuyền ngửa đầu đem chén canh hạt sen uống một hơi cạn sạch, liền muốn lên lầu, Hạ Tùng Quân giữ chặt hấn, thấp giọng hỏi: “Con có bạn gái hay không vậy? Mẹ cũng chưa hỏi con vấn đề này.”

Cố Phi Tuyền buông tay bà ra, cả giận nói: “Rốt cục mẹ bên đứng về phía

bên kia phải không, sao lại giúp cô ta nói chuyện?”

Hạ Tùng Quân nói: “Đương nhiên là đứng về phía con, nhưng chuyện hỏi con có bạn gái không có xung đột gì đâu, con cũng già đầu rồi, qua sinh nhật xong liền 30, nên quyết định vì mình đi chứ, còn phải kéo dài hương hỏa Cố gia.... Mẹ còn chưa nói xong đâu.”

Người lớn lái nhai vĩnh viễn vẫn là chuyện nổi dỗi tông đường.

Cố Phi Tuyền chạy trốn còn nhanh hơn con thỏ, hai giây đã không thấy đâu.

Hạ Tùng Quân đứng cứng đờ tại chỗ: “....”

Bà âm thầm cân nhắc, đây là thời điểm đem chuyện này ra nói hằng ngày.

Cố Nghiên Thu nói có mấy câu, khiến cho sinh hoạt Cố Phi Tuyền thay đổi nước sôi lửa bỏng, hận không thể trốn khỏi nhà đi. Cố Nghiên Thu không muốn tranh giành với Cố Phi Tuyền, Cố gia hết thấy vốn chính là của cô, cô sẽ không cho ai bất kỳ cái gì.

Một nhà băng mặt không băng lòng ăn cơm, trên bàn cơm, Cố Nghiên Thu đem cảm xúc cùng phát hiện trong khoảng thời gian ở công ty nói cho Cố Hòa, Cố Hòa ngồi trên vị trí chủ bàn, nhíu nhíu mi mắt hỏi: “Cho nên con có tính toán gì?”

Cố Nghiên Thu sửng sốt một chút, cô đột nhiên phát hiện Cố Hòa ngồi như vậy, chậm rì rì nói chuyện với cô, toàn thân lộ ra vẻ hủ bại già nua, cơ hồ so với bộ dáng bày mưu lập kế trước kia như hai người khác nhau.

Cố Hòa lại tiếp: “Hừm?”

Cố Nghiên Thu chớp mắt, chuyện vừa rồi giống như nhìn thấy ảo giác, Cố Hòa ngồi nghiêm chỉnh như cũ, không giận tự uy.

Cố Nghiên Thu nói: “Con định giảm bớt cơ cấu, sa thải những người không thể dùng.”

Cố Hòa còn chưa lên tiếng, Hạ Tùng Quân đã ai nha một tiếng nói: “Làm như vậy không phải đắc tội với những người đưa bọn họ vào sao? Con cũng vừa mới nói những người này do cấp cao xin vào, nếu bọn họ nhắm vào con thì làm sao bây giờ?”

Cố Nghiên Thu không nhanh không chậm mà nói: “Cho nên con mới chững cầu ý kiến của ba.”

Hạ Tùng Quân kinh ngạc nói: “Con sẽ công bố thân phận cho tập đoàn biết sao?”

Cố Nghiên Thu lại nói: “Tất cả đều nghe ba.”

Trong lòng Hạ Tùng Quân thực sự vội muốn chết, một khi Cố Nghiên Thu công bố thân phận ở Tập Đoàn, những cái khác không nói, nhưng đối với nhân sự là tín hiệu rất lớn, hiện tại con trai và vẫn còn lạnh quanh bên ngoài chưa vào được, công ty chỉ có mỗi Cố Nghiên Thu, mặc kệ cô mang chức vị gì, cho dù là công nhân bình thường đi chăng nữa, trong mắt những người đó cũng đều sẽ không giống nhau.

Hạ Tùng Quân nháy mắt ra hiệu với Cố Phi Tuyền, Cố Phi Tuyền vội đầu ăm cơm đương nhiên không phát hiện, hơn nữa chuyện ở Tổng Công Ty hẳn cũng không thể nói được cái gì.

Hạ Tùng Quân tức giận đến mức giảm chân Cố Phi Tuyền, Cố Phi Tuyền mày cũng không nhăn lại dù chỉ một chút.

Cố Hòa không trả lời trên bàn cơm, mà lúc sau đưa Cố Nghiên Thu vào thư phòng.

“Lúc công ty mới thành lập, ba và hai chú của con cùng góp vốn, sau 30 năm, đã trải qua rất nhiều lần gọi vốn, thành viên Hội đồng quản trị cơ cấu cũng càng ngày càng phức tạp, trong đó ba với một người họ Vương vì tranh cãi chuyện có đưa công ty ra sàn chứng khoán hay không mà nảy sinh mâu thuẫn.”

Đây là lần đầu tiên Cố Nghiên Thu nghe Cố Hòa nói về tầng lãnh đạo, cô ý thức được nhìn bề ngoài kim bích huy hoàng, bên trong có lẽ đã sớm mưa thắm gió sâu.

“Ba chủ trương không lên sàn, hiện tại tình hình kinh tế không được tốt, hơn nữa công ty chúng ta lợi nhuận ổn định, mấy năm nay đều đạt kết quả, rất nhiều công ty có tính chất giống chúng ta đưa lên sàn, kết quả bị sóng triều kinh tế cuốn đi không còn lại gì. Họ Vương kia thuộc phái chủ trương đưa lên sàn, nếu đưa lên sàn giao dịch, cổ phần trong tay bọn họ liền có thể thu lại một mớ lợi nhuận rất lớn, bọn họ còn muốn kéo thêm quỹ công ty góp vốn vào. Một khi thất bại, hậu quả thật không dám tưởng tượng.” Cố Hòa ho khan, “Con nói ba có thể đồng ý sao?”

Cố Nghiên Thu đổ cho ông chén nước, Cố Hòa uống một ngụm nói: “Đây là tranh đấu thượng tầng, cấp dưới cũng sôi nổi kéo bè phái, một ít người thấy vậy liền vào chỗ trống, làm mưa làm gió, đem công ty quây đến rối loạn. Nếu còn như vậy, công ty sợ là sẽ xong trên tay mấy người này.”

Cố Hòa cúi đầu, xoay chuyển chiếc nhẫn trên ngón áp út nói: “Cho nên ba đưa con đến công ty.”

Cố Nghiên Thu bỗng dừng ngẩng đầu, cùng ánh mắt đa mưu túc trí của Cố

Hòa đối diện.

Cố Hòa nhìn cô, cười.

Cố Nghiên Thu cùng Cố Hòa ở trong phòng nói chuyện hồi lâu, bên ngoài bóng đêm thâm trùng, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng côn trùng kêu to.

Tối nay, Cố Nghiên Thu nằm ở trên giường, thật lâu cũng chưa ngủ.

Cô phát hiện rất nhiều chuyện không giống như trong tưởng tượng của cô, những lời đó Cố Hòa không nói trên bàn cơm, mà kéo cô vào thư phòng nói chuyện riêng, rõ ràng là vì muốn tránh hai mẹ con Hạ Tùng Quân và Cố Phi Tuyền, đây nói rõ ông vẫn xem Cố Nghiên Thu là người thừa kế duy nhất.

Vì sao ông lại vội vã muốn cưới Hạ Tùng Quân như vậy, còn đem Cố Phi Tuyền về nhà, nhận hẳn làm con cả, lại bày ra bộ dáng muốn rèn luyện Cố Phi Tuyền, vì sao tính tình ông lại thay đổi như vậy, bỏ hết tất cả những thứ liên quan đến mẹ cô, nhưng lại giữ lại chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út kia, lúc nào cũng vuốt ve, vì sao ông lại im như ve sầu mùa đông khi cô hỏi đến chuyện này.

Từng vấn đề chồng chất chen đầy đầu óc, Cố Nghiên Thu trần trọc, bật đèn ngồi dậy, lấy Phật Châu Cổ phu nhân để lại cho cô trên tủ đầu giường, mỗi viên Phật châu nhỏ đều khắc đầy kinh văn, Cố Nghiên Thu dùng ngón tay tinh tế sờ soạng, cầu nguyện nếu mẹ cô có linh thiên, có thể cho cô chút nhắc nhở, để cô không giống như ruồi bọ không đầu di chuyện loạn xạ thế này.

Cô phải đi trên con đường này, bị sương mù bao phủ, trước sau đều là mê mang.

.....//.....

“Tiểu Cố tổng, ngài đây là....” Ngày hôm sau đi làm, Lâm Chí nhìn Cố Nghiên Thu trong văn phòng lùi lại một bước.

“Cậu chưa từng thấy qua người đắp mạ nạ mắt sao?” Cố Nghiên Thu dựa lưng ghế, đầu ngửa ra sau, hai mắt đắp một miếng màng trong suốt, cô nhéo nhéo ấn đường nói “Tối hôm qua mất ngủ.”

Nếu là bình thường thì không sao, nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, cô không thể không dọn dẹp chính mình hoàn hảo.

“Vâng, chú ý nghỉ ngơi.” Lâm Chí đem cà phê trong tay đặt lên trên bàn.

“Khi nào đi Đài truyền hình trung tâm.”

“9h rưỡi đi.”

“Cậu xác định Lâm Duyệt Vi cũng sẽ đến?”

“Xác định.”

Nghe Lâm Chí khẳng định một nữa, Cố Nghiên Thu xua xua tay để hân đi ra.

9h20, Lâm Chí lại đến gọi Cố Nghiên Thu, cô đứng dậy khỏi ghế làm việc, cửa văn phòng cũng vừa lúc mở ra. Cố Nghiên Thu thay đổi một thân tây trang màu nhạt, thời thượng lại không mất nghiêm túc, áo sơ mi bên trong cởi bỏ một nút, lộ ra xương quai xanh cùng cái cổ thon dài trắng nõn, tóc dài xõa xuống trên trán vài sợi, được cố ý dùng máy sấy tạo nếp, xõa tung mềm mại trên vầng trán no đủ, đôi mắt dài sáng, cánh mũi cao thẳng, đi xuống một chút là cánh môi anh sắc, hơi mỏng khiến cô thoát nhìn có loại

khí tràng cản người tiến đến.

Lâm Chí: “!!!”

Hắn liền biết Cố Nghiên Thu nhất định là vụn trộm trang điểm.

Cố Nghiên Thu: “Chuẩn bị đồ đạc xong hết rồi sao?”

Lâm Chí: “..... Đều xong hết rồi, lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Đi cùng Cố Nghiên Thu là một nam lãnh đạo, đối phương nhìn cô rõ ràng cũng ngẩn ra một chút, hắn vỗ bả vai Cố Nghiên Thu cười, trên thế giới này, người xinh đẹp có thể được ưu đãi nhiều hơn một chút, con người là động vật thị giác, nghĩa đen cũng là khá giống nhau.

Hợp tác với Đài truyền hình bắt đầu từ năm trước, hiện tại truyền thông truyền thống càng ngày càng sa sút, tình huống năm nay tất nhiên khác biệt. Đài truyền hình bên này giảm bớt lợi nhuận, đương nhiên bọn họ sẽ không vui vẻ, cho nên đàm phán lần này sẽ không dễ dàng như vậy.

Cố Nghiên Thu cùng lãnh đạo ở phòng tiếp khách cãi cọ với người của Đài truyền hình, cô ngoắc tay với Lâm Chí, Lâm Chí liền tìm lấy cơ lui ra ngoài.

Tòa nhà của Đài truyền hình có đến mấy chục tầng, Lâm Chí hỏi một người gặp được trên đường, hỏi thăm về tạp chí XX ở đâu, đối phương cũng không rõ ràng lắm. Lâm Chí liền dừng thang máy ở lầu một, nhìn sơ đồ bố trí các công ty trên tường.

Hắn đọc từng chữ từng chữ, rốt cục cũng tìm được vị trí tạp chí, ở tầng 19.

Hắn lại trở lên tầng 19, dọc theo số nhà từng bước từng bước đi tìm, vừa

vận gặp được một người, Lâm Chí gọi lại hắn, hỏi ra vị trí cụ thể. Hắn nhớ kỹ đường đi đến đây, chụp lấy bảng số nhà, gửi tin nhắn cho Cố Nghiên Thu.

“Đương nhiên chúng tôi có thành ý, nếu không cũng sẽ không chạy đến đây khi trời nóng như vậy...”

Cố Nghiên Thu lấy di động rung lên trong túi ra, nhìn thoáng qua một chút, lại cất trở về.

Căn cứ chỉ thị của Cố Nghiên Thu, lúc sau không cần hắn nên Lâm Chí đơn giản ở lại tầng 19 không đi, nơi này là hành lang, mọi người đều phải đi ngang, hắn đứng ở đó rất chói mắt, liền đi đến cửa thang máy, ở đó có hai khối đá giả, không biết có phải là thiết kế để ngồi không hay để trang trí, nhìn cực kỳ giống cái ghế, Lâm Chí lại hỏi một nhân viên xong, mới yên tâm mà ngồi lên.

Hắn chờ chưa thấy Cố Nghiên Thu, lại thấy Lâm Duyệt Vi.

Thang máy từ tầng trên xuống, mỗi lần có tiếng vang Lâm Chí liền ngẩng đầu lên nhìn một lần, sau đó liền sẽ đón nhận ánh mắt của người xa lạ, xấu hổ qua rất nhiều lần, Lâm Chí liền lười ngẩng đầu lên, chỉ cúi đầu nhìn chân người ta.

11h sáng, thang máy “Đình” một tiếng dừng lại ở tầng 19, Lâm Chí dựa theo cách cũ, nhìn chân.

Một đôi, hai đôi, ba, bốn năm sáu đôi.

Lâm Chí: “!!!”

Lâm Chí đột nhiên ngẩng đầu.

Lâm Duyệt Vi đeo kính râm, đội mũ đeo khẩu trang che kín đến không còn kẽ hở, tay bị một người giống như là trợ lý nắm, trước hai người một người, sau hai người một người từ thang máy đi ra.

“Lâm....” Lâm Chí không khỏi buột miệng thốt ra một chữ.

Mấy ngày nay Lâm Duyệt Vi liên tiếp đi học thêm ở bên ngoài, bình quân mỗi ngày nàng chỉ ngủ được hai tiếng, đến bây giờ đã suốt 30 tiếng đồng hồ không được chợp mắt, dựa vào kính râm che khuất mà nàng nhắm mắt đứng trong thang máy, xem chút đã ngủ rồi.

Lâm Duyệt Vi ra đến, không chú ý đến trên ghế không xa còn một người ngồi, lúc này Lâm Chí lên tiếng mới làm nàng quay đầu lại, bản thân nàng che kín mít như thế hẳn vẫn có thể nhận ra, đúng là fan chân ái rồi.

Fan chân ái cao 1m83, tay dài chân dài, là một tiểu soái ca. Không rõ lắm, hình như tiểu soái nhìn có chút quen mặt.

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng mà hít một tiếng, tìm kiếm hình ảnh người này trong trí nhớ.

“Anh là...” Lâm Duyệt Vi nhớ ra rồi, “Lần trước ở sân gas XX hoạt động anh có đi phải không?”

Lâm Chí vui mừng khôn xiết: “Đúng vậy, tôi có đi.”

Xem ra thực sự là fan chân ái, Lâm Duyệt Vi dừng lại bước chân, thuận miệng hỏi: “Anh đi làm ở đây sao?”

Lâm Chí trả lời: “Không phải, tôi với sếp đến đây công tác.”

Nói thêm cái gì cũng là quá phận, Lâm Duyệt Vi cũng không biết nói tiếp cái gì, ư một tiếng lại nói: “Cố lên!”

Lâm Chí lên tiếng: “Đúng rồi, sếp của tôi là người lần trước đưa....”

Trợ lý đi theo bên người Lâm Duyệt Vi lôi kéo cánh tay nàng, ý bảo nàng đừng đứng lại chậm trễ thời gian, Lâm Duyệt Vi xin lỗi mà cười cười, nói: “Tôi cũng đi công tác, lần tới có duyên gặp lại.”

Bước chân nàng bước đi xa.

Lâm Chí: “....Tạm biệt.”

Lâm Chí ngồi xuống một lần nữa.

Một giờ sau, Cố Nghiên Thu đi đến tầng 19, nhìn thấy Lâm Chí đôi chân như dẫm hai cái Phong Hỏa Luân vọt đến trước mặt cậu: “Người còn ở đây sao?”

Lâm Chí vội gật đầu, “Còn, em không phát hiện nàng đi ra.”

Lâm Chí đưa cô đến bên trong văn phòng tạp chí, hai bên hành lang cũng không có người nào, Cố Nghiên Thu lại càng không xác định hỏi: “Cậu thực sự không thấy được nàng ra sao? Vừa rồi mới tan làm có nhiều người như vậy.”

Lâm Chí nói: “Em dùng thị lực 150% đảm bảo, em đều nhìn chăm chú, tuyệt đối không đi.”

Cố Nghiên Thu vẫn đi theo như cũ.

“Chính là nơi này.” Lâm Chí dừng lại, Cố Nghiên Thu nhìn thấy biển số

nhà, xác thật là tạp chí XX không thể nghi ngờ.

Lâm Chí lập tức lấy di động ra, mở camera trước đưa đến trước mặt Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu đang muốn tìm kính trang điểm lại: “....”

Lâm Chí nhe răng cười cười.

Cố Nghiên Thu đối với camera trước mặt mình chỉnh sửa đầu tóc, soạn lại tây trang, gõ gõ nhẹ cánh cửa đóng hờ.

Không ai đáp lại.

“Không lẽ đều tan làm hết rồi.” Lâm Chí nói.

“Cậu ra ngoài tùy tiện kiểm chỗ đợi tôi.” Cố Nghiên Thu nói xong, tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Có lẽ đây là tạp chí nổi danh, nên không gian bên trong cực kỳ lớn, Cố Nghiên Thu đi vòng qua mấy không gian ô vuông, đi đến trước một cánh cửa, trên cửa có một cửa sổ hình chữ nhật, Cố Nghiên Thu nhón chân thấy được bên trong.

Ánh sáng trong phòng khá tối, trong phòng có một người ngồi trên ghế dựa, cúi đầu thật thấp. Cho dù là một cái bóng dáng, Cố Nghiên Thu cũng xác nhận chính mình sẽ không nhìn nhầm.

—là Lâm Duyệt Vi.

Trái tim mềm mại như có gì đó vừa đổ xuống, ngọt như pha mật đường.

Lâm Duyệt Vi nhận phỏng vấn xong, tạp chí này đã tan làm, nhân viên cùng trợ lý đã đi dùng cơm, Lâm Duyệt Vi thực sự quá mệt mỏi, liền để chị

trợ lý mua cho nàng một phần mang lên, nàng muốn ngủ một chút.

Vì ở ghế dựa, thân thể không thể thẳng ra được, đầu gục xuống, Lâm Duyệt Vi vẫn ngủ thực sự sâu, cửa có người mở ra, vụn trộm tiến vào cũng không biết.

Cố Nghiên Thu ngồi xổm xuống trước mặt nàng, nhìn nàng từ dưới hướng lên.

Lâm Duyệt Vi ôm ba lô trong tay, lông mi cong vút buông xuống, môi mắt thực sự nhu tình, nhẹ nhàng nhắm lại, tóc đen phía sau rủ về trước, đầu hơi cúi xuống một chút.

Có lẽ là hô hấp Cố Nghiên Thu ảnh hưởng đến nàng, Lâm Duyệt Vi hít hít cái mũi, từ trong cánh mũi phát ra âm thanh mơ hồ.

Cố Nghiên Thu vội vàng cách xa một chút, mặc nhiên không lên tiếng mà nhìn nàng trong chốc lát, có chút tò mò thử đưa tay chạm vào chóp mũi của nàng một chút, mượt mà mà cao thẳng, cảm xúc tinh tế như tơ.

Cố Nghiên Thu chợt dạ nheo mắt, lại mở ra, trộm liếc mắt nhìn một cái, Lâm Duyệt Vi cũng không hề phản ứng.

Cố Nghiên Thu không dừng lại, ngón tay mềm mại dọc theo cánh mũi cao thẳng tiến xuống, chậm rãi trượt đến bờ môi no đủ.

Tầm mắt cô giăng co trên mặt nàng.

Cố hòng cô lại nuốt khan một cái.

Hết chương 30

Chương 031: Không thể quang minh chính đại theo đuổi nàng, chỉ có thể lén lút.

Editor: Captaindl

Ngọn tóc phảng phất bị thứ gì đó nhẹ nhàng đụng chạm, từ đầu xương sống đến cuối thắt lưng nổi lên một trận tê dại.

Lâm Duyệt Vi khẽ động cái mũi, trái tim trong lồng ngực chột nặng nề mà nhảy lên một chút, nàng nhú mắt một cái vươn người lên ghế tựa, đôi mắt mở ra, hiện vào trí não là hình ảnh trần nhà quen thuộc trước khi ngủ.

Lâm Duyệt Vi lười biếng duỗi người, giơ tay sờ cái cổ nhức mỏi của mình, hít một tiếng, nhìn lại đồng hồ mới ngủ hơn mười phút, lại tính toán muốn đổi một tư thế để tiếp tục ngủ.

Điều hòa trong phòng đã mở lâu rồi, theo thói quen liếc liếc đôi môi khô ráo, Lâm Duyệt Vi bỗng dừng ngẩn ra một chút, ngón tay sờ đến đôi môi của mình.

.....//.....

Cố Nghiên Thu vội vàng bước ra khỏi văn phòng tạp chí, gặp lại Lâm Chí, Lâm Chí nghi hoặc mà nhìn cô, hỏi: “Sao nhanh như vậy đã ra rồi chị?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Nhìn một cái liền đi ra.”

Lâm Chí nhướng mắt “Như vậy cũng tốt, nếu như bị người ta phát hiện cũng không tốt lắm, nói không chừng sẽ bị chửi.”

“Chửi?”

“Chính là ngâm tiếp xúc với thần tượng, phát sinh hành động thân mật, gọi là Fan cuồng*, bị Fan phát hiện sẽ treo lên Weibo mắng.” Lâm Chí tưởng tượng đến viễn cảnh Cố Nghiên Thu bị đưa thông tin lên mạng, hình ảnh quá đẹp hẵn lại có chút không dám nghĩ đến.

*: Fan cuồng ở Hàn Quốc kêu bằng Seseang Fan. Google seach để biết thêm chi tiết ☺

Không biết vì sao, lúc Lâm Chí nói đến “hành động thân mật” thấy ánh mắt Cố Nghiên Thu lại trốn tránh một chút.

Lâm Chí: “....”

Lâm Chí kinh ngạc hỏi: “Chị sẽ không thực sự làm cái gì đi?”

Cố Nghiên Thu bước đi phía trước lại lên tiếng: “Đi thôi!”

Lâm Chí đi theo phía sau, trong lòng giãy dụa đến không biết làm sao. Hẳn là một thư ký chính trực, nếu Cố Nghiên Thu thật sự làm ra loại chuyện này, thì hẳn cung cấp tin tức cho cô dù không phải đầu sỏ gây tội cũng là đồng lõa.

Cố Nghiên Thu: “Cậu muốn ăn cái gì, tôi mời cậu ăn cơm.”

Trước mắt Lâm Chí tối sầm, đột nhiên muốn mời hăn ăn cơm, nhất định là đã làm cái gì rồi đi?

Cố Nghiên Thu ấn nút thang máy, liền khoanh tay trước ngực đứng ở cửa, hình như lâm vào trầm tư.

Đình đang—

Cố Nghiên Thu nhắc chân tiếng lên phía trước, thấy Lâm Chí vẫn còn bần thần kêu một tiếng: “Sao còn sững sờ ở đó?”

Thang máy có những người khác, Lâm Chí thấy nói những chuyện này cũng không tiện lắm, vẫn luôn chờ đến ra khỏi Đài truyền hình mới nói: “Tiểu Cố tổng, em có một chuyện không biết có nên nói hay không?”

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hăn một cái: “Tôi không cho nói cậu sẽ không nói sao?”

Lâm Chí: “.....”

“Nói đi.” Cố Nghiên Thu lấy di động ra tìm kiếm xem gần đây có chỗ nào ăn ngon, môi Lâm Chí mấp máy hai ba cái lại nói, “Mặc kệ chị thích Lâm Duyệt Vi thế nào, chị cũng phải nhớ kỹ thân phận của mình.”

“Thân phận gì?”

“Chị là một Fan bình thường a.” Lâm Chí liền làm ra vẻ vô cùng đau đớn, nghĩ đến chuyện cô là sếp của mình, cũng không dám nói quá quyết liệt, “Bỏ qua một vạn cái khó khăn, nếu chị thực sự muốn có cái gì đó với nàng, chị có thể quang minh chính đại mà theo đuổi, không cần lén lút.”

Cố Nghiên Thu là người nào, là Giám đốc một công ty nho nhỏ, Lâm

Duyệt Vi là người nào, đi ra đi vô cũng có vệ sĩ bên người, nhúc nhích một cái cũng khiến cho đám người xông xáo. Cố Nghiên Thu muốn theo đuổi được nàng, còn khó hơn lên trời.

Lâm Chí hy vọng Cố Nghiên Thu có thể nhận thức được hiện thực, biết khó mà lui.

Cố Nghiên Thu chấp nhận, nói: “Cậu nói đúng!”

Nhưng là vì cô đã ký ba hiệp ước với Lâm Duyệt Vi, cô không thể thích nàng, càng không thể quang minh chính đại theo đuổi nàng, chỉ có thể lén lút.

“Hả?” Hả có phải bị lãng tai không, sao lại nghe lầm.

Cố Nghiên Thu nhìn hả nhướng mày: “Tôi nói, cậu nói đúng, vậy cậu nói xem, tôi phải làm như thế nào mới có thể theo đuổi được nàng?”

Lâm Chí: “....”

Điên rồi điên rồi, sắp hả thực sự điên mất rồi. Hiện tại không phải fan nào tàn, mà chính là tưởng tượng mình với thần tượng sẽ phát sinh chuyện .... , cái từ kia hả khó có thể mà nói thành lời, nếu Cố Nghiên Thu là nam nhân, hả nhất định sẽ mắng cô là đồ đáng khinh.

Cố Nghiên Thu cười, nói: “Gần đây có một quán Quảng Đông được đánh giá không tệ, chúng ta đến đó ăn đi.”

“....Vâng.”

Lúc ăn cơm, Lâm Chí bóng gió phân tích lợi hại cho cô, nói những chuyện tương tự vấp phải khó khăn to lớn như thế nào, Cố Nghiên Thu an tĩnh mà

nghe, từ đầu đến cuối đều không phát biểu ý kiến.

Cố Nghiên Thu gọi món điểm tâm ngọt xong, một bên dùng cái muỗng nhẹ nhàng múc, một bên nói: “Chuyện này tôi có chừng mực, không hy vọng cậu có những ý kiến phát biểu như vậy. Lâm Chí, gần đây có phải tôi quá dễ dãi với cậu hay không?”

Một câu liền đưa Lâm Chí đông dài chặn lại.

Cố Nghiên Thu thu lại sát ý nơi khóe mắt, ôn nhu nói: “Trà sữa nơi này khá ngon, cậu hỏi họ xem có thể đem về không, mang cho bạn gái cậu một phần.”

Lâm Chí cứng họng: “..... Cảm ơn Tiểu Cố tổng.”

———//———

Bàn tay Lâm Duyệt Vi vuốt ve cánh môi của mình, đem túi xách để ở một bên, từ trên ghế đứng lên, mở cửa, ngoài phòng không có một bóng người. Nàng mang khẩu trang lên, đi vài bước ra ngoài, mãi cho đến khi đến cửa thang máy.

Khi cửa thang máy chậm rãi đóng lại, nương theo kẽ hở, nàng tựa hồ thấy được một gương mặt quen thuộc.

Lâm Duyệt Vi khựng lại một chút, sao cô lại ở chỗ này?

“Sao em lại ra đây? Không phải ngủ trong phòng sao?” Một thang máy khác đi lên cũng dừng lại ở tầng 19, bên trong đi là là chị trợ lý, trên tay còn cầm theo cơm hộp, ngược mặt liền thấy Lâm Duyệt Vi đứng trước cửa thang máy.

“Em đến đón chị á.” Lâm Duyệt Vi mỉm cười hì hì nắm lấy cánh tay đối phương, quay đầu lại nhìn thoáng qua cánh cửa thang máy đóng chặt bên kia.

Chị trợ lý ở bên ngoài cơ hồ là xuất hiện như hình với bóng với Lâm Duyệt Vi, ngày thường có fan vây quanh càng muốn bảo hộ nàng, sớm chiều ở chung nên quan hệ của hai người cũng khá thân mật. Nàng nói như vậy chị trợ lý liền tin, quơ quơ cái túi trong tay lên: “Đoán xem chị mua gì cho em?”

“Cơm hấp.”

“Sao em biết?”

“Thần cơ diệu toán.”

Lâm Duyệt Vi tạm thời trở về văn phòng tạp chí, ngồi ở một cái bàn làm việc ăn cơm trưa, trong đầu thỉnh thoảng hiện lên gương mặt chột lóe trong cánh cửa thang máy nửa khép hờ.

“Lúc chị đi xuống lầu ăn cơm có thấy cô gái nào xinh đẹp không?” Lâm Duyệt Vi giống như vô tình hỏi trợ lý.

Trợ lý: “.... Nơi này có rất nhiều em gái xinh đẹp.”

Lâm Duyệt Vi: “Không phải xinh đẹp bình thường, mà xét theo tiêu chuẩn như em này, có hay không?”

Trợ lý không biết có nên nói nàng tự luyện hay là kêu nàng đánh giá mình thấp xuống, cạn lời nói: “Không có, nếu là có người xinh đẹp như em, chị đã sớm chú ý đến rồi.”

Lâm Duyệt Vi : “Ồ, vậy không có gì.”

Chẳng lẽ nàng lại nhìn nhầm rồi?

Ảo giác này không ngừng lặp lại, không phải là đầu óc nàng có vấn đề gì đi?

“Em hỏi chuyện này làm gì?” Trợ lý hỏi.

Lâm Duyệt Vi lắc đầu: “Không có gì, nhìn thấy một người quen, bây giờ nghĩ lại có thể là do quá mệt mỏi nhìn lầm thôi.”

Trợ lý hít nói: “Người quen xinh đẹp như vậy sao, quả nhiên người đẹp chỉ chơi với nhau.”

Lâm Duyệt Vi dựa ghế khen: “Cho nên chị cũng rất đẹp nha.”

Muốn chứng thực kỳ thật không khó, Lâm Duyệt Vi nhớ đến một người.

Giang Tùng Bích — người kiên định ngưỡng mộ Cố Nghiên Thu.

Hiện nay đã là cuối tháng sáu, luận văn của Giang Tùng Bích đã sớm nộp lên, bảo vệ luận văn cũng thuận lợi thông qua, hình tốt nghiệp cũng đã chụp xong, đã không có gì để ngăn trở nàng theo đuổi Cố Nghiên Thu.

Nói ngoài lề một chút, lúc hình ảnh Lâm Duyệt Vi chụp hình tốt nghiệp bị lộ ra ngoài, nàng chính thức được đưa vào hàng ngũ danh giáo, thành tích thời đi học cũng bị công bố ra, học bổng quốc gia hàng năm, đúng chuẩn học bá. Những người trên mạng từng nhục mạ nàng lại á khẩu không nói gì được, nhưng cũng còn có một số người nói ngang, nói bằng cấp không nhất định tương xứng với nhân phẩm, một số giáo sư tiến sỹ cũng còn suy đồi như ví dụ, sau đó liệt kê ra một số người. Mặc kệ nói như thế nào, có một

mác danh xưng học bá cũng khiến cho fan có nhiều thêm một chút tự tin, Anti fan lại thiếu thêm một cái cớ. Đến gần cuối trường trình, tổ biên tập rất cục cựa cũng buông tha Lâm Duyệt Vi, không ác ý cắt bớt nữa, mặc dù bình phong người qua đường không xong, nhưng cơ bản có thể nhìn ra được trường trình sẽ không lấy Lâm Duyệt Vi tế thiên.

Người lúc trước mua hot seach chuyện của Lâm Duyệt Vi và Cố Nghiên Thu bị điều tra ra, là người nằm trong top 10, người này cũng thật xui xẻo, vừa lúc có không ít lịch sử bôi đen, Giang Tùng Bích đem hết những tư liệu xấu xa thời trẻ của nàng ra, nhưng đi Bar, xăm mình, chụp hình nóng văng văng mây mây, fan của nàng lập tức quay mặt, nàng vốn dĩ liền không hút người như Lâm Duyệt Vi, fan cũng không trung thành như fan Lâm Duyệt Vi, trải qua phen sóng gió này, bảng xếp hạng liền xáo trộn, Thiệu Nhã Tư chen được vào top 10, trước mắt là đứng thứ 8, có hy vọng debut.

Cách vòng chung kết chỉ còn nửa tháng, Lâm Duyệt Vi vội vàng như một con quay.

Giang Tùng Bích tốt nghiệp xong, bị ba ba cô mạnh mẽ bắt về làm cho công ty nhà, lãnh chức vụ Giám Đốc, cái chức này lại cực kỳ thanh nhàn, vì cấp dưới đã làm đến gọn gàng ngăn nắp, Giang Tùng Bích chỉ phụ trách ký mấy chữ, sau đó liền ở trong văn phòng nghe mấy chị em nhiều chuyện hoặc là chơi game.

Tai nghe truyền đến chữ “Gameover”, Giang Tùng Bích tháo tai nghe xuống, tức giận đến mức ném điện thoại sang một bên.

Màn hình giờ phút này lại sáng lên.

Giang Tùng Bích thấy rõ tên hiện trên màn hình, mặt mày hớn hở mà bắt máy: “Cậu được ra tù rồi hả?”

Giang Tùng Bích đem chuyện huấn luyện của Lâm Duyệt Vi so sánh với chuyện ở tù, mỗi lần nói chuyện với nhau đều được xem như ra tù, Lâm Duyệt Vi lười tranh luận với cô, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Gần đây Cố Nghiên Thu đang làm gì?”

Giang Tùng Bích à một tiếng rõ dài, trong lòng tự hỏi có chuyện gì thế, Lâm Duyệt Vi cứ nhiên chủ động hỏi tình huống của Cố Nghiên Thu, chẳng lẽ thừa dịp khoảng thời gian cô không ở đây, hai người xảy ra chuyện gì rồi sao?

“Cậu hỏi cái này làm gì?” Giang Tùng Bích bất động thanh sắc mà nói lời khách sáo, “Chị ấy với cậu thế nào?”

Lâm Duyệt Vi hiên ngang lẫm liệt nói: “Không như thế nào cả, mình là bạn tốt nhất của cậu, chỉ chú ý một chút tiến độ phát triển cảm tình của cậu thôi.”

Giang Tùng Bích xém chút đã quên mất chuyện này, cô lập tức vào vai người theo đuổi Cố Nghiên Thu, ngồi thẳng trên ghế dựa: “À, cái này à, chỉ có chút tiến triển thôi. Cậu biết đó, chị ấy khó theo đuổi lắm.”

‘Vậy gần đây chị ấy đang làm gì?’

Giang Tùng Bích làm sao biết được cô đi chỗ nào, thuận miệng hỏi: “Cậu thấy chị ấy hả?”

“Chắc là nhìn thấy.” Lâm Duyệt Vi căn môi dưới, cảm thấy lần này khẳng định không phải là ảo giác.

“Đài truyền hình Trung Ương, hiện tại mình vẫn còn đang ở đây đây.” Lâm Duyệt Vi nói, “Mình cảm giác chị ấy.... Ày, cậu giúp mình điều tra chị ấy một chút xem có phải hôm nay chị ấy đến Đài truyền hình Trung Ương

không?”

“Được, cậu sốt ruột muốn biết sao? Có muốn đem hành trình gần đây của chị ấy nói cho cậu luôn không?”

“...Không gấp gáp, không cần.” Lâm Duyệt Vi nghe lời Giang Tùng Bích hỏi hơi kỳ quái, nàng trả lời cũng hơi kỳ quái, sờ sờ cánh tay đột nhiên lại nổi lên một tảng da gà.

Câu nói tiếp theo của Giang Tùng Bích liền giải đáp ngọn nguồn quái dị này của nàng.

Giang Tùng Bích trêu chọc: “Aiz, cậu không cảm thấy bây giờ cậu giống như đang điều tra vợ mình có ngoại tình hay không sao?”

—Hết chương 31—

Chương 032

Editor: Captaindl

“Cậu không cảm thấy bây giờ cậu giống như đang điều tra vợ mình có ngoại tình hay không sao?”

Lâm Duyệt Vi: “....”

Giang Tùng Bích tạm dừng 2 giây, không thấy Lâm Duyệt Vi nổi trận lôi

đình, liền được một tắc lại tiến một thước chế nhạo nàng: “Thật sự cậu không phát hiện ra sao? Cậu phải kiếm tiền nên đi xa nhà, để lại bà xã mới cưới xinh như hoa, lại lo lắng bà xã trắng hoa bay bướm, bèn kêu bạn thân chứng thực xem người ta có đi đến những chỗ phong trần không.”

Lâm Duyệt Vi: “.... Mình cúp.”

Giang Tùng Bích: “Này...”

Tút tut tut—

Giang Tùng Bích nhìn điện thoại bị tắt máy cười ha ha, Cố Nghiên Thu rất dễ tìm, rất nhiều người biết chị ấy đi đâu. Giang Tùng Bích có rất nhiều bạn, tin tức xoay chuyển liên tục, mới qua mấy vòng liền có thể hỏi thăm ra được, buổi sáng Cố Nghiên Thu xác thực đã đi đến Đài truyền hình Trung Ương, hơn nửa giữa trưa cũng không quay về công ty.

Giang Tùng Bích muốn đùa giỡn một chút, trước mắt không nói cho Lâm Duyệt Vi, định chờ đến khi nàng chủ động hỏi mới nói, hoặc là đợi qua một hai ngày làm bộ như mới điều tra ra.

Lâm Duyệt Vi ăn cơm trưa xong liền rời khỏi Đài truyền hình về thành phố H, qua mấy tiếng đồng hồ, nàng ngủ hai tiếng, còn lại một chút thời gian dùng để nghiên cứu kịch bản, cách tiết mục cuối cùng chỉ còn 2 kỳ phát sóng.

Trong lòng nàng tràn ngập đều là chuyện công việc, Giang Tùng Bích không chờ được đến lúc nàng dò hỏi, ngược lại bản thân cô lại sốt ruột, đem tin tức nói cho nàng.

“À” Lâm Duyệt Vi đạm nhiên nói, “Biết rồi, bây giờ mình muốn tiếp tục luyện tập.”

“Vây thôi hả?”

“Nếu không còn muốn sao nữa?”

“Hôm đó ngữ khí cậu kích động hỏi tin tức Cố Nghiên Thu vậy mà, nghi ngờ bà xã ngoại tình....”

“Khoan đã,” Lâm Duyệt Vi phát hiện cô đang bẻ cong sự thật, “Ngữ khí của mình kích động khi nào, lúc nào thì nghi ngờ bà xã ngoại tình.” Lâm Duyệt Vi đang xem phim luyện tập cùng một số thực tập sinh khác, đi xa vài bước, tránh đi mọi người thấp giọng nói, “Giang Tùng Bích, có phải cậu ngứa người không? Ba ngày không bị đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói?”

Lâm Duyệt Vi không động thủ như trước, miệng nói ra những lời này cũng không lớn tiếng.

Giang Tùng Bích cảm thấy thú vị, nói: “Ai za, cậu đây là bị trúng tim đen nên thẹn quá thành giận sao?”

“....” Lâm Duyệt Vi không muốn nói chuyện với cô nữa.

Giang Tùng Bích nhìn điện thoại bị tắt máy đặc ý dằn dặt. Gần đây cô bị nàng cúp máy hình như hơi nhiều, nhắc đến Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi liền cúp điện thoại, nhanh mồm dẻo miệng ngày thường cũng không thấy đâu nữa.

Vì Lâm Duyệt Vi vẫn còn đang “ngồi tù” nên đành thôi, Giang Tùng Bích bỏ qua cho nàng, chờ mấy ngày nữa nàng được ra khám nghỉ lễ, đến lúc đó ...thì ... hừ...

Bên kia Lâm Duyệt Vi ném điện thoại vào túi xách, tiếp tục vào xem luyện tập.

....//....

Lâm Duyệt Vi lắc lắc đầu hơi mê mang, đưa mắt nhìn đến gương mặt Thiệu Nhã Tư đang gần trong gang tấc, tay Thiệu Nhã Tư đặt lên trán nàng hỏi, “Cậu không sao chứ? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

“Không sao.”

“Này, sao lại nóng như vậy?” Thiệu Nhã Tư kéo nàng sang một bên nói, “Cậu sốt rồi.”

“Làm gì có, bây giờ đâu phải mùa đông.”

“Tự cậu sờ một chút xem sao?” Thiệu Nhã Tư bắt lấy tay nàng để nàng tự mình sờ.

Lâm Duyệt Vi sờ một cái, quả nhiên nóng không giống bình thường, nàng chỉ cảm thấy tinh thần không tốt, đầu có chút đau, nàng tưởng thời gian này quá bận rộn mới thế, không nghĩ đến là bệnh rồi.

Lâm Duyệt Vi muốn tiếp tục đi luyện tập, còn có 3 ngày nữa là đến chung kết rồi, nàng không còn nhiều thời gian. Nàng vốn không phải xuất thân chính quy như Thiệu Nhã Tư, nên phải học thêm giờ, không trì hoãn được.

Thiệu Nhã Tư khuyên nàng không nghe, lại nói: “Cậu chờ ở đây!”

Cô dùng thủ đoạn của học sinh tiểu học, gọi giảng viên đến, Lâm Duyệt Vi không thể không bị lệnh cưỡng chế mà trở về nghỉ ngơi,

Lâm Duyệt Vi uống thuốc hạ sốt xong, nằm trên giường trong phòng ngủ ký túc nghỉ ngơi, điều hòa khô hanh, ký túc xá chỉ còn một mình nàng, chỉ có thể ngẫu nhiên nghe được tiếng ho khan rầu rĩ của chính mình.

Thấm thuốc, Lâm Duyệt Vi khép hờ hai mắt rồi ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào như nhỏ giọt, cửa kính ngăn trở không khí oi bức bên ngoài cùng độ ẩm áp bên trong. Lâm Duyệt Vi nhú mi, thân thể vẫn rất nặng nề, trước mắt bị một tầng sương mỏng che lại, kỳ quái mà lóe lên hình ảnh mơ hồ.

Một bàn tay hơi lạnh phủ lên trán của Lâm Duyệt Vi, rồi một giọng nói quen thuộc vang lên, “Sao em lại đột nhiên phát sốt? Là quá mệt mỏi sao?”

Lâm Duyệt Vi giật thót một cái, nếu không phải lúc này cơ thể nàng nặng nề như bị đá đè, nàng đã bật người ngồi dậy, hiện tại nàng chỉ có thể nhúc nhích cánh tay, dựa theo xúc giác, cố gắng mở mắt nhìn người trước mặt: “Sao chị lại ở đây?”

Nàng lại nhìn ra ngoài cửa, cửa phòng ký túc xá vẫn đóng chặt.

Cố Nghiên Thu cầm khăn lông trên tay, Lâm Duyệt Vi sờ sờ trán mình, ẩm ướt lạnh lạnh, không thể nghĩ ngờ là cô mới vừa lấy khăn lông đắp lên trán nàng xong, Cố Nghiên Thu không đáp lại câu hỏi vừa rồi của nàng, cầm khăn lông vào toilet, nghe âm thanh giống như đang giặt khăn lông, không bao lâu thì bước ra.

Cô không mỉm cười, cũng không thấy biểu tình nào khác, mặt mày rất rõ ràng, đến gần nàng, khom lưng, vươn bàn tay đến.

Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu, né tránh khăn lông cô đưa qua, Cố Nghiên Thu

cũng nghiêng nghiêng đầu, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười nói:
“Đừng quậy.”

Lâm Duyệt Vi nghe được chút ôn nhu từ giọng nói của cô, da gà tức khắc nổi đầy người, thân thể cũng không còn nặng nề như lúc vừa tỉnh, ngồi dậy nói: “Sao chị lại đây?”

“Thì chị ở đây mà, ở đây thì sao?”

“Chị.....”

“Nghe lời....”

Thanh âm lại mềm nhẹ xuống, rồi mang theo áp lực không thể trái lời. Lâm Duyệt Vi ngẩn ra một chút, chờ cô đắp khăn lông lên trán mình mới phản ứng lại, không gian trên giường quá nhỏ, nàng nhảy từ trên giường xuống kêu: “Cố Nghiên Thu.”

“Ở đây.”

Lâm Duyệt Vi tránh cô như rắn rết, cảnh giác mà nhìn chăm chăm cô: “Rốt cục chị vào đây bằng cách nào?”

“Không phải chị nói rồi sao? Thì tự vào.” Cố Nghiên Thu nở nụ cười.

“Có người không? Nơi này có người lạ....” Lâm Duyệt Vi không biết sao lại hướng về bên ngoài kêu lên.

Cố Nghiên Thu thở dài.

Lâm Duyệt Vi mở cánh cửa ra: “Chỗ này có bảo vệ, tốt nhất là chị chạy nhanh đi.”

Cố Nghiên Thu lại nói, “Vì sao chị phải đi?”

“Chị không được sự đồng ý của người khác đã đến nơi ở người ta, vì sao còn không đi? Đợi lát nữa bảo vệ đến bắt chị đến đồn cảnh sát chị mới vui phải không?”

Cố Nghiên Thu bày ra một bộ dáng khó hiểu hỏi, “Từ khi nào chỗ này trở thành nhà người ta? Đây không phải là nhà chị sao?”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Nàng trợn to hai mắt, nhìn lại căn phòng, nơi đây có phải là ký túc xá chật hẹp nữa đâu, nhà cao phòng rộng, cái giường 0,9m cũng biến thành cái giường 2m rồi.

“Em bệnh, bệnh rất nghiêm trọng, người của tổ biên kịch cho em về nhà.”

“Không đúng.” Lâm Duyệt Vi nói theo bản năng.

“Không đúng chỗ nào?”

“Sao bọn họ lại biết tôi ở đây?”

“Chị tới đón em.”

Lâm Duyệt Vi: “...” Cái quỷ gì vậy?

Đầu óc của nàng lúc này càng hồ đồ, tầm mắt cũng càng ngày càng hoảng hốt, tổng cảm thấy có chỗ nào không đúng, dưới chân lơ mơ, cơ hồ không đứng thẳng được.

Một cánh tay mềm mại ôm lấy vòng eo của nàng, tiếp theo đem cả người nàng ôm vào lồng ngực, mang nàng đi đến mép giường ôn nhu nói: “Dưỡng bệnh cho tốt, đừng nghĩ lung tung nữa.”

Ngón tay Lâm Duyệt Vi bóp lấy cánh tay cô, Cố Nghiên Thu mặt không đổi sắc, Lâm Duyệt Vi dùng sức đẩy cô, Cố Nghiên Thu nghiêng người ngã xuống.....

Lâm Duyệt Vi đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển mở mắt.

Lọt vào tầm mắt là ván giường thô ráp, quả nhiên là nằm mơ, mơ thấy quái gì vậy chứ. Nàng nuốt nuốt yết hầu khô khốc, ánh mặt trời ngả về tây, ánh sáng cam vàng xuyên thấu qua rèm sáo tiến vào.

Lâm Duyệt Vi đổ mồ hôi lạnh, trong người thoải mái không ít, nàng xốc người rời giường, cầm áo ngủ định đi tắm rửa một chút. Đi đến cửa toilet, Lâm Duyệt Vi dừng bước chân lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà nhìn nhìn phía sau, sợ Cố Nghiên Thu từ trong phòng bỗng nhiên lò ra.

Có lẽ là sinh bệnh, nên tâm lý yếu ớt một chút, Lâm Duyệt Vi ngồi ở trên giường, nhắc không nổi cái mơ, biết mình nên đi tập luyện, nhưng trong lòng luôn có một âm thanh khuyên nàng nên tạm nghỉ một chút.

Lâm Duyệt Vi cuộn người mình lại trong chăn, lấy di động gọi điện thoại cho mẹ nàng. Nàng nghĩ kỹ rồi, nếu điện thoại vang hai tiếng không có người bắt máy, nàng liền nhắn tin là gọi nhầm số.

Vang một tiếng, mẹ Lâm liền nhận điện thoại.

“Alo.”

“Gọi lộn số.” Lâm Duyệt Vi bật thốt lên nói.

Mẹ Lâm hừ lạnh một tiếng nói, “Gọi lộn số sao cô còn chưa tắt điện thoại đi?”

Lâm Duyệt Vi móc móc cái chân, không hé răng.

“Tôi còn không biết là cô sao.” Mẹ Lâm nói trước, tiếp theo đó là châm chọc, “Không phải nói ai liên hệ trước là con cầu nhỉ? Bây giờ ai là cầu?”

“Con là cầu.” Lâm Duyệt Vi hít hít cái mũi, dùng âm thanh khàn khàn nói, “Mẹ, con bệnh rồi.”

“Đáng đời, ai kêu cô không nghe lời tôi, uống thuốc chưa?”

“Uống rồi.”

“Uống nhiều nước ấm.” Lâm mẹ lại nói.

“Sao mẹ lại như trai thẳng vậy a?”

“Cái gì trai thẳng, mẹ cô là gái thẳng hàng thật giá thật, nếu không chỗ nào có được cô, kêu cô uống nhiều nước ấm không tốt sao, ý kiến cái gì? Thành thật nghe lời của tôi xem, còn làm bộ mạnh mẽ chi nữa, tôi thấy cô đang mệt đấy, đường đường là một thiên kim tiểu thư, tự nhiên ăn mấy cái khổ này làm cái gì?”

Tuy rằng Lâm mẹ không đồng ý nàng vào giới giải trí, nhưng là con gái ruột, mọi hoạt động của nàng Lâm mẹ đều biết được rõ ràng, tất cả lịch trình của Lâm Duyệt Vi bà đều nắm được, tất nhiên biết nàng cố gắng thế nào. Còn có nhìn thấy hình ảnh ngày càng tiêu tụy của nàng, đau lòng vô cùng.

Lâm Duyệt Vi biết mẹ nàng miệng dao găm tâm đậu hủ, làm nũng nói, “Không phải còn mấy ngày nữa là kết thúc sao? Con về nhà liền.”

Mẹ Lâm: “Hừ, vái trời cho cô ngàn vạn lần không được debut.”

Lâm Duyệt Vi: “Mẹ—“

Mẹ Lâm: “Đừng gọi mẹ, thái độ của tôi là như vậy đó, cô có mệt có vất vả thế nào cũng là cô, dù sao người mệt cũng không phải tôi.”

Lâm Duyệt Vi là lợn chết không sợ nước sôi, đã tự động miễn dịch, cợt nhả mà nói: “Con sẽ uống nhiều nước ấm, không cần lo lắng cho con.”

Mẹ Lâm: “Ai lo lắng cho cô — quả thực là ăn nói bừa bãi.”

“Là con tự lo lắng, được chưa.” Lâm Duyệt Vi sợ mẹ nàng, ngoài miệng không để thua dù chỉ một chút, nàng nhớ đến chuyện mẹ nàng trộm làm, nhin không được nói: “Cảm ơn mẹ.”

Mẹ Lâm đột nhiên bị nàng nói cảm ơn không hiểu được hỏi: “Cảm ơn cái gì?”

Lâm Duyệt Vi suýt xoa nói, “Con nói khẳng định mẹ không thừa nhận, còn hỏi lại làm gì?” Ngạo kiêu đến không chấp nhận được.

Mẹ Lâm: “Không đúng, cô còn chưa nói làm sao biết tôi không thừa nhận?”

“Vậy con nói đây.”

“Nói đi”

Lâm Duyệt Vi tán gẫu với mẹ nàng, tâm tình rất tốt, ý tưởng yên lặng báo đáp ban đầu vút ra sau đầu rồi, cuối cùng cũng khoe ra dạt dào mà đặc ý nói: “Chuyện mẹ kiếm thủy quân giúp con nói tốt đó, còn không cho người nhận ra mẹ, cố ý nói mình họ Lâm làm gì. Mẹ nói mẹ làm có cái gì không tốt, còn dùng họ nhà chồng, tùy tiện nói một cái tên cũng được mà. Họ Trương họ Vương họ Lâm, con đoán chỉ có một đó là mẹ thôi.”

Mẹ lâm thề thốt phủ nhận: “Không phải tôi.”

Bà căn bản không làm ra chuyện như vậy, thậm chí thuận miệng kêu tố biên kịch chăm sóc Lâm Duyệt Vi một chút còn không có nói, sao có thể mất công mượn thủy quân cho nàng.

Lâm Duyệt Vi không tin, tấm tắc thở dài, “Con đã nói khẳng định mẹ sẽ không thừa nhận.”

Mẹ Lâm: “Thật sự không phải tôi, tôi có tiền cũng đi mua túi xách cho mình, không thì giúp dân Châu Phi hướng đến chủ nghĩa cộng sản, chỗ nào đến lượt tiêu tiền cho cô, cô tính là cộng hành gì?”

Mặt Lâm Duyệt Vi tối sầm: “Mẹ không thừa nhận cũng không cần so sánh con như vậy đi? Con là con ruột của mẹ thật sao?”

“Không làm thì nói là không làm, tăng bốc làm cái gì?”

“Đây là chuyện tốt mà.”

“Chuyện tốt tôi cũng không cần, ai biết cô có phải có âm mưu gì hay không?” Thái độ phủ nhận của mẹ Lâm thực sự rất kiên quyết.

“Hay là ba làm?” Mẹ Lâm nói kiên quyết như vậy, trong lòng Lâm Duyệt Vi cũng không còn khẳng định chắc chắn nữa, chẳng lẽ ban đầu là nàng

đoán sai.

“Ba cô cũng không có làm.”

“Vậy là ai?” Lâm Duyệt Vi hoàn toàn ngốc.

“Cô hỏi tôi tôi hỏi ai đây?”

“Giang Tùng Bích nói với con là nữ nhân họ Lâm.”

“Trên đời này người họ Lâm nhiều như vậy, không phải tất cả đều là mẹ của cô đi. Còn có, người ta cũng có thể dùng tên giả mà, có khả năng người đó họ Vương họ Trương thì sao, cảm thấy họ Vương dễ nghe hơn.” Lâm mẹ lại nói: “Đúng rồi, không phải cô cũng họ Lâm sao? Người kia cũng họ Lâm, có phải định vu oan hãm hại cô tự mình mua thủy quân cho mình không?”

Lâm Duyệt Vi: “....”

Mẹ Lâm thở dài: “Hình như cô không nghĩ được mấy cái này đi.”

Lâm Duyệt Vi: “Mẹ, con biết sai rồi.”

Mẹ Lâm lại nói: “Với chỉ số thông minh này của cô cũng làm khó cho cô quá.”

Lâm Duyệt Vi tức giận mà uy hiếp mẹ nàng muốn tắt điện thoại, ngược lại mẹ Lâm tắt điện thoại còn nhanh hơn, một chút cũng không lưu luyến.

Lâm Duyệt Vi: “....”

Lâm Duyệt Vi nằm xuống, bắt đầu lần nữa tự hỏi người mua thủy quân cho

mình, họ Lâm.... Không, không nhất định là họ Lâm, có khả năng họ khác. Nàng ta không chắc có phải là fan của mình không, hiện tại thật giả khó lường, có thể điều chỉnh được cả thủy quân.

Tin tức biết được quá ít, Lâm Duyệt Vi liền không muốn lãng phí tế bào não tự hỏi nữa, nghĩ cũng không ra cái gì. Chờ chương trình kết thúc, có rất nhiều thời gian chậm rãi điều tra.

Thiệu Nhã Tư ở phòng tự luyện nhìn thấy Lâm Duyệt Vi cả kinh hỏi: “Sao cậu lại đến đây nữa?”

Lâm Duyệt Vi mỉm cười: “Sao là sao? Không chào đón mình?”

“Hoan nghênh hoan nghênh.” Thiệu Nhã Tư cười, nói chuyện một chút lại sờ trán nàng, vẫn còn chút nóng: “Cậu còn nóng này...”

Lâm Duyệt Vi chấp tay trước ngực, bất đắc dĩ lui lại, đánh gãy cô: “Đỡ nhiều lắm rồi, cậu cũng đừng có méc giảng viên có được không?”

Thiệu Nhã Tư thấy nàng vậy cũng không có cách nào: “Được rồi được rồi, không thoải mái nhất định phải nói cho mình.”

“Nhất định.”

Lâm Duyệt Vi liền cố gắng nhập tâm vào luyện tập, trận chung kết “Diễn Viên thực tập” chỉ còn không đến ba ngày, ba ngày sau, những người ở đây, có lẽ sẽ có một số vận mệnh phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nghĩ như vậy cũng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, sốt nhẹ như vậy tính là cái gì.

.....//.....

Đầu tháng bảy, “Diễn viên thực tập” bước vào tiết mục cuối cùng được hàng vạn dân chúng chú ý, trong lúc phát sóng trực tiếp, sẽ tuyển ra mười bạn thực tập sinh, chính thức debut thành diễn viên.

Cố Nghiên Thu phải ra giá rất cao mới mua được hai vé chung kết từ người khác, cô có thói quen mang theo Lâm Chí cùng đi. Vé đêm chung kết đặc biệt khó có được, qua tay một cái liền hết gấp mấy lần, thậm chí theo đuổi thần tượng như bạn gái Lâm Chí cũng không kiếm được vé nào, trong khi Lâm Chí lại được đi vì hào quang của Cố Nghiên Thu, bởi vậy hẳn bị bạn gái đấm cho mấy cái.

Chung kết vào thứ Bảy, tối thứ sáu Cố Nghiên Thu cùng Lâm Chí đến khách sạn thành phố H nghỉ ngơi cả đêm. Sáng hôm sau liền đi xếp hàng, lần đầu tiên Cố Nghiên Thu đến xem trực tiếp, không biết bên trong lòng vòng quanh, từ sáng tới ba giờ chiều mới có thể xác nhận xong thân phận mà đi vào sân khấu. Hơn nữa, còn không thể mang nước uống và đồ hộp vào, ước chừng năm sáu tiếng đồng hồ, có thể so với buổi tối chờ Lâm Duyệt Vi tan làm.

Bề ngoài Cố Nghiên Thu cực kỳ xuất sắc, dáng người Lâm Chí cũng cao ráo đúng chuẩn tiểu soái ca, mười phần thu hút người khác. Hai người bọn họ vừa nhìn giống như là không hợp xuất hiện xong này, đợi không bao lâu liền có người tiến đến hỏi.

“Hai người là fan của ai.”

Cố Nghiên Thu nhìn Lâm Chí, Lâm Chí lên tiếng: “Lâm Duyệt Vi.”

Người này lộ ra ánh mắt khinh thường rồi bỏ đi.

Lâm Chí: “????” Thực khiến hắn muốn phát điên à.

Lâm Chí quay đầu: “Tiểu Cố tổng....”

Cố Nghiên Thu: “Kê.”

Cô không nghĩ đến cư nhiên ở ngoài mà còn có người nhắm vào Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu cho rằng có một số người ác độc trên mạng, chứ ngoài đời hẳn là có chút tình cảm, xem ra là cô xem nhẹ quá rồi.

Cố Nghiên Thu: “Chó cắn cậu một cái cậu liền muốn cắn lại sao?”

Lâm Chí vui đùa nói: “Vậy em lấy gậy đập nó.” Hắn giơ giơ cánh tay cơ bắp của mình, hẳn chắc có lực.

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt lên tiếng: “Tôi thấy cậu bị bảo vệ đá ra ngoài thì đúng hơn.”

Lâm Chí cười ha ha.

Cố Nghiên Thu nhìn nhìn xung quanh, “Nơi này hình như chia theo nhóm, cậu đi hỏi fan của Lâm Duyệt Vi đứng ở đâu, chúng ta đến chỗ đó đứng, buổi tối phát sóng trực tiếp có thể cùng nhau cổ vũ.”

“Vâng.”

Lâm Chí đi ra hai bước, lại quay đầu, đưa bàn tay ra nói: “Em dẫn chị theo, chờ lát nữa đi rồi lại không tìm thấy chị, tay áo.”

Lâm Chí kéo tay áo Cố Nghiên Thu không ngừng nói, “Tránh một chút tránh một chút a” đi đến mỗi chỗ tụ tập đều đông đúc, vào chung kết nam nữ có 20 thực tập sinh, đủ thấy fan trong này pha tạp đến cỡ nào.

Hai người bọn họ cũng đứng thật là xui xẻo, hỏi ba bốn nhóm đều không

phải fan Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu hỏi một nữ sinh: “Vậy em biết Vi Thảo đứng ở đâu không?”

Vi Thảo là tên fan của Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu phun ra cái tên này xong ngẩn ra một chút, không khỏi cắn cắn môi, trùng hợp giống y như tên bạn trong game của cô.

Nữ sinh ấy thật đúng là biết, nàng chỉ một hướng nói: “Hình như là ở đằng kia thì phải.”

Cố Nghiên Thu xác nhận một lần, trở tay kéo Lâm Chí đi đến chỗ đó.

Càng đến gần, đôi mắt Lâm Chí càng mở lớn, thấp giọng nói: “Tiểu Cố tổng, fan Lâm Duyệt Vi nhan sắc đều quá cao a, thật nhiều tỷ tỷ xinh đẹp.”

Cố Nghiên Thu: “Tôi thấy cậu muốn bị bạn gái đánh nữa rồi.”

Lâm Chí nhanh chóng cup mắt, nỗ lực xem bạn gái mới là trung tâm.

Dù không khoa trương như Lâm Chí nói, nhưng nhóm fan của Lâm Duyệt Vi quả thật là đẹp mắt hơn những nhóm fan khác, đặc biệt là fan nữ, đa số đều là mỹ nữ, thân cao chân dài. Cố Nghiên Thu vừa tiến vào, càng đem giá trị nhan sắc của nhóm fan này tăng thêm vài bậc.

“Oa, tiểu tỷ tỷ này cũng là Vi Thảo sao?” Có fan chạy đến đây hỏi.

Cố Nghiên Thu gật gật đầu.

Hôm nay cô mặc quần áo khá thoải mái, quần ống rộng, áo cánh dơi, đội nón kết, trang điểm nhẹ nhàng, mặt mày tinh xảo, làn da trắng đến mức tỏa sáng. Tức khắc có vài người chạy đến vây quanh cô, hai mắt sáng ngời

đánh giá từ trên xuống dưới. Lâm Chí nghiêng người, che chắn Cổ Nghiên Thu lại.

Có vài nữ sinh lớn gan thở dài nói: “Có chủ rồi, thất vọng a.”

Cổ Nghiên Thu: “....”

Lâm Chí: “Tôi không....”

Cổ Nghiên Thu kéo tay áo Lâm Chí một chút, Lâm Chí hiểu rõ, tạm thời đóng giả làm bạn trai cô. Cổ Nghiên Thu dùng ánh mắt đánh giá những người đang nhìn cô, có chút người sợ là ôm ý tưởng khác, giống như cô đối với Lâm Duyệt Vi vậy, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Trên mạng nói Lâm Duyệt Vi thu hút rất nhiều fan nữ, hiện giờ vừa thấy, đúng là danh bất hư truyền. Xong đêm chung kết này, sợ là sẽ có nhiều thêm mấy cặp.

Trong khi các nàng đánh giá Cổ Nghiên Thu, Cổ Nghiên Thu cũng đánh giá lại các nàng, Cổ Nghiên Thu cố gắng dung nhập vào đoàn fan này, có người đến cho cô quạt in hình Lâm Duyệt Vi, Cổ Nghiên Thu tiếp nhận, nhét vào trong tay Lâm Chí.

Lâm Chí ở kế bên hơi hơi mỉm cười, vào vai bạn trai thập nhị tứ hiếu.

Người nọ lại trên ghẹo một trận, nói họ trai tài gái sắc, chúc phúc lâu dài.

Chỉ có Cổ Nghiên Thu biết là mình không muốn Lâm Duyệt Vi có khả năng nhìn xuống sân khấu thấy cô qơ hình nàng, kinh động đến nàng.

Cổ Nghiên Thu bị ba điều giao ước ràng buộc tay chân, nhất thời không thể nào ra tay được, chỉ có thể yên lặng mà chú ý, tìm kiếm nhiều cơ hội để có

thể gặp mặt Lâm Duyệt Vi.

Trong lòng cô lo lắng, ánh mắt rũ xuống, thỉnh thoảng một âm thanh vang lên bên tai.

“Đây không phải Cố tiểu thư sao? Chị cũng đến?”

Cố Nghiên Thu ngược mắt nhìn lại, đối diện là một gương mặt tươi cười.

“Giang tử biết chị này hả?” Nữ sinh đứng bên cạnh người nọ lên tiếng hỏi.

“Đã nói là đừng kêu Giang tử, kêu trực tiếp tên tôi là được.” Giang Tùng Bích dùng ngón trỏ đẩy ót nữ sinh vừa mới nói kia: “Em không biết người này sao, lần trước không phải là người lên khán đài hỗ trợ Lâm Duyệt Vi sao?”

Giang Tùng Bích chẳng những âm thầm giúp Lâm Duyệt Vi, bản thân cũng mua vô số tin tức hậu kỳ, điên cuồng nạp vàng, ngăn ngừa trong một tháng liền thành Trưởng Fan club Vi Thảo. Một khi lão đại Giang Tùng Bích mở miệng, những người đó đều nhận ra được.

“Thì ra là cô ta.”

“Thay đổi kiểu tóc liền không nhận ra được.”

“Lớn lên xinh đẹp như vậy mà tôi lại không nhận ra, thật là có tội.”

Có người lại đưa ra nghi vấn: “Không đúng a, lần trước không phải nói là đi ngang qua sao? Không phải fan, mới này còn nói là fan Duyệt Vi mà.”

Giang Tùng Bích chủ động giúp Cố Nghiên Thu giải vây, hít mũi nói: “Còn không phải đang thịnh hành chuyện anti fan thành fan sao? Antifan Duyệt

Vì chúng ta còn có thể cảnh cáo, người qua đường có thể nói gì?”

Tất cả mọi người đều hihi ha ha cười.

Giang Tùng Bích không nghĩ đến ở chỗ này gặp được Cố Nghiên Thu, đối với cô mà nói đây thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, nhưng những người ở đây quá nhiều, cô không thể kéo Cố Nghiên Thu đi nói chuyện một mình được, chỉ có thể kéo đi xa một chút. Lâm Chí lại còn như cái cột đình đứng bên người Cố Nghiên Thu, Giang Tùng Bích nhiều lần liếc mắt nhìn hắn, hắn đều thờ ơ, Cố Nghiên Thu không lên tiếng, hắn liền bất động.

Giang Tùng Bích bỏ cuộc, đem ánh mắt chuyển đến người Cố Nghiên Thu: “Không ngờ chị sẽ đến.”

Cố Nghiên Thu càng không nghĩ đến sẽ đụng trúng người quen, bên tai cô nóng lên, cảm giác bản thân mình bị bạn thân của Lâm Duyệt Vi nhỏ hơn ba tuổi nhìn thấu được tâm tư, nói: “Bạn tặng hai vé đi xem.”

Giang Tùng Bích ý vị thâm trường mà à một tiếng, cố ý hỏi “Bạn nào vậy?”

Cố Nghiên Thu nghiêm mặt nói: “Người Giang tiểu thư không quen đâu.”

Giang Tùng Bích cái hay không nói, lại nói cái dở, “Lần trước em xem video trợ giúp trò chơi, không biết khi nào thì Cố tiểu thư chuyển thành fan rồi?”

Cố Nghiên Thu ho khụ khụ: “Mới khoảng thời gian trước.”

Giang Tùng Bích nghiêng đầu nhìn cô, Cố Nghiên Thu tránh đi thì lại xem như nhột, cho nên cô mới nhìn thẳng đôi mắt Giang Tùng Bích, “Giang tiểu thư đang nhìn cái gì?”

“Không nhìn cái gì.” Giang Tùng Bích đột nhiên nói, “Nhìn bạn trai chị, rất tuần tú.”

Cố Nghiên Thu hạ giọng nói: “Giang tiểu thư nói đùa rồi.”

“À, thì ra là em hiểu lầm.” Không phải bạn trai thì tốt. Trong lòng Giang Tùng Bích lầm bầm, nếu không cái con vẹt chết còn mạnh miệng kia sợ là khóc chết trong ổ chần.

“Hai người chúng ta thực sự rất có duyên.” Giang Tùng Bích nói.

“Xác thật là có duyên.” Cố Nghiên Thu trả lời, nếu là nói tình cờ gặp mặt trong này thì đúng.

“Thích cùng một người.” Giang Tùng Bích giơ giơ cây quạt trong tay, trên mặt là hình Lâm Duyệt Vi cùng tên của nàng.

Trái tim Cố Nghiên Thu nhảy dựng, không biết Giang Tùng Bích có ý gì, không hé răng.

Giang Tùng Bích cười cười nói tiếp: “Tuy rằng chị thích như fan, hoặc nói lễ phép chỉ là thích một chút, còn em là thích như kiểu bạn thân.”

Trái tim Cố Nghiên Thu từ cổ họng chạy xuống tới bụng.

Lâm Chí ở bên cạnh nghe xong câu chuyện, đầu tiên là khiếp sợ vị Trưởng Fanclub này cư nhiên là bạn thân của Lâm Duyệt Vi, chị ấy quen bạn thân của Lâm Duyệt Vi khi nào? Tiếp theo lại rửa xả lời của cô, sắp hẳn không phải là thích kiểu fan bình thường được không, là fan điên cuồng thích, hận không thể cùng người ta kết hôn sinh con đó, là loại đến tên con cũng đã đặt rồi.

Hồ hấp Lâm Chí cứng lại, hần đột nhiên nghĩ đến một trọng điểm quan trọng. Nếu Cổ Nghiên Thu quen biết bạn thân của Lâm Duyệt Vi, như vậy Cổ Nghiên Thu có thể thông qua bạn thân của nàng để quen biết nàng, tiếp xúc được với đối phương, dựa vào nhan sắc vóc dáng hơn người, tình cảm phát triển hoàn toàn có khả năng, vạn nhất nhìn vừa mắt.... Cứ ý nghĩ này mà tiếp tục, theo đuổi thần tượng thành vợ mình là hoàn toàn có khả năng nha.

Lâm Chí: “!!!”

Hần thật sự rất muốn biến giả thành thật!!!

—Hết chương 32—

Chương 033: Mém tí Cổ Nghiên Thu đã bóp nát chuỗi Phật châu trong tay

Editor: Captaindl

Hần chịu sự ảnh hưởng của bạn gái, nên cũng theo nàng đọc không ít Fanfic.

Trong lòng Lâm Chí sóng to gió lớn, trong đầu hiện ra hình ảnh tổng tài bá

đạo x nữ minh tinh. Vì sao không được là tổng tài bá đạo? Đùa cái gì vậy, Cố Nghiên Thu chỉ là một giám đốc nho nhỏ, nói bá đạo cũng không đúng a.

Mặc kệ thế nào, đều phải có một người bá đạo, nếu không thì không phải tiểu thuyết nữa rồi.

Mặt Cố Nghiên Thu bình lặng như nước, nói chuyện cùng Giang Tùng Bích: “Chủ yếu cuối tuần tôi rảnh rồi không có việc gì, thư ký đề nghị đi xem chung kết thả lỏng tâm tình.”

Tâm tình thả lỏng hay căng thẳng hơn thì không biết, chỉ biết đầu ngón chân đang căng đến mức tê dại rồi.

Lâm Chí: “....”

Sao lại kéo hẳn vào rồi?

Giang Tùng Bích nghe lời Cố Nghiên Thu nói nhìn về phía Lâm Chí, Lâm Chí hơi hơi mỉm cười, nhẹ nhàng đối ứng, tiếp tục diễn kịch nói: “Đúng vậy, tôi là fan trung thành của Lâm Duyệt Vi.”

Giang Tùng Bích nheo mắt, vẫn là tiểu soái ca mắt sáng mày sắc, lập tức giơ tay nắm cầm đối phương: “Cố Tiểu thư, thư ký của chị thật đẹp mắt a.”

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt nói: “Hắn có bạn gái.”

Biểu tình của Giang Tùng Bích tức khắc liền thay đổi, bàn tay đụng đến cầm Lâm Chí nhanh chóng rút trở về, ghét bỏ mà nhìn hắn.

Lâm Chí: “....”

Hắn đã làm sai cái gì, một cái chớp mắt liền biến từ trái cây ngon miệng thành cục phân xấu xí rồi.

Giang Tùng Bích lật mặt rất nhanh, không sờ Lâm Chí nữa, ngược lại đưa tay hướng về phía Cố Nghiên Thu. Bề ngoài cô vẫn là người theo đuổi Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu độc thân, tạm thời không có quan hệ gì với Lâm Duyệt Vi— ngoại trừ một tờ giấy chứng nhận kết hôn, có thể thừa dịp không có chủ sờ sờ một chút cũng được.

Cô nhanh, Cố Nghiên Thu còn nhanh hơn cô, nếu không phải phía sau có người, Cố Nghiên Thu đã lui về sau hai ba bước.

Giang Tùng Bích sờ đến khoảng không.

“Giang tiểu thư.” Cố Nghiên Thu kéo ra khoảng cách an toàn với cô, ngừng khí hơi trầm xuống.

Giang Tùng Bích ngượng ngùng thu tay lại, phui phui tay, mạnh mẽ nói: “Trên cằm chị có dính cái gì kia.”

“Cô có thể trực tiếp nói với tôi.”

“Em không có ý gì....” Giang Tùng Bích cười một tiếng, “Đó là nhất thời sốt ruột, nhất thời sốt ruột.”

“Lần tới đừng nóng nảy như vậy, dễ dàng khiến người khác hiểu lầm.”

“Nhất định nhất định.”

Cố Nghiên Thu liền nhẹ nhàng đứng xa cô một chút, nhìn về phía khác, sườn mặt cô hiện lên đường cong nhu hòa từ trên xuống dưới hiện ra cần cổ tinh tế tuyết trắng.

Trong mắt Giang Tùng Bích hiện lên một đoàn hắc hỏa, rồi bỗng chốc liền biến mất vô tung.

Nói thật, nếu không phải trước đó Lâm Duyệt Vi có ý với Cố Nghiên Thu, cô khẳng định sẽ xuống tay. Mang cảm giác cầm đục đoạn trang như vậy, mỹ nhân lạnh lùng lãnh diễm, nếu bỏ lỡ suốt đời khó kiếm được người thứ hai.

Giang Tùng Bích tức giận cái tên đầu gỗ kia, từ trong căm giận lấy điện thoại di động ra, nhấn cho nàng một cái tin thật dài, đem hết chuỗi cảm xúc phát tiết vào trong tin nhắn, xong rồi lại từng bước từng bước yếu ớt xóa đi.

Lâm Duyệt Vi chắc chắn là khẩn trương dưới cánh gà chuẩn bị cho trận chung kết, lỡ như vì một hồi lung tung rối loạn của cô mà ảnh hưởng đến cảm xúc— tuy rằng Giang Tùng Bích rất ít khi có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Lâm Duyệt Vi, đại đa số thời điểm đều bị đối phương tỏ vẻ thông minh nghiền áp, nhưng dù là khả năng cực kỳ nhỏ bé, Giang Tùng Bích cũng đem tin nhắn nuốt trở vào.

Để đó tính số sao, thời gian còn dài mà.

Giang Tùng Bích lấy kẹo ra ăn, thuận tay đưa cho Cố Nghiên Thu một viên, Cố Nghiên Thu lắc đầu, “Cảm ơn, không cần.”

Giang Tùng Bích nhìn chăm chăm cô hai giây, rồi dời ánh mắt đi, cô quả thật là một người lãnh đạm, lãnh đạm đến mức phòng bị quá sâu, một khi mở lòng ra, xem như là nhật được bảo bối, chỉ là giờ vẫn không thể nhìn thấu được.

Trong lòng Giang Tùng Bích hít hà một tiếng.

Sau ót Cố Nghiên Thu dựng lên một tầng lông tơ, qua một hồi lâu mới xẹp xuống.

Vì tránh cho tâm mình sinh ra ý nghĩ xấu xa, Giang Tùng Bích lại ngoi đầu về phía fan hâm mộ, duy trì khoảng cách không xa không gần với Cố Nghiên Thu, ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn về phía cô trông chừng một chút, giúp Lâm Duyệt Vi giám sát vợ tương lai của mình, không đúng, là vợ hiện tại nhưng không ở bên nhau.

..... Quá khó đọc.

Được một lát thì Cố Nghiên Thu bình tĩnh trở lại, cô lấy quạt giao cho Lâm Chí lúc này về xem, trên quạt in hình Lâm Duyệt Vi còn có dòng chữ slogan mỗi lần hoạt động: “Lửa rừng thù bắt tận, gió xuân thổi hồi sinh.” Đây là khẩu hiệu tiếp ứng lúc nàng bị anti vùi dập tởm nhất.

Đêm chung kết nên thứ tự bảng xếp hạng thay đổi liên tục, lúc Cố Nghiên Thu nộp điện thoại di động thì thấy Lâm Duyệt Vi xếp thứ ba, mấy ngày này nàng đều đứng thứ ba, cơ bản chuyện debut là ván đã đóng thuyền.

Lý trí là lý trí, nhưng đương nhiên Cố Nghiên Thu vào khán đài phát sóng trực tiếp, thấy biển người giơ light stick, khẩu hiệu, cuồng nhiệt đến như vậy, cố hết sức cố vũ thần tượng của mình, màn ảnh chỉ cần thoáng qua một cái đều làm thành sóng dữ.

“Lâm Duyệt Vi! Lâm Duyệt Vi!”

“Thiệu Nhã Tư! Thiệu Nhã Tư!”

Tổng cộng có 20 thí sinh, nhưng cơ bản lỗi tai Cố Nghiên Thu chỉ nghe được hai cái tên trên, lúc này cô mới phản ứng được, thì ra là cô đang đứng ở trung tâm hai fandom.

Cô có nghiên cứu vấn đề này nên biết rõ, chuyện hai fandom đánh nhau đến đâu rơi máu chảy là bình thường, có cô thì không có tôi, có tôi thì không có cô, ai cũng không ưa ai, sao lại cùng nhau đến nơi này rồi?

Giang Tùng Bích thấy fan cuồng đánh mắng lẫn nhau đều là có bệnh hết, lúc đầu cô nhìn thấy cảnh ấy còn muốn lại khuyên can, nhưng cô đang là trưởng fan Lâm Duyệt Vi, không thể khuyên nhủ, chỉ có thể yên lặng mà đứng xem.

Giang Tùng Bích lặng lẽ đứng bên cạnh giải thích cho Cố Nghiên Thu: “Vốn dĩ hai fandom ở cách xa nhau, nhưng nam nữ đứng ở hai phía rồi, fan nam ở hướng bên kia, fan nữ ở hướng bên này. Tổ biên kịch cũng đã chuẩn bị rất kỹ càng, mỗi fandom đều có khu vực riêng, vị trí cũng đã sớm quyết định, chỉ là thấy CP Lâm Thiệu còn rất nóng, nên cố ý xếp cùng với nhau.”

Giang Tùng Bích chú ý đến lúc cô nhắc đến CP Lâm Thiệu, trong mắt Cố Nghiên Thu chợt lóe qua tia không vui, âm thầm câu môi dưới, chầm ngồi thối gió nói, “Còn có một số người, là fan cuồng CP Lâm Thiệu.”

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Giang Tùng Bích: “Nhưng fan cuồng CP lại không dám lộ mặt, những người này không dám mang hình hai người, cố tình ẩn trong đám fan, chỉ cần thận quan sát một chút, những người một lúc kêu Lâm Duyệt Vi, một lúc lại kêu Thiệu Nhã Tư là fan cuồng CP đó, hẳn là sẽ đứng cùng một đoàn.”

Giang Tùng Bích hí mắt, quay đầu nhìn về bên phải mình, chỉ chỉ nói, “Những người đó có thể là vậy.”

Cố Nghiên Thu nhìn theo phương hướng cô chỉ, cách các nàng rất xa.

Lấy thân phận trưởng fandom của Giang Tùng Bích, cô đưa Cố Nghiên Thu và Lâm Chí đến hàng phía trước ngồi, ba người cùng ngồi song song nhau. Cố Nghiên Thu nhăn mặt, có chút đứng ngồi không yên, vị trí này có phải rất dễ nhìn thấy rồi hay không?

“Cố tiểu thư, chị sao vậy?”

“Không có gì.”

“Có phải trong này nhiệt độ lạnh quá hay không?”

“Có một chút, qua một lát sẽ tốt.” Cố Nghiên Thu tùy tiện tìm một cái có có lẽ cho qua.

“Tiểu soái ca, cậu còn không đem áo khoác của cậu cho sắp cậu đi?” Giang Tùng Bích nheo mắt nhìn Lâm Chí.

Lâm Chí trì độn mà à một tiếng, “Vừa lúc tôi cũng cảm thấy có chút nóng.” Lâm Chí đem áo khoác trên người cởi ra, bạn gái hắn thấy hắn chưa đủ trắng, nên mùa hè không cho hắn phơi nắng, cường chế hắn mặc áo tay dài, nên nữ sinh cũng không chú ý đến hắn.

Lúc này cũng hay, Lâm Chí đem áo khoác cởi xuống giao cho Cố Nghiên Thu, chuyên chú đánh giá sân khấu trước mặt.

Cố Nghiên Thu đem câu “không cần” nuốt xuống, điều hòa ở đây bật rất thấp, nhưng Cố Nghiên Thu cũng không thích mặc áo người khác, chỉ lấy áo che lên chân.

Ánh đèn khán đài khá tối, chỉ còn lại ánh sáng trên sân khấu, trong ánh sáng chớp động, 4 MC xuất hiện cùng tiếng hét chói tai bước lên sân khấu.

.....//.....

Tổng cộng có 20 thí sinh nam nữ, chia làm 4 tổ, có tổ có nhiều người, có tổ lại ít người, chia làm 4 đoạn diễn. Lâm Duyệt Vi và Thiệu Nhã Tư cùng lúc được chia chung một tổ, đứng bên phía bên kia sân khấu.

Tổ đầu tiên nhận được thông báo, cổ vũ lẫn nhau lên sân khấu, tinh thần phấn chấn khẩn trương, cuối cùng cũng lên biểu diễn, đây là trận chiến cuối cùng của bọn họ, qua hôm nay, vận mệnh sẽ xoay chuyển, mỗi người đều đi một phương hướng bất đồng.

“Khẩn trương hả?” Lâm Duyệt Vi ngồi trên ghế ở một góc, cầm kịch bản trong tay, đôi mắt khẽ liếc qua lời thoại kịch bản đã sớm thuộc nằm lòng.

“Không khẩn trương.” Thiệu Nhã Tư trả lời.

“Ở trước mặt mình còn nói dối làm gì.” Lâm Duyệt Vi nhìn cô cười rộ lên, “Trong góc này chỉ còn lại hai chúng ta thôi.”

“Thật sự không khẩn trương, coi như một màn biểu diễn bình thường thôi, có cậu ở đây mà.”

Lâm Duyệt Vi sờ sờ cánh tay nổi lên da gà của mình nói: “Cậu còn như vậy mình sẽ cho rằng cậu yêu mình.”

“Yêu cậu thì như thế nào?” Thiệu Nhã Tư tò mò hỏi.

Lâm Duyệt Vi thâm trầm mà liếc mắt nhìn cô một cái, tang thương nói: “Đừng yêu mình, không có kết quả.”

Thiệu Nhã Tư cười ha ha.

Hiện tại đã là cửa cuối cùng, nên tập luyện đã tập luyện hết rồi, hai người các nàng ngồi trong góc cười, những diễn viên khác cũng tụ năm tụ ba ngồi cùng nhau, trước màn hình TV là tiết mục trực tiếp, mọi người đều khẩn trương mà nắm tay thành hàng.

Đây là trận cuối cùng nên tổ quảng cáo làm được đến phát rồ, trải qua nửa tiếng không ý nghĩa xong, Cố Nghiên Thu mới thấy tổ đầu tiên lên sân khấu, MC thông báo tên diễn viên trong tổ, Cố Nghiên Thu lắng nghe, không có Lâm Duyệt Vi lại bắt đầu xìu xuống nhìn về khoảng không.

Lâm Chí đã ngủ rồi, chỉ còn kém chảy nước dãi ra thôi.

Giang Tùng Bích ngồi bên trái Cố Nghiên Thu, thấy rõ ràng Cố Nghiên Thu không hề có hứng thú, sau khi tiết mục biểu diễn xong còn đỡ đỡ vỗ tay quả thật tức cười muốn chết, nói rõ ràng chính là vì xem Lâm Duyệt Vi mà tới.

Một đôi này nếu mà không thành, Giang Tùng Bích liền viết ngược tên cô lại.

Tổ thứ hai biểu diễn, Cố Nghiên Thu làm vật lý trị liệu cho đôi mắt mình.

Tổ thứ ba biểu diễn, Cố Nghiên Thu lại xem rất nghiêm túc, là vì muốn xem họ khi nào thì kết thúc.

MC: “Kế tiếp, chúng ta hoan nghênh tổ cuối cùng, Lâm Duyệt Vi, Thiệu Nhã Tư, ... mang đến tiết mục “Tác giả không nghĩ ra tên.”

Giang Tùng Bích dùng đôi tay bắt trước miệng thành loa, hét một tiếng chói tai, Cố Nghiên Thu sợ tới mức giật mình một cái. Giang Tùng Bích còn chưa đợi cô thu hồi biểu tình sợ hãi mà cười nói, “Fan là phải như vậy

đó, chị có muốn làm như vậy một chút không?”

Cố Nghiên Thu vội vàng lắc đầu.

Giang Tùng Bích kéo kéo tay áo Cố Nghiên Thu nói: “Đến rồi đến rồi.”

Cố Nghiên Thu: “Giang tiểu thư tự trọng.”

“Chạm vào tai áo cũng tự trọng” Giang Tùng Bích lẩm bẩm nói, “Đợi xem có cơ hội tôi kêu Lâm Duyệt Vi ôm chị trong lòng coi chị còn kêu tự trọng không.”

Âm thanh cô quá nhỏ, Cố Nghiên Thu không nghe rõ, cũng không có tinh lực cãi cò với cô, bởi vì Lâm Duyệt Vi đã lên sân khấu.

Tổ của Lâm Duyệt Vi có ba nam, hai nữ, hai nữ là nàng và Thiệu Nhã Tư, hai người nắm tay nhau đi lên, fan cuồng CP phía sau hưng phấn đến mức bộc phát ra năng lực cường đại.

“Lâm Duyệt Vi!”

“Thiệu Nhã Tư!”

“A a a a a a a!”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Giang Tùng Bích: “.....”

Giang Tùng Bích xoa xoa huyệt thái dương, đau đầu nói: “Đừng để ý đến các nàng, Lâm Thiệu là giả.”

Cố Nghiên Thu nghiêm mặt, khó có khi đứng cùng trận tuyến với cô, “Tôi biết.”

Lâm Duyệt Vi nắm tay Thiệu Nhã Tư, hai người đứng cùng trên sân khấu, vừa lúc lại mặc đồ đỏ giống nhau, vừa thấy giống như là tân hôn đại cát.

Fan CP điên rồi, một số ít dù không phải fan CP cũng nóng điên rồi, ai lại không thích xem hai tỷ tỷ xinh đẹp đứng cùng một chỗ vui vẻ đâu?

Toàn khán đài ồn ào hét đến chói tai.

Trái tim Lâm Duyệt Vi không tránh né mà đập nhanh hơn, đã vất vả đến bốn tháng, tương lai lưng lầy cũng là vì hôm nay. MC đưa micro qua, để bọn họ nói một chút cảm tưởng khi đi được đến đây.

Bắt đầu từ nam sinh trước, rồi micro đưa đến từ từ đến tay Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi dừng một chút, chỉ nói một câu: “Cảm ơn Vĩ Thảo, tôi của hiện tại là do các bạn tạo nên, dù có trải qua thế nào, tương lai ra sao, tôi vẫn là Lâm Duyệt Vi của các bạn.”

Cố Nghiên Thu không nghe ra được lời nói này có cái gì, nhưng các fan bên người cô đã lâm vào điên cuồng, tiếng gầm so với lúc này còn lớn hơn, cơ hồ muốn phá luôn cả giọng.

Giang Tùng Bích tượng trưng mà “A” một tiếng, quay đầu khẽ nói với Cố Nghiên Thu: “Fan chính là như vậy, chỉ cần idol tùy tiện nói một câu, là có thể xem như thánh chỉ.”

“Thánh chỉ.”

“Nói tiếp cũng khó hiểu, kiểu giống như là lâm vào điên cuồng vậy đó.”

Cố Nghiên Thu gật đầu, xác thực là rất điên cuồng.

Kỳ thật cô cũng muốn điên theo một chút, Cố Nghiên Thu nheo đôi mắt, khóe miệng ần ần kêu lên.

Đương nhiên, Cố Nghiên Thu thực sự sẽ không điên, trong lòng cô sóng to gió lớn thế nào, ngoài mặt cũng vĩnh viễn bất động như núi, không ai nhìn được tâm tư của cô.

Chờ mọi người dừng la lại, Giang Tùng Bích đột nhiên lại hô to một tiếng “Lâm Duyệt Vi”, âm thanh của cô lẫn trong đám người không rõ ràng, nhưng đột ngột hô lên như vậy, Lâm Duyệt Vi lập tức đưa đầu hướng về phía âm thanh.

Nàng và Giang Tùng Bích là quan hệ gì, từ hồi ở chuồng tắm mưa cơ mà, lúc trước nghe Giang Tùng Bích muốn tới, nàng còn chê ở trong đám người quá đông, đèn quá mờ, hình cổ vũ quá nhiều, lẫn lộn tầm mắt, nàng không tìm được.

Lâm Duyệt Vi nhìn về phía Giang Tùng Bích, lại thấy một đôi mắt u tĩnh từ người nàng không ngờ tới được.

Lâm Duyệt Vi: “....”

Cố Nghiên Thu hướng nàng gật gật đầu, tay cầm Phật châu, Lâm Duyệt Vi tự động lẩm bẩm “A di đà phật” thay cô, nàng chỉ còn kém nước chấp tay trước ngực mà đáp lễ với cô thôi.

Tiết mục bên này chuẩn bị bắt đầu, Thiệu Nhã Tư nhẹ nhàng kéo tay áo Lâm Duyệt Vi một cái, đem thần hồn của nàng mà kéo lại, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại thất thần?”

“Không có, nhìn thấy người quen thôi.”

Đoạn kịch tổ Lâm Duyệt Vi diễn là bi kịch, một đôi tỷ muội bị gả vào hào môn làm tiểu thiếp, không biết sao trong gia đình hào môn này nam nhân ba đời đều không bình thường, cuối cùng vô tội chết thảm.

Nguyên bản chỗ Cố Nghiên Thu chỉ là tùy tiện được Lâm Duyệt Vi nhìn đến, nhưng hiệu quả lại phát ra ngoài dự kiến của cô, toàn bộ tổ biên kịch đều chú tâm vào chỗ đó, có thể là do kịch bản ảnh hưởng, cũng có thể là do diễn viên phát huy quá tốt, tóm lại bốn vị giám khảo đều rất tán thưởng, hiện trường trực tiếp cực kỳ hài hòa.

Biểu diễn xong mọi người đều đi thay quần áo, MC tiếp tục khua môi múa mép, thỉnh thoảng báo cáo tình hình bầu chọn. Không nói tên người, chỉ nói vị trí tăng giảm, phiếu bầu chọn trực tiếp để trước khán đài đã niêm phong từ lâu, chỉ còn fan bầu chọn qua mạng điên cuồng gửi tin, mong muốn thần tượng của mình có thể giữ chân trong BXH, vì tương lai debut, không ai dám ngừng lại.

Trải qua 20 phút vô nghĩa của chủ trì lần nữa xong, các fan lại nghênh đón thần tượng của họ, mọi người đều mặc trang phục cá nhân của mình, hoặc là hoa lệ, hoặc là đơn giản, xếp thành hai hàng, chia ra đứng bên phải và bên trái sân khấu.

Đôi tay các thí sinh rủ ở bên người, nín thở ngưng thần, các fan cũng an tĩnh xưa nay chưa từng có.

Chờ kết quả cuối cùng.

Tổ biên kịch vì chén cơm manh áo nên kéo dài thời gian, đọc tên khá ngẫu nhiên, có khi thứ tư có khi thứ năm, có khi lại là những thứ tự không được

debut. Những người được debut khóc lóc thảm thiết, không được debut lại suy sụp ngồi xuống lệ rơi đầy mặt.

Cố Nghiên Thu có điểm không rõ, một tiết mục cư nhiên lại có thể đạt được hiệu quả như vậy sao, tương phản như một bên là địa ngục, một bên là thiên đường, cô không biết Lâm Duyệt Vi vì cái gì có thể chống chịu được áp lực lớn như vậy, nghĩa vô phản cố, không xem anti ra gì và đi vào, nhưng là lần này, cô không ngại cùng nàng tiến nhập vào loại không khí áp lực này.

Thiệu Nhã Tư thứ năm, sẽ được debut.

Cố Nghiên Thu vì Lâm Duyệt Vi mà không thích cô, nhưng là cô có thể debut, Cố Nghiên Thu cũng thực sự chúc mừng cô, tiết mục biểu diễn vừa rồi Thiệu Nhã Tư là người đầu tiên xuất hiện, cô và Lâm Duyệt Vi trang điểm giống nhau, lúc biểu diễn cũng hỗ trợ cho Lâm Duyệt Vi rất nhiều.

Chỉ là, chúc phúc của Cố Nghiên Thu chỉ giằng co hai giây.

Bởi vì khi Thiệu Nhã Tư nghe mình được debut xong, việc đầu tiên là bổ nhào vào lòng Lâm Duyệt Vi, cảm nghĩ gì đó đều ném hết qua một bên rồi. Lâm Duyệt Vi ở trước mặt bao người mà lau nước mắt trên mặt cô, nắm tay cô, đưa cô đến trước micro.

Cố Nghiên Thu: “....”

Trước khi trong ký túc xá huấn luyện như hình với bóng, vốn dĩ cho rằng khi debut sẽ hoàn toàn giảm bớt tiếp xúc, kết quả hiện tại lại thế này..... Sau này có phải còn 'keo sơn gắn bó' hay không đây?

Cố Nghiên Thu ngấm lại, trước mắt liền biến thành một màu đen.

“Đứng vị trí thứ ba là.....” Khách mời cầm trong tay kết quả, biểu tình kích động nói, “Nàng chính là.....”

Dưới đài kêu tên Lâm Duyệt Vi.

Khách mời: “Đồng Trì Dao!”

Cố Nghiên Thu cùng Giang Tùng Bích nhìn nhau, Giang Tùng Bích hít một tiếng, “Không phải là đứng thứ hai luôn đi?”

Cố Nghiên Thu nhú mày.

Kết quả công bố ra đến, Lâm Duyệt Vi quả nhiên đứng vị trí thứ hai.

Cùng lúc đó, chuyện Lâm Duyệt Vi đứng vị trí thứ hai lấy vận tốc ánh sáng đứng đầu bảng Hot seach trên Weibo, lấy mắt thường có thể xem như kiểu, từ vị trí thứ 14 leo lên vị trí thứ hai là kinh khủng đến cỡ nào. Chương trình Diễn viên luyện tập sinh cũng đứng vị trí thứ ba trong Hot seach, tiết mục cô biểu diễn cùng những diễn viên diễn chung cũng rải rác trong top 10 bảng xếp hạng tìm kiếm.

Mà nói chung muốn anti thế nào thì cũng có thể tìm được lý do để bôi đen, đưa ra một đoạn video diễn xuất của vị trí thứ năm Thiệu Nhã Tư, và vị trí thứ hai Lâm Duyệt Vi, số phiếu đêm đó từ vị trí hai lại được lên vị trí thứ ba, mấy chục trang muốn bôi đen đều share liên tục, khiến toàn thể anti sôi trào.

Lâm Duyệt Vi biết trên mạng có khả năng còn tiếp tục bôi đen mình, nhưng không sao cả, nàng đã được debut, về sau muốn làm cũng phải xem lại fan của nàng thế nào, không phải fan cuồng đều là con nít.

Lâm Duyệt Vi hào phóng khéo léo nói ra cảm nghĩ của mình, nhẹ nhàng

bước đến vị trí của mình đạt được ngồi xuống, nhìn Thiệu Nhã Tư một cái, hai người liếc nhau mỉm cười.

Lâm Duyệt Vi nhìn về hướng Giang Tùng Bích vẫy vẫy tay, Giang Tùng Bích đứng trong fandom, fan tự nhiên cho rằng Lâm Duyệt Vi vẫy tay với bọn họ, cả một đám đều vung tay lên.

Tầm mắt Lâm Duyệt Vi không chịu khống chế lần nữa rơi xuống Cố Nghiên Thu đang ngồi kế bên Giang Tùng Bích, so với các fan cuồng nhiệt khác, cô bình đạm như nước, đứng ở đó thoạt nhìn cũng không hợp nhau.

Cố Nghiên Thu đem áo khoác để ở đùi trả lại cho Lâm Chí.

“Cảm ơn.”

“Chị không lạnh hả?” Lâm Chí hỏi.

“Chắc cũng sắp xong rồi, cậu mặc vào đi.” Cố Nghiên Thu nói.

“Vâng.”

Lúc này Lâm Duyệt Vi mới chú ý đến bên người cô cư nhiên còn có một nam nhân, còn nói chuyện thân mật với đối phương như vậy, nam nhân kia đầu tiên là nghiêng về hướng khác, lúc sau mới xoay lại phía nàng.

Vai rộng eo hẹp, mày dày mi rậm, cười đến thấy ánh mắt trời.

Lâm Duyệt Vi: “!!”

Người này nàng đã gặp qua! Còn không chỉ là gặp qua một lần.

Ngay từ lúc đầu hoạt động ở sân ga, sau là đài truyền hình trung tâm, đúng

rồi, Lâm Duyệt Vi nhớ đến ngày đó Cố Nghiên Thu cũng ở đài truyền hình.

Hai người kia là quan hệ gì?

Lâm Duyệt Vi chưa bao giờ biết trí nhớ mình lại tốt như vậy, trong lúc nhất thời hồi ức ở cùng Cố Nghiên Thu đều ủa ra tới, ngày đó ở Cố trạch, Cố Nghiên Thu cũng có biểu tình như bây giờ, nói chuyện điện thoại với người kia.

Chẳng lẽ chính là hần?

Đây không phải là bạn trai của chị ấy đi?

Ánh mắt có chút kém a. Trong lòng Lâm Duyệt Vi có chút khắc nghiệt mà bình luận, bên ngoài không tính là xấu, đáng người tỉ lệ cũng trên 5 điểm, nhìn thấy nàng cũng không nói được một câu hoàn chỉnh, sao Cố Nghiên Thu sẽ coi trọng người này?

Giang Tùng Bích đáng thương, còn chưa có ra tay đối phương đã bị người khác cướp mất. Lâm Duyệt Vi chỉ là ghen tức dùm cho bạn thân Giang Tùng Bích của mình mà thôi chứ không có ý gì cả.

.....//.....

Tất cả các thí sinh được debut công bố xong, những người không được debut ôm nhau khóc thành một đoàn, cảm ơn biên đạo, cảm ơn fan, các fan cũng bắt đầu theo sự sắp xếp của nhân viên mà rời khỏi khán đài.

Giang Tùng Bích vẫn đi theo Cố Nghiên Thu đến tận bãi xe, cùng cô nói tạm biệt, mới chậm rì mà ngồi vào xe của mình, đem ghế dựa ngã ra, nhắm mắt lại ngủ.

Qua hai tiếng sau, cửa sổ xe của cô bị gõ vang, Giang Tùng Bích nhập nhèm xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, mở đèn xe nhìn ra bên ngoài, vui vẻ, vội vàng mở cửa xe ra, Lâm Duyệt Vi ngồi vào, nằm xụi lơ xuống như bãi bùn nhão, âm thanh như trẻ em giận dỗi: “Thật may là kết thúc rồi, mệt chết mình, mau lái xe đi, mình phải về nhà ngủ, mấy tháng nay chưa có lần nào ngủ ngon.”

Giang Tùng Bích trêu chọc nàng nói: “Mình thấy cậu trong KTX trêu chọc tiểu cô nương, không phải rất dễ chịu sao.”

Lâm Duyệt Vi khép hờ mắt: “Cái gì tiểu cô nương.”

Giang Tùng Bích hắc một tiếng, “Còn đóng kịch với mình, buổi tối cậu nằm tay sờ mặt người ta trên sân khấu, bây giờ quên mất rồi sao?”

“Người khác không biết không nói, mà cậu còn không biết sao? Mình với Thiệu Nhã Tư là bạn bè.”

“Tình chị em xã hội chủ nghĩa sao? Ai nha, người nào đó cũng thật là, ăn trong chén còn muốn nhìn trong nồi.” Giang Tùng Bích thở dài. Đêm nay Cố Nghiên Thu xem nữa đã đem chuỗi phật châu trong tay bóp nát.

“Nói chuyện kiểu gì đây? Âm dương quái khí.” Lâm Duyệt Vi mở mắt liếc cô một cái: “Đừng vì tình cảm không thuận lợi của bản thân mà ném tức giận lên người mình, giận chó đánh mèo không phải là phẩm chất tốt đâu biết chưa?”

Giang Tùng Bích trừng lớn đôi mắt: “Không đúng, mình sao thế nào lại thành tình cảm không thuận lợi?”

Tự nhiên trong người tỏa ra cảm giác không hiểu được khiến Lâm Duyệt Vi lờ mờ tranh cãi với cô, nhắm mắt lại nhàn nhạt mà nói: “Tự cậu biết!”

-Hết chương 33-

Chương 034: Chị không có bạn trai

*Chương có nội dung hình ảnh

Giang Tùng Bích si ngốc nói: “Mình biết cái gì?”

Lâm Duyệt Vi làm ra vô tình không muốn nhiều lời.

Giang Tùng Bích bấm một cái trên cánh tay nàng, khởi động xe, đưa nàng về nhà mình. Khuya khoắt, cô đưa Lâm Duyệt Vi về Lâm gia ngược lại sẽ khiến ông bà Lâm náo loạn.

Lâm Duyệt Vi khép hờ hai mắt, ngủ quên trên xe.

Không biết qua bao lâu, Giang Tùng Bích không có bản lĩnh bế nàng từ trong xe vào nhà, sau khi dừng xe, thì dùng tay đẩy nàng vài cái, đẩy đến khi nàng tỉnh, “Về đến nhà rồi, về đến nhà rồi, tỉnh đề.”

Lâm Duyệt Vi chuyển động cổ, mở bừng mắt, nhìn thoáng ra bên ngoài, ngáp một cái, đẩy cửa xuống xe.

Giang Tùng Bích vội đuổi theo.

Lâm Duyệt Vi nhớ không rõ nàng đã làm những gì, chờ đến khi nàng tỉnh lại lần thứ hai thì mặt trời đã lên cao, bị Giang Tùng Bích đạp lăn ra mép giường. Lâm Duyệt Vi khẽ nhấc chân đá cái chân đang để trên bụng nàng, Giang Tùng Bích lăn đến giữa giường, cuốn luôn tấm chăn theo.

Lâm Duyệt Vi nhẹ tát một phát vào mông cô, rồi mang giày xuống giường.

Giang Tùng Bích lồm bồm một tiếng.

Lâm Duyệt Vi cầm di động xuống lầu, đi giúp việc đang ở lầu một làm vệ sinh, thấy Lâm Duyệt Vi xuống bèn ngừng tay, hỏi nàng: “Muốn ăn chút cơm sáng sao?”

“Chờ lát nữa, con gọi điện thoại cho mẹ trước.”

“Được.”

Tổ tiết mục cho Lâm Duyệt Vi một tuần lễ nghỉ dài hạn chờ xuất đạo, cho mọi người về nhà nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đồng thời cũng chừa lại thời gian thương lượng cụ thể với thí sinh, lúc trước đã từng nói qua, nếu chỉ đạo sư nhìn trúng người nào, có thể trực tiếp dẫn về Studio của mình.

Mấy ngày này các thí sinh chỉ có thể chờ, nhọc lòng cũng vô dụng.

“Có khi nào chỉ đạo sư với công ty tiết mục đều không cần con không?” Bà Lâm bám riết không tha mà trù ẻo Lâm Duyệt Vi.

“Mẹ sớm giết chết ý nghĩ này đi,” Lâm Duyệt Vi một tay cầm điện thoại, tay còn lại thưởng thức viên ren may trên áo ngủ, nói, “Con thật vất vả mới được cho nghỉ một tuần, nếu mẹ còn muốn con về nhà thì đừng nói mấy lời này nữa, tốt xấu gì cũng đã vất vả mấy tháng, ăn mắng ăn chửi không ít, không thể uống phí. Đừng nói là con, ngay cả mẹ, cũng bị mắng lây không

ít.”

“Vậy mẹ là bởi vì ai mà bị mắng?”

Lâm Duyệt mỉm cười hì hì mà nói: “Bởi vì con a, cho nên con mới phải đòi lại công bằng, không thể để mẹ bị mắng công như vậy được?”

Bà Lâm: “Thôi dẹp con đi, ở trong giới nghệ sĩ càng lâu, càng nổi, thì người mắng con sẽ càng nhiều. Con tưởng mẹ không biết gì à?”

Lâm Duyệt Vi khoa trương mà nịnh hót: “Lão mama của con lợi hại.”

“Mẹ già lắm sao?”

“Vậy thì tiểu mama?”

“Thôi muốn kêu gì thì kêu.” Bà Lâm không vui nói.

“Xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên mẹ lại tức giận vậy?” Lâm Duyệt Vi không phân biệt được thật ra mẹ nàng là ngạo kiều hay là thật tức giận, khiến nàng hơi ngơ ngác một chút.

“Không có gì, mau về nhà, đi bụi ở bên ngoài bao lâu rồi.”

“Con biết mẹ nhớ con mà.”

Bà Lâm: “Mau về, giữa trưa mẹ tự mình xuống bếp, nếu con dám về trễ.....”

Lâm Duyệt Vi: “Không dám, con lập tức trở về.”

Giang Tùng Bích ở trên giường ngủ đến mộng đẹp say sưa, bên tai vang lên

tiếng ồn ào, cô trợn mắt nhìn Lâm Duyệt Vi đưa lưng về phía mình thay quần áo, cô vớt lấy di động nhìn thoáng qua: Buổi sáng 10 giờ.

“Làm gì vậy?” Giang Tùng Bích trở mình, lăm bắm hỏi nàng.

“Mình về nhà ăn cơm.”

Giang Tùng Bích: “Dẫn mình về nữa.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Giang Tùng Bích: “Chỉ đùa một chút thôi ha ha, mình lười rời giường, lão bà của cậu đâu?”

“Mình làm sao biết?” Tâm Lâm Duyệt Vi nói, hẳn là đang cùng bạn trai song túc song tề đi.

“Cậu thật đúng là một chút cũng không quan tâm chị ấy a.” Giang Tùng Bích nói.

“Chị ấy cũng không quan tâm mình a, hai bọn mình người tám lạng kẻ nửa cân, vì sao phải quan tâm đối phương?”

“Vậy tối hôm qua chị ấy tới xem trận chung kết làm gì?”

Lâm Duyệt Vi hơi có chút liên hệ thì liền suy nghĩ vẩn vơ, không ngờ lại khiến bản thân mình sai đến thái quá, đeo ba lô lên trả lời: “Không phải cậu mời chị ấy đi sao?” Chỉ không nghĩ đến đối phương lại dẫn theo bạn trai, kế hoạch tại đương trường phá sản. Nguyên tắc của Lâm Duyệt Vi, Giang Tùng Bích hiểu rõ, cô chưa bao giờ muốn theo đuổi hoa đã có chủ.

“Cậu bị tẩy não à?” gần đây Giang Tùng Bích lẫn lộn trong giới giải trí hơi

hiều, vừa mở miệng đã dùng từ trong giới, bèn vội sửa lại, “Cậu nghe ai nói mình mời chị ấy đi?”

“Mình đoán.”

“Tự chị ấy đi, mình bất quá chỉ ngẫu nhiên gặp được người ta mà thôi.”
Giang Tùng Bích làm sáng tỏ.

Lâm Duyệt Vi “Àh” một tiếng, nàng vốn muốn đào khổ lương khổ khiến kế hoạch của Giang Tùng Bích phá sản, nhưng ngẫm lại nàng đại khái cũng không chịu nổi, vậy cũng được rồi. Thay xong quần áo thì nàng vác túi lên vai, “Thế mình về nhà, giữa trưa nhớ ăn cơm, có việc gì thì gọi điện thoại cho mình.”

“Bái bai.”

“Bái bai.”

Giang Tùng Bích nhìn bóng dáng nàng, cô luôn cảm thấy giữa hai người hình như có chút hiểu lầm. Nhưng người cũng đã đi rồi, Giang Tùng Bích bèn kéo chăn trùm đầu tiếp tục ngủ.

***

Lâm Duyệt Vi trực tiếp lấy xe Giang Tùng Bích chạy về nhà, hai người thường xuyên đi chơi, để xe ở nhà đối phương cũng là chuyện thường.

Tay Lâm Duyệt Vi nắm tay lái, một ngón tay có quy luật mà gõ lên thành bánh lái, hai mắt nhìn con đường phía trước, ánh mắt sâu kín, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiết trời mùa hè oi bức, độ ẩm trong xe so với bên ngoài là hai thế giới

hoàn toàn khác nhau, Lâm Duyệt Vi phảng phất như bị văng thái dương phơi khô, vội chạy vào nhà, bóng người còn chưa thấy đã nghe tiếng nàng gọi: “Mẹ –“

Bà Lâm từ xa đã nghe thấy, từ trong phòng bếp bước, Lâm Duyệt Vi nhào lên ôm lấy bà.

“Trên tạp dề đều là dầu mỡ.”

“Không sao.” Lâm Duyệt Vi ôm không buông, phụ nữ trung niên rất thích được nịnh, một bộ quần áo có đáng là gì, “Dơ thì còn đi mua bộ mới.”

“Không cho con sinh hoạt phí, con lấy cái gì để mua?”

“Phí quảng cáo a.”

“Phí gì chứ?”

“Thì lúc quay tiết mục không phải có đôi khi con ra ngoài chụp quảng cáo sao, họ có cho bọn con một chút tiền.”

“Bây giờ lông cánh cứng cáp rồi nhĩ.” Tâm tình bà Lâm phức tạp thở dài.

Lâm Duyệt Vi thoát khỏi lòng bà, nhìn vào mắt bà nói: “Kiếm tiền là chuyện tốt, mẹ than thở gì chứ? Còn nữa thở dài sẽ mọc thêm tóc bạc.”

“Vốn dĩ đã có tóc bạc rồi.” bà Lâm nói.

“Đâu? Để con xem nào.” Lâm Duyệt Vi so với mẹ nàng cao hơn mấy cm, nàng nhón chân ngó lên đầu bà, thật đúng là tìm được một cọng tóc bạc. Ánh mắt Lâm Duyệt Vi sâu thẳm, nhổ cọng tóc bạc xuống, ném vào thùng rác, giang hai tay ra: “Chỗ nào có tóc bạc, đâu có.”

Bà Lâm muốn đi xem thùng rác, Lâm Duyệt Vi bèn túm túi rác lại, vo thành một cục liên tiếp chạy vài bước, ném ra ngoài cửa.

Bà Lâm: “.....”

“Đồ ăn mẹ nấu xong chưa? Cần con giúp không?” Lâm Duyệt Vi đuổi cổ dài ra mấy tấc, xoay chuyển đề tài về phía phòng bếp.

“Con mà biết làm gì, con chỉ biết ăn ăn.” Bà Lâm vừa ghét bỏ nạng, vừa mặt mày hớn hở mà giữ nạng lại, “Con rửa sạch cái thìa, rửa thật sạch đó, đừng để dính đất.”

“Cắt đậu hủ thành khối, hành lá cắt nhuyễn, tỏi đập nát rồi để sang một bên.”

“Thịt có biết cắt không? Cắt thành thịt băm, rửa hạt đậu một chút, lát nữa làm đậu tương xào thịt băm.”

Bà Lâm nói Lâm Duyệt Vi chỉ biết ăn, kỳ thật mỗi khi giao việc cho nàng thì không bao giờ bà nương tay, nhưng Lâm Duyệt Vi vẫn có thể hoàn thành đến gọn gàng ngăn nắp, tuy bởi vì không thuần thục, cho nên động tác so với người bình thường chậm hơn một chút.

“Còn gì nữa?” Lâm Duyệt Vi xử lý nguyên liệu nấu ăn đến không sai biệt lắm, rồi rút hai tờ khăn giấy lau mồ hôi trên trán, ném vào thùng rác, hỏi bà Lâm.

Bà Lâm thô sơ giản lược nhìn lướt qua, khối ra khối, sợi ra sợi, vừa lòng mà gật đầu: “Không có. Đúng rồi, trong nhà có khách đang ở trên lầu, con lên hỏi xem con bé thích ăn nhạt hay ăn mặn?”

“Khách?” Lâm Duyệt Vi nhạy bén mà cảm giác được chút xú không thích hợp, “Khách nào? Khách không ngồi trong phòng khách chạy lên trên lầu làm gì?”

“Mẹ kêu con bé lên đó, dưới lầu nóng quá.” Bà Lâm há mồm quạt lại.

Lâm Duyệt Vi hí mắt nói: “Vị khách ấy là ai?”

Bà Lâm: “Ai nha con đi hỏi chẳng phải sẽ biết sao?”

Lâm Duyệt Vi đã đoán được là ai, nàng trừng mắt nhìn bà Lâm, rồi đi ra khỏi phòng bếp.

***

Lúc đang dùng bữa sáng Cố Nghiên Thu nhận được điện thoại của bà Lâm.

“Dì Nhiễm?” Cố Nghiên Thu có chút giật mình, từ sau khi Lâm Duyệt Vi tham gia tiết mục, thì Nhiễm Thanh Thanh trên cơ bản không liên hệ cô. Sau khi Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu kết hôn, Nhiễm Thanh Thanh muốn giúp muốn chiều cố cũng đã tận lực, cho nên Lâm Duyệt Vi không ở nhà, bà cũng không có lý do liên hệ Cố Nghiên Thu.

“Hôm nay con có rảnh không?” Nhiễm Thanh Thanh hỏi.

Cố Nghiên Thu nghĩ nghĩ rồi nhìn công tác chồng chất trên tay, nói: “Dạ có, không bận.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Giữa trưa có muốn sang nhà dì dùng một bữa cơm không?”

“.....” Cố Nghiên Thu không biết trả lời thế nào.

Nhiễm Thanh Thanh: “Con xem hai đứa kết hôn đã lâu như thế rồi, con cũng chưa từng tới Lâm gia lần nào, người khác mà biết có phải sẽ nói xấu không, nói cảm tình của con với Duyệt Vi không tốt a?”

Kết hôn chỉ trên danh nghĩa, cảm tình có được tốt hay không người ngoài cũng không chú ý nhiều như vậy, nên Cố Nghiên Thu tính uyển chuyển mà mở miệng cự tuyệt.

Nhiễm Thanh Thanh: “Lâm Duyệt Vi không phải mới kết thúc xong thi đấu sao, dì tính chờ lát nữa kêu nó về nhà, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, loại trừ đàm tiếu, con thấy thế nào?”

Cố Nghiên Thu liền đồng ý.

Vừa vào Lâm gia, Nhiễm Thanh Thanh thực hoan nghênh cô, bưng trà rót nước, hỏi han ân cần, lại hỏi cô có ấn tượng như thế nào về Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu biết tâm tư luôn muốn tác hợp hai người của bà không thay đổi, tuy cô đã nảy sinh tình cảm với Lâm Duyệt Vi, nhưng nếu cứ thế gọng gàng dứt khoát tác hợp thì lòng vẫn cảm thấy xấu hổ, chỉ đành dùng chút lời nói khách sáo đáp lại.

Nhiễm Thanh Thanh thấy cô đầu muối không ăn, đột nhiên thần sắc cung kính, nghiêm mặt nói: “Nghiên Thu, dì nói thật với con đi.”

“Dì nói.” Cố Nghiên Thu cung cung kính kính.

Nhiễm Thanh Thanh: “Kỳ thật dì tác hợp con cùng Lâm Duyệt Vi, không phải vì tâm tư bà mỗi, mà dì muốn trong tương lai con có thể trở thành chỗ dựa của nó, con là một người ổn trọng, dì nhìn ra được điều này.”

“Dì nói đùa rồi, Lâm tiểu thư cũng là một người ổn trọng, có chủ ý của

chính mình, sợ là em ấy không thích nghe dì nói muốn tìm chỗ dựa cho em ấy.” Cố Nghiên Thu kính cẩn mà cười cười. Không những không thích, nói không chừng còn muốn tranh cãi với bà một phen.

Nhiễm Thanh Thanh thấy cô nói vậy, cũng không xấu hổ, lập tức nói: “Con xem con cùng nó bất quá mới ở chung mấy ngày, đã hiểu nó như vậy, còn chưa đủ duyên phận sao?”

Khóe môi Cố Nghiên Thu giật một cái.

Cô thấy nói như vậy cùng có duyên phận hay không không hề liên quan, nhưng đối với trường bối cô không tiện cãi lại, mà chỉ có thể cười một chút.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Tùy hai đứa, cảm tình có thể bồi dưỡng, thật sự bồi dưỡng không ra dì cũng không miễn cưỡng. Tuy rằng hiện tại nói hôn nhân tự do, kết hôn đồng tính cũng được thông qua hai năm trước, nhưng tái hôn không dễ nghe đi.”

Cố Nghiên Thu : “Dạ?.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Cho nên chúng ta tận lực cưới một lần thôi ha.”

Cố Nghiên Thu nhìn tay bị Nhiễm Thanh Thanh nắm, nói: “..... Chủ yếu vẫn là xem Lâm tiểu thư.”

Nhiễm Thanh Thanh vui mừng khôn xiết nói: “Con đồng ý?”

Cố Nghiên Thu lúng túng nói: “Dì, con không phải có ý này.”

Nhiễm Thanh Thanh không cùng cô chém gió, liền hỏi: “Vậy có phải con đáp ứng cùng Lâm Duyệt Vi thử một chút không?”

Cố Nghiên Thu còn có thể nói cái gì, chỉ có thể nhẹ nhàng mà gật đầu một cái. Tuy cô mặt ngoài khó xử, nhưng trong lòng lại mừng thầm, có sự tác hợp của Nhiễm Thanh Thanh, cô hành sự sẽ tiện hơn rất nhiều. Chỉ thấy trong mắt Nhiễm Thanh Thanh tràn ngập yêu thương lộ ra ngoài, hiền lành mà nhìn cô, vỗ về mu bàn tay cô, sờ đến cả người cô nổi da gà.

Một hồi bà gọi điện thoại kêu Lâm Duyệt Vi trở về nhà, sau khi nghe tiếng còi xe hơi bà kêu Cố Nghiên Thu trốn lên lầu. Lâm Duyệt Vi ở dưới lầu cùng bà làm nũng, nói chuyện, đều bị Cố Nghiên Thu thu vào đáy mắt.

Nhìn Lâm Duyệt Vi nhào vào trong lòng Nhiễm Thanh Thanh, vừa dụi vừa ôm, cô bỗng dâng lên một chút hâm mộ. Lần trước khi Lâm Duyệt Vi ôm cô, cô đã hoảng đến khiến nàng bị anti-fan chửi, nếu có lần sau, cô nhất định sẽ không như vậy.

***

Lâm Duyệt Vi đứng ở đầu cầu thang xoắn ốc, ngẩng đầu nhìn lên trên, không thấy một mảnh góc áo của Cố Nghiên Thu. Nàng bước từng bước lên, Cố Nghiên Thu đang đứng ngoài ban công lầu hai, nghe sau lưng có tiếng động, cô nuốt nuốt nước miếng, nhắm mắt lần nhanh Phạt châu.

“Cố tiểu thư.” Lâm Duyệt Vi nường mày, bóng dáng ấy nàng liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Thân hình Cố Nghiên Thu gần như không thể phát hiện mà chấn động, chậm rãi xoay người lại, giống như mới thấy nàng, hơi hơi gật đầu, nho nhã lễ độ nói: “Lâm tiểu thư, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lâm Duyệt Vi không cách nào lờ đi tâm tình nơi đáy lòng dâng lên trong nháy mắt.

Mi mắt Cố Nghiên Thu bị má lúm đồng tiền của nàng dao động, nhẹ nhàng mà rũ mi mắt.

Lâm Duyệt Vi đi đến bên người cô, bả vai hai người chỉ cách một bàn tay, cùng cô nhìn ra cảnh sắc xa bên ngoài, thở dài nói: “Chị bị mẹ em bức tới à?”

Bị “bức” tới Cố Nghiên Thu không nói gì, Lâm Duyệt Vi xem như là đúng.

Nghĩ đến Cố Nghiên Thu, nàng có gì phải khó chịu tức giận, hai người chưa từng có tiếp xúc, cũng đã sớm ước định sinh hoạt từ sớm. Xem như cô đã có bạn trai, vậy thì đã sao? Ước định không quy định một đơn phương không thể yêu đương, Cố Nghiên Thu hiện tại một mình chiến đấu hăng hái, có người bồi ở bên người cô phân ưu giải nạn, không thể nào tốt hơn.

Bất quá.....

Xuất phát từ cẩn thận, Lâm Duyệt Vi hỏi: “Tối hôm qua người bạn...nam chị dẫn theo, đáng tin sao?” Nàng tính nói bạn trai, lại phát hiện mình không thể nói thành lời, bèn sửa lại.

Cố Nghiên Thu : “Lâm Chí?”

“Tên anh ta là Lâm Chí?” Lâm Duyệt Vi nghĩ, thế mà cùng một họ với nàng.

Cố Nghiên Thu : “Ừm, bây giờ cậu ta là người thân cận nhất bên cạnh chị, có thể tin tưởng.”

Người thân cận nhất ..... Lâm Duyệt Vi đem mấy chữ này lưu lại dư vị đầu lưỡi một lần, mắt nhìn ra ngoài, nhàn nhạt nói: “Vây là tốt rồi.”

Cố Nghiên Thu cảm giác được xúc cảm của nàng biến chuyển, đuôi lông mày khẽ nhú.

Lâm Duyệt Vi mất đi hứng thú nói chuyện với nhau, hai người trầm mặc thật lâu, Cố Nghiên Thu một lần nữa khơi mào đề tài nói: “Còn chưa chúc mừng em xuất đạo.”

“Hiện tại chúc mừng cũng không muộn.”

“Chúc mừng.”

“Cảm ơn.”

“Còn cùng bạn thân của em xuất đạo, tương lai có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Giống chị và Lâm Chí sao?” Lâm Duyệt Vi đột nhiên nói.

Cố Nghiên Thu thở hắt ra, vừa định trả lời cô với Lâm Chí hoàn toàn đối lập, không phải tám gậy tre đánh không cũng đến, hai người là bạn bè, còn Lâm Chí là nhân viên của cô, nhưng Lâm Duyệt Vi đã trước cô một bước nói: “Xin lỗi, nói sai rồi, chị cứ xem như không nghe thấy những lời này.”

Cố Nghiên Thu : “.....”

Mỗi lần Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu ở bên nhau đều không quá ba phút, tâm tình luôn từ vui sướng biến thành sa sút đến không cách nào giải thích được, vì để thoát khỏi loại trạng thái này, nàng rất cuộc nhớ tới chuyện dự tính ban đầu khi lên lầu.

“Mẹ em hỏi chị thích ăn thanh đạm hay mặn?”

“Em thích ăn gì?”

“Em thích ăn gì không liên quan tới chuyện chị thích ăn gì, hôm nay chị là khách nhân, chẳng lẽ em ăn cái gì chị ăn cái ấy.”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu nhìn nàng, một đạo ánh sáng lơ mờ loáng qua trong ánh mắt, không chút nghĩ ngợi mà trả lời.

“Chị nói gì vậy?” Lâm Duyệt Vi mí mắt bỗng chốc nhảy dựng, ngược mắt.

Ngón tay Cố Nghiên Thu rũ xuống thân thu chặt một chút, rồi buông xuống, nở nụ cười nhợt nhạt, vì chính mình giải vây: “Khách nên nghe theo chủ.”

Lâm Duyệt Vi đi tới đầu cầu thang: “Không cần vòng đông vòng tây, chị cứ nói những gì chị thích, bằng không mẹ em lại lải nhải nữa.”

“Vây, vây nhạt.”

“Em thích nhạt, chị xác định không phải vì em?”

“Không có.”

“Vây được. Nếu bởi vì chị em bị mẹ lải nhải, chị phải gánh toàn bộ trách nhiệm.”

“Ừm, chị gánh.” Cố Nghiên Thu buồn cười, bởi vì khi nói chuyện Lâm Duyệt Vi vô tình thân mật khiến trái tim cô có chút ngọt ngào.

Lâm Duyệt Vi quay đầu lại, nhìn gương mặt đạm nhiên tùy thời có thể đập đất thành Phật của Cố Nghiên Thu, khiến Cố Nghiên Thu nhướng mày, thấy kỳ dò hỏi.

Lâm Duyệt Vi: “Không có gì.”

Sao nàng lại cảm thấy hình như Cố Nghiên Thu mới vừa cười đến rất vui vẻ.

***

“Mẹ, Cố Nghiên Thu nói chị ấy thích ăn thanh đạm.”

Bà Lâm phòng bị nàng, hỏi: “Có phải con căn bản không hỏi đi?” Phải biết rằng Lâm Duyệt Vi rất chán ghét vì bà cứ hay cố dặt tơ hồng, làm không ít chuyện bằng mặt không bằng lòng.

Lâm Duyệt Vi biết, nên nàng mở cửa phòng bếp ra, làm “Thỉnh” tư thế: “Mẹ không tin thì tự đi mà hỏi.”

Tay bà Lâm tay lau lên tạp dề, hỏi Cố Nghiên Thu đã từ trên lầu dõng bước xuống ngồi ở trên sofa, xác nhận đáp án của Lâm Duyệt Vi là đúng, mới yên tâm mà trở về phòng bếp.

Lâm Duyệt Vi che mặt, ở bên cạnh làm ra vẻ so với Đậu Nga còn oan ức hơn, dùng điệu hát dân ca sai nhịp diễn xướng hát: “Thân nữ nhi chính là có loại đái ngộ này, ai ai ai, chính xác là tháng sáu tuyết bay a.”

Bà Lâm chỉ cửa: “Đi, nơi này không cần phải cô, đi ra ngoài yêu đương đi.”

Lâm Duyệt Vi: “Không đi.” Người ta đã có đối tượng rồi, hơn nữa trước đó nàng còn nói không thể thích đối phương.

“Hắc!” Bà Lâm quơ lấy cái chảo đánh đuổi Lâm Duyệt Vi ra khỏi phòng bếp.

“Cười cái gì mà cười.” Lâm Duyệt Vi đặt mình ngồi xuống bên còn lại trên chiếc ghế sofa trong phòng khách, trừng mắt nhìn Cố Nghiên Thu, lấy di động trong túi ra chơi .

Bà Lâm nấu xong, mới gọi hai người ăn cơm, một câu mới vừa vọt tới cổ họng, liền thấy hai người tách biệt chiếm cứ hai bờ sofa, trong tay mỗi người người một cái di động, y như con sông ngăn cách Sở-Hán.

Bà Lâm: “.....”

Bà Lâm dồn khí đan điền: “Ăn cơm! Lâm Duyệt Vi lại đây bưng thức ăn.”

Lâm Duyệt Vi ném điện thoại sang một bên, nói: “Tới liền.”

Cố Nghiên Thu muốn vào phòng bếp hỗ trợ, bị bà Lâm tọa trấn phòng bếp ngăn cản, Lâm Duyệt Vi bưng canh bát ra tới, tiếp lời nói: “Chị là khách nhân, đâu có ai để khách bưng thức ăn, chị cứ ngồi đi, cho dù mẹ em không giỏi nấu nướng, nhưng không phải có vài món ăn mà làm không xong, không cần chị nhọc lòng.”

“Nhãi ranh!” Bà Lâm một ném một đầu quả dưa chuột vừa cắt sang, Lâm Duyệt Vi thấp người tránh thoát, “Ngao” một tiếng chạy ra ngoài.

Cố Nghiên Thu bật cười.

Không gian trước mắt nàng mơ hồ bị bóp méo, phảng phất như thay đổi cảnh tượng, bà Cố đang đứng ở cửa phòng bếp cửa kêu Cố Nghiên Thu chỉ mới mười tuổi ngồi trên sofa ăn cơm, Cố Hòa ôn nhu mà giúp bà cởi tạp dề treo trên cổ, Cố Nghiên Thu tự giác mà chạy vào phòng bếp bưng thức ăn.

Bà Cố hay nấu những món cơm nhà, đậu tương xào thịt băm, nước đắng

hầm đậu hủ, canh bí đao hầm sườn, đường dấm sắp xếp các loại, một đĩa rau xanh ắt hẳn không thể thiếu.

Đáy mắt Cố Nghiên Thu đột nhiên cay lên, nhìn phía bàn ăn trước mặt, thế nhưng y hết đến tám chín phần mười.

Bà Lâm cảm khái mà nói: “Khi dì tới nhà con làm khách, mẹ con hay nấu những món này.”

Cố Nghiên Thu gật gật đầu, tâm nói thì ra là thế.

Lâm Duyệt Vi ở một bên tâm tình vi diệu, không phải nàng muốn nghĩ, nhưng giữa mẹ nàng và cố phu nhân trước đây cảm tình thật sự đơn thuần như vậy sao? Ngay cả những món khi tới làm khách ăn cũng đều nhớ rõ rõ ràng ràng.

Bà Lâm nói đã từng tới Cố gia vài lần, nhưng Cố Nghiên Thu lại trước nay chưa từng gặp bà, “Không biết dì Nhiễm tới lúc nào? Tại sao con chưa từng gặp dì?”

“Nghỉ hè, mẹ con về nhà nội con.”

“Ra là như vậy.”

Bà Lâm dùng đũa chung gắp miếng đậu tương, nói: “Mẹ con nói con đặc biệt thích món này, một món có thể ăn một mâm.”

Cố Nghiên Thu lập tức nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi rời khỏi ý nghĩ lung tung rối loạn, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Cố Nghiên Thu thầm nghĩ nàng sẽ không cảm thấy cô ăn đến quá nhiều đi?

Mặc kệ có phải hay không, Cố Nghiên Thu vẫn cố nín giữ hình tượng của mình, nói: “Trước kia đang lúc lớn, nên ăn nhiều một chút, bây giờ không được nữa.”

Bà Lâm lộ ra tiếc hận, “Dì sợ con ăn không đủ, cố ý nấu nhiều một chút, trong phòng bếp vẫn còn.”

Cố Nghiên Thu vội nói: “Đủ rồi đủ rồi ạ.”

Lâm Duyệt Vi ở một bên thích thú: “Không sao đâu, con có thể ăn, chị ấy ăn không hết con có thể ăn.”

Bà Lâm bèn nói: “Nói con có sai đâu, chỉ biết ăn.”

Cố Nghiên Thu trong lòng nhẹ nhàng mà “hít” một tiếng, âm thầm đoán, chẳng lẽ Lâm Duyệt Vi thích ăn nhiều một chút? Vì thế Cố Nghiên Thu bèn sửa lời nói: “Chị ăn uống cũng rất hay thay đổi, lúc có thể ăn cũng đặc biệt có thể ăn.”

Lâm Duyệt Vi: “???”

Bà Lâm: “???”

Hai mẹ con nhìn nhau một cái, có cảm giác lời Cố Nghiên Thu nói cứ quái quái.

Cố Nghiên Thu không biết nói cái gì, nét thẹn thùng hiện ra khắp mặt, cô không ngừng lần phật châu trên tay, nói: “Ăn cơm đi, đồ ăn sắp nguội rồi.”

Bà Lâm gấp thức ăn cho Cố Nghiên Thu, còn khuyến khích Lâm Duyệt Vi gấp đồ ăn, Lâm Duyệt Vi làm như không thấy, ngược lại do Cố Nghiên Thu

gắp thức ăn cho nàng, cô đương nhiên cũng sẽ không quên bà Lâm, đối xử bình đẳng.

Lâm Duyệt Vi cơm ăn đến một nửa, bỗng mới nhớ tới một chuyện: “Ba lại đi công tác à?”

“Đúng vậy.”

“Gần đây số lần ba đi công tác có vẻ nhiều hơn a.” Lâm Duyệt Vi thuận miệng nói một câu.

“Công ty bận bịu, bằng không ai kiếm tiền cho con xài?” Bà Lâm cúi đầu lùa cơm, không ai nhìn thấy ánh mắt của bà.

“Con nè, sau này con có thể nuôi mẹ.” Lâm Duyệt Vi lặc quan nói.

“Con có thể tự chăm sóc mình, không khiến mẹ nhọc lòng thì đã không tồi rồi, không trông cậy vào con nổi.”

“Sau này mẹ sẽ biết.” Lâm Duyệt Vi không nhanh không chậm mà nói. Nàng biết ở nhà trong mắt mọi người nàng vĩnh viễn là tiểu hài tử, nên cũng không cùng bà Lâm tranh cãi, tương lai sẽ chứng minh thực tế cô mới là đạo lý.

Cố Nghiên Thu hí hí mắt, mới vừa rồi khi bà Lâm cúi đầu, cô tựa hồ nhìn thấy trong mắt bà có một tia tinh quang lập lòe, rồi bỗng nhiên không thấy đâu.

Ba người xem như hoà thuận vui vẻ mà ăn xong bữa cơm, sau cơm từng người tự chia phần việc, Lâm Duyệt Vi phụ trách lau bàn dọn chén đĩa, Lâm Duyệt Vi phụ trách rửa chén, sửa sang lại phòng bếp, phụ trách hết thảy công việc sau cùng, bà Lâm cùng Cố Nghiên Thu phụ trách nghỉ ngơi.

Lâm Duyệt Vi hô to gọi dì giúp việc trong nhà, mới biết bà Lâm cố ý thả cho dì ấy nghỉ một ngày.

Lâm Duyệt Vi nhận mệnh, ngoan ngoãn mà nghe lệnh.

Lâm Duyệt Vi cầm chén đĩa ném vào máy rửa chén, ấn nút rửa, cuối cùng cũng xong, nàng duỗi eo, vắn vẹo vai eo đi ra ngoài. Bà Lâm cùng Cố Nghiên Thu đều ngồi trên sô pha, nàng tự nhiên đi về phía sô pha.

Dưới tình huống hiện tại, bà Lâm cùng Cố Nghiên Thu ngồi trên cùng một chiếc ghế sô pha, bà Lâm gần với Lâm Duyệt Vi nhất. Lâm Duyệt Vi phải đi ngang qua chỗ hai người ngồi mới tới được chỗ trống còn lại.

Đáy mắt bà Lâm hiện lên một tia tính kế.

Giữa đường đang đi bỗng nàng bị vấp một cái chân không kịp phòng bị, khiến thân thể không thể khống chế ngã về phía trước, Cố Nghiên Thu chỉ cần duỗi ra tay là có thể giữ chặt nàng, cô cũng xác thật kéo nàng lại, hơn nữa hai người còn đảo một vòng, cùng nhau té xuống sô pha.

Bốn mắt nhìn nhau, hô hấp yếu ớt có thể nghe thấy rõ. [Xem ảnh 1](#)

(Ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Lâm Duyệt Vi không rảnh lo đi ngửi mùi trầm hương dịu dàng, mà nàng nghe khi gặp Cố Nghiên Thu trong mộng, nàng hoàn toàn nổi giận. Thủ đoạn này của mẹ nàng cũng quá bỉ ổi rồi.

“Mẹ, mẹ muốn tác hợp cũng phải có hạn độ chứ,” Lâm Duyệt Vi nổi giận đùng đùng, nghiêng đầu, gợn gàng dứt khoát nói với mẹ nàng, “Chị ấy cũng có bạn trai rồi, mẹ còn muốn cho con làm tiểu tam đào góc tường chị

ấy sao?”

Bà Lâm nhìn về phía Cố Nghiên Thu, khiếp sợ nói: “Con có bạn trai à?!”

Cố Nghiên Thu cũng khiếp sợ mà chớp mắt, cô có bạn trai từ khi nào, có mà sao cô lại không biết?

Lâm Duyệt Vi cảm giác ra điều không đúng, nàng hiện tại còn nằm gọn trong lòng Cố Nghiên Thu, một bàn tay của đối phương vẫn còn trên eo nàng, tránh cho nàng trượt xuống. Lâm Duyệt Vi nuốt nuốt nước miếng, giống như..... Xấu hổ.

Nàng muốn tránh ra, tay kia của Cố Nghiên Thu lại hơi hơi buộc chặt, đôi mắt xinh đẹp và sâu thẳm ấy nhìn thẳng nàng, nghiêm túc mà nói: “Chị không có bạn trai.”

Nghĩ nghĩ, Cố Nghiên Thu bổ sung thêm một câu: “..... Cũng không có bạn gái.”

Nhưng vẫn cảm thấy không đủ, cô nhấp môi, làm điều thừa mà nói: “Vẫn còn độc thân.”

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Nghiên Thu : Chị độc thân, mau tới truy chị a 【 điên cuồng ám chỉ 】

Esley: huhu ciutoe hột me quá~

Chương 035: Miệng đắng lưỡi khô

Cố Nghiên Thu: “Ý là chị vẫn còn độc thân.”

“.....” Lâm Duyệt Vi vòng tay đến sau eo, nhẹ nhàng kéo tay Cố Nghiên Thu ra, “Xin lỗi, là do em hiểu lầm.”

“Em nghe ai nói chị có bạn trai?” Đã tới nước này, Cố Nghiên Thu thật sự muốn hỏi cho rõ ràng, cô không qua lại với ai, không đi làm thì chỉ ở nhà, nếu nói cô có bạn trai hay bạn gái thì đều là lời nói vô căn cứ.

Sau khi cùng Cố Nghiên Thu kéo ra khoảng cách an toàn, ngồi xuống một chiếc ghế sofa khác Lâm Duyệt Vi làm bộ nghiêng thân đi ngắm nhìn những tán đại thụ ngoài, nói, “Không biết nghe ai nói, em quên mất rồi.”

Lâm Duyệt Vi lời này căn bản không chịu cân nhắc, ngoại trừ hai lần đi hoạt động, cùng với trận chung kết cuối cùng, sinh hoạt giữa hai người căn bản không có quá nhiều liên quan, càng đừng nói đến chuyện hai người có thể đồng hiểu rõ nhau.

Cố Nghiên Thu chậm rãi lần tràng hạt trong tay, mặt trầm như nước, hỏi: “Vậy em nghe nói ai là bạn trai của chị?”

“Àh,” Mắt Lâm Duyệt Vi nhanh chóng lướt qua chỗ cô, nói, “Lâm Chí đi, anh ta thường xuyên đi theo bên cạnh chị.”

“Đó là thư ký của chị.”

“Thư –” Hóa ra chỉ là thư ký, Lâm Duyệt Vi mừng thầm, môi giật giật, nhẹ

nhà băng quơ mà nói, “Thì ra là thư ký a, trông anh ấy cũng soái lắm, em hiểu rồi.” Tối hôm qua Lâm Chí ở trong lòng nàng vẫn còn nửa tin nửa ngờ, hiện giờ rốt cuộc biết rồi.

“Soái sao?”

“Soái a.”

“Cậu ta có bạn gái rồi.” Cố Nghiên Thu nói.

“.....” Lâm Duyệt Vi nhìn cô nói, “Anh ta có bạn gái hay chưa liên quan gì tới em, em cũng đâu có thích anh ta.”

Cố Nghiên Thu: “Hôm qua lúc gặp Giang Tùng Bích, em ấy tính đùa giỡn với Lâm Chí, chị chỉ thuận miệng nhắc nhở một chút, không có ý gì khác.”

Lâm Duyệt Vi: “Đa tạ nhắc nhở.”

Bà Lâm làm mặt quỷ nói: “Nếu hai đứa đều độc thân, nếu không hay là thử một chút?”

Lâm Duyệt Vi chém đinh chặt sắt mà nói: “Không có khả năng.”

Cố Nghiên Thu không thể nề hà mà cười.

“Cố tiểu thư, em không phải nói chị không tốt, chỉ là ước định trước đó của chúng ta, em phải tuân thủ hứa hẹn.” Lâm Duyệt Vi bận tâm cảm thụ của Cố Nghiên Thu bèn nói trước một câu, lúc sau liền lôi bà Lâm đi, hai mẹ con thăm thì nói nhỏ.

“Mẹ, mẹ có thể không trộn lẫn chuyện này hay không?” Lâm Duyệt Vi biết mẹ nàng ôm tâm tư tác hợp hai người, nhưng nàng không biết mẹ nàng có

thể tác hợp đến nước này, quả thực vô khổng bất nhập[1].

[1] chỗ nào cũng muốn nhúng tay vào

“Mẹ trộn lẫn gì chứ?”

“Mẹ làm vậy con rất khó ở,” Lâm Duyệt Vi nói, “Bỏ mặc cảm xúc của con đi không sao, nhưng vừa rồi mẹ ngáng chân con, làm con té vào lòng người ta, mẹ không cảm thấy sẽ khiến chị ấy xấu hổ sao?”

“Không có a.” Bà Lâm cảm thấy Cố Nghiên Thu còn rất vui.

“Người ta xấu hổ là xấu hổ ở trong lòng đó, mẹ nhìn ra được sao? Cố Nghiên Thu không nói là bởi vì rộng lượng, mẹ không thể bởi vì người khác rộng lượng mà được một tắc lại muốn tiến một thước đi. Là ai từ nhỏ đến lớn giáo dục con phải hiểu được cách tôn trọng người khác, chính mình không muốn, thì đừng đẩy cho người khác.”

Bà Lâm ghen lời một lát, “Được rồi được rồi, mẹ sai rồi được chưa?”

“Biết sai rồi vậy có sửa đổi không?” Lâm Duyệt Vi khoanh tay trước ngực, híp mắt nhìn mẹ.

“..... Sửa sửa sửa.” Bà Lâm không có chỗ trốn, ủy khuất mà nói.

“Mẹ à.” Như thế nào đi nữa thì Nhiễm Thanh Thanh cũng là mẹ nàng, Lâm Duyệt Vi chỉ có thể bất đắc dĩ mà bổ sung nói, “Lần sau đừng tái phạm nữa.”

“Con nói trước đó có ước định là gì đấy?”

“Bí mật của bọn con.”

“Ai nha, bí mật cơ đấy.” Bà Lâm ý vị thâm trường, Lâm Duyệt Vi không ăn kích tướng cũng không ăn nói bóng nói gió, trực tiếp không để ý những lời này, nói: “Nhớ kỹ mẹ hứa rồi, đừng vậy nữa, không được sự đồng ý của con không được kêu người ta qua đây ăn cơm.”

Bà Lâm bắt được điểm mù: “Nếu con đồng ý thì sao?”

Lâm Duyệt Vi ngừng lại, suy nghĩ rồi nói: “Rồi nói sau, con về chỗ, để khách chờ lâu không tốt.”

Bà Lâm nhìn bóng dáng Lâm Duyệt Vi, chớp cũng không chớp mắt, đột nhiên sinh ra một chút trực giác kỳ diệu, phản ứng này của Lâm Duyệt Vi hoàn toàn khác trước đây, nếu đổi lại là trước đó, Lâm Duyệt Vi khẳng định sẽ không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, bây giờ lại trả lời “Rồi nói sau” ? “Rồi nói sau” còn không phải có ý rằng có dịp gặp lại sao?

Trâu không uống nước không thể đè đầu trâu xuống được, trâu muốn uống nước thì hoàn toàn ngược lại. Bà Lâm nghĩ nghĩ, quyết định để lại không gian cho hai đứa nhỏ, lén lút lui về phòng mình.

Lâm Duyệt Vi nhìn thời gian hiển thị trên di động, nàng đã ngồi ở đây qua mười phút, nàng cúi đầu chơi di động cũng đã chơi hết mười phút, mẹ vẫn không xuất hiện.

Cố Nghiên Thu cũng giống nàng, ngay cả tư thế cũng chưa đổi lần nào.

Mỗi lần hai người ở bên nhau, không phải trò chuyện ngượng ngùng, thì cũng là ngượng ngùng trò chuyện. Lâm Duyệt Vi đứng lên, tránh đi không khí càng thêm xấu hổ, nói: “Em đi xem mẹ đang làm gì?”

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Lâm Duyệt Vi đi đến cửa phòng mẹ nàng, gõ gõ cửa, bà Lâm ở bên trong nói: “Đừng gõ, ngủ trưa rồi.”

Lâm Duyệt Vi quay về chỗ ngồi.

Cố Nghiên Thu hỏi: “Như thế nào?”

Lâm Duyệt Vi trả lời dựa trên tình hình thực tế: “Mẹ em đang ngủ trưa.”

Cố Nghiên Thu lại hỏi nàng: “Em muốn ngủ trưa sao?”

Lâm Duyệt Vi có thói quen ngủ trưa, nhưng ở trong xưởng huấn luyện bốn tháng, không thể ngủ trưa còn phải thức đêm, cho nên có ngủ hay không cũng không sao cả. Nhưng Cố Nghiên Thu đang ở đây, xuất phát từ lễ phép nàng cũng không nên bỏ mặc đối phương một mình đi ngủ trưa.

“Không ngủ.” Lâm Duyệt Vi nói, “Chị muốn ngủ sao?”

“Chị muốn ngủ trong chốc lát.” Cố Nghiên Thu căng căng mí mắt, lộ ra nét ủ rũ.

Lâm Duyệt Vi sửng sốt, mém tí buột miệng thốt ra “Vậy chị mau về nhà đi ngủ đi”, nàng nói: “Nhà em có phòng cho khách, nhưng lâu rồi không có ai dùng, nên vẫn chưa dọn dẹp.”

Ý nàng là uyển chuyển mà cự tuyệt đối phương tiếp tục ở nhà nàng, miễn cho không khí xấu hổ giữa hai người tiếp tục.

Cố Nghiên Thu hơi hơi mỉm cười, nói: “Không sao, chị ngủ ở sô pha được rồi.”

Nếu bà Lâm mà biết nàng để Cố Nghiên Thu ngủ trên sô pha, thì lỗi tai này của Lâm Duyệt Vi phỏng chừng sẽ bị vạ lây, Lâm Duyệt Vi rồi rầm chớp mắt, nói: “Hay chị tới phòng em ngủ một lát?”

Cùng lắm thì chờ sau khi Cố Nghiên Thu về nàng đổi một bộ ga giường mới cũng được.

Chuyện này hoàn toàn hợp tâm ý Cố Nghiên Thu , nhưng cô không thể biểu lộ quá rõ, bèn làm bộ làm tịch mà khách khí nói: “Này không thích hợp đi Lâm tiểu thư?”

“Có cái gì không thích hợp?” Nàng che che dấu dấu lòng không thoải mái, Lâm Duyệt Vi cảm thấy chính mình không đủ rộng lượng, bàn tay vung lên nói, “Hôm nay em mới về nhà, giường gối đều sạch sẽ, thoải mái hơn ngủ sô pha.”

“Vậy làm phiền rồi.” Cố Nghiên Thu gật đầu nói.

“Không phiền.” Lâm Duyệt Vi dẫn Cố Nghiên Thu lên lầu, đi đến cửa phòng mình, vạ mở, đi vào trong, nói, “Vào đi.”

Cố Nghiên Thu bước vào không gian riêng tư của Lâm Duyệt Vi.

Thật giống trong tưởng tượng của cô, đây chính là một khuê phòng của đại tiểu thư, tọa bắc triều nam[2], phòng rất sáng sủa. Làm người khác chú ý nhất là không chỗ nào là không có thỏ con Mashimaro, trên giường đồ dùng đâu đâu cũng là Mashimaro, gối ôm cũng là thỏ Mashimaro, trên chiếc kệ cổ ngoại trừ bày một số ngọc thạch, thì còn có vài vại chứa tiền tiết kiệm bằng sứ hình thỏ, bên cửa sổ trên bàn sách ống đựng bút chỗ nào cũng có.

[2] quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam

Lâm Duyệt Vi phúi phúi giường, quay đầu lại nói: “Cố tiểu thư.”

Cố Nghiên Thu thu tầm mắt lại, nhẹ nhàng mà “Ừm” một tiếng. Lâm Duyệt Vi chú ý tới ánh mắt cô, hậu tri hậu giác mà nói: “Chê cười rồi.”

“Không có, rất đáng yêu.” Khóe môi Cố Nghiên Thu cong thành vòng cung nhu hòa.

Lâm Duyệt Vi hơi sững người, chợt cười nói: “Cố tiểu thư, sau này đừng tùy tiện nói người khác đáng yêu, chị như vậy dễ dàng khiến người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm chuyện gì?” Cố Nghiên Thu hiểu kỳ nói.

“Trước kia em từng thấy trên Weibo kết luận.....” Lâm Duyệt Vi đang nói, bỗng nhiên dừng lại.

“Lâm tiểu thư?”

“Không có gì, đột nhiên quên mất muốn nói cái gì, có lúc lời đã treo ngoài miệng rồi lại quên mất.” Lâm Duyệt Vi “Ha ha” cười hai tiếng. Nàng định nói, nếu bạn thực thích một người, mà không nghĩ ra được cụ thể vì sao, tỷ như xinh đẹp, tính cách tốt vân vân, thì thật ra dùng hai chữ “Đáng yêu” đã đủ rồi. Nhưng những lời nói này, khẳng định sẽ khiến hai người lâm vào xấu hổ, nên Lâm Duyệt Vi lựa chọn im miệng.

“Rất nhiều người như vậy.” Cố Nghiên Thu thực nỗ lực muốn gợi đề tài mới, tiếp tục nói, “Chị nhớ rõ khi còn nhỏ làm bài tập, thường xuyên cầm bút trong tay, sau đó lại đi tìm bút khắp nơi.”

Lâm Duyệt Vi: “Vậy thì chị thật ngốc ha ha ha.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi thấy ánh mắt bất đắc dĩ của đối phương, bèn che miệng khụ một tiếng: “Xin lỗi.”

“Không sao.”

“Chị mau ngủ trưa đi,” Lâm Duyệt Vi sợ nói thêm nữa thì sẽ lại nói bậy, thúc giục nói.

Cố Nghiên Thu đặt tay lên cổ áo mình.

Lâm Duyệt Vi: “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Nghiên Thu lộ vẻ mặt khó xử nói: “Không biết Lâm tiểu thư có dư bộ áo ngủ nào không, chị mặc..... Ngủ không thoải mái.”

Cô ám chỉ nội y, Lâm Duyệt Vi căn cứ ngữ cảnh tự động hiểu ra, rồi nhìn thoáng qua trước ngực cô..... Lâm Duyệt Vi lại khụ một tiếng, nói: “Có, nhưng em đã mặc rồi, đương nhiên đã giặt sạch sẽ, chị không để ý chứ?”

“Không ngại.”

“VẬY ĐỂ EM LẤY CHO CHỊ.” Lâm Duyệt Vi đứng ở trước tủ quần áo, đuổi tay ra, đột nhiên dừng một chút, quay đầu lại nhìn thoáng qua, Cố Nghiên Thu vẫn dò xét trái phải. Lâm Duyệt Vi nhú mi, cô ở nhà nàng ngủ trưa rồi còn mượn áo ngủ, sao không về nhà cho rồi?

“Lâm tiểu thư?” Nàng ngừng ở nơi đó quá lâu, Cố Nghiên Thu nhin không được nói, “Không có cũng không sao, chị ngày thường ngủ ở văn phòng cũng không thay áo ngủ.”

Lâm Duyệt Vi đã lấy áo ngủ ra, không phải nguyên bộ phim hoạt hoạ hệ liệt nàng hay mặc, mà là váy ngủ hở ngực ôm eo, vải lụa, sờ lên mát lạnh, đối với thời tiết hiện tại là hợp nhất.

“Chỉ có loại này, được chứ?” Lâm Duyệt Vi nói dối, tủ quần áo của nàng còn có quần đùi áo ngắn tay, tệ lắm cũng có áo thun dài.

“..... được.”

Cố Nghiên Thu nhìn Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi dẫn cô vào toilet, nói: “Chị thay ở đây đi.”

Lâm Duyệt Vi sẵn sóc mà đóng cửa lại dùm cô.

Cố Nghiên Thu đối nhìn váy ngủ đến khó xử, váy ngủ là thứ cô muốn, nhưng kiểu dáng lại không phải loại cô nghĩ, tiến cũng khó xử, lui cũng khó xử.

Sau khi Lâm Duyệt Vi đóng cửa lại, nàng đứng tại chỗ xoay một vòng, ngón trở giơ thành hình cây súng, không tiếng động bắn một phát vào cửa. Mặc kệ Cố Nghiên Thu là cố ý hay vô tình, dù sao nàng là cố ý. Từ lần trước nàng đã muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Cố Nghiên Thu giấu dáng người gì sau lớp áo dài quần dài, hôm nay quả thực là trúng đích rồi.

Lâm Duyệt Vi dạo một vòng suy nghĩ, mà trong toilet vẫn không hề có động tĩnh gì, nếu không phải nàng vẫn luôn canh trước cửa, nói không chừng sẽ cho rằng Cố Nghiên Thu đã bay ra từ sớm. Lâm Duyệt Vi khóa điện thoại, giơ tay gõ gõ cửa, nghiêng tai dán lên trên cửa, hỏi: “Cố tiểu thư.”

“Hả..... Đây.” Vội vội vàng vàng có tiếng đáp trả.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không, không có gì.”

Không có gì thì chị ta hoảng loạn như vậy làm gì? Lâm Duyệt Vi nói vọng vào kẹt cửa: “Thật sự không có gì sao? Thay xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Vậy chị ra đi, em sắp ngủ quên mất rồi.”

Cố Nghiên Thu lẽ mà lẽ mề kéo mở cửa, lộ ra nét mặt nhẹ nhàng ai oán, Lâm Duyệt Vi muốn cười, nhưng trong lòng cũng thật sự tò mò: “Mau, ra đây, cho em xem một chút.”

Cố Nghiên Thu mím môi, đi ra.

Hai mắt Lâm Duyệt Vi tỏa sáng.

Nàng luôn biết sau lớp quần áo dáng người của Cố Nghiên Thu rất tuyệt, nhưng lại không nghĩ tới lại có thể hoàn hảo tới vậy. Làn da cô so với khuôn mặt còn trắng hơn, Lâm Duyệt Vi đã sớm tính toán vào giới giải trí, luôn lấy tiêu chuẩn minh tinh đặt ra yêu cầu về chính mình, nàng cũng gặp qua không ít minh tinh, bất kỳ người nào cũng là một chọi một vạn, bảo đường rất tốt. Cố Nghiên Thu là một trong số ít những người nàng từng gặp qua có thể so sánh cùng minh tinh.

Đầu vai mượt mà, xương quai xanh hình chữ nhất (—) trắng nõn, liếc mắt một cái nhìn qua liền cảm thấy rất trơn, như cốc sữa bò khi bé cô ghét nhất. Chôn giấu ở nơi sâu kín trong đáy mắt Cố Nghiên Thu là vẻ ngượng ngùng khó hiểu, biểu lộ ra giống như một đầm nước mát sâu trong núi, thanh tịnh

u lãnh.

Bằng cơ ngọc cốt, cốt nhục đều đình.

Trong đầu Lâm Duyệt Vi hiện ra hai câu này, suy nghĩ còn chưa kịp triển khai, đã thấy Cố Nghiên Thu giống như tránh né không kịp bước nhanh tới giường, dùng chân che lấp chính mình.

Bộ dáng lo lắng, ngược lại khiến Lâm Duyệt Vi cảm giác như nàng muốn giở trò gì với cô. Nàng bỗng nhiên hiểu sai một chút, mới vừa rồi khi quét qua người Cố Nghiên Thu, hình như chỗ đó so với lúc mặc quần áo thoát nhìn hình như lớn hơn một chút.....

Một cổ nhiệt ý khó có thể nói rõ dâng lên từ đáy lòng, khiến Lâm Duyệt Vi không hiểu vì sao mà có chút miệng khô lưỡi khô.

“Ngủ ngon.” Lâm Duyệt Vi bước nhanh ra khỏi phòng.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Trong phòng hoàn toàn an tĩnh lại, Cố Nghiên Thu ôm chân ngồi ở trên giường, nghĩ đến mới vừa rồi hình như ánh mắt Lâm Duyệt Vi đã dừng trên người cô, bên tai chậm rãi nóng lên.

Cô phân biệt ngửi ngửi chăn cùng mùi vị quần áo, nghĩ đến đây hẳn là hương vị trên người Lâm Duyệt Vi, khiến hô hấp cô cũng nhanh hơn.

Cố Nghiên Thu lần tràng hạt nhanh trong lòng bàn tay.

..... Sắc tức là không, A di đà phật.

Lâm Duyệt Vi từ trên lầu trực tiếp đi xuống dưới lầu, nằm ở trên sofa

nghe lại chính mình. Nàng là một người đứng đắn, đối với Cố Nghiên Thu chỉ là tò mò, tuyệt đối không muốn làm gì.

Trước khi hôn nhân đồng tính được hợp pháp hóa mấy năm, tình yêu đồng tính vốn đã không có gì khác với dị tính, sau khi hợp pháp hóa thì càng không cần phải nói. Từ khi Lâm Duyệt Vi bắt đầu có ký ức, nàng đã đối với hai loại xu hướng giới tính này bảo trì thái độ tương đồng, giống nhau, chính nàng cũng không suy xét xem nàng rốt cuộc là nàng đồng tính, dị tính hay là song tính.

Hiện tại xem ra, nàng vô cùng có khả năng là đồng tính, ngắm thấy thân thể Cố Nghiên Thu còn đẹp hơn so với đàn ông.

Cô gái Cố Nghiên Thu này chắc chắn là ma quỷ, có một gương mặt ma quỷ luôn hấp dẫn nàng tới phát ngốc thì thôi đi, ngay cả đáng người cũng chỉ có ma quỷ mới có thể luyện ra.

Lâm Duyệt Vi vừa nhắm mắt đã nhớ ngay tới hình ảnh ban nãy, đành không nhắm mắt. Nàng sờ soạng bên cạnh một phen, sờ soạng vào khoảng không—

Di động của nàng đâu?

Lâm Duyệt Vi đứng dậy kiểm tra khắp phòng khách, sofa, bàn trà, trên mặt đất, cuối cùng nhớ tới di động đã để quên ở trên lầu.

Lâm Duyệt Vi “Trời” một tiếng nhẹ nhàng, đành đi lên xấu hổ một lần.

Bỗng trên cầu thang truyền tới tiếng bước chân, Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu nhìn qua.

Người tới đúng là Cố Nghiên Thu, trong tay cầm di động của nàng.

“Lâm tiểu thư, em quên mang theo điện thoại.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Cảm ơn, đã phiền chị giúp em mang xuống.”

Chờ người lại đây không hợp lễ nghi, Lâm Duyệt Vi từ phòng khách đi về phía cầu thang, nàng phát hiện từ góc độ này ngược nhìn lên, chân Cố Nghiên Thu chân có vẻ còn thon dài hơn nữa, không khỏi lẩn tránh ánh mắt, đi đến gần mới dám nhìn Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi mở tay ra, Cố Nghiên Thu giao điện thoại cho nàng, lòng bàn tay hơi lạnh, nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi nhìn xuống sự run rẩy rất nhỏ đến từ bản năng.

Cố Nghiên Thu không mở miệng, Lâm Duyệt Vi cũng không mở miệng.

Hai người cứ đứng như thế, đối diện lẫn nhau, để mặc hơi thở thuộc về đối phương quẩn quanh trên người, rồi hòa lẫn vào nhau, phân không ra của ai với ai.

Cố Nghiên Thu tâm viên ý mã, bất động thanh sắc mà nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng mở miệng: “Lâm tiểu thư.”

“Huh?” Ánh mắt Lâm Duyệt Vi có chút mê ly, tầm mắt dừng trên cánh môi nhạt màu hé mở của cô, không dời mắt được.

“Chị.....” Cố Nghiên Thu không biết từ lúc nào mà khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một gần, hơi thở của cô thổi lên mặt Lâm Duyệt Vi, liếm lấy đôi môi khô ráo.

“Sông lớn hướng chảy về hướng đông a, bầu trời ngôi sao tham Bắc Đẩu a

–” Lâm Duyệt Vi vừa chạm tay tới di động thì nó đã chấn động rồi bắt đầu kêu gào, bài ca 《 hảo hán ca 》 kinh thiên động địa mà vang lên. Lâm Duyệt Vi luống cuống tay chân, mém tí đã quăng mất điện thoại, cuối cùng vẫn bắt được. Nàng không xem hiển thị cũng biết là ai– nhạc chuông chuông 《 hảo hán ca 》 được cài đặt dành riêng cho Giang Tùng Bích.

Lâm Duyệt Vi tiếp, căn răng nói: “Cậu-tốt-nhất-có-chính sự.”

Giang Tùng Bích: “???”

Giang Tùng Bích: “Mình quấy rầy chuyện tốt của cậu sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Không có, làm gì có chuyện tốt nào, có chuyện thì mau nói, có rắc thì mau phóng.”

Giang Tùng Bích nghe giọng nàng lạ lạ, không muốn nàng cúp máy, cũng không quên cơ trí, nói ngắn gọn: “Thì mình chỉ muốn hỏi một chút xem buổi chiều cậu có muốn đi ra ngoài dạo phố hay không?”

“Đi dạo phố?”

“Ờ.”

“Dạo phố cái rắc!”

Giang Tùng Bích lau mặt, cách một chiếc điện thoại mà vẫn cảm thấy chính mình bị Lâm Duyệt Vi phun nước miếng đầy mặt.

“Không dạo thì thôi, tức giận gì chứ?” Giang Tùng Bích ủy khuất mà nói.

“Ngại quá, thất lễ rồi.” Bên kia đầu dây truyền đến giọng Lâm Duyệt Vi.

Giang Tùng Bích nghe thấy nàng nói vậy, cảm mém tí thì rớt đụng đất, tâm nói người này nhân mô cầu dạng [3] hay là nàng bị lẳng tai, nhưng ngay sau đó cô liền nghe được một giọng nói quen thuộc: “Không sao.”

[3] Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Giang Tùng Bích: “!!!”

Giang Tùng Bích: “Cố Nghiên Thu ở bên cạnh cậu à?”

Lâm Duyệt Vi: “Bằng không thì sao?”

Giang Tùng Bích đại khái biết chính mình sai ở chỗ nào, hắc hắc cười nói: “Mình quấy rầy chuyện tốt của hai người à? Không ngờ không ngờ, hôm qua cậu còn nói dựa vào cái gì phải quan tâm người ta, hôm nay đã tương thân tương ái, đúng là lòng dạ nữ nhân như kim dưới đáy biển.”

Di động phát âm không nhỏ, Lâm Duyệt Vi che microphone lại, vì lo lắng bị Cố Nghiên Thu nghe được, nàng bèn chặn Giang Tùng Bích: “Cậu đợi chút.”

Nàng chợt buông di động hỏi Cố Nghiên Thu: “Vừa nãy chị muốn nói gì?”

Nàng nhớ mang máng đối phương đã nhích lại gần nàng, nói cái gì “chị” .

Bỏ lỡ cơ hội vừa rồi, không khí ban nãy đã không còn, Cố Nghiên Thu bèn giả ngu giả ngơ, xóa đi hết thấy những gì vừa phát sinh, nói: “Không nói chuyện gì, Lâm tiểu thư.”

“Do em nhớ lầm sao?” Lâm Duyệt Vi cảm thấy kỳ quái vài giây.

“Em nhớ lắm, em nói chuyện điện thoại tiếp đi, chị lên ngủ trưa, buổi trưa tốt lành.”

“Buổi trưa tốt lành.”

Lâm Duyệt Vi lăm lăm mà nhìn theo cô lên lầu, quay đầu lại ngồi ở trên sofa, đưa lưng về phía cầu thang, tiếp tục cùng Giang Tùng Bích trò chuyện, “Mới nói tới chỗ nào rồi?”

“Nói cậu cùng Cố Nghiên Thu đang làm gì?” Giang Tùng Bích đã dọn xong hạt dưa dưa hấu nước uống trên bàn trà, khiêu khởi bắt chéo chân, hảo hảo đề ra nghi vấn một phen.

“Không làm gì. Mẹ mình mời chị ấy lại đây ăn cơm trưa, chị ấy ở lại ngủ trưa.”

“Nhà cậu có phòng khách có thể ở lại sao? Chị ấy ngủ ở chỗ nào?” Không hổ danh là khuê mật cùng Lâm Duyệt Vi cời tròng lớn lên, trong một giây đồng hồ Giang Tùng Bích đã bắt được trọng điểm, “Không phải là phòng cậu đi? Không phải cậu có thói ở sạch sao? Chịu cho người ta ở ké á?”

“Đến lúc đó thay ga trải giường không phải là được rồi sao.” Lời này của Lâm Duyệt Vi không nghi ngờ là cam chịu.

“Hiểu được.” Giang Tùng Bích phát hiện dưa trong tay quả nhiên không đủ ăn, “Hai người tiến triển cũng nhanh quá ha.” Đồng thời Giang Tùng Bích cũng không quên thân phận của mình, trộn lẫn nói, “Không phải cậu nói không có hứng thú với chị ấy à, không để cho mình truy sao? Mình tốt nghiệp rồi, dạo này dư nhiều thời gian lắm.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Mình, mình đang giúp cậu tra xét một chút hư thật,

xem nhân phẩm chị ấy như thế nào.”

Giang Tùng Bích: “Vậ cảm ơn ngài.”

Lâm Duyệt Vi chợt dạ nói: “Không cần cảm ơn, nên làm mà.” Hôm nay nàng vừa nhìn thấy Cố Nghiên Thu mặc váy ngủ thì đã quên mất sự tồn tại của Giang Tùng Bích.

Giang Tùng Bích: “Thế người ấy nhân phẩm như thế nào ha? Cậu tra xét tới đâu rồi?”

“Cũng tạm thôi.”

“Thế mình đây có thể tiếp tục theo đuổi?”

“.....”

“Sao vậy?”

“Mình cảm thấy là.....” Lâm Duyệt Vi ậm ừ một tiếng, nói.

“Cảm thấy cái gì, cậu nói đi.”

“Mình cảm thấy cậu tốt nhất vẫn đừng nên theo đuổi chị ấy thì hơn.”

“Vì sao chứ?”

“Mình có hỏi chị ấy, chị ấy nói hiện tại chị ấy không có tâm tư yêu đương, hơn nữa.....” Lâm Duyệt Vi cố ý làm ra vẻ khó xử, nói, “Chị ấy bị lãnh cảm, khẳng định không thể thỏa mãn cậu.”

Lâm Duyệt Vi bổ sung nói: “Trời sinh, loại căn bản trị không hết.”

Giang Tùng Bích không phát ra tiếng, ôm bụng ở trên sofa cười đến lăn lộn, Lâm Duyệt Vi không nghe được tiếng đáp trả, “Giang Tùng Bích?”

Giang Tùng Bích tựa hồ đã bị đại đả kích, hít hít mũi, diễn kịch phải diễn đến cùng, kiên định mà nói: “Không sao, mình tin tưởng mình có thể giúp chị ấy chữa khỏi. Chị ấy một ngày lãnh cảm, thì mình chờ một ngày, một năm lãnh cảm, thì mình bồi một năm, lòng mình vĩnh viễn kiên định.”

“Nếu như là mười năm thì sao?”

Giang Tùng Bích nhún vai nói: “Vậy mình đành đi tìm người khác.”

“.....” Lâm Duyệt Vi biết ngay cô không phải loại người biết nhẫn nại, hướng dẫn từng bước nói, “Cậu xem như vậy có phải quá thừa thải không, chi bằng sớm từ bỏ, đau dài không bằng đau ngắn. Sau này rơi vào rồi, thì càng khó rút ra.”

Giang Tùng Bích hiện ngang lăm liết nói: “Cậu đừng nói nữa, Phật nói, ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục, địa ngục này để cho mình vào đi.”

“Có thiên đường không vào, lại cứ thích đâm đầu vào địa ngục, có phải cậu rảnh quá rồi hay không? Hay là ăn chưa no hả?”

“Nhân sinh có đôi khi yêu cầu khiêu chiến cao độ, mình không sợ.”

Nhưng mình sợ! Lâm Duyệt Vi nghĩ thầm.

“Sao cậu không nghe mình khuyên bảo vậy hả? Chẳng lẽ mình hại cậu hay sao?” Lâm Duyệt Vi nói đến miệng khô lưỡi khô.

“Mình biết cậu sẽ không hại mình, nhưng mình đã hạ quyết tâm, ai nói

cũng vô dụng, trừ phi chị ấy có đối tượng, nếu không mình nhất định sẽ bám riết không tha mà theo đuổi tới cùng.” Giang Tùng Bích ném di động ra xa, ăn một ngụm dưa hấu to, ăn đến đầy miệng toàn là nước dưa hấu.

Lâm Duyệt Vi đau đầu mà nhéo nhéo ấn đường, tưởng đã nghĩ ra biện pháp mới khiến Giang Tùng Bích biết khó mà lui.

Bồng vai trái nàng bị vỗ vỗ nhẹ nhàng.

“Đừng nháo.” Lâm Duyệt Vi nói. Nàng bồng đứng toàn thân cứng đờ, quay đầu nhìn lại, Cố Nghiên Thu không biết đã quay lại từ lúc nào, ánh mắt phức tạp mà nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi khẩn trương nói: “Chị, chị đứng ở đây từ khi nào vậy?” Cầu trời phù hộ, chị ấy cái gì cũng chưa nghe thấy.

Cố Nghiên Thu yên lặng nhìn nàng, *biểu tình thoạt nhìn phi thường khó có thể miêu tả.*

“Đại khái..... Từ lúc em nói chị *bị lãnh cảm*“

Esley: Biết nói gì hơn đây =)))))))))))))) (Tối rảnh thì khoảng hơn 10 giờ khuya es post chương tiếp ~ mọi người nhớ đón đọc)

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày hôm qua thấy có một bình luận, nói Cổ tiểu thư dưới giường là Phật, trên giường là ma ha ha ha ha

Tiểu kịch trường:

Một ngày nào đó trong tương lai, hai người đang thiên lôi địa hỏa, nước

chảy thành sông (Ừ thì là ch*ch đấy ~):

Cố • lòng dạ hẹp hòi • siêu ghi thù • Nghiên Thu đột nhiên phanh lại: Mới vừa nhớ ra, chị bị lãnh cảm mà nhĩ :)

Lâm • đầy miệng mê sảng • Duyệt Vi:.....

Chương 036

*Chương có nội dung hình ảnh

Một cảm giác ngứa bắt đầu chạy dọc theo cột sống một đường nhảy lên tới cổ Lâm Duyệt Vi

“Đại khái..... Từ lúc em nói chị bị lãnh cảm.”

Trước mắt Lâm Duyệt Vi tối sầm, nàng phải nắm chặt tay vịn sofa, mới không để mình gục ngã.

“Lâm tiểu thư.”

“Dạ.”

Cố Nghiên Thu khẽ thở dài: “Trước sau chị không làm chuyện thẹn với lòng, vì sao em phải bịa đặt về chị như vậy?”

“Chị nghe em giải thích.” Lâm Duyệt Vi tái mặt mà nói.

Cố Nghiên Thu hiển nhiên không tính dễ dàng buông tha cho nàng, ngồi xuống ở một bên trên sofa, bày ra một bộ dáng nghiêm túc muốn nói chuyện với nhau.

Cô chỉ muốn xuống dưới cùng Lâm Duyệt Vi nói chuyện, thấy nàng vẫn còn gọi điện thoại bên ở phía sau chờ, sao biết nàng càng nói lại càng thái quá, khiến Cố Nghiên Thu ngay từ đầu muốn nói chính sự đều quên hết, chỉ nhớ rõ nàng người ta nói mình bị lãnh cảm.

Ngay cả chuyện này mà cô còn không biết, sao Lâm Duyệt Vi lại biết?

Đầu óc Lâm Duyệt Vi lộn tùng phèo, vô luận như thế nào nàng bịa đặt là sự thật, còn bịa đặt loại chuyện tư mật như vậy, nếu đổi lại là bản thân nàng bị đâm một dao sau lưng như vậy, có lẽ hiện tại nàng đã sớm nổ tung, tương đối mà nói, Cố Nghiên Thu còn ôn tồn hỏi nàng hãy giải thích, đã đủ rộng lượng lắm rồi.

“Đầu tiên em vì những lời nói ban nãy mà xin lỗi, thực xin lỗi.”

Cố Nghiên Thu hơi hơi nhướng mày, ý bảo nàng tiếp tục.

Lâm Duyệt Vi lộ ra biểu tình phi thường rối rắm, không biết mình nên nói thật, hay nên bịa đặt một lời nói dối mới.

“Em không phải cố ý nói như vậy.” Lâm Duyệt Vi biết mình mà còn tiếp tục nói dối hẳn sẽ không thể gạt được người trước mắt này, bèn đơn giản ăn ngay nói thẳng, “Giang Tùng Bích có ý với chị, muốn theo đuổi chị, em khuyên cậu ấy biết khó mà lui, nên mới nói ra lời nói như vậy để lừa gạt cậu ấy.”

Tuy rằng Giang Tùng Bích cũng không nghe nàng.

Cố Nghiên Thu: “Àh?”

Lâm Duyệt Vi: “Chị đừng không tin em, đây là những lời nói thật.”

Cố Nghiên Thu: “Cho nên em nói những gì em nói trước đó là nói dối?”

“.....” Lâm Duyệt Vi bị hỏi vặn lại, sửa lại một chút, nói, “Không có, em trước sau chưa từng gạt chị.” Nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, hẳn là chưa từng lừa gạt, vì vốn dĩ hai người không tiếp xúc quá nhiều.

“Hãy quên đi chuyện này.” Phòng khách dưới lầu bật điều hòa thấp hơn, Cố Nghiên Thu cảm giác trên người mát lạnh vô cùng, mi mắt tùy ý rũ xuống một chút, chú ý tới trên người mình vẫn đang mặc váy lụa xẻ ngực, tức khắc cả người không được tự nhiên, hận không thể lập tức bọc chăn bông trên người.

“Chị lên lầu, Lâm tiểu thư.”

“Ừm.” Lâm Duyệt Vi thừa dịp cô quay người đi, giơ tay lên lau trán.

“Đúng rồi, Lâm tiểu thư.” Cố Nghiên Thu đột nhiên quay đầu lại, Lâm Duyệt Vi vụt một tiếng thu tay về, nặn ra một nụ cười, hỏi: “Còn có gì phân phó sao?”

Cố Nghiên Thu bình tĩnh nói: “Những chuyện thế này, tốt nhất đừng có lần sau.”

“Khẳng định sẽ không.”

Cố Nghiên Thu lại lần nữa biến mất trong phạm vi tầm mắt nàng, Lâm Duyệt Vi cố ý đuối tới nhìn thoáng qua cầu thang, cửa phòng đã được đóng lại, chắc sẽ không xuống nữa. Lúc này Lâm Duyệt Vi mới nằm liệt trên sofa

pha, một màn vừa rồi tuyệt đối có thể xếp vào một trong những lần xấu hổ nhất suốt hai mươi hai năm cuộc đời của nàng.

“Sông lớn hướng chảy về hướng đông a, bầu trời ngôi sao tham Bắc Đẩu a —“

Lâm Duyệt Vi tiếp điện thoại của tên đầu sỏ gây tội, cười lạnh hai tiếng.

Giang Tùng Bích cách một chiếc điện thoại nên không kiêng nể gì, ở trên sofa cười thành câu. Tuy rằng sau đó Lâm Duyệt Vi đã cúp điện thoại, nhưng câu nói lạnh nhạt ấy của Cố Nghiên Thu, thì chính tai cô vẫn nghe thấy được.

Lâm Duyệt Vi: “Còn cười, khoa học nghiên cứu chứng minh, cười nhiều người dễ dàng si ngốc.”

“Nói càn nói bậy, Lỗ Tấn có nói, cười to có thể rèn luyện cơ bụng, cười càng nhiều càng tốt.”

“Hừ.”

Giang Tùng Bích cố ý đợi hơn hai mươi phút mới gọi điện thoại lại, vì cô sợ quấy rầy Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu, kỳ thật hiện tại cô cũng sợ quấy rầy, rốt cuộc làm hỏng một lần chuyện tốt, vạn nhất hai người lại chơi trò gì mới lạ? Nhưng mà lòng hiếu kỳ cùng vui sướng khi người gặp họa tâm lý lại chiếm cứ thượng phong, thúc ép cô phải gọi điện thoại lại, nếu thật sự đang làm cái gì, dựa theo tính cách của Lâm Duyệt Vi, di động hẳn sẽ ở chế độ yên lặng hoặc là tắt hẳn máy, không ai quấy rầy nổi nàng.

Sự thật chứng minh cô hoàn toàn chính xác.

Lâm Duyệt Vi không những không có mỹ nhân trong lòng, ngược lại còn

tương phản, tựa hồ đã bị mỹ nhân dạy dỗ một phen.

Giang Tùng Bích nói: “Cái gì gọi là ác giả ác báo, cậu đây là tự ăn quả đắng, đang yên đang lành tự dưng lại bảo người ta bị lãnh cảm.”

“Sao cậu biết mình lừa cậu?” Lâm Duyệt Vi giật mình nói.

Giang Tùng Bích mắt trắng trợn, “Chị hai à, cậu tưởng mình bị thiếu năng trí tuệ sao? Cho dù chị ấy có bị vậy thật đi nữa, nhưng cậu đã ngủ với người ta bao giờ đâu, chưa ngủ làm sao cậu biết được?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi dè dè huyệt Thái Dương: “Được rồi, tại mình ngốc.” Đúng là xúi quẩy, nàng vì ngăn cản Giang Tùng Bích làm trò mèo rõ ngốc, đã vậy còn bị bắt quả tang tại trận.

Giang Tùng Bích như có như không đề một câu: “Gần đây chỉ số thông minh của cậu giảm xuống đến lợi hại a.” Đặc biệt là mỗi khi gặp chuyện có liên quan tới Cố Nghiên Thu, quả thực IQ và EQ đều tuột xuống tận đáy cốc.

Lâm Duyệt Vi quả thực lại không nghe ra, nói: “Có thể là gần đây quá mệt mỏi đi, chờ mình bồi bổ đủ giấc ngủ mấy ngày.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Sao lại không nói nữa?”

Giang Tùng Bích tin phục sự trì độn của nàng, nói: “Không có gì, phát ngốc một chút. Cậu giải thích thế nào với Cố mỹ nhân?”

“Mỹ nhân?”

“Người đẹp thì kêu là mỹ nhân, có cái gì không đúng?”

“Không có, tùy cậu.”

“Cậu còn chưa nói, làm sao giải thích với chị ấy chuyện cậu nói chị ấy bị lãnh cảm.”

“Thì nói mình thật xin lỗi, mình lỡ miệng.” Lâm Duyệt Vi tự dấm bóp căng chân mỗi nhừ, rồi gác lên bàn trà phía trước, “Đừng chuyện này nữa, nhắc tới khiến mình xấu hổ đến muốn chui vào trong đất.”

“Được rồi, không nói. Buổi chiều đi dạo phố không?” Ban đầu Giang Tùng Bích vốn dĩ muốn gọi nàng hỏi chuyện này, rốt cuộc lại chém gió thành bão, nhưng cô trước sau cũng không quên, có thể thấy được chuyện đi dạo phố đối với cô quan trọng nhất.

“Không đi, trời nóng.” Lâm Duyệt Vi cự tuyệt thật sự quyết đoán.

“Ở trung tâm thương mại có điều hòa.”

“Trên đường cũng nóng, mình thật vất vả mới được thả tự do, chỉ muốn ở nhà thôi, cậu hỏi xem bên phía Tả Kiều có đi không?”

“Cũng được, cậu muốn mua gì không? Mình mua cho cậu, khi nào về sẽ ghé ngang nhà cậu.”

“Thôi bỏ đi.” Lâm Duyệt Vi rũ mắt, thối thối móng tay đã lâu rồi chưa được làm, nhẹ nhàng băng quơ mà nói, “Mình đang tự lập tự cường, đừng hòng khiến mình sa đọa. Đến lúc đó mẹ mình lại nói mình ăn hôi của cậu, cậu nói xem có phải các bậc phụ huynh đều như vậy hay không, trước kia thì ngóng trông cậu mau lớn, đến khi thật sự trưởng thành thì lại lải nhải, lúc nào cũng khiến họ chán ghét.”

“Phụ huynh sao, chỉ cần bọn họ đưa tiền cho mình, lắm nhãi hai ba câu thì cứ lắm nhãi, ha ha ha.”

“Cậu cũng già đầu rồi, không thể để tâm với công ty sao? Nhà cậu chỉ có mình cậu thôi đó.” Lâm Duyệt Vi khuyên nhủ.

“Nhà cậu cũng chỉ có một mình cậu thôi a, không phải cậu cũng nghĩa vô phần cố lặn vào giới giải trí à, làm minh tinh còn loạn hơn so với thương nhân.”

“Nếu cùng làm minh tinh và thương nhân thì sao?”

“Y như địa ngục.”

Lâm Duyệt Vi cười ha ha.

Giang Tùng Bích uống ngụm nước cuối cùng trong ly, nói: “Không thèm nói với cậu nữa, mình tìm Tả Kiều dạo phố đi, muốn cái gì tùy thời có thể gọi điện thoại a, chị đây nuôi cưng.”

“Ừm, bái bai.”

“Lát gặp.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Duyệt Vi lấy từ trong ngăn kéo bàn trà kèm cắt móng tay, chân móc thùng rác lại, ngồi xếp bằng trên sô pha cắt móng tay. Trên lầu có Cố Nghiên Thu, nàng không tiện lên lầu, chỉ có thể vận vẹo đủ các tư thế, cuối cùng ôm gối nằm trên sô pha ngủ.

Cố Nghiên Thu tỉnh dậy trước nàng, mặc lại bộ đồ cũ xuống lầu, thì thấy được bóng hình nằm trên sofa, ánh mặt trời rất sáng nơi phòng khách, chiếu

đến trên mặt nàng như mạ một lớp màu vàng kim óng ánh. Lâm Duyệt Vi ngưỡng đầu hướng ra sau, môi khẽ nhếch, lông mi thuận theo mà buông xuống, đẹp mắt đến gât gao.

Cố Nghiên Thu đứng phía sau sô pha, trầm mặc không lên tiếng mà nhìn nàng trong chốc lát, nhớ tới cái hôn như chuồn chuồn lướt nước lúc trước trong studio của tập chí nọ.

Lần đó cảm giác của cô đặc biệt không rõ ràng, mỗi khi Cố Nghiên Thu nhớ lại, cũng không thể xác định mình đã thật sự hôn đối phương rồi hay chưa, hay bởi vì khi ấy quá mức khẩn trương, mà đã ảo tưởng lầm mình hôn người ta rồi.

Không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ đến Cố Nghiên Thu liền không khống chế được mà ánh mắt bắt đầu lần tới đôi môi hồng hào của Lâm Duyệt Vi. Cô luôn cảm thấy ngũ quan Lâm Duyệt Vi minh diệu hơn mình rất nhiều, chẳng sợ không có son môi, thì đôi môi ấy cũng tự nhiên lộ ra một màu hồng cực kỳ nhuận sắc.

Cố Nghiên Thu nhìn nhìn cửa phòng bà Lâm vẫn luôn đóng chặt, tay chân nhẹ nhàng mà vòng tới phía trước sô pha, ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Duyệt Vi đang ngủ say.

Lâm Duyệt Vi đang chìm trong một giấc mộng.

Trong mơ nàng đang ở giữa một mảnh rừng mưa nhiệt đới, bên trong có rất nhiều các loài động thực vật, hoặc tươi đẹp mỹ lệ, hoặc nhát nhéo hoà vào cảnh sắc, nàng từng bước một đi qua, ngẩng đầu nhìn cây cối cảnh cây lộ ra trên không trung.

Nàng không biết vì sao mình lại ở chỗ này, chỉ dọc theo đường đi, khi thì gặp được trần khổng lồ, nàng bèn tránh sau cây cổ thụ, có kinh không

hiếm; len lỏi qua con suối hẹp, vốc một ngụm nước uống, ngọt lành ngon miệng hơn so với bất kỳ thứ gì nàng từng uống.

Lâm Duyệt Vi tay ở trên sô pha mở ra, quay mặt về phía sườn sô pha, tìm kiếm không gian để thở.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng thở ra một hơi, vội rời xa Lâm Duyệt Vi.

Bà Lâm cũng ngủ trưa xong, vừa bước ra đã thấy Cố Nghiên Thu đang đắp một lớp chăn mỏng cho Lâm Duyệt Vi, cô duỗi eo, chậm rãi dạo bước lại.

“Ngủ rồi.” Cố Nghiên Thu nhỏ giọng nói với bà.

“Dì thấy.” Ngón tay bà Lâm nhẹ nhàng chạm vào bên má Lâm Duyệt Vi, từ ái mà nhìn nàng.

“Quá mệt mỏi, dì muốn con bé sống dễ dàng một chút, nó lại cứ một hai phải đi tranh bãi nước đục này.” Trong sân, bà Lâm cầm kéo làm vườn, Cố Nghiên Thu ở bên cạnh bồi tiếp bà dùng bình phun nước tắm hoa tưới cỏ.

“Ai có chí nấy, hơn nữa em ấy còn trẻ, nói không chừng trong tương lai sẽ thay đổi chủ ý.”

“Con gái lớn rồi, có rất nhiều chuyện không chịu nói với ba mẹ.” Bà Lâm cười cười, nói, “Nếu nó hiểu chuyện bằng một nửa như con thì tốt rồi, tuy rằng chúng ta không gặp nhau thường xuyên, nhưng chúng ta rất có duyên, vừa gặp đã biết con là một đứa bé ngoan.”

“Dì quá khen.” Cố Nghiên Thu nghe bà khen lại cảm thấy không được tự nhiên, cô chỉ là lớn lên giống bé ngoan, nhưng những khi không ngoan cũng khiến người rất đau đầu.

“Dì biết con không thích tán thưởng, nhưng người như mẹ con sao có thể sinh ra nữ nhi kém người được?”

Cố Nghiên Thu luôn nghe Nhiễm Thanh Thanh nhắc tới mẹ cô, nhưng cô lại chưa từng nghe mẹ cô nhắc tới người bạn nào khi còn sinh thời, không khỏi hỏi: “Dì Nhiễm, vì sao mẹ con chưa từng nhắc tới dì trước kia?”

Đây không phải lần đầu tiên cô hỏi vấn đề này, ngay từ đầu khi Nhiễm Thanh Thanh tiếp cận Cố Nghiên Thu, cô đã từng hỏi qua.

“Con hoài nghi dì sao?”

“Không phải hoài nghi, con chỉ là.....” Cố Nghiên Thu thở dài nói, “Con chợt phát hiện hóa ra con biết rất ít về mẹ.” Cô không có ông bà ngoại, chỉ có ông bà nội, không biết mẹ cô có bao nhiêu bạn bè, ngoại trừ biết bà tin phật, ít khi ra ngoài xã giao, thì những chuyện khác cô hoàn toàn không biết gì cả, có cố điều tra cũng không thể tra ra.

“Ngoại trừ về nhà ngoại, không biết dì có biết mẹ con thường hay đi những nơi nào không?”

“Nơi nào?”

“Hoặc là mẹ con có từng cố ý vô tình nhắc tới quê quán bà ở nơi nào, hoặc bà đến từ đâu không?”

Nhiễm Thanh Thanh nhú mày.

Cố Nghiên Thu kiên nhẫn mà chờ.

Thời gian cách đây đã rất lâu, Nhiễm Thanh Thanh dừng tay, nhìn hoa cỏ trước mặt xuất thần.

“Dì nhớ ra rồi.”

“Sao ạ?” Đã tưới nước vòng đến bên kia Cổ Nghiên Thu lập tức quay lại.

“Chị ấy chưa từng nói mình là người nơi nào, nhưng từng nói qua ở quê chị ấy có rất nhiều sông nước, chị ấy bơi rất cừ.”

“Còn nữa không dì?”

Có rất nhiều vùng sông nước, chẳng phải là biển rộng tìm kim.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Hết rồi, chúng ta gặp mặt không nhiều lắm, lần đó bởi vì chị ấy ngẫu nhiên đã cứu Duyệt Vi nhà chúng ta, thuận miệng nhắc tới, hơn nữa nói xong sắc mặt liền thay đổi, lúc sau thì không nhắc tới nữa.”

“Vậy hẳn là người nam” Cổ Nghiên Thu nhớ tới chợt cảm thấy buồn cười, cô đã lớn như vậy rồi, mà ngay cả chuyện mẹ cô là người bắc hay người nam cô cũng không biết.

“Rất có thể.” Nhiễm Thanh Thanh bị cô hỏi, cũng khơi dậy một ít suy đoán, “Mẹ con ngày thường thích ăn cái gì, khí hậu một phương dưỡng người một phương, từ khẩu vị ít nhiều có thể nhìn ra cuộc sống tập tính.”

“Khi con ở nhà, bà chỉ ăn những món ăn bình thường, không thích cay, yêu vị ngọt.”

Hai người trao đổi tin tức một hồi, Nhiễm Thanh Thanh đột nhiên hỏi: “Sao con lại không hỏi ba? Tuy rằng ông ấy hiện tại..... Nhưng những chuyện này có thể hỏi đi?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Con hỏi rồi, ông ấy không nói.”

“Trước kia với hiện tại đều hỏi qua?”

Cố Nghiên Thu gật đầu.

So sánh với mẹ cô, bí mật tàng tích trong lòng Cố Hòa càng mê hoặc cô hơn. Lần trước Cố Hòa đơn độc gọi cô vào thư phòng, nói những ông nói, ngữ khí ấy thần thái ấy, rõ ràng vẫn là Cố Hòa trước kia, nhưng những việc này cô không thể nói với Nhiễm Thanh Thanh.

Về nước hơn nửa năm, mọi chuyện vẫn như một cuộn chỉ rối, Cố Nghiên Thu ần ần cảm thấy đây hết thảy đều liên quan tới quá khứ của mẹ cô, chỉ cần giải được câu đố trong quá khứ, hoang mang sau này sẽ dễ dàng giải quyết hơn.

Cố Nghiên Thu đã sớm thuê người, dùng ảnh của mẹ cô dò hỏi khắp nơi, nhưng mẹ cô hơn hai mươi tuổi đã gả cho Cố Hòa, đến bây giờ đã hơn ba mươi năm, những biến hóa muôn màu muôn vẻ không cần đề cập tới, nhưng toàn lãnh thổ Trung Quốc có hơn chín trăm sáu mươi vạn km vuông, muốn tìm kiếm trong mỗi một tấc đất, thì cần một quãng thời gian dài đằng đằng.

Nhiễm Thanh Thanh thở dài.

***

Lâm Duyệt Vi từ trong phòng bước ra, nhìn thấy cảnh mẹ chồng nàng dâu tắm dưới ánh hoàng hôn, không phải, mẹ nàng và Cố Nghiên Thu một người cắt tóc, một người tưới nước, phối hợp vô cùng ăn ý, ngẫu nhiên còn thấp giọng thân mật nói chuyện với nhau, trên mặt đều là ý cười.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Lâm Duyệt Vi chải bừa mái tóc dài bị rối bù vì ngủ, híp mắt nhìn sang.

“Nói chuyện hồi nhỏ của con.” Bà Lâm vầy vầy tay với Lâm Duyệt Vi, “Lại đây.”

“Không qua, mẹ có âm mưu.”

Bà Lâm: “.....”

Bà Lâm tặc lưỡi nói: “Thích thì qua không thì thôi, cứ như chứng hoang tưởng bị bức hại vậy.”

Bà Lâm mặc kệ nàng, bà phát hiện cùng Cố Nghiên Thu nói chuyện phiếm so với cùng Lâm Duyệt Vi nói chuyện phiếm thoải mái hơn nhiều, sẽ không có ai vì dối bà mà không thèm nói chuyện, còn có chính kiến của mình, giọng nói dễ nghe, một vụn cái may mắn, mới cho bà gạt được cô con dâu này về nhà.

Cố Nghiên Thu ôn hòa mà cười.

Bà Lâm: “Chúng ta tiếp tục nói, thành tích hồi nhỏ của Duyệt Vi đặc biệt tốt, vốn dĩ dì và chú tính đưa nó đến trường quý tộc học, nhưng nó lại không muốn, chính mình thi vào trường công.....”

Lâm Duyệt Vi nghe xong mấp máy môi, phát hiện mẹ nàng không hề nói sai sự thật, bản thân nàng thời còn là học sinh cấp sách tới trường, lúc nào cũng phẩm học kiêm ưu, không có bất luận tiểu sử bị bôi đen nào, nàng bèn đi ra xa vài bước, ngồi xuống xích đu chơi đánh đu.

Khi vòng đu đưa nàng lên cao thật cao, Lâm Duyệt Vi híp mắt nhìn về mặt trời chói lóa, rất mau sẽ biến mất tại phía cuối chân trời.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên nhìn về phía Cố Nghiên Thu trong hoa viên: “!!!”

Đã tới giờ này rồi, sao chị ta còn chưa chịu về nhà?!

“Mẹ.”

Bà Lâm đang nói đến cao hứng, vẫy vẫy tay về phía sau: “Đợi chút.”

Lâm Duyệt Vi bước nhanh lại, kéo mẹ nàng sang một bên, đánh gãy cảnh mẹ chồng nàng dâu đang nhiệt tình giao lưu với nhau, dùng giọng để Cố Nghiên Thu có thể nghe thấy, nói: “Đã 6 giờ rồi, người ta ngày mai còn phải đi làm nữa, mẹ còn còn lôi kéo người ta nói không ngừng.”

Bà Lâm vội ngăn: “Nói cái gì vậy?”

Cố Nghiên Thu sửng sốt một chút, rồi chợt hiểu ra, Lâm Duyệt Vi đây là đang hạ lệnh trục khách.

Cô nhìn nhìn sắc trời, cũng không thể mặt dày lưu lại, cô bèn gật gật đầu với bà Lâm và Lâm Duyệt Vi, nói: “Sắc trời cũng không còn sớm, con cũng nên trở về.”

Lâm Duyệt Vi lập tức tiếp lời: “Em tiễn chị một đoạn.”

“Con đừng nghe nó.” Bà Lâm xô Lâm Duyệt Vi xàm c*t[1] sang một bên, hỏi Cố Nghiên Thu “Con về nhà có cơm ăn sao?”

“Con về sẽ nấu.”

“Nấu gì mà nấu, con nấu sao ngon được bằng dì.”

“Dì, chuyện này.....” Mặt Cố Nghiên Thu lộ vẻ khó xử.

Bà Lâm trừng mắt liếc nhìn Lâm Duyệt Vi một cái, nói: “Mặc kệ nó, cứ ở lại dùng cơm chiều. Nó mà dám nói cái gì, dì sẽ nhéo lỗ tai của nó xuống.”

Lỗ tai lại sắp khó giữ được Lâm Duyệt Vi: “.....”

“Vậy, con mà từ chối thì bất kính.” Cố Nghiên Thu nhìn Lâm Duyệt Vi tỏ vẻ xin lỗi.

Lâm Duyệt Vi suy đoán như thần, mẹ nàng quả nhiên giữ người lại ăn cơm chiều. Một bữa rồi lại một bữa rồi lại một bữa, sao không trực tiếp giữ người ta ở lại luôn đi?

Bà Lâm kêu Cố Nghiên Thu ngồi ở phòng khách, gọi Lâm Duyệt Vi đi.

“Con nói chuyện kiểu gì vậy? Đối xử với khách như vậy?” Bà Lâm dạy dỗ nói.

“Con đối xử thế nào, hôm nay con còn cố ý nhường giường lại cho chị ấy ngủ.” Lâm Duyệt Vi bị bà giáo huấn đến không thể hiểu được, nói, “Vốn dĩ trời đã chiều rồi, mẹ mời người ta tới ăn cơm trưa, bây giờ lại ăn cơm chiều, hay mẹ thật xem người ta như con rể rồi.”

Bà Lâm lẳng lặng nhìn nàng, không nói lời nào.

“.....” Lâm Duyệt Vi biết mẹ nàng có tâm tư bà mới thật sự thật sự ghê gớm lắm rồi, nên đành giơ hai tay lên, nhún vai nói, “Thôi được rồi, mẹ muốn thế nào thì thế ấy đi, con không nói lời nào nữa được rồi chứ?”

Bà Lâm cung kính, biểu tình ngưng trọng nói: “Đừng ra về cột nhà, con không cảm thấy con rất có vấn đề sao?”

“Con có vấn đề gì chứ?”

“Không nói con rể hay không phải con rể, coi như con bé chỉ là con gái của một người bạn đã qua đời, là con gái của người dì đã cứu mạng con, con cho rằng thái độ hiện tại của con thích hợp sao? Con bé có nhà mà như không, cha không đau mẹ không có, mẹ chiều cố con bé một chút thì sao chứ?”

Lâm Duyệt Vi tắt mắt nụ cười trên môi, nàng thở dốc, tựa hồ muốn nói cái gì.

Bà Lâm đánh gãy lời nàng, chắc chắn mà nói: “Con đối với con bé có địch ý, có thành kiến. Mẹ không biết từ đâu mà sinh ra, nhưng mẹ muốn khuyên con một câu, con có thể không thích con bé, cũng có thể cùng con bé duy trì khoảng cách, nhưng đừng khiến con bé khó xử.”

Lâm Duyệt Vi ghen lời.

Bà Lâm: “Con bé đã kêu mẹ một tiếng dì, đương nhiên không liên quan tới con, dù sao cuối cùng con cũng muốn ly hôn, bây giờ con cũng vô tâm yêu đương, một tờ giấy hôn thú chỉ là giấy phế.”

Bà Lâm: “Thôi mẹ phải nấu cơm, con muốn giúp thì ở lại, cảm thấy mẹ chướng mắt thì con tự ra ngoài mà chơi.”

Lâm Duyệt Vi lưu lại, trầm mặc mà nghe theo sự phân phó của bà Lâm rửa rau thái thịt.

— *Con đối với con bé có địch ý, có thành kiến.*

Câu nói của mẹ nàng vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nàng, Lâm Duyệt Vi bị

bà Lâm nói cho cứng họng, bây giờ quay đầu lại nghĩ, trong lòng bỗng có một giọng nói vang lên: Không phải như vậy, mẹ nàng nói sai rồi.

Nàng không phải có địch ý, cũng không phải có thành kiến. Nếu là nói trước đó, thì xác thật là có, nhưng hiện tại không còn, nếu không sao nàng chịu nhường phòng lại cho cô, chẳng lẽ giường của nàng ai cũng có thể ngủ được sao?

Vậy thì vì sao?

Vì sao nàng không muốn giữ Cố Nghiên Thu lại?

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng ra ngoài, Cố Nghiên Thu đang một người ngồi trong phòng khách, bóng dáng thoạt nhìn có vẻ cô đơn.

Lâm Duyệt Vi cảm giác được một cỗ cảm xúc xa lạ, ở trong lòng bỗng nhiên dần xuất hiện, phương hướng cắt con dao trong tay lệch đi.

“Ah” —

Lâm Duyệt Vi buông vội dao phay trong tay, ngón trỏ bị cắt vỡ một miếng da, huyết châu từ miệng vết thương chảy ra.

Bà Lâm vừa nhìn thấy, đã nhanh chóng lôi kéo tay nàng đến vòi nước, “Con cắt thịt mà cũng có thể cắt đến chính mình, muốn hù chết mẹ à, nhanh ra ngoài nghỉ ngơi đi.”

Lâm Duyệt Vi mút ngón trỏ trong miệng, cười nói: “Có gì dọa đâu chứ, con đi dán miếng băng keo cá nhân, băng keo cá nhân ở đâu?”

“Ngăn kéo thứ hai tủ TV.”

“Lâm tiểu thư.” Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi từ trong phòng bếp bước ra chào hỏi.

“Không cần thận cắt trúng tay,” Lâm Duyệt Vi giơ giơ tay lên, mới vừa rồi sau khi trò chuyện cùng bà Lâm trong phòng bếp, khiến bây giờ nàng nhìn thấy Cố Nghiên Thu có cảm giác không được tự tại, tránh đi ánh nhìn của cô, nàng ngồi xổm xuống kéo ngăn kéo quầy TV, dùng bàn tay còn lại tìm kiếm bên trong.

Cố Nghiên Thu mím môi, lặng yên không lên tiếng mà nhìn bóng dáng nàng.

“Để ở đâu rồi?” Lâm Duyệt Vi lăm băm lâu bầu.

“Nhà em có hộp sơ cứu không?” Cố Nghiên Thu bất thành linh lên tiếng sau lưng.

Đúng rồi, hộp sơ cứu, thật ra có, nhưng Lâm Duyệt Vi lười ra chỗ đó lấy, cảm thấy phiền phức, “Có, không cần hộp sơ cứu đi, em tìm đại băng keo cá nhân, trong ngăn kéo có, để em kiểm lại.”

“Hộp thuốc ở đâu? Chị đi lấy.” Giọng Cố Nghiên Thu rõ ràng không cho người cự tuyệt.

Lâm Duyệt Vi quay đầu lại, đối diện đôi mắt đen láy của đối phương, vốn muốn cự tuyệt lần nữa, ma xui quỷ khiến thế nào mà nói: “Ở trong phòng ba mẹ em, để em tự mình đi lấy.”

“Chị đi với em.”

“Không cần đi?”

Cố Nghiên Thu đã đứng lên, bộ dáng định cùng đi với nàng: “Hoặc để chị đi với em, hoặc em tự lấy lại đây, miệng vết thương cần khử trùng.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi gục đầu lấy hộp thuốc sang.

Động tác Cố Nghiên Thu thoát nhìn rất quen thuộc, sau khi thô sơ giản lược nhìn thoáng qua, liền đặt những món phải dùng lên trên bàn. Lâm Duyệt Vi cười gượng một tiếng: “Để em tự làm.”

“Em chỉ có một tay không tiện.” Cố Nghiên Thu lấy thêm bông băng, một tay đè Lâm Duyệt Vi ngồi xuống sofa, quỳ một gối trước mặt nàng, “Tay.”

Lâm Duyệt Vi còn muốn giãy giụa, nhưng không thắng nổi Cố Nghiên Thu cố chấp, ngoan ngoãn duỗi tay ra, bị Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng nắm trong tay.

“Đừng em nhẹ miệng vết thương dù nhỏ.” Giọng Cố Nghiên Thu vốn dĩ đã lạnh, nói như vậy càng khiến người nghe cảm thấy hàn khí, cũng không biết do lần này do giọng cô quá thấp hay cự ly quá gần, mà nghe vừa mềm vừa rắn, một chút ngứa Lâm Duyệt Vi bắt đầu chạy dọc sống lưng Lâm Duyệt Vi một đường lên đến cổ.

“Đau không?” Cố Nghiên Thu dịu dàng hơn, cảm giác như đối phương vừa nhẹ nhàng run rẩy một chút.

“Không đau.” Mà ngứa. Lâm Duyệt Vi trả lời cô, ánh mắt Cố Nghiên Thu tìm không ra tí vết, trên khuôn mặt tinh xảo lộ chút băn khoăn.

“Ráng nhìn một chút.” Cố Nghiên Thu xuống tay càng nhẹ, Lâm Duyệt Vi

gần như đã không còn cảm nhận được khi bông vải chạm đến, ngón tay Cố Nghiên Thu mảnh mai lấy bằng keo cá nhân, mở ra, dán miệng vết thương thật nhỏ của Lâm Duyệt Vi.

“Xong rồi.” Cố Nghiên Thu nói.

Lâm Duyệt Vi lại không hề có động tĩnh.

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn lại, đối diện ánh mắt vẫn chưa lưu chuyển của Lâm Duyệt Vi, ngẩn ra một chút, rồi rũ lông mi.

“Tìm được băng keo cá nhân chưa?” Trong phòng bếp bà Lâm bỗng phá tan yên tĩnh.

Cố Nghiên Thu buông tay nàng ra, Lâm Duyệt Vi đồng thời rút tay lại, đáp lời nói: “Dán xong rồi.”

Lâm Duyệt Vi xoay người dọn hòm thuốc, không dám nhìn thẳng ánh mắt cô, “Cảm ơn Cố tiểu thư.”

“Không cần khách khí.”

Vượt qua dày vò hơn mười phút, bà Lâm hô ăn cơm, Lâm Duyệt Vi như trút được gánh nặng, chạy nhanh tới bưng thức ăn.

Bà Lâm từ quầy rượu tìm một chai rượu vang đỏ, đặt ba chiếc cốc lên bàn, kêu Lâm Duyệt Vi rót cho mỗi người nửa ly, bà nói với Cố Nghiên Thu: “Đây là rượu do khách hàng của ba Duyệt Vi tặng, nói là năm này uống rất ngon, con nếm thử một chút, xem có thể nếm ra là cất vào năm nào không?”

Cố Nghiên Thu mỉm cười gật gật đầu với bà, hời hợt mà nhấp một ngụm,

không đợi cô nói ra, trên mặt bà Lâm chợt xẹt qua một nụ cười ý vị thâm trường.

Trong lòng Lâm Duyệt Vi đột nhiên dâng lên một loại dự cảm bất ổn.

Tận đến khi cơm nước xong Lâm Duyệt Vi mới hiểu được, vì sao mẹ nàng lại tươi cười như vậy.

Khi Cố Nghiên Thu sắp sửa ra cửa bà Lâm đã ngăn cản, nghiêm trang mà nói: “Buổi tối con mới uống rượu xong, say rượu không thể lái xe, nếu không hôm nay cứ ở chỗ này một đêm đi.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Tác giả có lời muốn nói:

Bà Lâm: Trợ công chính là tui, tui chính là thế giới đệ nhất trợ công~

[1] =)) không hề chém gió nhưng tác giả thật sự viết “Lâm Duyệt Vi phá c*t côn tử” ám chỉ 'một đứa bé thích dùng gậy chọc c*t' = làm chuyện xàm c*t [Xem ảnh 1](#)

(Ảnh minh họa nếu kiếm trên baidu)

Chương 037: “Không cần”

Cáo già xảo quyệt, đa mưu túc trí, trong lúc nhất thời trong đầu Lâm Duyệt Vi hiện ra vô số từ cùng loại, tất cả đều giống như sỏi cỏ phòng tằm gấn lên người mẹ nàng. Một cho bà có thể nghĩ ra được chủ ý nham hiểm như vậy để giữ đôi phương lại.

Bà Lâm chẳng những kêu Cố Nghiên Thu uống rượu, còn kêu Lâm Duyệt Vi cùng cô uống, cho dù Lâm Duyệt Vi muốn đưa Cố Nghiên Thu về nhà cũng không được.

Mặc dù Cố Nghiên Thu trong lòng cũng muốn lưu lại, nhưng Lâm Duyệt Vi đã oán khí tận trời, cô thở dài, uyển chuyển xin miễn nói: “Dì, con có thể kêu trợ lý tới đón con.”

“Hôm nay không phải chủ nhật sao? Trợ lý cũng phải nghỉ ngơi nha, làm lão bản cũng không thể áp bức công nhân như thế nha.” Bà Lâm chớp chớp mắt.

“Con tăng tiền lương.”

“Trợ lý có bạn gái có người nhà, như vậy không tốt.” Bà Lâm chà xát tay, “Con nói xem có phải hay không?”

Cố Nghiên Thu mỉm cười, vừa định tiếp tục cùng bà Lâm lý luận, Lâm Duyệt Vi đã xoay người lên lầu.

Phòng khách một mảnh an tĩnh.

Cố Nghiên Thu nhìn theo bóng dáng đôi phương biến mất, cười khổ nói: “Dì xem, em ấy không chào đón con, con cũng không nên ở lại.”

Bà Lâm cũng “Aizzz” một tiếng, nếu quả thật Lâm Duyệt Vi không muốn, bà không thể đánh người hôn mê rồi ép hai người nằm bên nhau. Bà Lâm nói: “Vậy con gọi trợ lý hỏi một chút đi, nếu không tiện, dì có thể thu dọn phòng khách.”

Lòng Cố Nghiên Thu nói Lâm Chí chắc sẽ không sao, cậu ấy là người địa phương, lúc này hẳn cũng đang ăn cơm, tới đây đón một chút chắc không thành vấn đề.

Không ngờ, chuyện không có khả năng nhất lại đụng phải cô.

“Tiểu Cố tổng?”

“Tôi ở bên ngoài dùng cơm, vừa uống rượu xong, hiện tại không thể về, cậu có rảnh tới đây đón một chuyến không?”

Lâm Chí còn chưa nói, trong điện thoại đã truyền tới một giọng nói khác, “Ai nha?”

Giọng một cô gái giòn tan.

Lâm Chí: “Sếp anh, kêu anh qua đón chị ấy một chuyến.”

Cô gái: “Hừ, vậy em xé vé xem phim cho rồi.”

Lâm Chí dỗ dành nói: “Em đừng nóng giận a, anh tới đón một lát.”

Cố Nghiên Thu bèn trả lời, “Cậu cùng bạn gái hẹn hò?” Cũng phải, hôm nay là cuối tuần, chẳng lẽ không cho cặp đôi trẻ tuổi ra ngoài ăn cơm xem phim? Nếu chuyện cô cùng Lâm Duyệt Vi kết hôn là sự thật, thì hôm nay đáng ra phải ăn cơm đoàn viên vui vẻ.

Lâm Chí nhẹ nhàng mà “Aizzz” một tiếng.

Cố Nghiên Thu nói: “Cậu cứ đi với bạn gái đi.”

Lâm Chí nói: “Xin lỗi, nếu không để em tìm một người bạn tới đón chị?”

“Không cần, tôi sẽ tự tìm.” Cố Nghiên Thu có tâm phòng bị rất mạnh, không dễ dàng tin người khác, nếu ra ngoài trẻ thật sự không còn cách nào, cũng không chịu gọi taxi, thà tự mình lái.

“Vậy em đi nha?”

“Đi đi.”

Cố Nghiên Thu cất di động, bà Lâm ở bên cạnh nghe xong vài câu, cũng hiểu. Bây giờ bà không còn ôm tâm tư tác hợp nữa, nói: “Để dì gọi điện thoại hỏi tài xế nhà chúng ta, bất quá chắc cậu ta cũng muốn chủ nhật ở cùng người nhà.”

Cố Nghiên Thu nói: “Không cần đâu dì.”

Bà Lâm: “Vậy con còn cách nào?”

Cố Nghiên Thu nói: “Phòng ngủ cho khách là gian nào, để con tự mình đi dọn. Làm phiền dì.”

“Sao vậy được.”

“Trước đó khi còn du học nước ngoài con cũng tự mình dọn tự vệ sinh nấu cơm, đã quen rồi.”

“Vậy dì dọn phụ con.” Bà Lâm nói rồi nhìn thoáng qua lên lầu, nói, “Con đừng để ý a, Duyệt Vi hay có tính tình trẻ con.”

“Sẽ không.” Cố Nghiên Thu ôn hòa mà cười cười.

“Tuy rằng dì tác hợp hai đứa, nhưng cũng không phải phối bầy phối bạ. Dì vẫn chưa từng hỏi con, con đối với nó có cảm giác gì? Con cảm thấy tương lai có khả năng không?” Về mặt bà Lâm nghiêm túc hỏi.

“Dì, loại chuyện này phải dựa vào duyên phận.” Nét tươi cười trên mặt Cố Nghiên Thu vẫn ôn hòa như mọi khi, khiến người nhìn không thể nhìn ra cảm xúc chân thật.

Bà Lâm nghe ra lòng cô lạnh như Thái Cực, nhưng cô cũng không cự tuyệt đến quyết đoán, đã nói lên là có hi vọng, chỉ mong cô không phải nể mặt bà mới nói vậy.

“Bây giờ con vẫn ở một mình?” Bà Lâm hỏi.

“Dạ phải.”

“Nếu có rảnh, có thể qua chỗ dì thường xuyên, chú của con hay đi công tác, Duyệt Vi sau này phỏng chừng sẽ càng ngày càng bận, lần này con cũng thấy rồi, bốn tháng không về nhà một lần, nếu con không chê, dì có thể xem con như con gái thứ hai.”

“Dì khách khí rồi, dì giúp con rất nhiều, con nhất định sẽ thường tới, chỉ mong dì đừng ghét bỏ.”

“Sao dì ghét con được, chỉ mong sao con tới.”

“Vậy Lâm tiểu thư thì sao?”

“Kệ nó.” Bà Lâm xua tay nói, “Dù sao nó cũng không thường về nhà, cùng lắm thì chọn lúc nó không ở nhà.”

Cố Nghiên Thu chần chờ một chút, rồi cười gật đầu.

Một vệt phù quang bỗng lướt qua lòng cô mang theo đầy nghi vấn: Vì sao bà Lâm lại đối tốt với cô như vậy? Hơn nữa lực độ tác hợp còn vượt ngoài các bậc phụ huynh bình thường? Chẳng sợ cô cùng Lâm Duyệt Vi hiện tại còn đang trong trạng thái tương kính như băng, thái độ của bà vẫn trước sau không thay đổi.

Bà tốt như vậy, đôi khi thậm chí khiến Cố Nghiên Thu sinh ra cảm giác như bị người lôi kéo.

Bà Lâm muốn..... Lôi kéo cô để làm gì?

Cố Nghiên Thu đánh mất ý niệm này, cô hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng, mượn sức của cô thì làm được cái gì? Lâm gia và Cố gia từ trước đến nay có hợp tác, lần này liên hôn bất quá là dệt hoa trên gấm, giúp cô tăng thêm lợi thế, cho dù không có Cố Nghiên Thu, hai nhà Lâm-Cố cũng vẫn luôn hợp tác trên thương trường.

***

Lâm Duyệt Vi trở về phòng, ở trên giường bò một lát, không nhin được đành chuồn êm ra ngoài, trốn ở hành lang nghe động tĩnh dưới lầu. Trước đó Cố Nghiên Thu cùng Lâm Chí gọi điện thoại nàng không nghe thấy, chỉ nghe thấy hai người muốn cùng đi thu dọn phòng cho khách.

Phòng khách trên lầu hay dưới lầu?

Lâm Duyệt Vi trên dưới nhìn quét một vòng, hai người trước sau không lên lầu, Lâm Duyệt Vi liền xác nhận Cố Nghiên Thu muốn ở phòng khách dưới lầu. Nhà nàng chỉ có bà con mỗi khi ăn tết đi đường xa mới ngủ lại, ngoài ra thì toàn để đến đóng bụi, muốn dọn trong một đêm e cũng không dễ.

Mẹ cô chính là nhàn rồi không có việc gì làm, không để người uống rượu, thì bây giờ đâu có tự chuốc lấy cực khổ.

Nàng mới sẽ không giúp đâu, thất lễ thì thất lễ.

Năm phút đồng hồ sau, Lâm Duyệt Vi xuất hiện ở cửa phòng cho khách, hai người bên trong đã mang “Vũ trang hạng nặng” thì nhau quét rác lau bàn, “Mẹ chồng nàng dâu” cùng nhìn qua. Lâm Duyệt Vi hỏi: “Có cần giúp đỡ không?”

Cố Nghiên Thu chớp mắt, cô là khách nhân, không dám đáp lời.

Bà Lâm không khách khí mà phân phó nói: “Con đi chặn ôm trong ngăn tủ ra đây.”

Lâm Duyệt Vi: “Dạ.”

Bà Lâm: “Khoan đã, bây giờ ôm ra để dính bụi, con đi lau tủ đầu giường.”

Lâm Duyệt Vi quét mắt nhìn tủ đầu giường, tổng cộng đã để bám bụi bao lâu rồi, chắc.

“Lâm tiểu thư?” Cố Nghiên Thu bị Lâm Duyệt Vi không khỏi phân trần mà từ phòng khách đẩy đi ra ngoài, đoạt lấy giẻ lau trong tay.

“Khách nhân ở sô pha ngồi là được rồi, chỗ này giao cho em.”

Lâm Duyệt Vi khí thế ngất trời mà bắt đầu làm việc, ngay cả bà Lâm cũng hoảng hồn với sự nhiệt tình của cô, chặc lưỡi nói: “Ngày thường sao không thấy cô dọn phòng của mình hăng say như bây giờ, lúc nào cũng chờ người giúp việc tới làm.”

Lâm Duyệt Vi đóng cửa phòng lại, nhún vai cười cười: “Không phải dì giúp việc không ở đây sao? Chỉ có thể tự mình làm.”

Bà Lâm hồ nghi mà nhìn nàng một cái.

Cố Nghiên Thu ngồi an phận ở phòng khách, tháo Phạt châu từ trên cổ tay xuống, lần một hồi rồi lại đeo lên cổ tay lại, mặt mày không an tĩnh nổi.

“Khụ khụ khụ.” Lâm Duyệt Vi mở cửa thông gió, bị bụi trong phòng hun đến mặt xám mày tro.

Cố Nghiên Thu giật mình, nhịn xuống xúc động muốn đứng lên từ trên sofa.

Đảo qua kéo lại, giường cũng dọn xong, Lâm Duyệt Vi ngồi xổm xuống sàn, mắt nhìn ngang hàng với tủ đầu giường, ngón tay lòng bàn tay ở mặt trên cọ qua, không để lưu lại một hạt bụi nào. Sau khi vừa lòng nàng mới đứng lên duỗi eo, kết thúc công việc.

“Làm phiền dì.” Cố Nghiên Thu nói lời cảm ơn bà Lâm.

Lâm Duyệt Vi ngó cô một chút.

Cố Nghiên Thu nhìn lại, một chữ cũng không nói.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Vì sao cảm ơn mẹ nàng, lại không cảm ơn nàng?

Cố Nghiên Thu chính thức vào ở phòng cho khách, bà Lâm giống như bàn tính Như Ý chỉ gõ vang được một nửa, giả vì mệt nhọc, mà chưa đến 9 giờ đã lui về phòng, chừa không gian lại cho đôi trẻ.

Trước khi đi còn cố ý dặn dò Lâm Duyệt Vi: “Nếu Cố Nghiên Thu có gì không hiểu hoặc có yêu cầu gì, con phụ trách giải đáp và cung cấp rõ chưa.”

Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu đứng cạnh nhau, Lâm Duyệt Vi nói: “Em lên lầu, có việc gì thì gọi điện thoại cho em.”

“Ừm.”

Lâm Duyệt Vi mới vừa đi lên mười phút, Cố Nghiên Thu đã điện thoại tới.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Phòng tắm chính nước ấm như thế nào?” Cố Nghiên Thu đối với phòng tắm trước mặt hết đường xoay sở, vắn sao cũng ra nước lạnh, may là cô còn chưa cởi quần áo đi vào.

“Chị chờ em một chút, em xuống bây giờ.”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu cúp điện thoại.

Đây là lần thứ hai Cố Nghiên Thu gọi điện thoại cho nàng, Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm dãy số vài giây, nhân cơ hội lưu lại, ở chỗ tên ghi chú do dự một chút, môi vô ý thức mà cong lên, đánh vào mấy chữ.

Lâm Duyệt Vi kiểm tra một lần, xác nhận hai bên đều là nước lạnh, nói:

“Có thể do lâu rồi không sử dụng, nếu không chị –“

Nàng vừa nói vừa ngẩng đầu, vừa lúc đụng phải ánh mắt thâm trầm của Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi không biết vì sao mình lại luống cuống, tim đập như trống, trầm mặc một lúc, mới tìm được thần trí về, thuận lợi nói ra những chữ còn lại, “Nếu không chị qua chỗ mẹ em tắm?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi từ ánh mắt trong suốt như con nai vàng của cô đọc ra một tia ủy khuất.

Trái tim đột nhiên tựa như bị một bàn tay nhỏ bắt lấy, nhẹ nhàng mà nắm một chút, không phải rất đau, mà là chua xót dài lâu. Lâm Duyệt Vi ho khan, sửa lời nói: “Nói giỡn, chị lên lầu tắm đi, vừa hay chị không có váy ngủ, chỗ em có, đương nhiên nếu chị muốn mặc của mẹ em cũng được ha ha.”

Cố Nghiên Thu vẫn không trả lời, nhìn nàng chăm chú, hàng lông mi thật dài rũ xuống, trong mắt ẩn hiện một chút ánh sáng nho nhỏ, che giấu một chút vui mừng.

Vừa nhìn thấy Lâm Duyệt Vi cũng bất giác cảm giác vui vẻ lây.

Nàng không khỏi hoài nghi chính mình, có phải đang suy diễn quá nhiều rồi hay không, rõ ràng đối phương một chữ cũng chưa nói, ngay cả biểu tình cũng chưa thay đổi, mà nàng đã lung tung rối loạn não bở nhiều như thế. Mày yên tĩnh một chút đi, Lâm Duyệt Vi tự nói, lần trước người ta nói với mày hết năm sáu lần “Không có ý với em”, rốt nữa ra rồi sao? Nhớ ăn không nhớ đánh.

Thần sắc Lâm Duyệt Vi xoay chuyển, tâm như mặt hồ gợn sóng dần bình tĩnh, dẫn đầu cất bước ra khỏi phòng tắm, “Đi theo em.”

“Không cần.”

“Hả? Không cần cái gì?”

“Không cần váy ngủ của dì.” Cố Nghiên Thu nhấp môi, thần sắc nghiêm túc nói.

Lâm Duyệt Vi bật cười.

Lâm Duyệt Vi mở cửa phòng tắm của mình chỉ cô cách dùng một lần, cầm váy ngủ giữa trưa tối, nói: “Dầu gội sữa tắm dùng của em, đánh răng, đúng rồi, đánh răng, em nhớ trong nhà có bàn chải dự phòng, chị tắm trước, em đi tìm cho.”

Lâm Duyệt Vi bước chân vội vàng, đi xuống lầu lần thứ hai.

Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm bóng dáng nàng, khóe môi khẽ cong, mi mắt có chút nheo lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Cùng chung chăn gối là không có khả năng, tuy rằng tui cũng muốn, nhưng mà Lâm tiểu thư không phải người dễ dàng khuất phục như vậy, người có thể cùng nàng ngủ chung một cái giường trước mắt chỉ có Giang Tùng Bích (*° °*)

Giang Tùng Bích: Đang êm đẹp lừa tui vô cớ hận làm gì?

Đoán xem Lâm Duyệt Vi ghi chú tên Cố tiểu thư là cái gì nàooooooooooooo
→ _ →

Esley: hmmm es hông đoán ra, mọi người thì sao?

Chương 038: Sắc dục huân tâm

Lâm Duyệt Vi ở dưới lầu như ruồi nhặng không đầu hỗn loạn một trận, cuối cùng chạy đi tìm mẹ nàng.

Gõ cửa.

Bà Lâm trung khí mười phần nói với ra ngoài: “Ngủ rồi! Đừng gõ nữa!”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Hay cho mẹ nàng, một lòng mai mối bắt diệt, vừa về phòng thì bắt đầu giả chết các kiểu.

Lâm Duyệt Vi tiếp tục gõ đùng đùng đùng, mặc kệ mẹ nàng, lập tức ở cửa hỏi: “Trong nhà còn có bàn chải đánh răng mới nào không? Bảo bối Cố Nghiên Thu yêu dấu của mẹ không có bàn chải đánh răng, làm sao mà đánh răng ha?”

“Trong phòng con không có dự phòng sao?”

“Con xài máy điện mà, chỉ có đầu bàn chải để thay thôi.” ngón tay Lâm Duyệt Vi ngón tay ở trên ván cửa dừa nhây cào cào, cào đến bà Lâm cả người nổi da gà, nói, “Đừng cào nữa! Học đâu ra thói hư tật xấu vậy!”

Lâm Duyệt Vi ha ha cười: “Nhanh lên mẹ, tìm bàn chải cho con.”

Lỗi tai Lâm Duyệt Vi dán ở trên cửa, nghe được tiếng bước chân, xa xa gần gần, nàng vội nghiêm, cửa trước mặt mở ra, đầu bà Lâm lén lút lộ ra, nhìn phía sau Lâm Duyệt Vi.

“Con gái Cố gia đâu?”

“Đang tắm.”

“Sao con biết đang tắm?” Mắt bà Lâm sáng lên.

“Trước khi tắm chị ấy hỏi con cần bàn chải đánh răng.” Lâm Duyệt Vi hóa phần thành giận, có kỹ xảo mà nói dối, mở tay ra trước mặt, “Bàn chải đánh răng đâu?”

Bà Lâm giao bàn chải đánh răng cho nàng.

“Không được lão khi dễ người ta.” Bà Lâm dặn dò nàng.

“Con? Khi dễ người ta?” Lâm Duyệt Vi cảm giác nàng còn oan ức hơn cả Đậu Nga, Cố Nghiên Thu như vậy, ai dám khi dễ chứ, cô lạnh mặt một cái thì có thể khiến người ta chết cồng, làm sao mà khi dễ.

Bà Lâm nhướn mày: “Con đó, hoành hành ngang ngược.”

“Hay lắm, bây giờ mẹ cùi chỏ hướng ra ngoài, không thèm nói với mẹ.”

Lâm Duyệt Vi ném bàn chải trên tay lên không, rồi bắt lấy, đi lên lầu.

Bà Lâm đóng cửa lại, ngồi trở lại giường, đột nhiên giật mình.

Không đúng a, nó đưa bàn chải đánh răng cho người ta sao lại lên lầu?

Lâm Duyệt Vi lên lầu, mới biết nàng vừa rồi quá chủ quan không có đề phòng, hẳn phải đi về phía phòng cho khách, mà không nên lập tức lên lầu, may mắn mẹ nàng không phát hiện, bằng không lại bắt lấy điểm này không bỏ, lải nhải lải nhải. Chẳng lẽ kiếp trước mẹ nàng là người câm, nên kiếp này phải nói gấp mười lần tám lần mới chịu.

Lâm Duyệt Vi ngồi ở trên giường chờ Cố Nghiên Thu tắm, không ngừng tung hứng bàn chải đánh răng trong tay, nhớ lại thái độ hơi kỳ quái của mẹ nàng. Trước kia mẹ nàng cũng không phải chưa từng giới thiệu đối tượng cho nàng, nhưng đại đa số đều dừng lại trên cửa miệng, nếu Lâm Duyệt Vi mãnh liệt biểu đạt nói không thích, nàng cũng sẽ biết điều mà ngậm miệng, rồi mới tiếp tục tìm người tiếp theo, thay vì nói tìm cho Lâm Duyệt Vi một đối tượng để yêu đương, thì không bằng nói bà chỉ muốn chọc Lâm Duyệt Vi để giết thời gian. Lần này thật kỳ quái, vô cùng dụng tâm, mười tám tuyệt kỹ võ công đều dùng đến. Chẳng lẽ là bởi vì nàng cùng Cố Nghiên Thu đã lãnh giấy hôn thú, nên trong mắt bà trở nên khác xưa? Hay do gần đây số lần ba nàng ba đi công tác nhiều hơn lúc trước, mẹ nàng ở nhà càng lúc càng nhàm chán, càng biến chuyện yêu đương của nàng thành sự nghiệp vĩ đại.

Lâm Duyệt Vi chắc một tiếng, vớt lấy di động bên cạnh gọi điện thoại cho ba nàng.

Kỳ quái chính là đổ chuông đến tắt máy vẫn không có ai trả lời, Lâm Duyệt Vi gọi thêm một lần, rồi một lần, đổ chuông hai tiếng, ông Lâm tiếp điện thoại.

“Vi Vi, xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, nghe mẹ nói ba lại đi công tác?”

“Ừm, gần đây công tác bận quá, mấy cái hạng mục đuổi tới cùng nhau.” Ông Lâm hỏi, “Tìm ba có việc?”

“Không có, con không có việc gì, nhưng mẹ thì có chuyện.”

“Bà ấy xảy ra chuyện gì?” Giọng điệu ông Lâm thay đổi rõ ràng.

“Cũng không có việc gì, ba có cần lần nào cũng khẩn trương như thế hay không, quan tâm một chút cảm nhận của con gái ba một chút đi.” Lâm Duyệt Vi mỉm cười, hai người đã ở bên nhau nhiều năm như thế, cảm tình vẫn tốt như trước đây, nàng nghe được một chút động tĩnh lập tức khẩn trương đề cao giọng.

Lâm Duyệt Vi vẫn luôn không muốn yêu đương cũng vì nguyên nhân này, nàng cảm thấy trên thế giới này đại khái không có ai có thể so được với ba nàng dù nam hay nữ, so chính là so từ đầu tới chân.

“Vậy con nói thật, không có việc gì xảy ra đúng không? Ba đang phải vội muốn chết.”

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua phòng tắm, tiếng dội nước bên trong vẫn chưa dừng, nàng vẫn phải phòng bị nói nhỏ: “Cố Nghiên Thu — lão bà tiện nghi của con, rõ ràng không phải là thật, bây giờ đang ở nhà chúng ta, mẹ tư dưỡng lại mời chị ấy tới đây ăn cơm trưa.”

“Không phải chỉ ăn cơm trưa thôi sao? Sao buổi tối còn ở lại?” Ông Lâm khó hiểu nói.

“Ăn cơm trưa, ăn cơm chiều, ăn cơm chiều còn ngủ lại.” Lâm Duyệt Vi nói đại khái với ông Lâm về tình hình mẹ nàng, ông Lâm chống tường cười đến thở không nổi: “Thật đúng là chuyện mẹ con làm ra được.”

“Ba còn cười, ba còn không chịu về con chắc chắn sẽ bị mẹ ép tới thắt cổ.”

“Nói gì vậy, không may mắn.”

“Trong nhà nhiều tiền như vậy, không cần ba liều mạng, hơn nữa bây giờ con có thể kiếm tiền.” Lâm Duyệt Vi đánh vào chính đề, “Có rảnh thì về nhà với mẹ nhiều nhiều, tiền vĩnh viễn kiếm không hết.”

“Rồi, biết rồi, hai ngày nữa liền trở về.”

“Vậy con đi ngủ sớm một chút đi, không quấy rầy con.”

“Ba cũng vậy, ngủ ngon con gái ngoan.”

“Ngủ ngon.”

Lâm Duyệt Vi nói chuyện điện thoại xong, qua ba năm phút, Cố Nghiên Thu đầu tóc vẫn còn nhỏ nước lộ ra, hỏi nàng: “Lâm tiểu thư, không biết có khăn lông lau tóc không?”

“Có, để em đi lấy cho chị.” Mắt Lâm Duyệt Vi tùy ý đảo qua, ánh mắt lại không cẩn thận trượt xuống làn da trắng mịn hơi lộ ra. Cố Nghiên Thu vẫn mặc bộ váy ngủ hai dây xẻ ngực ban trưa, lúc này có chút cúi xuống, cho nên chỗ ấy càng thu hút sự chú ý của người khác.

Lâm Duyệt Vi vội vàng nhìn sang hướng khác, nghiêng nửa thân mình, đưa khăn lông cho Cố Nghiên Thu, giống như sợ sẽ có gì đó bất ngờ phát sinh

vậy, sốt ruột hoảng hốt ngấm lệnh đuổi khách: “À đúng rồi, cũng trễ rồi, chị nhanh xuống lầu ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Vừa bị lấp bởi khăn lông đã bị “Đuổi” ra Cố Nghiên Thu: “.....”

Cố Nghiên Thu nghiêng nghiêng đầu, đuôi lông mày lộ ra một tia khó hiểu. Cô quăn khăn lông trên tóc, vừa xuống lầu vừa lau tóc, bước chân nhẹ nhàng. Lâm Duyệt Vi không nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, trong lòng lại dâng lên một cổ bức bối, nàng gãi gãi tóc, tùy tay vớt bộ áo ngủ, chui vào phòng tắm, ngửa đầu để nước ấm xối từ đầu đến chân.

Buổi tối 12 giờ, Lâm Duyệt Vi ở trên giường trần trọc nhận được một tin nhắn từ Cố Nghiên Thu: Ngủ ngon.

Lâm Duyệt Vi nhìn vài phút, sửng sốt đến không dám trả lời, gắt gao nhắm mắt lại.

Một đêm dài vô sự.

Mùa hè hừng đông đến sớm, phòng cô nằm ngay hướng mặt trời mọc, Cố Nghiên Thu bừng mắt tỉnh dậy trong những tia nắng ban mai mỏng manh, dùng tay cởi bỏ sợi dây thừng đang buộc một tay kia của cô ra, hoạt động một chút gân cốt, rửa mặt xong thì mở cửa phòng rời phòng.

Bà Lâm còn đang ngủ say trong mộng, lỗ tai giật giật, tựa hồ nghe thấy tiếng cửa lớn mở ra, bà nghĩ mình nghe lầm nên lại trở mình ngủ tiếp.

Chờ đến khi hai người phụ nữ trong nhà tỉnh dậy, thì Cố Nghiên Thu đã sớm không thấy tung tích.

Vừa sáng ra bà Lâm đã không thấy Cố Nghiên Thu, còn cho rằng cô cùng Lâm Duyệt Vi nửa đêm lén lút mà cùng chung chăn gối, mừng thầm một

trận, Lâm Duyệt Vi ngủ nướng chậm chạp không dậy nổi cũng không cho dì giúp việc lên kêu nàng, sợ làm phiền dì.

Tới 8 giờ rưỡi sáng, bà Lâm nhìn đồng hồ nếu còn không dậy nữa thì chắc hẳn sẽ đi làm muộn, bèn tự mình lên lầu gõ cửa.

Lâm Duyệt Vi đầu tóc rối bù mắt mơ màng ngái ngủ mà oán giận bà: “Mẹ làm gì vậy ngay cả ngủ cũng không cho nữa, mẹ có biết bốn tháng rồi con gái mẹ chưa được ngủ ngon không, đây là đêm đầu tiên con về nhà ngủ màaaa~.”

“Cô ngủ thì cứ ngủ đi, tôi lại không tìm cô, tôi tìm con gái Cố gia.”

“Cố Nghiên Thu?” Lâm Duyệt Vi dựa vào cửa, mắt mở mắt nhắm một chút, nói, “Không phải chị ấy ở dưới lầu sao? Mẹ chạy lên đây tìm làm gì?”

“Con bé đâu có ở dưới.”

“Có thể ra hoa viên dạo quanh đi, chị ấy cứ như lão cán bộ phòng chừng có thói quen này.” Lâm Duyệt Vi ngáp một cái, “Mẹ còn gì nữa không? Không thì con ngủ tiếp.”

“Ừừừ. Con bé không thể chưa chào hỏi gì đã ra về, cô xem xem có tin nhắn không?”

“Không có.”

Bà Lâm xụ mặt.

“Nói không có chính là không có, con là gì của chị ấy chứ cũng không phải việc gì cũng nhắn tin cho con.”

“Mau xem di động đi.”

Lâm Duyệt Vi xiêu xiêu vẹo vẹo mà lắc lư đi tới đầu giường, cầm lấy di động, giải khóa màn hình, dụi dụi đôi mắt mơ màng: “Con nói không có chính là –“

Nàng bỗng nhiên mở to mắt.

Thật có này.

【 Chị về nhà thay quần áo đi làm, cảm ơn em, mong em thay chị cảm ơn hậu đãi của dì 】

Bà Lâm thấy nàng đứng bất động liền biết có tình huống, nói: “Có phải có tin nhắn không?”

Lâm Duyệt Vi đưa điện thoại cho mẹ nàng xem.

Bà Lâm vui vẻ ra mặt: “Mẹ biết ngay mà. Con bé không phải loại người không lễ phép, sao con bé không gọi tin nhắn cho mẹ mà lại gọi cho con?”

Bà Lâm tràn ngập ám chỉ mà nhìn Lâm Duyệt Vi.

Nhìn đến khiến Lâm Duyệt Vi sờn tóc gáy: “Sao con biết được?”

“Sao con lại không biết? Vậy con giải thích giải thích xem vì sao?”

“Có thể sợ mẹ lớn tuổi khó ngủ, nhắn tin qua dễ dàng bị đánh thức.” Lâm Duyệt Vi không cùng mẹ nàng nhiều lời, tùy tiện tìm cái cớ qua loa lấy lệ, rồi vừa dỗ vừa đuổi đẩy bà ra khỏi phòng nàng.

Lâm Duyệt Vi thở ra một hơi, nhìn di động tự căn cứ căn cứ, xuất thần mà

thầm nghĩ: Đúng vậy, vì sao chị ấy không gửi tin nhắn cho mẹ, thoát nhìn quan hệ hai người càng thân mật hơn, lại muốn gửi cho mình?

Nên không phải là.....

Lâm Duyệt Vi lại lần nữa trách ý nghĩ tự luyến của mình, đối ngược lại, nếu Cố Nghiên Thu gửi cho mẹ nàng, mà không gửi cho nàng, vậy có phải nàng sẽ lại nghĩ người ta giấu đầu lòi đuôi linh tinh.

Không phải chỉ là một mẫu tin nhắn thôi sao? Không phải nàng thì là mẹ nàng, dù sao cũng đều như nhau, có cái gì đáng suy nghĩ chứ.

Không bằng ngủ thêm mấy giấc, vì chiến trường tương lai mà chuẩn bị.

Lâm Duyệt Vi nằm vào trong chăn, nhưng giấc ngủ của nàng đã bị mẹ nàng phá, muốn ngủ lại cũng không ngủ được. Lâm Duyệt Vi bò dậy, cùng Thiệu Nhã Tư gọi điện thoại giao lưu cảm tình.

Sau khi được thả tự do, cô cũng về nhà, nhưng cô đỡ hơn Lâm Duyệt Vi một chút, đã ăn bữa sáng, đang đi theo mẹ dạo siêu thị. Thiệu Nhã Tư nói hôm nay cô ra ngoài bị người ta nhận ra vân vân.

Lâm Duyệt Vi cùng cô tùy ý hàn huyên vài câu, rồi cúp điện thoại xuống lầu.

Lâm Duyệt Vi vốn dĩ không phải người chịu an phận, bị Thiệu Nhã Tư nói đến trong lòng ngứa muốn được người ta nhận ra, hôm nay nàng cũng muốn ra ngoài dạo qua dạo lại. Nàng vừa uống cháo vừa gửi Weibo cho Giang Tùng Bích.

【 đi ra ngoài chơi không? [chớp mắt] 】【

Giang Tùng Bích trả lời nàng bằng một icon”buồn ngủ”, trực tiếp gửi ghi âm giọng nói qua: “Lâm đại tiểu thư của tôi ời, có phải cô quên mất hôm nay là ngày nào trong tuần hay không? Hôm nay thứ hai a, gia cầm của xã hội như tôi phải đi làm đấy. Hôm qua kêu cô đi cô không đi, hôm nay tôi không đi được đâu.”

Lâm Duyệt mỉm cười trả lời: “Cậu mà cũng đi làm nghiêm túc vậy sao? Mình còn cho rằng có thể tùy tiện cúp làm.”

“Đương nhiên, đi làm hình thức vẫn phải làm nha, coi như mình chỉ ngồi trong văn phòng chơi game, mình cũng phải dùng giọng điệu sa đọa quyết chí: ' tuyệt đối không đến muộn về sớm '.”

“Giác ngộ thật sự cao.” Lâm Duyệt Vi nói, “Bây giờ còn có ai không đi làm, có thể tùy thời ra ngoài đi chơi đây? Cậu đề cử cho mình một chút.”

Giang Tùng Bích nghĩ nghĩ, báo vài cái tên, đều bị Lâm Duyệt Vi gạt bỏ.

Giang Tùng Bích bó tay: “Vậy không còn cách nào, mấy người khác đều bị bắt đến công ty y như mình hết thôi.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Được rồi, vậy tự mình ra ngoài.”

Giang Tùng Bích nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, đừng để bị chụp phải ảnh gì không tốt.”

“Cái gì..... Gọi là ảnh không tốt?” Lâm Duyệt Vi tổng cảm thấy trong lời này hình như có thâm ý khác.

“Ai nha mình chỉ thuận miệng nói thôi để cậu chú ý một chút, bây giờ cậu đã là minh tinh, tùy thời sẽ có người nhận ra cậu.”

” Thật sao ?”

“Thật.”

“VẬY chờ lát nữa mình đi nghiệm chứng một chút.”

“Cậu vui vẻ là được, không thềm nghe cậu nói nữa, thư ký nhắc nhở mình phải đi mở hội, có gì cứ Weibo mình, mình có rảnh liền trả lời cậu.” Gia súc của xã hội mới, Giang Tùng Bích cứ như thế mà cúp điện thoại.

Lâm Duyệt Vi nghĩ tới những lời cuối cùng Giang Tùng Bích nói mà không khỏi cười, Giang Tùng Bích lãng phí hơn hai mươi năm, hiện tại vừa đi làm đã đổi khác. Nàng thối thối muống múc cháo, đột nhiên sinh ra một cổ vui mừng, tất cả mọi người đều trưởng thành rồi.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên nhớ tới tóc bạc của mẹ nàng, ngẩng đầu hỏi: “Mẹ, có phải gần đây không vui không?”

Bà Lâm: “Nói cái gì vậy?”

Lâm Duyệt Vi đề cao giọng: “Con hỏi mẹ gần đây có phải không vui hay không?”

“Không có a, mẹ mỗi ngày ở nhà chăm sóc hoa cỏ, nhàn tới không có việc gì làm, còn có thể đấu võ mồm với con, có cái gì không vui. Đúng rồi...,” Bà nói chuyện khá lưu loát, chỉ tới hai chữ “Đúng rồi” cuối cùng thì giọng hơi trầm đi, phảng phất như những gì bà nói trước đó chỉ làm nền cho hai chữ “Đúng rồi” cuối cùng, tiếp, “Mẹ giúp con coi một căn nhà mới, chờ ba con về con theo chúng ta đi ký tên.”

“Ký tên gì?”

“Con là chủ hộ, con không ký thì ai ký?”

“Đang yên đang lành sao lại mua nhà nữa cho con?” Mấy năm nay Lâm gia đã rải rác cho Lâm Duyệt Vi không ít bất động sản cá nhân, ngay cả hôn phòng căn biệt thự ba tầng lầu — hiện tại chỉ có mình Cố Nghiên Thu ở cũng đứng dưới tên của Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi nói, “Con không cần.”

Bà Lâm: “Con nhỏ này, con nhà người ta cầu gia trưởng mua nhà, con thì lại ra sức khước từ.”

Lâm Duyệt Vi: “Nhà người khác là nhà người khác, con là con, con đã nói sau này không cần tiền của hai người, mẹ giữ lại dưỡng già đi, ngoan.”

“Mẹ dưỡng già có thể dùng được bao lâu?” Bà Lâm nói, “Căn nhà này con muốn cũng phải lấy, không muốn cũng phải lấy.”

Lâm Duyệt Vi: “Sao mẹ chơi lưu manh vậy?”

Bà Lâm trừng mắt dựng mày: “Chơi lưu manh đó, được không?”

Lâm Duyệt Vi thả tay, nói: “Vậy con cũng chơi lưu manh, con không cần, được không?”

“Con –” Hai mắt bà Lâm bỗng chốc phấp hồng, rút khăn giấy trên bàn cơm ấn lên khóe mắt chính mình, quay lưng lại.

Lâm Duyệt Vi sợ tới mức ném cả cái muỗng.

Sao lại bởi vì nàng không cần nhà mà khóc chứ?

“Mẹ.”

“Cô đừng gọi tôi là mẹ.” Bà Lâm né tránh tay nàng muốn chạm vào.

“Mẹ.....” Lâm Duyệt Vi chân tay luống cuống, “Mẹ nói thật đi rốt cuộc mẹ đang khóc cái gì a.”

“Cô không hiểu thuận.”

Lâm Duyệt Vi bỗng dừng bị chụp cái mũ “Bất hiếu” lên đầu tới choáng váng, “Con bất hiếu chỗ nào, chỉ vì con không thêm nhà do ba mẹ cho con à?”

Bà Lâm: “Ahhh.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Bà Lâm: “Cô có thêm một căn nhà hay bớt đi một căn thì có khác gì nhau? Trước đó mua cho cô nhiều như vậy cũng không thấy cô nói không cần a, dù sao cũng là đảm bảo cho cuộc sống sau này của cô, không là của cô thì cũng là của ba cô mẹ cô, làm mẹ muốn cho con gái chút đồ, tôi làm sai sao?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cẩn thận ngẫm lại thì xác thật cũng không sai.

Nhưng Lâm Duyệt Vi vẫn muốn giãy giụa một chút: “Nếu không hay là dùng danh nghĩa của mẹ đi, cũng giống nhau thôi mà.”

Bà Lâm đỏ bừng mắt nhìn nàng, nước mắt không ngừng tuông rơi, cũng không nói lời nào.

Lâm Duyệt Vi lính bại như núi đổ, đầu hàng nói: “Rồi rồi rồi, mua mua mua, dùng tên của con dùng tên của con mà.”

Bà Lâm nín khóc mỉm cười: “Con nhỏ đáng chết.”

Bà dấm dấm eo, cầm bình nước đi vào hoa viên, nào có còn bộ dáng rơi nước mắt như mưa giông vừa rồi.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

***

Sau khi Cố Nghiên Thu trình kiến nghị giảm biến chế với bộ nhân sự, về việc cô muốn thanh trừ một số sâu mọt trong phòng ban của mình, lần đầu tiên bị bác bỏ, không ngờ lần thứ hai lại được thông qua ngoài dự đoán.

Nghe nói là được vị lãnh đạo nào đó ở phía trên cho phép, vị lãnh đạo này muốn dùng sức của một người để loại bỏ tất cả nhân tố, còn Cố Nghiên Thu thì muốn phòng ban của mình sạch sẽ.

Hôm Lâm Chí nhìn thấy vài vị sâu mọt trong phòng ban, giận mà không dám nói gì chỉ biết cuốn gói rời đi thì quả thực sợ ngây người. Nghe nói những người này đều có bối cảnh, cho dù theo lý mà nói Lâm Chí có chức vị cao hơn họ, nhưng ở trước mặt họ vẫn phải khúm núm, có thể không sai sử liền tận lực không sai sử.

Sao lại rời đi rồi???

Mấy người ấy trước khi đi còn nhìn về phía văn phòng Cố Nghiên Thu oán hận mà liếc xéo một cái, Cố Nghiên Thu đương nhiên không thấy, ngược lại Lâm Chí còn tươi cười đáp trả, và lẽ dĩ nhiên những người ấy không hoà nhã đáp trả, Lâm Chí cũng không để bụng, dù sao đều đã đi rồi.

Lâm Chí trong lòng chứa một trăm nghi vấn, chờ đến khi tan tầm mới dám đi hỏi Cố Nghiên Thu: “Tiểu Cố tổng, mấy người kia là từ chức hay bị điều đi tới bộ môn khác?”

Sau khi tiết mục của Lâm Duyệt Vi kết thúc, Cố Nghiên Thu cũng đồng thời dừng lại cây bút máy cũ, nhàn nhạt mà nói: “Sa thải.”

“Đó chính là từ chức?” Lâm Chí kích động nói.

“Cậu nghe không hiểu ý của hai chữ sa thải sao?” Cố Nghiên Thu hỏi ngược lại.

“Nghe hiểu được nghe hiểu được, em chỉ cảm thấy hơi khó tin.” Lâm Chí nhìn Cố Nghiên Thu một lát, hy vọng từ chỗ cô đạt được câu trả lời cụ thể, một giây, hai giây, ba giây.

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu.

Lâm Chí bày ra tư thế chăm chú lắng nghe.

Cố Nghiên Thu nói: “Muốn ở lại tăng ca? Vừa hay mới đi vài người, tuy rằng bọn họ không có bao nhiêu việc, nhưng vẫn có một chút, nếu không cậu nhận đi?”

“Em xin phép về, ngày mai gặp lại tiểu Cố tổng.” Lâm Chí vội vã chuồn nhanh, dưới lòng bàn chân giống như dẫm phải Phong Hỏa Luân của Na Tra, sợ bị Cố Nghiên Thu kéo đuôi lại nhồi việc cho anh.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà cười một chút,

Qua một lát, Lâm Chí quay trở lại: “Tiểu Cố tổng, em nghĩ kỹ rồi, mấy

người đó xác thật không nhiều việc lắm, bằng không chị giao cho em đi, em còn trẻ, có thể tăng ca.”

Lương công ty trả cho việc tăng ca khá phong phú, thêm nữa Lâm Chí cũng tự cân nhắc mình chỉ là người mới, nên ở trước mặt sếp biểu hiện tốt một chút, cần cù một chút, cơ hội lên chức sẽ nhiều hơn một chút.

“Không cần, đùa với cậu thôi.” Cố Nghiên Thu vẫy vẫy tay, nói, “Đi đi.”

“Thật sự không cần sao?”

“Thật sự không cần.” Cố Nghiên Thu rút một cây từ ống đựng, làm bộ muốn ném, lúc này Lâm Chí không chuồn mới là lạ.

Mới vừa “Đuổi” được Lâm Chí, di động Cố Nghiên Thu liền vang lên, điện báo hiện thị: Vương xx.

“Vương tổng.” Cố Nghiên Thu tiếp điện thoại.

Vị Vương tổng này chính là người lần trước từng đi bàn chuyện làm ăn với Cố Nghiên Thu, một trong những lãnh đạo cấp cao của Thiên Thụy, chuyện làm ăn lần ấy bàn không xong, Cố Nghiên Thu hoài nghi đối phương đã sớm có kèo dưới, Vương tổng giao việc điều tra cho Cố Nghiên Thu. Sau khi hai người thường xuyên qua lại, Cố Nghiên Thu cùng Vương tổng xem như cũng có chút giao tình.

Sau đó Cố Hòa lại nói với Cố Nghiên Thu về tranh đấu bên trong công ty, cô mới biết được Vương tổng là người cầm đầu chủ trương đưa công ty lên sàn chứng khoán, ý của Cố Hòa, là muốn cô đánh vào bệ đảng của Vương tổng, dùng một chiêu gậy ông đập lưng ông.

Lần này giảm biên chế chính là do vị Vương tổng này ở phía trên ủng hộ

cô.

Cố Nghiên Thu tiếp xong điện thoại, thu thập đồ rời khỏi văn phòng.

***

“Mua nhà cho Vi Vi?” Hai ngày sau, ông Lâm đi công tác về nhà nghỉ tạm, ăn xong cơm chiều, trong khi ông ở phòng khách xem Bản Tin Thời Sự, bà Lâm đột nhiên đưa ra kiến nghị này.

“Đúng vậy, gần đây em đang xem một tiểu khu, sắp tới có thể sẽ gia tăng giá trị, nên nghĩ muốn mua cho nó.”

“Lần trước kết hôn không phải mới vừa mua một căn sao?”

“Căn đó không phải do con gái Cố gia ở sao?” Bà Lâm dựa vào cánh tay ông Lâm, nói, “Anh cũng biết quan hệ của hai đứa nó, đều không ở cùng nhau, em thấy tiểu khu này càng thích hợp hơn.”

“Ở đâu?” Ông Lâm căng căng mí mắt, ôn nhu mà cười nói.

Bà Lâm lấy brochure đã chuẩn bị từ sớm ra, “Chính là tiểu khu này.”

Ông Lâm cẩn thận lật qua một lần, mày chậm rãi nhăn lại, nói: “Chỗ này? Nếu nói về gia tăng giá trị đâu chỉ có chỗ này.” Ông chỉ vào một cánh đồng khác trên bản đồ khu vực.

“Vậy nên mua chỗ nào?”

“Anh phải điều tra thêm thị trường, bây giờ giá nhà cao như vậy, một căn nhà không phải con số nhỏ, còn phải suy xét lượng tiền lưu động trong công ty.”

Bà Lâm ảo não, nói: “Em đã nói với Duyệt Vi, hai ngày nữa sẽ dẫn nó tới làm thủ tục mua nhà, bây giờ không mua..... Aizzz, do em nhanh miệng quá, nếu không cùng nó nói thì tốt rồi.”

Ông Lâm: “Em nói rồi à?”

Bà Lâm gật đầu.

Ông Lâm nhéo nhéo ấn đường, nhẹ nhàng mà hít vào một hơi, nói: “Vậ hai ngày này anh sẽ tính toán, chuyện nói rồi không thể đổi ý.”

Trong nháy mắt bà Lâm nhìn về phía ông, ánh mắt trở nên vừa ôn nhu, rồi lại vừa khổ sở. Bất quá phần cảm xúc này trong mắt bà chỉ giăng co chốc lát rồi tiêu tán, bà lo lắng nói: “Sẽ không làm anh quá mệt mỏi chứ? Công ty đang bận mà còn phải nhọc lòng anh lo loại chuyện nhỏ này.”

Ông Lâm nắm tay bà, cười nói: “Sẽ không, em xem xem anh là chồng ai chứ?”

Lời ông nói mang theo ba phần đặc ý, vô tình cong môi, cực kỳ giống chàng trai hơn hai mươi năm trước.

Mắt bà Lâm hiện lên một tia không đành lòng, rồi rất nhanh biến thành kiên định.

“Tin tức xem xong rồi hôm nay đi ngủ sớm một chút đi.”

“Ừm.”

Bản Tin Thời Sự là thương trường rồi tới dự báo thời tiết, cho dù có sét đánh ông Lâm vẫn mỗi ngày đều xem tin tức, bản tin phát đến hơn 7:30

mới hết, nhưng hôm nay ông lại không xem hết mà ngủ quên trên sofa. Bà Lâm giúp ông đắp chăn, rồi ở một bên lẳng lặng mà nhìn, trong mắt bà bất chợt hiện lên tất cả cảm xúc phức tạp.

Chương 039: Toàn thế giới đều biết chúng ta cùng giường chung gối

Kỳ nghỉ ngày thứ năm, ông Lâm cố ý dành ra một buổi sáng cùng bà Lâm mang theo Lâm Duyệt Vi đi ký hợp đồng mua nhà.

Trước khi xuất phát, Lâm Duyệt Vi có ý đồ phản kháng, cùng ba nàng nói nhỏ: “Có thể kêu mẹ đừng mua nhà con con được không, con đã đủ nhiều nhà lắm rồi, cứ để trống cũng không ai ở.”

Ông Lâm cười nói: “Con có thể cho thuê, bây giờ con cũng không còn một mình nữa, con có thể dùng làm tiền tiêu vặt, cho dù ít thì cũng là tiền mà.”

“Không cần, không phải là vẫn dùng tiền của ba mẹ sao.”

“Con có thể để dành mà,” Ông Lâm nói, “Tự lập tự cường là chuyện tốt, nhưng người một nhà với nhau thật không cần phân đến rõ ràng như thế, lại không phải bị đuổi ra khỏi gia môn.”

“Không đúng a.” Lâm Duyệt Vi phản ứng lại, nhìn ba nàng, nói, “Trước đó

không phải ba nói nếu con vào giới giải trí, hai người sẽ không cho con một phen tiền nào sao? Bây giờ lại kêu con thu tiền thuê nhà, sao bây giờ lại lật lọng?”

“Ba có nói những lời này sao?” Ông Lâm cười ha ha, “Không cần thận quen mất, được rồi, con cứ nhận lấy đi, hoặc kêu mẹ con tìm người trung gian cho thuê đi, tiền thì để bà ấy nhận hết, tích góp mấy tháng tiền thuê cũng đủ cho bà ấy mua một chiếc túi đắt tiền.”

Lâm Duyệt Vi lập tức nói với ông: “Ba, ba, vậy con còn cần mua nhà làm gì chứ, hay là cứ viết tên ba mẹ đi.”

“Không được, mẹ con nói phải mua cho con, chúng ta đã lớn tuổi rồi, tương lai vẫn sẽ viết tên con, đây chẳng phải làm điều thừa à.”

Lâm Duyệt Vi không có biện pháp thuyết phục ông, thuận miệng oán giận: “Ba, ba nói xem mẹ gần đây có phải càng lúc càng thích chơi trò minh tinh không, hôm bàn chuyện mua nhà, cứ một hai phải viết tên của con, con vừa nói không thì liền khóc đến nước mắt nước mũi một phen.”

“Bà ấy khóc?”

“Diễn đến y như thật.” Lâm Duyệt Vi phát hiện ba nàng chậm chạp không đáp lại, ngẩng đầu liếc ông một cái, phát hiện biểu tình của ông có điểm kỳ quái, “Ba?”

“Hả?”

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Ông Lâm khôi phục gương mặt ôn hòa .

“Ba mau nói với mẹ đi, đừng động một chút là rớt nước mắt, làm mỗi lần nhìn con bị đến dọa chết khiếp.”

Ông Lâm cười cười: “Ba sẽ nói với bà ấy.”

“Ba mau đi nói đi, đợi đến khi kỹ thuật diễn của mẹ lô hỏa thuần thanh thì ai cũng trị không được, con nghĩ là do quá rảnh rồi.” Lâm Duyệt Vi chắc một tiếng, quay đầu lại kêu mẹ nàng, “Đồng chí Nhiệm Thanh Thanh, đã xong chưa a? Thay quần áo thôi mà chọn lâu như thế sao?”

“Đây đây.” Bà Lâm mặc một thân váy dài, trang điểm nhẹ, trên cổ tay mang chiếc đồng hồ Phạn khắc nhả bảo tình nhân chi cầu lần trước ông Lâm tặng bà.

Ông Lâm bước tới đón bà, tự đáy lòng mà khích lệ nói: “Hôm nay em đẹp lắm.” Nói xong thì nắm lấy tay nà, nhẹ nhàng hôn một cái lên mu bàn tay bà.

Lâm Duyệt Vi ở bên cạnh bưng lấy quai hàm, trêu ghẹo nói: “Có thể chiều cổ cảm nhận của cầu độc thân được không vậy nhị vị?”

Ông Lâm một tay ông vợ, một tay dẫn con gái, một nhà ba người vừa nói vừa cười rời khỏi gia môn.

Ông Lâm nhìn hợp đồng mua nhà một lần, nhắm vào vài nghi vấn với giám đốc bất động sản, rồi giao hợp đồng cho Lâm Duyệt Vi ký tên, Lâm Duyệt Vi ký tên đến rồng bay phượng múa mới ký xong một đồng thủ tục rườm rà tới tận giữa trưa, rồi nhà nàng tìm một chỗ ngồi ăn cơm.

Lâm Duyệt Vi thấy mẹ nàng có chiếc đồng hồ mới lạ, nghe bà Lâm nói mới mua vài tháng trước, nhưng chưa mang lần nào. Cả một buổi sáng nàng ngó qua liếc lại liên tục, muốn chờ đến 12 giờ khi đôi nam nữ trên mặt đồng hồ

hôn môi, còn dặn dò mẹ nàng trước giờ nhớ nhắc nàng.

Sau khi rời khỏi công ty mô giới, Lâm Duyệt Vi đột nhiên nhớ tới việc này, vội vàng kêu mẹ nàng: “Mẹ, lại biểu.”

Bà Lâm chắc lưỡi nói: “Tính mạng gì nữa?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Hỏi đồng hồ của mẹ, cho con xem đi, không mang mẹ.”

Lâm Duyệt Vi vòng đến trước mặt bà, nâng tay bà lên xem, 12 giờ một phút, đôi tình lữ phải lao lực vượt qua trăm cay ngàn đắng mỗi một phút một giây mới đến được với nhau đã tách ra, càng lúc càng xa.

Lâm Duyệt Vi oán giận nói: “Không phải đã nói mẹ trước mười hai giờ kêu con sao, mẹ xem không được thấy rồi.”

Bà Lâm nói: “Không phải còn bận ký hợp đồng sao? Mẹ còn bận giúp con chú ý điều khoản còn gì? Nếu con muốn chờ xem, vậy tặng cho con?”

“Con mới không cần, đây là ba tặng mẹ, con muốn thì tự mình đi mua.”

Ông Lâm bước tới hoà giải, nói: “Lần tới ba thấy sẽ mua thêm một cái, không phải chỉ là một cái đồng hồ sao, có cái gì hiếm lạ đâu.”

“Con không cần a, hoa hòe loè loẹt, hợp hơn với tiểu cô nương hai mươi tám tuổi như mẹ con.” Lâm Duyệt Vi vội cự tuyệt, miễn cho ba nàng tự chủ trương, đồng thời thôi phòng Bà Lâm một phen.

Bà Lâm mỉm cười: “Được rồi, ăn cơm đi.”

Bà dắt tay Lâm Duyệt Vi trước, rồi mới xoay người kéo ông Lâm đi.

***

Nghe xong chuyện bà Lâm ép Lâm Duyệt Vi mua nhà, Giang Tùng Bích hâm mộ đến tròng mắt đều phải đỏ, gác chân lên ghế trong phòng làm việc: “Cậu đúng là sống trong phúc mà không biết hưởng a. Ba mẹ nổi danh là phu thê mẫu mực, công ty rục rờ, chỗ mình mở hộp còn bị bắt phân tích đồ ưu tú của nhà cậu, bây giờ cậu còn làm minh tinh, đúng là có hình có dạng.”

“Vậy cho cậu phúc phận đó.” Lâm Duyệt Vi lót ôm gối phía sau, dựa vào cửa sổ, nhìn như ghét bỏ nhưng kỳ thật đang đắc ý.

“Mình đang nói với cậu, khoe hạnh phúc đáng bị sét đánh.”

“Ha ha ha.” Lâm Duyệt Vi mỉm cười nói, “Bị cậu nhìn ra rồi.”

“Hai mình là quan hệ gì chứ, mình có thể không nhìn ra được à? Cậu bây giờ chính là điển hình của đẹp đến mức không tìm được hướng bắc.” Giang Tùng Bích giờ di động, thay tai nghe, không chút để ý mà mở văn kiện ra, thỉnh thoảng lật lại vài trang.

“Có thể tìm được hướng nam đã không tồi rồi.”

“Mình đây còn phải bội phục cậu.”

“Khách khí khách khí.” Lâm Duyệt Vi làm bộ làm tịch mà nói.

Giang Tùng Bích lật xong một văn kiện, ném vào một chồng bên cạnh, tạm thời đóng bút, nói: “Cậu có biết chuyện xảy ra ở Thiên Thụy gần đây không?”

“Thiên Thụy?” Lâm Duyệt Vi biết là công ty nhà Cố Nghiên Thu, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là có một chút tin tức liên quan tới lão bà của cậu.”

“.....”

Giang Tùng Bích: “Cậu xem mình vừa nhắc đến lão bà cậu liền không nói, cậu có thể thành thật một chút hay không?”

Lâm Duyệt Vi sâu kín mà nói: “Mình không thành thật khi nào, đang đợi cậu nói mà.”

“Được rồi.” Giang Tùng Bích ở trong lòng mắng nàng vệt chết cái mỏ vẫn còn cứng, tìm từ sửa lại, “VẬY KÊU LÀ ĐỐI TƯỢNG MÌNH THEO ĐUỔI, THẾ NÀY ĐỐI TƯỢNG MÌNH THEO ĐUỔI TUẦN NÀY ĐÃ SA THẢI VÀI NGƯỜI TRONG PHÒNG BAN, GÂY RA SẤM RÈN GIÓ CUỐN.”

“Cậu kêu tên người ta không được à?”

“Kêu cái gì chứ?”

“Cố Nghiên Thu!” Lâm Duyệt Vi đề cao giọng.

“Dạ rồi Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu ấy, hiện tại trong tay có công ty 5% cổ phần, cuối tuần phải cùng những người khác tham gia đại hội cổ đông.”

“Cái gì cái gì? Cái gì cổ phần? Tốc độ nhanh quá rồi đó.” Lâm Duyệt Vi nghe mà như lọt vào trong sương mù.

“Bất ngờ không? Kinh hỉ không?” Trong thương trường, ngoại trừ một số ít

cơ mật ra, thì những loại chuyện này rất khó để giấu, đặc biệt Giang Tùng Bích thân là người thừa kế của Giang gia, cô từ chỗ ba cô biết được rất nhiều tin tức đầu tiên.

Giang Tùng Bích nói: “Cổ phần trong tay chị ấy do người mẹ đã qua đời để lại cho chị ấy, di sản nhĩ? Cứ gọi là vậy đi.”

Giang Tùng Bích lại nói liên tiếp vài chuyện xảy ra ở công ty Cổ gia, những hỗn loạn trong đó cũng khiến cô cảm thán, Lâm Duyệt Vi nghe được câu có câu không, ngón tay thon dài ở trên đầu gối mình gõ đến có tiết tấu.

Giang Tùng Bích thở dài, cuối cùng nói: “Bây giờ cấp lãnh đạo ở Thiên Thụy là thần tiên đánh nhau, tiểu quý cấp dưới gặp tai ương. Ba mình nói, Thiên Thụy cứ tiếp tục loạn theo cái đà này, không thể đạt thành thống nhất, thì ba mình sẽ khuyến khích ba cậu cùng nhau nuốt trọn Thiên Thụy, chia nhau mà ăn. Cậu đừng nói với Cố Nghiên Thu a, thương nghiệp cơ mật.”

Lâm Duyệt Vi trầm xuống ngâm nói: “Ba mình chưa từng nói qua.”

Giang Tùng Bích đột nhiên “Azzzz” một tiếng, “Mình mới nhớ ra quan hệ giữa nhà cậu và Cổ gia là quan hệ thông gia a, không ra tay hỗ trợ thì thôi, lại còn tính nuốt trọn công ty nhà người ta, có phải không có đạo nghĩa hay không a?”

“Có thể không đổi tên a, tiếp tục để Cố Nghiên Thu đảm nhiệm tổng giám đốc công ty.” Như vậy cô cũng không cần phải tiếp tục cùng người anh trai hờ Cô Phi Tuyền kia tranh giành gia sản bỏ đi, gia sản đều là của Lâm gia, chỉ cần cô tiếp tục làm con rể Lâm gia, thì muốn cái gì có cái đó.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên hoàn hồn, đuổi đi ý tưởng này.

“Ba cậu với cậu y như khắc từ một khuôn ra, người ta tốt xấu gì cũng là lão bà của cậu.” Giang Tùng Bích tấm tắc nói.

“Cho cậu một cơ hội, đem ba chữ đó nuốt trở về.”

Giang Tùng Bích biết nghe lời phải, nhẹ nhàng mà tự vả vào miệng mình, nói: “Dạ, Cố Nghiên Thu.”

Lâm Duyệt Vi gãi gãi đầu, dựa vào bức tường, ánh mắt nàng xuyên qua cửa sổ nhìn đi rất xa, không biết suy nghĩ gì.

Qua hai giây, Giang Tùng Bích lại ở bên kia “Aizz” “Aizzz” mà bát quái, thần thần bí bí hỏi: “Thượng tuần tháng này Cố Nghiên Thu ở nhà cậu ngủ lại, phát sinh chuyện gì sao?”

“Sao cậu –” Lâm Duyệt Vi không khỏi đề cao âm điệu, rồi lại trầm xuống, khôi phục ngữ khí bình tĩnh, hỏi, “Sao cậu biết chị ấy ở lại nhà mình? Mình nhớ rõ mình chưa từng nói với cậu chuyện này đi?”

Cố Nghiên Thu nói với Giang Tùng Bích sao? Quan hệ giữa hai người này từ lúc nào đã phát triển như thế? Chẳng lẽ Giang Tùng Bích thừa dịp nàng không biết lại chơi hoa chiêu gì? Lâm Duyệt Vi không tin khả năng này. Hơn phân nửa là Giang Tùng Bích chính mình tra ra, nhưng sao cô có thể tra ra từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, Lâm Duyệt Vi cảm thấy quá hoang đường, nàng đang muốn khuyên cô không cần làm chuyện như vậy.

Ai ngờ Giang Tùng Bích nói ra chuyện kinh người: “Mẹ cậu đăng status trên mạng, cậu không thấy á?”

Lâm Duyệt Vi: “???”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Nàng mém tí thì té bật ngửa ra sau, “Cậu chờ một chút, mình tìm xem.”

Xét thấy WeChat bà Lâm không thích hợp để add, nên Lâm Duyệt Vi đã block từ sớm, nàng căn bản không biết bà post những gì. Lâm Duyệt Vi mở chủ trang album của bà Lâm, hiển thị vừa mới update hai ngày trước.

【 con gái con rể cuối tuần về nhà, con gái tìm không thấy bàn chải đánh răng dự phòng cho con rể, chạy tới hỏi tui, bao lớn rồi mà đầu như ruồi nặng, thật không biết rồi tui thì phải làm sao? Mọi người giúp tui xem xem loại bàn chải chạy bằng điện nào tốt ? Sau này con rể sẽ thường tới ở [che miệng cười]】

Phía dưới bàn bè của bà có không ít người hâm mộ các kiểu, khen các kiểu, từ vẻ khiêm tốn giả tạo của bà, Lâm Duyệt Vi còn có thể tưởng tượng ra gương mặt kia của bà cười đến sáng lạn cỡ nào.

“Mình không nói với cậu nữa.” Lâm Duyệt Vi cúp điện thoại của Giang Tùng Bích, giơ tay vuốt mặt, mở cửa phòng, từng câu từng chữ, trung khí mười phần hét lớn xuống dưới lầu —

“Nhiễm, Thanh, Thanh!”

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Duyệt Vi: Tui còn cho rằng sẽ lặng lẽ meo meo mà phân rõ khoảng cách, kết quả toàn thế giới đều đã biết???

Bà Lâm: Cảm giác khăn quàng đỏ trước ngực càng tươi đẹp hơn (*°°*)

Chương 040: Có chút quyền rũ

“Nhiễm, Thanh, Thanh!”

Trên lầu vang dội một tiếng rống như sấm rền.

Bà Lâm ngồi trên sô pha ngẩng đầu: “Không biết lớn nhỏ, kêu réo cái gì?”

“Mẹ có phải hay không.....” Sau khi Lâm Duyệt Vi nói một chuỗi, bà Lâm nghe được mơ mơ hồ hồ, không kiên nhẫn mà đánh gãy lời nàng, “Xuống dưới nói chuyện, ở đây thì thầm lẩm bẩm, con cho rằng con là bồ câu à? Đi thêm có vài bước, lười lắm sao.”

Lâm Duyệt Vi cầm di động xuống lầu, lên án “Hành vi phạm tội” của mẹ nàng: “Sao mẹ có thể đăng status như vậy trong khi con chưa đồng ý hả?!”

Bà Lâm biết nàng lòng đầy căm phẫn, bởi vì chuyện gì, ghen lời: “.....”

Lát sau bà nói : “Con ngồi xuống trước.”

Lâm Duyệt Vi đang ở nổi nóng, nói: “Không ngồi.”

Bà Lâm: “Vậy con cứ đứng đi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Những chuyện không ý nghĩa mà thiệt bản thân mình Lâm Duyệt Vi sẽ không làm, vì thế nàng ngồi xuống, nhìn mẹ nàng, chờ một lời giải thích từ bà.

“Mẹ có đăng hình con sao?”

“Không có.”

“Thế mẹ đăng ảnh con gái Cố gia sao? Cũng không có, cho dù mẹ có đăng thật đi chẳng nữa, cũng nên do con bé tới tìm mẹ tính sổ, mà không phải con. Hay nên nói do con muốn tự thừa nhận quan hệ giữa hai đứa trên pháp luật với thiên hạ đây.”

“.....”

Bà Lâm tiếp tục nói có sách mách có chứng: “Mẹ cô chỉ nhắc tới bản thân và con rể của mẹ cô, dựa trên cơ sở pháp luật mà nói, xưng hô này có vấn đề sao?”

Lâm Duyệt Vi ghen lời.

Bà Lâm nói: “Câu chữ của mẹ không có vấn đề, cũng không post ảnh của hai đứa, huống chi căn cứ trên tình huống hiện tại, hai đứa trong mắt của người ngoài rõ ràng là kết hôn vì lưỡng tình tương duyệt, cảm tình tốt thì có vấn đề gì?”

“Con.....”

Bà Lâm vuốt tóc nàng, sáng khoái nói: “Được thôi, nếu con không thích, thì từ nay về sau mẹ sẽ không đăng nữa.”

Lâm Duyệt Vi hoài nghi dòm bà, bà mà chịu dễ dãi như vậy, tuyệt đối không phải mẹ nàng.

Quả nhiên Bà Lâm lại nói: “Đáng thương cho tui một mình phòng không gối chiếu, chồng suốt ngày đi công tác, con gái cũng ghét bỏ.”

“Con ghét bỏ mẹ khi nào chứ, mẹ đừng bẻ cong sự thật được không?”

“Vậy con coi như không phát hiện nha, mẹ nhà ai mà không khoe con rể một chút chứ a, tần suất mẹ khoe lại không cao, lâu như thế mới có một lần.”

“Đó là bởi vì chị ấy không tới nhà mình.”

Lâm Duyệt Vi vừa nghĩ tới Cố Nghiên Thu sẽ không thường đến nhà mình, hơn nữa nàng phải lập tức ký hợp đồng xuất đạo, đến lúc đó thời gian ở bên bà Lâm càng ít, để bà khoe một chút cũng không có gì, mẹ nàng vui vẻ là được, hơn nữa nàng lại mắt không thấy tâm không phiền.

“Rồi rồi, thích sao thì thế ấy đi, con không có ý kiến.”

Nếu Lâm Duyệt Vi mà biết bà Lâm cùng Cố Nghiên Thu đã ngầm đặt thành ước hẹn thường tới nhà chơi, đoán chừng nàng sẽ không nói những lời này. Nhưng đó là chuyện sau này, tạm thời không cần đề cập tới.

Lâm Duyệt Vi xuống lầu rồi cũng lười đi lên, ở dưới lầu ngáp một cái, vừa xem TV ké vừa tùy ý hỏi: “Ba đêm nay có về nhà ăn cơm không?”

“Về.”

“Không đi công tác nữa à?”

“Đâu ra nhiều công tác vậy chứ.” Bà Lâm từ mâm đựng trái cây trên bàn trà cầm lấy quả táo, cắt thành hai nửa, đưa cho Lâm Duyệt Vi một nửa, “Ngày mốt con đi à?”

“Ngày mai, mẹ nhớ lắm rồi.”

“Ồ.”

“Sao lại không vui?” Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng đựng bả vai bà, cười nói, “Con phải ra ngoài công tác, mẹ cũng không thể cột lấy con cả đời. Hồi ấy lúc còn đi học không phải con cũng một hai tháng mới về nhà một lần sao?”

Bà Lâm vỗ mu bàn tay nàng, khe khẽ thở dài, muốn nói gì, lại không biết mà nói từ đâu.

Lâm Duyệt Vi ngậm quả táo ôm ôm bà.

Bà Lâm ghét bỏ mà đẩy bả vai nàng: “Được rồi, cứ thích làm ra vẻ.”

“.....” Lâm Duyệt Vi quả thực phục bà, “Hờ, người đa sầu đa cảm chính là mẹ, con an ủi mẹ ngược lại thành ra con không đúng rồi?”

Bà Lâm hợp tình hợp lý nói: “Tôi không có, cô bị ảo giác rồi.”

“.....” Lâm Duyệt Vi nằm trên sofa, quyết định không cùng mẹ nàng đấu võ mồm, gần đây miệng lưỡi mẹ nàng càng thêm sắc bén, lúc nào cũng cường từ đoạt lí, quả thực vô pháp giao lưu.

Có phải mẹ nàng đang trong thời mãn kinh không nhỉ? Lâm Duyệt Vi bấm tay tính độ, tuổi cũng không sai biệt lắm, xem ra nàng nên nhắc nhở ba, miễn cho ông không cẩn thận đâm đầu xuống lỗ.

Lâm Duyệt Vi nằm ở trên sofa, tầm mắt đuổi theo mẹ nàng xem năm phút đồng hồ quảng cáo, quảng cáo một hồi nàng nhìn không được lên tiếng nói: “Mẹ, mẹ có thể dừng xem kênh truyền hình không, mẹ muốn xem cái gì thì cứ lên online mà xem, bây giờ đã là thời đại gì rồi chứ.”

Bà Lâm kinh ngạc nói: “Không phải đang xem online hả?”

“Chưa thấy xem online nào chiếu hơn năm phút đồng hồ quảng cáo?”

“Phải không? Điều khiển từ xa nè.”

Lâm Duyệt Vi không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm bà.

“Xảy ra chuyện gì?” Bà Lâm lấy một quả nho, hỏi nàng, “Con muốn à?”

Lâm Duyệt Vi lắc đầu, nói: “Sao mẹ lại mất hồn mất vía?”

“Thời tiết nóng quá, choáng váng đầu óc.”

“Có phải bị cảm nắng hay không?”

“Không phải đâu.” Bà Lâm cong cong cánh tay, đau đến nhíu mi, không phát hiện làn da có chỗ nào tím khác thường, “Con xem, không bị cảm nắng, mẹ chỉ là đã lâu rồi không cùng hội chị em ra ngoài uống trà chiều, nên rảnh rồi quá.”

“Không ra ngoài được thì mẹ mời họ về nhà đi, trong nhà có bể bơi, có đình hóng gió, mọi người có thể bơi lội chơi đánh mạt chược vân vân.”

“Ồh.” Bà Lâm vẫn lắc đầu, bắt trước tư thế của Lâm Duyệt Vi, nằm liệt trên sofa.

“Mẹ.....”

“Xem TV đi, mẹ buồn ngủ rồi.”

“Lại ngủ ba sắp về rồi mà mẹ còn ngủ.”

Sau khi ông Lâm đi công tác về thì hầu như ngày nào cũng đúng giờ về nhà ăn cơm, Lâm Duyệt Vi ăn xong cơm chiều thì ôm một mâm trái cây lên lầu, lưu lại thế giới trung niên cho hai người.

Nàng vừa ăn nho vừa dạo Weibo, chốc chốc lại like, chốc chốc lại share, trả lời bình luận, ngẫu nhiên thì xem fan, rồi mới offline, mở máy tính chơi bài brit.

Nhìn lên sao trời vẫn không online, lúc còn ở trong chỗ huấn luyện, Lâm Duyệt Vi ngẫu nhiên cùng đối phương hàn huyên một lần vài ngày, cho rằng khoảng cách đã kéo gần lại, kết quả đều do ảo giác của nàng, người này là do nàng không đáng để ý, hay là do người ta không muốn để ý tới nàng, tin nhắn tháng trước đến bây giờ cũng chưa trả lời.

Lâm Duyệt Vi tùy ý mở một ván chơi, di động đột nhiên đổ chuông, Lâm Duyệt Vi liếc mắt một cái, mém tí thì đánh lỗi bài.

Cố Nghiên Thu thế mà lại điện thoại cho nàng?!

Lâm Duyệt Vi chờ nó vang tới sắp tự động tắt máy mới tiếp, trấn định đến nghe không ra một tia khác thường, dù rằng hiện tại tay nàng đã không tự giác mà nắm chặt lại.

“Cố tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Lâm tiểu thư?”

Nghe ngữ khí kinh ngạc của cô, Lâm Duyệt Vi có một suy đoán, đó chính là.....

Cố Nghiên Thu áy náy: “Xin lỗi chị gọi lộn số.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Người này cố ý gọi điện thoại tới giỡn mặt với nàng à?

Nàng theo bản năng muốn cúp điện thoại ngay, trước kia tốc độ nàng cúp điện thoại luôn cực nhanh, hôm nay không biết sao lại chậm hơn, cũng vì vậy mà nàng nghe được giọng Cố Nghiên Thu đuổi tới một câu: “Nhưng đừng cúp điện thoại.”

Lâm Duyệt Vi thu hồi ngón tay đang tính ấn phím cúp, nói: “Còn chuyện gì sao?”

Cố Nghiên Thu: “Hôm nay nghe người ta đề cử một loại ghế mát xa, đặc biệt thích hợp với dì, chị tính mua đưa đến nhà dì.”

Lâm Duyệt Vi: “Gởi link sang đi, em sẽ mua.”

Cố Nghiên Thu cố ý làm sáng tỏ nói: “Lâm tiểu thư, đây là chị muốn mua tặng cho dì.”

Lâm Duyệt Vi ngạc nhiên nói: “Sao chị lại ân cần với mẹ em vậy?”

“Hợp ý.”

“Chị nói thật à.”

“Nói thật chính là hợp ý, Lâm tiểu thư vì sao luôn không tin lời chị nói?”

“Em không tin chị khi nào?” Lâm Duyệt Vi chửi thầm nói, hai chúng ta cùng lắm chỉ mới nói mấy câu.

“Không tiện cùng Lâm tiểu thư nhiều lời, chị sẽ cho người đưa ghế tới, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lâm Duyệt Vi tự nhiên mà tiếp một câu.

“Ngủ ngon.” Cố Nghiên Thu tựa hồ cười một tiếng, trò chuyện kết thúc.

Tim Lâm Duyệt Vi vì tiếng cười như cố tình đè nén nhưng trong trẻo của cô mà lỡ một nhịp.

Một tay nàng chống cằm, nhin không được ảo tưởng biểu tình của Cố Nghiên Thu lúc này, ngày thường mỗi khi Cố Nghiên Thu mỉm cười với nàng thì luôn lễ phép có thừa, nhưng chân thành lại không đủ, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, ngay cả độ cong của môi khi mỉm cười cũng đều khắc họa đến tinh xảo, nhưng tiếng cười vừa rồi lại khác mọi khi.

Là mắt Cố Nghiên Thu cong trước hay vẫn là khóe môi cong trước nhỉ? Có giống vầng trăng non hay không?

Lâm Duyệt Vi cảm giác như có con sâu con bò tới bò lui trong tim nàng, bò khiến tim nàng ngứa đến khó nhin.

Chờ khi nàng lấy lại tinh thần, trò chơi đã thua đến thảm hại, may mắn trò chơi này không có công năng nói chuyện phiếm, nếu không hiện tại nàng khẳng định đã bị mắng đến máu chó phun đầu trong khung tin nhắn. Cũng không biết, đối phương có thể lên diễn đàn chửi nàng vì lý do này không,

bất quá có đi chẳng nữa Lâm Duyệt Vi cũng không nhìn thấy, nàng đã thật lâu cũng chưa lên diễn đàn.

Lâm Duyệt Vi ngồi ở ghế trên, có chút sợ vì mình vừa mới phát ngốc, dạo này nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì, có phải hay không bị giống mẹ nàng, hoàn toàn do quá rảnh.

Suy nghĩ về lại bà Lâm, Lâm Duyệt Vi nghĩ nghĩ rồi gọi điện thoại cho bạn thân của bà.

“Dì Ngô, con là Lâm Duyệt Vi a.”

“À vâng vâng vâng.”

“Con có chuyện muốn quấy rầy dì một chút,” Lâm Duyệt Vi nói, “Gần đây có lẽ mẹ con ở nhà lâu quá nên buồn, tinh thần có chút héo, lần tới mọi người tụ hội có thể mời mẹ con không ạ.”

“Dì mời rồi sao?”

“Mấy tháng nay cũng chưa ra ngoài? Hai lần, dạ được.”

“Dạ dạ dạ, con sẽ hỏi mẹ con, hẳn là không có việc gì, cảm ơn dì Ngô.”

“Dạ tạm biệt dì Ngô.”

Lâm Duyệt Vi ném điện thoại đã tắt sang bên cạnh, trong lòng lại nổi lên nghi vấn, mẹ nàng không phải thích nhất đi ra ngoài cùng chị em bạn dì liên hoan đi dạo phố sao? Sao lại đột nhiên bắt đầu từ vài tháng vừa rồi không ra ngoài nữa, tu thân dưỡng tính à?

Lâm Duyệt Vi đem chuyện này ghi tạc trong lòng, tính toán ngày mai sau

khi rời giường phải hỏi mẹ nàng một chút.

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua thời gian bên dưới góc phải máy tính, đã hơn 10 giờ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra nói thực nàng sắp phải lao vào công việc cường độ cao, mấy ngày nay cần ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức, tốt nhất không nên thức đêm.

Vì thế Lâm Duyệt Vi tính đi ngủ, nàng di chuyển con trỏ chuột qua nút “x” trên giao diện trò chơi, theo thói quen mà kiểm tra màn hình một lần.

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Lâm Duyệt Vi vội vàng buông lỏng con chuột ra, “Nhìn lên sao trời” đã gửi tới một lời mời trò chơi.

Tiếp theo QQ của Lâm Duyệt Vi pop-up chớp động một chút, là câu chào hỏi quen thuộc của nhìn lên sao trời: 【[mỉm cười]】

Nhìn lên sao trời: 【 gần đây khá bận, không phát hiện có tin nhắn, ngại quá 】

Vi thảo: 【 không sao, chơi một ván chứ? 】

Nhìn lên sao trời: 【[OK]】

Lâm Duyệt Vi cùng đối phương phối hợp luôn luôn thập phần ăn ý, tinh thần tập trung cực cao, hôm nay là lần đầu tiên nàng thất thần, tuy rằng sau đó vẫn thắng, nhưng không được như mọi khi.

Nhìn lên sao trời: 【 Làm sao vậy? 】

Đối phương nói chuyện từ trước đến nay đều luôn ngắn gọn, nếu không

phải Lâm Duyệt Vi biết đối phương đủ lâu hoặc là có giác quan thứ sáu, nàng chắc chắn sẽ cho rằng người này đang phê bình mình, đối thành là người khác sợ rằng sẽ nảy sinh hiềm khích.

Lâm Duyệt Vi đánh chữ nói: 【 Ngại quá, tâm thần hơi bất định 】

Nhìn lên sao trời: 【 Àh 】

Câu trả lời đơn giản, không có bất luận truy vấn hay ý quan tâm nào, khiến Lâm Duyệt Vi vô cớ bắt đầu cảm thấy bức bối, hai người bọn họ quen biết đã nhiều năm, đều do nàng chủ động tìm đối phương, đối phương không có dù chỉ một lần biểu thị với nàng điều gì, cho dù là nhiều hơn một câu.

Lâm Duyệt Vi bàn phím gõ đến vang lách cách: 【 bạn không hiểu kỳ vì lý do gì sao? 】

Nhìn lên sao trời: 【 không hiểu kỳ, mỗi người đều có phiền não, cầu người độ mình, không bằng tự độ 】

Dựa theo tính cách của Lâm Duyệt Vi, nàng hẳn sẽ nổi giận, nhưng đúng lúc này lòng nàng lại đột nhiên sinh ra một loại cảm giác vi diệu.

Vi thảo: 【 bạn đạo phật sao? 】

Cố Nghiên Thu ở bên kia nhìn thấy câu hỏi của đối phương mà không biết đáp lại như thế nào, cô không thích ở trên mạng xã hội bại lộ quá nhiều tin tức, hai ba năm qua cùng lắm chỉ nói qua một chuyện rằng cô ở nước ngoài, ngay cả giới tính, tuổi tác đều trong trạng thái bảo mật, liền nói: 【 trong lòng có Phật 】

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Quả nhiên tính tình cùng Cố Nghiên Thu giống nhau như đúc, người có thể chọc nàng tức giận đều có đặc điểm này sao? Kiếp trước rốt cuộc nàng đã tạo nghiệt gì, mà giống như toàn gặp khắc tinh trong số mệnh, gặp được hai người đều như vậy.

Cố Nghiên Thu chậm chạp không thấy đối phương đáp lại, thì lưu lại một câu ngủ ngon rồi offline thẳng.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu ngồi bên bàn sách, cứ thấy người bạn online này có hơi kỳ quái, từ hai năm trước đã bắt đầu tìm các loại đề tài cùng cô nói chuyện phiếm, chẳng sợ cô luôn đáp lại lãnh đạm, vẫn cứ bám riết không tha, phỏng chừng tuổi tác không lớn, còn đang trong giai đoạn tò mò về những người bạn trên internet. Cố Nghiên Thu bắt đầu suy xét xem có muốn cùng đối phương phân rõ giới hạn hay không, vạn nhất người ta có ý nghĩ gì với cô, nhưng người này xác thật là một cộng sự hiếm có khó tìm, mấy năm giao tình, khó mà nói tuyệt giao liền tuyệt giao, chẳng may thất lễ, lại giả như hết thảy đều do cô tự mình vọng đoán thì sao?

Cố Nghiên Thu tắt đèn bàn, lâm vào mộng đẹp.

Lâm Duyệt Vi ở bên này đã đi vào giấc ngủ trước, lại lần nữa mơ thấy khuôn mặt của nhìn lên sao trời hòa làm một với Cố Nghiên Thu, không hề dễ chịu chút nào.

***

“Tiểu Cố tổng, cà phê của chị, không sữa không đường.” Mấy tháng qua đi, Lâm Chí đã có thể pha ra cốc cà phê phù hợp nhất với khẩu vị Cố Nghiên Thu, ngay cả độ ấm cũng rất đúng.

Anh dâng cà phê tới tầm tay Cố Nghiên Thu, đi vài bước đóng cửa văn phòng lại, Lâm Chí cùng Cố Nghiên Thu đàm luận một số tin vĩa hè.

“Tiểu Cố tổng, buổi sáng hôm nay em nghe ngóng được một tin tức cực lớn.”

“Tin tức lớn gì?” Ngón tay thon dài của Cố Nghiên Thu bưng cốc cà phê bằng sứ trắng lên, ưu nhã mà nhấp một ngụm, cười như không cười nhìn Lâm Chí.

Lâm Chí bị cô nhìn đến giật mình một chút, nói: “Chị biết chưa ạ?”

“Biết cái gì? Tôi cái gì cũng không biết.”

“Công ty hôm nay sẽ mở đại hội cổ đông, con gái Cố đồng cũng tới đó!” Lâm Chí như vừa tung ra được một quả bom hạng nặng.

“Ừm.”

Lâm Chí không nhìn thấy chút ngoài ý muốn nào từ trên mặt cô, ủ rũ nói: “Em biết ngay là chị biết rồi mà, chắc chị đã sớm biết, ngay cả một thư ký nhỏ bé như em cũng biết nữa là.”

“Không có, chỉ biết sớm hơn cậu mấy ngày.”

Cố Nghiên Thu hỏi tiếp: “Mấy giờ thì bắt đầu?”

Lâm Chí nói: “Hình như là 9 giờ rưỡi.”

Cố Nghiên Thu nhướn mày, nói: “Còn có một tiếng.”

“Đúng vậy.” Lâm Chí nói, “Chị cũng muốn trông xem con gái Cố đồng thế

nào sao?”

“Không xem,” Cố Nghiên Thu hơi hơi mỉm cười, “Công tác quan trọng.”

“VẬY em cũng không đi xem.”

“Không có gì đẹp.”

“Dạ.” Lâm Chí lên tiếng. Nhưng trong lòng kỳ thật không phải nghĩ như thế, người ta chính là con gái chủ tịch, người thừa kế tập đoàn tương lai, đại nhân vật, thần bí đến khó tin, cho dù có khó coi, thì vẫn “Đẹp”.

Sau khi nói như thế, Lâm Chí cũng tự giết chết tâm tư muốn đi xem nữ Thái Tử, an an phận phận mà về chỗ của chính mình.

9 giờ một phút, Cố Nghiên Thu sửa sang quần áo, kéo mở cửa văn phòng, ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi lên tầng cao nhất của tập đoàn.

Đại bộ phận người trong công ty đều không quen biết cô, cô cũng không phải đi tìm Cố Hòa, mà là cùng tiểu Vương tổng bước vào phòng họp. Trong phòng hội nghị đã ngồi đầy người, những người khác đều quen mặt, chỉ có mình cô là lạ mặt.

Tiểu Vương tổng giới thiệu nói: “Đây là Cố Nghiên Thu, giám đốc đương nhiệm bộ môn xx, con gái của Cố đồng.”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, *con gái Cố đồng sao lại đứng về phe tiểu Vương tổng?*

Cố Hòa bước vào cuối cùng, vừa thấy Cố Nghiên Thu ngồi ở bên cạnh tiểu Vương tổng thì sắc mặt liền biến đổi, đuôi lông mày Cố Nghiên Thu khiêu khích cong lên, vênh vào tự đắc mà nhìn về phía ông.

Cố Hòa đột nhiên ho khan đến kịch liệt.

Trợ lý sau lưng ông vội móc ra một lọ thuốc từ túi áo, đưa cho ông cùng một cốc nước, vỗ về ngực giúp ông nuốt thuốc xuống.

Cố Nghiên Thu neho mắt, dư quang hiện lên một tia nghi hoặc.

Tiếng ho khan của Cố Hòa dần dần ngừng lại.

Mọi người lén trao đổi ánh mắt, từ sau khi Cố phu nhân qua đời, tóc Cố Hòa mỗi lúc một bạc hơn, sức khỏe cũng ngày càng sa sút, quản lý công ty cũng càng ngày càng lực bất tòng tâm, khí thế phe Vương tổng càng trở nên kiêu ngạo, nếu không phải do Cố Hòa nắm giữ ưu thế cổ phần, chỉ sợ hiện tại đã sớm vô lực chống cự.

Đầu tuần ai cũng nghe nói con gái Cố Đồng sẽ tới, cứ nghĩ Cố Hòa sẽ được trợ lực, hiện tại xem ra người lại đang đứng về phe Vương tổng, làm người phải biết thức thời, nên ai cũng không khỏi âm thầm ủng hộ khuynh hướng đưa công ty lên sàn của Vương tổng.

Không có gì bất ngờ xảy ra, lần này hội nghị bắt đầu từ khắc khẩu, cũng kết thúc bằng khắc khẩu, Cố Hòa vốn là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng lần này trận doanh đối phương lại có thêm con gái ông, khiến ông bị chọc tức giận đến không nhẹ, suýt nữa thì ngất xỉu tại đương trường.

Cố Nghiên Thu về tới dưới lầu, Lâm Chí đã chờ cô được một lát, có mấy cú điện thoại yêu cầu cô tự mình trả lời.

Cố Nghiên Thu gật đầu, quay về văn phòng gọi điện thoại.

Ngắn ngủi một ngày thời gian, tin tức Cố Nghiên Thu là con gái chủ tịch

Cố Hòa, cùng việc cô chống lại ba mình giữa đại hội cổ đông đã lan truyền nhanh chóng khắp công ty, giống như cầm một chiếc quạt máy thổi bay cả công ty từ trên xuống dưới.

Lâm Chí nghe tới đâu thì cầm rơi tới đó, vừa nhìn thấy Cố Nghiên Thu thì y như nhìn thấy quỷ, tận đến khi anh tiến vào đưa văn kiện, tuy anh làm bộ không chút để ý nhưng kỳ thật không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm đối phương, phẳng phất như trên mặt cô có cầm một đóa hoa.

Cố Nghiên Thu nhin không được nhú mày, buông bút: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Chí ghen một ngày ghen đến mức khó chịu, hỏi: “Chị thật là con gái của Cố đồng?”

“Tôi không giống sao?”

“Không có không có, em chỉ hết hồn thôi.”

“Hết hồn đủ chưa? Trở về công tác.”

“Dạ.”

Lâm Chí ngồi ở ghế trên, chậm chạp không có biện pháp thôi suy nghĩ về đại tin tức kinh thiên động địa này, hai tay anh chống cằm, nhìn màn hình tối đen trước mặt nghĩ thầm: Nho nhỏ giám đốc đột nhiên biến thành nữ Thái Tử, tiểu thuyết còn không dám viết như vậy đi, thật không thể tưởng tượng nổi.

Nữ Thái Tử vừa lộ diện đã có tầm ảnh hưởng không hề nhỏ, cho dù bây giờ cô chỉ bước ra khỏi văn phòng, thì tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong công ty đều biết cô, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng rất khác xưa.

Cố Nghiên Thu tâm sự nặng nề mà đóng nắp bút máy lại, lấy di động để một bên gọi tin nhắn cho ba cô: 【 hôm nay ba uống gì trong cuộc họp? 】

Cố Hòa trả lời rất nhanh: 【 ăn thực phẩm chức năng, không cần lo lắng cho ba 】

Cố Nghiên Thu vẫn còn đang đánh chữ, Cố Hòa đã gọi tới một icon gương mặt tươi cười.

【 thân thể quan trọng 】 Cố Nghiên Thu xóa rồi sửa một hồi lâu, cuối cùng vẫn chỉ gửi đi mấy chữ này.

Cố Hòa: 【 cảm ơn 】

Cố Nghiên Thu dè dè khóe mắt cay cay, không thể phủ nhận cô đã gây ra trở ngại cực lớn cho Cố Hòa, dù rằng chính Cố Hòa đã tự đem toàn bộ kế hoạch tỉ mỉ cẩn thận nói với cô, ngay cả khi không có Cố Nghiên Thu, chỉ cần tốn thêm một chút thời gian, Cố Hòa cũng có thể tự mình làm được, nhưng ông lại cam tâm tình nguyện giao nhiệm vụ quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch cho cô.

Trực giác nói cho Cố Nghiên Thu biết, đây hết thảy ngọn nguồn đều do người mẹ đã qua đời của cô, nhưng Cố Hòa lại chỉ luôn im lặng không hề nhắc tới.

“Cố đồng..... Ngài nên nghỉ ngơi một lát.”

“Khụ khụ khụ, đợi thêm chút.” Cố Hòa ho khan mãi không dứt, ông dùng khăn tay dè mạnh lên môi, nhìn di động vẫn chưa có tin trả lời, rồi trở mặt màn hình úp xuống bàn, hỏi thư ký mặt đầy lo âu bên cạnh, “Khi nào phúc thăm?”

“Mười tám tháng này.”

“Ừm.” Cố Hòa dùng sức mà ho khan một tiếng, nhổ thứ trong miệng vào khăn giấy, ném vào thùng rác, hắng giọng nói, “Đọc lại lịch trình gần đây một lần.”

***

Lâm Duyệt Vi đeo ba lô, kéo vali trong tay, phất tay cáo biệt ba mẹ đang đợi xe ngoài đại sảnh, bước lên hành trình minh tinh đầu tiên trong đời.

Nàng ngồi ở hạng thương gia, trước sau không có người, yên tâm mà tháo mũ và khẩu trang xuống, vuốt vuốt mái tóc dài, khuỷu tay chống đầu gối mà xem di động, đường đi nhàm chán, nàng click mở Weibo quấy rầy Giang Tùng Bích trước, Giang Tùng Bích đang làm gia súc của xã hội mới, cuối tuần buổi sáng tuyệt đối không dậy sớm, nên không trả lời tin nhắn của nàng.

Lâm Duyệt Vi không biết vì sao lại mở danh bạ lên, hiện tại có rất nhiều phần mềm liên lạc phổ biến, còn rất ít người dùng cách gọi điện thoại truyền thống để liên lạc nhau, ngoại trừ quảng cáo qua điện thoại, tiếp theo đập vào mi mắt nàng chính là tin nhắn tối hôm qua từ Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi trong lòng mặc niệm ba lần: *Mình thực nhàm chán chỉ là đang tìm lạc thú, không phải thật sự muốn gọi điện thoại cho chị ấy.*

Ngón tay nàng nhẹ nhàng nhấp vào icon gọi, lập tức nhắm mắt lại, rồi híp mắt nhìn sang, đã thuận lợi gọi rồi.

Cố Nghiên Thu có cuộc sống cuối tuần khá quy luật, buổi sáng chạy bộ, ăn bữa sáng, rồi mới công tác, quy luật đến cứng nhắc.

Cố Nghiên Thu đang đeo một chiếc tai nghe Bluetooth nghe nhạc, thấy tiếng điện báo trong nháy mắt liền giơ tay ấn nghe, mắt ở trên máy tính vẫn không dời đi, đôi môi đỏ lương bạc khẽ mở, “Alô.”

Lâm Duyệt Vi cảm thấy chính mình nhất định là do buổi sáng ăn nhiều quá, nên mới cảm thấy người có tính lãnh đạm, *vậy mà sao nghe giọng lại có chút quyến rũ.*

Lâm Duyệt Vi gậy ông đập lưng ông, khẩn trương nói: “Em, em gọi lộn số.”

Cố Nghiên Thu sửng sốt, nhìn thoáng qua màn hình di động.

“Lâm tiểu thư?”

“Em nói em gọi lộn số.”

“Chị nghe thấy được.” Tay Cố Nghiên Thu rời khỏi bàn phím, ngã người để ghế dựa bật hẳn ra sau, điều chỉnh dáng ngồi thoải mái nhất, cong môi cười nói, “Ừmm..... Cho nên bây giờ em muốn cúp điện thoại sao?”

Esley: trời~ tác giả giết chết tui luôn đi :((((((((không edit nữa đâu huhuhu ngọt tới ê cả răng

Chương 041: Có chút thích chị

“Ừm..... Cho nên bây giờ em muốn cúp điện thoại sao?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cùng một hoàn cảnh, trao đổi vị trí, phản ứng của Cố Nghiên Thu hoàn toàn tương phản với nàng. Lâm Duyệt Vi không muốn thừa nhận nàng thiếu kiên nhẫn hơn Cố Nghiên Thu, nhưng đứng trên phương diện này nàng thật sự thấp thỏm và nóng nảy hơn cô.

Nàng không nói chuyện.

Cố Nghiên Thu đang đợi, cũng đang đánh cuộc, đánh cuộc xem Lâm Duyệt Vi sẽ quyết đoán mà lựa chọn cúp máy, hay vẫn là nhẹ nhàng lướt qua, tiếp tục dường như không có việc gì mà cùng cô nói chuyện phiếm.

Cố Nghiên Thu đếm qua mười viên Phật châu trên cổ tay, Lâm Duyệt Vi rốt cuộc mở miệng.

“Không có, vừa lúc có việc muốn nói với chị.”

Lâm Duyệt Vi không thể không chịu khuất phục, đặc biệt là với Cố Nghiên Thu, cho dù là bên ngoài miệng, chỉ cần thua một chút, Lâm Duyệt Vi đã cảm thấy khó có thể chịu đựng. Không thể dùng từ ngữ khoa học để giải thích tâm trạng của chính mình, Lâm Duyệt Vi chỉ có thể lựa chọn một cái cớ dễ dàng thuyết phục mình nhất: *Nàng và Cố Nghiên Thu trời sinh xung khắc.*

Cố Nghiên Thu đạm nhiên trả lời nói: “Lâm tiểu thư mời nói.”

Lâm Duyệt Vi sao có thể thật bày tỏ cái gì, đầu óc xoay chuyển, nói: “Hôm nay em phải xuất phát đi thành phố S.”

Cố Nghiên Thu biết chuyện này, căn cứ theo tài liệu, Lâm Duyệt Vi là tuyển thủ chờ xuất đạo sau khi nghỉ phép thì phải tới tổng bộ của ban tổ chức, tiếp nhận an bài mới, từ hôm nàng nghỉ cho tới hôm nay, vừa đúng một tuần.

“Đi làm gì?” Cố Nghiên Thu rõ ràng biết lại giả bộ hồ đồ.

“Đi xem mình sẽ cùng ai ký hợp đồng.” Lâm Duyệt Vi không khỏi hơi bực, lơ đãng trách cứ, “Không phải chị cũng xem tiết mục sao? Chẳng lẽ không biết kết quả cuối cùng của tiết mục này là gì?”

“.....”

“Xin lỗi.” Lời xin lỗi của Lâm Duyệt Vi nói thật sự mau, hơn nữa còn đủ thời gian vì chính mình tìm lấy cớ, “Em chợt phát hiện đã để quên một thứ rất quan trọng ở nhà, hơi gấp nên giọng điệu có hơi nặng, không phải cố ý, mong chị thứ lỗi.”

Cố Nghiên Thu đem lời sắp sửa ra đến miệng nuốt trở vào, nói: “Không sao.”

Cô mím môi, nói: “Toàn bộ tiết mục chiếu trên TV chị chỉ xem có mấy kỳ, cho nên có chỗ không hiểu lắm, cũng mong em thứ lỗi.”

“Không sao.” Lâm Duyệt Vi nói.

Hai người cách điện thoại đồng thời trầm mặc, nhưng lúc này không khí lại khác xa mọi lần, cả hai đồng thời có cảm nhận được một loại cảm giác kỳ diệu như có như không quay chung quanh mình.

Lâm Duyệt Vi phát hiện chính mình không thể hiểu được mà cong khoe môi, ngón tay đề lên phím tắt lại không có dừng khí cúp máy.

Nàng nhẹ nhàng mà khụ một tiếng.

Cố Nghiên Thu nuốt nước miếng, dùng giọng nói trong trẻo dễ nghe ổn trọng hỏi: “Không biết Lâm tiểu thư để quên gì ở nhà?”

“Không có gì, chính là con thỏ thú bông em vẫn hay treo trên ba lô lúc tham gia thi đấu, lúc về nhà thấy hơi dơ, nên tính giặt sạch một chút, sau đó thì quên mang theo.” Lâm Duyệt Vi bổ sung thêm một câu, “Là do fan tặng.”

Lâm Duyệt Vi xác thật bỏ con thỏ thú bông ở nhà, nhưng không phải do nàng nhớ ra trước khi gọi cho Cố Nghiên Thu, mà mới vừa nghĩ ra nên dùm đại làm cái cớ.

Cố Nghiên Thu ý vị thâm trường mà “Àh” một tiếng.

Lâm Duyệt Vi nói: “Kỳ thật cũng không phải rất quan trọng, chỉ là món quà đầu tiên, nên em khá xem trọng.”

Cố Nghiên Thu dừng một chút, nói: “Vậy để chị mang tới cho em.”

Lâm Duyệt Vi bị dọa nhảy dựng: “Cái gì?”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị mang sang cho em, hai ngày nữa chị sẽ bay tới thành phố S, cũng tiện đường.”

Lâm Duyệt Vi vội nói: “Không cần không cần, Cố tiểu thư quá khách khí.” Nàng thậm chí còn phản xạ có điều kiện mà nhìn nhìn chung quanh, sợ Cố

Nghiên Thu xuất quỷ nhập thần thật sự xuất hiện ở bên cạnh nàng, khi nhìn rõ bên cạnh không có khả năng Cố Nghiên Thu xuất hiện, nàng mới ma xui quỷ khiến mà nảy ra ý nghĩ: *Nếu Cố Nghiên Thu thật có thể xuất hiện thì cũng không tệ.....*

Cố Nghiên Thu không biết suy nghĩ của Lâm Duyệt Vi, vì cô còn đang bận tính toán xem làm sao dành ra thời gian đi công tác, tiện miệng đáp: “Không khách khí.”

Lâm Duyệt Vi không phải có ý đó, nhưng lại bị Cố Nghiên Thu nói như thế thành ra giống nàng mới vừa đồng ý.

Nàng liếc liếc môi, dáng ngồi đoan chính hơn một chút, ngón tay nghịch lấy tóc mình buông trước ngực, nói: “Cố tiểu thư, em có một việc, mong chị giúp em chăm sóc một chút.”

“Chuyện gì?”

Lâm Duyệt Vi muốn nói lại thôi.

“Lâm tiểu thư cứ nói đừng ngại.”

“Là thế này, gần đây tâm tình mẹ em không tốt lắm, hỏi bà ấy lại không nói, chỉ nói thời tiết nóng nên không có tinh thần, em cũng không biết là thiệt hay giả. Em thấy bà rất thích chị, em ở bên ngoài không tiện chăm sóc bà, nếu bà kêu chị tới nhà chơi, phiền chị tới giảng đạo giảng kinh cho bà ấy.”

“Được.”

Lâm Duyệt Vi cảm thấy lời này có ý yêu cầu, giấu đầu lòi đuôi mà bổ sung một câu: “Nếu chị bận rộn công việc thì không sao, em chỉ thuận miệng

nói, em cũng có dặn dò Giang Tùng Bích.”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu trả lời rất đơn giản, nghe như tựa hồ thất thần.

Lâm Duyệt Vi nhíu mày.

“Lâm tiểu thư chờ một lát, chị phải trả lời một công văn quan trọng gấp.”

“Ừm chị làm đi.”

Tiếp theo Lâm Duyệt Vi liền cách ống nghe nghe thấy tiếng gõ bàn phím nhanh chóng, tiếng lách cách nghe sao mà thanh thúy, vốn dĩ lúc này Lâm Duyệt Vi hẳn nên cúp điện thoại, nàng không thích lãng phí thời gian chờ đợi những chuyện như vậy, huống chi nàng đã không còn chuyện gì để nói với Cố Nghiên Thu nữa.

Nhưng nàng vẫn cứ ngồi ở đó, nghe tiếng bàn phím vang lên, hoàn toàn không cảm thấy nhàm chán.

Khi tiếng bàn phím hơi dừng lại, Lâm Duyệt Vi này giờ không nói lời nào bỗng tìm chủ đề hỏi một câu: “Công tác của chị rất bận sao?”

“Cũng tạm.” Cố Nghiên Thu trả lời trước sau vẫn ngắn gọn, nghe thấy giọng nói này chỉ cảm thấy người này chắc rất thích cự tuyệt người ngàn dặm, Lâm Duyệt Vi thở ra một hơi, tính nói tạm biệt, Cố Nghiên Thu lại hậu tri hậu giác mà bổ sung một câu, “Kỳ thật không phải rất bận, nhưng ngoại trừ ở nhà và công tác cũng không có gì khác để làm, không bằng cứ công tác, dù sao cũng là kiếm tiền cho công ty nhà mình.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Vậy ngày thường chị không có hoạt động giải trí nào khác mỗi khi rảnh rỗi à?”

Cố Nghiên Thu trầm ngâm một lát, nói: “Cưỡi ngựa, bắn tên, luyện súng có tính không?”

“Tính.” Lâm Duyệt Vi bật cười nói, “Chị không phải là cổ nhân xuyên tới hiện đại đó chứ? Sao lại thích những môn thể thao hoài cổ vậy?”

“Thuật cưỡi ngựa bây giờ đã là một môn thể thao tầm thế giới, lúc còn ở nước ngoài chị từng tham gia không ít thi đấu, bắn tên thì bởi vì hưởng thụ khoái cảm kéo cung nhắm chuẩn, bắn súng thì hiện đại hoá hơn, gần đây mới đạt đến trình độ thành thực.” Cố Nghiên Thu nghiêm trang mà giải thích, nói, “Sao lại là hoài cổ?”

Lâm Duyệt Vi lần đầu tiên nghe cô nói một đoạn dài như vậy, không khỏi kinh ngạc một chút, hóa ra người này cũng biết nói chuyện phiếm, “Em chỉ đùa một chút, chị đừng nóng giận.”

“Chị cũng nói giỡn, không có tức giận.” Cố Nghiên Thu mặt mày nhu hòa, hiếm khi thấy cô nghịch ngợm đùa một phen.

“Thuật cưỡi ngựa của em chỉ có thể bảo đảm không bị ngã khỏi yên, muốn chạy mau cũng không được, càng đừng nói đến kỹ thuật. Bắn tên có khó học không? Quốc nội không cho dùng súng đi?”

“Đều không khó, quốc nội có hội sở chuyên môn và câu lạc bộ.”

“Em cảm thấy rất hứng thú.”

“Có rảnh thì nói chị.....” Ánh mắt Cố Nghiên Thu dừng ở cửa sổ tin nhắn trước mặt, ngưng mi tự hỏi, gởi trả lời cho đối tác, đối phương trả lời còn lẽ hơn, quả thực vô cớ gây rối, mạch suy nghĩ của Cố Nghiên Thu cực nhanh, hai người người một lời ta một ngữ mà trả lời qua lại mấy lần.

Lâm Duyệt Vi đợi mãi không thấy cô nói tiếp, muốn thúc giục lại ngưỡng ngừng, chỉ có thể lẳng lặng mà chờ.

“Em mới vừa nói cái gì sao?” Trả lời xong tin nhắn Cố Nghiên Thu đã quên mất lời ban nãy muốn nói.

“Không nói gì hết.” Lâm Duyệt Vi nổi giận nói.

Cố Nghiên Thu nghi hoặc việc nàng đột nhiên nảy sinh tức giận.

Lâm Duyệt Vi: “Em gọi điện thoại cho mẹ, tạm biệt.”

Cố Nghiên Thu: “Ừm.”

“Lần sau gặp.” Lâm Duyệt Vi gấp đến không chờ nổi mà cúp điện thoại.

Nàng vừa mới hy vọng chút gì chứ? Lâm Duyệt Vi dùng hai tay che lấy mặt, ngưỡng mặt ngả mình trên ghế dựa.

Cố Nghiên Thu vừa cảm thấy kỳ lạ vừa thỏa mãn mà đặt điện thoại di động sang một bên. Vô luận như thế nào, hôm nay cô đã cùng Lâm Duyệt Vi nói nhiều hơn một câu, đối phương cũng không có âm dương quái khí mà đối với cô tràn ngập địch ý, đây đã là tiến bộ rất lớn rồi.

Cố Nghiên Thu đối với việc này một chút cũng đều không nóng nảy, cô từ trước đến nay đều trầm ổn như vậy.

Mang tai nghe mang lâu đến cảm thấy không khoẻ, Cố Nghiên Thu tháo xuống, đặt cạnh di động. Mỗi khi cô chăm chú làm việc đều sẽ quên mất thời gian, chờ đến khi cô nhớ tới nghỉ ngơi dùng cơm thì đã hơn hai giờ chiều.

Cố Nghiên Thu nhìn đồng hồ, quyết định chờ thêm hai tiếng nữa, đợi bốn giờ rồi vừa ăn cơm trưa vừa dùng cơm chiều luôn, người có cuộc sống quy luật như cô có đôi khi cũng muốn trộm lười một chút, nấu cơm thật sự phiền toái, có thể trốn một lần thì trốn một lần.

Cố Nghiên Thu dạo khắp nhà, bên này lục tủ lạnh, bên kia mở ngăn kéo, lấy ra được một gói kẹo dẻo và bánh quy, ngồi xuống sofa trước mặt, dùng TV cùng mọi người bình luận video cắt nối biên tập của Lâm Duyệt Vi, đây là tú sắc hạ cơm[1].

[1] chắc có thể dịch là ngắm người đẹp trước khi dùng cơm, giống ăn món khai vị vậy đó~

Lâu rồi không nhìn thấy mỹ nhân trong TV, Cố Nghiên Thu không khỏi ảo tưởng tới Lâm Duyệt Vi trong hiện thực, bỗng nhiên hoàn hồn, lần nhanh Phật châu.

..... A di đà phật.

Kế hoạch của Cố Nghiên Thu khá hoàn hảo, nhưng kế hoạch lại không đuổi kịp biến hóa, ý định dùng bữa cơm chiều ở nhà của cô đã không thành, cô bị ba cô-Cố Hòa kêu tới Cố trạch.

Cố Nghiên Thu nhìn hành đã cắt được một nửa trên thớt gỗ, vớt thứ trong nồi vào chiếc bát bên cạnh, đứng nguyên tại chỗ một lúc rồi rửa tay, lái xe ra cửa.

“Ba.” Cố Nghiên Thu vào cửa rồi cũng không thấy hai mẹ con Hạ Tùng Quân cùng Cố Phi Tuyền trong phòng khách, cô đứng ở huyền quan, vừa khom lưng đổi giày vừa hỏi, “Sao lại vội vã kêu con về?”

Cố Hòa nói: “Lão Tiêu tặng riêng tôm hùm đất do cậu ta tự nuôi dưỡng, ba

kêu người tối nay làm tôm hùm đất, con không phải thích ăn sao, nên mới kêu con về.”

Lão Tiêu từng làm tài xế của Cố gia, Cố Nghiên Thu hay gọi là chú Tiêu, lão Tiêu theo Cố Hòa rất nhiều năm, từ khi Cố Nghiên Thu bắt đầu có ấn tượng, tài xế trong nhà vẫn luôn là chú. Năm Cố Nghiên Thu học sơ nhị [2] đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, khiến một chân của chú tàn tật, không thể tiếp tục lái xe cho Cố Hòa, sau đó Cố Hòa cho chú một số tiền, lão Tiêu từ chức về quê nhận thầu nuôi tôm hùm đất, làm ăn cũng khá khá, cứ mỗi vụ mùa liền chọn mấy con to nhất béo nhất gửi tới, năm nào cũng vậy, không hề thay đổi.

[2] Ở trung quốc bậc sơ trung , gồm 3 lớp từ thấp tới cao: sơ nhất , sơ nhị , sơ tam . Tốt nghiệp sơ trung tương đương tốt nghiệp phổ thông cơ sở (lớp 9) ở VN.

Bây giờ lại là mùa thịnh vượng nhất trong năm tôm hùm đất được bán ra thị trường, Cố Nghiên Thu xuất ngoại mấy năm, Cố Hòa không nói, mém tí cô cũng quên mất.

Cố Nghiên Thu nói: “Lâu rồi con cũng chưa gặp chú Tiêu.”

Cố Hòa nói: “Bây giờ cậu ta bận lắm, qua đoạn thời gian này có rảnh thì khả năng sẽ trở về Yến Ninh.”

Cố Nghiên Thu: “Đến lúc đó ba muốn mời chú Tiêu dùng cơm, thì nhớ kêu con.”

Cố Hòa nói: “Ừm, cậu ta chắc cũng rất nhớ con, hôm qua gọi điện thoại tới cũng có nhắc tới con.”

Cố Nghiên Thu cười cười: “Con gái chú Tiêu có phải đã vào đại học rồi

không? Thi vào trường nào vậy?”

“Một trường trong tỉnh lị, xếp hạng cũng khá cao trong cả nước.”

“VẬY CŨNG KHÔNG TỆ LẮM.”

“Lão Tiêu tính chờ con bé tốt nghiệp đại học cũng đưa ra nước ngoài học hai năm.”

“Bây giờ em ấy bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín, năm nay mới vừa học năm hai.”

Hai ba con không mẶn không nhạt mà trò chuyện, tuy rằng đề tài không quá thân cận, nhưng quan hệ lại vô tình có chuyển biến tốt đẹp, chỉ là Cố Nghiên Thu lại nghĩ tới một điểm đáng ngờ, con gái của tài xế cũ bao lớn, học ở đâu ba cô đều nhớ rõ, quyết không phải một người bạc tình bạc nghĩa, hoàn toàn trùng khớp với Cố Hòa vẫn trong ấn tượng của cô. Tuy trong hơn nửa năm nay Cố Hòa tựa hồ như đã biến thành một người hoàn toàn khác, nhưng sự thật rõ ràng không phải như vậy. Ông vẫn là người nhớ rõ cố nhân trước kia, ngẫu nhiên sẽ tỏ ra nhu tình với cô như một người cha hiền.

Chú Tiêu..... Đúng rồi, linh quang Cố Nghiên Thu đột nhiên chợt lóe, chú Tiêu theo ba cô lâu như vậy, lại là tài xế của Cố gia, có thể chú sẽ biết về chuyện của mẹ cô. Khi nghĩ tới ý niệm này, Cố Nghiên Thu cơ hồ kìm nén không được, muốn lập tức đi tìm chú Tiêu, ngón tay cô phải bóp chặt vào lòng bàn tay mới miễn cưỡng giúp cô duy trì trạng thái trấn định như mọi khi.

“Lần trước cậu ta còn nói.....” Nhưng biến hóa biểu tình của Cố Nghiên Thu không tránh được mắt Cố Hòa, Cố Hòa cất tiếng hỏi, “Con làm sao

vậy?”

“Không có gì.” Cố Nghiên Thu hơi hơi mỉm cười, “Ba, ba có số điện thoại chú Tiêu không?”

Biểu tình Cố Hòa cũng trong nháy mắt biến hóa trở nên vi diệu, “Con cần số điện thoại cậu ta làm gì?”

Cố Nghiên Thu thông dong trả lời: “Duyệt Vi cũng thích ăn tôm hùm đất, con tính nhờ chú Tiêu chuyển tới nhà, còn có nhạc phụ nhạc mẫu Lâm gia bên kia, nếu thích thì cũng đưa qua đó một ít.”

Nàng ở trong lòng xin lỗi mà nói: *Làm phiền Lâm tiểu thư, cho mượn tên em dùng một chút.*

Cố Hòa gật gật đầu, nói: “Ra vậy, đương nhiên rồi. Con giúp ta lấy điện thoại qua đây.”

Cố Nghiên Thu gần điện thoại của Cố Hòa hơn, cô khẽ vươn tay là có thể lấy được, Cố Hòa tiếp lấy di động, từ mục lục tìm ra dãy số của lão Tiêu, đưa tới trước mặt Cố Nghiên Thu, “Là số này, con lưu lại đi.”

Cố Nghiên Thu nhìn dãy số, trong lòng ngàn quân trăm vòng, sao ba cô lại sáng khoái như vậy? Ông không nghĩ tới cô sẽ đi hỏi chú Tiêu? Hay kỳ thật chú Tiêu cái gì cũng không biết? Hoặc do ông không làm chuyện gì có lỗi để phải sợ hãi?

Hai loại khả năng của vế sau, cô đều không muốn tìm ra câu trả lời.

Cố Nghiên Thu cất điện thoại lại, Cố Hòa cũng không để ý chút nào mà ném sang một bên một lần nữa, nói: “Con cùng hai vị gia trưởng Lâm gia ở chung thế nào? Bọn họ có khó xử con không?”

“Không có. Ba em ấy bởi vì công tác nên gặp không nhiều, mẹ em ấy thì gặp khá nhiều, là người rất tốt, đầu tuần còn mời con tới Lâm gia ăn cơm.” Cố Nghiên Thu nói, cảm giác không được tự nhiên đồng thời còn có điểm mới lạ, loại trải nghiệm bị ba hỏi đến chuyện kết hôn sau sinh, nếu đổi lại là người bình thường, thì đại khái sẽ vừa thẹn thùng vừa hạnh phúc đi.

Cô lặng yên rũ mi mắt một chút, nếu mẹ cô còn sống trên đời thì tốt rồi, trước khi lâm chung cũng không có thể nhìn thấy cô thành gia.

Cố Hòa nói: “Ba biết, con còn ở lại Lâm gia cả đêm.”

Cố Nghiên Thu: “!!!”

Cố Hòa hơi buồn cười, nói: “Ba thấy status của bà ấy, kể chuyện con gái Lâm gia tìm bàn chải đánh răng cho con, bà thông gia còn hỏi mọi người mua bàn chải chạy bằng điện nào thì tốt.”

Cố Nghiên Thu chỉ có số điện thoại bà Lâm, không có Weibo hay WeChat của bà, hoàn toàn không biết chuyện này, ngốc ngốc mà nhìn ba cô.

Ý niệm đầu tiên loáng qua trong đầu cô là khi Lâm Duyệt Vi nhìn thấy status ấy thì sẽ thế nào, có khi nào sẽ nổi giận đùng đùng, cùng mẹ nàng lý luận một phen, suy nghĩ này có vẻ phù hợp với tính cách nàng.

Cố Hòa vui mừng mà cười nói: “Vốn dĩ ta còn lo lắng, con bởi vì một số nguyên nhân khác mới cùng con gái Lâm gia kết hôn, bây giờ xem ra, con hạnh phúc như vậy thì tốt.” tinh quang nơi đáy mắt Cố Hòa chợt lướt qua, mẹ con trên trời có linh, cũng sẽ vì con mà cao hứng.

Cố Nghiên Thu vừa đảo mắt, Cố Hòa đã khôi phục thần sắc như thường, ông đứng lên, đi về phía trước: “Cùng ta tới thư phòng đi, ta có chính sự

muốn bàn giao cho con.”

***

Cố Phi Tuyền là một người bạn rợn, một tuần bảy ngày đều đi làm, chiều hôm nay Hạ Tùng Quân thật sự nhịn không được, lôi anh cùng bà đi dạo phố. Cố Phi Tuyền không thích đi dạo phố, nhưng là một hiếu tử, mẹ cũng đã mở miệng, đương nhiên cũng sẽ không từ chối. Anh giống đại đa số con trai, đi theo sau xách giỏ xách túi, cà thẻ trả tiền, Hạ Tùng Quân hỏi anh cái nào đẹp hơn, anh đều âm ự cho qua, mở miệng là muốn hết. Hạ Tùng Quân mắng anh hoang phí, Cố Phi Tuyền chỉ có thể hướng lên trời trợn trắng mắt.

Hai mẹ con ra cửa từ giữa trưa tới tận khi mặt trời ngã về tây, Cố Phi Tuyền lái xe vào cửa chính, liền thấy trong sân nhà đậu nhiều hơn một chiếc xe, lằng lằng lái xe đến sát bên cạnh một chiếc Maserati [3] màu trắng. [Xem ảnh 1](#)

[3] Ảnh minh họa – Xe mơ ước của Es chiếc rẻ nhất cũng hơn \$70,000 =))

Cố Phi Tuyền híp híp mắt, còn chưa kịp phát biểu ý kiến, mẹ anh Hạ Tùng Quân đã thay đổi sắc mặt trước: “Con tiểu kỹ nữ đó sao lại chạy tới đây?”

Cố Phi Tuyền nhú nhú mày, tuy rằng anh không thích Cố Nghiên Thu, nhưng cũng không đại biểu cho việc anh có thể tiếp nhận xưng hô như vậy, mấy năm nay Hạ Tùng Quân bị thờ ơ, bao nhiêu oán hận đều đổ lên người mẹ con Cố Nghiên Thu, nhưng bây giờ mẹ cô cũng đã chết, chỉ còn lại mình Cố Nghiên Thu.

Cố Phi Tuyền: “Mẹ chú ý tìm từ, cẩn thận bị Cố Hòa nghe thấy.”

Hạ Tùng Quân sợ Cố Hòa, vừa nghe lời này, lập tức ngậm miệng, giống

như Cố Hòa có thể từ đại sảnh xa mấy chục mét đột nhiên vụt ra vậy. Cố Phi Tuyền thấy bà như vậy, cảm thấy vừa đáng thương lại vừa buồn cười, đồng thời lại tận lực kìm nén sự chán ghét nơi đáy lòng.

Chẳng sợ người này là thân sinh mẫu thân của anh.

Cố Phi Tuyền xuống xe, cầm lấy túi lớn túi nhỏ ở sau xe ra đều xách ở trên tay, “Mẹ, đi đóng dùm cửa một chút.”

Hạ Tùng Quân đã đứng xa vài bước ở ngoài, hoa tai, vòng cổ, quần áo, túi xách không có món nào mà không phải là hàng hiệu, vô cùng có dáng vẻ phu nhân giàu có, bà kiêu căng mà vung tay, nói: “Không đi, con không tự đóng được à?”

Cố Phi Tuyền nhìn bà, dùng khuỷu tay móc lấy nắm cửa, nhưng không móc chắc, khiến một tiếng động lớn vang lên, Hạ Tùng Quân lại trách cứ anh nói: “Cửa xe hỏng thì sao thẳng quý? Con có bao nhiêu cửa để phá hả? Con cho rằng con là Cố Nghiên Thu ..... Sao? Con nhìn xe nó đi, rồi nhìn lại xe mình mà xem, nghèo kiệt xác.”

Cố Phi Tuyền nhịn hết nổi, đột nhiên nổ tung: “Tôi nghèo kiệt xác thì sao, tốt xấu gì cũng do tôi tự mình kiếm tiền mua! Người ta có cha tốt mẹ hiền, tôi không có!”

Hạ Tùng Quân chỉ vào anh: “Mày!”

Cố Phi Tuyền: “Tôi không cùng người khác đua đòi, là bởi vì tôi biết cân lượng của chính mình, bà có biết không? Bà không cần phải nói, trước kia tôi từng nhìn thấy mẹ của Cố Nghiên Thu, bà kém xa người ta, mặc vào long bào cũng không giống Thái Tử, bà thôi mơ hư vinh đi!”

“Ta hư vinh?” Hạ Tùng Quân bị anh làm cho ghen đến nói không ra lời,

đấm ngực dậm chân nói, “Ta đây đều là vì ai –“

“Vì chính bà.”

Cố Phi Tuyền lạnh lùng mà bỏ lại một câu, sải bước đi tới cửa.

“Mày đứng lại!”

Cố Phi Tuyền cũng không thềm dừng lại.

Hạ Tùng Quân quét nhìn người hầu kẻ hạ dò xét xung quanh một vòng, “Nhìn cái gì mà nhìn, còn không đi làm việc đi!” Nói xong bà dậm chân đuổi theo, “Cố Phi Tuyền, mày muốn tạo phản hả?”

Sau khi vào cửa Hạ Tùng Quân không muốn tiêu tan cũng phải tiêu tan, cùng Cố Phi Tuyền tiếp tục trình diễn tiết mục “Mẫu tử tử hiếu”, Cố Phi Tuyền đang nổi nóng, lười cùng bà phối hợp, sải bước lên lầu.

Cố Hòa thấy, hỏi: “Nó làm sao vậy?”

Hạ Tùng Quân cười nói: “Không có gì, vì dạo phố với em dạo đến không vui.”

Cố Hòa dừng một chút, tựa hồ như đang chịu đựng cái gì, nói: “Lần sau nếu nó không vui, tôi có thể đi với em, chỉ cần tôi rảnh.”

Hạ Tùng Quân ngây ngẩn cả người.

Một bên Cố Nghiên Thu cũng ngây ngẩn cả người, khó có thể tin mà nhìn Cố Hòa. Cô nắm chặt song quyền, rời khỏi phòng khách.

Sau một lúc lâu, Hạ Tùng Quân mới thật cẩn thận mà nói: “Anh nói thật

à?”

Cố Hòa hỏi lại: “Lời tôi nói có khi nào không phải thật?”

“Vậy ba mươi năm trước thì sao? Anh đã từng hứa với tôi những gì?” Hạ Tùng Quân hai mắt rưng rưng.

“Hết thảm là do tôi sai.” Cố Hòa rút khăn giấy giúp bà lau nước mắt, nhìn bà nói, “Nhưng bọn nhỏ vô tội, tôi không hy vọng Phi Tuyền biến thành công cụ trong tay em, thằng bé là một hảo haid tử.”

Cố Hòa nói: “Tôi sẽ bồi thường cho em.”

Hạ Tùng Quân tùy ý để người đàn ông trước mắt giúp bà lau khóe mắt, bi thương đầy cõi lòng mà nghĩ: *Quá muộn rồi, ông nợ tôi nhiều năm như vậy phải tính từ đâu chứ?*

***

Cố Nghiên Thu lên sân thượng lầu ba, ánh mắt đụng phải Cố Phi Tuyền đang quay lại nhìn cô.

Hai người đồng thời nhìn đi hướng khác, mỗi người một góc, nước giếng không phạm nước sông.

Dưới chân Cố Phi Tuyền có hai điếu thuốc đã hút xong, anh còn ở đó không ngừng hút, mắt nhìn ra rất xa, ánh mắt thâm trầm. Cố Nghiên Thu ngồi ở góc tường trên một chiếc ghế gấp, cô cũng xuất thần.

Cố Phi Tuyền lại dầm nát một điếu nữa, nghiêng đầu nhìn về phía cô gái trẻ tuổi trăm tính đến cơ hồ không hề tồn tại, trong lòng dâng lên một loại cảm giác kỳ diệu: Người này, là em gái cùng cha khác mẹ với anh.

Khi Cố Phi Tuyền không biết thân thế của mình, thì vẫn luôn ảo tưởng mình có một cô em gái, với khuôn mặt trắng trẻo, mái tóc mềm mại, sẽ ôm chân anh làm nũng kêu một tiếng anh hai, ôm ôm, chạy lại bên anh, kêu anh mua quà cho, thì anh sẽ nguyện ý đem hết thầy đều cho nàng.

Khi anh lớn hơn một chút, hiểu chuyện, mẹ anh nói cho anh biết, anh vốn có ba, nhưng lại có một người phụ nữ ác độc, đã đoạt đi người ba ấy, còn cùng ông hạ sinh một cô con gái. Có một ngày Hạ Tùng Quân cố ý dẫn anh tới ngôi trường quý tộc ấy, nhìn những bộ đồng phục sa hoa đắt tiền—— so với những bộ đồng phục của trường học bình thường bán sỉ ngoài chợ không biết đẹp hơn bao nhiêu lần, bản thân Cố Nghiên Thu cũng rất xinh đẹp, ở giữa đám người liếc mắt một cái thì có thể nhận ra cô. Khi đó Cố Nghiên Thu đã ra dáng lãnh đạo, bên người lúc nào cũng vây quanh bởi một đám bạn gia thế cũng ưu việt như cô.

Hạ Tùng Quân bắt anh phải quan sát đối phương, không ngừng nhắc đi nhắc lại bên tai anh: “Thấy không, nó là con gái của người phụ nữ bại hoại kia, con nhìn trường học sau lưng nó xem, con nhìn quần áo trên người nó xem, bạn bè của nó, tất cả vốn dĩ đều là của con.”

Một chiếc siêu xe ngừng trước cổng trường, một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn cao lớn bước xuống xe, Cố Nghiên Thu khi ấy còn học sơ trung nhìn đối phương tươi cười rạng rỡ, người đàn ông dứt kẹo đường cho cô, mặt đầy sủng nịch bế cô vào trong xe.

“Đó chính là ba con, tên ông ta là Cố Hòa, cũng là của con, vốn dĩ thuộc về con.”

“Bọn chúng đã đoạt đi mọi thứ của con! Con phải nhớ kỹ!”

Sau nhiều năm qua đi, Cố Phi Tuyền vẫn nhớ rõ Hạ Tùng Quân khi ấy,

trông mắt bà như muốn nổ tung, ngũ quan gần như méo mó, vô cùng đáng sợ, lời thề dường như bất biến không ngừng lặp đi lặp lại bên tai Cố Phi Tuyền.

“Con không cần người ba như vậy! Con không có ba!” Cố Phi Tuyền la lên một tiếng, vùng khỏi tay Hạ Tùng Quân, quay đầu bỏ chạy.

Hạ Tùng Quân đuổi theo anh, không thuận theo cũng không buông tha.

Khi Cố Phi Tuyền vào trung học Hạ Tùng Quân vẫn ngày qua ngày tẩy não anh, khiến anh thậm chí từng trộm theo dõi hai mẹ con Cố Nghiên Thu, muốn tìm kiếm thời cơ xuống tay gây bất lợi cho hai người, nhưng chưa lần nào hạ được quyết tâm.

Theo tuổi tác trưởng thành, Cố Phi Tuyền vào đại học, có lý tưởng của chính mình và sự nghiệp, dần dần xem chuyện này phai nhạt trong lòng, chỉ có Hạ Tùng Quân, trong nhiều năm qua vẫn như cứ bướng bỉnh và kiên trì, mỗi lần nhắc đến đều sẽ đông dài. Sau khi Cố phu nhân vừa qua đời, bà vậy mà lại vừa lòng tùy ý, nguyện gả vào Cố gia.

Cố Phi Tuyền luôn cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Nếu hỏi Cố Phi Tuyền có hận Cố Nghiên Thu hay không, thì anh hận, sau nhiều năm bị Hạ Tùng Quân tẩy não một cách vô tri vô giác, anh không thể dễ dàng nhốt xuống cái gai trong lòng này, nhưng nếu hỏi anh hận ở mức độ nào, thì không cao lắm.

Trung học, đại học, Cố Phi Tuyền từng nhìn thấy bà Cố từ xa vài lần, trong mắt anh bà là người phụ nữ tốt đẹp nhất, tuyệt đối không giống kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, lời Hạ Tùng Quân nói có vài phần thật vài phần giả, Cố Phi Tuyền đã không phân rõ được. Dù vậy, ân oán của thế hệ trước, không liên quan tới Cố Nghiên Thu.

Cố Phi Tuyền nhớ tới nguyện vọng khi còn nhỏ, không khỏi âm thầm đánh giá tướng mạo Cố Nghiên Thu, anh giống Cố Hòa, còn Cố Nghiên Thu thì giống mẹ nhiều hơn, nhưng Cố Phi Tuyền phát hiện lông mày và môi anh có vài phần tương tự cô.

Cố Phi Tuyền trong lòng nảy sinh vui sướng vài phần, rất mau bị mâu thuẫn đè xuống.

“Này.”

Tại Cố Nghiên Thu vừa động, nhìn nhìn trái phải, mới biết Cố Phi Tuyền đang kêu cô, nhưng cái đáp trả của cô khá đơn giản, cô chỉ nhướn mày, tỏ vẻ nghi vấn.

“Ba mẹ cô kết hôn năm nào?”

“.....”

Cố Nghiên Thu không đáp lại, Cố Phi Tuyền tự biên tự diễn: “Nếu tôi không nói sai, là hai mươi tám năm trước đi, năm thứ ba sau khi bọn họ kết hôn thì có cô.”

“Anh muốn nói gì?” Cố Nghiên Thu giọng có chút khàn, ngữ điệu trầm hơn so với ngày thường rất nhiều.

“Cô có biết năm nay tôi đã hai mươi tám tuổi không?”

Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm anh.

“Không cần nhìn tôi như vậy.” Cố Phi Tuyền xùy nói, “Lúc hai người bọn họ kết hôn tôi đã chào đời rồi.”

Cố Nghiên Thu mặt vô biểu tình.

“Cô không hề hoài nghi vì sao mẹ cô lại kết hôn với Cố Hòa sao? Khi đó mẹ cô có biết trên thế giới này đã có sự tồn tại của tôi rồi hay không? Mẹ tôi bảo, bà cùng Cố Hòa mới là lương tình tương duyệt, là mẹ cô cướp đi Cố Hòa, khiến ông ta bỏ-nhà-vứt-con.” bốn chữ cuối cùng Cố Phi Tuyền cơ hồ gần từng chữ một.

“Biến đi.” Cố Nghiên Thu giơ tay ném mẫu giấy gói kẹo trong tay vào mặt anh.

Cố Phi Tuyền nháy mắt, khiêu khích mà nhìn cô: “VẬY cô làm sao giải thích bây giờ ông ta gấp đến không chờ nổi mà đón hai mẹ con tôi về nhà, chẳng lẽ không phải bởi vì ông ta áy náy à?”

“Anh im đi.” Cố Nghiên Thu nắm chặt tay, lạnh lùng mà híp mắt nhìn anh.

“Đừng lừa mình dối người nữa Cố Nghiên Thu, cô cho rằng mẹ cô là người tốt gì chứ?”

“Tôi kêu anh im đi!” Cố Nghiên Thu rút cuộc đứng dậy, khớp xương trên năm ngón tay nơi lỏng, đánh một quyền thẳng vào mặt anh.

Cố Phi Tuyền bị cô đánh đến quay đầu đi, khóe miệng chảy ra một vệt máu, anh liếm liếm khóe môi, không để bụng mà nhún vai nói: “Tôi không đánh phụ nữ, cô muốn bốc hơi thì bốc hơi đi.”

Cố Phi Tuyền trào phúng mà cong khóe môi: “Bất quá tốt nhất nên hỏi người ba kia của cô, xem ông ta rốt cuộc đã làm chuyện trái với lương tâm gì.”

Cố Nghiên Thu đóng sầm cửa lại bỏ đi.

Cố Phi Tuyền nhìn bóng dáng cô, ánh mắt từ trào phúng chậm rãi trở nên nhu hoà.

Đi hỏi đi, tôi cũng muốn biết chân tướng năm đó đến tột cùng là gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Đây là tiểu ngọt văn, tui thề, là thật sự ngọt, không ngọt không lấy tiền (*° °*)

Chương 042: “Có muốn không?” – “. . . Muốn.”

Cố Phi Tuyền ở trên ban công hút xong cả hộp thuốc lá, dưới chân vườn đầy tàn thuốc.

Anh từ trong một góc tìm ra một cây chổi cùng đồ hốt rác, quét các đầu mẩu thuốc lá, rồi rời khỏi sân thượng.

Cố Nghiên Thu ở trong phòng mình bình tĩnh trong chốc lát, suy nghĩ một chút về manh mối cô đã biết, sau cơn thịnh nộ, cô đối với Cố Phi Tuyền mà nói tạm thời còn áp dụng thái độ hoài nghi, phải biết rằng Cố Phi Tuyền là

con trai của Hạ Tùng Quân, mà Hạ Tùng Quân lại là loại phụ nữ nghĩ mình có thể giấu được cảm xúc nhưng trên thực tế lại dễ dàng bị người nhìn thấu, tự phụ tự ti, Cố Nghiên Thu chưa từng xem Hạ Tùng Quân như đối thủ của mình. Nhưng Cố Phi Tuyền thì lại hoàn toàn ngược lại, trước khi vào Cổ gia Cố Phi Tuyền đã giúp một công ty có được chuyển biến tốt, ngoại trừ gia thế, điều kiện bản thân cũng xem như ưu việt so với bạn đồng trang lứa, tính cách cũng có chút di truyền từ Cố Hòa, thường xuyên khiến cô không biết đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Nếu không phải Cố Hòa không có ý muốn bồi dưỡng Cố Phi Tuyền — Cố Hòa đã từng nói với cô như vậy, Cố Nghiên Thu ở Cổ gia chắc chắn sẽ càng thêm khó chịu.

Những lời Cố Phi Tuyền nói với cô trên sân thượng rất cuộc là có ý gì? Người mất làm lớn, anh rõ ràng cố tình chọc giận cô, hơn phân nửa là vì muốn ly gián quan hệ giữa cô và Cố Hòa. Cố Nghiên Thu nguyện ý suy nghĩ trên phương diện này, nhưng sự thật không phải cô muốn phủ nhận là có thể phủ nhận được.

Thời gian Cố Hòa cùng mẹ Cố Nghiên Thu kết hôn, là sự thật, chính là vào hai mươi tám năm trước, lúc ấy Cố Phi Tuyền xác thật đã chào đời. Như vậy mẹ cô rất cuộc có biết Cố Hòa đã có một người con trai hay không? Cố Hòa vì sao vẫn muốn cưới mẹ cô, mấy năm nay kiên điệp tình thâm, không giống giả dối.

Cố Hòa bởi vì áy náy nên mới cưới Hạ Tùng Quân sao? Khi Cố Hòa kết hôn Hạ Tùng Quân đang làm gì và ở đâu?

Cố Nghiên Thu đề đề lên huyết Thái Dương, thoáng nhìn ra sắc trời âm trầm bên ngoài cửa sổ, bóng cây mônợ lung, phảng phất như ở nơi nào đó ngoài kia có một con dã thú đang ngủ đông đã lâu, trước sau vẫn lặng im mà dõi theo cô, chờ một cơ hội thích hợp xuất hiện, quật ngã cô, cắn nuốt

tất cả mọi thứ thuộc về cô.

“Ăn cơm Nghiên Thu.” Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Cố Nghiên Thu thu tầm mắt về.

Người gõ cửa chính là bảo mẫu của Cố gia, bà đã ở nhà cô rất nhiều năm.

“Dạ.”

Khi Cố Nghiên Thu mở cửa, thì thấy bà đang lên lầu ba, phỏng chừng sẽ đi kêu Cố Phi Tuyền. Cố Nghiên Thu ở cửa cầu thang nhìn thoáng qua, nghe thấy tiếng Cố Phi Tuyền nhắc chân đi xuống lầu.

Cố Hòa cùng Hạ Tùng Quân đã ngồi vào bàn ăn trước, bởi vì câu nói vừa rồi của Cố Hòa mà Cố Nghiên Thu nảy sinh hiềm khích với ông, ngồi cách xa ông một chút, Cố Hòa thấy thế chỉ có thể ở trong lòng thở dài. Cố Phi Tuyền cùng mẹ anh cũng vậy, thành ra cơ duyên xảo hợp mà hai người Cố Nghiên Thu và Cố Phi Tuyền ngồi gần nhau hơn.

Hai người không hề dùng ánh mắt giao lưu, dì giúp việc bưng mấy mâm tôm hùm lên, tách ra đặt ở bốn vị trí trước mặt. Cố Hòa nói: “Tất cả ăn cơm đi.”

Hạ Tùng Quân đeo bao tay lấy một con tôm hùm, dùng kim bẻ, bỏ lên trên đĩa, ngón tay linh hoạt mà lột ra một con tôm hoàn chỉnh, chấm dấm, tay nâng lên, nửa đường thì dừng lại, bỏ vào một chiếc mâm trước mặt Cố Hòa.

Khi Cố Hòa ăn, vết chân chim hai bên mép khắc càng thêm sâu.

Hạ Tùng Quân cũng lột một con cho con trai, khi Cố Phi Tuyền cúi đầu dư quang nơi khóe mắt không chút để ý đảo qua chỗ Cố Nghiên Thu, cô đang thất thần mà dùng chiếc đũa bóc xác tôm, nhưng vỏ tôm khá khó lột, hơn

nửa ngày cũng không lột ra một con hoàn chỉnh.

Trước kia đều do Cố Hòa lột cho cô ăn, nhìn cảnh tượng trước mắt, cô cũng thật khó nuốt trôi.

Chiếc đĩa trước mặt đột nhiên xuất hiện thêm một khối thịt tôm trắng nuốt no đủ.

Cố Nghiên Thu nâng mắt, trên tay Cố Hòa vẫn đeo bao tay dùng một lần, ôn hòa nói: “Ăn đi.”

Cố Phi Tuyền nắm chặt chiếc đĩa trong tay, nhắc nhở chính mình đừng nhìn bất luận cái gì ngoại trừ đồ ăn trước mặt.

“Phi Tuyền, con cũng ăn đi.”

Cố Hòa đối xử bình đẳng mà lột một con cho Cố Phi Tuyền.

Ông thậm chí không quên Hạ Tùng Quân.

Người ngoài nhìn vào, hẳn sẽ nghĩ đây là một nhà bốn người hòa hợp, chỉ có những người trong cuộc mới biết, tình cảnh này có bao nhiêu quỷ dị. Cố Nghiên Thu buông chiếc đĩa, đứng lên: “Con ăn no rồi, mọi người thông thả dùng.”

Cô nhìn ba vị đang ngồi gật gật đầu, xoay người lên lầu.

Khối thịt tôm kia vẫn còn chưa động.

Hạ Tùng Quân ra vẻ lo lắng nói: “Nghiên Thu làm sao vậy? Sao có thể không ăn gì chứ? Dì Trương, bà nhanh đưa chút đồ ăn lên phòng cho Nghiên Thu.”

Dì Trương nhìn Cố Hòa, không hề nhúc nhích.

Hạ Tùng Quân không khỏi oán hận, ai cũng nghĩ ở trong cái nhà này bà là đương gia chủ mẫu, nhưng trên thực tế người hầu trong nhà, bao gồm cả dì phụ bếp, cũng chưa từng xem bà như chủ nhân!

Cố Hòa lắc đầu nói: “Cứ để con bé đi, bà dọn tôm trên bàn, tối nay nếu con bé xuống lầu thì hâm nóng lại.”

Dì Trương: “Dạ ông chủ.”

Dứt lời bà bưng chỗ tôm hùm trên đĩa của Cố Nghiên Thu đi.

“Phi Tuyền.”

“Ba.” Cố Phi Tuyền ngẩng đầu.

“Công việc của con làm có quen không?”

“Quen, có hai hạng mục sắp kết thúc, bây giờ còn có hạng mục mới đang bàn.” Nói đến công tác tinh thần diện mạo Cố Phi Tuyền đều bất đồng, anh muốn tiếp tục nói tiếp, nhưng biểu tình Cố Hòa lại không giống như muốn cùng anh bàn.

Cố Phi Tuyền xem mặt đoán ý, hỏi: “Ba có gì phân phó sao?”

Cố Hòa hỏi anh: “Con nguyện ý đến tổng công ty không?”

Cố Phi Tuyền chậm rãi nhíu mi một chút: “Chuyện này.....” Công ty con này mới vừa vào quỹ đạo, trước mắt còn đang phát triển, sao đột nhiên lại bị điều đến tổng công ty?

Hạ Tùng Quân cùng Cố Phi Tuyền cách khá xa, không có biện pháp ở phía dưới bàn nhắc nhở, dưới góc độ Cố Hòa không nhìn thấy điên cuồng đưa mắt ra hiệu: Mau đồng ý mau đồng ý.

Trong lòng Cố Phi Tuyền xẹt qua một tia nghi vấn, trả lời: “Con muốn làm cho xong hai hạng mục này, đều do con tự mình chạy, bên phía đối tác cũng chỉ biết con. Những giao tiếp khác cũng yêu cầu một đoạn thời gian.”

“Con cần bao lâu?”

“Ít nhất một tháng.”

“Ừm, cũng được.”

Hai cha con đối thoại đơn giản, tràn ngập xa lạ. Mí mắt Hạ Tùng Quân nháy đến cay, Cố Phi Tuyền cũng không thèm liếc nhìn bà một cái.

Dùng xong cơm chiều, Hạ Tùng Quân vào phòng Cố Phi Tuyền, nước miếng văng khắp nơi, mắng anh một trận.

“Con có phải bị mỡ heo che tâm rồi hay không a? Tuổi còn trẻ mà đã hồ đồ, ba con cho con tới tổng công ty, con còn muốn kéo thêm một tháng, nếu ông ấy đồng ý thì phải làm sao bây giờ? Thái độ con như vậy chộc giận ông ấy thì phải làm sao bây giờ?”

Hạ Tùng Quân ngón tay chộc lên đầu anh, “Con, con sớm hay muộn sẽ có một ngày chộc tức chết ta.”

Cố Phi Tuyền thực hiện nghĩa vụ giải thích, ngữ điệu không có bất luận xao động nào: “Con không phải đã nói lý do trên bàn cơm rồi sao? Hạng mục con vẫn chưa làm xong, chủ đầu tư của hai hạng mục chỉ nhận con, đối

những người khác đều không được, mẹ muốn con làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bỏ mặc hạng mục vất vả gần nửa năm mới hoàn thành, cứ như thế tới tổng công ty? Đến lúc đó bộ tài vụ báo cáo hăng quý khó coi, tổng công ty giáng chức con, đến lúc đó mẹ mới vui về à?”

Cố Phi Tuyền nói: “Cố Hòa là thương nhân, không có thương nhân nào không coi trọng ích lợi, nếu ông ta không thấy giá trị của con, ông sẽ còn trọng dụng con sao?” Cố Phi Tuyền có một câu nói ở trong lòng chưa nói ra: Mẹ cho rằng ông ta là hôn quân cổ đại sao? Bởi vì sủng ái một nữ nhân nào đó mà sẽ lập hài tử của nàng thành Thái Tử, cho dù như thế đi chăng nữa, mẹ cũng chưa chắc là người được sủng ái kia.

Nhưng lời này không thể nói, nếu nói Hạ Tùng Quân chắc chắn sẽ vả anh.

Cố Phi Tuyền nói: “Mẹ, mẹ có thể thôi không phân biệt xanh đỏ đen trắng đã mắng con không? Con làm thế nào tự có đạo lý của con, con không phải con nít, con có chùng mực.”

Hạ Tùng Quân hơn phân nửa cũng nghe hiểu, đuối lý, nhưng bà tuyệt đối sẽ không để khí thế của con trai hơn hẳn mình, cường từ đoạt lí nói: “Mẹ là mẹ con, giáo huấn có hai câu thì sao chứ?!”

..... *Lại tới nữa.*

Cố Phi Tuyền xin lỗi, dỗ người đi rồi, mới nằm ở trên giường cân nhắc xem mục đích Cố Hòa điều anh tới tổng công ty là gì, rồi sẽ cho anh nắm chức vụ gì.

***

Con mèo ngồi xổm dưới bóng cây trong hoa viên, phát ra tiếng kêu meo meo rất nhỏ.

Cố Nghiên Thu xuyên thấu qua lưới cửa sổ nhìn bóng dáng trong bóng đêm kia, thình lình tiếng đập cửa vang lên, cô quay đầu nhìn lại, hỏi: “Ai?”

“Là ba.” Là Cố Hòa.

Cố Nghiên Thu đứng dậy đi mở cửa, quay đầu lại nhìn thoáng qua xuống lầu, con mèo không biết lưu lạc từ đâu tới đã không thấy tăm hơi.

Mới vừa kéo cửa ra Cố Nghiên Thu đã nghe thấy một cổ hương khí quen thuộc, Cố Hòa đang nâng đĩa tôm hùm cô chưa đựng ban nãy trên tay, nhướn mày cười nói: “Không cho ta vào sao?”

Cố Nghiên Thu tránh sang một bên, Cố Hòa bưng tôm hùm đặt lên bàn, kéo một chiếc ghế sang, phúi phúi rồi ngồi xuống, nhìn Cố Nghiên Thu nói: “Lại đây, ba ba lột tôm hùm cho con, buổi tối cũng chưa thấy con ăn chút gì.”

Cố Nghiên Thu do dự một chút, ngồi xuống.

Cố Nghiên Thu không thích chua, cũng không thích nước chấm kỳ kỳ quái quái. Cố Hòa không mang bao tay, dùng tay không giúp cô bóc vỏ tôm hùm, tay nghề ông thành thạo, chưa tới ba giây đã lột xong hoàn chỉnh một con, Cố Nghiên Thu muốn dùng tay đón lấy, Cố Hòa tránh tay của cô, trực tiếp đưa đến bên miệng cô.

“Sao lại thấy xa lạ với ba?”

Cố Nghiên Thu ngậm lấy tôm hùm, tiện thể cắn một ngụm trên ngón tay Cố Hòa, đôi mắt phượng trừng trừng nhìn ông.

Cố Hòa lộ ra thần sắc nhớ lại chuyện cũ, cười nói: “Ánh mắt con lúc này

thật giống trước kia mỗi khi ta lấy hết kẹo bánh của con.”

“Ba đã có vợ mới con trai, vì sao còn muốn tới chỗ con làm gì?” Cố Nghiên Thu luôn có thể nhẫn, nhưng ở trước mặt Cố Hòa cô lại luôn để lộ oán giận, “Có đôi khi ba làm con cảm thấy ba không thay đổi, có đôi khi lại cảm thấy rất xa lạ.”

Cố Hòa rũ mắt, dùng ngón tay vẫn còn lưu lại vết cắn tiếp tục giúp cô bóc tôm, “Dù cho con thấy gì đi chăng nữa. Cố gia vĩnh viễn là nhà của con, ta cũng vĩnh viễn là ba ba của con.”

Ta đối với mẹ con trước nay chưa từng thay đổi.

“Vậy ba vì sao lại phải cưới Hạ Tùng Quân, còn phải đón con trai bà ấy về nhà?” Cố Nghiên Thu không nhớ rõ đã là lần thứ mấy cô hỏi vấn đề này, mỗi một lần, mỗi một lần, Cố Hòa đều dùng trầm mặc để đáp lại.

“Trước khi mẹ kết hôn với ba có biết ba đã có con trai không? Nếu không biết ba vì sao phải gạt bà ấy, nếu biết vì sao bà ấy lại đồng ý?”

“Cố Phi Tuyền nói mẹ của con là kẻ thứ ba.” Nói đến ba chữ cuối cùng khó nghe ấy Cố Nghiên Thu tiêu phí sức lực rất lớn, thay đi đổi lại, dùng ngữ khí lạnh băng chất vấn Cố Hòa, “Mẹ có phải không?”

Cơ bắp trên khuôn mặt Cố Hòa run rẩy, ông nâng đôi mắt lên, rốt cuộc không thể trầm mặc thêm nữa, ngữ khí kích động phủ nhận: “Mẹ con không phải!”

“Vậy thì là gì?”

Cố Hòa thất thố trong chốc lát, điều chỉnh trạng thái, nói: “Ăn tôm hùm đi, bằng không buổi tối sẽ đói bụng.”

“Ăn xong ba sẽ nói sao?”

“Ừm.”

Cố Nghiên Thu nâng tay.

Hai bố con đi vào toilet rửa tay xong, Cố Nghiên Thu ở cửa toilet gấp đến không chờ nổi nói: “Ba có thể nói.”

“Để ba dọn khay.”

Cố Nghiên Thu nhắm mắt theo đuôi đi ở phía sau ông, giống như sợ Cố Hòa sẽ chạy mất. Cố Hòa thong thả ung dung mà lau khô chiếc ghế bị dính nước tôm, xuống lầu rửa sạch khay.

Cuối cùng kêu Cố Nghiên Thu vào thư phòng, Cố Nghiên Thu từ chính miệng Cố Hòa biết được sự thật xảy ra hơn ba mươi năm trước.

“Ba mươi mốt, ba mươi hai năm trước, khi đó ta còn là một sinh viên năm tư, trước khi tốt nghiệp, ta đã quen mẹ của Phi Tuyền, bà ấy đã tỏ tình với ta, bà ấy là em gái của một vị giáo sư trong trường. Khi đó ta còn trẻ tuổi, trong lòng giống như một rừng cây bị thiêu đốt, cũng chưa từng có mối tình nào, vừa được thổ lộ ta bèn đáp ứng. Thời gian đầu quả là những ngày tháng tươi đẹp, bà ấy rất ôn nhu, lúc nào cũng thuận theo ta, ta cho rằng đời này hẳn cứ như thế mà trôi qua, ta sẽ cùng bà ấy kết hôn, sinh con, bên nhau cả đời.”

Cố Hòa kể một câu chuyện xưa, vừa chân thật lại vừa hoang đường.

Sau khi tốt nghiệp Cố Hòa cùng mấy anh em đầu tư vào gây dựng sự nghiệp trước đà phát triển kinh tế, Hạ Tùng Quân ở nhà nội trợ, lúc nào

cũng ở hậu phương ủng hộ ông, hai người đều cho rằng đây chính là kết cục đại viên mãn, Hạ Tùng Quân chỉ còn chờ mình tốt nghiệp thì Cố Hòa liền sẽ về vang nghênh đón bà qua cửa. Nhưng người định không bằng trời định, năm thứ tư đại học của Hạ Tùng Quân, Cố Hòa đã quen biết mẹ của Cố Nghiên Thu.

“Nàng thật xinh đẹp, xinh đẹp đến khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy nàng đều thần hồn điên đảo. Khi đó nàng cũng giống như con bây giờ, luôn cầm một chuỗi Phật châu trên tay quanh năm suốt tháng, nhìn người nhẹ nhàng, nói chuyện cũng nhẹ nhàng, giống như câu chuyện cổ tích đầy bí ẩn rất dài rất dài, khiến người yêu nàng không tự kìm hãm được muốn đọc hiểu.”

Cố Hòa di tình biệt luyện, ông không oán không hối mà chạy theo mẹ của Cố Nghiên Thu, sau khi tốt nghiệp đại học, thứ Hạ Tùng Quân chờ được không phải năm chữ “*Chúng ta kết hôn đi*”, mà là “*Chia tay đi, xin lỗi.*”

Khi đó Cố Hòa không biết, Hạ Tùng Quân đã có con với ông.

“Mẹ con ngay từ đầu vẫn luôn cùng ta duy trì khoảng cách, nàng không thích bất kỳ ai, đối với ai cũng đều đối xử bình đẳng, đặc biệt là sau khi nàng biết ta đã có bạn gái, càng tránh ta như hồng thủy mãnh thú. Sau khi ta chia tay với mẹ của Phi Tuyền, không ngừng theo đuổi nàng mới chịu đáp ứng cùng ta kết hôn.”

“Nàng không phải kẻ thứ ba, mẹ của tiểu Phi cũng không sai, người sai từ đầu đến cuối vẫn luôn là ta.”

Cố Hòa nói: “Con muốn trách thì trách ta đi.”

Cố Phi Tuyền nói không có sai, Cố Hòa di tình biệt luyện, gián tiếp làm ra chuyện bỏ nhà vứt con. Cố Nghiên Thu lạnh lùng mà nhìn ông, đây là

người ba cô vẫn luôn sùng kính nhiều năm qua.

Cố Nghiên Thu nắm chặt tay.

“Người khiến con quá thất vọng rồi, ba.”

Cố Hòa đau đớn đến nhắm mắt lại, nghe được tiếng đóng cửa của thư phòng vang lên.

Ông bước đến bên cửa sổ, không bao lâu sau một mảnh sân sáng lên vì đèn ô tô, tiếng động cơ của chiếc Maserati màu trắng nổ vang, rời khỏi cổng lớn Cố Trạch. Cố Hòa một tay chống lên bệ cửa sổ, nhìn theo xe Cố Nghiên Thu rời đi.

Thật lâu sau, ông giống như không còn hô hấp nổi, lồng ngực kịch liệt mà đập phồng vài cái, chống từng bước, đỡ lấy bàn sách khom lưng ho khan.

Ông vừa ho khan vừa tìm kiếm lung tung trên bàn sách, rốt cuộc rút ra một tờ khăn giấy, che lên miệng mũi, giảm tiếng ho đến mức thấp nhất. Chờ hơi không chế được, ông dùng chiếc di động trên bàn gỗ ra một chuỗi dãy số.

Vang lên vài tiếng, có người tiếp máy.

“Lão Tiêu, khụ khụ khụ.”

“Sao lại ho nghiêm trọng như vậy? Đã đi bệnh viện chưa?” Lão Tiêu — Tài xế cũ của Cố gia vội vàng hỏi.

“Đi rồi, khụ khụ, không có vấn đề gì.”

“Sao lại gọi điện thoại cho tôi, giữa trưa không phải đã gọi rồi sao?”

“Tôi không thể tiếp tục giấu Nghiên Thu được nữa.” Cổ Hòa vỗ tay lên yết hầu, mãi cho đến ngực, sau khi thuận khí, nói, “Tôi đoán mấy ngày nữa con bé sẽ tới tìm cậu, những lời tôi nói với cậu, cậu vẫn còn nhớ chứ?”

“Nhớ rõ nhớ rõ.”

“Hãy nói theo những gì tôi chỉ cậu.”

“Chỉ là..... Ông chủ rõ ràng không phải.....”

“Cậu chỉ cần làm theo lời tôi nói, vạch trần chuyện cũ nhiều năm trước có ích lợi gì chứ?”

Lão Tiêu thở dài.

“Làm phiền cậu.”

“Phiền gì đâu ạ, lúc trước nếu không có ông chủ, tôi đã sớm chết đói, làm gì được như bây giờ.”

“Có rảnh thì tới Yến Ninh, hai chúng ta lại uống xoàng mấy chén.”

“Dạ.”

“Cậu ở bên gia đình đi, bây giờ không phải nghỉ hè sao, con cái ở nhà, thì hãy ở bên con bé nhiều một chút.”

“Aizzz, nó còn lười ở bên tôi, bây giờ con cái lớn hết rồi, còn có máy tính di động, nhìn cũng không thèm nhìn mấy người già này lấy một lần.”

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, Cổ Hòa mới cúp điện thoại.

Ông che khăn giấy ho thêm một lát, khóa cửa thư phòng lại, kiểm tra kỹ mấy lần mới quay người, lấy một chiếc thang ra, leo lên nơi cao nhất của kệ sách trong phòng, ôm mấy quyển sách xuống.

Mấy quyển sách ấy được đóng trong một chiếc hộp lớn, phần gáy của chiếc hộp in bốn chữ Bách Khoa Toàn Thư, Cổ Hòa thối thối lớp bụi phía trên, ngón tay chậm rãi mở chiếc hộp ra, bên trong cất giấu không phải Bách Khoa Toàn Thư, mà là từng quyển từng quyển kinh chép tay, Cổ Hòa lấy từ trong ngăn kéo ra bao tay mang vào, thật cẩn thận mà mở quyển trên cùng ra, chữ viết bên trong thanh tuyến xinh đẹp nho nhã, rõ ràng là nét bút của nữ tử.

Hóa ra di vật mẹ Cổ Nghiên Thu để lại, cũng không hề bị vứt bỏ, tất cả đều được ông bí mật dấu đi!

***

Cổ Nghiên Thu tăng tốc độ xe tới cực hạn, nếu không phải cô biết trên con đường này rất ít khi có người qua lại, lại không có camera theo dõi, thì bằng lái ngày mai chắc chắn sẽ bị tịch thu.

Cứ chạy như vậy một lát, cô chậm rãi buông chân ga, ngừng xe ở ven đường, gục mặt vào tay lái.

***

Vân khí của Lâm Duyệt Vi rất tốt, trực tiếp được một chỉ đạo sư chọn, nghe nói chỉ đạo sư vì chuyện này đã cùng công ty chế tác bàn rất lâu, hai bên đều muốn nàng. Vị chỉ đạo sư này từ một ảnh hậu nổi danh công không biết bao nhiêu giải thưởng lớn nhỏ quốc tế quốc nội, sau đó thì hừng hực khí thế tự mở studio của mình, bản thân cô cũng công khai mình đồng tính, có người yêu đã lâu, cũng là người trong giới giải trí, sau khi hôn nhân đồng

tính được hợp pháp hóa cô đã cùng người ấy đi lãnh giấy hôn thú, cao hứng khoe trên Weibo, từng gây xôn xao dư luận một thời.

Đại đa số các công ty giải trí đều mở ở Yến Ninh, cho nên Lâm Duyệt Vi chỉ ở lại thành phố S thêm mấy ngày, sau khi xử lý thủ tục tương quan công việc thì phải quay lại Yến Ninh, trở thành nghệ sĩ ký hợp đồng với ảnh hậu nổi tiếng, mắt thường có thể thấy được tiền đồ vô lượng.

Thiệu Nhã Tư không có vận khí tốt như Lâm Duyệt Vi, nhưng cũng không kém, nàng được một vị chỉ đạo sư khác dẫn dắt, tám người còn lại cũng có hướng đi khác nhau, chỗ này không còn đáng để ở lại nữa.

Lâm Duyệt Vi vừa hoàn thành công việc tổ tiết mục giao cho nàng — người đều phải đi rồi, có thể áp bức chút nào thì hay chút ấy, Lâm Duyệt Vi cũng không tính toán chi li, dù sao chỉ có mấy ngày, muốn vui đập nàng thì cứ vui đập. Hơn nữa công ty phía sau tiết mục tổ, có lòng biến một tiết mục nhỏ thành tiết mục lớn, bây giờ đã có hiệu quả bước đầu, tương lai ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, chịu một chút áp bức cũng đỡ hơn so với gây thù chuốc oán vì hiếu thắng.

Suốt cả một buổi trưa thêm cả đêm mang giày cao gót, gót Lâm Duyệt Vi bị ma sát đến khó chịu, lúc quay về khách sạn mới thấy, lớp da ở phía sau đã sớm bung ra, chảy không ít máu. Lâm Duyệt Vi không để ý, về tới khách sạn cũng không để ý, nàng kéo dép lê vào phòng tắm, chỉnh nước ấm, vừa rửa vừa cắn răng. Rồi dùng khăn giấy lau sơ, gọi điện thoại hỏi quầy lễ tân sinh xin một ít băng keo cá nhân.

Nàng ngồi xuống, nhìn gót chân, rồi lơ đãng quét tới chỗ ngón trỏ tay trái, vết cắt nhỏ hôm nọ đã kết vảy, rất nhanh sẽ tróc ra, không để lại dấu vết gì.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới Cố Nghiên Thu, hôm ấy cô từng ngồi xổm trước mắt nàng, nắm lấy tay nàng, như lâm đại địch, thật cẩn thận mà giúp nàng

bôi thuốc. “Như lâm đại địch” là nàng muốn tả thêm, tả thêm như vậy sẽ khiến nàng vui vẻ hơn một chút.

Còn có..... Nàng nhẹ nhấp cánh môi, no đủ, mềm mại.

Lâm Duyệt Vi nuốt nuốt nước miếng, nhìn trái nhìn phải, rồi nhắm mắt lại.

Dù sao cũng không có ai, nên nàng ảo tưởng một chút, sẽ không có ai biết đâu.

“Nam mô hắc ra đất na đa ra dạ da, Nam mô a rị da, Bà lô yết đế thước bát ra da.....”

Một tràng tiếng tụng niệm kinh 《 Đại Bi Chú 》 đột ngột mà vang lên trong phòng, Lâm Duyệt Vi đột nhiên mở mắt ra, bật thốt lên: “Phật Tổ con sai rồi.”

Phật Tổ không hiện thân, nhưng di động của nàng thì lại vang lên.

Lâm Duyệt Vi nghe xong vài câu, còn chưa phản ứng lại kịp, đã nghe thấy tiếng di động cứ không ngừng rung lên, lúc nàng mới về phòng đã ném di động lên đầu giường, vừa thấy hiển thị điện báo nàng chột nhớ ra.

Àh, đây là nhạc chuông nàng cài đặt dành riêng cho Cố Nghiên Thu, mém tí quên mất.

Esley: *Trời má nội để nhạc chuông của Cố tỷ là tiếng tụng kinh mới sợ chứ =)))))) Ai đoán tên Cố tỷ trong danh bạ là “Phật Tổ” thì chắc đúng rồi đó =))*

Sao Cố Nghiên Thu lại gọi điện thoại cho mình? Buổi sáng không phải mới vừa gọi rồi sao?

Chẳng lẽ cô cảm ứng được ý nghĩ “dơ bẩn” của nàng? Không đến mức thế đi?

Mặc dù không tin, nhưng lúc Lâm Duyệt Vi tiếp điện thoại cũng có chút chột dạ, “Cố tiểu thư, khuya rồi gọi em có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Cố Nghiên Thu phát hiện lúc cô xuất thần thế mà lại gọi điện thoại cho Lâm Duyệt Vi.

“Vây..... Lại gọi lộn số?”

“Không phải.”

“Àh...”

Không biết có phải do ảo giác hay không, mà nàng cảm giác hình như giọng Cố Nghiên Thu có chút khàn khàn, giống như đang cố kìm nén một loại cảm xúc nào đó.

“Em đang làm gì?” Cố Nghiên Thu tung ra câu đầu tiên.

Cô dựa vào lưng ghế, kéo cửa kính xe xuống, ánh mắt nhìn đi rất xa, nhìn theo phương hướng này, chính là thành phố S, nơi đang có Lâm Duyệt Vi.

Em đang suy nghĩ một số chuyện kỳ kỳ quái quái.

Lâm Duyệt Vi đương nhiên không thể nói thật, nàng đường hoàng mà nói: “Em đang luyện kỹ thuật diễn.” Năng lực ảo tưởng cũng chẳng khác luyện kỹ thuật diễn là bao, không thể ảo tưởng thì không thể nhập vai.

“Lâm tiểu thư rất chịu khó, tương lai nhất định sẽ toại thành ước nguyện.”

Lâm Duyệt Vi bất chợt nói: “Chúng ta nói chuyện thế này, đặc biệt giống mỗi khi ăn tết ba mẹ lô em ra ngoài chúc tết, lời chị nói cứ y như mấy dì mấy cô mấy chú mấy bác khen em.”

“VẬY sao?” Cố Nghiên Thu nói, “VẬY nếu muốn khen bạn đồng trang lứa thì phải khen như thế nào?”

Lâm Duyệt Vi còn chưa kịp mở miệng, Cố Nghiên Thu đã mỉm cười nói: “Em rất xinh đẹp, em rất đáng yêu, rất thông minh, hay là em rất..... quyến rũ?” Giọng nói trầm thấp thoát ra khỏi cổ họng cô, xuyên qua loa điện thoại, giống như lời nói dịu dàng nỉ non thật gần bên tai Lâm Duyệt Vi.

Trái tim Lâm Duyệt Vi lập tức nhảy lồi một nhịp.

Cố Nghiên Thu lại dùng ngữ khí bình thường hỏi nàng: “Không biết Lâm tiểu thư thích lời khen nào?”

“Tất cả đều không thích!” Lâm Duyệt Vi đột nhiên cả giận nói, *trái tim chết tiệt của nàng vậy mà không biết cố gắng.*

“VẬY em thích cái gì?”

“Em thích cái gì chị liền cho em cái đó sao?”

“Đương nhiên.”

“Bao gồm cả chị?”

Khi Lâm Duyệt Vi buột miệng thốt ra, cả hai người đều sững sốt một chút.

Cố Nghiên Thu: “Chị.....”

Lâm Duyệt Vi ngắt lời cô: “Em nhầm, nên nói là, bao gồm món đồ chị thích nhất sao?”

Cố Nghiên Thu chầm chước một chút, nói: “Vậy phải xem là gì?”

“Tỷ như Phật châu trên tay chị.”

“Vậy thì không được.”

“Chị xem.” kỳ thật Lâm Duyệt Vi đang hoảng đến không biết làm gì, quý mới biết vì sao nàng lại nói mấy chữ đó ra, trong đầu một mảnh hỗn loạn, bây giờ phải dựa vào bản năng thuần túy để tán gẫu.

“Chị còn những chuỗi khác, có thể tặng em một chuỗi, được làm từ gỗ cây tiểu diệp tử đàn, mặt trên có kinh văn chị tự khắc, em có muốn không?”

Không muốn!

Lâm Duyệt Vi trong lòng hò hét, nhưng lời nói đến bên miệng lại ma xui quỷ khiến thế nào bị lược mất chữ “Không” còn duy một chữ, “..... Muốn.”

“Ngày mốt chị sẽ mang tới cho em.”

“Ngày ngày ngày ngày mốt?” Lâm Duyệt Vi đột nhiên nói lắp.

Sao mau vậy?

“Không phải đã nói với em rồi sao?”

“À ờ nói..... rồi.”

“Sao Lâm tiểu thư lại kinh ngạc như thế?”

“Không có, em vừa mới thấy một con gián, nên bị dọa.” Lâm Duyệt Vi há mồm nói dối, một chút do dự cũng chẳng còn.

“Bây giờ con gián còn ở đó không?”

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm sàn nhà sạch sẽ trước mặt, mặt không đổi sắc nói: “Còn, đang ở góc tường bò tới bò lui, chị sợ gián sao?”

“Chị còn may.”

“Gián ở phía nam đặc biệt to, còn có cánh, nhiều khi sẽ bay, chị xem ảnh trên mạng chưa?”

“..... Chưa.”

“Để em share cho chị xem, hình ảnh chắc không gửi qua MMS được, Weibo của chị là gì?”

Esley: Chị rất tình và đẹp trai =)) dùng con gián để xin Weibo một cách điệu nghệ. =))

“.....” Cố Nghiên Thu bị thao tác mãnh liệt như hổ vồ của Lâm Duyệt Vi làm cho sợ ngây người.

Lâm Duyệt Vi tim đập như trống, tâm nói nếu Cố Nghiên Thu không cho, nàng sẽ tự xem như mình chưa từng nói những lời này. Một giây đồng hồ qua đi, hai giây qua đi, ba giây đồng hồ qua đi, năm giây mười giây, đáp lại nàng chỉ có trầm mặc.

Quả nhiên, Cố Nghiên Thu vẫn tuân thủ ước định lúc trước, không muốn cùng nàng có quá nhiều giao lưu, ngay cả Weibo cũng không chịu cho, đã lập thành hiệp nghị thì phải tuân thủ lời hứa, nàng như vậy có khác gì tự vả vào mặt mình?

Cố Nghiên Thu: “Mới gửi tin nhắn cho em.”

Lâm Duyệt Vi thất thần mà trả lời: “Tin nhắn gì.”

“Weibo, em thêm chị vào đi, nhớ điền nghiệm chứng.”

“Được rồi.” Đạt tới mục đích Lâm Duyệt Vi ngược lại bắt đầu làm bộ làm tịch, tay nàng không ngừng móc móc ga trải giường, giống như làm vậy có thể giảm bớt sự khẩn trương trong lòng nàng, “Đêm nay chị gọi cho em, do có chuyện gì sao?”

Lâu như thế rồi, mà một câu chính sự cũng chưa nói.

“Không có gì, muốn hỏi một chút xem em đến thành phố S chưa, ở có quen không?”

“.....” Lâm Duyệt Vi đã đến thành phố S mười mấy giờ rồi, “Mình như phản xạ hình cung của chị hơi dài quá?”

“Cũng đâu đến nỗi.”

“Aizzzz, Cố Nghiên Thu, có phải chị xem em như con ngốc không, đặc biệt dễ lừa gạt a?”

Cố Nghiên Thu bật cười, cô cũng cảm thấy mình lấy cớ này rất vô nghĩa, cô chỉ hơi nhớ Lâm Duyệt Vi, không có lý do gì khác.

“Cho chị ba giây thời gian, mau nói.”

“.....”

“Ba, hai, một.”

“Gia sự, tâm tình không tốt, trong danh mục trò chuyện tùy tiện chọn một cái tên.”

Lâm Duyệt Vi đã hiểu, không hỏi, nàng nghĩ nếu Cố Nghiên Thu không vui, thì nên chọc cô cười: “Vậy chị tiện tay đã chọn trúng em, có phải chứng minh rằng hai chúng ta đặc biệt có duyên?”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu trả lời. *Cô đã xem đi xem lại rất nhiều lần, xác nhận không nhầm mới dám gọi, duyên phận được cô nắm chặt chẽ trong tay, ai cũng không đoạt đi được.*

Đối với Lâm Duyệt Vi nếu đổi lại là Giang Tùng Bích hay bất kỳ người bạn nào khác, nàng chắc hẳn sẽ dứt khoát kêu đối phương “biến đi” hoặc là sẽ nhựa nhựa, nhấp nháy đôi mắt to nói, “Ai nha hai ta đã có duyên phận như thế, có muốn làm mấy chuyện càng có duyên hơn hông, lại đây, thơm một cái” một cách ghê tởm.

Nhưng với Cố Nghiên Thu thì lại hoàn toàn khác, cô trả lời đến nghiêm túc như vậy, cô vĩnh viễn nghiêm túc như vậy, nghiêm túc làm chuyện mình muốn làm, nghiêm túc mà tuân thủ ước định, nghiêm túc mà sống.

Lâm Duyệt Vi bỗng nhiên không muốn tùy ý nữa, đối với một người nghiêm túc, cần được nhận lại sự đối đãi nghiêm túc giống vậy.

“Sao vậy?” Cố Nghiên Thu hồi lâu không nghe tiếng Lâm Duyệt Vi trả lời,

hỏi.

“Không có gì, em suýt ngủ quên.” Lâm Duyệt Vi thanh tỉnh mà mở to mắt.

“Em mệt à?”

“Có một chút.”

“Vậy ngủ sớm một chút, em còn muốn chị mang thêm gì không? Chị sẽ mang tới cho em.”

“Không có, cảm ơn.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cố Nghiên Thu cất di động, một lần nữa đề máy xe, tùy ý để gió đêm rớt trên mặt cô, nỗi lo âu tràn trở trong lòng đã vơi hơn phân nửa.

Lâm Duyệt Vi ném điện thoại xuống bên gối, thân thể ngã ra sau, gối lên hai tay, nhìn trần nhà, không biết nàng suy nghĩ gì. Sau một lúc lâu, nàng tung mình nhảy bật dậy, vớt áo ngủ vọt vào phòng tắm.

Trước khi ngủ nàng nhìn chăm chăm tin nhắn có tên Weibo của Cố Nghiên Thu gửi tới chừng mười phút, ở mục “Thêm bạn” tìm vài lần, điền mã nghiệm chứng, nhưng lần nào gửi đi cũng thất bại.

Màn hình vẫn dừng ở giao diện thêm bạn mới, nàng để chế độ máy bay, lật qua, kéo chần sang, nhắm mắt ngủ.

Không biết qua bao lâu, trong bóng đêm một bàn tay từ từ duỗi ra, duỗi ra

rồi co lại, kéo di động vào ổ chặn, tắt đi chế độ máy bay, mở mạng, gửi đi nghiệm chứng kết bạn, quay về chế độ máy bay, khóa màn hình, thả lại lên tủ đầu giường, động tác một mạch lưu loát.

Lâm Duyệt Vi đập chăn ra, giữa mùa hè mà điều hòa trong phòng khiến nàng đổ mồ hôi đầy đầu. Nàng lại lấy điện thoại, tiếp tục lặp lại những thao tác ban nãy, xem kỹ lời mời kết bạn đã được chấp nhận chưa, không có.

Trước lạ sau quen, Lâm Duyệt Vi lại gọi thêm một lần.

Lại cất điện thoại.

Trần trọc không yên, chăn lớn khó ngủ.

Cứ như thế lặp đi lặp lại đến tận 5 giờ sáng, Lâm Duyệt Vi bừng tỉnh sau giấc ngủ ngắn ngủi, phản ứng đầu tiên đó là xem di động, vẫn chưa được chấp nhận. Nàng hí mắt, tỉnh ngủ tiếp, thì trơ mắt thấy di động nhảy ra một khung chat.

【 Tin nhắn hệ thống: Tây Cỗ chấp nhận lời mời kết bạn, hiện tại có thể nói chuyện phẩm 】

Lâm Duyệt Vi nháy mắt thanh tỉnh, nhìn nhìn đồng hồ, lách cách đánh chữ:

【 Hai chữ mộc[1]: Chị dậy sớm vậy? 】

[1] Lâm Duyệt Vi họ Lâm, chữ Lâm (林) được kết hợp từ hai chữ Mộc (木), nên tên Weibo của nàng là Hai chữ Mộc

Nàng đợi một phút đồng hồ, Cỗ Nghiên Thu mới trả lời: 【 đột nhiên tỉnh, còn có một giờ nữa mới phải rời giường, sao em không ngủ? Hay là mới vừa tỉnh? 】

Lâm Duyệt Vi mơ mơ màng màng đứt quãng mà ngủ cả đêm, đèn trong phòng vẫn luôn mở, bây giờ nhìn lại mới khiến nàng đau cả mắt, bèn đánh chữ nói: 【 Em mới vừa tỉnh, em tiếp tục ngủ 】

【 Ừm 】

Lúc này Lâm Duyệt Vi mới thật sự nhắm mắt ngủ được.

Cố Nghiên Thu gom mái tóc dài, dùng dây buộc tóc cột lại, ở trên sofa ngồi một giờ, thay áo tay ngắn quần đùi ra cửa chạy bộ.

Hôm nay là thứ ba, trước đó một hôm Cố Nghiên Thu đã hẹn Nhiễm Thanh Thanh, sáng nay sẽ tới Lâm gia.

Nhiễm Thanh Thanh tiếp đón cô vô cùng nhiệt tình, bảo cô ngồi xuống, vừa mời trái cây vừa hỏi han ân cần, muốn giữ cô ở lại dùng cơm trưa, Cố Nghiên Thu nói đúng ba lần giữa trưa cô phải bắt tàu cao tốc, không thể trì hoãn, lúc này Nhiễm Thanh Thanh mới từ bỏ.

Lần thứ ba Cố Nghiên Thu đứng dậy, bị Nhiễm Thanh Thanh ấn xuống: “Ấy, đừng vội, con cứ ngồi một lát.”

Cố Nghiên Thu không vội bắt tàu cao tốc, nhưng cô sốt ruột muốn lấy đồ dùng Lâm Duyệt Vi, cô nhìn lâu hai gần trong gang tấc mà lại như xa cuối chân trời, bất đắc dĩ nói với Nhiễm Thanh Thanh: “Lâm Duyệt Vi kêu con tới lấy một chút đồ, trong phòng em ấy, dì cho con đi lên đi.”

“À à à, sao con không nói sớm a.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Dì có cho con nói đâu.

Nhiễm Thanh Thanh đứng dậy nói: “Dì dẫn con lên, phòng nó bừa lắm, con không biết để ở đâu đâu.”

Kỳ thật Lâm Duyệt Vi đã sớm nói với Cố Nghiên Thu vị trí cụ thể, nhưng nếu Nhiễm Thanh Thanh đã nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể đi theo bà.

Nhiễm Thanh Thanh từ trong một cái hộp tìm ra thỏ con: “Là cái này sao?”

Cố Nghiên Thu xác nhận một lần, nói phải.

Nhiễm Thanh Thanh cười cười: “Duyệt Vi từ nhỏ đến lớn đều có chủ ý, thành thực vô cùng, nhưng vẫn duy trì sở thích với thỏ con đến tận bây giờ, y như con nít.”

“Ngày thường em ấy cùng dì cãi nhau không giống con nít sao?” Cố Nghiên Thu cong cong mắt.

“Giống, cũng giống.” Nhiễm Thanh Thanh càng nhìn càng thích Cố Nghiên Thu, “Duyệt Vi nhà chúng ta nếu thật sự có thể cùng với con tu thành chính quả, thật là thiên đại phúc phận.”

“Dì à.....” Cố Nghiên Thu nhìn bà một cái.

“Thẹn thùng à? Ha ha ha.”

Tại Cố Nghiên Thu hơi nóng lên, bước xuống lầu trước, miễn cho Nhiễm Thanh Thanh lại dùng lời trêu đùa cô.

Cố Nghiên Thu lấy xong con thỏ, nhìn nhìn đồng hồ cũng không còn dư nhiều thời gian, bèn chào tạm biệt Nhiễm Thanh Thanh: “Dì Nhiễm, con phải đi trước, bằng không không đuổi kịp tàu.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Từ từ đã.”

Cố Nghiên Thu: “???”

Chỉ thấy Nhiễm Thanh Thanh kéo qua một chiếc vali hồng nhạt vẫn luôn để ở góc tường, đẩy đến trước mặt Cố Nghiên Thu, nói: “Đây là đồ dì đã chuẩn bị cho Duyệt Vi mang theo, con giúp dì mang cho nó.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cố Nghiên Thu muốn thay Lâm Duyệt Vi từ chối, cũng là phận con gái nên cô hiểu rõ tâm tình của các bà mẹ, con gái đi ngàn dặm mẹ gánh vác ưu phiền, nhưng rốt cuộc thân phận của cô cũng rất xấu hổ, không phải con rể chân chính của Lâm gia, không thể chối từ, chỉ đành phải nhét rương hành lý to đùng vào xe.

Năm giờ sau, Cố Nghiên Thu tay xách nách mang với cả đồng rương hành lý, xuất hiện ở ga tàu cao tốc thành phố S .

Di động trong túi đột nhiên vang lên, Cố Nghiên Thu kinh ngạc mà bắt máy: “Lâm tiểu thư?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Quay lại đi.”

Tác giả có lời muốn nói: 《 Đại Bi Chú 》 khá tốt, tu thân dưỡng tính

Esley: Đoạn cuối một câu 3 chữ của Duyệt Vi nghe sao mà ngọt quá đi ~~~

Cái chương quỷ 6781 chữ này es edit mấy tiếng rồi mới xong, muốn lạy Huyền Tiên 6781 lạy, mai Es có việc bận nên sẽ không edit được, mọi người thông cảm nha~

Chương 043: Môi chị ấy thật mềm

Cố Nghiên Thu khá tò mò vì sao Lâm Duyệt Vi lại đến đón cô, thế này không phù hợp với quan hệ giữa hai người.

Ga tàu cao tốc nhiều người nhiều tai mắt, Lâm Duyệt Vi phải cố nặn ra thời gian tới đây, không dám ở lâu, đây là lần đầu nàng làm minh tinh, người qua đường chỉ nhìn nàng lâu một chút, nàng đã tự hỏi không biết đối phương có nhận ra mình hay không, rồi lại chụp một ít ảnh, thêm mắt dặm muối, chỉ hươu bảo ngựa. Nàng hóa trang, thay đổi thần thái khi bước đi, khó khăn lắm mới có thể che dấu một chút.

Cố Nghiên Thu đối mặt với nàng, mới chỉ nói một câu “Chào em” đã bị lôi ra ngoài, nhét vào trong xe.

May mắn lần này Cố Nghiên Thu đi công tác không dẫn theo Lâm Chí, nếu không Lâm Chí mà nhìn thấy Cố Nghiên Thu được người cô gọi là “Idol” thế mà đích thân tới ga tàu cao tốc đón cô, còn cho cô lên xe của nàng, thấy hai người em tới chị đi, pha tựa thân mật, không biết cậu ta sẽ suy diễn ra bao nhiêu tiểu thuyết trong đầu.

Chuyện hai nhà Lâm-Cố liên hôn, dù sao cũng là chuyện trong giới kinh doanh, gia trưởng hai bên cũng không phải nổi tiếng cả nước, hay nói ra một cái thì ai cũng biết tên. Cố Nghiên Thu ở công ty vẫn luôn hành sự cẩn

trọng, bản thân cô cũng cực kỳ thần bí, lại không mang nhẫn trên tay, một công nhân bình dân áo vải như Lâm Chí, làm sao biết được chuyện của xã hội thượng lưu, cho nên cậu vẫn luôn nghĩ rằng Cố Nghiên Thu vẫn còn độc thân, không chỉ độc thân hơn nữa còn ảo tưởng bá đạo tổng tài một ngày nào đó có thể cùng thần tượng của mình tu thành chính quả trong tương lai.

Cố Nghiên Thu đưa con thỏ thú bông trong túi cho Lâm Duyệt Vi trước, Lâm Duyệt Vi tiếp nhận rồi bỏ vào túi xách của mình, Cố Nghiên Thu nói Phật châu cô còn cất trong hành lý rương, bây giờ rương hành lý bị cất ở cấp sau, nhất thời nửa khắc không tiện lấy ra.

“Không vội, làm phiền chị.” Lâm Duyệt Vi nói lời cảm ơn với cô.

“Lâm tiểu thư khách khí, chuyện nhỏ không tốn sức gì.”

“Bây giờ chị muốn đi đâu?”

“Về khách sạn, nhưng chị muốn dùng cơm chiều trước rồi mới về.” Cố Nghiên Thu nhìn nàng, dịu dàng mỉm cười.

Lâm Duyệt Vi không biết do bản thân nàng nghĩ sai ý hay do Cố Nghiên Thu xác thật có ý muốn mời nàng dùng cơm, nhưng theo phép lễ nghi, nàng hẳn nên mời Cố Nghiên Thu ăn cơm chiều.

“Em biết có một nhà tiệm ăn tại gia không tồi, không biết Cố tiểu thư có thuận tiện nể mặt một lần không?”

“Làm phiền.” Cố Nghiên Thu không chút ngượng ngùng.

Lâm Duyệt Vi bèn kêu tài xế lái xe phía trước, tới địa chỉ tiệm ăn tại gia

Mỗi khi hai người ở bên nhau từ trước đến nay đều không nói chuyện phiếm, đa số thời gian đều rơi vào trầm mặc, Lâm Duyệt Vi cho rằng mình đã quen với loại không khí ngưng đọng như vậy. Nhưng hôm nay hình như lại có điều bất đồng, có lẽ là bởi vì hai người đều ở trên một con xe chật hẹp, nhất cử nhất động của Cố Nghiên Thu cho dù nàng không cố tình thì mọi thứ đều tự động được thu hết vào đáy mắt, mùi thơm dễ chịu trên người cô cũng từ từ lan tỏa, hoàn toàn giống hương vị trong mơ của nàng.

Nhiệt độ không khí trong xe vô tình tăng thêm vài độ, Lâm Duyệt Vi giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ, một bàn tay thuận thế chống cằm, cố giảm xuống nhiệt độ nóng bức trên khuôn mặt.

Cố Nghiên Thu thì chỉ lần Phạt châu, mặc niệm tâm kinh.

Lâm Duyệt Vi cố ý dời đi lực chú ý, chuyển hết tâm tư trong đầu đến nơi khác.

Nàng không phải muốn tới đón Cố Nghiên Thu, ít nhất chủ ý này không phải do nàng nghĩ ra, mà do Nhiệm Thanh Thanh.

Giữa trưa hôm nay, còn chưa tới giờ ăn cơm trưa, Lâm Duyệt Vi đang tính cùng Thiệu Nhã Tư dắt tay nhau đi tìm một chỗ ăn cơm trưa, lại bị một cú điện thoại của mẹ nàng dội lại, Lâm Duyệt Vi tránh xa Thiệu Nhã Tư vài bước, đi đến một bên mới bắt máy.

“Mẹ.”

“Hôm nay con gái Cố gia tới chỗ con, con có biết không?”

“Biết a, xảy ra chuyện gì?”

“Con biết con bé đi chuyển mấy giờ không?”

“Không biết, chỉ biết là hôm nay.” Hôm hai người nói chuyện điện thoại nàng cũng tính hỏi, nhưng không có mặt mũi mở miệng, sau khi chém gió, nàng lại quên mất, hơn nữa hỏi cũng vô dụng, không biết thì ít việc.

Nhiễm Thanh Thanh bèn mắng cho nàng một trận, ” Người ta giúp cô mang này mang kia, cô lại vô tâm như thế? Liên hệ cũng không liên hệ một chút, con gái Cổ gia trời xa đất lạ, vạn nhất lạc đường thì làm sao bây giờ? Bây giờ người xấu như thế nhiều, vạn nhất nàng bị người xấu bắt đi thì làm sao bây giờ? Năm nay các phương diện truyền thông đưa tin về vấn đề này đặc biệt nhiều, tỷ như nói.....”

Lâm Duyệt Vi bị bà oanh tạc tới sững sốt rồi lại sững sốt.

“Mẹ, mẹ, mẹ,” Lâm Duyệt Vi càng chạy càng xa Thiệu Nhã Tư, thẳng đến một nơi thanh tĩnh, mới dám đề cao giọng nói, “Mẹ!”

Nhiễm Thanh Thanh: “Cái gì?”

Lúc này mới đánh gãy được bài diễn thuyết thao thao bất tuyệt của bà Lâm. Lâm Duyệt Vi nghĩ thầm thật là càng sống chung càng giống ba nàng, chẳng qua ba nàng lúc nào cũng nói có sách mách có chứng, còn mẹ nàng thì luôn càn quấy, cường từ đoạt lí.

“Thứ nhất, chị ấy lớn như vậy rồi, sao có thể nói bắt đi liền bắt đi được, chị ấy bị tàn tật không tay không chân sao? Hơn nữa tất cả ga tàu cao tốc đều có chỗ cho thuê xe, chị ấy tự mình thuê một chiếc, thì không cần phải đi taxi; thứ hai, bây giờ ứng dụng chỉ đường tốt như vậy, ngay cả mù đường cũng có thể đi theo chỉ dẫn, chỉ cần chị ấy không phải thiếu năng trí tuệ, thì sẽ không lạc đường, tiếp theo, lạc đường thì chị ấy không có miệng không biết hỏi người khác sao?” Lâm Duyệt Vi nói một tràng rồi thở một hơi, nói tiếp, “Thứ ba, cũng là lý do quan trọng nhất, không phải con chỉ nhờ chị ấy

mang dùm con một con thú bông thôi sao? Cái gì mà mang này mang kia? Lại không phải hành lý, có thể một chết chị ấy thế nào được? Vô sự hiển ân cần, phi gian tức trộm.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mang theo a, một rương hành lý.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Cái gì?!”

Nhiễm Thanh Thanh nói với nàng, bà kêu Cố Nghiên Thu mang theo một rương hành lý cho nàng, bên trong đều là đặc sản quê nhà, còn có món ăn vặt nàng thích, và vài bộ quần áo.

Lâm Duyệt Vi thiếu chút nữa phun ra một búng máu tươi.

Nàng chỉ ở thành phố S bất quá một tuần, rất có thể còn chưa tới một tuần, mà bây giờ đã qua hai ba ngày, nhiều lắm chỉ còn lại ba bốn ngày, nàng rốt cuộc thì thiếu đồ ăn hay thiếu quần áo chứ.

Nhiễm Thanh Thanh không cùng nàng nói đạo lý: “Dù sao người ta cũng kéo cả rương hành lý tới cho con, con không đi đón người ta bộ không biết xấu hổ sao?”

Lâm Duyệt Vi đương nhiên xấu hổ rồi, hơn nữa nàng chắc chắn đây hết thảy đều do mẹ nàng tính kế, chỉ vì muốn nàng tới ga tàu cao tốc đón người.

Nhiễm Thanh Thanh nói với nàng mã tàu của Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi cũng chịu đi, vốn tưởng rằng sẽ mang oán khí đầy mình, nhưng khi nhìn thấy Cố Nghiên Thu nàng lại không nhịn được vui vẻ trong lòng.

Ngắm mỹ nhân luôn giúp tâm tình vui vẻ, đặc biệt là đối với mỹ nhân đã tiêu trừ thành kiến, lần nói chuyện phiếm hôm trước vẫn còn như rõ ràng

trước mắt, Lâm Duyệt Vi phát hiện Cố Nghiên Thu kỳ thật cũng là một người thú vị, chỉ là điều này không dễ dàng phát hiện mà bị cô giấu đi sau vẻ ngoài trầm ổn mặc đến gần như cứng nhắc kia.

Hôm kết hôn, Lâm Duyệt Vi kỳ thật rất tò mò về Cố Nghiên Thu, không biết vì sao lại diễn biến thành thành kiến và sự căm thù, bây giờ ngẫm lại thật đúng là không thể hiểu nổi.

Lâm Duyệt Vi nghĩ đến đây, bèn trộm liếc mắt nhìn Cố Nghiên Thu, có lẽ do Cố Nghiên Thu ngồi tàu quá mệt mỏi, mà đang nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay vẫn còn đặt trên Phật châu, an tĩnh mà rũ xuống đùi.

Cố Nghiên Thu là người rất miễn cảm, Lâm Duyệt Vi vừa nhìn qua thì đã bị cô phát giác, dù rằng ngay cả một cọng lông mi của cô cũng chưa động, cô tính chờ đối phương tự biết điều dời đi tầm mắt. Nhưng cô cứ chờ rồi lại chờ, Lâm Duyệt Vi tựa hồ vẫn đang mê mẩn nhìn cô.

“Lâm tiểu thư.”

Lâm Duyệt Vi hoảng sợ, vội thu eo ưỡn ngực, ngồi nghiêm chỉnh, diễn bộ dáng chính nhân quân tử, nho nhã lễ độ mà nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Nghiên Thu không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm nàng.

Lâm Duyệt Vi bị ánh mắt như suy tư ấy của cô nhìn đến lông tơ dựng ngược: “Chị, chị làm gì vậy?”

“Lâm tiểu thư..... em sợ chị à?” Cố Nghiên Thu bỗng chốc bật cười, nụ cười này tỉ mỉ khắc họa trên gương mặt cô hoàn toàn khác mọi khi, nhiều hơn một chút tinh nghịch, khiến lòng người không thể không rung động.

“Đang êm đẹp việc gì phải sợ chị?” Lâm Duyệt Vi kiềm nén nỗi kinh hoàng trong lòng, trấn định nói, hơn nữa không cam lòng yếu thế mà nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Lâm tiểu thư mấy ngày nay ở thành phố S có quen không?”

Lâm Duyệt Vi cho rằng Cố Nghiên Thu muốn chơi trò gian trá gì, đang nghĩ xem làm sao để không lộ khiếp sợ đồng thời còn có thể phản pháo, ai ngờ đối phương lại chuyển chủ đề 180 độ, hóa giải không khí gần như giương cung bạt kiếm giữa hai người, tựa như đang bàn chuyện nhà bình thường.

Cố Nghiên Thu dường như sợ nàng không trả lời, bèn khiêng ra lá cờ lớn Nhiễm Thanh Thanh, nói: “Mẹ em nhờ chị hỏi.”

“Sao bà ấy không tự hỏi?”

Cố Nghiên Thu mặt không đổi sắc mà nói dối: “Mẹ em nói mỗi lần mặc kệ em xa nhà hay gần cửa, bà ấy đều lái nhái, nên sợ em ngại bà ấy phiền.”

Xác thật thì Nhiễm Thanh Thanh cũng có thể nói ra những lời này, hơn nữa y theo cá tính của Lâm Duyệt Vi, nàng khẳng định sẽ không cùng Nhiễm Thanh Thanh chủ động đề cập chuyện về Cố Nghiên Thu, hay hỏi rõ thật giả, nên lời nói dối này của Cố Nghiên Thu thật sự không chê vào đâu được.

Nếu đã là ý của mẹ nàng, thì Lâm Duyệt Vi không thể không trả lời: “Cũng được, lại không phải xuất ngoại, chỉ cách có mấy giờ xe, hơn nữa thành phố quốc nội lớn lớn nhỏ nhỏ đều giống nhau, sao lại không quen được.”

“Ăn uống có quen không?”

“Cái này mà mẹ em cũng hỏi sao?” Lâm Duyệt Vi hỏi Cố Nghiên Thu.

“Hỏi.”

“Ở công ty ăn cơm căn tin, không ở công ty thì cùng vài người bạn ra ngoài dùng cơm.”

“Bạn nào?”

“Thì cùng.....” Lâm Duyệt Vi đột nhiên gián đoạn lời nói, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Nghiên Thu, hồ nghi mà nói, “Mẹ em hẳn sẽ không quan tâm vấn đề này đi?”

“Dì Nhiễm nói thế sự hiểm ác, tri nhân tri diện bất tri tâm, em còn nhỏ, sợ em hiểu người không rõ.” Cố Nghiên Thu nhìn Lâm Duyệt Vi, ánh mắt không chút né tránh, lời nói rõ ràng rành mạch, cao giọng thêm một chút nữa còn có thể hù người.

Lâm Duyệt Vi âm thầm cân nhắc một phen, lại nhìn Cố Nghiên Thu trong chốc lát, nói: “Cùng Thiệu Nhã Tư.”

Cố Nghiên Thu ngồi bên tay phải, từ góc độ của Lâm Duyệt Vi thì không thể nhìn thấy tay phải cô đang cào cào trên ghế, khẽ cười nói: “Em với Thiệu tiểu thư lúc còn trong tiết mục, có thể nhìn ra quan hệ rất tốt.”

“Đúng vậy.” Lâm Duyệt Vi cố ý dùng ngữ khí cảm khái nói, “Bạn cùng chung hoạn nạn, nâng đỡ lẫn nhau.”

Cố Nghiên Thu suýt nữa không giấu nổi cảm xúc của mình, cố nhẫn nhịn, bình tĩnh lần lần Phật châu, nói: “Nhân sinh gặp được một tri kỷ không dễ, Thiệu tiểu thư là tri kỷ của em sao?”

“Chị nói loại tri kỷ nào?”

“Đương nhiên là hồng nhan tri kỷ.”

“Cố Nghiên Thu.” Lâm Duyệt Vi đột nhiên dùng cả tên lẫn họ kêu Cố Nghiên Thu, giọng điệu nàng chưa bao giờ lạnh nhạt như vậy, trong mắt Cố Nghiên Thu hiện lên một chút mê mang loáng qua, rồi bình tĩnh nhìn lại, “Sao vậy?”

Trong mắt Lâm Duyệt Vi cuộn cuộn dâng lên một loại cảm xúc phức tạp nào đó, giống như sự im lặng trước một cơn giông bão, thật lâu sau, nàng hồi phục trầm tĩnh, cong môi cười nói: “Chỉ tính kêu chị một chút, không có ý gì khác.”

“Lâm Duyệt Vi.”

“Gì vậy?”

“Chị cũng chỉ kêu em một chút, không có ý khác.”

“Ấu trĩ.” Lâm Duyệt Vi cười nhạo nói.

“Em kêu trước.” Cố Nghiên Thu muốn nàng hiểu điều này.

“Vậy cũng ấu trĩ giống chị.” Lâm Duyệt Vi khẽ nói, nàng cũng không phải chỉ tùy tiện kêu tên cô.

“Lâm tiểu thư, làm người không thể không nói đạo lý, nói chuyện cũng không thể không nói đạo lý.” Cố Nghiên Thu vừa nói vừa lần Phật châu, bộ dáng thật sự không khác gì nữ Đường Tăng tái thế, Lâm Duyệt Vi không biết vì muốn ngăn nữ Đường Tăng sắp tung ra một tràng lời nhải, hay vốn dĩ nàng đã muốn làm điều này từ lâu, mà vươn tay về phía Cố Nghiên Thu.

Đôi mắt Cố Nghiên Thu bỗng nhiên mở to, vì bàn tay ấm áp kia của Lâm Duyệt Vi đang áp lên môi cô, ngăn hết tất cả những lời cô sắp nói ra miệng.

Lâm Duyệt Vi trong đầu như điện quang hỏa thạch chỉ hiện lên một ý niệm:
Mềm quá.

Tác giả có lời muốn nói: Không biết vì sao, vẻ mặt Cố tổng thụ lời ~

Esley: vừa phải thôi chứ =))))))))

Chương 044: Truy vợ như nước sôi lửa bỏng

Cố Nghiên Thu khiếp sợ mà chớp mắt một chút.

Bàn tay Lâm Duyệt Vi áp sát đến nỗi có thể cảm giác được từng mạch máu đang kích động trên đôi môi đối phương.

Lòng bàn tay nàng cảm nhận được một lực đẩy chống cự, hóa ra Cố Nghiên Thu đang mím môi, Lâm Duyệt Vi vội rút tay về, trong lúc nhất thời tìm không thấy giọng của chính mình.

“Xin lỗi.”

Mới vừa bị “Khinh bạc” tim Cố Nghiên Thu đã nhảy “thình thịch”, động

tác chậm chạp lần từng hạt châu trên tay, sâu kín mà nhìn Lâm Duyệt Vi, thần sắc bình tĩnh nói: “Không sao.”

Lâm Duyệt Vi một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, Cố Nghiên Thu dịch sang một bên, tựa hồ như sợ đối phương, Lâm Duyệt Vi thấy động tác cô qua mặt kính phản quang, xấu hổ đến khó chịu, dư vị ngượng ngùng càng thêm đậm đà.

Khúc nhạc dạo ngắn này khiến cả quãng đường sau đó của hai người trôi qua trong im lặng, sau khi tới điểm đến, hai người được phục vụ viên dẫn đường vào một phòng riêng, Lâm Duyệt Vi đẩy thực đơn qua, hỏi cô: “Cố tiểu thư uống trà gì?”

Cố Nghiên Thu nhớ lại chuyện xảy ra hôm lãnh giấy kết hôn, Lâm Duyệt Vi từng thể hiện nghiên cứu bất phạm với trà đạo, bèn nói: “Lâm tiểu thư hiểu biết, em cứ chọn đi.”

Lâm Duyệt Vi kêu phục vụ mang một bình Bích Loa Xuân tới.

Cố Nghiên Thu lật qua thực đơn, chọn hai món, rồi đẩy về vị trí cũ, Lâm Duyệt Vi chọn thêm một món canh.

Trà còn chưa lên, phục vụ sau khi nhận thực đơn thì cũng lui xuống, bên trong bao sương chỉ còn lại hai người, Lâm Duyệt Vi đảm đương nửa phần “Địa chủ”, tận hết lễ nghĩa chủ nhà, nhưng lại không được sáng dạ như Cố Nghiên Thu, vắt hết óc vẫn không nghĩ ra đề tài để nói chuyện.

Hỏi gia đình? Nhà cô còn loạn hơn cả sổ sách, hỏi ra nói không chừng còn giẫm phải mìn.

Hỏi công tác? Thiên Thụy bây giờ loạn trong giấc ngoài, cô thân là người thừa kế của Cố gia sâu đến đâu đâu như vậy, mà nhà nàng nói không chừng

còn là đối thủ gián tiếp, một bữa cơm như thế này không thích hợp bàn chuyện công.

Hỏi sinh hoạt cá nhân?

Lâm Duyệt Vi hí híp mắt, xác định sơ bộ.

“Cố tiểu thư.”

“Ừm?”

Cửa phòng bị gõ vang, phục vụ bưng một ấm Bích Loa Xuân vào, Lâm Duyệt Vi nhìn lướt qua ấm trà, không phải thượng phẩm, nhưng cũng không phải kém đến khó uống. Lâm Duyệt Vi đảo hai chiếc ly lại, tráng nước một lần, rót một cốc trà cho Cố Nghiên Thu, hai ngón tay xuôi theo thành cốc, chậm rãi đẩy qua.

Ánh mắt Cố Nghiên Thu dừng lại trên ngón tay mảnh mai linh hoạt của Lâm Duyệt Vi, nhìn lại mặt nàng, chờ nàng nói tiếp.

“Chị du học ở đâu?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô không ngờ Lâm Duyệt Vi bày ra đại tư thế như thế, chỉ vì muốn hỏi vấn đề này.

“Em không biết?” Cố Nghiên Thu hỏi ngược lại.

Vì sao em phải biết chứ?

Lâm Duyệt Vi cảm thấy không thể hiểu được, ở trong lòng tự hỏi chính

mình. Trước khi hợp thành khế ước bà Lâm từng nói với nàng rất nhiều về Cố Nghiên Thu, hình như là một trường đại học rất có tiếng ở nước M, Lâm Duyệt Vi lúc ấy không dụng tâm nhớ, chỉ nhớ rõ ở nước M, mà trường nổi danh ở nước M thì có cả đồng, không nhớ kỹ cũng bình thường. Sau đó, Lâm Duyệt Vi cũng bận chuyện của mình, mẹ nàng lại nhắc tới Cố Nghiên Thu muốn tác hợp hai người, Lâm Duyệt Vi lại che lỗ tai không nghe không nghe.

“Không biết.” Lâm Duyệt Vi thành thật nói.

Cố Nghiên Thu nói tên trường học, Lâm Duyệt Vi “Àh” một tiếng, nói: “Hai năm trước em từng cùng bạn xuất ngoại sang đó chơi, phong cảnh không tồi.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi nắm cốc, quan sát màu sắc nước trà, bất thành linh ngược mắt thoáng nhìn ánh mắt Cố Nghiên Thu, hỏi: “Sao lại nhìn em như vậy?”

“Không có gì.” Cố Nghiên Thu thu hồi nhãn thần, “Trà này có vấn đề sao?”

“Không, uống đi.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng thổi thổi, uống một ngụm.

Lâm Duyệt Vi nhìn nước trà trong suốt dính lên cánh môi no đủ của Cố Nghiên Thu, lực lòng bàn tay vuốt ve ly dần dần tăng thêm.

“Lâm tiểu thư tốt nghiệp từ Thanh Đại?”

“Đúng vậy.”

“Nghe dì nói em học tài chính, thành tích rất tốt, sao không tiếp tục học lên nghiên cứu sinh hoặc đi làm công việc phù hợp?”

“Hứng thú cá nhân khác biệt .” Lâm Duyệt Vi mỉm cười, “Trước khi 21 tuổi em thích tài chính kinh doanh là thật, nhưng bây giờ vào giới giải trí cũng là thật, ai nói nhân sinh đã hình thành thì không thay đổi, mỗi một loại khả năng em đều muốn thử một lần.”

“Có hơi mạo hiểm, không sợ thất bại trong gang tấc?” Cố Nghiên Thu buông ly xuống.

“Đã không công thành, bàn gì tới chuyện chia đất? Cùng lắm thì trở lại vạch xuất phát thôi.”

Cố Nghiên Thu sững sốt, chợt cười nói: “Chị lớn hơn Lâm tiểu thư ba tuổi, nhưng luận điểm này lại không tiêu sái bằng, hồ thẹn. Chị lấy trà thay rượu, kính em một ly.”

Lâm Duyệt Vi cùng cô chạm ly.

Lâm Duyệt Vi cảm thấy phong cách nói chuyện của mình càng lúc càng lệch, Cố Nghiên Thu không ngừng dẫn dắt nàng, thao túng nàng, khiến nàng chỉ có thể nói chuyện theo phong cách của cô, điều này khiến toàn thân Lâm Duyệt Vi không được thoải mái, như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

“Cố tiểu thư, em có một đề nghị.” Lâm Duyệt Vi cuối cùng biết rốt cuộc không khí khách sáo quý dị giữa hai người rốt cuộc đến từ chỗ nào, nhận không được nói.

“Đề nghị gì?”

“Khi không có người ngoài, chúng ta có thể đổi cách xưng hô được không?” Kính xưng tới kính xưng đi, không biết còn tưởng rằng hai người đang đàm phán.

“Vậy em tính xưng hô thế nào?”

“.....” Lâm Duyệt Vi nghĩ thầm khó, nhưng kêu “Nghiên Thu” tựa hồ quá thân mật, nàng cũng không không thường gọi người khác như thế, ngay cả Giang Tùng Bích cũng không có ngoại hiệu, lúc tức giận thì kêu cả tên lẫn họ. Nhưng kêu cả tên lẫn họ Cố Nghiên Thu thì nghe cũng không thích hợp, ngoại trừ lần vừa nãy ra, sợ chỉ có tái sinh mới có thể cùng cô thân mật.

“Vi Vi?” Cố Nghiên Thu thấy nàng sau một lúc lâu không đáp lại, không khỏi nhẹ nhàng mở miệng hô trước.

Lâm Duyệt Vi nổi lên từng đợt từng đợt da gà: “Ngàn vạn đừng, khó nghe quá.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi xoa xoa cánh tay nổi hết da gà: “Chị vẫn nên gọi cả tên lẫn họ đi, hoặc là không gọi cũng được, cứ kêu ' em ' thôi.”

Cố Nghiên Thu: “..... Cũng được. Vậy còn em?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không biết, chờ em nghĩ ra sẽ nói với chị, phía trước không được thêm xưng hô, em nghe không thoải mái.”

“Lâm tiểu.....”

Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn cô.

Cố Nghiên Thu thông dong sửa miệng: “Em nói sao thì cứ vậy đi.”

Lâm Duyệt Vi lúc này mới giãn mặt ra.

Cửa phòng lại lần nữa bị gõ khai, phục vụ bắt đầu dọn món lên.

“Cố tiểu.....” Lâm Duyệt Vi cũng không sửa được ngay, Cố Nghiên Thu cũng đáp trả nàng bằng cách trừng mắt như vừa rồi, Lâm Duyệt Vi “Aizz” một tiếng, cười nói, “Em sai rồi, kính chị một ly tạ tội.”

Hai người liên tiếp gọi sai, không biết là do cố ý hay do một cái xưng hô thật sự khó sửa như vậy, hai người trừng mắt với nhau đến không biết mệt, đôi mắt cũng căng lên không ít.

Sau khi rượu đủ cơm no, Lâm Duyệt Vi muốn tiễn Cố Nghiên Thu về khách sạn, vừa hỏi tên, thế mà hai người lại ở cùng một khách sạn, Lâm Duyệt Vi tâm nói sao lại trùng hợp như vậy được.

Cố Nghiên Thu nghe nàng nói cũng ở cùng một khách sạn, không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc, nói: “Trùng hợp.”

Lâm Duyệt Vi không biết là trùng hợp thật hay giả, quay lưng về phía Cố Nghiên Thu trên mặt hiển hiện một chút hồ nghi.

Nhưng mặc kệ là trùng hợp kiểu gì, rốt cuộc hai người không chỉ cùng đi ăn cơm, còn cùng về khách sạn, khách sạn này do tổ tiết mục an bài, ngoại trừ Lâm Duyệt Vi còn có Thiệu Nhã Tư cùng các tuyển thủ khác, Lâm Duyệt Vi không nghĩ sẽ để Cố Nghiên Thu nhìn thấy bọn họ, miễn cho gây nên hoài nghi. Cũng may Cố Nghiên Thu cũng không cùng tầng với nàng, nàng đưa Cố Nghiên Thu về phòng, lúc nàng kéo rương hành lý đi thì bất chợt bị Cố Nghiên Thu gọi lại.

“Lâm.....” Hai chữ sau còn chưa nói ra, Lâm Duyệt Vi quay lại, “Xảy ra chuyện gì?”

“Có một thứ vẫn còn chưa đưa cho em.”

Cố Nghiên Thu ngồi xổm trên mặt đất mở rương hành lý của mình, từ bên trong tìm ra một hộp gỗ có khắc vân tinh xảo, đặt vào trong tay nàng, “Trước đó đáp ứng tặng em Phật châu.”

“Cảm ơn.”

Sau khi Lâm Duyệt Vi trở về phòng, thì tùy ý để rương hành lý vào một góc, đặt chiếc hộp lên trên giường, mở ra, chuỗi Phật châu này so với chuỗi trên tay Cố Nghiên Thu dài hơn một chút, Phật châu bằng gỗ mang màu tím-đen, giống như ánh sáng ôn nhuận tỏa ra từ mã não đen, dưới ánh đèn hiển hiện quang mang màu tím, thâm thúy mê người. Trên mỗi một viên gỗ bóng đều khắc chi chít kinh văn lớn nhỏ như kiến, mắt thường không thể thấy rõ, tuy rằng Lâm Duyệt Vi không nghiên cứu nhiều về Phật châu, nhưng mùi gỗ tản ra từ mỗi viên Phật châu đều tương tự mùi hương thoang thoảng trên người Cố Nghiên Thu cùng với xúc cảm mượt tay có thể biết giá của chuỗi Phật châu này hẳn phải rất xa xỉ.

Nàng lên mạng tìm một chút, màu gỗ của cây tiểu diệp tử đàn vốn dĩ không có màu sắc như vậy, trải qua bảo dưỡng cùng nhiều năm tỉ mỉ mới có thể hình thành màu sắc như vậy. Khẳng định luôn được Cố Nghiên Thu mang theo bên người, nàng càng ngắm càng cảm thấy yêu thích, ở trên tay vòng hai vòng thử đeo một chút, ở trước gương dương dương tự đắc.

Đang lúc này có người gõ cửa, trước đó Lâm Duyệt Vi đã nói số phòng của mình với Cố Nghiên Thu, tai Lâm Duyệt Vi vừa động, vội vàng tháo Phật châu xuống bỏ vào hộp, “Chờ một chút.”

Nàng nghĩ nghĩ, quay lại lấy Phật châu ra bỏ xuống chần, từ cửa nhìn vào thì có thể nhìn thấy được.

Như vậy vừa không có vẻ nàng đặc biệt trân trọng, cũng sẽ không có vẻ coi khinh, muốn nói sao cũng được.

Lâm Duyệt Vi sắp xếp cảm xúc một chút, soi mình bằng camera selfie, nhin không được cười, kéo mở cửa phòng.

Người đứng ngoài cửa là Thiệu Nhã Tư, Thiệu Nhã Tư thấy nét mặt của nàng ngay lập tức trở nên phức tạp vạn phần, thậm chí có chút ghét bỏ, chịu đại đả kích nói: “Cậu không muốn nhìn thấy mình à?”

“Không phải, mình cho rằng.....”

“Cho rằng cái gì?”

“Không có gì.”

Lâm Duyệt Vi đẩy giữ cửa lớn, mời cô tiến vào, hỏi: “Tìm mình có việc à?”

“Không có việc gì không thể tìm cậu sao?” Thiệu Nhã Tư ở trong phòng nàng tùy ý nhìn một vòng, rồi ánh mắt lại quay nhìn Lâm Duyệt Vi, cười nói, “Tìm cậu rủ đi ăn cơm chiều, bây giờ không phải đã tới giờ cơm chiều sao?”

“Mình ăn rồi.”

“Ăn rồi? Mới 6 giờ thôi mà.”

“Mình đột nhiên có chút đói, cho nên ăn trước, bây giờ ăn không vô, quên

nói với cậu, ngại quá.”

“Vây thôi.” Thiệu Nhã Tư đột nhiên chú ý tới chuỗi Phật châu chỉ sợ người nhìn không thấy mà nàng tùy tiện đặt ở trên giường, mắt sáng ngời, chỉ vào nó nói, “Đây là của cậu sao? Mình có thể xem một chút không?”

Thiệu Nhã Tư đã hỏi vậy, Lâm Duyệt Vi cùng cô là bạn tốt, cũng không thể quá keo kiệt, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn gật đầu, cười nói: “Xem đi, cậu có am hiểu sao?”

“Có một chút, bà của mình tin phật.” Thiệu Nhã Tư hí mắt xem kinh văn khắc trên Phật châu, nhìn đến muốn mù cả mắt, chợt hưng phấn nói, “Khắc đẹp quá, cậu mua ở đâu vậy?”

“Không phải mua, mình..... Một người bạn tặng mình, do cô ấy tự khắc.”

“Người bạn này nhất định rất thích cậu.”

Lâm Duyệt Vi nhần nhin, nhưng rốt cuộc nhin không nổi, khóe môi hơi hơi nhếch lên, hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Cậu có biết khắc một viên như thế này cần mất bao lâu không?”

“Bao lâu?”

“Mình cũng không biết ha ha, dù sao chính là dùng thời gian rất lâu.” Thiệu Nhã Tư yêu thích không nỡ buông tay, hỏi, “Mình có thể thử mang một chút không? Chỉ một lát thôi.”

Câu nói trước đó của cô khiến tâm tình Lâm Duyệt Vi rất tốt, lập tức đồng ý nói: “Mang đi, ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

“Rồi.”

Cộc cộc cộc —

Lâm Duyệt Vi nhìn Thiệu Nhã Tư mang chuỗi Phật châu, xoay người đi mở cửa, trên mặt vẫn còn mang theo ý cười.

Cố Nghiên Thu cũng ngậm lấy ý cười, tận đến khi cô thấy người ngồi ở trên giường xuyên qua khe cửa phòng Lâm Duyệt Vi mở ra, trên cổ tay người ấy đang mang chuỗi Phật châu mà trước kia chưa từng rời khỏi người nàng, người ấy không ai khác chính là Thiệu Nhã Tư, điều này khiến sắc mặt Cố Nghiên Thu tức thì trầm xuống.

Tâm mắt Thiệu Nhã Tư bị Lâm Duyệt Vi đứng cản, thấy không rõ là ai tới, hỏi Lâm Duyệt Vi: “Là ai a?”

Cố Nghiên Thu đoạt lời trước Lâm Duyệt Vi, lạnh giọng mở miệng: “Đi nhầm, làm phiền.”

Chương 045: Mưu sát bà xã

Cửa phòng khách sạn mở từ trong ra ngoài, lúc then cửa còn nằm trong tay Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu đã đẩy mạnh cửa về phía Lâm Duyệt Vi, khiến cánh cửa phòng đánh ầm một tiếng, thân ảnh biến mất trong tầm mắt Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Thiệu Nhã Tư: “???” Chuyện gì vậy?

Thiệu Nhã Tư tháo Phật châu xuống, để lại nguyên vị trí cũ, kinh ngạc cảm thán nói: “Người này kì quái nhỉ, thế mà lại tự mình đóng cửa.”

Một loại bất an kỳ quái nảy lên trong lòng, Lâm Duyệt Vi sau một lúc lâu mới chớp chớp đôi mắt mê mang.

Người vừa rồi là Cố Nghiên Thu sao? Hay do nàng nằm mơ giữa ban ngày?

“Mới vừa rồi có người tới sao?” Lâm Duyệt Vi quay người hỏi Thiệu Nhã Tư.

Thiệu Nhã Tư gật gật đầu, “Có, là một cô gái, nhưng nói là đi nhầm, giọng nói còn rất dễ nghe.”

Lâm Duyệt Vi yên lặng nhìn khoảng không trước mặt, đột nhiên tiến lên bắt lấy cánh tay Thiệu Nhã Tư, nửa khuyên nửa đuổi đẩy cô ra khỏi phòng: “Mình bỗng nhiên nhớ ra mẹ mình kêu mình gọi điện thoại cho bà ấy, có việc gấp, không giữ cậu lại được.”

Thiệu Nhã Tư: “Hờ?”

Cô mơ hồ mà bị Lâm Duyệt Vi đuổi đi.

Lâm Duyệt Vi quay đầu lại cất Phật châu vào hộp gỗ, nàng muốn lao ra khỏi phòng, nhưng mới vừa chạy đến cửa được vài bước thì lại chạy về tới, nhét hộp vào rương hành lý của mình, ổn rồi, nàng quay đầu lại nhìn thêm một lần, lại ra cửa.

Cố Nghiên Thu không ở trong phòng, Lâm Duyệt Vi gõ cửa không có người trả lời, nàng đi tới một chỗ an toàn, rồi gọi điện thoại cho Cố Nghiên Thu.

Cũng may Cố Nghiên Thu vẫn tiếp điện thoại của nàng.

Lâm Duyệt Vi: “Chị đang ở đâu?”

Cố Nghiên Thu: “Trên xe taxi.”

Lâm Duyệt Vi: “Đi đâu vậy?”

Cố Nghiên Thu: “Vì sao phải nói với em?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nghe ra sự tức giận, nhưng Lâm Duyệt Vi không biết cô vì sao lại tức giận, hỏi thẳng: “Sao vừa rồi chị đột nhiên bỏ đi?”

“Đi nhầm.”

“Chị cho rằng em sẽ tin sao?”

“Không tin thì thôi, bây giờ đang có chính sự.”

“Chính sự gì?”

“Công tác.”

“Vậy khi nào chị rảnh, chúng ta gặp mặt một chút?”

Cố Nghiên Thu ở bên kia dừng một chút, rớt cuộc cho nàng một cơ hội, nói: “Buổi tối chị mới về, trước 10 giờ.”

“Em chờ chị.”

“Nếu trước 10 giờ chị không gọi điện thoại, thì em cứ đi ngủ trước đi.” Giọng Cố Nghiên Thu thiếu đi một chút dịu dàng, trở nên lạnh nhạt như lúc trước, tựa như người vừa dùng cơm chiều với Lâm Duyệt Vi, cùng nàng em tới chị đi không phải là cô.

“Không sao, em ngủ rất trễ.”

“Buổi tối gặp.”

“Buổi tối gặp.”

Cố Nghiên Thu đến chỗ hẹn sớm hơn nửa giờ để gặp mặt một đối tác, lần này Cố Nghiên Thu thật sự tới thành phố S vì công tác. Lúc gọi món, bên đối tác bận tâm Cố Nghiên Thu là một nữ nhân, tính đối trà thay rượu, nhưng lại bị Cố Nghiên Thu nói: “Không cần, cứ ngồi ở quầy bar.”

Hai người uống đến hơi say, hợp tác cũng nói đến tương đối vui vẻ, cuối cùng hai người ở cửa khách sạn bắt tay từ biệt.

Lúc đó đã là 9 giờ 50.

Cố Nghiên Thu đề đề huyết Thái Dương, cơn đau đầu quen thuộc sau mỗi lần uống rượu lại kéo tới, cô theo thói quen nhìn thoáng qua chỗ ngồi trống bên cạnh, cô không mang theo Lâm Chí, đương nhiên cũng không có ai đưa bịt mắt cho cô chớp mắt một lát. Lại bởi vì đi về bằng xe taxi nên Cố Nghiên Thu muốn nhắm mắt ngủ một chốc cũng không dám, dọc theo đường đi thần kinh đều căng thẳng.

Lâm Duyệt Vi từ 6 giờ chiều vẫn luôn chờ đến hơn 10 giờ, Cố Nghiên Thu vẫn chưa nhắn tin tới.

10 giờ 20, Lâm Duyệt Vi từ tầng của mình trộm trốn đến cửa phòng Cố Nghiên Thu, giơ tay gõ cửa, lỗ tai dán ở trên ván cửa nghe động tĩnh bên trong, nhưng không nghe ra bất kỳ động tĩnh nào.

Thang máy ngoài hành lang bỗng có tiếng vang, đình một tiếng, Lâm Duyệt Vi kéo vành nón xuống thật thấp, làm bộ đi ngang qua cửa phòng Cố Nghiên Thu một vòng, hướng đến một chỗ xa hơn.

Từ trong thang máy có một người bước ra, dáng người cao gầy, chân dài lại thẳng, lập tức đi tới hướng Lâm Duyệt Vi vừa mới rút lui.

Cố Nghiên Thu móc thẻ phòng trong túi xách ra chuẩn bị mở cửa, thì nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân đang nhanh chóng tiếp cận cô, đại não bị cồn ỉn mòn trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, ánh mắt vốn đang mơ màng của cô bỗng chốc nhạy bén, xoay người một cái trở tay bắt lấy cánh tay người tới, tuy đối phương bị túm lấy, nhưng tâm tư lại không chịu để Cố Nghiên Thu chế phục. Phản ứng của đối phương cũng thực mau, lật tay trở mình muốn thoát khỏi tay Cố Nghiên Thu, bả vai không quan tâm mà thúc mạnh vào Cố Nghiên Thu.

Nếu hành động Cố Nghiên Thu mà lại chậm một chút, chắc ngực phải bị thúc đến lép, cô buông tay đối phương ra lui ra sau hai bước, nhìn về phía đối phương.

Người tới tháo mũ xuống, hất hất đầu, lộ ra một mái tóc dài như thác đổ, cùng mặt mày tinh tế.

Lâm Duyệt Vi khiếp sợ mà nói: “Mưu mưu sát..... Người đâu?”

Nàng vốn muốn tạo bất ngờ cho Cố Nghiên Thu, ai biết bất ngờ đâu không thấy, mà nàng còn phải chịu đãi ngộ như vậy.

“Xin lỗi.” Cố Nghiên Thu dùng thẻ phòng mở cửa đón nàng vào phòng.

“Sao em lại xuống đây?” Cố Nghiên Thu tính rót cho nàng một cốc nước, nhưng Lâm Duyệt Vi tới quá vội, không kịp nấu nước sôi, cô đành vịn mở nắp bình chai nước khoáng trên bàn, rồi kếp hờ lại đặt lên bàn trà trước mặt Lâm Duyệt Vi.

“Không phải em nói sẽ chờ chị về sao?”

Cố Nghiên Thu xem đồng hồ, “Không phải đã nói sau 10 giờ em nên đi ngủ sớm một chút sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Dù sao bây giờ em không ngủ, chị cũng không ngủ.”

Cố Nghiên Thu dựa vào chiếc bàn bên cạnh, vịn ra một bình nước khoáng khác, ngửa đầu uống mất ngum. Cổ áo cô hơi mở ra, để lộ một đoạn xương quai xanh bóng mượt, động tác uống nước của cô càng khiến xương quai xanh khẽ động đến quấy rầy.

“Chị uống rượu à?” Mới vừa rồi khi Lâm Duyệt Vi bị cô đè lên ván cửa đã nghe thấy mùi rượu trên người cô.

“Có uống một chút.”

Trong lòng Lâm Duyệt Vi hiện ra một ý nghĩ : Không phải là đi mượn rượu tiêu sầu đi? Chị ấy chẳng lẽ thật sự đối với mình.....

Cố Nghiên Thu bèn giải thích: “Tiền không dễ kiếm, xã giao tiếp khách,

khó tránh khỏi phải uống chút rượu.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Được thôi, là nàng tự cho mình đa tình.

Cố Nghiên Thu hỏi: “Em tới tìm chị có chuyện gì?”

Lâm Duyệt Vi hỏi ngược lại: “Em mới là người nên hỏi chị tìm em có chuyện gì, sao buổi chiều lại đột nhiên tức giận bỏ đi?”

“Chị không tức giận.”

“Chị còn nói không giận?”

“Lâm tiểu thư có chứng cứ gì chứng minh tôi giận?” Đuôi lông mày Cố Nghiên Thu cong thành một độ cong hoài nghi.

Lâm Duyệt Vi ghen giọng, nói: “Chứng cứ chính là chị lại bắt đầu kêu em như vậy.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi không nghĩ biến không khí thành khó chịu như bây giờ, mấy ngày nay quan hệ giữa hai người đã đại đại hòa hoãn, bây giờ đột nhiên lại trở về nguyên dạng không phải không thoải mái chết nàng thì không được.

Lâm Duyệt Vi hít sâu vài cái, ôn tồn nói: “Làm bạn bè quan trọng nhất chính là nói chuyện rõ ràng, chị có gì cũng có thể nói với em, em nhất định sẽ trả lời đến khi chị hài lòng.”

Cố Nghiên Thu kéo ghế ngồi xuống, nhìn cũng không nhìn nàng, biểu tình

càng thêm lạnh lẽo cứng rắn, hỏi: “Vì sao mang đồ chị tặng em cho cô ấy?”

“Em cho cái gì?” Đừng nói cảm giác bây giờ của Lâm Duyệt Vi đối với Cố Nghiên Thu ra sao, cho dù là trước kia nàng còn chán ghét Cố Nghiên Thu, thì Lâm Duyệt Vi cũng sẽ không đem đồ đối phương tặng nàng cho một người khác, chứ đừng nói là bây giờ.

“Phật châu.”

“Phật châu?” Lâm Duyệt Vi nhớ lại tình cảnh lúc đó, lúc Cố Nghiên Thu mở cửa rõ ràng là cười, rồi đột nhiên thay đổi sắc mặt, chính là bởi vì Phật châu? Phật châu làm sao? Đúng rồi, lúc đó đang ở trên tay Thiệu Nhã Tư.

Lâm Duyệt Vi muốn mở miệng, nhưng nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Cố Nghiên Thu quay đầu lại liếc nhìn nàng, vừa lúc thu hết biểu tình của nàng vào đáy mắt, cho rằng nàng đang chột dạ, càng thêm thất vọng: “Em thừa nhận rồi à? Lâm tiểu thư, tôi tặng em quà em không thích có thể trả lại cho tôi, đưa cho người khác như vậy có khác gì vũ nhục tâm huyết của tôi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu vì đang hờn dỗi, nên không phòng bị, bất thành lỉnh bị một đôi tay đặt lên trên vai, cô giật mình một cái, mém tí gạt mạnh tay Lâm Duyệt Vi ra.

Lâm Duyệt Vi ấn bả vai cô xuống, dùng một loại âm điệu cố tình kéo dài giống như lười biếng nói: “Này, không ngờ chị lại như vậy đó Cố Nghiên Thu.”

Cố Nghiên Thu không hé răng, cô cảm giác được một tia không ổn.

Lâm Duyệt Vi khom lưng gần sát bên tai, cánh môi cơ hồ sắp hôn lên vành tai cô, nói: “Em không tặng nàng, nàng chỉ thử đeo một chút. Không khéo vừa lúc bị chị bắt gặp, em đã cất kỹ Phật châu rồi, ai cũng không động vào được.”

Nàng quá thân cận, khiến Cố Nghiên Thu gần như chủ động để lộ tai đón nhận hơi thở ấm nóng ấy, cuối cùng vẫn cố nhịn xuống.

“Vậy em cũng không nên đưa Phật châu cho người khác mang thử, như vậy có khác gì nhau.”

“Em sai rồi.” Ở trường hợp bình thường Lâm Duyệt Vi khẳng định sẽ không dễ dàng nhận sai như vậy, nhưng bây giờ nàng đã phát hiện một chuyện rất kỳ diệu, điều này đủ để hấp dẫn tất cả lực chú ý của nàng.

Tai Cố Nghiên Thu đỏ lên, hơn nữa có xu thế càng ngày càng đỏ.

“Lần này bỏ qua.” Cố Nghiên Thu cũng phát giác tai mình nóng đến lợi hại, dùng hai tay kéo ghế rời xa Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi rút tay về, không khỏi có chút tưởng niệm xúc cảm trên vai Cố Nghiên Thu vừa rồi. Cố Nghiên Thu cũng chỉ kinh hoảng như vậy trong chớp mắt, rồi khôi phục độ trấn định như mọi khi.

Cố Nghiên Thu: “Tìm em là có chính sự.”

“Chính sự gì?” Với vẻ mặt nghiêm túc, Lâm Duyệt Vi cũng thu hồi nụ cười.

“Chuỗi Phật châu ấy trước kia từng trường kỳ được chị mang trên tay, rất trân quý, cho nên có chút yêu cầu chú ý cần nói với em.”

“Chị cứ nói đi.”

Cố Nghiên Thu bèn nói một ít khiêng kị khi bảo dưỡng Phật châu, không thể dính nước, hay giặt cùng quần áo, mỗi khi tắm rửa cần được tháo xuống, càng không thể dùng chất tẩy hay nước để rửa sạch, đi toilet cần được tháo xuống cất vào túi xách, không thể bỏ vào túi quần, nếu không dùng phải được cất ở nơi khô ráo bỏ vào túi kín, không thể cất cùng đồ có mùi hương khác nhau, nếu không sẽ mất đi mùi vị của Phật châu vân vân.

Cố Nghiên Thu nói xong gửi cho nàng một bản ghi nhớ trên mạng, đây là do cô viết sau khi Lâm Duyệt Vi cầm Phật châu về phòng.

“Ừm, em nhớ kỹ.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Còn có khác phân phó gì khác sao?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.”

“Vậy khi nào chị nghĩ ra đều có thể nói với em.” Lâm Duyệt Vi cũng không nghĩ bởi vì chuyện làm vô ý cũng nàng mà huỷ hoại Phật châu người ta vất vả nhiều năm mới tạo thành được.

“Ừm.”

Những gì nên nói đều đã nói hết, nhưng Lâm Duyệt Vi vẫn còn ngồi trên sofa, Cố Nghiên Thu nhìn nàng một cái, nói: “Lâm tiểu..... Em còn có chuyện khác sao?”

Ngón tay Lâm Duyệt Vi cọ trên đầu gối một chút, hai tay chống sofa đứng dậy: “Không có, còn cho rằng chị còn chuyện khác, nếu không có, vậy em về trước. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cố Nghiên Thu giúp nàng lấy mũ đặt ở một bên.

Lâm Duyệt Vi tiếp nhận rồi nói cảm ơn.

Cố Nghiên Thu tiến nàng tới cửa, Lâm Duyệt Vi cảm giác được ánh mắt sau lưng kia vẫn luôn chăm chú nhìn nàng, bèn ưỡn ngực vươn vai đến càng thẳng.

Mãi cho đến khi nàng vào thang máy, thì ánh mắt như bóng với hình kia mới biến mất không thấy. Lâm Duyệt Vi nhìn thang máy nhảy số lầu, đại não phấn khởi rồi cuộc có thể thanh tỉnh tự hỏi đường sống.

Nàng vừa mới làm cái gì vậy? Nàng thế mà lãnh đạm sờ soạng bả vai người ta, còn nói chuyện với đối phương gần như vậy, chọc người ta đến mặt đỏ tai hồng!

Nàng là ăn gan hùm mật gấu sao? Hay là bị mỡ heo che tâm?

Thật là đáng sợ.

Lâm Duyệt Vi hốt hoảng mà vào phòng, ngã xuống giường, trước khi ra cửa nàng đã tắm rồi, nên bèn chậm rãi cởi quần áo thay áo ngủ, chui vào trong chăn, mặt áp xuống, lưng hướng lên, đem toàn bộ mặt vùi vào gối đầu.

Cố Nghiên Thu sau khi tắm xong cũng nằm ở trên giường, mỗi lần sau khi uống rượu cô sẽ đau đầu, vốn dĩ thực dễ dàng đi vào giấc ngủ, nhưng hôm nay lại trăn trở, trong đầu cứ lặp đi lặp lại đều là cảnh tượng Lâm Duyệt Vi dán lên tai cô nói chuyện .

Lâm Duyệt Vi trở mình, mặt hướng lên trên.

Cố Nghiên Thu dùng chăn che phủ hết đầu, rồi lăn một vòng quẩn chình mình thành một cục bông.

Ánh mặt trời sáng choang.

Lâm Duyệt Vi bị đồng hồ báo thức đánh thức, cố mở mí mắt, dựa ngòì ở đầu giường thanh tỉnh trong chốc lát. Tối hôm qua nàng gần như chỉ ngủ một chút, không biết đã mơ kiểu gì mà toàn thân từ trên xuống dưới mệt đến như bị cái gì ép qua.

Lâm Duyệt Vi xoay người xuống giường, mặc quần áo rửa mặt, kêu Thiệu Nhã Tư ở cùng lầu xuống nhà hàng ăn bữa sáng.

Khách sạn cho buffet buổi sáng khá phong phú, Lâm Duyệt Vi cầm thẻ phòng của hai người đăng ký với phục vụ, rồi lấy bàn ăn, từng người tự đi lấy bữa sáng của mình.

Hai người chọn một chỗ ngòì gần cửa sổ, Thiệu Nhã Tư chỉ ăn một chén cháo cũng hai món khác ngòì xuống trước, Lâm Duyệt Vi còn đang đông lấy một chút, tây kẹp một chút, ngoài bữa sáng ra còn cầm thêm một đĩa trái cây.

“Thiệu Thiệu, cậu muốn uống gì?” Lâm Duyệt Vi muốn đi lấy ly sữa đậu nành, thuận tiện hỏi Thiệu Nhã Tư.

Thiệu Nhã Tư trả lời: “Có sữa bò không? Có thì cho mình một ly, nóng nhá.”

“Ok.”

Lâm Duyệt Vi bưng một ly sữa đậu nành và một ly sữa bò về bàn, ở chiếc bàn trống phía sau Thiệu Nhã Tư, đột nhiên có người bước tới, đặt thức ăn trong tay xuống bàn.

Cố Nghiên Thu cũng thấy Thiệu Nhã Tư, ánh mắt đảo qua chỗ Lâm Duyệt Vi đối diện Thiệu Nhã Tư, dường như không có việc gì mà thu hồi tầm mắt, phảng phất như thấy một người xa lạ.

Lâm Duyệt Vi bận tâm Thiệu Nhã Tư đang ở đây, cũng không dám cùng Cố Nghiên Thu chào hỏi, nhưng nàng nhịn không được lúc nào cũng ngẩng đầu lướt qua bả vai Thiệu Nhã Tư, nhìn Cố Nghiên Thu đang ngồi ở bên đó dùng bữa sáng.

Thấy Lâm Duyệt Vi năm lần bảy lượt nhìn về phía sau mình, Thiệu Nhã Tư cũng quay đầu một chút, thấy Cố Nghiên Thu thì cô chột mở to mắt, nhỏ giọng nói với Lâm Duyệt Vi: “Nàng thật xinh đẹp a.”

Lâm Duyệt Vi nghe người khác khen Cố Nghiên Thu trong lòng bất giác không thoải mái, nàng dựng thẳng ngón trỏ lên: “Suýt.”

Thiệu Nhã Tư làm thế “ok”, tỏ vẻ đã hiểu. Người ta còn ở sau lưng hai người, thảo luận như thế không tốt.

Cố Nghiên Thu thông thả ung dung mà dùng dao cắt ra một miếng bơ vàng óng, đều đều mà bôi lên trên miếng bánh mì, ở mặt trên thêm chút chân giò hun khói cùng một số thứ khác, cúi đầu cắn một ngụm, quay đầu nhìn về ra ngoài cửa sổ, sườn mặt cô được ánh sáng của buổi sớm mai chiếu rọi đẹp mê mẩn đến không chân thật.

Thiệu Nhã Tư đột nhiên ở trên mặt Lâm Duyệt Vi dùng sức thổi.

Lâm Duyệt Vi: “???”

Thiệu Nhã Tư thấp giọng nhắc nhở nàng: “Còn nhìn nữa, coi chừng bạn trai/bạn gái người ta lại quánh cậu.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nàng còn có thể đánh được chính mình à?

Bất quá Thiệu Nhã Tư nhắc nhở cũng đúng lúc, Lâm Duyệt Vi không còn phóng lực chú ý trên người Cố Nghiên Thu nữa, hôm nay nàng và Thiệu Nhã Tư còn phải chạy quảng cáo, bèn ăn xong chạy tới công ty sớm một chút.

Khi Cố Nghiên Thu rời đi, không biết là do cố ý hay vô tình, mà đi lướt qua hai người. Lúc đó Lâm Duyệt Vi đang cúi đầu, nhưng mùi hương u nhạt trầm ổn ấy cứ như một sợi chỉ vươn trên chóp mũi nàng, nàng liền biết ngay đó là Cố Nghiên Thu.

Thiệu Nhã Tư nhìn bóng dáng người đi lại cảm khái một trận, khen mặt đẹp khen dáng người hảo, trên đường tới công ty còn ra vẻ lưu luyến không rời. Lâm Duyệt Vi không kiên nhẫn nghe cô niệm kinh, móc từ trong túi ra một viên kẹo tùy ý lấy được ở nhà hàng ban nãy động vào trong miệng cô.

Khiến hai má Thiệu Nhã Tư phải phồng lên.

Lâm Duyệt Vi cũng tự cho mình một viên, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thế giới thật thanh tịnh.

Hôm nay hai người phải chụp một quảng cáo di động, phong cách của hai người hoàn toàn tách biệt, một người lãnh diễm một người ôn nhu, mỗi người cầm một chiếc di động khác màu. Tuy rằng kỹ thuật diễn của Lâm

Duyệt Vi không bằng Thiệu Nhã Tư, nhưng lại khá tự nhiên trước ống kính, trên cơ bản nhiếp ảnh gia kêu nàng làm biểu hiện gì nàng đều có thể làm. Thiệu Nhã Tư thì lại có tính cách nội liễm, làm người ôn tồn, từ khi tiết mục bắt đầu đến bây giờ, Lâm Duyệt Vi luôn cùng cô cùng tiến cùng lui, nên cô rất ý lại vào Lâm Duyệt Vi, nhiếp ảnh gia cùng cô nói chuyện, cô luôn có thói quen nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, cố gắng đạt được ý kiến từ nàng.

Lâm Duyệt Vi ý thức được chuyện này không ổn, tuy nàng cũng có tính toán về mối quan hệ giữa hai người, nhưng lại không muốn bồi dưỡng Thiệu Nhã Tư thành một bông hoa chỉ biết ý lại vào nàng, huống chi nàng sẽ ký hợp đồng với công ty quản lý khác, hai người sớm muộn gì cũng tách ra.

Sau khi buổi chụp ảnh kết thúc, Lâm Duyệt Vi lôi kéo Thiệu Nhã Tư trình trọng mà nói chuyện này, hai người có thể nâng đỡ lẫn nhau, nhưng cũng phải cho nhau tự do, trở thành chiến hữu trong giới giải trí, Thiệu Nhã Tư tự thân ưu tú tuyệt không thua kém gì nàng, không cần tự xem nhẹ mình, tự cô có thể đánh bóng tên tuổi của mình. Thiệu Nhã Tư nghe hiểu, ngày hôm sau lại có thêm nhiều quảng cáo, tuy cô vẫn còn sợ, nhưng không tiếp tục nhìn về phía Lâm Duyệt Vi nữa.

Trong hai ngày chạy quảng cáo Lâm Duyệt Vi ngẫu nhiên vẫn gửi tin nhắn cho Cố Nghiên Thu, nhưng mỗi lần Cố Nghiên Thu trả lời đều nói đang công tác, Lâm Duyệt Vi bèn không tiện quấy rầy cô. Vốn dĩ người ta tới công tác, không phải chỉ vì muốn gặp nàng.

Buổi sáng ngày đầu tiên trùng hợp gặp ở nhà hàng, nhưng hai hôm sau đó Lâm Duyệt Vi lại không gặp cô lần nào.

Mắt thấy sắp phải rời khỏi thành phố S, hôm nay đã là ngày cuối cùng của Lâm Duyệt Vi, sau khi về lại Yến Ninh, nàng phải tới công ty quản lý mới,

sau đó hẳn sẽ còn bận hơn. Buổi tối cuối cùng ở khách sạn, Lâm Duyệt Vi đi xuống lầu tính tới siêu thị tiện lợi mua chút đồ, thang máy giữa đường dừng lại, Cố Nghiên Thu bước vào, hai người không hẹn mà gặp.

Thang máy không có những người khác, hai người bèn nói chuyện với nhau.

“Khi nào thì chị về?” Lâm Duyệt Vi mở miệng hỏi trước.

“Ngày mai.”

“Em cũng vậy.” Lâm Duyệt Vi thấy cô chỉ mặc sweatshirt, không khỏi hỏi, “Chị đang tính đi đâu?”

Cố Nghiên Thu không trả lời, hỏi ngược lại: “Em thì sao?”

“Àh, em đi siêu thị mua mì gói.”

“Mì gói không tốt cho sức khỏe.”

Lâm Duyệt Vi sờ sờ cái mũi: “Em biết, nhưng không còn cách nào, tiện lợi.”

“Sau này ăn ít thôi.” Cố Nghiên Thu tự nhiên mà dặn dò.

“Ờh.” Lâm Duyệt Vi cũng thực tự nhiên mà đáp ứng.

Đối thoại như vậy vừa tầm thường lại vừa không tầm thường, hai người cứ thế nuôi dưỡng một chút thân mật đặc biệt.

Trong không gian yên tĩnh bốn mắt nhìn nhau, tầm mắt ở không trung giằng co, trong lòng đồng thời cũng đập thành thịch như trống vỗ.

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Nghiên Thu: Ăn mì gói gì chứ, chị ở ngay trước mặt em, vừa khỏe mạnh lại còn mỹ vị này (*o o*)

Chương 046: “Ah”

Khách sạn này cũng tạm được, không gian bên trong thang máy khá lớn, hai người Lâm-Cố đứng cách nhau rất xa, một người ở cửa một người nép vào góc. Sau khi Lâm Duyệt Vi bước ra một bước thì không khí bỗng trở nên thanh tịnh.

Cố Nghiên Thu nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi.

Lâm Duyệt Vi nhắc tới vấn đề trước đó: “Chị ăn mặc như vậy..... Tính đi đâu?”

Cố Nghiên Thu chậm chạp không trả lời.

Lâm Duyệt Vi biết có thể do đường đột, vấn đề này đối phương hẳn là không tiện trả lời, nên cũng xem như mình chưa từng hỏi qua, chăm chú mà nhìn số thang máy giảm xuống.

Đình —

Lâm Duyệt Vi gần cửa hơn, nên nàng bước ra trước, Cố Nghiên Thu theo sát phía sau, cúi đầu đánh chữ trên màn hình di động.

Hai người không khác gì người xa lạ, một trước một sau rời khỏi khách sạn, mới ra tới cửa khách sạn, Lâm Duyệt Vi bỗng cảm giác di động trong túi rung một chút, nàng lấy ra xem, là Cố Nghiên Thu gửi tin nhắn tới.

【 Tây Cố: Đi gặp một vị trưởng bối quen biết đã lâu 】

Lâm Duyệt Vi không quay đầu lại nhìn, mà cứ đứng yên tại chỗ.

【 Hai chữ Mộc: Ở thành phố này sao? 】

【 Tây Cố: Không phải, ở thành phố H 】

Thành phố H cách thành phố S hai người đang ở khoảng hai giờ lái xe, một huyện nổi tiếng nhờ nuôi tôm hùm đắt trứ danh cả nước. Lâm Duyệt Vi lo lắng cứ đứng thế này sẽ khiến người khác chú ý, bèn vừa đánh chữ vừa đi về phía trước.

【 Hai chữ Mộc: xa như vậy? Xã giao mà hơn nửa đêm vẫn phải đi ra ngoài sao? 】

【 Tây Cố: Không phải xã giao, một chút việc tư 】

【 Tây Cố: Nhìn đường, đừng lo xem di động 】

Lâm Duyệt Vi nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, đối diện ánh mắt Cố Nghiên Thu cũng đang nhìn về phía nàng, có lẽ do hôm nay cô ăn mặc khác mọi ngày, mà hơi thở băng lãnh tránh xa người ngàn dặm trên người cô tiêu tán không ít, áo sweatshirt quần đùi, lộ ra làn da trắng nõn

khỏe mạnh, vầng thái dương bên ngoài vẫn chưa lặn hẳn, khiến cả người cô đắm mình trong hoàng hôn, thoát nhìn đều thực ấm áp.

Nếu có thể cười một cái thì càng tốt.

Lâm Duyệt Vi cất điện thoại, bước lớn bước nhỏ chạy vội tới 7-11 cách đó hai trăm mét.

Y như sở liệu của Cố Hòa, Cố Nghiên Thu lợi dụng cơ hội đi công tác lần này, mà tới thành phố H tìm tài xế trước đây của nhà cô, chú Tiêu. Trước đó cô từng cùng chú Tiêu chào hỏi qua, chú Tiêu muốn tới nhà ga đón cô, Cố Nghiên Thu cũng đáp ứng rồi, chú Tiêu khi còn làm việc ở Cố gia có quan hệ rất tốt với gia đình cô, có thể xem như một nửa huynh đệ của Cố Hòa, nếu không cũng sẽ không còn giữ liên hệ tới tận bây giờ

Cố Nghiên Thu ngồi một giờ xe lửa, ở cửa trạm ga gặp được chú Tiêu, chú Tiêu — Tiêu Xuân Sinh năm nay cũng cỡ tuổi Cố Hòa, đã qua tuổi tri thiên mệnh, nhưng công việc làm ăn của ông mấy năm nay rất khá, đã thuê rất nhiều công nhân, quy mô đơn giản, sau khi hai vợ chồng ông chuyển hộ khẩu, ở thành phố mua nhà, toàn gia bèn dọn tới đây ở, mỗi ngày có thể đều trôi qua rục rỏ, nhưng ngược lại công ty của Cố Hòa lại loạn trong giặc ngoài, tâm thần và thể xác đều mệt mỏi, vợ mới phát tang, nên tính ra khí sắc Tiêu Xuân Sinh thoát nhìn tốt hơn so với Cố Hòa rất nhiều.

Tiêu Xuân Sinh và Cố Nghiên Thu nhìn thấy lẫn nhau nhưng chưa dám nhận, cứ thế mà nhìn chằm chằm đối phương trong chốc lát.

Tiêu Xuân Sinh: “Tiểu Thu?”

Cố Nghiên Thu: “Chú Tiêu.”

Ánh mắt Tiêu Xuân Sinh không ngừng đánh giá cô, cười nói: “Lần trước

gặp con chỉ mới mười tám tuổi, nhiều năm qua đi, trưởng thành khôn lớn rồi.”

Cố Nghiên Thu cũng cười cười: “Chú Tiêu còn trẻ hơn lần trước gặp mặt rất nhiều.”

Tiêu Xuân Sinh: “Miệng vẫn ngọt như vậy.”

Tiêu Xuân Sinh dẫn Cố Nghiên Thu đến bãi đỗ xe, Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua xe ông, là AUDI, không khỏi lại cười: “Chú Tiêu mấy năm nay phát tài.”

Tiêu Xuân Sinh có chút đặc ý, nhưng lại khiêm tốn nói: “Vẫn còn kém xa Cố tổng.” Ông ấn mở khóa xe, vẫn như trước kia mở cửa sau xe để Cố Nghiên Thu vào trước, đứng ở cạnh cửa chờ cô ngồi vào, cuối cùng mới ngồi vào ghế điều khiển, khởi động xe.

“Sức khỏe Cố tổng vẫn tốt chứ?”

“Khá tốt.”

“Lần trước chú gọi cho ông ấy, nghe thấy ông ấy ho rất dữ.” Tiêu Xuân Sinh không yên tâm, ông theo Cố Hòa nhiều năm như vậy, biết người nọ tính tình vẫn rất cố chấp, ngoại trừ con gái và vợ, hoàn toàn không hề có bất luận điểm yếu gì.

“Khi nào ạ?”

“Chính là lần trước khi chú kêu người đưa tôm hùm tới.” Kỳ thật không phải, Tiêu Xuân Sinh nghe tiếng Cố Hòa ho khan là vào buổi tối khi Cố Nghiên Thu chất vấn Cố Hòa, nhưng đối thoại giữa ông và Cố Hòa hôm ấy là một bí mật.

Trong lòng Cố Nghiên Thu có hơi thất lạc, Cố Hòa không phải nói đã nói là giả bộ sao? Uống thuốc cũng chỉ là thực phẩm chức năng.

“Con về sẽ hỏi ông ấy.” Cố Nghiên Thu nhẹ giọng đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Tiêu Xuân Sinh vuốt tay lái, thoáng nhìn về mặt trầm tĩnh của Cố Nghiên Thu qua kính chiếu hậu, nói, “Tiểu Thu, Cố tổng lớn tuổi, con ngày thường quan tâm ông ấy một chút.”

“Con sẽ.” Cố Nghiên Thu rũ mi mắt xuống, giấu đi tất cả cảm xúc.

Tiêu Xuân Sinh nhìn không ra biểu tình của cô có chút sốt ruột, trước đó ông luôn cảm thấy tâm tư Cố Nghiên Thu khá nặng nề, trên một số phương diện cô thoát nhìn giống Cố Hòa như đúc, bây giờ sau nhiều năm gặp lại, cô càng ngày càng giống Cố Hòa hơn. Nếu Cố Nghiên Thu thật sự quyết tâm đối đầu với Cố Hòa, vậy thì.....

Cố Nghiên Thu cảm giác được tốc độ xe có chút không ổn định, hơi hơi nheo mắt lại.

Tiêu Xuân Sinh một lần nữa điều chỉnh tốc độ xe, nhàn thoai hỏi: “Nghe ba con nói con đã kết hôn?”

“Dạ.”

“Họ Lâm sao?”

“Đúng vậy.”

“Rất tốt.”

“.....”

Tiêu Xuân Sinh là một người đàn ông Trung Quốc điển hình, cùng hậu bối nói chuyện không trôi chảy, ngay cả việc nói chuyện với con gái ruột ông cũng không nói quá ba câu, huống chi là với Cố Nghiên Thu đã xa cách vài năm.

Ông bèn không mở miệng, ông biết Cố Nghiên Thu tới vì lý do gì, huống hồ ông cũng không phải một người thông minh, nói nhiều sai nhiều, chẳng bằng không nói.

Người họ Lâm, Tiêu Xuân Sinh vừa nhắc tới lại “Quấy rầy” Cố Nghiên Thu.

【 Hai chữ Mộc: Chị ăn cơm chiều chưa? 】

【 Tây Cố: Vẫn chưa 】

【 Hai chữ Mộc: Buổi tối chị có về không? 】

【 Tây Cố: Về 】

Lâm Duyệt Vi đang bưng ấm nước mới nấu sôi đổ vào tô mì gói ăn liền, thì thấy giao diện khóa máy hiện ra một tin nhắn, chỉ ngắn ngủn một chữ “Về” mà lại khiến nàng cảm lòng không đậu mỉm cười.

【 Hai chữ Mộc: Em có mua hai thùng mì gói 】

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi cảm giác đầu óc mình có thể bị hồ đồ rồi, Cố Nghiên Thu đi tới một nơi xa như vậy, không thể không ăn bữa tối, đi tới thành phố H rồi

quay lại cũng mất ba bốn tiếng, xem như cô chỉ dừng lại ở đó mười phút, lúc trở về ít nhất cũng hơn 10 giờ.

— *mì gói không tốt cho sức khỏe, sau này ăn ít thôi.*

Lời người vừa nói vẫn còn văng vẳng bên tai.

【 hệ thống tin tức: Hai chữ Mộc rút về một tin nhắn 】

Lâm Duyệt Vi thở ra một hơi, hy vọng Cố Nghiên Thu vẫn chưa thấy tin nhắn ngu xuẩn ấy của nàng.

【 Tây Cố: Cho chị một thùng sao? 】

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

【 Tây Cố: Nói giỡn [mỉm cười] 】

Cố Nghiên Thu nghĩ đến việc mình buổi tối phỏng chừng sẽ khuya lắm mới có thể trở về, vội vàng sửa lại, cô không hy vọng Lâm Duyệt Vi bởi vì chờ cô mà thức đêm.

Lâm Duyệt Vi nhìn icon mỉm cười vừa quen thuộc vừa cổ xưa: “.....”

Trong đầu nàng không tự chủ được mà hiện ra một người khác, người ấy cũng thích gửi icon này cho nàng, chỉ là một người trên QQ, còn một người thì trên Weibo, tâm tình Lâm Duyệt Vi bỗng trở nên phức tạp.

【 Hai chữ Mộc: Khi nào về thì nhắn tin cho em 】

【 Tây Cố: Ừm 】

Lâm Duyệt Vi lôi ghế ra, ngồi xuống, một bàn tay vòng ra sau lưng ghế, một tay chống cằm, “Chị bận việc tư gì a?” “Nếu không em mời chị dùng bữa tối nhé?” “Ngày mai mấy giờ chị đón tàu?”, Lâm Duyệt Vi nhả rồi lại xóa từng câu trong khung chat, những câu này thật sự không hợp với quan hệ giữa hai người hiện tại.

Cố Nghiên Thu không đợi được tin nhắn của Lâm Duyệt Vi, cũng không tiếp tục nhắn.

Mì gói ngon, Lâm Duyệt Vi ném điện thoại sang một bên, mở ipad ra xem phim điện ảnh, vừa xem vừa ăn mì ăn liền.

7 giờ 50, Cố Nghiên Thu nhắn cho nàng một câu ngắn gọn: 【 Tây Cỗ: Đến nơi rồi, chị đi một lát 】

【 Hai chữ Mộc: Ủm 】

***

Tiêu Xuân Sinh cho xe ngừng ở gara, dẫn Cố Nghiên Thu tới cửa thang máy. Căn hộ của ông nằm trên tầng 19 của một trung cư trong tiểu khu xa hoa.

Tiêu Xuân Sinh đứng trước cửa nhà, chà xát tay, rồi lấy chìa khóa từ lưng quần, nói: “Nhà hơi nhỏ, con thông cảm.”

“Sẽ không ạ.” Cố Nghiên Thu cười cười.

Tiêu Xuân Sinh dùng chìa khóa mở cửa, vợ ông còn đang trong phòng khách xem TV, nghe thấy tiếng bèn quay đầu, vừa nhìn thấy Cố Nghiên Thu thì vội chào đón, lấy dép lê cho cô, mở cửa phòng con gái nói: “Trân Trân, mau ra đây chào khách.”

Cố Nghiên Thu thay dép lê, vội nói không cần, chào khách đại khái là cơn ác mộng thời thơ ấu của mỗi đứa trẻ, vĩnh viễn không phân rõ ràng ai mới là người nhà, hơn nữa còn có con cái của người nhà, có thể trốn đã là không tệ rồi.

Bà Tiêu ngượng ngùng mà cười cười với cô, hỏi cô muốn uống gì.

“Nước sôi để nguội là được ạ, cảm ơn dì.”

Con gái Tiêu Xuân Sinh năm phút đồng hồ sau mới có mặt, khoan thai tới muộn mà xuất hiện ở phòng khách, bị mẹ nàng ra dấu, ngọt ngào gọi: “Thu tỷ tỷ.” Lúc sau thì nhanh như chớp chạy về phòng ngủ.

Năm Cố Nghiên Thu xuất ngoại con gái Tiêu Xuân Sinh chỉ mới mười hai tuổi, hai người lại không cùng một giai cấp, bảy năm qua đi, cộng thêm quan hệ trước kia giữa hai người, sợ rằng lúc này Tiêu Trân Trân còn không nhận ra cô.

Bà Tiêu nhìn bóng dáng con gái than, “Con nhỏ này.” Rồi lại nói với Cố Nghiên Thu, “Chắc nó lại về phòng chơi game, bây giờ tụi nhỏ đều như vậy, mong con thứ lỗi a.”

Cố Nghiên Thu cười nói: “Trân Trân trưởng thành không ít, duyên dáng yêu kiều.”

Bà Tiêu hiền lành mà nhìn cô cười: “Con mới lớn lên không ít, giống y hệt mẹ con.”

Tiêu Xuân Sinh trừng mắt nhìn vợ, bà Tiêu mới ý thức được mình nói sai, vội tìm lấy cớ đứng dậy rời đi.

Phòng khách chỉ còn lại hai người, Tiêu Xuân Sinh trong lòng biết rõ ràng, nhưng vẫn muốn diễn: “Trong điện thoại con nói tìm chú có chuyện quan trọng, là chuyện gì?”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Có thư phòng không ạ? Hoặc là một nơi an tĩnh một chút.”

Thư phòng.

Cố Nghiên Thu đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Chú Tiêu, chú quen biết ba con khi nào?”

Tiêu Xuân Sinh lộ ra thần sắc quay về hồi ức, nói: “Đại khái là hơn ba mươi năm trước đi, cụ thể là năm nào thì chú không nhớ rõ, khi đó ba con còn học đại học năm 4.”

Tâm Cố Nghiên Thu nói quả nhiên, Tiêu Xuân Sinh đã quen biết Cố Hòa trước khi gặp mẹ cô. Cũng chỉ còn mình Tiêu Xuân Sinh biết được chuyện xảy ra năm đó. Kỳ thật ngoại trừ Tiêu Xuân Sinh, căn cứ theo như lời Cố Hòa nói, khi ông cùng các huynh đệ gây dựng sự nghiệp thì gặp được mẹ cô, những người huynh đệ đó cô cũng quen biết không ít, nhưng qua nhiều năm như vậy, những người đó không ra ngoài thành lập công ty mới, thì cũng di dân xuất ngoại hoặc đã qua đời, duy chỉ còn lại Đại Vương tổng trong công ty nhưng ông lại đang đối đầu với Cố Hòa, tình huynh đệ năm đó đã sớm không còn tồn tại nữa, Cố Nghiên Thu đương nhiên sẽ không vì điều tra rõ chuyện này mà đi tìm Đại Vương tổng.

“Chú quen biết Hạ Tùng Quân sao?”

“Chú biết, là bạn gái năm đó của ba con.”

“Năm đó là chỉ đoạn thời gian nào?”

“Chú không nhớ rõ cụ thể, chú chỉ nhớ ba con từng nói trước khi ông ấy tốt nghiệp đại học thì từng thổ lộ với Hạ Tùng Quân, hai người ở bên nhau được một hai năm gì đó rồi chia tay.” Tiêu Xuân Sinh nói, “Chú biết chuyện ba con đột nhiên cưới người khác rất khó tiếp nhận, nhưng đúng thật lúc ấy hai người bọn họ xác thật đã bàn tới chuyện cưới hỏi.”

Tiêu Xuân Sinh thở dài: “Chỉ có thể nói tạo hóa trêu người đi.”

“Cho nên ba con xác thật đã quen biết mẹ con sau đó? Hơn nữa còn vứt bỏ Hạ Tùng Quân lúc đó đã bàn chuyện cưới hỏi?” Cố Nghiên Thu dùng đôi mắt sắc bén mà nhìn Tiêu Xuân Sinh.

Tiêu Xuân Sinh đón nhận ánh mắt của cô, trong nháy mắt ấy ông có cảm giác như chính mình gặp được Cố Hòa trước kia. Tiêu Xuân Sinh bóp lấy ngón tay trong lòng bàn tay, tốt xấu gì cũng không để Cố Nghiên Thu nhìn thấy.

Đôi môi Tiêu Xuân Sinh ngậm ngừng một chút, nói: “Cũng không thể nói như thế, dù sao cũng chưa kết hôn, nếu ông ấy cùng Hạ Tùng Quân kết hôn mới là hại nàng.” Tuy rằng bây giờ Cố Hòa vẫn cưới Hạ Tùng Quân.

“Có thể kỹ càng tỉ mỉ nói cho con nghe một chút được không?”

Từ chỗ Tiêu Xuân Sinh, Cố Nghiên Thu lại biết thêm được một ít chi tiết về chuyện xảy ra trước kia mà cô chưa bao giờ nghe qua. Tuy rằng có thể nói tình cảm giữa Cố Hòa và vợ ông rất tốt, nhưng hoàn toàn không giống những gia đình bình thường khác, Cố Hòa chưa bao giờ ngọt ngào ngào ngào đề cập tới chuyện quen biết cũng như quá trình yêu nhau giữa ông và bà Cố, có đôi khi Cố Nghiên Thu còn hoài nghi hai người bọn họ căn bản không hề yêu nhau, nhưng quả thật hai người rất tốt với nhau, có thể nhìn ra là thiệt tình thực lòng.

Tiêu Xuân Sinh nói: “Lần đầu tiên Cố tổng gặp phu nhân, là vào một ngày tuyết lớn, khi đó ông vừa mới xã giao xong, uống xong rượu, ngồi ở băng ghế sau nhắm mắt dưỡng thần. Trời đổ tuyết nên đường rất trơn, đất tuyết lại còn phản quang, khi ấy chú lái xe thật sự rất cẩn thận, sợ xảy ra sự cố. Nhưng rồi cuộc vẫn xảy ra chuyện, do chú nhìn chăm chăm vào mặt đường màu trắng quá lâu, nên mắt có hơi không thoải mái, không thấy rõ lắm, vì thế có chớp mắt một chút, nhưng khi chú mở mắt ra, thì trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một người. Chú sợ tới mức vội phanh xe, tuyết trời khiến bánh xe kéo dài một đoạn với dừng lại được, khiến người ấy cũng sợ hãi mà ngã xuống trước đầu xe. Chú bị dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng mở cửa xuống xe, Cố tổng thấy thế cũng tỉnh rượu, cùng theo chú xuống xe.”

Trời rất lạnh, Cố phu nhân khi đó còn rất trẻ, cả người bọc trong một lớp áo lông màu đen, cực kỳ mỏng manh, trên tay không mang bao tay, cánh tay xinh đẹp thon dài chống trên nền tuyết, nhưng lại không phân rõ màu của tuyết trắng hơn hay làn da nàng trắng hơn.

Tuyết rơi rất lớn, lúc Tiêu Xuân Sinh cùng Cố Hòa xuống xe, cả người nàng đã bị che phủ bởi một tầng tuyết mịn, rơi trên lông mi nàng, môi nàng, khiến sắc mặt nàng càng trắng đến đáng sợ, thoạt nhìn không khác gì người chết.

Tiêu Xuân Sinh bị dọa đến mất hồn.

Cố Hòa ngồi xổm xuống trước mặt nàng, xem xét hô hấp, phát hiện tuy rằng hơi thở mỏng manh, nhưng xác thật vẫn còn sống, nhưng nhìn không ra nàng bị thương ở đâu, ông bèn duỗi tay muốn bế nàng lên, đưa tới bệnh viện.

“Ngay khi Cố tổng vươn tay ra, phu nhân lại đột nhiên tỉnh.”

— *Tôi không sao.*

Sau khi Cố phu nhân mở miệng, trong không khí rốt cuộc toát ra được một chút hơi thở ấm nóng. Khi nàng vừa thanh tỉnh điều đầu tiên làm chính là sờ lên cổ tay, giống như nơi đó đang cất giấu một món đồ hết sức trân quý, sau khi cự tuyệt sự giúp đỡ từ hai người đàn ông, nàng tự mình chống cánh tay một chút mà ngồi dậy.

Ngũ quan nàng rất lạnh nhạt, lông mày cũng vậy, hàng lông mày khi nhện đau thật giống làn thu thủy đang gợn sóng lại mà không phải, lộ ra sự quật cường bất chấp.

Trên tóc mai nàng vẫn còn vương bông tuyết, khi nàng chậm rãi đứng lên đã dùng đôi mắt thanh u lãnh đạm quay nhìn lại.

Tiêu Xuân Sinh lùi về sau hai bước, nhất thời thất thần.

Ngay lúc đó Tiêu Xuân Sinh cảm thấy , *nàng là người đẹp nhất trên thế gian mà ông từng gặp. Từ trước đến nay chưa từng gặp qua, sau này cũng sẽ không gặp được ai hơn nàng nữa.*

“Sau khi đứng lên thì phu nhân tự mình rời đi, Cố tổng muốn đưa nàng đi bệnh viện, lại bị phu nhân cự tuyệt, khi đó chú thấy một chân nàng khập khiễng, tựa hồ đã bị thương.”

“Sau đó thì sao?”

“Vốn dĩ chúng ta chỉ như bèo nước gặp nhau, xem như là một giấc mộng đẹp, gặp được một vị thần tiên. Chú nghĩ mình nằm mơ, nhưng Cố tổng thì không, buổi tối hôm ấy sau khi trở về, Cố tổng đối với phu nhân đã nhớ mãi không quên. Ông thậm chí còn phái người đi tìm phu nhân, nhưng

chúng ta chỉ biết hôm ấy nàng mặc một chiếc áo lông màu đen, nàng tên họ là gì, đến từ nơi nào, toàn bộ đều không biết.”

Tiêu Xuân Sinh: “Ba tháng sau, chúng ta gặp lại nàng.”

Cố Nghiên Thu truy vấn nói: “Ở đâu ạ?”

Tiêu Xuân Sinh nói: “Trong một bữa tiệc thương nghiệp, không biết nàng là bạn gái ai, Cố tổng đã hỏi tên nàng. Sau đó thì chú không rõ lắm, chú biết Cố tổng luôn ngấm ngầm đi tìm nàng, hơn nữa còn cố ý tránh để chú biết. Sau khi quen biết phu nhân một năm, Cố tổng bèn chia tay Hạ Tùng Quân, sau khi qua thêm một năm thì Cố tổng kết hôn với phu nhân, sau đó thì có con.”

“Ý chú là trong thời gian còn quen Hạ Tùng Quân ba con đã theo đuổi mẹ con rồi?”

“Chuyện này..... Hẳn là không phải.”

Cố Nghiên Thu bỗng nhiên làm khó dễ, tiếp cận ông, “Không phải chú nói chú không biết hai người ngấm ngầm làm gì sao?”

Tiêu Xuân Sinh ghen giọng: “Chú không biết, nhưng chú tin tưởng cách làm người của Cố tổng.”

“Vợ cả vừa phát tang, ông ấy đã gấp đến không chờ nổi cưới tân hoan, đây là cách làm người của ông ấy sao?”

“Không phải.....”

“Vì sao lại không phải? Sao chú lại nói chuyện trước sau mâu thuẫn?”

Tiêu Xuân Sinh bị cô truy vấn đến hoảng sợ.

— Con bé rất khôn khéo, mặc kệ nàng có nhận thấy được lỗ hổng trong lời nói của cậu hay không, nàng nhất định vẫn sẽ công kích, cậu cứ dựa theo những gì tôi chỉ cậu, như vậy sẽ phù hợp với tính cách của cậu, đừng cố dùng cách khác để nói, càng cố thì sẽ càng phản tác dụng.

Lời Cố Hòa nói bỗng vang lên bên tai ông, Tiêu Xuân Sinh lấy lại bình tĩnh, nói: “Cố tổng trước kia từng cứu mạng chú, mặc kệ ông ấy ra quyết định gì, chú đều sẽ tin tưởng.”

Cố Nghiên Thu nhìn ông.

Tiêu Xuân Sinh không cam lòng yếu thế mà nhìn lại.

Cố Nghiên Thu lui chỗ cũ, nói: “Chú có biết mẹ con là người phương nào không?”

“Chú không biết.”

“Lúc kết hôn bên nhà gái không có thân thích nào đến sao?”

“Không có.”

“Bạn bè cũng không?”

“Cũng không có.”

“Con không tin một người có lòng đề phòng cao như ba con, mà chưa từng điều tra.”

“Có lẽ Cố tổng đã từng điều tra, nhưng ông ấy không nói với chú.” Tiêu

Xuân Sinh gấp giọng nói, “Con cũng nói Cố tổng có lòng đề phòng cao, vậy ông ấy chắc chắn sẽ không nói những chuyện này với chú.”

.....

Lúc Cố Nghiên Thu rời khỏi nhà Tiêu Xuân Sinh đã hơn 10 giờ tối, cô bắt taxi lúc 11 giờ chạy thẳng về ga tàu.

Dọc theo đường cô suy nghĩ rất nhiều, có quá nhiều quá nhiều chi tiết yêu cầu cô phải sắp xếp lại rõ ràng.

Cô tới tìm Tiêu Xuân Sinh, một mặt là vì cô muốn biết những chi tiết mà Cố Hòa không chịu nói với cô, một mặt khác là vì xác định một chuyện quan trọng hơn, chuyện mà cô đã biết, Cố Hòa là một người cẩn thận chu toàn, lúc Cố Nghiên Thu xin số điện thoại của Tiêu Xuân Sinh, Cố Hòa chắc chắn đã biết bước tiếp theo trong kế hoạch của cô là tới tìm Tiêu Xuân Sinh, cho nên những lời Tiêu Xuân Sinh vừa nói, rất có khả năng đều do Cố Hòa bày mưu đặt kế, là những chân tướng mà Cố Hòa muốn để cô biết, còn những chuyện ông không muốn cô biết, thì Tiêu Xuân Sinh một chữ cũng sẽ không nói ra. Tuy Tiêu Xuân Sinh không thông minh, nhưng là một người rất thành thật, ông tình nguyện im lặng trước những câu hỏi dồn dập từ cô cũng không muốn để lộ ra nhiều hơn một chữ.

Theo Cố Nghiên Thu phân tích trong lời nói của Tiêu Xuân Sinh hẳn sẽ có một số câu là thật sự, chuyện ba mẹ cô lần đầu tiên gặp mặt là thật sự, Cố Nghiên Thu không nghĩ ra lý do để ông phải nói dối, nhưng những chuyện sau đó, như chuyện ở bữa tiệc, có thể là cố ý nói ra để làm lạc hướng điều tra của cô. Nếu mẹ cô ở bản địa đã không có người thân hay bạn bè, sao có thể xuất hiện ở bữa tiệc có Cố Hòa được.

Cố Nghiên Thu lại nghĩ tới một khả năng, nếu bà thật sự không có bạn bè thì sao? Không cần nói đến chuyện hơn ba mươi năm trước, ngay cả sau

khi kết hôn bà cũng rất ít khi ra ngoài, cho dù có bạn, nhưng sau khi bà xuống quan tài, còn ai có thể biết chứ?

Ba mươi năm trước.....

Cố Nghiên Thu vuốt ve Phạt châu trên cổ tay, một cơn đau đầu lại kéo tới.

***

Sau khi Tiêu Xuân Sinh tiễn Cố Nghiên Thu lên xe taxi, thì lau lau mồ hôi trên trán, gọi điện thoại cho Cố Hòa.

“Cố tổng, tôi vừa tiễn tiểu thư đi.”

Cố Hòa hỏi: “Cậu đã nói những gì?”

Tiêu Xuân Sinh: “Tôi dựa theo những gì ông chủ đã nói.”

Cố Hòa: “Con bé tin sao?”

Tiêu Xuân Sinh thở dài nói: “Tôi cũng không biết, tôi bị cô ấy dọa tới chết, hẳn là chưa nói ra cái gì không nên nói.”

Cố Hòa lại đột nhiên “Ừm” một tiếng nhẹ nhàng xuýt xoa, rất giống như đang ảo não.

“Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Nuôi con bé lớn chừng này.” Cố Hòa vừa ảo não vừa vui mừng, “Thế mà lại tính kế trên đầu tôi. Có lẽ con bé đã sớm đoán được chúng ta thông đồng, lần này tới, nghe được lời xác nhận nhất trí từ cậu, khẳng định càng tin tưởng vững chắc chúng ta đang nói dối.”

“Thế nhưng..... Nếu là không nhất trí không phải tệ hơn sao?”

“Phải.” Cổ Hòa nói, “Con bé đã gieo hạt giống hoài nghi, bất luận như thế nào đều sẽ không tin, con bé chỉ tin tưởng tự mình sẽ điều tra ra. Tôi biết con bé đã thuê thám tử tư, trong cả nước tìm kiếm khắp các nơi, sớm hay muộn cũng sẽ tra ra quê quán của bà ấy.”

“Kia chẳng phải là giấu không được sao? Chúng ta có muốn hay không.....” Tiêu Xuân Sinh không biết toàn bộ chân tướng, chỉ biết chuyện Cổ Hòa dạy ông nói khác rất xa sự thật.

Cổ Hòa đánh gãy lời ông nói: “Không được, chuyện quá khứ đã sớm chôn vùi theo cát bụi, nếu có thể, tôi muốn mang bí mật này xuống quan tài.”

“Cổ tổng.....”

“Cậu nghỉ ngơi đi, vất vả rồi. Nếu thật sự không giấu được.....”

Cổ Hòa nhéo nhéo ấn đường, lưu lại một tiếng thở dài: “Có thể kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.”

***

Hơn một giờ sáng Cổ Nghiên Thu mới trở về khách sạn, kéo bước chân nặng nề quét thẻ vào phòng, cô nằm xuống sô pha trong chốc lát, ngồi dậy, lấy di động ra xem, sau khi Lâm Duyệt Vi trả lời “Ừm” với cô xong thì không nhắn gì thêm nữa.

Cổ Nghiên Thu nghĩ nghĩ, đánh vào khung chat hai chữ, gửi đi.

Lâm Duyệt Vi dùng một tay chống cằm, bàn tay ở trên notebook viết gì đó,

màn hình máy tính đang bật sáng, chiếu ra gương mặt chăm chú của nàng.

Di động đặt ở một bên nhận được tin nhắn.

Lâm Duyệt Vi liếc mắt một cái, không nhúc nhích, đêm nay di động nàng đã vang lên vô số lần, bạn bè, người thân, bạn bè của người thân, người thân của bạn bè người nào cũng có, Lâm Duyệt Vi xem một lần rồi lại thất vọng một lần.

Lâm Duyệt Vi bắt tay viết cho xong tổng kết, lấy di động qua, thần thái vẫn duy trì bình thản, đoán chắc lại là quảng cáo Weibo, nên ung dung giải khóa màn hình.

【 Tây Cố: Ngủ ngon 】

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Nàng vội nhả lại.

【 Hai chữ Mộc: Chị ăn gì chưa? 】

Di động trên tủ đầu giường sáng lên một chút, không có ai để ý, chỉ có tiếng dội nước truyền ra từ phòng tắm.

Cố Nghiên Thu thay áo ngủ bước ra, thấy tin nhắn thì đuôi lông mày chọn một chút.

【 Tây Cố: Sao còn chưa ngủ? 】

Lâm Duyệt Vi xuyên qua cửa kính trong suốt thoáng nhìn ra ngoài thấy màn hình di động sáng lên bên bồn rửa tay, nàng vội tắt vòi sen trên đỉnh đầu, khoác lấy chiếc khăn ở bên bồn tắm, một chân bước ra ngoài, dùng

chân trần đạp lên gạch men sứ trên mặt đất, đánh chữ nói:

【 Hai chữ Mộc: Em đang luyện tập 】

【 Tây Cỗ: Siêng năng 】

【 Tây Cỗ: Chị đang sấy tóc 】

【 Hai chữ Mộc: Chị dùng cơm tối chưa? 】

【 Hai chữ Mộc: Em chưa cho chị một thùng mì gói 】

【 Hai chữ Mộc: Chị muốn ăn thì em mang xuống 】

Cố Nghiên Thu mới vừa cảm máy sấy, di động đã liên tục vang lên, cô đói tới mức, dạ dày đã không còn cảm giác, nhưng thấy đối phương thịnh tình không thể chối từ, cũng có thể đợi cô đã lâu rồi, cô cũng không nên cự tuyệt một mảnh hảo tâm của nàng.

【 Tây Cỗ: Để chị tự mình đi 】

【 Hai chữ Mộc: Em mang xuống, chị cứ ở đó đi 】

【 Tây Cỗ: Ủm 】

Lâm Duyệt Vi vội vàng tắm xong, mặc quần áo, mang mũ, sợ đi chậm Cố Nghiên Thu sẽ ngủ mất.

Tóc Cố Nghiên Thu thậm chí còn chưa sấy xong, chuông cửa đã vang lên.

Sao mau vậy?

“Đây, chờ một lát.” Cố Nghiên Thu vuốt mái tóc vẫn còn ướt, thả máy sấy xuống một bên, muốn đi ra ngoài mở cửa, đi đến giữa đường lại quay về, nhìn gương chỉnh lại tóc tai, khoác thêm áo khoác, lúc này mới kéo cửa phòng ra.

“Mời vào.”

Lâm Duyệt Vi vào cửa, Cố Nghiên Thu mới vừa tắm xong, mùi sữa tắm cùng dầu gội tạm thời phủ lên mùi hương trầm ổn vốn có trên người cô, mùi thơm ấm áp hoàn toàn khác biệt trong nháy mắt xâm nhập vào từng giác quan trên người Lâm Duyệt Vi, khiến cho người hoa mắt vì say mê.

Cố Nghiên Thu nhìn thấy nàng ngẩn ngơ, chỉ thốt lên một tiếng: “Ah.....”

Cô đang tìm kiếm một xưng hô thích hợp với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi bị chữ “Ah” kéo dài của cô làm cho lông tơ dựng đứng, cổ họng cứng đờ, trái tim nhảy cực nhanh, không quan tâm mà đem mí gỏi trong tay nhét vào tay cô: “Chị ăn đi, em lên lầu trước.”

Lâm Duyệt Vi xoay người muốn kéo cửa, cánh tay lại cảm giác được một cổ sức lực đang kéo nàng về phía sau.

Bước chân nàng cứng lại.

Ánh mắt Lâm Duyệt Vi dời xuống, Cố Nghiên Thu duỗi bàn tay mềm mại mà giữ nàng lại, trong ánh mắt cô nhìn nàng như ẩn giấu một làn thu thủy ôn nhu.

Tác giả có lời muốn nói:

Thời khắc đánh cuộc công-thụ còn chưa tới, mọi người không cần khẩn

trường, nhất định phải tin tưởng vững chắc vào người mình tin tưởng là công ấy!

Esley: Xin tác giả đừng lừa dối chúng tôi nữa~

Chương 047: Hãy ôm chị

Lâm Duyệt Vi tâm thần rung động, ngón tay vô ý thức mà co giật.

Đêm nay nàng chỉ mặc một chiếc áo tay ngắn, độ ấm trên bàn tay Cố Nghiên Thu không cao, nhưng dừng lại trên cổ tay nàng thì không khác gì bàn ủi.

Lâm Duyệt Vi gian nan mà phát ra một từ đơn âm tiết: “Cố.....”

Năm ngón tay Cố Nghiên Thu mở ra, chậm rãi rời khỏi tay nàng.

Cố Nghiên Thu chỉ hoàn toàn làm theo bản năng, bất quá cô cũng không hề hối hận vì xúc động của bản thân.

“Em có thể ôm chị một chút không?”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Cố Nghiên Thu giang hai tay ra, đôi mắt sáng như nước, phát ra lời mời.

Lâm Duyệt Vi đã ôm cô vào lòng.

Làm sao ra khỏi phòng Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi đã quên mất, chờ đến khi nàng phục hồi tinh thần lại, thì nàng đã ngồi ở trên giường trong phòng của mình, cơ bắp trên khuôn mặt căng cứng. Lâm Duyệt Vi xoa xoa gương mặt nhức mỏi, đứng dậy đi vào toilet, tính rửa mặt rồi ngủ, nhưng vừa soi gương một cái đã khiến nàng sợ tới mức mém tí té đập mặt xuống đất.

Con ngốc đang cười trong gương này là ai? Sao lại giống nàng tới vậy?

Lâm Duyệt Vi giật giật cơ miệng, người trong gương cũng giật theo. Lâm Duyệt Vi đi sang phải, người trong gương cũng đi theo cùng một phương hướng, như bóng với hình.

Thôi xong.

Nàng không phải bị ngu đi? Cố Nghiên Thu có phải bức nàng điên rồi không?

Lâm Duyệt Vi vội tạt nước lạnh vào mặt, cuối cùng cũng đuổi đi được con ngốc trong gương kia, nàng vẩy vẩy tóc, mái tóc bị ướt đầm dề cứ dính lên khuôn mặt, nàng mới nhớ ra mình còn chưa sấy tóc.

Càng suy nghĩ về một loạt sự kiện xảy ra đêm nay nàng càng hoảng hốt.

Nàng vì sao lại đem thời gian làm việc và nghỉ ngơi đẩy đến hơn 1 giờ sáng, còn mang theo di động vào phòng tắm, thấy Cố Nghiên Thu nhắn tin thì trả lời nhanh hơn bất kỳ điều gì, rồi lập tức tròng quần áo lung tung lên, tóc còn chưa sấy đã phi nhanh xuống lầu, chỉ vì đưa một thùng mì gói cho người ta, lúc trở về thì quần áo sau lưng đều ướt nhẹp.

Nàng không phải có bệnh thì chính là bị bệnh.

Mà Cố Nghiên Thu chính là nguyên nhân khiến nàng sinh bệnh, Lâm Duyệt Vi không thầy dạy cũng hiểu mà nghĩ tới tên của chứng bệnh này: Bệnh tương tư.

Có lẽ nào.....

Hẳn là sẽ không, Lâm Duyệt Vi bật máy sấy đến công suất lớn nhất, còn trách máy sấy của khách sạn chất lượng không tốt, kêu ong ong ong mà nàng vẫn không thể thoát khỏi những suy nghĩ này. Lâm Duyệt Vi đành gọi điện thoại quấy rầy Giang Tùng Bích, Giang Tùng Bích là cú đêm chính hiệu, giờ này vẫn còn gõ bàn phím lạch cách lạch cách.

Giang Tùng Bích “À lô” một tiếng xong thì không còn động tĩnh.

“Bạn đang làm gì vậy?”

“Chơi game, gần đây có trò chơi mới, rất nhiều người chơi, gọi là xxx, cậu chơi với mình không? Thiếu tiền mình sẽ nạp cho cậu.”

“Không chơi, cậu không phải không biết mình không thích chơi thể loại đó.”

“Biết rồi, cậu chỉ thích đánh bài, cậu chờ mình một lát.” Sau đó nghe thấy Giang Tùng Bích “A a a” mà kêu to, rồi hỗn loạn chửi bới không ít từ như là “Đồ ngu” “Thiếu năng trí tuệ”, Lâm Duyệt Vi đẩy điện thoại di động ra xa chút, miễn cho đối phương không đâu công kích xuống đầu mình, một khi đã trầm mê vòng du thì mặc kệ là nam hay nữ vẫn sẽ chửi điên cuồng như vậy.

Giang Tùng Bích ở trên bàn phím ấn thêm một trận, xoay chuyển trời đất nhưng vẫn bỏ mình, cô ném con chuột, chân giẫm một cái, chiếc ghế xoay chạy ra xa hơn một mét, giờ di động lên tai, nói: “Chết rồi, cậu nói đi, tìm mình có chuyện gì?”

“Sao cậu biết là có chuyện?”

“Mọi ngày không phải cậu đều ngủ trước 12 giờ sao? Ngoại trừ đoạn thời gian quay tiết mục kia.” Giang Tùng Bích bắt lấy di động nhìn thoáng qua, nói, “Bây giờ đã hơn hai giờ rồi, mình cũng đâu phải mới quen biết cậu? Bất quá sau này hẳn cậu sẽ không còn nhiều cơ hội như này nữa, nghe nói người trong giới giải trí có thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất hỗn loạn.”

“Là thế này.” Lâm Duyệt Vi đã mở miệng.

“Ừm, cậu nói đi.” Giang Tùng Bích làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

“..... Ngày mai mình về, mình mời cậu ăn một bữa cơm.”

“.....” Giang Tùng Bích còn cho rằng mình nghe lầm, “Chỉ vậy thôi á?” Vất vả Lâm Duyệt Vi nhin hơn hai giờ sáng, còn chờ cô đánh xong trò chơi, nếu đổi lại là ngày thường Lâm Duyệt Vi hẳn đã sớm ném xuống một câu rồi cúp điện thoại, dựa trên hiểu biết của Giang Tùng Bích về nàng, đây tuyệt đối không có khả năng, nàng rõ ràng có chuyện gạt cô.

“Nếu không thì sao?” Lâm Duyệt Vi giả vờ trấn định nói. Nàng bắt đầu hồi hận vì đã gọi cú điện thoại này, Giang Tùng Bích đối với những chuyện khác không mẫn cảm, nhưng đối với bát quái lại thập phần nhạy bén, chỉ cần để lại một chút dấu vết cho cô, thì cô có thể đào ra gốc rễ của cả câu chuyện.

Giang Tùng Bích đảo tròn mắt, “Ok, vậy ngày mai cậu muốn ăn gì?”

Lâm Duyệt Vi hơi kinh ngạc, Giang Tùng Bích thế mà lại đơn giản buông tha nàng? Hay do cô chơi game mù người đến không phản ứng lại kịp.

Lâm Duyệt Vi vì cú điện thoại mời dùng cơm này, mà cùng Giang Tùng Bích hàn huyên hơn nửa giờ xem ăn cái gì, cuối cùng vì đói bụng và mí mắt cũng càng ngày càng nặng, nên di động từ trong tay nàng trượt xuống, lâm vào mộng đẹp.

Trên phương diện nào đó có thể nói mục đích của nàng đã đạt thành, cả đêm nàng rốt cuộc có thể xua đi mọi ý nghĩ trong đầu về Cố Nghiên Thu.

Khi Lâm Duyệt Vi lâm vào suy nghĩ mơ hồ về chính mình, thì Cố Nghiên Thu đang ở dưới lầu dương dương tự đắc mà ăn xong thứ thực phẩm rác rưởi cô trước nay chưa từng ăn.

Tuy đã cố dối lòng, nhưng Cố Nghiên Thu cũng không thể không nói rằng ăn nó rất ngon, sau khi ăn xong Cố Nghiên Thu tắm thêm một lần, mới có thể tẩy sạch mùi mị gói nồng đậm dính trên người, cô nằm ở trên giường gọi tin nhắn cho Lâm Duyệt Vi, qua vài phút không thấy Lâm Duyệt Vi trả lời, Cố Nghiên Thu bèn tắt điện thoại di động ném lên trên tủ đầu giường.

Hai người chưa từng hỏi mã tàu của nhau, ngày hôm sau là thứ bảy, thứ hai Lâm Duyệt Vi mới chính thức tới công ty quản lý trình diện, thứ bảy Cố Nghiên Thu cũng không cần đi làm. Hai người đều ngủ dậy muộn hơn mọi ngày, nhưng không gặp lại nhau, một trước một sau cách nhau nửa giờ rời khỏi khách sạn, mã tàu cũng cách nhau nửa giờ.

Lâm Duyệt Vi về nhà mình, dọn hành lý lên lầu, để lại vali hành lý màu hồng của mẹ nàng dưới phòng khách, nhìn mẹ nàng thở dài một hơi.

Bà Lâm ngồi xổm mở vali ra, đồ vật bên trong vẫn còn nguyên.

Bà Lâm: “.....”

Lâm Duyệt Vi thay đồ mặc ở nhà xuống lầu, thấy ánh mắt u oán của mẹ nàng, thì vội xua tay giải thích: “Con có ăn một bọc khô bò nhỏ, không tin mẹ có thể kiểm tra.”

Bà Lâm há miệng thở dốc, Lâm Duyệt Vi bèn giành nói trước: “Con hiểu lòng của mẹ, nhưng con thật sự không phải con nít, muốn ăn cái gì mặc cái gì con có thể tự mình mua, mẹ không cần luôn nhạy cảm như vậy.”

“Cô cho rằng tôi thích quan tâm cô sao?” Bà Lâm hừ lạnh nói, đem gói khô bò duy nhất được mở ra, tức giận ném lên sô pha.

“Mẹ là mẹ con mà.” Lâm Duyệt Vi vội chạy lại hôn lên mặt bà.

“Tránh ra tránh ra.” Bà Lâm giả vờ tức giận nói, “Cô còn không bằng con gái Cố gia rất tốt với tôi.....”

“Mẹ!” Lâm Duyệt Vi giống như mèo dẫm phải công tắc điện, phản ứng kịch liệt mà cắt ngang lời bà.

Bà Lâm bị hoảng sợ vì Lâm Duyệt Vi bất chợt kêu to, vỗ ngực nói: “Làm gì vậy, cô gọi hồn gì chứ?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Vi lắc đầu nuốt nuốt nước miếng, nàng muốn kêu mẹ nàng đừng nhắc tới Cố Nghiên Thu nữa, nhưng một khi nàng nói như vậy, mẹ nàng chắc chắn sẽ đập vỡ nồi niêu hỏi đến cùng, tâm tư Lâm Duyệt Vi vừa chuyển, quyết định nhắc tới chuyện có hẹn với Giang Tùng Bích, “Con đột nhiên nhớ ra Giang Tùng Bích mời con ăn cơm, giữa trưa con không ăn ở nhà.”

“Con không ăn ở nhà? Cố Nghiên Thu cố ý kêu người đưa tôm hùm tới, tôm hùm chính tông xx, mẹ có xem qua, cái đầu rất lớn, hơn nữa còn đặc biệt tươi sống, thịt khẳng định rất ngon, không phải con thích ăn sao? Dứt khoát kêu Giang Tùng Bích tới ăn đi, dù sao hai đứa ra ngoài ăn cũng không sạch sẽ.”

Bà Lâm cùng con gái bà thật sự không ăn ý, Lâm Duyệt Vi ở trong lòng cầu nguyện bà đừng nói nữa, vậy mà bà mấy câu không rời ba chữ Cố Nghiên Thu.

“Nghe nói là tài xế cũ của nhà con bé ở huyện xx nuôi dưỡng bằng nước biển, vì tặng người nhà nên đều chọn con tốt nhất.”

Lâm Duyệt Vi vốn muốn lấp kín lỗ tai không nghe mẹ nàng nói chuyện, nhưng vừa nghe thấy tên huyện, nàng đột nhiên ngẩng đầu hỏi, “Huyện xx này ở thành phố nào vậy mẹ?”

“Thành phố thì mẹ không biết, tỉnh thì biết, ở tỉnh J.”

Lâm Duyệt Vi lên mạng tra, huyện xx nằm trong tỉnh J thuộc thành phố H, tối hôm qua Cố Nghiên Thu từng nói đi gặp một vị trưởng bối quen biết đã lâu, chẳng lẽ chính là tài xế trước kia của nhà cô?

Suy đoán này chỉ tồn tại trong đầu Lâm Duyệt Vi như một cái chớp mắt, Cố Nghiên Thu còn như người mù sờ voi, huống chi là nàng, Lâm Duyệt Vi ra ban công thoáng nhìn tôm hùm đất trong nước, co căng lên lâu, nói với mẹ nàng: “Giữa trưa mẹ cứ làm đi, chờ cho con một ít.”

“Tôi đều ăn sạch.”

“Rồi, vậy mẹ cứ ăn sạch đi.” Lâm Duyệt Vi mỉm cười nói, nàng biết mẹ nàng chắc chắn sẽ chờ.

Lâm Duyệt Vi thay xong quần áo, gọi điện thoại cho Giang Tùng Bích thông tri nàng sẽ tới nhà cô, Giang Tùng Bích tối hôm qua thức suốt đêm, bây giờ vẫn còn nường trên giường, mặt chôn ở gối đầu, lẩm bẩm hỏi nàng: “Sao bây giờ cậu tràn trề tinh lực vậy? Không phải vừa về nhà không bao lâu sao.”

Lâm Duyệt Vi một tay cầm di động vào phòng quần áo, ngón tay nàng chọn một chiếc túi thời thượng, vừa suy tư vừa ướm thử túi với quần áo trên người, trả lời: “Mẹ mình ở nhà lải nhải, mình nghe không nổi.”

“Lớn già cái đầu rồi, lải nhải hai câu thì có làm sao?” Giang Tùng Bích trách nàng.

“May mà mẹ cậu không ở nhà, nếu mỗi ngày mẹ cậu đều lải nhải bên lỗ tai xem cậu có phiền không.” Huống chi còn không phải loại lải nhải tầm thường, mà là kiểu lải nhải của bà mỗi, khiến Lâm Duyệt Vi thật sự tâm phiền ý loạn, nghe không lọt tai.

“Nhưng mẹ mình không ở nhà a ha ha ha.” Giang Tùng Bích càn rỡ cười to.

“Đức hạnh.” Lâm Duyệt Vi cầm túi xách trên tay, đi về phía cửa, “Mình sẽ lập tức giá lâm, cậu nhanh tới hầu hạ.”

“Không dậy nổi, nửa giờ nữa cậu mới tới, mình còn có thể chớp mắt một chút.”

“Giang..... Mẹ?”

Lâm Duyệt Vi không phòng bị nên di động bị bà Lâm đoạt đi, bà Lâm nói với Giang Tùng Bích trong điện thoại: “Tiểu Giang, tới ăn tôm hùm đất

không con?”

Giang Tùng Bích cùng Lâm Duyệt Vi gọi điện thoại vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở ra.

Hơn mười giây sau, bà Lâm trả điện thoại lại cho Lâm Duyệt Vi: “Giang Tùng Bích nói đến nhà mình ăn cơm, con không cần đi, lát nữa nó sẽ tới.”

Lâm Duyệt Vi trợn mắt há hốc mồm.

Bà Lâm quét nhìn nàng từ trên xuống dưới, ghét bỏ nói: “Từ lúc về tới giờ thay bao nhiêu bộ rồi, mau thay đồ lại đi.”

Lâm Duyệt Vi: “..... Đây là do ai làm hại chứ?”

Bà Lâm dùng con mắt hình viên đạn bắn tới.

Lâm Duyệt Vi chấp tay với bà: “Đều do tại hạ tự mình làm.” Nàng đưa lưng về phía bà Lâm lên lầu, khớp xương hai tay kêu lên răng rắc.

***

“Vì hai cân tôm hùm đất mà bán đứng mình? Tình tỷ muội như cái rắm của chúng ta đi đâu mất rồi?”

Giang Tùng Bích ngồi trên ghế sofa nhỏ trong phòng ngủ của Lâm Duyệt Vi, cúi đầu mặc cho đối phương quở trách, ngẫu nhiên thì yếu thế cãi lại hai câu: “Dì nói có tới mười cân, không chỉ hai cân.”

“Bây giờ cãi đúng không?”

Giang Tùng Bích ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại, tròn mắt xoay chuyển

theo vòng tròn, Lâm Duyệt Vi không nhìn thấy, chỉ thấy cô không nói một lời, đành tha thứ cho cô. Bà Lâm không biết Giang Tùng Bích quen biết Cố Nghiên Thu, cũng không biết quan hệ lung tung rối loạn giữa ba người, tuy rằng bà thích lải nhải, nhưng sẽ không phân biệt trường hợp mà nói năng lung tung, sau khi Giang Tùng Bích tới nhà, thì không nhắc tới Cố Nghiên Thu nữa, chớ ngáp phải ruồi giúp Lâm Duyệt Vi được thanh tịnh không ít.

Ý nghĩ này vừa lướt qua trong đầu Lâm Duyệt Vi, thì một cơn đau đầu lại kéo tới, sao nàng lại nghĩ tới Cố Nghiên Thu nữa rồi.

Giang Tùng Bích xem mặt đoán ý, thấy Lâm Duyệt Vi thỉnh thoảng lộ ra biểu tình tâm sự nặng nề, đầu óc bất động thanh sắc mà xoay vài vòng. Lâm Duyệt Vi sẽ không dễ dàng để lộ ra vẻ mặt này, Giang Tùng Bích híp híp mắt, dùng đại não tràn ngập bát quái nhớ lại lần trước khi Lâm Duyệt Vi lộ ra vẻ mặt này.

Thật lâu sau, mắt cô bỗng sáng ngời.

Đó là vào năm nhất đại học, Lâm Duyệt Vi tới trường học báo danh, ngẫu nhiên quen biết được một học tử lớp trên, hai người cùng một học viện, ngày thường chiếu cố nàng rất nhiều, hai người chí thú hợp nhau, Giang Tùng Bích còn hay cùng Lâm Duyệt Vi oán giận rằng đối phương có học tử rồi thì không còn đi chơi với cô nữa, có phải đang yêu nhau hay không, khi ấy Lâm Duyệt Vi còn khinh thường cô, bảo cô ăn không nói có, hai người chỉ là quan hệ bạn bè thuần khiết.

Kết quả sau một tuần, Lâm Duyệt Vi đã dùng biểu tình phức tạp mà xuất hiện trước mặt Giang Tùng Bích, cũng là đáng vẻ tâm sự nặng nề như bây giờ, nói học tử đã tỏ tình với nàng. Giang Tùng Bích hỏi nàng có thích đối phương hay không, thích thì cứ đáp ứng, hai người kỹ càng tỉ mỉ phân tích đủ loại cảm giác của Lâm Duyệt Vi, cuối cùng kết quả là Lâm Duyệt Vi không thích chị ấy.

Sau đó Lâm Duyệt Vi bèn cùng vị học tử kia nhất đao lưỡng đoạn, không thành người yêu cũng không làm bạn bè.

Giang Tùng Bích cảm thấy nếu có thể đặt tên cho biểu tình này của nàng, thì gọi là: Vì tình khốn khổ.

Những mối quan hệ gần đây của Lâm Duyệt Vi, Giang Tùng Bích đều nằm rõ trong lòng bàn tay, chỉ có hai người có khả năng nhất, là Thiệu Nhã Tư và Cố Nghiên Thu, dựa theo trực giác nói cho Giang Tùng Bích biết, Cố Nghiên Thu có khả năng cao hơn, đương nhiên cũng không thể loại trừ trường hợp Thiệu Nhã Tư dấn vào vết xe đổ năm xưa của vị học tử kia, luẩn quẩn trong lòng muốn cùng nàng thổ lộ.

Nếu Lâm Duyệt Vi mà biết Giang Tùng Bích chỉ từ biểu tình của nàng đã có thể suy diễn ra tất cả sự phiền lòng của nàng, thì không biết sẽ khen Giang Tùng Bích quả thực không hổ là hảo tử muội của nàng, hay vẫn là nói sự nghiệp bát quái của cậu vĩ đại như vậy sao không đi làm phóng viên giải trí luôn đi.

Giang Tùng Bích quyết định thử Lâm Duyệt Vi một chút.

Giang Tùng Bích hắng giọng, nói: “Hai ngày trước mình lượm được một quả dưa[1], nói có hãng quảng cáo chocolate x tìm Thiệu Nhã Tư chụp quảng cáo làm người đại diện, là thật hay giả, hai người thân như vậy, cậu khẳng định phải biết đi?”

[1] chuyện bát quái, vô tình nghe thấy được

“Giả.” Lâm Duyệt Vi không chút do dự nói, dùng một loại ánh mắt tựa như nhìn trẻ thiếu năng trí tuệ, “Có phải cậu đi làm tới暮 người rồi không, ngay cả năng lực phán đoán cơ bản cũng không có, công ty cậu tìm người

quay quảng cáo sẽ chịu bỏ ra vài trăm vạn thuê một cô gái vừa mới xuất đạo sao?”

Giang Tùng Bích bị nàng mắng cũng không tức giận, ngược lại hưng phấn ở trong lòng chà xát tay, xem biểu hiện này hẳn không phải là Thiệu Nhã Tư, thế thì là Cố Nghiên Thu rồi?

“Công ty mình sẽ không, nhưng Thiên Thụy thì sẽ a, mình còn nghe một quả dưa, nói Cố Nghiên Thu đang cùng công ty quản lý của Thiệu Nhã Tư bàn bạc, nói muốn mời cô ấy về làm phát ngôn cho một số sản phẩm mới.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Càng không thể, chị ấy chưa từng nói với mình, ai lại thả ra tin tức nhảm chán như vậy.”

Giang Tùng Bích bắt giữ được điểm mấu chốt trong lời nói của nàng: “Sao chị ấy phải nói với cậu nhỉ? Hai người có quan hệ gì vậy nhỉ? Đây khoan đã!”

Lâm Duyệt Vi xoay người muốn đi, Giang Tùng Bích đã như mãnh hổ chụp mồi đè nàng xuống đất, thối ở sạch phát tác khiến Lâm Duyệt Vi vội xô Giang Tùng Bích ra muốn đứng dậy: “Cậu làm gì vậy?!”

Giang Tùng Bích không ngừng cố gắng, kéo nàng về sofa, từ trên cao nhìn xuống, dùng hai tay nắm lấy bả vai nàng, trịnh trọng nói: “Có phải là bạn bè hay không? Nếu thật là bạn bè, thì cậu phải biết vợ của bạn không thể khinh chứ?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Giang Tùng Bích sững sốt, quên mất thân phận của mình mới là “Người theo đuổi”, vội cường từ đoạt lí nói: “Cậu từng nói không hứng thú với chị ấy, mình đang đuổi theo, bây giờ cậu lại hoành đao đoạt ái là có ý gì?”

Lâm Duyệt Vi có giấy hôn thú hợp pháp với Cố Nghiên Thu, dựa trên pháp luật là người có thân phận được phối ngẫu, đang nghe đến mấy chữ “Hoành đao đoạt ái”, tâm lý phản kháng bản năng được khơi dậy, mặt vô biểu tình mà nói: “Chị ấy còn chưa thích cậu, sao lại là hoành đao đoạt ái?”

Giang Tùng Bích ở trong lòng mừng như điên, càng thêm tin tưởng vững chắc phán đoán của chính mình, cố đổ thêm dầu vào lửa nói: “Bây giờ chưa thích, tương lai sớm hay muộn sẽ thích, ai lại ra kỳ hạn theo đuổi chứ, đặc biệt là đối với loại cực phẩm nữ nhân như vậy, không tiêu phí hai ba năm thì phải thực xin lỗi nàng.”

“Có phải cậu quá tự tin rồi không?” Tuy rằng Lâm Duyệt Vi không hiểu Cố Nghiên Thu lắm, nhưng theo quan sát của nàng, Cố Nghiên Thu hẳn sẽ không thích loại con nhà giàu như Giang Tùng Bích.

“Vô nghĩa, mình không tự tin, thì còn ai tin mình nữa,” Giang Tùng Bích thâm tình nhìn không khí phía trước, “Đặc biệt là Thu Thu của mình, một mảnh chân tình của mình, có nhật nguyệt chứng giám.”

“Cậu đẹp đẽ đi, chưa từng thấy cậu đứng đắn theo đuổi ai bao giờ, sớm từ bỏ đi.” Giang Tùng Bích đâu có nhẹ, người cũng gần cả trăm cân, vẫn không nhúc nhích mà đè lên người nàng lâu như thế, Lâm Duyệt Vi đẩy khủy tay, bả vai thúc về phía Giang Tùng Bích, “Mau lui xuống, muốn đè mình nát xương à.”

Giang Tùng Bích ở trên người nàng được một tắc lại muốn tiến một thước vồ hai cái, rồi mới cười hì hì lui xuống. Cô biết Lâm Duyệt Vi có sức khỏe rất tốt, đừng nói một mình cô, cho dù có hai người đè cũng chẳng sao.

Giang Tùng Bích chỉ là cười, bị bả vai Lâm Duyệt Vi thúc phải, “Những gì mình nói cậu có nghe không vậy, mình chỉ muốn tốt cho cậu thôi.”

“Nói gì chứ? Kêu mình từ bỏ Thu Thu á? Không đời nào.” Giang Tùng Bích dùng một giây nhập diễn, chỉ trời mà nói, “Sơn vô lăng, thiên địa hợp, nãi dám cùng quân tuyệt. Quân làm như bàn thạch, thiếp làm như bồ vĩ, bồ vĩ nhân như tơ, bàn thạch vô đời đi.....”[2]

[2] Dịch: Cho dù nước sông chưa cạn, trời đất hợp làm một, cũng không dám cùng người chia lìa. Người là bàn thạch, Thiếp là bồ vĩ, Bồ vĩ day như tơ, Bàn thạch khó chuyển dời...

“Cậu có phải bị chứng suy nghĩ chủ quan không? Hay là bị cháy hổng đầu óc, ai làm bàn thạch bồ vĩ với cậu, cậu thích thì tự đi mà làm, lại còn bàn thạch lại còn bồ vĩ.” Lâm Duyệt Vi tính đánh vào ót cô, bị Giang Tùng Bích nghiêng đầu né tránh, nói: “Ý mình đã quyết, không cần khuyên nữa.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Đang lúc nàng tính toán xem phải làm sao để giúp Giang Tùng Bích dừng cương trước bờ vực, Giang Tùng Bích đột nhiên thu liễm dáng vẻ thần thần đạo đạo ban nãy, nghiêm túc mà nhìn chăm chăm nàng bằng hai mắt hỏi: “Sao cậu lại để ý vấn đề tình cảm của mình như vậy, chẳng lẽ.....”

Lâm Duyệt Vi đoán được cô muốn nói gì, ngắt lời cô: “Mình đương nhiên quan tâm cậu.”

“Trước giờ mình yêu đương có bao giờ thấy cậu quan tâm như thế, còn vất hết óc mà bịa đặt các loại lý do tới hủy nhân duyên của mình nữa? Tỷ như nói chị ấy bị lạnh cảm.”

Mặt Lâm Duyệt Vi tối sầm, đó là chuyện xấu hổ nhất trong nhân sinh của nàng.

“Nếu người mình muốn theo đuổi không phải Cố Nghiên Thu, cậu sẽ dốc sức tới ngăn cản mình sao?”

“Mình.....” Lâm Duyệt Vi theo bản năng muốn phủ nhận.

“Nghĩ kỹ rồi hần nói.” Giang Tùng Bích đề đề bả vai nàng, nói lời thăm thía, “Biết cậu trước giờ chưa từng yêu ai, cho nên cứ chậm rãi từ từ nghĩ, không cần nóng nảy, chuyện yêu đương muốn gấp cũng không được, hai chúng ta không giống nhau, cậu cứ từ từ là được.”

Cô ấn Lâm Duyệt Vi ngồi xuống sofa, cúi đầu chơi di động, Lâm Duyệt Vi cho rằng cô không chơi game thì xem Weibo, qua một lát, bỗng nghe thấy Giang Tùng Bích “Ah” một tiếng, “Mình mới kiếm ra miêu tả n loại biểu hiện khi thích một người, cậu muốn nghe hông?”

Lâm Duyệt Vi không hé răng.

Giang Tùng Bích: “Ok, vậy mình không nói.”

Lâm Duyệt Vi: “Azzzzz.”

Giang Tùng Bích cười trộm một tiếng, bị Lâm Duyệt Vi nhéo lên eo, ngoa một tiếng nhảy dựng lên, kéo ghế dựa cách xa tay nàng hơn một mét với tay cũng không tới: “Này thứ nhất nhé, chính là muốn gặp nàng, muốn nghe nàng nói chuyện, không nói lời nào cũng được, chỉ cần ở chung trong một không gian, cho dù là không ngốc tại chỗ trong một không gian cũng được..... Đột quên mất là lời nói rách nát gì rồi, cậu chờ mình tìm lại.”

Lâm Duyệt Vi: “..... Cậu có thể dựa theo đó mà đọc cho đúng được không?”

“Rồi rồi, chờ mình vài giây.” Lần này Giang Tùng Bích khá ngoan ngoãn,

sau khi kiểm ra đáp án, bèn xem trước một lần, cảm giác ổn định, hăng giọng thì thầm: “Thứ nhất, ở trong đám người truy tìm thân ảnh đối phương. Cho dù giữa dòng người chen chúc xô đẩy, căn bản không phân rõ ai với ai, cũng sẽ không từ bỏ ý định mà tìm kiếm cho được thân ảnh đối phương, nếu tìm không thấy đối phương, thì sẽ luôn thất thần, tận cho đến khi tìm được đối phương mới có thể an tâm.”

Mới vừa đọc xong một chút, Lâm Duyệt Vi đã quyết đoán lắc đầu phủ nhận: “Mình không có.”

Giang Tùng Bích liếc nhìn nàng, nhắc nhở: “Lần trước lúc trận chung kết 《diễn viên luyện tập sinh》 diễn ra, có phải cậu đã thấy Cố Nghiên Thu hay không? Trong hàng ngàn hàng vạn người ở đó, nhãn lực của cậu phải tốt lắm mới có thể nhìn thấy người ta.”

“Đó là bởi vì có ánh đèn.”

“Chị ấy cũng đâu có đứng dưới ánh đèn.”

“Nói chung mình không nhìn thấy cũng không tìm chị ấy.” Giang Tùng Bích vừa định mở miệng, Lâm Duyệt Vi liền đánh gãy lời cô, “Bỏ qua, đừng lải nhải, điều tiếp theo.”

Giang Tùng Bích: “Giống điều thứ nhất, nếu tìm không thấy đối phương sẽ thực nôn nóng bất an, nhưng khi rốt cuộc nhìn thấy đối phương, thì sẽ khẩn trương bất an, tim đập gia tốc, không biết nói cái gì, ngày thường nhanh mồm dẻo miệng, lưỡi xoắn thành hoa sen đều cho chó ăn, chỉ còn lại có nụ cười ngây ngô, hoặc là phát ngốc.”

Lâm Duyệt Vi: “Logic có vấn đề, điều thứ nhất nói tìm được đối phương sẽ an tâm, điều hai lại nói khi nhìn thấy đối phương lại bất an? Đây là do đưa liệt logic nào viết vậy?”

Giang Tùng Bích quả thực phục nàng: “Vậy cậu xem nhẹ những lời này không được sao? Thích lật bài như thế sao không đi chơi mát chược mịa luôn đi? Tương lai của mát chược Trung Quốc đều trông cậy vào cậu. Phía sau còn cả một vế dài, sao cậu không nhắm vào mấy chỗ sau mà trả lời trả lời ấy.”

“Vế sau mình cũng không có a, mỗi khi thấy chị ấy mình cũng không khẩn trương, khẩn trương cũng là vì sợ bị người khác chụp được ảnh, rồi loạn viết bại lộ thân phận của mình. Ngây ngô cười, phát ngốc càng không thể nào, đó không phải là kẻ ngốc sao? Trước giờ mình chỉ nghe nói thích một người chỉ số thông minh sẽ giảm xuống, nhưng chưa từng nghe nói sẽ bị nhược trí.” Lâm Duyệt Vi nói, “Rồi, tiếp tục điều tiếp theo.”

Giang Tùng Bích nhin xuống xúc động mãnh liệt muốn chửi bậy, không hề gợn sóng chập trùng mà thì thầm: “Cậu sẽ muốn biết hết mọi thứ về đối phương, tỷ như khi nàng khóc thút thít cho nàng một cái ôm ấm áp, vì nàng lau đi nước mắt, ọe, buồn nôn, mấy câu này thôi bỏ đi. Nếu nhìn thấy đối phương bởi vì trợ giúp của mình mà nhẹ nhàng vui sướng, cậu sẽ cảm giác còn vui sướng hơn nàng.”

Lâm Duyệt Vi: “Àh.....”

Giang Tùng Bích cơ bản đã từ bỏ dạy dỗ đầu lừa bướng bỉnh, lúc này thấy nàng lộ ra biểu tình suy tư, giống như một người ở sống lâu trong đêm tối mở mắt chợt thấy trời xanh, hai mắt hưng phấn mà nhìn qua, “Cậu nghĩ đến cái gì?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Tôm hùm không biết mẹ mình đã làm xong chưa?”

Giang Tùng Bích: “Cút mịa đi.”

Lâm Duyệt Vi nghiêm mặt nói: “Mình không ấn tượng đã từng trợ giúp chị ấy.” Đưa mì ăn liền hẳn là không tính đi, thứ này cũng không phải đồ tốt gì, nói không chừng Cố Nghiên Thu còn bởi vì nàng đưa, mà căng da đầu mới ăn xong, cô vốn dĩ là một người cổ hủ như vậy.

Giang Tùng Bích nói: “Thứ tư, thường xuyên tìm cơ hội tới gần đối phương, tạo ra những lần ngẫu nhiên gặp mặt.”

Lâm Duyệt Vi: “Cái này thật không có, mình thề, mỗi lần đụng phải chị ấy đều do trùng hợp.”

Giang Tùng Bích làm mặt quỷ mà trêu chọc nói: “Thế giới to như thế, làm gì có nhiều tình cờ gặp gỡ như vậy.”

Lâm Duyệt Vi nhún vai nói: “Có thể là nghiệp duyên đi.”

Trong đầu nàng như điện quang hỏa thạch hiện lên một loại khả năng, nhưng lập tức bị nàng đè nén xuống. Loại khả năng này so với việc nàng thích Cố Nghiên Thu thì bé hơn nhiều.

Giang Tùng Bích mặt vô biểu tình: “Thứ năm, tính cách ở trước mặt đối phương đại biến.”

“Mình ổn, ở trước màn ảnh mới có thể tính tình đại biến.”

“Thứ sáu, trộm nhìn chăm chăm đối phương tới phát ngốc?”

“Không có, mình đều quang minh chính đại mà ngắm.”

“Thứ bảy.” Giang Tùng Bích đã bị nàng làm cho lẩn lộn đến sống không còn gì luyến tiếc, ngã lệch trên ghế vô lực đột nhiên ngồi thẳng dậy, đề cao giọng nói, “Cái này mà cậu còn dám phủ nhận thì mình liền theo họ của

cậu!”

“Cái gì?”

“Sẽ từ chỗ người khác hỏi thăm tin tức về đối phương.” Giang Tùng Bích đuổi kịp lớn tiếng chất vấn trước khi Lâm Duyệt Vi mở miệng, “Cậu dám nói cậu không hề lén lút từ chỗ của mình hỏi chuyện lão bà, phi, Cố Nghiên Thu đi?!”

Lâm Duyệt Vi cãi lại: “Cậu nói chuyện đàng hoàng, vì cái gì muốn phi lão bà của mình, phi, là Cố Nghiên Thu.”

Giang Tùng Bích: “Ha ha ha ha.”

Lâm Duyệt Vi cũng cười to theo, ý đồ dương đông kích tây, giấu trời qua biển.

Giang Tùng Bích đứng lúc kéo đề tài trở về, dùng cặp mắt như chim ưng sắc bén nhìn chăm chăm nàng : “Thế có phải cậu hỏi chuyện về chị ấy hay không?”

Lâm Duyệt Vi: “Đó là mình chỉ thuận miệng hỏi một chút.”

Giang Tùng Bích cười âm lên: “Ha ha không ngờ nha, phía sau còn có một đoạn này, 'ở trước mặt người khác truy vấn bạn vì sao lại muốn hỏi chuyện này', thì biểu hiện của bạn sẽ như không sao cả, kèm theo lời kịch kinh điển 'tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút'.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâu như vậy mới chỉ trúng một điều, có cái gì đáng đặc ý. Lâm Duyệt Vi sấn tới chỗ Giang Tùng Bích đang chống nạnh cười không thành tiếng chụp

lấy di động, kéo tới điều cuối cùng, tặng lễ vật, càng không thể, nàng căn bản chưa từng tặng quà cho đối phương, cũng không nghĩ sẽ tặng quà.

Đúng rồi, sinh nhật Cố Nghiên Thu hình như là vào tiết Trung Thu, bây giờ cách Trung Thu còn có hai ba tháng, mình có nên khách sáo một chút.....

Lâm Duyệt Vi đột nhiên ném điện thoại di động đi, nói: “Toàn mấy chuyện vô căn cứ, thay vì đọc mấy cái này, không bằng thuận theo tự nhiên.”

Giang Tùng Bích: “Sao lại là lời nói vô căn cứ?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Thứ nhất, trong đám người mặc kệ bao nhiêu người đều sẽ tìm kiếm thân ảnh đối phương, nếu không thì sẽ bất an. Mỗi lần cậu cùng mình tới mấy chỗ nhiều người lạ cũng như vậy thôi, lôi kéo tay của mình không bỏ, y như chứng vọng tưởng bị bức hại, trong chốc lát không tìm thấy mình thì liền dùng liên hoàn Call đoạt mệnh.”

“.....”

“Yên lặng khi đối phương làm việc, khi mình không có tiền cậu hay mời mình ăn cơm mua quần áo mua túi xách cho mình, mình nhờ cậu mua thủy quân, cậu lại trở thành trưởng fanclub của mình, vậy còn chưa đủ nhiều sao? Thường xuyên tìm cơ hội tới gần đối phương, cậu lúc nào cũng trắng trợn táo bạo, cách vài bữa thì gọi điện thoại hẹn mình, năm nhất đại học mình cùng một vị học tỷ thân thiết một chút, cậu lại vì người ta đổ cả thùng dấm chua mém tí dìm chết mình. Tính tình đại biến, không nói, cậu khẳng định có, vậy xem như mình có đi. Nhìn chăm chăm đối phương tới phát ngốc, cậu thấy mình đẹp cũng nhìn mình tới phát ngốc không chỉ một lần hai lần. Từ chỗ người khác hỏi thăm tin tức đối phương, cậu là ' người khác ' thì phạm vi tương quang hơi xa rồi, mấy người truy tinh tiền tuyến quen biết cậu không ít đi; tặng quà, từ nhỏ đến lớn cậu tặng mình bao nhiêu quà, mình lại tặng cậu bao nhiêu quà chứ.”

Mỗi một câu Lâm Duyệt Vi nói, đều đổi lại được biểu tình “.....” từ Giang Tùng Bích, đến cuối cùng cô yên lặng mà móc di động ra, click mở một giao diện, ở mặt trên đánh chữ.

Lâm Duyệt Vi thở hỗn hển, hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Giang Tùng Bích đưa màn hình điện thoại cho nàng xem, hóa ra Giang Tùng Bích đổi bí danh Weibo của nàng từ “Tiểu tiên nữ” thành “Giang thượng nở hoa”[3], Giang Tùng Bích mặt mà xua xua tay, nói: “Cậu tạm thời đừng nói chuyện với mình, mình sợ mình nhẹn không được phải đánh cậu.”

[3] Đây là thuật ngữ trong trò chơi mật chược, có ý giống như lật bài.

Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ bả vai cô, lấy đó làm an ủi.

Sau khi Lâm Duyệt Vi lật được bài của Giang Tùng Bích, thì cảm xúc dao động trong lòng thư giãn hơn rất nhiều, thể xác và tinh thần thoải mái, tính tình trở tốt mà giúp “Người bị hại” bùng trà rót nước, bóp eo đấm chân. Giang Tùng Bích vẫn nhắm mắt không thèm nhìn nàng.

Bà Lâm lên lầu nhìn thấy tình cảnh như vậy vội hỏi: “Hai đứa đây là..... đang làm cái gì vậy?”

Giang Tùng Bích ngồi dậy, nói: “Không có gì, tụi con đùa giỡn thôi.”

Bà Lâm “Àh” một tiếng, nói: “Xuống dưới dùng cơm đi, chín rồi, một nửa xào tỏi một nửa kho mặn, hai đứa nếm thử.”

Giang Tùng Bích nói ngọt, tiến lên ôm cổ bà Lâm, nói: “Dì nấu đồ ăn đặc biệt ngon, con đã suy nghĩ thật lâu, đều do Lâm Duyệt Vi không cho con

tối ăn chục.”

Bà Lâm thích được thân mật như thế, liền nói ngay: “Cứ ăn nhiều vào, muốn tối khi nào thì tối, dù sao nhà của chúng ta cũng ít người, mỗi lần nấu đều ăn không hết, nên dì cũng không thường xuống bếp, khi nào con tối thì nói trước với dì.”

“Vậy làm phiền dì rồi.”

“Không phiền không phiền, con nhãi ranh nhà dì sau này sẽ đi đóng phim, không tới một hai năm cũng không chịu về, trong nhà quạnh quẽ, hoan nghênh con còn không kịp.”

“Dì thật tốt.”

“Con cũng vậy, nghe lời lại ngoan ngoãn.”

Hai người dắt tay nhau, vừa tung vừa hứng thối nhau xuống lầu, Lâm Duyệt Vi thở dài, đi theo sau.

Ba người ăn mười cân tôm hùm to, ngay cả cái càng cũng không buông tha, Giang Tùng Bích miệng bóng nhẫy, hỏi bà Lâm: “Tôm hùm này mua ở chỗ nào vậy dì, ăn quá ngon, khi nào về nhà con cũng kêu dì giúp việc nhà con mua.”

Lâm Duyệt Vi hô một tiếng: “Mẹ –” ý đồ ngăn cản bà, nhưng bà Lâm đã nói ra, không khỏi không khoe khoang: “Là con rể dì kêu người đưa tới đây, loại này ngoài thị trường không có bán đâu.”

Bà Lâm lúc này mới quay đầu lại nhìn Lâm Duyệt Vi: “Kêu tui làm gì? Cô hôm nay thật sự rất kỳ quái nha, lúc kinh lúc rỗng, muốn dọa mẹ cô ra bệnh tim mới vừa lòng à.”

“Cố Nghiên Thu à.....” Giang Tùng Bích ý vị thâm trường mà nhìn Lâm Duyệt Vi, cô thật sự muốn xem Lâm Duyệt Vi còn có thể khẩu thị tâm phi đến mức độ nào nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Trong các biểu hiện thích một người, Lâm tiểu thư linh tinh trúng được một hai điểm, Cố tiểu thư thì toàn bộ đều trúng hết, người nào thích trước luôn là thụ nha~

Giang Tùng Bích xoa tay hăm hè, lúc này liền phải để tui tới cường thế trợ công

Chương 048: Mỹ nhân kế

“Cố Nghiên Thu đang ở đâu vậy dì?” Giang Tùng Bích hỏi bà Lâm.

Lâm Duyệt Vi: “Cậu hỏi làm gì?”

Giang Tùng Bích chắc lưỡi nói: “Mình hỏi cậu sao? Liên quan gì tới cậu, người ta với cậu có quan hệ gì chứ?”

Bà Lâm cũng hỏi: “Đúng vậy, con hỏi địa chỉ để làm gì?”

Giang Tùng Bích rút khăn giấy lau lau miệng, cười nói: “Không phải con hỏi chị ấy chỗ mua tôm hùm sao? Nghĩ tới cửa bán phỏng tương đối có thành ý.” Nói đi nói lại cho tới tận bây giờ Giang Tùng Bích vẫn chưa biết Cố Nghiên Thu ở đâu, Lâm Duyệt Vi căn bản không cho cô biết, ngay cả tiểu khu cũng chưa từng nhắc qua. Giang Tùng Bích nghĩ đến đây thì nhìn Lâm Duyệt Vi thật sâu, cô hoài nghi Lâm Duyệt Vi đối người ta căn bản là nhất kiến chung tình, mãi cho đến hiện tại mới phát hiện ra hạt giống trong lòng mình, còn chết sống không chịu thừa nhận hạt giống ấy đã nảy mầm, sao trước giờ cô chưa từng phát hiện ra nàng lại giống vệt chết cái mỏ vẫn còn cứng như thế.

Giang Tùng Bích cố ý nói cho Lâm Duyệt Vi nghe: “Còn nữa, con cùng Cố Nghiên Thu tuổi không sai biệt lắm, nói không chừng còn có thể chơi thân với nhau, chị ấy mới về nước ít bạn bè, con lại thích kết giao bạn bè.”

Bà Lâm chớp mắt, nhìn về phía Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi vô tội mà nói: “Nhìn con làm gì? Mẹ tự quyết định đi.”
Ngàn vạn lần đừng cho nàng!

Bà Lâm nghĩ chỗ đó dù sao cũng là hôn phòng của Lâm Duyệt Vi, nên trưng cầu một chút ý kiến của nàng, lại thấy dáng vẻ nàng chẳng hề để ý, huống chi tiểu khu đó có an bảo rất tốt, Giang Tùng Bích lại càng không phải người xấu.

Bà Lâm cân nhắc một lúc rồi nói: “Nàng ở Ngự Lan Uyển số xx.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

“Cám ơn dì, con nhất định sẽ đứng giờ bán phỏng, liền đêm nay đi, nói không chừng còn có thể hẹn chị ấy dùng cơm chiều.” Giang Tùng Bích ngọt ngào cười, tuy nói chuyện với bà Lâm, nhưng ánh mắt lại cứ nhìn về

phía Lâm Duyệt Vi.

Bà Lâm nghe lời này có hơi quái quái, nhưng Giang Tùng Bích từ trước đến nay luôn có tính tình cởi mở, nên bà cũng không nghĩ nhiều. Giang Tùng Bích đối với sự uy hiếp, chối lợi bắn ra từ phía Lâm Duyệt Vi xem như không thấy, hơn nữa còn dùng ánh mắt đáp trả sự ấu trĩ của nàng.

Bà Lâm cầm chén đĩa dọn vào phòng bếp, Lâm Duyệt Vi từ trong ngăn tủ cầm ra một bộ trà cụ, ở ban công phòng khách bày một chiếc bàn nhỏ, không kinh gợn sóng pha trà.

Giang Tùng Bích ở bên cạnh nàng vòng tới vòng lui, nếu không phải Lâm Duyệt Vi biết cô căn bản không có hứng thú với trà đạo, còn tưởng rằng cô đang muốn báai sư. Cô chỉ đang muốn kích nàng nói chuyện, đào sẵn một con mương cho nàng nhảy xuống, Lâm Duyệt Vi càng không thèm để ý cô, tận lực làm lơ nàng, dùng nước đun sôi tráng cốc trà một lần.

Giang Tùng Bích càng hiểu nàng, Lâm Duyệt Vi càng bình tĩnh, càng chứng minh trong lòng nàng có quý.

Hai người nhất thời đều không nói chuyện.

Lâm Duyệt Vi nghe hương trà đã tới, bưng ly nhợt nhạt mà nhấp một ngụm, nhắc nhở cô một câu: “Còn không uống sẽ nguội đó.”

Giang Tùng Bích thử thử độ ấm, uống một hơi cạn sạch.

Lâm Duyệt Vi nhàn nhạt mà liếc mắt một cái.

Phí phạm của trời.

Đây chính là Kim Tuấn Mi chính tông, không giống những loại trà mà nhà

hàng bưng ra mời khách, mười tiệm thì có tới chín tiệm xài hàng giả.

Giang Tùng Bích uống xong còn đánh giá: “Chẳng ngon, có gì khác uống không, sữa bò cũng được.”

Lâm Duyệt Vi nhắc chân muốn đạp: “Trong tủ lạnh, tự đi mà lấy.”

Giang Tùng Bích cười ha ha chạy đi mất.

Lâm Duyệt Vi đặt di động ở trên bàn trà trong phòng khách, Giang Tùng Bích từ tủ lạnh cầm bình thức uống ra, lúc đi ngang qua, tiếng chuông di động điện báo vừa lúc vang lên, Giang Tùng Bích khom lưng cúi đầu nhìn, điện báo hiển thị: Da Tạt Thu (Pikachu).

Giang Tùng Bích: “???” Bệnh tâm thần à!

Lâm Duyệt Vi đương nhiên cũng nghe thấy tiếng chuông, “Ai vậy?”

Giang Tùng Bích nói: “Mười vạn Vôn[1].”

[1] Vôn (tiếng Anh: Volt, ký hiệu V) là đơn vị đo hiệu điện thế

Lâm Duyệt Vi phản ứng không kịp: “Hả?”

“Tự cậu ghi chú trong danh bạ này, không biết là ai.” Giang Tùng Bích thuận tay đưa điện thoại cho nàng, Lâm Duyệt Vi vừa thấy điện báo hiển thị. Kế tiếp Giang Tùng Bích thấy trên mặt nàng hiển hiện tất cả biểu tình phức tạp mà không ngôn ngữ nào có thể hình dung được.

Lâm Duyệt Vi mất tự nhiên mà kéo khóe môi, nói: “Mình đi tiếp điện thoại.”

Tiếp theo lén lút mà tiếp điện thoại, không nói chuyện, vào gian phòng cho khách dưới tầng một, đóng cửa lại.

Giang Tùng Bích: “???”

Vị mười vạn Vôn này, à không, Pikachu này không đơn giản a.

Lâm Duyệt Vi trượt vào phòng cho khách, kiểm tra khoá cửa xong, nói ra câu nói đầu tiên: “Àh, không phải, Cố tiểu thư, sao đột nhiên lại gọi điện thoại?”

“Không phải đã nói không kêu như vậy nữa sao?”

“Tạm thời còn chưa nghĩ ra tên thích hợp.”

“Em về đến nhà lúc mấy giờ?” Cố Nghiên Thu không trả lời vấn đề đầu tiên nàng hỏi.

“Buổi sáng mười giờ.” Lâm Duyệt Vi hỏi lại, “Còn chị?”

“11 giờ, có hơi kẹt xe.”

“Àh.”

Bây giờ Lâm Duyệt Vi vừa nghe thấy giọng cô thì chợt nhớ tới cái ôm tối hôm qua, vì sao Cố Nghiên Thu lại đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy, “Chị.....”

“Huh?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Vi lắc đầu, tâm nói ai mà không có những lúc yếu lòng, tối hôm qua cô trở về khuya như vậy, rất có thể đã gặp phải

chuyện gì đó, ôm một chút thì cứ ôm một chút, nàng miên man suy nghĩ như vậy chẳng khác nào có bệnh, cần phải trị gấp.

Lâm Duyệt Vi quyết định không cùng cô nói chuyện phiếm, trực tiếp hỏi lại: “Sao lại đột nhiên gọi điện thoại cho em?”

Cố Nghiên Thu còn tưởng có thể cùng nàng nói thêm vài câu, ai biết Lâm Duyệt Vi căn bản không cho cô cơ hội, cô thở dài trong lòng, bày ra cái có đã sớm nghĩ xong: “Chị kêu người mang một số tôm hùm đất tới nhà em, dì nói tối hôm qua đã nhận được, hôm nay em về nhà, sẽ làm cho em ăn, nên chị muốn hỏi một chút xem vị như thế nào? Có cần mang tới thêm không? Bây giờ đang vào mùa, còn rất nhiều tôm hùm.”

Lâm Duyệt Vi híp híp mắt.

Cố Nghiên Thu không phải rất bận sao? Sao bây giờ một chút chuyện nhỏ cũng gọi tới hỏi nàng, chỉ ăn tôm hùm thôi mà hận không thể một tay bao trọn, so với con rể của nhà bình thường còn để bụng hơn.

“Giữa trưa em có ăn, cũng không tẻ lắm.” Tròng mắt Lâm Duyệt Vi xoay chuyển, nói, “Giang Tùng Bích nói muốn ăn thêm một chút, còn nói muốn đích thân tìm chị hỏi, em nói không cần, như vậy rất phiền chị.”

Nàng đã nói ra tới mức độ này rồi, mặc kệ Cố Nghiên Thu trả lời như thế nào, đáp ứng hay không đáp ứng, Lâm Duyệt Vi đều sẽ qua loa lấy lệ nói với Giang Tùng Bích, hơn nữa còn có thể ngăn cản lý do cô tìm tới chỗ Cố Nghiên Thu.

“Không phiền toái, địa chỉ em ấy ở đâu? Chị kêu người gửi đến.” Việc lớn việc nhỏ Cố Nghiên Thu đều không thích quan hệ họ hàng, nhưng Giang Tùng Bích lại là khuê mật của Lâm Duyệt Vi, ý nghĩa đương nhiên không giống bình thường, nên cô cũng sáng khoái mà đáp ứng. Hơn nữa nếu cô

không nhớ lắm, đây là lần đầu tiên Lâm Duyệt Vi chủ động ở trước mặt cô ám chỉ nhờ cô hỗ trợ, tuy không thể thấy biểu hiện của Lâm Duyệt Vi lúc này, nhưng Cố Nghiên Thu cao hứng còn không kịp, giọng lúc nói chuyện cũng không khỏi đề cao hơn mọi khi.

Lâm Duyệt Vi ở trong lòng thùng thùng gõ trống, sao lúc trước khi Cố Nghiên Thu còn cùng nàng nói chuyện phiếm vẫn hay bình bình đạm đạm, vừa nhắc tới đến Giang Tùng Bích thì giọng điệu bắt đầu thay đổi. Sẽ không thật như Giang Tùng Bích nói, hai người họ sớm muộn gì cũng có cái gì sao?

“Lâm..... Duyệt Vi?” Chữ “Vi” trong tên nàng là âm ngang, nhưng khi Cố Nghiên Thu kêu nàng lại mang theo một chút nghi hoặc, âm cuối hơi kéo cao một chút, giống như tiếng chuông gió treo ngoài hiên, trong trẻo và dễ nghe.

Lý trí Lâm Duyệt Vi bị gọi trở về, quả tim nơi ngực trái ngán không được mà phát nóng phát ngứa lên, như vô tình bị một cọng lông vũ nhẹ nhàng lướt qua.

“Sao em lại không nói? Địa chỉ của Giang tiểu thư ở đâu?”

Kêu Giang Tùng Bích là Giang tiểu thư, mà lại kêu thẳng tên mình — tuy rằng tên này do hai người vừa xác định thống nhất vào mấy hôm trước, nhưng Lâm Duyệt Vi vẫn thấy sự vừa lòng nhỏ nhoi, nói: “Chờ lát nữa em gọi địa chỉ qua cho chị.”

“Ừm.”

Lâm Duyệt Vi không còn lời gì để nói, Cố Nghiên Thu cũng không nhiều lời lắm, nhưng cả hai người đều không muốn cúp điện thoại.

“Em.....”

“Em.....”

Hai người trăm miệng một lời.

Lâm Duyệt Vi & Cố Nghiên Thu: “Em/chị nói trước.”

Cố Nghiên Thu: “Em nói trước đi, chị nghe.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Có phải bây giờ chị chỉ ở một mình không? Trong nhà không mời dì giúp việc nào tới sao?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Đúng vậy, chị ở một mình.” Cô nhấn mạnh hai chữ “Một mình”, vì diệu mà tạm dừng vài giây, Lâm Duyệt Vi còn đang cân nhắc một chút xem vì sao cô lại tạm dừng ở chỗ đó, không thể chính xác mà cảm ứng lời mời gọi sâu kín của Cố Nghiên Thu.

“.....” Cố Nghiên Thu không biết nàng rốt cuộc có hiểu ý cô muốn nói hay không, từ bỏ việc ám chỉ với nàng, tiếp theo nói, “Không có mời người giúp việc, cứ mỗi tuần tổng vệ sinh một lần, đây là thói quen ở nước ngoài của chị.”

“Phòng ở sẽ không quá lớn sao?”

“Cũng tạm.”

“Em cảm thấy vẫn là nên mời một dì giúp việc thì tốt nhất, ngày thường có thể giúp chị nấu cơm, đỡ phải tự mình xuống bếp.”

“Cũng được.” Cố Nghiên Thu hỏi nàng, “Em có người đề cử sao? Chị hơi bận, không có thời gian đi kiếm người.”

Lâm Duyệt Vi không cần nghĩ ngợi nói: “Chị có thể kêu thư ký tuyển a.”

Cố Nghiên Thu “Àh” một tiếng.

Lâm Duyệt Vi từ chữ “Àh” của cô nghe ra một tia u oán, không khỏi buồn cười. Lâm Duyệt Vi nói: “Vừa rồi chị muốn nói gì?”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị.....”

Đùng đùng đùng —

Giang Tùng Bích gõ cửa, lỗ tai dán ở trên ván cửa, nghe động tĩnh bên trong, bất thành lình cửa phòng bị kéo mở, khiến cô dúi vào ngực Lâm Duyệt Vi đang mang thần sắc mất vui. Giang Tùng Bích nhìn màn hình di động của nàng, đã kết thúc trò chuyện.

Giang Tùng Bích chỉ vào di động nói: “Pikachu kia có phải Cố Nghiên Thu hay không hả?”

“Không phải, đừng đoán mò.”

“Không phải chị ấy mà cậu trốn vào trong phòng nói chuyện sao?”

“Là một nhân viên công tác của đài truyền hình, anh ta gọi điện thoại cho mình là bởi vì.....” Lâm Duyệt Vi thấy ánh mắt chắc chắn của Giang Tùng Bích, biết cho dù mình có biện bạch cũng vô ích, thức thời mà từ bỏ cãi cò, “đúng vậy.”

Giang Tùng Bích hét lớn: “Cậu còn nói hai người không có gian tình! Hai người còn đặt biệt danh cho nhau, còn đặt tới dễ nghe như vậy!” Công lực đặt biệt hiệu của Lâm Duyệt Vi, cô không dám khen tặng, trước đây Giang

Tùng Bích luôn tự nhận tên của mình mặc kệ có đọc trại đi như thế nào, đồng âm ra sao thì vẫn rất dễ nghe, kết quả Lâm Duyệt Vi đặt cô thành “Hành tây”, đây là ngoại hiệu một người bình thường có thể đặt cho một thiếu nữ xinh đẹp như hoa sao? Kêu “Hành lá” còn dễ nghe hơn đó!

“Aizzzz, chúng ta không thể nói rõ.” Lâm Duyệt Vi đau đầu mà xoa xoa tay.

“Không nói rõ ràng cũng phải nói.”

Kết quả Giang Tùng Bích đại chiến với Lâm Duyệt Vi, khiến Lâm Duyệt Vi không chịu nổi quấy nhiễu, đáp ứng ba điều kiện của cô để chấm dứt cuộc nội chiến.

Cuối cùng ba Giang Tùng Bích từ nơi khác trở về, triệu hồi cô đi ăn cơm, bằng không Giang Tùng Bích còn có thể ở lại thêm một bữa cơm, cô ngồi vào chiếc Lamborghini, phát phát tay với Lâm Duyệt Vi, “Buổi tối mình nhất định sẽ đi tìm Cố Nghiên Thu, cậu cứ yên tâm đi nhé.”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Lâm Duyệt Vi: “Mình đưa địa chỉ của cậu cho chị ấy rồi, cậu còn đi tìm chị ấy làm gì?”

Giang Tùng Bích: “Tôm hùm chỉ là lấy cớ thôi a ha ha, đêm nay mình sẽ ôm một bó hoa hồng đi tìm chị ấy, thật sự không được mình sẽ sử dụng mỹ nhân kế, chị mà xinh đẹp ngời ngời như thế này, đưa tới tận cửa, mình không tin chị ấy không động tâm.”

Lâm Duyệt Vi: “Cậu dám à—“

Giang Tùng Bích tẹt bô ném khói xe vào mặt nàng, trong gió truyền đến

tiếng cười kiêu ngạo của cô: “Cậu nhìn xem mình có dám hay không.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Giang Tùng Bích tuyệt đối dám.

Buổi tối 9 giờ, Giang Tùng Bích vượt bụng tròn vo xuống xe, lắc lư đi vào cửa lớn Giang Trạch, bất thành linh thì dừng lại, ông Giang đi ở phía sau cô thiếu chút nữa đụng phải cô.

“Lại xảy ra chuyện gì? Lớn già cái đầu rồi còn lỗ măng hấp tấp.” Ông Giang nói cô.

“Nhớ tới một chuyện quan trọng.” Ăn no tới nỗi cái gì cũng quên mất, Giang Tùng Bích nhanh gọi điện thoại cho Lâm Duyệt Vi, giọng trống kua chiêng mà tuyên cáo nói: “Mình chuẩn bị xuất phát! Chờ mình chiến thắng trở về đi!”

Nói xong mặc kệ Lâm Duyệt Vi phản ứng ra sao, lập tức cúp điện thoại.

Ông Giang: “Con lại muốn xuất phát đi chỗ nào?”

Giang Tùng Bích: “Xuất phát vào trong nhà, đêm nay ăn muốn căng chết con.”

Ông Giang cười sờ sờ đầu cô: “Đã kêu con đừng ăn nhiều như vậy, con một hai phải ăn.”

Giang Tùng Bích cười thần bí: “Ba không biết rồi, con đây là đang ăn mừng trước.”

***

“Chỉ coi TV với mẹ thôi, mà mong con như ngồi phải đinh vậy? Sao vậy ngồi không được à?” Bà Lâm nói với Lâm Duyệt Vi cả đêm không ngừng nghỉ cứ như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên đứng lên, sải bước đi về phía huyền quan, xách túi cùng chìa khóa lên.

“Con lại muốn đi đâu?”

“Việc gấp, mẹ ngủ trước đi, không cần chờ con.” Lâm Duyệt Vi đi gara lấy xe, một chân nhấn ga, động cơ nổ vang, thân xe giống như mũi tên rời cung bắn thẳng ra ngoài.

Tác giả có lời muốn nói:

Xem ra mỹ nhân kế chỉ có thể để Lâm tiểu thư tự mình xuất chiêu (*°°*)

Esley: ủa! nhưng mà tại sao lại là Pikachu?! ai giải thích hộ =)) Es còn tưởng là phật tổ cơ~ hay do Pikachu là Da Tạng Thu trong tiếng trung?!

Chương 049: Cường hôn

Giang Tùng Bích là loại người khiến người khác không thể yên lòng, đặc biệt mỗi khi cô mở miệng, đại đa số thời gian đều toàn là nói phét. Cho nên

buổi chiều khi cô ra về nói buổi tối muốn tới chỗ Cố Nghiên Thu, tuy rằng là lời thề son sắt, thái độ cực kỳ kiêu ngạo, nhưng trong lòng Lâm Duyệt Vi hoàn toàn không tin.

Nàng có một loại trực giác, Giang Tùng Bích rõ ràng đang đào sẵn cái hố cho nàng nhảy, muốn nàng ngoan ngoãn đâm đầu xuống, Lâm Duyệt Vi quen biết cô nhiều năm như vậy, còn không biết tâm tư đa dạng của cô, vì thế nàng tính địch bất động ta bất động, hơn nữa nàng tin tưởng vững chắc địch rằng sẽ không động.

Lúc sau nàng liền tâm thần bất an cả đêm.

Luôn nhìn không được suy nghĩ tới khả năng vạn nhất, vạn nhất đầu óc Giang Tùng Bích bị lừa đá phải, đột nhiên thật sự qua chỗ Cố Nghiên Thu. Thậm chí, cô còn thật sự dùng mỹ nhân kế..... tuy Cố Nghiên Thu mỗi ngày đều cầm phật châu làm bồ tát sống, nhưng Giang Tùng Bích có thể giáo huấn cô, trong tiểu thuyết không phải đều nói loại người thoát nhìn càng cấm dục, càng nội tâm thì càng muốn sống buông thả sao, Lâm Duyệt Vi cũng không dám khẳng định Cố Nghiên Thu có phải người kiên cường không.

Còn có hôm nay lúc cô nhắc tới Giang Tùng Bích cũng có điểm hơi khác thường, nếu lỡ như mông lung có hảo cảm. Nếu Giang Tùng Bích muốn sử dụng mỹ nhân kế, khẳng định sẽ không chỉ cởi quần áo dùng các thủ đoạn sắc dụ, nói không chừng còn mang rượu tới, người ta hay nói sau rượu loạn tính.

Lâm Duyệt Vi suy nghĩ đến giật mình, nhìn thời gian còn lại trước khi tới điểm đến trên hướng dẫn chỉ đường, lại dẫm chân chân ga, khiến chiếc xe như tia chớp gào thét lướt gió.

***

Cả buổi tối hôm qua Cố Nghiên Thu ngủ không đủ giấc, sáng nay hơn 8 giờ đã phải rời giường trở về Yến Ninh, thừa dịp thứ bảy ở nhà ngủ bù, cô ngủ bù một giấc ngủ đến hơn ba giờ chiều, thần thanh khí sảng. Sau đó còn được gọi điện thoại cho Lâm Duyệt Vi, nói được vài câu, Cố Nghiên Thu thỏa mãn mà bắt đầu ngày cuối tuần của mình. Cô quyết định tự khao bản thân một bữa ngon, vì thế đi mua nguyên liệu nấu ăn nấu cơm Tây, không chê phiền toái mà làm từng bước một.

Tiêu phí thời gian rất dài, nhưng cô rất dương dương tự đắc, tự mở một bình rượu vang đỏ, cô vốn dĩ chỉ lấy một chiếc ly, suy nghĩ một hồi, bước chân vòng vèo trở về, lại lấy một cái, ghép thành một đôi, đặt ở phía bàn đối diện, đổ một cốc rượu vang, tưởng tượng Lâm Duyệt Vi đang cùng cô dùng bữa tối dưới ánh nến, tự tiêu khiển, dù sao cũng không có ai nhìn thấy, sẽ không có ai nói gì được cô.

Lúc Lâm Duyệt Vi sốt ruột đuổi tới nơi, Cố Nghiên Thu mới vừa ăn xong bữa tối, đầu vào đấy mà dọn vào phòng bếp, cô làm việc gì cũng cẩn thận, lúc này lại không cần gấp, bèn thông thả ung dung mà rửa sạch.

Lâm Duyệt Vi thở hồng hộc dùng chìa khóa mở cửa, phòng khách không có một bóng người, lúc ở bên ngoài nàng cũng không thấy trên lầu có mở đèn, trên bàn phòng ăn chỉ còn lại hai ly rượu vang đỏ.

Lâm Duyệt Vi trong lòng thất lạc một chút, sự phẫn nộ cùng một loại cảm xúc không thể diễn tả thành lời dâng lên trong lòng cô, đầu Lâm Duyệt Vi nóng lên, đề cao giọng hô: “Giang Tùng Bích cậu lăn ra đây cho mình!”

Nàng vừa nói vừa đá tung giày, dép lê cũng không thèm thay, chân trần dẫm lên thang lầu: “Giang-Tùng-Bích!”

Cố Nghiên Thu ở trong phòng bếp vì tiếng hô bất thành hình mà ghen

giọng: “.....”

Cô nghe ra là giọng Lâm Duyệt Vi, vội lau tay, bước ra khỏi phòng bếp, chỉ nhìn thấy bóng dáng Lâm Duyệt Vi lên lầu, vừa đi vừa kêu Giang Tùng Bích, giống như có mối thù giết cha đoạt thê vậy.

Kỳ quái, Giang Tùng Bích tới nhà cô khi nào?

Lâm Duyệt Vi giết thẳng một đường đến cửa phòng Cố Nghiên Thu, kéo nắm cửa, may mắn cửa không khóa, hai người này kêu ngạo như vậy, thế mà không thềm khóa cửa.

“Giang-Tùng-Bích! Cậu có còn là người không hả!”

Lâm Duyệt Vi dùng sức đẩy cửa—

Không cần bật đèn, nhưng nhờ ánh trăng soi sáng qua khung cửa sổ cũng có thể rõ ràng nhìn ra được trên giường không một bóng người, Lâm Duyệt Vi ấn bật sáng đèn, xác thật không có ai.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Một cỗ nhiệt khí khô nóng từ lòng bàn chân vọt chạy lên trên mặt, Lâm Duyệt Vi ngượng ngùng mà hít một hơi, vươn tay sờ sờ gương mặt nóng bỏng của mình, hy vọng một loạt hành động như bệnh tâm thần của nàng không bị ai nhìn thấy.

“Duyệt Vi?” Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng Cố Nghiên Thu mang đầy nghi hoặc.

Lâm Duyệt Vi cứng đờ mà quay đầu, thấy trên người Cố Nghiên Thu vẫn còn mang tạp dề, thoạt nhìn như mới vừa rời khỏi từ phòng bếp.

Lâm Duyệt Vi kéo kéo khóe miệng, giơ tay chào hỏi, cười gượng nói: “Chào buổi tối.”

Cố Nghiên Thu cau mày, nói: “Chào buổi tối.”

Lâm Duyệt Vi tính chuồng đi, lại bị Cố Nghiên Thu bắt được cổ tay, trước lạ sau quen, lần này cô có vẻ nắm chặt hơn lần trước. Tâm tư Lâm Duyệt Vi như con diều bị đứt dây, chỉ nghĩ đến việc rời khỏi nơi mất mặt này.

“Em tới vì một hiếu lầm nho nhỏ, bây giờ hết hiếu lầm rồi.” Lâm Duyệt Vi sống không còn gì luyến tiếc mà nhìn Cố Nghiên Thu, nói, “Chị thả em đi đi.”

“Em cho rằng Giang tiểu thư ở đây sao?”

Lâm Duyệt Vi không muốn nhiều lời, nặng nề gật gật đầu.

Cố Nghiên Thu vẫn không buông nàng ra, lôi nàng xuống ghế sofa dưới lầu, rót cho nàng một cốc nước: “Nghỉ một lát hân đi, lái xe lại đây không mệt sao, đợi chị dọn xong bàn sẽ quay lại.”

Ánh mắt Lâm Duyệt Vi dừng lại trên hai ly rượu vang hại nàng hiếu lầm, rồi lại nhìn Cố Nghiên Thu, ánh mắt rõ ràng đang nói: Chị một mình uống rượu sao lại chuẩn bị hai chiếc ly.

“Àh.” Cố Nghiên Thu nói, “Hôm nay nhất thời hứng khởi.”

Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn cô.

Cố Nghiên Thu bị nàng trừng đến không thể hiểu được, nhưng như vậy lại càng khiến cô cảm thấy Lâm Duyệt Vi rất đáng yêu, tâm tình chợt trở tốt,

nhìn không được bật cười thành tiếng.

Không phải nụ cười nhạt nhẽo được cô tỉ mỉ tạo hình như mọi khi, cũng không phải nụ cười nhẹ nhàng mang ý chế giễu, mà là thật lòng thật dạ, vô cùng đơn giản mà cười vui vẻ.

Như mọi ngày nói không chừng Lâm Duyệt Vi sẽ vì nụ cười đẹp mắt này mà phát ngốc, nhưng hôm nay nàng vừa mới phải trải qua lần xấu hổ thứ 11 trong nhân sinh, nên thường thức không nổi, bữu môi nói: “Chị cười gì chứ?”

“Không có gì, em chờ chị một lát.” Cố Nghiên Thu giơ tay lên, duỗi về phía Lâm Duyệt Vi, tựa hồ muốn sờ lên mặt nàng, Lâm Duyệt Vi liếc tay cô, Cố Nghiên Thu như từ trong mộng tỉnh lại, cực kỳ tự nhiên mà vòng qua cầm lấy cốc nước trên bàn, “Mau uống nước, chờ chị một lát.”

Lâm Duyệt Vi vừa nhìn Cố Nghiên Thu dọn bàn, vừa hoài nghi nhân sinh, vừa nãy lúc tiến vào vì sao nàng không phát hiện trong phòng bếp còn một người lớn như vậy, không quan tâm gì đã chạy vọt lên lầu, xúc động là ma quỷ, hôm nào nàng phải nhờ Cố Nghiên Thu chỉ nàng niệm một đoạn kinh mới được.

Tốc độ Cố Nghiên Thu nhanh hơn so với trước đó, không đầy vài phút đã dọn xong toàn bộ, treo tạp dề lên tường, bên trong là một chiếc áo thun rộng thùng thình, màu trắng, rất mỏng còn có thể nhìn xuyên qua.

Lâm Duyệt Vi tùy ý quét mắt qua trước ngực cô, rồi xấu hổ mà dời ánh mắt đi.

Cố Nghiên Thu không mặc nội y.....

Thường con gái ở nhà một mình không mặc nội y, Cố Nghiên Thu đương

nhien cũng vậy, Cố Nghiên Thu chợt nhận thấy biểu tình khác thường của Lâm Duyệt Vi, nhìn theo ánh mắt nàng, mặt đỏ như gấc: “Thất, thất lễ.”

“Em lại chờ chị một chút.” Cố Nghiên Thu vội chạy lên lầu, mém tí thì vấp ngã.

Lâm Duyệt Vi hiếm khi thấy cô thất thố như vậy, nhìn theo bóng dáng cô mà nhin cười không được.

Mặc xong nội y là Cố Nghiên Thu lại trở thành Cố Nghiên Thu có thể tùy thời đạp đất thành Phật, hoàn toàn khác xa người hoang mang rối loạn ban nãy. Lâm Duyệt Vi không biết vì sao lại cảm thấy có hơi tiếc hận.

Cố Nghiên Thu dùng hai tay cầm cốc, uống một miếng nước, hỏi Lâm Duyệt Vi: “Chị có thể giúp gì được cho em?”

“Hả? Em đâu có gì cần chị hỗ trợ?” Lâm Duyệt Vi còn đang suy nghĩ về nội y.

“Vừa nãy nghe em kêu tên Giang tiểu thư, có phải liên quan tới chị không?” Cố Nghiên Thu quan tâm hỏi.

Cô không nhắc tới thì còn đỡ, vì Lâm Duyệt Vi đã sớm quên mất chuyện này, vừa hỏi lại kích thích ký ức đau thương của nàng, nghĩ lại mà nói hoảng: “Không cần, chỉ có chút hiểu lầm, tốt nhất là không đề cập tới.”

Lâm Duyệt Vi không muốn nhắc tới chủ đề này, Cố Nghiên Thu đành vuốt ve Phật châu trên tay, âm thầm cân nhắc tìm chủ đề khác, tốt nhất là chủ đề có thể khiến Lâm Duyệt Vi ở lại đây đêm nay.

Lâm Duyệt Vi nhìn di động, đã hơn mười giờ tối, nàng không biết có nên về nhà hay không. Về nhà, thì lại cảm thấy đáng tiếc, không về nhà, thì

nàng lại không tìm ra lý do để ở lại, đột nhiên nói muốn ở lại qua đêm cũng quas kỳ quái.

Hai người phí hoài tâm tư, ánh mắt ở trên không trung chạm phải nhau, cả hai cùng mỉm cười.

Lâm Duyệt Vi ngáp một cái thật dài thật dài, giống như giây tiếp theo có thể ngủ quên mất.

Cố Nghiên Thu nằm bắt cơ hội, tuy tốc độ mau nhưng không nghe ra chút cấp bách nào, thanh âm ổn đến nghe không ra cảm xúc, nho nhã lễ độ: “Nếu không hay em ở lại đây ngủ đi, dù sao ngày mai cũng không cần đi làm, phòng của em mỗi tuần đều được dì giúp việc quét tước, đệm chăn, khăn trải giường cũng được thay mới định kỳ, hôm qua mới vừa đổi.”

Lâm Duyệt Vi lộ ra thần sắc suy tư, ồm ồm đáp ứng: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Đây vốn dĩ là nhà em mà.” Cố Nghiên Thu cười.

Lâm Duyệt Vi quên mất căn biệt thự này đứng dưới tên của nàng, không khỏi nghĩ tới một ý niệm kỳ quái: Cố Nghiên Thu ở đây có giống kim ốc tàng kiều trong truyền thuyết không a.

Tóm lại Lâm Duyệt Vi đã thuận lợi ở lại, nàng nhắn tin báo với bà Lâm mình không về nhà ngủ, một giây tiếp theo bà Lâm đã gọi điện thoại lại.

“Cô không về nhà tốt xấu gì cũng cho tôi biết cô ở lại đâu qua đêm chứ?” Bà Lâm nói.

“Con mà mẹ còn không biết sao, thì là nhà Giang Tùng Bích, mấy người bạn cũ thôi, mẹ đều biết hết mà.” Lâm Duyệt Vi càng nói càng hàm hồ, chỉ

vì không muốn mẹ nàng biết nàng tới chỗ Cố Nghiên Thu.

“Tôi biết nhiều bạn của cô lắm, rốt cuộc là ai?” Bà Lâm đập vỗ nôi niêu quyết hỏi đến cùng.

“Chính là.....” Lâm Duyệt Vi đang nghĩ xem nên dùng ai thay thế, nếu nàng nói ở lại chỗ Giang Tùng Bích chơi hẳn mẹ nàng sẽ giận, nếu nói là những bạn bè khác, khẳng định lại phải giải thích nhiều hơn, một lời nói dối phải mang theo ngàn ngàn vạn vạn lời nói dối nữa.

Đúng lúc này, Cố Nghiên Thu nói vọng xuống từ trên cầu thang: “Duyệt Vi, phòng em lâu rồi không có người ở, chị vừa thử một chút nước nóng, không có vấn đề gì.”

Giọng cô không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để bà Lâm nghe thấy.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Chỉ nghe bà Lâm “Ai da” mà hờn dỗi một câu: “Con nhỏ đáng chết này, đi gặp con gái Cố gia mà còn gạt mẹ, đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng, mau đi đi, mẹ không quấy rầy con.”

Lâm Duyệt Vi: “Mẹ, mẹ nghe con.....”

Tút tut tut.

Bà Lâm cúp điện thoại còn nhanh hơn thỏ con chạy trốn.

Lâm Duyệt Vi có khí vô lực nói xong chữ cuối cùng: “..... Nói.”

Cố Nghiên Thu: “Có phải chị không nên nói chuyện không?”

Phải, đúng vậy đó, chị vừa lòng chưa?! Lâm Duyệt Vi nghĩ thầm, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc Cố Nghiên Thu vừa áy náy vừa vô tội trên đầu cầu thang, nàng cũng mềm lòng, ôn tồn mà an ủi: “Không có việc gì, không liên quan tới chị, do mẹ em suy nghĩ nhiều thôi. Chị vừa nói gì?”

“Nước ấm không thành vấn đề, em có thể tắm rồi.”

“Ừm, cảm ơn.”

Trên đường Lâm Duyệt Vi lên lầu, đột nhiên nhìn thoáng qua bóng lưng Cố Nghiên Thu, nàng nhớ tới vì sao Cố Nghiên Thu lại đi thử nước nóng, lần trước cô tới Lâm gia làm khách, bởi vì phòng cho khách lâu quá không có ai ở, mà máy nước nóng bị hỏng, cho nên hôm nay cô cố ý đi giúp nàng thử nước nóng trước.

Không nghĩ tới cô lại là người biết săn sóc người khác như vậy.

Lâm Duyệt Vi cúi đầu cười.

Cố Nghiên Thu đưa Lâm Duyệt Vi về phòng, nhưng lại chậm chạp chưa chịu rời đi, Lâm Duyệt Vi đứng ở cửa, cười nhìn cô: “Còn có chuyện gì sao?”

“Àh dự báo thời tiết nói đêm nay sẽ có mưa, em chú ý.....”

“Hả?” Chú ý cái gì?

Yến Ninh rất ít khi mưa, hơn nữa thường không lớn, Cố Nghiên Thu chỉ trong lúc nhất thời nghĩ ra biện pháp kéo dài thời gian trăm ngàn chỗ hở này, cô nhìn Lâm Duyệt Vi ngượng ngùng mà mỉm cười, “Chị hồ đồ rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cố Nghiên Thu quay về phòng, Lâm Duyệt Vi chờ đến khi không thấy cô, mới đóng cửa phòng lại.

Hai người chỉ cách một bức tường, Lâm Duyệt Vi vừa vào cửa đã suy đoán xem Cố Nghiên Thu ở bên cạnh đang làm gì, tắm rửa? Công tác? Hay là đang làm chuyện khác. Nàng phát hiện càng lúc càng lòng tham không đáy, không gặp thì không nói, khi gặp được lại muốn biết hết thầy về người.

Có lẽ Giang Tùng Bích nói đúng, nàng có thể đã thích đối phương một chút. Tuy rằng hôm nay nàng đã làm loạn đối phương một hồi, nhưng là có chút lý do trạm không trạm được chân nàng trong lòng cùng gương sáng dường như.

Lâm Duyệt Vi thở dài, cầm quần áo vào phòng tắm. Lần cuối cùng nàng ở lại đây là vào bốn tháng trước, bây giờ lại không thấy xa lạ như trước đây, giống như mọi chuyện xảy ra trong thời gian này biến chuyển quá mau.

Lâm Duyệt Vi kéo ngăn kéo, phát hiện máy sấy không còn ở chỗ cũ, nàng bao lấy tóc gỗ cửa phòng sát vách.

Cố Nghiên Thu quần áo chỉnh tề, hình như vẫn còn chưa tắm.

“Em.....” Có một sợi tóc dài trượt khỏi khăn lông của Lâm Duyệt Vi, nàng duỗi tay lên vén tóc, cùng lúc Cố Nghiên Thu duỗi tay tới khiến hai người chạm phải nhau, lòng bàn tay đối phương hơi lạnh, dán bên tai nàng như điện giật, “..... Máy sấy.”

Cố Nghiên Thu giúp Lâm Duyệt Vi vén tóc ra sau tai, nói: “Của chị bị hỏng

rồi, nên đã tự tiện mượn đỡ của em một chút, để chị đi lấy cho em.”

“Ừm.” Lâm Duyệt Vi đứng chờ ở cửa, cảm giác làn da sau tai như đang co giật, càng ngày càng nóng.

Cố Nghiên Thu giao máy sấy cho nàng.

Môi Lâm Duyệt Vi giật giật, chưa kịp nói gì đã về phòng. Sau khi sử dụng nàng trả lại ngay cho Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu cũng phải tắm rửa gội đầu, miễn cho đối phương lại đến một chuyến.

Lần thứ hai Cố Nghiên Thu thấy nàng xuất hiện ở cửa phòng mình, vẫn nở rộ nụ cười xinh đẹp đơn giản.

Lâm Duyệt Vi tâm thần nhộn nhạo, lần thứ hai cơ hồ chạy trốn chết.

Cả buổi tối nàng vì nụ cười của Cố Nghiên Thu mà mất hồn, buổi tối ngủ cũng không được an ổn, trần trọc không nói, bên tai còn cứ nghe thấy những tiếng động ồn ào, ồn đến không ngủ được.

Lâm Duyệt Vi không chịu nổi quấy nhiễu, ngồi dậy bật đèn, cẩn thận lắng nghe, rõ ràng không phải do ảo giác của nàng, quả thật có tiếng động, mà tiếng động này hình như còn truyền đến từ vách tường — hình như là tiếng ván giường chấn động.

Giang Tùng Bích? Vì ý nghĩ lung tung rối loạn này mà Lâm Duyệt Vi một tát một phát vào ót mình cho thanh tỉnh, nàng xuống giường mang giày, kéo cửa phòng ra, đi tới cửa phòng cách vách.

Nàng dàn lỗ tai lên ván cửa, nghe thấy tiếng động bên trong hình như không hề nhỏ.

“Cố Nghiên Thu?” Lâm Duyệt Vi càng nghe càng cảm thấy không ổn, vội gõ cửa kêu tên cô.

Không có đáp lại.

Lâm Duyệt Vi gọi thêm ba lần, giơ tay ấn nắm cửa, vặn thêm mấy lần, không di chuyển, Cố Nghiên Thu đã khóa cửa phòng lại.

Tiếng động bên trong truyền ra càng lúc càng lớn, Lâm Duyệt Vi nện vào cửa: “Cố Nghiên Thu! Mở cửa! Chị làm gì ở bên trong?”

“Cố Nghiên Thu!”

“Họ Cố kia!”

Lâm Duyệt Vi nghĩ đến điều gì đó, bước nhanh xuống lầu, ở quầy TV phòng khách tìm được chìa khóa dự phòng, chìa khóa này do bà Lâm giao cho Lâm Duyệt Vi, bao gồm chìa khóa của tất cả các phòng, trừ bỏ cửa lớn bên ngoài, tất cả chìa khóa đều ở một chỗ, may mắn Cố Nghiên Thu không đổi chúng đến chỗ khác.

Lâm Duyệt Vi dùng chìa khóa dự phòng mở cửa phòng Cố Nghiên Thu, vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng nàng đã trợn to hai mắt, thụt lùi về sau một bước.

Hai tay Cố Nghiên Thu bị trói lên đầu giường, cũng không biết cô đã trói chính mình bằng cách nào, chỉ thấy cô đang không ngừng vùng vẫy trên giường.

“Chị điên rồi sao? Tự trói mình làm gì, trói xong rồi lại cởi không được, nói chị ngốc thì là sỉ nhục người ngốc đó.” Lâm Duyệt Vi quở trách, tiến lên giúp cô cởi dây thừng, cởi đến một nửa, thì cảm giác thấy một cơn gió

kéo tới.

Nàng dừng động tác, nhìn về phía Cố Nghiên Thu. Nếu nói Cố Nghiên Thu đang không ngừng giãy giụa, không bằng nói cô như một cỗ máy cứ không ngừng làm động tác ngồi dậy, mỗi lần ngồi đến một nửa thì đều bị dây thừng ngăn cản, kéo trở về giường.

Bởi vì động tác mỗi lúc một mạnh, cho nên tạo ra tiếng động càng lúc càng lớn.

Lâm Duyệt Vi vén mái tóc dài che khuất khuôn mặt cô, thấy Cố Nghiên Thu chỉ mở mắt một nửa, trên mặt không có bất luận biểu tình gì. Lâm Duyệt Vi sợ hãi đến đau tim, đây không phải là mộng du đi?

Nàng thử thăm dò nhẹ giọng mở miệng: “Cố Nghiên Thu?”

“Ừm.”

Cố Nghiên Thu trả lời so với lúc không trả lời còn đáng sợ, Lâm Duyệt Vi mém tí ngã từ mép giường xuống.

Mộng du loại là một loại bệnh không khác gì trong tiểu thuyết và phim ảnh, nhưng có rất ít người có hiểu biết hoàn chỉnh chuẩn xác về nó, có người có thể trong lúc mộng du đối thoại ngắn gọn, tuy rằng sau đó sẽ không nhớ gì. Nhưng Lâm Duyệt Vi lại là một trong những người không hiểu biết về chuyện này, căn cứ theo tin vĩa hè nàng nghe được, không được cùng người đang mộng du nói chuyện, cũng không được đánh thức đối phương, nếu không sẽ phát sinh chuyện không tốt.

Cố Nghiên Thu vẫn cứ làm động tác ngồi dậy, Lâm Duyệt Vi không chú ý tới cô nên vừa rồi đã cởi dây thừng tới một nửa, đúng là biến nút thắt chết thành nút thông lọng, theo động tác của Cố Nghiên Thu mà nút thắt càng

lúc càng lỏng, ngay lập tức mở ra.

Lâm Duyệt Vi vừa sợ hãi vừa lo lắng mà nhìn Cố Nghiên Thu trong chốc lát, đi sang một bên gọi điện thoại cho một vị bác sĩ nàng quen biết.

Lâm Duyệt Vi nói bệnh trạng của Cố Nghiên Thu, bác sĩ nói biện pháp tốt nhất chính là đưa Cố Nghiên Thu về giường ngủ, giữa thường thức không biết nghe được từ chỗ nào và lời bác sĩ, Lâm Duyệt Vi lựa chọn tin tưởng bác sĩ, nhưng mà.....

Lâm Duyệt Vi nhìn về phía giường: “Chị ấy hiện tại đang ở trên giường –“

Giọng nàng đột nhiên im bặt.

Cố Nghiên Thu đâu mất tiêu rồi!

Một mảnh góc áo màu trắng từ cửa chọt lóe lên, Lâm Duyệt Vi giơ soi sáng di động đuổi theo, Cố Nghiên Thu vô tri vô giác xuống lầu, ngồi trên sofa, tự rót cho mình một cốc nước.

Lâm Duyệt Vi đứng ở bên cạnh quan sát cô, nhỏ giọng mà cùng bác sĩ hội báo hết thấy hành động của cô.

“Chị ấy đang uống nước, nhắm mắt, rất ưu nhã rất xinh đẹp.”

Bác sĩ: “.....”

Lâm Duyệt Vi: “Xin lỗi, ông coi như không nghe thấy.”

“Chị ấy từ trong ngăn kéo cầm ra một cái..... Ách..... Món đồ chơi, không biết là gì, rất nhỏ, đang chơi trên tay, cũng linh hoạt lắm, xong, chơi xong rồi, thả trở về.”

“Lại cầm một món đồ chơi khác, cái này tôi biết, một khối Rubik. Bác sĩ, người mộng du cũng có thể chơi Rubik sao? Còn có thể chơi ra sáu mặt sao?”

“Chơi xong Rubik rồi, cũng cất rồi. Chị ấy khóc, làm sao bây giờ bác sĩ, tôi phải lau nước mắt cho chị ấy sao? Có dọa chị ấy tỉnh không, này? Bác sĩ? Ông nói chuyện đi? Bác sĩ bác sĩ?”

Bác sĩ nửa đêm bị đánh thức, đầu óc còn hơi mông lung, uống miếng nước cho thanh tỉnh một chút, nghe giọng nàng gấp đến độ không biết làm sao trả lời, nói: “Không sao, cứ giúp cô ấy lau đi.”

Lâm Duyệt Vi lấy khăn giấy, cẩn thận mà giúp Cố Nghiên Thu lau nước mắt, lần đầu tiên biết khi trông thấy một người luôn an tĩnh bất chợt khóc sẽ khiến mình đau lòng tới vậy, cầm lòng không đậu học theo mẹ nàng mỗi khi dỗ con nít an ủi một câu: “Đừng khóc a, bảo bảo ngoan.”

Cơ hồ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, trong lòng Lâm Duyệt Vi bỗng xuất hiện thêm một vật thể người hình.

Vừa ấm lại vừa mềm.

Cố Nghiên Thu chen vào trong lòng nàng.

“Đừng đi.”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Bác sĩ nhéo nhéo ấn đường, nghe thấy Lâm Duyệt Vi hoảng loạn la lên: “Bác sĩ, bác sĩ chị ấy ôm tôi, làm sao bây giờ?”

“Ôm cô thì cô cứ cho ôm đi, chỉ cần cô ấy không làm ra chuyện gì khác, thì cứ tận khả năng theo cô ấy.”

“Này này bác sĩ, tôi tôi tôi tôi cảm thấy không ổn lắm, chị ấy hình như không chỉ muốn ôm tôi, chị ấy muốn.....”

“Lại xảy ra chuyện gì?”

“Này — Ừm!” Di động bị một bàn tay đánh rớt, lăn xuống mặt thảm.

Chương 050: Túng dục quá độ

Editor: Didi

Trong loa truyền đến tiếng kêu gào của bác sĩ.

“Duyệt Vi? Lâm Duyệt Vi?”

Nhưng lại không có người trả lời, Lâm Duyệt Vi một tay đẩy vai Cố Nghiên Thu, miệng bị vướng vàng bites lại, dùng dư quang liếc nhìn di động dưới sô pha, đưa tay đủ để bắt lấy.

Nhưng nàng không thể tiếp tục phát sóng trực tiếp mọi hành động của Cố Nghiên Thu lúc này.

“Cố —— “

“Cố Nghiên —— “

“...”

Lâm Duyệt Vi mấy lần phản kháng không có kết quả, nói tới dồn dập bị đè trở lại, từ bỏ giãy dụa. Mối Cố Nghiên Thu cũng chỉ dừng ngoài miệng nàng, cũng không có động tác khác, chính là chặn nàng không cho nói chuyện.

Lâm Duyệt Vi từ khiếp sợ vừa mới bắt đầu đến hiện tại không có chút rung động nào thậm chí còn có chút buồn cười.

Cố Nghiên Thu như một đứa trẻ dựa vào nàng, một lúc sờ sờ vai nàng, một lúc xoa bóp tay nàng. Trên mu bàn tay Lâm Duyệt Vi có chút thịt, sờ lên mềm mại vô cùng, Cố Nghiên Thu liền cầm lấy tay nàng không buông, trong miệng còn nói chút gì đó.

Lộn xộn, Lâm Duyệt Vi nghe không rõ lắm, chỉ nghe thấy một từ cuối cùng

“Mẹ...”

Lâm Duyệt Vi : “...”

Lâm Duyệt Vi nắm tay, ngừng trước trán cô, nghĩ đến lúc này cô đầu óc không tỉnh táo, không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bất đắc dĩ lắc đầu, nên thôi. Cũng may Cố Nghiên Thu không có nỗ lực cởi quần áo của cô, Cố Nghiên Thu chỉ mặc quần đùi, muốn cởi vẫn rất dễ dàng.

Cố Nghiên Thu lăm bằm một lúc, liền nằm nhoài trong lồng ngực Lâm Duyệt Vi ngủ.

Lâm Duyệt Vi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra tóc trên trán cô, phát hiện cặp mắt nửa mở kia đã triệt để khép lại, nỗi lòng lo lắng rốt cục cũng buông xuống.

Nàng dùng ánh mắt ôn nhu mà bản thân cũng không phát hiện lặng im không lên tiếng liếc nhìn Cố Nghiên Thu một lúc, cẩn thận từng li từng tí mà đẩy cô khỏi người mình, nằm thẳng đẫy ngã trên ghế salông.

Cố Nghiên Thu khi ngủ rất yên tĩnh, lông mi thật dài ôn thuần buông xuống, tại trên cặp mắt nhắm nghiền kia, khắp toàn thân đều tràn ngập hai chữ *ngoan*.

Ngón tay Lâm Duyệt Vi chạm lên bờ môi no đủ của cô, vuốt nhẹ hai lần, đột nhiên khom lưng hạ lên đó một nụ hôn tựa như chuồn chuồn lướt nước.

“Hòa nhau rồi.” Lâm Duyệt Vi nhỏ giọng nói.

Rõ ràng Cố Nghiên Thu đã ngủ, nàng vẫn không thể tránh khỏi căng thẳng đến tim đập dần dần gia tốc.

Lâm Duyệt Vi đắp chăn cho Cố Nghiên Thu, liền ngồi trên ghế sa lông mà nhìn cô, chờ trái tim không nghe lời của mình bình phục trở lại. Nhìn điệu bộ này của cô là muốn ngủ đến ngày mai, Lâm Duyệt Vi suy nghĩ một chút, vén chăn của cô lên, một tay vòng dưới gối, một tay vòng qua vai, ôm Cố Nghiên Thu lên lầu, đặt lên giường.

Nút kết dây thừng buông lỏng hai bên đầu giường, Lâm Duyệt Vi khôi phục hiện trường, rón ra rón rén đi ra ngoài, cuối cùng cũng không quên lấy chìa khóa, tại cửa phòng khóa trái hai vòng.

Mộng du có nhẹ có nặng, mỗi một người biểu hiện cũng không giống nhau.

Lâm Duyệt Vi không biết Cố Nghiên Thu tại sao muốn trói bản thân vào đầu giường, nàng nghĩ có lẽ có hai nguyên nhân, một trong số đó, Cố Nghiên Thu trong lúc mộng du có thể làm ra chuyện gì đó, cô không muốn chuyện như vậy phát sinh nữa, vì lẽ đó lựa chọn trói bản thân lại; thứ hai, cô không muốn để cho Lâm Duyệt Vi biết mình có tật xấu mộng du. Căn cứ biểu hiện của cô lúc này, Lâm Duyệt Vi lệch về suy nghĩ thứ hai, Cố Nghiên Thu không muốn để cho nàng biết.

Lâm Duyệt Vi không phải người yêu thích dò xét người khác, Cố Nghiên Thu nguyện ý nói, nàng liền nguyện ý nghe, nếu như đối phương không muốn nói, như vậy nàng sẽ coi như không biết chuyện này. Nhìn cô tình nguyện trói bản thân lại, phỏng chừng rất không muốn để cho nàng biết.

Ngày mai nàng sẽ tìm biện pháp thăm dò cô một hồi.

Cho tới hiện tại thì sao. . .

Lâm Duyệt Vi ngược lại ngủ không được, nàng vượt màn hình di động, gọi điện thoại cho bác sĩ, bác sĩ mới vừa rồi bị nàng bắt ngờ *a a a* làm sợ, Lâm Duyệt Vi đem Cố Nghiên Thu thu xếp tại sofa sau đó lại gửi tin nhắn cho hẳn, bảo hẳn chờ nàng một lúc.

Lúc nghe được giọng nói của bác sĩ, Lâm Duyệt Vi lúng túng một hồi.

Bác sĩ cùng nàng không nói rõ trong WeChat, lúc này ôm thái độ khoa học nghiêm cẩn hỏi dò một lần: “Vừa đến rồi cuộc xảy ra chuyện gì? Sao cô đột nhiên cúp điện thoại?”

“Bị chị ấy cúp. Mộng du còn có thể cúp điện thoại, tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.” Lâm Duyệt Vi nói hươu nói vượn, nàng đâu chỉ lần đầu tiên thấy mộng du cúp điện thoại, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người mộng du *a*.

Bác sĩ : “. . .”

Bác sĩ đoán được một chút, thế nhưng Lâm Duyệt Vi không nói hẳn cũng không có cách nào: “Mộng du hơn một nửa phát với nhi đồng. . .” Bác sĩ phổ cập tri thức cho nàng về nguyên nhân người trưởng thành mắc chứng mộng du, hỏi người bạn này của nàng gần đây có xảy ra chuyện gì không?

Lâm Duyệt Vi nói : “Có, mẹ chị ấy mấy tháng trước đi về cõi tiên.”

Bác sĩ : “Há, vậy quả thật có khả năng, cái kia. . .”

Hắn còn chưa nói xong, Lâm Duyệt Vi lại bổ sung: “Ba chị ấy lấy mẹ kế, còn có con riêng.”

Bác sĩ: “. . .”

Lâm Duyệt Vi nói: “Sau đó con riêng dường như còn muốn cướp gia sản với chị ấy, trong nhà, rất loạn đi. Tôi đến nhà chị ấy một lần, một phòng toàn người âm khí âm u.”

Bác sĩ: “A, vậy quá nửa là áp lực trong lòng dẫn đến. Chỉ là, trước đây cô ấy có từng mộng du không.”

Lâm Duyệt Vi: “Tôi không biết, tôi mới quen chị ấy mấy tháng.”

Bác sĩ: “. . .”

Cuối cùng bác sĩ bảo Lâm Duyệt Vi khuyên bạn nàng sớm ngày đi gặp bác sĩ.

Lâm Duyệt Vi khô cằn đáp ứng: “Được.”

Lâm Duyệt Vi cũng không biết tại sao mình cùng bác sĩ hàn huyên lâu như thế đều không có gì hữu dụng, cúp điện thoại xong vẫn thất vọng mất mát. Nàng đã không nghe thấy sát vách tiếng ván giường kéo kẹt, bác sĩ nói mộng du phần lớn xuất hiện sau khi ngủ hai, ba tiếng, sau nửa đêm sẽ không lại có thêm vấn đề gì cả, bảo nàng an tâm ngủ.

Lâm Duyệt Vi mở to mắt đến rạng sáng năm giờ, thực sự không chịu đựng được mới đi ngủ.

Cố Nghiên Thu mở mắt ra, đập vào mắt trần nhà quen thuộc, trái phải hai đầu, dây thừng vẫn trói chặt, xem ra nửa đêm không có xuống phòng khách dưới lầu ngủ. Cô tiêu tốn chút thời gian mới giải thoát được hai tay, xoa xoa cánh tay đau nhức, cố ý đổi một cái áo dài tay, có thể che khuất vết trói.

Cố Nghiên Thu không phải mỗi buổi tối sẽ mộng du, lúc cô ở nhà một mình sẽ không dùng dây thừng trói lại, chỉ khi qua đêm ở bên ngoài mới chọn trói tay lại, bình thường chỉ trói một tay, lần trước chính là tại Lâm gia.

Tối hôm qua Lâm Duyệt Vi đến, để cho an toàn, Cố Nghiên Thu đều trói chặt hai tay lại.

Cố Nghiên Thu làm bữa sáng, lên lầu gõ cửa phòng Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi mở cửa, trước mắt một mảnh thanh sắc, vừa nhìn chính là nhìn cả một đêm.

“Tối hôm qua ngủ không ngon?” Cố Nghiên Thu quan tâm hỏi một tiếng.

Lâm Duyệt Vi mềm yếu vô lực tựa trên ván cửa, trong cổ họng tựa như ngậm cát, khàn khàn đáp: “Ừm.”

Cố Nghiên Thu đưa tay qua đỡ nàng, Lâm Duyệt Vi sợ hết hồn, dáng vẻ mãnh hổ chụp mồi tối hôm qua của cô vẫn khắc sâu trong đầu Lâm Duyệt Vi, thoáng cái dán vào ván cửa đứng thẳng, tựa như đứng phạt.

Cố Nghiên Thu: “? ? ?”

Lâm Duyệt Vi: “Tự em tới là được.”

Cố Nghiên Thu ngượng ngùng thu tay về: “Chị nấu cháo, em muốn ăn sáng không?”

“Ăn.” Tối hôm qua Lâm Duyệt Vi cũng coi như tiêu tốn khá nhiều sức lực, sáng sớm ngủ cái bụng đói liên kêu ùng ục, dù cho hiện tại vẫn rất mệt mỏi, thế nhưng tiếng nổ rền vang trong bụng đã chiến thắng cơn buồn ngủ của nàng.

Thời điểm Cố Nghiên Thu giơ tay lên, ống tay áo trượt xuống một chút, nàng da dẻ trắng nõn, trên tay bị dây thừng siết lấy lộ ra vết máu ứ đọng, càng nhìn càng giật mình.

Lâm Duyệt Vi giả vờ giật mình bật thốt lên: “Tay của chị. . .”

Cố Nghiên Thu rất nhanh thu tay vào trong tay áo: “Vừa rồi không cẩn thận va phải.”

Vẻ mặt cô nhàn nhạt, nói cái gì đều tự như nói thật. Nếu như Lâm Duyệt Vi tối hôm qua chưa từng nhìn thấy cô nằm ngửa trên giường liên tiếp ngồi dậy bị dây thừng kéo lại, nói không chắc sẽ tin.

Lâm Duyệt Vi liền vội vàng hỏi: “Trong nhà có thuốc không?”

Cố Nghiên Thu không nghĩ tới Lâm Duyệt Vi sẽ truy hỏi, sửng sốt một chút, rất mau che giấu sự kinh ngạc, nói: “Đã bôi thuốc rồi, không có chuyện gì.”

Lâm Duyệt Vi gật đầu một cái, “Vậ thì tốt, em đi rửa mặt trước đã.”

Cố Nghiên Thu gật đầu, xuống lầu trước.

Quần áo của Lâm Duyệt Vi lưu lại đây rất nhiều, lúc xuống lầu đem áo ba lỗ đổi thành T-Shirt trắng đen vẽ ngếch ngoạc, bên dưới mặc vào quần soóc bản hình kinh điển, đơn giản thời thượng, rất xứng với khí chất của nàng.

Cố Nghiên Thu cho rằng việc cô bị va đập tay đã qua, nào ngờ lúc Lâm Duyệt Vi đi ngang qua bàn ăn, đột nhiên hỏi Cố Nghiên Thu đang múc cháo: “Vừa chị đập vào cái gì?”

Cố Nghiên Thu tiện tay chỉ tay cạnh bàn.

Liền thấy Lâm Duyệt Vi đưa tay đánh cái bàn một cái, nói : “Cái bàn xấu.”

Cố Nghiên Thu trừng mắt nhìn, không nhịn được cười, cong khóe miệng lên.

Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu hai người mặt đối mặt húp cháo, cổ tay phải Cố Nghiên Thu bị Phạt châu ngăn trở, cổ tay trái đỡ bát, ống tay áo chặt chẽ vững vàng che đầy thương tích trên tay.

Tinh thần Lâm Duyệt Vi xem ra vẫn còn rất uể oải, giống như vô ý nhắc tới: “Cố Nghiên Thu, em tối hôm qua đang ngủ, nửa đêm nghe thấy một trận âm thanh kỳ quái, chị có nghe thấy không?”

“Âm thanh gì?” Cố Nghiên Thu động tác dừng lại, nhắc mắt nhìn nàng.

“Cột kẹt cột kẹt, không biết là tiếng gì, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.”

Cố Nghiên Thu rơi vào trầm tư, đồng thời không dấu vết đưa mắt dừng lại trên mặt Lâm Duyệt Vi trong nháy mắt, như muốn từ trên đó thăm dò chút gì đó. Lâm Duyệt Vi thần thái tự nhiên uống cháo, thỉnh thoảng gấp hai miếng dưa cải, nàng tự tin vẫn không có dễ dàng để Cố Nghiên Thu nhìn thấu như vậy.

Ngay lúc Cố Nghiên Thu hoài nghi Lâm Duyệt Vi có phải phát hiện chút gì đó không, Lâm Duyệt Vi tự mình đưa ra một suy đoán: “Chị nói xem có phải tối qua em gặp ác mộng hay không?”

“Có thể.” Cố Nghiên Thu nói, “Em xem vành mắt em đều đen kìa.”

“Cũng không biết tại sao lại gặp ác mộng.” Lâm Duyệt Vi oán giận một câu, “Ngày mai em còn phải đến công ty, nếu hôm nay không thể tan. . .”

“Sẽ không, chờ lát nữa em đi ngủ bù là được.”

“Được rồi.” Lâm Duyệt Vi cầm chén cháo đã nguội hai ba ngụm uống sạch, bước chân phù phiếm vịn thang lầu đi lên, bóng lưng xem ra vẫn là đáng vẻ phờ phạc ngủ không đủ giấc kia.

Quay lưng lại với Cố Nghiên Thu, trên mặt lại là hai mắt thanh minh, nên nói nàng đều đã nói, lấy sự cẩn thận của Cố Nghiên Thu, nên phát hiện mình đã biết một ít manh mối, có nói hay không là chuyện của cô, Lâm Duyệt Vi không bắt buộc.

Lâm Duyệt Vi vừa dính vào gối liền ngủ.

Cố Nghiên Thu mất tập trung từng muống từng muống đem cháo đưa vào

trong miệng, thu dọn nhà bếp xong, đi tới phòng khách ngồi xuống ghế sofa đối diện TV kia, lôi kéo ngăn kéo tại bàn trà trước mặt.

Cố Nghiên Thu bởi vì trước kia phát hiện chính mình sáng sớm thức dậy sẽ nằm trên ghế sofa, nhưng không phải mỗi ngày cô đều ngủ sofa, có lúc quanh quẩn tại phòng khách một vòng còn thể quay lại phòng ngủ. Vì lẽ đó Cố Nghiên Thu trên căn bản mỗi ngày trước khi ngủ đều sẽ hết sức chú ý bày trí tại phòng khách, đặc biệt là món đồ chơi mỗi lần mộng du đều sẽ thao túng—— khối rubik kia là lúc nhỏ mẹ cô dạy cô xoay, cho tới một món đồ chơi nhỏ khác là do cô mua vào hồi đại học, tiện tay liền vẫn mang theo, cái kia ngược lại không quá quan trọng, có lúc cũng sẽ chơi những thứ khác.

Cố Nghiên Thu lấy khối rubik ra, so sánh với bức ảnh chụp hôm qua, ánh mắt nghiêm túc, phát hiện đã bị người chuyển động qua.

Còn có chăn trên sofa, hoa văn cũng không giống. Tối ngày hôm qua cô cùng Lâm Duyệt Vi đi lên lầu, cô trước khi ngủ không nghe thấy tiếng mở cửa phòng Lâm Duyệt Vi cách vách, chỉ có hai khả năng, tối hôm qua Lâm Duyệt Vi sau khi cô ngủ, cố ý đi xuống lầu, xoay chuyển khối rubik của cô, còn động chăn, khả năng này hầu như là số không, như vậy cũng chỉ còn sót lại một khả năng khác: Cô tối hôm qua lại mộng du, không biết giữa lúc đó cụ thể phát sinh cái gì, nhưng Lâm Duyệt Vi khẳng định đã biết rồi, bằng không lúc này nàng sẽ không vô tình hay cố ý nói tới, Cố Nghiên Thu cẩn thận nhớ lại cách thức cột dây thường lúc sáng, dường như cũng không giống ngày hôm qua.

Cố Nghiên Thu đem ngăn kéo khôi phục nguyên dạng, cả người như bị rút hết khí lực, rơi vào trong sofa, thở dài.

Cô lần Phật chậu trong tay, nhắm mắt đọc thầm kinh văn.

Một lúc lâu, hai mắt cô mở ra, nhúu mày, phản ứng quá độ của Lâm Duyệt Vi sáng nay, sẽ không phải là tối hôm qua cô đã làm cái gì chứ?

Cố Nghiên Thu tâm tư hỗn loạn, nhất thời liền quên mất kinh văn đã niệm quen rồi.

***

Lâm Duyệt Vi không biết Cố Nghiên Thu đang xoắn xuýt, vừa cảm giác ngủ quá buổi trưa, nếu không phải mẹ nàng gọi điện thoại tới, nàng có thể ngủ thẳng tới buổi chiều.

Lâm Duyệt Vi híp mắt nhìn rõ biểu hiện cuộc gọi đến, xoa mặt, nhận, “Mẹ.”

Lâm mẹ *hừm* một tiếng: “Tỉnh rồi à?”

“Chưa dậy, ” Lâm Duyệt Vi đầu óc mù mịt, mặt còn dính trên gối, hàm hàm hồ hồ nói, “Con mệt, mẹ có chuyện gì?”

“Kịch liệt như vậy à.”

“ . . . ” Lúc này Lâm Duyệt Vi thật sự tỉnh rồi, “Mẹ, mẹ lại nói lung tung, hôm nay con liền không về nhà.”

“Không về nhà vừa vặn a, con ở chỗ con gái Cố gia, một năm nửa năm, không, ba, năm tháng không trở về nhà vẫn có thể a.”

“Con tắt đó.”

“Đừng tắt, thật sự có chuyện.” Lâm mẹ một giây khôi phục chính kinh.

“Nói.” Lâm Duyệt Vi trở mình, bị mẹ nàng hai câu trêu chọc đến cũng không muốn ngủ, đơn giản ngồi dậy, một bên gọi điện thoại một bên đi ra ngoài cửa.

Cố Nghiên Thu đang ngồi thiền trên ghế sofa, cũng không biết cô ngồi bao lâu, nghe thấy tiếng mở cửa cùng tiếng nói trên lầu thì chuyển động cái cổ, nhìn sang. Lâm Duyệt Vi hướng cô gật gật đầu, xem như là chào hỏi, “Ăn trưa không?”

“Ăn rồi.”

“Không ăn.”

Lâm mẹ trong điện thoại cùng Cố Nghiên Thu ở ngoài điện thoại đồng thời trả lời.

Lâm Duyệt Vi : “. . .”

Lâm Duyệt Vi dè tay lại, nhỏ giọng nói với Cố Nghiên Thu: “Em đang nói chuyện điện thoại với mẹ em.”

“Biết rồi, bye bye.” Lâm Duyệt Vi kết thúc cuộc nói chuyện, nhìn Cố Nghiên Thu ở nơi đó, tự giác báo cáo một câu, “Mẹ em nói điện thoại của mẹ gặp vài vấn đề, bảo em về xem giúp mẹ một chút.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhìn Lâm Duyệt Vi muốn nói lại thôi.

Lâm Duyệt Vi tại nàng bên tay trái ngồi xuống sofa, “Sao vậy?”

Cố Nghiên Thu vuốt nhẹ Phật châu, buông mắt.

Lâm Duyệt Vi cảm giác mình khoảng chừng đã đoán được, thế nhưng nàng đoán được, cùng suy nghĩ thật sự của Cố Nghiên Thu, sự cố giữa lúc đó, Lâm Duyệt Vi mang theo giọng điệu cổ vũ nói: “Chị muốn nói cái gì liền nói đi, không cần kiêng kỵ, em khẳng định không nói cho người khác biết.”

Lời này vừa nói ra, Cố Nghiên Thu khẳng định nàng thật sự nhìn thấy.

Thế nhưng cô không có chủ động thẳng thắn tất cả, mà tiên phát chế nhân [1], đem vấn đề vứt cho Lâm Duyệt Vi : “Tối qua em nhìn thấy cái gì?”

[1] Đánh đòn phủ đầu, hành động trước để kiềm chế đối phương.

“Tối qua em ngủ không sâu, nghe được trong phòng chị có tiếng động. . .” Lâm Duyệt Vi không nghĩ nhiều như vậy, đem sự tình đêm qua nói thẳng ra, đang nói đến đoạn cuối cùng kia, nàng bỗng chốc hồi xác, Cố Nghiên Thu tái xanh nhìn vào mắt nàng.

Lâm Duyệt Vi trong lòng hoảng hốt, rất nhanh trấn định lại, nói: “Sau đó chị nhào tới, đánh em hai phát, một hồi vai một hồi mặt, ra tay rất nặng.”

Cố Nghiên Thu lập tức nói: “Xin lỗi.”

Lâm Duyệt Vi khoát tay nói: “Không sao.” Sau đó, nàng bày ra tư thế rửa tai lắng nghe, lòng bàn tay hướng lên, hướng về trước làm một cái thủ hiệu mời, “Nên chị, chị đây là làm sao? Trước đây có tật xấu này sao?”

Cố Nghiên Thu lắc lắc đầu.

“Lúc chị ở nước ngoài là ở chung với bạn cùng phòng, cô ấy không có phát hiện chị có tật xấu mộng du. . .”

Cố Nghiên Thu mới vừa bắt đầu nói, liền bị Lâm Duyệt Vi ngắt lời, đào bới

tìm tòi hỏi : “Bạn cùng phòng? Loại thuê chung sao? Là cùng một cái giường, hay phân phòng thuê?”

Cố Nghiên Thu không nói gì.

Lâm Duyệt Vi biết mình kích động, thế nhưng nàng phản ứng cấp tốc, phân tích cặn kẽ nói: “Nếu như ngủ chung giường còn tốt, buổi tối chị đứng dậy dễ phát hiện, chỉ là cũng không thể loại trừ khả năng đối phương ngủ tựa heo chết được, nếu như phân phòng ở, vậy thì càng không thể phát hiện. Hơn nữa em nghe bác sĩ nói, có người mộng du không chỉ giống hết lúc tỉnh táo, còn có thể cùng người làm cuộc trò chuyện ngán ngủ, giống tình huống của chị tối qua, nếu như em không nhìn vào mắt chị, nói không chừng liền cho rằng chị đang tỉnh táo ngồi đó.”

Khóe miệng Cố Nghiên Thu nâng lên một chút, rất nhanh đè xuống, tựa như đang nhịn cười, cô cúi đầu ho nhẹ một tiếng, mân đi ý cười bên môi, nghiêm mặt nói : “Trước đây bọn chị vì lý do an toàn, tại cửa cùng các nơi trong phòng khách xếp máy ghi hình, chị chưa từng phát hiện tình huống mình vô ý thức từ phòng ngủ đi ra ngoài.”

“Ha ha là như vậy.” Lâm Duyệt Vi vô vị cười hai tiếng, “Vậy thì tốt vậy thì tốt.”

Vì cứu vãn tôn nghiêm của chính mình, Lâm Duyệt Vi nghiêm túc thay cô tổng kết lại: “Cho nên nói tật xấu này của chị là sau khi về nước mắc phải?”

Cố Nghiên Thu gật gật đầu.

“Xem qua bác sĩ chưa?”

“Xem qua, nói là tinh thần áp lực quá lớn.”

“Có kê thuốc không?”

Cố Nghiên Thu tiếp tục gật đầu.

Lâm Duyệt Vi liền biết là uống rồi không có tác dụng.

Cố Nghiên Thu nói: “Chị không phải mỗi ngày đều sẽ mộng du, tần suất đại khái là một tuần bốn, năm lần đi, cũng rất nhiều lần, lần vừa kê thuốc, hữu hiệu hai ngày, sau khi liền. . . Hơn nữa loại thuốc an thần, tóm lại có chút tác dụng phụ, sau khi chị liền ngừng thuốc.”

“Bác sĩ tâm lý thì sao?”

“Đến xem qua một hai lần, sau đó quá bận, liền không có đi nữa.”

“Sao có thể không đi chứ?” Lâm Duyệt Vi vội la lên.

“Lúc chị ở nước ngoài có học qua tâm lý học, biết nguyên nhân mình sinh bệnh ở đâu, tình huống trong nhà chị em cũng biết, chị một ngày không giải quyết, liền một ngày không có cách nào triệt mầm bệnh.”

“Nhà của chị không phải là hai mẹ con tiện nghi kia sao? Nào có cái gì quan trọng bằng thân thể của bản thân chứ.” Lâm Duyệt Vi không biết vấn đề Cố gia, còn tưởng rằng cô là vì chuyện tranh cướp gia sản.

Cố Nghiên Thu lắc đầu, không có ý nói nhiều.

Lâm Duyệt Vi thấy cô khó chơi, trong lòng gấp đến độ tựa như con kiến bò trên chảo nóng, nàng chưa từng thấy người mộng du, Cố Nghiên Thu là người thứ nhất, đáng vẻ tối qua khiến nàng sợ hãi, ở trong mắt nàng không có cái gì quan trọng bằng sức khỏe, tiền không có, còn có thể kiếm, gia sản

có thể lại cướp, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Vì đoạt gia sản mà làm cho tinh thần chính mình tan vỡ buổi tối mộng du, cái được không đủ bù đắp cái mất.

“Buổi chiều chị có chuyện gì không?”

Cố Nghiên Thu chớp dưới mắt, lông mi nhấp nháy, nghi hoặc vì sao nàng lại hỏi cái này.

Lâm Duyệt Vi cả giận nói: “Đang hỏi chị đó, bán manh cái gì? !”

Cố Nghiên Thu: “. . .”

Cô không có bán manh.

Cố Nghiên Thu trả lời: “Không có chuyện gì.”

Lâm Duyệt Vi dùng ngữ khí cường thế ra lệnh cho cô: “Thay quần áo, em mang chị đi gặp bác sĩ.”

Cố Nghiên Thu theo bản năng muốn chớp mắt để biểu đạt nghi vấn của mình, nghĩ đến lúc này Lâm Duyệt Vi tức giận, trước khi chớp dừng lại, yên lặng lên lầu thay quần áo.

Cô phát hiện mình lại rất yêu thích Lâm Duyệt Vi ra lệnh cho cô, có một loại cảm giác huyết dịch kích động run rẩy.

Cố Nghiên Thu thả tay trước người, nhịn xuống kích động bước nhanh lên lầu.

Lâm Duyệt Vi nhìn bóng lưng rầu rĩ của cô, không khỏi nghĩ đến: *Có phải vừa rồi mình quá hung dữ không?*

Lâm Duyệt Vi cũng đổi quần áo, trước khi ra cửa nàng mới nhớ tới mình không giống với Cố Nghiên Thu, nàng là nhân vật công chúng, vạn nhất bị chụp được coi như có mười cái miệng cũng không nói được.

Lâm Duyệt Vi đơn giản đem bác sĩ gọi tới nhà.

Bác sĩ bốn mươi, năm mươi tuổi, tướng mạo hiền lành hòa ái, là Lâm Duyệt Vi mấy năm trước ngẫu nhiên quen biết, hai người là bạn vong niên, nếu không phải như thế, Lâm Duyệt Vi cũng sẽ không nửa đêm gọi điện thoại liên tục nhiều lần như thế. Bác sĩ vừa nhìn thấy Cố Nghiên Thu, liền nói với Lâm Duyệt Vi: “Đây chính là bạn của cô?”

“Đúng.”

“Liên tối hôm qua trên cái kia. . .”

“Mau mau xem bệnh đi.” Lâm Duyệt Vi chỉ lo hăn nói ra cái gì không ăn khớp với những gì nàng nói với Cố Nghiên Thu, liền thanh thúc giục.

Bác sĩ thức thời buông tay, nói : “Cơ mà tôi cũng không phải bác sĩ tâm lý.”

Lâm Duyệt Vi : “. . . Không phải bác sĩ tâm lý ông tới làm gì?”

Bác sĩ này một tiếng, nói : “Cái kia không phải cô vô cùng lo lắng gọi tôi đến sao? Vốn là hôm nay tôi không cần đi làm.”

Lâm Duyệt Vi sửng sờ nháy mắt, mặc kệ, nói rằng : “Này, mặc kệ bác sĩ gì, ông liền xem cho người ta đi chứ.”

Bác sĩ : “. . .”

Hắn vén tay áo lên nói : “Được thôi, ngược lại nghề phụ của tôi cũng là làm bác sĩ tâm lý, tôi có giấy chứng nhận tư cách, thời đại sinh hoạt hỗn tạp, ai mà không đa tài đa nghệ.”

Lâm Duyệt Vi : “. . .”

Cố Nghiên Thu ở một bên nhìn, cười cười, rất khổ cực mới có thể duy trì vẻ bình tĩnh.

Lâm Duyệt Vi chần chờ nhìn người bạn này: “Ông không phải giấy chứng nhận tư cách thú y chứ?”

Bác sĩ làm dáng muốn chạy : “Tôi thật sự có giấy chứng nhận tư cách, tâm lý chính kinh bát kinh, không tin tôi bảo con gái tôi chụp cho cô xem. Cô lại dáng vẻ này, tôi không trị nữa, tôi thật sự không trị.”

Lâm Duyệt Vi đem người đỡ dành trở về, nói : “Trị trị trị, tôi chỉ đùa một chút thôi.”

Lâm Duyệt Vi quay đầu nhìn Cố Nghiên Thu, chỉ thấy cô đưa lưng về phía mình, một tay đỡ xô pha, một tay đỡ eo, vai nhỏ run run, nghi ngờ nói: “Chị sao vậy?”

Cố Nghiên Thu ho khan vài tiếng, xoay qua, nói : “Eo không quá thoải mái.”

Đây xem như là bệnh nghề nghiệp của bác sĩ, vội vã, nói : “Ai nha mau tới để tôi nhìn một chút, tuổi còn trẻ eo liền không tốt, có phải là túng dục quá độ không? Phải biết tiết chế chứ.” Nói xong ánh mắt ám muội đánh giá Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu.

“! ! !”

Cố Nghiên Thu lúc này thật sự kinh thiên động địa ho khan.

Bác sĩ rung đùi đắc ý, cười hì hì, vui vẻ hài lòng nói : “Kỳ thực tối hôm qua tôi đều nghe thấy. . .”

Lâm Duyệt Vi khuôn mặt dữ tợn nhào tới : “Ông mau câm miệng cho tôi!”

Tác giả có lời muốn nói: Lâm Duyệt Vi (sinh vô khả luyện – sống không còn gì luyện tiếc): Mời tên bác sĩ này tới là quyết định sai lầm nhất hai mươi hai năm qua của tôi.

Cố Nghiên Thu (ho khan đến dừng không được): Tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì 【khấp_sợ】

Bác sĩ: Tôi không có tên tuổi, vậy cũng không thể ngăn cản tâm trợ công của tôi.

Chương 75

Cố Nghiên Thu cúi người hôn nàng

Editor: Yan lão sư

Ánh mắt cô nhìn Lâm Duyệt Vi từ dao động chậm rãi biến thành kiên định.

Cố Nghiên Thu nghĩ theo khuôn phép quy củ đã lâu, cũng có lúc nên tùy hứng thôi, còn đang cần một tiếng trống lên tinh thần thì...

“Chị như vậy giống Mẹ em quá!” Lâm Duyệt Vi hơi cúi đầu, tránh đi ma trảo của cô, không được tự nhiên mà cười nói

Cố Nghiên Thu: “...”

Lâm Duyệt Vi nói: “em có một ông cậu, từ nhỏ đến lớn cứ thích túm tóc

em, không thì cứ miết mặt, mỗi lần đến nhà ông bà Ngoại người em sợ nhất là cậu, dù gì em cũng hơn hai mươi tuổi đầu mà cứ đến xoa xoa nhéo nhéo không thèm nghĩ đến em. Em thì hiểu được cậu thương em nhưng mà như vậy thì thiệt là... phiền đó.”

Cố Nghiên Thu có chút tuột mood, không khí mơ hồ lúc này cũng bốc hơi không còn chút gì: “cũng hơi khó chịu thiệt, có điều chị không có cậu.”

Bên Mẹ của Cố Nghiên Thu không có thân thích gì, tất nhiên càng không thể hiểu được tình cảnh này.

Lâm Duyệt Vi vỗ nhẹ vai an ủi cô: “không có chuyện gì, sau này cậu em chính là cậu của chị, có chị chia sẻ khổ sở bị nhéo mặt, tóm tóc, em cầu còn không được.”

Phương pháp an ủi đúng độ đao nha!

Cố Nghiên Thu cố quái liếc nàng một cái còn Lâm Duyệt Vi vẫn duy trì hình tượng tươi cười, trong khi bàn tay giấu dưới chăn đang nắm chặt khăn trải giường. Kế hoạch tỏ tình bị ngắt ngang, Cố Nghiên Thu đành tạm thời gác lại. Thuận miệng nói thêm vài câu với Lâm Duyệt Vi rồi chấm dứt cuộc trò chuyện: “Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon!” Lâm Duyệt Vi nói.

Cố Nghiên Thu tối nay vậy mà không đọc sách, đi ngủ thật sớm, tâm trạng trông cũng không tốt. Lâm Duyệt Vi đeo tai nghe tiếp tục nghe giảng lại nhớ đến biểu cảm của Cố Nghiên Thu lúc xoa đầu mình, vừa rồi hình như còn đang muốn nói gì đó, thoát nhìn có vẻ như chuyện quan trọng.

Lâm Duyệt Vi nghĩ đến chầu mày, cũng không hiểu được ý nghĩa của biểu cảm kia – có chút áp lực luống cuống chân tay, lại có chút được ăn cả ngã

về không,... trực giác cho nàng biết có thể từ đây suy ra được chút mấu chốt.

Lâm Duyệt Vi nắm tay thành quyền trong không khí, thiếu chút nữa tự cho mình một đấm vào mặt – cho chừa cái tật lạnh mồm lẹ miệng.

Cố Nghiên Thu cuối cùng là muốn nói gì với mình?

Chị ấy nghĩ cái gì?

***

“Chào buổi sáng.”

Cố Nghiên Thu từ trong lòng Lâm Duyệt Vi chui ra, nàng hơi híp mắt nhìn trùng trùng cô hồi lâu mới trả lời: “Chào buổi sáng!”

“Tối qua ngủ không ngon à?” Cố Nghiên Thu thấy vẻ mặt buồn ngủ như muốn ngất đi của nàng.

“Có một chút!”

“Vậy em ngủ tiếp đi, làm xong bữa sáng chị gọi em.” Cố Nghiên Thu chỉ một cái sau ót nàng, Lâm Duyệt Vi như trúng bùa ngủ, sau một giây liền nhắm mắt bất động.

Cố Nghiên Thu mỉm cười, mang dép rồi mở cửa xuống lầu làm bữa sáng.

Buổi tối ngủ sớm, sáng dậy cũng sớm, thế nên có thời gian làm một bữa sáng phong phú.

Cố Nghiên Thu vừa làm bữa sáng vừa suy nghĩ, đặc biệt là chuyện tối qua

giữa đường bị ngắt ngang kế hoạch, cô không biết Lâm Duyệt Vi nghĩ gì nhưng Cố Nghiên Thu cho rằng nếu bản thân cảm giác không sai, Lâm Duyệt Vi hẳn đối với mình cũng có chút hảo cảm, cô không cho rằng một người có thể dùng muông mà người khác ăn qua chỉ có quan hệ bạn bè đơn thuần, lui lại một vịn bước cho dù không có hảo cảm, ít nhất cũng tiến đến giai đoạn bạn bè thân thiết rồi đi.

Dựa theo tiến độ mà nói, tình cảm giữa hai người xem như phát triển nhanh rồi, chỉ là bản thân có chút nóng vội thôi.

Cố Nghiên Thu nhìn bồn nước thở dài.

“Hôm nay em muốn đến công ty à? Khi nào?” Cố Nghiên Thu đặt trước mặt Lâm Duyệt Vi ly sữa vừa được hâm nóng.

Lâm Duyệt Vi ngồi ngẩn người đã được hồi lâu, nàng xoa mặt cho tỉnh táo rồi trả lời: “9 giờ như giờ giấc đi làm bình thường, Trần Huyền hẹn em 9 giờ đến.”

“Muốn chị đưa em đi không?”

“A” Lâm Duyệt Vi la lên một tiếng, đặt ly sữa xuống, trên miệng vẫn còn một vòng trắng nhỏ.

“A là chịu hay không chịu?”

“Không cần.” Lâm Duyệt Vi định lấy khăn giấy lại chạm vào tay Cố Nghiên Thu vừa lúc cũng đang với đến. Cô nhanh hơn một bước, rút xong một tờ đưa lại cho nàng, Lâm Duyệt Vi nhận khăn giấy rồi lau miệng nói: “Xe của chị nổi quá đi.”

“Vậy thì ngồi xe em.” Cố Nghiên Thu trả lời.

“Chị ngồi xe em rồi chị đến công ty bằng cách nào?” Lâm Duyệt Vi buồn cười hỏi.

“Thì đi taxi.”

“...” Lâm Duyệt Vi nói: “Nghĩ gì vậy? Chị đường đường là tổng tài một công ty, không phải là một giám đốc, đi taxi? Rồi buổi tối làm sao về?”

“Em có thể đến đón chị mà.”

“Buổi tối em không chắc, không biết bên công ty có an bài gì không, lỡ như điều em đến chỗ khác cũng không phải không thể xảy ra.”

“.....” Cố Nghiên Thu không nói lời nào, bộ dáng có chút ủy khuất.

Lâm Duyệt Vi hơi mềm lòng nói: “Nếu không em chở chị đến công ty, lỡ em có bị điều đi chỗ khác cũng không cần phải tự lái xe, còn không bị đi chỗ khác em lại lái xe về.”

Cố Nghiên Thu nói: “Vì sao em có thể chở mà không để chị chở?”

Lâm Duyệt Vi nói càn: “Tại chị đẹp hơn em.”

Cố Nghiên Thu: “Chúng ta đi soi gương thử xem!”

Lâm Duyệt Vi liếc mắt nói: “bây giờ? Chúng ta? Cùng đưa lự kính cho đối phương, so sánh ra được mới là lạ đó.”

“Vậy em nói giờ phải làm sao đi?”

Lâm Duyệt Vi có cảm giác Cố Nghiên Thu đang cùng nàng giằng co, đây

không phải chỉ là chuyện nhỏ thôi sao, tự dừng sao lại thành như chuyện lớn vậy. Lâm Duyệt Vi liền nói: “Chị lái xe của chị đi làm, em lái xe em đi công ty, mạnh ai nấy chạy không can thiệp nữa.”

“Oh”, Cố Nghiên Thu nhìn ly sữa lại nói: “Tốt vô cùng, ha!”

“A” Lâm Duyệt Vi lại lên tiếng

Hai người ra gara lấy xe, Lâm Duyệt Vi ngồi vào chiếc xe phổ thông của mình, từ cửa sổ liếc qua Cố Nghiên Thu đang ngồi trong chiếc Maserati bên kia: “Tối gặp lại.”

“Tối gặp!” Cố Nghiên Thu mặt lạnh không thèm cười.

Lâm Duyệt Vi nói: “Cười chút đi mà!”

Cố Nghiên Thu cố nặn ra một chút biểu tình nhếch miệng, sau sức tĩnh lại: “Em đang dỗ chó con à?”

Lâm Duyệt Vi cười haha nói: “Bị chị nhận ra rồi, ngày mới suôn sẻ, buổi tối mời chị ăn cơm.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng trong chốc lát cũng cười rồi nói: “Được rồi, đi thôi, em chạy trước đi.”

Lâm Duyệt Vi thì chạy chiếc xe phổ thông của mình với tư thế như đang chạy một chiếc Lamborghini, mười phần khí thế hăng hái.

Cố Nghiên Thu ở phía sau chạy như lão thái thái đang tản bộ, đem chiếc xe thể thao biến thành trẻ con đang tập chạy xe đạp.

Xe vẫn còn trong tiểu khu, Lâm Duyệt Vi nhìn vào kính chiếu hậu vẫn chưa

thấy xe Cố Nghiên Thu chạy lên, phải gọi tin nhắn thoại qua: “Chị làm gì vậy?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Thường thức phong cảnh ven đường, em lái xe của em đi.”

Lâm Duyệt Vi: “...”

Từ lúc dọn về đây con đường này tính sơ sơ Cố Nghiên Thu chạy qua cũng không dưới trăm lần, thế nào hôm nay lại nhả hứng ngắm cảnh.

Lâm Duyệt Vi nói: “Em đi trước đây, đến công ty thì nhắn cho em biết.”

Cố Nghiên Thu nhấp môi gật gật đầu, nghĩ đến Lâm Duyệt Vi làm sao thấy được bèn nói: “Được, em cũng vậy.”

Cố Nghiên Thu phát hiện bản thân vậy mà tính lỗ rồi, hiện thực căn bản không đi theo giả thiết của mình. Mong muốn tỏ tình từ sau tối qua đã mọc rễ đến nảy mầm, ở trong lòng nàng đón gió phấp phới, phải thành đại thụ che trời luôn rồi.

Cái gì mà từ từ mưu tính chứ, không thể chờ được nữa rồi.

Cái gì phong cảnh ven đường chứ, chỉ là muốn đến cuối đường nhìn một chút có phải Lâm Duyệt Vi đang ở đó chờ mình hay không.

***

Lâm Duyệt Vi theo lệ thường đến công ty trước 15 phút, lúc đến cửa văn phòng Trần Huyền nghe thư kí ngồi bên ngoài nói cô ấy đã sớm có mặt, Lâm Duyệt Vi gõ cửa nghe Trần Huyền ở bên trong nói một tiếng: “Mời vào!”

Đóng cửa rồi xoay người lại Lâm Duyệt Vi mới phát hiện Trần Huyền thoát nhìn có tràn ngập công việc phải xử lý không có ngồi ở bàn làm việc mà đang đứng giữa căn phòng, gương mặt ôn hòa tươi cười: “Đến đây, ngồi đi, em muốn uống gì?”

Cho dù Lâm Duyệt Vi không rõ giữa chừng đã xảy ra chuyện gì nhưng thái độ lúc này của Trần Huyền và trước đây như hai người khác nhau khiến nàng không thể nghi ngờ muốn rót hết nửa trái tim.

“Nước được rồi, cảm ơn!”

Lâm Duyệt Vi quan sát xung quanh, Trần Huyền đang đưa lưng về phía nàng liền quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi nói: “Ngồi trên sofa đi, trên bàn trà là hợp đồng, em có thể xem trước.”

“Cảm ơn Trần tỷ!”

Lâm Duyệt Vi tràn ngập biểu tình như vừa từ trên trời rơi xuống một cái bánh vào tay mình, có chút mừng thầm nhưng lại không dám biểu lộ quá trắng trợn đáng vẻ của người mới. Nàng ngồi trên sofa, hai đầu gối khép lại, hai tay khấn trương đặt trước người, trong lòng dồn dập bất an không dám chạm vào hợp đồng.

Trần Huyền đặt ly nước trước mặt nàng, còn mình lại đứng lên pha một ly cà phê, cười nói: “Không có gì đâu, nhìn đi, Dương đạo diễn rất hài lòng biểu hiện của em.”

Lâm Duyệt Vi lúc này mới cẩn thận cầm hợp đồng.

《 Đô Thị Sương Mù 》 cũng chính là bộ phim Lâm Duyệt Vi muốn diễn – là phim mới nhất cũng là phim truyền hình số một, điển hình của loại phim

điều tra hình sự. Thế loại này vào cuối thập niên trước đến những năm đầu thập niên này ở Đại lục thập phần hút khách, từng tạo nên bao nhiêu sóng gió, những năm nay có chút xuống dốc nhưng đến hiện tại ngoại trừ Hongkong sẽ ngẫu nhiên sản xuất một hai phim tình phẩm, còn trong nước trên cơ bản không có bộ điều tra hình sự nào xuất sắc.

Đạo diễn của 《 Đô Thị Sương Mù 》 là Dương Khiếu, người lần trước cùng một vị đạo diễn khác xem Lâm Duyệt Vi thử vai, vẫn luôn quay những bộ chính kịch theo phong cách phim truyền hình, đã từng quay một bộ phim lịch sử rất nổi tiếng đại giang năm bắc vào mười mấy năm trước, mấy năm nay bắt đầu xuống dốc, bị dân mạng trào phúng “hết thời”. Dương Khiếu muốn nhờ bộ phim này mà độ sức, đây là cơ hội cho các diễn viên thể hiện cũng như Dương Khiếu vì danh dự bản thân mà đánh một trận, vì vậy từ tuyển diễn viên đến chế tác đều qua tay ông ta, mọi việc đã tốt còn yêu cầu tốt hơn.

Bộ này có thể nổi hay không không thể nói trước được, có khá nhiều người không ôm hi vọng, thị trường hiện tại tương đối khó thu hồi vốn, lẫn lộn nhiều hạng người thật giả hay nóng lòng nổi danh. Có thể kiên trì theo đuổi quay một bộ phim chính kịch như vậy có rất ít người, có thể dốc lòng xem một bộ phim truyền hình lại càng ít hơn nữa. Có thể lần nữa tạo ra cơn sốt cho thể loại này là cần thiên thời địa lợi nhân hòa.

Mặc kệ là thế nào, có vai diễn là tốt, Lâm Duyệt Vi còn chưa đến mức có thể kén cá chọn canh. Nàng hơn nữa cũng không phải loại người nóng lòng thành tài, nàng là hi vọng bản thân có thành tựu trên con đường này, thời gian nàng có là cả đời. Nàng thật hài lòng thành viên tổ chế tác bộ phim này, đối với vai diễn càng hợp ý hơn nữa, người mới có thể tìm được vai thích hợp cho mình cũng không dễ dàng.

Hợp đồng hoàn toàn không có điều khoản nào hà khắc, mà cho dù có Lâm Duyệt Vi cũng không ngại kí tên.

Không cần nói thêm lời vô nghĩa nào nữa Lâm Duyệt Vi cứ vậy sáng khoái kí tên lên hợp đồng. Ly cà phê trong tay Trần Huyền cũng đã thấy đáy, hai bàn tay giao nhau, nhìn Lâm Duyệt Vi một cái, đột nhiên nói: “Thái độ của tôi đối với em khoảng thời gian trước hi vọng em không để trong lòng.”

Lâm Duyệt Vi mơ hồ nhìn lại.

Trần Huyền hơi cúi mắt, chẳng lẽ Lâm Duyệt Vi không phát hiện thái độ của mình trước đây là không thân thiện hay sao?

Lâm Duyệt Vi mê man chớp mắt một cái mới hiểu được ý tứ kia, vội vàng nói: “Em không có, người mới đều là như vậy, em hiểu.”

“Ý tôi là, sau này chúng ta chính là cùng nhau làm việc, hi vọng trong lòng không có khúc mắc với nhau.”

“Em chưa từng có.” Lâm Duyệt Vi có chút gấp gáp phân trần, thập phần sợ Trần Huyền hiểu lầm, Trần Huyền lâu rồi không tiếp nhận người mới, người mới cũng không từ tay cô lột xác thành đại minh tinh, đều do người đại diện khác “dưỡng thành” nên buồn cười nói: “Tôi không phải hồng thủy mãnh thú, không cần phải sợ như vậy, không tin có thể hỏi mấy đàn anh, đàn chị nha, ý tôi là những nghệ sĩ trên tay tôi so với em sớm hơn, bọn họ đều rất thân cận với tôi, ngẫu nhiên lá gan lớn hơn sẽ gọi tôi là mama.”

Lâm Duyệt Vi tươi cười nhưng nhìn qua vẫn có chút gượng gạo.

Trần Huyền cũng không để trong lòng, suy cho cùng vẫn chưa thân thiết, không chừng sau này cũng như đám không lớn không nhỏ kia, muốn leo tới trên đầu mình ngồi. Haizzz, Trần Huyền nghĩ, vẫn là nên quý trọng thời khắc tiểu bạch thỏ này đi.

Trần Huyền đưa Lâm Duyệt Vi danh thiếp của đạo diễn Dương Khiếu, nói thời gian khởi quay cũng thể hiện lúc đó sẽ đích thân cùng Lâm Duyệt Vi đến đó. Lâm Duyệt Vi dù sao cũng là người mới, ngày đầu tiên đến phim trường không có người chiếu cố sẽ rụt rè.

Trần Huyền vẫn chưa có ý muốn nài đi, ngay lúc Lâm Duyệt Vi suy đoán Trần Huyền còn đang muốn nói gì với mình thì gọi một cuộc điện thoại gọi trợ lý Vương Viên Viên vào.

Trần Huyền nói: “Mọi hoạt động của Phương Hiểu Hiểu đều bị hủy bỏ, có nhiều hợp đồng sớm đã bàn xong, chúng ta phải điều người khác qua thế, ngày mai có một sự kiện, em có rảnh không?”

Lâm Duyệt Vi không nghĩ từ chối, cũng không thể từ chối, lúc nói chuyện với Vương Viên Viên rõ ràng không có cơ hội gì để lựa chọn hai chữ “từ chối” này.

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Ở chỗ nào?”

Trần Huyền: “Thành phố S”

Lâm Duyệt Vi: “Được!”

Trần Huyền một bên nói với Vương Viên Viên: “Chờ lát nữa đặt 3 vé tối nay bay đi thành phố S.”

Wang Yuan Yuan gật đầu, ghi chú lại trên notebook.

Lâm Duyệt Vi có chút thụ sủng nhược kinh hỏi: “Chị đi cùng em sao?”

Trần Huyền nhướn mày nói: “Đương nhiên, lần đầu tiên em tham gia hoạt động lần này, tôi không đi cùng, em biết phải làm cái gì sao?”

Lâm Duyệt Vi có biết, lúc 《 Diễn viên thực tập 》 cũng có tham gia qua, trước đó lần đầu quay quảng cáo cũng không thấy Trần Huyền quan tâm đến nàng như vậy.

Cuối cùng là vì điều gì? Thái độ của Trần Huyền thay đổi 180°.

Lần trước khi Lâm Duyệt Vi đến công ty, Trần Huyền đem hợp đồng đã chuẩn bị đưa cho nàng kí tên, xong thì rời đi, mọi thứ nghe đoàn phim phân phó. Còn bây giờ phảng phất như muốn nâng nàng lên thành chủ lực. Chẳng lẽ là do cạnh tranh với người đại diện Lưu bên cạnh đang tiến vào lúc gay cấn nên cuối cùng lấy mình làm bài cược.

Bất luận có phải hay không Lâm Duyệt Vi đều cảm thấy vui mừng.

Trần Huyền từ phía sau lấy ra một folder mới, bên trong là công việc từng chuẩn bị cho Phương Hiểu Hiểu bây giờ có thể đưa cho Lâm Duyệt Vi. Phương Hiểu Hiểu đang lên nên công việc vẫn luôn sắp xếp đến tận sáu tháng cuối năm sau, nhưng do tin đồn từ dân mạng truyền đi thêm việc bị đóng băng nên đại bộ phận đều chết hết, còn lại bị họ Lưu kế bên đoạt đi, cuối cùng những việc tương xứng với Lâm Duyệt Vi chỉ còn một chút, nhưng cũng đủ dùng cho một người mới như nàng.

Mở rộng thương hiệu, chụp ảnh tạp chí, tham dự sự kiện, còn có tham dự phỏng vấn cũng đủ làm Lâm Duyệt Vi bận tối mắt. Lâm Duyệt Vi lật từng tờ giấy trắng mực đen trên văn kiện, cơ hồ không thể tin được chuyện như vậy lại rơi xuống đầu mình. Thời điểm lúc vừa ra mắt, nàng cũng mơ tưởng đến những thứ này, sau đó hiện thực đánh vỡ ảo tưởng, nàng lại chậm rãi thông thả mà chuẩn bị, không nghĩ đến mơ đẹp thành thật, không, phải nói như Cố Nghiên Thu – cuối cùng đã bước được bước đầu tiên của hành trình vạn dặm, hơn nữa lại là bước đầu tiên cực kì tốt.

Lâm Duyệt Vi cùng Trần Huyền hàn huyền một buổi sáng, giữa trưa Trần Huyền mời nàng ăn cơm, Lâm Duyệt Vi lên gọi tin nhắn báo cho Cố Nghiên Thu tin tốt này

【 Hai Chữ Mộc: A A A A A vui vẻ mù chữ 】

【 Tây Cỗ: Chúc mừng, lần này đến lượt chị mời em ăn cơm đi, tối nay em muốn ăn gì? ở nhà ra ngoài ăn? 】

Cố Nghiên Thu suy nghĩ kĩ rồi, đêm nay cho dù thế nào cũng phải khui chai rượu tiếp thêm can đảm, đem hết lời muốn nói nói ra, trừ khi Lâm Duyệt Vi nghiêm túc cự tuyệt, nếu không sẽ....

Sẽ thế nào còn chưa nghĩ ra, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Cố Nghiên Thu sống đến từng tuổi này còn chưa từng bao giờ sợ đầu sợ đuôi như vậy.

【 Hai Chữ Mộc: [bầu môi] 】

Cố Nghiên Thu trong lòng có chút hồi hộp

【 Tây Cỗ: ??? 】

【 Hai Chữ Mộc: tối nay em phải bay đi thành phố S, ngày mai có sự kiện, em và người đại diện cùng đi. 】

【 Tây Cỗ: ... 】

【 Hai Chữ Mộc: Chị lại không vui? 】

Cố Nghiên Thu nghĩ: kì lạ, em ấy vì sao lại nói “lại”, biểu hiện không vui

hôm nay của mình rõ ràng đến vậy sao?

【 Tây Cỗ: đáng lẽ muốn cùng em ăn mừng một chút, cuối cùng em phải bay đi nơi khác 】

【 Hai Chữ Mộc: Lần sau ăn mừng cũng giống nhau mà 】

【 Tây Cỗ: Vậy tối mai đi 】

Nhiều ngày như vậy còn chờ được, thêm một ngày cũng không sao. Cố Nghiên Thu tự nhủ mình một chút cũng không nóng nảy, rồi hít sâu một hơi, ngón tay đột nhiên dùng sức.

Lâm Duyệt Vi không thấy được, cuối cùng bao nhiêu ngòi bút máy đã bị ấn cong.

【 Hai Chữ Mộc: Tối mai chỉ sợ cũng không được, em phải ba ngày nữa mới trở về 】

【 Tây Cỗ: Em như vậy sẽ dễ dàng đánh mất chị đó. 】

Lâm Duyệt Vi: ???

Giây tiếp theo...

【 hệ thống tin tức: Tây Cỗ rút về một tin nhắn 】

Lâm Duyệt Vi cố nén nhỏ giọng rồi gởi qua một tin nhắn thoại: “Em sai rồi, em không phải cố ý, công việc an bài đến chỗ này, em không thể từ chối được.” “Đang nói chuyện với ai vậy?” Trần Huyền đi xuống tới dưới lầu lại nhớ ra còn quên đồ nên quay trở lên, lúc quay lại mở cửa xe bảo mẫu lại nghe được chuông báo từ Wechat

“Một người bạn”

“Bạn trai hay bạn gái?” Trần Huyền hỏi

“Đều không phải.” là LÃO BÀ, Lâm Duyệt Vi ở trong lòng bổ sung.

[Editor: có ai đếm được Lâm Duyệt Vi gọi ai đó là “lão bà” bao nhiêu lần rồi chưaaaa]

“Tốt nhất là không có, thời gian phát triển sự nghiệp, tôi không kiến nghị em yêu đương, đặc biệt là tuổi còn nhỏ như vậy, trước hết đứng vững rồi lại nói sau.” Trần Huyền dặn dò.

“Em biết rồi.” Lâm Duyệt Vi trả lời đến ngoan ngoãn

“Đúng rồi” Trần Huyền hỏi: “Em đang ở chỗ nào?”

Lâm Duyệt Vi có chút chần chừ

Trần Huyền hí mắt: “Có vấn đề gì?”

Nếu là trước đây sẽ có khả năng Lâm Duyệt Vi vì quán triệt thân phận bình dân của mình mà trực tiếp thuê một căn phòng phù hợp với khả năng kinh tế hiện tại, tiểu khu nàng đang ở là địa điểm đắt giá nhất của khu, dựa theo giá trị con người nàng lúc này dù có thế nào cũng thuê không nổi, hơn nữa Cố Nghiên Thu đang ở đó, Lâm Duyệt Vi sao có thể đành dón đi.

Lâm Duyệt Vi nói tên tiểu khu, Trần Huyền quả nhiên lộ ra vài phần hoài nghi.

Lâm Duyệt Vi nói: “Em đang ở nhờ nhà một người bạn.”

Trần Huyền thở dài: “Em thành thật nói tôi biết, có phải đang yêu đương hay không?”

Việc này thì Lâm Duyệt Vi có thể thề với trời: “Thật không có, chỉ là tụi em quan hệ đặc biệt tốt.” Cùng nhau viết tên trên giấy hôn thú, quan hệ thế nào lại không tốt đây, sau này cũng là người đầu tiên thừa kế di sản, ngoại trừ cha mẹ trên thế giới còn loại quan hệ nào thân mật hơn sao.

Trần Huyền hồ nghi hỏi lại: “Thật sự?”

Lâm Duyệt Vi trả lời: “Cô ấy không phải bạn gái em, nếu không để thiên lôi đánh em đi!”

Thật là trẻ con mà, Trần Huyền có chút bất đắc dĩ cười nói: “Được rồi, sau này mấy lời như vậy bớt nói lại đi, vạn nhất ông trời lỡ tai hơi lãng chỉ nghe được nửa câu sau thì sao đây.”

Lâm Duyệt Vi không nghĩ đến Trần Huyền còn có tế bào hài hước, cũng cười rộ lên, nàng thử lắc lắc cánh tay Trần Huyền mà thăm dò: “Trần tử, em ở nhờ nhà bạn như vậy không tốt sao?”

Người có bề ngoài lạnh lùng như vậy mà đi làm nũng ai mà chịu cho nổi, Trần Huyền bị nàng đong đưa đến tình mẹ cũng tràn ra, một bên cười lấy cánh tay của Lâm Duyệt Vi kéo ra một bên trả lời nàng: “Cũng được đi, dù sao em cũng chưa nổi.”

Lâm Duyệt Vi: “yên tâm”

Trần Huyền tiếp tục nói: “Đến khi nổi rồi cũng không cần tìm chỗ khác, bảo an tiểu khu đó tương đối tốt, không ít minh tinh tai to mặt lớn ở bên trong, bớt việc.”

Lâm Duyệt Vi lập tức nói: “VẬY em tiếp tục ở.”

Trần Huyền nói: “Ở đi, đưa địa chỉ cụ thể cho tôi rồi nói Viên Viên một câu, em ngày thường phải dùng xe gì nói để Viên Viên sắp xếp.”

Vương Viên Viên ngồi cạnh bên, dáng vẻ như không chú ý đến việc nơi này, vừa nghe Trần Huyền gọi tên liền lập tức xoay đầu lại, hết thấy nghe phân phó.

Lâm Duyệt Vi tạm thời còn chưa hoàn toàn tin tưởng Vương Viên Viên, chỉ đem tên tiểu khu và chỗ cách xa lối ra nhà mình nhất nói ra.

Trần Huyền nói: “Được rồi, đi ăn trưa.”

Vương Viên Viên hạ vách ngăn xuống, báo với tài xế: “Anh Lượng, lái xe đi.”

Cố Nghiên Thu đợi chừng nửa tiếng mới nhận được tin nhắn của Lâm Duyệt Vi

【 em đi ăn trưa, chị nhớ phải ăn trưa đó. 】

Cố Nghiên Thu giờ nghỉ trưa hôm nay không đi ra ngoài, bảo Lâm Chí ra ngoài tùy tiện mua một phần cơm về, Lâm Chí ăn ở căn tin xong chạy hai con phố ra nhà hàng lớn mua về phần cơm đầy đủ sắc hương vị.

“Tiểu Cố tổng, cơm trưa của chị.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Không cần, xem như em mời đi.” Lâm Chí xua tay

Cố Nghiên Thu nhú mày: “Tôi bảo cậu mua cơm trưa không phải muốn bóc lột cậu, lần này không trả, làm sao sau này không biết xấu hổ lại nhờ cậu?”

Lâm Chí tươi cười vui vẻ: “Lần nay không giống, lần sau chị hãy trả.”

“Lý do?”

Lâm Chí liếc nhìn một cái, đột nhiên có chút ngượng ngùng mà cúi đầu thấp xuống một chút.

Cố Nghiên Thu: “???”

Lâm Chí lại nhìn thêm một cái, cười rộ lên rồi mới bước lên trước, thần bí cười hi ha nói: “Em cầu hôn bạn gái, cô ấy đồng ý rồi.”

Cố Nghiên Thu lập tức cười nói: “Chúc mừng!”

Lâm Chí nói: “Việc này còn phải cảm ơn chị, lần trước không phải đi tiếp khách, chị đem nhẫn đeo lên tay liền trấn định được đối phương. Em nghĩ bạn gái mình đẹp như vậy, chắc chắn bên ngoài cũng sẽ bị quấy rầy, em chạy nhanh đi mua chiếc nhẫn đi cầu hôn, lần sau còn tên nào dám làm phiền có thể dùng nhẫn đe hấn.”

“Đương nhiên em vẫn là vì mục đích kết hôn”, Lâm Chí nhắc tay thề: “là muốn cùng cô ấy nắm tay đi cả đời.”

Cố Nghiên Thu buồn cười: “Bạn gái cậu hiện không có ở đây, muốn thề thốt cũng không cần nhiều nhiệt huyết đến vậy.”

Lâm Chí nói: “Chị không hiểu, em là biểu lộ chân tình, hơn nữa là tự hứa

với lòng phải kiên định ý niệm này.”

Cố Nghiên Thu xác thật không hiểu đạo lý này, nhưng cũng không ngại vì Lâm Chí mà cao hứng: “Chờ cậu kết hôn sẽ tặng cho một bao lì xì lớn.”

Lâm Chí: “Chưa vội, bọn em mới vừa đính hôn, chính thức kết hôn còn phải thêm 2 năm, mẹ cô ấy nói cô ấy còn quá nhỏ, chưa muốn gả đi sớm.”

Cố Nghiên Thu không thể tránh không nghĩ đến Lâm Duyệt Vi, nàng so với bạn gái Lâm Chí còn nhỏ hơn lại đã kết hôn với mình.

Lâm Chí ngẩng đầu nhìn trần nhà một chút, bỗng nhiên không khống chế được mà hắc hắc cười ra miệng: “Nhưng hiện tại em có thể danh chính ngôn thuận gọi “lão bà”, yêu đương nhiều năm như vậy cuối cùng cũng tu thành chính quả. Em đi gọi điện thoại cho lão bà đây, chị nhanh ăn đi.”

Rồi nhảy nhót ra ngoài

Cố Nghiên Thu ngồi trong văn phòng, trong lòng đặc biệt hụt hẫng, cùng Lâm Duyệt Vi kết hôn lâu thế rồi vậy mà một câu yêu đương cũng chưa nói được.

muốn gọi điện thoại cho lão bà, nhưng mà... lão bà đang cùng người đại diện ăn cơm. Thờ dài.....

***

Buổi tối Lâm Duyệt Vi nằm trên giường khách sạn ở thành phố S, cuối cùng thoát khỏi Trần Huyền như bóng với hình và Vương Viên Viên, chạy nhanh đi gọi điện thoại cho Cố Nghiên Thu.

“Chị ngủ chưa?” Đối phương vừa bắt máy, Lâm Duyệt Vi đã vội vàng hỏi,

dạo gần đây đều cùng Cố Nghiên Thu ở bên nhau, thỉnh linh buổi tối không được gặp mặt, phát hiện bản thân phá lệ nhớ đến người kia vô cùng.

“...” Cố Nghiên Thu trầm mặc trả lời: “Chị ngủ rồi thì ai đang nói chuyện với em đây?”

“Ý em là chị có phải bị điện thoại của em đánh thức không? Có mệt nhọc không? Linh tinh này nọ đó...” Lâm Duyệt Vi hơi ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống giường a một tiếng: “em lại nói lung tung rồi, không biết đang nói gì nữa.”

Lâm Duyệt Vi mém chút liền lớn gan nói trắng ra: “Em nhớ chị” ba chữ cứ vậy mà lớn tiếng la lên để lấy lòng Cố Nghiên Thu, đem hết tưởng nhớ cả ngày biểu lộ hết ra ngoài.

Cố Nghiên Thu cười nói: “Để fans của em thấy được, có phải sẽ sụp đổ hết hình tượng hay không?”

Lâm Duyệt Vi một ngón tay đưa điện thoại đề một bên: “Bọn họ sẽ không thấy được, chỉ có chị mới được thấy thôi.”

Mặc kệ Lâm Duyệt Vi có nhìn được hay không, Cố Nghiên Thu vẫn hướng về không khí trước mặt làm một cái cúi chào tiêu chuẩn, mỉm cười nói: “My pleasure!”

Lâm Duyệt Vi nghe được giọng nói kia trong lòng cồn cào đến lợi hại, trước kia không chú ý, hiện tại trong điện thoại sao lại câu người đến vậy.

“Cố Nghiên Thu”. Có lẽ do đột nhiên xa cách hay do không gian xung quanh yên tĩnh khiến Lâm Duyệt Vi có một cảm giác khác lạ, nàng cảm giác được trái tim mình không còn chịu được khống chế mà muốn từ lồng ngực nhảy ra, là một loại tình cảm xưa nay chưa từng có đang rất gấp gáp,

như cỏ dại mạnh mẽ lan tràn khắp núi đồi, mạnh mẽ chiếm cứ trái tim không chừa một khoảng trống nào.

Lâm Duyệt Vi đằng hắng một tiếng, cũng không biết vì sao lại dịu giọng hơn.

Nàng nhỏ nhẹ mà nói, tay giữ lại trái tim đang nhảy bang bang liên hồi kia: “Cố Nghiên Thu, em có một việc rất quan trọng phải nói với chị, chờ em về nhà.”

“Được” Cố Nghiên Thu tạm dừng thật lâu rồi cười nói: “Chị cũng có một việc muốn nói với em.”

“Chuyện gì vậy?”

“Chờ em về sẽ nói.”

“Vậy chị chờ em trở về.”

“Được”

“Em...” Lâm Duyệt Vi có chút không nhận được muốn nói luôn bây giờ, nhưng vừa may kịp thời bưng kín miệng mình, lần thứ hai nhỏ nhẹ nói: “Buổi tối trước khi ngủ xem hài kịch hoặc hình ảnh vui vẻ một chút, không cần phải trối tay mình.”

“Được”

“Chị chờ em.”

“Được.” Cố Nghiên Thu một câu rồi lại một câu đáp đến kiên định.

Lâm Duyệt Vi cuối cùng có chút hối hận chính là trước khi đi không đem câu nói kia nói với Cố Nghiên Thu, đến nỗi nàng cứ liên tiếp ba ngày sau phải dùng hết toàn lực ngăn bản thân không nói câu kia ra.

Một ngày dài như ba năm, Lâm Duyệt Vi cuối cùng cũng đến sân bay Yến Ninh, trực tiếp chạy đi như chạy giặc, Vương Viên Viên theo sau đuổi cũng không kịp, vất vả mới bắt được người trở về.

Xe bảo mẫu vừa dừng lại, Lâm Duyệt Vi cướp đường chạy như điên, gần như muốn đập bể cửa, dựa lưng vào cửa trước mà thở hồng hộc.

Thật vất vả mới bình ổn được hơi thở, mới khom lưng đổi giày, nhìn vào gương chỉnh đốn một chút bản thân.

—15:07—

Cố Nghiên Thu còn chưa tan tầm, Lâm Duyệt Vi ngồi trên xô pha chờ người, trong cốc lát đã uống ba bốn ly nước, tay chân khẩn trương đến không ngừng phát run. Nhìn mà đi Lâm Duyệt Vi, không một chút tiền đồ! Lâm Duyệt Vi thầm mắng mình một câu rồi không cố gắng lại tiếp tục... run.

—17:00—

Cố Nghiên Thu vừa tan tầm, may mắn không bị kẹt xe, nếu không Cố đại tiểu thư luôn tao nhã lịch sự sợ là muốn ngay trên đường mà lần đầu tiên chửi “mẹ nó” trong nhân sinh bao nhiêu năm của mình.

—17:50—

Cố Nghiên Thu đã trở về, mở cửa không thấy người, vali lạ đang dựa vào cạnh cửa, sau đó lại thấy một đôi chân, chân cũng đặc biệt đẹp hơn so với

người bình thường.

Cố Nghiên Thu vòng đến sô pha trước mặt, thu hết khuôn mặt xinh đẹp trẻ tuổi của cô gái đang ngủ trước mặt vào đáy mắt, nhẹ giọng gọi nàng: “Vi Vi”

Lâm Duyệt Vi ba ngày nay cũng không thể nào ngủ, ngồi đến eo đau nên nằm trong chốc lát, ai biết lại ngủ mất, trong mơ đều là Cố Nghiên Thu. Nàng lại bị Cố Nghiên Thu thật gọi đến lông mi khẽ run, mở bừng mắt – Cố Nghiên Thu đang ngược sáng, thấy không rõ lắm gương mặt kia, thân mật gọi tên nàng cứ như là một cảnh đẹp khác trong mơ.

“Cố Nghiên Thu” Lâm Duyệt Vi mơ màng gọi.

Cố Nghiên Thu cúi người hôn xuống.

Tác giả có lời muốn nói: nghĩ ra rất nhiều phương pháp ở bên nhau: hài kịch tính, khôi hài một chút nhưng cuối cùng vẫn chọn cách này, nước chảy thành sông, cứ vậy mà làm.

Hôm nay là một ngày lành. ♥ ♥ ♥

Yan lão sư: đang nhớ lại hồi tuổi trẻ có bao giờ phải đề tim để nói chuyện với ai không hahaha. Mọi người thì sao? 😊

Nói chung là tỏ tình tốt nhất giản lược hết câu chữ đi, đề ra hôn là hiệu quả nhất.

Chương 87

Là bạn gái

Lâm Duyệt Vi từ trên giường bắn dậy: “Cái gì?!”

Nàng thiếu chút nữa tưởng mình bị mất trí nhớ, hay do nàng bận quá, quên mất phần ký ức này chẳng.

Cố Nghiên Thu nói: “Em không mất trí nhớ, do chị vẫn chưa nghĩ ra nên nói với em thế nào.”

Lưu tiên sinh tra được quê quán của mẹ Cố Nghiên Thu – Thẩm Hoài Du ở Thôn Dương Thanh cách đây không lâu, vào khoảng thời gian khi Lâm Duyệt Vi đi tập huấn. Cố Nghiên Thu tới thành phố N gặp nàng, sau khi trở về ngày hôm sau liền nhận được điện thoại của Lưu tiên sinh.

Lưu tiên sinh đã quá quen với những vụ điều tra hiếm lạ cổ quái kiểu này, thời đại đã thay đổi, đối với việc điều tra về Thẩm Hoài Du anh cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Lưu tiên sinh: “Tôi đã tra được, hơn nữa còn tìm được mấy người từng sống ở Thôn Dương Thanh vào thời điểm ấy, trong đó một người là thân thích của Thẩm gia, mong cô chọn thời gian tới đây, tôi sẽ kỹ càng tỉ mỉ nói với cô, trong điện thoại tôi chỉ có thể nói đơn giản.”

Cố Nghiên Thu trầm mặc thật lâu, loại cảm giác bất an lại vây lấy mọi giác quan của, cô nói: “Anh gửi địa chỉ cho tôi, cuối tuần này tôi sẽ tới đó một chuyến.” Cố Nghiên Thu không sợ gì, nhưng cô không thích trạng thái cái gì cũng không biết, cô lại không thể lập tức bay tới đó, nên đành phải kéo dài thời gian tìm ra chân tướng vài ngày.

“Cuối tuần?” Lâm Duyệt Vi nhớ lại, xem mấy ngày nay Cố Nghiên Thu nhắc cho nàng những gì, trong đầu nàng chỉ có diễn kịch nên nghĩ không ra được gì, bèn mở lịch sử trò chuyện ra xem, ngoài mấy tin nhắn đại loại như chào buổi sáng với chúc ngủ ngon ra, thì chỉ hỏi ăn cơm chưa, hoàn toàn không khác gì mọi hôm.

Lâm Duyệt Vi không cao hứng mà nói: “Chị đã biết rồi vì sao không nói với em?”

Cố Nghiên Thu: “Giống sự suy đoán của chị trước đó, nhưng đối với em mà nói có thể là một kết quả thật không thể tưởng tượng.”

Lâm Duyệt Vi: “Cái gì kết quả không thể tưởng tượng? Chị thử nói em nghe một chút?”

Trải qua một tuần, Cố Nghiên Thu đã tiêu hóa đến không sai biệt lắm, bèn kể lại toàn bộ điều tra của Lưu tiên sinh cùng giả thiết lúc trước của cô với Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu nói: “Em còn nhớ rõ, ngày Cố Phi Tuyền tìm chị hợp tác, buổi tối trước khi chúng ta đi xem điện ảnh em từng buột miệng thốt ra câu nói kia không?”

“Nhớ rõ.”

Lâm Duyệt Vi từng nói: Chị có từng nghĩ tới khả năng, mẹ chị lúc còn sinh thời biết tới sự tồn tại của hai mẹ con Hạ Tùng Quân, hơn nữa giữa bọn họ còn có liên hệ.

Lâm Duyệt Vi hí mắt: “Cho nên những lời này.....”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị cảm thấy rất có lý, cho nên hôm đó sau khi trở về chị đã không ngủ cả đêm, lấy khả năng này làm tiền đề, suy luận ra liên tiếp nhiều kết quả. Chị chợt phát hiện một khi có tiền đề này, rất nhiều chuyện bỗng trở nên không còn phức tạp nữa, vì sao ba chị lại vội vã cưới Hạ Tùng Quân như vậy, có phải đây là di nguyện của mẹ chị hay không? Cố Phi Tuyền từng nói với chị, anh ta đã từng nhìn thấy ba chị giữa đêm khuya ôm di vật của mẹ mà rơi lệ. Chị không cho rằng ông yêu Hạ Tùng Quân, cho dù có áy náy, ba chị là một thương nhân, hơn nữa còn là một người đàn ông danh lợi đều thành công, ông làm ra liên tiếp nhiều chuyện,

như dứt bỏ thân phận chị là con gái ông, từ góc độ của những người bàng quan mà xem, thì thật ngu xuẩn. Chỉ có một giải thích duy nhất, đó chính là không cần thiết, không cần thiết phải tuyệt tình như vậy, tuyệt tình đến khiến người người lên án.”

“Chị lần theo manh mối này, quay trở về suy nghĩ ban đầu, vậy mẹ chị vì sao lại muốn ông cưới Hạ Tùng Quân đây? Thứ nhất, ông ấy xác thật đã làm chuyện có lỗi với Hạ Tùng Quân; thứ hai, mẹ chị không yêu ba chị, không để bụng, hay do bà quá yêu ba chị, yêu đến không để bụng chuyện ông có người đàn bà khác bên ngoài, thậm chí để ông đền bù sai lầm năm xưa, sau khi bà chết có thể lập tức cưới người khác.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu hỏi nàng: “Em cảm thấy giữa hai loại giả thiết này loại nào có tính khả năng lớn hơn?”

Lâm Duyệt Vi không dám nói, nhưng trong lòng nàng đã có đáp án.

Giả thiết thứ nhất có khả năng hơn, dưới loại tình huống thứ hai, nếu thật sự yêu một người, thì tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện thế này, trừ khi Thẩm Hoài Du là một thánh mẫu quên mình vì người, nếu bà thật là một thánh mẫu, vậy sao lúc còn sống không nhường lại địa vị Cố phu nhân cho Hạ Tùng Quân, mà phải đợi sau khi qua đời mới để lại di nguyện. Cố Hòa lập tức cưới người khác, cũng gián tiếp chứng minh di nguyện của Thẩm Hoài Du có bao nhiêu mãnh liệt.

Lâm Duyệt Vi không biết trên đời có còn loại người này hay không, dù sao nàng khẳng định không phải vậy. Nếu nàng biết Cố Nghiên Thu có tiểu tam bên ngoài, nàng chắc chắn sẽ đánh cô một trận trước cho bỏ ghét, sau đó sẽ bắt cô “tịnh thân” rồi lặn đi càng xa càng tốt, tốt nhất cả đời cô phải khổ khổ và thất vọng.

Cố Nghiên Thu rất bình tĩnh mà nói: “Chị cảm thấy khả năng đầu tiên, mẹ chị không yêu ba chị.”

Lâm Duyệt Vi không tiện phát biểu ý kiến về chuyện nhà họ Cố, chỉ có thể nhẹ nhàng mà “Ừm” một tiếng, cho Cố Nghiên Thu biết nàng còn đang nghe, để cô tiếp tục nói.

Cố Nghiên Thu nói: “Có ba chứng cứ chứng minh điều này, nhưng đều không được xác thực, suy đoán của chị chiếm đa số. Thứ nhất, chính là như chị vừa mới nói cùng em, mẹ chị rất có khả năng là người thúc đẩy ba chị cưới Hạ Tùng Quân; thứ hai, căn cứ theo những gì Cố Phi Tuyền từng nói, lúc còn là học sinh anh ta đã từng gặp mẹ chị, có khả năng rất lớn bà biết đến sự tồn tại của anh ta, đương nhiên cũng có khả năng bà đã sớm biết sự tồn tại của hai mẹ con Hạ Tùng Quân; thứ ba, ấn tượng của chị về mẹ trong nhiều năm qua, là một người rất..... Dùng lời hợp lý nhất chính là Phật, không phải thuận theo tự nhiên bởi vì những gì không chiếm được, mà do bà thật sự hoàn toàn không để bụng bất kỳ điều gì, một người sống trên đời có phải nên có hoặc nhiều hoặc ít tham vọng trần tục hay không, chị có, em cũng có.”

Con ngựa thuần khiết đột nhiên không kịp phòng ngừa ở trong đầu Lâm Duyệt Vi cất vó, nàng thay đổi dáng ngồi, nghiêm chỉnh thần trí đang dao động.

Cố Nghiên Thu nói: “Nhưng chị chưa từng thấy, chưa từng thấy bà bởi vì chuyện này chuyện kia mà kích động bao giờ, công ty của ba chị kiếm lời được thùng tiền đầu tiên, hay góp vốn thành công, chị thi đậu vào trường chuyên, trong mọi chuyện, dường chỉ mỗi mình ba chị cao hứng, còn mẹ chị..... Cũng không phải thờ ơ, bà cũng sẽ vui vẻ vì cả nhà, nhưng loại cảm giác ấy tựa như, ba với chị là người một nhà, còn bà thuộc về một nơi khác, ngay cả sự vui vẻ cũng cách xa nhau.

“Bà không có cuộc sống riêng tư, không có người nhà không có bạn bè, cũng không giống mẹ em ở bên ngoài có hội chị em để tâm sự, cùng trượng phu ân ái có thừa, ngẫu nhiên sẽ ra ngoài hưởng tuần trăng mật. Ba chị mỗi lần muốn dẫn bà ra ngoài hẹn hò, chị từng nghe ông mời rất nhiều lần, nhưng thông thường mời mười lần bà mới đáp ứng một lần, em cảm thấy đây là yêu sao?”

“Còn nữa, nếu nói một suy đoán chỉ do trùng hợp, nhưng nhiều sự trùng hợp đến vậy sẽ vẫn là trùng hợp sao? Ít nhất cũng có xác suất 70-80% kết luận đây là sự thật.”

Trong đầu Lâm Duyệt Vi bỗng xuất hiện một vấn đề, đang nghĩ xem nàng có nên hỏi hay không, thì Cố Nghiên Thu đã đưa ra cùng một câu hỏi.

“Nếu người bà ấy yêu không phải ba chị, vậy thì rốt cuộc bà yêu ai?”

“Cũng có khả năng bà không yêu ai.”

“Bà xác thật không yêu ai.”

“Cái gì?” Lâm Duyệt Vi vì giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ của cô mà giật mình, đó không phải mẹ cô sao? Sao lại đột nhiên trở nên vô lễ vậy.

“Người chết như đèn tắt, còn nói yêu hay không yêu, thật quá hư ảo, không phải sao?” Cố Nghiên Thu bổ sung.

“..... Phải.” Lâm Duyệt Vi nghĩ, hẳn còn điều gì khác.

Chưa cho nàng thời gian tự hỏi ra kết quả, Cố Nghiên Thu lại nói: “Em còn nhớ bà ngoại chị không? Lần trước khi bà ngã xuống khỏi xe lăn.”

“Nhớ rõ.”

“Em còn nhớ lúc ấy chúng ta đang làm gì không?”

“Làm gì?”

“Em cố nhớ lại một chút.”

Cố nhớ lại một chút.

Lâm Duyệt Vi nheo mắt. Lúc ấy Cố Nghiên Thu vào phòng trong tìm album ảnh, nàng phụ trách ở bên ngoài với Cao lão thái thái, sau đó Cố Nghiên Thu bước ra, nàng mới vừa đi qua chỗ Cố Nghiên Thu, còn chưa kịp nói hai câu, Cao lão thái thái đã té ngã ở cách đó không xa.

“Làm gì.....” Lâm Duyệt Vi lẩm bẩm, nghĩ đi nghĩ lại về đoạn ký ức ấy, trong đầu đột nhiên chợt lóe linh quang, “Chẳng lẽ bởi vì hai chúng ta?”

“Chị không thể nghĩ ra nguyên nhân nào khác.”

“Vì sao?”

“Chị nghĩ, có phải bà đã tưởng tượng hai chúng ta thành người khác hay không, hoặc giả một màn này đã từng xuất hiện trước mắt bà, mà để lại ấn tượng rất sâu trong lòng bà, tạo thành một bóng ma tâm lý.” Cố Nghiên Thu nói, “Còn nữa, em từng nói khi bà ngoại ngã xuống, từng nói mấy chữ đứt quãng.”

“Không, ở, không, ba. Mấy chữ này.”

“Chữ duy nhất chúng ta có thể đại khái khẳng định chính là, chữ ' ba ', hẳn chỉ ông ngoại đã qua đời, chữ thứ ba không đoán được, nhưng nếu suy nghĩ

theo hướng của hai chữ đầu, thì dễ hiểu hơn.”

Lâm Duyệt Vi đột nhiên nhanh trí, bình tĩnh mà nói ra: “Không thể ở bên nhau.”

“Giống những gì chị nghĩ.”

“Trình Dũng ở huyện Cao Sơn từng nói, anh ta từng thấy mẹ chị tới tìm bà ngoại, nhưng bà ngoại đã đuổi mẹ chị đi, lúc ấy trên mặt mẹ còn nước mắt; chủ nhiệm Phương ở viện dưỡng lão cũng từng nói, cứ cách nửa năm lại tới thăm bà ngoại một lần, có lúc rất tốt, nhưng đại đa số thời gian đều sẽ khiến bà ngoại tức giận, lão thái thái động một chút thì sẽ ra tay, chị vẫn luôn không nghĩ ra phải có thâm cừu đại hận thế nào mới có thể khiến mẹ con trở mặt thành thù. Trong lòng một người phụ nữ, ai sẽ quan trọng nhất?”

“Chồng và con cái.”

“Đúng vậy, chồng và con, ông ngoại chị đã qua đời, lại không biết qua đời như thế nào, Trình Dũng từng hỏi qua, nhưng bà ngoại đối với chuyện này giữ kín như bưng. Bà đối với cái chết của chồng giữ kín như bưng, về chuyện bà có con gái cũng ngậm miệng chưa từng đề cập tới, đây là vì lý do gì? Có một ngày con gái bỗng tới thăm, người mẹ lại nổi giận đùng đùng, thậm chí không chịu nhận con, trực tiếp đuổi ra khỏi nhà, em cảm thấy, đây lại vì lý do gì?”

“Cái chết của chồng có liên quan tới con gái?” Lâm Duyệt Vi nhíu mi. Ngoại trừ có thể lý giải như vậy, nàng nghĩ không ra bất kỳ liên hệ nào khác, hai người đều là chí thân chí ái, bỏ rơi bên nào cũng không đành lòng, nếu cả hai đều không nhận, vậy hoặc do chồng và con gái đứng chung một trận tuyến, làm gì đó khiến bà tức giận, hoặc do một người tổn thương người còn lại, hoặc có khả năng rất lớn một người là nguyên nhân dẫn tới cái chết của người kia. Nếu như trường hợp một, lão thái thái sẽ không lưu

giữ di ảnh của ông ngoại Cố Nghiên Thu, ngày ngày cung phụng.

Cố Nghiên Thu không trả lời vấn đề này, đề ra một vấn đề khác: “Em cảm thấy chuyện gì sẽ khiến một người mẹ canh cánh trong lòng hơn suốt hai mươi năm không thể tiêu tan, tùy tiện hơi thổi gió lay cỏ đều sẽ khiến bà phản ứng rất lớn? Bà vì sao phải kiên quyết mà nói ' không thể ở bên nhau ' như vậy? Bà một thân một mình dọn đến huyện Cao Sơn khi đã ngoài năm mươi tuổi, vì sao lại muốn mạo hiểm lớn như vậy ở tuổi xế chiều mà rời xa quê hương, cuộc sống thất vọng sau đó của bà, rõ ràng nói lên rằng bà xa rời quê hương vì bị ép buộc.”

Liên hệ tới những gì Cố Nghiên Thu nhắc tới lúc trước, Cao lão thái thái do nhìn thấy hai người đồng thời xuất hiện trước mắt, phản ứng mới lớn như vậy, cho nên.....

Đồng tử Lâm Duyệt Vi bỗng chốc co lại.

Chẳng lẽ là.....

Màn đối thoại với cô gái phục vụ viên ở quán lẩu huyện Cao Sơn cũng đồng thời khắc họa dưới mi mắt nàng.

– Tôi cũng có bạn gái, nhưng người nhà tôi không đồng ý cho chúng tôi ở bên nhau.

– Hôn nhân đồng giới đã được hợp pháp hóa đã hai năm rồi, bọn họ vẫn giữ tư tưởng cổ hủ, nói cái gì nam với nữ mới là thiên kinh địa nghĩa, nữ cùng nữ chính là đại nghịch bất đạo, ảnh hưởng nhân luân, sau này xuống hoàng tuyền sẽ phải xin lỗi tổ tông.

Cố Nghiên Thu thở ra một hơi dài: “Điều này trước đó đều do chị suy đoán.”

Lâm Duyệt Vi chờ cô nói tiếp.

Cố Nghiên Thu nói: “Nhưng những gì Lưu tiên sinh tra được lại nói với chị rằng, đây không còn là suy đoán nữa, mà là sự thật. Ngoại trừ việc điều tra mẹ con Hạ Tùng Quân không có tiến triển ra, những suy đoán trước đó đều là sự thật.”

Vậy nên Cố Nghiên Thu đã tới thăm Thôn Dương Thanh năm ấy — hiện tại đã nhập vào một thành phố cấp thấp, Thôn Dương Thanh sớm đã không còn nữa. Thời thế đổi thay, muốn điều tra rõ ràng thật rất cực khổ, nhưng những chuyện đã từng xảy ra, chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết.

Lưu tiên sinh tìm được cậu của Thẩm Hoài Du, cũng chính là em trai của ông ngoại Cố Nghiên Thu, ông cậu ba. Trở về ba mươi năm trước, anh em trong nhà đều ở cùng một thôn, sáng nghe gà gáy tối nghe chó sủa, nhà ai có động tĩnh gì thì toàn thôn đều biết.

Ông cậu ba năm nay cũng đã hơn bảy mươi, hàm mang răng giả, con cái tranh nhau, muốn đưa ông vào thành phố để ở, bây giờ có cuộc sống rất an nhàn, mặt mày hồng hào.

Ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Cố Nghiên Thu, ông đã nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, thờ dài nói một chữ: “Giống.”

Ông rít hai hơi thuốc, lại nói: “Rất giống.”

Cố Nghiên Thu nói: “Ông cậu ba.”

Ông cậu ba “Aizzz” một tiếng, xem như đồng ý, nói: “Lớn lên rất giống mẹ con, xinh đẹp như nhau.” Ánh mắt vẫn đục của ông nhú lại, mang theo thần sắc hoài niệm nhớ lại một số chuyện xưa, “Lúc ấy tiểu Du, cũng chính

là mẹ con, là đứa con gái xinh đẹp nổi danh làng trên xóm dưới, rõ ràng lớn lên ở vùng nông thôn, vậy mà cho dù là dáng vẻ hay làn da đều không khác gì các cô gái thành phố, lúc nàng mười ba mười bốn tuổi, người tới cầu thân nhiều đến đập vỡ ngạch cửa.”

“Đại ca, cũng chính là ông ngoại con, ông ấy tên Thẩm Hạ. Đại ca lúc nào cũng quơ lấy một cây đòn gánh đánh đuổi người cầu thân ra ngoài, đại tẩu thì xoa eo ở cửa mảng: ' một đám đều không biết xấu hổ đúng không? Nói bao nhiêu lần rồi, khuê nữ nhà ta muốn học thi vào đại học, không gấp kết hôn, đều cắt hết cho ta. ’”

Cố Nghiên Thu lộ ra vài phần nghi hoặc.

Ông cậu ba giải thích nói: “Con không biết, vào thời bấy giờ, nếu không nói rõ ràng nói tàn nhẫn, thì sẽ còn cả một đống phiền toái sau đó kéo tới, đại ca đại tẩu đuổi đi một đợt lại tới một đợt, giống như ruồi bọ đánh mãi không chết hết vậy, tiểu Du trước học, sau mới lo gia sự, hai người chọn cho con bé một cái tên đẹp, bảo bọc như hòn ngọc quý, ai mà không biết bọn họ có tâm tư gì chứ.

“Đại ca, điều tra từng tên tiểu tử tới cầu thân, rồi mới tìm cha mẹ bọn họ giáo dục một phen, thật sự không được thì phải dùng đòn gánh đánh, vừa đánh vừa mảng: ' làm người không biết tốt xấu, làm người không biết tốt xấu, một đám chết tiệt, tránh xa con gái tao một chút ', sau đó còn chế cho tiểu Du một lọ nước ớt cay, loại có thể phun, nhìn thấy ai không có hảo ý thì lập tức phun vào mặt bọn chúng.”

Cố Nghiên Thu mỉm cười, cô hoàn toàn không biết gì về quá khứ của người thân, theo những gì ông cậu ba nói, trong đầu cô bỗng xuất hiện một số hình ảnh cụ thể.

Rõ ràng quá trình trưởng thành của mẹ cô cũng thật không dễ dàng, lúc nào

cũng khiến ông bà ngoại rầu rĩ ruột.

Ông cậu ba híp mắt cười cười: “Tiểu Du cũng rất nhẫn tâm, đâu chỉ dùng nước ớt cay, ai tới là mắng người ấy, chút tình cảm cũng không lưu. Hơn nữa đều là bọn con nít choai choai, nhà ai mà không phải kiếm miếng ăn a, cho dù có chơi bời lêu lổng vừa thấy trận thế như vậy cũng biết khó mà lui, làm người không thể không biết xấu hổ mà đúng không?”

Lâm Duyệt Vi cũng cười theo, trong lòng lại dâng lên một tia nghi ngờ: Tiểu Du qua lời kể của ông cậu ba, hoàn toàn trái ngược với tính cách của Thẩm Hoài Du mà nàng biết, vậy rốt cuộc năm xưa đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Du không phụ sự mong đợi của mọi người thi đỗ vào đại học, con bé là học sinh cao trung đầu tiên trong thôn chúng ta, cũng là sinh viên đại học đầu tiên, còn là sinh viên đại học đỗ vào một trường danh tiếng đầu tiên, thời bấy giờ đại học không dễ vào như bây giờ, muốn thi đậu quả không dễ dàng. Toàn thôn chúng ta, nhà nào cũng giăng đèn kết hoa, đại ca mở tiệc liên hoan, lúc ấy là một chuyện đại hỉ của toàn thôn. Chúng ta, đặc biệt là đại ca đại tẩu, ngày tốt lành rốt cuộc cũng tới. Bọn lưu manh trong thôn cũng không dám đến cầu hôn nữa, sinh viên đại học, bọn họ xứng sao? Chỉ cần ở xa xa được nhìn thấy tiểu Du thôi cũng đã là vinh hạnh rồi.”

“Chỉ là chúng ta không ngờ.....” Ông cậu ba rít thuốc, giọng nói trở nên buồn man mác, dừng câu chuyện lại.

Cố Nghiên Thu tuần tự bóp lấy từng đốt ngón tay, bưng cốc nước trong tầm tay uống một miếng nước.

Sương khói lượn lờ bên môi ông cậu ba, ông thở dài: “Chúng ta không ngờ, một đứa bé tốt đẹp thông minh hiếu thuận như thế lại biến thành như vậy.”

“Biến thành gì ạ?”

Ông cậu ba liếc nhìn cô, rồi lại nhìn chung quanh, dường như nhớ tới điều gì, lắc đầu nói: “Quên mất, thế đạo không giống nhau nữa rồi.” Ông xoay chuyển đề tài, nói, “Nhưng vào thời của chúng ta điều ấy là không thể, con gái với con gái ở bên nhau, còn muốn kết hôn, giống chuyện bình thường sao?”

Cố Nghiên Thu: “Ngài nói cái gì?”

Ông cậu ba nói: “Vào kỳ nghỉ hè đại học năm thứ nhất, mẹ con dẫn một cô bạn nữ về nhà, một đứa con gái thành phố, ăn mặc phú quý, đại ca đại tẩu còn mang con gà mái đẻ trứng duy nhất trong nhà ra hầm canh, chiêu đãi khách, nếu biết rằng nó là..... Là..... đứa biến tiểu Du thành như vậy, đừng nói gà, cho dù là một hạt gạo đại ca cũng không cho nó ăn.”

Ông cậu ba lại đánh giá Cố Nghiên Thu, vừa vui mừng vừa thương tiếc nói: “Cũng may con bé sau đó cũng biết lạc đường quay lại, đi vào chính đạo, còn có con, đại ca dưới tuổi vàng có linh thiên hãn cũng sẽ nhắm mắt.”

“Ông cậu ba, ngài nói tiếp đi ạ.”

“Ta nói tiếp.” Ông cậu ba hít mây nhả khói, sương khói trong không khí càng ngày càng nhiều, ông chậm rãi mở miệng, “Sau đó ta mới biết. Kỳ nghỉ hè năm ấy, bạn học của tiểu Du ở nhà nàng ngây người qua mười ngày, sau đó thì trở về thành phố, tiểu Du cũng theo nó đi. Hôm con bé đi, ta còn kêu con bé ở lại, nhưng nàng rất kiên quyết, mắt tựa hồ hơi đỏ, hiện tại nhớ không rõ nữa, có thể do ta nhớ lầm đi.”

Ông cậu ba: “Lúc ấy ta không nghĩ nhiều như vậy, nhưng kỳ nghỉ đông năm ấy, tiểu Du cũng không trở về, ta hỏi đại ca đại tẩu, đại ca đại tẩu trầm mặc trong chốc lát, nói con bé ăn tết muốn ở trong thành phố làm công kiếm tiền, bây giờ gọi là cái gì vừa học vừa làm. Ta nào hiểu a, chỉ biết oán

giận cho dù tiết kiệm tiền học cũng không thể mấy năm liên tục không trở về. Lúc ấy đại ca đại tẩu không nói gì.

“Kỳ nghỉ hè năm thứ hai, nàng vẫn không trở về, đại ca lại nói nàng đang làm công, kỳ nghỉ hè cứ như vậy kéo dài trong thê lương, ta vẫn không hoài nghi. Bây giờ ngẫm lại ta thật là ngốc, đại tẩu ở bên cạnh lúc nào cũng đỏ hoe mắt như sắp khóc, vậy mà ta lại không nghĩ ra. Năm thứ ba, năm thứ tư, lễ mừng năm mới năm thứ tư nàng mới trở về, nhưng không khí ở nhà đại ca rất kỳ quái, vừa qua giao thừa, đầu năm mừng một nàng lại đi mất.

“Lúc này ta mới phát hiện chỗ không ổn, ta đi hỏi đại ca đại tẩu đến tết cùng đã xảy ra chuyện gì, đại ca không nói lời nào, ảnh chưa bao giờ hút thuốc, học phí của tiểu Du rất mắc, mỗi một phân tiền đều moi ra từ kẽ răng, hôm ấy đại ca đã hút hết một bao thuốc của ta, đại tẩu cuối cùng cũng chịu nói với ta trong tiếng khóc lóc đứt quãng, hóa ra từ kỳ nghỉ hè năm thứ nhất người bạn nữ tiểu Du dẫn về đã không đơn thuần là bạn học, mà là bạn gái, con nói xem có hoang đường hay không.”

Trong lòng Cố Nghiên Thu chỉ có một ý niệm: Quả nhiên.

Là quả nhiên, mà không phải cư nhiên.

Ông cậu ba tiếp tục nói: “Đại ca nổi trận lôi đình, hai cha con âm ỉ một trận, đại ca đuổi tiểu Du ra khỏi nhà. Cho nên kỳ nghỉ hè năm ấy tiểu Du chỉ ở lại nhà mười ngày rồi đi mất, sau đó cũng không về nữa. Kỳ nghỉ đông năm cuối đại học, nàng trở về, cũng không phải có chuyển cơ, mà do nàng muốn tới một thành phố khác xa hơn để sống, gọi là Yến Ninh, sống cùng bạn gái, chỉ trở về thông tri ba mẹ một chút.”

Ông cậu ba cười khổ nói: “Cũng không biết đứa nhỏ này bị làm sao, ăn quả cân quyết tâm, vì một cô bạn gái chẳng ra cái gì cả, ngay cả cha mẹ dưỡng dục nàng nhiều năm như thế, vất vả đưa nàng vào đại học, nói bỏ liền bỏ,

đồ vong ân bội nghĩa.”

“Sau đó thế nào ạ?”

“Sau đó ta không gặp nó nữa.”

“Sau đó không gặp lại lần nào?”

“Không có, sau khi ta dọn vào thành phố, thôn cũng bị hủy, xây dựng khu công nghiệp mới, sau đó hình như nàng có về, nhưng có lẽ không tìm thấy nhà đâu.”

Cố Nghiên Thu trầm mặc một lúc, hỏi: “Ông ngoại con làm sao lại chết?”

Ông cậu ba dùng sức hút một ngụm thuốc, sau một lúc lâu, mới đổi giọng nói: “Tai nạn giao thông.”

“Sao lại xảy ra tai nạn?”

“Rất lâu trước đây, chắc cũng vài thập niên rồi, sau khi mẹ con tốt nghiệp đại học khoảng một hai năm.” Ông cậu ba híp mắt, không muốn nhớ lại đoạn hồi ức đau thương ấy trong quá khứ, “Quốc gia khởi công xây dựng đập thủy lợi, chính phủ chi ngân sách, đại ca có vận khí tốt, vị trí nhà anh ấy nằm ở chỗ tốt, chiếm tiện nghi rất lớn, có người nhìn anh ấy đến đỏ mắt, muốn cùng anh ấy đổi, vậy con nói xem có cái gì để đổi? Nông dân chúng ta chỉ có cái mạng là đáng tiền thôi. Sau đó hai nhà náo loạn thành mâu thuẫn.”

“Nếu biết anh ấy sẽ xảy ra chuyện, ta khẳng định không khuyên anh ấy uống cốc rượu ấy.” Ông cậu ba hít sâu một ngụm khói, uống miếng nước thấm giọng, hai ngón tay già nua nhịn không được run lên.

Cố Nghiên Thu đợi trong chốc lát, mới nghe ông run giọng tiếp tục nói:

“Trưởng thôn có đứa con trai, đã kết hôn, cưới một cô gái trong huyện, rất có tiền. Tiệc rượu đãi ở huyện thành, bao cả một khách sạn lớn, mời tới mười bàn, hơn phân nửa người trong thôn tới dự. Trên bàn cơm hai bên nổi lên tranh chấp, dù sao người ta cũng đang kết hôn, đương nhiên không thể gây chuyện, chúng ta đều nghĩ một sự nhịn chín sự lành, đừng phá hỏng sự. Ai biết cô vợ bên nhà ấy bắt đầu ồn ào, nói con gái Thẩm Hạ, Thẩm Hoài Du là đứa đồng tính luyến ái biến thái, đại ca sừng sốt một chút, ta cũng sừng sốt, không biết sao bà ta lại biết, hơn nữa còn biết nhiều đến vậy, biết cô sinh viên năm ấy tới nhà chúng ta làm khách không phải bạn học bình thường của nàng, mà là bạn gái.”

Ông cậu ba chà xát tay, tựa hồ có chút lạnh, Cố Nghiên Thu rót cốc nước ấm cho ông, để ông làm ấm trong tay.

“Cuối cùng chủ nhà ra mặt, người đàn bà ấy mới câm miệng. Nhưng hơn phân nửa người trong thôn đều tới dự, chuyện này ồn ào đến mọi người đều biết, sau này biết sống thế nào? Đại ca chỉ lo buồn rầu uống rượu, cuối cùng anh ấy nói ảnh ăn không vô phải đi về trước, ta liền đáp ứng, tính trở về sẽ thương lượng đối sách.”

Ông cậu ba nâng ly nước uống một ngụm nước ấm, rồi rùng mình thông thả mà bình ổn đặt xuống, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn mặt bàn: “Ai ngờ buổi tối đó, anh ấy đi rồi, thì không thể quay trở về nữa.”

Chương 100: Thắng không đáng kiêu ngạo,
thua mới là một môn học vấn

Editor: Yan lão sư

– Cuối tuần | Câu lạc bộ bắn súng Yến Ninh –

Trên sân tập trống trải chỉ có tiếng súng đùng đoàng liên miên không dứt.

Cố Nghiên Thu không quan tâm cả việc phải đeo kính bảo hộ, chỉ tội nhân viên phục vụ vừa hít thở dè chừng, vừa phải nhanh nhanh thay đạn cho cô.

Bia điện tử hiển thị 77 điểm, trung bình một lượt bắn không được đến 8 điểm, tiêu chuẩn thường ngày của cô đã bị sụt giảm nghiêm trọng.

Trình Quy Diên nhìn vẻ mặt âm trầm chưa bao giờ có của Cố Nghiên Thu mà bủn rủn cả người, từ lúc gặp nhau đến giờ đã nói lời xin lỗi đến lần thứ ba rồi: “Xin lỗi, tất cả đều do mình.”

Cố Nghiên Thu mặt lạnh không cảm xúc: “Không liên quan đến cậu.”

đùng đùng đùng...

Liên tục mười phát súng – 68 điểm

Lồng ngực Cố Nghiên Thu phập phồng, nhìn như đang chịu phải áp lực gì đó không hề nhẹ.

đùng đùng đùng...

60 điểm.

Có một lượt còn bắn trật khỏi bia.

*bia bắn có kích thước 17cmx17cm được chia thành 10 vòng tròn đồng tâm

tương ứng với điểm hạ dần từ 10 đến 1, mỗi lượt bắn sẽ là 10 phát súng. Và điểm của tiểu Cố thì cứ rơi rụng từ 77 xuống 60, đại khái là súng toàn bắn ra rìa thôi đó.

Trình Quy Diên: “.....”

Cô thật sự chịu không nổi áp suất hiện tại, sợ hãi liếc môi, tay hướng ra cửa lớn, nói: “Mình ra bên ngoài chờ cậu nha.”

Cố Nghiên Thu gật nhẹ, vẫn như cũ không thèm quay đầu nhìn.

– Một tiếng sau –

Cố Nghiên Thu quàng trên cổ một mảnh khăn trắng dùng thấm mồ hôi, Trình Quy Diên còn đang ngồi ở ghế đối diện, tiếng ghế mây kéo kẹt đến ê răng. Tạm thời vứt bỏ hình tượng hào hoa phong nhã, ôn lương thành thực, trên người là một bộ đồ thể thao, bên ngoài chiếc áo ngực thể thao ôm sát người là áo khoác màu tối đang rộng mở, ửng đỏ một màu từ mặt xuống cổ, không biết là do trời nóng hay người đang nóng.

“Cậu nói đi, em ấy có phải hay không có... có phải hay không ...”. Một Cố Nghiên Thu từ nhỏ vốn được giáo dục ổn trọng vậy mà bây giờ một câu trọn vẹn cũng ngắc ngứ không nên lời, bản thân thì giận đến mặt đỏ tai tía, Trình Quy Diên cẩn thận nhẹ giọng nói: “Hay là em ấy đang bệnh?”

Cố Nghiên Thu trừng mắt: “Uh!”

Trình Quy Diên đưa qua ly nước ấm: “uống nước trước đi, đại nhân bớt giận”

Cố Nghiên Thu: “Mình không có tức giận!”

Trình Quy Diên cũng không muốn vạch trần, chỉ cười nói: “vậy cậu uống nước giải khát đi, ở bên trong này người lâu như vậy, trông cậu có vẻ hơi nóng rồi đó.”

Cố Nghiên Thu dùng khăn lau cổ rồi hớp một ngụm nước ấm.

Trình Quy Diên trong lòng thầm đếm – 3, 2, 1

Chính xác tới số 1 thì Cố Nghiên Thu lên tiếng: “Cậu biết không?”

Vừa dứt câu mở bài, Trình Quy Diên phốc một cái không nhịn được bật cười thành tiếng.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Trình Quy Diên vội vàng nín cười: “Cậu nói tiếp đi, mình biết cái gì?”. Trước đây Cố Nghiên Thu thế nào chứ, đoan trang nội liêm, buồn vui không thể hiện, còn bây giờ... bao nhiêu cao lãnh ngày xưa bay biến mất sạch, cùng một cô gái bình thường đang chìm trong biển tình không khác một nét.

Cố Nghiên Thu nói: “Cũng là em ấy bảo mình đánh giá Khuất Tuyết Tùng, mình nhìn không ra thì nhờ cậu, làm sai chỗ nào chứ?”

“Không có!” trả lời xong Trình Quy Diên mới thông thả tiếp tục gom trách nhiệm về mình: “Thật ra chuyện thành thế này là do mình, nếu không phải do không suy xét không chu toàn, đột ngột xuất hiện mà không báo trước, hoặc là trước đó gợi hình của bản thân qua cho em ấy biết mà nhận người sẽ không phát sinh hiểu lầm như vậy.”

Sau đó lại vỗ vỗ mấy cái lên mu bàn tay Cố Nghiên Thu: “Thật xin lỗi cậu!”

Cố Nghiên Thu uống thêm hớp nước, vẫn câu nói cũ: “Không liên quan đến cậu.”

Trình Quy Diên: “...”

Quên mất, mấy đứa đang yêu đặc biệt thích tự kỉ ôm trách nhiệm, có bao giờ chịu để người khác gánh chịu bao giờ!

Cố Nghiên Thu lấy điện thoại mở Weibo, Trình Quy Diên ngồi bên cạnh liếc nhìn sang thấy trên màn hình đang là một tấm hình của Lâm Duyệt Vi, bên dưới là dòng caption **lòng tốt**

Send!

Vẻ ngoài của Cố Nghiên Thu vẫn không chút thay đổi, nhưng đã post như vậy trên Weibo chắc hẳn cũng không phải đang rất giận rồi.

Trình Quy Diên không ngờ mình lại trông mặt mà bắt hình dong một cách lầm lạc như vậy, cứ thế lại nghĩ đây hẳn là thời điểm thích hợp bắt đầu lớp giáo lý tình yêu của mình. Dựa vào kinh nghiệm từng trải của bản thân, sâu sắc cảm khái: “Chuyện này hai người đều có cái sai, em ấy sai ở chỗ vì áp lực quá lớn mà bản thân đang gánh chịu đem trút hết lên người cậu, còn cậu, sai ở chỗ có một chút liên nỗi giận, có chuyện gì thì cứ từ từ thông thả nói chuyện, những kẻ đang yêu các cậu cãi nhau nguyên nhân chỉ là không hề đặt mình vào hoàn cảnh của đối phương mà suy nghĩ cho người yêu một chút.”

Cố Nghiên Thu rời mắt khỏi điện thoại, ngược mắt lên nhìn bạn rồi nhàn nhạt trả lời “oh”

Trình Quy Diên trong lòng nói thầm “oh một tiếng nghĩa là sao chứ?!?”,

nhưng nhắc đến đề tài này mà không thấy Cố Nghiên Thu nổi giận nên cứ tiếp tục rao giảng “Cậu đặt mình vào vị trí người khác một chút, nếu cậu hiện tại vừa thoát khỏi một kẻ mưu tập tem nguy hiểm, lại đụng thêm một tên mờ mờ ám ám nào đó muốn chơi “quy tắc ngầm” với mình, cậu làm sao không sợ chứ? Hơn nữa, chuyện này là do cậu đem đến cho em ấy, nếu là người khác người ta có phát giận không? Sẽ không, bởi vì em ấy thân thuộc với cậu nên mới càng không thể khống chế việc che giấu tâm tình của bản thân.”

Cố Nghiên Thu lãnh đạm hỏi lại: “Thế sao em ấy không đứng ở góc độ của mình mà suy nghĩ một chút chứ?”

Trình Quy Diên nói: “Làm sao cậu biết em ấy không có, không chừng hiện tại còn đang hối hận nữa, cậu nhận thua một lần sẽ bị gì sao, con gái vốn dĩ rất nhạy cảm, trong tình yêu lại càng không cần phân cao thấp, tranh hơn thua với người yêu.”

Cố Nghiên Thu trào phúng cong khoé môi cười nhạt một tiếng: “Tối qua là em ấy cúp máy mình trước đó!”

“Aizz, chuyện cúp điện thoại này...” Trình Quy Diên có thể giải thích bất cứ chuyện gì, duy nhất mỗi chuyện cúp máy này... chính xác là hành động cảm tính thương thiên hại lý mà, nhất thời làm sao kiểm được cái cơ nào dễ nghe cơ chứ.

“Đến lúc này còn chưa thề xin lỗi mình vì chuyện đó nữa, cái gì mình cũng có thể bỏ qua, chỉ việc này là không được.” Cố Nghiên Thu sau khi ồn ào một trận với Lâm Duyệt Vi cũng suy nghĩ rất nhiều, cũng từng đứng ở lập trường đối phương mà tự hỏi, những gì Trình Quy Diên nói cô đều hiểu, nhưng hiểu được lý thuyết thì sao chứ, chuyện tình yêu ai cũng biết là thuộc về cảm tính mà, trong lúc nóng giận thì việc nhỏ nhặt như khoai tây cắt lát hay thái sợi cũng có thể gây đến long trời lở đất thôi.

Trình Quy Diên: “...”

Gấp chết người ta rồi, trời ơi!

Oh, vậy mấu chốt vấn đề chính là chuyện bị cúp điện thoại...

Cố Nghiên Thu không giấu được mất mát thở dài: “Em ấy có phải không để ý đến mình, nên mới tùy tiện cúp máy như vậy?”

Yêu đương sợ nhất là nghi thần nghi quỷ, miên man suy diễn rồi khuếch đại sự việc, Trình Quy Diên không còn cách nào khác phải hết sức nhanh chóng lấp kín hố bom này: “Làm sao có thể chứ, không phải vừa mới nói với cậu vì để ý cậu nên mới có thể phát giận với cậu sao, cúp máy chính là phút chốc không thể khống chế được, ắt hẳn em ấy đang hối hận muốn chết đó.”

“Hối hận thì đã nói rồi, điện thoại mình mở máy suốt 24/24 mà.” Cố Nghiên Thu hợp tình đúng lý trả lời.

Trình Quy Diên: “Cậu...”

Chậm đã, cô hình như đã đoán biết Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi sẽ có lúc ồn ào thành như vậy mà.

Trình Quy Diên nhìn cô một lúc rồi chậm rãi nói tiếp: “Thái độ này của cậu, đến thần tiên còn nổi giận, mình là đứng ở góc độ của Lâm Duyệt Vi mà nói đó.”

Cố Nghiên Thu: “lý do?”

Trình Quy Diên: “Cậu có biết trong lúc cãi nhau với người yêu nên tránh

nhất là gì không?”

Cố Nghiên Thu: “Là gì chứ?”

Trình Quy Diên: “Là cố chấp khư khư nhìn vào một chút sai lầm của đối phương, tự cho bản thân điểm mười đạo đức rồi bắt đối phương nhất định phải xin lỗi mình.”

Cố Nghiên Thu mờ mịt: “Không đúng sao? Làm sai thì phải nhận lỗi chứ!”

Trình Quy Diên có chút bất lực: “Vậy cậu có biết con người ai cũng có tâm lý phản nghịch không hả? Đặc biệt là với người yêu, cậu luôn muốn em ấy xin lỗi, hai người các cậu là đang thi biện luận sao? Ai lý lẽ nhiều hơn là thắng? Đừng cười. Thắng người yêu không đáng để kiêu ngạo, học được cách thua mới là tối thượng!”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Trình Quy Diên tiếp tục kiên nhẫn chờ cô thấm thấu mọi việc.

Cố Nghiên Thu nghiên ngẫm một hồi, cuối cùng vẫn bền vững một vẻ mặt không hiểu nổi, chỉ là lúc này đột nhiên ở nơi nào trào ra một nghi vấn nho nhỏ, quay sang hỏi Trình Quy Diên: “vậy trước đây mỗi khi cãi nhau với bạn gái, cậu giải quyết thế nào?”

Trình Quy Diên lúc này ngồi thẳng người, trịnh trọng đưa lên ngón trỏ:

“Điều 1: bạn gái luôn đúng!”

Lại tiếp tục đưa ra ngón thứ hai: **“Điều 2: nếu bạn gái có sai, quay lại xem điều 1!”**

Cố Nghiên Thu cười nhạo một tiếng, liếc sang bạn thân, mười phần khinh thường: “Như cậu gọi là yêu đương dị dạng đó!”

Trình Quy Diên đắc ý trả lời: “Mình dị dạng thì sao chứ? Chẳng phải với người nào mình cũng luôn tốt tốt đẹp đẹp triền triền miên miên, thẳng đến khi hoà bình chia tay nhau sao? Cậu lúc nào cũng hiếu thắng, đến yêu đương cũng như vậy, em ấy mềm thì thôi, nếu cố tình cùng cậu hơn thua, đến cùng vẫn phải có người nhận thua, khác gì mỗi ngày đều phải đánh trận?

Cố Nghiên Thu liền nhìn sang, một nhát xuyên tim: “Oh, vậy cậu với bạn gái trước làm sao mà chia tay đây? Nguyên tắc này của cậu đã dùng được sao?”

Trình Quy Diên biến sắc.

Cố Nghiên Thu ý thức mình lỡ lời, vội nói: “Xin lỗi, mình không phải cố ý!”

Trình Quy Diên xua tay, ra hiệu bản thân không ngại, nhưng nhìn qua phản ứng lúc này, hẳn có thể thấy cô chưa thể hoàn toàn buông xuôi chuyện này.

Cả hai nói một hồi vẫn không thể đả thông nhau, cách yêu của mỗi người khác nhau như trời với đất, nên cuối cùng chuyển đề tài: “Bao giờ đóng máy?”

Cố Nghiên Thu sững sốt một chút, lại ử rử trả lời: “Tuần sau!”

Trình Quy Diên hừ nhẹ một câu: “Còn nhớ rất rõ nha.”

Cố Nghiên Thu không biết do thẹn quá hoá giận hay vẫn còn đang nổi trận lôi đình mà trừng mắt nhìn nàng một cái, Trình Quy Diên biết thân biết

phận đưa ngón trở lên miệng, vờ như câu vừa rồi không phải bay ra từ miệng mình.

Lúc hai người chuẩn bị nhà ai nấy về, Trình Quy Diên chọc một ngón tay vào bả vai Cố Nghiên Thu, giọng điệu có chút đáng vẻ dạn dò: “Trở về chịu thua một lần, có biết không đó?”

Cố Nghiên Thu nhún vai, *thật không hiểu tại sao mà?!?*

Trình Quy Diên lại chọt chọt thêm vài cái: “Có phải muốn mồi côi bạn gái hay không? Không biết trong đoàn phim luôn có người như hồ rình mồi với bạn gái cậu sao? Cậu còn ở đây câu kinh, không sợ có người nhân cháy nhà mà đi hôi của hả?”

Sắc mặt Cố Nghiên Thu có chút biến đổi.

Đi được vài bước Trình Quy Diên quay đầu lại nhìn cô: “Nhớ đó, tạm cất tủ lòng tự trọng của bản thân một lúc, đỡ người trước, có muốn tính sổ cũng nên đợi lúc ở cạnh nhau, đối mặt mà tính, nhất định không được tính toán qua điện thoại biết không?”.

Cố Nghiên Thu lúc này mới ngoan ngoãn gật đầu.

Trình Quy Diên suy nghĩ một chút, vẫn không thể yên tâm, lại vòng về, duỗi tay về phía Cố Nghiên Thu nói: “Đưa điện thoại cho mình.”

Cố Nghiên Thu cảnh giác hỏi: “Làm gì?”

Trình Quy Diên: “Cứ đưa đây đi, hỏi nhiều như vậy làm gì, còn muốn có bạn gái không?”

Cố Nghiên Thu mím môi, không trả lời.

Trình Quy Diên lấy điện thoại từ trong tay cô, “Qua đây, để mặt lại gần một chút.”

Cố Nghiên Thu có chút không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa mặt đến trước màn hình, rõ ràng trong lòng vẫn còn rất muốn làm lành với người yêu.

Trình Quy Diên trong lòng cười trộm.

Nếu không phải Cố Nghiên Thu không cùng từ trường với mình, lại là bạn tốt nhiều năm, thật sự rất muốn xuống tay với người này, thậm chí so với bạn gái khác còn có thể duy trì lâu hơn vài tháng.

Sau khi mở khoá điện thoại, Trình Quy Diên mở WeChat, kiểm tên Lâm Duyệt Vi, tìm mãi không thấy, đành phải mở danh sách chat gần đây nhất, công việc của Cố Nghiên Thu rất nhiều, vừa mới hai ngày, danh sách đã kéo dài đến tận đâu.

Trình Quy Diên có chút đau đầu kiên nhẫn từng tên từng tên một, Cố Nghiên Thu trầm mặc nghiêng đầu sang nhìn, ngón tay lướt trên màn hình vài vòng rồi rút trở về.

Nhìn thấy nickname “Hai Chữ Mộc”, Trình Quy Diên có chút ngơ ngẩn “...”

Oh, rất giản dị nha.

Trình Quy Diên gõ nhanh vài chữ, xong xuôi trả điện thoại về vị trí cũ: “Done, mình về đây, nhớ kĩ cất bớt tính tình của cậu lại, có việc gì cần tranh luận thì trực tiếp với nhau, đừng bàn luận mấy đề tài mẫn cảm lúc đang cách xa .”

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Trình Quy Diên lúc này mới yên tâm mà quay lưng, phất tay tạm biệt.

Sau cả ngày quay phim miệt mài, Lâm Duyệt Vi mệt đến eo chân đều muốn rũ rời, nằm rũ rượi trên ghế, không biết đang suy nghĩ điều gì mà tầm mắt bất định. Vương Viên Viên đưa điện thoại qua hỏi: “Vi Vi, em có mấy tin nhắn nè, có muốn xem không?”

Lâm Duyệt Vi vừa lười vừa mệt, cố mở mắt unlock màn hình, nhìn thấy avatar của Cố Nghiên Thu hiện trên màn hình liền tỉnh táo hẳn, trong lòng không ngăn được xao động hụt đi vài nhịp, lập tức ngồi thẳng dậy, mở tin nhắn.

【 Hệ thống tin tức: Tây Cố vừa xóa một tin nhắn 】

Tác giả có lời muốn nói:

Cố tổng: Nghĩ sao vậy? Muốn mình nhận thua trước, không có khả năng [☺]

Trình Oan Ưc: 【 học máu 】 : bình tĩnh, bình tĩnh, phải thật bình tĩnh!

Yan lão sư: lại ngồi lên đọc truyện với mọi người đây ☺

Chương 101: Cố tổng vậy mà lại là thụ

Tin nhắn Trình Quy Diên gửi cho Lâm Duyệt Vi là: 【 Xin lỗi bà xã, chị sai rồi, buổi tối mấy giờ em xong việc? Chị tắm rửa sạch sẽ chờ em nha 】

Phía sau còn thêm một emoji đáng yêu, dù sao cũng không phải emoji “mỉm cười” như thói quen của Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm tin nhắn chừng nửa phút, hỏa khí trong lòng không có dấu hiệu giảm xuống chút nào.

Bằng vào cái gì mà muốn cô chủ động chịu thua? Do Lâm Duyệt Vi cúp điện thoại của cô trước, cô không trách tội nàng, không buộc nàng nhắn tin tới xin lỗi thì thôi, còn muốn cô chịu thua trước, không đời nào.

Cố Nghiên Thu cắn chặt răng, ngón tay giữ đề lên tin nhắn, lựa chọn “Rút về”.

Nhìn hàng chữ do hệ thống nhắc nhở, trong lòng cô còn đang suy nghĩ: *Nếu Lâm Duyệt Vi thật sự biết sai rồi, vậy thì khi nhìn thấy cô rút tin nhắn này về sẽ chủ động liên hệ với cô, nếu không, chứng minh đối phương vẫn chưa biết hối cải, vậy thì thật tốt, đừng hòng cô nhận lỗi với một người không biết hối cải như nàng.*

Trình Quy Diên đã về nhà nhưng nếu biết cô làm vậy, nhất định sẽ hối hận sao mình không ở lâu thêm hai phút, chờ đến khi tin nhắn nọ biến thành trạng thái không thể rút về.

Nhưng sự thật đã như thế, tạo hóa đã như vậy, chỉ đành chờ xem nhị vị hóa giải thế nào. Mỗi tình đầu luôn không thể tránh khỏi mâu thuẫn tranh chấp mà.

***

Lại nói đến Lâm Duyệt Vi, sau khi cãi một trận với Cố Nghiên Thu nàng cũng hối hận không kịp, đặc biệt khi xúc động cúp ngang điện thoại, thiếu chút nữa lập tức gọi lại, nhưng cuối cùng vẫn thiếu chút nữa.

Nàng nhìn chăm chăm vào di động: không thể nói chỉ có mình nàng sai, tại Cố Nghiên Thu gây với nàng trước, không biết gần đây nàng bị áp lực công việc sao? Vì sao còn muốn gây ra chuyện này? Vì sao luôn không tin nàng? ngẫu nhiên uống dấm là tình thú, nhưng ăn bậy dấm chua thì chính là rắc rối, Lâm Duyệt Vi cảm thấy nàng không thích một bình dấm chua không phân xanh đỏ đen trắng; từ nhỏ tới lớn chưa ai dám dùng giọng to như vậy quát nàng, dữ với nàng — đúng vậy, Lâm Duyệt Vi giải độc nhưng câu nói khi Cố Nghiên Thu mất đi không chế thành hung dữ, huống chi Cố Nghiên Thu còn dữ với nàng trước; còn nói cái gì mà “Chị đã vì bạn chị tới quấy rầy em mà nói xin lỗi, bây giờ tới phiên em”, đây là trọng điểm sao? Cố Nghiên Thu bằng vào cái gì mà đòi xin lỗi thay Trình Quy Diên, nàng với Trình Quy Diên chỉ là bình thủy tương phù, chẳng lẽ nàng lại vì một người xa lạ vô cớ gây rối? Cố Nghiên Thu rõ ràng có ý này!

Nếu Cố Nghiên Thu thật sự quý trọng nàng, để ý tới nàng, thì sao không thể chịu thua trước chứ? Chỉ cần cô dịu dàng với nàng, nàng bảo đảm sẽ ngoan ngoãn nhận sai, sẽ bỏ qua chuyện cũ. Hơn nữa, nàng cúp điện thoại mà Cố Nghiên Thu không biết gọi lại sao? Không biết nàng chỉ nổi nóng không khống chế được thôi sao? Gọi điện thoại lại thì cô sẽ chết à?

Ý nghĩ của cả hai như trăm sông đổ về một biển, chiến tranh lạnh cả đêm, đừng nói điện thoại, một chữ cũng không thêm nói với đối phương.

Đều chờ đối phương chịu thua trước.

Lâm Duyệt Vi không mất ngủ, nhưng cả đêm cứ mơ những giấc mơ lung tung rối loạn, trong đó có một giấc mộng Cố Nghiên Thu quát nàng, giọng

càng ngày càng lớn, Lâm Duyệt Vi tự cho mình một cái tát đánh thức chính mình, ngồi dựa vào giường, bộ não như muốn nổ tung.

Nàng mát xa huyết Thái Dương, chờ cảm giác bình ổn lại, mới rời giường rửa mặt thay quần áo.

Nàng không muốn nhớ tới Cố Nghiên Thu, nhưng vẫn nhớ tới khi đang xem kịch bản, đóng phim thì không tập trung, nhin không được muốn suy nghĩ về những chuyện khác. Đúng lúc này Khuất Tuyết Tùng lại tới tìm nàng, Lâm Duyệt Vi thiếu chút nữa đã không nhin được kể hết với đối phương, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhin xuống được, trong lúc hai người thảo luận về vai diễn phối hợp với nhau hôm nay, Lâm Duyệt Vi tạm thời quên mất mọi phiền não.

Tận đến khi nàng nhận được thông báo.

【 hệ thống thông báo: Tây Cỗ rút về một tin nhắn 】

Lâm Duyệt Vi cười lạnh trong lòng, nói: *Chị hay lắm.*

Nàng không biết Cố Nghiên Thu nhắn gì, nhưng nhắn gì cũng không quan trọng, quan trọng ở thái độ, xin lỗi thì xin lỗi, muốn cãi nhau thì cứ tiếp tục cãi, gửi tin nhắn rồi rút về là có ý gì? Khinh thường nàng à? Hay là muốn tỏ ra nàng chẳng đáng?

Lâm Duyệt Vi tùy tiện nhập một chuỗi ký tự vào khung, rồi cũng rút về.

Chẳng phải chỉ là rút về thôi sao? Ai mà không làm được.

Cố Nghiên Thu vừa tan tầm, đang trên đường ra ngoài xã giao. Cả ngày hôm nay cô đã click mở khung đối thoại với Lâm Duyệt Vi vô số lần, sợ chẳng may bỏ lỡ tin nhắn của nàng. Cô luôn nghĩ: Lâm Duyệt Vi là một

người cao ngạo như vậy, vạn nhất nàng nhận tin cô lại không trả lời ngay, đại khái sẽ khiến nàng hiểu lầm cô không chịu tha thứ cho nàng, nên cô luôn phải click mở xem một chút cho chắc.

Lâm Chí nhìn cô qua kính chiếu hậu, nói: “Tiểu Cố tổng.”

Cố Nghiên Thu thất thần mà trả lời: “Sao?”

Lâm Chí: “Hôm nay tâm tình chị không tốt ạ?”

Không có tin nhắn, Cố Nghiên Thu úp màn hình điện thoại lên đầu gối, lạnh như băng mà nói: “Không, cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

Lâm Chí: “.....”

Dựa theo hiểu biết của anh về Cố Nghiên Thu, loại phản ứng này chỉ có thể là.....

Lâm Chí: “Có phải chị cãi nhau với đối tượng không?”

Cố Nghiên Thu lập tức cảm thấy kỳ quái, *chẳng lẽ cô mộng du viết mấy chữ “Cùng Lâm Duyệt Vi cãi nhau” lên mặt sao?* Bây giờ ngay cả Lâm Chí cũng nhìn ra. Cố Nghiên Thu tiếp tục lạnh như băng mà nói: “Không phải.”

Lâm Chí nhỏ nhẹ “Àh” một tiếng, nói: “Nếu cãi nhau, cũng không cần phải căng như vậy, tổn thương cảm tình.”

Cố Nghiên Thu bực bội nghĩ: Sao ai cũng nói cô không phải, bản thân cô muốn làm căng sao? Ai cúp điện thoại của cô trước chứ? Là Lâm Duyệt Vi vô cớ gây rối không thể nói lý.

Đèn đỏ, Lâm Chí dừng lại trước giao lộ, quan sát thần sắc của cô qua kính

chiếu hậu, nói: “Cố tổng, chị là..... Công hả?”

Cố Nghiên Thu: “???”

Hỏi vậy là sao?

Lâm Chí nhờ bạn gái, không, bây giờ phải nói là được vị hôn thê ban tặng, chẳng những ship CP Lâm-Thiệu, còn đọc truyện fanfic, đối với những danh từ trong giới cũng có hiểu biết kha khá, giống như Cố Nghiên Thu, theo cá nhân anh sẽ nghĩ là băng sơn bá tổng, thường thường đều là nhân vật công.

Cố Nghiên Thu nhú mày: “Cậu có ý gì?” Cô có cần thảo luận về đề tài này với Lâm Chí bây giờ không.

Lâm Chí nói: “Trong quan hệ của hai người chiếm cứ vị trí chủ động, hoặc nên nói..... Khụ, khi cái kia thì ở trên.”

Cố Nghiên Thu nói: “Àh.”

Cô nghĩ: Nếu cô chiếm cứ vị trí chủ động trong mối quan hệ này Lâm Duyệt Vi còn có thể cúp điện thoại của cô sao? Hơn nữa, hai người còn chưa làm cái kia cái kia.

Vì thế Cố Nghiên Thu trả lời: “Không, tôi không phải.”

Lâm Chí: “!!!”

Trời ơi, tổn thọ, trăm triệu lần không ngờ tiểu Cố tổng vậy mà là thụ.

Anh biểu hiện độ khấp sợ đến quá mức rõ ràng, nên Cố Nghiên Thu không thể không truy vấn: “Cậu làm sao vậy?”

Lâm Chí lắc đầu nói: “Không có gì.”

Đèn trước mắt đổi màu, Lâm Chí đạp ga cho xe chạy tiếp.

Lâm Chí nhớ những kinh nghiệm khi gây với vị hôn thê, nhin không được nhắc tới: “Trong mỗi quan hệ yêu đương luôn có một người phải chịu thỏa hiệp trước, chị xem đàn ông con trai bọn em, ngày thường đều sủng bạn gái tương đối nhiều, khi cãi nhau có thể nhường thì sẽ nhường. Giống chị.....”

Cố Nghiên Thu chặn lời anh: “Tôi không cãi nhau với bạn gái.”

Lâm Chí: “.....”

Anh thật sự cạn lời.

Cố Nghiên Thu cúi đầu mở di động, tay cô đã ấn vào khung trả lời, bỗng thấy tên Lâm Duyệt Vi nổi lên bong bóng ba chấm trong khung thoại, rồi một tin nhắn ập tới.

【 Hai chữ Mộc: Ha ha ha ha ha ha ha a 】

Không đợi cô hiểu ra đã thấy hoa mắt.

【 hệ thống thông báo: Hai chữ Mộc rút về một tin nhắn 】

Cố Nghiên Thu dùng một quyền đâm lên lưng ghế dựa.

Được, giỏi lắm, chơi cô đúng không?

Chết cũng không biết hồi cải.

Lâm Duyệt Vi rút tin nhắn về, nhưng trong lòng lại không thoải mái như dự liệu, ngược lại càng bức bối hơn. Nàng hô một tiếng với Vương Viên Viên: “Nước.” Vương Viên Viên lấy nước tới, nàng nuốt nước mắt vào trong ném điện thoại vào lòng Vương Viên Viên.

Wang Yuan Yuan hoảng mang: “Ai vậy?”

Đang yên đang lành, sao vừa xem di động lại đột nhiên phát hỏa lớn như vậy?

Đúng lúc này, chỉ đạo biểu diễn Trì lão sư cũng bước tới, vừa nhìn thấy một màn này, ngạc nhiên nói: “Xảy ra chuyện gì à?”

Lâm Duyệt Vi đứng lên, cung cung kính kính mà khom lưng: “Trì lão sư.”

Trì lão sư: “Tâm tình không tốt?”

Lâm Duyệt Vi cười: “Không có việc gì, có hơi áp lực.”

Trì lão sư nói: “Chịu đựng thêm mấy ngày nữa là xong rồi, đạo diễn Dương mời ăn cơm, có đi hay không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Đi, đợi em đi thay quần áo.”

Dương Khiếu mời tất cả vai chính vai phụ trong đoàn phim dùng cơm chiều, không khí cả đoàn phim rất tốt, cảm tình của mọi người với nhau cũng không tệ, bữa cơm chiều hôm ấy vô cùng náo nhiệt, Lâm Duyệt Vi thân với Khuất Tuyết Tùng, nhân vật trong phim cũng thân, đương nhiên được xếp ngồi cạnh nhau.

Khuất Tuyết Tùng đánh giá nét mặt nàng một vòng, nói: “Hai ngày nay em không ổn lắm.”

Lâm Duyệt Vi rót rượu cho nàng: “Có chút việc tư phiền lòng.”

Khuất Tuyết Tùng cong cong mắt: “Muốn nói với tôi không?”

Lâm Duyệt Vi nhấp môi nói thẳng: “Xin lỗi, không tiện lắm.”

Khuất Tuyết Tùng lộ ra biểu tình bị thương, nhưng rõ ràng có thể khiến người nhìn ra thật giả, che ngực nói: “Thương tâm nặng nề.”

Lâm Duyệt Vi bị nàng chọc đến vui vẻ: “Thương tâm gì chứ?”

Khuất Tuyết Tùng nói: “Thương tâm vì em không có phúc khí, không thể tiếp nhận sự khai sáng của tôi.”

Lâm Duyệt Vi nhỏ giọng: “Ha ha ha.”

Bởi vì lời đồn đãi, hai người trong bữa tiệc khiến không ít người chú ý, Khuất Tuyết Tùng chọc Lâm Duyệt Vi xong thì nhìn về phía đạo diễn, giám chế, chỉ đạo biểu diễn giơ ly lên, “Đạo diễn Dương, Trì lão sư, Phương lão sư, tôi kính mọi người một ly.”

Mấy người được kính rượu sôi nổi nâng cốc.

Cả bàn ăn không khí hòa hợp.

Lâm Duyệt Vi kính qua một vòng người, tinh thần còn thanh tỉnh, nàng đang muốn kính đợt thứ hai lại bị tay Khuất Tuyết Tùng đè lên cổ tay, lắc đầu, hạ giọng trách: “Nơi này không phải chỗ cho em mua say tìm vui, đừng uống nữa.”

Lâm Duyệt Vi bị ánh mắt của nàng trấn định, chột dạ mà biện giải: “Em

không mua say.”

Khuất Tuyết Tùng tươi cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo: “Vậy thì được.”

Nàng lấy ấm trà bên cạnh sang, rót vào cốc sạch, nói: “Uống trà đi.”

“.....” Lâm Duyệt Vi quả nhiên không được uống tiếp.

Nàng cũng hơi sợ Khuất Tuyết Tùng.

Khuất Tuyết Tùng có tửu lượng tốt đến kinh người, ăn xong một bữa cơm mà một chút vẻ say rượu cũng không thấy, cuối cùng còn phụ trách tàn cuộc, phân chia những người uống đến say chuyển choáng, theo một đám người khác an toàn mà về khách sạn, không chút dung tình.

Lâm Duyệt Vi càng quan sát nàng lâu hơn, càng thấy nàng có mị lực hơn người, dần nảy sinh lòng oán hận với những người không hiểu chuyện thông qua lời đồn đãi ác ý hãm hại nàng.

“Nhìn tôi như vậy làm gì?” Khuất Tuyết Tùng quay đầu nhìn thấy ánh mắt của Lâm Duyệt Vi, cười nói, “Tôi sẽ cho rằng em thích tôi đấy, yêu cầu của tôi cao lắm.”

Lâm Duyệt Vi: “Hả?”

Khuất Tuyết Tùng vỗ vỗ đầu nàng, nói: “Đi thôi.”

Quan hệ của hai người đã không còn như xưa, Lâm Duyệt Vi không cần luôn trốn tránh nàng, cả hai đều ở trên cùng một tầng khách sạn, tới trên cùng một chiếc xe, thì đương nhiên cũng về cùng nhau, Vương Viên Viên lúc nào cũng theo sát trên xe, cô trước sau vẫn không yên tâm về Khuất Tuyết Tùng, đặc biệt là dưới tình huống sau khi uống rượu xong, vạn nhất

Khuất Tuyết Tùng sắc tính quá độ, rượu vào loạn tính, hết thấy đều sẽ muộn màng.

Khuất Tuyết Tùng đưa Lâm Duyệt Vi về phòng, sau khi tới cửa bèn chuẩn bị về phòng mình, Lâm Duyệt Vi lại đột nhiên gọi nàng: “Khuất lão sư.”

Khuất Tuyết Tùng chọn một chút đôi mào đẹp: “Huh?”

Lâm Duyệt Vi: “Vào ngồi một chút không?”

Khuất Tuyết Tùng nháy mắt tà ác: “Wow, không sợ tôi làm gì em à?”

Lâm Duyệt Vi mỉm cười: “Đừng đùa mà Khuất lão sư, em có việc muốn hỏi chị.”

Khuất Tuyết Tùng mất hứng, nói: “Được thôi.”

Khuất Tuyết Tùng vào trong, Lâm Duyệt Vi dọn một chiếc ghế cho nàng ngồi, mình thì ngồi ở trên giường, lấy di động từ trong túi ra xem đồng hồ, khóa máy, úp mặt màn hình lên giường.

“Khuất lão sư, mong chị không trách em đường đột.” Lâm Duyệt Vi nói trước.

“Không trách, nói đi, ở lâu mọi người lại nghĩ chúng ta làm chuyện khác.”

“Khuất lão sư.....” Lâm Duyệt Vi cong từng đốt ngón tay thành quyền, ngực theo hơi thở gấp gáp mà phập phồng, lấy hết can đảm, ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, “Chị có thích em không?”

“.....” vẻ mặt Khuất Tuyết Tùng nhất thời trở nên khá phức tạp.

Lâm Duyệt Vi thành khẩn mà nói: “Em..... Em không phải tự luyện, cũng không phải ý khác, em chỉ muốn biết một đáp án, chị chỉ cần trả lời em có hay không thôi.”

Khuất Tuyết Tùng mới đầu còn tươi cười, bỗng thấy đáng vẻ Lâm Duyệt Vi vô cùng nghiêm túc, đành mở miệng hỏi: “Vấn đề này đối với em rất quan trọng à?”

“Phải.”

“Được rồi, vậy không giống với em nữa.” Khuất Tuyết Tùng dùng sự nghiêm túc y hệt đáp trả nàng, “Thích, nhưng không phải thích như trong tưởng tượng của em.”

“Thích như em tưởng tượng?” Lâm Duyệt Vi truy hỏi tới cùng.

“Không phải tình yêu, là tình chị em, tình bạn bè.” Khuất Tuyết Tùng giơ tay xoa xoa đầu nàng, ánh mắt mang theo một chút hiền hòa, nói, “Vừa lòng chưa?”

Lâm Duyệt Vi bái nàng một bái: “Em cảm ơn.”

Khuất Tuyết Tùng thấy thái độ nàng quá mức rõ ràng, nhin không được hỏi nàng: “Có phải trong lòng em đã nghĩ tới chuyện này lâu rồi không? Sao chị lại không biết em tự luyện tới vậy?”

“Không phải.” Lâm Duyệt Vi thè lưỡi, nói, “Hôm nay đột nhiên nghĩ tới, hỏi cho rõ ràng.”

Khuất Tuyết Tùng cười: “Nhóc con.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Khuất lão sư, thời gian không còn sớm, chị mau về ngủ

đi.”

Khuất Tuyết Tùng chần kinh: “Xong việc bèn đuổi chị đi?”

Lâm Duyệt Vi giờ phút này không còn kiên dè, trả cho Khuất Tuyết Tùng những lời ban nãy, cười nói: “Chị nói mọi người sẽ hiểu lầm mà, hơn nữa thật sự không còn sớm, ngủ đi, ngủ ngon.”

Nàng vừa xô vừa đẩy “Đuổi” Khuất Tuyết Tùng ra ngoài, ba chân bốn cẳng chạy về giường, khẩn trương mà mở khóa giao diện di động, bên trong rõ ràng đang mở app ghi âm. Lâm Duyệt Vi ấn dừng, click mở file ghi âm, rõ ràng từng câu từng chữ: *Không phải tình yêu, là tình chị em, tình bạn bè.*

Thành công!

Đem chứng cứ này cho Cố Nghiên Thu, không tin cô còn dám nghĩ đông nghĩ tây.

Lâm Duyệt Vi click mở khung thoại của Cố Nghiên Thu, trên màn hình vẫn hiển thị tin nhắn hệ thống khi nàng rút tin nhắn về mấy giờ trước.

Hai chữ Mộc: Em có chứng cứ

Xóa.

Hai chữ Mộc: Vì sao không nhắn tin cho em

Xóa.

Hai chữ Mộc: Em có một đoạn ghi âm, chị nghe xem có phải chị vô cớ gây rối không

Xóa.

Hai chữ Mộc: Cãi nhau không thú vị, chúng ta hòa đi

Lâm Duyệt Vi lại xóa khung thoại không còn một chữ, nghe đoạn ghi âm thêm lần nữa, sao chép vào máy tính và USB, sợ sẽ đánh mất chứng cứ không dễ gì có được.

Cố Nghiên Thu thật đáng ghét, nói không để ý tới người ta thì thật sự không để ý tới người ta.

Ngủ trước, Lâm Duyệt Vi nghĩ.

***

Sau khi Trình Quy Diên đưa ra chủ ý thay Cố Nghiên Thu, buổi tối còn đặc biệt gọi điện thoại tới xem tiến triển.

“Hòa chưa?”

“Chưa.” Cố Nghiên Thu tâm phiền ý loạn, nằm sõng soài trên giường, buổi tối cô cùng người của cục cảnh sát uống rượu, uống đến đau cả đầu, càng không muốn nghĩ đến chuyện khiến cô đau đầu hơn, “Mình ngủ trước, ngủ ngon.”

Trình Quy Diên: “Này?”

Không thể nào, cô tung hoành tình trường nhiều năm như thế, chưa từng thất thủ bao giờ, nhất định đã xảy ra vấn đề.

Trình Quy Diên thật sự nhọc lòng vì cô bạn thân hai mươi lăm, à không, bây giờ đã là hai mươi sáu tuổi đầu rồi mới có mảnh tình vắt vai, hôm sau

trực tiếp tới công ty tìm Cố Nghiên Thu, nghe cô nói đã rút tin nhắn về thì quả thật không còn lời nào để nói.

Trình Quy Diên ôm ngực: “Mình...mình sớm hay muộn cũng bị cậu làm cho tức chết.”

Cố Nghiên Thu nói: “Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh, có cần không.”

Trình Quy Diên nói: “Không cần.”

Cố Nghiên Thu “Ờ” một tiếng, rồi tiếp tục xem văn kiện.

Trình Quy Diên đầu óc như gió lốc, nghĩ chủ ý mới giúp cô, vừa tính nói, Cố Nghiên Thu đã nói: “Được rồi, ngày một đóng máy, mình lười đánh chữ.”

“Lười?” Trình Quy Diên không lưu tình chút nào vạch trần, “Rõ là không bỏ được mặt mũi đi?”

Cố Nghiên Thu buông tay, tiêu sái nói: “Cậu muốn nói sao thì tùy.”

Trình Quy Diên cong môi suy tư: “Cố tổng, trước giờ không phát hiện cô giả vờ hay tới vậy đấy? Mặt mày tiêu sái, kỳ thật trong lòng đang rỏ máu đi.”

Mặt Cố Nghiên Thu hồng rồi lại trắng.

Trình Quy Diên đúng lúc mà thu liễm: “Bình tĩnh hai ngày cũng tốt, thấy hai người đối chọi gay gắt như vậy, có muốn hòa cũng khó, nhưng nàng đóng máy cậu nhất định phải đến sân bay đón đó, cơ hội này mà còn bỏ lỡ, thì cậu cứ chuẩn bị tiếp tục chiến tranh lạnh đi.”

Cố Nghiên Thu âm trầm, nói: “Biết rồi.”

Trình Quy Diên: “Đưa di động cho mình.”

Cố Nghiên Thu: “Không cho.” Khăng định lại nhắn tin cho Lâm Duyệt Vi, cô quyết không chịu thua. *[Esley: trời ơi~ moe xiu >,<]*

Trình Quy Diên thở dài: “Cậu... mình không nhắn nữa, cài nhắc nhở thôi, miễn cho cậu bận quá lại quên, có rất nhiều việc đều là chuyện nhỏ, nhưng những việc nhỏ tích lũy thì sẽ thành chuyện lớn, phải đi đón, có nghe thấy không?”

Cố Nghiên Thu không tình nguyện nói: “Biết rồi.”

Cô tự biết phân nặng nhẹ, người thì nhất định phải đi đón.

Trình Quy Diên cài xong nhắc nhở, không quay lại giao diện chính, trực tiếp đưa cho cô, Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua: Quan trọng trong quan trọng — đi đón bạn gái ở sân bay, mau nhắn tin hỏi chuyến bay.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Trình Quy Diên: “Máy giờ tan tầm?”

Cố Nghiên Thu: “12 giờ.”

Trình Quy Diên ngồi xuống sofa, lấy di động ra lên mạng: “Mình ở đây chờ một lát, giữa trưa cùng nhau ăn cơm trưa đi.”

Cố Nghiên Thu: “Ừm.”

***

Đoàn phim vừa đóng máy sáng sớm hôm nay, Lâm Duyệt Vi lấy di động ra, theo thường lệ click mở WeChat, không ngờ lại phát hiện tin nhắn của Cố Nghiên Thu.

【 Tây Cố: Chờng nào về báo chuyến bay cho chị 】

Khỏe môi Lâm Duyệt Vi nhìn không được cong lên, lạnh nhạt trả lời: 【x hăng xxxx】

Sau đó cả hai không tiếp tục nhắn tin.

Tối thứ tư có tiệc đóng máy, tất cả nhân viên đoàn phim đều tham gia.

Lâm Duyệt Vi đăng trên Weibo.

Lâm Duyệt Vi v:

【# đô thị sương mù # đóng máy, cảm ơn mọi người, official weibo phim truyền hình đô thị sương mù ..... Khuất Tuyết Tùng, Tần Lê.....[hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh].....[hình ảnh][hình ảnh]】

Cố Nghiên Thu dùng nick ảo click mở ảnh chụp, từng tấm từng tấm một, trong tấm cuối cùng phát hiện Lâm Duyệt Vi cùng Khuất Tuyết Tùng kể vai sát cánh nhìn vào màn ảnh kéo tay chụp ảnh chung, vô cùng thân mật, tức giận đến không thả tim và bình luận bài đăng này.

Sáng hôm thứ năm, trời còn chưa sáng, Lâm Duyệt Vi đã dẫn theo trợ lý Vương Viên Viên xuất phát từ khách sạn lao tới sân bay, bay chuyến bay sớm nhất cùng ngày. Lâm Duyệt Vi còn say rượu, chóng mặt như đầu, ở trên máy bay ngủ thẳng một đường, lúc xuống máy bay bước chân còn xiêu vẹo, Vương Viên Viên ở bên cạnh đỡ nàng .

Cố Nghiên Thu gọi tin nhắn thứ hai:

【 Tây Cố: Tới chưa? 】

【 Hai chữ Mộc: Tới rồi 】

【 Tây Cố: chị ở cổng X, mặc quần màu đen, áo khoác màu đen, giày boot
】

Lâm Duyệt Vi xách hành lý, rời khỏi cửa khẩu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng dáng Cố Nghiên Thu. *Khí chất và vẻ ngoài của cô đều quá xuất chúng, không phải do nàng cố tình tìm cô trong biển người.*

Có phải Cố Nghiên Thu đã gây đi hay không.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên nghĩ.

Vương Viên Viên thấp giọng nói: “Vi Vi, chị về trước nha.”

Cô không ngốc tới mức không nhìn ra không khí quỷ dị xung quanh hai người.

Cố Nghiên Thu không nói tiếng nào tiến lên nhận hành lý trong tay Lâm Duyệt Vi, trầm mặc đi về phía trước, Lâm Duyệt Vi cũng trầm mặc lèo đèo theo sau.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Duyệt Vi: Em sợ chị giận, cố ý chen hình Khuất Tuyết Tùng ở cuối cùng, vậy mà chị cũng không hiểu em!

Cố Nghiên Thu: Biết rõ chị ghét cay ghét đắng nàng, còn để hình Khuất Tuyết Tùng ở cuối cùng!

Khuất Tuyết Tùng: Liên quan gì tới tui vậy các mợ, mấy người cãi nhau mắc gì kêu tui quài dị.

Trình bị oan: Hồng ấy hai mình sống nương tựa vào nhau đi, CP Oan Khuất quá hợp luôn ý~

Esley: Cười chết với couple Oan Khuất =)) Hai người này cãi nhau mà sao tui mắc cười quá trời quá đất

Chương 102: Chỉ cần ta ở bên nhau

Trước khi gặp mặt, Lâm Duyệt Vi luôn nghĩ, nếu không hay nàng cứ nhận thua đi, dù sao cũng chỉ là một câu nói, không cần phải căng thẳng thế này. Trước đây nàng không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng cho dù không ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy, khi hai người yêu nhau kiêng kị nhất chính là cứ giấu mãi những lời muốn nói trong lòng, hay chiến tranh lạnh, tất cả đạo lý nàng đều hiểu rõ, nhưng giây phút khi nhìn thấy Cố Nghiên Thu ấy, nàng bỗng quên mất mọi đạo lý, một lòng một dạ chờ Cố Nghiên Thu mở miệng trước.

Nàng ra ngoài đóng phim lâu như thế, vừa đen vừa gầy đi, chẳng lẽ cô không nhìn ra sao?

Trùng hợp thay, Cố Nghiên Thu cũng nghĩ vậy.

Hai người không ai chịu nhường ai, bỏ qua mặt mũi chủ động mở miệng trước, vì thế cứ giằng co suốt cả đoạn đường tới bãi đỗ xe.

Khi sắp tới chỗ xe đậu, Lâm Duyệt Vi đi mau hơn hai bước, nàng cũng không biết vì sao lại muốn mau hơn hai bước, nàng chỉ biết trong lòng nàng đang ghen rất nhiều thứ, không thèm cho Cố Nghiên Thu cơ hội giúp nàng mở cửa ghế phụ, trực tiếp tự mình ngồi vào băng ghế sau.

Môi Cố Nghiên Thu cứng nhắc như một đường thẳng sắc bén.

Cô cất hành lý của Lâm Duyệt Vi vào cốp sau, không nói một lời mà ngồi vào ghế lái, di động trong túi vang lên một tiếng, cô lấy ra xem.

【 Hai chữ Mộc: Về nhà em 】

【 Tây Cỗ: ok 】

Lâm Duyệt Vi nghĩ: *Cả một đoạn đường dài như vậy, mà chị cũng không thèm nói với em lời nào? Có phải nghĩ em không biết giận không.*

Cố Nghiên Thu nghĩ: *Xem trọng mặt mũi, em rốt cuộc có biết mình sai ở đâu không?*

Hai người dùng di động giao lưu ngắn ngủi, Cố Nghiên Thu mở hướng dẫn chỉ đường, hệ thống nhắc nhở: “Chuẩn bị xuất phát.....” Giọng nói quen thuộc của chị Chí Linh lại vang lên bên tai, không biết có phải do phiền lòng hay không, mà ghét người ghét cả đường đi lối về, ngay cả Lâm Chí Linh cũng không thể khiến tâm tình hai người trở tốt.

Cố Nghiên Thu khởi động xe, Lâm Duyệt Vi gọi điện thoại cho Nhiệm Thanh Thanh ở băng ghế sau.

“Mẹ.” Lâm Duyệt Vi đối với Nhiễm Thanh Thanh vẫn thân mật trước sau như một, “Con đang trên đường về nhà.”

Nhiễm Thanh Thanh ngạo kiều nói: “Tôi kêu cô về à? Đứa con gái bất hiếu như cô, nói đi là đi một mạch vài tháng, bây giờ cũng biết về nhà rồi cơ đấy.”

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng nói: “Con biết sai rồi mà, trong nhà có chuẩn bị gì ăn ngon không?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Không có.”

Lâm Duyệt Vi cười nói: “Mẹ biết không lừa được còn muốn gạt con, con ngửi được mùi đó nha.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Nhãm nhí, tôi nói không có tức là không có, đừng có về, tôi ra ngoài ăn cơm, không có ai ở nhà đâu.”

Lâm Duyệt Vi nhìn thấu hết tẩy : “Ha ha ha ha.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Nể mặt một chút được không vậy cô hai?”

Lâm Duyệt Vi: “Được được được mà, con về nhà trước chờ mẹ ha.”

Dù sao cũng đã bại lộ, Nhiễm Thanh Thanh nói: “Được rồi, có mua cua lớn cho con, không phải con thích ăn cua hoàng đế à, tối hôm qua mẹ ăn thử mấy ký rồi, đều là cua hoàng đế ngon.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Ba lột cho mẹ sao?”

Lâm Duyệt Vi vánh tai lên nghe đáp án.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Đúng vậy, bằng không mẹ phải tự mình lột sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Tốt quá.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Tốt cái gì mà tốt, âm dương quái khí, con đóng phim đóng tới ngu người rồi à.”

Lâm Duyệt Vi: “.....” Đúng lý hợp tình, nàng thật hoài nghi phát hiện lần trước của mình vô cùng sai lầm.

Nhiễm Thanh Thanh không ngừng được miệng xoay chuyển đề tài: “Lão bà con đâu? Có tới với con không?”

Lâm Duyệt Vi khẽ ngẩng đầu nhìn, Cố Nghiên Thu cũng như có linh cảm, chạm phải ánh mắt của Lâm Duyệt Vi qua kính chiếu hậu, hai giây sau, Lâm Duyệt Vi dời ánh mắt đi trước, nhẹ nhàng mà nói: “Ừm.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Tới thì chính là tới, không tới chính là không tới, ừm cái gì mà ừm, vô lễ, con then thùng à?”

Lâm Duyệt Vi cúi đầu, dè giọng cực thấp, nói: “Không phải.” Nàng sợ Cố Nghiên Thu phát hiện hai người đang nói về cô, nhưng lại vừa muốn cho cô biết. *Trên đời không ai là con giun trong bụng ai cả, nếu cái gì cũng không nói, thì người ấy mãi mãi sẽ không biết.*

Tận đến khi Lâm Duyệt Vi cúp điện thoại, Cố Nghiên Thu vẫn không phát hiện nàng có điểm khác thường, hoặc dù có phát hiện thì cô cũng không lên tiếng.

Trên đường đợi mấy lần đèn đỏ, hai mắt Cố Nghiên Thu luôn nhìn về phía

trước, không tiếp tục nhìn Lâm Duyệt Vi qua kính chiếu hậu.

Xe tiến vào nhà họ Lâm rồi dừng lại.

Cố Nghiên Thu tới nơi này vô số lần nên đã tạo thành thói quen, đi ra sau lấy vali hành lý, ngựa quen đường cũ mà bước vào nhà, Lâm Duyệt Vi đi theo cô với khoảng cách ba bước chân. Nhiễm Thanh Thanh ở trong phòng bếp không nghe được tiếng ô tô, chờ hai người vào cửa mới phát hiện, lau nước trên tay lên tạp dề bước tới đón, hướng về phía Cố Nghiên Thu đang bước tới.

“Hành lý đặt ở phòng khách là được rồi, tối nay hăn dọn.”

“Có mệt không con?”

“Uống nước nha con?”

Cố Nghiên Thu ôn hòa mà cười: “Dì cứ để con tự làm.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Được được được, con cứ tự nhiên, muốn gì thì nói với mẹ.”

Lâm Duyệt Vi ở một bên bị ghê lạnh từ nãy đến giờ cay cả mắt mũi, nói: “Mẹ, mẹ mặc kệ con luôn à?” *Cố Nghiên Thu không để ý tới nàng, bây giờ ngay cả mẹ ruột cũng coi nàng như con ghê, nàng sống trong cái nhà này còn có ý nghĩa gì nữa chứ.*

“Đâu có, sao lại mặc kệ chứ?” Nhiễm Thanh Thanh nói, “Tự đi rót nước đi, chờ ăn cơm.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Dư quang năng nhìn thấy khoe môi Cố Nghiên Thu hơi hơi cong lên.

Lâm Duyệt Vi ủy khuất trong lòng mà nghĩ: *Cười cái gì mà cười, tới lúc này rồi mà chị còn vui sướng khi người gặp họa. Rốt cuộc chị đứng về phe ai chứ hả?!*

Ánh mắt Nhiễm Thanh Thanh quét qua khoảng cách giữa hai người, nghi hoặc mà hỏi: “Hai đứa bị làm sao vậy?”

Không phải nói đang ở bên nhau rồi sao? Sao bây giờ lại chẳng khác gì trước kia, không nóng không lạnh.

Lâm Duyệt Vi & Cố Nghiên Thu trầm miệng một lời nói: “Không có gì.”

Nhiễm Thanh Thanh chưa từng được thấy dáng vẻ khi hai người vui vẻ ở bên nhau, nên trong lúc nhất thời cũng không nhìn ra cả hai đang cãi nhau, bà nói: “Hai đứa ngồi chơi đi, mẹ vào nấu cơm, cũng sắp tới giờ dùng bữa rồi, đừng đi đâu xa quá.”

Cố Nghiên Thu không nói chuyện, Lâm Duyệt Vi nói: “Dạ biết.”

Nhiễm Thanh Thanh về phòng bếp, không khí mang tên “Náo nhiệt” do bà khuấy động bỗng dưng biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng như nước.

Hai người Lâm-Cố mỗi người chiếm cứ một chiếc ghế sofa, cúi đầu chơi di động.

Lâm Duyệt Vi mở WeChat, bật khung đối thoại của Cố Nghiên Thu đọc đi đọc lại tin nhắn. Cố Nghiên Thu click mở hình ảnh, bên trong lưu rất nhiều hình của Lâm Duyệt Vi, mỗi một tấm đều là bảo bối trân quý của cô, đều do Lâm Duyệt Vi tự chụp gửi cho cô, đương nhiên là trước khi cãi nhau, ví

dụ như những tấm nàng mặt mày đầy tro bụi nhưng vẫn trông rất soái, hay ảnh nàng tự sướng khi sáng sớm vừa thức dậy mà còn buồn ngủ.....

Ngón tay Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng cong lại, lòng bàn tay hơi chạm lên mặt Lâm Duyệt Vi trong bức ảnh.

Lâm Duyệt Vi đứng lên.

Cố Nghiên Thu nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi nâng di động, gõ gõ gì đó. Màn hình di động Cố Nghiên Thu hiển thị có tin nhắn tới, cô click mở:

【 Hai chữ Mộc: Đi với em 】

Cố Nghiên Thu đi theo nàng ra ngoài, Lâm gia rất rộng lớn, cả hai đi hơn mười mét mới tới phòng tập thể thao gia đình, diện tích phòng tập rất lớn, dụng cụ bên trong đầy đủ mọi thứ. Bao cát, trụ tập quyền, bia tập chân, đồ bảo hộ...

Hai người ngồi trên một khoảnh sân trống, Lâm Duyệt Vi vẫn không nói một lời nào, ấn hai lần vào màn hình di động, có nề nếp mà đưa điện thoại di động qua.

Cố Nghiên Thu thấy trên màn hình hiển thị một đoạn ghi âm, đã bắt đầu phát.

– Khuất lão sư, mong chị không trách em đường đột.

Là giọng của Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu nhướn mày, Lâm Duyệt Vi hất cằm.

– Không trách, nói đi, ở lâu mọi người lại nghĩ chúng ta làm chuyện khác.

Cố Nghiên Thu vốn dĩ đã ghét Khuất Tuyết Tùng tới tận cổ nên vừa nghe giọng nàng, cô đã nhúu mày khó chịu, nghĩ: *Lâm Duyệt Vi cho cô nghe cái này là có ý gì?*

Tuy rằng chán ghét, nhưng vẫn kiên nhẫn cố nghe cho xong.

– *Khuất lão sư, chị có thích em không?*

Mặt Cố Nghiên Thu trầm hẳn xuống.

– *Thích, nhưng không phải thích như trong tưởng tượng của em.*

Tới rồi đó, thần sắc Lâm Duyệt Vi trở nên cao ngạo, nghiêng mắt nhìn Cố Nghiên Thu, xem cô còn có thể nói gì nữa.

Khuất Tuyết Tùng trong đoạn ghi âm nói: *Không phải tình yêu, là tình chị em, tình bạn bè, vừa lòng chưa?*

Sau khi Cố Nghiên Thu nghe xong hết đoạn ghi âm, thì mặt trầm như nước.

Lâm Duyệt Vi mở miệng, phát hiện do lâu không nói chuyện mà giọng lạc hẳn đi, nàng hắng giọng, sắp dùng cả mũi mà nhìn Cố Nghiên Thu, nói: “Chị tin em rồi chứ?” Cả mặt rõ ràng viết năm chữ: **Mau xin lỗi em ngay.**

Nếu hỏi Cố Nghiên Thu nghe xong đoạn ghi âm này có cảm giác gì, thì cảm giác gì cô cũng không có, cô vốn dĩ không tin bất kỳ lời nào do Khuất Tuyết Tùng nói, cô có thành kiến với đối phương từ tận đáy lòng. Cảm giác duy nhất cô có, là Lâm Duyệt Vi cho cô nghe đoạn ghi âm này, có chút đáng yêu, nhưng ngay cả một chút đáng yêu nhỏ nhoi sau cùng ấy cũng bị giọng điệu hách dịch của Lâm Duyệt Vi phá hư.

Lâu như vậy rồi, mà nàng cũng không biết cô vì sao lại giận, Cố Nghiên

Thu cau mày nói: “Chị không phải không tin em.”

“Không phải chị không tin em thì chị bốc hỏa lớn như vậy làm gì?”

“Chị giận bởi vì.....” Cố Nghiên Thu suy nghĩ lại, lửa giận của cô bắt nguồn từ đâu ư? Bắt đầu từ khi Lâm Duyệt Vi cứ đứng về phía Khuất Tuyết Tùng, hay từ khi nàng nói cô khiến nàng rất phiền, có lẽ là cả hai, nhưng bây giờ nói chuyện này thì còn có ý nghĩa gì nữa, Lâm Duyệt Vi vốn dĩ không hiểu.

Nếu là Cố Nghiên Thu của trước kia, cô nhất định sẽ nói thẳng, nhưng bây giờ mối quan hệ giữa hai người đã khác, cô tức đến cứng cả họng, miệng còn nhỏ hơn cả miệng bình hồ lô, một chữ cũng không nói được thành lời.

Lâm Duyệt Vi thấy cô trầm mặc thì tưởng cô đuối lý: “Không còn lời nào để nói chứ gì?”

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn nàng, dáng vẻ rõ ràng không phục.

Lâm Duyệt Vi sớm đã đoán được biểu tình này của cô, đứng dậy đi cầm hai bộ đồ bảo hộ, ném cho Cố Nghiên Thu một bộ: “Chị chắc có luyện rồi mà, hai chúng ta đánh một trận, ai thua thì người đó xin lỗi, xem như bỏ qua chuyện này, ai cũng không được lôi lại chuyện cũ, được không?”

Ban đầu Cố Nghiên Thu còn hơi khiếp sợ, sau khi cân nhắc một chút, thì lạnh lùng mà đồng ý: “Được.”

Nếu cả hai đã nói đến ông nói gà bà nói vịt, ai cũng không chịu cúi đầu trước, thì bây giờ phương pháp này xác thật cũng không tồi.

Bộ bảo hộ có một bao cổ tay và bao đầu gối, cột chắc thì không bị thương, lúc Lâm Duyệt Vi đóng phim từng học một khóa đấu tay đôi, hơn nữa nàng

cũng có căn cơ võ học, tự nhận hẳn sẽ không thua Cố Nghiên Thu, tuy không biết Cố Nghiên Thu đã từng luyện những môn võ gì, nhưng ngày thường khi nàng niết cánh tay cô cũng có cảm giác khá rắn chắc.

Lâm Duyệt Vi mặc xong đồ bảo hộ, bẻ các khớp xương ngón tay kêu vang, nói: “Chị trước hay em trước?”

Cố Nghiên Thu vô cùng có phong độ quân tử quẩn chặt vải bằng hai lớp — cô không quen mang bao tay quyền anh, nói: “Em trước.”

Lâm Duyệt Vi xông tới.

Cái gì mà cao thủ đối chiêu trong tiểu thuyết, đều là gạt người, chờ đối phương vọt tới trước mặt thì chỉ còn lại phản ứng tự nhiên, không có bao nhiêu người trốn được sự công kích của đối phương, nên khi Lâm Duyệt Vi xông tới, Cố Nghiên Thu lập tức lùi về phía sau theo phản xạ tự nhiên.

Chờ đến khi cô thấy rõ người trước mắt, Lâm Duyệt Vi đã bổ một chưởng tới trước mặt cô, đánh về phía xương quai xanh, Cố Nghiên Thu lại lui nhanh về phía sau né đòn đánh tới, ánh mắt mau lẹ, giơ tay ra bắt lấy cổ tay Lâm Duyệt Vi.

Lòng bàn tay Cố Nghiên Thu vừa chạm tới làn da mịn màng như ngọc trên cổ tay Lâm Duyệt Vi, thì cánh tay nàng bỗng xoay chuyển, dùng bả vai đánh về phía cô, tốc độ vô cùng mau.

Cố Nghiên Thu mắt thấy tránh không khỏi, hai bả vai sẽ đụng phải nhau, cô vội nâng cánh tay lên, Lâm Duyệt Vi cũng nâng cánh tay theo, hai cánh tay ở trên không trung đụng phải nhau, cả hai đồng thời thối lui một bước.

Lần này Cố Nghiên Thu không để nàng đánh trước nữa, còn chưa đứng vững, chân sau giẫm sần, trực tiếp lấy đà vọt tới trước.

Cố Nghiên Thu đánh nhau cũng quá soái đi, Lâm Duyệt Vi bị sắc đẹp làm mờ mắt, chưa lâm trận đã muốn đào ngũ.

Trong lúc sững sờ bị Cố Nghiên Thu kéo cánh tay, thân thể nàng mất trọng tâm lao đảo tiến về phía trước, bị kéo bay khỏi sàn, Cố Nghiên Thu xốc nàng lên, bả vai chùng xuống, mắt thấy đòn Judo này sắp quật ngã Lâm Duyệt Vi, giữa chừng thì dừng lại, gấp tay khóa hai cánh tay Lâm Duyệt Vi xuống đất, ánh mắt nặng nề mà nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi nói: “Không cần chị nhường.”

Cố Nghiên Thu mặt vô biểu tình mà nói: “Tay chị căng gân thôi.”

Lâm Duyệt Vi tức muốn chết, nói: “Đánh lại.” Vừa rồi nàng thất thần thôi.

Vừa rồi Cố Nghiên Thu không biết nàng thất thần, còn cho rằng Lâm Duyệt Vi chỉ là giàn hoa cọng bún, sức chiến đấu bằng năm, lúc đánh thật mới phát hiện không phải như vậy, Cố Nghiên Thu giơ tay chặn đòn Lâm Duyệt Vi đá về mạn sườn, nếu cô chậm một chút, thì cú đá này đã biến chiêu đá lên mặt cô.

Cố Nghiên Thu đè chân nàng xuống, chẳng ngờ đây là đòn đá liên hoàn, Lâm Duyệt Vi đá luôn chân còn lại lên, lúc xông tới cả người bay lên không hai ba thước, Cố Nghiên Thu có là thánh cũng phải ăn một cước, lùi về sau vài bước.

Lâm Duyệt Vi đứng ở vị trí cũ khéo môi gợi lên một độ cong nho nhỏ mà đầy khiêu khích.

Cố Nghiên Thu cũng bị khơi dậy ý chí chiến đấu, liếc liếc cánh môi, nói: “Có tới nữa không?”

Theo Cố Nghiên Thu quan sát, Lâm Duyệt Vi chủ yếu luyện võ Tae Kwon Do, rất ỷ lại vào lực chân, ra đòn quyết đoán, nhưng Tae Kwon Do chủ yếu chỉ dùng chân. Khóe cô cong lên một chút, về sau thì phòng thủ nhiều hơn tiến công, không dùng chân, để đối phương nghĩ võ chân của cô không tốt, bị bức cho liên tục thoái lui.

Lâm Duyệt Vi nhìn nhắm chuẩn cơ hội, chân phải nâng cao lên, một cú kết liễu đầy tiêu chuẩn, đá về phía bả vai Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu bỗng chốc nghiêng người, dùng cánh tay đẩy về phía chân còn lại của Lâm Duyệt Vi, tay còn lại bổ lên cẳng chân nàng, tiếp theo thì ăn miếng trả miếng giáng cho Lâm Duyệt Vi một cước nàng vừa dùng, khiến Lâm Duyệt Vi bị đá văng ra ba bốn bước.

Lâm Duyệt Vi bị đẩy lui chân vừa chạm đất đã quát: “Sao chị gian trá quá vậy?”

Cố Nghiên Thu cười: “Bình bất yếm trá.”

Lâm Duyệt Vi hừ một tiếng bằng mũi.

Không khí giữa hai người cũng tốt lên không ít, Cố Nghiên Thu cời bằng vải trên tay, quấn lại thêm một vòng, nói: “Có đánh nữa không?”

Lâm Duyệt Vi nhìn thấy từng giọt mồ hôi chảy trên cánh tay cô, nghĩ: *Không đánh nữa, chúng ta hòa đi.*

Ý niệm đã rõ, thì lời nhanh như điện chớp mà vọt tới đầu lưỡi nàng, không nói không được. Cố Nghiên Thu ôn hòa mỉm cười nhìn nàng, thấy Lâm Duyệt Vi nhỏ giọng lầm bầm gì đó, rồi nhấc chân đi về phía cô.

Bỗng di động đặt trên ghế vang lên, Lâm Duyệt Vi thu hồi bước chân, đi về

phía góc tường, Cố Nghiên Thu cũng đi qua theo.

Lâm Duyệt Vi vừa nhìn đã thấy điện báo hiện thị: Thiệu Nhã Tư.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh như băng của Cố Nghiên Thu, không biết nên từ chối hay nhận cuộc gọi này, cuối cùng vẫn lựa chọn nhận, dù sao Thiệu Nhã Tư cũng không có ý với nàng. Nhưng vì Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi đành ấn loa ngoài.

Như vậy Cố Nghiên Thu sẽ không hoài nghi gì nữa.

Lâm Duyệt Vi: “Thiệu Nhã Tư hả, xảy ra chuyện gì?”

Thiệu Nhã Tư lấy làm lạ hỏi: “Sao lại đột nhiên gọi tên mình đầy đủ?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Đột nhiên nhất thời hứng khởi, nên kêu tên đầy đủ.”
Nàng cười gượng một tiếng, “Ha ha ha.”

Quái lạ, nàng việc gì phải chột dạ chứ.

Thiệu Nhã Tư cũng cười ha hả theo, nói: “Đóng máy rồi à? Sáng nay lên thấy trên Weibo.”

Lâm Duyệt Vi trả lời: “Đúng vậy.”

Thiệu Nhã Tư nói: “Ngày mai mình rảnh, mời cậu ăn cơm? Hai chúng ta đã lâu chưa gặp.”

Cố Nghiên Thu nghe không nổi nữa, đi sang một bên, ngồi xuống một chiếc máy luyện cơ ngực, cái gì mà đã lâu không gặp, lần trước còn đi thăm ban, *cô mới là ba tháng rồi không được gặp Lâm Duyệt Vi, sao không thấy Lâm Duyệt Vi nhiệt tình với cô như vậy.*

Lâm Duyệt Vi ấn đề lên microphone, hỏi Cố Nghiên Thu: “Ngày mai chị có rảnh không?”

Cố Nghiên Thu lạnh lùng mà đáp: “Rảnh thì liên quan gì tới em?”

Lâm Duyệt Vi hạ giọng: “Chị ngậm thuốc súng à?”

Cố Nghiên Thu không nói chuyện.

Cô đâu chỉ ngậm thuốc súng không, còn ngậm luôn cả bom.

Thiệu Nhã Tư hỏi: “Cậu đang nói chuyện với ai hả?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không có, mình tự lằm bằm lằm bằm thôi.”

Cố Nghiên Thu tùy tay bắt một đồ luyện chân Tae Kwon Do, ném về phía chân Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi bị hoảng sợ, trừng mắt nhìn cô.

Thiệu Nhã Tư lại hỏi: “Ngày mai có rảnh hay không?”

Lâm Duyệt Vi nghĩ nghĩ, nói: “Có rảnh, mấy giờ?”

Thiệu Nhã Tư cao hứng mà nói: “Sẽ báo trên WeChat.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Ok.”

Rồi vội vàng tắt điện thoại.

Lâm Duyệt Vi cất đồ luyện chân về chỗ cũ, nói: “Chị lại giận gì nữa? Ngay cả loa ngoài em cũng mở luôn rồi, chị còn muốn thế nào?”

Cố Nghiên Thu càng tức hơn nói: “Không giận gì hết.”

Lâm Duyệt Vi cũng giận lây nói: “Chị có gì thì cứ nói thẳng đi, âm dương quái khí là có ý gì, có phải chị muốn em với Thiệu Nhã Tư, cả Khuất Tuyệt Tùng nữa tuyệt giao đúng không? Nếu đúng thì cứ nói đi.”

Cố Nghiên Thu: “Đừng nhắc tới hai người này nữa!”

Lâm Duyệt Vi: “Chị –” huyệt Thái Dương nàng nhảy loạn, đè nặng giọng nói, “Chị điên rồi.”

Hòa cái con khỉ, bộ dáng như hung thần ác sát, ai nguyện cùng cô hòa chứ.

Trước kia Cố Nghiên Thu rõ ràng không phải như thế, *rốt cuộc vì sao?*

Lâm Duyệt Vi nghĩ tới một khả năng khác, cố nén giận, giọng điệu nhu hòa nói: “Gần đây có phải chị gặp chuyện gì phiền lòng không, nói với em đi?”

Cố Nghiên Thu cứ nhìn nàng trân trân, thật lâu sau, vừa tức vừa hỏi: “Có đánh nữa hay không?”

Lâm Duyệt Vi: “Hả?”

Cố Nghiên Thu rống lên: “CÓ ĐÁNH NỮA HAY KHÔNG?”

“ĐÁNH.” Lâm Duyệt Vi rống theo, “Chị hung dữ vậy làm gì?”

Một tay Cố Nghiên Thu chống đất, bắn người lên.

Lâm Duyệt Vi: “Lần này chị lại.....”

Nàng còn chưa nói xong, Cố Nghiên Thu đã phóng một cước tới.

Lâm Duyệt Vi mắt thấy, cơ bắp lại chưa kịp phản ứng lại, cú đá này Cố Nghiên Thu dùng ít nhất năm thành công lực, cú đá vừa chạm phải đồ bảo hộ Lâm Duyệt Vi đã biết, nàng không thể không ăn cú đá này.

Lâm Duyệt Vi bị đá đến liên tiếp thoái lui, tận đến khi eo đụng phải cái giá bên cạnh, phải vịn tay lên miễn cưỡng ổn định được thân hình.

F*ck!

Lâm Duyệt Vi tức nổ phổi: “Chị đánh thật à?”

Cố Nghiên Thu lạnh nhạt mà xốc mí mắt, nói: “Chẳng lẽ giả?”

Bây giờ cô muốn Lâm Duyệt Vi phải ngoan ngoãn xin lỗi cô, **cúi đầu, nhận sai!**

Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ đồ bảo hộ trước ngực, bên trong còn ầm ầm đau, cười lạnh: “Được, đánh thì đánh.”

Lâm Duyệt Vi so với vừa nãy còn mau hơn, vừa xông tới đã móc một đá, Cố Nghiên Thu dùng tay chặn, nhưng vẫn bị đá đến mất trọng tâm, Lâm Duyệt Vi không chờ cô đứng vững, chân vừa đá xong, đã xoay người, nhảy tới đập thẳng vào đồ bảo hộ trước ngực của Cố Nghiên Thu, cũng dùng năm thành sức lực.

Cố Nghiên Thu bị đá ngã xuống sàn, văng ra ngoài hơn một mét.

Lâm Duyệt Vi quát: “Thiệu Nhã Tư, em thích gọi đó, thì sao hả?!”

“Hừ–” Cố Nghiên Thu chỉ phát ra một âm tiết ngắn ngủi, bao nhiêu khí tức nuốt hết vô bụng, vỗ tay xuống sàn mượn sức đứng dậy, khom lưng đánh tới Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi có phòng bị vẫn bị hai tay cô bắt được eo, xốc lên, lưng đập thẳng xuống sàn.

Lúc Lâm Duyệt Vi bị nện xuống sàn, cảm giác như lục phủ ngũ tạng bị đảo lộn. Nàng nằm lên tấm ván gỗ một lát mới có cảm giác mình còn sống, tiếp theo thì lửa giận bốc quá đầu.

Lâm Duyệt Vi dùng hai chân câu lấy Cố Nghiên Thu lưng, trường hợp sau đó hoàn toàn bị mất đi khống chế.

Khóa, chụp, vỗ, quấn, kéo, bao nhiêu công phu quyền cước đều biến mất vì một cú té ngã.

Không biết sau bao lâu hai người rốt cuộc an tĩnh.

Cả hai buông lỏng tay chân đang khóa đối phương lại, song song nằm trên mặt đất, Lâm Duyệt Vi nóng muốn chết, muốn tháo đồ bảo hộ trên đầu xuống, Cố Nghiên Thu ngồi dậy, giúp nàng tháo ra.

Lâm Duyệt Vi nói: “Cảm ơn.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng trong chốc lát, cởi hết đồ bảo hộ trên người xuống, lại nằm xuống cạnh nàng.

Lâm Duyệt Vi hỏi cô: “Có đau không?”

Cố Nghiên Thu hỏi lại: “Em có đau không?”

Lâm Duyệt Vi nhe răng vui vẻ trong chốc lát, khuỷu tay cọ vào cô một chút, nói: “Đương nhiên đâu, chị có còn xem em là bạn gái không, dùng lực lớn như vậy?”

Cố Nghiên Thu nhấp môi nói: “Mới ba thành thôi.”

Lâm Duyệt Vi “Trời” la lên, nói: “Em chỉ dùng có hai thành thôi.”

Cố Nghiên Thu dùng tay gối đầu, quay nhìn nàng, khóe môi ngậm ý cười, nói: “Khoác lác.”

Cô biết Lâm Duyệt Vi không dùng toàn lực, tuy hai người đủ tàn nhẫn, nhưng rốt cuộc không phải kẻ thù, nếu thu được lực thì vẫn gắng sức thu. Nhưng dù có thu lực, cũng không chỉ còn có hai thành, hai thành lực mà có thể đá đối phương ngã lăn xuống đất sao? Cả hai đều có yếu đuối mong manh như vậy.

Lâm Duyệt Vi hừ khê rồi cười một tiếng, nói: “Không tin thì quên đi.”

Cố Nghiên Thu không nói thêm gì.

Lâm Duyệt Vi tính quay đầu đi, đúng lúc này bị Cố Nghiên Thu kéo về, Lâm Duyệt Vi chống cự, Cố Nghiên Thu trợn tròn mắt lườm nàng.

Lâm Duyệt Vi khép hờ mắt hôn tới.

Cả hai đánh tới mồ hôi đổ đầy người, trên người Lâm Duyệt Vi vẫn còn mang theo sức nóng sau khi vận động quá sức, hô hấp nóng hơn thường ngày, khi chạm tới làn da Cố Nghiên Thu, thì cơ hồ có cảm giác bỏng rát.

Lâm Duyệt Vi không uống sức lực mà cạy được khớp hàm Cố Nghiên Thu, tìm được đồng bọn đã chờ nàng từ rất lâu.

Cố Nghiên Thu nghiêng người, hai tay ôm chặt gáy Lâm Duyệt Vi, nắm ngón tay vuốt qua từng sợi tóc của nàng, vô cùng dịu dàng.

Ánh dương quang chính ngọ xuyên qua ô cửa sổ sát đất, chiếu rõ thân ảnh hai người đang ôm hôn nhau đầy nóng bỏng, nỗi nhớ mong ba tháng, tưởng niệm không được gặp, tất cả đều hòa tan trong nụ hôn sức cùng lực kiệt này, cái gì cũng không cần nói ra.

Hai trái tim cùng chung nhịp đập, đã nói cho chúng ta biết tâm tình của nhau.

Khi tách ra, cả hai người dùng trán chạm vào nhau, ánh mắt chứa tình quang, chớp mũi cọ trên chớp mũi, ôn nhu từ đáy lòng sẽ tự nhiên mà tới thành lời.

Lâm Duyệt Vi khẽ hôn cô, môi dán lên môi cô: “Em thật sự rất yêu rất yêu chị, đừng quấy nữa, được không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng vội mừng, còn chưa có hòa đâu. Vấn đề mâu thuẫn vẫn còn đó, giai đoạn nào ra giai đoạn đó, không cần gấp. Đáng tiếc không phân được thắng bại, sau này chạy Rolls-Royce thì sẽ thế nào nhỉ? Đương nhiên là có cái đẳng cay của việc chạy Rolls-Royce rồi.

Esley: Hai người cãi nhau căng xiú =)))))))))) Es edit mà cứ cười khúc khích

Chương 103: Bọn mình đã kết hôn

Lâm Duyệt Vi: “Em thật sự rất yêu rất yêu chị, đừng quấy nữa, được không?”

Cố Nghiên Thu vừa nghe xong câu này, cảm giác tủi thân khó có thể miêu tả thành lời bỗng dâng lên tận đáy lòng, cô không rõ mình vì chuyện gì mà tủi thân, nhưng Lâm Duyệt Vi đã xuống nước thế này, nếu còn tiếp tục giận nàng, thì chỉ có hại không có lợi.

Hốc mắt Cố Nghiên Thu cay cay, trước khi Lâm Duyệt Vi phát hiện cô vội ôm lấy nàng, nuốt nước mắt còn chưa kịp chạy tới hốc mắt về.

Lâm Duyệt Vi cảm giác thân thể trong lòng hóa mềm mại, động tình mà nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, nghiêm túc nói: “Em biết sai rồi, không nên dڑ với chị.”

Cố Nghiên Thu biết bản thân không nên nói lời nào, còn nói nữa cô chắc chắn sẽ ngenh ngào, cô không muốn Lâm Duyệt Vi thấy đáng vẻ yếu đuối đó của mình.

Như vậy chẳng giống cô chút nào.

Hai người lẳng lẳng mà ôm nhau thật lâu.

Tận đến khi di động bên cạnh lại vang lên lần nữa, Lâm Duyệt Vi giật mình một cái, vẫn như trước đó gắt gao nắm lấy một bàn tay của Cố Nghiên Thu, quay sang xem di động của mình, thấy hiển thị điện báo thì nhẹ nhàng thở ra, là mẹ nàng, không phải Thiệu Nhã Tư hay Khuất Tuyết Tùng.

Nàng nhìn thoáng qua Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu hắng giọng nói: “Em bắt máy đi, chị cũng muốn ăn cơm.”

Lâm Duyệt Vi nhận điện thoại, quả nhiên là....

Nhiễm Thanh Thanh hỏi: “Hai đứa đi đâu rồi? Lầu trên lầu dưới đều không thấy người?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Phòng tập thể thao cách vách.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Tới phòng tập thể thao làm gì? Yêu tinh đánh nhau à?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không phải sắp ăn cơm sao, tới đây tiêu hóa, giữa trưa có thể ăn nhiều hơn.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mau về ăn cơm, đồ ăn đều nguội rồi.”

“Dạ.” Lâm Duyệt Vi cúp điện thoại, kéo Cố Nghiên Thu đứng dậy, nói, “Mẹ kêu hai chúng ta về ăn cơm.”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu gật đầu, “Chị nghe thấy được.”

“Vậy?”

“Ừm.”

Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu tay trong tay trở về, ánh nắng ngoài phòng tươi sáng, Lâm Duyệt Vi vừa cùng Cố Nghiên Thu hòa hảo, có thể nói như bỏ được cục đá đang đè nặng trong lòng, khoan khoái vô cùng, nàng quay đầu lại nhìn Cố Nghiên Thu, lộ ra nụ cười sáng lạn.

Ban đầu Cố Nghiên Thu hơi sững sốt, rồi cũng hơi cong mắt mỉm cười.

Lâm Duyệt Vi tới gần hôn cô, dư quang thoáng nhìn thấy những sợi tóc vườn màu nắng của Cố Nghiên Thu, một tay ôm lấy eo Cố Nghiên Thu, kéo cô vào lòng, nụ hôn này càng thêm triền miên bất tận.....

“Phi lễ chó nhìn phi lễ chó nhìn a.” Nhiễm Thanh Thanh tùy tiện đứng cách hai người vài bước, xem xét thấy cũng đủ lâu mới lên tiếng nhắc nhở hai người.

Lâm Duyệt Vi da mặt dày, dù sao cũng là mẹ ruột nàng, còn Cố Nghiên Thu thì không phải, cả gương mặt đỏ bừng, Lâm Duyệt Vi vẫn ôm Cố Nghiên Thu trong lòng che chở, dối nói: “Mẹ àhhhh–“

Nhiễm Thanh Thanh dùng giọng điệu kéo dài như nàng đáp trả: “Con gái oiiiiiii–“

Lâm Duyệt Vi: “Mẹ.....”

Nhiễm Thanh Thanh: “Mau vào ăn cơm.” Bà nhìn hai người từ trên xuống dưới một lần, mới phát hiện trên người cả hai dính đầy bụi và mệt mỏi, nhíu mày nói, “Dơ muốn chết, hai đứa làm gì vậy?”

“Thì tùy tiện rèn luyện một chút.” Lâm Duyệt Vi cảm nhận về trận đánh vừa rồi, cảm thấy vô cùng có giá trị.

Hôm nay là ngày trong tuần, ông Lâm ở công ty ăn cơm trưa không về, bữa trưa chỉ có ba người, Nhiễm Thanh Thanh, Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu. Nhiễm Thanh Thanh tới quầy rượu cầm một bình rượu vang trắng tới, Cố Nghiên Thu uyển chuyển cự tuyệt nói: “Dì, buổi chiều con còn phải đi làm, không thể uống rượu.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Uống một chút có làm sao.”

Cố Nghiên Thu: “Con còn phải lái xe.....”

Lâm Duyệt Vi đúng lúc mà cười tiếp lời: “Buổi chiều em đưa chị đi, dù sao em cũng nhàn rồi không có việc gì.”

Nhiễm Thanh Thanh liếc nhìn nàng một cái, nói: “Vậy con đừng uống?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Bằng không mẹ kêu tài xế trong nhà đưa con đi.”

Cả hai đều nói tới mức này, Cố Nghiên Thu còn cự tuyệt thì chính là thất lễ, vì thế đành rót một ly đế cao, ba người đều giơ ly lên, trước chúc mừng Lâm Duyệt Vi đóng máy, sau lại chúc mừng hai người tu thành chính quả.

Lâm Duyệt Vi cười đến vui vẻ, Cố Nghiên Thu thì lại có chút lực bất tòng tâm.

Nhiễm Thanh Thanh thì không thể không nhú mào, ánh mắt đánh giá hai người, nhưng vẫn không nói gì.

Trên bàn bày một con cua lớn, Lâm Duyệt Vi chủ động làm người lột cua, một con cua bẻ thành hai nửa, một nửa cho Nhiễm Thanh Thanh, một nửa kia..... Nàng hỏi Cố Nghiên Thu: “Có ngại ăn cùng nhau không?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu.

Lâm Duyệt Vi bèn chia cho hai người mỗi người một nửa, rồi nàng lấy

gạch cua ra, bỏ vào trong chén của Cố Nghiên Thu: “Ăn nóng cho ngon.”

Nhiễm Thanh Thanh nhường mày, vẫn không nói gì, xét thấy đứa con gái thiếu thông minh này của bà rốt cuộc cũng có đối tượng, bà tạm thời xếp ở vị trí thứ hai cũng chẳng sao.

Có thể do lâu rồi Cố Nghiên Thu chưa ăn cua, cảm giác khá mới lạ, cũng muốn chú ý hình tượng, Lâm Duyệt Vi lấy thịt trong cang cho cô, cô còn chưa động tới một nửa Lâm Duyệt Vi bẻ cho cô.

Lâm Duyệt Vi tính lột cho cô cang thứ hai, Cố Nghiên Thu vội vàng nói: “Em ăn đi, chị ăn không hết.”

Lâm Duyệt Vi bèn gấp qua cho mẹ nàng.

Nhiễm Thanh Thanh chặc một tiếng, thở dài than: “Tức phụ nữ không cần mới cho lão nường ăn.”

Cố Nghiên Thu cúi gập đầu, vành tai lại đỏ lên.

Lâm Duyệt Vi thấp giọng nói: “Mẹ đừng giận mà.”

Nhiễm Thanh Thanh ha ha cười rộ.

Lâm Duyệt Vi vào phòng rửa mặt rửa sạch tay, quay về bàn ăn tiếp, lúc trở về đi ngang qua người Cố Nghiên Thu, nàng tiện tay giúp cô vén những sợi tóc rũ xuống ra sau tai.

Cố Nghiên Thu theo thói quen nói: “Cảm ơn.”

Lâm Duyệt Vi: “Không có gì, có muốn em giúp chị lấy kẹp tóc không?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu.

Lâm Duyệt Vi an vị ngồi xuống bên cạnh cô, ngược nhìn mẹ nàng, *Nhiễm Thanh Thanh đang dùng một tay bịt mắt như bị ê răng vì quá ngọt.*

Lâm Duyệt Vi dùng ánh mắt ra hiệu với bà, ý nói Cố Nghiên Thu có da mặt rất mỏng, kêu bà đừng chọc cô nữa, Nhiễm Thanh Thanh hiểu ý, buông đũa ra hiệu “ok” bằng tay, tỏ vẻ bà đã hiểu.

Gió êm sóng lặng ăn cơm trưa xong, Lâm Duyệt Vi mời Cố Nghiên Thu lên lầu ngủ trưa nghỉ ngơi một chút, Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà lắc đầu cự tuyệt nói: “Buổi sáng chị xin nghỉ, chậm trễ không ít việc, buổi chiều nên đến sớm một chút.”

Lâm Duyệt Vi bĩu môi, kêu tài xế đưa Cố Nghiên Thu tới công ty, Cố Nghiên Thu lên xe, Lâm Duyệt Vi cũng ngồi theo lên.

Cố Nghiên Thu nghi hoặc: “Em.....”

Lâm Duyệt Vi khóe môi cong cong, nói: “Em đưa chị tới công ty.”

Cố Nghiên Thu khẽ cười, nói: “Cũng được.”

Lâm Duyệt Vi thấy nụ cười của cô mang đầy vẻ mệt mỏi, sắc mặt cũng không được tốt, nói: “Có phải chị mệt mỏi lắm không?”

“Có sao?”

“Có.” Lâm Duyệt Vi quan tâm mà nói.

Cố Nghiên Thu nhéo nhéo ấn đường, nói: “Có thể do vừa uống rượu xong, nên có hơi say.”

Lâm Duyệt Vi nhíu mi: “Chị chỉ uống có một ít thôi mà.” Tửu lượng chị kém như vậy à? Vậy mà còn suốt ngày chạy ra ngoài xã giao,

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng nhíu mày, nói: “Chắc do buồn ngủ? Tối hôm qua chị ngủ không được ngon.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Vì sao ngủ không ngon?”

Cố Nghiên Thu nhấp môi liếc nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi lập tức giác ngộ, vì sao lại ngủ không ngon, còn không phải vì hai người cãi nhau sao? Tốt nhất không nên lôi lại chuyện cũ. Lâm Duyệt Vi sẵn sóc mà giúp cô mát xa cổ, kéo cô nằm xuống gối lên đùi mình, nói: “Vậy chị ngủ một lát đi.”

Tài xế còn ở phía trước, Cố Nghiên Thu ngượng ngùng, giãy giụa muốn ngồi dậy, Lâm Duyệt Vi tay mắt lạnh lẽo mà đè bả vai cô lại, nói: “Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn ngủ.”

Cố Nghiên Thu bị nàng ấn xuống không dậy nổi, tài xế thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, một ánh mắt cũng không dám nhìn vào kính chiếu hậu, Cố Nghiên Thu đành phải nhắm mắt nằm trong tư thế như vậy suốt cả đoạn đường.

Sở dĩ không phải nói cô ngủ cả đoạn đường, bởi vì Cố Nghiên Thu căn bản không ngủ được. Sự thật chứng minh, dù có miễn cưỡng hòa hảo cũng vô dụng, khúc mắc trong lòng cô vẫn còn đó, cô vẫn còn giận Lâm Duyệt Vi, không phải cô nói một câu không giận thì có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cô càng nghĩ, càng tự hỏi, thì lại càng không biết chính mình rốt cuộc

muốn gì.

Lâm Chí giao xong văn kiện chuẩn bị rời khỏi văn phòng thì bị Cố Nghiên Thu gọi lại.

“Lâm Chí, cậu chờ một chút.”

“Dạ?”

“Cậu có từng cùng bạn gái cãi nhau chưa?”

Lâm Chí nhìn về phía bút bi trong tay Cố Nghiên Thu, cũng đoán được tâm tình hiện giờ của cô, hơn nữa..... mấy ngày nay cô khác thường như vậy quả nhiên vì cãi nhau. Lâm Chí trả lời: “Cãi nhau ạ?.”

“Vì nguyên nhân gì?”

“Àh, chẳng hạn như em không đúng giờ đưa cơm chiều cho nàng, không trả lời tin nhắn đúng lúc, còn có không ít lý do kỳ kỳ quái quái, hoặc do tâm tình nàng không tốt, có đôi khi sẽ trút giận lên người em, nếu lúc ấy tâm tình em cũng không tốt, thì cả hai sẽ cãi nhau.”

Hoàn toàn khác tình huống của cô với Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu nghĩ vậy, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Làm sao để hòa hảo?”

Lâm Chí nói: “Em xin lỗi nàng, dẫn nàng ra ngoài chơi, mua đồ ăn ngon cho nàng. Vợ chồng không ghi thù qua đêm, giận mấy giờ thì đủ rồi.”

Cố Nghiên Thu: “Ừm, không có việc gì, cậu ra ngoài đi.”

Lâm Chí nói: “Dạ.”

Anh đi tới cửa, tay sờ đến then cửa, bỗng quay đầu, nói: “Tiểu Cố tổng, thời gian chị cãi nhau e cũng đủ lâu, có thể sớm hòa hảo thì mau sớm hòa hảo, đừng.....”

Sau đó thì anh không nói nữa, ai đang yêu cũng hiểu, *đừng bởi vì việc nhỏ mà đường ai nấy đi.*

Cố Nghiên Thu gật đầu với Lâm Chí.

Sau khi Lâm Chí ra ngoài, Cố Nghiên Thu gửi tin nhắn WeChat cho Lâm Duyệt Vi:

【 Tây Cố: Đang làm gì đó? 】

【 Hai chữ Mộc: Dọn hành lý, chuẩn bị ngủ bù ha ha ha 】

【 Tây Cố: Chị đang đi làm 】

【 Hai chữ Mộc: Hôn em coi 】

【 Tây Cố: Moah moah 】

【 Hai chữ Mộc: Em nói không phải hôn bằng chữ, ghi âm lại cơ 】

【 Tây Cố:..... 】

【 Hai chữ Mộc: Ha ha ha giống với chị thôi, khi nào về mới hôn cũng được, chờ chị về, muốn em tới đón chị không? 】

【 Tây Cố: Không cần 】

【 Hai chữ Mộc: Em tới đón chị ha ha ha ha 】

Từ những tin nhắn này của Lâm Duyệt Vi, cô rõ ràng có thể nhìn ra được tâm tình của nàng lúc này rất tốt, Cố Nghiên Thu không thể không tự hỏi, có phải cô thật sự vô cớ gây rối giống như những gì Lâm Duyệt Vi nói hay không? Cô không nghi ngờ tình cảm Lâm Duyệt Vi dành cho cô, vậy cho dù Khuất Tuyết Tùng, Thiệu Nhã Tư có ý gì với Lâm Duyệt Vi đi nữa, đều không thể uy hiếp được cô, vậy tại sao cô lại phải vì người khác mà cãi với Lâm Duyệt Vi đến cả hai bất hòa? Nếu tình cảm giữa hai người vì chuyện này mà rạn nứt, chẳng phải đang cho người khác cơ hội thừa dịp sao?

Nếu cô đã nói hòa với Lâm Duyệt Vi, thì chỉ cần nàng không nhắc tới hai người ấy trước mặt cô, cô có thể hoàn toàn quên đi chuyện này, cô có thể làm được.

Nhưng Lâm Duyệt Vi vẫn sẽ thường đăng ảnh chụp chung với họ trên Weibo thì phải làm sao?

Sao cô có thể tránh không nhìn đến.

Cây bút trong tay Cố Nghiên Thu bỗng gạch một đường thật dài trên giấy, cô chợt nhớ tới câu Lâm Duyệt Vi hạ giọng nói hôm nay: *Chị điên rồi.*

Điên rồi...

Cố Nghiên Thu vùi mặt vào lòng bàn tay, nặng nề mà thở dài.

Lâm Duyệt Vi không biết suy nghĩ phức tạp lúc này của cô, ở nhà ngủ bù một giấc mỹ mãn, khi đồng hồ báo thức vang lên, nàng quơ tay ấn tắt, nhắm mắt nằm ở trên giường thêm một hồi lâu, rồi đột nhiên ngồi dậy bắt đầu thay quần áo, sau đó chạy âm ỉ xuống lầu.

Nhiễm Thanh Thanh đang ngồi trên sofa chơi với chó, bị nàng làm cho

hoảng sợ, ngay cả con chó cũng sủa vang: “Gâu gâu gâu gâu gâu gâu.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con làm gì vậy?”

Lâm Duyệt Vi kinh ngạc: “Từ khi nào mà mẹ hiểu luôn được tiếng cún vậy?”

Nhiễm Thanh Thanh cười mắng một tiếng: “Con quỉ.”

Lâm Duyệt Vi ha ha cười: “Con đi đón lão bà tan tầm.”

Nhiễm Thanh Thanh thay đổi giọng điệu hiền lành: “Đi đi.”

Lâm Duyệt Vi mặc áo khoác trên sofa vào, nói: “Đi chứ, đêm nay chắc con không về ăn cơm, đến lúc đó con nhắn tin cho mẹ.”

Nhiễm Thanh Thanh không kiên nhẫn mà phát tay: “Mau đi đi.”

Lâm Duyệt Vi như ánh dương quang thanh xuân dào dạt, sức sống bắn ra bốn phía mà bay ra khỏi cửa, sau khi cửa lớn đóng lại, Nhiễm Thanh Thanh vuốt lông con cún trong lòng, thở dài một hơi đầy sâu kín.

【 Hai chữ Mộc: Em tới trước của công ty chị rồi, tan tầm chưa? 】

【 Tây Cố: Mười phút nữa 】

【 Hai chữ Mộc: Ok 】

【 Hai chữ Mộc: [bán manh.jpg] 】

Cố Nghiên Thu nhìn tin nhắn trên màn hình, vừa cao hứng lại vừa cảm thấy áp lực, cô chợt phát hiện cô không muốn gặp Lâm Duyệt Vi đến vậy, trước

khi sắp xếp được những suy nghĩ đang bủa vây trong lòng, cô vẫn chưa muốn gặp nàng.

Cố Nghiên Thu chậm rì rì mà thu dọn bàn làm việc, chuẩn bị tan tầm, hai hàng lông mày của cô lúc nào cũng nhíu lại.

Nói mười phút, nhưng Cố Nghiên Thu lại xuống muộn hơn năm phút, Lâm Duyệt Vi cũng không để ý, sau khi Cố Nghiên Thu đóng cửa lại, nàng đã gấp đến không chờ nổi chồm qua từ ghế lái, một tay chống lên cửa sổ phía sau Cố Nghiên Thu, nhiệt tình mà ngậm lấy cánh môi cô, trần trọc thâm nhập.

Nổi nhớ qua ba tháng không gặp, không phải chỉ cần đánh nhau một trận ở phòng tập, hay một nụ hôn triền miên nóng bỏng thì có thể vơi đi phần nào.

Cố Nghiên Thu đề lên bả vai nàng đẩy ra, nhẹ thở gấp, dưới ánh mắt đầy nghi hoặc của Lâm Duyệt Vi, cô hắng giọng nói: “Sẽ bị người nhìn thấy, không tốt.”

“VẬY CHỜ VỀ NHÀ.” Lâm Duyệt Vi híp mắt nhìn thoáng qua dòng xe cộ, bật xi nhan rẽ trái, hỏi, “Tối chị muốn ăn gì?”

“Không biết.”

“Ăn quán cơm hôm nọ đi, chỗ từng làm thẻ hội viên.” Lâm Duyệt Vi nói, *nhà hàng ấy còn lừa nàng hơn phân nửa gia tài.*

“Cũng được.”

Không thể không nói quán ăn này rất biết cách làm ăn, lúc hai người tới còn giới thiệu một khu hoa hồng do nhà hàng trồng, chỉ cần trả tiền thì được túy ý hái, bất quá một lần chỉ có thể mua một đóa, nếu không thì dựa

theo những thực khách có năng lực tiêu phí, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị hái hết, hiện đang có giá ưu đãi cho hội viên. Lâm Duyệt Vi cắt một bông, dùng giấy màu bao lại, đưa đến trước mặt Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi khước môi hơi cong lên, mắt sáng long lanh, khẩn trương mà chờ mong nhìn cô: “Cố..... Nghiên Thu, đây là lần đầu tiên em tặng người khác hoa hồng.”

Cố Nghiên Thu tiếp nhận, cười đến mi mắt cong cong: “Đây cũng là lần đầu tiên chị được nhận hoa hồng, cảm ơn.”

Ánh mắt Lâm Duyệt Vi dừng lại trên cánh môi nhợt nhạt của cô, lại muốn hôn lên môi cô.

Không chỉ muốn hôn, mà nàng còn muốn nhiều hơn thế nữa.

Cả hai đứng lặng người rất lâu, người phục vụ vẫn luôn nhìn hai người. Cố Nghiên Thu kéo tay áo nàng, đánh vỡ sự mơ màng của Lâm Duyệt Vi, thấp giọng nói: “Đi ăn cơm thôi.”

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng tránh, tay trượt xuống lòng bàn tay cô, nhẹ vuốt ve mu bàn tay trơn nhẵn của Cố Nghiên Thu, tràn ngập ám chỉ ý vị khó nhịn nào đó .

Lòng Cố Nghiên Thu bỗng chùng xuống, quay đầu lại nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi đón ánh mắt của cô bằng nụ cười dịu dàng.

Lâm Duyệt Vi thông báo với mẹ nàng một tiếng, buổi tối không về nhà, hai người cùng nhau trở về ngôi nhà nhỏ của mình, Lâm Duyệt Vi bật sáng đèn phòng khách, cắm hoa hồng vào bình, cùng những bông hoa sẵn có.

“Schrodinger đâu rồi?” Lâm Duyệt Vi bây giờ mới nhớ tới còn có con gái ở

nhà nên hơi áy náy.

Cố Nghiên Thu sờ sờ cảm, nói: “Chắc đang ở trong nồi?”

“Trong nồi?” Lâm Duyệt Vi tưởng mình nghe lầm, chỉ chỉ về phía phòng bếp.

Cố Nghiên Thu gật gật đầu.

Lâm Duyệt Vi đi về phía phòng bếp, bật mở đèn trước cửa, bỗng thấy một con mèo với nét mặt tang thương đang nằm trong nồi đun nước trên bếp quay lại nhìn, hai lỗ tai mèo giật giật theo.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu đứng sau lưng nàng bất đắc dĩ mà nói: “Gần đây nó thích tiết mục tự chui vào nồi sắt hầm chính mình.”

Schrodinger lãnh đạm mà: “Meo.” Sau đó thì quay về nằm lại trong rồi, nhìn về phía bóng đêm mênh mông.

Lâm Duyệt Vi nhỏ giọng hỏi: “Sợ người lạ sao?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Không đến nỗi vậy, có sữa thì là mẹ, nhưng em chưa từng cho nó ăn, nếu không sợ nó sẽ vừa cào vừa ôm em.”

Lâm Duyệt Vi cuồng mèo, giờ phút này vừa thấy một con mèo không khác gì Mèo vương Vương Tổ Hiền như con búp bê vải hoàn mỹ, thì chẳng sợ nguy hiểm bị cào, nàng cũng muốn thử một lần.

Cố Nghiên Thu bước theo nàng.

Lâm Duyệt Vi cẩn thận ôm Schrodinger từ nồi đun nước ra, Schrodinger cào nàng không nhân nhượng, chộp vào trứng áo gió của Lâm Duyệt Vi, bộ quần áo đắt đỏ của nàng cứ thế bị cào rách một chút.

Cố Nghiên Thu muốn dạy dỗ Schrodinger vì tội cào bậy, Lâm Duyệt Vi lại sùng nịch mà cười nói: “Không cần, tính tình này của nó, chẳng khác nào con gái ruột em.” Schrodinger liên tục cào trong lòng nàng, thì khỏe môi Lâm Duyệt Vi càng lúc càng cong lên.

Cố Nghiên Thu thì ra vẻ khó chịu.

Cô quả không đoán sai, khi Lâm Duyệt Vi về nhà nhìn thấy mèo, thì độ quan trọng của cô trong lòng nàng lại giảm đi một ít. Trước có Khuất-Thiệu, sau có Schrodinger, Cố Nghiên Thu càng lúc càng bị thương.

Schrodinger càng ngạo kiêu, thì Lâm Duyệt Vi càng thích, nàng chơi với mèo một lát, quay đầu lại không thấy Cố Nghiên Thu đâu.

“Cố Nghiên Thu?”

“Ở đây.” Một giọng nói âm trầm truyền tới.

Lâm Duyệt Vi nhìn theo chỗ phát ra giọng nói, Cố Nghiên Thu đang ngồi xổm trong một góc vẽ hình xoắn ốc trên sàn, vừa tủi thân lại vừa đáng yêu.

Lâm Duyệt Vi bị cô bán manh đến muốn chết, lập tức yêu cũ ghét mới, vứt bỏ Schrodinger chạy lại chỗ Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu bị thương vô hạn: *Chẳng lẽ cuộc sống sau này của cô đã định phải cùng mèo tranh sủng sao?*

“Chị làm gì vậy?” Lâm Duyệt Vi bế cô dậy hôn một cái, nói, “Không vui

à?”

“Không có.” Cố Nghiên Thu nói, “Thì ghen.”

“Ăn dấm với ai?”

“Schrodinger.”

“Ăn dấm với người bằng xương bằng thịt thì thôi đi, giờ còn ăn dấm với con mèo nữa.” Lâm Duyệt Vi đột nhiên cười, dùng một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng.

Nàng thề nàng chỉ nói giỡn, lại không biết những lời này đã chọc tới Cố Nghiên Thu *'bề ngoài bình thản bên trong thần kinh mất cảm'*.

Sắc mặt Cố Nghiên Thu trong nháy mắt bỗng thay đổi.

“Lu dấm nhỏ.” Lâm Duyệt Vi cười muốn dắt tay cô, Cố Nghiên Thu trực tiếp tránh tay nàng đổi, “Có phải em lại cảm thấy chị đặc biệt vô cớ gây rối?”

Lâm Duyệt Vi ngốc ra: “Em đâu có.”

Cố Nghiên Thu nói: “Ăn dấm với mèo thì sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không sao mà, chị ăn đi ăn đi, em chỉ nói chị –” Lời nói đã vọt tới bên miệng, nhưng vì không muốn đi vào vết xe đổ, nàng cũng không muốn tiếp tục cùng Cố Nghiên Thu chiến tranh lạnh, bèn hạ thấp đầu, nặng nề mà nói, “Không có gì, em sai rồi.”

Cố Nghiên Thu: “Trong lòng em căn bản không cảm thấy mình sai, chỉ nói cho có lệ với chị thôi.”

Lâm Duyệt Vi nhú mi nói: “Không có, em thật sự biết sai rồi, do em nói bậy nói bạ.”

Cố Nghiên Thu: “Em cho rằng chị không nhìn ra sao?”

Lâm Duyệt Vi sắp mất nhẫn nại: “Vậy chị muốn thế nào?”

Cố Nghiên Thu trả lời một cách mỉa mai: “Chị muốn thế nào? Chị nói thì có ích gì? Chị có quyền gì mà can thiệp vào chuyện riêng của em? Em không có nghĩa vụ nhân nhượng chị, không phải con rồi cho chị giật dây, đây là do chính em nói.”

Lâm Duyệt Vi càn lời nói: “Chị rõ ràng biết em giận nên mới nói vậy.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng, nói: “Được, vậy bây giờ em trả lời một câu trong lúc không giận đi, em nghe lời chị nói sao?”

Lâm Duyệt Vi mở miệng, nhưng không dễ giải bày.

Cố Nghiên Thu cười lạnh: “Vậy những lời chị nói còn có ý nghĩa gì?”

Cô luôn muốn cả hai đối chọi gay gắt như vậy, Lâm Duyệt Vi đã trải nghiệm, khi đó nàng có áp lực tâm lý khá lớn, nhưng hôm nay tâm tình nàng trước sau không tệ, dù có thấy Cố Nghiên Thu khác thường như vậy, nàng vẫn trấn định lạ kỳ, tìm được sự kiên nhẫn ít ỏi sau cùng, ngồi xổm xuống, cầm lấy đôi tay đang đặt trên đùi Cố Nghiên Thu, ngửa đầu ôn nhu mà nhìn cô: “Chị rốt cuộc làm sao vậy? Có thể nói với em được không? Chúng ta không phải là người thân nhất của nhau sao?”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên ngửa đầu, nhìn về phía trần phòng khách trên đỉnh đầu.

Dựa theo kinh nghiệm của Lâm Duyệt Vi, động tác này của Cố Nghiên Thu đại biểu chính là.....

Nàng lập tức đứng lên, Cố Nghiên Thu vẫn duy trì động tác ngửa đầu đè bả vai nàng xuống: “Em đừng nhìn chị.” Giọng đã bắt đầu nghẹn ngào .

Cố Nghiên Thu khóc.

Lâm Duyệt Vi không thể tin, lập tức thấy mình tội đáng muôn chết, nàng sửa ngồi xổm thành ngồi lên sô pha kéo Cố Nghiên Thu vào trong lòng, liên tục xin lỗi: “Em xin lỗi xin lỗi xin lỗi..... Chị đừng khóc, chị khóc em cũng sẽ khóc.”

Cố Nghiên Thu ôm nàng lại, cầm tựa trên vai Lâm Duyệt Vi, tiếp tục dùng giọng nghẹn ngào nói: “Em đừng nói chuyện, chị còn chưa khóc mà, nói nữa mới thật khóc ...”

Lâm Duyệt Vi nào dám không nghe lời cô, lập tức im miệng, tay đặt trên lưng cô nhẹ nhàng vỗ.

Cố Nghiên Thu cố ổn định, lên án: “Em nói chị làm phiền em.”

Đó, bây giờ mới bắt đầu lời lại chuyện cũ.

Nhưng lúc này đừng nói Lâm Duyệt Vi tức giận, ngay cả một ngọn lửa nhỏ cũng đã sớm bị dập tắt, chỉ còn lại lòng tràn đầy chua xót, *trên thế giới này ai hại Cố Nghiên Thu khóc đều tội đáng muôn chết, bao gồm cả nàng.*

Lâm Duyệt Vi: “Không phiền, tuyệt đối không, do em kêu chị quan sát Khuất Tuyết Tùng dùm em, chị không rảnh, nên mới kêu khuê mật tới, do tâm tình của em không tốt, đổ hết mọi tội lên người chị.”

Cố Nghiên Thu: “Em nói Khuất Tuyết Tùng tốt, chị không tốt.”

Lâm Duyệt Vi: “Không có không có, em không nói chị ấy tốt, chị mới tốt nhất, trên đời này chị là người tốt nhất.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà hừ một tiếng, nói: “Em nói em cảm kích nàng.”

Lâm Duyệt Vi trở mặt không nhận người, chơi xấu nói: “Không có, nếu không phải do chị ấy báo dối quân tình, em cũng sẽ không bị dọa thành như vậy.” Nàng đột nhiên không thầy dạy cũng hiểu, đột nhiên nhanh trí mà bỏ thêm câu, “Đúng vậy, đều do chị ta.”

Cố Nghiên Thu trượt một bàn tay xuống, sờ lên mu bàn tay Lâm Duyệt Vi, không đau không ngứa cào cào hai lần, lật tay nắm lấy tay Lâm Duyệt Vi, nói: “Em nói em không có nghĩa vụ nhân nhượng khuê mật của chị, cũng không có nghĩa vụ nhân nhượng chị, em không phải con rối cho chị giật dây, phong cảnh cho người ta ngắm.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Em không phải con rối, em là..... Em là con điều mà, mặc kệ bay đến nơi nào rất cao rất xa, sợi dây lúc nào cũng nằm trong tay chị, chị chỉ cần thu dây, em lập tức quay lại, vụt một tiếng, lập tức quay lại.”

Cố Nghiên Thu bật cười, nghiêng đầu cắn một ngậm lên cổ nàng, Lâm Duyệt Vi ăn đau, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

Hôm nay nàng đột nhiên nói được lời âu yếm, xem như Cố Nghiên Thu đang khích lệ nàng đi.

Cố Nghiên Thu cắn xong, lại cắn giận mà nói: “Em xuyên tạc ý của chị,

chị không nói Khuất Tuyết Tùng không tốt, chỉ không muốn em thân với nàng quá. Em còn nói chị ghen là vô cớ gây rối.”

Lâm Duyệt Vi đã thích ứng được tiết tấu, tiếp tục trái lương tâm nhưng vui vẻ mà nói: “Em biết em biết, chị ghen không phải vô cớ gây rối, em mới vô cớ gây rối.”

Cố Nghiên Thu dời cằm đi, lui về sau một chút, để lộ ra một đôi mắt ửng đỏ, nhấp môi, nói: “Lời của nữ nhân, như quỷ gạt người.”

Lâm Duyệt Vi mỉm cười với cô, mắt bỗng đỏ lên.

Cố Nghiên Thu dùng hai tay ôm mặt nàng, kéo sát lại gần, xác nhận hốc mắt nàng thật sự đỏ, kinh ngạc nói: “Chị còn chưa khóc, sao em lại khóc?”

Lâm Duyệt Vi vẫn còn cười, nói: “Em cũng không biết, em tưởng chị khóc, nên....nên em rất đau.” Nàng đè lên vị trí nơi trái tim mình, cảm giác này quá xa lạ, còn đau hơn cả vết thương ngoài da, khiến mũi nàng cay cay, nước mắt nhịn không được lưu chuyển trong hốc mắt.

Cố Nghiên Thu hôn lên mắt nàng, nói: “Đừng khóc.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Em chỉ đỏ mắt thôi, em cũng không khóc.”

Mặc kệ ai thật ai giả, hay cả hai đều nói dối, nhưng không ai vạch trần ai.

Cố Nghiên Thu rử rử mắt, nói: “Tối hôm đó...chị giải thích lại với em một chút. Do chị không báo với em trước một tiếng, tạo thành hiểu lầm, đây là chị sai.”

“Ừm.” Lâm Duyệt Vi cũng dịu dàng nói, “Em cũng không đúng, không nên bởi vì áp lực quá lớn mà phát tiết lên người chị.”

“Chị chỉ miễn cảm với Khuất Tuyết Tùng, không phải không tin em, là không tin nàng, chị thừa nhận chị không tin nàng. Bởi vì..... Bởi vì.....”
Cố Nghiên Thu ngược mắt nhẹ nhàng nhìn nàng, rồi ngượng ngùng mà rũ xuống mi mắt, nói, “Chị quá yêu em, hơn nữa đã lâu rồi không được nhìn thấy em, nên chị rất nhớ, chị.....”

Cô không biết bộc bạch tâm ý của mình, so với nói cô thích làm hơn, đặc biệt là về mặt tình cảm, “Chị” hơn nửa ngày, thì “Chị” không nổi nữa.

Cô thở dài.

Lâm Duyệt Vi bật cười thành tiếng.

Cố Nghiên Thu trừng mắt nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi nghiêm mặt nói: “Chị nói tiếp đi.”

Cố Nghiên Thu nói: “Không nói nữa, tới phiên em.”

Lâm Duyệt Vi thất vọng nói: “Thật sự không nói?”

Cố Nghiên Thu phòng mặt lên nói: “Không nói, em nói.”

Lâm Duyệt Vi lại cười nói : “Được rồi, tới em nói. Đầu tiên, vì em giận chó đánh mèo, em xin lỗi; tiếp theo, không phân biệt trắng đen nhắc tới người chị không thích là Khuất Tuyết Tùng, sai càng thêm sai, làm hại chị nói không lựa lời nổi trận lôi đình; còn có, không nên hùng hổ dọa người, ngoài Khuất Tuyết Tùng còn nhắc tới Thiệu Nhã Tư khiến chị càng không thích, phạm vào lỗi lời chuyện cũ ra nói; cuối cùng, không nên cúp điện thoại của chị. Đặc biệt là cúp điện thoại, sau đó em rất hối hận, nhưng lại không chịu xuống nước cầu hòa.”

Cố Nghiên Thu lạnh lạnh mà nói: “Em lại nhắc tới tên hai người đó.”

Lâm Duyệt Vi hôn lên môi cô tìm kiếm trấn an, nói: “Em nhắc tới là có lý do, em biết chị không thích hai người ấy, cho rằng hai người ấy có ý với em, nhưng sự thật thật sự không phải như vậy.”

“Vậy em nói.”

“Trước đó Thiệu Nhã Tư xác thật có khả năng thích em,” Lâm Duyệt Vi vội dè lại bả vai Cố Nghiên Thu, trấn áp động tác đứng dậy của cô, bất đắc dĩ nói, “Chị lại mất bình tĩnh, bá tổng suốt ngày niệm Phật đâu rồi, chị cúi đầu nhìn Phật châu trên tay đi, bình tĩnh một chút.”

Cố Nghiên Thu thành thạo mà cời chuỗi Phật châu trên cổ tay xuống, đặt lên bàn trà.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

“..... Được rồi.” Lâm Duyệt Vi tiếp tục nói, “Nhưng đó là khi còn đang quay tiết mục, bây giờ đã qua hơn nửa năm, hơn nữa khi em vừa phát hiện đã vội nói với nàng em đã sớm có người trong lòng.”

Hơn nửa năm trước, khi đó cô với Lâm Duyệt Vi còn chưa ở bên nhau, Cố Nghiên Thu cảnh giác nói: “Là ai?”

Lâm Duyệt Vi nở nụ cười thật tươi: “Chị đó, em đã sớm yêu thầm chị, đâu phải chị không biết?”

Cố Nghiên Thu quay mặt đi, che giấu ý cười trên môi, lúc quay lại thì nét mặt đã bình tĩnh lại: “Rồi sau đó? Thích một người thì có thể dễ dàng không thích sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Người khác em không biết, nhưng bây giờ Thiệu Nhã Tư tuyệt đối không thích em.”

Cố Nghiên Thu nói: “Vậy Khuất Tuyết Tùng em có biết không?”

Lâm Duyệt Vi không cẩn thận bị cô bắt được lỗi, “Aizzz” một tiếng: “Việc nào ra việc đó, Khuất Tuyết Tùng thì chờ lát nữa em lại giải thích tiếp. Nói về Thiệu Nhã Tư trước, được chưa?”

Cố Nghiên Thu trầm mặc trong chốc lát, nói: “Được.”

Lâm Duyệt Vi nhất thời cũng không biết nên chứng minh từ đâu, bèn dùng biện pháp giống Cố Nghiên Thu lúc trước, kể lại mỗi một chuyện giữa nàng và Thiệu Nhã Tư theo đúng sự thật, cuối cùng còn đưa điện thoại cho Cố Nghiên Thu xem: “Lịch sử trò chuyện, tùy cho chị tra, một chữ em cũng chưa xóa. Sau khi em kể với nàng, em với người em thích đã ở bên nhau, nàng còn tìm em kể bát quái, nếu nàng thích em, có thể bát quái như thế sao? Không phải dùng dao tự đâm vào đùi mình sao?”

Nói tới đây Cố Nghiên Thu đã tin hơn phân nửa, lịch sử trò chuyện thì cô sẽ không tra, còn hơn một nửa không tin là do cảm giác nguy hiểm bản năng, nên cũng không quan trọng.

“Khuất Tuyết Tùng thì sao?”

Lâm Duyệt Vi nói đến miệng khô lưỡi khô, [lẽm lẽm] cánh môi khô ráo, nói: “Lãnh đạo, tôi xin được uống miếng nước.”

Cố Nghiên Thu đứng dậy đi vào phòng bếp rót nước cho nàng, Lâm Duyệt Vi đuổi tay ra đón, lại bị cô tránh đi, Cố Nghiên Thu tự uống một ngụm nước, đề Lâm Duyệt Vi lên sofa rót cho nàng uống.

Đút nước xong, đầu lưỡi còn cổ tình quần lấy đầu lưỡi Lâm Duyệt Vi, hết sức triền miên.

Trong đầu Lâm Duyệt Vi vẫn luôn giữ tà niệm, bị đầu lưỡi của Cố Nghiên Thu quần lấy thì cả người mềm nhũn mém ngã xuống sô pha, nàng vội đẩy đẩy bả vai Cố Nghiên Thu, nhân cơ hội ôm cô ngồi vào trong lòng, tiếp tục nói chính sự.

Chuyện này mà không nói xong, thì cho dù Cố Nghiên Thu cởi hết đồ ra ở trước mặt nàng.....

Quên đi, trên thực tế Cố Nghiên Thu không có khả năng cởi sạch, cho nên chuyện này nhất định phải tiếp tục nói.

Suốt bốn tháng ở chung trong đoàn phim, Khuất Tuyết Tùng không hề có hành vi vượt rào nào, ngược lại còn chỉ điểm giúp đỡ Lâm Duyệt Vi rất nhiều, nói xong, Lâm Duyệt Vi thở dài ra một hơi, nói: “Em không phải chờ lời cho chị ấy, nhưng trên thực tế, Khuất lão sư xem như một nửa ân nhân của em, hoàn toàn không giống một người sư tập tem. Em hứa với chị, nếu chị ấy gây rối với em dù chỉ một chút, em lập tức tuyệt giao với chị ấy, một giây cũng không hề do dự.”

Cố Nghiên Thu không hề chớp mắt mà nhìn nàng chăm chăm hồi lâu, rồi khỏi đùi nàng, khom lưng bế Schrodinger này giờ vẫn hít hà drama lên lâu: “Tắm rửa đi ngủ chưa?”

Lâm Duyệt Vi lau mồ hôi đổ đầy đầu, đề cao giọng hỏi: “Chị còn giận không vậy?”

Cố Nghiên Thu quay đầu lại nhìn nàng, nói: “Chị vẫn không tin hai người đó, nhưng không còn giận em.”

Lâm Duyệt Vi nghĩ: Không giận tức là chịu hòa rồi, dù sao Cố Nghiên Thu cũng không đánh được hai người Khuất-Thiệu.

Vào phòng, Cố Nghiên Thu ngồi trên sofa, ôm Schrodinger vuốt không ngừng, Lâm Duyệt Vi lăm lăm nhìn cô, hồi lâu sau, nhin không được nói: “Không phải chị không giận em sao? Sao không nói chuyện với em?”

Cố Nghiên Thu: “À, đang vuốt lông mèo.”

Lâm Duyệt Vi cả giận nói: “Mèo có gì đâu mà vuốt, cùng em nói chuyện đi.”

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn nàng, nở nụ cười xinh đẹp: “Em ăn dấm với mèo à?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Hay lắm, hoá ra ở chỗ này chờ nàng để chơi, không hổ danh là vừa nhỏ mọn lại thù dai!

Lâm Duyệt Vi kéo Schrodinger ra khỏi lòng cô, đặt nó xuống đất, mạnh mẽ chen vào trong lòng cô: “Ghen tị, thì sao?”

Nụ cười của Cố Nghiên Thu càng sáng lạn: “Không có gì, chị vẫn thương em nhiều hơn thương mèo.”

Schrodinger: “Mèo méo meo?”

Hai người tiêu tan hiềm khích lúc trước, ở trên sofa ngọt ngào trong chốc lát, rồi mạnh ai nấy đi tắm rửa.

Lâm Duyệt Vi tắm trước, cả buổi tối hôm nay nàng nói nhiều tới tiêu hao hơn phân nửa thể lực, Cố Nghiên Thu bước ra khỏi phòng tắm sau, nhìn thấy nàng ngồi tựa đầu giường gõ chữ trên di động, tùy ý hỏi: “Cùng ai nói chuyện phiếm?”

Lâm Duyệt Vi trực tiếp đưa điện thoại cho cô xem, hiển thị là Thiệu Nhã Tư.

Cố Nghiên Thu dùng mũi: “Hừ.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Cậu ấy hẹn em mai ăn cơm, nói buổi chiều, nhưng em nói em không rảnh.”

Cố Nghiên Thu nói: “Em không đi?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không đi, em nói em phải hỏi đối tượng, ban ngày chị phải đi làm mà?”

Cố Nghiên Thu vì một câu cứng họng, không nói gì chỉ: “..... Khụ.” Rồi cả vành tai đỏ lên.

Lâm Duyệt Vi lắc di động, đặc ý nói: “Có muốn xem ký lục không?”

Cố Nghiên Thu chui vào trong chăn, cầm quyển sách từ trên tủ đầu giường, mở ra trước mặt, mặt vô biểu tình mà nói: “Không xem.”

Lâm Duyệt Vi còn đang đánh chữ, nàng không tắt âm bàn phím, cứ gõ lộc cộc lộc cộc, Cố Nghiên Thu mở sách ra hơn nửa ngày cũng chưa lật trang nào, lỗ tai cứ dựng lên cao cao, giống như có thể từ tiếng lộc cộc nghe ra Lâm Duyệt Vi đang đánh những gì.

Một lát sau, Lâm Duyệt Vi dùng ngón tay chọc nhẹ một chút lên bả vai cô,

hỏi: “Đêm mai có rảnh không?”

Cố Nghiên Thu nghiêm mặt: “Rảnh, làm gì?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Thiệu Nhã Tư nói mời chúng ta ăn cơm.”

Cố Nghiên Thu nói: “Ờ.” Lật một trang sách, dáng vẻ rất bình tĩnh.

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị có đi không? Không đi thì em một mình.....”

Cố Nghiên Thu lập tức nói: “Đi.” Sợ nàng đổi ý.

Lâm Duyệt Vi buồn cười, dùng tay nhéo lên mặt cô, vừa cười vừa hôn lên má cô một cái rõ to.

Nàng cúi đầu đánh chữ, vài giây sau ngẩng đầu, nói: “Hẹn rồi, ngày mai buổi tối, tan tầm em tới công ty đón chị.”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu chợt đóng sách lại, nằm xuống, nói, “Ngủ đi, chị mệt.”

Lâm Duyệt Vi lo mình sẽ bật cười, bèn nằm xuống ôm Cố Nghiên Thu ngủ, ôm không bao lâu, cả hai biến thành tư thế sóng vai nằm thẳng, tay trong tay mà ngủ.

***

Cố Nghiên Thu mặc một chiếc áo khoác màu trắng ôm sát người, bên trong mặc áo sơ mi màu thiên thanh, những lọn tóc dài hơi cong ở phần đuôi tùy ý xõa trên vai, cả người trông rất năng động thoải mái, nếu không thấy nét khấn trương trên mặt cô.

Buổi sáng trước khi ra cửa, sau khi Cố Nghiên Thu ngàn chọn vạt tuyến xong quần áo thì lâm thời đổi ý nói: “Nếu không tối chị không đi đâu, chị rất tin tưởng em.”

Lâm Duyệt Vi dùng một nụ cười phủ định: “Tan tầm em tới đón chị, moah moah.”

Cố Nghiên Thu vẻ mặt đau khổ cùng nàng moah moah một chút, rồi ra ngoài đi làm.

Chạng vạng 5 giờ, Lâm Duyệt Vi kiểm tra túi lần thứ năm, tới Thiên Thụy đón Cố Nghiên Thu.

Lái xe tới điểm hẹn, Cố Nghiên Thu mới phát hiện trên ngón áp út của Lâm Duyệt Vi đang mang nhẫn cưới của hai người, cô cũng lấy nhẫn của mình trong túi ra đeo, vừa đi theo nàng vừa thấp thỏm không yên, cô luôn cảm thấy nụ cười nơi khóe môi Lâm Duyệt Vi rất có thâm ý.

Sau khi gặp Thiệu Nhã Tư, thì cô rất cuộc hiểu vì sao.

Lần đầu tiên Thiệu Nhã Tư nhìn thấy Cố Nghiên Thu, thì rất kinh diễm, vừa đóng cửa phòng riêng lại thì khen ngợi tới quá độ, cái gì mà trời đất tạo nên, nhất thể vô song, chỉ nguyện làm uyên ương không làm tiên, khen đến Cố Nghiên Thu phải ngượng ngùng, trốn ở sau lưng Lâm Duyệt Vi, cũng biết hiểu lầm của cô nghiêm trọng cỡ nào.

Cố Nghiên Thu có ánh mắt rất sáng suốt, Thiệu Nhã Tư vừa vào cô đã nhìn thấu, nàng rõ là một ngọc bạch ngọc [1] hàng thật giá thật, một chút tâm tư cũng không giấu được.

[1] Kiểu nhân vật ngọc nghêch, ngọc ngào

Lâm Duyệt Vi đang ngồi trên ghế, từ lúc bắt đầu đã không nói một câu nào, vô thanh vô tức mà kiểm đồ trong túi.

Cố Nghiên Thu: “???”

Thiệu Nhã Tư ở một bên cũng ngó sang: “Cậu tìm gì vậy?”

“Tìm cái này.” Lâm Duyệt Vi móc ra một quyển sổ đỏ giống hộ chiếu, đề lên trên bàn, “Giấy hôn thú.”

Nàng mở giấy hôn thú ra, chỉ vào ảnh hai người chụp chung, một bàn tay ôm lấy bả vai Cố Nghiên Thu trong sự sùng sốt của mọi người, lại chỉ lên mặt của cả hai: “Đây là nàng, đây là mình, không phải Photoshop, cậu xem xem có phải giống y như nhau không.”

Lâm Duyệt Vi nghiêm túc mà nói: “Trước đó mình đã nói với cậu, mình kết hôn rồi cậu lại không tin, đây là giấy đăng ký kết hôn, chỗ này còn có dấu chạm nổi.” Nàng kéo tay trái của Cố Nghiên Thu lên lắc lắc, hai ngón áp út đều mang cùng một kiểu nhẫn cưới sáng lấp lánh dưới ánh đèn, dừng một chút, ngưng ngưng mà cười nói, “Nàng chính là thê tử của mình.”

Esley: Eo ơi~ mãi mới hết giận, edit mệt xỉu, tạm nghỉ ngơi mấy bữa nữa post nha mọi người =)) À thông báo là 114 là chương H nha bà con, mong mọi người đón đọc =))

Chương 104: Chạm vào em

Bị liên tiếp mấy quả liên châu đánh tới khiến vẻ mặt Thiệu Nhã Tư như ghen hòng nhìn hai người trần trối.

Lâm Duyệt Vi nắm tay Cố Nghiên Thu không buông, tay còn lại đẩy đẩy giấy hôn thú về phía trước: “Có muốn xem cho kỹ hông?”

Thiệu Nhã Tư: “.....”

Sau khi hồi thần, cô cầm lấy giấy hôn thú, Lâm Duyệt Vi bèn nhắc nhở cô: “Cẩn thận một chút, đừng làm rách, mình toàn cất trong tủ kính không đó.”

Thiệu Nhã Tư ậm ừ một tiếng: “Được rồi được rồi.”

Thiệu Nhã Tư dùng một tay mở giấy hôn thú, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu đối chiếu với hai người trước mặt, buông xuống, biểu tình như thấy quý: “Cậu thật kết hôn à?”

Lâm Duyệt Vi: “Thật hơn cả kim cương.” Nàng hỏi, “Xem xong chưa? Xem xong rồi thì mình cất.”

Thiệu Nhã Tư: “Cất đi cất đi, đừng để người khác thấy.”

Lâm Duyệt Vi: “Bây giờ cậu tin chưa?”

Thiệu Nhã Tư: “Tin tin.”

Lâm Duyệt Vi cất giấy hôn thú vào túi, yên tâm vỗ vỗ.

Toàn bộ quá trình Cố Nghiên Thu biến mình thành một pho tượng gỗ không biết nói cũng chẳng có biểu cảm gì.

Cố Nghiên Thu ở đây, Thiệu Nhã Tư cũng ngượng ngừng hỏi nàng vì sao

lại kết hôn sớm vậy, vì thế bèn chuyển đề tài sang người Cố Nghiên Thu, thả cầu vòng điên cuồng, thổi người ta bay lên bầu trời không cho chạm đất.

Khi Thiệu Nhã Tư nhắc tới đây là lần đầu tiên cô gặp Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi bèn mỉm cười chen vào: “Đây không phải lần đầu tiên cậu gặp chị ấy.”

Thiệu Nhã Tư: ” Hả?”

Lâm Duyệt Vi nhắc nhở: ” Khi Tiết mục sắp kết thúc, không phải chúng ta đã tới thành phố S sao, cậu đã gặp qua chị ấy.”

Thiệu Nhã Tư nghĩ tới nghĩ lui: ” Àh Ah Áh Hả.” Cô đột nhiên lúc hét lúc rống nói, “Khoan đã, mình quên xem ngày kết hôn, cho mình xem lại một chút.”

Cố Nghiên Thu trước sau không mở miệng bỗng báo một chuỗi con số ra, là một ngày xa trước khi tiết mục bắt đầu thu hình.

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua Cố Nghiên Thu, thấy cô đang bình tĩnh mà rũ mắt xuống. Ngón tay Lâm Duyệt Vi cọ một chút lên mu bàn tay cô, Cố Nghiên Thu không dám nhìn vào ánh mắt nàng, chỉ thấy hai vành tai cô lại bắt đầu có chút hồng nhạt.

Lâm Duyệt Vi ở trong lòng chột tỉnh ngộ, đặc ý mà nghĩ, *Cố Nghiên Thu lại thẹn thùng.*

Thiệu Nhã Tư bị kinh hách: “Má ơi.”

Lâm Duyệt Vi rót một ly trà định kinh cho cô.

Thiệu Nhã Tư bởi vì một câu này của nàng, mà tức khắc nhớ tới rất rất nhiều chi tiết trước đó, cứ mỗi lần nhớ tới một chuyện lại phải gào to một lần, chờ đến khi cô hiểu rõ ràng tất cả, Thiệu Nhã Tư mới chỉ vào Lâm Duyệt Vi, tâm phục khẩu phục mà nói: “Giấu thâm dễ sợ.”

Lâm Duyệt Vi buông tay cười nói: “Không phải mình đã nói từ sớm rồi sao, do cậu không tin mình mà.”

Thiệu Nhã Tư lên án: “Cậu vừa mới tốt nghiệp đại học, nói vậy ai mà tin chứ, mình nói mình kết hôn cậu tin chắc?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Mình tin chứ.”

Thiệu Nhã Tư nghèo từ nói: “Cậu cậu cậu cậu — hơn nữa, cậu nói cậu có đối tượng thầm mến, kết quả sau đó lại nói cậu kết hôn rồi, ai mà tin nổi chứ.”

Lâm Duyệt Vi vẫn cười nói: “Mình tin mà, mình chính là một cô gái gió chiều nào theo chiều ấy, có sợ không?”

Thiệu Nhã Tư ghé vào bàn, nói: “Sợ, sợ muốn chết.”

Hai người lại quay chung quanh đề tài này hàn huyên vài câu, Thiệu Nhã Tư nói: “Đói bụng rồi, nói cả buổi, gọi món ăn đi.”

Lâm Duyệt Vi đưa thực đơn cho Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu tự nhiên mà nhận lấy, Lâm Duyệt Vi dựa gần lên bả vai cô, đầu sát vào cô thật gần, ngay cả hơi thở cũng có thể chạm tới sườn mặt Cố Nghiên Thu.

Tay Cố Nghiên Thu giấu ở phía dưới bàn nhẹ nhéo Lâm Duyệt Vi, dùng ánh mắt nhắc nhở nàng hãy chú ý một chút, Lâm Duyệt Vi ngoảnh mặt làm ngơ, được một tắc lại muốn tiến một thước mà gác cầm lên hõm vai Cố

Nghiên Thu, ngửa đầu nhìn cô cười.

Thiệu Nhã Tư vẻ mặt “ *Tôi là ai, đây là đâu? Vì sao tôi phải ở đây ăn chỗ cầu lương này?*” tang thương.

Suốt cả bữa ăn dường như chỉ có Lâm Duyệt Vi và Thiệu Nhã Tư nói chuyện với nhau, khi nào đề cập tới Cố Nghiên Thu thì cô mới có thể mở miệng nói được một hai câu, nhưng không khí vẫn khá hòa hợp. Cuộc đối thoại bắt đầu từ trời nam biển bắc, đến công việc hiện tại.

Thiệu Nhã Tư nói cô sắp phải vào đoàn phim mới, còn nói luôn tên phim, bộ phim này rất được giới nghệ sĩ chú ý tới gần đây, mấy nhà fan đã kịch chiến mấy trăm hiệp, chẳng ngờ lại bị một Thiệu Nhã Tư vô danh tiểu tốt cướp mất, Thiệu Nhã Tư vẫn giữ nét mê muội như mọi khi, nói: “Người đại diện của mình quá lợi hại luôn ấy.”

Lâm Duyệt Vi cố động nói: “Lợi hại lợi hại.”

Thiệu Nhã Tư nói: “Cậu biết không? Chị ấy thật sự biết rất nhiều người, tùy tiện chỉ đại một người cũng có thể gọi tên người ấy ra.”

Lâm Duyệt Vi tâm nói *đây chẳng phải kiến thức cơ bản của người đại diện sao?* Người trong giới giải trí lâu rồi đều nắm giữ kỹ năng này, hơn nữa cũng không phải tất cả mọi người đều biết cô ấy, vốn dĩ chỉ có cô ấy biết tên người ta thôi, nhưng trong mắt Thiệu Nhã Tư đây chẳng khác nào thiên phú kinh tài tuyệt diệu.

Lâm Duyệt Vi tăng bốc cô như thói quen, cười nói: “Dữ dần vậy à?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Thiệu Nhã Tư nghe thấy nàng phụ họa nên cười cong cả mắt, “Mình cảm thấy mình quá may mắn, có thể gặp được một người đại diện như vậy. Nói.....”

Cố Nghiên Thu và Lâm Duyệt Vi nghe tới đây thì không thể ngờ rằng, đoạn đối thoại sau đó mãi chỉ xoay quanh chủ đề của chữ “Nói” này, ngẫu nhiên đổi chủ đề cũng bị Thiệu Nhã Tư kéo trở về rất mau.

***

“Bái bai, lần sau gặp.”

“Lần sau gặp.”

Hai người Lâm-Cố liếc nhìn nhau, đi mau vài bước, mãi cho đến khi ngồi vào xe, hai người mới cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt họ nhìn nhau cũng như một lời khó nói hết.

Cố Nghiên Thu nói: “Nếu em không nói là người đại diện, chị còn tưởng là mẹ cô ấy.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Lần trước gặp không khoa trương tới vậy.”

Cố Nghiên Thu dựa sát vào ghế, nhìn Lâm Duyệt Vi, nói: “Chị có một ý nghĩ.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Trùng hợp, em cũng có một ý nghĩ.”

Cố Nghiên Thu rơi vào trạng thái trầm tư: “Chị cảm thấy suy nghĩ của chúng ta hẳn sẽ giống nhau.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị yên tâm chưa?”

Cố Nghiên Thu giả vờ không hiểu, nói: “Yên tâm chuyện gì?”

“Thiệt Nhã Tư căn bản không thích em, chắc hẳn cậu ấy đã phải lòng người đại diện.” Tay Lâm Duyệt Vi đáp lên mu bàn tay Cố Nghiên Thu, ngón tay vẽ thành những vòng tròn.

Cố Nghiên Thu bị nàng vẽ đến có chút ngứa, ngón tay nhẹ nhàng cuộn tròn một chút, khoe môi cong cong, âm cuối hơi cao hơn mọi khi nói: “Cũng không nhất định, nói không chừng đang giấu đầu lòi đuôi đầu, cố ý ở trước mặt em nhắc tới người đại diện để em lơ là phòng bị.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu vươn người sang hôn nàng, Lâm Duyệt Vi kịp thời vòng tay ôm lấy eo cô, khiến cô không thể rút lui, dưới gara tầng hầm ánh sáng mờ nhạt càng tăng thêm sự quyến rũ của nụ hôn này.

Hai người càng hôn càng động tình, Lâm Duyệt Vi dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa lên chỗ da thịt sau cổ Cố Nghiên Thu, kéo cả người Cố Nghiên Thu về phía nàng, khiến Cố Nghiên Thu có cảm giác quái quái, phần da sau cổ bị chạm phải tê rần như không còn là của cô nữa.

Dư quang cả hai thoáng nhìn thấy ánh đèn xe lướt nhanh qua cửa sổ, hai người đều bình tĩnh, Lâm Duyệt Vi dừng động tác, Cố Nghiên Thu nhân cơ hội lui về chỗ ngồi, mở miệng nhẹ nhàng mà dò hỏi: “Em.....”

Lâm Duyệt Vi thản nhiên thừa nhận: “Phải, em muốn tiến thêm một bước, chị cảm thấy thế nào?”

Cố Nghiên Thu ngẩn người, chân mày nhíu lại, lộ ra biểu tình thắc mắc, một lát sau, thần thái tự nhiên nói: “Để chị suy xét một chút.”

Tuy Cố Nghiên Thu không nghĩ tới tiến triển này, nhưng cũng không phải tránh như tránh tà, lần trước cự tuyệt đều bởi vì cảm thấy tiến triển quá

nhANH, mà không phải do cô chán ghét chuyện này.

Bây giờ tính đi tính lại hai người đã ở bên nhau hơn nửa năm, ngay cả “con gái” cũng có luôn rồi, chuyện này cũng nên chính thức được cân nhắc.

Hai người trao đổi ánh mắt.

Cố Nghiên Thu nói: “Chị phải về nghiên cứu một chút.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Em học rồi.”

Cố Nghiên Thu: “!!!”

Độ ẩm trong xe quá cao, Lâm Duyệt Vi hạ cửa sổ xe xuống, lái xe từ từ rời khỏi gara tầng ngầm, ánh mắt nhìn kính trước sau, hắng giọng nói: “Ừm..... thì khi quay phim. Chị đi rồi, em có nghiên cứu một chút.”

Một lát sau, Cố Nghiên Thu hỏi: “Có khó không?”

Lâm Duyệt Vi suýt thì sặc gió, dừng một chút, nói: “Không tới nỗi nào.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Em có tư liệu à?”

Lâm Duyệt Vi trả lời: “Một chút.”

Cố Nghiên Thu nói: “Gởi cho chị?”

Mặt Lâm Duyệt Vi lộ vẻ do dự, nói: “Ở trong máy tính, máy tính ở nhà.”

Cố Nghiên Thu nói: “Ừm.”

Sau đó hai người không nói gì thêm nữa, Cố Nghiên Thu cúi đầu chơi di

động, Lâm Duyệt Vi thừa dịp chờ đèn đỏ liếc mắt nhìn sang, phát hiện di động của cô vẫn luôn ở giao diện chính không hề mở ứng dụng gì.

Di động của Lâm Duyệt Vi bỗng kêu lên, là âm báo tin nhắn, nghe nó cứ liên tục vang lên với tần suất tăng dần, chỉ sợ không mở xem thì sẽ báo tới cháy máy.

Lâm Duyệt Vi lái xe, không tiện xem, bèn nói với Cố Nghiên Thu: “Chắc là Thiệu Nhã Tư, lần nào cũng nhắn liên tục vậy, chị xem giúp em cậu ấy nói gì.”

Cố Nghiên Thu cầm lấy di động, Lâm Duyệt Vi nói: “Mật mã là 180315.”

Dãy số này từng được Cố Nghiên Thu nhắc tới trong bữa ăn. *(ngày đăng ký kết hôn)*

Khóe môi Cố Nghiên Thu nở một nụ cười nhu hòa đến không thể tưởng tượng, mở khóa màn hình.

【 Thiệu Thiệu: A a a a a a về đến nhà chưa a 】

【 Thiệu Thiệu: A a a a a a a a a a cậu với lão bà rốt cuộc ở bên nhau thế nào, tìm được cô vợ đẹp như thế ở đâu vậy hả, mình có thể có được niềm phúc như cậu không? 】

【 Thiệu Thiệu: A a a a a a a a a a cậu vậy mà kết hôn rồi!!! 】

【 Thiệu Thiệu: Tối bây giờ mình vẫn không tin được!!! 】

【 Thiệu Thiệu: A a a a a về đến nhà nhớ nhắn tin cho mình! Mình muốn tiếp tục bát quái! 】

Cố Nghiên Thu lược bỏ mấy chữ “A a a”, đọc tin nhắn một cách vô cảm, rồi hỏi: “Em có muốn trả lời không?”

Lâm Duyệt Vi mở miệng như phá tan băng nói: “Trả lời, chị nhắn là PY giao dịch [1].”

[1] Là kiểu giao dịch dơ bẩn. Âm chỉ liên quan đến tình dục. Thường dùng để nói về những quan hệ sau tấm màn sân khấu.

Nàng cố tình chọc Cố Nghiên Thu, vì nàng biết lão cán bộ như Cố Nghiên Thu hẳn sẽ không lên mạng xem lung tung, quả nhiên lão cán bộ dùng vẻ mặt nghiêm túc mà đặt câu hỏi: “PY giao dịch là ý gì? Giao dịch bạn bè?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Đúng vậy, chính là bạn bè lâu ngày sinh tình.”

Cố Nghiên Thu nhắn tin trả lời, vừa gửi đi, Thiệu Nhã Tư đã liên tiếp trả lời bằng một chuỗi chữ “Ha ha ha ha”.

Cố Nghiên Thu nhay bén mà phát hiện ra tổ hợp của những chữ này hẳn không phải lời hay ý đẹp gì.

Cảm ơn công cụ tìm kiếm vạn năng, sau mười giây đồng hồ, Cố Nghiên Thu đã biết chân tướng của từ này, nàng thở dài, hỏi Lâm Duyệt Vi: “Giờ vui không?”

Vui muốn chết. Nhưng Lâm Duyệt Vi sao dám nói, vẻ mặt đau khổ nói lời trái lương tâm: “Không vui, vợ ơi, em sai rồi.”

Cố Nghiên Thu vốn dĩ không tính giận, lại bị phản ứng này của nàng lấy lòng, lắc đầu nhẹ nhàng mà mỉm cười.

Lâm Duyệt Vi thấy cô cười, ngay tức khắc lòng ngứa ngứa khó nhịn.

Nàng chợt phát hiện mình rất giống *động vật tới kỳ động dục*, mặc kệ Cố Nghiên Thu làm ra biểu tình gì, có động tác nào, nàng đều có thể liên tưởng tới chuyện đó, trước đó không hề có chuyện này.

Xe vừa dừng lại trong gara, Lâm Duyệt Vi không mở khóa cửa xe, Cố Nghiên Thu kinh ngạc chọn mi, nói: “Sao –“

Lâm Duyệt Vi đã nhào tới.

Không thể làm chuyện khác, hôn môi vẫn được mà.

Lúc Cố Nghiên Thu xuống được xe cánh môi đã sưng đỏ, mắt tràn ngập làn sương mù chưa tiêu tán, dựa vào cửa xe đứng trong chốc lát, mới giảm bớt được trọng lực trên đôi chân mềm nhũn, Lâm Duyệt Vi phải nắm tay dắt cô vào nhà.

Lâm Duyệt Vi không nắm tay theo kiểu bình thường, mà vừa nắm vừa lắc, hai người nắm tay nhau dung dăng dung dẻ, Cố Nghiên Thu nhớ lúc cô còn học mẫu giáo, lão sư cũng từng nắm tay các bạn như vậy khi ra ngoại thành dạo chơi.

Người ta hay nói hai người yêu nhau như học sinh tiểu học, còn Lâm Duyệt Vi thì yêu nhau như trẻ em mẫu giáo.

Bạn trẻ mẫu giáo vừa vào nhà, đã lạch cạch lạch cạch lạch cạch mở hết đèn trong nhà lên, đứng trong huyền quan xoay một vòng tròn, ngay cả thảm cũng bị nàng chà tới nhẵn nhúm, Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi ngượng ngùng mà ngồi xổm xuống trải lại tấm thảm.

Cố Nghiên Thu buồn cười.

Trước khi Lâm Duyệt Vi ngẩng đầu cô vội thu lại nụ cười trên môi, lông mi lấp lánh dưới ánh đèn.

Lâm Duyệt Vi đứng lên, Cố Nghiên Thu theo bản năng lùi về sau một bước.

Lâm Duyệt Vi nở nụ cười gian xảo: “Chị trốn làm gì?”

Cố Nghiên Thu chững chạc đằng hoàng mà nói: “Thay giày, hai người xô đẩy không tốt.”

Lâm Duyệt Vi nghiêng nghiêng đầu, nói: “Được thôi.”

Vừa rồi hai người ở trong xe *đương nhiên không chỉ đơn giản hôn môi*, nếu không sẽ không làm một người như Cố Nghiên Thu phải nhũn cả chân, cũng may không vượt quá mức. Lúc trước Lâm Duyệt Vi còn lo lắng hai loại khả năng Giang Tùng Bích từng nhắc tới, khiến nàng phải tốn bao nhiêu chất xám và thời gian nghiền ngẫm rõ ràng tâm tư của Cố Nghiên Thu, kết quả căn bản không phải, Cố Nghiên Thu không hề bài xích sự thân cận của nàng.

Lòng tự tin của Lâm Duyệt Vi tăng lên hết mức, cười đến mắt cong cong hỏi: “Thân ái, em có thể đi tìm Schrodinger chơi không?”

Cố Nghiên Thu ước gì giờ phút này nàng cách xa cô một chút, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nói: “Đi đi.”

Lâm Duyệt Vi vào phòng bếp tìm được Schrodinger đang nằm trong nồi sắt hầm chính mình, ban ngày Cố Nghiên Thu không ở nhà, thức ăn cho mèo do Lâm Duyệt Vi cho ăn, con mèo này quả nhiên hết như những gì Cố Nghiên Thu nói, ngã theo chiều gió, hưởng chi nàng vốn dĩ là mẹ của nó.

Lâm Duyệt Vi cũng có duyên trời sinh với động vật nhỏ, tốc độ Schrodinger thân cận nàng còn mau hơn cả Cố Nghiên Thu, *rốt cuộc thì Lâm Duyệt Vi không giảm béo cho nó, không hành hạ nó bằng tập huấn kiểu địa ngục*, nên lúc nó bị bế lên cũng không cào nàng nữa, thậm chí còn kiêu ngạo dùng quả đầu nhỏ cọ cọ lên lòng bàn tay Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi ôm mèo vào trong phòng bếp, nhỏ giọng nói: “Tiết Tế[2], sao con hay thẹn thùng giống ba ba vậy nè.”

[2] Schrodinger trong tiếng trung là Tiết Định Ngạc, nên Lâm Duyệt Vi gọi nó là Tiết Tế, Tế ở đây nghĩa là nhóc con/nhãi con.

Mẹ Lâm Duyệt Vi vừa trở về ngày hôm sau đã đặt tên mới cho Schrodinger, khiến nó nghe xong phải giật giật đầu, nhìn về phía phòng khách, Cố Nghiên Thu đang ngồi trên sofa phát ngốc, cho có lệ mà: “Meo.”

Lâm Duyệt Vi lại hỏi: “Tiết Tế, con đoán xem khi nào thì mẹ bắt được ba con đây?”

Schrodinger ngửa đầu dùng đôi mắt màu xanh thăm nhàn nhạt nhìn nàng, ngay cả mèo cũng không thèm mèo lấy một tiếng.

Lâm Duyệt Vi nhin không được vỗ lên đầu quả dưa của nó, bất mãn nói: “Không tin năng lực của mẹ con à?”

Schrodinger tránh thoát khỏi tay nàng, dùng đầu lưỡi hồng phấn liếm liếm móng vuốt, uyển chuyển nhẹ nhàng mà nhảy đi mất, đồng đánh đi vào phòng khách, phần lưng tạo thành một đường cong mỹ miều, vô cùng tuyệt đẹp.

Lâm Duyệt Vi theo sau, ở phía sau nhẹ nhàng mà kêu: “Tiết Tế?”

Cố Nghiên Thu cúi đầu, Schrodinger dùng quả đầu hung màu trắng cọ lên ống quần cô, phảng phất như muốn cô ôm, Cố Nghiên Thu nói: “Tự nhảy lên đi.”

Schrodinger: “.....”

Sao nó lại có một người ba ba lạnh nhạt thế này!

Lâm Duyệt Vi lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai ngồi vào lòng Cố Nghiên Thu, thời khắc mẫu chốt, vì để Cố Nghiên Thu mau chóng thích ứng tiếp xúc thân mật, mặc kệ thoải mái hay không, nàng có thể chịu được.

Cố Nghiên Thu nhìn vật thể hình người trên đùi còn cao hơn cô nửa cái đầu : “.....”

Hai người mắt to mắt nhỏ chạm phải nhau.

Lâm Duyệt Vi nói: “Em.....”

Nàng đại khái cũng biết bản thân mình không biết xấu hổ, đang muốn rời khỏi đùi Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu thật vất vả mới chờ đến cơ hội như vậy, vội vàng giữ nàng lại.

Lâm Duyệt Vi quay đầu nhìn Schrodinger trên mặt đất, Schrodinger đã cong hai chân sau, ngồi xổm dưới đất, đôi mắt tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, cao lãnh mà bề ngỗ hất cầm đáp trả đôi “Cầu nữ x nữ”.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên có cảm giác như bị con gái ruột khinh bỉ, gương mặt không khỏi nóng lên, nói: “Chúng ta.....”

Tiếng nàng nói đột nhiên nghẹn trong cổ họng, thân mình căng cứng, tầm mắt chuyển qua cuối vách tường.

Cố Nghiên Thu đã trượt tay vào áo nàng...

Hơn mười giây sau, Cố Nghiên Thu giúp nàng sửa lại quần áo.

Rõ ràng chuyện đáng nhắc tới vẫn chưa xảy ra, mặt Lâm Duyệt Vi đã đỏ đến không thể nhìn, có lẽ nàng cũng không tốt hơn cô là bao.

Sau một lúc lâu, Cố Nghiên Thu mới nghẹn ra một câu: “Vừa nãy có vấn đề sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Không, không có.”

Schrodinger há miệng ngáp một cái, nằm ngã trên mặt đất.

Lâm Duyệt Vi cúi đầu hôn Cố Nghiên Thu, làm những gì Cố Nghiên Thu vừa làm với nàng, thời gian kéo dài hơn vài giây.

Khi hai người dừng lại, Schrodinger đã ngủ mất, có thể do nó không thấy được cái muốn thấy, nên nhàm chán đến ngủ mất.

Lâm Duyệt Vi nhảy xuống khỏi đùi Cố Nghiên Thu, nói: “Em ôm Schrodinger đi ngủ.”

Cố Nghiên Thu bật cười.

Lâm Duyệt Vi không biết vì sao Cố Nghiên Thu lại cười, nhưng giờ phút này nàng chỉ muốn nhiệt độ cơ thể giảm xuống, nàng ôm Schrodinger lên lầu, đặt nó vào ổ, có chăn mềm mại, còn có gối đầu.

Lâm Duyệt Vi đắp chăn cho Schrodinger đang hoảng, lúc xuống lầu đã không thấy thân ảnh Cố Nghiên Thu đâu, đèn cũng đã tắt, cuối cùng khi nàng vào phòng ngủ thì tìm được Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu đang đứng trước tủ quần áo lấy áo ngủ, trên giường còn có một bộ, là của Lâm Duyệt Vi, nghe thấy âm thanh cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, hơi sững sốt một chút, cô cũng không hiểu vì sao cô lại sững sốt, hoặc có thể xem là ngây dại, rồi mới phản ứng, nói: “Em tắm trước hay chị trước?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Em.....”

Cố Nghiên Thu vội nói: “Hay chị trước.”

Lâm Duyệt Vi mỉm cười, nói: “Ừm, chị tắm xong em giúp chị sấy tóc.”

Cố Nghiên Thu cầm áo ngủ vào phòng tắm, Lâm Duyệt Vi dùng ánh mắt nhìn khắp nơi, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển notebook dùng thay quạt.

Tiêu rồi, nàng cho rằng mình sẽ mặt không đổi sắc đùa giỡn đến Cố Nghiên Thu không muốn không được, hiện tại người túng đến phải ở bên ngoài quạt gió hạ hỏa sao lại biến thành nàng thế này?

Trong phòng tắm, nước vòi hoa sen chảy từ đầu đến chân, Cố Nghiên Thu cảm giác như mặt cô còn nóng hơn cả nước.

Cô bèn điều chỉnh nhiệt độ xuống thấp.

Cửa phòng tắm bật mở, Lâm Duyệt Vi đứng lên, ôm áo ngủ ủ rũ sần nảo đi vào trong, Cố Nghiên Thu dùng một tay điều chỉnh trán nàng, để nàng đi cho đúng phương hướng.

Lâm Duyệt Vi phản xạ có điều kiện: “Cảm ơn.”

Cố Nghiên Thu nói: “Em sao.....”

Lâm Duyệt Vi phản ứng lại: “Quên mất, lần sau không nói nữa.”

Cố Nghiên Thu nói: “Không phải nói giúp chị sấy tóc sao?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nàng mang áo ngủ vào trong, đi ra, ngón tay xuyên qua những sợi tóc vờn nước trơn mềm của Cố Nghiên Thu. Sữa tắm mùi quả quýt thơm ngọt ngào không thuận theo cũng không buông tha cứ lan tỏa tới mũi nàng.

Ngón tay Lâm Duyệt Vi hơi cong lại, lòng bàn tay ghi nhớ xúc cảm tinh tế vừa rồi dưới phòng khách.

Cố Nghiên Thu hơi tránh đầu, nhẹ giọng nói: “Nóng.”

Lâm Duyệt Vi vội vàng điều chỉnh hướng máy sấy.

Sấy đến một nửa, Cố Nghiên Thu nói: “Vây là được rồi, dù sao cũng chưa ngủ.”

Lâm Duyệt Vi nhin không được nghĩ: *Không ngủ? Không ngủ thì làm gì?*

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng đẩy Lâm Duyệt Vi đang phát ngốc: “Mau đi tắm.” Cẩn thận nghe sẽ thấy âm cuối có chút rung rung kiềm chế không được.

Cố hòng Lâm Duyệt Vi cũng ghen một hồi, nhìn Cố Nghiên Thu thật sâu,

bó tay bó chân mà đi vào phòng tắm.

Mãi cho đến khi bóng dáng Lâm Duyệt Vi đều khuất sau cánh cửa, Cố Nghiên Thu mới dùng hai mu bàn tay đè lên gương mặt nóng đến dọa người, *vừa rồi cô chủ động làm ra chuyện như vậy dưới phòng khách, bây giờ còn cảm thấy huyễn hoặc không thôi.*

Cố Nghiên Thu hít vài hơi lấy lại nhìn tĩnh, nhìn chuỗi Phật châu được gỡ xuống đặt trên tủ đầu giường, nghĩ nghĩ, rồi tay chân nhẹ nhàng mà xuống giường, thật ra tiếng vòi sen vang lên trong phòng tắm hoàn toàn áp được tiếng bước chân của cô dù nặng nề.

Cố Nghiên Thu đặt Phật châu lên bàn trà phòng khách, mặc niệm hai câu phật hiệu, vừa muốn lên lầu, lại đi vòng vèo trở về, từ sô pha lấy ra hai cái túi chườm nước đá, túi chườm nước đá rất tốt, Cố Nghiên Thu đứng trước mái hiên dưới lầu vừa đắp túi chườm nước đá vừa hứng gió lạnh, đầu óc được gió thổi thanh tỉnh không ít.

Làm thì làm, sớm hay muộn cũng phải làm.

Cố Nghiên Thu căn cánh môi nhìn thoáng qua tầng trên, khoảng cách chỉ mấy chục mét, mà cô vẫn không an tâm phải đóng cửa ban công lại, gọi điện thoại cho Trình Quy Diên.

Chuông đổ một hồi, điện thoại mới có người nhận.

Trình Quy Diên ngáp nói: “Nghiên Thu, có chuyện gì vậy?”

Cố Nghiên Thu nhỏ giọng nói: “Cậu ngủ à?”

Trình Quy Diên kỳ quái nói: “Cậu đang đi đâu trộm à?” Lại nói, “Mình là cầu độc thân, không có hoạt động về đêm, hơn mười một giờ, không ngủ

còn có thể làm gì?”

Cố Nghiên Thu đánh trống lớn lui quân, nói: “Ừm, vậy cậu ngủ tiếp đi.”

Cô tự mình nghiên cứu là một chuyện, tìm người dò hỏi chuyện tư mật thế này lại là một chuyện khác.

Trình Quy Diên tốt xấu gì cũng sống với cô nhiều năm, nghe vậy càng không dám cúp điện thoại, rất có hứng thú hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì, nói đi.” Cô thật muốn biết chuyện gì khiến cố bạn chí cốt của cô phải lén lút thế này.

“Không có gì, chỉ là.....” Cố Nghiên Thu nói cực nhanh, mấy chữ sau đó bị nói sơ lược tới hàm hàm hồ hồ.

Trình Quy Diên: “Nói gì vậy?”

Cố Nghiên Thu: “Thật không có gì, mình chỉ muốn nói với cậu, mình cùng Lâm Duyệt Vi hòa hảo rồi, những gì nên nói đều nói hết.”

“Chúc mừng.” Trình Quy Diên cười nói, “Chỉ là chuyện này sáng hôm nay mình biết rồi.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Trình Quy Diên cố vũ cô nói: “Cậu yên tâm, mặc kệ cậu nói gì, mình khẳng định một chữ cũng không tiết lộ ra ngoài, mình là loại người gì cậu còn không biết sao?”

Cố Nghiên Thu biết nên mới gọi điện thoại cho cô, nhưng không phải bởi vì biết cô là loại người gì, mà biết cô có phong phú kinh nghiệm về chuyện gì.

“Mình.....” Cố Nghiên Thu xây đủ tâm lý, mới vừa nói ra một chữ, sau lưng đã có có tiếng cửa kính bị gõ vang.

Cửa kính trong suốt chiếu ra vẻ mặt nghi hoặc của Lâm Duyệt Vi dưới ánh trăng.

Nàng tắm xong không thấy Cố Nghiên Thu, bèn xuống dưới tìm.

Cố Nghiên Thu hoảng loạn nói: “Không nói nữa, mình cúp trước.”

Tác giả có lời muốn nói: Ấy dà! Cố công thua trước một chiêu

Esley: Sờ xí đã đỏ mặt còn làm ăn gì nữa, chờ 10c nữa đi bà con =))

Chương 105: Có chút, muốn cho em khoái hoạt

Cố Nghiên Thu kéo cửa ra, vươn tay vén những sợi tóc dài ra sau tai: “Sao em lại xuống đây?”

Lâm Duyệt Vi kỳ quái mà nhìn cô, vấn đề này hẳn nên do nàng hỏi Cố Nghiên Thu mới phải.

Lâm Duyệt Vi: “Em tắm xong phát hiện chị không ở trên lầu, thấy dưới lầu đèn sáng, cho nên..... Chị ở đây làm gì?” Nàng rũ mắt nhìn di động chiếu

sáng giao diện chính trong lòng bàn tay Cố Nghiên Thu, vì tránh cho Cố Nghiên Thu sinh ra hiểu lầm chất vấn, nàng nhỏ giọng hỏi, “Chị đang gọi điện thoại sao?”

Cố Nghiên Thu gật gật đầu.

“Cùng ai vậy?”

“Trình Quy Diên.” Cố Nghiên Thu ăn ngay nói thật.

Lâm Duyệt Vi nghe thấy tần suất cái tên này xuất hiện trong cuộc sống nàng hơi nhiều trong thời gian gần đây, sửng sốt một chút, nói: “Hai người đang nói chuyện gì?”

Cố Nghiên Thu mặt không đổi sắc mà nói dối: “Cậu ấy hỏi chị mai có rảnh không.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vậy chị nói có hay không?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Không, ngày mai chị phải ra ngoài tiếp khách.”

Lâm Duyệt Vi không biết chuyện này, chỉ biết gần đây cô rất bận, nhưng không ngờ cô lại bận tới vậy, thứ bảy còn phải ra ngoài xã giao, hỏi: “Khi nào?”

Nàng nghĩ đến giữa chừng, nhớ lại nếu không phải cuối tuần có việc, cô cũng không đến mức không dành ra được thời gian tới thăm ban nàng.

Cố Nghiên Thu nói: “Buổi chiều.”

Lâm Duyệt Vi khe khẽ thở dài, thở dài vì thả lỏng trong lòng.

Nàng yên tâm đến quá rõ ràng, nên Cố Nghiên Thu cũng có chút liên tưởng đến những gì nàng vừa nói trong xe ban này.

Lâm Duyệt Vi thấy ánh mắt cô có chút xấu hổ, cũng không còn tâm tư quản Trình Quy Diên rốt cuộc gọi điện thoại cho Cố Nghiên Thu có việc gì, hay vì sao Cố Nghiên Thu lại có dáng vẻ hoang mang rối loạn như bây giờ.

Ngoại trừ then thùng vì quan hệ của hai người với người ngoài, *cô chưa bao giờ hoảng loạn, không phải sao?*

Lâm Duyệt Vi vươn một bàn tay về phía cô, mặt mày nặng nề nở nụ cười, lịch thiệp mà nói: “Lên lầu?”

Cố Nghiên Thu bắt lấy tay nàng, bước vào trong nhà, cảm giác di động trong tay rung lên, hẳn là Trình Quy Diên nhắn tin dò hỏi cô.

Cố Nghiên Thu trong cái khó ló cái khôn, nói: “Không phải Thiệu Nhã Tư tìm em bát quái sao? Em có trả lời em ấy không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không, em quên mất.”

Cố Nghiên Thu nói: “Vậy em có muốn trả lời không?”

Lâm Duyệt Vi bữu môi nói: “Có, nhưng em mà trả lời, cậu ấy khẳng định lại blah blah một hồi nữa, vậy mấy giờ em mới được ngủ?”

Cố Nghiên Thu vẻ mặt lộ ra sự bất đồng rất nhỏ, nói: “Vậy không được đâu, hơi thất lễ.”

Bây giờ tâm tình Lâm Duyệt Vi tốt đến muốn cất cánh, Cố Nghiên Thu nói gì nàng đều nghe theo, bắt lấy đầu ngón tay cô hôn một cái, cười đáp: “Được rồi, lát em sẽ trả lời.”

Cố Nghiên Thu mím môi, cũng cười.

Lâm Duyệt Vi đi vài bước, đột nhiên dừng bước, khóe môi tươi cười không chịu khống chế mà cong cong, nàng nghiêng đầu nhìn Cố Nghiên Thu, nói: “Không phải chị đang cố ý kéo dài thời gian đi?”

Cố Nghiên Thu vân đạm phong khinh: “Nào có?”

..... Cô chính là đang kéo dài thời gian.

Lâm Duyệt Vi không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm cô vài giây, hai tay kéo eo cô lại hôn, nụ hôn không nông không sâu, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, da thịt ôn lương cọ lên cánh mũi Cố Nghiên Thu, tràn ngập ôn nhu.

Hôn xong, Lâm Duyệt Vi vẫn duy trì tư thế ôm cô, trán chống trên trán cô, nói: “Nếu chị vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý, thì chúng ta có thể chờ thêm một thời gian.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng cúi đầu.

Lâm Duyệt Vi bỗng dâng lên nhiệt huyết, một tay tính ôm Cố Nghiên Thu bế lên..... Không lên, không phải sức lực nàng không đủ, cũng không phải Cố Nghiên Thu quá nặng, mà do Cố Nghiên Thu phản ứng quá nhanh, khi nàng khom lưng Cố Nghiên Thu đã rút lui tránh thoát khỏi cái ôm của nàng.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Có thể giống tình tiết trong tiểu thuyết bình thường được không vậy?!

Có nhân vật nữ chính nào lại né tránh khi bạn gái ôm cô ấy chứ hả?!

Cố Nghiên Thu nói: “Em làm sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi *mặt tâm* nói: “Không có gì.”

Hai người một trước một sau mà lên lầu, Lâm Duyệt Vi vào sau, xoay người đóng cửa, dù trong nhà không có ai khác ngoài hai người, nàng vẫn không yên tâm mà khóa trái cửa.

Cố Nghiên Thu ngồi ở trên giường ấn di động.

Trình Quy Diên đã gọi tới liên tiếp một đồng dấu chấm hỏi.

【 Đại Phong Tranh: Cậu gọi lên lòng hiếu kỳ của mình, thật sự không dự định nói một chút sao? 】

【 Đại Phong Tranh: Có phải cậu có gì muốn hỏi mình không, mình tuyệt đối biết gì nói hết, không nửa lời dấu điểm 】

Cố Nghiên Thu đau đầu mà nhìn tin nhắn, trả lời cho có lệ: 【 Mình muốn ngủ, ngày mai lại nói 】

Trình Quy Diên không phải loại lì lợm la liếm muốn nghe bát quái, người ta muốn bát quái thì sẽ tự tìm tới cửa, nên vừa thấy tin nhắn của Cố Nghiên Thu thì tiếp tục ngủ. Nhưng còn bên phía Thiệu Nhã Tư, thì Lâm Duyệt Vi bị đối phương liên tiếp nhắn tin đến sứt đầu mẻ trán, cuối cùng dứt khoát tắt đối thoại, trực tiếp chuyển chế độ im lặng.

Lâm Duyệt Vi quay nhìn Cố Nghiên Thu đầy oán giận, nói: “Chị xem đi, em nói một câu nàng có thể nói mười câu, đều tại chị.”

Cố Nghiên Thu có tính tình tốt nói: “Ừm ừm ừm, đều do chị.”

Lâm Duyệt Vi lại nói: “Không trách chị, vấn đề do cậu ấy.”

Cố Nghiên Thu cười cười: “Vậy em tiếp tục nhẫn đi.”

Cô cúi đầu chọn thanh tìm kiếm trên trình duyệt, gõ từng chữ một: *Nữ với nữ làm sao.....*

Lâm Duyệt Vi đang ở bên cạnh, nên Cố Nghiên Thu không dám xem kỹ, ngón tay không ngừng lướt nhanh qua giao diện một lần, hiểu lý thuyết chủ yếu, thì lập tức tắt đi, mắt hơi hơi mị mị.

..... Tựa hồ không phải rất khó.

Lâm Duyệt Vi cùng Thiệu Nhã Tư nói chuyện đến buồn ngủ sụp cả mí, nhưng Cố Nghiên Thu trước sau vẫn chưa hề có ý định ngủ, thậm chí còn lấy sách ra đọc, nàng chỉ có thể cùng Thiệu Nhã Tư tiếp tục nói chuyện.

12 giờ rưỡi, Lâm Duyệt Vi nhin không được, dùng một ngón tay cọ lên mu bàn tay đang cầm sách của Cố Nghiên Thu, không biết bởi vì then thùng hay do khăn trương, gương mặt có chút đỏ hồng: “Ngủ chưa?”

Cố Nghiên Thu đóng sách, nhàn nhạt mà gật đầu, nói: “Ngủ.”

Lâm Duyệt Vi tức khắc hưng phấn lên, nói: “Em đi rửa tay.”

Cố Nghiên Thu tâm niệm vừa chuyển, nói: “Chị cũng đi rửa tay.”

Lâm Duyệt Vi: “Hả?”

Nàng nghĩ, cả hai cùng sạch sẽ cũng tốt, vì thế bèn rời giường xuống đất cùng Cố Nghiên Thu đi rửa tay, dùng dung dịch xà phòng, một người rửa

nước một người chà xà phòng, tay Cố Nghiên Thu bỗng nhiên bị Lâm Duyệt Vi tóm lấy, mở năm ngón tay ra, cổ tay đối cổ tay, lòng bàn tay đối lòng bàn tay dán vào nhau.

Cố Nghiên Thu nghi hoặc mà nhướn mày: “Huh?”

Lâm Duyệt Vi nghiêm trang mà giải thích: “Em xem xem ngón tay ai dài hơn.”

Ngón tay cả hai đều vừa thon vừa dài, còn rất trắng, khớp xương rõ ràng, trông rất có lực. Lâm Duyệt Vi so ngón tay hai người, cũng cỡ nhau, không chênh lệch quá lớn.

Cố Nghiên Thu ý vị thâm trường mà nhìn nàng.

Tầm mắt Lâm Duyệt Vi chạm vào ánh mắt cô, vội dời mắt đi trước, tháo khăn lông xuống, giúp cả hai lau khô bọt nước giữa các kẽ ngón tay.

“Xong rồi.”

Lâm Duyệt Vi nắm tay kéo Cố Nghiên Thu về phòng, nhin lâu như vậy, vừa đi vài bước đã kích động như *van xả nước bị hỏng*, nàng nửa ôm eo Cố Nghiên Thu nửa đẩy ấn cô ngã xuống giường.

Lên giường, là từ đại biểu cho một hành vi, kinh điển nhất cũng thực dụng nhất không gì sánh nổi. Bằng không sao không gọi là lên xe, lên sô pha, vì ý nghĩa hoàn toàn không giống nhau.

Lâm Duyệt Vi cảm giác như bản thân đã mất khống chế, nụ hôn cũng không còn ôn nhu, khi cánh môi nàng chạm tới hàm răng Cố Nghiên Thu, vừa muốn xin lỗi lại vừa sợ mất đi xúc cảm ấm áp này dù chỉ một giây.

Mắt Cố Nghiên Thu mở to, Lâm Duyệt Vi nhìn thấy mắt Cố Nghiên Thu mở to.

Mắt..... Mở to???

Lâm Duyệt Vi từ trong mê loạn tỉnh táo lại, nói: “Chị làm sao vậy?”

Cố Nghiên Thu ra hiệu bảo nàng tự leo xuống xem, Lâm Duyệt Vi nhìn theo tầm mắt cô, cả vòng eo Cố Nghiên Thu đều nằm lệch ra bên ngoài giường, tựa như một chiếc ghế, dùng hai đùi duy trì cân bằng cơ thể. Như vậy rất mệt, chẳng trách cô không có tâm tình nhắm mắt hôn môi.

Lâm Duyệt Vi lúng túng nói: “Không phải vừa rồi em bế chị lên sao?”

Cố Nghiên Thu có chút bất đắc dĩ mà nhìn nàng, nói: “*Em nghĩ sao?*”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Trong suy nghĩ của nàng hai người đã khí thế ngất trời mà sắp làm xong nguyên bộ, trợn mắt mới phát hiện ra chỉ mới ở vào giai đoạn hôn môi sơ lược.

Lâm Duyệt Vi muốn tiếp tục ôm cô lên, Cố Nghiên Thu đã bắt lấy bả vai nàng tự mình đứng dậy, vô cùng tự lập tự cường. Lâm Duyệt Vi mất khi khả năng sử dụng ngôn ngữ vài giây, vuốt tóc nói: “Tiếp tục?”

Cố Nghiên Thu leo lên giường nằm xong, nói: “Ừm.”

Lâm Duyệt Vi bò qua, nghĩ nghĩ, rồi tắt đèn.

Trong phòng một mảnh tối tăm.

Không ai phát hiện trong bóng đêm có một đôi mắt đang vừa sâu kín vừa phát quang.

Lâm Duyệt Vi dùng đôi tay nhận biết gáy của Cố Nghiên Thu, trong không gian an tĩnh ngay cả tiếng hít thở cũng càng thêm rõ ràng. Cố Nghiên Thu không quen bị ép trong một không gian chật hẹp thế này, nhưng cô xác thật không có kiến thức lý thuyết phong phú bằng Lâm Duyệt Vi, đành phải tạm thời *nhịn nhục nằm dưới, tích lũy kinh nghiệm*.

Lâm Duyệt Vi dùng ngón tay vuốt những sợi lông tơ cực nhỏ trên trán Cố Nghiên Thu, từ trán sờ đến mắt, từ lông mi sờ đến chóp mũi, rất dịu dàng cũng rất ngứa. Nàng nghĩ đêm nay còn dài như vậy, đương nhiên phải cho Cố Nghiên Thu một trải nghiệm lần đầu thật hoàn mỹ, vì thế tiết tấu phá lệ mà thông thả, hoàn toàn mâu thuẫn với vẻ sốt sắng ban nãy.

Cố Nghiên Thu bất thành linh nói: “Chị muốn ngủ rồi.”

“Cái –” Lâm Duyệt Vi còn chưa kịp cân nhắc kỹ những lời này một cách rõ ràng, Cố Nghiên Thu đã ngửa đầu hôn nàng, trong vài giây ngắn ngủi, cô đã khiến hơi thở của hai người trở nên bồng rạt.

Lâm Duyệt Vi phản ứng chậm một nhịp, Cố Nghiên Thu quyết đoán tránh khỏi vòng tay Lâm Duyệt Vi, một bàn tay chống dậy, tay còn lại ôm lấy gáy Lâm Duyệt Vi, không chút khách khí mà chiếm cứ quyền chủ động.

Những chuyện xảy ra ngay sau đó hoàn toàn vượt qua tầm kiểm soát của Lâm Duyệt Vi, hết thấy mọi thứ đều đảo lộn. Cố Nghiên Thu câu lấy đầu lưỡi nàng vừa hôn vừa mút, những dấu răng nhọt nhọt cơ hồ không buông tha từng tấc da thịt trên cằm trên cổ nàng.

Lâm Duyệt Vi bị cắn đến vừa đau vừa tê dại, ngọn lửa trong lòng hai người càng bốc càng cao, trong lòng Lâm Duyệt Vi còn có thừa lực suy nghĩ hình

như Cố Nghiên Thu không phải thuộc họ hàng nhà chú chó nào.

Vậy cô luyện đâu ra bản lĩnh cần người tuyệt diệu này?

Khoan đã, sao giờ này mà nàng còn suy nghĩ những loại chuyện râu ria này, chẳng lẽ chuyện hiện tại nàng sắp bị Cố Nghiên Thu áp chế toàn diện không quan trọng hơn sao? Không phải cô nói chưa từng xem tư liệu sao?

Lâm Duyệt Vi lùi về sau, cả người dựa vào đầu giường, để ngọn lửa như sắp thiêu đốt tâm can nàng hòa hoãn lại.

Cố Nghiên Thu hít thở không thông, cũng bò tới, đôi tay cô ôm lấy người bên cạnh, hơi thở ấm nóng không ngừng tập kích gáy Lâm Duyệt Vi.

Cô nói: “Hình như không cần nghiên cứu.”

Lâm Duyệt Vi không nhìn thấy biểu tình của cô, nhưng cũng có thể nghe ra giọng điệu đặc ý mang ý cười ấy. Không khỏi chửi thầm: *Phải phải phải, chị không cần học, chị lợi hại nhất. Nếu không phải em nhường chị, có thể để chị áp chế vậy sao?*

Lâm Duyệt Vi nâng tay sờ sờ mặt Cố Nghiên Thu, ngón tay ôn nhu mà giúp cô lau đi những giọt mồ hôi nơi thái dương.

Nàng nghĩ: *Em muốn nghiêm túc.*

Cố Nghiên Thu tinh tế hôn lên cổ nàng, rất ôn nhu, không cụ bị bất kỳ sự xâm lược nào, Lâm Duyệt Vi có một loại cảm giác như tan chảy trong tình yêu, nàng hưởng thụ tiết tấu ôn tồn thể này, lập tức quên mất hai chữ “Nghiêm túc” vừa nhắc.

Khi nàng sắp rơi vào trầm mê, Cố Nghiên Thu đột nhiên ngậm lấy vành tai

nàng, giọng nói khàn khàn đầy mê hoặc hoàn toàn không giống giọng nói trong trẻo của cô thường ngày: “Vi Vi, *chị muốn làm em vui sướng.*”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Cố Nghiên Thu không cho nàng thời gian phản ứng, thế công như bão tố kéo tới. Lâm Duyệt Vi đánh mất thế chủ động, chậm một bước, lỡ cả đời, sau đó nàng chỉ có thể bị động chống đỡ.

...

Trong phòng phẳng phất như có tiếng động gì đó.

Tại Lâm Duyệt Vi vừa động, đột nhiên tỉnh lại, hỏi: “Có tiếng gì vậy?”

“Có tiếng gì à?”

“Có.”

Trong bóng tối một đạo bóng dáng chợt lóe qua, uyển chuyển nhẹ nhàng mà nhảy lên giường, tay Lâm Duyệt Vi bỗng đụng phải một vật thể có lông xù xù, mềm mại còn có độ ấm, Lâm Duyệt Vi hoảng sợ đến suýt bật kêu thành tiếng.

Mới rồi ánh mắt nàng đã chạm phải một đôi mắt màu lam *đầy sâu kín.*

Một người cuồng mêo như Lâm Duyệt Vi mà còn phải sợ tới mức muốn kêu thành tiếng.

Thì đương nhiên Cố Nghiên Thu cũng thấy: “.....”

“Là Schrodinger.” Cô trấn an Lâm Duyệt Vi, chợt đi tới đầu giường mở

đèn, cả căn phòng bật sáng, Schrodinger như quả cầu tuyết trắng mềm mại đang ngồi xồm trên chăn, cặp móng chắc nịch đè nặng lên tay Lâm Duyệt Vi.

Hồn phách Lâm Duyệt Vi bay một vòng mới quay trở lại, kéo tay ra, kinh hồn phủ định nói: “Không phải em đưa nó về ngủ rồi à?”

Cố Nghiên Thu xuống giường nhặt áo ngủ trên mặt đất lên, một bộ của cô, bộ còn lại ném qua cho Lâm Duyệt Vi, nói: “Chắc bị tỉnh.”

“Sao nó vào được vậy?”

“Chắc lúc em xuống lầu.” Cố Nghiên Thu kéo ngăn tủ ra nhìn nhìn, nhú mày nói, “Vừa rồi chắc nó trốn trong này.”

“.....”

Lâm Duyệt Vi mặc áo ngủ vào, chọc chọc vào cái đầu quả dưa của Schrodinger, lăm bắm một câu gì đó, Schrodinger lắc đầu, tìm một chỗ êm nằm luôn lên giường.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu ôm cánh tay đứng một lát, rồi xách Schrodinger lên, dứt khoát quyết đoán mà ném nó ra cửa phòng ngủ, đóng cửa lại.

Schrodinger ở ngoài cửa tê tâm liệt phế mà gào lên.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu tự trách: “Lúc em không ở đây, nó tạo thành thói quen vào đây ngủ, là lỗi của chị, quên mất chuyện này, không kiểm tra phòng kỹ, làm

hại em dục cầu không được.....”

Cả vánh tai Lâm Duyệt Vi đỏ như quả cà vôi ngăn lời cô: “Em không sao.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Tiếp tục?”

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng đồng hồ, vừa muốn trả lời, ngoài cửa đã truyền đến tiếng cào cửa, sồn sột sồn sột.

Lâm Duyệt Vi: “Lại là Schrodinger?”

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Cô nói: “Không cần quan tâm nó, chúng ta không mở cửa, nó sẽ tự về ngủ.”

Lâm Duyệt Vi do dự, nói: “Cũng được.”

Cố Nghiên Thu liếc lên cánh môi còn hồng nhuận, nói: “Tiếp tục?”

Thời gian còn sớm, tiếp tục thì tiếp tục, Lâm Duyệt Vi xốc chăn lên, Cố Nghiên Thu ngồi lên, mới vừa hôn trong chốc lát, Cố Nghiên Thu đã phát hiện Lâm Duyệt Vi đang thất thần.

Lâm Duyệt Vi cứ nhìn về phía cửa, tiếng cào cửa vẫn còn tiếp tục, lo lắng nói: “Nó thật sự sẽ trở về ngủ sao? Sẽ không ngủ ngoài cửa đi, vạn nhất cảm lạnh thì sao?”

Cố Nghiên Thu thở dài.

Lâm Duyệt Vi nói: “Bằng không.....”

Cố Nghiên Thu bỗng bật mở cửa, Schrodinger lờ móng cào phải cẳng chân để trần của Cố Nghiên Thu, ba vết máu dài lập tức xuất hiện. Cố Nghiên Thu đã quen với những vết thương kiểu này, lần trước cô tắm cho Schrodinger, còn bị nó cào sáu vết lên tay, tay trái tay phải đối xứng.

Schrodinger bị cô xách từ cửa vào phòng, ném lên trên giường, Lâm Duyệt Vi dịu dàng ôm Schrodinger vào lòng, Cố Nghiên Thu nhìn nàng nói một câu: “Duyệt Vi, mẹ hiền chiều hư con.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu đi tới hôn lên trán Lâm Duyệt Vi một chút, nói: “Chị xuống lầu xử lý miệng vết thương.”

Lâm Duyệt Vi vội khẩn trương nói: “Chị bị thương à, bị thương chỗ nào?”

Cố Nghiên Thu cười cười: “Bị cào, không có gì, bôi chút thuốc là được.”

Lâm Duyệt Vi buống mèò xuống, đi theo cô xuống lầu, vội trước vội sau mà giúp cô xử lý miệng vết thương, cuối cùng Cố Nghiên Thu ôm nàng ngồi trên sofa, sâu kín mà thở dài: “Schrodinger là một vấn đề lớn.”

Nếu cứ để nó vào phòng ngủ, phá hư không khí vào những lúc mấu chốt, *dù là người đang điện nước đầy đủ cũng sẽ bị nó dọa cho thành lãnh cảm.*

Lâm Duyệt Vi mềm lòng nói: “Nó ngủ quen rồi, đột nhiên bỏ nó như vậy có phải không tốt không?”

Cố Nghiên Thu nhướn mày, không tỏ ý kiến nói: “Em quyết định đi, chị sao cũng được.”

Lâm Duyệt Vi rối rắm nói: “Để em suy nghĩ lại.”

Cố Nghiên Thu lại gõ nàg một câu: “Nhớ rõ, mẹ hiền chiều hư con.”

Cô cứ nhắc đi nhắc lại những lời này, cho người ta tự do lại như bắt ép, Lâm Duyệt Vi tức giận đến xốc cổ áo cô lên, cánh môi áp đi cổ cô dùng sức nút mạnh, Cố Nghiên Thu ăn đau, vội nói: “Ngày mai chị còn phải gặp khách hàng.”

Lâm Duyệt Vi nhìn dấu hôn màu đỏ, ngượng ngùng nói: “..... Đã không còn kịp rồi.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàg: “Ngày mai em còn muốn ra cửa không?”

“Em không.....” Lâm Duyệt Vi nhận thấy ánh mắt của cô, vội sửa lời nói, “Ra cửa, em muốn ra cửa.”

Cố Nghiên Thu hừ lạnh một tiếng tới gần nàg: “Muộn rồi.”

Lâm Duyệt Vi hét lên một tiếng, hai tay che cổ mình lại cười chạy vắt giò lên cổ, Cố Nghiên Thu đuổi theo phía sau nàg, cuối cùng đè được nàg lên chiếc bàn ăn bằng đá cẩm thạch, *đáp lễ nàg gấp ba lần.*

Lâm Duyệt Vi nhìn vào gương soi, quay đầu, trừng mắt với Cố Nghiên Thu còn đang tươi cười dị thường sáng lạn nói: “Có phải chị muốn đánh nhau không?”

Cố Nghiên Thu nói: “Đúng vậy.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chờ đó, để xem em có đánh chị rụng răng đầy đất không.”

Cố Nghiên Thu kiêu ngạo mà cười: “Ha ha ha.”

Hai người ở dưới lầu náo loạn một trận, cũng không tính lên lầu, Lâm Duyệt Vi nghiêm túc tự hỏi tính khả năng mang chuyện vừa làm trong phòng ngủ chuyển dời xuống dưới lầu, Cố Nghiên Thu nói trúng tim đen đánh vỡ ảo tưởng của nàng, nói: “Vô dụng, Schrodinger nhận người không nhận phòng.”

Lâm Duyệt Vi mạnh miệng nói: “Em sẽ dạy dỗ nó.”

“Chúc em may mắn.” Cố Nghiên Thu nhún nhún vai, nói, “Mẹ hiền chiều hư con.”

Lâm Duyệt Vi nhào tới: “A a a a Cố Nghiên Thu em liều mạng với chị.”

Cố Nghiên Thu thành thạo trốn tránh sự tập kích không hề có kết cấu của nàng, cuối cùng hai người đều mệt đến ngã nhào trên sofa, Lâm Duyệt Vi nói: “Sao hôm nay chị điên vậy? Bá tổng tin Phật đâu mất rồi?”

“Chị không phải bá tổng tin Phật, tự em nói vậy thôi.” Cố Nghiên Thu cảm thấy như cả người hưng phấn, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, cô dựa vào bàn trà chống cằm, nói, “Chị đã sớm cất Phật châu rồi. Nhưng nếu em thích kiểu tin Phật, thì chị cũng làm được.”

“Được, cứ như vậy đi.” Lâm Duyệt Vi dùng ngón tay điểm lên chóp mũi cô, nói, “Như vậy chị tương đối đáng yêu.”

Cố Nghiên Thu chớp chớp mắt: “Chẳng lẽ trước giờ chị không đáng yêu?”

Lâm Duyệt Vi đã chịu bạo kích, lập tức thổ lộ nói: “Đáng yêu đáng yêu, chị lúc nào cũng đáng yêu chết em.”

Cố Nghiên Thu cười rộ lên, cười đến cực kỳ đẹp, còn lộ ra vài phần

ngượng ngùng mà Lâm Duyệt Vi quen thuộc, nói: “Trước giờ chưa từng có ai khen chị đáng yêu.”

“Ba mẹ chị thì sao?”

“Ba khen chị thông minh, mẹ khen chị xinh đẹp.” Trong trí nhớ Cố Nghiên Thu là vậy, cô nhìn Lâm Duyệt Vi nói, “Em là người đầu tiên khen chị đáng yêu, thật đó.”

Cố Hòa hân không biết biểu đạt, thậm chí ngay cả Thẩm Hoài Du, cũng có thể chưa từng yêu thương cô. Lòng Lâm Duyệt Vi bỗng cảm thấy chua xót, đau lòng ôm lấy Cố Nghiên Thu nói: “Từ nay về sau mỗi ngày em đều khen chị đáng yêu, đáng yêu đáng yêu rất đáng yêu.”

Cố Nghiên Thu ngượng ngùng mà nói: “Như vậy có phải da mặt chị rất dày không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Sẽ không, cũng không phải chị tự khen mình.”

Cố Nghiên Thu nói: “Em khen nhiều như vậy, chị cũng sẽ cảm thấy mình rất đáng yêu, như vậy không phải vẫn da mặt dày sao?”

Lâm Duyệt Vi nhất thời không thể nghĩ ra được lý do nào phản bác cô, mạnh mẽ giải thích: “Dù sao chị cứ đáng yêu trước mặt em là được rồi, mặc kệ em nói chị ra sao chị vẫn là chính mình, chỉ có hai người chúng ta biết, đâu có giống da mặt dày.”

Cố Nghiên Thu hạnh phúc vùi vào lòng nàng, nói: “Ừm.”

Hai người rúc vào nhau trên sofa nói lời âu yếm, không khí rất tuyệt vời, mang những lời thường ngày không nói đều nói ra hết, trong phòng không có ánh trăng, nếu để ánh trăng nghe thấy, tất nhiên cũng sẽ đỏ bừng cả mặt.

Đồng hồ treo trên tường điểm hai giờ sáng, Lâm Duyệt Vi lưu luyến mà lôi kéo Cố Nghiên Thu dậy, nói: “Ngủ? Ngày mai chị còn phải đi gặp khách hàng mà?”

Cố Nghiên Thu ngáp một cái: “Ừm.”

Lâm Duyệt Vi lên lầu phải hết lông mèo vờn trên giường, hai người ôm nhau ngủ, Schrodinger bị ném sang một góc giường, hai người một mèo tường an không có việc gì mà lâm vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Duyệt Vi bị Schrodinger dẫm tới tỉnh, từ bụng dẫm đến trên mặt, nguyên một con mèo mập ú, nếu không phải xưa nay Lâm Duyệt Vi có rèn luyện, chắc sẽ bị nó dẫm tới méo mặt. Con mèo này cũng biết bắt nạt kẻ yếu, biết Cố Nghiên Thu là một người ba ba lạnh nhạt, nên nó dùng mẹ nó để vờn vai dẫm chân tập thể dục buổi sáng.

Lâm Duyệt Vi mở đôi mắt muốn híp lại, nhìn Schrodinger dẫm trên người mình đến vui vẻ vô cùng, rồi mới nhìn về phía Cố Nghiên Thu đang ngủ ngon lành bên cạnh, nhất thời thanh tỉnh.

Schrodinger bị Lâm Duyệt Vi bịt miệng từ trên giường ôm xuống dưới, Lâm Duyệt Vi rón ra rón rén đóng cửa lại, đi vào phòng khách giáo dục Schrodinger.

“Con có biết ba ba ở bên ngoài làm việc vất vả, cuối tuần còn phải ra ngoài gặp khách hàng, đều là vì cái gì, còn không phải vì hai mẹ con chúng ta có thể có một cuộc sống an ổn bình định, con xem lại chính mình đi, mỗi ngày ngoại trừ ăn thì chỉ biết ngủ, càng ngày càng mập, con có cống hiến gì cho gia đình này hả? Chẳng lẽ con không cảm thấy tự hổ thẹn sao?”

Schrodinger meo meo hai tiếng, ôm đầu nhìn nàng.

“Buổi tối quấy rầy ba mẹ *sinh em bé* thì thôi đi, bây giờ con xem mấy giờ hả, còn chưa tới sáu giờ sáng con có biết không? Tối hôm qua ba mẹ hai giờ mới ngủ, đến bây giờ chỉ mới ngủ ba tiếng, người làm bằng sắt cũng chịu không nổi. Mẹ biết, tính tình mẹ tốt, nhưng nếu con mà đánh thức ba ba, bữa sáng hôm nay đừng hòng có phần của con.”

Schrodinger run lên xoa tung bộ lông mềm, rụt rè mà ngồi xuống.

“Thái độ đoan chính một chút.” Lâm Duyệt Vi kéo Schrodinger dậy, Schrodinger vì sinh hờn dỗi mà không thèm nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi nói, “Mới nói con hai câu đã không vui? Quay lại đây.”

Schrodinger: “.....”

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay kéo mặt Schrodinger, mạnh mẽ bắt nó đối diện nàng, nói: “Biết con nghe không hiểu tiếng người.....”

“Phốc –” sau lưng bỗng truyền đến một tiếng cười trầm thấp.

Lâm Duyệt Vi quay đầu lại, thấy Cố Nghiên Thu đang mặc áo ngủ đứng nhìn, lập tức không cần con gái, vỗ vỗ tay đứng lên: “Sao chị tỉnh rồi?”

Cố Nghiên Thu cười vô cùng ôn nhu: “Tối xem em dạy dỗ con gái.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Còn chọc em nữa, không phải chị nói em là mẹ hiền chiều hư con sao?”

Cố Nghiên Thu kéo nàng lại: “Không cần, lát nữa chị sẽ dạy dỗ nó.”

Lâm Duyệt Vi hiếu kỳ nói: “Chị dạy dỗ thế nào?”

“Sơn nhân tự có diệu kế.” Cố Nghiên Thu ngáp đến chảy cả nước mắt, giọt

nước theo khóe mắt chảy xuống, cô giơ tay tùy ý dụi, nửa vòng tay ôm lấy Lâm Duyệt Vi, cảm thân mật mà gối lên bả vai nàng, dán lên tai nàng nói chuyện, âm cuối mềm mại dịu dàng, nói, “Ngủ với chị.”

Nửa người Lâm Duyệt Vi trong nháy mắt đã tê rần, tay còn phải vịn lên tường.

Đầu sở gây tội Cố Nghiên Thu không biết đã xảy ra chuyện gì còn chớp mắt: “Em sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi hít sâu một hơi: “Không có gì.”

Nếu Cố Nghiên Thu dùng loại giọng điệu này nói chuyện với nàng trên giường, *nàng đại khái đã sớm tức vũ khí đầu hàn, không hề còn sức phản kháng.*

Tác giả có lời muốn nói:

Schrodinger: Được rồi, tui biết mọi người đều muốn quánh tui, nhưng không trách tui được, dù sao tui cũng chỉ là một con mèo thoai mà~

Esley: Cố công sắc đảm bao thiên =)) ngọt muốn nội thương rồi mọi người ạ~

Chương 106: Rất kịch liệt

(Xin lỗi chứ thánh đây đừng đốp)

Vì vẫn chưa tới 6 giờ sáng, nên Lâm Duyệt Vi theo Cố Nghiên Thu trở về phòng ngủ, Schrodinger ở phía sau xoắn cặp móng chắc nịch uyển chuyển nhẹ nhàng mà đuổi kịp, hình như nó cũng muốn theo vào quấy rối.

Đi đến cửa phòng, Cố Nghiên Thu từ từ mà quay đầu lại nhìn thoáng qua, Schrodinger đang rảo bước tiến tới cửa phòng bỗng khựng lại.

Lâm Duyệt Vi cảm giác như cả bộ lông xoã tung của nó cũng đang run run.

Cố Nghiên Thu dùng chân móc xuống bụng dưới Schrodinger, nâng nó ra ngoài cửa, rồi đóng cửa lại.

Tiếng cào cửa quen thuộc lại vang lên, vừa sáng sớm tinh lực đã tràn trề, Cố Nghiên Thu sớm biết mà ngăn cản hành vi mềm lòng của Lâm Duyệt Vi, ngăn gọn lão luyện mà nói: “Mẹ hiền chiều hư con.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu bị mạnh mẽ ấn xuống giường nút ra thêm mấy dấu ấn ký, Lâm Duyệt Vi mới chịu buông tha cô, không thể tin được nói: “Sao bây giờ em mới phát hiện chị xấu miệng vậy?”

Cố Nghiên Thu: “Chị chỉ nói với em lời lão tổ tông truyền lại thôi mà.” *Cô không hề xấu miệng.*

“Chị –” Lâm Duyệt Vi lại muốn “*Bạo hành gia đình*”, Cố Nghiên Thu vội xin tha nói: “Chị buồn ngủ quá a~.” Nói xong còn gãi đúng chỗ ngứa mà chảy xuống hai hàng nước mắt.

Lâm Duyệt Vi hung hăng nói: “Mau ngủ.”

Cố Nghiên Thu nháy mắt nhìn nàng: “Em không ngủ sao?”

“Em ngủ chứ.” Lâm Duyệt Vi từ trên người Cố Nghiên Thu xoay người nằm xuống giường, nói, “Không phải do chị lộn xộn à? Nói buồn ngủ mà chứ chộc em không ngừng nghĩ.”

Cố Nghiên Thu lập tức nhắm mắt: “Ngủ ngủ, à..... Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lâm Duyệt Vi cúi người nhẹ nhàng hôn lên cánh môi cô, xúc cảm cực mềm và ấm.

Hai người sóng vai nằm xuống, Cố Nghiên Thu dùng một bàn tay nhấc áo ngủ Lâm Duyệt Vi lên, tay dán lên eo và bụng nàng, máy sưởi trong nhà còn không ấm áp bằng thân nhiệt của cô, ngay cả đôi tay cũng vậy.

Thần kinh Lâm Duyệt Vi khẩn trương và căng thẳng, âm thầm nghĩ: *Người ta đều nói buổi sáng con người có dự cảm mạnh nhất*, Cố Nghiên Thu có phải muốn làm gì không? Bây giờ Schrodinger vẫn đang ở bên ngoài cào cửa, khẳng định không vào được, nàng có nên cự tuyệt không?

Song lại vui vẻ cảm thán: *Không ngờ Cố Nghiên Thu còn có dáng vẻ này.*

Lâm Duyệt Vi khép hờ mắt chờ Cố Nghiên Thu, sau một lúc lâu qua đi, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của đối phương, nàng mới trợn mắt nghiêng đầu nhìn lại, Cố Nghiên Thu đã ngủ rồi, hóa ra cô thật muốn ngủ với nàng, trải qua chuyện tối hôm qua, tiến triển chỉ tới mức không còn ôm eo nàng cách quần áo khi ngủ nữa.

Hành động này của Cố Nghiên Thu cứ khiến Lâm Duyệt Vi nghèn nghẹn, làm lòng cô ngứa ngáy khó chịu, đầu óc cứ như chiếc xe lửa tu tu chạy không khống chế nổi.

Vận động não đến mệt mỏi, nàng mới đặt tay mình lên mu bàn tay Cố Nghiên Thu đang còn trên eo nàng, điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, cũng chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Schrodinger cào cửa một hồi, phát hiện ba mẹ không có phản ứng gì, hoàn toàn bỏ mặc nó, mới nhảy nhót mà bước ung dung xuống lầu tìm miêu lương.

Schrodinger ăn xong bữa sáng, ở trong phòng khách vận động trong chốc lát — có thể do Cố Nghiên Thu có yêu cầu khắc nghiệt với nó, nên đã giúp nó từ một con mèo lười nhác, vì duy trì thân hình hoàn mỹ mà biết tự thân vận động. Vận động xong, Schrodinger đi phòng bếp nhảy vào nồi đun nước ngồi xồm, nó không phải thích nồi sắt, mà vì thích ngồi trong nồi sắt có thể nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Hôm nay cũng là một ngày đẹp trời với ánh nắng rực rỡ, Schrodinger thích ý mà mị mị đôi mắt màu xanh ngọc, dùng đầu lưỡi hồng phấn liếm láp da lông của mình.

Cũng không biết ba mẹ khi nào mới có thể rời giường.

***

Ba mẹ ngủ một giấc qua bữa sáng, Lâm Duyệt Vi nằm mơ thấy nàng với Cố Nghiên Thu làm cho xong chuyện đêm qua chưa làm, quá trình vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, cũng vô hạn triền miên.

Lần này sau khi kết thúc mới bị Schrodinger dẫm tỉnh.

Schrodinger? Schrodinger à!

Sao nó lại tới nữa?

Lâm Duyệt Vi bị gián đoạn “thời gian quý báu”, người đồ đầy mồ hôi mà tỉnh lại, nặng nề trút vài hơi thở, Cố Nghiên Thu bên cạnh đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi dùng hai giây mới phân biệt được đâu là mơ đâu là hiện thực, không phải cảnh trong mơ, bởi vì Cố Nghiên Thu vẫn còn mặc quần áo, không có chút cấu thả nào. Nàng trong mộng cũng coi như tiêu phí tinh lực rất lớn, chống khuỷu tay lấy nước trên tủ đầu giường uống.

Vừa vươn người dậy đã thấy không ổn, sao người nàng lạnh căm căm vậy, nàng cúi đầu nhìn, đã thấy vạt áo bị cở ra hơn phân nửa.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Áo ngủ của nàng cơ bản đều không có nút, nhưng vì khi nghiên cứu tư liệu nàng phát hiện cở nút áo trong quá trình kia rất có tình thú, nên tối hôm qua mới cố tình mặc bộ này, bây giờ thật đúng là, nhưng.....

Lúc sáng nàng ngủ còn bình thường, sao bây giờ lại, do ai làm?

Nàng chuyển hết sự hoài nghi trong ánh mắt về phía Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu vô tội mà giơ đôi tay lên nói: “Không phải chị, em tự làm đó.”

“Em em em em....tự?” Lâm Duyệt Vi suýt cắn phải đầu lưỡi.

Cố Nghiên Thu nhin không được thấp giọng cười: “Chị tận mắt nhìn thấy em tự mình cở.”

Lâm Duyệt Vi hận không thể lập tức giả chết, nhưng trốn tránh không phải phong cách của nàng, hơn nữa trước đó nàng học tập rất nhiều tư liệu mà

vẫn có thể bại trận thảm hại trước một tờ giấy trắng như Cố Nghiên Thu.

Cho nên Lâm Duyệt Vi vẫn tự cường trấn định mà uống xong miếng nước, nói: “Đúng vậy, em mơ thấy, mơ thấy chị, còn là loại rất kịch liệt.”

Nàng nói trắng ra như vậy, Cố Nghiên Thu lại không thể mặt dày như nàng, tối hôm qua chỉ do ý loạn tình mê nên cô mới có phát ngôn khác thường như vậy. Ánh mắt không che nổi sự ngượng ngùng, nhưng cô lại muốn biết trong mộng Lâm Duyệt Vi có dáng vẻ gì.

Vì thế cô mím môi, thần sắc rối rắm, cuối cùng đỏ mặt hỏi một câu thật nhẹ: “Vậy.....kịch liệt thế nào?”

Lâm Duyệt Vi cảm giác như sắp đứt mạch máu não, cảnh trong mơ với hiện thực hợp làm một, nàng cắn răng, tựa hồ đang rất nhẫn nhịn chuyện gì nói: “Schrodinger hiện không có ở đây.”

Cố Nghiên Thu: “Hả?”

Lâm Duyệt Vi hôn cô, nói: “Cho nên sẽ không có ai quấy rầy chúng ta.....”

Những âm thanh tiếp theo chỉ còn lại tiếng hai người hôn nhau.

Lâm Duyệt Vi nhiệt tình đến sắp thiêu rụi toàn bộ căn phòng, Cố Nghiên Thu giơ tay chống lên bả vai nàng, Lâm Duyệt Vi ngay từ đầu còn cho rằng cô nghiện nhưng ngại, sau khi phân tích lực đạo trên tay cô, mới hiểu cô thật sự đang cực tuyệt.

Cố Nghiên Thu thối lui khỏi lòng nàng, kéo áo ngủ trượt xuống một bên vai lên, cài lại cúc áo, trên mặt vẫn còn màu hồng nhàn nhạt, nói: “Đang là ban ngày.”

Lâm Duyệt Vi mặt chôn vào gối đầu, lăn qua trái rồi lăn qua phải, ngồi dậy: “Được rồi.” Dù sao trong mộng nàng cũng đã làm rồi, cứ tính là thành công đi, không so đo chuyện này với Cố Nghiên Thu.

Hai người cùng đi rửa mặt, Cố Nghiên Thu phun nước súc miệng, đột nhiên nói: “Buổi tối chúng ta đi siêu thị đi.”

Lâm Duyệt Vi mờ mịt: “Hả? Đi làm gì?”

Từ nhỏ đến lớn Lâm Duyệt Vi luôn là đại tiểu thư, muốn gì chỉ cần nói một tiếng là được, đi dạo siêu thị đối nàng là một chuyện rất xa xôi, mỗi năm nàng chỉ đi đúng một lần, vào những dịp tết ta, nàng đi theo mẹ, nữ sĩ Nhiễm Thanh Thanh vô cùng chú trọng không khí trong lễ mừng năm mới.

Cố Nghiên Thu nhìn bồn rửa tay, vịn vòi nước, cô vốn đã rửa tay rồi lại rửa thêm lần nữa, nói: “Mua chút đồ.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Mua gì cơ? Chờ lát nữa em lên mạng đặt cho chị, siêu thị quá nhiều người, tính tiền còn phải xếp hàng. Hơn nữa tuy bây giờ em vẫn chưa nổi tiếng, nhưng lỡ bị nhận ra, đối với cả hai chúng ta đều không tốt.....”

Nàng không thích lắm, đột nhiên nghe thấy Cố Nghiên Thu nhỏ giọng nói gì đó.

Lâm Duyệt Vi sững sốt một chút: “Chị nói gì?”

Cố Nghiên Thu đề cao âm lượng, bất đắc dĩ nói: “Mua đồ dùng tình nhân..... còn có.”

Cố Nghiên Thu chỉ chỉ cái ly, nói: “Cái này, có thể mua một cặp.”

Bây giờ Lâm Duyệt Vi mới hiểu, nàng cơ hồ không khống chế nổi tâm tình của mình, dứt khoát không khống chế nữa, ôm Cố Nghiên Thu dùng sức mà hôn một cái.

Đồ dùng tình nhân!

Tình nhân đó!

Chúa ơi, Lâm Duyệt Vi sắp muốn điên, nàng sẽ cùng Cố Nghiên Thu ra ngoài mua đồ dùng tình nhân, mua một cặp ly, một cặp dép, một cặp khăn lông, cái gì cũng đều có đôi có cặp, vừa nghe đã thấy hưng phấn rồi.

Nàng có muốn dạo siêu thị không? *Dạo chứ! Dạo đến gãy chân luôn cũng được, dù có phải xếp hàng tính tiền dài đến Thần Võ Môn cũng phải đi!*

Lâm Duyệt Vi mau chóng rửa mặt, tới tủ quần áo tìm quần áo thay, đưa lưng về phía Cố Nghiên Thu vừa thay vừa hỏi: “Chị muốn mua gì, chúng ta liệt kê một danh sách đi, đến lúc đó rất dễ dàng quên, chúng ta vừa đi vừa liệt kê, đi siêu thị nào? Siêu thị gần nhà hình như không đủ lớn, phải đi chỗ thật lớn, bằng không sẽ không mua đủ đồ.”

Nàng tự quyết định trong chốc lát, thành thạo sửa soạn chỉnh tề, nhìn về phía Cố Nghiên Thu vẫn còn mặc một thân áo ngủ: “Sao chị chưa thay quần áo?”

Cố Nghiên Thu nói: “Buổi chiều chị phải ra ngoài, bây giờ 11 giờ trưa rồi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Tâm tình đang vui vẻ bỗng chùng xuống, nhưng không quá thấp, nàng vẫn cao hứng mà nói: “Vậy mấy giờ chị về?”

Cố Nghiên Thu nói: “Để xem tình huống, chắc trước 6 giờ.”

Lâm Duyệt Vi xoa xoa tay: “Được được được, vậy em ở nhà liệt kê danh sách, khi nào chị về xem xem cần bổ sung gì.”

Cố Nghiên Thu cười gật đầu: “Ừm.”

Lâm Duyệt Vi lòng tràn đầy ôn nhu, dựa sát lại gần, Cố Nghiên Thu nhắm mắt cùng nàng trao đổi một nụ hôn ngập mùi trà xanh. Sau khi luyến tiếc tách ra, lại hôn tiếp, có lẽ do tối hôm qua và sáng nay, nên tay hai người quen cửa quen nẻo mà vượt qua giới hạn.

Lâm Duyệt Vi nhớ thật lâu trước kia nàng chẳng qua chỉ sờ Cố Nghiên Thu một chút cách lớp áo mà đã khiến cô mãnh liệt phản đối, so với hiện tại quả là cách một trời một vực, không nhận nổi buồn cười.

Hơi thở trở nên dồn dập khi hai người tách ra, giúp nhau sửa lại quần áo, nhìn nhau cười. Cố Nghiên Thu nói: “Giữa trưa em muốn ra ngoài ăn hay ăn ở nhà?”

Lâm Duyệt Vi: “Trong nhà có đồ ăn sao?”

Cố Nghiên Thu: “Để chị xuống xem tủ lạnh có gì.”

Tủ lạnh có thức ăn, đặc biệt là ngăn đông lạnh, dự trữ không ít thịt, Cố Nghiên Thu lấy thịt bò ra, ở ngăn tủ trên cùng còn kiếm ra được mấy củ khoai tây, cẩn thận kiểm tra xong thì nhẹ nhàng thở ra, nói: “May quá chưa nảy mầm, chị mua mấy ngày rồi.”

Lâm Duyệt Vi chờ cô đứng lên mới vòng tay ôm cô từ phía sau, trán dán lên tai Cố Nghiên Thu, nói: “Vất vả rồi.”

Cố Nghiên Thu sống rất có quy luật, nếu không phải do ở bên ngoài xã giao đến khuya mới về, cũng sẽ không mua thức ăn bên ngoài mà tự mình nấu.

Cố Nghiên Thu sờ lên tay nàng đang ôm lấy eo, hỏi: “Em cắt khoai tây được không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Cắt sợi gì không biết, cắt rất thô, em biết cắt lát và cắt khối.”

Cố Nghiên Thu nói: “Cắt khối được rồi.”

Schrodinger ngồi xõm trong phòng bếp cả một buổi sáng nghe thấy tiếng mở cửa, nghiêng nghiêng đầu, đã thấy một ma quỷ quen thuộc vờn về phía nó dò xét, nó còn chưa kịp kêu tiếng nào, đã bị ném ra khỏi phòng bếp.

Schrodinger: “.....”

Có cần phải vậy không?! Từ khi mẹ về nhà, ba ba càng ngày càng thô lỗ với nó.

Hai người Lâm-Cố trong bếp căn bản không thèm chú ý tới cảm thụ của Schrodinger, nó ngồi xõm trước cửa một hồi mới chạy tới sofa lười biếng, *nơi này không giữ bà thì có nơi khác giữ bà nhé.*

Lâm Duyệt Vi xử lý khoai tây, Cố Nghiên Thu phụ trách xử lý thịt bò. Lâm Duyệt Vi cắt xong rất mau, nhưng vẫn ở trong phòng bếp ăn vạ không đi, quan sát những ngón tay thon dài trắng nõn của Cố Nghiên Thu xử lý nguyên liệu nấu ăn như ngắm cảnh đẹp ý vui.

Toàn bộ quá trình Cố Nghiên Thu cứ bị xem xét, vài phút đầu còn đỡ, lâu

quá thì nhịn không được, cô hạ giọng nói: “Em ra bên ngoài chờ đi, phòng bếp nặng mùi khói dầu.”

Lâm Duyệt Vi đã sớm nhìn ra cô ngượng ngùng, cố ý nói: “Không có gì, khói dầu chất lượng khá tốt, em chẳng thấy gì cả.”

Cố Nghiên Thu nói: “Có rất nhiều thứ mắt thường nhìn không ra.”

Lâm Duyệt Vi kinh ngạc: “Vậ à?”

Cố Nghiên Thu nghiêm trang gật đầu: “Đúng vậy.”

“Nguy hại rất lớn?”

“Rất lớn.”

“Được rồi, có việc gì thì kêu em.” Lâm Duyệt Vi biết nghe lời mà đi ra ngoài, đôi khi vẫn phải chừa cho bà xã nhà mình chút mặt mũi, không cần lúc nào cũng cào rách mặt vợ, có lợi cho cuộc sống chung lâu dài.

Đúng là lời vàng ý ngọc, Lâm Duyệt Vi tự khen mình trong lòng, rốt cuộc gần đây nàng bị làm sao vậy? Chẳng những biết nói lời âu yếm, ngay cả đạo lý tình nhân sống chung cũng thấu hiểu hết.

Lâm Duyệt Vi có chút bay bổng, bước tới sô pha trong phòng khách, chỗ Schrodinger đang nằm bò. Sau Cố Nghiên Thu, tới phiên Lâm Duyệt Vi dùng ma trảo với Schrodinger.

Schrodinger sống không còn gì luyến tiếc mà nghĩ, chắc nó lại sắp bị ném đi không thương tiếc, trời đất bao la chẳng lẽ không còn chỗ cho một con mèo như nó dung thân sao? Nhưng không phải như vậy, Lâm Duyệt Vi dùng hai tay ôm lấy nó, đặt nó lên đùi nàng, xoa đầu vuốt lông nó.

Tuy Cố Nghiên Thu là người ba nghiêm khắc, nhưng luôn đối xử tốt với Schrodinger, da lông nó lúc nào cũng mềm xốp, sạch sẽ như tuyết, trên người không có mùi lạ, còn có một cổ mùi thơm nhàn nhạt. Chắc do ôm Cố Nghiên Thu quá thường xuyên, nên bây giờ ngay cả ôm Schrodinger mà Lâm Duyệt Vi vẫn nghe thấy mùi trầm hương dịu ngọt ấy.

Nàng nửa sờ nửa vỗ lên lông Schrodinger, nhin không được vùi mặt vào người nó hít một hơi thật sâu.

Lần đầu chính thức hít mùi mèo, *Lâm Duyệt Vi cứ hít lấy hít để.*

Tận đến khi Schrodinger chịu đựng không nổi nữa bắt đầu vùng vẫy trong tay nàng, Lâm Duyệt Vi mới bỏ dở động tác, nàng ôm chầm lấy Schrodinger đang muốn chạy trốn, cùng Schrodinger chụp ảnh tự sướng.

Con mèo như búp bê sứ xinh đẹp lạnh lùng, sóng vai bên vị mỹ nhân mặt mày sắc bén lại cười đến sóng mắt đầy vẻ dịu dàng ấm áp, tạo thành một tổ hợp hình ảnh hài hòa.

Lâm Duyệt Vi xuất phát từ một loại tâm lý “Bây giờ tôi rất muốn khoe lão bà nhưng không thể, vì thế mà phải khoe mèo” đăng ảnh lên Weibo, trừ nàng và Schrodinger ra, tất cả cảnh vật xung quanh đều bị chỉnh filter mosaic, một chút sơ hở cũng không có.

Lâm Duyệt Vi rất ít khi đăng ảnh về cuộc sống hằng ngày của mình trên Weibo, đa số đều có liên quan tới công việc, đây là lần đầu tiên nàng đăng bài về đời sống cá nhân, các fan lập tức trở nên sôi nổi. Các fan đối với những diễn viên vừa debut rất điên cuồng, chỉ cần idol ấy không flop [1] đến không còn tên họ, thì đa số sẽ không thoát fan. Tuy Lâm Duyệt Vi bởi vì đóng phim mà bế quan mấy tháng, nhưng vừa đăng Weibo một phát, các fan đông đảo vẫn vừa thả tim vừa chia sẻ vừa bình luận.

[1] chú thích cho các bô lão (như es): Flop là một từ tiếng Anh với nghĩa bóng là chỉ sự thất bại. Ví dụ: Các nhóm nhạc, ca sĩ, diễn viên flop tức là chỉ việc họ đã từng rất nổi tiếng, được yêu thích, quan tâm...nhưng sau đó không còn được như trước nữa.

Lâm Duyệt Vi v:

【 Mẹ thương con quá [Trái tim][Ảnh Schrodinger cùng Lâm Duyệt Vi chụp chung]】

【 Vĩ thảo nơi hoang dã: A a a a a a a a a a mèo a a a a a Vi Vi a a a a a 】

【 vĩ thảo cháy bất tận: Mèo thật xinh đẹp! Bảo bảo càng xinh đẹp hơn!!! Vi Vi mami yêu cưng!!! 】

【 Nuôi một con chó Shiba vì người: Nhất thời cũng không biết nên hâm mộ mèo hay hâm mộ Vi Vi nữa, lâm vào trầm tư 】

【lyw[2] tiểu cục cưng: A a a a a a a a a a a a có mèo kia, hít hà một hơi 】

[2] Những chữ cái đầu phiên âm tên trong tiếng anh của Lâm Duyệt Vi

【 Lâm Duyệt Vi cố lên : Xin phép phát biểu! Mèo tên gì vậy ạ? 】

Có lẽ Thiệu Nhã Tư đã cài đặt chú ý Weibo của Lâm Duyệt Vi, nên mới hỏa tốc bình luận, giọng điệu đầy lên án: 【 Trời, quen biết nhau lâu như vậy cũng không biết cậu có con mèo! Mình muốn vuốt lông mèo !!! 】

Lâm Duyệt Vi nhàn rỗi chơi Weibo, trả lời nàng rất nhanh: 【 Khi nào rảnh? Tới trò chuyện riêng [ăn dưa]】

Các fan đều ở dưới trả lời của Lâm Duyệt Vi mà lẫn lộn bán manh, khóc lóc kêu gào muốn nàng, đương nhiên đây đều là nói giỡn, có thể chạm tới được hay không trong lòng bọn họ tự hiểu rõ.

Đối với Thiệu Nhã Tư, fan only của Lâm Duyệt Vi có tâm tình khá phức tạp, đầu tiên fandom của cả hai quả đã chém nhau túi bụi, nhưng quan hệ chính chủ lại rất tốt, trộn lẫn không biết thật giả, đặc biệt khi tiết mục còn đang thu hình, không có fan nào có thể phủ nhận hai người là bạn tốt nhất của nhau, fan only chỉ có thể áp dụng kế thi nhau làm ngơ, chăm chỉ trả lời bình luận của Lâm Duyệt Vi, những người râu ria khác thì họ mặc kệ.

Đến nỗi các fan CP, vừa thấy Lâm Duyệt Vi trả lời đã muốn gào thét chui khỏi lòng đất sang bằng địa cầu, về tới ổ của mình thì mở trận pháp chuốt chũi: Chưa từng gặp qua CP nào sau tiết mục rồi mà còn phục vụ tốt như vậy! Lâm Thiệu khẳng định là thật sự, chỉ cần thấy Lâm Duyệt Vi đăng Weibo, thì Thiệu Nhã Tư cho dù đang đóng phim cũng nhất định sẽ nhấn lại, mà Lâm Duyệt Vi cũng nhất định sẽ trả lời, mặc kệ cách bao xa.

Này nếu không phải thật sự, *thì cả giới giải trí đều dối trá!*

Từ việc hai người rời khỏi tiết mục xuất đạo, ký hợp đồng với hai công ty khác nhau, mỗi người đóng một bộ phim, có con đường phát triển sự nghiệp của riêng mình, cho đến cuối cùng nắm tay bước lên đỉnh cao của danh vọng, *tiểu thuyết còn không viết được ngọt tới vậy.*

Đúng là thật sự, *bất quá là tình chị em thật thôi.*

Thiệu Nhã Tư cùng Lâm Duyệt Vi đổi qua WeChat nói chuyện phiếm, Schrodinger bị lợi dụng xong nằm trên đùi Lâm Duyệt Vi, dùng móng vuốt lay tay nàng, hai con mắt như đường chỉ màu xanh quay tròn, tò mò mà nhìn màn hình di động.

Lâm Duyệt Vi giễu cợt nó nói: “Tiết tể, con xem hiểu sao?”

Schrodinger lấy móng vuốt bất mãn mà chụp lên tay nàng.

Lâm Duyệt Vi dung túng nói: “Rồi rồi rồi, con xem đi, sao con xấu tính vậy, cho xem rồi thì phải ngoan ha ha ha.”

Cố Nghiên Thu ra tới nhìn thấy hình ảnh một người một mèo ở trên sofa chơi di động, tại Lâm Duyệt Vi rất thính, vừa lúc quay đầu đã bắt giữ được nụ cười nơi khóe môi Cố Nghiên Thu, nàng cũng nở nụ cười theo cô: “Nấu xong chưa?”

“Chưa.” Cố Nghiên Thu nói rồi đi tới tủ lạnh, “Chị lấy thêm chút nguyên liệu nấu ăn.”

“Cần em giúp không?”

“Không cần.”

“Thiệu Nhã Tư nói chiều nay tới nhà chúng ta chơi với mèo, được không?”

“Được.” Cố Nghiên Thu tâm tình vui vẻ, bởi vì Lâm Duyệt Vi tự nhiên mà nói ra ba chữ “Nhà chúng ta”, hơn nữa còn trưng cầu sự đồng ý của cô.

“Không ăn giấm?”

“Ăn.” Cố Nghiên Thu giả vờ tức giận nói, “Vậy nên lát nữa chị phải đút em ăn dấm, nếu không sẽ không công bằng.”

Lâm Duyệt Vi: “Ha ha ha ha em thích dấm.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà trừng mắt với nàng, quay về phòng bếp.

Trong lòng cô đã hoàn toàn giải trừ nguy cơ về Thiệu Nhã Tư, xếp vào danh sách khuê mật chung với Giang Tùng Bích, có thể giúp Lâm Duyệt Vi giải buồn khi không có cô ở nhà, cô đương nhiên sẽ không ghen.

Lâm Duyệt Vi hẹn Thiệu Nhã Tư mấy giờ tới nhà, từ 2 tới 5 giờ, chỉ có ba tiếng, Thiệu Nhã Tư hô to ý bảo không đủ: Mình vất vả lắm mới được tới nhà cậu một chuyến, cậu không mời mình dùng cơm chiều sao hiuhiuhiu?

Lâm Duyệt Vi vô tình mà cự tuyệt: Mình muốn có thể giới hai người với bà xã, có chỗ đâu mà mời cậu dùng cơm chiều?

Thiệu Nhã Tư: Hai người có nhiều thời gian bên nhau như vậy, không thể chia cho mình một chút sao? Không thể thông cảm tâm tình của một con cẩu độc thân à?

Lâm Duyệt Vi: Cẩu độc thân à, không thể thông cảm tâm tình nhân của chúng tôi sao? buổi tối cậu đi tìm người đại diện đi, nàng khẳng định thông cảm.

Thiệu Nhã Tư: Hừ

Lâm Duyệt Vi chỉ thuận miệng nói vậy, bởi nàng cũng biết Thiệu Nhã Tư hẳn đang thích người đại diện, mối quan hệ giữa người đại diện và nghệ sĩ không được ưa chuộng, vì hậu quả liên lụy ích lợi quá lớn, đặc biệt là người có tính ý lại như Thiệu Nhã Tư, một khi nàng cùng người đại diện náo loạn mâu thuẫn, đến mức không còn gì có thể níu giữ, vô luận về mặt tình cảm hay sự nghiệp, đều sẽ chịu tổn thương rất lớn.

Nếu đổi lại là một người bạn khác, Lâm Duyệt Vi khẳng định sẽ khuyên cô nhận rõ thế cục của mình, đừng dây dưa với người đại diện, đặc biệt là

người đại diện Kê Hàm [3] của cô, vừa nhìn đã biết không phải loại người đơn giản, Thiệu Nhã Tư chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp. Nhưng Thiệu Nhã Tư là một đứa trẻ thiếu thông minh, đối với Kê Hàm đã nảy sinh sự y lại, Lâm Duyệt Vi thật sự không có biện pháp vẹn cả đôi đường, chỉ có thể để thuận theo tự nhiên, thật sự không thể kéo cô về.

[3] Chữ hàm trong tên của Kê Hàm nghĩa là bình minh (mọi người ghi nhớ sau này sẽ dùng tới =)))

Lâm Duyệt Vi nói ra những lời này rồi lập tức hối hận, ít ra nàng không nên nhắc tới chuyện này.

Lâm Duyệt Vi lại nhẫn tin ngăn cản Thiệu Nhã Tư, kết quả Thiệu Nhã Tư chuyên nghiệp chọc nàng vài phút mới gỏi tới một chuỗi “Ha ha ha ha ha ha”.

Lâm Duyệt Vi vừa thấy đã biết mình mắc lừa.

Thiệu Nhã Tư: Quả nhiên rảnh nè! Trước đó chị ấy còn nói buổi tối phải tăng ca, mình vừa hỏi chị ấy lại nói rảnh, trùng hợp ghê. Chị ấy nói muốn cùng mình tới

Lâm Duyệt Vi:!!!

Thiệu Nhã Tư: Không cần hoảng hốt a, mình cự tuyệt rồi, nhà của cậu, mình mình tới đủ rồi, có thêm một người mình không yên tâm

Lâm Duyệt Vi: Nếu mình với Kê Hàm đồng thời rơi xuống nước, cậu cứu ai hả?

Thiệu Nhã Tư:.....

Lâm Duyệt Vi: Trả lời mình đi

Trong lòng Lâm Duyệt Vi có loại dự cảm xấu, sớm hay muộn gì cũng có một ngày, Thiệu Nhã Tư bị người đại diện làm cho mê đến thần hồn điên đảo, *nói không chừng ngay cả nàng cũng không ngại bán đứng.*

Thiệu Nhã Tư: Cứu cậu.....

Lâm Duyệt Vi buông lỏng gánh nặng, cũng được, trước mắt Kê Hàm vẫn chưa vượt qua được địa vị của nàng trong lòng Thiệu Nhã Tư.

Thiệu Nhã Tư: Kê Hàm biết bơi mà, hơn nữa trong những trường hợp này chị ấy khẳng định sẽ không làm mình lo lắng, mình đương nhiên sẽ chọn cứu cậu

Lâm Duyệt Vi:.....

Lâm Duyệt Vi cạn lời, chỉ số thông minh của hai người không đồng đều, Lâm Duyệt Vi lại một lần nữa khiếp sợ với vận may của Thiệu Nhã Tư, một người có tâm tính đơn thuần như thế, lại có thể đi tới ngày hôm nay, tương lai có lẽ cô còn đi xa hơn nữa. Lâm Duyệt Vi không thể đơn thuần được như cô, nhưng không ngại mong Thiệu Nhã Tư cứ mãi như thế này.

Dù cho Kê Hàm có.....

Lâm Duyệt Vi đánh tên cô vào trình duyệt tìm kiếm, người đại diện chỉ là người ở phía sau thao túng mọi chuyện, nên tư liệu đa số đều khá đơn giản, không có bất luận tin tức giá trị nào.

Lâm Duyệt Vi lâm vào trầm tư.

Schrodinger hồi lâu không thấy nàng động, chậm rãi rời khỏi lòng nàng, leo

lên lưng ghế, nhảy lên vai Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi không hề phòng bị, một bên bả vai bỗng nặng trĩu, suýt thì ngã xuống sô pha, nàng trở tay bắt lấy Schrodinger, chỉ vào đầu nó dạy dỗ: “Cô tính mưu sát mẹ ruột à? Xem xem tôi trừng phạt cô thế nào.”

Lâm Duyệt Vi búng tay vô ót nó vài cái, dù lực đạo nặng hay nhẹ, Schrodinger vẫn lập tức tỏ ra vô cùng đáng thương kêu lên ăng ư, *kỹ thuật diễn xuất thượng đẳng*, thật sự có liên quan tới nhan sắc.

Lâm Duyệt Vi lập tức mềm lòng, không trừng phạt nữa. Không bao lâu sau, Schrodinger lại bò lên đầu nàng, hết như câu Cổ Nghiên Thu nói: *Mẹ hiền chiều hư con*.

Schrodinger ở trên đầu Lâm Duyệt Vi lắc hăng say, lúc Cổ Nghiên Thu bước ra khỏi phòng bếp, nó như con cá đang giẫy chết trên bờ, vội nhảy xuống nước mém tí thì gãy giò, chui vào gầm bàn trà còn nhanh hơn cả cơn gió.

Cổ Nghiên Thu thu hồi tầm mắt lạnh băng, nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, bất đắc dĩ mà nở nụ cười, Lâm Duyệt Vi giả vờ tỏ ra đau khổ.

Cổ Nghiên Thu nói: “Mẹ hiền, sắp xong rồi, có thể chuẩn bị ăn cơm.”

Lâm Duyệt Vi thét to chạy qua: “Tới đây.”

Ngoại trừ khoai tây hầm thịt bò ra, Cổ Nghiên Thu còn chuẩn bị hai món một canh, đều là cơm nhà.

Cổ Nghiên Thu: “Lát nữa chị phải ra cửa, cho nên thịt bò hầm không được mềm cho lắm, em nếm thử xem, nếu không đủ lửa để chị hầm tiếp.”

Lâm Duyệt Vi cho một miếng thịt bò nóng hầm hấp vào miệng, vị thơm

ngon lưu mãi khó phai, không thể nói chuyện, chỉ vẫy tay, chờ nàng nuốt xuống mới nói: “Không cần không cần, đủ lửa rồi, ăn rất ngon.”

Cố Nghiên Thu lấy chiếc đũa gắp cho nàng một miếng bỏ vào trong chén: “Hơi khoa trương rồi đó.”

Lâm Duyệt Vi đang trong giai đoạn thấp sáng kỹ năng nói lời âu yếm đến max level, đúng lý hợp tình nói: “Khen vợ mình mà cũng tính khoa trương với không khoa trương à? Em còn ngại khen đến không đủ nữa.”

Cố Nghiên Thu gục ngã vì lời âu yếm bất thành tình của nàng đến nói không nên lời, há miệng thở dốc, vẻ mặt áp không được ý cười, nhẹ giọng: “Vậy em ăn nhiều một chút.”

Lâm Duyệt Vi đề thấp giọng, đột nhiên động tình mà kêu: “Mình à.”

Cố Nghiên Thu đỏ hồng cả hai má rũ rũ mắt, không lên tiếng.

Lâm Duyệt Vi mỉm cười, không thuận theo không chịu, chế nhạo cô nói: “Sao không cho em chút phản ứng gì hết vậy?”

Cố Nghiên Thu nói gần nói xa: “Ăn cơm, đồ ăn đều nguội rồi.”

Lâm Duyệt Vi gác đũa lên chiếc chén bằng sứ men xanh, nói: “Chị không cho phản ứng em không thèm ăn.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Còn uy hiếp cô nữa chứ.

Lâm Duyệt Vi hắng giọng nói: “Mình à.”

Cố Nghiên Thu: “..... Ừm.”

Cô cúi gập đầu, gập giọng nói: “Mau ăn cơm, thật sự nguội rồi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Không biết mọi người có còn nhớ Cố tổng từng dùng Weibo đăng ảnh Schrodinger hay không? Báo động sắp có phản pháo nhé (*° 3 °*) Trong ba năm này của cốt truyện xảy ra rất nhiều thứ, chúng ta từ từ theo dõi~

Chương 107: Hôn trộm

Thiệu Nhã Tư căn cứ theo địa chỉ Lâm Duyệt Vi gửi sang, tìm được tới bên ngoài tiểu khu, được Lâm Duyệt Vi cũng giả trang che đến kín mít như cô dẫn vào.

Thiệu Nhã Tư cả một đoạn đường cứ kinh ngạc cảm thán: “Khu này giá cả thế nào?”

Lâm Duyệt Vi báo một con số, Thiệu Nhã Tư kinh ngạc đến rớt cằm, yên lặng mà lấy di động ra tính toán con số, “Chỗ này rộng bao nhiêu?”

“Ba trăm mét vuông? Không bao gồm sân.” Lâm Duyệt Vi không rõ lắm, hợp đồng ký qua tay nàng thật sự quá nhiều, hơn nữa căn biệt thự này do mẹ nàng Nhiễm Thanh Thanh cố muốn mua, nên nàng càng không để bụng và chú ý lắm.

Thiệu Nhã Tư phát ra một tiếng kêu đến từ nơi sâu thẳm trong linh hồn, trực tiếp nhào lên người Lâm Duyệt Vi, bóp cổ nàng: “Đồ chủ nghĩa tư bản vạn ác!”

Lâm Duyệt Vi gạt đôi tay không dùng lực kia ra, thông dong ném nôi cho Cố Nghiên Thu: “Nhà lại không phải của mình, mình được bao dưỡng.”
Của nàng là của Cố Nghiên Thu, không hề dối trá.

Thiệu Nhã Tư thoáng cân bằng tâm lý lại một chút, Lâm Duyệt Vi lại show ân ái: “Sao vậy? Hâm mộ à? Mình có tiền có sắc còn có người bao dưỡng.”

Thiệu Nhã Tư cắn răng gọi tên nàng.

Hai người không hề giữ thần tượng rượt đuổi nhau ngoài đường.

Thiệu Nhã Tư chạy tới mỗi chân, vừa vào cửa đã ngồi xuống sô pha, nói: “Có nước không? Cho uống miếng nước.”

Lâm Duyệt Vi bưng tới một cốc nước, quả trách nói: “Bây giờ tổ chất sức khỏe cậu kém vậy à? Tổng cộng mới đi có mấy con đường.”

Thiệu Nhã Tư như trâu cày uống nước một hơi cạn sạch, nghỉ một lát, mới có tinh lực quan sát căn biệt thự này, điều chỉnh tinh thần bắt đầu phê phán cuộc sống xa xỉ của Lâm Duyệt Vi, rồi mới bắt đầu tìm mèo khắp nơi.

Lâm Duyệt Vi ôm cánh tay, hất cằm về phía phòng bếp, nói: “Ở bên kia.”

Schrodinger lúc nào cũng ngồi xõm trong nôi đun nước, đồ chơi cũng không thèm chơi.

Thiệu Nhã Tư không phải loại cuồng mèo bình thường, cô thật sự từng nuôi mèo, vẫn còn sống ở nhà, sau khi vào giới giải trí thì không tiện mang theo

bên mình. Schrodinger sợ người lạ thoải mái hưởng thụ trong lòng để cô vuốt lông, đôi mắt còn nheo lại, con mèo nào cũng lười biếng đến kỳ cục.

Lâm Duyệt Vi duỗi tay cào cào Schrodinger, Schrodinger cũng lười phản ứng nàg.

Thiệu Nhã Tư hạnh phúc đến sắp đăng tiên, chỉ còn thiếu một áng mây, là cô có thể đăng vân giá vũ như trong phim. Lâm Duyệt Vi tính cô hít mèo xong lại nói chuyện, Thiệu Nhã Tư bỗng hỏi một câu không đầu không đuôi: “Ảnh cười đâu, cho mình xem.”

Ảnh cười?

Biểu tình Lâm Duyệt Vi trong nháy mắt trống rỗng.

Thiệu Nhã Tư: “Không phải chưa chụp đó chứ?”

Lâm Duyệt Vi: “Chụp, chụp rồi.”

Thiệu Nhã Tư: “Vậy đáng vẻ này là sao?”

Lâm Duyệt Vi vo vo tóc, nói: “Hắn là có.”

Thiệu Nhã Tư khó có thể tin mà nhìn nàg: “..... Có hay không cậu không biết à? Hay người được bao nuôi căn bản không phải cậu?”

“Là mình, là mình mà.” Lâm Duyệt Vi đứng lên, nói, “Để mình hỏi một chút.”

“Hỏi ai?”

“Cố Nghiên Thu.”

“.....”

Thiệu Nhã Tư dùng hai tay nâng Schrodinger lên, đối với đôi vợ-vợ son này tràn ngập đầy nghi hoặc.

Cố Nghiên Thu mặc một thân đồ thể thao, đội mũ lưỡi trai, nhìn quả bóng gôn dừng ở thảm cỏ xanh xa xa, đối tác bên cạnh dùng tay che ánh mặt trời nhìn theo, giơ ngón tay cái về phía cô.

Cố Nghiên Thu cùng đối tác khen lẫn nhau, Lâm Chí an tỉnh mà chạy chậm lại, trong tay cầm di động của Cố Nghiên Thu, nói: “Tiểu Cố tổng, điện thoại của chị.”

Cố Nghiên Thu thấy điện báo hiển thị: *Bạn gái*.

Cô nhàn nhạt nhìn lướt qua Lâm Chí, Lâm Chí mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, làm bộ như người vừa chạy tới không phải anh. Anh biết Cố Nghiên Thu gần đây đang cùng bạn gái cãi nhau, vậy nên nhìn thấy đối phương điện thoại tới luôn rất dễ bụng, sợ đây là tín hiệu cầu hòa, anh sao dám chậm trễ.

Cố Nghiên Thu nói với đối tác: “Xin lỗi cảm phiền, tôi phải nhận điện thoại.”

Cô bắt máy rồi đi sang một bên.

“Anh cười?” Cố Nghiên Thu một tay chống gậy chơi gôn, rũ mắt nhìn giày thể thao dẫm lên cỏ xanh, hơi hơi nghiêng mặt, sườn mặt tinh xảo, vóc người cao gầy, quần áo thể thao màu trắng trở nên thật ấm áp dưới ánh dương quang, khiến cả người cô như được nạm một vòng ánh sáng viền vàng đầy ôn nhu.

Lâm Chí lặng lẽ lấy di động ra, chụp một tấm ảnh của Cố Nghiên Thu. Không phải vì bất kỳ cảm tình gì, chỉ bởi vì anh cảm thấy rất đẹp nên chụp lại.

Hôm chụp ảnh cưới, cảm xúc của Lâm Duyệt Vi thật không tốt, vội vội vàng vàng mà đi mất, sau đó chỉ còn mình Cố Nghiên Thu cùng nhiếp ảnh gia thương lượng, nhiếp ảnh gia thấy cả hai đều không để bụng, nên ông ta cứ dựa theo quy cách bình thường mà in ra, ảnh gốc lại không có trong tay, thậm chí ảnh in ra đóng khung lớn cũng không phải do hai người chọn, bây giờ nghĩ lại quả rất đáng tiếc.

Cố Nghiên Thu nói: “Khung ảnh được cất trong thùng giấy ở nhà kho, có hai quyển album, trong ngăn tủ phía dưới TV, cũng được đóng trong hộp, em kéo ngăn ra thì có thể nhìn thấy.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Sao lại cất trong kho?” Chẳng trách nàng cứ thấy phòng mình hơi khác phòng tân hôn, hoá ra thiếu ảnh cưới, thứ quan trọng như vậy, nếu không phải Thiệu Nhã Tư hỏi, không biết đến khi nào nàng mới nhớ tới.

Cố Nghiên Thu trả lời: “Cất ở đó lâu lắm rồi, chị cũng quên mất, lần trước có nhớ tới, nhưng em không ở đó, chị tính chờ em về mới lấy ra treo lên, sau đó thì quên mất.”

Lâm Duyệt Vi: “Ha ha ha ha.”

Cố Nghiên Thu nói: “Hai ngày nữa tìm thợ tới treo lên, em muốn xem ảnh chụp sao?”

Lâm Duyệt Vi đáp: “Đúng vậy.”

Cố Nghiên Thu cười nói: “Vừa hay, em xem thích tấm nào, chúng ta cầm đi

phóng to, treo ở trong nhà.”

Lâm Duyệt Vi vui vẻ nói: “Được đó được đó.”

“Còn chuyện gì khác không? Chị phải đi tiếp khách.”

“Hết rồi.” Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua Thiệu Nhã Tư ngồi trên sofa cách đó không xa, hạ giọng nói, “Em nhớ chị lắm.”

Cố Nghiên Thu trả lời nàng: “Chị cũng rất nhớ em.”

***

Lâm Duyệt Vi dưới sự chỉ dẫn của Cố Nghiên Thu tìm được album ảnh trong quầy TV, lại chạy tới nhà kho, mang hai cái thùng giấy ra, Thiệu Nhã Tư trợn mắt há hốc mồm, nói: “Hai người.....” Để ảnh cưới trong kho cho đóng bụi?

Lâm Duyệt Vi xua tay ngăn lời cô, tùy ý nói: “Không cần để ý những chi tiết này.”

Thiệu Nhã Tư: “..... Rồi.”

Thiệu Nhã Tư nhìn mấy tấm ảnh lớn trước mắt, đặc biệt tấm dùng để treo trên tường phòng ngủ, mắt nhìn đến sắp dính lên ảnh, kinh ngạc cảm thán nói: “Quá đẹp đi.” Nhưng cô ngay lập tức chỉ ra một khuyết điểm, “Kim chủ của cậu lắm tiền nhiều của vậy, sao lại chụp ảnh cưới ở studio?”

Lâm Duyệt Vi: “Chuyện này.....” Vì khi đó hai người chụp ảnh cưới mà chưa nảy sinh tình cảm, nghĩ chụp thì chụp, tùy tùy tiện tiện chụp đại ở studio.

Lâm Duyệt Vi tìm cố, nói: “Chị ấy..... Công tác bận, phải rồi, rất bận, nên không rảnh.”

Thiệu Nhã Tư bất mãn nói: “Bạn công tác cũng không thể qua loa, cả đời chỉ kết hôn một lần, ngay cả ảnh cưới cũng tùy tiện như vậy.”

Đứng ở góc độ Lâm Duyệt Vi mà nói, Thiệu Nhã Tư là một khuê mật *rất có tâm*.

Thiệu Nhã Tư: “Chị ấy thật sự thích cậu à? Không phải kẻ lừa đảo đi, ham mỹ mạo của cậu chẳng hạn.” Lâm Duyệt Vi còn chưa nói thân phận thật sự của nàng là con gái của tập đoàn tài phiệt Lâm gia, nên Thiệu Nhã Tư vẫn cho rằng nàng là một cô gái con nhà bình thường, trời xui đất khiến được ở bên nhau với kẻ lăm tiền nhiều của như Cố Nghiên Thu, bỗng nào bộ cô nàng hoạt động max level, chạy về phía một phương hướng càng ngày càng kỳ, “Trời ơi, không phải là trùng hôn đi? Kỳ thật đã kết hôn với một người khác rồi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Thiệu Nhã Tư càng khoa trương nói: “Công chứng kết hôn của cậu có thật không vậy? Hai người cùng tới Cục Dân Chính tự mình làm sao? Bây giờ công nghệ hiện đại như vậy, nói không chừng ngay cả dấu chạm nổi cũng dám làm giả lắm.”

Nói gì vậy chứ?

Lâm Duyệt Vi vội cản cô nói: “Là thật mà! Mình tận mắt nhìn thấy nhân viên công tác đóng dấu.”

Thiệu Nhã Tư nói: “Ảnh cưới có thể qua loa lấy lệ, hai người đã đi tuần trăng mật chưa?”

Lâm Duyệt Vi lại ghen lời lần nữa.

Này thật đúng là chưa.

Thiệu Nhã Tư như quý mà kêu lên: “Ảnh cưới tùy tiện chụp ở studio, tuần trăng mật cũng không đi, *sao kết hôn gì mà mơ hồ quá vậy.*”

Lâm Duyệt Vi phát hiện nàng vẫn không có cách nào phản bác.

Hai người xác thật kết hôn đến quá mơ hồ, ngay cả ngày kết hôn cũng là ngày nàng gặp Cố Nghiên Thu lần đầu tiên.

Thiệu Nhã Tư vì Lâm Duyệt Vi mà lâm vào lo lắng thật sâu, cau mày, hiển nhiên còn tính tận tình khuyên bảo, Lâm Duyệt Vi xem chuẩn thời cơ vội vàng ngăn cô lại: “Được rồi, bọn mình không phải vẫn vui vẻ hạnh phúc sao, ảnh cưới hay hưởng tuần trăng mật sau này đều có thể bù được, mình nhớ ra rồi, khi ấy đúng là xác thật có tính toán đi hưởng tuần trăng mật thuận tiện chụp bộ ảnh cưới mang phong cách tây, nhưng không phải mình còn tham gia tiết mục sao, không có thời gian, nên cứ trì hoãn tới giờ.”

Thiệu Nhã Tư nhìn nàng đầy sâu kín, rồi mới vỗ vỗ bả vai nàng: “Để tâm một chút đi.”

Lâm Duyệt Vi có chút không biết nên khóc hay cười, trăm triệu lần không ngờ lại có một ngày nàng bị Thiệu Nhã Tư nhắc nhở *nên để tâm một chút*, lần trước nàng còn bị Khuất Tuyết Tùng nhắc nhở, nhưng Khuất Tuyết Tùng không cùng một đẳng cấp với Thiệu Nhã Tư, khoảng cách giữa hai người ít nhất cũng cả trăm lần. Nhớ tới Khuất Tuyết Tùng, Lâm Duyệt Vi bỗng nhớ tới lần Thiệu Nhã Tư tới thăm ban, Vương Viên Viên nói ánh mắt Khuất Tuyết Tùng nhìn người đại diện của Thiệu Nhã Tư khá phức tạp, *chẳng lẽ hai người có quen biết?*

Hai người ngồi xuống xem ảnh cưới, mỗi người một quyển, hai người đều xinh đẹp, dưới tay nghề đáng tin cậy của nhiếp ảnh gia, ảnh cưới đương nhiên sẽ không đến mức khó coi. Nhưng từ lúc Thiệu Nhã Tư chê ảnh cưới hai người chụp ở studio mà không phải ngoại cảnh ngoài trời, thì Lâm Duyệt Vi trước sau cứ tiếc hận trong lòng, đầy hụt hẫng.

Cố Nghiên Thu chỉ chọn những tấm nàng đẹp nhất, nên nàng thấy được không ít ảnh đẹp của mình, nhưng cứ thấy cảnh trước cảnh sau đều là giả, mà hôm chụp ảnh cưới ký ức của nàng cũng mơ hồ, nên lựa chọn không xem nữa.

Có rảnh ra ngoại quốc chụp lại lần nữa vậy, Lâm Duyệt Vi nghĩ thầm, đợi khi nào Cố Nghiên Thu về thì bàn chuyện này. Còn phải lên lịch sắp xếp hưởng tuần trăng mật. Vợ chồng người ta làm gì, nàng với Cố Nghiên Thu đều không thể thiếu, *còn phải làm nhiều hơn.*

Thiệu Nhã Tư ở nhà nàng ba tiếng, mắt thấy sắp 5 giờ, nàng lưu luyến mà không nỡ buông Schrodinger trong tay ra, Lâm Duyệt Vi nhìn nhìn rồi nói: “*Thôi xong, trọc đầu rồi.*”

Không biết Schrodinger có nghe hiểu những gì nàng nói không, *chỉ thấy nó ô hô một tiếng thê lương thảm thiết nhảy khỏi đùi Thiệu Nhã Tư.*

Lâm Duyệt Vi: “Ha ha ha.”

Thiệu Nhã Tư thở dài nói: “Bà mẹ xấu xa.”

Lâm Duyệt Vi tiếp tục: “Ha ha ha ha.”

Trước khi về, Thiệu Nhã Tư không ôm tạm biệt Schrodinger, mà lấy di động ra chụp vài bộ ảnh cho Schrodinger, trở về nhà có thể tiếp tục thưởng

thức. Cô click mở WeChat, ấn giữ nút chụp trên màn hình, Lâm Duyệt Vi nhìn thấy cô đã ghi lại một đoạn video dài mười giây đang chuẩn bị gửi đi, cảnh giác hỏi: “Gửi cho ai vậy?”

Thiệu Nhã Tư nói: “À. Cậu yên tâm, ngoại trừ Schrodinger mình không quay cảnh vật nào khác.”

Lâm Duyệt Vi nghĩ, *mình đâu có lo chuyện này?* Nàng hỏi: “Gửi cho nàng làm gì?”

Thiệu Nhã Tư trả lời: “Chị ấy cũng thích mèo, dặn dò mình nhớ quay clip chụp ảnh lại cho chị ấy xem, chị ấy còn nói nếu mình muốn mang theo con mèo ở nhà, chị ấy có thể giúp mình chăm sóc nó, nhưng mình thấy quá phiền, công tác của chị ấy cũng rất bận, chắc cũng không rảnh chăm sóc nó.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Đối thoại kiểu này, còn không phải trò theo đuổi chọc ghẹo cơ bản sao? Thường xuyên tiếp xúc, Thiệu Nhã Tư sẽ tự nằm trong lòng bàn tay Kê Hàm. Nếu ban đầu Lâm Duyệt Vi chỉ cảm thấy do tính cách của Thiệu Nhã Tư thích ỷ lại vào người khác, mà Kê Hàm chỉ tương đối sủng cô thôi, thì bây giờ xem ra, Kê Hàm tựa hồ cũng cố ý tiếp cận Thiệu Nhã Tư, nói không chừng đã sớm dăng lưới chờ Thiệu Nhã Tư tự chui mình vào rọ, trước kia Thiệu Nhã Tư còn chưa ỷ lại vào nàng như vậy.

Lâm Duyệt Vi mịt mờ mà nhắc nhở Thiệu Nhã Tư: “Người đại diện của cậu.....”

Đôi mắt Thiệu Nhã Tư lập tức sáng lấp lánh: “Làm sao?”

Lâm Duyệt Vi vừa thấy phản ứng này của cô đã biết thôi xong rồi, nói:

“Người đại diện của cậu còn nghệ sĩ nào khác không?”

Thiệu Nhã Tư nói: “Còn một người nữa, hình như lớn hơn mình hai tuổi, chính là....”

Cô báo một cái tên, Lâm Duyệt Vi nghe rất quen tai, là nữ, danh tiếng không tồi, nhưng không nhớ được từng đóng tác phẩm nào, Thiệu Nhã Tư nói: “Gần đây cô ấy tham gia một gameshow khá nổi tiếng, là khách mời thường xuyên, gọi là 《 nghĩ không ra tên [1] 》 .”

[1] bó tay với Huyền Tiên luôn đó =.=

“À à à.” Lâm Duyệt Vi gật đầu. 《 nghĩ không ra tên 》 là một gameshow tương đối nổi tiếng năm nay, tốt xấu gì cũng tràn ngập thị trường đương đại, 《 nghĩ không ra tên 》 đã vượt qua đa số gameshow hiện nay, hơn nữa chế tác hoàn mỹ, hậu kỳ đáng tin cậy, liên tục mấy quý ratings mỗi lúc một tăng, giúp vài vị minh tinh nổi tiếng sau khi tham gia.

Thiệu Nhã Tư lại thối phòng, nói: “Nhưng lợi hại lắm nha, năm ngoái có một khách mời thường xuyên hủy hợp đồng không tham gia nữa, có bao nhiêu người muốn đưa tiểu hoa đán công ty mình vào vị trí đó thay thế, chỉ có mình Kê Hàm thành công.”

Về điểm này Lâm Duyệt Vi quả rất bội phục Kê Hàm, cô ấy tựa hồ có rất nhiều cách mà người khác không có, tỷ như giúp vị tiểu hoa đán ấy trở thành khách mời thường xuyên, hay giúp một nữ minh tinh mới nổi như Thiệu Nhã Tư nhận được vai nữ chính, tất cả cô ấy đều làm được. Nhưng năng lực cá nhân giỏi cỡ nào cũng không đại biểu rằng cô ấy là người yêu đáng ký gởi cảm tình, Lâm Duyệt Vi lại nói bóng nói gió lần nữa: “Người đại diện của cậu có đối tượng không?”

Thiệu Nhã Tư lắc đầu, nói: “Không có, bận đến không có thời gian yêu

đương.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vậy mà chị ấy còn có thời gian luôn ở bên cậu?”

Thiệu Nhã Tư nói: “Cũng phải ha?”

Lâm Duyệt Vi vui vẻ, tiếp theo Thiệu Nhã Tư liền nói: “Có thể do trùng hợp có thời gian đi, hơn nữa chị ấy chỉ lo cho hai nghệ sĩ, không phải ở bên sư tỷ thì chỉ ở bên mình thôi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Thần kinh Thiệu Nhã Tư trì độn rồi cuộc hậu tri hậu giác mà phản ứng lại, nói: “Có phải cậu muốn nhắc nhở mình gì không vậy?”

Cám ơn trời đất, Lâm Duyệt Vi nói: “Mình mong cậu đề phòng, đừng đến cuối cùng bán mình vì người ta.”

Nàng cẩn thận tự hỏi một chút, vẫn quyết định không đem chuyện Kê Hàm rất có khả năng thích Thiệu Nhã Tư nói với cô, dựa theo tính cách của Thiệu Nhã Tư nói không chừng sẽ không đề phòng đối phương, mà ngược lại bắt đầu điên cuồng suy diễn đủ thứ trên trời dưới đất, trực tiếp chạy tới chỗ đối phương thổ lộ, đây là kết quả Lâm Duyệt Vi hoàn toàn không muốn xảy ra.

Quyết định của loại người như Thiệu Nhã Tư, nàng có thể nắm chắc 80%.

Tiến thoái lưỡng nan.

Lúc tiễn Thiệu Nhã Tư ra về, Lâm Duyệt Vi nhin không được lại nói: “Bình thường cậu..... cậu nên để tâm chú ý hơn.”

Thiệu Nhã Tư ha ha cười: “Rốt cuộc nên để tâm chú ý ai a.”

Tức chết nàng mà. Lâm Duyệt Vi cảm giận xoa nhẹ đầu Thiệu Nhã Tư, tiễn cô lên xe, “Mau về đi.”

“Lần sau gặp.” Thiệu Nhã Tư vẫy tay với nàng, rồi đóng cửa xe lại.

Lâm Duyệt Vi đưa người toàn vẹn ra về, mới vừa bước vào nhà không lâu, cửa sắt bên ngoài đã vang lên tiếng mở cửa kéo kẹt quen thuộc, Cố Nghiên Thu đã về. Trên người cô vẫn còn mặc quần áo thể thao, ống quần dính một chút bụi, đứng ở huyền quan phải sạch sẽ rồi mới đổi giày tiến vào.

“Chị về rồi.”

“Muốn uống nước không?”

“Uống.”

Cố Nghiên Thu ngồi xuống sofa, một tay bưng ly nước Lâm Duyệt Vi đưa qua, một tay lật quyển album ảnh cưới còn đặt trên bàn, vừa lật vừa hỏi: “Chọn được ảnh đẹp chưa?”

Lâm Duyệt Vi cảm xúc nhàn nhạt mà nói: “Rồi.”

Cố Nghiên Thu buông ly nước xuống, ngược mắt nhìn Lâm Duyệt Vi, nói: “Em có gì không vui à?”

“Cũng không thể nói là không vui.” Lâm Duyệt Vi đứng dậy dựa lại gần chỗ Cố Nghiên Thu ngồi, nắm tay cô thưởng thức trong lòng bàn tay, trầm ngâm nói, “Chị không cảm thấy ảnh cưới thiếu gì à?”

“Thiếu gì vậy?” Cố Nghiên Thu cúi đầu nhìn, “Không thiếu em cũng không

thiếu chị, đâu có thiếu gì.”

“Chị xem kỹ lại đi.”

“À, có phải do không chụp toàn thân không? Tấm này chị bị mất một cánh tay.”

“.....”

Cố Nghiên Thu cố hài hước nhưng thất bại, sờ sờ mũi, Lâm Duyệt Vi gọng gồng dứt khoát nói: “Bối cảnh phía sau đều là giả.” Nàng lật hai trang, chỉ vào bãi biển phía sau của một tấm ảnh.

Lúc này Cố Nghiên Thu mới hiểu được, nói: “À em nói chuyện này, vậy nếu chúng ta rảnh có thể đi thực địa chụp? Em thích nơi nào? Hawaii hay đảo Bali, không thì Maldives? Thánh đảo (đài loan)? Prague? Tết năm nay em có rảnh không? Chúng ta có thể đi một tuần.”

Lâm Duyệt Vi ôm cổ cô, giả ý rụt rè nói: “Kỳ thật cũng không cần gấp vậy.” Nói xong liền lập tức bổ sung một câu: “Vậy tết năm nay đi.”

Cố Nghiên Thu thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

Hai người bèn định ngày tết đi du lịch.

Lâm Duyệt Vi buông xuống tâm sự, tâm tình khoan khoái không ít, Cố Nghiên Thu chỉ chỉ khung ảnh lớn trong phòng khách còn chưa cất đi, nói: “Vậy cái này còn muốn treo không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Treo chứ, đương nhiên phải treo, chụp lại ảnh cưới chờ in ra các thứ còn rất lâu, sớm treo một ngày thì hay một ngày.”

Cố Nghiên Thu nhin cười, nói: “Ngày mai chị kêu thợ tới.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Ngày mai chị không có xã giao à?”

Cố Nghiên Thu nói: “Vốn dĩ có.”

“Vốn dĩ?”

“Đúng vậy, vì ở bên em, dờn lại rồi.” Cố Nghiên Thu cười nói.

Lâm Duyệt Vi bị lời âu yếm của Cố thị đánh trúng, ôm Cố Nghiên Thu hôn ngay một nụ hôn kiểu Pháp thật sâu.

Cố Nghiên Thu hôn đến trầm mê, cảm giác bị một thứ xù xù lông đè nặng trên chân, không chút nghĩ ngợi mà đẩy nó ra.

Schrodinger: “.....”

Hôm nay nó lại bị ba ba ghét bỏ nữa.

Đôi môi tách ra, Lâm Duyệt Vi lại hôn lên ấn đường Cố Nghiên Thu, thuận theo xuống dưới mãi cho đến chóp mũi, thích cực kỳ cuối cùng còn nhẹ nhàng cắn một ngụm, Cố Nghiên Thu xuýt xoa vì đau.

Lâm Duyệt Vi phát hiện nàng khá hưng phấn với loại phản ứng này của Cố Nghiên Thu, thật sự rất muốn nghe thấy trên giường, toa xe lửa trong đầu lại tu tu tu bắt đầu chạy.

Hai người ở nhà quần quýt trong chốc lát, rồi đi ra cửa dạo siêu thị, mua đồ dùng tình nhân.

Hôm nay Lâm Duyệt Vi đặc biệt nói khá nhiều, ở trên xe cứ nói chuyện

luyện thuyền với Cố Nghiên Thu, cầm di động đọc danh sách: “Dép lê, ly uống nước, khăn lông, ly súc miệng, bàn chải đánh răng, kem đánh răng.....”

“Kem đánh răng?”

“Nhà của chúng ta có vị trà xanh, em tính mua thêm vị bạc hà, thành một đôi.”

“Trà xanh với bạc hà sao lại một đôi?” Cố Nghiên Thu ngạc nhiên nói.

“Không phải đều màu xanh lá hết à.”

Không đọc không biết thì thôi, vừa đọc đã dọa Cố Nghiên Thu nhảy dựng, Cố Nghiên Thu phát hiện ngoài danh sách kể trên Lâm Duyệt Vi còn thêm vào vỏ ipad cặp, ốp di động cặp, Cố Nghiên Thu trêu chọc mà nói một câu: “Có muốn mua dây sạc pin tình nhân luôn không, một dây hồng một dây xanh, từ xưa hồng xanh ra CP.”

“Được đó được đó.” Lâm Duyệt Vi vui vẻ đáp ứng.

Tới siêu thị, Lâm Duyệt Vi vô cùng hưng phấn, chủ động đi lấy xe đẩy, nàng ở phía trước đẩy, Cố Nghiên Thu ở bên cạnh đi theo nàng. Bên cạnh đi ngang qua một người mẹ dẫn theo một đứa bé, đứa bé ngồi trong xe đẩy, Lâm Duyệt Vi bèn làm mặt quỷ với Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu nói: “Làm gì vậy?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị ngồi vào đây, em đẩy chị.”

Cố Nghiên Thu thưởng cho nàng một ánh mắt đầy ghét bỏ, đi về phía trước mau hơn hai bước.

Lâm Duyệt Vi cười đuổi theo sao: “Chị tính chạy à.”

Hai người đi xuyên qua từng kệ để hàng, dẫn tới không ít sự chú ý, Lâm Duyệt Vi dừng lại, gọi cô một tiếng: “Em muốn ăn cái này.”

Cố Nghiên Thu lui lại, nhìn kệ để hàng trước mặt nàng, “Cái nào?”

“Chị đoán xem.”

“.....”

Lâm Duyệt Vi ha ha cười rộ lên.

Trong mắt Cố Nghiên Thu loáng hiện lên ý cười giảo hoạt, vén cổ áo tay phải, từ đầu kệ để hàng này đến đầu kệ để hàng kia, lấy từng món từng món một, chắc chắn có một món Lâm Duyệt Vi thật sự muốn, *trả giá nào cũng dính*. Lâm Duyệt Vi nhìn động tác nhanh gọn của cô, trợn mắt há hốc mồm.

Cố Nghiên Thu chất đồ vào xe đẩy đầy tới một nửa, cong mày một bên, hỏi Lâm Duyệt Vi: “Cảm động hay không cảm động?”

Lâm Duyệt Vi làm bộ run bần bật: “Không dám không cảm động.”

Hai người cùng bật cười rộ lên.

Lâm Duyệt Vi chỉ vào đồ trong xe đẩy, nói: “Chị cất lại đi, em không cần ăn mấy món này.”

Cố Nghiên Thu cảm thấy quá phiền toái, nói: “Vậ chị ăn.”

Lâm Duyệt Vi nói thẳng: “Đừng nói hươu nói vượn, chị nói cho

Schrodinger ăn em còn tương đối tin, chị ăn đồ ăn vặt bao giờ?”

Cố Nghiên Thu: “Àh.”

Lâm Duyệt Vi: “Mau cất lại đi.”

Cố Nghiên Thu đành phải cất từng món lại, bên cạnh có một cô gái cũng đang chọn đồ ăn vặt quan sát toàn bộ động tác của Cố Nghiên Thu, dùng ánh mắt như rất đói khát mà nhìn cô, bị Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn lại.

Cô gái không dám trêu vào bèn bỏ đi.

Lâm Duyệt Vi giúp Cố Nghiên Thu cất đồ lại, cuối cùng chỉ để lại một gói bánh snack khoai vị mỳ ăn liền tôm chua cay, Cố Nghiên Thu yên lặng nhớ kỹ gói khoai tây vị này.

Lâm Duyệt Vi cười nói: “Ấu trĩ lắm à?”

Cố Nghiên Thu mắt không chớp mà nhìn chăm chăm nàng, lộ ra vài phần nghịch ngợm.

Lâm Duyệt Vi nói: “Làm gì?” Ánh mắt này khẳng định có âm mưu.

Gương mặt truyền đến xúc cảm mềm mại quen thuộc, Lâm Duyệt Vi sửng sốt, Cố Nghiên Thu đã chấp tay sau lưng, dời ánh mắt chuyển sang hướng khác.

Hậu tri hậu giác Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Cố Nghiên Thu dám hôn trộm nàng ở đây!

Tiếp theo nàng nhìn thấy bả vai Cố Nghiên Thu lắc lư, tựa hồ rất đặc ý.

Lâm Duyệt Vi vừa nghĩ vừa buồn cười, ngón tay nhẹ nhàng chọc lên tay Cố Nghiên Thu đang chấp sau lưng, cao giọng nói: “Đi thôi, đi mua đồ dùng tình nhân.”

Cả hai mua đủ danh sách kể trên, thuận tiện mua thức ăn ngày mai muốn ăn, hai người dạo đến khi siêu thị sắp đóng cửa, đẩy hai chiếc xe hàng như hai quả núi cao tới quầy tính tiền, lúc Lâm Duyệt Vi mua hứng chí bừa bừa, mua xong rồi lại thấy lười, khi xếp hàng thì ăn vạ trên người Cố Nghiên Thu không thềm nhúc nhích.

Nàng cảm giác như chưa từng mệt thế này, dựa vào Cố Nghiên Thu nhỏ giọng rên rỉ: “Đau eo.”

Cố Nghiên Thu sờ sờ lên eo nàng: “Về chị giúp em mát-xa.”

Sắp gần cuối năm, để tăng lượng tiêu thụ của siêu thị, nên chế độ giảm giá cũng nhiều, quầy thu ngân chật ních người, Lâm Duyệt Vi ngẩng đầu từ trên vai Cố Nghiên Thu, liếc mắt một cái chỉ toàn thấy khắp nơi đầy đầu người, xe đẩy của ai cũng tràn đầy đồ, nhất thời hoa cả mắt, lại gục xuống.

Cố Nghiên Thu đối với tác phong lười biếng của vị đại tiểu thư trên lưng, bây giờ xem như có bước đầu hiểu biết, an tĩnh mà làm một gốc cây cổ thụ người hình , *làm cây lớn che bóng mát cho đại tiểu thư nghỉ ngơi.*

“Đến chúng ta rồi.”

Nghe thấy giọng Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi giống như được giải huyết lập tức đứng thẳng.

Sau khi bỏ túi lớn túi nhỏ vào cốp, Lâm Duyệt Vi xung phong lái xe trở về, lý do là ở siêu thị Cố Nghiên Thu đã gánh vác phần lớn nhiệm vụ, rất mệt,

cho nên trên đường về để nàng phục vụ.

Hai người vui vẻ trò chuyện về kế hoạch ngày mai, giữa trưa ở nhà ăn, buổi chiều đi Lâm trạch, tuy Nhiễm Thanh Thanh ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng hẳn rất nhớ hai người, lúc còn đóng phim Lâm Duyệt Vi đã có chuyện muốn hỏi mẹ nàng, đến bây giờ cuối cùng lại nói không thành lời.

Tận đến khi một chiếc điện thoại vang lên, gián đoạn cuộc nói chuyện giữa hai người.

Lâm Duyệt Vi không thiết lập Bluetooth trên xe, trực tiếp kêu Cố Nghiên Thu: “Giúp em xem là ai.”

Cố Nghiên Thu cầm lấy di động, trầm mặc một cách dị thường.

Lâm Duyệt Vi đang lái xe, không nhìn sang bên cạnh được, tâm tình khẩn trương theo: “Là ai a~?”

Cố Nghiên Thu ý vị thâm trường mà kéo dài giọng điệu, nói: “Khuất..... Lão sư.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu hỏi nàng: “Có bắt máy không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Bắt.” Không muốn cũng phải bắt, không những bắt còn phải, nàng nói, “Mở loa ngoài.”

Nàng không then với lương tâm.

Cố Nghiên Thu bắt máy, mở loa ngoài, Lâm Duyệt Vi nói lấp một chút,

kêu: “Khuất lão sư.” Vô cùng cung kính lễ phép, giới hạn rõ ràng.

Khuất Tuyết Tùng thân thiết nói: “ *Tát phu phu*, ngày mai rảnh hay không?”

Hai mắt Lâm Duyệt Vi bỗng tối sầm.

Tác giả có lời muốn nói:

Bây giờ Cố tổng đã dám trộm hôn, ngày sau sẽ dám ở bãi đỗ xe hôn nồng nhiệt mời đọc lại văn án. Khuất lão sư gọi tới làm gì nhỉ? Là chuyện tốt (*° 3 °*)

Chương 108: Dìu dắt

Khuất Tuyết Tùng thân thiết nói: “Tát phu phu, ngày mai rảnh hay không?”

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua Cố Nghiên Thu đang ngồi ở ghế phụ, Cố Nghiên Thu dùng khẩu hình miệng nói: *Nhìn chị làm gì, trả lời đi.*

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi muốn trả lời không rảnh, nhưng Khuất Tuyết Tùng không giống với Thiệu Nhã Tư, tuy rằng thoát nhìn Khuất Tuyết Tùng không được đứng đắn, nhưng là một người đáng tin cậy, luôn cho người ta cảm giác tín nhiệm đến lạ kỳ.

Sự chịu đựng của Cố Nghiên Thu chất chứa đầy trong ánh mắt, Lâm Duyệt Vi căng da đầu hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Độ ẩm trong xe tức khắc giảm xuống vài độ.

Khuất Tuyết Tùng: “Em có thấy lạnh không?”

[Esley: Cố tổng làm Khuất lão sư phải lạnh sống lưng =))]

Lâm Duyệt Vi: “Không, đâu có lạnh.”

Lâm Duyệt Vi điều chỉnh nhiệt độ trong xe nóng lên một chút, thuận tiện nắm tay Cố Nghiên Thu kéo qua hôn một cái, ánh mắt nấn nỉ đáng thương vô cùng mà nhìn cô.

Khuất Tuyết Tùng: “Bên cạnh em có ai khác à?”

Lâm Duyệt Vi hoảng hồn, tâm nói chẳng lẽ Khuất Tuyết Tùng gắn camera lỗ kim ở trong xe à, *sao chuyện gì cũng biết?*

Lâm Duyệt Vi nói: “Đâu có.”

Khuất Tuyết Tùng: “Vậy em mở loa ngoài làm gì, tiếng vang còn to như vậy.”

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt mà nhìn Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi vẫn nắm tay cô không buông, nuốt nuốt nước miếng, nói: “Em ở nhà, đang bận tay, không tiện cầm điện thoại.”

Khuất Tuyết Tùng: “Cắm tai nghe.”

Lâm Duyệt Vi: “Khuất lão sư chờ một chút.”

Nàng tấp xe vào lề, lấy tai nghe không dây ra, đưa cho Cố Nghiên Thu một tai nghe trước, rồi mới nhét cái còn lại vào tai mình. Thần sắc Cố Nghiên Thu hơi hòa hoãn hơn, nghe giọng Khuất Tuyết Tùng truyền qua tai nghe.

Lâm Duyệt Vi: “Khuất lão sư, chào chị.”

Khuất Tuyết Tùng đi thẳng vào vấn đề nói: “Tối mai có tiệc rượu, không ít người trong giới cũng tới, em có muốn tới không?”

***

Cố Nghiên Thu xuống xe đi như bay, Lâm Duyệt Vi mang theo hai túi lớn chất đầy đồ mua từ siêu thị đuổi theo phía sau cô.

Cố Nghiên Thu bỗng dừng bước chân, cô đột nhiên dừng lại khiến Lâm Duyệt Vi trực tiếp đụng phải lưng cô.

Cố Nghiên Thu giúp nàng xách một túi đồ, rồi tiếp tục đi về phía trước mà không quay đầu lại.

Lâm Duyệt Vi đứng tại chỗ thở dài, rồi tiếp tục đi theo sau Cố Nghiên Thu.

Trước đó đã nói, Khuất Tuyết Tùng không phải loại người dùng chính sự để đùa giỡn với Lâm Duyệt Vi, có một tiệc rượu trong giới Khuất Tuyết Tùng sắp tham gia, mời nàng đi cùng, rõ ràng đang giúp nàng giết dây bắc cầu, quen biết một số người trong giới, đây là cơ hội rất tốt để mở rộng quan hệ xã giao. Chưa chắc có thể gặp được nhân vật gì, nhưng cũng có thể lập tức được thương hiệu nào đó hoặc tạp chí tòa soạn ưu ái, xuất hiện trong những trường hợp như thế tuyệt đối là cơ hội Lâm Duyệt Vi khó gặp được trong giai đoạn này.

Lâm Duyệt Vi không có biện pháp cự tuyệt. Thứ nhất, Khuất Tuyết Tùng cố ý gọi điện thoại tới, rõ ràng muốn dúi dặt nàng, nếu nàng cự tuyệt thì tức là có mắt như mù, lãng phí tâm ý tốt của đối phương; Thứ hai, nếu lần đầu tiên được mời đã cự tuyệt, sau này Khuất Tuyết Tùng có thể sẽ nảy sinh hiềm khích với nàng, không bao giờ giúp nàng nữa, như vậy mạo nguy hiểm quá lớn.

Vậy nên Lâm Duyệt Vi đành phải đáp ứng.

Lâm gia lúc nào về cũng được, nhưng xã giao thì không thể cự tuyệt, không chịu ra ngoài xã giao thì ở trong giới giải trí vĩnh viễn sẽ không có tiền đồ vô lượng, trừ phi cả chặng đường sự nghiệp có tài nguyên đếm mãi không hết, nếu không chẳng biết bao giờ giấc mơ mới thành hiện thực.

“Chị giận à?” Lâm Duyệt Vi nói hết đạo lý lời trong lời ngoài, Cố Nghiên Thu vẫn ngồi chống cằm trên sofa.

“Không.”

Lâm Duyệt Vi chỉ chỉ lên cánh môi Cố Nghiên Thu, chế nhạo nói: “Còn nói không giận, môi chị có thể treo cả một cái ấm.”

Cố Nghiên Thu đột nhiên quay đầu đi.

Lâm Duyệt Vi ngừng tay giữa không trung, ngượng ngùng mà thu về, nàng tạm dừng một chút, đi vòng qua ôm lấy vai Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu không thể tránh thoát, đành ngồi yên bất động như tượng.

Lâm Duyệt Vi thôi mềm giọng cả giận: “Em chỉ đi một chút vào buổi tối thôi, sẽ về rất mau.”

Cố Nghiên Thu lạnh lùng nói: “Em tin những lời chính mình nói sao?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nàng đương nhiên không tin, nàng chưa từng tham gia loại tụ hội kiểu này, đây là lần đầu tiên đi, không biết phải đi mất bao lâu, càng không biết sẽ gặp những loại người gì, lời này nói ra cốt chỉ để dỗ dành Cố Nghiên Thu. Điều này nàng biết, và Cố Nghiên Thu cũng biết.

Nếu quay lại thời điểm mấy hôm trước, nàng cảm thấy mình có kiên nhẫn dỗ Cố Nghiên Thu vài câu đã không tệ, bây giờ lại chỉ biết ăn nói khép nép, tất cả đều vì hai người đã hẹn tối mai cùng về Lâm gia, nàng lâm thời bội ước là nàng sai trước, hơn nữa vết xe đổ do lần cãi nhau trước vẫn còn dư âm, nàng không muốn thấy Cố Nghiên Thu lại khóc trước mặt nàng.

Lâm Duyệt Vi có cảm tưởng như độ kiên nhẫn và dịu dàng của nàng đã tăng vọt lên trong một khoảng thời gian ngắn, tỷ như hiện tại, nàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã qua mười lăm phút, Lâm Duyệt Vi nói đến miệng khô lưỡi khô, nhin không được đứng dậy đi rót nước.

Nàng linh cơ vừa động, bèn tìm từ trong túi ra hai chiếc ly tình nhân, đi vào phòng bếp rửa sạch sẽ, rót hai cốc nước, đặt lên bàn trà, còn cố ý đặt cạnh nhau, hỏi Cố Nghiên Thu còn đang sinh hờn dỗi: “Xứng đôi hay không xứng đôi?”

“.....”

Lâm Duyệt Vi: “Uống nước?”

Cố Nghiên Thu làm một động tác nuốt nước miếng.

Lâm Duyệt Vi uống một ngụm nước, *dùng miệng độ cho cô.*

Lúc này Cố Nghiên Thu mới chịu nói một câu không nghe mùi thuốc súng từ sau khi bước vào nhà: “Khuất Tuyết Tùng không phải kẻ lừa đảo?”

Lâm Duyệt Vi: “Hả?”

Cố Nghiên Thu: “Tự hội gì căn bản không hề tồn tại, nàng chỉ cố ý lừa em ra ngoài, rồi sẽ có ý đồ không an phận với em.”

Biểu tình cô nghiêm trang, tỏ vẻ rất lo lắng về nhân phẩm của Khuất Tuyết Tùng.

Nói thật thì Lâm Duyệt Vi có hơi buồn cười, Khuất Tuyết Tùng không hạ tiện đến mức dùng thủ đoạn như vậy với nàng, nhưng nàng biết học cách ngoan ngoãn, trong hoàn cảnh hiện tại nàng tuyệt đối không thể nói thật, đặc biệt về một người khiến Cố Nghiên Thu cảm thấy bị uy hiếp, cho dù bị thiên lôi đánh chết cũng không thể nói thật.

Vậy nên Lâm Duyệt Vi nói: “Nếu không mai chị đi với em?”

Cố Nghiên Thu không dự đoán được còn có biện pháp này, sững sốt một chút, nói: “Có thể?”

Lâm Duyệt Vi gật đầu: “Có thể chứ, giả thành trợ lý của em.” *Cũng không phải lần đầu tiên giả danh này.*

Cố Nghiên Thu lộ ra vẻ suy tư, nói: “Có được không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chỉ cần chị muốn đi, em sẽ dẫn chị đi cùng.” Thứ nhất, Cố Nghiên Thu quá đẹp, đẹp đến mức có thể thành giọng khách át giọng chủ một cách đầy bối rối, lại thêm ở trước mặt người như Khuất Tuyết Tùng, vừa thấy hai người đi chung khẳng định sẽ nhìn ra rõ ràng quan hệ

giữa cả hai, dẫn theo Cố Nghiên Thu không thể nói nguy hiểm không lớn, nhưng vào giờ khắc này, Lâm Duyệt Vi không thể nói lời khác, chỉ có thể đánh cuộc một phen, đánh cuộc với tính cách của Cố Nghiên Thu.

Quả nhiên Cố Nghiên Thu cự tuyệt nói: “Không đi.”

Nhưng Cố Nghiên Thu không đi vì lý do đơn giản hơn, ngoại trừ cố kỵ về nghề nghiệp của Lâm Duyệt Vi, cô còn thêm một lý do: *Cô không muốn trong lòng Lâm Duyệt Vi, cô là một người chỉ biết ghen và không có chút cảm giác tín nhiệm nào.*

Lâm Duyệt Vi trút bỏ gánh nặng trong lòng, tiếp tục trấn an Cố Nghiên Thu vài câu, Cố Nghiên Thu mới lộ ra nét tươi cười nhàn nhạt.

“Em nhất định sẽ bồi thường cho chị.” Lâm Duyệt Vi khép ba ngón lại chỉ lên trần nói, “Em thề.”

“Không cần em thề, *sau này đừng bao giờ hẹn trước mà không thể thực hiện.*” Cố Nghiên Thu đi vào phòng bếp ôm Schrodinger ra, bước lên cầu thang.

Không khí vẫn còn chưa hòa hoãn, nhưng không còn âm dương quái khí nữa, Lâm Duyệt Vi nghĩ: Chỉ một hai câu nói, dù sao cũng không phải lời nói thật lòng của Cố Nghiên Thu. Vì vậy không nên cãi lại.

Lâm Duyệt Vi tắm rửa xong bước ra, Cố Nghiên Thu đã ngồi trên giường, Schrodinger nằm sấp bên cạnh, nàng đã có tâm địa gian xảo, muốn lừa ôm Schrodinger đi, mới vừa vươn tay tới đã bị Cố Nghiên Thu dùng ánh mắt ngăn lại, thấp giọng nói: “Ngủ rồi.”

Lâm Duyệt Vi dùng ánh mắt trả lời: *Biết nó ngủ rồi, bởi vì ngủ rồi mới càng dễ động thủ a.*

Cố Nghiên Thu lắc đầu.

Lâm Duyệt Vi lại muốn tiến tới, Cố Nghiên Thu lắc đầu càng kiên quyết hơn.

Lâm Duyệt Vi biết đêm nay đại khái phải cho Cố Nghiên Thu thời gian chậm rãi nguôi giận, tính thù dai nhỏ mọn của Cố Nghiên Thu trước giờ vẫn vậy. Lâm Duyệt Vi không cầu gì hơn, chỉ mong chạm được vào Cố Nghiên Thu một chút thôi đã mãn nguyện rồi.

Lâm Duyệt Vi nhỏ giọng hỏi: “Ngủ chưa?”

Cố Nghiên Thu vẫn giữ biểu tình không chút gợn sóng, không nhanh không chậm mà lật thêm một trang giấy, nhàn nhạt mà nói: “Em ngủ trước đi, chị đọc sách một lát.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cái gì mà đọc sách một lát, còn không phải giận dữ nàng sao.

Lâm Duyệt Vi tự nhận những gì có thể nói nàng đều đã nói hết, nếu đổi lại vị trí, hôm nay Cố Nghiên Thu vì công chuyện muốn lỡ hẹn, nàng cũng sẽ giơ hai tay hai chân lên ủng hộ, hờn dỗi như vậy hẳn cũng đủ rồi đi, *ngủ mà còn dùng con mèo làm bình phong ngăn cách là ý gì?*

Mức độ kiên nhẫn không nhiều giờ đây đã khô kiệt, Lâm Duyệt Vi đưa lưng về phía cô nằm xuống, nhật nhẽo mà nói: “Ngủ ngon.” Rồi nhắm mắt lại.

Hôm nay nàng đi siêu thị cả đêm đến eo đau chân đau, Cố Nghiên Thu còn nói sẽ về mát-xa, rót nước cho nàng, càng nghĩ càng giận. Nàng rất mệt, đi

vào giấc ngủ cũng rất nhanh, trong cơn mê bỗng có một bàn tay vỗ lên vai nàng một chút, sức lực còn không hề nhỏ, Lâm Duyệt Vi trong nháy mắt nổi giận phát hỏa: “Cố Nghiên Thu, chị –” *Giờn đủ chưa?*

Cố Nghiên Thu vẫn cầm sách, dùng ánh mắt an tĩnh thâm thúy nhìn sang, khoảng cách giữa hai người vẫn chưa thu hẹp.

Hiển nhiên không phải Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi ngượng ngùng, cúi đầu nhìn, Schrodinger đã tỉnh ngủ, đầu sỏ gây tội vẫn còn giơ hung khí gây án — *móng vuốt*.

Schrodinger đang được Cố Nghiên Thu che chở, Lâm Duyệt Vi không dám động, chỉ có thể trùm mền, đừng nói bả vai, ngay cả đầu cũng không để lộ ra ngoài.

Nàng trùm chắn kín mít nên không nhìn thấy Schrodinger bị Cố Nghiên Thu ôm lên bế ra ngoài rìa, cô đổi chỗ với Schrodinger rồi nằm xuống.

Lâm Duyệt Vi lúc này vừa mới đi vào giấc ngủ, nhưng nàng không bị móng vuốt mèo vỗ tỉnh, mà là một giọng nói ôn nhu nhắc nhở bên tai: “Ngày mai phải ra ngoài, em ngủ sớm đi nếu không sẽ buồn ngủ, ngoan.”

Lâm Duyệt Vi chậm rãi quay lại, xúc cảm mềm mại quen thuộc áp lên môi nàng, nàng bằng vào bản năng cùng đối phương trao nhau một nụ hôn, thân mình nghiêng sang, giơ tay câu lấy eo Cố Nghiên Thu, nhắm mắt lằm bằm lâu lâu: “Không giận nữa à?”

Cố Nghiên Thu thấy nàng khép đôi mắt, phân không rõ nàng thật sự ngủ rồi hay đang nói mơ, cuối cùng, Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà thở dài, ôm Lâm Duyệt vào lòng.

***

Cố Nghiên Thu thức dậy từ rất sớm, cho Schrodinger ăn sáng trước ở góc phòng khách, đáng người Schrodinger uyển chuyển nhẹ nhàng chạy tới chạy lui khắp phòng, tứ chi càng thêm cơ bắp, đương nhiên thân hình cũng càng ngày càng đẹp, có thể đảm đương nổi danh xưng miêu vương Vương Tổ Hiền.

Lâm Duyệt Vi còn buồn ngủ mà từ trên lầu bước xuống dưới, Cố Nghiên Thu đang rửa mặt rửa tay, nghe tiếng lau khô tay bước ra, nói: “Buổi tối tụ hội chị đi với em.”

Tối hôm qua Cố Nghiên Thu dùng ít nhất hai giờ suy nghĩ rồi rằm, ngay cả khi nằm mơ cũng chỉ mơ thấy Khuất Tuyết Tùng có ý đồ xấu với Lâm Duyệt Vi, cô thật sự không an tâm để Lâm Duyệt Vi một mình tham gia cái gọi là tụ hội người trong giới giải trí gì đó.

Giới giải trí với thương giới không khác gì nhau, những chuyện hỗn tạp bên trong hẳn cũng tương tự, sự uy hiếp đã không còn chỉ riêng mình Khuất Tuyết Tùng nữa.

Cố Nghiên Thu cảm thấy bản thân mình thật mâu thuẫn, cô cảm thấy mình nên tin tưởng Lâm Duyệt Vi, người trưởng thành có thể giới của người trưởng thành, cô không thể vĩnh viễn dõi theo nàng, như vậy Lâm Duyệt Vi cũng không muốn cô làm vậy; song cô cũng không thể dừng suy nghĩ miên man của chính mình, ít nhất đây là lần đầu tiên, cô muốn giúp đỡ Lâm Duyệt Vi làm tướng trấn cửa ải.

Lâm Duyệt Vi không nghe rõ, nói: “Chị nói gì?”

Cố Nghiên Thu lặp lại lần nữa.

Lâm Duyệt Vi mỉm cười, nói: “Ừm, vậy cùng nhau đi.”

Khi xoay người ở góc độ Cố Nghiên Thu không nhìn thấy, mặt nàng hơi lộ vẻ chần chờ, sao Cố Nghiên Thu lại lâm thời sửa đổi chủ ý. Nhưng nếu Cố Nghiên Thu đã nói vậy, nàng cũng không thể lật lọng.

Buổi sáng của hai người cũng tính là hòa hợp, Cố Nghiên Thu ở thư phòng công tác — cô nhận được email từ khách hàng, Lâm Duyệt Vi ở một bên sofa ôm ipad nghe giảng bài. Schrodinger nằm bò trên đùi Lâm Duyệt Vi , bởi vì nôi sắt không ấm áp bằng thân nhiệt con người.

Buổi chiều hai người vẫn tới Lâm trạch một chuyến, Lâm Duyệt Vi nói trước với mẹ nàng buổi tối cả hai không ở nhà ăn cơm, vừa lọt vào nhà đã bị bà Lâm quở trách một trận. Chờ đến khi Lâm Duyệt Vi nói nàng phải ra ngoài xã giao, thái độ bà Lâm mới đại chuyển biến một trăm tám mươi độ, vừa lo lắng, vừa ngàn dặn vạ dò nàng nhất định phải cẩn thận. Nói xong còn động tình mà ướm hốc mắt, cảm khái Lâm Duyệt Vi lúc trước vẫn còn là đứa bé không hiểu chuyện nằm trong nôi nay đã khôn lớn, trong nháy mắt phải gia nhập xã hội xã giao với người ta.

Lâm Duyệt Vi nhận lấy khăn giấy do Cố Nghiên Thu đưa qua giúp bà lau nước mắt, dịu dàng nói: “Mẹ, gần đây có phải đã xảy ra chuyện gì không? Sao hờ tí là rớt nước mắt.”

Nhiễm Thanh Thanh đỏ cả viền mắt nói: “Tôi không được đa sầu đa cảm à.”

Lâm Duyệt Vi vội vàng xin khoan dung nói: “Được được được mà, con chỉ tò mò chút thôi mà?”

Nhiễm Thanh Thanh hung dữ nói: “Lại tò mò tôi tới thời kỳ mãn kinh phát tác à.”

Lâm Duyệt Vi mỉm cười nói: “Chuyện này chẳng lẽ mẹ nói phát tác thì có thể phát tác à?”

Nhiễm Thanh Thanh dồn khí đan điền, Lâm Duyệt Vi chạy vắt giò lên cổ.

Nhiễm Thanh Thanh rụt rè mà nhìn Cố Nghiên Thu đang đứng một bên hơi mỉm cười nói: “Chê cười rồi tiểu Thu.”

Cố Nghiên Thu nho nhã lễ độ: “Không sao đâu dì.”

“Này, sao còn gọi là dì,” Nhiễm Thanh Thanh chọc ghẹo cô, nói, “Còn không sửa gọi mẹ ời?”

Lâm Duyệt Vi cũng nhìn Cố Nghiên Thu, vẻ mặt như đang xem náo nhiệt.

Nàng cho rằng Cố Nghiên Thu sẽ then thùng ngượng ngùng, nhưng Cố Nghiên Thu lại dùng một đôi mắt sáng như hùng ưng bình tĩnh mà nhìn thẳng vào Nhiễm Thanh Thanh, áy náy nói: “Dì, con còn chưa điều tra rõ chuyện về mẹ, cho nên khả năng.....”

Nhiễm Thanh Thanh ngẫm hiểu, vội nói: “Không sao không sao, do dì đường đột.”

Cố Nghiên Thu: “Cảm ơn dì thông cảm.”

Bỗng nhắc tới Thẩm Hoài Du, tức Lạc Du trong lòng Nhiễm Thanh Thanh, Nhiễm Thanh Thanh không khỏi hỏi: “Con điều tra tới đâu rồi?”

Cố Nghiên Thu mím môi, làm sao bây giờ? Vấn đề này không tiện nói, cô nhìn thật sâu vào Nhiễm Thanh Thanh, không biết đối phương đến tột cùng biết nhiều hay ít.

Lâm Duyệt Vi cũng nhớ tới suy đoán của mình, nhìn về phía Nhiễm Thanh Thanh trước rồi, lại quay đầu quan sát Cố Nghiên Thu.

Trong lúc nhất thời không khí giữa ba người trở nên khá quỷ dị.

Nhiễm Thanh Thanh hoàn toàn chẳng hay biết gì: “???” *Chuyện gì vậy?*

Lâm Duyệt Vi kéo Cố Nghiên Thu qua, Cố Nghiên Thu vội nói: “Dì, chúng con xin lỗi không tiếp được một chút.”

Hai cô vợ – vợ son thần thần bí bí mà đi vào phòng Lâm Duyệt Vi trên lầu hai.

“Chuyện này có nên nói với mẹ em không?” Cố Nghiên Thu hỏi.

“Cứ nói đi, vạn nhất mẹ em biết manh mối gì đó.” Lâm Duyệt Vi xưng phong nhận việc nói, ” Để em một mình đi nói trước, chị ở đó có khả năng mẹ em sẽ có điều băn khoăn, rốt cuộc thì người ấy cũng là mẹ chị.”

Cố Nghiên Thu nghe nàng đề nghị cảm thấy quái quái, nhưng nghĩ thô sơ giản lược, tựa hồ cũng không có vấn đề gì.

Lâm Duyệt Vi bổ sung một câu: ” Em hỏi mẹ trước, vạn nhất mẹ biết manh mối gì đó, em sẽ kêu chị xuống, như vậy có phải tương đối ổn thỏa hơn không?”

Cố Nghiên Thu tư lự một lát, rồi gật đầu.

“Vậy chị ở đây chờ tin của em.” Lâm Duyệt Vi mở cửa, vừa đi được nửa bước chân đã tạm dừng một giây, rồi mới tiếp tục đi xuống dưới lầu, Cố Nghiên Thu thấy bóng dáng nàng dường như lộ ra biểu tình suy tư điều gì đó.

Lâm Duyệt Vi đương nhiên có tư tâm của chính mình, nàng muốn xác nhận, người bạn gái cùng Thẩm Hoài Du về quê năm ấy có phải mẹ nàng không. Chuyện này không thể để Cố Nghiên Thu biết, ít nhất thì hiện tại không thể.

Nhiễm Thanh Thanh ở phòng khách đợi trong chốc lát, trong lòng dâng lên dự cảm xấu, uống sạch chỗ nước trên bàn trà, thỉnh thoảng nhìn lên lầu hai, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng Lâm Duyệt Vi xuống lầu.

Nhiễm Thanh Thanh đứng lên: “Tổ tông à, sao giờ này mới xuống, bây giờ con còn muốn giữ bí mật với mẹ à, lén lút ở trên lầu làm gì chứ?”

Lâm Duyệt Vi bị cục đá ngờ vực đè nặng trong lòng, không có tâm tư cùng mẹ nàng nói chuyện linh tinh, “Chuyện rất quan trọng, chúng ta vào phòng mẹ nói đi.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Chuyện gì vậy?”

Nỗi bất an lại càng nồng đậm.

Lâm Duyệt Vi vào phòng ngủ của Nhiễm Thanh Thanh, trước dò xét mà kiểm tra một lần bên ngoài, rồi mới khóa trái cửa phòng, Nhiễm Thanh Thanh thấy một loạt động tác của nàng chỉ cảm thấy đến hoảng, giọng cũng run lên một chút: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?”

“Mẹ, mời ngồi.” Lâm Duyệt Vi ấn bả vai mẹ nàng ngồi xuống sofa trong phòng ngủ.

Lâm Duyệt Vi hít sâu một hơi, nghiêm túc mà nhìn mẹ nàng, đi thẳng vào vấn đề tung ra một quả bom nguyên tử: “Mẹ của Cố Nghiên Thu, Thẩm Hoài Du, yêu người đồng giới.”

Nhiễm Thanh Thanh hơi ngây ngô: *Thẩm Hoài Du? Là ai? Khoan đã, câu đầu là, mẹ của Cố Nghiên Thu.*

Nhiễm Thanh Thanh: “!!!”

Nhiễm Thanh Thanh khiếp sợ nói: “Nguyên danh nàng là Thẩm Hoài Du sao? Vậy sao lại dùng tên Lạc Du?”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Mẹ thật sự không biết sao?”

Nhiễm Thanh Thanh hỏi lại: “Mẹ nên biết à?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Con còn cho rằng mẹ biết.”

“Nhưng mẹ thật không biết.” Nhiễm Thanh Thanh cùng nàng mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Lâm Duyệt Vi ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên đầu gối Nhiễm Thanh Thanh, ngửa đầu nhìn bà, ánh mắt toát ra vài phần khoan dung: “Mẹ, mẹ cứ thành thật nói đi, vô luận chân tướng là gì, con đều sẽ không trách mẹ, đã là chuyện của quá khứ rồi, chỉ cần sau này mẹ vui vẻ, con.....”

Nhiễm Thanh Thanh càng nghe càng thấy thái quá, nhịn không được búng tay vào ót nàng, nói: “Nói cái gì lung tung rối loạn, mẹ thật không biết.”

Lâm Duyệt Vi buột miệng thốt ra: “Vậy bạn gái bà ấy là ai?”

Nhiễm Thanh Thanh cũng bật thốt lên ứng đối: “Con hỏi mẹ, mẹ biết đi hỏi ai đây? Không thể hiểu được.”

Lâm Duyệt Vi hồ nghi mà đánh giá Nhiễm Thanh Thanh: “Thật sự không

phải mẹ à?”

Nhiễm Thanh Thanh rớt cuộc hiểu rõ vì sao nàng lại nói hươu nói vượn và có ánh mắt phức tạp như vậy, lập tức phản pháo, đứng lên với lòng đầy căm phẫn mà nói: “Cô hiểu lầm thì cũng phải có lý do chứ cô nương, tôi, mẹ cô, là gái thẳng từ trong trứng nước, trước đây thẳng, sau này vẫn thẳng, vĩnh viễn luôn thẳng, cảm tạ.”

Rất giống phát biểu cảm nghĩ, Lâm Duyệt Vi theo phản xạ có điều kiện, *ngơ ngác mà vỗ tay*.

Nhiễm Thanh Thanh quơ lấy quyển sách trong tầm tay cuộn lại gõ lên đầu nàng: “Vỗ vỗ cái đầu cô!”

Lâm Duyệt Vi vội vàng tránh né khắp nơi: “Không đúng không đúng, không phải con chỉ hoài nghi thôi sao, bây giờ giải trừ hoài nghi thì tốt rồi a.”

“Cô còn dám hoài nghi tôi?” Nhiễm Thanh Thanh giận không thể át, nếu nói vừa rồi là đánh chơi, thì bây giờ thật sự muốn đánh chết Lâm Duyệt Vi, “Cô học gì không học đi học mấy thứ này, là ai dạy cô hả?”

“Mẹ.” Lâm Duyệt Vi dũng mãnh không sợ chết mà học ra một chữ, cất bước nhắm về phía cửa, kéo cửa phòng, nhưng không kéo ra.

Vừa rồi tự nàng khóa lại, bây giờ đúng là *mua dây buộc mình*.

Mắt thấy quyển sách trong tay Nhiễm Thanh Thanh sắp gõ đến ót nàng, Lâm Duyệt Vi trong cái khó ló cái khôn, đột nhiên nhanh trí nói: “Vây vì sao sau khi Thẩm Hoài Du qua đời mẹ cứ kỳ quái như vậy, hờ tí là khóc, ai mà không hiểu lầm chứ?”

“Cô –” Nhiễm Thanh Thanh vẫn đập sách vào vai nàng, nhưng lúc động tác rơi xuống lại không còn lực đạo, nói, “Tôi tới thời kỳ mãn kinh, thế nào, được chưa?”

“Được được được mà.” Lâm Duyệt Vi lẩm bẩm nói, “Không phải con chỉ lo lắng cho mẹ thôi sao?” Nàng mời Nhiễm Thanh Thanh bạo nộ quay về sofa một lần nữa, rồi nói, “Có một hôm vào buổi tối, con gọi điện thoại cho cả ba và mẹ, chính là vào buổi tối con nói với mẹ con và Cố Nghiên Thu đã ở bên nhau, mẹ nói ba đang đi công tác, ba ba nói đang ở nhà, mẹ còn nhớ rõ chuyện này không?”

Nhiễm Thanh Thanh rất thức thời mà nhún vai nói: “Không nhớ rõ.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi dè dè bả vai Nhiễm Thanh Thanh, ôn hòa mà nói: “Mẹ, con không phải con nít, nếu mẹ có tâm sự gì đều có thể nói với con, con có thể trở thành chỗ dựa cho mẹ.”

Ý cười trên mặt Nhiễm Thanh Thanh dần dần tan biến, lặng lẽ chìm trong ưu sầu khó nói.

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng mà nói: “Mẹ?”

Nhiễm Thanh Thanh vẫy vẫy tay, nói: “Không có gì, chuyện của mẹ, tạm thời chưa thể nói với con được.”

Lâm Duyệt Vi đành nói: “Cũng được, có việc gì mẹ cứ gọi điện thoại cho con.”

Nhiễm Thanh Thanh một đòn ngay tim mà châm chọc nàng nói: “Con có thể bắt máy à? Cô gái bận rộn?”

Lâm Duyệt Vi bỗng chốc đỏ hốc mắt, cúi đầu: “Con sẽ tận lực, vì mẹ.”

Nhiễm Thanh Thanh tự giác biết mình lỡ lời, vuốt tóc nàng nhẹ giọng nói: “Mẹ không có ý trách con, mẹ có thể tự lo cho mình, hơn nữa trong nhà còn người hầu kẻ hạ, còn có chó, dù sao cũng nhẹ nhàng hơn so với con ở bên ngoài.”

Nhiễm Thanh Thanh không cho Lâm Duyệt Vi cơ hội tiếp tục đề tài này, nói: “Hai đứa con điều tra được gì nữa, có thể nói hết với mẹ không? có lẽ mẹ có thể nhớ tới một chút chuyện cũ năm xưa.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Con lên gọi Cố Nghiên Thu.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Đi lên làm gì cho lao lực, con gọi điện thoại kêu con bé xuống là được rồi, chúng ta ở phòng khách nói, trong phòng này buồn muốn chết.” Bà nói xong bèn đứng dậy đi mở cửa đã khóa trái ra, quay đầu lại nhìn thấy Lâm Duyệt Vi còn ở đó ngây người, ghét bỏ nói, “Mau gọi điện thoại đi, hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà lè mề chẳng khác gì cụ già bảy tám chục tuổi, mấy ông bà già múa thái cực ở quảng trường còn nhanh nhẹn hơn con.”

Lâm Duyệt Vi vừa ra ngoài vừa gọi điện thoại cho Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu xuống dưới cùng Lâm Duyệt Vi giao lưu ánh mắt, Lâm Duyệt Vi nói: “Chị nói hết đi, mẹ nói mẹ sẽ cố nhớ lại xem còn dấu vết nào để lại không.”

Ánh mắt Cố Nghiên Thu xẹt qua một tia hồ nghi, không biết lâu như thế Lâm Duyệt Vi đã nói những gì với mẹ nàng, nhưng vẫn mang toàn bộ sự thật ra nói. Chuyện này rất dài, cho dù chân tướng sự thật ba mươi năm về trước vẫn còn mơ hồ chưa ai rõ, nhưng gần đây do Cố Phi Tuyền và Cố

Nghiên Thu hợp tác, nên cũng đủ nổi thành một câu chuyện xưa có cấu kết hệ lụy khổng lồ.

Cố Nghiên Thu phải uống hết hai cốc nước, mới kể xong mọi chuyện, cô với Lâm Duyệt Vi giống nhau đều tràn ngập chờ mong mà nhìn Nhiễm Thanh Thanh.

Nhiễm Thanh Thanh: “.....”

Lâm Duyệt Vi & Cố Nghiên Thu: “.....”

Nhiễm Thanh Thanh dừng bút tốc kí lại, khép quyển vở trong tay, nói: “Hai đứa cũng nên cho mẹ một chút thời gian. Mẹ không phải thần tiên, nói một chút thì có thể nhớ hết mọi chuyện trước kia.”

Lâm Duyệt Vi: “Không sao.”

Lời kịch của Cố Nghiên Thu bị Lâm Duyệt Vi cướp mất, đơn giản chỉ có thể nhìn Nhiễm Thanh Thanh với ánh mắt cảm kích, nói: “Không nhớ cũng không sao, con đã mời thám tử tư điều tra từng bước, bây giờ vòng luẩn quẩn đã càng ngày càng thu hẹp lại.”

Nhiễm Thanh Thanh nắm tay cổ vũ: “Xem ra mẹ phải nỗ lực hơn, nghĩ ra chi tiết hay điểm mấu chốt nào, thì sẽ báo với hai đứa.”

Hai tiểu bối đều cười.

Nhiễm Thanh Thanh hiển nhiên rất dễ bụng về chuyện của Thẩm Hoài Du, bỏ mặc con gái con rể ở ngoài, một mình chui vào trong phòng cố nhớ lại hồi ức năm xưa.

Mãi cho đến khi Lâm Duyệt Vi sắp xuất phát, nàng mới vào phòng báo với

Nhiệm Thanh Thanh một tiếng, rồi cùng Cố Nghiên Thu rời khỏi Lâm trạch.

Chạy đến nửa đường, Cố Nghiên Thu lại đổi ý, nói: “Nếu không chị đưa em tới cửa khách sạn thôi, rồi tùy tiện tìm một chỗ ăn chút gì đó, em có việc gì thì cứ gọi cho chị.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Lần này chị chắc chưa?”

Cố Nghiên Thu gật đầu, vô cùng tin tưởng nói: “Chắc chắn rồi.”

Cô vẫn không thể chịu đựng việc mình trở thành một kẻ luôn “Giám sát” người yêu, ở gần bảo vệ nàng thích hợp là được rồi. Hơn nữa thân thủ của Lâm Duyệt Vi không thua cô, người bình thường thật không thể làm gì được nàng.

Về phần Khuất Tuyết Tùng ..... Cô nguyện tin tưởng Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu đưa Lâm Duyệt Vi đến chỗ hẹn, vừa khéo, Khuất Tuyết Tùng đúng lúc này gọi vào điện thoại, hỏi Lâm Duyệt Vi đã tới chưa. Lâm Duyệt Vi hôn Cố Nghiên Thu rồi xuống xe.

Khuất Tuyết Tùng rất nể mặt Lâm Duyệt Vi, nàng vừa vào vài bước, Khuất Tuyết Tùng đã bước xuống cầu thang xoắn ốc bằng gỗ, hôm nay nàng không mặc lễ phục rườm rà, mà thay bằng phong cách khá tự nhiên và thời thượng, trang điểm nhẹ, Khuất Tuyết Tùng vừa nhìn đã nhận ra Lâm Duyệt Vi, đánh giá nàng một phen, nói: “Được đó, khó khen khó chê.”

Áo sơ mi màu xanh biếc, khăn quàng cổ, áo gió dài kinh điển, đối với một số người không có yêu cầu nghiêm khắc thì trông rất hợp mắt.

Lâm Duyệt Vi lễ phép mà cười.

Khuất Tuyết Tùng dẫn nàng lên lầu, vừa đi vừa nói chuyện: “Đây là một tụ hội nhỏ mang tính chất tư nhân, có không ít lão đại, em chỉ cần được một người coi trọng thì chắc chắn sẽ có lợi, đừng sợ, đều là các lão bánh quấy, chưa có loại người nào chưa từng gặp, em là tiểu tân nhân nếu sau này muốn nổi tiếng, thì chịu khó một chút, đến lúc đó em cứ đi theo chị, chị cũng có chút thể diện ở đây.”

Lâm Duyệt Vi vội nói: “Dạ.”

Khuất Tuyết Tùng cười, nói: “Có phải đặc biệt cảm kích chị không?”

Nụ cười này của Khuất Tuyết Tùng, trông đặc biệt ôn hòa, Lâm Duyệt Vi không khỏi cũng cười: “Cảm kích, cảm ơn Khuất lão sư.”

Khuất Tuyết Tùng vỗ vỗ vai nàng: “Sau này đừng qua cầu rút ván.”

Lâm Duyệt Vi cười nói: “Sẽ không.”

Hai người đều đội mũ đeo khẩu trang, sợ bị người nhận ra, Khuất Tuyết Tùng đi ở ngoài cùng, che chở Lâm Duyệt Vi tiến vào sâu bên trong. Đối diện có hai người đang bước tới, một nam một nữ, người đàn ông mặc một thân âu phục vóc dáng đỉnh bạt, cô gái bên cạnh thướt tha yếu điệu như làn gió thơm mát, lối lên cầu thang rộng mở, nhưng họ vẫn sát vai lướt qua Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi lập tức nhíu mày, nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa lúc người đàn ông ấy cũng quay đầu, ánh mắt ông chạm phải ánh mắt Lâm Duyệt Vi dưới vành nón.

Còn ánh mắt Lâm Duyệt Vi thì dừng lại trên người cô gái nọ, cả hai người đều giật mình, trong ánh mắt toát ra một chút kinh ngạc, môi Lâm Duyệt Vi

sau lớp khâu trang mấp máy–

Ba?

Tác giả có lời muốn nói: Sự thật về Lâm gia sẽ được công bố ở chương sau ~

Esley: Sau một hồi suy nghĩ, Es đoán tên Lạc Du của mẹ Cố, là chữ Lạc trong khoái lạc (vui vẻ, hạnh phúc), mang ý nghĩa nàng thà là một viên ngọc vì tình yêu mà vui vẻ hạnh phúc chứ không cần làm một viên ngọc phẩm hạnh khiêm ưu như ông bà ngoại Cố Nghiên Thu hằng mong ước. À mà mẹ Cố là công đó mọi người =)) (Es spoil xiu thôi mọi người cứ chờ xem sẽ rõ)

Chương 109: Vì mình, vì Cố Nghiên Thu

Lâm Duyệt Vi quay đi.

Khuất Tuyết Tùng: “Em nhìn gì vậy?”

Khi Lâm Duyệt Vi quay sang nhìn lại, thì người đàn ông ấy đã quay lưng đi.

Lâm Duyệt Vi khẽ mỉm cười nói: “Không có gì, em tưởng là bạn học.”

Khuất Tuyết Tùng: “Vậy có phải không?”

Lâm Duyệt Vi: “Đương nhiên không phải, đi thôi.”

Khuất Tuyết Tùng ôm lấy một bên bả vai nàng, cung cấp một chút đề xuất nhỏ với nàng, ngỏ lời: “Lần tới có gặp cũng đừng nhìn, có phải hay không, không quan trọng, nhưng xác suất lộ diện khá lớn.”

Lâm Duyệt Vi thất thần, trên mặt vẫn duy trì nét tươi cười lễ phép: “Sao có thể? Bây giờ cũng chưa có bao nhiêu người biết em, cho dù không mang khẩu trang cũng không sao.”

Khuất Tuyết Tùng trầm sắc mặt xuống vài phần, nói: “Em đã lẫn lộn trong giới giải trí rồi, mà còn loại suy nghĩ này, em phải tự xem mình là đại minh tinh, sau này sớm hay muộn cũng sẽ có cơ hội nổi.”

Lâm Duyệt Vi thuận thế thè lưỡi, lấy lòng nói: “Em biết sai rồi Khuất lão sư.”

Khuất Tuyết Tùng thần sắc hơi tẻ, nhẹ nhàng đánh vào bả vai nàng.

Hai người một trước một sau leo lên hai tầng lầu, lối hành lang tầng ba dẫn tới một căn phòng lớn, ngoài cửa phòng có bảo vệ mặc tây trang giày da, có lẽ chuyên môn phụ trách chờ đón người, vừa thấy Khuất Tuyết Tùng đã cười đi tới phía trước hai bước, nho nhã lễ độ mà gọi: “Khuất lão sư, chị quay lại à.”

Khuất Tuyết Tùng giả vờ tức giận nói: “Cậu nói chuyện kiểu gì vậy, tôi chỉ ra ngoài đón cô gái trẻ này thôi.”

Khuất Tuyết Tùng và Lâm Duyệt Vi giao thiệp mời cho người bảo vệ.

Người nọ nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, nói: “Lâm tiểu thư.” Anh làm một tư thế mời, Lâm Duyệt Vi đáp lại anh bằng một nụ cười, đi theo Khuất Tuyết

Tùng vào trong.

Khuất Tuyết Tùng nói đây một bữa tiệc mang tính chất tư nhân, vừa vào cửa, Lâm Duyệt Vi đã quan sát hoàn cảnh bốn phía, so với những bữa tiệc lớn ăn uống linh đình, bữa tiệc này xác thật nhỏ hơn, nhưng cũng không đến mức được xem là tiệc nhỏ.

Trên những chiếc ghế sofa, bên cạnh những chiếc bàn, có không ít người khuất tầm mắt tạm thời nhìn không tới được, nhưng hẳn cũng xấp xỉ hai ba mươi người.

Hoàn toàn không giống với sự náo nhiệt trong tưởng tượng, loại tụ hội nhỏ kiểu này tương đối an tĩnh, bên trong đèn đuốc sáng trưng, trang hoàng phong cách thời kỳ phục hưng, chỉnh thể sắc điệu đều thiên về màu trầm, khiến cả căn phòng trở nên khá trang trọng.

Giữa sảnh phát khúc nhạc cổ điển, ê ê a a, triền miên uyển chuyển, Lâm Duyệt Vi nghe giọng hát tựa hồ là Côn Khúc.

Trên một chiếc ghế sofa, lúc này có hai người đàn ông trung niên đang an vị, một người mặc sườn xám ngắn truyền thống của Trung Quốc, người còn lại mặc tây trang giày da ngồi bắt chéo chân, nâng cốc rượu uống. Chiếc bàn bên cạnh bày những lá bài, có bốn người ngồi vây quanh, đều là các thanh niên trẻ tuổi.

Lâm-Khuất vừa vào cửa, đã có nhân viên phục vụ trầm mặc không lên tiếng mà bưng một khay đựng đầy rượu sâm banh tới, chờ hai người lấy rượu xong thì chỉ gật gật đầu, rồi lui xuống.

Khuất Tuyết Tùng thấy sự hoài nghi trong mắt Lâm Duyệt Vi, cười nói: “Sao vậy? Em cho rằng sẽ là một nơi thế nào?”

Lâm Duyệt Vi chớp mắt.

Khuất Tuyết Tùng nói: “Nếu muốn lần sau lại dẫn em tới, lần này em rất may mắn, biết không?”

Lâm Duyệt Vi lập tức nói: “Cảm ơn Khuất lão sư, Khuất lão sư mỹ lệ nhất, ngài là tiên nữ.”

Khuất lão sư nâng cằm nhắp một ngụm rượu, ánh mắt ghét bỏ: “Dung tục tầm thường, được rồi, dẫn em đi gặp vài người.”

Lâm Duyệt Vi phần chấn tinh thần hoàn toàn.

Khuất Tuyết Tùng đi tới trước sô pha, chỉ vào người đàn ông trung niên vận sườn xám nam nói: “Trì Mặc truyền thông, Trình tổng.”

Rồi lại nói với Trình tổng: “Trình tổng, bạn của em, lúc trước cùng em đóng trong đô thị sương mù, họ Lâm, tên Lâm Duyệt Vi.”

Lâm Duyệt Vi: “Xin chào, Trình tổng.”

Trình tổng trông khá dễ nói chuyện, gương mặt hiền từ nói: “Tiểu Lâm, tốt tốt, tôi từng xem qua, diễn rất khá, hậu sinh khả úy.”

Lâm Duyệt Vi lộ ra ra vài phần kinh ngạc, đường đường là lão tổng của một công ty giải trí sao lại chịu để ý tới một diễn viên mới như nàng chứ?

Khuất Tuyết Tùng giải đáp nghi vấn, nói thẳng: “Tưởng xem em sao? Là xem chị.”

Trình tổng cười ha ha.

Lâm Duyệt Vi cũng vội cười theo.

Trình tổng nói: “Phải phải phải, tôi nhân tiện xem tiểu Lâm, diễn rất khá.” Tiếp theo bèn nói, “Tiểu Lâm có hứng thú ký hợp đồng với Trì Mặc truyền thông chúng tôi không, không hề thua kém công ty hiện tại của em đâu.”

Lâm Duyệt Vi còn chưa nói, Khuất Tuyết Tùng đã dõ: “Tiền giải trừ hợp đồng anh chịu trách nhiệm sao?”

Lời trong lời ngoài một chút cũng không khách khí, đủ chứng minh quan hệ giữa hai người xác thật không tệ.

Trình tổng lại cười âm lên.

Giọng cười của ông khá trầm, Lâm Duyệt Vi đoán, loại người như ông thì biểu hiện ngoài mặt hẳn sẽ khác xa suy nghĩ trong lòng một trời một vực.

Trì Mặc..... Tên này Lâm Duyệt Vi nghe khá quen tai, hình như từng nghe thấy ở đâu rồi.

Họ Trình?

Lâm Duyệt Vi linh quang chợt lóe, nhớ ra rồi, đây chẳng lẽ là ba của cô nàng Trình Quy Diên? Cẩn thận đánh giá ngũ quan Trình tổng, Lâm Duyệt Vi cũng phải cảm thán, có lẽ gien bà Trình quá cường đại, nên mới sinh hạ được cô con gái xinh đẹp như Trình Quy Diên.

Khuất Tuyết Tùng không dám nhắc tới chuyện lần đó ngẫu nhiên gặp được Trình Quy Diên ở phim trường, nhưng Lâm Duyệt Vi thì dám, nàng biết nội tình, cũng biết Trình Quy Diên không hề có ý gì với mình, nói không chừng còn từng nhắc về Lâm Duyệt Vi trước mặt ba cô, mặc kệ có hay không, đối với chuyện nói rộng quan hệ thì có lợi vô hại.

Lâm Duyệt Vi nói: “Trình tổng, lần trước có phải lệnh ái từng tới phim trường Đô thị sương mù không ạ?”

Nếp nhăn trên mặt khi ông Trình cười tức khắc càng sâu, cũng càng chân thật hơn: “Hai người gặp nàng à? Đúng vậy, con gái tôi vừa về nước, đã bắt đầu tiếp quản không ít việc của tôi, vốn dĩ tôi cũng tính dẫn nàng tới, nhưng nàng có việc, không tới được.”

Lâm Duyệt Vi biết rõ ánh mắt chăm chú của Khuất Tuyết Tùng bên cạnh, nhưng nàng vẫn cố nói: “Hỗ phụ vô khuyến nữ, lệnh ái sau này nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ ở quốc nội.”

Ông Trình: “Ha ha ha ha ha.” Ông xua xua tay, cười nói, “Em khen khiến tôi phải mát lòng mát dạ, tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất, những năm nó xuất ngoại khiến tôi rất nhớ a, không tin em cứ hỏi lão Khuất, mỗi lần nhắc tới đứa con gái này thì đều khóc tu tu.”

Khuất Tuyết Tùng cười hai tiếng cho có lệ.

Ông Trình: “Ha ha ha ha ha ha em có thể chừa chút mặt mũi cho tôi trước mặt người mới không hả?” Cười đến sắp chảy cả nước mắt.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Xác nhận lần hai, giọng cười thật sự đặc biệt trầm.

Ba người hàn huyên thêm vài câu, Khuất Tuyết Tùng lại dẫn nàng tới chỗ người đàn ông mặc tây trang giày da, người ấy hoàn toàn khác xa ông Trình, cả khuôn mặt không khác gì hàn băng ngàn năm, từ lúc Khuất Tuyết Tùng tới đây cứ xụ mặt không vui.

Ông Trình vỗ bả vai ông ta một chút, biểu tình ông mới hơi chuyển tốt, nhưng vẫn bất mãn mà nói: “Mọi người đang vui vẻ, em lại nhất quyết muốn đưa người mới vào.” Tựa hồ ông ta còn rất nhiều lời khó nghe muốn nói, nhưng vì nể mặt ông Trình và Khuất Tuyết Tùng, nên cuối cùng vẫn không nói ra thành lời.

Lâm Duyệt Vi hơi xấu hổ, nhưng vẫn duy trì ý cười thân thiện.

Người đàn ông ấy vẫy tay, thái độ vô cùng trực tiếp mà cự tuyệt đối thoại cùng Lâm Duyệt Vi.

Khuất Tuyết Tùng mỉm cười: “Làm phiền ngài, xin tự phạt một ly.”

Người đàn ông cũng uống một ngụm rượu, nói: “Không phải nhắm vào em.”

Khuất Tuyết Tùng: “Em biết.”

Khuất Tuyết Tùng dẫn Lâm Duyệt Vi rời đi, thấp giọng nói với nàng: “Gã này nổi danh là con nhím, hỉ nộ ái lặc toàn bộ đều bày ở trên mặt, gia đình thế gia ở Yến Ninh, hai mươi năm trước tiếp nhận công ty của gia đình, là một trong tam đại phú hộ, tính tình hơi kiêu căng, chị vốn không tính giới thiệu với em, nhưng ông ta lại ngồi cạnh Trình tổng, không lên tiếng chào hỏi thì không ổn.”

Lâm Duyệt Vi vội gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Khuất Tuyết Tùng ý vị thâm trường mà nhìn nàng, nói: “Sao em lại muốn nhắc tới chuyện con gái Trình tổng tới thăm ban lần đó, em ngại mình còn chưa đủ làm người ta chú ý à? Vạn nhất người ta còn nhớ thương em, hai bố con họ cùng tính kế, vậy thì chết dở.”

Lâm Duyệt Vi biết không có khả năng này, tuy nàng rất cảm kích về lòng tốt của Khuất Tuyết Tùng, nhưng nàng không thể nói ra toàn bộ chân tướng sự thật. Đừng quá tin người khác, đây là do Khuất Tuyết Tùng dạy nàng, vậy nên ngoại trừ Thiệu Nhã Tư, Lâm Duyệt Vi không tính nói về chuyện nàng đã kết hôn với bất kỳ ai nữa.

Lâm Duyệt Vi chỉ nói: “Em sẽ chú ý, vừa nãy chỉ nghĩ lôi kéo làm quen, mọi chuyện khác đều quên mất.” Xây dựng bản thân chỉ vì hình tượng trước mắt.

Không biết Khuất Tuyết Tùng có nảy lòng nghi ngờ không, dù sao vẫn thấy nàng nghiêng đầu, nói: “Em đó.” Tiếp theo chọc vào ót Lâm Duyệt Vi, “Lần sau nói chuyện thì nên vận động đầu óc trước, thà rằng không nói, chứ đừng nói bậy.”

Lâm Duyệt Vi thành khẩn nói: “Em biết sai rồi.”

Khuất Tuyết Tùng lo lắng mình nặng lời, thở dài, tiếp tục an ủi nàng: “Em cũng không cần quá lo lắng, lưu ý hơn một chút là được, đừng như vậy nữa.”

Lâm Duyệt Vi gật gật đầu.

Khuất Tuyết Tùng lại dẫn nàng tới gặp những người khác, cuối cùng mới bước tới bàn chơi bài, mấy người trẻ tuổi vừa thấy Khuất Tuyết Tùng, đã ngọt ngào ngào ngào gọi “Khuất tỷ tỷ”, đặc biệt trong đó có một cô gái trẻ còn trực tiếp bá chiếm vị trí của Lâm Duyệt Vi, ôm lấy cánh tay Khuất Tuyết Tùng, thái độ thân thiết: “Khuất tỷ tỷ, đã lâu rồi chị không tới.”

Khuất Tuyết Tùng vỗ vỗ bả vai cô gái nọ, bất động thanh sắc kéo xa khoảng cách, túm Lâm Duyệt Vi từ sau lưng mình ra nói: “Tôi hơi bận, àh, giới thiệu với mọi người, đây em gái tôi mới nhận.”

Cô gái nọ nói chuyện sắc mùi dấm: “Là 'làm' em gái hay 'tình' em gái vậy?”

[Esley: ghép lại là 'em gái làm tình' cho đẹp =]]]]

Lâm Duyệt Vi đã nhìn ra được chút manh mối, có lẽ cô gái trẻ này có ý với Khuất Tuyết Tùng. Chuyện này hoàn toàn không có gì lạ, người như Khuất Tuyết Tùng, xác thật rất có mị lực, đặc biệt sẽ hấp dẫn những cô gái trẻ ham cảm giác mạnh đầy mới mẻ kiểu này, các cô gái trẻ tuổi thời nay, đều thích kiểu mẫu ngự tử ôn nhu chăm sóc như Khuất Tuyết Tùng.

Đối diện còn có ba nam thanh niên, trông khá thân thiện với Lâm Duyệt Vi.

Hai người trong họ có dáng vẻ không mấy xuất chúng, nhưng thẳng ở chỗ thoải mái lịch thiệp, hẳn là thiếu gia công tử của các lão đại ở đây, miệng người nào cũng ngậm thìa vàng lớn lên. Một người khí chất ngông cuồng, một người tao nhã hơn chút, người còn lại thì trông rất trầm mặc, tựa hồ cũng được xem là hàm súc nội liễm, mang phong cách đoan chính. Cậu chàng có dáng vẻ phóng đảng tự giới thiệu với Lâm Duyệt Vi mình họ Trâu, thiếu gia của tập đoàn xx, ba cậu ta là xx, thật cao hứng cùng Lâm Duyệt Vi gặp mặt vân vân.

Người tao nhã hơn chút bèn cười khuyên cô gái trẻ: “Em nói gì vậy? Nhìn thấy ai cũng tưởng tiểu tình nhân của Khuất tử tử, vậy chẳng phải chị ấy sẽ có nhiều tiểu tình nhân đến chính mình cũng đếm không hết à.”

Khuất Tuyết Tùng nhẹ nhàng mà nói: “Phải rồi phải rồi.”

Cô gái trẻ gắt gao ôm tay Khuất Tuyết Tùng không buông, Khuất Tuyết Tùng chỉ đành lộ ra một nụ cười khổ.

Lâm Duyệt Vi chủ động mở miệng nói: “Mọi người đang chơi gì vậy?”

Cô gái trẻ nghe vậy bèn đắc ý dào dạt nói: “Bài brit, cô có biết chơi không?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Trùng hợp, nàng không chỉ biết chơi, mà còn rất biết nữa đằng khác.

Lâm Duyệt Vi vẫn nhã cười: “Tôi có thể cùng tham gia không?”

Cô gái trẻ hồ nghi mà nhìn nàng, nói: “Cô thật sự biết chơi à?”

Nam thanh niên tao nhã chủ động thoái vị nói: “Cô thay tôi đi.”

Bài brit là trò chơi đối kháng hai đấu hai, Lâm Duyệt Vi cùng vị công tử phóng đảng họ Trâu ngồi một bên, cô gái trẻ kiêu căng cùng nam thanh niên trầm mặc ngồi một bên, cô gái trẻ buông lời hung ác nói: “Đừng làm Trâu Hằng thua đó.”

Trâu Hằng là tên của Trâu công tử, Trâu công tử nhìn Lâm Duyệt Vi tùy tiện cười, nói: “Không sao, thiếu gia đây carry hết bọn em.”

Cô gái trẻ dậm chân: “Trâu Hằng anh muốn chết có phải hay không?”

Trâu công tử ha ha cười nói: “Không dám không dám, bốn thiếu gia thương hương tiếc ngọc, nhưng ai bảo em qua phe bên ấy chứ.”

Nam thanh niên tao nhã lại mở miệng: “Lâm tiểu thư là người mới, cũng cần thời gian ăn ý với Trâu Hằng.”

Một câu đã giúp đội của Lâm Duyệt Vi tìm lý do dù có thua cũng không thể cãi lại, Lâm Duyệt Vi nở nụ cười thiện ý, đối phương cũng mỉm cười đáp

trả nàng.

Cô gái trẻ có lẽ đã điêu ngoa thành tính, nên trực tiếp nhéo lên cánh tay của gã thanh niên tao nhã, nam thanh niên cũng không ngại, có vẻ giao tình giữa họ rất tốt.

Sau ba hiệp.

Khuất Tuyết Tùng đảm nhiệm vị trí trọng tài lâm thời tuyên bố tình huống chiến cuộc: 3 vs 0.

3 là đội của Trâu Hằng cùng Lâm Duyệt Vi, 0 là đội của cô gái trẻ cùng chàng thanh niên trầm mặc.

Cô gái trẻ sợ ngây người, ném bài lên bàn, chỉ vào mũi Lâm Duyệt Vi, nói: “Đồ ăn gian!”

Lâm Duyệt Vi chưa từng bị ai chỉ vào mũi như vậy, sắc mặt lập tức khó coi, hành vi thế này trong giao tiếp xã giao cũng cực kỳ quá phận, nam thanh niên tao nhã thoát nhìn luôn hào hoa phong nhã, nhưng có lẽ là người lớn tuổi nhất, vừa thấy cô gái trẻ làm ra hành vi như vậy, lập tức kéo tay cô nàng lại, thấp giọng nhẹ mắng gì đó.

Cô gái trẻ rất sợ chàng thanh niên tao nhã này nổi giận, thái độ không còn kiêu ngạo, nhưng vẫn không phục, nói: “Chúng ta đổi tổ đội, đổi đồng đội, do cô có vận khí tốt thôi, còn có Trâu Hằng chơi rất tốt, vương giả mới mang bạc trắng, cô cho rằng mình là vương giả à?”

Lâm Duyệt Vi không sao cả mà nhún vai, nói: “Đổi thì đổi.”

Ai lại không có tính tình đại tiểu thư chứ? Giờ khắc này Lâm Duyệt Vi lộ ra vẻ kiêu căng không thua gì cô gái trẻ nọ, nếu thật muốn so độ kiêu căng,

Lâm Duyệt Vi tự tin sẽ không thua cấp độ của vị đại tiểu thư này.

Cô gái trẻ sững sốt, cảm thấy hình như khí chất trên người nàng hết sức quen thuộc. Cô nàng ném đi ý niệm này rất mau, vội đổi vị trí với Lâm Duyệt Vi, cô nàng muốn cùng một tổ với Trâu Hằng, cô tin tưởng vững chắc Lâm Duyệt Vi được Trâu Hằng hỗ trợ.

Trâu Hằng xin lỗi mà mỉm cười với Lâm Duyệt Vi, cuồng vọng nhưng vẫn khiến người đối diện thoải mái, nói: “Phải làm đối thủ, ngưỡng chừng.”

Lâm Duyệt Vi cười, nói: “Không sao.”

Thứ nàng nói thẳng, ngoại trừ tài nghệ của chàng thanh niên tao nhã ra, ba vị đang ngồi đây, dù là hoàng kim hay bạc trắng, thì vẫn kém kim cương rất xa, càng đừng nói tới vương giả, ai hơn ai còn chưa biết đâu.

Lâm Duyệt Vi cảm thấy vương giả chỉ có Nhìn Lên Sao Trời (ngưỡng vọng tinh không) thôi.

Nàng ngẩn ra một chút, bàn tay đang ma sát trên mặt bài dừng lại, đã thật lâu không nhớ tới tên người này khiến lòng nàng lại bắt đầu gợn sóng.

Nàng lắc lắc đầu với biên độ cực nhỏ, đuổi tên người này ra khỏi đầu, mạnh mẽ liên tưởng tới Cố Nghiên Thu, chưa từng cùng Cố Nghiên Thu đánh bài, không biết kỹ thuật đánh bài của cô ra sao?

Cố Nghiên Thu thích các môn thể thao vận động, hẳn không mấy hứng thú với loại vận động trí lực như đánh bài. Lâm Duyệt Vi nghĩ.

Nàng thần người ra một lát, bị cô gái trẻ thúc giục nàng ra bài, châm chọc nói: “Hay là thay đổi đồng đội rồi nên không biết ra bài luôn? Cứ nhận thua đi, tôi tuyệt đối không chê cười cô.”

Lâm Duyệt Vi bình tĩnh mà ra một quân bài.

Nàng là người thứ hai ra bài, phía sau còn lại hai người.

Kết cục, Lâm Duyệt Vi đánh ra bài tiểu mãn quán.

Nàng cùng cậu chàng trầm mặc liếc nhìn nhau, nhin không được vỗ tay mừng thắng lợi, bài brit tóm lại cũng là một loại vận động, vận động thì có thể khiến thần kinh con người hưng phấn.

Thấy biểu tình của cô gái trẻ biến ảo một cách xuất sắc, Lâm Duyệt Vi nghĩ thông suốt: Trâu Hằng là hoàng kim, nam thanh niên trầm mặc kỳ thật bạch kim, bởi vì chơi với cô gái trẻ kiêu căng này, nên cả đám trộn lại thành sắt vụn, cho nên mới chơi thua vạ và được thế này.

Lâm Duyệt Vi rất muốn cười, nhưng phải nhin xuống.

Trâu Hằng còn không chút khách khí mà cười ha hả: “Má ơi, Tiểu Khâu em.....”

Cô gái trẻ họ Khâu rốt cuộc đã tin Lâm Duyệt Vi quả thật sẽ chơi trò chơi này, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Đều do vận khí tốt thôi, lại đi!”

Nếu chơi bài dựa trên hên xui may rủi, thì tỉ lệ dựa vào hên xui trong bài brit thấp nhất trong tất cả các loại bài, đặc biệt là đánh ra được tiểu mãn quán, thì tuyệt đối không phải do vận khí.

Trâu công tử chơi chuyên tâm hơn, nét tươi cười trên mặt không lúc nào ngừng, bốn người lại chơi thêm mấy ván, cô gái họ Khâu quả là một khối sắt vụn xác thật không thể nung chảy, bị đối thủ liên tục tấn công, thua đến rối tinh rối mù.

Nam thanh niên tao nhã bảo mọi người thôi đừng đấu nữa, Tiểu Khâu tức giận bất bình, nhưng cũng bó tay vì kỹ thuật không bằng người, ôm Khuất Tuyết Tùng oán trách, Khuất Tuyết Tùng thì nhỏ giọng an ủi nàng.

Trâu Hằng cười vui vẻ nói: “Có rảnh lại cùng nhau đánh bài, đúng rồi, cô có biết cưỡi ngựa không?”

Lâm Duyệt Vi nói thật: “Chưa từng thử, nhưng tôi có thể học, rất có hứng thú.” Nàng nghe Cố Nghiên Thu từng nói, Cố Nghiên Thu biết cưỡi ngựa, lúc du học từng lấy không ít quán quân về thuật cưỡi ngựa, nhưng là cuộc thi gì thì nàng quên mất, nhưng vẫn luôn muốn Cố Nghiên Thu dạy nàng.

Trâu Hằng nói: “Nhà tôi có một trại nuôi ngựa tư nhân, tôi thường dẫn bạn bè tới chơi, mấy người ở đây đều là khách quen, cũng có huấn luyện viên, nếu cô có hứng thú thì cứ nói, lần tới đi tôi sẽ gọi cô đi cùng, cô cứ tới đó học.”

Lâm Duyệt Vi mỉm cười nói: “Đương nhiên là có.”

Trâu Hằng lấy di động ra, giơ giơ lên, nụ cười rất tùy tiện: “Kết bạn nhé?”

Hai người quét mã thêm bạn.

Nam thanh niên tao nhã cũng tiến lên, cùng Lâm Duyệt Vi quét mã, Lâm Duyệt Vi nhớ rõ cậu ta từng tự giới thiệu họ Trần, Trần công tử là con trai của một giám chế nổi tiếng nào đó trong nghề, thường xuyên lộ mặt trên tin tức giải trí. Nam thanh niên trầm mặc chưa từng mở miệng nói câu nào từ lúc Lâm Duyệt Vi tới rồi cuộc mở miệng nói: “Tôi tên Cừu Viễn An, chữ cừu trong cừu hận, ba tôi là Cừu xx.”

Họ Cừu này rất ít gặp, anh ta vừa mở miệng Lâm Duyệt Vi đã nhớ tới một

đạo diễn trứ danh nào đó, vừa nghe câu sau, thì hoàn toàn chính xác.

Lâm Duyệt Vi cả kinh, duỗi tay bắt lấy tay anh ta: “Lâm Duyệt Vi.”

Cừu Viễn An: “Chào cô.” Ngắn gọn tinh tế.

Lúc sau thì không nói thêm gì nữa, nhưng anh ta cũng móc di động ra, Lâm Duyệt Vi thêm anh ta vào danh sách bạn bè. Trâu Hằng nghiêng sang gác cằm lên vai Cừu Viễn An, giọng điệu nhẹ nhàng mà nói: “Tiểu An muốn xuất đạo nga.”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Trâu Hằng cười: “Tiểu An được ba cậu ta viết cho một kịch bản dựa theo hình tượng ngoài đời của cậu ta, chính kịch, đại chế tác, mọi người đều chờ cậu ta nổi tiếng đây.” Cậu chàng chớp mắt, “Đây là tin tức nội bộ, không thể tùy tiện nói với người khác.”

Biểu tình Cừu Viễn An không hề gợn sóng.

Lâm Duyệt Vi nhanh chóng vận chuyển đầu óc.

Tiểu Khâu hoàn hồn giữa sự oán giận, nói: “Anh thôi đi, tin tức nội bộ gì mà gặp ai cũng nói.”

Trâu Hằng: “Anh cũng chỉ nói với người trong giới thôi mà, người nên biết đều đã biết, không nên biết cũng không thể lộ ra từ miệng anh được.”

Tiểu Khâu: “Vậ nà ng.....”

Trâu Hằng: “Nàng sẽ không nói với người khác, em nói xem có phải hay không, tiểu Vi?”

Anh ta làm như thân lắm sửa lại xưng hô cho Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi nhìn về phía Trâu Hằng, Trâu Hằng vẫn giữ bộ dáng bất cần đời, bất chợt rung mình, người trong giới đã lâu, cho dù là một người trẻ tuổi mới ngoài hai mươi, cũng đều có thể biến thành yêu tinh. Trâu Hằng đã tiết lộ tin tức này, thì mặc kệ là muốn cho Lâm Duyệt Vi một cơ hội để nàng tranh thủ, hay cảm thấy đùa nàng rất vui, thì đều biết rõ nàng sẽ không lan truyền chuyện này ra ngoài, loại chuyện này, thiếu một người biết thì sẽ có thêm một phần đảm bảo.

Lâm Duyệt Vi tự nhiên mà cười nói: “Đúng vậy, chuyện không thể nói ra, tôi đương nhiên sẽ bảo mật, vậy mới được xem là bạn bè, không phải sao?”

Trâu Hằng tựa hồ bị cách nói của nàng lấy lòng, bật cười ha ha.

Cừu Viễn An mấp máy cánh môi mỏng.

Trần công tử tao nhã thì chỉ nhợt nhạt mỉm cười.

Điêu ngoa cô nương Tiểu Khâu thì vẫn treo nụ cười đầy chế nhạo.

Khuất Tuyết Tùng nhìn về phía Lâm Duyệt Vi trong ánh mắt bao hàm ba phần nghiêm túc, ba phần lo lắng, ba phần vui mừng, và cuối cùng là một phần thần thờ, hy vọng mọi chuyện đều tốt đều đến với Lâm Duyệt Vi, đừng giống như nàng trước đây.

Mọi người đều có thần sắc khác nhau, Lâm Duyệt Vi thì trước sau vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Tự hội kéo dài thật lâu, giữa chừng Lâm Duyệt Vi tìm cơ vào toilet, trốn vào một gian, không có thời gian xoa xoa một chút gương mặt đã cương

cứng vì cười, gọi tin nhắn cho Cố Nghiên Thu. Nàng thật sự đã ở lại quá lâu, không thể phân thân, khung thoại đã bị Cố Nghiên Thu lấp kín bởi tin nhắn.

【 Tây Cốt: Thế nào rồi? 】

【 Tây Cốt: Bên trong không khí kỳ quái không? Nếu kỳ quái thì em nhớ bỏ chạy 】

【 Tây Cốt: Tận lực đừng uống rượu 】

【 Tây Cốt: Chị ở ngay dưới lầu 】

【 Tây Cốt: Em trả lời đi, đánh một con số thôi cũng được 】

【 Tây Cốt: Chị lên rồi, em ở lầu ba hả? 】

Cuối cùng một cái là ba phút phía trước, Lâm Duyệt Vi vội vàng hồi tự:

【 Hai chữ Mộc: 22222222222222 】

Lâm Duyệt Vi câu”em không sao” còn chưa gửi đi, Cố Nghiên Thu đã lập tức gửi tới: 【!!! 】

【 Hai chữ Mộc: Em không sao 】

【 Tây Cốt: Chị ở ngay trước cửa 】

Hai tin nhắn đồng thời xuất hiện trên màn hình.

【 Hai chữ Mộc: Em không ra được, nhưng cũng sắp kết thúc rồi 】

【 Hai chữ Mộc: Chị xuống xe chờ em đi 】

【 Tây Cốt: Chị không yên tâm, chị ở trước cửa chờ 】

【 Hai chữ Mộc: Vậy kỳ lắm? Có người tới dò hỏi chị thì sao? 】

【 Tây Cốt: Chị không nổi tiếng, không sao 】

Trong nháy mắt Lâm Duyệt Vi bỗng cảm thấy được tình yêu Cố Nghiên Thu dành cho nàng, Cố Nghiên Thu rất ít khi treo chữ “Thích” ngoài miệng, câu cô nói nhiều nhất chỉ có mỗi câu “Chị nhớ em”, khi hai người ở cách xa nhau, nếu ở bên nhau, Lâm Duyệt Vi phải chủ động nói một câu, cô mới chịu trả lời “Chị cũng vậy” “Chị cũng nhớ em”.

Xúc cảm của Lâm Duyệt Vi kích động mãnh liệt hơn mọi khi, ngón tay nàng theo tiềm thức đánh vài chữ lên bàn phím, nhìn ba chữ xuất hiện trong khung mà ngơ ngẩn.

Lâm Duyệt Vi do dự một lát, tự nhiên mà xóa đi ba chữ “Em yêu chị” vừa viết, đổi thành:

【 Hai chữ Mộc: Em phải vào trong lại, chị chờ mệt thì thuê một phòng, em chi trả cho chị 】

Cố Nghiên Thu đáp trả nàng bằng một icon mỉm cười, icon thật cổ xưa, là phong cách nhắn tin của Cố thị.

Giờ phút này Lâm Duyệt Vi lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Lâm Duyệt Vi cũng có xuất thân đại tiểu thư hào môn, biết ý nghĩ chân thật của mấy vị công tử tiểu thư kia. Nếu nói nàng cho rằng đối phương thật sự đã xem nàng như bạn bè, thì đúng là phải cười rớt cả răng hàm, người với

người luôn có giai cấp, mà giai cấp đã được định sẵn từ trong bụng mẹ, không dễ dàng gì phá vỡ được.

Nàng là một tiểu trong suốt trong giới giải trí, cho dù có Khuất Tuyết Tùng hậu thuẫn, thì đến cuối cùng cũng chỉ là thứ giải sầu cho các vị công tử tiểu thư nhà giàu này mà thôi, muốn loè thiên hạ thì thật đúng là chê cười, chơi bài brit chơi đến xuất sắc đại thắng toàn trường thì sao? Cùng lắm chỉ được thăng cấp với chút tài nghệ rẻ tiền, nói không chừng tương lai còn bắt nàng biểu diễn.

Lâm Duyệt Vi biết rõ địa vị của mình trong lòng bọn họ, nhưng vẫn phải dùng gương mặt tươi cười đón tiếp, bởi vì giai cấp là có thể lưu động, cho dù rất khó, chỉ cần cho nàng một cơ hội, Lâm Duyệt Vi có thể từ thứ giải sầu chậm rãi biến thành bạn của bọn họ, cho dù điều này yêu cầu thời gian rất dài, tiêu phí rất nhiều tâm lực, còn phải bán đứng tự tôn của chính mình.

Nếu bây giờ nàng vẫn là thiên kim Lâm gia — có thể công khai mà công bố điều này, nội trong hôm nay nàng có thể trở thành bạn của đám người ấy, bởi vì bọn họ trời sinh cùng một giai cấp trong xã hội. Nhưng hôm nay mất đi thân phận tiểu thư nhà giàu, Lâm Duyệt Vi phải đối mặt với loại tình huống khiến lòng tự tôn và lý trí của nàng tranh đấu giằng co dữ dội.

Tiểu thư Lâm gia của trước đây sẽ chịu không nổi khuất nhục thế này, nhưng bây giờ Lâm Duyệt Vi cần phải hạ mình.

Lâm Duyệt Vi vào toilet thả lỏng, không đơn thuần chỉ vì muốn nhắn tin với Cố Nghiên Thu, nàng còn cần xả căng thẳng, bởi vì nàng cảm thấy được sự khinh miệt mãnh liệt nơi đáy lòng đang khiến nàng không khoẻ.

Lâm Duyệt Vi khép hờ mắt, đọc lịch sử trò chuyện với Cố Nghiên Thu từ trên xuống dưới một lần, tựa như uống một liều thuốc trợ tim, dốc sức bình tĩnh, chấn hưng tinh thần kéo cửa ra.

Vì chính mình, vì Cố Nghiên Thu.

Nàng bước vào giữa đám người kia, thuận lợi mọi bề, thích ứng đến như cá gặp nước.

Rốt cuộc tới lúc tiệc tàn, mọi người lục tục rời đi.

Khuất Tuyết Tùng kinh ngạc nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi còn ổn hơn so với trong dự đoán của nàng, mười mấy năm trước, khi nàng đối mặt với trường hợp này chỉ cảm thấy khẩn trương và sợ hãi, người trẻ tuổi bây giờ, thật là, trò giỏi hơn thầy.

Khuất Tuyết Tùng lại nghĩ: *Có phải do nàng đã già rồi không.*

Lâm Duyệt Vi đi tới một góc không ai chú ý, dùng một tay chống lên tường, “Khuất lão sư.”

Khuất Tuyết Tùng bị nàng lôi kéo tới chặn trước người.

Tiếp theo Lâm Duyệt Vi bỗng lộ ra biểu tình cực kỳ khó chịu.

Khuất Tuyết Tùng: “Em sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi nhin xúc động muốn nôn khan, nhúu mày nói: “Không có gì.”

Lâm Duyệt Vi nghỉ trong chốc lát, ngẩng đầu, đột nhiên kinh ngạc mà a một tiếng, tầm mắt lướt qua bả vai Khuất Tuyết Tùng: “Trình..... Con gái Trình tổng tới.” Nàng kịp thời nuốt tên Trình Quy Diên vào lại, bởi vì trong lòng Khuất Tuyết Tùng nàng không biết tên Trình Quy Diên, chỉ ấn tượng cô nàng là nữ Thái tử của Trì Mặc truyền thông.

Khuất Tuyết Tùng quay đầu nhìn theo, “Là nàng?”

Trình Quy Diên nhận được ý chỉ của mẹ tới đón ba cô, trùng hợp lại gặp Cố Nghiên Thu ở ngoài cửa đầu tiên, vừa vào trong lại gặp được vợ của Cố Nghiên Thu, còn có vị Khuất mỹ nhân kia nữa.

Nếu đã gặp, thì không thể không lên tiếng chào, vừa lúc có ba nàng ở đây, thấy hai người có quan hệ tốt với nàng, thì sau này hẳn sẽ chiều cố cả hai. Hào phóng giúp chỗ này chỗ nọ, có chút lợi còn đỡ hơn không.

“Khuất tiểu thư, chào chị, lại gặp mặt rồi.” Trình Quy Diên bắt tay Khuất Tuyết Tùng, nhưng ánh mắt lại dừng trên người Lâm Duyệt Vi, rõ ràng có thâm ý khác.

Lâm Duyệt Vi biết thâm ý của cô, nhớ tới hiểu lầm lần trước không khỏi có chút xấu hổ, cũng bắt tay cô: “Trình tiểu thư.”

Thần kinh cả người Khuất Tuyết Tùng đều đề phòng Trình Quy Diên, sợ cô lại để ý tới Lâm Duyệt Vi, Trình Quy Diên chào hỏi xong thì bỏ đi, không lưu lại chút dấu vết nào.

Khuất Tuyết Tùng: “???”

Trước khi rời đi Trình Quy Diên còn quay đầu lại mỉm cười nhìn Khuất Tuyết Tùng, nụ cười tràn ngập ý bốn cột.

Khuất Tuyết Tùng: “.....”

Sau khi Trình Quy Diên rời đi không lâu, Lâm Duyệt Vi bỗng nhận được tin nhắn của Cố Nghiên Thu:

【 Tây Cỗ: Chị đang ở cùng Trình Quy Diên, còn có ba của cậu ấy, phải mất vài phút, kết thúc xong chị ở trong xe chờ em 】

Khuất Tuyết Tùng hỏi: “Ai vậy?”

Lâm Duyệt Vi cất di động với thần thái tự nhiên, nói: “Trợ lý, tới đón em về nhà.”

Nàng trước sau đã bị mấy người nhắc nhở, nên rất biết khống chế biểu tình của mình, tự tin Khuất Tuyết Tùng nhìn không ra được manh mối gì.

Khuất Tuyết Tùng nói: “Chúng ta đợi lát nữa thì xuống lầu đi tách ra, tài xế cũng đang đợi chị.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Ok, cảm ơn Khuất lão sư.”

“Không có gì.”

Hai người lưu lại thêm một lát, cuối cùng tách ra tự mình xuống lầu, Lâm Duyệt Vi ra cửa, đón gió lạnh tìm được chỗ Cố Nghiên Thu dừng xe, khoá cửa đã được mở, Lâm Duyệt Vi ngồi xuống.

Cố Nghiên Thu dùng đôi tay ấm nóng nhờ sưởi ấm trước máy điều hòa mười phút xoa lên tai nàng, rồi lại vuốt ve đôi bàn tay lạnh lẽo của nàng: “Có lạnh không?”

“Không sao, vừa vào đã ấm áp.”

“Về nhà?”

“Tạm thời chưa thể về,” Lâm Duyệt Vi nhớ tới ánh mắt khi nàng bắt gặp ông Lâm, rút một bàn tay khỏi tay Cố Nghiên Thu chọn hai lần trên màn

hình di động, “Em gọi điện thoại cho ba đã.”

Cố Nghiên Thu chậm rãi nhú mào.

Lâm Duyệt Vi nghe microphone reo hai hồi chuông, giữa đêm khuya nhưng ông Lâm vẫn bắt máy rất nhanh chóng, càng chứng minh suy đoán của nàng là thật.

Ông Lâm: “Ba chờ cuộc điện thoại này từ con thật lâu rồi.”

Lâm Duyệt Vi: “Ba đang ở đâu?”

Tác giả có lời muốn nói: Nên giải quyết chuyện của Lâm gia trước, thời gian đã tới rồi, mọi người cứ chờ xem.

Chương 110: Vì em là bảo bối của chị

*Chương có nội dung hình ảnh

Ông Lâm báo địa chỉ của một tiểu khu, cách công ty Lâm gia không xa.

Lâm Duyệt Vi cúp điện thoại, báo địa chỉ với Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu không hỏi gì, chạy xe tới nơi chỉ định.

Hai tay Lâm Duyệt Vi nắm chặt vào nhau, đôi mắt rũ xuống, Cố Nghiên Thu lo lắng mà nhìn thoáng qua, dùng một bàn tay vuốt ve trên mu bàn tay nàng.

Lâm Duyệt Vi thở ra một hơi, ngược mắt nhìn vào đôi mắt cô, nói: “Em không sao.”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị sẽ luôn ở bên em.”

Lâm Duyệt Vi gật gật đầu, sau đó nhắm hai mắt lại, dưỡng thần trong chốc lát.

Suy nghĩ của nàng cực kỳ bình tĩnh, từ rất lâu rồi, đại khái khi Nhiệm Thanh Thanh vừa trở nên quái lạ, nàng đã có suy đoán này. Không khác đại đa số gia đình ở Trung Quốc, ông Lâm lúc nào cũng tất bật bận bịu công việc, thỉnh thoảng còn ra ngoài diễn thuyết, thường xuyên đi công tác, Nhiệm Thanh Thanh chỉ việc an tâm ở nhà giúp chồng nuôi con, ngẫu nhiên sẽ cùng hội chị em bạn dì ra ngoài đi dạo phố uống trà chiều, khi Lâm Duyệt Vi còn nhỏ cũng thường bị Nhiệm Thanh Thanh dẫn ra ngoài, gặp không ít cô dì chú bác.

Quan hệ giao tế của Nhiệm Thanh Thanh ở bên ngoài kỳ thật rất ít, đếm đi đếm lại chỉ có vài người, trên cơ bản Lâm Duyệt Vi đều biết hết. Mà con cái với bậc cha mẹ thường có yêu thương không đồng đều, bởi vì từ nhỏ đến lớn Nhiệm Thanh Thanh ở bên Lâm Duyệt Vi tương đối nhiều, nên trong nội tâm Lâm Duyệt Vi thân cận với Nhiệm Thanh Thanh hơn một chút. Đối mặt với những điểm khác lạ của bà, Lâm Duyệt Vi cũng giống những đứa trẻ khác, sẽ hoài nghi tình cảm giữa cha mẹ, người đầu tiên nàng nghi ngờ chính là ông Lâm, mà không phải mẹ nàng Nhiệm Thanh Thanh.

Sau lại tới chuyện của Thẩm Hoài Du, từ những điều tra của Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi lại bắt đầu chuyển dời sự hoài nghi sang chỗ Nhiệm Thanh Thanh, bởi vì bà mỗi lúc một khác lạ hơn, nếu nguyên nhân xuất phát từ chỗ mẹ nàng, Lâm Duyệt Vi tự tin có thể khuyên bà dừng cương trước bờ vực, bởi vì hai mẹ con quá hiểu nhau, nàng cũng dễ dàng tha thứ

hơn.

Từng manh mối cộng với ý chủ quan cứ tăng dần theo sự hoài nghi trong tiềm thức, những chuyện khác lạ xảy ra trong nhà cũng mỗi lúc một rõ ràng hơn, bây giờ ngẫu nhiên gặp được ông Lâm cùng cô gái trẻ tuổi trong khách sạn, khó tránh khỏi việc Lâm Duyệt Vi suy nghĩ nhiều, tưởng tượng cũng nhiều.

Nếu là thật sự, nàng phải làm sao đây?

Cố Nghiên Thu biết Lâm Duyệt Vi không ngủ, vì lông mi nàng rung động đến lợi hại, mắt Cố Nghiên Thu quét nhìn ven đường, rồi đánh đèn quẹo phải.

Lâm Duyệt Vi phát hiện xe dừng lại mới mở mắt, hỏi: “Tối rồi à?”

Bên ngoài vẫn còn ánh đèn đường vàng vọt, nghiêm nhiên xe đã dừng lại bên lề đường.

Cố Nghiên Thu hôn nhẹ lên trán nàng, ấn mở cửa xe, nói: “Không, chị ra ngoài mua chút đồ.”

“Mua gì vậy?”

Cố Nghiên Thu đã đẩy cửa xuống xe, cô vòng ra phía trước xe, kéo khăn quàng cổ che đi gió đêm lạnh lẽo, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt, đi chậm vào..... cửa hàng thức ăn nhanh ven đường.

Khi cửa xe được mở ra lần nữa, cơn gió lạnh theo Cố Nghiên Thu ùa vào trong khoang xe, Lâm Duyệt Vi thấy mu bàn tay nóng lên, Cố Nghiên Thu nói: “Sữa bò, ấm dạ dày, buổi tối em vừa uống rượu đi, một thân toàn mùi rượu.”

Lâm Duyệt Vi ngử ngử người mình, nói: “Có sao?”

Cố Nghiên Thu nghiêm trang mà nói: “Có, cho nên uống vào có thể giải rượu.”

Lâm Duyệt Vi nhìn cô vài giây, rồi cười rộ lên, vẻ mặt như đã nhìn thấu chân tướng.

Cố Nghiên Thu không nghiêm túc được nữa, cũng cười nói: “Em không thể giả vờ hòa theo chị được à?”

Lúc này Lâm Duyệt Vi mới thuận theo ý cô, giả ngu giả ngơ nói: “Đúng vậy, vừa rồi em uống không ít rượu, cả người toàn men rượu, nên phải uống sữa bò giải rượu.”

Cố Nghiên Thu khởi động xe, không nhiều lời với nàng.

Lâm Duyệt Vi ôm sữa bò chậm rãi uống, tay chân lạnh lẽo dần dần ấm áp lên, dũng khí đối mặt với chân tướng cũng tăng lên không tí. *Sợ gì chứ? Kết quả thế nào nàng đã đoán trước hết rồi.*

Di động Lâm Duyệt Vi vang lên, Cố Nghiên Thu như có linh cảm mà nhìn sang chỗ nàng.

Lâm Duyệt Vi mở màn hình, nói: “Ba của em, khi nào em tới thì nhắn tin với ông, ông sẽ ra đón em.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Ông ấy có biết chị đi với em không?”

Lâm Duyệt Vi: “Ah.”

Cố Nghiên Thu ngẫm hiều: “Nếu không chị ở trong xe chờ em?”

“Không cần.” Lâm Duyệt Vi cúi đầu đánh chữ, “Bây giờ em nói với ông ấy, nói chị đưa em tới.” Qua vài giây, nàng liền nói, “Được rồi, ba em đã đồng ý.”

***

Số lần Cố Nghiên Thu gặp ông Lâm chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, khí chất ông không giống đại đa số thương nhân, mà giống một giáo sư đại học hào hoa phong nhã, có lẽ cũng vì ông thường xuyên đảm nhiệm trọng trách người đại diện phát ngôn, và xuất ngoại diễn thuyết, ông đã thay bộ âu phục, bằng một chiếc áo len tím đậm trẻ trung thời thượng, quần dài màu đen, ông vốn dĩ đã soái, lại bảo dưỡng rất tốt, nên thoát nhìn cùng lắm chỉ ngoài ba mươi, đứng trước mặt Lâm Duyệt Vi thì không giống ba nàng, mà giống anh của nàng hơn.

Cố Nghiên Thu: “Chú Lâm.”

Ông Lâm gật gật đầu.

Ông Lâm dẫn hai người vào tiểu khu, xoát gác cổng vào thang máy thẳng một đường, mới tới trước một cánh cửa phòng.

Trong khoảnh khắc này Lâm Duyệt Vi đặc biệt sợ phía sau cánh cửa này sẽ có một người phụ nữ xa lạ xuất hiện, sau đó ông Lâm sẽ giới thiệu với nàng người này là ai vân vân, nàng khẳng định sẽ quay đầu bỏ đi.

Ông Lâm dùng ngón tay ấn lên cửa, khoá cửa theo tiếng mà mở ra.

Ông Lâm bước vào trước, đứng giữa huyền quan đối giày, rồi cầm hai đôi dép lê mới ra, nói: “Hai đứa vào đi.”

Lâm Duyệt Vi đánh giá xung quanh, chỗ này diện tích đại khái cỡ hai trăm mét vuông, ba phòng ngủ, một bếp, một phòng khách, cửa phòng đều được đóng chặt, nhưng những chi tiết bên ngoài cho thấy chỗ này hẳn chỉ có một người sống.

Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Ý nghĩ gần như chắc chắn bỗng biến thành ngờ vực.

Ông Lâm kêu cả hai ngồi xuống sofa, đi rót nước, Cố Nghiên Thu đứng lên tiếp nhận, Lâm Duyệt Vi nhận lấy rồi trực tiếp đặt lên bàn trà, đi thẳng vào vấn đề nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, ba.”

Ông Lâm bỗng sa sầm mặt mày.

Lâm Duyệt Vi nóng nảy: “Ba nói đi.”

Trong đầu nàng nháy mắt hiện lên nhiều loại khả năng cầu huyết.

Ông Lâm nhắm mắt, dường như muốn đập nôi chìm thuyền, nói: “Chúng ta vào phòng rồi nói.”

Lâm Duyệt Vi nhìn về phía Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu gật gù đầu với nàng.

Vào cửa, đóng cửa phòng lại, ông Lâm bỗng nói một câu khiến Lâm Duyệt Vi ngây ngốc.

“Ba mẹ đang làm thủ tục ly hôn. Bây giờ đang vào giai đoạn phân chia tài sản, chờ xong hết mọi thủ tục, chúng ta sẽ chính thức ly hôn.”

Lâm Duyệt Vi trong đầu “Oành” một tiếng, phảng phất có thứ gì đó đột nhiên nổ tung.

Lâm Duyệt Vi ngơ ngác hỏi: “Cái gì?”

Ông Lâm lộ vẻ khó chịu: “Ba rất có lỗi với mẹ con.”

“Ba ngoại tình à?” Lâm Duyệt Vi nghe rõ giọng của chính mình, cũng thấy rõ ba nàng đã gian nan gật gật đầu.

“Vì sao?” Lâm Duyệt Vi cảm giác như ngực có một cổ uất khí chặn lại, đoán tới đoán lui, rốt cuộc có ngày suy đoán trở thành sự thật, nhưng giờ phút này nàng phát hiện bản thân thật khó tiếp thu. Nhiều năm như vậy, nàng vẫn luôn cho rằng gia đình mình mẫu mực biết bao, ba mẹ ân ái, hoàn toàn khác xa các bậc cha mẹ khác.

“Do ba..... Nhất thời hồ đồ.” Ông Lâm cúi đầu.

“Nhất thời hồ đồ?” Lâm Duyệt Vi lạnh lùng cười một tiếng, đôi mắt nhìn lên trần nhà, hoàn toàn mất đi lòng tôn kính với người ba nuôi nấng nàng từng ấy năm, giễu cợt nói, “Ba làm sao mà nhất thời hồ đồ?”

“Con.....” Ông Lâm nâng mắt lên, dù ông có sai đi chăng nữa, cũng không cho phép con gái dùng giọng điệu này nói chuyện với ông.

Khí thế của ông bị câu nói tiếp theo của Lâm Duyệt Vi dễ dàng đánh tan, không thể đối đáp.

Lâm Duyệt Vi: “Ba luôn miệt nói yêu mẹ con mà?”

Ông Lâm: “Bây giờ ba vẫn luôn yêu bà ấy, người khác sao có thể so được với nàng.”

Lâm Duyệt Vi lập tức truy vấn: “Vậy sao ba còn ra ngoài có tiểu tam tiểu tứ?”

Sắc mặt ông Lâm trở nên thật sự khó coi: “Ba đã nói, do ba nhất thời hồ đồ phạm sai lầm.”

“Vậy vì sao ba lại hồ đồ, có thể nói với con không?” Lâm Duyệt Vi đổi giọng mềm mỏng, muốn nghe thử lời giải thích của ông.

Ông Lâm lại không muốn giải thích, cau mày nói: “Không vì lý do gì cả, chỉ do xúc động làm chuyện sai lầm.” Có chút nước mắt xuất hiện giữa lông mày ông, rồi rất mau quay về dáng vẻ ôn tồn lễ độ, ôn hòa nói, “Duyệt Vi, ba muốn con giúp ba một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Giúp ba cầu tình với mẹ con.”

“Cầu tình?”

“Ba không muốn ly hôn.” *Người đàn ông trước mặt nàng bỗng nghẹn ngào.*

Lâm Duyệt Vi mềm lòng trong một cái chớp mắt, nhìn ông, “Cái gì ba cũng không nói, con giúp ba thế nào? Ít ra con cũng phải biết ba cố ý phạm sai lầm hay ngoài ý muốn chứ?”

Ông Lâm không nói.

Ông lấy từ tủ đầu giường ra một hộp thuốc lá, dùng bật lửa môi, đi tới ban công mở cửa, chậm rãi hút, vừa giống tâm sự nặng nề, vừa giống khó có

thể mở miệng.

Trong trí nhớ của Lâm Duyệt Vi đây là lần đầu tiên nàng thấy ba hút thuốc, nhưng động tác của ông rất quen thuộc, lưu hơi thuốc trong lòng, rồi chậm rãi nhả khói từ xoang mũi, hòa vào bầu trời trải đầy mây đen bên ngoài.

Lâm Duyệt Vi kiên nhẫn chờ đợi.

Ông Lâm hút hết một điếu, ấn tàn thuốc vào gạt tàn, giữa một khoảng cách với Lâm Duyệt Vi, chậm rãi mở miệng: “Được, ba sẽ nói hết với con.”

Ông Lâm năm nay bốn mươi lăm tuổi, ở độ tuổi vẫn tràn đầy tinh lực, ông có tướng mạo anh tuấn, sự nghiệp thành công, nhiều tiền, khả năng diễn thuyết xuất chúng, đến nơi nào cũng đều là tiêu điểm của cả đám người, đương nhiên cũng có rất nhiều oanh oanh yến yến vây quanh, dù ai cũng biết ông đã có vợ con, không cầu tiền tài của ông, mỗi cái giơ tay nhắc chân của ông đều toát ra hơi thở hấp dẫn đầy trí mạng, dẫn tới rất nhiều cô gái trẻ như tre già măng mọc, trong đó không thiếu những cô gái xuất chúng.

Trong giới thương gia có rất nhiều người cỡ tuổi ông, người nào cũng có hồng kỳ trong nhà không ngã, bên ngoài cờ màu phấp phới, ông Lâm từng thấy rất nhiều, nhưng ông vẫn luôn giữ mình trong sạch, không biến mình thành những người đó.

Nhưng ông trước sau vẫn là một người đàn ông, còn là một người đàn ông vô cùng thành công, quanh năm đi tới rất nhiều nơi, *khó tránh khỏi trái tim không còn ở mãi một chỗ, tuy ông có thể ép mình không nghĩ về nó, nhưng nó lại giống như một hạt giống được chôn sâu dưới đất, chỉ cần gặp phải cam lộ, thì sẽ đâm chồi nảy lộc, đón gió trường xuân.*

Chuyện xảy ra vào năm ngoái, ông Lâm quen biết cô gái ấy tại một bữa tiệc

tư nhân, đối phương hoàn toàn khác xa vẻ đẹp của Nhiễm Thanh Thanh, *yêu mị mà không dung tục, quyến rũ nhưng không kinh diễm*, là một cô gái có nét đẹp vô cùng đặc biệt, nàng vừa bước vào đã hấp dẫn được ánh mắt ông.

Hôm ấy ông Lâm uống rất nhiều, lâm thời thuê phòng nghỉ ngơi, được người khác đưa tới một căn phòng, kết quả không phải gian phòng mà ông muốn— Sau khi tỉnh dậy ông mới biết, đều do bạn bè ông giở trò đùa dai, cố ý đưa ông tới phòng cô gái ấy.

Hai người xảy ra quan hệ là chuyện không có gì bất ngờ, sáng hôm sau tỉnh dậy, ông đã lên án cả đám bạn ấy mạnh mẽ, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng có lỗi với Nhiễm Thanh Thanh, ông muốn thẳng thắn, nhưng loại chuyện này nói ra thì chỉ thêm loạn, Nhiễm Thanh Thanh dù không trách ông, thì vẫn sẽ ghim cái gai này trong lòng, nên cuối cùng ông vẫn chọn che giấu không nói.

Hơn nữa tối hôm ấy, ông không hoàn toàn say, cũng biết người cùng ông triền miên trên giường ấy không phải vợ mình, nhưng ông vẫn làm.

Đây là nguyên nhân chính khiến ông không nói.

Mấy năm trước, Nhiễm Thanh Thanh từng xem tin tức nào đó nói với ông rằng: Đàn ông ấy, đều là nửa người nửa động vật, ở nhà nói yêu một người, ra bên ngoài vẫn có thể tìm yêu một người khác, tình yêu và dục vọng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, người nào cũng như người nấy, đều là loại tiện nhân.

Nói xong, Nhiễm Thanh Thanh thấy ông nhú chặt mày, thì dùng ngón tay mềm mại giúp ông vuốt phẳng, lấy lòng mà cười nói: “Đương nhiên, không bao gồm lão công, đừng giận.”

Khi ấy ông còn tự tin mười phần mà nói: “Đương nhiên sẽ không, anh với những người đàn ông ấy khác nhau.”

Ông Lâm lại châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, cả người suy sụp mà ngồi xõm xuống sàn, bàn tay kẹp điếu thuốc, tùy ý để nó lẳng lẳng mà đốt cháy, khói bụi rơi đầy trên tấm ván gỗ.

Nhiễm Thanh Thanh nói đúng, *đàn ông người nào cũng như người nấy, đều là loại tiện nhân, cũng bao gồm cả ông.*

Ông Lâm giấu diếm chuyện đã xảy ra, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy bất an. *Giống như chiếc hộp Pandora đã mở ra rồi thì không thể đóng lại,* ông phát hiện bản thân không thể khống chế mà nhớ lại những cảm giác mới mẻ ấy, phải, chính là cảm giác mới mẻ, là một loại kích thích đầy mới mẻ ông hoàn toàn không thể tìm được từ chỗ Nhiễm Thanh Thanh. Nhiễm Thanh Thanh tốt cuộc đã kết hôn với ông hơn hai mươi năm, ngay cả con gái cũng đã lớn khôn, ông tin tưởng ông rất yêu Nhiễm Thanh Thanh hơn nữa chỉ yêu một mình nàng, nhưng ông không có cách nào khắc chế ý nghĩ của chính mình.

Ông đã trần trọc rất nhiều đêm, có đôi khi từ trong mộng bừng tỉnh, nhìn người vợ đang ngủ say bên cạnh ông, trong lòng dâng lên một cảm giác bứt rứt đầy mãnh liệt, cơ hồ khiến ông không thể thở nổi.

Càng muốn khắc chế, càng không thể đè nén, lần đó là ngoài ý muốn, nhưng mấy tháng sau, chuyện đó đã xảy ra lần thứ hai, lần này không còn là ngoài ý muốn nữa, đối tượng là một nữ sinh viên từng nghe ông diễn thuyết, sùng bái ông đã lâu.

Ông không tính phát sinh quan hệ lâu dài với bất kỳ ai, mỗi lần phóng túng xong đều hối hận không kịp, nên sau một đêm lập tức cắt đứt liên lạc.

Từ năm trước đến năm nay, *tổng cộng có bốn lần.*

Từ lúc Nhiễm Thanh Thanh bắt đầu có biểu hiện khác thường, hẳn là sau lần thứ hai.

.....

Điều thuốc trong tay ông đã cháy hơn phân nửa, ông Lâm bị bỏng, vội dập tắt đầu mẫu thuốc lá, ngược mắt nhìn về phía Lâm Duyệt Vi từ lúc bắt đầu vẫn luôn trầm mặc, nói: “Hết thấy đều là lỗi của ba, ba đã khiến hai mẹ con thất vọng.”

Ngón tay Lâm Duyệt Vi chậm rãi co lại, nắm chặt thành nắm đấm, hốc mắt đỏ bừng, nhịn không cho nước mắt rơi xuống.

“Đàn ông nào cũng đều sẽ phạm sai”, Bà nàng cũng vậy.

Lâm Duyệt Vi muốn hét thật to, muốn kêu gào, muốn chất vấn ông: *Ba như vậy sẽ không khiến mẹ con thất vọng sao?!*

Nhưng nàng không thể nói gì.

Ông Lâm lộ ra thần sắc cầu xin, nói: “Ba thật sự..... do ba u mê, ba không thể cầu xin sự tha thứ từ mẹ con, nhưng ba không muốn ly hôn, mẹ con không phải con không biết, lúc nào bà ấy cũng muốn con dỗ bà ấy, yêu thương bà ấy, không ai hiểu bà ấy hơn con, con có thể xin bà ấy cho ba một cơ hội chuộc tội được không?”

Lâm Duyệt Vi bất động thanh sắc mà ngửa đầu, *để nước mắt từ khóe mắt thấm ướt má nàng.*

Ông Lâm: “Duyệt Vi.....”

Lâm Duyệt Vi rất cuộc khó có thể chịu đựng thêm phút giây nào nữa, vọt vào trong phòng vệ sinh, ôm bồn cầu nôn thốc nôn tháo.

Uống rượu cũng được, uống sữa cũng tốt, cuối cùng nàng cũng không thể tiêu hóa mọi thứ, chỉ có thể nôn hết ra ngoài.

Ông Lâm kinh hoàng thất thố mà đứng trước cửa buồng vệ sinh, không dám tiến lên, nức nở nói: “Ba ba sai rồi, con đừng như vậy.” Hốc mắt người đàn ông ấy rõ ràng đã đỏ hồng.

Lâm Duyệt Vi không để ý đến ông, nước mắt chảy đầy mặt, vừa nôn vừa khóc.

Ông Lâm gấp đến độ giống con kiến đảo quanh tại chỗ, xoay trong chốc lát, ông đột nhiên nghĩ đến điều gì, kéo cửa phòng xông ra ngoài, Cố Nghiên Thu trên sofa lập tức đứng lên.

Ông Lâm chỉ chỉ bên trong, nhường vị trí cho cô.

Cố Nghiên Thu vội vàng tiến vào, tìm thấy Lâm Duyệt Vi trong toilet, Lâm Duyệt Vi khóc đến không còn ra bộ dáng gì, lớp trang điểm tỉ mỉ trước khi ra ngoài hôm nay cũng nhem nhuốc, Lâm Duyệt Vi thấy cô tiến vào, vội che mặt, nói: “Đừng nhìn em.”

Cố Nghiên Thu thấy nàng như vậy thì rất đau lòng, rồi lại bị phản ứng của nàng làm buồn cười, lộ ra biểu tình khá phức tạp. Cô tới bồn rửa tay giặt ướt một chiếc khăn, giúp Lâm Duyệt Vi lau mặt.

Lâm Duyệt Vi khóc thành mặt hề, Cố Nghiên Thu sợ nàng ngượng ngùng khi ra ngoài, nhưng khi khăn chạm tới da, Lâm Duyệt Vi bỗng rụt lại một chút, nói: “Lạnh quá.”

Cố Nghiên Thu lập tức nói: “Chị giặt nước ấm cho em.”

“Quên đi.” Lâm Duyệt Vi đoạt lấy khăn ướt trong tay Cố Nghiên Thu, lau loạn lên mặt mình, chống cánh tay Cố Nghiên Thu đứng lên, nói, “Chị dẫn em đi đi, em không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, hức.”

Cuối cùng còn nấc lên vì khóc.

Cố Nghiên Thu nói: “Được.” Đỡ Lâm Duyệt Vi dưới chân đã nhũn ra rồi đi.

Ông Lâm đứng trước cửa phòng, nhìn thấy hai người muốn rời đi, vội lui lại, ông giương mắt nhìn về phía Cố Nghiên Thu, “Mong con chăm sóc con bé.”

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Lâm Duyệt Vi mắt nhìn thẳng đi lướt qua ba nàng, ông Lâm không tiễn cả hai xuống dưới, ông biết Lâm Duyệt Vi không muốn nhìn thấy ông.

Lâm Duyệt Vi vừa xuống thang máy thì đẩy tay Cố Nghiên Thu ra, tự mình đi về phía trước như bay, Cố Nghiên Thu không xa không gần mà đi theo nàng. Lâm Duyệt Vi bỗng dừng chân, Cố Nghiên Thu vẫn duy trì tốc độ tương đồng đến gần nàng.

*Lâm Duyệt Vi dùng một tay túm lấy cô, kéo cổ áo khoác Cố Nghiên Thu, dán mặt lên vai cô. [Xem ảnh 1](#) *

Cố Nghiên Thu cảm nhận được những giọt nước mắt ấm nóng bất thường trên vai, từ từ lan rộng ra, cùng tiếng khóc nặng nề truyền đến bên tai.

Hốc mắt Cố Nghiên Thu cũng cay theo, nước mắt lưu chuyển trong hốc mắt, cởi hết nút áo khoác của chính mình, ôm trọn Lâm Duyệt Vi vào lòng, tay nhẹ nhàng mà vỗ về lưng nàng.

Lâm Duyệt Vi khóc như mưa như gió xong, hít hít mũi, rời khỏi lòng Cố Nghiên Thu, giương mắt nhìn cô, vành mắt vẫn còn hồng, nhưng tâm tình cũng đã khôi phục: “Ba em ngoại tình, hai người bọn họ đang chia tài sản, hiệp nghị ly hôn.”

“Ừm.”

“Có phải chị đã sớm đoán được rồi không?”

“Không.”

“Sao chị bình tĩnh vậy?”

“Vậy chị nên làm sao? Giúp em lên án công khai chửi ba em sao? Lên án ông ấy là tra nam?” Cố Nghiên Thu nghiêng nghiêng đầu, khẽ cười nói.

“Chị lúc nào cũng luôn bình tĩnh như vậy.” Lâm Duyệt Vi chẹp miệng.

Cố Nghiên Thu cúi đầu, nhìn Lâm Duyệt Vi vươn tay, ngón tay thon dài linh hoạt tung bay, giúp cô cài từng chiếc nút áo khoác, sau đó tầm mắt nàng hướng lên trên, Lâm Duyệt Vi tiến lên hôn cô, nói: “*Cũng luôn đáng tin cậy như vậy.*”

Cố Nghiên Thu không nói gì, mà chỉ cười cười.

Lâm Duyệt Vi dùng sức mà ôm cô, cảm thán nói: “Làm sao bây giờ a? Em không thể tưởng tượng ngày nào đó chị bỗng biến mất khỏi cuộc sống của em.”

Cố Nghiên Thu trai thẳng thực thụ trả lời: “Trên đời này chẳng ai thiếu ai là sống không nổi.”

Lâm Duyệt Vi nghe rằng.

Cố Nghiên Thu tựa hồ sớm đã dự mưu, không nhanh không chậm mà bổ xung: “Đơn giản là sống tốt hay không mà thôi, chị sẽ vẫn luôn ở bên cạnh em.” Nói xong, cô bỗng lộ ra biểu tình không xong, nói, “Àh, chị vốn tính nói một câu âu yếm khiến em cảm động, đáng tiếc không tròn vai.”

Quả nhiên Lâm Duyệt Vi vẫn chưa vừa lòng, hai tay nắm mặt cô, xoa xoa hai lần, khiến mặt cô vốn đã bị gió lạnh thổi đến đỏ bừng nay càng đỏ hơn, mới bước nhanh tới chỗ dừng xe, tiêu sái mà đón gió đêm: “Đi thôi.”

Cố Nghiên Thu hoạt động một chút cơ mặt, dờ khóc dờ cười mà đuổi theo.

Lâm Duyệt Vi tự cài đai an toàn, nói: “Tới nhà em đi.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô mở màn hình điện thoại, giờ giờ lên trước mặt Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi: “Làm gì vậy?”

Cố Nghiên Thu: “Em xem xem mấy giờ rồi?”

Lâm Duyệt Vi nhìn hai giây, nói: “Hai giờ sáng.”

Cố Nghiên Thu: “Mẹ em đã sớm ngủ rồi, ngày mai hẵng đi.”

Trong lòng Lâm Duyệt Vi biết Cố Nghiên Thu nói đúng, nhưng nàng nhận

không được muốn kì kèo mặc cả một chút, nói: “Cũng không nhất định, vạn nhất mẹ em cả đêm không thể ngủ, bản thân ở trên giường khóc một suốt đêm thì sao?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cố Nghiên Thu nói: “Được rồi, vậy chúng ta về nhà em.”

Lâm Duyệt Vi: “Đừng, hơn nửa đêm bị đánh thức mẹ sẽ đánh chết em, ngày mai đi, ngày mai hẳn đi.”

Cố Nghiên Thu không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm nàng hai giây, đột nhiên xoa lên đầu nàng.

Lâm Duyệt Vi giật mình: “Làm gì nữa vậy?”

Cố Nghiên Thu nói: “Có ai từng sờ đầu em chưa? Ngoại trừ ba mẹ.”

Lâm Duyệt Vi nhớ tới một người, Khuất Tuyết Tùng, mỗi lần nói nàng ngốc thì luôn sờ đầu nàng, nhưng trước mặt bạn gái thì không có bất luận kẻ nào được tồn tại, đặc biệt là Khuất Tuyết Tùng, cho nên Lâm Duyệt Vi trả lời: “Không có.”

Cố Nghiên Thu nở nụ cười vừa lòng: “Thuộc về chị.”

Ý cô là động tác sờ đầu này thuộc về cô, Lâm Duyệt Vi tâm nói: *Đừng nói sờ đầu, chỗ nào trên người em cũng thuộc về chị, chị muốn sờ chỗ nào cũng được.*

Hai người trở về nhà, Lâm Duyệt Vi mở hết đèn trong phòng khách, nằm dài trên sofa.

Cố Nghiên Thu cho rằng nàng buồn ngủ, tính ôm nàng lên lầu, Lâm Duyệt Vi vừa bị cô đụng phải đã ngăn lại, “Không ngủ được, chị tâm sự với em đi.”

Cố Nghiên Thu bèn ngồi xuống, cùng nàng nói chuyện.

Lâm Duyệt Vi đang muốn mở miệng, bụng bỗng ọc ọc một tiếng, tiếng này nối tiếp tiếng kia, không dừng được, Lâm Duyệt Vi nói: “Em đói bụng.” Buổi tối ngoại trừ uống rượu nàng chỉ ăn món tráng miệng, lại chính là sữa bò, sau đó thì cái gì cũng nôn ra hết.

Cố Nghiên Thu đứng dậy làm bữa ăn khuya cho nàng.

Hai giờ bốn mươi sáng, hai người ngồi ở bàn ăn mặt đối mặt ăn mì sợi.

“Ngày mai chị không cần đi làm sao?” Lâm Duyệt Vi gấp lòng đỏ trứng trong chén kẹp qua chén Cố Nghiên Thu.

“Có chứ, nhưng trễ hơn mọi ngày, lát nữa ngủ cũng được.” Cố Nghiên Thu trả lại lòng đỏ trứng cho nàng, nói, “Chị không thích ăn lòng đỏ trứng.”

“Chị vậy mà lại kén ăn???” Lâm Duyệt Vi giống như nghe được *tin tức động trời*.

“Chị kén ăn thì rất kỳ lạ à?”

“Không có không có, vậy chị ăn lòng trắng trứng, chị không thích ăn lòng đỏ trứng thì để em ăn.”

Hai người trao đổi lòng đỏ trứng và lòng trắng trứng.

Lâm Duyệt Vi không muốn tuân thủ lễ nghi khi ăn không nói chuyện, hơn

nữa bát mì quá nóng, vừa ăn vừa nói chuyện vẫn được. Nàng kể xong mọi chuyện, cuối cùng còn tổng kết phân trần, thở dài nói: “Trăm triệu không thể ngờ.”

“Chị cũng trăm triệu không thể ngờ.”

“Chị không ngờ chuyện gì?”

“Ba chị cưới mẹ kế, mẹ kế dẫn vào cửa một người con còn lớn tuổi hơn chị, mẹ chị đồng tính, còn từng có bạn gái, vậy mà ngay cả người ấy là ai chị cũng không biết.”

“.....”

Cố Nghiên Thu uống sạch ngụm nước lèo cuối cùng, nói: “Thế nào? So với chuyện nhà chị, nhà em có phải khá hơn nhiều không?”

Lâm Duyệt Vi rút một tờ khăn giấy ném vào cô, dờ khóc dờ cười nói: “Ai lại an ủi kiểu như chị?”

Cố Nghiên Thu thuận thế duỗi tay cầm lấy tờ giấy khăn, lau lau miệng, nói: “Có a, không phải bây giờ em đã gặp được rồi sao?”

Lâm Duyệt Vi hút luôn một ngụm mì sợi.

Bỗng nghe thấy Cố Nghiên Thu dừng một chút, nghiêm túc mà nói: “Chị tin tưởng thuyền đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng, có một số chuyện chưa trải qua, luôn cho rằng bầu trời sẽ sụp xuống, nhưng bầu trời vĩnh viễn sẽ không sụp. Em như vậy, chị cũng thế.”

Lâm Duyệt Vi buông đũa, dùng đôi tay chống cằm, vẻ mặt sùng bái: “Chị nói chuyện thế này hảo soái a.”

“Phải không?” Cố Nghiên Thu hàm súc mà cười cười, “Vậy ngày thường chị không soái sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Ha ha ha ha ha.”

Đùa cô một chút mà lại tưởng thật.

Cố Nghiên Thu nhìn không được, thúc giục nàng: “Sắp nguội rồi, ăn nhanh lên.”

“Biết rồi.” Lâm Duyệt Vi le lưỡi.

Sau khi ăn xong, Cố Nghiên Thu thu dọn chén đĩa trên bàn, Lâm Duyệt Vi ở phòng khách dạo bước sau bữa ăn. Sau khi ăn xong không thể lập tức tắm rửa, vì thế hai người chỉ có thể ở phòng khách ngắm nhìn nhau, Lâm Duyệt Vi hơi hối hận lúc này ăn khuya nói hết mọi chuyện, bây giờ không còn chủ đề gì để nói.

Xem TV sao, quá muộn rồi, nàng không có thói quen nghe tiếng TV giữa đêm, đêm khuya tĩnh lặng, nghe cứ cảm thấy mệt người.

Cố Nghiên Thu cắt một đĩa lê, đặt lên bàn trà, chủ động khơi mào đề tài: “Tối nay, chị nói về bữa tiệc Khuất Tuyết Tùng dẫn em tới, thế nào?”

Đề tài tới, nếu không có chuyện của ba nàng, Lâm Duyệt Vi cũng muốn kể rõ với cô.

“Quen biết được rất nhiều người, em còn gặp được ba của chị Trình Quy Diên.”

“Chị biết.”

“Giọng cười trầm của ông ấy là nghiêm túc sao?”

“Chuyện này chị không rõ lắm, chị quen biết Trình Quy Diên ở nước ngoài, không thân với ba cậu ấy lắm, nhưng sau đó có cùng nói chuyện với nhau, cũng thường xuyên nghe ông thoải mái cười to, vẻ mặt Trình Quy Diên giống như chịu không nổi, hẳn là thật.”

“Thật thần kỳ.” Lâm Duyệt Vi nói. Một lão tổng của công ty lớn mà y như phật Di Lặc, so với phật Di Lặc còn khoa trương hơn.

“Chị cũng cảm thấy thần kỳ, chị từng thấy ảnh chụp chung của cả nhà cậu ấy, cậu ấy giống mẹ xinh đẹp như thiên tiên, còn ba cậu ấy.....”

“Chị mà cũng lén nói xấu diện mạo người ta?” Lâm Duyệt Vi lại chấn kinh lần nữa rồi.

“Này, chị không phải nói xấu.” Cố Nghiên Thu tự nhận mình nghiêm cẩn mà sửa đúng lời nàng, nói, “Chị chỉ trần thuật sự thật khách quan, lúc đó Trình Quy Diên cũng nói, cậu ấy hoài nghi mình không phải ruột thịt, ba cậu ấy quá xấu xí.”

“Được rồi được rồi,” Lâm Duyệt Vi nói, “Ha ha ha ha.”

Giọng cười của nàng hôm nay cũng đặc biệt thấp.

Trong mắt Cố Nghiên Thu hiện lên một tia buồn bã cực kỳ nhanh, rồi giấu đi cũng rất mau, nói: “Còn chuyện gì khác không?”

“Có a, có một chuyện. Khuất Tuyết Tùng dẫn em làm quen với vài người trẻ tuổi, không phải con của giám chế thì là con của đạo diễn, không thì là con nhà đầu tư, dù sao cũng đều là phú nhị đại. Trong đó có một cô gái,

thích Khuất Tuyết Tùng, chứ kiểm chuyện với em. Bọn họ vừa lúc đang chơi bài brit, cô ấy cho rằng em không biết chơi, còn khiêu khích em, sau đó bị em đánh bại như hoa rơi nước chảy.”

“Em biết chơi bài brit à?”

“Đúng vậy, em chơi.....” Lâm Duyệt Vi vốn muốn nói “Em chơi rất nhiều năm”, nhưng sợ Cố Nghiên Thu biết chuyện này, đặc biệt là chuyện nàng từng động tâm với người bạn online chưa một lần gặp mặt, ghen là một chuyện, mất mặt mới là chuyện quan trọng, bèn lâm thời sửa miệng, “Em chơi đùa một chút, kỹ thuật cũng tạm.”

“Vậy à.”

Lâm Duyệt Vi cảm giác như biểu tình của cô tựa hồ..... Như suy tư điều gì đó.

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Chị biết chơi sao?”

Cố Nghiên Thu thu lại thần sắc, khẽ cười nói: “Biết một chút.”

Lâm Duyệt Vi rất kinh hỉ: “Được đó, về sau có cơ hội chúng ta cùng nhau chơi.” Nàng vừa vui sướng bỗng chớp mắt, gục xuống nói, “Còn thiếu hai người.”

“Trên mạng không phải có phần mềm gì đó sao?” Cố Nghiên Thu nói.

“Ah, em chưa bao giờ chơi trên mạng, không được mặt đối mặt.” Lâm Duyệt Vi cần phải canh phòng tài khoản một cách nghiêm ngặt, không thể để Cố Nghiên Thu phát hiện nàng ở trên mạng còn có một đoạn tình vô thủy vô chung.

“Giang Tùng Bích với Trình Quy Diên?”

“Được đó.”

“Hai người ấy biết chơi không? Hình như Trình Quy Diên biết một chút.”

Lâm Duyệt Vi vung tay lên: “Em chỉ cậu ấy.” Tuy rằng tính cách Giang Tùng Bích lười nhác khẳng định không muốn tốn chất xám học chơi bài, nhưng không sao, đến lúc đó nàng có thể biến thành vương giả mang theo cục đồng thau Giang Tùng Bích, hai người dựa vào nhau chưa chắc gì đã thua.

Trước nay chưa từng nghe Cố Nghiên Thu nói qua cô thích chơi bài brit, trình độ hẳn là chỉ xoàng thôi.

Lâm Duyệt Vi đã lên kế hoạch, hận không thể bắt hai người kia về đây đánh bài.

Cố Nghiên Thu nhìn đồng hồ treo tường, đứng lên: “Cũng trễ rồi, có thể lên lầu tắm rửa, tắm rửa xong thì mau đi ngủ.”

Lâm Duyệt Vi ngửa đầu nhìn cô, nói: “Ngày mai em muốn về nhà một chuyến.”

Cố Nghiên Thu gật đầu “Ừm” một tiếng: “Buổi sáng chị đưa em đi.”

“Chị ở nhà ngủ đi.”

“Không được, chị đưa em đi, chị không yên tâm.”

“Em đi xã giao chị không yên tâm, em về nhà em chị cũng không yên tâm.”
Lâm Duyệt Vi cũng đứng lên, cánh tay câu lấy cổ Cố Nghiên Thu, cười nói,

“Cố tổng, người rớt cuộc xem em là gì vậy hả?”

Cố Nghiên Thu khẽ hôn lên cánh môi nàng, một tay nâng niu mặt nàng, nhìn vào mắt nàng, chân thành mà nói: “*Xem em là bảo bối của chị.*”

Lời âu yếm bay vút lên trời không kịp bắc thang cũng không hề giảm xóc, Lâm Duyệt Vi đột nhiên không kịp phòng ngừa, vì vậy mà mặt đỏ.

“Chị.....”

Cố Nghiên Thu thuận tay ấn lấy gáy nàng, để nàng dựa vào lòng cô, hai người trao cho nhau một nụ hôn sâu.

Lâm Duyệt Vi hốt hoảng mà lên lầu, mãi cho đến khi Cố Nghiên Thu đưa áo ngủ đến tay nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại, đầu nặng chân nhẹ mà vào phòng tắm.

Sau khi tắt đèn, nghe tiếng hít thở của người bên cạnh trở nên đều đều dài lâu, Lâm Duyệt Vi mới mở mắt, *nhìn sắc đêm bên ngoài ô cửa sổ đến tận bình minh.*

Lâm Duyệt Vi lặng lẽ tắt đồng hồ báo thức trên di động của Cố Nghiên Thu, tới 7 giờ rưỡi mới kêu cô dậy, Cố Nghiên Thu giơ tay ấn một bên huyệt thái dương, lông mi rung động vài cái mới chậm rãi mở mắt ra.

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay dâng quần áo lên: “Bữa sáng đã chuẩn bị xong, mời xuống lầu dùng bữa sáng.”

Cố Nghiên Thu nhìn đôi mắt nàng che kín hồng tơ của các mạch máu, chưa nói gì, đã duỗi tay kéo cổ nàng, ôm nàng vào lòng trong chốc lát.

***

Nhiễm Thanh Thanh mới sáng sớm đã nhìn thấy Lâm Duyệt Vi, biểu tình trong nháy mắt có thể nói là như gặp quỷ: “Sao con lại tới đây?”

Chú chó Lâm gia gào thét gâu gâu.

Lâm Duyệt Vi ấp ú bi ai suốt cả đoạn đường tới đây, nào ngờ lại bị đối đãi thậm tệ thế này, Cố Nghiên Thu thì trông cứ như đang cố nín cười.

Lâm Duyệt Vi đi đến trước mặt Nhiễm Thanh Thanh, nghiêm túc mà nói: “Mẹ, dẫn chó qua chỗ khác một chút đi.”

Nhiễm Thanh Thanh giao chó cho người hầu, ôm đến hoa viên dạo quanh.

Lâm Duyệt Vi yên lặng nhìn bà, vành mắt đỏ lên, sau đó bắt đầu không tiếng động mà rút nước mắt, Nhiễm Thanh Thanh lập tức ngẫm hiểu, bà thở dài, khẽ ôm lấy Lâm Duyệt Vi: “Cũng không biết là lão công ai ngoại tình, mẹ còn chưa khóc, con khóc cái gì? Có thể có chút tiền đồ không.”

Nhiễm Thanh Thanh hậu tri hậu giác mình đã ngộ thương nhầm người, quay đầu nói với Cố Nghiên Thu nói: “*Ý dì không phải nói con ha.*”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Tác giả có lời muốn nói: Cũng không phải đàn ông nào cũng vậy, đàn ông tốt vẫn có, chỉ hơi ít thôi ￣_￣

Màn ngoại tình kinh điển, với một người đàn ông có sự nghiệp thành công, thì dù yêu vợ mình, vẫn sẽ ham kích thích mới mẻ, tình xưa nghĩa cũ gì cũng sẽ quên hết.

Esley: những lúc ta yếu lòng nhất, chỉ cần một bờ vai để dựa vào là đủ,

chương này Cố tổng ngọt ngào quá, es edit một lèo mất tiếng để tận hưởng vị ngọt, hiuhiu yêu chết với cặp này mất~

Chương 111: Nhiễm · Nữu Hồ Lộc · Thanh Thanh

Editor: Nhện

Beta: Yan / Esley

Cố Cố Nghiên Thu ở đây Lâm Duyệt Vi khóc có chút không thoải mái, hơn nữa cô còn phải đi làm, liền nói: “Dì, Duyệt Vi, con đến công ty.”

Lâm Duyệt Vi dán cả gương mặt lên người Nhiễm Thanh Thanh, sau khi cọ hết nước mắt vào áo khoác của bà thì ngẩng mặt nói: “Em đưa chị đi.”

Nàng vẫn là con mèo táo tợn, đáng thương lại đáng yêu làm tim Cố Nghiên Thu khẽ động, nghĩ về sự hiện diện của mẹ nàng ở đây, cô chỉ có thể kiềm chế duỗi tay ra lau vết nước trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Không cần đưa, buổi tối chị về đây với em.”

Lâm Duyệt Vi có chút luyến tiếc, vừa muốn giang đôi tay ôm lấy cô lại bị Cố Nghiên Thu tránh một chút, ý bảo Nhiễm Thanh Thanh còn đang ở một bên nhìn.

Nhiễm Thanh Thanh thỉnh linh quay lại, nhắc nhở nói: “Mẹ hiện tại cái gì

cũng không nhìn thấy, muốn làm cái gì thì nhanh lên, đừng lè mề.”

Cố Nghiên Thu ngáp ngừng.

Lâm Duyệt Vi tranh thủ hôn lướt qua môi cô một cái, rồi nhẹ nhàng đẩy cô hướng ra cửa: “Đi làm đi.”

Sau khi Cố Nghiên Thu rời khỏi, Lâm Duyệt Vi mới ôm một tay, nhìn chăm chăm mẹ nàng Nhiễm Thanh Thanh, nói: “Con dâu Mẹ đi rồi, Mẹ nói đi.”

Nhiễm Thanh Thanh tách rộng khe hở giữa hai ngón tay đang che hai mắt tiếp tục làm điệu bộ phi lễ chớ nhìn, tấm tắc thở dài: “Người trẻ hiện tại, thật là không so được, ngày xưa chúng ta cũng chỉ.....”

Nhiễm Thanh Thanh nói đến đây, đoán chừng thế hệ các nàng trước đây kết quả cũng không mấy tốt đẹp, liền sửa lời nói: “Ngay từ đầu thật sự vẫn rất là tốt.”

Hai lần Lâm Duyệt Vi khóc đều bị gián đoạn, bây giờ đối mặt với người đang lạc quan tích cực như mẹ, nàng cũng khóc không nổi nữa, đành kéo bà ngồi xuống, hỏi: “Mẹ tính bây giờ làm sao?”

Lâm Duyệt Vi giơ ba ngón tay lên trời, tuyên bố: “Bất kể Mẹ tính như thế nào, con đều ủng hộ.”

Nhiễm Thanh Thanh đánh nhẹ vào vai nàng, nhướn lông mày nói: “Con còn dám không ủng hộ mẹ, mẹ chẳng phải là phí công nuôi dưỡng con lớn như thế.”

Lúc này trên mặt bà có chút hớn hở trở lại.

Tuy rằng Nhiễm Thanh Thanh vẫn luôn gạt nàng chuyện này, hơn nữa là

ông Lâm làm sai trước, nhưng là bà cũng không trăm phần trăm xác nhận Lâm Duyệt Vi sẽ có phản ứng gì. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, mặc dù thời gian ở cùng Lâm Duyệt Vi tương đối ít, nhưng tình thương của bố cũng không thật sự thiếu, thêm nữa, bà làm nội trợ toàn thời gian trong khi ông Lâm là doanh nhân thành đạt, được cả thiên hạ thần tượng sùng bái, Lâm Duyệt Vi cũng có thể sẽ nghiêng về phía ông.

Cho dù trước kia có một phần vạn khả năng thì bà cũng lo lắng, nhưng hiện tại đã có thể hoàn toàn yên tâm. Bà vẫn còn cô con gái, cái gì cũng không cần sợ.

Nhiễm Thanh Thanh không vội vã trả lời vấn đề của Lâm Duyệt Vi, mà hỏi: “Làm sao con biết?”

Lâm Duyệt Vi kể lại chuyện tối hôm qua nàng đi tham gia tiệc rượu ngẫu nhiên gặp bố nàng, Nhiễm Thanh Thanh dường như đã hiểu rõ, nói: “Con nói bên cạnh ông ấy còn một cô gái? Bao nhiêu tuổi?”

“Cỡ hai mươi tuổi?” Lâm Duyệt Vi đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ.....

Nhiễm Thanh Thanh liền nói: “Ăn quen bén mùi!”

Lâm Duyệt Vi vuốt ngực mình, cảm giác như món cháo ăn từ buổi sáng đang chạy ngược lên.

Tối hôm qua quả thật chỉ nhìn thoáng qua, sức chú ý của nàng đặt toàn bộ trên người bố, chỉ nhớ rõ có một người phụ nữ trẻ tuổi, sau đó được nghe một phen “tự bạch” đánh sâu vào tâm lý đến nói không ra lời, lúc sau cũng không chú ý tới chuyện này nữa. Nếu không phải Nhiễm Thanh Thanh nhắc lại trọng tâm vấn đề, nàng đã xem nhẹ việc bên người ông ấy vẫn còn một cô gái, nói không chừng lúc tối hôm qua ông ấy nhận điện thoại của nàng, mới vừa cùng người khác mây mưa xong.

Lâm Duyệt Vi vẫn còn muốn giữ chút mặt mũi cho bố, vì thế nhú mào hỏi: “Có thể hai người bọn họ không phải loại quan hệ đó?” Nếu đúng như vậy, ông ấy còn mặt mũi nào cầu xin sự tha thứ từ Nhiễm Thanh Thanh.

Nhiễm Thanh Thanh buông tay nói: “Không biết, điều đó còn quan trọng sao?”

Lâm Duyệt Vi cứng họng.

Đúng vậy, cô gái ấy là ai không quan trọng, quan trọng là chuyện này đã xảy ra. Bố đã ngoại tình, hơn nữa không chỉ dừng lại ở một lần.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mẹ không phải chưa từng cho ông ta cơ hội, chẳng những vậy còn là ngay từ khi bắt đầu, kể cả khi nghe cô gái trẻ kia nói, mẹ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.”

“Cô gái nào cơ?”

“Cô sinh viên ấy.”

Ông Lâm quả thực rất khôn ngoan, lần thứ hai yêu đương vụng trộm không lưu lại bất kỳ một chứng cứ gì, cũng không để cô gái kia lưu lại chút dấu vết nào trên người ông, hai người chỉ đơn thuần là em tình tôi nguyện mà điên cuồng cả đêm.

Cô gái kia tuy đã lạc đường nhưng vẫn còn biết quay đầu lại, không biết sao lại tìm được cách liên lạc Nhiễm Thanh Thanh, bí mật kể lại toàn bộ sự việc với bà. Ban đầu Nhiễm Thanh Thanh đọc được tin nhắn từ người lạ, thì chỉ cảm thấy đó là lời nói vô căn cứ nên không lo lắng gì mà bỏ qua, chỉ đoán có lẽ là thiện ý của một ai đó nhưng lại gửi nhầm người nên bèn trả lời lại.

Sau đó, đối phương thề thốt bảo rằng cô là tình một đêm của doanh nhân thành đạt họ Lâm, người thỉnh thoảng xuất hiện trên các tạp chí tin tức. Tên họ quả không sai, Nhiễm Thanh Thanh tức giận, hỏi đối phương vì sao phải bịa đặt, nếu không dừng việc này lại thì bà sẽ nhờ pháp luật can thiệp.

Cô gái kia cũng là người bị hại nên quyết tâm chụp lại thẻ sinh viên, sẵn sàng gửi hoặc là đưa tận tay Nhiễm Thanh Thanh.

Nhiễm Thanh Thanh chần chừ, có chút hoang mang không hiểu mục đích của cô gái này cuối cùng là gì.

Nhưng cô bé lại nói, nếu Nhiễm Thanh Thanh không tin, có thể cùng bà gặp mặt đối chất với nhau, trên người ông Lâm có một số chi tiết nếu không phải từng thân mật thì sẽ không biết.

Nhiễm Thanh Thanh đọc xong tin nhắn thì gần như muốn bốc hỏa, thiếu chút không cầm nổi điện thoại, ngay lập tức trả lời: Nói hươu nói vượn, đừng tìm đến tôi nữa.

Lâm Duyệt Vi nghe thế, hỏi: “Vậy sau đó mẹ gặp cô ấy vào lúc nào?”

Nhiễm Thanh Thanh liếc mắt nhìn sang, không hổ là con mình, thật hiếu lòng mẹ.

Bây giờ nhắc lại chuyện này Nhiễm Thanh Thanh đã bình tĩnh hơn rất nhiều, đã trôi qua hơn nửa năm vết thương nào cũng có thể được chữa lành.

Hạt giống nghi ngờ đã sớm được gieo trong lòng Nhiễm Thanh Thanh, tựa như chiếc hộp Pandora một khi đã mở ra thì không thể đóng lại. Bà choáng váng trước thái độ kiên quyết của cô gái, trong lòng không thể không nghi ngờ, những chi tiết ngày thường không để ý của ông Lâm giờ cũng góp

phần gia tăng sự nghi ngờ đó. Ví dụ như nhìn điện thoại nhiều hơn trước, hay như thường xuyên bắn khoăn, rồi đôi khi đầu óc để trên mây, chẳng trí, hỏi ông ấy có khi mấy lần mới trả lời, trước kia chưa bao giờ như vậy.

Qua hơn nửa tháng, Nhiễm Thanh Thanh kéo số điện thoại của cô gái nọ ra khỏi danh sách đen, chủ động nhắn tin.

[Cô vẫn dùng số này chứ? Khi nào gặp mặt?]

“Cô gái đó trông đẹp không?” Lâm Duyệt Vi cũng không biết vì sao nàng lại muốn chuyển trọng tâm sang một chuyện khác, có lẽ do đáng về Nhiễm Thanh Thanh lúc này khiến nàng cảm thấy hơi nặng nề.

“Đẹp.” Nhiễm Thanh Thanh nói, “Nhưng so với mẹ thời trẻ còn kém xa.”

Lâm Duyệt Vi động viên mẹ, khịt mũi một cái: “Đương nhiên, ai dám nói Mẹ không đẹp.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Hoa tàn ít bướm.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không có, trong lòng con Mẹ là đẹp nhất.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mọi người ai cũng sợ già, tuy rằng bây giờ mẹ kém xa các cô gái trẻ tuổi, nhưng ở độ tuổi này của mẹ, mẹ tuyệt-đối-là-đẹp-nhất.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Okei, I'm fine, Mẹ không cần nàng an ủi.

Nhiễm Thanh Thanh đến gặp cô sinh viên tình một đêm của chồng, hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê, cô gái kia đến trước, lúc nhìn thấy bà

còn lễ phép đứng lên chào, cô mặc bên ngoài một chiếc áo cardigan, quần jean xanh trắng, một đôi giày fake bản giới hạn, toàn thân trên dưới trang phục không vượt quá hai trăm, liếc mắt một cái có thể nhìn ra gia cảnh không khá giả.

Nhiễm Thanh Thanh không phải loại người không biết phân biệt trắng đen, ngoại tình là chuyện một cây làm chẳng nên non, chồng bà mới là người có lỗi lầm lớn nhất. Ông Lâm đã là một người thành đạt ngoài bốn mươi, trong khi đối phương vẫn còn là một sinh viên chưa hiểu chuyện, nếu không phải do ông ấy thuận nước đẩy thuyền, việc này dù thế nào cũng không thể xảy ra.

Nhiễm Thanh Thanh không thể vô cớ đổ lỗi cho cô gái nọ, đặc biệt là sau khi nhìn thấy người thật.

Biểu hiện của cô gái lúc cùng bà nói chuyện nhìn bề ngoài có vẻ rất có dũng khí, nhưng thực chất lại không phải như vậy mà ngược lại còn có chút nhát gan, có chút mềm yếu, thật sự thành tâm mà xin lỗi bà, nếu không phải bị ngăn cản, có thể cô đã ở ngay trong quán cà phê mà quỳ xuống trước mặt Nhiễm Thanh Thanh.

Cô gái trẻ hối hận không kịp, khóc không thành tiếng.

Nhiễm Thanh Thanh hỏi: “Tại sao lại nói với tôi?”

Nữ sinh sững sờ trước sắc mặt lạnh lùng của Nhiễm Thanh Thanh, chính bà cũng biết, bản thân vừa mới biết chồng ngoại tình, sắc mặt sao có thể ổn được.

Nhiễm Thanh Thanh ngừng lại, Lâm Duyệt Vi hỏi: “Cô ấy có phải đã bị Mẹ dọa khóc?”

Nhiễm Thanh Thanh trả lời: “Ai bảo bị mẹ dọa khóc, con bé từ đầu có khóc đâu.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Thế cô ấy nói thế nào?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Con bé nói, sau lần đó vốn dĩ nàng đã rất thỏa mãn, ngay cả khi ông ta sau đó..... cắt đứt mọi liên lạc thì nàng vẫn sùng bái ông ta, hơn nữa không oán không hối. Nhưng sau khi tham dự một buổi tọa đàm của ông ta, nghe ông ấy nhắc đến mẹ, miệng lưỡi trơn tru thân mật mà gọi mẹ là “người ông ấy yêu”, con bé bỗng thức giấc giữa tình yêu đầy u mê, quyết định nói chuyện này với mẹ, để mẹ biết ông ấy là một người đàn ông cạn bã.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Nói hay lắm.”

Sau đó lại hỏi: “Có phải mẹ đã biết chuyện vào đoạn thời gian bác Cổ qua đời?”

Nhiễm Thanh Thanh gật đầu.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nhiễm Thanh Thanh thấy biểu tình nàng kì lạ, hỏi: “Sao?”

Lâm Duyệt Vi đã ngả bài với mẹ nàng, nên lúc này cũng không cố kỵ, ngượng ngùng mà nói: “Con cho rằng Mẹ hay ngây người bởi vì bác Cổ qua đời, vì rẽ tình của mẹ với bác ấy đã đậm sâu.....”

Nhiễm Thanh Thanh: “.....”

Bà yên lặng nhìn Lâm Duyệt Vi vài giây, không thể nhin được nữa mà đập vào gáy nàng: “Sao tôi lại sinh ra đứa con gái như cô?”

Lâm Duyệt Vi lè lưỡi: “Do chính mẹ mười tháng hoài thai sinh ra còn gì.”

Nhiễm Thanh Thanh lãnh đạm mà nói: “Chưa chắc, nói không chừng do ba cô ở bên ngoài yêu đương vụng trộm sinh ra thì sao.”

Lâm Duyệt Vi: “Ha ha ha ha ha.”

Con có phải của mình hay không người bố chưa chắc đã biết, nhưng mẹ thì không thể không rõ ràng, đặc biệt là cặp mắt đào hoa này của Lâm Duyệt Vi rõ ràng được trăm phần trăm di truyền từ mẹ nàng, lúc nào cũng ẩn chứa sự hấp dẫn đầy trí mạng.

Nhiễm Thanh Thanh lấy một ngón tay ấn đầu nàng, nói: “Con không thể có chút đồng tình với mẹ hay sao?”

Một giây lặng thinh

Sau đó bà lại kể tiếp: “Sau khi gặp cô bé kia, mẹ chỉ tin hơn phân nửa, phân nửa còn lại là sau khi nhờ thám tử tư điều tra, thấy ảnh cùng video ông ta ra vào khách sạn với những cô gái khác nhau, khi ấy mẹ mới thật sự tin tưởng.”

Nhiễm Thanh Thanh nản lòng nản chí, từ đó bắt đầu kế hoạch phân chia tài sản. Bà đối với việc kinh doanh thật sự là dốt đặc cán mai, nhưng vẫn biết dùng tiền đi hỏi ý kiến luật sư. Luật sư khuyên bà nên thu thập bằng chứng về việc ngoại tình của chồng, chứng cứ càng nhiều, càng rõ ràng càng tốt. Không thể nói có thể dành được hết tài sản từ tay ông, nhưng vào thời điểm ly hôn có thể giúp bà thêm quyền chủ động, thần không biết quỷ không hay trong nháy mắt có được không ít tài sản, chính vì vậy bà chọn cách bảo Lâm Duyệt Vi mua bất động sản và sử dụng toàn bộ vốn lưu động có thể dùng của Lâm thị.

Ông Lâm là một thương nhân khôn ngoan, nhưng ông vẫn rất yêu thương Lâm Duyệt Vi, giống như món đồ quý, ngậm trong miệng thì sợ hỏng, cầm trên tay thì sợ rơi, vậy nên dùng Lâm Duyệt Vi làm lá chắn thì ông Lâm sẽ không thể nghi ngờ. Quả thật sau đó ông Lâm đã nảy sinh lòng nghi ngờ, bởi vì kỹ thuật diễn của Nhiễm Thanh Thanh không tốt, nhưng có lẽ do bận bịu với “chuyện bên ngoài” mà ông đã không quá để tâm.

Hằng đêm nằm trằn trọc suy tư, Nhiễm Thanh Thanh không phải không hề dao động, bà cùng ông Lâm là mối tình đầu của nhau, hơn hai mươi mấy năm cảm tình vợ chồng, đối phương đã từng là người chồng tốt, bây giờ vẫn là người bố tốt. Nhưng cứ nghĩ đến người nằm bên gối đã từng thề non hẹn biển với bà, quay đầu đi bên ngủ với người khác, cô gái ấy lại còn xấp xỉ tuổi con gái bà, vẫn còn đang đi học, sự kinh tởm lại ủa về trong lòng bà.

Tùy rằng nhà bố mẹ đẻ Nhiễm Thanh Thanh không khá giả mấy, nhưng cũng có chút tài sản riêng, từ nhỏ đến lớn đều được nuôi nấng đủ đầy, chưa từng gặp chuyện của người khác khiến bà bất bình, huống chi sự việc lại xảy ra với bà. Dựa theo tính tình của bà, chắc chắn sẽ trực tiếp phơi bày mọi việc rồi đưa đơn ly hôn, nhắm mắt làm ngơ, nhưng bây giờ bà không thể, như vậy thì quá có lợi cho người đàn ông ấy.

Vì thế bà vẫn luôn chịu đựng nhẫn nhịn, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, nếu nhanh thì có thể thành công trong nửa năm, giúp Lâm Duyệt Vi đầu tư vào không ít bất động sản, theo kế hoạch thì đến thời điểm hiện tại cũng sắp chín muồi rồi, cho dù Lâm Duyệt Vi không tự phát hiện ra, không bao lâu nữa bà cũng sẽ nói với nàng.

Lâm Duyệt Vi bưng tỉnh đại ngộ: “Cho nên Mẹ mới bắt phải viết tên con.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Chứ còn gì nữa? Nếu không phải vì con, Mẹ đã sớm ly hôn rồi.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Mẹ quyết định chắc chắn là sẽ ly hôn? Không cho ông ấy một chút cơ hội nào?”

“Không cho!” Trong đầu Nhiễm Thanh Thanh vang lên hồi chuông cảnh báo, cảnh giác mà nhìn chăm chăm nàng, “Không phải con tính cầu tình cho ông ta đó chứ? Nói cho con biết, mẹ tuyệt đối không đồng ý, mẹ nhịn gần một năm ghê tởm rồi, thật sự không chịu nổi nữa đâu.”

“Không có không có.” Lâm Duyệt Vi vội vàng thanh minh, nói, “Con không phải trẻ con mới vài ba tuổi, còn cầu cho bố mẹ đừng ly hôn, chỉ hơi xúc động thôi.”

Nhiễm Thanh Thanh buông lỏng cảnh giác, híp mắt hỏi: “Xúc động chuyện gì?”

Lâm Duyệt Vi nhìn mẹ, cao giọng, nói: “Bố ngoại tình, Mẹ cơ trí mà chuyển dời tài sản, chuyện như phim truyền hình và tiểu thuyết xảy ra với con, con không nên xúc động à? Nếu không con còn là người à?”

Nhiễm Thanh Thanh ngoáy lỗ tai, cũng cao giọng: “Con xúc động gì chứ, mẹ không cho con xúc động.”

“Con nói con xúc động mà mẹ vẫn mặc kệ, có phải mẹ không tin con sẽ ủng hộ mẹ không? Có phải cảm thấy con sẽ tạo cơ hội cho bố xin lỗi không? Mẹ là mẹ con, tại sao không tin con.”

“Mẹ không có!” Nhiễm Thanh Thanh vốn đã chột dạ, nghe Lâm Duyệt Vi nói thế bèn rộng lên.

“Mẹ có! Rõ là có!”

“Không có chính là không có.”

Hai mẹ con hò hét om sòm với nhau trong phòng khách.

“Mẹ nói không có là không có.” Nhiễm Thanh Thanh nói xong câu đó bất thành lình lấy tay che mồm Lâm Duyệt Vi lại.

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Lâm Duyệt Vi: “Ừ ư ư!” (Vietsub: Mẹ chơi bần!)

Nhiễm Thanh Thanh uy hiếp nàng nói: “Con mà còn cãi lại nữa mẹ thả chó cắn con đó!”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Có chó thì ghê gớm lắm à?

Hai người trừng mắt đối diện nhau ba giây sau, Lâm Duyệt Vi bại trận, có chó quả thật ghê gớm, sớm biết vậy nàng đã mang theo Schrodinger, để Schrodinger thi triển võ mèo quào.

Nhiễm Thanh Thanh buông nàng ra.

Lâm Duyệt Vi nhổ nước bọt vào thùng rác, uống miếng nước cho đỡ khát.

“Hiện tại tiến hành đến bước nào rồi? Tối hôm qua ba nói hai người đang phân chia tài sản? Phân chia thế nào đã quyết định rồi sao?” Lâm Duyệt Vi chưa ăn đủ thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy, người giàu khi ly dị, đều luôn thương gân động cốt, muốn kiếm kê tài sản cũng phải tốn một đoạn thời gian, quan trọng nhất vẫn là công ty Lâm gia, cổ phần của công ty sẽ được quyết định như thế nào. Lâm gia là công ty niêm yết, ông Lâm giữ

hầu hết cổ phần công ty, ông là một người quản lý có năng lực, giữ chức chủ tịch kiêm tổng giám đốc, không biết mẹ nàng tính làm sao với công ty.

“Xem như đã xong xuôi ổn thỏa, mẹ đã định ngày cùng luật sư đi gặp trực tiếp, phân chia tài sản rõ ràng.”

“Thế còn công ty?”

Nhiễm Thanh Thanh lắc đầu, nói: “Không biết.”

“Không biết?”

“Để xem tình hình.” Nhiễm Thanh Thanh thở dài.

Cổ phần là chết, người mới là sống, ngay cả khi Nhiễm Thanh Thanh có được một nửa số cổ phần trong tay ông Lâm và giành được một ghế trong hội đồng quản trị, thì vì sự ổn định của công ty, bà vẫn phải để ông Lâm nhậm chức chủ tịch, chức vụ này căn bản không thể bị ảnh hưởng .

Bây giờ bà đặc biệt hối hận tại sao khi xưa lại chọn làm người nội trợ trong gia đình, nhiều năm như thế, heo còn có thể học được tiếng người, vậy mà bà lại không học được cách quản lý công ty?

Nhiễm Thanh Thanh dời ánh mắt về phía Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi khó xử nói: “Sự nghiệp con chỉ vừa mới bắt đầu, công ty bên kia thật sự không rảnh đảm đương.” Cối? Lâm Duyệt Vi vừa nhớ ra, đề nghị nói, “Hay Mẹ đi hỏi Cố Nghiên Thu xem?”

Nhiễm Thanh Thanh hừ cười nói: “Nghĩ cũng hay nhỉ, công ty nhà mình, lại như khuỷu tay hướng ra ngoài, định đem cho người ngoài quản lý à.”

Lâm Duyệt Vi bất mãn nói: “Chúng con cũng kết hôn rồi, sao có thể tính là người ngoài?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Thôi đi, còn phải chờ đến cô nghĩ tới Cố Nghiên Thu à, sớm đã biết không thể trông cậy vào cô mà, nếu không phải vì chuyện này mẹ còn lâu mới xúc tiến chuyện kết hôn của hai đứa?”

Lâm Duyệt Vi chấn kinh.

“Mẹ đã sớm dự đoán sẽ có ngày này à?”

Nhiễm Thanh Thanh đứng khoanh tay, vung vung trái phải, dường như cố ý khoe khoang: “Đương nhiên!”

Lâm Duyệt Vi nhìn mẹ nàng như nhìn quái vật, nhất thời cảm thấy bà vô cùng xa lạ.

Nhiễm Thanh Thanh đập gáy nàng, ghét bỏ nói: “Ánh mắt này là ý gì?”

Lâm Duyệt Vi buột miệng thốt ra: “Con thật không nghĩ mẹ lại có đầu óc như vậy, có thể mưu tính sâu xa đến có chút dọa người.”

Nhiễm Thanh Thanh: “.....”

Quả nhiên gáy lại bị ngón tay búng vào.

Lâm Duyệt Vi che gáy lại.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Do tôi nhiều năm chơi bởi lâu lổ nên cô nghĩ mẹ cô như vậy hả? Mẹ cô nếu không kết hôn cũng có thể trở thành nữ cường nhân nhá. Đều do tôi ngây người trong nhà lâu quá khiến chỉ số thông minh giảm dần theo thời gian thôi, mỗi ngày còn phải lo cho chồng

cho con, nhưng sắp ly hôn rồi, đường nhiên chỉ số thông minh phải trở lại chứ.”

“Mẹ không sợ Cố Nghiên Thu không đáng tin cậy sao?”

“Mẹ con bé là người như vậy, sinh ra con gái chắc chắn đáng tin.”

“Nhưng mẹ chị ấy chưa chắc là người tốt mà.” Lâm Duyệt Vi nói, trong lòng nhin không được trợn trắng mắt. Nói cái gì chỉ số thông minh max level, rõ ràng do mẹ nàng là fan cuồng của Thẩm Hoài Du, nên suốt ngày cứ dát vàng lên mặt người ta.

“Cho nên mẹ đã khảo nghiệm con bé lâu như thế.” Nhiễm Thanh Thanh nói, “Mẹ con tốt xấu gì cũng biết cách nhìn người, con có biết sau khi con vào đoàn phim, con bé chính là cô con gái thứ hai của mẹ, cứ hai tuần lại tới thăm một lần, mỗi lần đều không tới tay không, toàn tặng mẹ những món mẹ thích. Khi con bé phát hiện lòng mẹ có oán niệm, còn tặng chuỗi Phật châu kia, nói không nhất thiết phải tin Phật, niệm kinh cũng có thể bình tâm tĩnh khí, ngay cả con chó này cũng do con bé đề nghị tặng mẹ, nói nếu cảm thấy cô đơn mẹ có thể chăm sóc thú nuôi. Còn không tốt hơn con sao hả?”

Lâm Duyệt Vi áy náy mà cúi đầu.

“Một người có kỹ thuật diễn tốt quả thật có thể diễn như thật, nhưng mẹ không thể tìm được lý do cho con bé diễn kịch trước mặt mình, khi đó hai con còn chưa ở bên nhau, con bé đã đối với mẹ tốt như thế rồi.”

Lâm Duyệt Vi nhin không được cũng tự dát vàng lên mặt mình, tự hào cười nói: “Kỳ thật lúc đó chị ấy đã sớm yêu thầm con rồi, cho nên mới lấy lòng Mẹ, Mẹ chắc không biết đó thôi?”

Nhiễm Thanh Thanh mở to mắt không tin, hơi kinh hãi vì đứa con gái không biết xấu hổ của bà: “Con thôi đi, thích con á?”

Lâm Duyệt Vi không phục nói: “Con làm sao? Tính tình tốt, thân thể yêu kiều. Mẹ không mong con số tốt sao?”

“Mẹ mong chứ, mẹ là mẹ con, mỗi ngày đều hi vọng con sống tốt, bình an, thuận lợi.” Nhiễm Thanh Thanh lắc đầu, nói, “Nhưng lời này mẹ không tin, chắc chắn là con yêu thầm con bé trước, con nhìn diện mạo đó, khí chất đó, so với con phải tốt hơn gấp trăm lần!”

“Mẹ –” Con thật sự sẽ giận đó.

“Được được được, không nói nữa, con nói con bé yêu thầm con trước, thì là yêu thầm con trước.” Nhiễm Thanh Thanh lười so đo với nàng, nàng thích lừa mình dối người thì cứ như vậy đi.

Lâm Duyệt Vi tức giận đến phòng mang trợn má.

***

Buổi tối lúc tan tầm trở về, Cố Nghiên Thu vừa tiến vào nhà Lâm, đã thấy một vật thể hình người vọt tới, Cố Nghiên Thu đỡ được người này, lùi về sau một bước, đứng vững, cười hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Cô người thấy mùi đồ ăn trong không khí, nói: “Thơm quá, dì à có đang hầm canh gà không?”

Lâm Duyệt Vi: “Trở về chỉ biết ăn.”

Cố Nghiên Thu bị sự tức giận của nàng bắn đến, sửng sốt một chút, dùng tay nâng mặt nàng, hôn nhẹ ở chóp mũi nàng một cái, cười nói: “Đừng tức

giận nữa, ai chọc em à?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Mẹ em.”

Cố Nghiên Thu tỏ vẻ đã hiểu, Lâm Duyệt Vi dối mẹ nàng không phải ngày một ngày hai, hai người đều háo thắng như nhau, nhưng bởi vì Nhiễm Thanh Thanh là mẹ, còn nàng là phận con, nên bình thường còn đỡ, chứ mỗi khi hai người đấu khẩu thì Lâm Duyệt Vi luôn càng đánh càng thua.

Cố Nghiên Thu: “Hôm nay Mẹ chọc em thế nào?”

“Mẹ nói — em tức chết!” Lâm Duyệt Vi không nói.

Cố Nghiên Thu cảm giác bị một lực mạnh mẽ kéo về phía trước, Lâm Duyệt Vi kéo cô một mạch đến cửa bếp, cao giọng nói với mẹ nàng: “Cố Nghiên Thu về rồi nè.”

Nhiễm Thanh Thanh nhàn nhàn mà mở miệng: “Thì sao?”

Lâm Duyệt Vi quay đầu nhìn Cố Nghiên Thu nổi giận đùng đùng mà nói: “Mẹ em không tin chị sớm yêu thầm em, cười nhạo em cả buổi chiều.”

Cố Nghiên Thu nhướng mày.

Cho nên cục diện này..... Là Lâm Duyệt Vi bắt cô làm chứng sao?

Quả nhiên nghe Lâm Duyệt Vi nói: “Chị nói với Mẹ, có phải chị yêu thầm em trước không?”

Vốn dĩ vấn đề này không có lời giải đáp, yêu thầm không thể tính trước sau, nhưng bây giờ lại liên quan đến mặt mũi, Lâm Duyệt Vi tin Cố Nghiên Thu sẽ trả lời khiến mẹ nàng hài lòng.

Cố Nghiên Thu gật gật đầu, hơi hơi mỉm cười, nhìn Nhiễm Thanh Thanh nói: “Điều này không sai, dì, con nhất kiến chung tình với Duyệt Vi.”

Lâm Duyệt Vi cười đến thấy răng không thấy mắt.

Nhiễm Thanh Thanh trầm mặc một giây, lập tức xua tay nói: “Ra chỗ khác nhanh, ở nơi có người đang muốn ly hôn lại nói chuyện này, thích hợp sao? Không biết người sút môi kị ăn chén mè à?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi thật không thể tưởng tượng được, mẹ nàng lại có nhiều chiêu đối phó nàng như vậy, đặc biệt là bây giờ, phản ứng càng lúc càng nhanh, miệng càng ngày càng lợi hại, chẳng lẽ đã bị bà nói trúng, phụ nữ sắp ly hôn thì chỉ số thông minh lập tức tăng vọt?

Lâm Duyệt Vi buồn bực dẫn Cố Nghiên Thu ra ngoài.

Hai người ngồi xuống sofa.

Cố Nghiên Thu kéo nàng đến rồi ôm vào lòng, áy náy nói: “Xin lỗi, vừa rồi biểu hiện không được tốt.”

Nếu cô thay đổi một câu nói, không chừng kết quả không phải như thế này.

“Không phải chị sai, do Mẹ em thay đổi.” Lâm Duyệt Vi lắc đầu, thâm trầm nói, “Nhiễm Thanh Thanh trước kia đã chết rồi, hiện tại đứng ở trước mặt chúng ta chính là Nhiễm • Nữ Hồ Lộc thị • Thanh Thanh.”

Yan lão sư: phụ nữ đáng thương nhất là lúc ghen và đáng sợ nhất là sự tỉnh táo sau khi ghen xong!

Chương 112: Được một tắc, tiến một thước

Editor: Nhện

Beta: Yan lão sư / Esley

Nhiễm · Nữu Hổ Lộc · Thanh Thanh, Lâm Duyệt Vi tìm trên mạng cội nguồn của cái tên này, nó bắt nguồn từ bộ phim truyền hình nổi tiếng 《xxx truyện》 [1], quả nhiên một Cố Nghiên Thu không bao giờ xem phim cung đấu lộ ra biểu tình mờ mịt.

[1] hình như là Chân Hoàn truyện

Lâm Duyệt Vi giải thích với cô một lần, Cố Nghiên Thu hiểu rõ mà cười rộ lên, nói: “Như vậy khá tốt.”

“Ừm, khá tốt, nhưng.....”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng với ánh mắt đầy nghi vấn.

Lâm Duyệt Vi nhìn về phía phòng bếp, trên mặt âm thầm hiện ra một tia lo lắng, nói: “Em sợ là mẹ..... không hề cảm thấy nhẹ nhàng như biểu hiện bên ngoài.”

Nhiệm Thanh Thanh với ông Lâm đã ở bên nhau rất nhiều năm, vì ngoại tình phải lặng lẽ dành lấy tài sản, đoạn tình cảm khiến ai cũng phải ganh tỵ, lại gánh kết cục như vậy, sao có thể không xúc động cho được.

Nhiệm Thanh Thanh là người trong cuộc, trải qua hết thấy, bà thật sự có thể thờ ơ như lời nói sao?

Cố Nghiên Thu nhìn theo ánh mắt Lâm Duyệt Vi, không khỏi khẽ mỉm cười mang theo chút an ủi.

Lâm Duyệt Vi thở dài.

Cố Nghiên Thu vỗ vỗ bả vai nàng, nói: “Mặc kệ là thật hay giả, trong khoảng thời gian này em nên ở nhà chăm sóc tốt Mẹ đi.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vậy còn chị?”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị ở lại đây chăm sóc em, ban ngày chị đem Schrodinger cùng ít đồ qua đây ở.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Nhà em còn có chó, hai chúng nó đánh nhau thì sao?”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà “Ừm” một tiếng, chuyện này cô xác thật không nghĩ tới, “Nếu không chị ở nhà chăm sóc mèo?”

Lâm Duyệt Vi ra vẻ đáng thương mà nhìn cô, thật vất vả đóng phim, quay xong được mấy ngày tạm nghỉ, hai người lại phải tách riêng.

Cố Nghiên Thu vỗ vỗ trán, nói: “Để chị nghĩ lại.”

***

“Mèo?” Trên bàn cơm, Lâm Duyệt Vi trực tiếp đem vấn đề này ném cho Mẹ nàng, nói rằng nàng cùng Cố Nghiên Thu tính qua đây ở vài ngày, nhưng mèo ở nhà không ai chăm sóc, phải làm sao đây?

Nhiệm Thanh Thanh không quá hiểu biết về thú nuôi, hỏi: “Sẽ đánh nhau sao?”

Lâm Duyệt Vi gật đầu.

Hai đứa nó không phải lớn lên cùng nhau, một đứa bị đổi chỗ ở, một thằng địa bàn của mình bị xâm chiếm, không đánh nhau mới là lạ.

Nhiệm Thanh Thanh nói: “Mẹ nhốt cháu trai trong chuồng sắt, có được hay không? Mỗi sáng hay tối mẹ sẽ mở cửa, để người hầu giữ dây, ngày nào cũng nhốt lồng sắt.” Cháu trai là tên của Corgi – con chó nuôi trong nhà.

Cố Nghiên Thu cân nhắc, cảm thấy cũng được.

Lâm Duyệt Vi là mẹ hiền, không thể không suy nghĩ nhiều, nhờ đâu Schrodinger không nghe lời, lơ đãng chạy ra ngoài, chạm mặt con chó oan gia ngõ hẹp, tiếp theo máu bắn tung tóe tại đường trường? Hoặc con chó cắn đứt dây, lấy đà nhảy ra vài bước, tóm được đuôi mèo cắn, Schrodinger hét thảm một tiếng, vẫn như cũ máu bắn tung tóe tại đường trường.

Lâm Duyệt Vi giật mình một cái, nói: “Để con suy xét kĩ lại.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng một cái, luôn cảm thấy ánh mắt của nàng hiện lên rất nhiều rất nhiều suy nghĩ.

Gửi đến trung tâm chăm sóc thú cưng cũng không được, Lâm Duyệt Vi không chỉ muốn có Cố Nghiên Thu, còn muốn con gái “thân sinh” Schrodinger ở bên nàng.

Nhiễm Thanh Thanh không mời rượu hai người, vì lúc sáng trước khi đi Cố Nghiên Thu vẫn chưa chuẩn bị đồ ăn ngày mai cho Schrodinger nên đến tối vẫn cần phải về nhà. Ăn xong cơm chiều, hai người cùng Nhiễm Thanh Thanh xem TV một lát rồi được bà tiễn ra cửa.

Cố Nghiên Thu mở cửa xe, nhìn hai mẹ con đứng ở cạnh cửa chào tạm biệt.

Lâm Duyệt Vi ôm mẹ nàng, xúc động mà nói: “Mẹ, đừng sợ, có con là đủ rồi.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Có con vẫn không đủ.”

Lâm Duyệt Vi: “Hả?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Bây giờ không phải đang thịnh hành cái gì mà tiểu chớ sản với cún con sao [2], chờ mẹ ly hôn, mẹ cũng phải đi hưởng thụ chút cuộc sống tốt đẹp của người trẻ tuổi, không thể để mình ông ta chiếm tiện nghi được.”

[2] kiểu người tình trẻ tuổi

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi bước về phía cửa xe, đưa lưng về phía mẹ nàng vẫy tay: “Mẹ, con đi đây.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con đi nhanh đi.”

Cố Nghiên Thu lái xe rời khỏi nhà họ Lâm, ánh đèn xe càng ngày càng thu nhỏ lại – như hai ngọn đèn đang lơ lửng trôi trên đảo hoang.

Nhiễm Thanh Thanh nhìn bốn bề yên tĩnh, nắm tay, thấp giọng cổ vũ chính mình: “Nhiễm Thanh Thanh, mày làm được mà.”

***

Schrodinger được Lâm Duyệt Vi bế lên ôm vào lòng, móng vuốt nó mở ra, để lộ vùng bụng trắng mềm như tuyết, Lâm Duyệt Vi để tay trên bụng nó vô thức gãi gãi, ánh mắt nhìn sàn nhà trước mặt như đang suy tư điều gì đó.

Cố Nghiên Thu treo áo khoác của hai người lên, nói lỏng cổ tay áo, rót hai ly nước, đến ngồi xuống sofa hỏi: “Em đang nghĩ gì à?”

Lâm Duyệt Vi hồi thần trả lời: “Nghĩ về chị.”

Mắt vẫn nhìn chăm chăm mặt đất, một chút cũng không di chuyển.

Cố Nghiên Thu đắm chiêu nhìn nàng chăm chăm.

Lâm Duyệt Vi bị tầm mắt cô nhìn một lúc lâu, mới bừng tỉnh, hét lên: “Chị vừa nói chuyện với em sao?”

Cố Nghiên Thu cười, độ cong của nụ cười này có vẻ nguy hiểm, nói: “Em đoán xem.”

Lâm Duyệt Vi nhanh chóng nở nụ cười lấy lòng: “Em mới vừa phát ngốc, không nghe thấy, chị nói lại lần nữa đi.”

“Không có gì, chỉ hỏi em đang nghĩ gì.”

“Nghĩ về mèo.”

“Chẳng phải sẽ mang tới nhà em sao?” Cố Nghiên Thu cảm thấy nàng buồn

lo vô cố, “Không phải cứ có chó mèo đều sẽ đánh đến người sống kẻ chết, hơn nữa chó sẽ được nhốt trong chuồng, sẽ không sao đâu, cùng lắm thì kêu một người giúp việc chuyên trông chó.”

“Em biết, nhưng vẫn không an tâm.” Lâm Duyệt Vi nói được nữa, thở dài, “Haizzz .”

“Chị ra ngoài đi làm, em yên tâm sao?” Cố Nghiên Thu đổi chủ đề.

“Yên tâm chứ, có gì không yên tâm.”

“Em ở bên ngoài đóng phim, chị luôn không yên tâm. Lo lắng em ăn không ngon, ngủ không ấm, gặp phải đồng sự không tốt, hay sẽ quên chị vẫn đang ở nhà chờ em.....” Cố Nghiên Thu càng nói giọng càng thấp, miệng lưỡi cũng càng lúc càng giống một oán phụ.

Đầu óc Lâm Duyệt Vi quay cuồng không hiểu gì.

Tiếp theo Cố Nghiên Thu liền nói ra ý chính: “Em quan tâm mèo còn nhiều hơn quan tâm chị.”

Lâm Duyệt Vi bưng tỉnh đại ngộ, do là đang ghen.

Không tới một nốt nhạc, nàng nói: “Tổng tài bá đạo như mấy chị ghen đều như vậy à?” Nói một vòng lớn người ta mới hiểu.

Cố Nghiên Thu bĩu môi, nói: “*Nhưng chị không phải tổng tài bá đạo, chị chỉ là tiểu khả ái thôi.*”

Lâm Duyệt Vi khống chế không được mà bật cười ha hả.

Cố Nghiên Thu phảng phất như không nghe thấy tiếng nàng cười, chờ nàng

cười xong rồi, mới nói: “Do chính em nói còn gì.”

Lâm Duyệt Vi nhớ lại đối thoại vào buổi tối nọ, một tiếng mà đáp rằng: “Do em, do em nói.”

“Vậy em cười gì? Không chấp nhận?” Cố Nghiên Thu nghiêm trang nói.

Cô càng đứng đắn, câu nói càng nghiêm trang lại càng lộ ra hơi thở không đứng đắn, cảnh giới không đứng đắn cao nhất có lẽ chính là thế này, ghẹo người ta trong vô hình. Lâm Duyệt Vi tâm động ý động, quả nhiên thả mèo trong tay đi, chu môi hôn tới.

Từng nụ hôn vụn vặt cứ thế rơi xuống từ trán đến khoé môi, tràn ngập mê luyến khó có thể miêu tả.

Cố Nghiên Thu thoả mãn khép hờ đôi mắt.

Lâm Duyệt Vi vẫn mãi mê nhắm mắt đắm chìm trong ngọt ngào, không nhìn thấy Cố Nghiên Thu quay sang thể hiện sự đặc chí với Schrodinger.

Schrodinger: “.....”

Hừ, ba ba ấu trĩ.

Schrodinger quay người, lắc mông về phía Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu chợt nhắm mắt lại, xoay người đè vai Lâm Duyệt Vi, một tay lót dưới cổ nàng, hôn càng sâu hơn.

Hai người thân thiết hồi lâu, thở gấp ngồi dậy, giúp đối phương sửa lại quần áo.

Nhìn qua thấy Schrodinger, không biết nó đã quay lại từ lúc nào, cặp mắt màu lam kia phảng phất như hiểu nhân tình thế thái, lộ ra ý vị tiếc hận.

Lâm Duyệt Vi nâng tay lên, dùng mu bàn tay lau khóe môi, hơi then thùng nói: “Đi tắm?”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng lên tiếng.

Mới vừa trả lời xong, dư quang khóe mắt liền hiện lên một đường màu trắng, Schrodinger nhảy mạnh khỏi ghế sofa, liên tiếp mấy cái, nhảy tới cầu thang lên lầu, chớp mắt mấy cái, nó bỗng biến mất ở cuối cầu thang, phương hướng ấy có lẽ là phòng ngủ chính.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Hai người lên lầu, lục tung, cuối cùng trong một cái hộp để ở tủ quần áo tìm được Schrodinger. Cố Nghiên Thu vốn muốn đưa nó ra ngoài, Lâm Duyệt Vi lại nói: “Để ở lại đi.”

Cố Nghiên Thu nhướng mày, chế nhạo nàng: “Mẹ hiền?”

“Đâu,” Lâm Duyệt Vi chịu mèo đến hư mà lên tiếng, “Không phải, hôm nay em hơi mệt, muốn đi ngủ sớm một chút.”

Cố Nghiên Thu “Ừm” một tiếng thật dài, nói: “Được rồi.” Thả Schrodinger xuống.

Schrodinger liếc mắt nhìn ba mẹ, dường như có cảm giác, không chui vào trong ngăn tủ nữa, mà nhảy tới sofa gần đây, cuộn người thành một trái banh len mềm mại rồi ung dung khép mắt lại.

Lâm Duyệt Vi ngạc nhiên nói: “Sao hôm nay nó không nhảy lên giường?”

Cố Nghiên Thu nói: “Bởi vì bây giờ trên giường không có ai.”

Lâm Duyệt Vi: “..... Cũng phải.”

Nàng đi qua chọc đầu Schrodinger một chút, Schrodinger uể oải mở mắt, rồi lại khép lại, cứ như đại boss.

Lâm Duyệt Vi không khỏi giật mình: “Hình như chúng ta quá dung túng nó?”

Cố Nghiên Thu nhướn mày, nói: “Mẹ hiền chiều hư con.”

Lâm Duyệt Vi vừa lúc nâng tay lên phía trước, Cố Nghiên Thu phản ứng nhanh nhẹn lùi khỏi phạm vi công kích, lấy quần áo trốn vào phòng tắm.

Lâm Duyệt Vi cảm thấy nàng cũng quá dung túng Cố Nghiên Thu, còn có Schrodinger, cả hai đều khiến nàng phát cáu.

Tiếng nước trong phòng tắm vọng ra.

Lâm Duyệt Vi ngồi xuống chiếc sofa trống, lấy điện thoại trong túi ra xem lịch làm việc của mình rồi đếm thời gian, còn có một, hai, ba ngày nữa.

Lần này được nghỉ ở nhà một tuần, nghĩ tới sắp phải ra ngoài làm việc khiến nàng cảm thấy không quen. Nàng nhìn qua lịch trình sắp xếp gần đây nhất, một sản phẩm của công ty trang sức hàng đầu sắp ra mắt, một ít minh tinh đã được mời đi tham gia sự kiện, căn cứ thông tin chính thức Lâm Duyệt Vi nhận được, lần này mời rất nhiều minh tinh, trong đó không ít ngôi sao năm nay mới nổi, đương nhiên không giống nàng mà là nổi lên từ

phim truyền hình. Cũng có những nhân vật nhỏ như Lâm Duyệt Vi, mặc kệ như thế nào thì đây cũng là cơ hội ra mắt, còn có thể kết giao bạn bè mới.

Lâm Duyệt Vi rất mong gặp được người quen trong hoạt động này, ví dụ như Khuất Tuyết Tùng hay Thiệu Nhã Tư, nhưng Khuất Tuyết Tùng ở đẳng cấp quá cao, loại ra mắt bình thường này có lẽ Khuất Tuyết Tùng sẽ không đến, Thiệu Nhã Tư bởi vì phải đóng phim mới, lại bù đầu quay phim, cũng ít tham gia những hoạt động này.

Thừa dịp Cố Nghiên Thu tắm rửa, Lâm Duyệt Vi lấy danh sách những người tham dự ra xem một lần, nhớ kỹ mặt từng người, tác phẩm gần đây nhất là gì. Trí nhớ nàng không tồi, chỉ xem qua một lần đã nhớ rõ hơn phân nửa.

Nàng đang muốn xem tiếp các hoạt động về sau thì Cố Nghiên Thu đã ra tới, Lâm Duyệt Vi rời mắt khỏi bản ghi nhớ, khoá màn hình điện thoại đặt lên tủ đầu giường.

Cố Nghiên Thu vừa mới ngồi lên giường, Schrodinger đã nhảy tới, đuôi mèo quấn qua eo cô, cô thuận thế sờ sờ lông Schrodinger, di động Lâm Duyệt Vi rung lên, Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua: Trần Huyền.

Tên này Cố Nghiên Thu từng nghe Lâm Duyệt Vi nhắc tới rất nhiều lần, là người đại diện của nàng.

Công việc tương đối quan trọng, Cố Nghiên Thu không nghe tiếng bên trong, nghĩ nàng có lẽ còn chưa bắt đầu tắm, vì thế cầm di động của nàng, xuống giường đi đến phòng tắm.

Cô gõ cửa, giọng Lâm Duyệt Vi từ bên trong truyền ra: “Có việc gì à?”

Cố Nghiên Thu nói: “Người đại diện em gọi điện thoại tới.”

“Chị mở cửa vào đi.”

Lâm Duyệt Vi mới vừa cởi quần áo xong, đứng trong phòng tắm, trực tiếp kéo cửa phòng một cái, vươn một tay ra: “Đưa di động cho em.”

Cửa mở hé cũng không tính quá lớn, nhưng cửa phòng tắm tuy không trong suốt, thì cũng là loại bằng kính pha lê, mờ mờ có thể hiện ra dáng người, trong những đường cong mờ ảo. Đặc biệt là từ cánh tay Lâm Duyệt Vi hướng lên, làn da nàng trắng như tuyết, kéo dài đến đầu vai.

Cố Nghiên Thu mặt đỏ tai hồng, ho nhẹ một tiếng, đưa điện thoại di động tới tay nàng: “Chị ra ngoài đi.”

Lâm Duyệt Vi vội vàng nhận điện thoại, nghe tiếng cửa vang lên: “Alô, Trần tử.”

Âm thanh theo tiếng bước chân Cố Nghiên Thu càng ngày càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất sau cánh cửa.

Cố Nghiên Thu hai mắt đăm đăm, xuất thần mà nhìn lên đỉnh đèn treo trong phòng, mỗi một ánh đèn đều chiếu ra hình dáng của Lâm Duyệt Vi, có đoan trang, có hoạt bát, còn có khi tắm, hình ảnh khi tắm thì không chỉ một hình.

Cố Nghiên Thu với lấy Phật châu bên cạnh, nhắm mắt hai tay lần từng hạt, mặc niệm tâm kinh.

Dần dần tiến vào cảnh giới quên hết mọi thứ.

Lâm Duyệt Vi chờ mãi mới thấy cô mở mắt, nặng nề thở ra, trước đó sợ đánh thức cô, nói: “Buổi tối chị còn niệm kinh?”

Cố Nghiên Thu linh đài thanh minh, nhìn vào mắt nàng một cách rất bình tĩnh: “Giúp ngủ ngon.”

Lâm Duyệt Vi thật sự tin: “Có tác dụng à? Lần sau mất ngủ em sẽ thử.”

Cố Nghiên Thu gật đầu: “Được.”

“Bất quá em không mất ngủ, chỉ có thiếu ngủ, ha ha ha.” người Lâm Duyệt Vi trượt xuống, chui vào trong chăn, nhắm mắt lại, ngáp dài, “Em ngủ đây.”

Cả tối hôm qua nàng không ngủ, ban ngày ở Lâm gia cũng không ngủ bù, đầu vừa đặt xuống đã ngủ mất, hô hấp chậm rãi đều đặn.

Schrodinger theo lệ thường bị ôm sang một bên, Cố Nghiên Thu cũng nằm xuống. Cô không ngủ được, Lâm Duyệt Vi nằm nghiêng, Cố Nghiên Thu chậm rãi nằm gần sát nàng, nhiệt độ cơ thể hai người tiếp xúc. Cảm giác không đủ, cô nhấp môi thật cẩn thận, chậm rãi trượt tay vào áo ngủ của nàng.

Lâm Duyệt Vi ngủ quá say, không hề phản ứng.

Cố Nghiên Thu đánh bạo, liếm liếm cánh môi khô, được một tấc lại muốn tiến thêm một thước.

.....

Buổi sáng Lâm Duyệt Vi bị đồng hồ đánh thức, hôm qua nàng ngủ sớm, lúc ngủ còn chưa tới 10 giờ, theo lý thuyết thì buổi sáng phải thanh tỉnh, nhưng lại cứ có cảm giác eo đau, phảng phất như bị gì đó đè nặng lên trong thời gian rất dài.

Lâm Duyệt Vi cố nhớ lại, định hỏi Cố Nghiên Thu đang ngủ ở bên cạnh mình: “Cố.....”

Cố Nghiên Thu đã biến đâu mất tiêu.

Lâm Duyệt Vi nhìn quanh trong phòng một vòng, xuống lầu thấy Cố Nghiên Thu đang ở trong phòng bếp nấu bữa sáng, nàng dựa ở cửa, lẳng lẳng mà thưởng thức một chút, tựa như Cố Nghiên Thu là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp, rồi mới lên tiếng: “Cố Nghiên Thu, tối hôm qua em có nằm mơ à?”

Chiếc đĩa trong tay Cố Nghiên Thu bỗng rơi xuống đất.

Cô vội khom lưng nhặt lên, lấy một đôi khác, mắt trước mắt sau tránh nhìn về phía cửa, nói: “Mơ à? Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này?”

Lâm Duyệt Vi không để ý, nói: “Buổi sáng dậy em thấy eo tương đối đau, giống như bị ma đè vậy.”

Cố Nghiên Thu lại suýt làm rơi đĩa, trấn định nói: “Chắc vậy, tối hôm qua hình như chị nghe thấy em nói mơ.”

Lâm Duyệt Vi dùng một bàn tay ấn vai trái, cánh tay quơ trong không trung thành một vòng lớn: “Thế em mới nói, rõ ràng ngủ lâu như vậy mà vẫn thấy mệt.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Em đánh răng chưa?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chưa, em vừa dậy đã xuống lầu tìm chị.”

Cố Nghiên Thu đưa lưng về phía nàng, đánh trứng trong chảo, nói: “Vậy em lên đánh răng đi, rồi chuẩn bị ăn sáng.”

“Được.” Lâm Duyệt Vi nhảy tới, hôn lên sườn mặt cô, âm thanh vang dội. Tay Cố Nghiên Thu bỗng run lên kịch liệt, suýt nữa thì đánh trứng gà thành bánh trứng.

Lâm Duyệt Vi: “???”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng thở một hơi, nhìn nàng, oán trách nói: “Làm chị hết hồn.”

Lâm Duyệt Vi bật cười ha ha, cao hứng đi lên lầu.

Cố Nghiên Thu rũ mắt, nhìn trứng gà trong chảo, tận đến khi mùi khét xộc thẳng vào mũi, cô mới lật trứng sang mặt khác, mặt rán bên kia cơ bản đã không thể nhìn ra hình thù gì nữa.

Cố Nghiên Thu đổ bỏ chỗ trứng vừa rán vào thùng rác, đánh lại quả khác, tuy cô nghiêm túc quan sát thì vẫn không thể khống chế được mà thất thần, nhưng cũng may lần này còn nhớ mà lật mặt trứng, một phần trứng trắng hoàn chỉnh được đặt lên mâm.

Cô xoa nhẹ mặt mình, dùng sức hất hất đầu, nhưng tai vẫn không thể nào kìm nén được mà phát nóng.

Thật là..... suýt thì ngất đi.

Lâm Duyệt Vi xuống dưới lại nhìn thấy Cố Nghiên Thu đang niệm kinh, nhin không được thốt lên: “Buổi sáng chị cũng mất ngủ sao?”

Cố Nghiên Thu lúc này còn chưa có đi vào cảnh giới, bị Lâm Duyệt Vi cắt ngang, tức khắc liền không biết nên phản ứng như thế nào. Cô ngơ ngác một hồi lâu, mới nói: “Chị..... Cùng Phật Tổ nói, chị sắp ăn sáng.”

Lâm Duyệt Vi không chút khách khí mà cười ha ha ha.

“Cầu nguyện trước khi ăn cơm không phải thói quen phương Tây sao?”

“Chị...Trung Tây kết hợp,” Cố Nghiên Thu cố giấu cũng không được, lấy ly sữa uống một ngụm, vừa đỏ mặt vừa đuối lý nói, “Không được sao?”

“Được được được, chị nói cái gì thì chính là cái đó.” Lâm Duyệt Vi trong đầu chỉ nghĩ 'đáng yêu đáng yêu quá đáng yêu', có cái gì mà không được chứ.

Lâm Duyệt Vi cố ý trêu đùa hỏi cô: “Còn muốn tiếp tục cầu nguyện sao?”

Cố Nghiên Thu hàm hực nói: “Không cần, Phật Tổ đã nghe được rồi.”

Lâm Duyệt Vi lại: “Ha ha ha ha.”

Mỗi ngày Cố Nghiên Thu đều có thể mang tới cho nàng một niềm vui mới, không biết sao trên đời lại có một người đáng yêu như thế.

Cố Nghiên Thu càng cáu, cuối gập đầu ăn bữa sáng.

Tuy cô trông giống đang giận, nhưng suốt cả bữa sáng cứ thấy cô mặt đỏ không giống mọi khi khiến Lâm Duyệt Vi cũng hơi hoài nghi.

Cố Nghiên Thu “cáu” xong, biểu tình tự nhiên uống sạch ngụm sữa cuối cùng, hỏi nàng: “Tối hôm qua Trần Huyền tìm em,có việc gì quan trọng sao?”

Vừa nhắc đến Lâm Duyệt Vi mới nhớ ra, nói với cô: “Đúng vậy, hôm nay em phải đi casting.”

“Casting? Cho nhân vật gì?”

“Hình như là phim cổ trang, sử tử của nữ chính.”

“Nữ số 2?”

Lâm Duyệt Vi giơ tay một cái “5”.

Cố Nghiên Thu: “.....” nhú mày nói, “Nữ phụ thứ năm có gì tốt mà phải đi casting.” Nữ phụ thứ ba cô còn có thể thuyết phục mình một chút, nữ phụ số 5 thì cùng lắm chỉ có thể lộ mặt vài lần, “Lần trước em diễn nữ phụ thứ 2, lần này tận thứ 5, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cố Nghiên Thu dù không ở trong giới, cũng biết cứ mãi trước cao sau thấp như vậy thì không ổn, cho dù cô chưa từng đóng phim, cũng cảm thấy bất bình thay nàng.

Lâm Duyệt Vi nhìn cô, thở dài, nhún vai nói: “Không phải làm pháp sự rồi thì phải dùng bữa sao.”

Cố Nghiên Thu quả nhiên lại nghe không hiểu: “Gì cơ?”

“.....” Lâm Duyệt Vi nghĩ lần sau nên trực tiếp dùng tiếng người nói chuyện với Cố Nghiên Thu thì hơn, nàng dịch ra tiếng phổ thông: “Dù sao cũng phải kiếm tiền, em chỉ là một tiểu trong suốt, không thể vừa lên nữ phụ số 2 đã lên luôn được nữ phụ số 1. Hơn nữa cổ trang quay khá nhanh, chỉ trong vòng hai ba tháng thì đã quay xong, giữa năm sau thì có thể phát hành, bộ 《đô thị sương mù》 hậu kỳ phải tiêu tốn thời gian nửa năm, lại còn chờ phê duyệt, tính ra đoán chừng phải đến cuối năm.”

Cố Nghiên Thu cân nhắc một chút, nói: “Vậy tự em quyết định đi.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vốn dĩ em đã tự mình quyết định, em chỉ báo một

tiếng với chị thôi.”

Cố Nghiên Thu không thích câu nói quá xa lạ này, vừa lộ ra một phần không vui, Lâm Duyệt Vi đã vội bổ sung giải thích: “Em chưa sửa được thói quen tự làm theo ý mình, nói không đúng, em xin lỗi.”

Cố Nghiên Thu mím môi, nói: “Chị không tính can thiệp quyết định của em, chỉ nêu thêm ý kiến, em có nghe hay không thì tùy em.”

Lâm Duyệt Vi thực quyết đoán nhận sai: “Em sai rồi.”

Cố Nghiên Thu cũng không rồi cái nạng lần nữa, thúc giục nói: “Mau ăn sáng, lúc nào đi casting, chị đưa em đi?”

“Không cần đưa, casting buổi chiều, em bảo Viên Viên gọi xe tới.”

“Ừm.”

“Lát nữa em sẽ gọi báo cho Mẹ, hiện tại chưa có việc gì.”

“Được.”

“Còn có.....”

“Ừm.”

“Em còn chưa nói mà.” Lâm Duyệt Vi nhin không được cười nói.

“Chị lúc nào cũng ủng hộ em.” Cố Nghiên Thu nói.

“Vì sao?” Lâm Duyệt Vi ngồi nghiêm chỉnh, chăm chú lắng nghe, cho rằng cô sắp nũng nịu nói lời âu yếm, không biết hôm nay là ngày gì, đầu tiên là

đáng yêu muốn chết, bây giờ lại như vậy.

Cố Nghiên Thu do dự mà nhìn nàng một cái, nói: “Chưa đầy hai ngày nữa em đã phải đi tiếp rồi.”

Lâm Duyệt Vi không nghĩ cô sẽ nhắc tới chuyện này, trái tim như bị cái gì đánh trúng, đột nhiên hiện lên chút chua xót.

Nàng đẩy ghế lùi về sau hai bước, từ cạnh bàn đứng dậy, vòng đến đối diện ôm Cố Nghiên Thu một chút. Cố Nghiên Thu cảm giác như mình đang làm giá, giơ tay nhẹ đẩy bả vai nàng, thấp giọng: “Mau ăn, còn dọn chén đĩa nữa, chần chừ nữa sẽ không kịp đi làm mất.”

“Em không phải đi làm, để em dọn.”

Bởi vì bị một câu này của Cố Nghiên Thu ảnh hưởng, đến lúc cô rời khỏi nhà, biểu hiện của Lâm Duyệt Vi vẫn mười phần lưu luyến, cứ như một hai năm sẽ chưa được gặp lại nhau, cực kì khổ sở.

Kĩ thuật diễn gần đây của nàng tốt lên không ít, Cố Nghiên Thu nhìn nàng làm biểu tình khó chịu, còn như thế nữa chắc nàng sẽ bắt đầu rơi lệ, cạn lời, vội vàng bất đắc dĩ dừng lại nói: “Được rồi.”

Lâm Duyệt Vi lưu luyến nói: “Đi làm đi.”

Cố Nghiên Thu đánh xe ra khỏi garage, Lâm Duyệt Vi còn đứng ở cửa, cô hạ cửa sổ xe vẫy vẫy tay tạm biệt với nàng.

Lâm Duyệt Vi đứng bất động, cười cười.

Cố Nghiên Thu chạy xe qua cổng lớn, theo thói quen nhìn sang kính chiếu hậu, thấy bóng người nho nhỏ tựa như đang hướng về phía cô làm khẩu

hình gì đó, lúc đóng lúc mở, lặp lại ba lần.

Cố Nghiên Thu chậm rãi nhú mào, tới khi xe ra khỏi tiểu khu, cô bỗng nhiên nhanh trí mà hiểu ra ba chữ kia nghĩa là gì.

Lâm Duyệt Vi nhìn đến khi xe Cố Nghiên Thu biến mất trong tầm mắt, mới chậm rãi vào cửa, di động trong người rung lên, nàng lấy ra vừa kịp thấy —

【 Tây Cố: Chị cũng thế 】

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm công: Mọi người đoán ra mà!!

Chương 113: Ca này khó

Editor: Nhện

Beta: Yan lão sư / Esley

“Đổi vai rồi à? không phải sư tỷ của nữ chính nữa.” Bên công ty tính trước thời gian nên buổi chiều cho xe bảo mẫu đến đưa Lâm Duyệt Vi đi casting, vừa lên xe đã nhìn thấy Trần Huyền cũng ở đây nàng bèn cùng đối phương nói chuyện.

Trần Huyền nói: “Chị cũng mới nhận được tin.”

Lâm Duyệt Vi gật gật đầu, hỏi: “Đất diễn của vai này so với vai trước nhiều hay ít hơn?”

Trần Huyền trả lời: “Nhiều hơn một chút, nhân vật cũng tốt hơn, bên chế tác đã nói vậy.”

Lâm Duyệt Vi vốn dĩ không có ý kiến, hiện tại càng không có, vai diễn chủ yếu để đánh bóng tên tuổi, chu kỳ ngắn, kiếm tiền nhanh, còn có thể dùng để tích góp kinh nghiệm diễn xuất, dù ratings tốt hay xấu cũng không ảnh hưởng nàg, đều do nam nữ chính, trăm lợi không một hại.

Vậy nên lập tức trả lời: “Được.”

Đường đi cũng không ngăn nên Trần Huyền tranh thủ lúc trên xe giải thích chi tiết hơn: “Nữ diễn viên vai nữ phụ thứ năm cũ gặp phải vấn đề cá nhân, do xuất thân từ ca sĩ, nên chọn loại nhân vật bình bông này không cần phải kỹ thuật diễn.”

Lâm Duyệt Vi: “Ừm.” Đây không phải là một nhân vật quan trọng, casting lần trước còn không có kịch bản, Lâm Duyệt Vi chỉ biết nhân vật là một mỹ nhân điêu ngoa ương ngạnh, chịu trách nhiệm cho giai đoạn đầu phim của nữ chính, là như một bia đỡ đạn đẹp và hết.

Lúc ngồi trên xe Lâm Duyệt Vi đã biết nội dung của buổi casting này, nam nữ chính suốt phim gặp rất nhiều khó khăn mới có thể ở bên nhau, nhân vật mới này cũng góp phần nguyên nhân trong đó – một vai phản diện, đất diễn cũng mấy tập liền, cuối kịch bản còn chết thảm, kết cục cũng rất thê lương.

So sánh với vai pháo hôi bình bông xinh đẹp kia, vai diễn mới khá hơn nhiều.

Ngược với lần trước đi casting một mình, lần này Lâm Duyệt Vi được

người đại diện đưa thẳng đến nơi, còn có nhân viên công tác bên sản xuất ra đón rồi dẫn đến phòng chờ.

Lúc này nàng mới chợt nhớ ra: “Trần tử, sao hôm nay có thời gian đưa em đi casting vậy?”

Trần Huyền nuốt nước miếng, nhẹ nhàng băng quơ trả lời: “Dù sao cũng nhàn rồi, đi một chuyến thì đi một chuyến.”

Lâm Duyệt Vi nhướng mày.

Trần Huyền khịt mũi, nói: “Nhỏ quỷ này.”

Lâm Duyệt Vi lè lưỡi.

Trần Huyền lời nói thật: “Thứ nhất – chị đúng là đang khá rảnh, thứ hai – cùng đạo diễn hẹn nhau, tối nay mời cô ấy ăn một bữa cơm, tiện thể kêu cô ấy chiếu cố em một chút.”

Lâm Duyệt Vi cảm động nói: “Trần tử quá tốt rồi.”

Trần Huyền run rẩy, lông tơ trên cánh tay dựng hết cả lên, cười nói: “Nổi hết cả da gà, đừng nói nữa.”

Lâm Duyệt Vi rót trà rồi kéo tà váy ngồi xuống, Trần Huyền nhận tách trà nhưng mắt vẫn nhìn mặt bàn như suy tư điều gì, Lâm Duyệt Vi ngồi yên không dám quấy rầy cô.

Nhân viên công tác tới gõ cửa bên này, thông báo cho Lâm Duyệt Vi chuẩn bị.

Trần Huyền ở bên ngoài phòng thử vai, vỗ vỗ vai nàng trấn an, Lâm Duyệt

Vi điều chỉnh nhịp thở một chút rồi bước vào.

Đạo diễn, biên kịch, phó đạo diễn, nhà sản xuất còn đặc biệt có người bên đầu tư, ánh mắt Lâm Duyệt Vi chuyển qua một người đứng bên cạnh, có chút sững sốt, tầm mắt người nọ không đặt trên người nàng, nhưng sau khi cảm giác được ánh mắt của nàng thì khẽ nâng mắt, nhàn nhạt lãnh đạm quét qua chỗ nàng.

Lâm Duyệt Vi diễn đến lúc sau cảm xúc dao động kịch liệt, gào rống, hao tổn tinh thần đồng thời cũng tổn thương giọng nói, ngay khi cúi đầu chào thì mắt nhìn lướt qua mọi người trước mặt – đạo diễn ngậm ý cười, tựa hồ rất vừa lòng, còn biên kịch không có biểu tình gì.

Người còn lại chỉ dùng ngón cái xoa cằm.

Đạo diễn hỏi tên Lâm Duyệt Vi lần nữa rồi đánh dấu vào tờ giấy đang cầm.

Lâm Duyệt Vi lui ra.

“Còn những ứng cử viên cho các vai diễn khác thế nào?” Lâm Duyệt Vi cảm giác Kê Hàm xuất hiện ở chỗ này hẳn không phải ngẫu nhiên, đặc biệt rõ ràng cô là một người đại diện, lại cùng người bên sản xuất ngồi cùng nhau, thấy không tiện nên quay sang hỏi Trần Huyền.

Trần Huyền: “Nam nữ chính định rồi, nữ chính là xxx, nam chính là ooo.”

Lâm Duyệt Vi nghe tên nữ chính có chút quen tai, lên mạng tìm kiếm một lúc, quả nhiên tìm được cô ta và Thiệu Nhã Tư cùng dưới trướng một công ty quản lý, tiếp tục check Weibo, quả nhiên có fans của XXX mảng người đại diện, tên người đại diện quả là Kê Hàm.

Qua những gì Thiệu Nhã Tư kể khiến Lâm Duyệt Vi theo bản năng có cảm

giác nguy hiểm về Kê Hàm, là loại suy nghĩ có người này ở đây sẽ không phải chuyện tốt.

Trần Huyền thấy nàng có chút khẩn trương liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Vi không định nói, nhưng đột nhiên nghĩ đến Trần Huyền ở trong giới lẫn lộn lâu rồi, có lẽ sẽ đoán biết được chuyện gì nên hạ giọng hỏi, “Chị biết Kê Hàm không?”

Trần Huyền lập tức nhú mày nói: “Người của Phong Nguyên? Em hỏi cô ta làm gì?”

Nhìn biểu cảm đó càng khiến Lâm Duyệt Vi cảm thấy người này thật sự có ý gì đó, liền nói: “Em ở bên trong mới nhìn thấy cô ấy.”

Trần Huyền nhú mày, giọng điệu có ý cảnh cáo: “Em tránh xa người này ra.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Sao cảm giác có chút quen tai...

Lâm Duyệt Vi đột nhiên nhanh trí nói: “Có phải sinh hoạt cá nhân của cô ta rất lộn xộn?”

Trần Huyền bật thốt lên nói: “Sao em biết?”

Lâm Duyệt Vi thông suốt câu nói quen thuộc này từ đâu ra, lần trước Khuất Tuyết Tùng cũng từng “căn dặn” nàng như vậy, nên bây giờ Lâm Duyệt Vi có chút không tin lắm, lần trước dù chỉ nhìn thoáng qua, tuy có ít nhiều nguy hiểm, nhưng trông cũng không giống như loại người làm càn.

Trần Huyền thấy ánh mắt một lời khó nói hết của nàng bỗng nhớ đến tình báo hụt lần trước về Khuất Tuyết Tùng nên không khỏi ngượng ngùng mà thanh minh: “Trước đó do chị bị che mất đầu óc, em có thể không tin, lần này chị không chắc chắn nhưng cứ nhìn hai việc chị sắp kể rồi em tự phân tích đi.”

Lâm Duyệt Vi tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

Theo lời Trần Huyền kể, Kê Hàm là một người rất thần bí. Một con hắc mã* được sinh ra trong giới đại diện hơn một thập kỷ trước, có tầm nhìn và tốc độ phản ứng nhanh như chớp đã giúp hai nghệ sĩ của cô ấy liên tiếp nổi tiếng, giá trị con người lại càng tăng lên. Không ai biết cô ấy là ai, nguồn gốc vô biên, thêm thủ đoạn vô hạn, nếu có một tiết mục giống tiết mục Lâm Duyệt Vi từng tham gia gọi là 《 người đại diện 101 》 , thì Kê Hàm tuyệt đối được giải quán quân.

*Hắc Mã: thường được dùng để chỉ những người xuất chúng, hiếm có khó tìm.

Lâm Duyệt Vi lú lờ, cảm thấy Trần Huyền quá khoa trương, nói: “Đến mức này sao?”

Trần Huyền nhún vai nói: “Chứ sao, chị đã quan sát cô ấy, từ một người không chút nổi bật, không ai quan tâm, đã tự mình mở được công ty riêng, kí hợp đồng với một vài nghệ sĩ, vậy mà đến giờ đã có thể hô mưa gọi gió.”

Lâm Duyệt Vi nhớ rõ người này làm việc ở Phong Nguyên, nói: “Không đúng, chị ta hiện tại không phải không có công ty riêng sao?”

Trần Huyền liếc nhìn nàng, bổ sung thêm: “Em từ từ nghe đi, người trẻ tuổi thật không biết kiên nhẫn gì cả?”

Lâm Duyệt Vi ngoài miệng làm động tác kéo khóa lại.

“Vào lúc đỉnh cao nhất trong sự nghiệp thì Kê Hàm dính phải scandal, em đoán xem là gì?” Trần Huyền biết một tin đồn hiểm hoi, Lâm Duyệt Vi thực sự không thể đoán ra được nó là gì, mở trình duyệt vào phần tìm kiếm, nhập chữ: Kê Hàm.....

“.....” Trần Huyền đoạt lấy điện thoại của nàng, nói đáp án chính xác, “Cô ấy cùng nghệ sĩ trong công ty yêu đương, không những yêu đương, còn bắt cả hai tay, cả hai nghệ sĩ kia đều là nữ, khi đó hôn nhân đồng tính còn chưa hợp pháp, nếu không phải internet phát triển như bây giờ, phần lớn cư dân mạng đều ăn dưa đến điên rồi. Nhưng năm đó vẫn phải đối mặt với cánh nhà báo, đặc biệt khi có một vị nghệ sĩ là người Hồng Kông, báo chí Hồng Kông đưa tin trong một thời gian rất dài, năm đó tưởng không loạn mà lại loạn đến không tưởng.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Trần Huyền nói: “Sao em không hỏi tiếp chuyện sau đó?”

Lâm Duyệt Vi khép bớt miệng lại, : “Sau đó thế nào?”

Trần Huyền nói: “Công ty của cô ấy hợp tác cùng một người bạn, nhưng cả hai làm việc độc lập, khi ấy chuyện này mà còn lan rộng thì về sau sẽ tạo ra ảnh hưởng rất xấu, người bạn kia nhân lúc cháy nhà đi hôi của, chiếm luôn công ty của cô ấy, sau đó, có lẽ do xảy ra mâu thuẫn, hoặc cũng có thể do cô ấy không thích làm công cho người khác – không cần đến công ty ấy nữa, đi tìm việc khác, tìm một hồi thì lạc vào văn phòng của phó tổng đương nhiệm Phong Nguyên, khi ấy Phong Nguyên vẫn là một công ty nhỏ nhưng vào đến tay cô ấy lại phát triển không ngừng, em nói người này có lợi hại hay không?”

Quá kích thích, Lâm Duyệt Vi không kìm được lấy ít hạt dưa trên bàn, đưa một ít cho Trần Huyền cùng Vương Viên Viên, hỏi tiếp: “Nhờ do hiểu lầm thì sao?”

Trần Huyền dùng răng cắn một phát, hạt dưa phát ra tiếng 'tách', rồi cô đưa nhanh nhân hạt vào trong miệng, nói: “Từ đầu tới cuối Kê Hàm cũng chưa từng thanh minh bất cứ câu nào. Nếu do hiểu lầm, ít nhất cô ấy cũng phải phủ nhận một chút chứ.”

Lâm Duyệt Vi lẩm bẩm: “Thế nào cũng tái phạm.”

Trần Huyền: “Em nói gì?”

Lâm Duyệt Vi lắc đầu: “Không có gì.”

Người phụ nữ này quá nguy hiểm, Thiệu Nhã Tư nhất định sẽ bị ăn sạch sẽ, thế mà còn cho người ta đầu cơ trục lợi kiếm tiền.

Trần Huyền vui vẻ thoải mái mà nói: “Tôi nghe cấp dưới cô ấy nói mới kí với hai nữ nghệ sĩ, trong đó một người là vai chính bộ phim này, không biết có tái diễn chuyện xưa không nữa.”

Lời này không khác gì bỏ thêm đá vào nỗi lo trong lòng Lâm Duyệt Vi.

“Dù sao em là cấp dưới của chị cũng thỏa đáng rồi, yên tâm.” Trần Huyền nói.

Lâm Duyệt Vi nhìn về phía ánh mắt của phức tạp của cô, cuối cùng vẫn không nói câu nào, ngoài việc cầu ông trời phù hộ Thiệu Nhã Tư thêm nhiều phúc, còn có thể nói gì nữa.

Buổi tối Trần Huyền mời nhóm người của đạo diễn ăn cơm, với mạng lưới

giao tiếp của Trần Huyền, muốn giúp Lâm Duyệt Vi thuận lợi có được một vai nhỏ cũng không khó. Lâm Duyệt Vi nhìn xung quanh một chút, chờ đến khi tất cả mọi người đều đến đông đủ nhưng vẫn không thấy Kê Hàm, khó tránh khỏi hơi thất vọng.

Trần Huyền khều nhẹ tay nàng dưới bàn, Lâm Duyệt Vi thu liễm cảm xúc, chuyên tâm ứng phó mọi người trước mặt.

***

Lâm Duyệt Vi được đưa về đến cửa tiểu khu rồi được Cố Nghiên Thu đón lên xe, về tới nhà đã nằm trên sofa không nhúc nhích, Schrodinger dùng cái đuôi xù lông của nó quét tới quét lui trên mặt nàng, Lâm Duyệt Vi cũng mặc kệ không phản ứng.

Cố Nghiên Thu đêm nay phải ở phòng sách làm đêm nên sau khi nói với Lâm Duyệt Vi mình không có thời gian thì đi lên lầu.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Thiệu Nhã Tư: Có thể nói chuyện điện thoại tí không ~

Số điện thoại lướt qua màn hình.

Lâm Duyệt Vi lười biếng mà híp mắt mở ra một khe hở, thấy rõ người gửi tin nhắn mới trả lời: 【 có! 】

Thiệu Nhã Tư: Có thì có, sao phải thêm dấu chấm than chứ ￣_￣

Ngay sau đó là tiếng chuông điện thoại.

Vừa mới nhận điện thoại, giọng điệu nói chuyện của Thiệu Nhã Tư đã

khiến cho lông tóc Lâm Duyệt Vi đều dựng đứng lên.

Thiệu Nhã Tư vừa then thùng lại vừa rồi rắm nói: “Có người vừa thổ lộ với mình, làm sao bây giờ? Mình có nên đồng ý không?”

Lâm Duyệt Vi cơ hồ tuyệt vọng: “Là Kê Hàm sao?”

Thiệu Nhã Tư nói: “Sao cậu biết?”

Lâm Duyệt Vi lạnh căm căm nói: “Đại khái cậu vẫn chưa biết chị ta có mưu đồ quấy rối cậu chứ gì”

Thiệu Nhã Tư vậy mà lại có chút vui vẻ nói: “Chị ấy nói chị ấy đã thích mình từ rất lâu rồi.”

Lâm Duyệt Vi hiện tại thật chỉ muốn thu nhỏ lại lọt vào đường dây điện thoại để chui thẳng vào não Thiệu Nhã Tư, chủ yếu để hét vào tai cô: Cậu tỉnh lại cho mình đi!

Lâm Duyệt Vi nói: “Cậu không cảm thấy tuổi chị ta hơi lớn sao? Năm nay ba mươi hai hay ba mươi ba rồi?”

Thiệu Nhã Tư nghiêm nhiên đã rơi xuống tận đáy bể tình, ngọt ngào nói: “Cũng còn trẻ chán, chỉ hơn mình mười tuổi, thoát nhìn còn trẻ hơn so với tuổi thật nữa.”

Lâm Duyệt Vi càng nghe giọng điệu của cô bạn càng cảm thấy người này đã hết thuốc chữa, nàng không thích không có chứng cứ đã bôi nhọ người khác, đặc biệt là sau việc của Khuất Tuyết Tùng, giới giải trí thật giả khó phân biệt, ngoại trừ người trong cuộc chỉ sợ ai cũng không biết chân tướng bên trong, nàng lại không có biện pháp, đành lạnh giọng chọc thủng suy nghĩ màu hồng của Thiệu Nhã Tư, nói: “Cậu có biết chị ta từng có tiền sử

yêu đương viusw nghệ sĩ của mình không? Mà còn bắt cá hai tay, cuối cùng thua mất cả công ty của bản thân.”

Thiệu Nhã Tư giật mình nói: “Hả? Không thể nào?”

Lâm Duyệt Vi: “Phải hay không chính cậu đi hỏi chị ta đi, con người cáo già xảo quyệt như vậy, cậu không nên để bị lừa.”

Thái độ Thiệu Nhã Tư vẫn khá tốt, tương đối tin tưởng Lâm Duyệt Vi, sau khi nghe nàng nói xong, bèn hạ giọng nói: “Được, mình đi hỏi một chút.”

Không khó để nhận ra giọng Thiệu Nhã Tư hơi hụt hẫng.

“Khoan đã.” Lâm Duyệt Vi gọi cô lại, ngăn việc cô cúp điện thoại.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Chị ta tỏ tình khi nào?”

“Một giờ trước.”

“Hôm nay khi mình tới chỗ casting, ở hội trường nhìn thấy chị ta, vai chính do nghệ sĩ dưới quyền chị ta đảm nhiệm, sao có thể thổ lộ với cậu? Đoàn phim của cậu không phải đang ở thành phố M sao? Từ Yến Ninh ngồi máy bay phải vài tiếng đồng hồ mới tới, buổi sáng chị ta ở chỗ này với một người khác, buổi tối bèn tới tìm cậu thổ lộ?”

“..... Mình biết rồi.”

Rốt cuộc cũng cúp điện thoại, Lâm Duyệt Vi ấn ấn huyết thái dương của chính mình, vùi mặt vào phần lưng mềm mại của Schrodinger, hít sâu vài hơi để bổ sung một chút tinh lực.

Nàng cạn lời tại đây.

Bạn bè thân đến đâu cũng có khoảng cách, Thiệu Nhã Tư lựa chọn ra sao phụ thuộc vào bản thân cô ấy.

Đột nhiên cảm thấy đặc biệt mệt, Lâm Duyệt Vi duỗi tay chân, nặng đến mức không thể đứng dậy, nàng kéo lê đôi chân như đang đeo chì từng bước từng bước một lên lầu, gõ cửa phòng sách.

Cố Nghiên Thu lặng yên ngược mắt nhìn lên từ mặt bàn, đôi lông mày ôn nhu nhã nhặn tràn ngập dịu dàng.

Người này là thế gian độc nhất vô nhị của nàng.

Lâm Duyệt Vi cất bước đến gần, ngồi vào lòng cô, vùi mặt chôn ở hõm vai Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu một tay giữ chuột, một tay khác mềm nhẹ mà vỗ lưng nàng, ôn nhu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không vui.” Lâm Duyệt Vi nắm lấy bàn tay đang giữ chuột dời đi, đặt lên eo nàng.

“Sao lại không vui? Huh?”

“Không có gì, chỉ không vui, chị đừng hỏi nữa.”

“Được, chị không hỏi.”

Lâm Duyệt Vi ở trong lòng cô nhích tới nhích lui, cảm thấy có chút không thoải mái, cuối cùng đổ lỗi lên ghế, nói: “Ghế dựa quá nhỏ, đổi cái to hơn

đi.”

“Đổi, ngày mai chị mua cái lớn hơn.”

[Esley: con nhà giàu chiều vợ cũng khác người nữa]

Cố Nghiên Thu giữ nguyên tư thế, hai tay ôm nàng như chuột túi, ôm tận đến sofa vừa êm vừa rộng, Lâm Duyệt Vi lúc này mới có thể thoải mái hơn mà trốn gọn trong lòng cô.

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Sau một hồi vùi mặt vào hõm vai cô nghỉ ngơi, Lâm Duyệt Vi mới dứt quãng kể lại hết sự tình hôm nay, đến cùng nàng vẫn lo lắng Kê Hàm sẽ gây bất lợi với Thiệu Nhã Tư.

“Chị nhớ rõ em ấy còn hơn em vài tháng tuổi.”

“Đúng vậy, nhưng cứ xem như cậu ấy không có mắt nhìn người đi.”

“Ánh mắt nông cạn thì nông cạn, em không thể chăm lo em ấy cả đời được.” Cố Nghiên Thu vuốt ve tóc nàng, sau khi đóng máy mái tóc nàng cũng dài ra không ít, đã qua bả vai hơn một chút. Mái tóc nguyên thủy không uốn cũng không nhuộm, sợi tóc mềm mại óng mượt, trượt qua từng kẽ tay thật thoải mái, Cố Nghiên Thu nhìn không được, qua lớp tóc mỏng hôn xuống cổ nàng một chút, ở bên tai nàng thấp giọng nỉ non, “Chị sẽ ghen.”

Lâm Duyệt Vi nghe cô nói một câu trước còn thần thờ, đến câu sau đã vội néo cổ tay cô, hờn dỗi nói: “Chị có thể đứng đắn một chút được không?”

“Chị nói rất đứng đắn mà, chị thật sự sẽ ghen, em quan tâm mèo còn nhiều

hơn chị, quan tâm bạn cũng nhiều hơn chị.” Cố Nghiên Thu hờn mát, cắn nhẹ lên vành tai nàng, nói “Chị thật sự ghen tị đó.”

Lâm Duyệt Vi không phòng bị, bị cô làm như thế, giật mình một cái, ở trong lòng Cố Nghiên Thu run nhẹ.

Cố Nghiên Thu không nhin được nữa, đẩy nàng ngã xuống sofa.

Lâm Duyệt Vi bắt lấy tay áo cô, ánh mắt nhu hoà mềm như sóng nước, vừa chờ mong lại vừa khẩn trương, thêm chút khiêu khích: “Chị muốn làm gì đây?”

“Em nghĩ làm gì thì làm cái đó.”

Cố Nghiên Thu chậm rãi thả từng nụ hôn, chậm chậm hôn dần xuống dưới.

Lâm Duyệt Vi không phải lần đầu tiên bị đẩy ngã trên sofa, cứ vậy thuận theo tự nhiên ôm vai Cố Nghiên Thu, dù sao mấy chiêu này cũng rất thoải mái thế nên nàng cứ vui vẻ hưởng thụ trong chốc lát.

Hôm nay không giống như mọi khi, Lâm Duyệt Vi cảm nhận được sự mạnh mẽ cường bá của Cố Nghiên Thu nhiều hơn so với các lần trước, giữa đường lên tiếng cản lại, Cố Nghiên Thu vẫn tiếp tục không ngừng.

Cuối cùng Lâm Duyệt Vi phải dùng vũ lực khiến cô dừng lại.

“Này, chị làm sao vậy?” Lâm Duyệt Vi dùng đầu gối chống bả vai cô đang áp lại đây, vẻ mặt tức giận.

Khóe mắt Cố Nghiên Thu lộ ra những tia đỏ bất thường, trong ánh mắt tràn ngập sự ham muốn khó có thể miêu tả.

Lâm Duyệt Vi nhìn qua đã hiểu: “.....”

Lâm Duyệt Vi híp mắt lại ngồi thẳng lưng, nói: “Em còn chưa tắm.”

Cố Nghiên Thu nói: “Vậy bây giờ mình đi tắm?”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Chị không phải tắm ca sao?”

Cố Nghiên Thu yên lặng nhìn nàng, nói: “Ngày mai làm cũng được, chị có thói quen chuẩn bị trước thôi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Không còn có để dùng, làm thì làm, dù sao nàng sắp ra ngoài công tác, cũng muốn lưu lại kí ức tốt đẹp cho nhau trước khi đi.

Schrodinger vừa “meo” một tiếng đã bị Lâm Duyệt Vi nhét vào giường của nó, lấy chăn che lại, rồi mới hoả tốc chạy đi, còn khoá luôn cửa phòng ngủ, Schrodinger đã thấu rõ do ai “tàn nhẫn” nhốt nó ngoài cửa, chết tâm cảm thán kiếp mèo sống không có gì đáng luyện tiếc, ba không thương mẹ không yêu, *nó chỉ là một cây cải thìa héo rũ trong đất.*

Cải thìa bắt đầu ở bên ngoài cào cửa, roạt roạt, roạt roạt.

Nghiêm phụ thờ ơ, từ mẫu ở trong phòng chỉ lo tắm tắm rửa rửa, căn bản không nghe thấy.

Ngay lúc ra khỏi phòng tắm, Lâm Duyệt Vi nghiêng tai nghe, hỏi Cố Nghiên Thu: “Vẫn ở đấy sao?”

Cố Nghiên Thu vừa muốn nói không, sau cánh cửa lại bắt đầu roạt roạt, Lâm Duyệt Vi lấy từ trong ngăn kéo ra một đôi *nút bịt tai*, hiệu quả cách

âm cũng không tệ. Trong lúc Cố Nghiên Thu đi tắm, nàng ngồi ở trên giường, dùng giữa móng tay chậm rãi giữa thật nhẵn đôi tay vừa mới tắm đến sạch sẽ, khô ráo.

Sau khi giữa xong nàng còn thử cào lên mặt mình, đến khi cảm giác thật mượt mà mới vừa lòng đi rửa lại lần nữa.

Cố Nghiên Thu vẫn chưa ra, Lâm Duyệt Vi mở notebook ra bắt đầu ôn tập, tuy rằng đối với tư liệu của Giang Tùng Bích không hề có chút hứng thú nhưng vẫn giữ thái độ nghiêm cứu, từ phim đến các nguồn tư liệu khác tổng kết ra một ít kỹ năng, đều ghi vào bản ghi nhớ.

Ở trong đầu diễn luyện một lần, Lâm Duyệt Vi mở mắt ra, lại đi toilet rửa tay — nàng mới vừa cầm qua điện thoại, điện thoại có vi khuẩn.

Sau mới ngoan ngoãn ngồi lại trên giường, nhón nhón chân mong chờ.

Phòng tắm đã không còn phát ra tiếng nước.

Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, ra vẻ như bản thân vô cùng bình tĩnh một cách hơi hợt.

Cố Nghiên Thu cũng rất bình tĩnh, cho dù hai tay cô chấp sau lưng đang phát run, hai người sóng vai ngồi trên giường, liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều có chút ngượng ngùng, Lâm Duyệt Vi nhẹ giọng hỏi “Tắt đèn?”

Cố Nghiên Thu lạch cạch tắt đèn, đặc biệt sốt ruột.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Trong đêm tối một bóng người nhanh chóng lao về phía nàng, Lâm Duyệt

Vì nhanh nhạy tránh được, trở tay bắt được cổ tay “người nợ”, Cố Nghiên Thu theo phản xạ có điều kiện nhân lúc còn đang lảo đảo chưa ngã xuống liền nắm lấy tay kia rồi ấn mạnh vào gân tay của nàng, Lâm Duyệt Vi bị đau nên phải buông tay, Cố Nghiên Thu mất thăng bằng làm một bên vai nghiêng xuống, đầu vai nện khá mạnh vào vai nàng, nếu tốc độ mà nhanh hơn chút nữa hẳn xương cốt đều có thể bị nứt.

Hai người đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Cố Nghiên Thu trầm giọng, cả giận hỏi: “Em mới làm gì vậy hả?”

Lâm Duyệt Vi giật mình nói: “Chị cũng mới làm gì vậy?”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị muốn làm gì chẳng lẽ em không biết sao?”

Lâm Duyệt Vi đáp: “Chị muốn làm gì?”

Cố Nghiên Thu hợp tình hợp lý nói: “*Chị muốn làm em vui vẻ.*”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Đêm qua Cố Nghiên Thu đã được nếm thử hương vị mới, nên rất muốn được trải nghiệm lần nữa, suy nghĩ này chỉ có chiều hướng tăng mạnh, chính vì vậy mà có chút khó chịu quở trách nàng: “Thật vất vả mới đuổi được Schrodinger đi, rồi bây giờ chính em lại tự tạo phiền toái.”

“Ai tạo phiền toái cho ai hả?” Bả vai Lâm Duyệt Vi còn đau, nói, “Không biết là ai trực tiếp nhanh như hổ đói vồ mồi, rồi mới chẳng may bị đụng phải.” Nàng di chuyển cổ tay của mình, gân bị ấn đã nổi lên, cơn đau chỉ là thứ yếu, quan trọng là loại cảm giác này làm nàng quá khó chịu, nếu không phải tối lửa tắt đèn Cố Nghiên Thu đánh đòn phủ đầu, nàng có thể bị động như thế sao?

“Nếu em không bắt tay chị, có thể bị đụng phải sao?”

“Chị còn cố cãi?”

“Chị.....” Cố Nghiên Thu nhớ lại chuyện chính, nói, “Được, xem như chuyện này chị sai.”

“Cái gì xem như, vốn dĩ là chị sai.” Lâm Duyệt Vi cảm thấy bản thân vô cùng vô tội, đầu tiên là bóp gân bàn tay, rồi lại bị đập vào bả vai, nàng làm sai cái gì? “Chuyện này do em khơi mào chắc?”

Lâm Duyệt Vi ngồi yên không nhúc nhích, Cố Nghiên Thu không muốn khiến chuyện lắng nặng hơn, nói: “Được rồi, do chị sai, em tóm chị một chút, chị cũng tóm em một chút, xem như huề nhau.”

“Làm sao gọi là huề nhau? Chị còn đập vào vai em nữa.”

“Lực tác động sinh ra phản lực, chị đập vào em đồng thời chẳng lẽ chị không..... Được được được, chị sai rồi, chị nhận lỗi.” Cố Nghiên Thu nhường rồi lại nhịn, vuốt lông mao đang dựng ngược của Lâm Duyệt Vi xuống.

Chuyện này không liên quan tới người thứ ba, hai người đấu khẩu qua một hồi, cũng không nhàn rồi đến không có việc gì lại muốn cãi nhau.

Cả hai an tĩnh một lát, Lâm Duyệt Vi kề sát đến độ hơi thở đã quần quanh trên sườn mặt Cố Nghiên Thu hỏi “Có tiếp tục không?”

“Có, tiếp tục!”

Trong bóng tối sột sột soạt soạt một màn “hỗn chiến”, những tiếng giao đồn

xé gió liên tiếp. Cố Nghiên Thu lao lực rút tay đang bị Lâm Duyệt Vi kẹp chặt, lạch cạch ầm sáng đèn ngủ một bên.

Cố Nghiên Thu không ngờ chuyện nằm trên thoi mà Lâm Duyệt Vi cũng may may không cho, nhất quyết muốn chiếm cơ hội đầu tiên.

Lâm Duyệt Vi ngồi dậy, không quan tâm đầu tóc tán loạn, một tay nắm chặt chần che chần trước người, cùng Cố Nghiên Thu nhìn nhau đấu mắt.

Hai người đồng thời hiện lên một suy nghĩ: *Ca này khó.*

Tác giả có lời muốn nói: Chờ lát nữa tui đi hỏi nhà văn đồng nghiệp, xem vấn đề này giải quyết như thế nào, ngày mai sẽ có kết quả _ Cố công cố lên

Yan lão sư: tại hạ cứ ngỡ là một màn dạo đầu trong mùi hương tinh dầu dịu ngọt, có tiếng nhạc du dương hoà trong ánh đèn vàng mờ ảo ấm áp nên hết sức tịnh tâm đóng cửa phòng, tập trung hết khả năng, có biết đâu bất ngờ đôi kia lại làm đau nhau... haizzz, lãng phí... hết sức lãng phí...

Esley: Thật ra thì Es vẫn chưa viết xong chương H nên không dám chắc có thể post trong tuần này, nhưng es sẽ cố hoàn thành trong thời gian sớm nhất ~ mong mọi người đón đọc, lần đầu viết H không biết có được hay không nữa =)) mọi người chuẩn bị tinh thần đừng chê nha~

Chương 114 [H] – Mộng tưởng Cố công trở thành sự thật

Editor: Nhện

Beta: Yan lão sư / Esley

Hai người giảng co.

Kim đồng hồ thì cứ tích tắc trôi dần, không thể cứ lãng phí thời gian như vậy. Nên lát sau, Cố Nghiên Thu đành thở dài nói: “Chúng ta thương lượng chút đi.”

Lâm Duyệt Vi cảnh giác hỏi: “Thương lượng thế nào?”

Nàng còn nhớ rất rõ cảnh bị Cố Nghiên Thu khóa tay móc chân chặt chẽ thế nào vừa nãy, nếu không phải lúc trước từng được huấn luyện một khóa đối kháng, hẳn bây giờ đang bị ăn sạch sẽ rồi, đồ sói đội lột cừu, thật là cáo đeo nơ mà.

Cố Nghiên Thu ngày thường như thỏ trắng ngoan hiền, từ sau khi Lâm Duyệt Vi khen cô đáng yêu xong thì lúc nào cũng tự nhận mình là “tiểu khả ái”, vậy mà chuyện này thì ... hung bạo đến vậy chứ.

Nàng thật nhìn lầm cô!

Cố Nghiên Thu nói: “Luân phiên nhau”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Chị trước hay em trước?”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị trước.”

Lâm Duyệt Vi lập tức nói: “Không được, em trước.”

Cố Nghiên Thu thắc mắc, hỏi lại: “Trình tự đối với em quan trọng vậy à?”

Lâm Duyệt Vi gật đầu: “Quan trọng chứ, nếu không quan trọng vì sao chị muốn trước?”

Cố Nghiên Thu tự nhận cô là người làm đầu chắc đó, nên nêu lý do cũng đường đường chính chính hơn người: “Bởi vì vừa nãy do em dừng ngang, hơn nữa chị kiên nhẫn hơn em, thiên phú học tập cũng cao hơn em một chút.....”

Cô còn chưa nói xong, Lâm Duyệt Vi đã ngắt lời cô: “Chị thôi đi Cố Nghiên Thu, ngay đến tư liệu chị cũng còn chưa xem qua, ở đâu ra nói mặt học tập thiên phú cao hơn em, chị nghĩ mình có thiên phú sao? Em đã học vài tháng rồi đó!”

[Yan lão sư: Oh là la ~ ~ ~ Hú hồn chưa ;)]

Cố Nghiên Thu: “Em –“

Cô hít sâu một hơi, lặp lại thần chú ba lần: “*Không cãi nhau*” “*Không cãi nhau*” “*Không cãi nhau*”, cô nhắm mắt nghĩ, rồi nói: “Chúng ta dựa vào may mắn đi, oản tù tì, được không?”

Lâm Duyệt Vi lưỡng lự một chút rồi cắn răng một cái, thoải mái nói: “Cũng được.”

Đây là phương pháp nhanh và tiện nhất.

Lâm Duyệt Vi ôm chăn mà vẫn thấy lạnh, nhặt bộ đồ vừa ném dưới giường lên mặc vào — mặc được nửa chừng mới kinh ngạc, nhìn thấy Cố Nghiên Thu vẫn ăn mặc chỉnh tề, không biết nàng lại tự lột đồ ngủ của mình từ lúc nào, đúng là mất hết tiền đồ.

Cũng may nàng còn phản ứng kịp, chọn cơ hội thử may mắn này, nếu không phần thắng nằm trên Cổ Nghiên Thu của nàng không lớn lắm. Không phải nói chưa từng xem tư liệu sao? Chẳng lẽ cô trộm học bù?

“Kéo, búa.....” Hai người mỗi người giấu một tay ra sau, đồng thời xòe ra, “Bao.”

Cổ Nghiên Thu kéo, Lâm Duyệt Vi bao.

Nội tâm Lâm Duyệt Vi sụp đổ.

Cổ Nghiên Thu đắc ý cười lớn.

Cổ Nghiên Thu vừa muốn cởi đồ nàng mới vừa mặc, Lâm Duyệt Vi đã che cổ áo lại, cảm giác mình còn có thể giãy giụa một chút, nói: “Lúc này chưa giao ước, ai nói chỉ một ván định thắng thua.”

Cổ Nghiên Thu có chút bất mãn, Lâm Duyệt Vi vậy mà lại chơi dơ lách luật, nên sớm biết Lâm Duyệt Vi luôn thích gây khó dễ như vậy chứ.

Bây giờ phải nói rõ, ba ván thắng hai.

“Kéo búa bao.”

Ván thứ hai: Cổ Nghiên Thu búa, Lâm Duyệt Vi kéo.

Điểm số 2:0, Lâm Duyệt Vi không cách nào xoay chuyển tình thế.

Lâm Duyệt Vi ngoan cố chống cự, tóm được cổ tay áo Cổ Nghiên Thu, dùng tới thủ đoạn trơ trẽn làm nũng từ trước đến nay của mình, nhỏ giọng cầu xin nói: “Năm ván ba thắng được không?”

Cố Nghiên Thu sờ sờ đầu nàng.

Lâm Duyệt Vi thua trong trò may rủi này, bất lực buông bỏ tất cả suy nghĩ trong lòng, xem mình như con cá muối không thiết sống nữa. Nàng không quá quan trọng việc ai trên ai dưới, mà nàng chỉ muốn trở thành người đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ Cố Nghiên Thu dưới tình huống này, hưởng thụ cảm giác mà cô thích, loại phản ứng này còn kích thích hơn việc nàng được nằm dưới hưởng thụ — nàng căn bản chỉ muốn đơn giản thế thôi.

Lâm Duyệt Vi muốn tự mình cởi đồ, Cố Nghiên Thu lại cự tuyệt, nói muốn từ từ, khi nào cô nói cởi thì mới có tình thú, vậy thì tình thú, ai bảo cô thắng, người thắng chính là lão đại.

Ngón trỏ Cố Nghiên Thu miết nhẹ lên môi Lâm Duyệt Vi, cánh môi đỏ mọng, rất mềm, rất dễ chịu, tính từ nụ hôn sâu lúc nãy đến giờ vẫn chưa lâu nên môi trên của nàng vẫn còn chút độ ẩm. Lâm Duyệt Vi còn đang giận dữ, chỉ hừ một tiếng.

Nàng lúc nào cũng cao ngạo, đặc biệt mỗi khi ở trước mặt người thân cận, sẽ không ngần ngại việc nổi nóng, bây giờ Cố Nghiên Thu là người thân cận với nàng nhất, không có lý do nàng vẫn có thể đường hoàng mà phát giận.

Cố Nghiên Thu hiểu nàng, hơn nữa cô còn thắng trò chơi may rủi vừa rồi, nên vô cùng vui vẻ, rộng lượng thông cảm tất cả.

Lâm Duyệt Vi hừ lạnh xong lặng lẽ liếc nhìn Cố Nghiên Thu, hy vọng nàng phát hỏa có thể khiến Cố Nghiên Thu mềm lòng, mọi ngày Cố Nghiên Thu rất nghe lời nàng, lần này chắc cũng vậy đi?

Nhưng Cố Nghiên Thu không dao động, mà chỉ mỉm cười dịu dàng.

“.....”

Lâm Duyệt Vi đã biết kết quả đêm nay, nhưng nàng nghĩ, trò chơi này hẳn chỉ quyết định ai trước ai sau, cùng lắm bản thân nàng rơi xuống thế bị động, sau đó vẫn có thể đoạt lại tay lái, chỉ cần không đoạt lại tay lái giữa đường cao tốc, Cố Nghiên Thu không lý nào lại không cho. Suy nghĩ lạc quan một chút, nhờ đâu bằng lái nghiệp dư của Cố Nghiên Thu chỉ là hư trương thanh thế, giữa đường thế nào cũng phải dừng lại bơm xăng tiếp dầu, khi đó thì có thể thoải mái mà lật.

Cứ quyết định như thế.

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp sự biến hóa, nàng trăm triệu lần không thể ngờ, Cố Nghiên Thu trực tiếp chạy xe không cần xăng chẳng cần dầu, còn gần như đốt cháy động cơ đến hỏng, chờ Lâm Duyệt Vi tìm được trạm bảo dưỡng đã là chuyện của sáng ngày hôm sau...

Một tay Cố Nghiên Thu chống lên thành giường, một tay vuốt ve gáy Lâm Duyệt Vi: “... Chị định làm gì?” Do Cố Nghiên Thu thường có những hành động không đoán nổi nên nàng cảm thấy hơi căng thẳng.

Lâm Duyệt Vi vừa dứt lời Cố Nghiên Thu đã cúi đầu, hôn lên vành tai nàng. Lâm Duyệt Vi cứng đờ người trước nụ hôn của cô. Cố Nghiên Thu dường như rất hưng phấn, bờ môi cô từ tai Lâm Duyệt Vi di chuyển xuống dưới, dừng lại trên chiếc cổ ấm áp, trơn mịn của nàng. Trong lòng Lâm Duyệt Vi có chút run rẩy, hai mắt chỉ có thể nhắm chặt, nàng chỉ còn đủ sức túm lấy một góc áo của cô.

Cố Nghiên Thu bắt đầu liếm mút trên cổ nàng. Phản ứng đầu tiên của Lâm Duyệt Vi là – *chắc hẳn chị ấy đã học được chiêu mới ở đâu đó*. Mấy ngày trước dù nụ hôn có cuồng nhiệt thì cũng tương đối đơn giản. Còn bây giờ,

rõ ràng chỉ là sự đụng chạm nhẹ nhàng, vậy mà toàn thân Lâm Duyệt Vi tê liệt, thậm chí đến hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Những nụ hôn xa lạ đầy mê hoặc này dẫn dụ cả người Lâm Duyệt Vi, cả cơ thể gần như mềm thành một bãi nước, tựa vào lòng Cố Nghiên Thu, phảng phất tự nguyện giao bản thân cho cô. Môi cùng lưỡi của nàng cũng dần mềm mại theo động tác của cô – đầy khiêu khích, nhẹ nhàng mà uyển chuyển cuốn lấy đầu lưỡi cô.

Trái tim Cố Nghiên Thu bỗng xao động trong giây lát.

Nửa đêm, ánh trăng bàng bạc xuyên qua ô cửa sổ, chiếu vào phòng, tạo thành những vệt ánh sáng quét ngang phía trên hai người, khung cảnh mờ ảo như một giấc mộng. Cố Nghiên Thu cúi đầu nhìn Lâm Duyệt Vi tựa vào lòng mình, gương mặt cô thêm lần nữa ẩn hiện ý cười cao ngạo, có phần đắc ý.

Dường như cô đang rất vui vẻ. Niềm vui và hạnh phúc trước giờ Lâm Duyệt Vi chưa từng nhìn thấy qua trong mắt cô.

Cố Nghiên Thu, thật ra em cũng vậy. Tuy em căng thẳng nhưng cũng hạnh phúc biết bao.

“Em cười được rồi.” Giọng nói của Cố Nghiên Thu trầm thấp như dòng nước, cô nhìn sâu vào mắt nàng.

Lâm Duyệt Vi đỏ bừng mặt, đưa tay định cởi cúc áo của Cố Nghiên Thu thì cô đột nhiên lên tiếng, cắt ngang mạch suy nghĩ của Lâm Duyệt Vi: “Không phải của chị, của em.”

Lâm Duyệt Vi càng xấu hổ. Nàng hồi hộp cởi từng chiếc cúc áo ngủ của mình. Một cúc, hai cúc, ba cúc... Trong lúc tâm tình chao đảo, nàng đột

nhiên cảm thấy nhiệt độ dưới chân hơi tăng cao, không biết đôi tay Cố Nghiên Thu từ lúc nào đã mon men vào đến bên trong quần áo của nàng – chậm rãi mơn trớn, ve vuốt bên trong đùi thật nhẹ nhàng như những chiếc lông ngỗng mềm mịn.

“Đừng dừng lại, tiếp tục cởi.” Cố Nghiên Thu lại dịu dàng nói: “Trừ khi em muốn mặc quần áo làm chuyện này.”

Nhưng bao suy nghĩ của Lâm Duyệt Vi đã sớm tập trung toàn bộ vào bàn tay không an phận của cô, trong khi hai tay tiếp tục cởi áo ngủ. Cố Nghiên Thu mỉm cười hài lòng, lập tức đè xuống người nàng. Lâm Duyệt Vi đặt một tay chặn ngực mình theo phản xạ có điều kiện.

Nhưng bàn tay đang lướt trên làn da nàng ngày càng mãnh liệt hơn...

Ngón tay dài linh hoạt vuốt ve bên ngoài lớp vải mỏng khiến Lâm Duyệt Vi có chút khó kiểm soát. Nhưng đây mới chỉ là màn dạo đầu. Xúc giác của ngón tay cảm nhận được khu vườn bí ẩn sau lớp vải mỏng trở nên ướt át, Cố Nghiên Thu khẽ nhếch môi: “Em có phản ứng rồi, còn nhanh hơn chị nghĩ.”

Lâm Duyệt Vi sắp phát điên. Nàng vùi đầu vào lòng Cố Nghiên Thu, ghen ngào kháng nghị: “Chị đừng nói nữa có được không?”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng, ý cười nơi khóe môi càng sâu hơn.

“Không được.” Cô từ tốn đáp: “Chúng ta phải trao đổi ý kiến bất cứ lúc nào. Vậy sẽ giúp chuyện này càng trở nên hoàn hảo hơn.”

Vừa dứt lời, Cố Nghiên Thu bỗng vén lớp vải mỏng kia sang một phía rồi để ngón tay chậm rãi tiến vào trong. Toàn thân Lâm Duyệt Vi run rẩy, nhịp thở cũng mạnh hơn, mỗi tế bào trên cơ thể dường như đều bị ngón tay đang

của cô chi phối.

Đầu tiên, ngón cái của cô xoa nhẹ ở một điểm mềm mại, chỉ mới vậy đã khiến hai chân của Lâm Duyệt Vi mềm nhũn. Sau đó, đầu ngón trở trượt xuống phía dưới, chậm rãi lần mò tiến vào sâu hơn. Cố Nghiên Thu chau mày, động tác tay không dừng lại, rõ ràng cô đang tìm kiếm điều gì đó.

“Ở đây phải không?” đầu ngón tay cô nhẹ nhàng xoay tròn, Lâm Duyệt Vi thở dốc. Gương mặt Cố Nghiên Thu giãn ra, cảm thán: “Đúng là chỗ này rồi.”

Mặt Lâm Duyệt Vi đỏ đến gần như nhỏ được ra máu. Nàng chỉ có thể túm chặt cánh tay cô. Phát hiện ra phản ứng kịch liệt của nàng, Cố Nghiên Thu mỉm cười: “Đừng căng thẳng quá, em cứ hưởng thụ là được.” Cô cúi xuống hôn Lâm Duyệt Vi, cả thân hình nằm đè trên người nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích. Trong khi đó, bàn tay ấm nóng cùng những ngón tay thon dài ngày càng thành thạo, linh hoạt như cá gặp nước.

Cố Nghiên Thu không ngừng vuốt ve, đùa nghịch. Động tác của cô đôi khi vừa nhanh vừa mạnh, cũng có lúc chậm rãi ôn nhu bên trong xoay một vòng... vô cùng nhuần nhuyễn và trôi chảy, cả đến cơ hội thở hắt Lâm Duyệt Vi cũng không có, gần như đang chìm đắm lơ lửng giữa những đám mây mềm mại kia. Cả người nàng như đóa hoa hồng rực rỡ nở rộ dưới thân Cố Nghiên Thu.

“Chị... chị học được ở đâu vậy hả?” Lâm Duyệt Vi vừa thở hổn hển vừa hỏi.

Cố Nghiên Thu nhướng mắt nhìn nàng, cô không dám nói tối hôm qua cô đã làm gì nàng, đành mở to mắt nói dối: “Một trang trên mạng.”

“Chị...” Nửa câu sau của Lâm Duyệt Vi tắc nghẽn ở cổ họng, bởi vì động tác của Cố Nghiên Thu lại tăng nhanh. Ngón tay của Cố Nghiên Thu lúc

nhANH lúc chậm, lúc nặng lúc nhẹ, khiến toàn thân Lâm Duyệt Vi như bị thiêu đốt trong ngọn lửa của dục vọng. Một cảm giác cầu mà không được vô cùng xa lạ và mãnh liệt như sắp nhấn chìm nàng.

Lâm Duyệt Vi sắp không chịu nổi. Dưới đầu ngón tay của cô, ở nơi sâu thẳm trong thân thể nàng xuất hiện một sự run rẩy kỳ lạ, như từng đợt sóng dâng tràn. Nhịp tim của nàng đã trở nên không ổn định. Cố Nghiên Thu vẫn nằm trên người nàng, đôi mắt sẫm màu của cô nhìn nàng chăm chú, động tác tay ngày càng linh hoạt thành thực...

Không công bằng... Rõ ràng đều là lần đầu tiên của nhau, tại sao nàng lại nhanh chóng bị giày vò đến mức gần như chỉ còn lại hơi thở yếu ớt, còn cô cứ ung dung chẳng khác nào một cao thủ tình trường lão luyện, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của cô?

Nhưng Lâm Duyệt Vi đã không còn sức lực kháng nghị. Cảm giác sắc bén rõ ràng đó phảng phất như dòng điện cao áp nhấn chìm cơ thể cô trong giây lát.

“Ah...” Lâm Duyệt Vi bật ra tiếng kêu khẽ, toàn thân run rẩy kịch liệt. Nàng ra sức đẩy tay Cố Nghiên Thu: “Đừng, đừng mà... em không chịu nổi nữa.”

Cố Nghiên Thu cúi đầu ngấm người dưới thân. Ngón tay cô bỗng trở nên dịu dàng không tiếp tục kích thích mãnh liệt mà nhẹ nhàng vuốt ve bên ngoài nơi mềm mại ấy, để nàng từ từ bình ổn.

Tuy nhiên, nội tâm của Cố Nghiên Thu không bình tĩnh như Lâm Duyệt Vi tưởng. Nàng quá gợi cảm, nàng quá cuốn hút. Làn da trắng trẻo của nàng ánh lên sắc hồng rực rỡ dưới ánh trăng. Không ngôn từ nào có thể diễn tả được sắc đẹp tuyệt mỹ đến dường này.

Có trời mới biết cô muốn lập tức chiếm hữu nàng đến nhường nào. Đó nhất định sẽ là một cảm giác tuyệt diệu không gì sánh bằng. Ngắm nơi mềm mại đã hoàn toàn ướt át của nàng, khiến toàn thân Cố Nghiên Thu nóng lên đến mức sắp nổ tung. Cô là thứ duy nhất có thể vỗ về xoa dịu nàng. Cố Nghiên Thu cúi đầu ngậm lấy nụ hoa trên ngực nàng.

Toàn thân Lâm Duyệt Vi mềm nhũn, hai chân tê liệt, nơi sâu thẳm trong thân thể ướt át khó diễn tả. Đầu óc nàng mê man, gương mặt mỗi lúc một đỏ hơn.

Trời ơi, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn nàng sẽ bị rút hết dưỡng khí mất.

Chỉ trong mấy giây, cổ họng Cố Nghiên Thu trở nên khô rát, cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn, một tay ấn vai Lâm Duyệt Vi xuống giường. Sau đó cô nhấn ngón trỏ và ngón giữa tay phải tiến vào thân thể nàng.

Nơi bí ẩn của Lâm Duyệt Vi đã tiết đầy chất dịch nhưng vẫn khít chặt như cũ. Cố Nghiên Thu mới chỉ tiến vào một chút đã bị mắc kẹt. Tuy nhiên, cô vẫn thấy vô cùng sướng khoái. Cô nhìn Lâm Duyệt Vi chăm chú, đôi mắt tối thẳm, gương mặt đỏ bừng.

“Ừm...” Lâm Duyệt Vi thở hắt ra, nàng cảm thấy bên dưới rất đau rát.

Cố Nghiên Thu đỡ eo nàng, lại nhấn mạnh ngón tay vào trong. Lần này, Lâm Duyệt Vi đau không chịu nổi, cô mở miệng kháng nghị: “Đau quá! Chị có nghiên cứu kỹ không vậy? Sao còn làm đau em?”

Vào thời khắc này, lần đầu tiên Cố Nghiên Thu không muốn nói chuyện, chỉ muốn nhanh chóng chiếm trọn nơi quyến rũ nhất của nàng. Cô cảm nhận được nơi mềm mại ấm áp đó bao quanh lấy ngón tay cô, chẳng khác nào một cốc rượu mạnh khiến cô như mê như say. Cô không thể đè nén ham muốn chiếm trọn lấy nàng. Cảm giác của cô bây giờ vừa khó chịu vừa

khoan khoái.

Nhưng nàng nói nàng đau.

Cố Nghiên Thu thở một hơi dài, cố gắng hết sức kiềm chế ham muốn mãnh liệt. Cô giữ nguyên tư thế bất động, ngón tay cái ở bên ngoài thử nhẹ nhàng vuốt ve khu vườn bí ẩn giúp Lâm Duyệt Vi thư giãn.

“Em thả lỏng một chút.” Cô dỗ dành.

Lâm Duyệt Vi nghe lời cố điều hòa hơi thở, nhưng nàng còn chưa chuẩn bị tinh thần, Cố Nghiên Thu đã vội cử động ngón tay, nhích sâu vào bên trong hơn. Trước hai tầng kích thích bên ngoài và bên trong, toàn thân Lâm Duyệt Vi lại bắt đầu run rẩy, nhưng nàng dần không còn thấy đau như trước nữa.

Lúc Cố Nghiên Thu hoàn toàn chôn sâu ngón tay trong người Lâm Duyệt Vi, cả hai đều im lặng. Cảm giác này vừa xa lạ vừa kích thích. Hai thân thể như được liên kết, không khí xung quanh phảng phất mùi hương của họ. Hai trái tim đập nhanh như trống trận, bởi vì tiếp theo sẽ là cuộc ái ân cuồng nhiệt nhất.

Trong bóng đêm mờ lung như mộng ảo, nàng có thể ở cạnh Cố Nghiên Thu, mặc cô chiếm trọn lấy nàng. Cả hai đều là những người kiêu ngạo, nhưng tình yêu nồng nhiệt họ trao cho nhau đẹp hơn bất kỳ thứ gì. Cô khiến nàng đắm chìm, cũng khiến nàng điên cuồng. Cuối cùng chúng ta cũng trở thành hai người thân mật nhất trên thế gian này, quyến luyến quấn quýt, gắn bó như keo sơn.

Nàng ước ao rằng thời gian vĩnh viễn dừng ở khoảnh khắc này. Nàng có thể ngày đêm ở bên cô, đi cùng cô đến hết cuộc đời. Sẽ luôn yêu thương nhau, mãi mãi không xa rời.

.....

7 giờ sáng hôm sau, Lâm Duyệt Vi tỉnh giấc trong lòng Cố Nghiên Thu, ngỡ ngác một hồi lâu mới thanh tỉnh.

Lúc trước nàng luôn ảo tưởng, nàng có thể vạn phần nhu tình nhìn Cố Nghiên Thu, chờ mỹ nhân bị nàng giày vò cả đêm tỉnh lại, rồi sẵn sốc hỏi một câu: “Cảm giác thế nào?” Có lẽ mỹ nhân sẽ xấu hổ, nàng sẽ thừa dịp này hôn đối phương rồi nói một số lời hạ lưu âu yếm, tốt nhất là khiến cả mặt cô đỏ bừng, ve vãn đánh yêu sau đó dậy nấu bữa ăn sáng, rồi tiễn bảo bối mỹ nhân đau eo đi làm.

Lâm Duyệt Vi nâng chân, cảm thấy cơ bắp vẫn còn nhức mỏi, mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Cố Nghiên Thu cũng tỉnh, vòng tay qua eo nàng, ôm trọn Lâm Duyệt Vi vào lòng, cúi đầu hôn trán của nàng một chút, giọng nói vừa thỏa mãn vừa lười biếng: “Buổi sáng tốt lành.”

Không thể phủ nhận, giọng cô còn mang chút gợi cảm chưa tỉnh ngủ.

Giọng nói gợi lên chút hồi ức đêm qua của Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu rõ ràng là tay lái mới, mà hoàn toàn không phải tay mơ, vô luận chạy thẳng hay ôm cua đều rất thành thạo, khéo léo thuần thục nắm rõ đúng thời điểm, có đôi khi vận tay lái quá mức mà đụng phải hàng rào bên đường, vẫn có khả năng tùy cơ ứng biến trời ban, rất nhanh lại bẻ tay lái về vị trí chính xác, vòng quanh bàn sơn quốc lộ một vòng rồi lại một vòng.

Do ngủ một giấc lấy lại tinh thần phấn chấn nên Lâm Duyệt Vi quyết định tha thứ cô tối hôm qua điên đến mức bắt nàng trải nghiệm ngồi tàu siêu tốc.

“Buổi sáng tốt lành.” Lâm Duyệt Vi ngáp một cái.

Cố Nghiên Thu cúi đầu hôn mút môi nàng, thì thầm: “Thêm một lần nữa được không?”

“Được cái gì mà được?” Lâm Duyệt Vi đẩy cánh tay Cố Nghiên Thu, “Đi nấu bữa sáng.”

Cố Nghiên Thu bám lấy nàng không buông, dùng mũi cọ tới cọ lui ở cổ nàng.

Lâm Duyệt Vi ngửa đến không chịu được, cười mắng: “Chị là cún con chắc?”

Cố Nghiên Thu nói: “Phải rồi, chị muốn ăn em.”

Lâm Duyệt Vi nghe lời này không thích hợp, sau đó nghĩ nghĩ lại, cả giận nói: “Chị trêu em à.”

Cố Nghiên Thu ha ha cười, thân hình linh hoạt xốc chân xuống giường. Lâm Duyệt Vi muốn xuống tóm lấy cô, nhưng một chân vừa chạm đất đã run bần bật, chống tay lên tủ đầu giường mới đứng vững, không thể nào tóm được người, bèn trực tiếp phát sóng âm công kích: “Chị đứng lại đó cho em!”

Tối hôm qua Cố Nghiên Thu biết đã chạy cháy máy xe, trong lòng cũng có chút hối hận, hoặc do cô thấy kinh nghiệm mình thể hiện quá tốt, nên dừng lại, hơn nữa còn ngoan ngoãn quay lại chỗ Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng đá chân cô, nhưng lại khiến chân mình càng thêm đau, cuối cùng đành mắt không thấy tâm không phiền mà vẫy tay: “Nhanh

đi nấu bữa sáng.”

Lâm Duyệt Vi nhìn ra cửa, thấy Cố Nghiên Thu đã xuống dưới lầu, mới tay chân nhẹ nhàng mà khoác quần áo xuống giường vào phòng tắm, xả nước bồn tắm, nàng không còn sức ra khỏi phòng tắm bèn lấy chiếc ghế gấp nhỏ bên cạnh ra ngồi chờ nước chảy đầy.

Dòng nước ấm chảy qua các tế bào đang bủn rủn, thân thể Lâm Duyệt Vi dần giãn ra, thoải mái hạ mi mắt, cảm giác như mình mệt đến muốn ngủ thiếp đi trong bồn tắm, nàng nhắm mắt lại mắng Cố Nghiên Thu trong lòng, một chút cũng không thể để cô nghe thấy.

Nàng cũng không thể kiềm chế được nhớ lại tình cảnh tối hôm qua, đầu óc Lâm Duyệt Vi chỉ tập trung vào hồi ức, tay ở trên mặt nước vô ý thức gõ nhẹ, biểu tình lúc này của nàng trông rất hưởng thụ.

Một tiếng cửa mở nhẹ làm nàng bừng tỉnh.

Cố Nghiên Thu đứng ở cách đó không xa, nhìn lên tựa hồ chân tay có chút luống cuống.

Cố Nghiên Thu: “Chị lên gọi em xuống dùng bữa, em không ở trong phòng, chị liền.....” Cô xoắn hai ngón tay vào nhau, rồi siết chặt.

Lâm Duyệt Vi dời ánh mắt khỏi ngón tay thon dài của cô, rộng lượng mà nói: “Không sao, dù sao những gì cần nhìn đều đã nhìn thấy hết rồi.”

Không đoán được nàng lại rộng rãi như thế, Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị có thể thôi như thế được không? Rốt cuộc ai là áp ai hả? Em còn không thẹn thùng thì chị thẹn thùng cái gì?”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị không có.”

Lâm Duyệt Vi khiêu khích cô nói: “Vậy chị thế này là sao?” Nàng cố ý vốc nước lên, duỗi tay đổ từ trên cao xuống, “Chị sợ em à?”

Cố Nghiên Thu im lặng một giây, sải bước đi tới bồn tắm.

Lâm Duyệt Vi vội hô to ngăn cô: “Được rồi, là em sợ chị!”

Cố Nghiên Thu ghen cười lui về sau, nói: “Canh giờ nhé, nếu không bữa sáng sẽ nguội đó.”

Lâm Duyệt Vi tức giận đến trực tiếp hắt nước lên người cô, Cố Nghiên Thu lùi nhanh về sau, không giật mình, từ cửa nghe được tiếng mắng của Lâm Duyệt Vi.

Thật đáng yêu.

Xem ra vị trí “tiểu khả ái” này của cô phải nhường cho Lâm Duyệt Vi rồi, nàng rõ ràng đáng yêu hơn cô nhiều.

***

“Hôm nay em phải về nhà một chuyến.” Trên bàn cơm, Lâm Duyệt Vi ăn xong một miếng bánh trứng Cố Nghiên Thu cắt cho nàng, sau khi nuốt xuống hoàn toàn, mới mở miệng nói.

“Được, lát nữa chị đưa em đi.”

“Còn Schrodinger thì sao? Đồ của nó thu dọn xong chưa?”

“.....”

Tối hôm qua cô nằm trên chỉ lo bàn sơn quốc lộ, thực quên luôn Schrodinger khỏi tâm trí, cũng không biết nó ở cửa cào bao lâu, buổi sáng dậy thấy nó không thềm để ý ai, chắc còn sinh hờn dỗi. Cố Nghiên Thu nói: “Buổi chiều tan tầm chị về bên này một chuyến, đón Schrodinger rồi sang đó.”

“Ừm.”

Lâm Duyệt Vi liếc mắt đã thấy Schrodinger đang ngồi xồm trong một góc, Schrodinger bủn xỉn tiếc một cái liếc mắt nhìn nàng.

“Nó ngủ khi nào?” Lâm Duyệt Vi hỏi Cố Nghiên Thu.

“Khi chị ngủ thì nó ngủ rồi.”

Lâm Duyệt Vi trợn mắt: “Em không biết chị ngủ khi nào.”

Cố Nghiên Thu chột lệ ra vẻ hơi hơi đắc ý: “Chị lại biết em ngủ khi nào đấy.”

Lâm Duyệt Vi ném một tờ giấy ăn vào cô, cá giận nói: “Chị thì biết cái quái gì chuyện của em?”

Cố Nghiên Thu không dám cười lại, ngoan ngoãn nói: “Tối hôm qua sau khi rửa tay xong thì chị liền ngủ.”

Lâm Duyệt Vi ném luôn cả hộp khăn giấy vào cô, Cố Nghiên Thu giơ tay chính xác đón được, nói: “Kỳ thật thời gian ngủ của chị với em không khác biệt lắm.”

“Chị còn nói nữa!” Lâm Duyệt Vi làm bộ muốn ném cả đũa.

Cố Nghiên Thu lúc này mới chịu ngậm miệng lại.

Lâm Duyệt Vi không muốn ngồi cùng bàn với “tiểu nhân” dào dạt đắc ý, chạy tới góc nhà nựng Schrodinger, Schrodinger quay đầu đi, chân ngắn nhỏ uốn éo uốn éo tránh ra.

Cố Nghiên Thu dọn sạch chén đĩa trên bàn, Lâm Duyệt Vi còn đang ở bên ngoài cùng Schrodinger chơi đuổi bắt, thỉnh thoảng lại đỡ eo một chút.

Cố Nghiên Thu cao giọng nói câu: “Chuẩn bị đi thôi.”

Lâm Duyệt Vi khom lưng “chào” Schrodinger một tiếng, ưỡn ngực ngẩng đầu đi tới huyền quan, đổi giày, ra cửa, Cố Nghiên Thu ở sau đóng cửa, lái xe từ từ về phía trước, phục vụ chu đáo.

***

“Mẹ, con đã trở về.” Lâm Duyệt Vi hữu khí vô lực hô, không thấy Nhiệm Thanh Thanh trả lời, chỉ nghe dì giúp việc trong nhà đáp.

“Bà chủ ra ngoài rồi.”

“Ra ngoài?” Lâm Duyệt Vi giật mình nói, “Mẹ ra ngoài sớm như thế làm gì? Còn chưa đến 9 giờ.”

“Đúng vậy.”

“Có nói đi nơi nào không?”

“Không.” Dì giúp việc nói, “Duyệt Vi sao sắc mặt con kém vậy?”

“Tối hôm qua con ngủ không ngon.” Lâm Duyệt Vi xua xua tay nói, “Không sao đâu dì.”

“Người trẻ tuổi đừng nên thức khuya quá.”

“Dạ biết.”

Lâm Duyệt Vi giẫm lên thảm vào nhà, gọi dì giúp việc đã đi vào trong, dì quay đầu lại hỏi, “Có việc gì sao?”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Không có gì, buổi trưa đã mua gì chưa?”

Dì lắc đầu: “Chưa, lát nữa mới đi mua.”

Lâm Duyệt Vi tùy ý nói: “Giữa trưa mua rau hẹ [1] đi, con muốn ăn.”

[1] Ai đọc Thiếp thân cao thủ của Ảnh hậu chắc biết tác dụng của rau hẹ nhưng es vẫn chú thích lại lần nữa: Rau hẹ rất tốt trong việc giúp tăng khả năng sinh dục.

Dì giúp việc gật đầu rồi lại hỏi: “Tại sao tự nhiên thèm rau hẹ, bình thường không phải không ăn sao?”

“Đột nhiên muốn ăn, con tìm được trên mạng vài thực đơn, lát nữa cho dì xem, dì giúp con nấu hết, con muốn nếm thử.”

“Được được.”

“Con lên lầu chớp mắt, lúc nào mẹ về dì nói một tiếng với bà ấy là được rồi.” Lâm Duyệt Vi đuổi người leo lên lầu.

“Ngủ đi, đêm nay đừng thức nữa.”

Lâm Duyệt Vi ngủ một giấc thoải mái, lúc xuống lầu thì tinh thần sảng khoái, thấy mẹ nàng đang ngồi trên sô pha — quý cô Nhiễm Thanh Thanh.

“Này, quý cô Nhiễm Thanh Thanh của tôi ơi.” Lâm Duyệt Vi ở trên cầu thang vẫy tay về phía bà, dào dạt nhiệt tình.

“Ừm, con gái thân ái của tôi ơi.” Nhiễm Thanh Thanh đáp nàng một câu.

Lâm Duyệt Vi nằm vật ra ghế sô pha, nhìn lướt qua đồng hồ treo tường phòng khách: “Mẹ buổi sáng ra ngoài làm gì?”

“Không có gì, mẹ ra ngoài dâng hương.” Ánh mắt Nhiễm Thanh Thanh hơi thất thần, tay buông tai Corgi ra, Corgi nhân cơ hội nhảy xuống từ trên đùi bà, nằm trên sàn nhà vui vẻ lăn lộn.

Lâm Duyệt Vi ôm cánh tay, dù bận vẫn ung dung: “Gần nhà mình có chùa miếu sao?”

Nhiễm Thanh Thanh nói dối mà chưa chuẩn bị kịch bản: “Mới vừa xây một tòa, cách nhà mình rất xa, từ sớm mẹ đã dậy rồi.”

Lâm Duyệt Vi cười cười nhìn bà, Nhiễm Thanh Thanh cũng cười theo, Lâm Duyệt Vi bỗng nhiên quát lớn: “Mẹ còn không nói thật đi!”

Nhiễm Thanh Thanh bị nàng dọa hoảng sợ, lập tức xù lông nói: “Nói chuyện với mẹ thế à, hô to gọi nhỏ.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Tại mẹ không nói thật, bây giờ hai chúng ta đã cùng hội cùng thuyền rồi, mẹ còn gạt con cái này cái kia, vạn nhất mẹ lừa mềm lòng thì sao? Con đây không phải lãng phí tình cảm sao?”

“Ai mềm lòng?” Nhiễm Thanh Thanh cầm một cái gối dựa đập lên người nàng, Lâm Duyệt Vi phản ứng nhanh, chỉ một khắc đã bắt được gối, Nhiễm Thanh Thanh trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, “Buông tay.”

Lâm Duyệt Vi buông tay, Nhiễm Thanh Thanh liền đập nàng hai cái.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mẹ không mềm lòng, mẹ đi ra ngoài gặp một người.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Gặp ai?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Tình cũ của ba con, cô nữ sinh viên kia.”

Lâm Duyệt Vi kéo dài một tiếng xuýt xoa, nhìn vào ánh mắt mẹ nàng tức khắc trở nên rất có hứng thú.

Nhiễm Thanh Thanh ghét bỏ nói: “Mẹ đoán ngay thể nào con cũng phản ứng như thế này.”

Lâm Duyệt Vi: “Đó, dám làm mà không dám nhận?”

“Tôi có cái gì không dám nhận,” Nhiễm Thanh Thanh nhận ra mình bị Lâm Duyệt Vi dắt mũi, xì một tiếng khinh miệt, “Ai dám làm, tôi làm gì, tôi cái gì cũng chưa làm.”

“Vậy tối hôm qua mẹ không về ngủ?”

“Cái gì đêm không về ngủ, buổi sáng mẹ mới ra ngoài mà.”

“Rồi rồi rồi, buổi sáng trời còn chưa sáng đã ra ngoài chứ gì?”

“.....” Nhiễm Thanh Thanh bị Lâm Duyệt Vi một câu bắt bẻ một câu dỗi

đến nói không ra lời, bực đến không nói nữa, ngồi chơi với chó.

Lâm Duyệt Vi thấy mẹ nàng lười cùng nàng cãi nhai, bèn chủ động nhận sai, dỗ Nhiễm Thanh Thanh tươi tắn trở lại. Nhiễm Thanh Thanh nhìn nàng, cũng nhìn ra chỗ dị thường: “Mẹ cảm thấy con phá lệ đặc biệt hưng phấn nha.”

“Có sao?” Lâm Duyệt Vi nhún vai, “Chắc tại đói bụng.”

Nhiễm Thanh Thanh đoán nàng đang nói hươu nói vượn, nhưng các cô gái đang yêu đều trải qua giai đoạn này, bà cũng không truy vấn đến cùng. Về phần chuyện chính, bà ra ngoài gặp nữ sinh kia vì cô ta hẹn bà.

“Chuyện đã qua lâu lắm rồi cô ấy còn hẹn mẹ làm gì?” Lâm Duyệt Vi giật mình nói, không phải cũng qua hơn nửa năm rồi sao?

“Không lâu như thế, cô ấy vẫn luôn giữ liên lạc với mẹ.”

“Vẫn luôn?” Lâm Duyệt Vi lại kinh ngạc, “Sao con lại không nghe mẹ nói qua việc này?”

“Con cũng đâu có hỏi.”

“Bây giờ con hỏi, mẹ nói nhanh xem.”

“Kỳ thật cũng không tính là thường xuyên, cả tháng mới gặp một lần, nhiều lắm thì có tháng gặp hai lần.”

“Mẹ.” Lâm Duyệt Vi sâu kín nói.

“Làm cái gì vậy?”

“Con với mẹ ba tháng mới gặp nhau một lần.”

“Do con đi đóng phim, ít khi nói chuyện với nhau, lỗi tại con ý, làm gì mà không được, một hai phải đi đóng phim, nếu con chịu ở lại công ty kế thừa gia nghiệp, thì mẹ phải bối rối đến nỗi này sao? Mẹ.....”

“Dừng dừng dừng dừng.” Lâm Duyệt Vi làm biểu tình đau đầu, Nhiễm Thanh Thanh mà nói thêm câu nào nữa thì chắc nàng sẽ thể hiện sở trường đóng phim mà đâm đầu xuống đất.

“Cô sinh viên ấy học cùng một đại học với mẹ, nói cách khác mẹ chính là học tỷ của cô ấy, hơn nữa năm nay cô ấy đã học tới năm thứ tư, phải tìm công tác thực tập, đôi khi rất bối rối, nên hay tìm mẹ tâm sự, có đôi khi thì cuối tuần hẹn mẹ đi ra ngoài uống trà chiều.” Nhiễm Thanh Thanh vốn rất ngại, rốt cuộc cô sinh viên này cũng từng phát sinh quan hệ với chồng bà, dù cho sau đó biết tình ngộ, nhưng trong lòng bà cũng không được thoải mái. Nhưng sau đó cứ nghe cô bé gọi bà là chị, gọi đến khiến bà phải mềm lòng, lại nghĩ đây cũng chỉ là người bị gạt, hai người xem như cũng cùng chung cảnh ngộ, thường xuyên qua lại dần dần thoát khỏi thành kiến với đối phương. Hơn nữa trong khoảng thời gian này Nhiễm Thanh Thanh rất cần có người ở bên chăm sóc, cô bé này cũng thường nói chuyện phiếm cổ vũ bà.

Lâm Duyệt Vi đã tự động suy diễn ra một đồng tình tiết cấu huyết, hơn nữa nàng cảm thấy hình như mẹ nàng còn chưa biết mình bị mắc bẫy, vì thế hăng giọng nói: “Cô ấy, một người trẻ tuổi, trong lúc tìm công việc tới xin sự cố vấn của mẹ, một người làm nội trợ suốt hai mươi mấy năm sao?”

“Không được sao? Trước kia mẹ cũng có phẩm học kiêm ưu, chỉ còn thiếu kinh nghiệm ra ngoài làm việc thôi.”

“Lúc ấy mẹ tìm việc không phải vẫn còn là sinh viên sao?”

“.....”

“Mẹ.” Lâm Duyệt Vi lời nói thấm thía, “Người trẻ tuổi bây giờ, mặc kệ nam hay nữ, lúc nào cũng có thể đưa mẹ vào bấy lúc nào không hay, mẹ phải tìm hiểu xem họ có lừa mẹ không.”

“Bấy gì? Lừa thế nào?”

Lâm Duyệt Vi giải thích dễ hiểu cho bà một chút, Nhiễm Thanh Thanh hoảng sợ, “Còn có việc như vậy sao?”

Lâm Duyệt Vi thâm trầm gật đầu.

Nhiễm Thanh Thanh lập tức đi sang bên cạnh gọi điện thoại, đoán chừng hỏi cô sinh viên kia, khi quay trở lại mắt sáng quắc: “Cô ấy nói cô ấy thích mẹ.”

Lâm Duyệt Vi bày ra vẻ mặt quả thế.

Từ sau khi biết chuyện yêu đương trực giác của nàng đặc biệt nhạy cảm

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mẹ cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, tính ra cũng gấp đôi tuổi cô ấy, thích mẹ cái gì?”

Lâm Duyệt Vi đánh giá khuôn mặt mẹ nàng, tuy rằng da không bằng mấy cô gái hai mươi, nhưng toàn diện gương mặt khá tinh tế, tuổi thoát nhìn cũng chỉ hơn ba mươi, bình thường bà ra ngoài cũng hay trang điểm, tôn lên vẻ xinh đẹp, cuộc sống trong nhung lụa nhiều năm giúp bà càng thêm quý phái, đừng nói dẫn tới mấy đóa đào hoa, dẫn luôn một rừng hoa đào tới cũng là chuyện hết sức bình thường

Nghe Lâm Duyệt Vi nói xong, Nhiễm Thanh Thanh lắc đầu nói: “Mẹ không có ý đó, ý mẹ là sao cô ấy lại thích mẹ, nam sinh thích mẹ, mẹ từng gặp rồi, không lấy làm lạ.”

Lâm Duyệt Vi: “..... Con đây cũng không biết.” Nàng sờ sờ cằm, “Có thể do bị con với Cố Nghiên Thu lây bệnh? Chắc thế.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Phản.”

Đóa hoa đào vừa nở rộ trước mặt Nhiễm Thanh Thanh, tạm thời bị bà bóp chết từ trong trứng nước, nhưng không ngờ lần nở hoa này lại cho bà không ít sự tự tin về việc ly hôn, bây giờ bà không chỉ hấp dẫn được mỗi tiểu chó săn, còn có thể hấp dẫn người cùng giới, cả nam lẫn nữ, nhiều tư vị hơn hẳn trước kia.

Ly hôn, phải ly hôn nhanh, ly hôn xong thì mới có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhiễm Thanh Thanh cùng luật sư nói chuyện qua điện thoại, được hồi đáp chuẩn xác, nói nếu thuận lợi thì đầu năm có thể hoàn thành thủ tục ly hôn, không cần chờ đến cuối năm.

Nhiễm Thanh Thanh hùng hồn nói: “Năm nay mẹ ăn tết nhất thiết phải dẫn một chú cún con về nhà.” Quý cô Nhiễm Thanh Thanh gần đây khá thời thượng, lên mạng tìm hiểu về tiểu chó săn, sau khi hiểu rồi thì bạ đâu dùng đó.

Lâm Duyệt Vi ở bên cạnh dùng sức vỗ tay cho bà, đến nỗi lòng bàn tay đều đỏ, “Dẫn, dẫn về mười con!”

Nhiễm Thanh Thanh cười, đập gối vào người nàng.

Hai người ở nhà gà bay chó sủa đến tận giờ cơm trưa, dì giúp việc từ phòng bếp ra kêu ăn cơm, hai người mới chịu rửa tay ngồi đối diện nhìn nhau trên bàn cơm, Nhiễm Thanh Thanh nhìn chăm chăm rau hẹ trên bàn trong chốc lát.

Lâm Duyệt Vi nhận thấy tầm mắt của mẹ nàng, tay mắt lạnh lẽ mà gấp miếng đầu tiên cho bà: “Mẹ, mẹ không phải thích ăn rau hẹ sao? Mau ăn nhiều một chút.”

Nhiễm Thanh Thanh liếc mắt, lạnh nhạt nói: “Mẹ thích ăn rau hẹ khi nào cơ?”

Lâm Duyệt Vi lại nói: “Để chuẩn bị việc mẹ có thêm cún con, phải bồi bổ thân thể.”

Nhiễm Thanh Thanh híp híp mắt, đột nhiên đứng lên, chồm người qua bàn ăn, duỗi tay bắt lấy cổ áo Lâm Duyệt Vi kéo về hướng mình. Lâm Duyệt Vi ngủ trưa nên đã thay áo ngủ trong nhà, thật sự rộng thùng thình, bị kéo một phát thì nửa bả vai đã lộ ra ngoài.

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Nhiễm Thanh Thanh buông nàng ra, đẩy đĩa rau hẹ về phía nàng: “Mẹ không vội, con ăn trước cho tiểu chó săn nhà con đi.”

Bà tiếp tục: “Người trẻ tuổi bây giờ, đều giống vật nuôi sao?”

Chương 115

Edit: Nhện

Beta: Esley

Nhiễm Thanh Thanh: “Người trẻ tuổi bây giờ, đều giống thú nuôi sao?”

Có thể do mấy ngày nay Lâm Duyệt Vi bị mẹ nàng chèn ép đến quá thắm, nên nghe vậy không những không ngượng ngùng, ngược lại còn nghiêng đầu nhìn thoáng qua vai chính mình, nói: “Sao vậy? Mẹ ghen à?”

Nhiễm Thanh Thanh kinh ngạc: “Mẹ ghen á?”

Lâm Duyệt Vi gật gật đầu, nhướn mày: “Mẹ rõ ràng đang ghen, ghen con có tiểu chó săn.”

Nhiễm Thanh Thanh cười gằn, “Há” một tiếng, nói: “Không thềm so đo với con, oắt con.”

Ở trong mắt Lâm Duyệt Vi đây rõ ràng đang thừa nhận, nhưng rốt cuộc thì mẹ nàng cũng đang làm thủ tục ly hôn, không thể ra ngoài tìm mùa xuân thứ hai, nếu không sẽ bị ba nàng nắm được điểm yếu quay lại trả đũa, càng vào thời điểm mấu chốt càng không thể sao lãng. Dù sao cũng chẳng còn bao lâu nữa, bà có thể thoát khỏi sự giam cầm của hôn nhân đầy mệt nhọc.

Lâm Duyệt Vi vui rạo rức ăn một ngụm rau hẹ.

Trăm triệu không thể ngờ bị mẹ nàng chụp lén phía sau.

Buổi chiều Lâm Duyệt Vi ở nhà ôm chó xem phim, mẹ nàng mời giáo viên

yoga tới nhà dạy, dạy bà trong hai tiếng, tiếp theo lại tập aerobic gì đó, cũng rất ra dáng ra hình.

Phụ nữ chỉ tốt với bản thân, cũng chỉ tin tưởng bản thân. Cô Nhiễm Thanh Thanh đã sớm khắc sâu điều này vào tâm khảm, quyết tâm trẻ hoá cơ thể, cũng càng có tư tưởng hưởng thụ cuộc sống hơn.

Lâm Duyệt Vi từ cửa sổ phòng khách nhìn thoáng ra phòng tập thể thao bên ngoài, bên tai đột nhiên nghe được di động vang lên “đỉnh” một tiếng.

【 Tây Cỗ: Chị đã về tới nhà đón Schrodinger, khoảng một tiếng nữa đến 】

【 Hai chữ Mộc: Ủm 】

Sau đó nàng không thể xem TV tiếp được nữa, cứ đứng lên ngồi xuống, trung bình năm phút kiểm tra điện thoại một lần. Cửa đột nhiên bị lực từ bên ngoài đẩy ra, kéo một cơn gió lạnh vào phòng, Nhiễm Thanh Thanh quàng khăn lông trên cổ bước vào, rèn luyện đã kết thúc.

Mái tóc quăn tinh xảo quá vai, da trắng, ánh mắt đào hoa, dáng người cao gầy.

Lâm Duyệt Vi giật mình nhìn bà, vẻ mặt nghiêm túc: “Cô là nữ sinh trường nào, dám tự tiện xông vào nhà người khác?!”

Nhiễm Thanh Thanh nhấp môi, nhin không được mỉm cười: “Con phiền muốn chết.”

Lâm Duyệt Vi còn muốn diễn, nói: “Còn chưa chịu trả lời thật, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Nhiễm Thanh Thanh vô cùng cao hứng, đổi giày đi vào trong: “Là mẹ cô, chứ ai.”

Lâm Duyệt Vi diễn hăng hơn, không chịu để yên, một tay đặt trên sô pha, xoay người nhìn chăm chăm bà: “Mẹ tôi? Năm nay mẹ tôi đã hơn bốn mươi rồi, cô đây thoát nhìn cũng chưa tới mười tám, sao là mẹ tôi được chứ, cô tưởng tôi mù sao?”

Nhiễm Thanh Thanh hết sức vui mừng nói: “Được được được, có mắt nhìn.”

Bên ngoài truyền đến tiếng bánh xe lăn trên nền xi măng, Cố Nghiên Thu dắt mèo cùng với một đồng gia sản lớn của Schrodinger vào cửa, nhìn thấy hai mẹ con trong phòng khách đang hoà thuận vui vẻ.

Quan hệ của Lâm Duyệt Vi với Nhiễm Thanh Thanh, khiến Cố Nghiên Thu đặc biệt hâm mộ. Khi thì thân như bạn bè, khi thì gà bay chó sủa, khi lại hài hòa thân mật, nếu đổi lại là cô với Thẩm Hoài Du, có tưởng cũng không dám tưởng.

Khi Thẩm Hoài Du mất rồi, Cố Nghiên Thu mới ngộ ra bản thân cô tựa hồ chưa từng được hưởng thụ tình thương của mẹ như các gia đình bình thường khác.

Hai người Lâm-Nhiễm vừa thấy cô, vội dừng việc thối phòng lẫn nhau, cùng bước tới đón cô, đặc biệt là Nhiễm Thanh Thanh, biểu đạt đầy đủ mọi biểu cảm của một bà mẹ vợ thấy con rể càng ngày càng thuận mắt, tiếp nhận lòng mèo trước, nhìn nhìn Schrodinger đầu nhỏ như quả dưa trong lòng, vui sướng hô một tiếng: “Đây là cháu gái à, lớn lên xinh đẹp y như bà.”

“.....” Lâm Duyệt Vi thật không biết mẹ nàng đang tự khen hay đang tự

châm biếm chính mình nữa.

Cô Nhiễm Thanh Thanh mặt mày hớn hở ôm mèo đi.

Bà đi sang chỗ khác rồi, Lâm Duyệt Vi mới nhận các thứ khác trong tay Cố Nghiên Thu, đưa cho người hầu trong nhà, bảo mang tới một gian phòng trống trên lầu, hôm qua đã dọn thành chỗ ở cho Schrodinger.

Cố Nghiên Thu cười hỏi: “Em với dì nói gì vậy, trông rất cao hứng ?”

Lâm Duyệt Vi quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ Nhiễm Thanh Thanh với mèo, thấp giọng nói: “Em khen bà như mười tám tuổi.”

Ý cười của Cố Nghiên Thu càng thâm sâu.

Lâm Duyệt Vi thuận tay giúp cô treo áo khoác vừa cởi ra lên cạnh cửa, nói: “Từ khi em học xong sơ trung, những lời này lần nào nói cũng linh, có đôi khi em còn khen bà mười sáu tuổi.”

Ánh mắt Cố Nghiên Thu khẽ nhúc nhích, nhớ lại một số việc. Từ nhỏ đến lớn cô không được tính là khéo miệng, hoàn cảnh gia đình không cần cô phải ngọt miệng đi lấy lòng ai bao giờ, nên cuộc sống của cô lúc nào cũng ngay thẳng, ở bên ngoài chỉ cần giữ lễ nghi, ở nhà thì không cần kiêng kị gì, mỗi khi ba cô mua quần áo mới, đều hỏi cô hôm nay ông mặc như vậy có soái hay không, cô cũng rất có mắt thẩm mỹ, biết quần áo hôm ấy ông mặc có hợp đi tiếp khách hay không, còn đưa ra được ý kiến tốt, ba cô lúc nào cũng dựa theo đó mà chỉnh sửa. Ba từng nói với cô: Nếu lần sau mẹ cũng hỏi con vấn đề này, con có ý kiến gì cũng đừng nói, chỉ nói đẹp thôi, khen mẹ như thiên tiên hạ phàm là được.

Nàng đợi cơ hội ấy đã đợi rất lâu, mỗi lần Cố Hoà dẫn Thẩm Hoài Du ra ngoài dạo phố đều mua một đồng quần áo trở về, nhưng Thẩm Hoài Du

chưa bao giờ thử trước mặt cô. Có một hôm Thẩm Hoài Du mặc thân váy dài màu than chì (charcoal), một nhà ba người tới công viên giải trí, Cố Hoà đưa mắt ra hiệu với cô, tiểu Cố khi ấy đã ấp ủ hồi lâu, khi xe đến nơi, cô mới lí nhí nói bé như tiếng muỗi kêu: “Mẹ ơi, hôm nay mẹ rất đẹp.”

Thẩm Hoài Du không nghe thấy, Cố Hoà cười thay bà, lặp lại một lần, nói: “Con gái khen em kìa.”

Tiểu Cố lấy hết can đảm nói lại lần nữa, Thẩm Hoài Du cũng chỉ cong mắt, vuốt mái tóc mềm mại của cô, hôn nhẹ lên trán cô bằng cánh môi ấm áp nói: “Cảm ơn con.”

Đó là một trong số ít những kí ức gần gũi của cô với Thẩm Hoài Du.

Lâm Duyệt Vi vẫy vẫy tay ở trước mắt Cố Nghiên Thu: “Chị sao vậy?”

Cố Nghiên Thu quay lại với thực tại, lắc đầu cười: “Không có gì.”

Lâm Duyệt Vi cảm giác được nụ cười xinh đẹp của cô, rõ ràng là biểu hiện khi tâm tình cô sung sướng, nhẹ nhàng vỗ bả vai Cố Nghiên Thu: “Chị nghĩ gì mà không nói với em?”

“Nghĩ về em.” Cố Nghiên Thu lại nói lời âu yếm.

Lâm Duyệt Vi đưa lưng về phía mẹ nàng, làm mặt quỷ nói: “Nhớ về tối hôm qua sao?”

Cố Nghiên Thu sặc miệng, tựa hồ bị câu nói thẳng lớn mật của Lâm Duyệt Vi dọa, mắt tròn tròn, nhất thời không biết nên nói gì. Lâm Duyệt Vi ghé sát vào lỗ tai cô: “Đêm nay chờ em thương chị.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô chợt lạnh sống lưng, dựa theo trình độ quá phận của cô tối hôm qua, đêm nay Lâm Duyệt Vi đại khái sẽ muốn ra tay nặng hơn.

Lâm Duyệt Vi bẻ khớp xương ngón tay, khiến tiếng kêu khá vang dội, nhìn Cố Nghiên Thu nở cười tà dâm.

Cố Nghiên Thu phối hợp bày ra biểu tình sợ run bần bật.

Nhưng thật ra thì cô không sợ.

“Hai đứa ở bên đó làm gì?” Nhiễm Thanh Thanh rất nhanh chơi đùa với Schrodinger xong, thấy hai người vẫn còn ở cửa chị chị em em, không thể không thúc giục một câu, “Tiểu chó săn đêm nay muốn uống chút rượu không nào?”

Lâm Duyệt Vi kinh thiên động địa mà ho khan, rất nhanh nói: “Mẹ –“

Sao lại nói vào lúc này chứ?!

Cố Nghiên Thu chớp chớp mắt: Tiểu chó săn? Gọi cô sao?

Cô Nhiễm Thanh Thanh dùng ánh mắt đáp trả Cố Nghiên Thu, châm ngòi thổi gió nói: “Đúng vậy, gọi con đó, hôm nay Lâm Duyệt Vi vừa đặt cho con.”

Lâm Duyệt Vi: “Con đặt bao giờ, rõ ràng mẹ tự gọi mà.”

Chớp mắt một cái hai mẹ con từ hoà thuận vui vẻ chuyển sang gà bay chó sủa.

Bởi vì Schrodinger đã đến, nên Corgi bị nhốt vào lồng sắt chỉ có thể xốc

xốc mí mắt lười biếng, rồi lại khép mắt, nó còn bị nhốt vào đây dài dài, hiển nhiên đối với loại tình huống này đã xem như chuyện thường tình.

Schrodinger liếm móng vuốt, chiếm cứ trên đùi Nhiễm Thanh Thanh, cuối cùng do ngại Nhiễm Thanh Thanh với Lâm Duyệt Vi đấu võ mồm quá lợi hại, nên mới nhảy xuống khỏi đùi bà, làm tổ trên một chiếc ghế sofa đơn khác.

Cố Nghiên Thu yên lặng dùng di động tìm ý nghĩa của tiểu chó săn.

Hai mẹ con bên kia thì vẫn tiếp tục đấu võ mồm, Nhiễm Thanh Thanh lấy vũ lực trấn áp, tuyên cáo thắng lợi lần nữa, Lâm Duyệt Vi nhìn Schrodinger thì chỉ thấy nó “Meo” hai tiếng, lười nhác liếm lông mình, bước chân nhẹ nhàng bò vào lòng Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi vuốt búp bê vải trong tay, như có cả thiên hạ, tức khắc quên luôn thất bại vừa rồi, tỏ ý khiêu khích với Nhiễm Thanh Thanh.

Cố Nghiên Thu lắc đầu nhẹ nhàng mỉm cười, nghĩ thầm: Đại ấu trĩ với tiểu ấu trĩ.

“Cố Nghiên Thu, chị tới phân xử đi.” Lâm Duyệt Vi đột nhiên dời tầm mắt về phía Cố Nghiên Thu đang an tĩnh ngồi lướt Weibo, Nhiễm Thanh Thanh cũng lập tức nói: “Đúng vậy, con tới phân cao thấp.”

“.....” Cố Nghiên Thu đã không biết gì lại đột nhiên bị chỉ đích danh, ngẩng đầu lên với vẻ mặt mờ mịt, bị động quẩn vào cuộc chiến.

Người ta hay nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu là khó xử nhất, Cố Nghiên Thu lại cảm thấy mình không phải con dâu Lâm gia, mà giống con gái Lâm gia hơn, động hay không động đều bị kẹp giữa hai mẹ con nhà này, đảm đương nhiệm vụ của trọng tài.

Nhưng cuộc sống thế này, với Cố Nghiên Thu mà nói, đã thoải mái và ấm áp lắm rồi, cô hy vọng có thể cứ tiếp tục thế này, đến mãi mãi.

“Em nói có đạo lý, em không sai.” Cố Nghiên Thu nghe xong phân trần của Lâm Duyệt Vi bèn nói.

“Còn dì, dì đương nhiên càng không sai.” Cố Nghiên Thu cũng nói như vậy với Nhiễm Thanh Thanh.

Hmm..... nhưng không được hiệu quả.

“Ăn cơm.” Dì giúp việc bỗng xuất hiện như vị cứu tinh từ trên trời rơi xuống, Cố Nghiên Thu bị hai bên lôi kéo đến sát đầu mẻ trán, nhảy một bước tức khắc đã vọt vào phòng bếp, “Con đi bưng thức ăn.”

Nhiễm-Lâm hai mẹ con liếc nhìn nhau, không hện mà cùng mà lên tiếng: “Con/mẹ xem, tra tấn con dâu/con rể mẹ thành bộ dáng gì?!”

Nhiễm Thanh Thanh & Lâm Duyệt Vi: “Hừ.”

Cố Nghiên Thu vào phòng bếp tị nạn, hai mẹ con lại ở bên ngoài đối chọi gay gắt, ăn miếng trả miếng nghe đến sắp thủng cả màng nhĩ: “Con có phát hiện con rể càng ngày càng dung nạp không khí nhà chúng ta không.”

“Có, nhưng con sửa mẹ đúng một chút, là con dâu.”

“Xóa được dấu răng trên vai con rồi hẳn nói đi.”

“Đây là do ngoài ý muốn.”

“Thì con cứ xem như mẹ tin rồi đi.”

“Cái gì mà xem như, vốn dĩ chính là sự thật, lúc nào con cũng nhường chị ấy mấy chuyện này.”

“Ghi nhận, dấu răng chính là chứng cứ tốt nhất.”

“Không có dấu răng mẹ sẽ không nói vậy đúng không?”

“VẬY DẤU HÔN ĐI, DẤU HÔN SO VỚI DẤU RĂNG TỐT HƠN NHIỀU.”

Cố Nghiên Thu bưng bát canh ra, đặt lên bàn ăn, có lẽ do hơi nóng, nên dùng hai tay sờ sờ lên vành tai chính mình, cười nói: “Dì, Duyệt Vi, đừng nói nữa, mau ra ăn cơm.”

Nhiệm Thanh Thanh trông rất được an ủi tuổi già: “Con rể tốt quá đi.”

Lâm Duyệt Vi giãy giụa trong hấp hối: “Con dâu!”

Nhiệm Thanh Thanh lười đến nhìn nàng lần nữa, vội đi giúp rể hiền.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Giữa bữa cơm, Nhiệm Thanh Thanh lại muốn nói tiếp, khiến thần kinh Lâm Duyệt Vi căng lên như dây đàn, sợ bà lại nói ra lời không hay gì với Cố Nghiên Thu, nàng sẽ lại bị trêu chọc.

Một lần hai lần thì được, chứ nhiều lần thì cho dù là mẹ con ruột nàng cũng phải nổi điên, nếu đổi lại là người khác, thì có phải mẹ vợ với con rể, luôn thích đùa nhau kiểu này không?

Nhiệm Thanh Thanh nói: “Nghiên Thu à.”

“Dì nói đi ạ.” Cố Nghiên Thu dừng đũa, ưu nhả lau miệng, hơi cúi người, tỏ vẻ cô đang nghiêm túc nghe.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Không cần lễ phép như vậy, đều là người trong nhà cả, chuyện là thế này, dì muốn thương lượng một chuyện với con?”

Cố Nghiên Thu vẫn duy trì dáng ngồi đoan trang, lễ độ nói: “Dì cứ nói đi ạ.”

Nhiễm Thanh Thanh nở nụ cười hiền lành: “Con có thể nhường Lâm Duyệt Vi cho dì một đêm không.”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Mẹ nàng muốn vứt bỏ Cố Nghiên Thu, chịu quay về yêu thương nàng rồi sao? Não của nàng bay một vòng lớn ra ngoài rồi quay trở lại nàng mới chợt nhớ ra: Nàng với Nhiễm Thanh Thanh mới chính là mẹ con ruột, suýt thì quên mất!

“Chẳng phải ngày mai Duyệt Vi đi công tác rồi sao, lần tiếp theo gặp mặt lại rất lâu, bình thường con bé nói chuyện với dì cũng không nhiều, cho nên.....” Nhiễm Thanh Thanh dừng một chút, cẩn thận dè dặt, “Con xem.....”

Cố Nghiên Thu không trả lời, Lâm Duyệt Vi lập tức đáp: “Việc này hỏi con là được rồi, đêm nay con ngủ cùng mẹ.”

Lần này về Lâm Duyệt Vi luôn cảm thấy đặc biệt khó chịu, nhưng từ đầu đến cuối không thể lý giải tại sao. Lâm Duyệt Vi đã trưởng thành, có cuộc sống riêng, có người mình yêu, Nhiễm Thanh Thanh mới là người bị nàng bỏ lại phía sau, chỉ khi quay đầu lại nàng mới chợt nhớ ra.

Lâm Duyệt Vi ở bên ngoài đóng phim ba bốn tháng, mỗi ngày Cố Nghiên Thu đều sẽ cùng nàng chào buổi sáng chúc ngủ ngon, đôi khi gọi điện thoại, còn chat video, mà Nhiễm Thanh Thanh mỗi tuần chỉ gọi một lần, những khi quá mệt mỏi hoặc nàng cùng Cố Nghiên Thu nói chuyện đến quá muộn, lúc nhớ ra thì đã qua giờ ngủ của Nhiễm Thanh Thanh, nói một cách đơn giản. Ngày mai nàng phải ra ngoài chạy công việc mới, chỉ nhớ chăm chăm muốn đòi lại nợ của Cố Nghiên Thu tối hôm qua, hoàn toàn xem nhẹ việc nàng hứa bầu bạn với Nhiễm Thanh Thanh.

Nhiễm Thanh Thanh nghe được trả lời của Lâm Duyệt Vi, trong lòng vui vẻ, ngoài mặt lại làm bộ ghét bỏ: “Đừng nghĩ nhiều, chỉ muốn mắng con thôi.”

Lâm Duyệt Vi đọc được suy nghĩ của bà buông ra một câu: “Mắng đi, da mặt con dày lắm.”

Nhiễm Thanh Thanh không nhịn được, nói: “Ăn cơm.”

Tuy Lâm Duyệt Vi cảm thấy đáng tiếc, nhưng chuyện đòi nợ lúc nào cũng đòi được, không vội ngày một ngày hai, ở bên mẹ nàng tương đối quan trọng hơn.

Nàng về phòng mình tắm xong, bước tới bên cạnh Cố Nghiên Thu đang chống tay ngồi cứng đờ bên mép giường, nàng cúi người hôn cô. Từ ôn nhu lưu luyến đến lửa văng khắp nơi, thiên lôi địa hỏa, chạm vào là nổ.

Tay Cố Nghiên Thu dường như đã tập thành thói quen, bắt đầu sờ vào quần áo nàng, Lâm Duyệt Vi khẽ cắn cánh môi cô, lui nhanh về sau, cười to nói: “Em xuống lầu, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cố Nghiên Thu bất đắc dĩ mỉm cười.

Lâm Duyệt Vi đóng cửa.

Cố Nghiên Thu nghiêng tai nghe tiếng bước chân nàng xuống lầu, tận đến khi không còn nghe thấy gì nữa, mới dời tầm mắt về khoảng không trước mắt, đầu ngón tay trượt trên máy tính bảng, xem từng tấm ảnh một.

Trên màn hình hiển thị ảnh chụp của một số phụ nữ trung niên, đều ngoài năm mươi, gương mặt người nào cũng mang vết tích của thời gian, chỉ có hai người trông còn trẻ. Lưu tiên sinh từng bước từng bước loại trừ dần, bây giờ chỉ còn dư lại mười mấy người này, trong số họ chỉ có hai người này lồng trong khung ảnh đen trắng, vì họ đã qua đời, một người qua đời vì bệnh nặng, một người vì tai nạn xe.

Những người đã qua đời rất khó tra, nhưng hiềm nghi tương đối lớn hơn.

Người bệnh nặng qua đời vào hai năm trước, còn người gặp tai nạn xe thì vào tận ba mươi năm trước, rất phù hợp với thời điểm Cố Hoà gặp Thẩm Hoài Du, kết hợp với chuyện khi ấy Thẩm Hoài Du thất hồn lạc vía, nên người này đã bị Lưu tiên sinh liệt vào đối tượng điều tra cần chú ý.

Đầu ngón tay Cố Nghiên Thu dừng trên tấm ảnh chụp điện tử, phong cách quần áo học sinh cực phổ biến cuối thập niên 80, mặc trên người bà toát ra vẻ văn nhã lịch sự, cùng một đôi mắt ôn nhu đa tình.

Trên ảnh chụp còn viết họ của bà, họ Phương.

Cố Nghiên Thu cảm thấy hẳn là người này, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút khác thường, di động cô đặt ở tủ đầu giường đột nhiên kêu lên, giúp cô quay về thực tại, Cố Nghiên Thu nhận cuộc gọi: “Hạ Phi Tuyền?”

Hạ Phi Tuyền gấp giọng hỏi: “Em đang ở đâu?”

Cố Nghiên Thu nghe thấy cảm xúc anh ta tựa hồ khá kích động, lập tức ngồi thẳng dậy: “Đang ở nhà mẹ vợ, có việc gì quan trọng sao?”

Hạ Phi Tuyền: “Có.”

Cố Nghiên Thu mới vừa định lên tiếng, Hạ Phi Tuyền đã kích động nói: “Mẹ tôi rất cuộc cũng lỗ miệng, đúng như những gì em từng đoán, mẹ em thật sự từng liên hệ mẹ tôi.”

Cố Nghiên Thu: “Tôi có cần ra cửa bây giờ không?”

Cố Phi Tuyền: “Không cần không cần, buổi tối ngày mai tôi mời em ăn cơm, còn nhớ tiệm cơm Tây lần trước không? Tối đó tôi sẽ nói chi tiết hơn.”

Cố Nghiên Thu kết thúc cuộc gọi với Cố Phi Tuyền, mới nhận ra một tay cô không biết từ khi nào đã nắm thành nắm đấm. Cô cúi đầu nhìn thoáng qua ảnh chụp một lần nữa, từ từ buông lỏng tay.

Sự thật đang càng ngày càng gần.

Cố Nghiên Thu lần tràng hạt trong tay, nhắm mắt lại.

Người thật như những gì con nghĩ sao?

***

Lâm Duyệt Vi nằm trên giường mẹ nàng xem TV, tiếng TV rất nhỏ, hai mẹ con nàng cách một thế hệ, nên nói chuyện phiếm cũng không biết bắt đầu như thế nào, có tiếng TV đệm sẽ tốt hơn rất nhiều.

Theo tiếng phim truyền hình, thì có thể bắt đầu đề tài.

TV đang chiếu một bộ phim truyền hình cầu huyết, thể loại phim truyền hình chính tông chiếu mỗi 8 giờ tối, tình huống cũng hơi giống chuyện nhà Lâm gia, người bố ngoại tình với người khác, mẹ thu thập hành lý quyết phải đi, cô con gái đang còn tiểu học ôm lấy chân mẹ không cho đi, hai mẹ con ôm nhau khóc rống, khóc đến mặt đầy nước mắt.

Lâm Duyệt Vi cảm khái một tiếng.

Nhiễm Thanh Thanh cũng cảm khái theo, trước sau vang lên, tiếng sau nặng nề hơn tiếng trước.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Nếu con cùng bé gái trong TV giống nhau.....”

Lâm Duyệt Vi tò mò hỏi: “Mẹ sẽ thế nào?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mẹ sẽ đánh con bất tỉnh rồi khiêng đi, không ổn, mẹ căn bản sẽ không cho con cơ hội ôm chân, sớm kêu người đưa con đi rồi.”

Lâm Duyệt Vi giơ ngón tay cái lên, “Mẹ quả là người sói.”

“Người sói là gì?”

“Chính là loại người tàn nhẫn hơn những người tàn nhẫn, kiểu đặc biệt tàn nhẫn.”

“Àh.” Nhiễm Thanh Thanh thông dong nhận lấy lời khen, “Vậy con tính thế nào?”

“Tính chuyện gì?” Lâm Duyệt Vi không nghe rõ.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Sau khi mẹ với ba con ly con, con tính thế nào?”

Lâm Duyệt Vi tự nhiên nói: “Con ở cùng lão bà của con.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Ai hỏi con chuyện này, ý mẹ là quan hệ của con với ông ấy con tính thế nào.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vẫn sẽ kính trọng, dù ông ấy có lỗi với mẹ, thì cũng không làm gì có lỗi với con, chờ sau khi chuyện này lặn đi, con sẽ đi đòi tiền.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Đòi tiền gì nữa?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Thì tiền nhà tiền xe gì đó, tuy rằng con cũng không muốn chiếm lợi gì từ ông ấy, nhưng nhờ đâu tương lai ông ấy có con với cô tiểu tam nào, con cũng biết đường ứng phó trước, vót được gì thì phải vót về nhà trước.”

Nhiễm Thanh Thanh giơ ngón cái đáp nàng: “Con mới đúng là người sói.”

Lâm Duyệt Vi làm tư thế ngả mũ: “Cảm ơn khen tặng.”

Nhiễm Thanh Thanh đột nhiên cười, nói: “Aizz, mẹ nhớ tới một chuyện khi con còn nhỏ, chắc con không còn nhớ rõ.”

“Chuyện gì?” Lâm Duyệt Vi hiếu kỳ hỏi.

Có rất nhiều người từng bị hỏi một vấn đề tràn ngập ác ý khi còn nhỏ: Nếu ba mẹ ly hôn, con chọn ở với ai?

Có những đứa trẻ bị giả thiết như vậy dọa khóc, có đứa những sẽ nói không chọn, có đứa thì hỏi ra được kết quả, nghiêm túc lựa chọn ba hoặc mẹ, còn

có những đứa sẽ thờ phì phì mà phản bác người hỏi nó: Ba mẹ sẽ không ly hôn.

Bé Lâm Duyệt Vi không nằm trong số những trường hợp thông thường trên, nàng bình tĩnh mà nói: Chọn ba.

Người nọ hỏi tiếp: Sao lại chọn ba?

Bé Lâm Duyệt Vi trả lời: Bởi vì ba có tiền, mẹ không có tiền, sau này con theo ba, có thể lấy tiền từ ba để nuôi mẹ.

Lâm Duyệt Vi quả thật không nhớ rõ, nghe mẹ nàng kể lại thì bật cười, tay vuốt chóp mũi nói: “Lúc đó con nói vậy thật sao? Kỳ thật, bây giờ con vẫn nghĩ vậy.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Khi đó con mới ba tuổi.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Ba tuổi luôn nói thật mà.”

Hai mẹ con nhìn nhau cười.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Kỳ thật mẹ cũng rất có tiền, chỉ do con không biết thôi.”

Lâm Duyệt Vi không chút khách khí mà vạch trần bà: “Mẹ có thể mua mấy tòa nhà ở Yến Ninh hửm?”

Nhiễm Thanh Thanh sắc mặt một tiếng: “.....”

Thành phố Yến Ninh tắc đất tắc vàng, nghiêm túc mà nói Nhiễm Thanh Thanh không được sinh ra và lớn lên ở Yến Ninh, mà bà chỉ học đại học ở Yến Ninh, sau đó lưu lại bản địa lập gia đình, gia cảnh dù có tốt cỡ nào,

cũng không đủ so với các đại gia tộc ở đây. Vốn lưu động của ông Lâm đều bị bà chuyển cho Lâm Duyệt Vi, khi phân chia tài sản thì chỉ còn chút bất động sản, và cổ phần linh tinh.

Kỳ thật Lâm Duyệt Vi chưa chắc nhiều tiền hơn mẹ nàng, nhưng nàng muốn xây dựng hình tượng mà Nhiễm Thanh Thanh có thể dựa vào, bèn nói: “Con sẽ nổi tiếng, sau này có đầy bó lớn bó nhỏ tiền trong túi, ôm đúi con đi.”

Nhiễm Thanh Thanh ôm đúi nàng tượng trưng, bỗng nhúu mày nói: “Sao gầy đi nhiều thế?”

Lâm Duyệt Vi chỉ vào chính mình: “Minh tinh mà? Không gầy có thể làm minh tinh sao?”

Nhiễm Thanh Thanh thở dài, lo lắng nói: “Nhưng mà gầy quá, có hại tới sức khỏe không?”

“Sẽ không, lòng con hiểu rõ.”

Hai người nói chuyện phiếm, trong TV đoạn hai mẹ con ôm nhau khóc rống kia đã sớm diễn xong, sắp đổi cảnh, Nhiễm Thanh Thanh với Lâm Duyệt Vi càng xem càng không hiểu, đợi thêm chốc lát, thì đến cảnh người chồng ngoại tình quỳ xuống bên đường, cầu xin vợ tha thứ, nước mắt nước mũi giàn giụa, người vợ bị anh ta chặn lại, giữ chặt đúi, không thể động đậy.

Bên cạnh người người bàn luận sôi nổi —

“Chuyện gì đây a?”

“Người đàn ông này ngoại tình hả?”

“Không chắc, cô gái đó ăn mặc đẹp như vậy, có thể do nàng đá người ta đi?”

“Sao lại náo loạn trên đường như thế.”

.....

Nhiễm Thanh Thanh: “.....”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Tình huống này thật mong lung như một trò đùa.

Lâm Duyệt Vi cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh, Nhiễm Thanh Thanh hờ hững xem cốt truyện trong TV: “Đàn ông cận bã trên thế giới cũng chỉ có loại biện pháp đối phó này thôi sao? Không bằng thoải mái hào phóng mà thừa nhận, ít ra còn được kính trọng là biết điều.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Từ biểu hiện lần trước của nàng ba, không khó để nhận ra cảnh này đã từng diễn ra trước mặt Nhiễm Thanh Thanh.

Không thể không nói loại phim cầu huyết này, có thể hấp dẫn người xem, ví dụ như Lâm Duyệt Vi, hiện tại nàng rất muốn biết cô gái trong phim ấy có dùng một chân đá người đàn ông ấy đi không, có quay đầu bỏ đi không.

Nhiễm Thanh Thanh dường như hiểu được ý nghĩ của nàng, mặt không biểu tình nói: “Sẽ không đâu, đầu tiên gã đó sẽ quần lấy cô ta không bỏ, khiến cô ta không thể di chuyển, rồi công kích bằng dư luận xung quanh, khi cần thiết sẽ nói dối, khiến cô gái hết đường chối cãi, tiếp theo bị người

chung quanh khuyên tạm thời một sự nhịn chín sự lành, sau khi về nhà thì gã đó tiếp tục đeo bám, mong cô gái cho gã một cơ hội nữa.”

Lâm Duyệt Vi ghen hòng nhìn trần trối, tiếp tục xem tiếp.

Nhưng diễn biến trong phim quá chậm, Lâm Duyệt Vi nhịn không được lên mạng tra cốt truyện, trong giới thiệu nói, người đàn ông khó khăn lắm mới theo đuổi được cô gái, cô gái không đáp ứng, anh ta bất đắc dĩ giả vờ nói với thân nhân xung quanh mình nghèo, nhưng thật ra sau khi thăng chức rồi thì thấy vợ ở nhà rất chướng mắt, muốn bỏ cô ấy vân vân, quả nhiên khiến người xem oán giận, cốt truyện kể tiếp đều bị Nhiễm Thanh Thanh kể ra hết, không sai một li.

Lòng hiếu kỳ của Lâm Duyệt Vi bỗng dâng lên, hỏi ngay: “Mẹ, sao mẹ lại biết diễn biến vậy?”

Nhiễm Thanh Thanh nhàn nhạt mà nói: “Lần trước vì hạ quyết tâm, mẹ xem nhiều loại phim này lắm, bộ này cũng xem qua rồi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Trong TV đang chiếu tới đoạn người đàn ông bịa đặt, Nhiễm Thanh Thanh cầm điều khiển từ xa vụt một tiếng tắt TV.

Nhiễm Thanh Thanh lại suy nghĩ một hồi, híp híp mắt, một tia sáng như ánh sao lóe lên trong mắt bà, phảng phất như bà rốt cuộc đã xác định được ý niệm nào đó trong lòng.

Chương 116

Edit: Nhận

Beta: Yan lão sư

“Mẹ?” Lâm Duyệt Vi đợi khoảng mười giây, Nhiễm Thanh Thanh mới từ trạng thái xuất thần mà định tâm lại.

Lâm Duyệt Vi thở nhẹ một hơi, hỏi: “Sao tự nhiên mẹ không nói gì hết vậy?”

Nhiễm Thanh Thanh thuận miệng nói: “Mẹ ghé thăm tra nam trong TV, tụ hội quá nhiều trong cùng một lúc.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Ánh mắt nàng nhìn Nhiễm Thanh Thanh có chút nguy hiểm, Mẹ nàng nhất định có chuyện gạt nàng.

Cả hai nhìn nhau hai giây liền biết không dối được Lâm Duyệt Vi nên bà giờ tay ấn đầu nàng, “Chờ khi thích hợp Mẹ sẽ nói, được không?”

“..... quyết định vậy nha.”

Nhiễm Thanh Thanh hỏi thăm nàng vài câu về đoàn phim, có bạn mới hay không, cùng người khác ở chung như thế nào, Lâm Duyệt Vi đều nhất nhất trả lời, hai mẹ con nói chuyện tới 11 giờ, Nhiễm Thanh Thanh dù vẫn còn một bụng câu hỏi nhưng nhớ đến ngày mai Lâm Duyệt Vi tham dự sự kiện quảng cáo phim nên chủ động bảo muốn ngủ.

Lâm Duyệt Vi trượt thẳng người xuống nệm, chui vào chăn.

Nhiễm Thanh Thanh trước khi ra khỏi phòng dự định đưa tay tắt đèn thì vừa lúc bị Lâm Duyệt Vi vội ngăn lại: “Mẹ, đừng tắt.”, gần như sợ không kịp lên tiếng.

Nhiễm Thanh Thanh tay còn đang ở lưng chừng liền hạ xuống: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Duyệt Vi ngồi lên, uốn cong người, nói: “Gãi lưng cho con.”

Nhiễm Thanh Thanh: “.....”

Lâm Duyệt Vi làm nũng nói: “Mẹ nhớ xem bao lâu rồi không có gãi lưng cho con đó. Con không còn là con gái Mẹ thương nhất nữa sao?”

Nhiễm Thanh Thanh vỗ mông nàng một cái, Lâm Duyệt Vi có chút lố mà “ngao” một tiếng.

“Giờ lại còn diễn trò này nữa sao?” Nhiễm Thanh Thanh miệng thì quở trách nhưng tay vẫn đưa vào bên trong áo ngủ gãi lưng cho nàng, “Con được Mẹ làm cho rồi, còn không biết phục vụ lại cho Mẹ sao hả?”

Quý phu nhân Nhiễm Thanh Thanh thỉnh thoảng sẽ đi làm móng nhưng gần đây thì ngưng không đi nữa, dù vậy móng tay vẫn được chăm sóc mượt mà, gãi trên lưng không rát người, Lâm Duyệt Vi được “phục vụ” đến thoải mái nhắm nghiền cả hai mắt, “hừ hừ” trong miệng: “Mỗi người mười phút, chờ lát nữa con sẽ gãi cho.”

Sau đó thì yên tâm nhắm mắt nằm dài mà hưởng thụ.

Kịch bản vẫn như vô số lần trước, Lâm Duyệt Vi vừa kết thúc phút thứ sáu

thì trong phòng đã vang lên tiếng hít thở đều đặn của nàng, Nhiễm Thanh Thanh lúc này chỉ cúi đầu âu yếm nhìn nàng trong chốc lát rồi lắc đầu cười một cách bất đắc dĩ, kéo áo ngủ lại ngay ngắn rồi đắp chăn cho nàng.

Ngồi lại bên đầu giường, với tay lấy điện thoại, xóa tên Lâm ba ra khỏi danh sách đen rồi nhắn một tin.

【 Ông đang ở đâu? 】

Bà canh giờ, vừa định rút lại tin nhắn sau một phút năm mươi giây thì đối phương đã nhanh chóng trả lời.

Lâm Ba: 【 [quỳ xuống.gif] 】

Lâm Ba nửa đêm nhận được tin nhắn như từ trong bóng tối thấy được bình minh, tay cũng run lên, lập tức gửi một ảnh động, vừa lúc hệ thống lại thông báo Nhiễm Thanh Thanh đã rút về một tin nhắn, ngón tay run run gõ chữ, viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết nhiều lần cuối cùng mới gửi được một tin nhắn

【 Anh muốn được gặp em để nói chuyện 】

Tin nhắn vừa gửi đi, bên cạnh khung tin nhắn liền xuất hiện một dấu chấm than đỏ tươi.

Một lần nữa lại bị đưa vào blocked list.

Đây không phải lần đầu tiên ông bị chặn, trước đó cũng từng bị hai lần – lần đầu là khi hai người thẳng thắn với nhau, Nhiễm Thanh Thanh không chấp nhận nổi việc phải đối mặt với ông nên bảo muốn thông qua luật sư giải quyết chuyện ly hôn; lần thứ hai là khi ông muốn tìm bà nói chuyện một chút thì được thoát khỏi danh sách chặn, nhưng vừa nói xong lại tiếp

tục bị chặn, đây chính là lần thứ ba rồi.

Phụ nữ là sinh vật dễ mềm lòng, nhất là vợ chồng từng có nhiều năm tình cảm như vậy, Lâm Ba thấy lần này Nhiễm Thanh Thanh chủ động nhắn tin, tuy cuối cùng vẫn rút về nhưng ít nhiều cũng là biểu hiện của mềm lòng. Vậy là nhanh chóng thông qua từng người bạn của bà mà gửi yêu cầu kết bạn, nhưng vẫn bị Nhiễm Thanh Thanh từ chối từng người một.

Lâm Ba nhất mực đến xin bà đồng ý, cuối cùng cũng thông qua mà nhận được hai câu

【 không cần đến tìm tôi nữa, tôi và ông kết thúc rồi! 】

【 tuy rằng 】

Lại lần nữa bị chặn.

Lâm Ba không lo lắng không vui, câu “Tuy rằng” bên dưới kia tuyệt đối là cơ hội của ông. Chỉ cần Nhiễm Thanh Thanh có một tia dao động, ông khẳng định có thể bắt lấy, bởi ông là người hiểu Nhiễm Thanh Thanh nhất trên thế giới.

Nhiễm Thanh Thanh là thiên kim tiểu thư đáng yêu bị sủng đến hư, bà muốn chúng tinh phụng nguyệt mà sủng nàng, chính mình là tốt nhất cũng là người duy nhất được chọn.

Nếu cho ông một cơ hội quay lại, ông tuyệt sẽ không tái phạm lại sai lầm như vậy, ông thật sự yêu Nhiễm Thanh Thanh.

Chủ yếu vấn đề hiện tại là Nhiễm Thanh Thanh không tin ông, những gì ông cần phải làm là khiến đối phương tin ông lại lần nữa.

Lâm Ba nhớ đến Lâm Duyệt Vi.

Con cái luôn là sợi dây ràng buộc trong quan hệ gia đình, Lâm Duyệt Vi tuy rằng tối hôm đó phản ứng kịch liệt, nhưng chưa chắc không phải là một lời nói quyết định, ông lại phải nỗ lực, dùng nhu tình, hẳn là có thể, chỉ cần Lâm Duyệt Vi mở miệng, cho dù là một câu, Nhiễm Thanh Thanh nhất định sẽ suy xét lại.

Thời gian sẽ chứng minh ông thật lòng.

Việc phân chia tài sản đã gần xong, Lâm Ba từ lúc xảy ra chuyện đến nay vẫn luôn buồn đến ngủ không yên, buổi tối phải dựa vào thuốc ngủ, đêm nay lần đầu tiên nhìn thấy hy vọng, chỉ là ngủ một lúc lại bị ác mộng làm bừng tỉnh, cả tấm lưng một thân mồ hôi lạnh.

Ông cử động khuỷu tay, nhìn phía ánh sáng phát ra từ đồng hồ ở tủ đầu giường – 6 giờ rưỡi sáng. Không thể ngủ được nữa, đành khoác áo tắm đi rửa mặt, thấy trên cằm đã lởm chởm mấy sợi râu, Lâm Ba tự mình bôi kem cạo râu rồi dùng dao cạo đi.

“Lão công, râu ông lại dài ra rồi, để tôi giúp ông nha.” Đôi vai dài rộng của ông đột nhiên cảm nhận được một cánh tay mềm mại đặt lên, người vợ ông thương nhớ ngày đêm kia đột nhiên xuất hiện trước mặt, Nhiễm Thanh Thanh tự nhiên lấy dao cạo trên tay ông, ánh mắt đào hoa vẫn như mọi khi vì ông mà chăm chú cạo râu sạch sẽ, lộ ra góc cạnh nam tính.

Lâm Ba một chút cũng không dám cử động, hốc mắt ướt át, sợ người phụ nữ bên cạnh biến mất.

“Được rồi.” Nhiễm Thanh Thanh tuy rằng cùng ông vượt qua hơn hai mươi năm sinh hoạt vợ chồng, nhưng tâm tính vẫn như trẻ con, mỗi khi nói chuyện không khác gì chim sơn ca nhảy nhót, *“Oa, anh thật soái, tới hôn*

một cái.”

Lâm Ba mắt cong lên, quay về phía người phụ nữ bên cạnh đang hôn tới.

Nhưng trong lòng bỗng trống rỗng, bên cạnh đâu còn thân ảnh Nhiễm Thanh Thanh.

“Thanh Thanh?” Lâm Ba mờ mịt nhìn chung quanh, bàn tay quơ quào trước gương nhưng chỉ chạm được mặt kính lạnh băng, yết hầu ông rung lên, ngửa đầu, nhìn trần nhà tắm.

Lúc bước ra khỏi phòng tắm, hốc mắt ông đã hơi đỏ, đưa tay mở khoá điện thoại – vẫn không có tin nhắn nào từ Nhiễm Thanh Thanh, chỉ có tin từ một người bạn tốt trong hội

【 người lần trước tôi giới thiệu như thế nào? Là tiến sĩ du học nước ngoài trở về, ông vẫn có lực hấp dẫn, đã là phụ nữ thì đều không thoát khỏi ông già của chúng ta 】 theo sau là biểu cảm đáng khinh của đàn ông trung niên đầy tiêu chuẩn.

Lâm Ba nắm chặt nắm tay, gọi một cuộc điện thoại.

Bạn tốt ha ha nói: “Tối hôm qua bên ôn nhu hương thế nào?”

Lâm ba lạnh lùng nói: “Không cần giới thiệu cho tôi loại người này nữa.”

Bạn tốt nói: “Ông không thích à?”

“Lão Lưu, ông biết tôi đang thế nào mà, vợ tôi đang ầm ỹ muốn ly hôn, ông có thể đừng gây thêm phiền phức được không, tôi chơi không nổi đâu.” Lâm Ba quát, “Ông nghe rõ chưa? Tôi không muốn chơi! Cứ thử có lần thứ hai xem.”

“Đại trượng phu sợ không có vợ sao.” Lão Lưu nhỏ giọng nói câu, cuối cùng vẫn ngượng ngùng cúp máy.

Lần trước bị Lâm Duyệt Vi ngẫu nhiên bắt gặp, thật không phải như những gì Nhiễm Thanh Thanh đã nghĩ, cô gái kia chỉ là tiến sĩ mới về nước, con gái lớn của một người trong hội, cá tính cởi mở, vì kính trọng Lâm Ba nên lúc ông định về trước, nàng khẳng khẳng muốn tiễn ra cửa, vì lịch sự không thể cự tuyệt nên hai người mới cùng đi xuống.

Từ khi ông biết Nhiễm Thanh Thanh phát hiện ra chuyện ngoại tình thì không dám tái phạm nữa, những ngày sau đều trôi qua trong ngập tràn lo lắng, sợ đến sứt đầu mẻ trán, ông nhất quyết không đồng ý ly hôn, cho dù đại luật sư của Nhiễm Thanh Thanh hùng hực khí thế đến đưa đơn.

Hút xong điếu thuốc, Lâm Ba thay áo phục đến công ty, đứng ở cửa sổ văn phòng dưới lầu gọi cho Lâm Duyệt Vi.

“Ba!”

Buổi sáng Lâm Duyệt Vi còn ở nhà, Nhiễm Thanh Thanh ở trên lầu chuẩn bị vali cho nàng, vừa thấy hiện lên thông báo cuộc gọi đến, liền bước ra ban công tiếp điện thoại, đồng thời nhanh chóng đưa mắt về hướng Nhiễm Thanh Thanh canh chừng rồi ngồi xuống trước vali

“Vi Vi.”

“Sao tự nhiên gọi cho con?” Tâm tình có chút phức tạp, vừa may Mẹ đang quay lưng về phía nàng nên cũng không thấy được chuyện ở đây.

“Con có thời gian không? Chúng ta nói chuyện phiếm một chút?”

“Hôm nay con có sự kiện phải tham dự, sau đó phải đến sân bay.”

“Uh, vậy thôi.” Lâm Ba lấy lui làm tiến, có chút kiêng dè khi nghĩ đến phản ứng Lâm Duyệt Vi lần trước nên không trực tiếp vào chủ đề chính, “Mẹ con như thế nào?”

“Mẹ rất..... khổ sở.” Lâm Duyệt Vi trả lời.

Lâm Ba a một tiếng, trầm mặc hai giây, nói: “Lúc này con ở nhà chăm mẹ sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Con ở nhà được hai ngày, tối hôm qua con ngủ cùng mẹ, nửa đêm nghe thấy mẹ khóc.”

Lâm Ba thở dài.

Lâm Duyệt Vi nói: “Nếu Ba không làm nhiều việc tốt như vậy thì..., đáng tiếc đã quá muộn, không thể quay trở lại được nữa.”

“Đều do ba sai, hiện tại ba muốn bù đắp lỗi lầm này, con cũng không muốn tiếp tục nhìn thấy bà ấy như vậy?”

Bên tai truyền đến âm thanh bật lửa tanh tách, Lâm Duyệt Vi hỏi: “Ba lại hút thuốc?”

“Không có, chỉ vài hơi thôi.”

“Vài hơi thôi.”

“Ừm, ba biết.”

“Vi Vi.....” Lâm Ba tựa hồ còn định nói gì, bị Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng

cắt ngang “Ba, con không có ý kiến, đây là chuyện của hai người ba và mẹ, con sẽ không tham gia.”

Lâm Ba lại lần nữa trầm mặc, nói: “VẬY con để ý mẹ cho tốt, có thời gian thì gọi vài cuộc cho bà ấy. Mẹ con buổi tối hay đá chẵn, con.....thôi, chuyện này con cũng không giúp được, cứ như vậy đi.”

Lâm Ba cúp máy.

Nhiễm Thanh Thanh vẫn luôn đưa lưng về phía Lâm Duyệt Vi lúc này đã xoay người lại nhìn thấy Lâm Duyệt Vi qua tấm kính trong suốt của ban công. Lâm Duyệt Vi đi ra, nói: “Những gì Mẹ bảo con nói con đều đã nói.”

Nhiễm Thanh Thanh nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Mẹ.” Lâm Duyệt Vi muốn nói lại thôi, “Làm vậy có quá đáng hay không?”

Sáng nay lúc vừa thức dậy, Nhiễm Thanh Thanh nói với Lâm Duyệt Vi, bà muốn đem cổ phần trên tay Lâm Ba chuyển về chỗ bà nhưng trên danh nghĩa Lâm Duyệt Vi. Thành thật mà nói trong lòng nàng không quá đồng ý, đúng là Ba nàng ngoại tình, nhưng công ty là ông một tay sáng lập, cả nhà này đều dựa vào ông, nếu đã ly hôn nên phân đều rõ ràng, đường ai nấy đi, vì sao lại muốn chiếm hết công ty.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Ông ấy bây giờ đối với con còn yêu thương, ai biết tương lai sẽ như thế nào? Lỡ như ông ấy có người mới, lại để người ta sinh con, trong khi con ủng hộ mẹ, ông ấy sẽ bắt công thiên vị đến người khác, lúc đấy con nói lí lẽ như thế nào?”

Lâm Duyệt Vi trầm ngâm một lát, nói: “Sẽ không.” Nàng tin tưởng Ba nàng, cho dù ông đã không còn là một người chồng tốt.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mẹ trước kia cũng tin tưởng ông ta, nhưng bây giờ thì sao? Mẹ chỉ muốn là hậu phương vững chắc cho con. Con có thể không phối hợp diễn kịch với mẹ, nhưng ít nhất con không cần nói hết tính toán của mẹ cho ba con biết.”

Lâm Duyệt Vi: “Con.....”

Nhiễm Thanh Thanh: “Mẹ muốn nhờ con.”

Lâm Duyệt Vi ngần ngừ một chút rồi gật đầu.

Nhiễm Thanh Thanh trấn an nàng, nói: “Ba con thông minh như vậy, nhờ nhìn ra quỷ kế của mẹ? Đến lúc đó mẹ liền nhận thua, tuyệt đối không làm mọi chuyện trở nên khó coi, nên phân nhiều thì phân nhiều, phân ít thì phân ít, được chưa?”

Bà biết để Lâm Duyệt Vi phải kẹt ở giữa thật không dễ dàng, chỉ mong có thể giúp gia đình này lưu lại chút thể diện.

Sau bữa trưa ở nhà, Lâm Duyệt Vi kéo vali ra sân bay, trán tựa vào cửa sổ máy bay nhìn ra ngoài khoảng trời bình bông đầy mây, cả thành phố Yến Ninh bị cánh máy bay màu trắng cắt ngang nhìn từ trên cao ngày càng nhỏ lại...

***

Ba ngày sau thông qua bạn tốt của Lâm Ba, Nhiễm Thanh Thanh nhận được tin nhắn

【 gặp mặt nhau đi 】

【 tới trường học cũ được không? 】

【 được】

Lâm Ba học khác đại học với Nhiễm Thanh Thanh, hai trường cũng không ở gần nhau. Bọn họ gặp nhau chỉ do ngẫu nhiên, lúc ấy có một cuộc thi, trường thi đặt tại đại học của Lâm Ba, vào một ngày cuối tuần, Nhiễm Thanh Thanh cùng bạn cùng phòng đi tới đó tham gia khảo thí, hai người mơ hồ ngồi xe quá bến, vừa xuống xe đã ba chân bốn cẳng chạy tới phòng thi, *thiếu nữ đang độ xuân xanh phơi phới mà chạy thực mạng đến biến thành hai bà điên.*

Một trong hai bà điên còn đâm phải Lâm Ba đang ôm sách vào thư viện, sách vở rơi đầy đất, Lâm Ba thì cứ ngây người đứng nhìn người đối diện.

Hôm ấy Nhiễm Thanh Thanh được Lâm Ba tiễn về trường học, thuận tiện ở lại Canteen trường ăn bữa cơm.

Canteen ở trường Nhiễm Thanh Thanh được công nhận là số 1 trong tất cả các trường đại học ở Yên Ninh, Lâm Ba ngày thường lên lớp xong chuyên chạy tới vét nôi, nhưng bởi vì tới quá muộn nên chỉ còn cơm thừa canh cặn.

Vì để ông ăn đồ ăn ngon nhất, Nhiễm Thanh Thanh cố ý mua hộp cơm giữ ấm, xếp hàng mua hai phần – một cho mình, một để đóng hộp đem đi, khiến lũ bạn cùng phòng sôi nổi chế nhạo. Chờ Lâm ba tới, đưa cho ông.

Hai người hai trường đại học mà yêu đương hết 3 năm, đa số thời gian đều do Lâm ba đến trường của Nhiễm Thanh Thanh, cùng nhau đi khám phá khắp mọi góc ngách trong trường.

Sau hơn hai mươi năm ở bên nhau cho tới hiện tại, cả hai không hẹn mà cùng khoác chiếc áo màu nâu nhạt, trên cổ Nhiễm Thanh Thanh còn quàng thêm chiếc khăn màu vàng nghệ mà năm ngoái Lâm Ba mua cho bà, trông

rất ấm áp. Bình thường chỉ cần đông vừa đến thì tay chân bà đều lạnh như khối băng, nếu không có việc tuyệt đối không bước ra khỏi cửa.

Ngày thường nếu bất đắc dĩ phải ra ngoài đều do Lâm Ba cầm tay bà ủ ấm ở trong túi, còn bây giờ, khoảng cách giữa hai người đã xa đến có thể chen thêm một người khác, cả hai cứ vậy mà trầm mặc dạo bước trong sân trường giữa mùa đông ảm đạm cùng tiếng gió thổi hiu hiu bên tai.

Sinh viên đã sớm nghỉ đông, lúc này chỉ còn lác đác vài người trên sân, Lâm Ba ngẩng đầu nhìn về hướng một toà nhà ở xa xa, tự giấu mà cười một cái, nói: “Canteen đóng cửa rồi, vốn đang nghĩ tới ăn một bữa cơm, đã nhiều năm không ăn, có chút nhớ.”

Nhiễm Thanh Thanh không đáp, Lâm Ba nương theo tầm mắt của bà phát hiện hoá ra bà đang lặng lẽ quan sát một đôi tình nhân.

Đôi tình nhân nhỏ ước chừng không phải người địa phương, vừa đến kì nghỉ nhưng lại chậm chạp chưa muốn về nhà, mong ước được ở lại trường thêm mấy ngày là được nhiều thêm mấy ngày cùng nhau.

“Ngày xưa lúc được nghỉ đông, Ba Mẹ hồi em về nhà, em đều trả lời trong trường còn có việc, muốn ở lại học thêm, thật ra đều là lén ở lại cùng anh.” Lâm Ba miên man trong hồi ức của chính mình rồi tươi cười nhắc lại.

“Ông không phải cũng như vậy sao?” Nhiễm Thanh Thanh mở miệng, “Ông cũng có nói cho Ba Mẹ là mình ở trường học làm gì đâu.”

Lâm ba nâng cằm trả lời: “Nhưng thật ra anh định nói, là em không cho.”

Khi vừa mới xác nhận quan hệ, Lâm Ba đã nôn nóng muốn để bà ra mắt Ba Mẹ mình, Nhiễm Thanh Thanh ko đồng ý, bà muốn yêu đương nhưng không muốn vì chuyện tình cảm mà trói buộc bản thân.

– nhờ đâu hai chúng ta chia tay, sẽ rất xấu hổ.

Nhiễm Thanh Thanh lúc trẻ và bây giờ đều thẳng thắn giống nhau, hoàn toàn không biết những lời này bà nói đối với Lâm Ba có lực sát thương mạnh thế nào.

– em, em nói đây là có ý gì, ai vừa mới yêu đương liền nghĩ tới chia tay, sẽ không chia tay, trừ phi anh chết.

– chết gì mà chết, cứ treo ở ngoài miệng, có ấu trĩ không hả?

– em là người thành thực, người thành thực không đem chuyện chia tay treo ở ngoài miệng.

– em chưa nói chia tay, em nói chính là nhờ như, trên thế giới có bao nhiêu điều nhờ như.

Lâm Ba trước đây từng là đội trưởng đội biện luận của trường, cả chiều hôm đó hai người dành hết thời gian để tranh luận xem xét chuyện này, tất nhiên ông đã giành phần thắng, chỉ là Nhiễm Thanh Thanh ba ngày tiếp theo đều không để ý đến ông nữa, gần như đem “lỡ như” biến thành sự thật.

Từ lần đó Lâm Ba sâu sắc hiểu không nên cùng tranh luận với Nhiễm Thanh Thanh.

Hai đi một vòng quanh sân thể dục, đây là sân mới được tân trang lại từ sân cũ, mà còn thay đổi thiết kế cảnh quang, bây giờ đã trở thành một khu nhà dạy học, nên cũng không còn đi trọn vẹn được một vòng.

Vật đối, người cũng đối.

Ra khỏi sân thể dục là hai khu nhà dạy học, gió thổi lớn đến mức Nhiễm Thanh Thanh phải run lên, hai tay ông Lâm đỡ bả vai bà, theo thói quen mà quàng kín lại khăn choàng trên cổ rồi bước lên phía trước, dùng vòm ngực to rộng của mình chắn gió cho bà.

Nhiễm Thanh Thanh ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông ngũ quan anh tuấn trước mặt so với người nhiều năm trước bên cạnh bà vẫn vậy.

Ngày đó Lâm Ba cùng Nhiễm Thanh Thanh vẫn thường ở trường học tan bộ đến trời tối, thoải mái ăn một bữa cơm chiều, rồi ai về nhà nấy.

Nhiễm Thanh Thanh đã rút tên Lâm Ba ra khỏi danh sách chặn.

Lâm Ba ngày hôm sau hẹn bà đi công viên giải trí, Nhiễm Thanh Thanh cự tuyệt. Ngày thứ ba hẹn bà đi làm một việc mà bà từng thích – dạo phố, Nhiễm Thanh Thanh đồng ý, mua rất nhiều thứ để phục thù nhưng lại mua cho Lâm Ba cái cà vạt rẻ nhất, Lâm Ba thay ngay tại chỗ, cùng nhau phục thù công sang quý của ông nhìn chỗ nào cũng đều không hợp.

Nhân viên hướng dẫn mua sắm nhìn không khí giữa đôi vợ chồng này quý dị, đảo lưỡi loạn trong miệng mà một chữ cũng không dám nói.

Hai người sau vài lần gặp mặt ngắt quãng khiến thái độ của Nhiễm Thanh Thanh rõ ràng mềm lại, có chút niệm tình cũ, đến một lần dùng cơm đã trịnh trọng hỏi Lâm Ba: “Ông yêu tôi sao?”

Lâm Ba nghiêm túc gật đầu, nói: “Anh yêu em.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Tôi cũng còn yêu ông.”

Lâm Ba mỉm cười.

Nhiễm Thanh Thanh lại hỏi ông: “Nếu ông còn tái phạm sai lầm như vậy thì làm sao bây giờ? Tôi có thể tha thứ cho ông một lần, rồi có thể tha thứ ông lần thứ hai sao?”

Lâm Ba bảo đảm nói: “Sẽ không có lần thứ hai.”

Nhiễm Thanh Thanh khẳng khái muốn một đáp án: “Ông bảo đảm như thế nào? Tôi không thể tin được ông.”

Lâm ba ba hỏi: “Làm thế nào để em tin anh?”

Nhiễm Thanh Thanh nâng mắt lên, nhìn thẳng ông, nói: “Ông đem cổ quyền công ty chuyển hết cho Duyệt Vi, tôi sẽ cho ông một cơ hội.”

Lâm Ba nhìn bà thật lâu rồi trả lời ông sẽ về ngẫm lại.

***

Lâm Duyệt Vi ở bên ngoài dự sự kiện, mỗi khi về lại Yến Ninh sẽ ngủ ở nhà Lâm gia, để ý cứ cách vài bữa mẹ nàng lại ra ngoài, cũng hiểu bà đang làm gì, thỉnh thoảng buổi tối trò chuyện sẽ hỏi thăm công việc tiến triển đến đâu.

“Khá tốt.”

“Rất thuận lợi.”

“Hắn sẽ không thành vấn đề.”

Nhưng Lâm Duyệt Vi vẫn cảm thấy, mẹ nàng dường như cũng không được vui vẻ.

Hai mươi hai tháng chạp, buổi tối có một trận tuyết lớn, Nhiễm Thanh Thanh còn ở bên ngoài nên Lâm Duyệt Vi gọi điện thoại cho mẹ nàng, hỏi bà có muốn nàng qua đón không, Nhiễm Thanh Thanh nói không cần.

Lâm Duyệt Vi chờ đến quá rạng sáng hôm sau, mới nhận được mấy tấm hình chụp cảnh tuyết từ mẹ, thì ra bà cùng Lâm Ba cơm nước xong rồi đi ra ngoài ngắm tuyết rơi.

Lâm Duyệt Vi dậy sớm, lúc bước từ cầu thang xuống nhìn thấy mẹ nàng đang ở phòng khách chơi đùa với chó, Corgi ăng ăng mấy tiếng, cứ nhảy lên nhảy xuống trên sofa, Nhiễm Thanh Thanh quay đầu về phía con gái đang đứng trên bậc thang, nhìn thoáng qua rồi “Ồ” một tiếng: “Công chúa điện hạ sao dậy rồi?”

“Ngày nào con cũng đều rời giường lúc này, nữ vương bề hạ à.”

“Miễn lễ bình thân.”

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm mặt mẹ nàng, ép hỏi: “Tối hôm qua Mẹ đi đâu, làm gì?”

Corgi ư ử vài tiếng vẫn tiếp tục nhảy nhót, Nhiễm Thanh Thanh hai tay bắt lấy móng vuốt nó, lắc lắc vài cái rồi bóp mũi trên đầu con chó, cười nói: “Không làm cái gì cả, chỉ ngắm tuyết thôi, sau đó ông ấy đưa mẹ về.”

“Vào tận cửa sao?”

“Không.”

“Mẹ!” Lâm Duyệt Vi cao giọng gọi.

“Chuyện gì?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Vi nuốt lời muốn nói xuống. Tuy Nhiễm Thanh Thanh luôn miệng nói ghê tởm, nhưng nàng không tin bà đối với một người thật sự cảm thấy ghê tởm có thể diễn sâu như thế, mọi việc phát triển nhanh đến độ nàng không theo kịp được nữa. *Chẳng lẽ mẹ thật sự muốn cùng ba nối lại tình xưa sao?*

Bản thân Lâm Duyệt Vi thật sự không hề để tâm chuyện này, thậm chí trong tiềm thức cũng không muốn hai người tách ra như vậy, nếu thật hoà hảo trở lại, nàng sẽ không mấy may phản đối.

Cả đêm Lâm Duyệt Vi đều trăn trở, có ngủ cũng nằm mơ về chuyện này, lăn qua lộn lại, chấp chờn liên tục không an ổn, Cố Nghiên Thu ấn bật đèn đầu giường.

Lâm Duyệt Vi cảm giác được ánh đèn nên mở mắt, nói xin lỗi: “Làm chị thức rồi, ngại quá”

“Không sao” Cố Nghiên Thu hỏi, “Còn đang suy nghĩ chuyện ba mẹ em sao?”

Lâm Duyệt Vi không ngủ được nên ngồi dậy, tâm sự với cô trăn trở của mình. Mẹ nàng rõ ràng tìm cách để ba nàng đưa hết cổ phần của công ty cho nàng nên mới cố tình tạo ra biểu hiện hoà hảo giả tạo kia, nhưng bây giờ ngày nào bà cũng xuất thần đến muốn ngốc luôn, thỉnh thoảng còn có nét mặt ngọt ngào lúc yêu đương, thật cũng có chút hoang mang nhẹ mà.

Nghe nàng kể xong Cố Nghiên Thu cũng đồng quan điểm, nhất thời vẫn chưa nghĩ ra được nguyên nhân.

Cuối cùng trầm ngâm dự đoán: “Có phải Mẹ em chưa hoàn toàn buông bỏ được Ba em hay không?”

Lâm Duyệt Vi thở dài: “Không dối chị, em cũng nghĩ thế.”

Cố Nghiên Thu lại lắc đầu, nói: “Dì hẳn không phải người như vậy.”

Lâm Duyệt Vi ôm chần tiếp tục phụ họa gật đầu: “Đúng vậy, em cũng cảm thấy thế.”

Cố Nghiên Thu buồn cười xoa xoa đầu nàng, kéo nàng xuống, ôm gọn vào lòng nhỏ nhẹ nói: “Nhắm mắt, ngủ đi, ngày mai còn đi làm.”

Lâm Duyệt Vi không chịu ngủ, đầu nhích tới nhích lui, thỉnh thoảng còn lăm bầm lăm bầu như muốn hỏi Cố Nghiên Thu mấy vấn đề.

Cố Nghiên Thu không phản đối trước sự quấy nhiễu này, không còn cách nào khác chỉ đành bất đắc dĩ tìm cách vắt kiệt sức nàng, để Lâm Duyệt Vi vì mệt mà ngủ.

Trước Tết Nguyên Đán vài ngày – hai lễ tháng chạp, sắc mặt Nhiễm Thanh Thanh sau khi nhận được một cuộc điện thoại liên thay đổi – vừa vui sướng vừa nhưng cũng có phần khó chịu, cuối cùng trở về phòng.

Lâm Duyệt Vi vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại của mẹ, thông báo nàng phải đi kí tên nhận chuyển nhượng cổ phần.

Lâm Duyệt Vi: “Cái gì?”

Nhiễm Thanh Thanh giải thích: “Ba con đã đồng ý rồi, đem tất cả cổ phần trong tay đều chuyển qua cho con, sẽ cho xe đón ở sân bay, biển số xe là xxxx, vừa gọi cho mẹ.”

Lâm Duyệt Vi ngồi trên xe, hai bàn tay đan vào nhau, suy nghĩ trong đầu

rối tung rối mù, manh mối gì đều không rõ lý do, vài phút sau nàng mới nhớ ra phải gọi điện thoại báo với Cố Nghiên Thu để cô trực tiếp đến điểm hẹn.

Cố Nghiên Thu ở gần hơn nên đến trước nàng một bước, nhìn thấy Lâm Duyệt Vi cũng chân trước chân sau nhanh chóng chạy đến, nắm tay nàng mới thấy lòng bàn tay đã ướt mồ hôi.

Cố Nghiên Thu ôm lấy vai nàng rồi cùng đi vào trong: “Ba mẹ em ở bên trong.”

Cửa được đẩy vào từ bên ngoài, phát ra âm thanh kéo kẹt. Nhiễm Thanh Thanh cùng Lâm Ba đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía nàng, Lâm Duyệt Vi bước qua ngòai cạnh mẹ nàng, mắt nhìn chăm chăm vào hợp đồng chuyển nhượng thất thần hết mấy lần.

Bên A (bên nhượng lại): Lâm Bách

Bên B (bên nhận): Lâm Duyệt Vi

Cố Nghiên Thu hai tay khoác lên vai của Lâm Duyệt Vi, âm thầm tiếp thêm động lực cho nàng. Lâm Duyệt Vi đặt viết kí tên xong liền đẩy hợp đồng đến trước mặt ba mình, suốt cả quá trình không dám nhìn thẳng vào mắt ông.

Nàng có cảm giác bản thân đang đồng mưu với Mẹ lừa Ba mình, có lẽ lúc này trong lòng ông còn chút hi vọng nghĩ đến tương lai sau khi chuyển giao cổ phần, nhưng chỉ cần kí tên rồi, ông sẽ nhận ra tất cả hết thảy chỉ là vở kịch của Nhiễm Thanh Thanh – lợi dụng việc ông vẫn còn niềm tin sẽ vẫn hồi được đoạn tình cảm này.

“Vi Vi”, Lâm Ba đột nhiên gọi nàng một tiếng

Lâm Duyệt Vi gian nan ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt tràn ngập ôn nhu của ông.

“Không cần tự trách, là ba tự nguyện.”

“Ba.” Lâm Duyệt Vi đỏ hốc mắt.

Lâm Ba cười nói: “Mẹ con kỹ thuật diễn kém như thế, đã sớm bị ba nhìn thấu, ba còn đang suy nghĩ bà ấy có thể diễn bao lâu, cứ nghĩ sẽ không được nửa tháng.”

Nhiễm Thanh Thanh trước sau vẫn cúi đầu.

Lâm Ba kí xong hợp đồng trong tay, lại từ trong túi lấy thêm một hiệp định thư khác cùng một phần danh sách tài sản thật dày. Lâm Ba đưa tay quệt trán, biểu cảm lúc này còn khó xem hơn cổ gượng cười, bàn tay vừa buông lỏng chiếc bút liền nắm chặt lại, dứt khoát kí tên mình ở cuối trang.

Lâm Ba đóng nắp bút, đẩy toàn bộ hợp đồng cùng giấy ly hôn về phía hai người kia.

Mấy ngón tay vô thức cào cào trên mặt bàn, dường như đang muốn tìm chút gì để bám trụ lại, nhưng vô ích, mặt bàn trơn nhẵn lạnh lẽo như chính trái tim của người vợ sắp cũ trước mặt. Cuối cùng chống tay lên bàn, chậm rãi đứng lên: “Nhiễm tiểu thư, em trở về thông báo luật sư xác nhận lại, nếu không có vấn đề gì thì kí tên, sau đó tìm thời gian ... đăng kí ly hôn.”

“Xin lỗi không tiếp được.” Ông miễn cưỡng duy trì biểu cảm trên mặt, hít sâu một hơi rồi xoay người bước nhanh ra ngoài.

Nhiễm Thanh Thanh nghe được tiếng đóng cửa, thần thờ vùi mặt vào lòng

bàn tay.

Chương 117

Edit: Nhện

Beta: Esley

Lâm Duyệt Vi nhìn cửa phòng bếp, Nhiễm Thanh Thanh cự tuyệt sự giúp đỡ của mọi người, tự mình xuống bếp làm bữa tối.

“Mẹ em thật sự sẽ không sao chứ?” Lâm Duyệt Vi lo lắng hỏi.

Sau khi ba nàng rời đi, Nhiễm Thanh Thanh đã ngồi một mình khóc rất lâu, dữ dội hơn tất cả các lần Lâm Duyệt Vi từng thấy trước đây rất nhiều, bản thỏa thuận nàng cũng không dám cầm lên, chỉ lẳng lặng chờ bà khóc xong rồi về nhà.

Trên đường chạy ngang qua siêu thị, Nhiễm Thanh Thanh khăng khăng muốn xuống xe, đi mua một đồng lớn đồ ăn, và sau đó thì như hiện tại.

Bà đã ở trong bếp xoay vòng vòng gần một tiếng hơn, xử lý nguyên liệu nấu ăn, chiêm xào đủ thể kiểu.

Lâm Duyệt Vi trộm nghe ngóng, mở hé cửa đủ cho một lỗ tai lọt vào, nghe thấy mẹ nàng đang hát “*Hôm nay là một ngày lành, mọi chuyện dự tính đều đã được hoàn thành*”.

Nhưng lúc Lâm Duyệt Vi nhìn vào lại thấy bà không giống đang có một ngày tốt lành.

Lâm Duyệt Vi nói: “Có phải mẹ em bị đả kích hơi mạnh.....”

Cố Nghiên Thu cầm hợp đồng chuyển nhượng đang đặt trên sofa lên, lật xem từng tờ, cô xem xét nó theo khía cạnh kinh doanh, do bệnh nghề nghiệp hay xem văn kiện, hợp đồng linh tinh, nên không nhìn được mà muốn đánh giá giấy chuyển nhượng này một cách rõ ràng minh bạch.

Phần chuyển nhượng đã được ký, nhưng vẫn chưa báo cho các bên liên quan về vấn đề thay đổi, đương nhiên điều này đồng nghĩa với việc chưa được công khai. Cũng sắp đến cuối năm, cô có thể chờ đến năm sau để xử lý mọi chuyện chậm rãi.

“Do em đa cảm thôi.” Cố Nghiên Thu dừng lật giấy trong tay lại, ngược mắt nhìn nàng, bất đắc dĩ nói, “Dì đã sống bên ba em nhiều năm như vậy, đối với sự níu kéo của ba em còn hạ được quyết tâm mà ly hôn, nhưng có buông bỏ được hay không, đơn giản là vấn đề về thời gian, em không thể mong đợi bà vừa ly hôn thì bỗng giống y như lúc bình thường, dù là thần tiên cũng không làm được.”

“Em biết đạo lý này, nhưng em không nhìn được lo lắng.” Lâm Duyệt Vi đứng ngồi không yên, sẵn sàng xông vào phòng bếp bất kì lúc nào.

“Lo lắng thì nên lo lắng cho chính em đi.” Cố Nghiên Thu nói, không dè dặt của nàng sang chỗ khác không được.

Lâm Duyệt Vi ngạc nhiên nói: “Em có gì mà phải lo lắng?”

Cố Nghiên Thu giơ giơ hợp đồng chuyển nhượng trong tay lên, “Sau này

em chính là đại diện pháp lý kiêm chủ tịch công ty.”

Lâm Duyệt Vi mờ mịt: “Hả?”

Qua vài giây, Lâm Duyệt Vi mới phản ứng lại đây: “Đệt!”

Cố Nghiên Thu: “Không được chửi bậy.”

Lâm Duyệt Vi lại “Đệt” một câu, Cố Nghiên Thu cười khẽ lắc lắc đầu, nói: “Em chưa từng cân nhắc về chuyện này à?”

Lâm Duyệt Vi quả thật chưa nghĩ tới.

Nàng trăm cay ngàn đắng mới tạo được cho mình thân phận phàm nhân mộc mạc ngoài đời. Mỗi khi ra ngoài cũng không dám mặc quần áo đắt tiền, nhưng sau khi kế thừa cổ phần công ty thì sẽ khác. Quyền sở hữu công ty và số cổ phần chuyển nhượng đều sẽ được công khai, tin của nàng cũng sẽ xuất hiện trong tạp chí ngôi sao, tra một phát là ra, vậy có khác gì công khai thân phận của nàng?

“Mẹ, con cần nói chuyện này với mẹ.” Lâm Duyệt Vi vào phòng bếp, nhìn mẹ nàng chớp chớp mắt.

Nhiễm Thanh Thanh: “*Vận may tới, chúc người vận may tới, người nói, vận may mang đến vui và yêu, vận may tới chúng ta vận may tới, đón vận may thịnh vượng phát đạt.....*”

Lâm Duyệt Vi: “Con không thể kế thừa cổ phần công ty.”

Nhiễm Thanh Thanh: “..... *Đi tứ hải.*”

Lâm Duyệt Vi nhìn bà.

“Cô không cần cổ phần?” Nếu không phải trong nồi đang có thức ăn, Nhiễm Thanh Thanh thật sự có thể *cầm nguyên cái nồi ụp lên đầu nàng*, vẻ mặt nghiêm khắc nói, “Tôi cực cực khổ khổ kiếm tiền cho cô, dành giang sơn cho cô, cô lại muốn giả lại cho ba cô.”

Lâm Duyệt Vi kinh ngạc mà khịt mũi một tiếng, nghĩ: *Đây mà do mẹ kiếm được sao?*

Nàng giải thích: “Con không phải muốn trả.”

Nhiễm Thanh Thanh trừng mắt: “Vậy cô muốn thế nào?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Con không có thời gian.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Xem như trên danh nghĩa thôi, có thời gian hay không thì liên quan gì, bây giờ chủ tịch đều có thể bỏ nhiệm, chỉ cần chúng ta nắm giữ nhiều cổ phần nhất, các cổ đông khác nói gì hay phản đối gì cũng không ảnh hưởng tới chúng ta.”

Lâm Duyệt Vi: “Nhưng mỗi khi mở đại hội cổ đông, con không thể cứ vắng mặt được, con làm sao có thời giờ tới dự các thứ. Còn nữa, cứ thế này, thân phận của con không phải sẽ bị phơi trước ánh sáng sao?”

“Thân phận gì?”

“Thì phú nhị đại.”

“Trong giới giải trí phú nhị đại tốt hơn, cũng đâu phải có mình con a~.”
Nhiễm Thanh Thanh vẫy vẫy tay, “Tránh ra đi, đừng quấy rầy tôi nấu cơm.”

“Không phải mẹ nói con không được dùng thân phận thật trong giới giải trí sao?”

“Bây giờ khác xưa rồi mà?” Nhiễm Thanh Thanh cho muối vào trong nồi, đảo đều, gấp một gấp, đưa lên môi thổi thổi, nói, “Mẹ không quan tâm con dùng thân phận gì.” Chỉ chưa đầy một năm mà Lâm gia đã xảy ra quá nhiều chuyện, bây giờ Nhiễm Thanh Thanh vừa ly hôn với ông Lâm, Lâm gia chỉ còn Cố Nghiên Thu có thể hỗ trợ quản lý sản nghiệp, Lâm Duyệt Vi lại khẳng khái một mực muốn ở giới giải trí không chịu trở về kế thừa gia nghiệp.

“Mẹ đồng ý chứ con còn chưa đồng ý mà, lời nói rồi thì như bát nước hắt ra ngoài, con nói không dựa vào gia thế trong nhà thì nhất định sẽ không dựa.”

Nhiễm Thanh Thanh nhìn Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi ưỡn ngực ngẩng đầu, thái độ kiên quyết.

Nhiễm Thanh Thanh gấp mẩu lên ăn: “Chuyện này chúng ta từ từ nói, còn thời gian. Đói chưa?”

“Cũng hơi.”

“Đi ra ngoài chờ đi.”

“Dạ.”

Cố Nghiên Thu đặt hợp đồng trong tay xuống, nâng mắt nhìn lên mỉm cười, nghiêng người kéo Lâm Duyệt Vi ngồi vào lòng mình, để những lọn tóc dài của nàng buông xuống bên người cô, nói: “Thế nào rồi?”

“Em nói với mẹ rồi.” Lâm Duyệt Vi tránh tay cô đang đuổi ra, ngồi xuống bên người cô, nhướn mày nói, “Làm gì? Muốn chiếm tiện nghi của em à?”

Cố Nghiên Thu: “Như vậy mà là chiếm tiện nghi à?”

Lâm Duyệt Vi: “Đương nhiên.” Nàng giơ tay nhéo vành tai Cố Nghiên Thu, cười nói, “Em nói chiếm thì chính là chiếm.”

Cố Nghiên Thu nhanh nghiêng người, hôn như chuồn chuồn lướt nước trên cánh môi nàng, nói: “Thế bây giờ là gì?”

Lâm Duyệt Vi cười rộ lên: “Đây là yêu nha.” Chợt nói, “Sao chị lại không e lệ?”

“Không ngại, ấy ấy nhà mình có gì phải e lệ.” Cố Nghiên Thu cười, khẽ vuốt trên tóc nàng.

Gần đây cô làm động tác này đến nghiện.

Lâm Duyệt Vi hiểu ý, không sợ đang ở trong phòng khách, người hầu kẻ hạ căn bản không nghe được âm lượng nói chuyện của hai người, cố ý ghẹo cô: “Nhà mình cái gì?”

“Em biết mà.”

“Em không biết nha.”

Cố Nghiên Thu im lặng hai giây, rồi nói lí nhí mấy chữ.

Lâm Duyệt Vi ngoáy ngoáy lỗ tai, nghiêng tai nói: “Chị nói gì? Nói to lên.”

“Lão bà nhà mình.”

“Không nghe rõ.” Lâm Duyệt Vi vẫn nói, mắt đã cười đến cong.

“Lão bà nhà mình.”

“Vẫn chưa nghe được, chị là con nít hả, sợ gì chứ.”

Rõ ràng Lâm Duyệt Vi chỉ muốn nghe cô nói thêm lần nữa, nên Cố Nghiên Thu không thềm đếm xia đến lễ nghi nữa, vừa ôm vừa hét vào tai Lâm Duyệt Vi: “Lão bà!”

Lâm Duyệt Vi lập tức vui vẻ, trước giờ nàng luôn lớn mật hơn Cố Nghiên Thu suốt ngày chỉ biết nội liêm, đây lại còn là nhà nàng, lúc này được nước làm tới ấn lên vai Cố Nghiên Thu đẩy cô ngã xuống sô pha, hôn lên đôi môi đỏ mọng của đối phương.

Lâm Duyệt Vi dùng lực rất lớn, Cố Nghiên Thu đẩy một chút nhưng sợ làm đau nàng, chỉ đành thụ động nằm dưới, hai người được lưng ghế sô pha che chắn, từ phòng bếp nhìn sang không thể thấy hết, nên hai tay Cố Nghiên Thu không kiêng dè câu lấy cổ Lâm Duyệt Vi đáp lại một cách nồng nhiệt.

Hai người ở trên sô pha hôn đến khí thế ngất trời, Corgi nằm trong lồng sắt gâu gâu sủa vang, mắt chó tròn xoe trừng to, *cảm giác như sắp bị chọc mù*.

Khi tách ra, Lâm Duyệt Vi ở bên tai cô thở gấp, ngón tay nhẹ nhàng đùa nghịch trên tóc Cố Nghiên Thu, ôn nhu mà trêu chọc, có ý riêng mở miệng: “Đêm nay nhường em một chút nha?”

Cố Nghiên Thu mở đôi mắt mê ly: “Không phải qua ngày của em rồi sao? Hôm nay là thứ sáu.”

Từ lần đầu tiên chơi oẳn tù tì để quyết định trên dưới, hai người cũng

không muốn dùng lại cách cũ nữa, nên lập ra quy định ba năm bảy Cố Nghiên Thu nằm dưới, hai tư sáu thì đến phiên Lâm Duyệt Vi, chủ nhật có thể oản tù tì tiếp hoặc đánh nhau phân thắng bại.

Nhưng vấn đề là, công tác của Lâm Duyệt Vi không ổn định, không có cách nào tự chủ sắp xếp thời gian, thật vất vả một chuyến mới có thể về nhà ngủ, còn gặp ngay thứ sáu.

Lâm Duyệt Vi ghé vào người Cố Nghiên Thu, mặt mũi cũng không cần, giống một con chó lớn cọ vào cô, một tay còn nắm cánh tay cô lắc qua lắc lại: “Em lâu như thế mới trở về nhà một lần, chị nhường em một chút đi, xin chị đó.”

Cố Nghiên Thu đẩy mắt kính vốn không tồn tại trên mũi, đại công vô tư nói: “Nếu đã định ra quy tắc, thì phải dựa theo quy tắc thực hiện.”

“Nhường em một chút đi, nhường em một chút đi, nhường em một chút đi.....” Lâm Duyệt Vi bắt đầu niệm kinh bên tai cô.

“Không được, thật sự không được.”

“Lần sau nghỉ em trả lại cho chị một lần.”

“Lần sau em cũng sẽ nói vậy.”

“Cố-Nghiên-Thu!”

“Sao nào?” Cố Nghiên Thu bị nàng lắc đến sắp hồn lìa khỏi xác, cười đáp.

“Chị có đáp ứng hay không?”

“Không đáp ứng.” Cố Nghiên Thu rất có nguyên tắc mà cự tuyệt.

Mặt Lâm Duyệt Vi biến sắc trong một giây, lên lầu tìm Schrodinger. Trong khoảng thời gian này Cố Nghiên Thu luôn ở Lâm gia, Schrodinger đương nhiên cũng theo cô tới đây thường trú, Lâm trạch rộng lớn hơn chỗ ở cũ, phong cảnh cũng đẹp hơn nhiều, Schrodinger lại tìm được một chỗ yêu thích mới trong phòng để ngắm phong cảnh. Vì chiều cố sở thích này của nó, Nhiễm Thanh Thanh làm một cái ổ cho nó trên bệ cửa sổ, buổi sáng vừa mở mắt là có thể ngắm phong cảnh.

Cố Nghiên Thu chỉnh lại vạt áo tán loạn của mình, nhìn bóng dáng Lâm Duyệt Vi cầm giận lên lầu mà bất đắc dĩ mỉm cười.

Nhiễm Thanh Thanh ra ngoài lấy đồ, thấy trên sofa chỉ còn lại mỗi mình Cố Nghiên Thu, hỏi một tiếng: “Lão bà xui xẻo của con đâu rồi?”

Cố Nghiên Thu tâm tình sung sướng, không suy nghĩ nhiều đáp theo lời bà: “Lão bà xui xẻo lên lầu rồi dì.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Ha ha ha ha dì sẽ mách Lâm Duyệt Vi con dám gọi nó là lão bà xui xẻo.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Nhiễm Thanh Thanh trêu cô xong, nói: “Vừa hay nó không có ở đây, dì có chút lời muốn nói cùng con.”

“Dì cứ nói đi.”

Nhiễm Thanh Thanh kêu cô vào phòng bếp, đóng cửa lại nói chuyện.

“Tình hình nhà của chúng ta con cũng biết, dì chỉ là một bà nội trợ, trước nay cũng chưa từng học kinh doanh, Duyệt Vi lại một lòng một dạ với sự

ngiệp riêng, mặc dù có cổ phần công ty, nhưng không ai thích hợp để có thể quản lý.” Nhiễm Thanh Thanh nhìn Cố Nghiên Thu, “Cho nên dì nghĩ tới con, con có đồng ý tới quản lý công ty Lâm gia không?”

Biết như vậy là làm khó cô, nên Nhiễm Thanh Thanh cũng hơi ngượng ngùng mà chà xát hai tay vào nhau.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi không nói với cô tính toán của Nhiễm Thanh Thanh về cổ phần Lâm thị, hôm nay khi Cố Nghiên Thu đến hiện trường mới biết chuyện. Khi xem xét hợp đồng cô cũng suy nghĩ về vấn đề này, nhưng không nghĩ cô phải gánh trách nhiệm này lên vai, mà cho rằng hội đồng quản trị sẽ ra mặt, tuyển cử người Nhiễm Thanh Thanh tín nhiệm.

“Dì.” Cố Nghiên Thu nhìn Nhiễm Thanh Thanh, “Có phải dì đã sớm tính toán hết rồi không?” Nhớ đến đủ loại biểu hiện của bà trước kia, Cố Nghiên Thu không thể không nghĩ theo chiều hướng này.

Nhiễm Thanh Thanh bị nhìn thấu, hơi lúng túng nói: “Dì không phải.....”

“Vậy Duyệt Vi biết tính toán của dì không?”

Nhiễm Thanh Thanh nghe được câu này mới biết cô đang suy nghĩ gì, lập tức cho thấy thái độ, giúp Lâm Duyệt Vi phui sạch liên quan: “Con bé không biết, từ đầu tới cuối cũng không biết, khi đó con bé còn thấy rất phiền khi dì tác hợp hai đứa. Sau khi Duyệt Vi biết chuyện ngoại tình, dì mới nói với nó. Con đừng trách dì, dì cũng chỉ mong tìm được một chỗ dựa cho Duyệt Vi.”

“Em ấy không cần chỗ dựa đâu dì.” Cố Nghiên Thu nghiêm mặt nói.

“Dì biết, nhưng người làm mẹ như dì khó có thể an tâm.” Nhiễm Thanh Thanh thở dài.

Cố Nghiên Thu dừng một chút, nói: “Con có thể tiếp quản Lâm thị, nhưng con cần một đoạn thời gian. Công ty ở nhà có một số chuyện cần con phải giải quyết, hơn nữa Lâm thị lớn như vậy, để tìm hiểu cũng cần một chút thời gian.”

Nhiễm Thanh Thanh như trút được gánh nặng, vội nói: “Con đáp ứng là được, thời gian đầu không cần vội, từ từ thôi.....” Lời này còn chưa nói xong, Nhiễm Thanh Thanh lại hỏi, “Con cần bao lâu?” Vạn nhất cần một năm hai năm, bà làm sao có thể chống đỡ nổi.

“Khi chuyện nhà con kết thúc, còn khoảng gần hai tháng nữa.”

Nhiễm Thanh Thanh không biết chuyện cô nói là chuyện gì, nhưng với biểu tình cô thì hẳn là một việc rất quan trọng, có thể liên quan đến tương lai của Thiên Thụy, nên bà cũng biết điều ngậm miệng lại, không hỏi thêm nữa.

***

Cố Trạch.

Hạ Tùng Quân nhẹ nhàng đá một chân đang bắt chéo trên sofa của con trai, liếc nhìn cậu.

Cố Phi Tuyền không để ý, trong tay cầm điều khiển từ xa, chuyển kênh tới lui, chuyển đến kênh văn nghệ, thì nghe người ta ê ê a a mà hát, Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài tiễn biệt, vô cùng kinh điển, dừng lại ngó ngó, vừa định đổi kênh, đã nghe Cố Hòa nói: “Xem kênh này đi.”

Cố Phi Tuyền bèn dừng lại.

Hạ Tùng Quân gửi tin nhắn cho con trai: 【 đặt chân con xuống đi 】

Cố Phi Tuyền liếc mắt nhìn màn hình di động, mở khóa, sau khi xem xong chân gác càng cao hơn, không những vậy, anh còn trực tiếp nằm luôn xuống, bày thế cả thân người cao hơn 1 mét 8 trên ghế sofa đôi.

Hạ Tùng Quân tức giận hết sức, nếu không phải có Cố Hòa ở đây, bà đã tức khí tới chửi ầm lên.

Bà âm thầm chú ý biểu tình của Cố Hòa, phát hiện Cố Hòa không hề bất mãn, ngẫu nhiên còn nhìn sang chỗ Cố Phi Tuyền, ánh mắt vừa dung túng vừa sủng ái, còn có chút bất đắc dĩ, nhưng loại bất đắc dĩ này cũng mang theo vẻ từ ái.

Hạ Tùng Quân nghĩ thầm: Kỳ quái, Cố Hòa không phải thích quy quy củ củ lắm sao? Chẳng lẽ do..... Cố Hòa đã thương con trai tới vượt qua quy củ?

Hạ Tùng Quân vui sướng trong lòng, nếu thật vậy, thì ngày nào được Cố gia trong tay chẳng phải sắp tới rồi sao?

Ánh mắt bà nhìn về phía Cố Phi Tuyền nháy mắt cũng khác xưa, không biết đứa con trai này ngầm hạ công phu gì, mà có thể khiến Cố Hòa dung túng mình đến vậy.

Bà nói tiếp.....

“Hình như lâu rồi Nghiên Thu không về nhà?” Hạ Tùng Quân tựa như tùy ý mà nhắc tới, nhưng vang lên trong phòng khách an tĩnh nghe cũng có vẻ đột ngột.

Cố Hòa nói: “Mới hai tuần.”

Hạ Tùng quân: “Nghe nói gần nhất hay đến ở Lâm gia?”

“Mẹ/Em nghe được ở đâu?” Hai giọng nói bỗng vang lên, thuộc về hai người khác nhau, biểu tình lại đều nghiêm túc. Một là của Cố Hòa, giọng còn lại thuộc về Cố Phi Tuyền.

Hạ Tùng Quân hoảng sợ, Cố Hòa thì bình thường, nhưng Cố Phi Tuyền lại là chuyện gì đây?

Cố Phi Tuyền cúi đầu, sờ sờ mũi của mình, anh vốn muốn giấu tiếp, nhưng bây giờ cũng lười che che dấu dấu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía mẹ anh, truy vấn: “Ai nói với mẹ?”

Anh gọi điện thoại cho Cố Nghiên Thu mới biết được cô đang ở Lâm gia, một người sợ trời đông giá rét cửa lớn không ra cửa bé không tới như mẹ anh làm sao mà biết được, chẳng lẽ.....

Ánh mắt anh đột nhiên trở nên bức người.

Ánh mắt Hạ Tùng Quân như sắp nổi trận lôi đình, nhưng do bên người còn có một tòa đại Phật Cố Hòa trấn giữ, thái độ Cố Hòa tương đối ôn hòa nói: “Trả lời Phi Tuyền đi?”

Hạ Tùng Quân xoay chuyển ánh mắt, nói: “Lần trước liên lạc, bảo con bé về nhà ăn cơm, do chính Nghiên Thu nói.”

Cố Phi Tuyền bám riết không tha mà phá ngang: “Ngoại trừ giả vờ trước mặt ba, mẹ còn cùng Cố Nghiên Thu gọi điện thoại à?”

Hạ Tùng Quân: “.....”

Thằng quý chết bầm!

Cố Hòa: “Hửm?”

Hạ Tùng Quân nói: “Mẹ cảm thấy thật do con bé nói với mẹ, không phải trong điện thoại thì chính là báo mộng, nhất định do gần đây mẹ quá mong ngóng, nên con bé mới báo mộng về.”

Cố Phi Tuyền: “.....”

Lời này rõ ràng để lừa quý đi, không đúng, ngay cả quý cũng không tin.

Hạ Tùng Quân lại nói: “Hơn nữa, lần trước mẹ cùng các dì nói chuyện phiếm, nghe nói Lâm gia đang ly hôn, mẹ nghĩ có lẽ con bé chịu ảnh hưởng vì chuyện này, ban ngày nghĩ cái gì thì ban đêm mơ thấy cái đó.”

Cố Hòa nhẹ nhàng mà “Ừm” một tiếng, chuyển tầm mắt sang nhìn TV, giống như thật sự tin vào lời bà nói.

Cố Phi Tuyền giơ tay lên che mắt mình, tránh cái nhìn trừng trừng Hạ Tùng Quân bắn thẳng về phía anh.

***

“Theo dõi? Tôi không để ý.” Cố Nghiên Thu một tay cầm di động, một tay khác đang đẩy Lâm Duyệt Vi cứ nằm trên người cô dịch tới dịch lui, nhẹ giọng nói, “Đừng quấy mà.”

Cố Phi Tuyền bên kia điện thoại: “Tôi có quấy đâu.”

Cố Nghiên Thu nói: “Không phải nói anh.”

Cố Phi Tuyền hiểu rõ, che ngực nói: “Tôi tổn thương đó.”

Cố Nghiên Thu lãnh đạm nói: “Vậy anh cũng đi tìm bạn gái đi.”

Cố Phi Tuyền nói: “Đối tượng của em là từ trên trời rơi xuống.”

Cố Nghiên Thu nói: “Nếu không thì tìm bạn trai? Phòng ban của anh có cậu nhóc gay, rất chú ý tới anh.”

Cố Phi Tuyền hoảng sợ nói: “Sao em biết được? Tôi còn không biết.”

Cố Nghiên Thu cười cười: “Đoán đại. Hơn nữa khi gặp loại vấn đề này không phải anh nên nói rõ mình là trai thẳng trước sao? Sao lại hỏi phản vấn?”

Cố Phi Tuyền cười nói: “Ha, em chọc anh, còn cố ý hỏi?”

“Chuyện này..... Ah đau.....” Cố Nghiên Thu hít một hơi khí lạnh, gỡ tóc mình ra khỏi đầu ngón tay của Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi cau giận lườm cô, nhỏ giọng nói, “Có chuyện gì mà nói suốt vậy?”

Cố Nghiên Thu đổi đề tài với Cố Phi Tuyền, nói: “Anh nói có người theo dõi tôi?”

“Không chắc lắm, cứ cảm thấy mẹ tôi kì kì.”

“Kì thế nào?”

“Buổi tối hôm nay lúc ăn cơm chiều xong, tôi, ba, còn có mẹ tôi, ba người đang xem TV, mẹ tôi đột nhiên nhắc đến em, nói đã lâu rồi em không về nhà, bà biết em đang ở Lâm gia, nói rằng em đã nói với bà ấy khi hai người gọi điện thoại.”

Cố Nghiên Thu không nói gì một lúc, rồi nói: “Sao tôi có thể nói những lời này với bà ta? Hơn nữa, không phải bà ấy luôn toàn nhân cơ hội có ba tôi ở đó để diễn trò sao?”

Lâm Duyệt Vi mang tai nghe tới, cùng Cố Nghiên Thu mỗi người mang một bên, rồi cắm vào di động.

“Tôi cũng nghĩ vậy, nên tôi hơi lo lắng, mẹ tôi biết rõ em ở đâu, có lẽ đã ngầm phái người theo dõi em.”

“Tôi sẽ tìm hai vệ sĩ đi theo, chỉ là phòng ngừa.”

“Tôi cũng có ý này, từ khi mẹ tôi nói lời miêng, đoán chừng đã biết tôi là khuỷu tay hướng ra ngoài, lúc tôi tìm bà ấy hỏi một số chuyện bà ấy cũng không chịu nói thật.”

“Vậy..... chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến tình cảm hai mẹ con anh sao?” Cố Nghiên Thu cảm thấy hơi băn khoăn.

“Chắc không đâu, bà ấy chỉ có một đứa con trai là tôi, đừng nói tôi là khuỷu tay hướng ra ngoài, kể cả khi toàn bộ tay chân tôi hướng ra ngoài, bà ấy vẫn sẽ hướng về tôi, chờ chuyện này giải quyết xong, tôi lại bù đắp cho bà ấy.” Cố Phi Tuyền cũng không để ý hình tượng, cười nói.

“Vậy thì được.” Cố Nghiên Thu kẹp chặt cánh tay, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi vờ ngã đầu giả chết, xem như người vừa mới trêu cô ngứa cả người không phải nàng.

Cố Nghiên Thu hỏi: “Còn chuyện gì không?”

“Không còn chuyện gì nữa thì không thể nói tiếp sao?” Cố Phi Tuyền nói.

Lâm Duyệt Vi từ “chết” sống lại, giờ hai tay để hờ lên cổ Cố Nghiên Thu ra hiệu, chị còn lung tung lằng nhằng nữa thì em sẽ tàn nhẫn dùng lực, Cố Nghiên Thu đành phải lấy cớ “Tôi còn có chút việc bận” kết thúc cuộc điện thoại.

Lúc này không thể trách Lâm Duyệt Vi không ăn dấm, nàng năn nỉ ỉ ôi lắm Cố Nghiên Thu mới chịu cho nàng đưa xe ở sân nhà vốn thuộc về nàng, kết quả mới vừa cắm chìa khóa khởi động ô tô đã phải khóa thẳng tay, hỏi ai mà không cẩu.

Lâm Duyệt Vi sửa lại ô tô một chút, tính định lên đường lần nữa, thì phát hiện động cơ không cháy máy.

Ngẩng đầu nhìn thì thấy Cố Nghiên Thu đang nhìn trần nhà đến xuất thần.

“Có thể chuyên tâm một chút hay không vậy?” Lâm Duyệt Vi nắm tay cô, cắn một ngụm lên ngón thon dài.

Cố Nghiên Thu thu hồi nỗi lòng, cố chuyên tâm hưởng thụ.

Lâm Duyệt Vi tiếp tục hôn cô, đột nhiên dừng lại, vô tri vô giác nói: “Từ sau khi nói lỡ miệng..... Hạ Tùng Quân nói lỡ miệng chuyện gì?”

“Lúc trước có em nói với em, chị hoài nghi mẹ chị cùng bà ta chẳng những biết nhau, hơn nữa còn có liên hệ, Cố Phi Tuyền đã chứng thực.”

“Bị chứng thực như thế nào? Bà ấy đã nói gì?”

“Có một đoạn thời gian, em vội vàng công tác, chị cùng Cố Phi Tuyền có gặp mặt mấy lần, anh ta nói lúc còn sống mẹ chị đã ngầm trợ cấp cho Hạ Tùng Quân, giúp đỡ cuộc sống của hai mẹ con bọn họ.” Cố Nghiên Thu cúi

đầu, cầm dán xương quai xanh mà nhìn nàng.

“Hả?”

Cố Nghiên Thu thấy xe cứ đi đi dừng dừng, mở máy chạy ầm ầm nửa ngày vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, đành duỗi hai tay kẹp dưới nách Lâm Duyệt Vi, *xách nàng sang một bên*.

Lâm Duyệt Vi: “Này?”

Cố Nghiên Thu đối với chuyện hôm nay phải làm trước trước sau sau xem như xong rồi, Lâm Duyệt Vi thở dài cảm thán lần đầu tiên trong đêm nay: “Họ rốt cuộc có quan hệ gì chứ?”

“Quan hệ gì cũng sẽ biết nhanh thôi. Đúng rồi,” Bỗng nhớ ra điều gì, Cố Nghiên Thu dứt khoát ngồi dậy, lấy máy tính bảng trong ngăn kéo ra, “Chỗ chị có một số ảnh, Lưu tiên sinh gọi tới, chọn lọc chỉ còn lại mười mấy người, bạn gái cũ của mẹ chị hẳn sẽ là một trong số họ.”

Lâm Duyệt Vi lộ ra bộ dáng rất có hứng thú: “Em xem với.”

Cố Nghiên Thu quét từng tấm ảnh, đối với tư liệu của những người này cô đã đọc thuộc lòng, giới thiệu về từng người một, đến người bị khoanh tròn thì chỉ chỉ, nói: “Người này họ Phương, ba mươi năm trước gặp tai nạn xe qua đời, chị cảm thấy người này có khả năng lớn nhất.”

Lâm Duyệt Vi “Ừm” một tiếng, ngón tay trượt lên một chút, tới tấm cuối cùng, cũng bị khoanh tròn bằng khung đen: “Người này cũng qua đời rồi à?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Ừm, qua đời vào năm kia.”

Lâm Duyệt Vi nhìn vào màn hình, đột nhiên lấy máy tính bảng, phóng đại tấm hình ra hết cỡ, nhìn kỹ vào cổ tay trái người nọ, người phụ nữ trong ảnh mặc thân áo rộng tay, chỉ để lộ ra chút, là một cái bóng nhỏ.

Lâm Duyệt Vi chần chừ nhú mày: “Đây là Phật châu à?”

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm tiểu thư: Tui có kỹ năng đặc biệt quan sát ảnh chụp.

Lần trước địa chỉ quê quán cũng do Lâm tiểu thư đây nhìn ra

Esley: Lâm thụ còn đặc biệt biết trốn trách nhiệm làm công chuyên tâm làm thụ nữa =))

Chương 118

Editor: Nhện

Beta: Esley

“Phật châu? Để chị xem.”

Cố Nghiên Thu nhận lấy máy tính bảng, phóng to khu vực đó lên, ảnh này chỉ mới chụp vài năm gần đây, nên độ phân giải khá tốt, nhưng cô nhìn thế nào cũng không nhìn ra thứ mờ mờ trên tay người nọ là Phật châu.

Nếu dễ nhận ra đến vậy, thì cô nhìn chỗ ảnh này nhiều lần như thế hẳn cũng phải nhìn ra được.

“Hình như không giống lắm?” Cố Nghiên Thu nói.

Lâm Duyệt Vi cẩn thận nhìn chăm chăm, lớn lớn bé bé xem qua xem lại, chính nàng cũng không chắc chắn, vừa rồi chỉ cảm nhận được bằng trực giác. Mỗi người đều có sở thích khác nhau, các trang sức đeo trên tay càng đa dạng, Phật châu mã não cùng loại, hay trân châu lắc tay cũng không ít.

“Em có ấn tượng khá sâu sắc với Phật châu trên tay, vì vậy mới nghĩ đến đầu tiên, người trong ảnh này tin Phật sao? Lưu tiên sinh có nói về chuyện này không.”

“Không tin Phật.” Cố Nghiên Thu trả lời. Có tin Phật hay không là một đặc điểm quan trọng, cô và Lưu tiên sinh đều không thể xem nhẹ.

“Nàng có sở thích đeo lắc tay?”

“Lưu tiên sinh chưa từng nhắc tới.”

“Chị thử hỏi xem?” Lâm Duyệt Vi nhú nhú mày.

“Để chị đi nhắn tin.”

Cố Nghiên Thu cung cấp manh mối này cho Lưu tiên sinh, Lưu tiên sinh nói anh đã hiểu, hơn nữa còn dùng yếu tố này để suy xét trọng điểm.

“Kỳ thật còn một phương pháp.” Lâm Duyệt Vi chờ Cố Nghiên Thu trao đổi với Lưu tiên sinh xong, lại nói.

“Phương pháp?”

“Ba chị có biết bạn gái cũ của mẹ chị không?”

“Chuyện này.....”

Hệ thống sưởi trong nhà vừa mở, Lâm Duyệt Vi đã thấy hơi nóng, bèn xốc chân lên ngồi xếp bằng, nói: “Nếu cưới phải một người mà trong lòng không có em, em nhất định sẽ điều tra tìm hiểu về nàng.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà hít vào một hơi: “Ý em nói..... là bắt tay từ chỗ ba chị.”

Lâm Duyệt Vi thấy sắc mặt cô không ổn, vội nói: “Em chỉ kiến nghị vậy thôi.”

Cố Nghiên Thu nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu: “Chắc không được, lần trước chị hỏi về chuyện của mẹ, cảm xúc của ông ấy dao động rất lớn, hơn nữa gần đây ba chị ..... sức khỏe không được tốt, chị không muốn tiếp tục dùng chuyện này đả kích ông ấy.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vậy quên đi. Àh, sức khỏe ba chị không tốt? Từ khi nào?”

“Từ sau khi mẹ chị mất đến giờ sức khỏe của ông ấy càng lúc càng tệ, không đúng, chị cũng không rõ, bởi vì trước giờ chị vẫn luôn sống ở nước ngoài, không biết sức khỏe ông ấy bắt đầu tệ đi từ khi nào.” Cố Nghiên Thu nói đến đây thì hơi lo lắng, “Em cũng biết mẹ chị do bệnh mà qua đời, chị sợ ba cũng xảy ra chuyện.”

“Chị từng hỏi ông ấy chưa?”

“Chị có hỏi rồi, nhưng ông ấy nói không có việc gì, chị lên vào phòng xem

các loại thuốc ông ấy uống, cũng không phát hiện ra điều gì lạ.”

“Đừng nghĩ quá nhiều.” Lâm Duyệt Vi an ủi cô.

“Ừm.” Cố Nghiên Thu ần ần huyết Thái Dương.

Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ vào gối bên cạnh, nói: “Chị qua đây, nằm xuống.”

Cố Nghiên Thu cho rằng nàng muốn làm cho xong chuyện ban nãy đang tính làm, do dự một chút mới dám nằm xuống, bỗng một đôi tay hơi lạnh áp lên huyết Thái Dương của cô, dịu dàng bắt đầu mát xa.

Lâm Duyệt Vi: “Chị vốn đã lớn tuổi hơn em, nay còn nghĩ nhiều chuyện vậy sẽ càng mau già, thả lỏng một chút rồi ngủ sớm đi.”

Cố Nghiên Thu chăm chú ngược nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi cười cười: “Sao vậy? Mau nhắm mắt lại.”

Cố Nghiên Thu bỗng bắt lấy cổ tay nàng, hôn một hơi, sau đó lại tinh tế vừa mút vừa hôn, từ cổ tay hôn đến đầu ngón tay.

Lâm Duyệt Vi run lên một chút, hù dọa: “Không ngủ thì sẽ qua giấc đó.”

Cố Nghiên Thu nháy mắt như không bình tĩnh nhìn nàng: “Vậy đừng ngủ.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Thôi được rồi...

***

Do hôm sau không cần đi làm, Cố Nghiên Thu có thể ở Lâm trạch ngủ nướng lấy lại sức, tuy nói ngủ nướng, nhưng cô cũng không ngủ đến quá muộn. Dù sao cũng đang sống cùng Nhiễm Thanh Thanh, nên chưa tới 8 giờ rưỡi cô đã trở dậy, xuống lầu, cùng mèo ở sofa và chó của Nhiễm Thanh Thanh nói câu chào buổi sáng.

Nhiễm Thanh Thanh kêu dì giúp việc chuẩn bị cho cô một phần bữa sáng.

Lâm Duyệt Vi thì tùy ý hơn, ngủ đến hơn 9 giờ rưỡi mới khoác áo ngủ trắng như tuyết, eo thắt dây lưng, bám vào vịn tay cầu thang, uốn éo trườn xuống lầu chẳng khác gì một con rắn, vừa lười biếng lại vừa quyến rũ.

Nhiễm Thanh Thanh sắp bị nàng chọc mù mắt, rất nhanh che mắt Schrodinger lại, thấp giọng nói: “Phi lễ chó nhìn.” Rồi quay nhìn về phía cầu thang, “Này này cô kia, làm gì vậy? Chỗ này có người đó, không nhìn thấy à?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Có sao?”

Nhiễm Thanh Thanh nhìn về phía Cố Nghiên Thu: “Con cũng mặc kệ không quản nó vậy à?”

Cố Nghiên Thu cười khố nói: “Dì à, con không quản được.”

Lâm Duyệt Vi cười ha ha, chợt thông thả ung dung lướt xuống, cũng may sau khi nàng xuống dưới lầu bèn sửa lại phong thái, đỡ lấy dưới eo, nói: “Mệt chết em.”

Cố Nghiên Thu kéo ghế cho nàng ngồi, Lâm Duyệt Vi vừa ngồi xuống đã đặt tay trên đùi cô, mắt thuận tiện nhìn về phía màn hình di động của cô đang sáng lên bên cạnh.

Cố Nghiên Thu lập tức tắt màn hình đi, như không có việc gì mà xem TV.

Lâm Duyệt Vi: “???”

Di động Cố Nghiên Thu lại rung rung hai lần, cô không để ý, Lâm Duyệt Vi bèn nhắc: “Chị có tin nhắn.”

Cố Nghiên Thu vẫn bất động: “Quảng cáo thôi.”

Lâm Duyệt Vi vừa vươn tay sờ đến di động cô đang nắm trong tay, Cố Nghiên Thu đã căn cứ dưới.

Lâm Duyệt Vi rút di động ra khỏi Tây Cỗ, nhướn mày nói: “Mật mã?”

Cố Nghiên Thu đọc một dãy số, Lâm Duyệt Vi mở khóa xong bèn hỏi: “Có nghĩa là gì?”

Cố Nghiên Thu nói: “Số cuối điện thoại.”

Lâm Duyệt Vi mở màn hình, quả nhiên là giao diện màu xanh lục của WeChat, vừa vào đã thấy một khung thoại đang nói chuyện phiếm, ngừng đầu thấy nickname viết: Đại Phong Tranh.

Lâm Duyệt Vi vốn không thể nhận ra là ai, nhưng đọc sơ profile thì lập tức nhận ra.

【 Đại Phong Tranh : Lần trước tới phim trường đã nhìn thấy cơ bắp chiếc xe đời mới nhà cậu rồi [chảy nước miếng]】

【 Đại Phong Tranh: Lúc ấy mình còn muốn hỏi, cuộc sống của cậu có phải rất sung túc không, nhưng lại toàn quên 】

【 Đại Phong Tranh: Trải nghiệm thế nào rồi? 】

【 Đại Phong Tranh:??? 】

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay cầm di động, liếc mắt nhìn vòng eo ngồi đến ngay ngắn chỉnh tề của Cố Nghiên Thu: “Em giúp chị trả lời?”

Hai vành tai Cố Nghiên Thu đều ngẹn đến đỏ: “Không cần đâu.”

Lâm Duyệt Vi đưa điện thoại sang: “VẬY chị tự trả lời.”

Biểu tình Cố Nghiên Thu cứng đờ, Lâm Duyệt Vi nhân tiện nói luôn: “Em xem chị trả lời.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Trình Quy Diên gửi icon *chấm hỏi*, có lẽ do cuối tuần, cô nàng cũng rảnh rồi, cùng Cố Nghiên Thu nói chuyện phiếm. Cố Nghiên Thu kiên trì nhẫn nại: 【 rất tốt 】

【 Đại Phong Tranh: Ha ha ha ha ha ha 】

Cố Nghiên Thu vừa thấy cả đồng chữ cười ha ha đã biết chuyện này tạm thời không được yên, quả nhiên những câu hỏi tiếp theo của Trình Quy Diên lại đuổi tới nơi, câu hỏi nào cũng khiến cô đỏ cả mặt. Lâm Duyệt Vi rất hứng thú nhìn chăm chăm màn hình, thứ khiến nàng càng cảm thấy hứng thú hơn chính là những câu trả lời của Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu chần chừ một lát, gõ xuống mấy chữ:

【 Tây Cỗ: Muốn biết thì đi mà tìm bạn gái 】

【 Đại Phong Tranh: Cậu cứ thế này sẽ khiến cuộc trò chuyện hôm nay của chúng ta chết non đấy 】

【 Tây Cốt: Chết thì chết đi, lần sau lại hồi sinh 】

【 Đại Phong Tranh: Vậy thôi cho nó sống đi chứ, mình ở nhà đến phát chán rồi, có chuyện gì tiến cử cho mình làm không? 】

Lâm Duyệt Vi nhìn một lúc, thấy đề tài hai người đã chuyển sang hướng nàng không còn hứng thú, nên không tiếp tục nhìn nữa, mà chạy sang chỗ Nhiễm Thanh Thanh, và Schrodinger bà đang ôm trong lòng.

Di động đột nhiên reo lên một tiếng, Cố Nghiên Thu đang ở gần hơn nên Lâm Duyệt Vi bảo Cố Nghiên Thu xem giúp nàng là ai, Cố Nghiên Thu cúi người nhìn lướt qua, một cái tên xa lạ: “Trâu Hăng, hỏi em có thời gian không.”

Lâm Duyệt Vi bước tới nhận điện thoại, tốc độ lạch cạch gõ cực nhanh trả lời tin nhắn, biểu tình vô cùng chăm chú.

Cố Nghiên Thu nhìn nàng vài lần cũng không thấy nàng nhìn lại, trong lòng lập tức có vị chua, chờ nàng rút cuộc ngẩng đầu lên mới vòng tay ôm lấy cổ nàng, tựa như tùy ý hỏi: “Ai vậy?”

Lâm Duyệt Vi không phát hiện sự khác lạ của Cố Nghiên Thu, lại cúi đầu đánh chữ: “Một trong mấy cô cậu phú nhị đại em quen biết từ lần trước.”

“Lần nào?” Lâm Duyệt Vi tham gia rất nhiều hoạt động, có đôi khi còn phải ở bên ngoài ăn cơm, không phải lần nào cũng kể kỹ càng tỉ mỉ với Cố Nghiên Thu.

“Lần Khuất lão sư dẫn em đi, còn gặp được khuê mật của chị.”

“Àh, vậy Trâu Hằng này tìm em làm gì? Là nam sao?”

“Kêu em ra ngoài chơi.”

“Chơi gì?”

“Nhà cậu ta có một trại nuôi ngựa, hỏi em có muốn tới cưỡi ngựa không.”
Lâm Duyệt Vi nói, “Em vốn dĩ tính theo chị học cưỡi ngựa cho giỏi rồi mới đi, không ngờ cậu ta mời nhanh tới vậy.”

Lâm Duyệt Vi bỗng đứng lên, khiến sắc mặt Cố Nghiên Thu cũng thay đổi theo: “Em muốn ra ngoài à?”

Lâm Duyệt Vi vòng qua sofa bước lên lầu: “Đúng vậy, người ta đã mời chẳng lẽ em không đi, em phải thay quần áo.”

Cố Nghiên Thu cũng đứng lên: “Em biết cưỡi ngựa chưa?”

Lâm Duyệt Vi tỏ vẻ không sao cả nói: “Không biết có thể học mà, trại nuôi ngựa hẳn sẽ có huấn luyện viên.” Nàng rút cuộc chú ý tới nét lo lắng trên mặt Cố Nghiên Thu, quay lại vài bước hôn lên má cô, “Không sao đâu, chị ngoan ngoãn ở nhà chờ em.”

Cố Nghiên Thu cố nặn ra một nụ cười, nhìn nàng lên lầu, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, gọi nàng lại: “Em còn chưa ăn bữa sáng.”

“Không kịp đâu, trên đường em sẽ tùy tiện ăn chút gì đó.” Lâm Duyệt Vi đưa lưng về phía nàng vẫy vẫy tay.

Cố Nghiên Thu rũ xuống mi mắt, ngồi về chỗ.

Trình Quy Diên gọi cho cô vài tin nhắn cô cũng không có tâm trạng trả lời, vẻ mặt mệt mỏi uể oải.

Trong lúc đó Lâm Duyệt Vi đã mặc quần áo chỉnh tề xuống lầu, nói với hai người trong nhà: “Con ra cửa, chắc tối tối mới về ăn, nếu không về con sẽ gọi điện thoại, muah muah.”

Nhiễm Thanh Thanh cũng hôn gió đáp trả: “Muah muah.”

Cố Nghiên Thu thì chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười, đứng dậy nói: “Chị đưa em đi.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không cần đâu, vậy quá long trọng.”

Cố Nghiên Thu nói: “Không phải còn một chiếc xe phổ thông sao?” Trước đó vì phù hợp với “*Thân phận*” nên Lâm Duyệt Vi từng mua một chiếc xe phổ thông sang tay.

Lâm Duyệt Vi cười nói: “Em nói chị mà làm tài xế thì quá long trọng, không phải nói xe, em đi nha.” Nàng vuốt lên gò má Cố Nghiên Thu, trơ bóng mịn màng, thở dài nói, “Tính ở nhà với chị, ai ngờ lại phải ra ngoài xã giao, aizzz.”

Cố Nghiên Thu chỉ đành thấp giọng nói: “Bye.”

Ngoài cửa vang lên tiếng bánh xe chạy trên mặt đường trải xi măng, Lâm Duyệt Vi mở cổng lớn chạy xe ra khỏi nhà.

Cố Nghiên Thu thủy chung vẫn không vui, Nhiễm Thanh Thanh đành khuyên cô: “Nó cũng lớn rồi, con không cần lo lắng như vậy, cái gì thuộc về con thì chắc chắn sẽ là của con, những thứ không thuộc về con thì mãi mãi không phải là của con.”

Cố Nghiên Thu nghe hiểu, vội lúng túng nói: “Dì, con không phải không tin em.”

Nhiễm Thanh Thanh hỏi: “VẬY con.....”

Cố Nghiên Thu nói: “Con chỉ không tin người khác, sợ họ hại nàng.”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “VẬY có khác gì không tin con bé? Con luôn cảm thấy nàng chưa trưởng thành cần con bảo vệ sao?”

“Con không.....” Cố Nghiên Thu lần từng đốt ngón tay trên tay mình, nặng nề mà thở dài.

“Yên tâm đi.” Nhiễm Thanh Thanh vừa dứt lời, “Này? Con đi đâu vậy?”

Cố Nghiên Thu đã đi xa mấy mét, “Con lên lầu thay quần áo, dì, trưa con cũng không về dùng cơm.”

Không bao lâu sau Cố Nghiên Thu cũng ra cửa.

Nhiễm Thanh Thanh một mình ngồi trên sofa, nhìn xung quanh, bất đắc dĩ mà thở dài nói: “Đứa nào cũng như đứa nấy.” Schrodinger gấp dài ấm áp trên đùi bà, Nhiễm Thanh Thanh cào cào đầu quả dưa nhỏ của nó, “Chỉ có cháu trai cháu gái biết nghe lời.”

Corgi vội sủa: “Gâu.”

***

“Không phải nói chán sao? Đi trại nuôi ngựa không?”

Trình Quy Diên nhận được điện thoại Cố Nghiên Thu, đương nhiên rất hài lòng, nhưng vẫn hỏi một câu dư thừa: “Cậu không phải ở nhà với bà xã sao? Không thì công tác? Sao lại đột nhiên muốn đi cưới ngựa?”

“Ha ha.” Cố Nghiên Thu cười lạnh hai tiếng, vừa phát hiện mình thất lễ bèn xin lỗi, “Ngại quá.”

Trình Quy Diên: “Không sao, nhưng cậu cứ là lạ sao ấy?”

Cố Nghiên Thu: “Có sao?”

Trình Quy Diên: “Có chứ, rõ là âm dương quái khí.”

Cố Nghiên Thu tránh mà không đáp, nói: “Trâu Hăng là ai? Cậu có quen biết không?”

Trình Quy Diên nói: “Tên nghe cũng hơi quen tai, cậu chờ mình hỏi một chút, ba mình ở ngay đây.”

Sau đó là những âm thanh nho nhỏ lộn xộn, Trình Quy Diên cầm di động nói vào microphone: “Trâu Hăng là con trai của Trâu Viễn, có quan hệ làm ăn với nhà mình, tuy ngành nghề không giống nhau lắm, cậu hỏi làm gì?”

“Lâm Duyệt Vi cùng Trâu Hăng tới trại nuôi ngựa.”

“Hả?”

“Nên mình cũng phải đi.”

“Bắt gian à?” Trình Quy Diên buột miệng thốt ra.

“.....”

Trình Quy Diên nhẹ nhàng mà tự vả vào miệng: “Ấy, mình sai rồi, đi, mình tới đón cậu hay cậu qua đón mình, hay mạnh ai nấy đi? Địa chỉ ở đâu?”

“.....”

“Sao vậy?”

“Mình đang trên đường qua chỗ cậu, không biết trại nuôi ngựa nào, mình chưa hỏi.”

Trình Quy Diên trầm mặc một giây, nói: “Lần đầu tiên thấy cậu xúc động như vậy, chưa chuẩn bị gì đã chạy đi rồi.”

Cố Nghiên Thu: “.....Để mình hỏi.”

Trình Quy Diên: “Không cần, để mình hỏi, bạn mình biết cậu ta.”

Lần này cô về nước quen biết được không ít người trong giới giải trí, cũng từng gặp qua Trâu Hằng, nhưng không tiếp xúc nhiều lắm mới nhất thời không nhớ ra là ai.

Cố Nghiên Thu: “Cám ơn.”

Trình Quy Diên: “Chuyện nhỏ thôi.”

Cô vừa chuyển cuộc gọi một hồi, đã biết được trại nuôi ngựa Trâu Hằng thường lui tới, cũng chính là trại nuôi ngựa tư nhân của nhà cậu ta, gọi là trại nuôi ngựa Hưng Yên, nằm ở ngoại thành phía đông của Yên Ninh, là một trong những trại nuôi ngựa nổi tiếng ở bản địa, không ít giải thi đấu từng được tổ chức ở đây, ngoại trừ người yêu thích thuật cưỡi ngựa ra, thì có rất nhiều công tử tiểu thư đến đây tiêu khiển, tương đối khá quý tộc.

Trình Quy Diên cười tủm tỉm báo với Trình tổng ông Trình một tiếng, rồi lên lầu thay quần áo, mới vừa thay xong đã nhận được điện thoại Cố Nghiên Thu gọi lại: “Mình tới rồi.”

“Nhanh vậy?” Trình Quy Diên chạy ra cửa, nhìn Cố Nghiên Thu vừa hạ kính xe xuống nói, “Cậu vượt tốc độ à?”

“Không, vẫn chạy đúng tốc độ cho phép.” Cố Nghiên Thu chờ không kịp, cúi người qua, từ bên trong giúp Trình Quy Diên mở cửa ghế phụ nói, “Lên đi.”

Trình Quy Diên: “.....”

Cô vừa cài xong dây an toàn, cả thân xe đã như cá chép hóa rồng, vội vàng lao vút đi.

Trình Quy Diên: “Cậu...cậu bình tĩnh một chút.”

Cố Nghiên Thu càng chạy càng nhanh, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh nói: “Mình giống không bình tĩnh sao?”

Trình Quy Diên: “Cậu...cậu có, chạy...chạy chậm thôi.”

Cố Nghiên Thu giảm tốc, Trình Quy Diên mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Ngoại trừ em ấy cùng mấy vị phú nhị đại kia ra ngoài chơi, còn xảy ra chuyện gì sao?”

“Không,” Cố Nghiên Thu nhú mày nói, “Vậy vẫn chưa đủ sao?”

Trình Quy Diên: “Cái gì đủ, đủ cái gì?” Rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ mà Cố Nghiên Thu đã gấp như đi trên lửa đỏ, làm cô còn tưởng rằng chậm một

bước thì Lâm Duyệt Vi sẽ *hồng hạnh xuất tường* (ngoại tình) nữa chứ.

Trình Quy Diên hô dừng xe, Cố Nghiên Thu mới bắt đắ dĩ tấp xe vào ven đường.

Trình Quy Diên nắm lấy Phật châu giơ lên trước mặt cô, “Bình tĩnh một chút, cậu mang nguyên cái bộ dạng như đi bắt gian này hùng hổ xông tới, hai người chắc chắn sẽ cãi nhau, có thể cho nhau chút niềm tin không?”

“Mình không phải không tin em ấy,” Vấn đề này Cố Nghiên Thu đã trả lời không chỉ hai lần, “Mình chỉ không tin những người đó thôi.”

“Rõ như ban ngày ban ngày ban mặt, còn có thể cường đoạt dân nữ phải không?”

“.....”

“Ngoài mộng du, cậu còn có chứng vọng tưởng bị bức hại à?” Trình Quy Diên nói, “Sao mỗi lần đụng tới chuyện của em ấy thì lại hấp tấp, thấy ai cũng cho là người xấu.”

“.....”

“Đừng cứ im lặng, bình tĩnh xong chưa?”

“Xong rồi.” Cố Nghiên Thu ôm mặt.

Trình Quy Diên ôm cánh tay nhìn cô: “Tiếp tục bình tĩnh, cái gì 'thiên thanh ninh' gì đó, cậu niệm mấy lần đi.”

“Là Đạo giáo.” Cố Nghiên Thu nhắm mắt niệm mấy lần 《tâm kinh》.

Thật lâu sau, mới chậm rãi thở ra một hơi: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

***

Lâm Duyệt Vi dừng xe giữa một dàn siêu xe, theo chỉ dẫn của Trâu Hằng trên WeChat đi vào trong, vừa vào đã thấy vị nam thanh niên tao nhã họ Trần gặp lần trước bước tới đón, thoạt nhìn anh ta có vẻ là người rất chú ý tới cấp bậc lễ nghĩa và chu đáo.

Cũng có chút giống Cố Nghiên Thu, nhưng Cố Nghiên Thu dù lễ phép vẫn mang theo sự xa cách, kiểu của Cố Nghiên Thu vẫn được hơn. Lâm Duyệt Vi nghĩ thầm.

“Lâm tiểu thư, bên này.” Trần công tử vẫy vẫy tay với nàng.

Lâm Duyệt Vi cất bước đi qua, chào hỏi với đối phương.

Trần công tử nói: “A Hằng với bọn tiểu Khâu đều ở bên trong.”

Lâm Duyệt Vi đi theo anh ta vào phòng cho khách quý, nổi thẳng với khán đài bên ngoài, cả đám công tử tiểu thư đang tụm năm tụm bảy, có người đã thay trang bị cưỡi ngựa xuống sân với tư thế hào hùng, những người còn ở lại thì chỉ có thể nói chuyện khoác lác với nhau.

Trần công tử dẫn Lâm Duyệt Vi hòa vào đám người, làm quen với một vài người nàng không quen biết, người thứ nhất giới thiệu xong Lâm Duyệt Vi cũng giới thiệu về chính mình, người nọ đợi nàng trong chốc lát, vẫn không nghe được câu tiếp theo, tí như ba mẹ nàng là ai, nên khiến người nọ hơi sửng sốt, nhưng vì nể mặt Trần công tử nên mới miễn cưỡng bắt tay với nàng.

Sau khi trải qua chuyện lần trước, Lâm Duyệt Vi phát hiện năng lực thích

ứng của nàng đã tốt hơn rất nhiều, ngoài chuyện ban đầu không khoẻ ra, thì hầu như đã có thể ngó lơ những người nói trắng ra hoặc tỏ vẻ khinh miệt mờ nhạt, đây cũng xem như là chuyện tốt. Trong thế giới của người trưởng thành không có vùng an toàn vĩnh viễn, dù nàng là thiên kim Lâm gia, thì vẫn sẽ có người ở vị trí cao hơn nàng, vẫn sẽ nhìn nàng với những ánh mắt như vậy, xem như rèn luyện, Lâm Duyệt Vi lạc quan mà nghĩ thầm.

Trần công tử tận chức trách địa chủ, sẵn sóc hỏi nàng: “Muốn lên khán đài không?”

Lâm Duyệt Vi vén mái tóc dài, nhấp môi mỉm cười, ừm nói: “Ừm.”

Trần công tử hơi sững sốt.

Trong đám bạn thân anh ta là người lớn tuổi nhất, vẫn luôn gánh vác danh hiệu đại ca, được xem như người có kiến thức rộng rãi nhất, lần trước Lâm Duyệt Vi giấu quá tốt, nhưng không phải anh ta không hề phát giác ra thái độ tự cường dưới vẻ ngoài, không kiêu ngạo, không siểm nịnh ấy của nàng, hoàn toàn không giống những muốn vượt qua giai cấp để leo lên trên, lần này lại thêm một chút..... khiến anh ta nhìn không được ánh mắt dừng lại thêm phần tự nhiên phóng khoáng.

Lâm Duyệt Vi: “Trần công tử?”

Trần công tử hoàn hồn, cười nói: “Tôi dẫn em lên khán đài.”

Khán đài có tầm nhìn rất rộng lớn, từ người tới cả trại nuôi ngựa đều có thể thu hết vào đáy mắt, trong sân đã rong ruổi vài người mặc trang bị cưỡi trên lưng ngựa có cả trai lẫn gái, nhưng vì đều mang mũ giáp nên không thể thấy rõ mặt, Trần công tử chỉ chỉ người đang dẫn đầu, “Người đó chính là A Hằng.”

Lâm Duyệt Vi hí híp mắt: “Cười nhanh thật.”

Trần công tử cong mắt, hăng giọng nói: “Tính tình A Hằng tương đối phóng khoáng, nên thích các loại vận động này, nên luyện giỏi hơn chúng ta nhiều một chút.” Nói đến đây, Trâu Hằng không chế hông con tuần mã để nó nhảy dựng lên một cái, vượt qua một rào chương ngại vật.

“Hay quá!” Bên tai truyền đến một trận tiếng hoan hô và vỗ tay, Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu nhìn lại, tâm bỗng sinh bức bối.

Oan gia ngõ hẹp, người vừa hét lên là vị Khâu tiểu thư như sắt vụn từng khiêu khích Lâm Duyệt Vi không biết đánh bài brit trước mặt Khuất Tuyết Tùng, Khâu tiểu thư vỗ tay xong, ánh mắt tùy ý di chuyển, tự nhiên cùng Lâm Duyệt Vi ở bên này chạm phải ánh mắt nhau.

Khâu tiểu thư phất tay áo bước lên đài.

Lâm Duyệt Vi không muốn cùng một đồng sắt vụn họ Khâu ấy so đo, nhưng không thể cản cô nàng qua bên này, vì thể thần kinh càng căng thẳng, một bàn tay chấp sau lưng bỗng nắm thành quyền. Trần công tử một tay ngăn cô bé tiểu Khâu ấy xông lên, Lâm Duyệt Vi mới buông lỏng năm đấm.

Trần công tử: “Lâm Duyệt Vi là khách do A Hằng mời đến, cậu ta còn chưa tiếp đãi nữa, em muốn làm gì?”

Tiểu Khâu: “Khách? Còn không phải là.....”

Trần công tử trừng mắt nhìn cô nàng, tiểu Khâu tuy không tình nguyện nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tránh sang một bên.

Trần công tử quay đầu nói với Lâm Duyệt Vi: “Tôi thay tiểu Khâu xin lỗi

em, em ấy bị người trong nhà cưỡng chiều đến hư, có chút tính tình ương ngạnh của đại tiểu thư, nhưng tính tình không xấu, mong em đại nhân đại lượng, đừng so đo với nàng.”

“Anh quá lời rồi.”

Mắt Lâm Duyệt Vi bỗng hiện lên một tia khác thường, sao vị Trần công tử này hôm nay lại có vẻ rất khách sáo với nàng.

Hai người đứng trên đài hóng gió, thỉnh thoảng thì bình luận mọi chuyện đang diễn ra trong sân, Lâm Duyệt Vi hoàn toàn không có hiểu biết, tuy Trần công tử cũng có kỹ thuật không tệ, nhưng lý luận tri thức thì còn được, lâu lâu còn có chút khôi hài, nên hai người bất tri bất giác hàn huyên một hồi khá lâu.

Lâm Duyệt Vi đặt đôi tay lên lan can, mái tóc đen tung bay trong gió, để lộ vành tai xinh xắn khi nàng hơi nghiêng đi.

Trần công tử giật mình, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại cố nén di chuyển ánh mắt sang chỗ trại nuôi ngựa. Trâu Hăng đã vượt qua chung điểm, tiêu sái rời khỏi lưng ngựa, giao dây cương cho nhân viên chăn nuôi, tháo mũ giáp xuống vẫy vẫy tay về phía khán đài.

Nhưng phương hướng không phải chỗ Lâm Duyệt Vi, mà là một sườn khác của khán đài, tức khắc có không ít tiếng thét chói tai vang lên.

Vừa nghe thấy trong lòng Lâm Duyệt Vi chỉ nghĩ tới một câu: Quá phù hoa.

Rồi nàng mới ghé mắt nhìn lại, có rất nhiều các cô gái xinh đẹp trẻ tuổi mặc kệ mùa đông khắc nghiệt vẫn mặc váy ngắn, lộ lưng hở ngực, *nhìn thấu khí chất thì biết ngay tới đây với mục đích gì.*

Lâm Duyệt Vi quay đầu đi.

Trần công tử nói: “Đó đều là hồng nhan tri kỷ của A Hằng.”

Lâm Duyệt Vi không khống chế được biểu tình, chỉ gật đầu cho có lệ.

Trần công tử hắng giọng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại tiếp tục nhin xuống.

Chân mày Lâm Duyệt Vi hơi hơi cong lên, tựa hồ đã nhận ra điều gì đó, vừa muốn mở miệng, sau lưng đã nghe thấy một trận xôn xao truyền đến, Trần công tử cau mày quay lại, Lâm Duyệt Vi cũng nhìn về phía sau lưng anh ta.

Chỉ thấy cả đám phú nhị đại vừa nãy vẫn còn tùm năm tùm bảy, bây giờ đã vây thành một vòng tròn không lớn không nhỏ, có hai người đang đứng trong tâm điểm của vòng tròn ấy, *từ khe hở của tầng tầng lớp lớp người Lâm Duyệt Vi nhìn thấy một thứ khiến tim nàng loạn nhịp.*

“Đều vây quanh ở đây làm gì? Có người mới tới sao?” Trần công tử cười tiến lên, tách đám người ấy ra.

Lâm Duyệt Vi cùng cô gái trẻ tuổi tay nắm Phật châu bốn mắt nhìn nhau.

Cố Nghiên Thu được Trình Quy Diên dẫn vào giới thiệu với không ít người, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Duyệt Vi thì ánh mắt cô trở nên sáng ngời, chủ động tiến lên nho nhã lễ độ nói: “Xin chào, tôi tên Cố Nghiên Thu.”

Sau đó còn đi kèm một động tác như ngả mũ đầy quý tộc, tuy rằng trong tay cô không có mũ, nhưng vẫn bắt lấy tay Lâm Duyệt Vi, khẽ hôn lên mu bàn tay nàng, đáng tuổi cười nhọt nhọt: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, tôi có

may mắn được biết phương danh của cô không?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cô đưa lưng về phía mọi người, những người khác đều không thấy biểu tình của cô, chỉ có mình Lâm Duyệt Vi nhìn thấy, Cố Nghiên Thu đang chớp chớp mắt với cô, dùng khẩu hình miệng thúc giục: Mau trả lời đi.

Mỹ nhân yêu thích mỹ nhân, lần đầu tiên gặp mặt đã phóng khoáng chào mời, tiết mục này khiến các đại tiểu thư quý công tử ở đây khá hứng thú, có người thậm chí còn huýt sáo.

Lâm Duyệt Vi báo tên họ, Cố Nghiên Thu thuận thế ôm nàng, dẫn nàng tới bên cạnh Trình Quy Diên, rời xa đám người Trần công tử.

Lâm Duyệt Vi không biết trong hồ lô của Cố Nghiên Thu rốt cuộc bán thuốc gì, vì sao cô lại xuất hiện ở đây, vì sao lại có thái độ khác thường mà diễn kịch, kỹ thuật diễn còn ..... *khoa trương như vậy*.

Cho dù có lự kính dày thêm đi nữa, Lâm Duyệt Vi cũng không thể không nói, biểu tình tùy tiện này không thích hợp với Cố Nghiên Thu.

Đối với sự xuất thần của nàng, cánh tay đang ôm lấy vai nàng kia còn cố ý nắm chặt hơn như đáp lễ nàng.

Tác giả có lời muốn nói: đại khái thì chuyện xấu đã bị đồn đại như vậy đấy~

Toàn bộ kinh thành giới giải trí đều biết Cố tổng đã có gia đình rồi mà còn theo đuổi một tiểu minh tinh ￣_￣

Chương 119: “Cậu cảm thấy em ấy thật sự yêu mình sao?”

Lâm Duyệt Vi khẽ nhúc nhích, muốn đẩy cánh tay Cố Nghiên Thu đang khoác lên vai nàng, nhưng không thành công.

Xung quanh đều là người, nàng không muốn cùng Cố Nghiên Thu xung đột gây ra phiền toái không cần thiết, nhưng hành động bây giờ của Cố Nghiên Thu đã khiến những người khác hiểu lầm, nàng không phải đám con gái oanh oanh yến yến trên khán đài ban nãy muốn đến câu chú rẽ vàng.

Trần công tử thấy Cố Nghiên Thu ôm nàng đi, chỉ biết kinh ngạc nhìn nàng, hiển nhiên trong lòng anh ta, Lâm Duyệt Vi hẳn không phải người như vậy.

Muốn người khác tôn trọng mình, thì đầu tiên phải tôn trọng người khác, Cố Nghiên Thu rốt cuộc xem nàng là gì? Là sủng vật sao?

Sau ba lần chống cự, Lâm Duyệt Vi rốt cuộc tránh thoát được sự giam cầm của Cố Nghiên Thu, quay về vị trí cũ—— *cũng chính là phía sau Trần công tử.*

Cố Nghiên Thu híp híp mắt, mặt lạnh như sương.

Trần công tử tò mò khẽ nhướn mày nhìn Lâm Duyệt Vi: “Sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi lắc đầu nói: “Không có gì.”

Trần công tử nhìn thoáng qua Cố Nghiên Thu trong đám người, chân trái bước về phía trước, tay làm một động tác ngăn cản, bất động thanh sắc mà bảo vệ Lâm Duyệt Vi phía sau.

Nữ nhân nhu nhược luôn có thể kích động ý muốn bảo vệ của nam nhân, tuy Lâm Duyệt Vi thoát nhìn cũng không nhu nhược lắm, nhưng tình huống hiện tại rõ ràng nàng đang bị “Người xấu” theo đuổi, Trần công tử rất vui lòng bày ra mị lực đầy nam tính của anh vào thời điểm này

Nói cho cùng Cố Nghiên Thu cũng không phải người trong giới của họ, cho dù có không ít sản phẩm trong nhà họ đều mang tên công ty nhà cô, thì vẫn phải cung cung kính kính gọi một tiếng Trần công tử, Trần công tử như lão đại ẩn hình ở đây, trên địa bàn của anh ta, vô luận là người nào, vật gì, đều phải hỏi qua ý kiến của anh.

Lâm Duyệt Vi vừa thấy thế cục này, đã biết là hỏng việc.

Nàng vốn không muốn Cố Nghiên Thu đối lập với Trần công tử, còn đặc biệt bởi vì nàng, lúc này nàng không khỏi âm thầm tự trách xúc động, tới đâu không tới, lại cố tình phải đến chỗ này.

Cố Nghiên Thu xanh cả mặt, đi về phía trước một bước, Trình Quy Diên kịp thời kéo tay cô lại, thấp giọng nói: “Cậu tính làm gì?”

“Cậu nói xem?” Cố Nghiên Thu rũ mắt, nói, “Buông mình ra.”

Trình Quy Diên thấy tình trạng của cô, nào dám buông ra, nắm càng chặt hơn, lôi mạnh Cố Nghiên Thu ra khỏi phòng. Trên khán đài cuồng phong bay cuộn, Cố Nghiên Thu dùng một bàn tay vuốt mái tóc dài bị gió thổi loạn, tay còn lại dẫn ra khỏi tay Trình Quy Diên, vẻ mặt phần nộ nói: “Cậu

làm gì vậy?”

Trình Quy Diên chặn trước mặt cô: “Cậu hỏi mình làm gì? Cậu không được cho phép tự tiện chạy tới thì thôi đi, còn ở đó trình diễn tiết mục tổng tài bá đạo, có phải cậu bị ngáo đá rồi không?” Chình vì Cố Nghiên Thu là khuê mật của Trình Quy Diên, nếu đổi lại là người khác, cô chẳng những nhìn đối phương đâm đầu vào chỗ “Chết”, còn muốn ở bên cạnh vì đối phương “Cơ trí” mà vỗ tay nữa đặng khác.

Cố Nghiên Thu trả lời lại một cách mỉa mai: “Cậu mới ngáo đá.”

Lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú, Trình Quy Diên tức giận nói: “Được, mình ngáo đá, vậy cậu tiếp tục vào diễn đi, tốt nhất là ôm chặt Lâm Duyệt Vi trong lòng cậu, không cho ai liếc nhìn em ấy dù chỉ một lần, đi đi?” Cô tránh ra, đủ chỗ cho một người bước qua, cong môi nói tiếp, “Đi đi a.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Thật lâu sau, Cố Nghiên Thu mới ôm hai cánh tay, lưng dựa vào lan can, lý trí đã khôi phục lại một chút, nhưng mặt mày vẫn bức bối phiền muộn, không kiên nhẫn nói: “Vậy cậu nói xem phải làm sao bây giờ?”

Trình Quy Diên tránh mà không đáp, hất cằm, nói: “Cậu niệm thêm hai lần kinh đi.”

Cố Nghiên Thu: “..... Không niệm.”

Trình Quy Diên: “Vậy cậu cũng đừng mong mình nói gì hữu dụng.”

Cố Nghiên Thu bất đắc dĩ nhắm mắt niệm kinh, mặt mày dần dần giãn ra, ngẫu nhiên mày cũng sẽ đột nhiên cau lại, trông mắt trong mí mắt không

ngừng chuyển động, hai tay nắm chặt Phật châu, phảng phất như sắp đứt cả dây.

Trình Quy Diên quan sát tới nhú mày.

Cố Nghiên Thu chưa từng mất bình tĩnh như bây giờ, có vẻ còn tệ hại hơn cảm xúc của cô lần trước gặp ở trường tập bắn, Trình Quy Diên kinh hãi mà nhìn chăm chăm chuỗi Phật châu, sợ dây một nơi hạt một nẻo, vậy thì thật không có gì có thể trấn được Cố Nghiên Thu nữa.

Ba phút sau, Cố Nghiên Thu chậm rãi phun ra một ngụm khí, ánh mắt trong vắt mà nhìn Trình Quy Diên: “Bây giờ có thể nói rồi.”

Trình Quy Diên không dám trì hoãn, nói thẳng: “Vừa rồi cậu làm vậy tạo thành bối rối rất lớn cho Lâm Duyệt Vi, cậu không phát hiện sự cân bằng giữ nàng và vị Trần công tử kia đã bị phá hỏng rồi sao?”

Vẻ mặt Cố Nghiên Thu lại muốn phát hỏa, nhưng vẫn cố nhịn xuống, nén giọng nói: “Cân bằng giữa mình và em ấy cũng bị phá hỏng, rõ ràng hôm nay em ấy gặp không ít bạn bè không đứng đắn, cậu xem vị Trần công tử kia, cứ nhìn chăm chăm em ấy ngay cả đôi mắt cũng sắp phóng ra lục quang.”

Trình Quy Diên trầm mặt, quát lớn: “Nói cẩn thận.”

Cố Nghiên Thu giật giật môi, khẽ hừ một tiếng, không thèm mở miệng nữa.

“Cái gì mà bạn bè không đứng đắn? Cậu không nên dùng thành kiến cá nhân xem người ta như nhị thế tổ không có việc gì làm chỉ biết chiêu mèo đùa chó chứ? Mình cũng quen biết một số người ở đó, có vài người cũng là người thừa kế tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Còn vị Trần công tử kia.....”

Cố Nghiên Thu bỗng trừng mắt nhìn về phía cô.

Trình Quy Diên đúng lúc lướt bỏ tình địch giả tưởng của Cố Nghiên Thu: “VẬY NÓI TRÂU HẰNG ĐI, CẬU TA ĐÃ TIẾP NHẬN NGHIỆP VỤ CÔNG TY CỦA BA CẬU TA, LÚC CÒN HỌC ĐẠI HỌC BA CẬU TA CHO CẬU TA HAI TRĂM MẤY TRIỆU ĐẦU TƯ ĐIỆN ẢNH, ĐẦU TƯ VÀO NĂM SÁU PHIM ĐIỆN ẢNH, TỐT NGHIỆP ĐẠI HỌC THU HỒI HƠN TÁM TRĂM TRIỆU, CẬU CÒN CÓ THỂ NÓI NGƯỜI TA LÀ NHỊ THỂ TỔ CHỈ BIẾT CHƠI BỜ LÊU LỔNG SAO?”

“.....”

Trình Quy Diên: “Còn cậu Cừu Viễn An không thích nói chuyện kia, ba cậu ta là đạo diễn Cừu nổi tiếng gần xa, bao nhiêu người muốn từ chỗ anh ta đạt được một vai diễn nhỏ. Ngoại trừ cô bé họ Khâu xx kia, tất cả những người khác đều không phải cây đèn cầy dầu, mình ngược lại cảm thấy bà xã cậu rất lợi hại, có thể dưới tình huống không lộ thân phận nhận thức những người này.”

Trình Quy Diên: “Chiếu theo đạo lý này, mình cũng trong giới giải trí, sao cậu còn muốn kết bạn với một người ' không đứng đắn ' như mình hả?”

Cố Nghiên Thu sắp hít thở không thông: “Em ấy và người khác cùng nhau xã giao, vậy mình thì sao?”

Trình Quy Diên: “Cậu ngoan ngoãn ở phía sau vì nàng phất cờ hò reo cổ vũ là được rồi, đừng hiểu lầm mọi chuyện, đừng nghĩ sai sự thật.”

Cố Nghiên Thu nhú mào, vừa muốn nói chuyện, di động trong túi đã rung lên, cô cúi đầu lấy điện thoại ra.

【 Hai chữ Mộc: Chị đi đâu vậy? Sao em không thấy chị 】

Trình Quy Diên nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cười cười: “Cậu xem, người ta không phải rất quan tâm cậu sao, tìm không thấy còn cố ý nhắn tin tới hỏi, ai nha ngược cầu ngược cầu chết đi được. Đừng luôn khẩn trương như vậy, cái gì thuộc về cậu thì chắc chắn sẽ là của cậu, có muốn cản cũng cản không được.”

Cố Nghiên Thu rũ mắt, thấy không rõ biểu tình: “Nếu mình càng muốn cản thì sao?”

Trình Quy Diên: “Hả?”

Cố Nghiên Thu nhắn tin trả lời Lâm Duyệt Vi, nói: “Không có gì.” Cô cất di động đi, “Vào trong thôi.”

Dường như Lâm Duyệt Vi đã giải thích gì đó với Trần công tử, nên thái độ của anh ta đã không còn gương cung bạt kiếm với Cố Nghiên Thu nữa, vừa rồi còn chưa giới thiệu về nhau, bây giờ cả hai đều chủ động tiến lên giới thiệu một chút về mình, tươi cười đến như tắm mình trong gió xuân.

Cố Nghiên Thu bắt tay với Trần công tử, biểu tình trước sau đạm mạc như một, Trần công tử thấy cô không mấy nhiệt tình, nên cũng không nói nhiều, đi vội chuyện của anh ta.

Lâm Duyệt Vi kẹt trong thế khó xử giữa Cố Nghiên Thu cùng những người khác, quá thân mật thì sợ Cố Nghiên Thu ghen, Cố Nghiên Thu là bình dấm chua cực lớn, không thân mật cũng đều có thể xem thành thân mật, nhưng nếu cái gì cũng đều không làm, vậy chẳng phải nàng đi một chuyến này vô ích sao? Cuối tuần tới chơi nàng căn bản không biết cười ngửa, nàng lại không phải rồi rãnh đến hoảng.

Muốn nhắn tin với Cố Nghiên Thu, kêu cô về sớm một chút. Nhưng Lâm Duyệt Vi biết, nàng mà dám nhắn những lời này, Cố Nghiên Thu chắc chắn

sẽ bùng nổ.

Phiền thật.

Mây Lâm Duyệt Vi bất tri bất giác mà nhú lại , *trong sân không ai nhìn ra điều này, ngoại trừ Cố Nghiên Thu.* Cố Nghiên Thu vừa thấy, bèn nói với Trình Quy Diên: “Cậu xem nàng căn bản không thích trường hợp này, vì sao phải miễn cưỡng chính mình chứ?”

Trình Quy Diên không muốn chen vào chuyện nhà người khác, nhưng không thể không quan tâm, bất đắc dĩ nói: “Cậu cũng không thích uống rượu, vì sao mỗi ngày đều phải ra ngoài cùng cả đám nam nhân uống rượu?”

“Mình vì công ty.”

“Người ta cũng vì công tác.”

“Mẹ em ấy nói đúng, em ấy không nên tham gia vào giới giải trí.”

“Giới giải trí? Mình thấy được mà, rất có tính khiêu chiến.” Trình Quy Diên so với Cố Nghiên Thu có cái nhìn thoáng hơn, nhẹ nhàng mà vừa ngáp vừa nói, “Còn cố ý tới chỗ này nữa, cậu không khỏi chuyện bé xé ra to đi.” Còn không phải nói ra cửa cùng nhau đi chơi sao? Đi chơi kiểu này, thì vào bàn tiệc uống một ly rồi một ly rượu trắng còn khá hơn nhiều.

“Vạn nhất có người có ý xấu trong lòng thì sao?”

“Cậu cũng nói là vạn nhất, vậy khi cậu ra ngoài ăn cơm sao không thấy nàng lo lắng cậu sẽ gặp bất trắc chứ?”

“Vì sao?” Cố Nghiên Thu lẩm bẩm tự nói, vì sao, *đúng vậy, vì sao chứ? Vì*

sao chỉ có mình cô ở đây một mình nơm nớp lo sợ, mà Lâm Duyệt Vi lại có thể dùng trăm phần trăm tín nhiệm với cô, thật sự do tín nhiệm hay là.....

Mẹ cô cũng vậy, kết quả hóa ra bà căn bản không yêu cô, cô cũng bị lừa nhiều năm như vậy.

Trình Quy Diên sau một lúc lâu không nghe thấy cô đáp lại, cho rằng cô đã bỏ đi đâu mất, vừa quay đầu đã thấy Cố Nghiên Thu vẫn còn đứng đó, nhưng đôi mắt đã trở nên vô hồn, không biết đang suy nghĩ điều gì, Phạt châu trong tay bị cô lần đến cực nhanh, tiếng từng hạt châu lộc cộc nhanh chóng va chạm vào nhau khiến người nghe phải sợ hãi.

Trình Quy Diên đẩy cánh tay cô: “Cậu đang suy nghĩ gì vậy?”

Cố Nghiên Thu hoàn hồn, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt, âm thanh phảng phất như truyền đến từ địa phương rất xa, sâu kín nói: “Không có gì.”

Trình Quy Diên nhận thấy chuyện không ổn, muốn kéo cô ra khỏi tâm sự, nhưng kéo mãi không được, Trình Quy Diên dùng tới mười phần công lực, rốt cuộc tóm được một chút tinh thần của Cố Nghiên Thu, thấp giọng cảnh giác nói: “Đang nghĩ gì vậy?”

Cố Nghiên Thu vẫn bày ra nụ cười thường trực, nói: “Mình muốn cười ngượng.”

Trình Quy Diên nghĩ tới nghĩ lui, lo âu bất an, vội đáp: “Cười, chúng ta xuống phía dưới.”

“Mình muốn cười với em ấy.” Cố Nghiên Thu chỉ chỉ Lâm Duyệt Vi trong đám người.

Trình Quy Diên: “Tổ tông của tôi ơi, cậu còn cảm thấy cậu gây chưa đủ loạn sao?”

Cố Nghiên Thu trầm mặc hai giây, tự giễu mà mỉm cười, gần như không thể nghe thấy mà nói: “Đúng vậy, mình chỉ biết gây thêm loạn.”

Trình Quy Diên cảm thấy chỗ nào cũng đều không ổn, nhưng không thể phát hiện căn nguyên sự việc rốt cuộc là gì, Cố Nghiên Thu tựa hồ tự nói nhỏ một câu gì đó, nhưng cô không nghe thấy, chỉ đành lôi kéo Cố Nghiên Thu đi xuống phía dưới.

Lâm Duyệt Vi đang cùng một cô gái trẻ tuổi trò chuyện trước mặt, vị này chính là một nữ thanh niên văn nghệ, chỉ lẳng lặng ngồi một mình, Lâm Duyệt Vi vừa mở miệng cô ấy đã sâu kín nói một câu “Nhân sinh không có mục đích, chỉ là quá trình, cái gì gọi là mục đích cuối cùng chỉ là hư vô”, Lâm Duyệt Vi nhướn mày, nói: “Zarathustra đã nói như thế[1]?” Đôi mắt cô gái nọ lập tức phát sáng, chủ động cùng nàng nói chuyện. Từ kỷ nguyên băng hà, nói tới triết học Hy Lạp cổ, tới học thuyết Pythagoras[2], rồi tới lão tử trong triết học Đông Phương, Vương Tiểu Ba thời hiện đại[3], Lâm Duyệt Vi còn không rành, cô gái này có xuất thân từ học viện triết học chính quy, đã có văn bằng thạc sĩ, đạo lý rõ ràng, cũng không chê loại nửa mùa như Lâm Duyệt Vi, ngược lại càng nói càng hợp nhau.

Tầm mắt Lâm Duyệt Vi ngẫu nhiên phóng tới giữa sân, phát hiện Cố Nghiên Thu lại biến mất.

Trong lòng nàng bỗng dâng lên một dự cảm chằng lảnh, lòng bàn tay đổ một chút mồ hôi, sau khi nhấp miếng nước nàng ngăn cản cô gái đang thao thao bất tuyệt trước mặt, nói mình có chút việc. Cô gái nọ lưu luyến mà bỏ dở, hai người thêm phương thức liên hệ, hẹn lần sau lại nói tiếp.

Lâm Duyệt Vi đã nhắn tin cho Cố Nghiên Thu nhưng không nhận được trả

lời.

Tiếp sau lại nghe thấy bên ngoài có một trận hoan hô, nàng quay đầu nhìn sang, thấy người bên trên khán đài đang vỗ tay, “Mau tới đây xem, người trong sân là ai, wow, còn lợi hại hơn cả Trâu Hăng.”

“Trời, ngay cả yên ngựa với bàn đạp mà cũng không mang, đây chẳng phải là không muốn sống nữa sao?”

“Chẳng may ngã xuống là toi luôn.”

“Rốt cuộc là ai vậy?”

“Không biết a, cậu có biết không? Trong số chúng ta có người như vậy sao?”

Trực giác nói cho Lâm Duyệt Vi biết cô phải lên khán đài xem. Chỉ thấy giữa sân có một con ngựa lớn lông trắng như tuyết, bốn vó đang lao nhanh về phía trước, kéo theo bụi đất bay lả tả phía sau, giống như một vệt sáng màu trắng, trở thành sắc màu bắt mắt nhất giữa bãi đua ngựa.

Một tay Cố Nghiên Thu nắm chặt dây cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, cúi thấp người, điều khiển tuần mã lướt qua từng chướng ngại vật.

Tây trang, giày bó, mũ cưỡi ngựa, vành nón đã che khuất một phần khuôn mặt, nhưng từ dáng người có thể nhìn ra là một nữ nhân. Nữ nhân eo thon chân dài, tư thế oai hùng mạnh mẽ, theo động tác tuần mã vượt rào cản lúc lên lúc xuống, tựa như nước chảy mây trôi.

Theo phía sau có một đoàn người ngựa, liều mạng muốn đuổi kịp, nhưng càng đuổi càng xa.

Bóng dáng ưu nhã cao quý cưỡi ngựa cũng trông rất tuyệt trần, vượt qua chướng ngại vật cuối cùng, trực tiếp nhảy vọt lên trời cao mấy mét, khiến trái tim Lâm Duyệt Vi như muốn ngừng đập trong chớp mắt, con ngựa mang theo người trên lưng vững vàng rơi xuống đất, chạm tới chung điểm.

Cô gái kéo mạnh dây cương, khiến móng của con tuần mã màu trắng giơ lên cao, cơ hồ tạo thành một góc chín mươi độ so với mặt đất, chân cô gái ấy dùng sức, nửa thân trên dựa sát, chặt chẽ mà cố định trên lưng ngựa. Con ngựa trắng buông móng trước xuống, đập lên mặt đất, không ngừng thở hổn hển, mồ hôi trên lưng nó cũng đổ ra không ít, có lẽ đang chạy đến vui sướng tràn trề.

Cố Nghiên Thu chờ nó an tĩnh lại, giày ủng mới nhẹ nhàng kẹp bụng ngựa, khiến vó ngựa chạy chậm lại, lớp lông trắng như tuyết lay động trong gió, cả hai chạy thêm một vòng quanh sân rồi cô mới xoay người xuống ngựa, dẫn nó về giao dây cương cho nhân viên công tác, tháo mũ xuống, để mái tóc đen nhánh buông xõa bên vai, cô khẽ vuốt tóc để lộ vầng trán đầy đặn, cùng một khuôn mặt xinh đẹp đến quá phận.

Trên khán đài tức khắc vang lên một trận kinh hô, lần này hoàn toàn không giống như vừa rồi Trâu Hằng được hò reo, mà đều xuất phát từ nội tâm.

“Đây không phải ..... người bạn do Quy Diên dẫn tới sao?”

“Tên là Cố gì đó.”

“Chết tiệt, quá soái, có bạn trai chưa? Không ai được đoạt của tôi a.”

“Thiếu bạn gái sao? Em có thể mà.”

Không ai chú ý tới trên khán đài đã thiếu mất một người.

***

Đây không phải lần đầu Trình Quy Diên xem Cố Nghiên Thu cưỡi ngựa, mỗi một lần xem đều nhin không được tim đập gia tốc. Đương nhiên, tim cô đập gia tốc không phải bởi vì cảm tình nào đó, mà do xuất phát từ thường thức với khăn trương thuần túy. Mỗi khi Cố Nghiên Thu ở trên lưng ngựa so với khi xuống ngựa như hai con người hoàn toàn khác nhau, nếu nói ở bãi tập bắn cô còn có thể ngẫu nhiên khắc chế, thì tới trại nuôi ngựa lại hoàn toàn ngược lại như buông bỏ tất cả, có đôi khi sẽ thấy cô tận tình phóng ngựa rong ruổi trên sân tập , *cuồng vọng kiêu ngạo mới là Cố Nghiên Thu chân chính*, hay có thể nói, cả hai cá tính ấy đều tạo nên con người cô.

“Cảm ơn.” Cố Nghiên Thu nhận khăn do Trình Quy Diên đã sớm chuẩn bị, lau chút mồ hôi trên trán, đi vào phòng thay quần áo.

Trình Quy Diên nhìn cô, rồi che tay lên ngực: “Vừa rồi làm mình sợ muốn chết.”

“Phải không?” Cố Nghiên Thu không để bụng mà cười cười, “Hình như lần nào mình cũng đều hù chết cậu.”

Trình Quy Diên: “Ha ha ha ha.”

Cố Nghiên Thu cảm giác cả người đều bốc hơi nóng, thoải mái cực kỳ, cô duỗi eo, gọi nhân viên quản lý tới, “Con ngựa vừa rồi chưa có chủ nhân?”

“Chưa.”

“Vậy tôi mua.” Cố Nghiên Thu cảm giác cô với con ngựa ấy vô cùng có duyên, vừa rồi khi chọn lựa cả hai dường như đều nhìn trúng đối phương, tuy rằng nó không phải con ngựa thuần chủng, nhưng bản tính của nó cô rất

thích.

Trình Quy Diên nói: “Mình đi trả tiền.”

Cố Nghiên Thu cười nhìn Trình Quy Diên nói: “Làm gì? Chẳng lẽ một chút tiền đó mình không trả nổi sao?”

Trình Quy Diên nhìn về phía phía sau Cố Nghiên Thu, cười chớp chớp mắt.

Lâm Duyệt Vi đang đứng trước cửa phòng thay quần áo.

Cố Nghiên Thu sắc mặt hơi cứng đờ, rồi sau đó mới chậm rãi nở nụ cười, nhìn thoáng qua Trình Quy Diên, thấy Trình Quy Diên đang dùng ánh mắt quan sát đánh giá hai người, còn cố ý nói: “Ai nha, người nào đó có tiền mua ngựa cũng mua không nổi đâu.”

Cố Nghiên Thu phì cười một tiếng.

Trình Quy Diên phúi tay, khoa trương nói: “Tuân lệnh, tiểu nhân lập tức biến.”

Lúc đi ngang qua Lâm Duyệt Vi cô còn vỗ vỗ bả vai nàng, diên cuồng ám chỉ, thuận tiện đóng cửa lại.

Lâm Duyệt Vi đến gần Cố Nghiên Thu từng bước một, Cố Nghiên Thu không ngừng thiết nghĩ Lâm Duyệt Vi sẽ nói những gì, sẽ làm những gì, vừa rồi cô quả thật đã cố ý phô diễn kỹ thuật vì muốn Lâm Duyệt Vi để ý đến cô, cô không tin nàng không chịu xuống, hay còn cùng những người đó thao thao bất tuyệt.

Lâm Duyệt Vi sẽ khen cô sao? Sẽ nhiệt tình nhào tới, hay sẽ nhiệt tình hơn một chút.

Cố Nghiên Thu bất động thanh sắc nhìn quanh bốn phía, nghĩ: *Chỗ này nên thiết kế rộng hơn một chút, tốt nhất nên cách âm, đáng tiếc không có.*

Lâm Duyệt Vi càng tới gần cô, thì biểu tình trên mặt nàng càng lạnh, Cố Nghiên Thu cũng phải nghiêm túc theo, đứng thẳng dậy hỏi: “Làm sao vậy?”

“Khi xuống dưới sao không nói với em?” Lâm Duyệt Vi thốt lên một cách lạnh lùng.

Kỳ thật Lâm Duyệt Vi không muốn nói câu này, ít ra thì câu đầu tiên nàng nghĩ tới không phải câu này, nàng nhìn Cố Nghiên Thu chạy xong một vòng, mà cảm tưởng như trái tim sắp nhảy đến cổ họng, *lúc nàng chạy xuống cầu thang thiếu chút nữa còn té ngã, may mà Cố Nghiên Thu không sao.* Chờ đến khi nhìn thấy Cố Nghiên Thu bình an không có việc gì, trái tim nàng mới dần bình tĩnh trở lại, nhưng khi lời vọt tới bên miệng cũng chỉ dư lại một câu nói như hưng sư vấn tội.

Nếu Cố Nghiên Thu thông minh hơn một chút, cô sẽ đoán ra đây là một loại quan tâm khác của tình lữ, càng yêu lại càng oán trách, không cần hai câu, chỉ cần một câu lời hay thì có thể dỗ dành người yêu. *Nhưng do cô quá cuồng vọng cũng quá kiêu ngạo nên chỉ nhìn thấy sự phẫn nộ của Lâm Duyệt Vi, từ lúc cô đến đây tới bây giờ, Lâm Duyệt Vi đã từng cho cô chút hoà nhã nào chưa? Không hề.*

Tới giờ phút này cô có thể không nổi giận sao?

“Khi em cùng vị tiểu thư cột tóc đuôi ngựa nói chuyện cũng không nói với chị.” Cố Nghiên Thu lựa dùng cứng chọi cứng mà đáp trả.

Lâm Duyệt Vi suy tư một phen, ai là tiểu thư cột tóc đuôi ngựa, mới nghĩ ra

là ám chỉ cô gái ham mê triết học, nói: “Chẳng lẽ chị không có mắt, không nhìn thấy sao? Hơn nữa đó là nữ mà.”

“Nữ thì sao? Bây giờ hôn nhân đồng tính đã được hợp pháp hóa. Trước khi hợp pháp, nữ thích nữ cũng không hề ít.”

“Sao lại nói đến chuyện này, chẳng lẽ ai cũng thích em à?”

“Vị Trần công tử kia thì thích em, chị nhìn ra.”

“.....”

“Cột đuôi ngựa thì không biết, qua mấy ngày có lẽ sẽ thích em.”

“.....”

“Còn có.....” Cố Nghiên Thu muốn nhắc tới Khuất Tuyết Tùng, nhưng người này có lực sát thương quá lớn, cô sợ sẽ mất đi khống chế, cô tự nhận mình rất biết chừng mực mà dừng đúng lúc, sau đó ngược mắt yên lặng nhìn Lâm Duyệt Vi, vẻ mặt như viết mấy chữ lớn “*Em nói xem chị có nói đúng hay không đi*”.

“Còn gì nữa, chị nói cho hết luôn đi.” Lâm Duyệt Vi giận quá thành cười, nàng rốt cuộc muốn biết Cố Nghiên Thu còn có thể khiến nàng giận tới mức độ nào nữa.

“Vì sao Trâu Hằng lại mời em, hai cuối tuần vừa rồi em đều chạy quảng cáo, sao lại quá trùng hợp, em vừa rảnh cậu ta liền gọi đến đúng lúc. Chị đều thấy hết, cậu ta có một đồng hồng nhan tri kỷ, nói không chừng cũng muốn biến em thành một trong số đó.”

“Được, tiếp tục.” Lâm Duyệt Vi mỉm cười nhưng đáy mắt lại chẳng mang

chút ý cười nào.

“Còn có mấy người không nhớ kỹ tên, chị cảm thấy em tốt nhất nên tránh xa một chút.”

“Rồi. Vậy chị kể một chút đặc điểm đi.” Lâm Duyệt Vi làm như thật mà lấy di động ra, click mở bản ghi nhớ, dáng vẻ nghiêm túc ghi lại bút ký.

“Mặc áo màu xanh, vóc dáng cao, trên mũi có nốt ruồi.”

“Kha xx, nhớ kỹ.”

“Còn có người cao ráo đứng cạnh em, mặc áo hồng phấn.....”

“Mã xx, nhớ rồi.”

“Còn có.....”

“Nhớ rồi.” Lâm Duyệt Vi cúi đầu đánh chữ, âm thanh bàn phím mau đến làm người khác hoài nghi.

Cố Nghiên Thu liếc liếc cánh môi khô ráo, nhìn nàng đánh chữ, nói: “Hết rồi, tạm thời chỉ có mấy người đó.”

Lâm Duyệt Vi giơ điện thoại di động của mình lên trước mắt Cố Nghiên Thu, bản ghi nhớ rõ ràng không có gì, nàng giữ phím xóa hết một chuỗi ký tự đánh loạn, xóa hết trước mặt Cố Nghiên Thu không chừa một chữ.

Cố Nghiên Thu nhíu mày nói: “Em rốt cuộc có ý gì?”

“Chị đoán xem em có ý gì?” Lâm Duyệt Vi mỉm cười, một bàn tay câu lấy cổ, kề sát lại gần, cánh môi dán hơi thở ấm nóng lên tai Cố Nghiên Thu, lời

nói lại không ôn tồn mà lạnh băng đến thấu xương, “*Bằng không chị đi mua dây xích chó, xích em lại bên cạnh chị luôn đi.*”

Cố Nghiên Thu: “Chị không có ý này.”

Lâm Duyệt Vi: “Vậy chị có ý gì?”

Cố Nghiên Thu: “Chị.....”

Lâm Duyệt Vi kiên nhẫn dụ giọng nhỏ nhẹ mà nói: “Chị nói, em nghe.”

Tay Cố Nghiên Thu đặt ở sau lưng bắt chột năm thành quyền: “Vì muốn tốt cho em, vốn dĩ em không cần phải xuất hiện ở đây, đại đa số bọn họ đều khinh thường em.”

“Người khinh thường em nhất không phải bọn họ, mà là chị.” Lâm Duyệt Vi nhìn cô, nghĩ nghĩ rồi bổ sung, “Nếu đây là ý nghĩ chân thật của chị. Vậy em còn có việc, phải đi trước.”

“Đứng lại!” Cố Nghiên Thu gọi nàng lại.

Lâm Duyệt Vi đi về phía trước hai bước, rồi dừng lại, quay đầu nói: “Àh, còn nữa, không biết em đã nói với chị hay chưa, nhưng em ghét nhất người khác dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện với em.”

Trọng điểm hoàn toàn bị Cố Nghiên Thu quên mất: “Chị là người khác à?”

Lâm Duyệt Vi cắn răng cười lạnh: “Đúng là không thể nói lý.”

Cửa phòng chột bị đóng mạnh.

Cố Nghiên Thu dùng sức ném mạnh khăn lông về phía cửa.

Trình Quy Diên kí xong hợp đồng, xem đồng hồ, cố ý vào chậm hơn mười phút, giờ tay tính gõ cửa phòng thay quần áo, lại phát hiện cửa chỉ được khép hờ, âm thầm nghĩ hai người này cũng quá bất cẩn rồi, cô vẫn gõ gõ cửa, chờ đến khi bên trong truyền đến tiếng trả lời, mới thật cẩn thận mà đẩy cửa đi vào.

Chỉ có mình Cố Nghiên Thu ở bên trong, quần áo chỉnh tề, Trình Quy Diên nhìn nhìn ra bên ngoài, nói: “Đi rồi à?”

Cố Nghiên Thu thấp giọng “Ừm” một tiếng, giống như không cao hứng.

Trong lòng Trình Quy Diên bỗng hiện lên một dự cảm chẳng lành: “Cãi nhau?”

Cố Nghiên Thu nói: “Không có.” Dựa theo sự đối chọi gay gắt của hai người lần trước, người nào cũng muốn rống lớn tiếng hơn người kia, còn cúp điện thoại ngang, thì lần này không được tính là cãi nhau. Ngay cả nói chuyện nàng cũng lười nói với cô, nhiều nhất chỉ xem như..... Xem như là gì đây?

Không biết nữa, đầu óc cô bây giờ quá loạn.

Hình như cô lại làm hỏng việc.

Trình Quy Diên: “Không cãi nhau, bộ đáng cậu là sao?” Cô đột nhiên thú vị dạt dào mà nhướn mày, “Chẳng lẽ hai người ở đây làm gì đó, nên cậu cần thời gian bình tĩnh lại?”

Cố Nghiên Thu nhắc khéo môi, miễn cưỡng mỉm cười.

Trình Quy Diên vừa thấy, đã biết không ổn.

“Ngựa của mình mua xong rồi sao?” Cố Nghiên Thu không muốn nhắc tới, nói sang chuyện khác.

“Mua xong rồi.”

“Mình muốn đi cưỡi ngựa.”

“Lại đi?”

“Đi.”

Cố Nghiên Thu mang mũ cùng bao tay trắng, hít sâu một ngụm, sải bước đi ra ngoài, khi đi tới cửa đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, Trình Quy Diên bị ánh mắt đột nhiên chuyển đau thương của cô làm cho sửng sốt.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng hỏi: “*Cậu cảm thấy em ấy thật sự yêu mình sao?*”

Tác giả có lời muốn nói:

Trình bị oan: Không thể trả lời không thể trả lời

Vợ-vợ son hay thích tự làm khổ mình, lần này Cố tổng phải tự xử rồi~

[1]Zarathustra đã nói như thế (tiếng Đức: Also sprach Zarathustra), là một tác phẩm của triết gia người Đức Friedrich Nietzsche, gồm có bốn phần được viết giữa năm 1883 và năm 1885. Phần lớn cuốn sách trình bày các ý niệm về “Vĩnh cửu Luân hồi”, những ẩn ngữ xoay quanh “cái chết của Chúa”, và lời “tiên tri” về Siêu nhân, một ý tưởng được giới thiệu lần đầu trong cuốn Die fröhliche Wissenschaft (tạm dịch là “Tri thức hân hoan”).

[2]Pythagoras (tiếng Hy Lạp: Πυθαγόρας; sinh khoảng năm 580 đến 572 TCN – mất khoảng năm 500 đến 490 TCN) là một nhà triết học người Hy Lạp và là người sáng lập ra phong trào tín ngưỡng có tên học thuyết Pythagoras. Ông thường được biết đến như một nhà khoa học và toán học vĩ đại. Trong tiếng Việt, tên của ông thường được phiên âm từ tiếng Pháp (Pythagore) thành Pi-ta-go.

[3]Vương Tiểu Ba là nhà văn của dòng văn học ngoại biên Trung Quốc đương đại. Sáng tác của ông giàu sức tưởng tượng, đôi phần hoang đường. Với giọng văn giễu cợt, ông hài hước tái hiện hiện thực đời sống xã hội , thông qua đó thể hiện tham vọng quyền lực và khát khao được vọng. Điểm đặc biệt của ông là thẳng thắn viết về tình yêu và tình dục nam nữ, thẳng thắn khẳng định vị trí đặc biệt của tình dục trong đời sống tinh thần con người. Sau khi ông mất, tác phẩm của ông càng trở nên nổi tiếng hơn, thực sự tạo nên một cơn sốt khắp Trung Quốc, ảnh hưởng rất nhiều đến những người viết văn trẻ. Tác phẩm tiêu biểu: Thời Hoàng Kim, Thời Bạc Trắng, Thời Đồng Đen

Chương 120

“Cậu cảm thấy em ấy thật sự yêu mình sao?”

Cố Nghiên Thu hỏi Trình Quy Diên, mà lại như đang hỏi chính mình, cuối cùng cô cũng không chờ đáp án của Trình Quy Diên, trực tiếp đi ra ngoài.

Trình Quy Diên nhìn bóng dáng cô rời đi mà thở dài.

Cô với Cố Nghiên Thu là bạn thân, nhưng không phải loại bạn thân không có gì giấu nhau, mà giống như quân tử chỉ giao bình đàm như nước, sau khi về nước bởi vì Lâm Duyệt Vi, hai người mới trở nên thân thiết hơn, cô cũng được gánh vác trọng trách bài ưu giải nạn trên phương diện này.

Nhưng Trình Quy Diên biết trong lòng Cố Nghiên Thu vẫn cất giấu rất nhiều chuyện, Cố Nghiên Thu sẽ không nói với cô, cũng không muốn nói với cô.

Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, cô cũng không muốn can thiệp quá nhiều, chỉ do bây giờ Cố Nghiên Thu thể này khiến cô quá lo lắng.

Cố Nghiên Thu tiếp nhận dây cương từ trong tay nhân viên công tác, tay mang bao tay trắng nhẹ vỗ về lưng ngựa, kề gần sát lỗ tai con ngựa, thấp giọng nói gì đó, rồi cô nắm dây cương đắm chìm trong ánh mặt trời, quanh thân lại không toát ra chút ấm áp nào, mà như cơn gió lạnh thổi tới, làn da cô cũng trắng đến lạnh lẽo.

Tiếng âm ỉ trên khán đài như bị ngăn cách bên ngoài một thế giới khác.

Cố Nghiên Thu nói chuyện với con ngựa xong, thì lưu loát mà xoay người lên ngựa. Lần này dường như cô đã quyết định chuyện gì, nên dùng yên ngựa và bàn đạp, tiếng giày ủng chạm vào bàn đạp, nhẹ nhàng vang lên một tiếng kim loại va chạm nhau, con ngựa trắng nhào mình trên không trung nhẹ nhàng mà lao nhanh về phía trước.

Trại nuôi ngựa còn có mấy người khác đang cưỡi ngựa trong sân, trên lầu hai cũng có một đám người vừa xuống, mỗi người tự cưỡi ngựa của chính mình bước vào trong sân cùng Cố Nghiên Thu. Thấy sắc mặt cô không tốt, không dùng kịch bản tiếp cận thông thường, mà trực tiếp đề nghị thi đua chạy quanh sân hai vòng với cô.

Thấy cô nhiệt tình cười ngựa như vừa rồi, hẳn sẽ không cự tuyệt.

Cố Nghiên Thu đang có cảm xúc không rõ ràng lắm, lại không có chỗ giải quyết, lập tức đáp ứng bằng giọng lạnh lùng: “Được.”

Mấy vị công tử tiểu thư này nhìn quen người trong giới giải trí, bất thành tình gặp được một người như Cố Nghiên Thu, nên cảm thấy rất mới lạ, vô luận có xuất phát từ mục đích kết bạn hay không, thì đều cười rộ lên, kéo dây cương quay đầu ngựa về vạch xuất phát: “Chúng ta bắt đầu.”

Trêu khán đài.

Trần công tử phát hiện Lâm Duyệt Vi đã biến mất không thấy đâu, đang tính đi tìm nàng thì thấy nàng bước vừa cửa, anh bèn bước lên chào đón: “Em đi đâu vậy?”

“Nhiều người quá, nên ra ngoài hít thở không khí, ngại quá.”

Trần công tử cười nói: “Em về vừa đúng lúc, có một cuộc thi đấu sắp bắt đầu rồi.”

Lâm Duyệt Vi đem ở nàng trong đầu phân hoá ra tới hoàn toàn ngàn cái Cố Nghiên Thu toàn bộ vứt ra đi, giơ lên một cái cảm thấy hứng thú tươi cười: “Àh? Lần này là ai với ai?”

“Vài người trong chúng ta, còn có Cố Nghiên Thu vừa rồi trong sân.” Trần công tử đọc mấy chữ Cố Nghiên Thu đặc biệt rõ ràng, vừa xa vừa gần, đây vốn là một chuyện tốt, nhưng Lâm Duyệt Vi vừa nghe thấy lại không được thoải mái.

Nàng sợ bị Trần công tử nhìn ra nàng không giữ nổi bình tĩnh, đành nhìn về

phía khán đài: “Cũng thú vị, mình đi xem.”

***

Trong sân vang lên một tiếng hiệu lệnh, tất cả ngựa mang bảng số trên đường đua đều xuất hiện.

Rất nhiều tiểu thuyết đều viết đại đa số phú nhị đại đều là người vô tích sự, mà không nêu lên sự thật rằng họ vốn dĩ cũng chỉ là người bình thường nhưng do tốt số nên được đầu thai vào gia đình giàu có, nên mới trở thành phú nhị đại mà thôi, phần lớn các phú nhị đại trên thế giới đều là những người đứng đầu trong mọi lĩnh vực, bởi họ được hưởng nền giáo dục và tài nguyên bậc nhất, chỉ cần chút bồi dưỡng thì có thể thúc ngựa không khác gì dân chuyên nghiệp.

Người phân theo nhóm, vật hợp theo loài, những người hôm nay tới đại đa số đều là người thừa kế của các đại gia tộc, có vài người còn là cao thủ cưỡi ngựa, cùng con ngựa trắng của Cố Nghiên Thu người trước kẻ sau, đuổi theo không bỏ.

Lâm Duyệt Vi nắm chặt tay vịn lan can.

Trần công tử còn có tâm tình nói giỡn: “Đoán xem ai sẽ thắng?”

Trong ánh mắt Lâm Duyệt Vi sớm chỉ còn lại bóng dáng không ngừng bay vút theo lưng ngựa kia, đâu còn để tâm đến điều gì khác.

Trần công tử sờ sờ mũi, cũng dời tầm mắt xuống sân.

Cố Nghiên Thu đã thúc không ngừng vào hông dưới con ngựa trắng để đạt tới tốc độ nhanh nhất, nhưng ánh sáng đen cứ không ngừng như ẩn như hiện phía sau, như bóng với hình. Người nọ trong lúc chạy như bay trong

gió còn mỉm cười với Cố Nghiên Thu, chớp mũi để lộ một nốt ruồi vô cùng bắt mắt.

Ánh mắt Cố Nghiên Thu hoàn toàn giá lạnh.

Trần công tử: “Kha Bân rất lợi hại, nếu không có gì bất ngờ xảy ra có lẽ cậu ta sẽ thắng, dù sao cũng là thuần huyết mã, do chính cậu ta tự mình chọn lựa còn tự mình nuôi lớn, đặc biệt ăn ý với nhau.”

Lâm Duyệt Vi trước sau vẫn nhìn chăm chăm sân đua đột nhiên từ khe hở nhỏ xíu trong âm thanh mà bắt giữ điểm này, đột nhiên quay đầu nói: “Anh nói ai?”

Trần công tử: “Kha Bân a.”

Lâm Duyệt Vi lại càng hồi hộp hơn.

Trong những người Cố Nghiên Thu vừa điểm danh khi ăn dặm bảy bọ có Kha Bân.

Trong sân thế cục thay đổi trong nháy mắt, trước chung điểm chỉ còn ba chướng ngại, Cố Nghiên Thu bắt đầu rơi ở phía sau.

Trong mắt Lâm Duyệt Vi con ngựa vốn đã chạy rất nhanh tựa hồ càng nhanh hơn nữa, mới đầu nàng còn tưởng do mình khẩn trương nên tạo thành ảo giác, sau khi nghe thấy Trần công tử kinh hô một tiếng, nàng mới phát hiện khi nhảy qua chướng ngại thứ hai, Cố Nghiên Thu đã khôi phục vị trí dẫn đầu.

Trần công tử hiếm khi bày ra vẻ mặt phần nộ, trách mắng: “Cô ấy không muốn sống nữa sao?”

Lâm Duyệt Vi căn bản không hiểu thuật cưỡi ngựa, chỉ biết trong nháy mắt vừa rồi Cố Nghiên Thu ở trên lưng ngựa bay ra rất xa, nếu không phải cô cầu mạnh chân lại thì đã sớm ngã xuống đất. Sau khi Trần công tử giải thích nàng mới biết, khi Cố Nghiên Thu với ngựa nhảy qua chướng ngại đã không dùng kỹ thuật bình thường, mà cơ hồ như đang làm bừa, cũng may không gặp nguy hiểm mới vững vàng tiếp đất.

Người điên rồi, ngựa cũng điên rồi.

Sau khi dẫn đầu vượt qua chung điểm, con ngựa trắng cùng Cố Nghiên Thu vẫn tiếp tục vọt tới phía trước, Cố Nghiên Thu bị kéo đi đến ngựa ra sau, vội kéo mạnh dây cương, khiến hai vó trước của con ngựa trắng giơ lên, phát ra một tiếng hu thật dài, tiếp theo chi trước của nó mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỳ rạp xuống đất.

Cố Nghiên Thu lay động trên lưng ngựa, cúi người dán lên lỗ tai nó trấn an vài câu, dứt khoát mà xoay người xuống ngựa, giao cho nhân viên chăn nuôi: “Nó mệt muốn chết rồi, hãy hảo hảo chiêu cố.”

Nhân viên chăn nuôi có kiến thức rộng rãi, nhưng vẫn tỏ ra khá ngạc nhiên với cô gái trẻ tuổi không muốn sống này, còn Kha Bân về ngay phía sau thì giơ ngón tay cái lên khi còn đang ngồi trên lưng ngựa: “Lợi hại!..”

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt mà gật đầu.

Kha Bân cũng xoay người xuống ngựa, đuổi theo cười hỏi: “Cô có bạn trai chưa?”

Cố Nghiên Thu quay đầu lại.

Kha Bân nghiêng đầu, chọn mày: “Hay là, bạn gái?”

Cố Nghiên Thu: “Tôi đã kết hôn, xin thứ lỗi.”

Nói xong cô cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Kha Bân sững sờ tại chỗ: “.....”

Kết hôn?

Không đúng nha, kết hôn rồi vì sao còn chọc ghẹo con gái nhà lành?

Kha Bân không hiểu làm sao, đám bạn đuổi kịp tới phía sau đã vây quanh cậu, thấy dáng vẻ cậu ủ rũ đã đoán được đại khái, cố ý chế nhạo nói: “Bên gia mà ra tay, thì chỉ có từ chết tới bị thương?”

Một người trong số họ còn nhìn theo phương hướng Cố Nghiên Thu rời đi, vui vẻ nói: “Bên gia, người đâu rồi?”

Kha Bân phui tay: “Đi, người ta kết hôn rồi.”

Cả đám bạn cười ha ha: “Bên gia, ngại mà cũng tin sao? Thiếu gì người dùng lý do này chứ.”

Kha Bân tháo bao tay ném cho nhân viên công tác, cũng cười nói: “Chính cô ấy nói, tôi lừa mấy cậu làm gì.”

Một người thấy cậu còn cường điệu, cũng hơi tin, rồi kinh ngạc nói: “Thật kết hôn à, hình như cũng cỡ tuổi chúng ta mà, sao bây giờ con gái kết hôn sớm vậy?”

Kha Bân: “Tôi làm sao biết?”

Cậu bạn: “Đáng tiếc.”

Kha Bân cong môi nói: “Sao lại đáng tiếc? Kết hôn thì chẳng lẽ không thể theo đuổi sao?”

Cậu bạn sừng sốt, rồi chợt cười rộ lên, vỗ vỗ bờ vai Kha Bân: “Cố lên a.”

Trong đám người có vài cô gái tới xem náo nhiệt nói: “Aizzz, chắc tôi cũng phải theo đuổi quá.”

Người này nối tiếp người kia, giống như đang thi đấu vậy: “Nếu không cùng nhau theo đuổi đi, xem ai ôm được mỹ nhân về trước.”

Đều là trò đùa không biết tiết tháo, có người xem là thật có người không, có thuận miệng nói đùa hay không, chỉ có mình bản thân họ biết.

***

Cố Nghiên Thu đã biến mất trong tầm mắt, Lâm Duyệt Vi mới rút cuộc buông được tay vịn lan can, lòng bàn tay vì nắm quá chặt mà hơi đau nhức.

Trần công tử quan tâm hỏi: “Sao sắc mặt em kém vậy?”

Lâm Duyệt Vi lắc đầu nói: “Không có gì.”

Trần công tử: “Có phải do bên ngoài gió quá lớn không, hay em vào trong nghỉ ngơi một lát đi?”

Lâm Duyệt Vi: “Cũng được.”

Trần công tử muốn đưa nàng vào, nhưng Lâm Duyệt Vi đã lễ phép cự tuyệt cự tuyệt: “Tôi tự đi được, cứ để anh chiêu đãi, những người khác hẳn sẽ dị nghị, còn có, anh không muốn xuống sân chạy một vòng sao?”

Trần công tử cũng không miễn cưỡng nàng.

Lâm Duyệt Vi quay về sảnh rót cốc nước, vừa uống vừa nhìn màn hình di động đến phát ngốc.

Lâu như vậy, mà Cố Nghiên Thu vẫn không thềm nhắn tin cho nàng, không biết nàng đang rất lo lắng sao? Tưởng tượng đến đây Lâm Duyệt Vi liền giận sôi máu, chỉ là thi đấu bình thường, có cần thiết liều mạng như vậy không? Đua cho ai xem, hay là nguy hiểm cho ai xem?

Nếu thật Cố Nghiên Thu cố ý làm động tác mạo hiểm như vậy để dụ nàng, thì cô sai rồi, làm vậy sẽ chỉ khiến nàng thêm tức giận.

“Tiếp theo chúng ta nói về Immanuel Kant[1]?”

Đang lúc Lâm Duyệt Vi trực giác bị chi phối không rõ ràng, và rối rắm không biết có nên chủ động cầu hòa với Cố Nghiên Thu hay không, thì đỉnh đầu rơi xuống một giọng nói trong trẻo, là giọng của cô gái học triết học cột tóc kiểu đuôi ngựa vừa rồi đang ngồi trên sofa bên cạnh nàng, trên tay còn bưng tới một mâm trái cây.

Lâm Duyệt Vi cất di động, mỉm cười nói: “Được.”

Dựa vào cái gì lại muốn nàng chủ động chịu thua, đừng hòng.

***

Lần này Trình Quy Diên không phải tim đập gia tốc nữa, mà sắp bị Cố Nghiên Thu làm cho sợ tới mức đứng tim, hình tượng bình tĩnh trước giờ cũng duy trì không được, chờ cô vào lại bên trong thì dùng một tay túm cô đi, sau đó còn hung hăng mà giã một quyền lên vai Cố Nghiên Thu, tức

muốn học máu nói: “Cậu không muốn sống nữa sao?”

Cố Nghiên Thu xoa xoa bả vai, tìm chỗ ngồi, nhàn nhạt mà cười nói: “Không phải không có việc gì sao, đừng quá lo lắng.”

“Vạn nhất có chuyện thì làm sao bây giờ?”

“Cậu quan tâm mình à?”

“Vô nghĩa, mình không quan tâm cậu thì quan tâm ai.”

“Chỉ có cậu quan tâm mình.” Cố Nghiên Thu nhìn đôi chân thon dài mang ủng, khom lưng, dùng tay nhẹ nhàng xoa lên cơ chân tê mỏi.

“Cậu nói gì?”

Cố Nghiên Thu làm như không có việc gì mà nhún vai, trước sau cũng không nhìn Trình Quy Diên, nói: “Mình nói, ngoại trừ cậu, chắc cũng không có ai để ý đến mình.”

Trình Quy Diên: “Không phải còn có Lâm.....”

Cố Nghiên Thu: “Em ấy mặc kệ mình mà, nghĩ mình là người mắc bệnh tâm thần.”

Trình Quy Diên bỗng đứng lên: “Em ấy dám nói vậy à?” Tuy Cố Nghiên Thu hiện tại quả thật có chút không bình thường, nhưng nói bệnh tâm thần thì hơi quá đáng.

Cố Nghiên Thu ngăn cô lại: “Không có, tự mình nghĩ vậy, em ấy chỉ mặc kệ mình thôi.”

Trình Quy Diên lại ngồi xuống, dựa gần hơn một chút, ôn nhu nhỏ nhẹ hỏi: “Vì sao?”

“Hmm.....” Cố Nghiên Thu trầm mặc không lâu, “Nghĩ mình ghen bậy ghen bạ, tham muốn chiếm hữu quá mạnh.” Rồi cô lắc đầu, “Có khả năng còn nghĩ mình bị bệnh, mình không biết.”

Trình Quy Diên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô.

“Kỳ thật.....” Cố Nghiên Thu cúi đầu, ngón tay vô ý thức mà xoa xoa lên đùi, “Mình cũng cảm thấy mình có bệnh, có lẽ mình thật sự có bệnh, hôm nay cậu cũng nhắc nhở mình rất nhiều lần, mỗi khi mình gặp phải chuyện của em ấy thì không thể duy trì lý trí.”

Một giọt nước bỗng thấm ướt chất vải nhạt màu, rồi dần dần lan rộng ra.

Cố Nghiên Thu cố mở to hai mắt trong chốc lát, để tầm mắt trở nên rõ ràng hơn rồi mới ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Trình Quy Diên nói: “Ngày mai, cậu cùng mình đi gặp bác sĩ tâm lý đi.”

Trình Quy Diên hơi khó hiểu, hỏi: “Sao cậu không nói với Lâm..... Nàng?”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng lắc đầu: “Em ấy không muốn nghe mình nói chuyện.”

“Cậu không nói thì sao biết nàng không muốn?”

“Mình không muốn em ấy biết mình có bệnh.”

“Mình khuyên cậu nên nói,” Trình Quy Diên nói, “Đương nhiên, nếu cậu không muốn mình cũng không còn cách nào, mình chỉ có thể cho kiến

ngहि.”

Cố Nghiên Thu ngửa đầu nhìn trời, thở dài: “Để sau hăn nói.”

Trình Quy Diên cũng thở dài theo.

Buồn bực mà thầm nghĩ: *Sao từ trước đến nay cô yêu đương chưa bao giờ cảm thấy lao lực thế này đây?*

Hai người ngồi một chỗ cũng không được an bình, Kha Bân cùng vài vị công tử tiểu thư chủ động tới tìm, Cố Nghiên Thu lập tức đứng lên, nói: “Mình về trước, cậu giải quyết họ dùm mình.”

Một câu cũng không thềm nói với đám người Kha Bân.

***

Buổi tối Trần công tử còn có tiệc rượu, Lâm Duyệt Vi uyển chuyển từ chối, vì cùng anh tham gia tiệc rượu vào buổi tối không thỏa đáng, trên phương diện khác vì nàng nghe nói Cố Nghiên Thu đã bỏ về trước rồi, nàng không yên lòng, hàn huyên vài câu rồi cũng ra về.

Hai người một trước một sau về đến nhà.

Lâm Duyệt Vi đổi giày vào cửa, nhỏ giọng hỏi: “Chị ấy đâu rồi mẹ?”

Nhiễm Thanh Thanh nói vọng ra: “Làm gì vậy, ở nhà mà lén lút, đề phòng trộm cướp à?”

Cửa phòng trên lầu vang lên một tiếng kéo kẹt.

Lâm Duyệt Vi nhìn thoáng qua, ngồi xuống bên cạnh mẹ nàng, dùng giọng

nhỏ hơn bình thường nói: “Chị ấy về khi nào?”

Nhiễm Thanh Thanh nghiêng mắt: “Sớm hơn con một giờ, cãi nhau à?”

Lâm Duyệt Vi: “Không phải.” Nàng cúi đầu vuốt lông miêu, Schrodinger gác cằm lên lòng bàn tay nàng, cọ tới cọ lui, Lâm Duyệt Vi bế Schrodinger lên, ngồi xếp bằng trên sô pha.

Nhiễm Thanh Thanh: “Ồh, vậy sao không dám lên tìm lão bà đi?”

Lâm Duyệt Vi dựa đầu lên vai mẹ nàng, lấy lòng làm nũng nói: “Không phải vì người ta muốn ở bên mẹ sao?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Đi đi.”

Lâm Duyệt Vi: “Mẹ con muốn ăn trái cây.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Muốn ăn tự.....”

Lâm Duyệt Vi chặn ngang, buông mèo xuống, đi vòng vào phòng bếp: “Tự mình gọt, con hiểu rồi. Dì giúp việc đâu rồi mẹ?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Nghỉ rồi, không phải sắp đến tết à, mẹ thấy trong nhà cũng không có việc gì, nên cho bà ấy về sớm, buổi tối chúng ta tự nấu là được.”

“Dạ.” Giọng Lâm Duyệt Vi truyền ra từ phòng bếp, “Mẹ muốn ăn táo hay lê, hay thanh long.”

Nhiễm Thanh Thanh cao giọng nói: “Gọt hết đi.”

Lâm Duyệt Vi: “Chà, ăn mạnh dữ.”

Giọng hai người nói chuyện đều rất lớn, xuyên qua cánh cửa khép hờ trên lầu, Cố Nghiên Thu đang ngồi trên sofa, trong tay cô cầm di động cứng đờ dừng lại trên giao diện Weibo của Lâm Duyệt Vi, đã lâu rồi chưa chuyển giao diện.

Qua một lát, không còn nghe thấy tiếng gì dưới lầu, bước chân Cố Nghiên Thu khẽ nhúc nhích, đi tới cửa, ngồi xổm sau lan can nhìn xuống xem.

Hai mẹ con đang ngồi trong phòng khách ăn trái cây, đưa lưng về phía nàng, không thể nhìn thấy biểu tình, hẳn khá hoà thuận vui vẻ.

“Con đưa lên cho Cố Nghiên Thu, mẹ chờ con một lát, không được ăn hết đó.”

“Biết rồi biết rồi.” Nhiễm Thanh Thanh ăn một hơi ba miếng.

Lâm Duyệt Vi quay đầu đi lên trên lầu, Cố Nghiên Thu lập tức về phòng, đóng cửa lại, đóng cửa xong cô mới phát giác đây là phòng ngủ của Lâm Duyệt Vi, cô chỉ mới tới đây ở bất quá ngắn ngủi mấy ngày, vậy mà đã tập mãi thành thói quen, xem như nhà cô.

Lâm Duyệt Vi ngừng bước chân ở ngưỡng cửa, tay nâng lên giữa không trung, đợi vài giây, mới nhẹ nhàng gõ lên cửa.

“Ai?” Giọng Cố Nghiên Thu có chút rụt rè và trầm thấp, hoàn toàn khác mỗi khi cô ngồi trong văn phòng ở công ty.

Lâm Duyệt Vi không vui nhíu mi: “Là em.”

“Vào đi.”

Lâm Duyệt Vi nắm then cửa, tay làm động tác đẩy xuống, còn chưa sử lực, cửa đã bị mở ra từ bên trong, hai người đứng cách một khung cửa, bốn mắt nhìn nhau.

Sự lặng im bao trùm không khí giữa cả hai.

Lâm Duyệt Vi nói: “Cảm phiền?”

Cố Nghiên Thu tránh sang một bên như máy móc.

Lâm Duyệt Vi nhìn nhìn, màn hình di động vẫn sáng lên trên bàn trà, nàng đặt mâm đựng trái cây xuống bên cạnh, nhàn nhạt nói: “Của chị.”

Nói xong, bèn muốn rời đi.

Nhưng ánh mắt dõi theo phía sau nàng kia thật sự nhìn đến cả người nàng như bị thiêu đốt, Lâm Duyệt Vi quay đầu lại, đối diện ánh mắt chưa kịp thu về ấy, vừa bức vừa đau lòng, nói: “Được rồi, chị bày ra bộ dáng đáng thương như vậy cho ai xem đây?”

Cố Nghiên Thu cơ hồ tính buột miệng thốt ra: *Cho em xem.*

Lời đã vọt tới bên miệng, lại cố nuốt trở vào.

Cô lẳng lặng chăm chú nhìn Lâm Duyệt Vi, ánh mắt vẫn không di chuyển khiến Lâm Duyệt Vi cảm thấy, bây giờ chỉ cần nàng dám quay đầu bỏ đi, Cố Nghiên Thu chắc chắn sẽ trốn ở đây khóc nhè.

Vì vậy nàng càng không thể bỏ đi, bước chân không chịu khống chế mà quay lại, thuận tay đóng cửa.

Nàng đi đến trước mặt Cố Nghiên Thu, nhìn thẳng vào mắt cô, một bàn tay

kéo lấy bàn tay đã nắm thành quyền của cô, cúi đầu bẻ từng ngón tay đang gập lại ra, để lộ lòng bàn tay đã bị móng bấm đến ửng đỏ, nàng khẽ vuốt lên từng nơi rồi nhẹ nhàng thổi khí: “Có đau hay không?”

“Không đau.”

Lâm Duyệt Vi hôn vào lòng bàn tay Cố Nghiên Thu, nâng trên tay mình, thái độ nhu hòa hơn: “Em còn chưa giận, nể mặt một chút có được không? Huh?”

“Không nể mặt.” Cố Nghiên Thu nhỏ giọng cãi lại.

“Còn cãi lại?” Lâm Duyệt Vi nhin không nổi, tức giận đến nói hết tất cả suy nghĩ trong lòng ra, trực lai trực văng [2] nói, “Hôm nay chị ở trại nuôi ngựa cưỡi kiểu đó mà gọi là cưỡi ngựa sao? Đó là không muốn sống nữa thì có, đầu tiên không mang yên ngựa, không mang bàn đạp, sau lại còn thi đấu kiểu đó, kỹ xảo gì em không biết, nhưng ai cũng nói rất nguy hiểm, một chút không cẩn thận thì cả người và ngựa đều Game over. Chị nghĩ mình là Cừu vĩ hồ à, mỗi cái đuôi là một mạng, có thể nhiệt tình mà bán mạng.”

[2] trực lai trực văng : Thẳng thắn chính trực, không vòng vo quanh co

“.....”

“Chị nói đi.” Lâm Duyệt Vi trách cô.

“..... Lúc ấy không nghĩ nhiều như vậy.”

“Thật à?”

“Thật.” Cố Nghiên Thu *mở to mắt nói dối*, nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Duyệt Vi thật không biết cưỡi ngựa, hơn nữa đua ngựa cũng coi như một môn thể thao vận động mạnh có tính nguy hiểm, trong sân chuyện gì cũng thay đổi trong nháy mắt, lại thấy biểu tình Cố Nghiên Thu không giống nói xạo, nên đành nói: “Lần sau đừng như vậy nữa, quá nguy hiểm, chị không biết em ở phía trên xem đến rất lo lắng.”

Cố Nghiên Thu lộ vẻ mặt khó xử.

Lửa giận của Lâm Duyệt Vi liền bốc lên góc đầu: “Chị còn muốn giống hôm nay?”

Cố Nghiên Thu thấp giọng nói: “Chị không chế không được, vừa nhìn thấy em với những người đó ở bên nhau thì chị sẽ không vui.” *Chuyện không thể bảo đảm cô không thể đáp ứng, cho dù có đáp ứng cô cũng vẫn sẽ làm.*

“Vậy dễ thôi, lần sau chị đừng tới nữa là được rồi, nhắm mắt làm ngơ. Chị đột nhiên tới như vậy, khiến em thật sự rất bối rối.”

Cố Nghiên Thu cắn cắn cánh môi, hiển nhiên lại lâm vào khó xử lần nữa.

“Em cam đoan với chị, tuyệt đối sẽ không cho bất luận kẻ nào chiếm tiện nghi của em, cũng tuyệt đối sẽ rời xa những người có ý với em, được chưa?” Lâm Duyệt Vi giơ ba ngón tay lên thề, nếu nói thế này rồi mà còn không được, thì nàng thật sự hết cách.

Cố Nghiên Thu mím môi, nhẹ giọng nói: “Có những người em nhìn không ra, ví dụ như cậu Trần công tử kia, hôm nay vẫn luôn ở bên em. Còn có Kha Bân, gọi là Kha Bân đi.....”

“Chị còn nói?” Lâm Duyệt Vi cắt đứt lời cô, bực bội đến cực điểm, “Trần công tử không nói, Kha Bân, anh ta rõ ràng coi trọng chị, ngay cả chuyện này mà chị cũng tính đổ lên đầu em?”

“Kha Bân không tính, vậy.....” Cố Nghiên Thu phát hiện cảnh tượng này không khác gì lúc hai người cãi nhau trong phòng thay quần áo, cuối cùng cô cũng biết điều thông minh hơn một chút, không nói về vấn đề này tiếp.

Lâm Duyệt Vi không thể nói chuyện cùng Cố Nghiên Thu nổi nữa, ấn cô ngồi xuống sofa, nhét hai miếng lê vào miệng cô, hôn lên trán cô nói: “Chị bình tĩnh lại trước, khi nào có thể nói chuyện thì hãy nói tiếp, có được không?”

Cố Nghiên Thu muốn đứng lên, lại bị nàng đè xuống ghế.

“Em xuống lầu nói chuyện với mẹ một lát.” Lâm Duyệt Vi không muốn ở lại đây thêm phút giây nào nữa, chỉ muốn có thể được đi thật nhanh.

“*Em yêu chị sao?*” Giọng Cố Nghiên Thu bỗng truyền đến từ phía sau, khiến bước chân Lâm Duyệt Vi dừng lại trước cửa.

Động tác nàng thông thả mà quay đầu lại, vẻ mặt tràn ngập sự kinh ngạc: “Chị nói gì?”

Cố Nghiên Thu lặp lại thêm một lần, nhìn nàng hỏi: “Em yêu chị sao?”

Lâm Duyệt Vi không rõ giờ khắc này trong lòng nàng rốt cuộc có cảm giác gì, *khổ sở, thương tâm, khó tin..... có lẽ đến cuối cùng chỉ còn lại sự thất vọng vô bờ bến, bởi vì nàng không làm theo ý cô, không muốn tiếp tục cãi nhau, mà khiến cô hoài nghi phần tình cảm này của nàng sao?*

Lâm Duyệt Vi nhìn Cố Nghiên Thu, khóe miệng ẩn hiện ý cười như có như không, đáy mắt lại trở nên giá lạnh: “Chị thấy sao?”

“Chị cảm thấy.....” Lý trí nói cho Cố Nghiên Thu biết cô không nên nói

tiếp, nhưng tình cảm đã chiến thắng, cô gian nan mà nói từng câu từng chữ, “Em không hề yêu chị.”

Lâm Duyệt Vi như bị đả kích rất lớn, hơi thở của nàng càng trở nên gấp gáp, sau một lúc trầm mặc thật lâu, nàng nói: “Hóa ra chị nghĩ vậy, đến bây giờ tôi mới biết.” Nàng dừng một chút, thở sâu, cúi người với Cố Nghiên Thu ở trước cửa, nói, “Vậy thật lòng xin lỗi.”

Trái tim bỗng trở nên trống rỗng, Cố Nghiên Thu cảm nhận được một nỗi sợ hãi xưa nay chưa từng có: “Chị không phải.....”

Lâm Duyệt Vi đã đóng sập cửa lại.

Thời khắc khi nàng đóng cửa lại, rốt cuộc cũng không thể tiếp tục nhịn nước mắt xuống, nàng vội dùng mu bàn tay lau.

Đừng khóc, không cho khóc.

Lâm Duyệt Vi dùng sức mở to mắt, không cho nước mắt tuôn rơi, nàng đi vào phòng Schrodinger, ngồi bên ô cửa sổ ngự dụng của Schrodinger đến phát ngốc, suy nghĩ lang thang không rõ mục tiêu: *Vậy em là gì của chị chứ?*

Khóa cửa phòng kêu cạch một tiếng, có người từ bên ngoài muốn mở cửa vào, nhưng cửa đã bị Lâm Duyệt Vi khóa trái, nên không vào được.

Sau tiếng động đó thì không nghe thêm gì nữa.

Lâm Duyệt Vi ôm chặt đầu gối, dùng thảm ngủ của Schrodinger che lên chân mình.

Mơ mơ hồ hồ nghe có người gõ lên cửa phòng.

“Sắp phải ăn cơm rồi, con làm gì vậy? Ở bên trong tu tiên à?” Là Nhiễm Thanh Thanh.

Lâm Duyệt Vi giật mình, nhảy xuống bệ cửa sổ, nói: “Con đây, lập tức xuống.”

Lâm Duyệt Vi mang dép lê xuống lầu, thấy rõ người ngồi trên sô pha, lập tức quay đầu đi vào phòng bếp, cao giọng nói: “Mẹ, có cần giúp không?”

Mắt Cố Nghiên Thu rũ xuống, Schrodinger ở trên sô pha dùng đầu lưỡi hồng hồng liếm lên cổ tay cô, phát ra tiếng kêu “meo” rất nhỏ.

Nhiễm Thanh Thanh nhẹ nhàng đá chân Lâm Duyệt Vi, nhìn ra bên ngoài: “Hai đứa làm gì vậy? Thật cãi nhau à?”

“Không cãi nhau, không thú vị.”

“Cái gì không thú vị?”

“Yêu đương không thú vị.” Lâm Duyệt Vi một tay ấn bó hành lên thớt, một tay cầm dao phay, động tác thành thạo thái hành. Mỗi khi nàng ở bên Cố Nghiên Thu, đều do Cố Nghiên Thu xuống bếp, nàng giúp đỡ, nên đã sớm luyện ra tay nghề cắt rau.

“Sao lại không thú vị?”

“Không muốn nói.”

“Há, thích nói hay không thì tùy, làm như mẹ thích nghe lắm vậy.”

Vì Nhiễm Thanh Thanh không muốn nghe, thì Lâm Duyệt Vi ngược lại sẽ

rất muốn nói: “Lúc mẹ với ba yêu đương ba cũng quản mẹ rất nghiêm sao?”

“Cái gì gọi là quản nghiêm?”

“Chính là không cho mẹ ở bên người này người nọ, như vậy đó.”

“Không có, ba con, ý mẹ là năm xưa ha, năm xưa ông ấy rất ưu tú, ai cũng thua xa ông ấy, nên chẳng bao giờ thấy ông lo lắng người khác cướp mẹ đi, biết có cho mẹ cũng không thêm.”

“Mẹ xem, ngay cả ba mẹ còn bình thường, con cũng không biết chị ấy mỗi ngày đang lo lắng chuyện gì, do không tin chính mình hay do không tin con.”

Nhiễm Thanh Thanh không nghe rõ nửa câu sau, “Con nói gì?”

Lâm Duyệt Vi: “Không có gì, chỉ cảm thấy người với người thật quá khác biệt.”

Nhiễm Thanh Thanh thông hiểu đạo lý, tâm niệm vừa động: “Không phải bởi vì con bé quản con quá nghiêm đi?”

Lâm Duyệt Vi ngoài cười nhưng trong không cười.

Nhiễm Thanh Thanh: “Hành thái.”

Lâm Duyệt Vi gạt hành lên cán dao phay, rồi bỏ vào trong nồi canh đang nóng, nói: “Mẹ không được xía vào, con tự mình giải quyết, cũng không cho có ý nghĩ xấu, giống như để con thái hành vậy.” Lâm Duyệt Vi ném chỗ hành còn thừa trên thớt vào thùng rác.

Nhiễm Thanh Thanh xùy xùy rồi nói: “Mẹ không rảnh rồi đến lo chuyện của mấy đứa, con nên nhớ mẹ vừa ly hôn đó.”

Lâm Duyệt Vi bước tới vòi nước rửa dao phay.

Nhiễm Thanh Thanh: “Mau bưng ra đó.”

Lâm Duyệt Vi: “Biết rồi, chờ con rửa xong đã.”

Vừa dứt lời, Cố Nghiên Thu đã bước vào trong, hai người bốn mắt nhìn nhau, Cố Nghiên Thu nhìn nàng nói: “Dì kêu chị vào phụ.”

Lâm Duyệt Vi lau khô dao phay rồi đặt xuống, quay nhìn Cố Nghiên Thu, nhưng thấy cô vẫn không nhúc nhích, nhịn không được nhúu mày nói: “Chị đứng đó làm gì?”

“Nóng.”

“Nóng thì chị không biết dùng khăn để cầm à?”

“Khăn ở bên chỗ em.”

“.....” Lâm Duyệt Vi thầm nghĩ: *Chị muốn em tức chết à.*

Nàng vẫy vẫy tay, đuổi Cố Nghiên Thu sang một bên, tự mình dùng hai tay bưng một chiếc ra ngoài, đặt trước chỗ ngồi của Nhiễm Thanh Thanh. Hai chén sau do Cố Nghiên Thu bưng ra cho hai người mỗi người một chén, mặt đối mặt mà ngồi.

Lâm Duyệt Vi vì giảm bớt xấu hổ, mà kêu mẹ nàng: “Đồng chí Nhiễm Thanh Thanh, cô có ăn hay không?”

Giọng Nhiễm Thanh Thanh truyền ra từ phòng ngủ lầu một: “Tụi con ăn trước đi, mẹ có chút việc.”

Cố Nghiên Thu thối tay mình, mày thỉnh thoảng còn nhăn lại.

Lâm Duyệt Vi liếc cô: “Làm gì? Không phải chị bị phỏng rồi đi?”

Cố Nghiên Thu không dám hé răng.

Lâm Duyệt Vi ngồi không được yên, nói: “Cho em xem.”

Cố Nghiên Thu giấu tay ra phía sau.

Lâm Duyệt Vi bạo phát tính tình: “Chị có cho hay không?”

Lúc này Cố Nghiên Thu mới do do dự dự vươn một bàn tay ra, cả năm ngón tay tất cả đều đỏ bừng.

Lâm Duyệt Vi đã phát hỏa vượt mức cực hạn, tức giận đến không biết vì sao mà ngay cả đôi mắt cũng đỏ theo, trầm giọng quát: “Không phải đã kêu chị dùng khăn lót rồi sao?!”

Cố Nghiên Thu yên lặng nhìn nàng: “Quên mất.”

Loại thường thức cơ bản này mà cũng có thể quên, thì quỷ mới tin. Lâm Duyệt Vi oán hận rửa thầm: *Khổ nhục kế, chị hay lắm, lại làm ra vẻ đáng thương, chị nghĩ em sẽ dính chiêu này của chị sao?*

Nửa phút sau, Lâm Duyệt Vi cầm thuốc trị phỏng tới... [Esley: cô gái thiếu nghị lực nhất năm =))]

Nàng kéo chiếc ghế bên cạnh Cố Nghiên Thu ra, bôi một ít thuốc trong

tuýp ra đầu ngón tay mình, giọng cứng rắn: “Tay.”

Cố Nghiên Thu duỗi tay, mở ra trước mặt nàng.

Lâm Duyệt Vi cúi đầu chăm chú giúp cô bôi thuốc, cứ bôi một chút lại hỏi một lần: “Có đau hay không?”

“Không đau.”

“Đau thì nói đau.”

“Thật sự không đau.”

Cố Nghiên Thu chăm chú quan sát hàng lông mi rũ xuống của nàng, cô cũng biết xúc động của cô đã khiến Lâm Duyệt Vi tổn thương cỡ nào.

“Không.....” Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng hé môi thở dốc.

Lâm Duyệt Vi đẩy ghế ra đứng lên, ghế chân cà trên nền gạch men sứ tạo ra tiếng vang chói tai, lời nàng gần như thì thầm:

“Cố Nghiên Thu tiểu thư, bây giờ tôi trình trọng nhắc nhở chị, đừng hòng dùng khổ nhục kế với tôi nữa, nếu không sớm hay muộn cũng có một ngày khiến tôi phiền chết.”

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay Thạch lựu không biết nói cái gì. Chương sau hứa sẽ hòa hảo nha~

Esley:...đọc chương này mới thấy câu hỏi “*Em yêu chị sao?*” đau lòng cỡ nào ☹️ Đây là câu hỏi mà con gái trên toàn thế giới thích hỏi nhất. Thật ra bản thân người hỏi đã sớm biết đáp án cho câu hỏi này nhưng vẫn cố hỏi. Vì sao? Bởi vì mỗi người một suy nghĩ, bởi vì con gái rất nhạy cảm, bởi vì

họ không tìm thấy đủ cảm giác an toàn mà một trái tim khác đem lại cho họ. Ai đồng ý thì cho es một *sao* nào~

[1]Immanuel Kant (sinh ngày 22 tháng 4 năm 1724 tại Königsberg; mất ngày 12 tháng 2 năm 1804 tại Königsberg), được xem là một trong những triết gia quan trọng nhất của nước Đức, hơn nữa là một trong những triết gia lớn nhất của thời kỳ cận đại (Neuzeit), của nền văn hóa tân tiến và của nhiều lĩnh vực nhân văn khác. Sự nghiệp triết học của ông được biết đến qua hai giai đoạn: “tiền phê phán” và sau năm 1770 là “phê phán”. Học thuyết “Triết học siêu nghiệm” (Transzendentalphilosophie) của Kant đã đưa triết học Đức bước vào một kỉ nguyên mới. “Danh tiếng của ông đã đẩy lùi những gì đi trước vào bóng tối và toả sáng lên trên những gì đi sau”, như nhận xét của triết sử gia J. Hirschberger.

Chương 121

“Cố Nghiên Thu tiểu thư, bây giờ tôi trình trọng nhắc nhở chị, đừng hòng dùng khổ nhục kể với tôi nữa, nếu không sớm hay muộn cũng có một ngày khiến tôi phiền chết.”

Lâm Duyệt Vi nói xong muốn tiêu sái quay về chỗ đối diện, không cho ánh mắt dừng lại trên người Cố Nghiên Thu thêm một giây một phút nào nữa. *Tự mình không biết yêu quý bản thân, chẳng lẽ muốn người khác đi yêu quý cô sao?*

Nếu nói Cố Nghiên Thu hôm nay ở trại nuôi ngựa đã thối bùng cơn lửa giận trong lòng nàng, thì bây giờ chính là lửa cháy đổ thêm dầu, có lời gì,

nói chuyện gì, dù là bất mãn, hay cãi nhau đều được, nhưng để mình bị phỏng như vậy thì tính thế nào?

Dù nghĩ vậy, nàng vẫn không khống chế được chính mình muốn xem phản ứng của Cố Nghiên Thu. Với biểu hiện trong khoảng thời gian gần đây của Cố Nghiên Thu, nàng chỉ sợ Cố Nghiên Thu sẽ khóc.

Nhưng nghĩ lại, chẳng thà Cố Nghiên Thu khóc đi còn có thể hòa hoãn, đỡ hơn không khí như giương cung bạt kiếm bây giờ.

Nhưng cuối cùng Cố Nghiên Thu cũng không hề rơi một giọt nước mắt nào, thậm chí còn cong môi mỉm cười với Lâm Duyệt Vi, sau đó lại cúi đầu rất mau, nhẹ nhàng mà nói: “Xin lỗi.”

Ngược lại trong nháy mắt Lâm Duyệt Vi chưa xót đến muốn khóc, nhưng nàng sẽ không làm trò mà khóc trước mặt người khác, cho dù người đó là Cố Nghiên Thu, vì thế nàng bấm tay lên lưng ghế, ngửa đầu nuốt nước mắt vào trong, sau đó ngồi xuống vị trí đối diện.

Không khí áp lực đến làm người hít thở khó khăn.

Lâm Duyệt Vi ngồi không đến một phút đã mất kiên nhẫn đứng lên, gõ cửa phòng ngủ mẹ nàng: “Mẹ ra ăn cơm, mẹ ở bên trong tu tiên sao?”

“Còn nóng.”

“Còn không ăn nữa là đem đồ bỏ à.”

“Trời, con nhỏ chết bằm.” Nhiễm Thanh Thanh bất đắc dĩ mở cửa ra, nghiêng đầu lạng lẽ ngó Cố Nghiên Thu vẫn đang yên lặng ăn mì, bát quái hề hề nói, “Hòa chưa?”

Lâm Duyệt Vi dùng lại chiêu bài cười lạnh: “*Ha-ha.*”

Nhiễm Thanh Thanh thất vọng nói: “Mẹ muốn cho hai đứa cơ hội giải hòa, cũng không biết nắm chắc cơ hội gì hết.”

Lâm Duyệt Vi ôm cánh tay, dáng vẻ không hề kiên nhẫn: “Đã nói mẹ không được chen vào chuyện này, cứ thích tự xem mình là Nguyệt Lão, có ăn hay không?”

Nhiễm Thanh Thanh thấy sắc mặt nàng thật sự không tốt, không giống dáng vẻ ngày thường có thể nói giỡn, vội vàng tránh nặng tìm nhẹ nói: “Ăn, không phải đã ra ngoài rồi sao, vừa rồi mẹ thực sự có chuyện.”

Người trẻ tuổi có phiền não của người trẻ tuổi, có đam cũng đam không tới tay người già.

Lúc Nhiễm Thanh Thanh tới, Cố Nghiên Thu nâng mắt lên, gật gật đầu với bà, Nhiễm Thanh Thanh vừa thấy, lập tức liếc mắt nhìn Lâm Duyệt Vi một cái.

Lâm Duyệt Vi cũng thấy, quả nhiên vành mắt Cố Nghiên Thu đã phấm hồng.

Nàng cái gì cũng chưa nói, chỉ ngồi ăn thôi mà.

Ba người yên tĩnh không nói chuyện, Cố Nghiên Thu ăn xong trước, dọn chén đĩa của mình, lấy cớ không khoẻ muốn về phòng nghỉ ngơi trước. Nhiễm Thanh Thanh nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, thấy mặt nàng hàn khí dày đặc, Nhiễm Thanh Thanh đành nuốt lại lời đã đến bên miệng.

Cửa thành bốc cháy, dễ vạ lây người vô tội.

Cố Nghiên Thu đi rồi, Lâm Duyệt Vi đổ hết số mì sợi còn dư trong chén mình đi, cũng nói đã ăn no, sau đó thì ôm Schrodinger ngồi xuống trước cửa sổ sát đất, không thèm nhúc nhích.

Con gái con rể nháo thành như vậy, Nhiễm Thanh Thanh còn có một mình sao có thể nuốt trôi, bà chậm rì rì mà ăn mấy miếng, rồi nhìn trên lầu dưới lầu, không ăn tiếp nữa, thở ngắn than dài thu dọn chén đĩa.

Schrodinger tựa hồ cảm ứng được không khí lục đục giữa ba mẹ, nên nó cũng uể oải, gục đầu xuống, tùy ý để Lâm Duyệt Vi thông thả mà vuốt rưng vài sợi lông trên đầu nó, sau đó nghe trên đỉnh đầu rơi xuống một tiếng rồi lại một tiếng thở dài.

Schrodinger đột nhiên cọ cọ lên tay Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhìn nó, Schrodinger nhảy ra từ trên đùi nàng, dùng tứ chi đứng trước mặt nàng, đột nhiên hai mắt nhắm lại, rồi ngã xuống mặt đất, phơi cái bụng tuyết trắng lên.

Lâm Duyệt Vi hơi sửng sốt, rồi mới hiểu hóa ra nó đang biểu diễn tuyệt kỹ giả chết chọc nàng vui vẻ.

Lâm Duyệt Vi gãi gãi cằm Schrodinger, Schrodinger mở đôi mắt xanh bóng, phát ra một tiếng “Meo” nhẹ nhàng?

Lâm Duyệt Vi cong cong đôi mắt, nhưng rất mau ý cười nơi đáy mắt lại biến mất.

Lúc trước khi nàng còn đóng phim, Cố Nghiên Thu còn cùng Schrodinger quay video cho nàng xem, bởi vì Schrodinger hấp dẫn quá nhiều ánh mắt của nàng, nên khiến Cố Nghiên Thu ghen, còn cùng Schrodinger tranh sủng, học Schrodinger giả chết, lúc ấy thật tốt biết bao, sao bây giờ lại thành ra thế này?

Lâm Duyệt Vi sâu kín mà thờ dài.

Schrodinger giật giật đầu trong lòng bàn tay nàng, ngửa đầu nghi hoặc mà nhìn nàng, không rõ nhân loại vì sao lại có nhiều phiền não như vậy.

“Mật ong pha nước, có muốn hay không?” Cánh tay bị chạm vào, Lâm Duyệt Vi khẽ ngẩng đầu, Nhiễm Thanh Thanh ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa qua một chiếc cốc pha lê.

“Cảm ơn.” Lâm Duyệt Vi vội chặn mẹ nàng, “Không cần làm người dì tri tâm của con.”

“Dì gì mà dì, mẹ là mẹ con đó.” Nhiễm Thanh Thanh tức giận mắng nàng, lại phù hoa mà làm vẻ mặt thương tâm, “Con gái khôn lớn rồi, hỏi cũng không cho hỏi một câu.”

“.....”

Nhiễm Thanh Thanh liếc mắt nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi yên lặng uống nước mật ong của mình, tâm không hề dao động, có thể thấy được lần này hai người cãi nhau không hề nhẹ.

Nhiễm Thanh Thanh rất hiểu con gái nhà bà, tuy tính tình hơi kiêu căng một chút, nhưng vẫn luôn rất đáng tin, vô luận là công tác hay trong cuộc sống hằng ngày. Từ nhỏ đã có tính rất tự lập, trước nay không làm ba mẹ quá bận tâm, ngoại trừ việc nàng cứ khăng khăng muốn vào giới giải trí.

Nhiễm Thanh Thanh bận lòng cũng không phải bởi vì nàng vào giới giải trí sẽ chịu khổ gì, người trẻ tuổi vẫn nên chịu chút khổ sở thì mới nên người, huống chi Lâm Duyệt Vi từ trước đến nay luôn biết tiến thoái có chừng mực, đi ra ngoài xã giao đều là những kỹ năng giao tiếp người trưởng thành

bình thường nên có, Nhiễm Thanh Thanh tin nàng có thể xử lý tốt hết thảy mọi chuyện. Nhưng Cố Nghiên Thu không giống vậy, vai cô sắm trong đoạn tình cảm này cũng không giống vậy, nhưng đạo lý có lẽ cũng giống nhau, buổi sáng hôm nay lúc ra ngoài Nhiễm Thanh Thanh đã cảm thấy hành vi của cô thiếu thỏa đáng, bà có nói mấy câu, nhưng Cố Nghiên Thu không nghe, lúc trở về thì não loạn không được tự nhiên.

Như vậy mới bất bình thường, huyền não còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của Nhiễm Thanh Thanh. Cố Nghiên Thu là một người thoát nhìn rất lý trí, nhưng đụng phải chuyện tình cảm thì lại nóng nảy như vậy, con gái nhà Nhiễm Thanh Thanh, cũng có tính tình cứng rắn, sao có thể nguyện ý nhường nhịn một người.

“Lúc ba với mẹ còn yêu đương.....” Nhiễm Thanh Thanh nghĩ nghĩ, quyết định hiện thân giảng đạo.

Lâm Duyệt Vi nhíu mi: “Không phải đã nói mẹ không cần giảng đạo sao?”

Nhiễm Thanh Thanh trừng mắt nói: “Tôi tự nhớ lại những năm tháng xuân xanh được không? Đây là nhà cô, hay là phòng cô hả? Cô có thể ở chỗ này vuốt mèo, tôi không thể nói hai ba câu được à?”

Lâm Duyệt Vi đứng lên, đầu lười co lại, nín nhịn không phát hỏa, tâm bình khí hòa nói: “Được, nhà của mẹ, phòng cũng của mẹ, con lên lầu, được chưa?”

Nhiễm Thanh Thanh lạnh căm căm mà nói: “Lão bà cô ở trên lầu đấy.”

Lâm Duyệt Vi dừng bước chân lại, yên lặng ngồi về chỗ cũ, so sánh lại mà nói nàng muốn ở đây nghe Nhiễm Thanh Thanh kể về quá khứ chuyện xưa hơn. Tuy ngoài miệng nàng nói không muốn nghe giảng đạo, nhưng tiềm thức vẫn hy vọng có người có thể cho nàng bài ưu giải sầu.

Nhiễm Thanh Thanh nhắc lại đề tài: “Lúc mẹ còn yêu đương với ba con, cũng từng cãi nhau không ít. Nguyên nhân thì bây giờ không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rõ có một lần, mẹ muốn ăn bánh kem chocolate, khi đó còn đang học đại học, kêu ba con tan học ghé mua mang tới trường cho mẹ, kết quả ông ấy cầm tới một bánh blueberry (Việt quất), mẹ không thích ăn blueberry, khi ấy mẹ cảm thấy đặc biệt ủy khuất, mẹ nói rõ ràng muốn ăn chocolate vì sao anh mua blueberry, tức giận đến cả đêm hôm ấy mẹ không thèm để ý đến ông ấy.”

Đại đa số con cái đều muốn nghe ba mẹ kể về chuyện yêu đương mặn nồng, không biết xuất phát từ loại tâm lý gì, nói tóm lại thì Lâm Duyệt Vi nhập diễn rất mau, hỏi: “Vậy sao ba không mua bánh chocolate cho mẹ, một hai phải mua blueberry.”

“Bởi vì chocolate bán hết a.”

“Trời, vậy cũng được.” Lâm Duyệt Vi nhin không được trợn trắng mắt.

“Con không biết loại cảm giác chờ mong mà không có được ấy đâu, aizzz, thật là, trong nháy mắt sẽ ủy khuất tới cực điểm.” Tuy Nhiễm Thanh Thanh đã ly hôn với ông Lâm, nhưng ký ức vẫn tươi đẹp, bà cũng chưa từng hối hận về quá khứ.

“Mẹ đừng tự thiếp vàng lên mặt mình nữa, rõ là cậy sủng sinh kiêu, ý ba con sủng mẹ thì có.”

“Phải rồi, tôi cậy sủng sinh kiêu, tôi vui vẻ, có người vì tôi mà mua vui, cô ghen ghét à?”

“Con ghen ghét cái gì? Bọn con là quan hệ luyện ái bình đẳng, không đúng, quan hệ vợ-vợ.” Lâm Duyệt Vi nói. Lúc vừa quen nhau Cố Nghiên Thu còn

nói cái gì tôn trọng sự bình đẳng, không phân biệt ai với ai, toàn là nói cho có, bây giờ còn muốn nàng thỏa hiệp trước.

“Quan hệ vợ-vợ bình thường vậy sao lại thành thế này?”

“Vợ chồng nhà ai mà hồng cãi nhau, con bình tĩnh chút, lát nữa mới hòa hảo.”

“Cô tính chờ trên trời rớt xuống hai chữ hòa hảo à, cũng không biết vấn đề ở đâu ra.”

“Con biết chứ, chị ấy muốn xích con lại, tốt nhất là mỗi ngày xích con lại chạy vòng vòng theo chị ấy.” Lâm Duyệt Vi nói, “Nhưng con có phải chó đâu, càng không phải Schrodinger, một người sống sờ sờ làm sao chị ấy có thể trói buộc bên người?”

“Con từng hỏi con bé vì sao lại muốn trói chặt con không buông sao?”

“Có thể do dục vọng chiếm hữu quá mạnh, con hy vọng chị ấy sớm ngày tỉnh ngộ, nhận rõ điều này là không thể.”

Nhiễm Thanh Thanh khẽ nhếch môi, kinh ngạc nói: “Con chờ nàng tỉnh ngộ?”

Lâm Duyệt Vi khoác tay: “Chẳng lẽ con còn phải giúp chị ấy tỉnh ngộ nữa sao?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con không tính cùng nàng hảo hảo nói chuyện à?”

Lâm Duyệt Vi cười nhạt hỏi phản vấn: “Mẹ tưởng con chưa nói chuyện với chị ấy à, chị ấy mới là người không xem trọng chuyện này.” Vừa nói đến đây, Lâm Duyệt Vi đã như đài phát thanh mở rồi không tắt được, “Mẹ biết

không? Chị thấy ai ai cũng đều là tình địch, trước đó có Thiệu Nhã Tư, cô bạn cùng con quay tiết mục 《 diễn viên luyện tập sinh 》 , ai cũng nhìn ra được bạn con chỉ là bạn tốt, chị ấy lại cứ nói người ta có ý với con, muốn đuổi theo con. Còn có Khuất lão sư, người này mẹ không biết, con nói đại khái một chút, là một đại tỷ tỷ trong giới giải trí của con, con cùng chị ấy đóng phim chung cũng hơn bốn tháng, chị ấy có ý hay không con không biết sao? Phái bạn thân chị ấy tới giám sát con, mẹ nói xem có lạ kỳ không? Còn có.....”

Lâm Duyệt Vi liệt kê Trần công tử, Kha Bân, cùng mấy người hôm nay bị Cổ Nghiên Thu điểm danh. “Con đã nói với chị ấy bao nhiêu lần rồi, con có thể tự mình xử lý, đừng xem con như con nít ba tuổi, cũng đừng không tin con.”

Nhiễm Thanh Thanh líu lười nói: “Vậy có vẻ hơi đáng sợ nha.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Mẹ, mẹ nói xem, nếu đổi lại là mẹ, chắc mẹ cũng phải hoài nghi người này có bệnh chứ đúng không?”

Nhiễm Thanh Thanh hoài nghi mà nói: “Nhưng mà trông con bé không giống vậy.”

Lâm Duyệt Vi hừ lạnh nói: “Trước đây con cũng nhìn không ra, bây giờ thì sao?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Có thể do đã xảy ra chuyện gì không?”

Lâm Duyệt Vi: “Không có đi, gần đây chỉ có chuyện nhà chị ấy, mẹ cũng đã biết, chị ấy vẫn chưa tìm ra bạn gái cũ của mẹ chị ấy.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Thì mẹ nói chuyện trong nhà con bé đó, bình thường con có hay quan tâm không?”

“Quan tâm? mỗi khi con rảnh đều ở bên chị ấy mà, nhưng bình thường con cũng không đề cập tới chuyện này, chuyện thương tâm vì sao phải nhắc tới? Con nhắc tới chẳng phải sẽ khiến chị ấy càng thương tâm sao?”

“Không phải kêu con nhắc lại chuyện thương tâm, chỉ là.....” Nhiễm Thanh Thanh cũng không biết nói thế nào, đành nói, “Nhà con bé như bây giờ, có lẽ sẽ khiến thần kinh yếu đi một chút? Con nên quan tâm nhiều hơn, biểu đạt tình yêu của nàng, như ở bên quan tâm chăm sóc chẳng hạn, đừng lúc nào cũng cáu giận.”

“Ai cáu giận, chị ấy giận trước mà.” Tính tình cún con của Lâm Duyệt Vi lập tức trỗi dậy.

Nhiễm Thanh Thanh: “.....”

Hai mẹ con nhìn nhau ba giây, Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mẹ thấy con cũng cần tỉnh ngộ.”

Lâm Duyệt Vi kiên trì nghĩ mình không cần tỉnh ngộ, sau đó vẫn chui rúc ở dưới lầu như cũ, không chịu đi lên.

Nhiễm Thanh Thanh đẩy bả vai nàng: “Có phải phụ nữ không vậy, có chút trách nhiệm được không cô nương?”

Lâm Duyệt Vi lừ lừ mà ăn vạ ở dưới: “Đúng rồi, con vô trách nhiệm, làm sao, mẹ làm được gì con?”

Nhiễm Thanh Thanh hận sắt không thành thép mà đấm nàng: “Sao tôi lại sinh ra thứ con gái như cô.”

Lâm Duyệt Vi tranh luận nói: “Sao con lại có người mẹ như mẹ.”

Hai mẹ con thuận thế cắn chặt không buông, Schrodinger kịp thời rời xa trung tâm chiến hỏa, để tránh những tổn thương không cần thiết. Cãi xong một trận tinh lực Lâm Duyệt Vi bị hao kiệt, cũng không còn nhiều tâm tư giận dữ, đứng dậy nói: “Con lên lầu.”

Gặp phải vấn đề trốn tránh không phải là cách, vẫn nên giải quyết thì hơn.

Đứng trước cửa phòng, Lâm Duyệt Vi điều chỉnh hơi thở, giơ tay vặn mở cửa phòng. Tứ bình bát ổn (bốn bình tám ổn), mắt nhìn thẳng đi vào trong, làm như mình không chờ mong bất kỳ điều gì, bên trong thật đúng là không có gì đáng chờ mong, ngay cả bóng dáng Cố Nghiên Thu cũng không thấy đâu.

Lâm Duyệt Vi nhìn một vòng trong phòng, ánh mắt dừng lại trên cánh cửa phòng vệ sinh đóng chặt, nhẹ nhàng dán lỗ tai lên.

Bên trong quả nhiên truyền đến tiếng trả lời: “Chờ một lát.”

Một lúc sau người mặc áo ngủ, Cố Nghiên Thu khoác mái tóc dài còn ướt xuất hiện phía sau cửa, thần sắc bình tĩnh đến cực điểm, nhường một chỗ cho Lâm Duyệt Vi đi vào.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Ba phút sau, vừa mở vò hoa sen Lâm Duyệt Vi vừa hoài nghi nàng mới bị hồn xuyên, rõ ràng còn muốn cùng Cố Nghiên Thu hảo hảo tâm sự, kết quả vừa nhìn thấy bộ dáng lãnh đạm ấy của cô đã nhin không được cơn lửa giận trong lòng, trực tiếp đi vào trong đóng cửa lại.

Lúc ra ngoài Cố Nghiên Thu đang đưa lưng về phía nàng, không thấy email, không thấy di động, không chơi trò cứng nhắc, chỉ có một bộ dáng

bày ra tư thế quyết cùng nàng chiến tranh lạnh.

Lâm Duyệt Vi không biết nên xuống tay từ chỗ nào, chỉ biết nằm lên giường, mắt nhìn lưng Cố Nghiên Thu. Ngón tay vô thức vẽ lên không trung cách lưng Cố Nghiên Thu một khoảng cách.

Nàng viết tên: Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu.

Không biết do ai đặt nên này cho cô, mà vừa đẹp lại vừa dễ nghe.

Lại viết: Em yêu.....

Viết đến chữ “yêu” thì nàng không viết nổi nữa, nàng bỗng bực mình, vừa rồi Cố Nghiên Thu còn nói cô cảm thấy nàng không yêu cô, yêu gì mà yêu, rõ ràng chỉ muốn nàng làm theo ý cô mà thôi.

Kỳ thật Cố Nghiên Thu có thể cảm giác được tiếng hít thở phía sau, chốc lát mau, chốc lát chậm, chốc lát lại gia tốc, chốc lát lại hóa nhẹ nhàng, cảm xúc Lâm Duyệt Vi có lẽ đang dao động rất lợi hại.

Ban ngày Lâm Duyệt Vi cũng thế này, lúc này hai người nói chuyện thì chỉ có cãi nhau, nên cô thà lựa chọn không nói, vậy thì kết quả sẽ không tệ hơn là bao.

Cố Nghiên Thu lập tức nghĩ đến ngày mai, khi đi gặp bác sĩ tâm lý, cô sẽ trị hết vấn đề của mình, thì có thể ở bên Lâm Duyệt Vi như lúc ban đầu, không chọc nàng tức giận, cũng không biến thành một người mà ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy xa lạ, như vậy cô sẽ không xứng đáng để được bất kỳ ai yêu thương.

Ngủ một giấc thì sẽ đến ngày mai, Cố Nghiên Thu nắm chặt góc chăn trong tay, co cơ thể thành tư thế ngủ an toàn của em bé trong cơ thể mẹ, lông mi

cô đột nhiên kịch liệt mà run rẩy vài cái, giả vờ đã ngủ rồi, cô trở mình, giang rộng tứ chi trên giường.

Lâm Duyệt Vi thiếu chút nữa tránh né không kịp bị tay cô đập phải, nàng di chuyển sang bên, quan sát Cố Nghiên Thu vài giây, không có gì lạ. Chờ sau khi xác định cô đã ngủ rồi, Lâm Duyệt Vi mới dám nhẹ nhàng ôm lấy eo Cố Nghiên Thu, một chân Cố Nghiên Thu thuận theo gác lên đùi nàng, không khác gì ngày thường, cô nghe mùi thơm thân thuộc trên cơ thể nàng, bèn chống trán lên bả vai nàng tiếp tục vờ ngủ.

..... khi Cố Nghiên Thu ngủ vẫn rất đáng yêu, Lâm Duyệt Vi rơi vào trạng thái ngủ say trước, chếp miệng, cảm thấy mỹ mãn mà thầm nghĩ.

***

Đã bao lâu rồi Lâm Duyệt Vi không gặp tình cảnh trước mắt, nàng ngồi yên trên giường, dụi dụi mắt, cho rằng đây là mộng cảnh. Nàng nhéo cánh tay, thấy đau, mới phát hiện đây không phải mơ.

Nàng không kịp mang dép xuống giường, để chân trần dẫm trên sàn nhà, chạy tới vài bước đuổi theo Cố Nghiên Thu đang muốn đi ra ngoài, một tay nàng chặn trước người cô, Cố Nghiên Thu cứ thế đụng phải cánh tay nàng.

Cố Nghiên Thu không sao, nhưng Lâm Duyệt Vi thì bị đụng đến tê rần, dứt khoát dùng cả người ngăn trước mặt Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu mở nửa con mắt, chỉ lộ ra một chút tròng trắng dưới mí mắt, phảng phất như cô căn bản không nhìn thấy bất kỳ vật thể nào trước mắt.

Vừa cách mấy tháng, Cố Nghiên Thu lại bắt đầu mộng du.

Lâm Duyệt Vi ôm lấy bả vai cô xoay về phía giường, nhưng trong lúc mơ ngủ sức lực Cố Nghiên Thu quá lớn, không những đi theo hướng nàng muốn, mà còn xông được về phía trước càng lúc càng gần cửa hơn.

“Cố Nghiên Thu!”

“Bảo bảo!”

“Con gái ngoan!”

Lâm Duyệt Vi kêu Cố Nghiên Thu vài lần cũng không thấy phản ứng gì, bất đắc dĩ lại phải tìm vị bác sĩ tới nhà lần trước, ông bạn tốt vong niên của nàng. Bác sĩ nghe nàng miêu tả xong, còn nhớ rõ vị “Bệnh nhân” này, kinh ngạc mà nói: “Không phải đã nói cô ấy khỏe lại rồi sao?”

Cố Nghiên Thu đã mở được cửa phòng ngủ, bắt đầu xuống lầu, Lâm Duyệt Vi kinh hồn táng đảm mà nắm lấy cánh tay cô, nói với bác sĩ trong điện thoại: “Thì khỏe rồi, bây giờ không phải đang nói tới tái phát sao?”

Bác sĩ: “.....”

Lâm Duyệt Vi lòng nóng như lửa đốt: “Mau nói gì đi chứ, tôi làm sao bây giờ a?”

Không phải chỉ mộng du thôi sao, làm như đại sự sống chết không bằng, bác sĩ nhìn quen sóng to gió lớn nhin không được mắng: “Có thể thôi lòng nóng như lửa đốt không a, lần trước cũng có khẩn trương như vậy đâu.”

Lâm Duyệt Vi bật thốt lên: “Có giống lúc trước đâu? *Bây giờ nàng là lão bà của tôi.*”

Bác sĩ: “.....”

Lâm Duyệt Vi: “..... À, đừng nói với người khác.”

Bác sĩ: “Hiểu rồi.” Rồi dừng một chút, hỏi, “Ở bên nhau khi nào vậy? Lần trước đều do túng quỵ quá độ, còn sống chết không chịu thừa nhận nữa, hai người là lâu ngày sinh tình hả? Hay quen nhau cái kiểu kia.”

Lâm Duyệt Vi nén giọng quát: “Ông có chút y đức được không vậy?”

Bác sĩ lưu manh nói: “Bây giờ không phải thời gian làm việc, y đức gì chứ, đây là quan hệ cá nhân, tui bắt quái chút không được à?”

Lâm Duyệt Vi: “Có thời gian thì tám sau, bây giờ có thể giúp tôi xử lý chuyện của lão bà tôi không, nàng xuống lầu luôn rồi.”

Bác sĩ: “Hoảng gì chứ, đây không phải lịch sử tái diễn sao? Dựa theo lịch sử, chờ lát nữa nàng sẽ hôn cô, hôn xong hẳn nói. Hôm nay vì sao mà phát bệnh?”

Lâm Duyệt Vi: “Chúng tôi cãi nhau, lần này cũng khá lớn.”

Bác sĩ: “Còn có gì khác không?”

Lâm Duyệt Vi: “Hết rồi.”

Bác sĩ buồn bực nói: “Tình lữ cãi nhau không phải rất bình thường sao, vừa cãi nhau đã mộng du? Về sau ai dám cùng nàng yêu đương chứ, ý nhằm, xin lỗi nha, tôi quên mất hai người đã kết hôn, vậy cô thảm quá rồi nha, không thể cùng đối tượng cãi nhau, nhân sinh còn có lạc thú gì nữa chứ a~~.”

Lâm Duyệt Vi khóe mắt giật giật: “Có tuổi rồi sao còn hoạt bát quá vậy?”

Bác sĩ ha ha cười lớn, nghiêm túc nói: “Nói thật thì cãi nhau thường sẽ không khiến phản ứng dây chuyền nghiêm trọng như vậy, hoặc có thể do tinh thần cô ấy quá yếu, không chịu nổi chút kích thích.....”

Lâm Duyệt Vi đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng: “Bác sĩ bác sĩ, nàng lại khóc, làm sao bây giờ?”

Bác sĩ bị nàng chặn họng, cạ lời nói: “Lấy khăn giấy.”

Lâm Duyệt Vi cũng rất thành thực, giúp Cố Nghiên Thu lau nước mắt, rồi dỗ dành: “Bảo bảo ngoan, mẹ ở chỗ này.”

Cố bảo bảo càng thuần thực rúc vào lòng nàng hơn.

Bác sĩ: “Tôi kiến nghị đi gặp bác sĩ tâm lý, lần trước tới nhà cô, sau khi cùng nàng nói chuyện, cũng không nói ra được gì, nàng khá mâu thuẫn trên phương diện này, nếu hai người đã là phối ngẫu hợp pháp, thì nên hảo hảo khuyên nhủ, hẳn không phải bệnh nặng gì, phỏng chừng chỉ do có tâm sự thôi, giải hết tâm sự thì sẽ khỏe lại thôi.”

Lâm Duyệt Vi: “Được được được, tôi sẽ.”

Bác sĩ: “Còn có việc gì không? Theo tôi nhớ thì cũng sắp tới lúc hai người bắt đầu hôn rồi, thế thôi tránh đi nhé?”

Lâm Duyệt Vi: “..... không đứng đắn, ngủ đi.”

Bác sĩ: “Ngủ chứ, ngủ ngon.”

Lâm Duyệt Vi: “Ngủ ngon.”

Tâm sự, Lâm Duyệt Vi ghi tạc lời này vào lòng, tính chờ ngày mai khi Cố Nghiên Thu tỉnh lại sẽ đề nghị với cô, thuận tiện giúp cô giải trừ tâm bệnh.

Đối mặt với Cố Nghiên Thu đang an tĩnh mộng du mà rơi nước mắt, Lâm Duyệt Vi có bao nhiêu tức giận cũng đều tiêu tan sạch sẽ. Nàng ôm Cố Nghiên Thu vào lòng, nghĩ tới chuyện xảy ra vào ban ngày, có lẽ nàng cũng có phần không đúng, tỷ như khi nàng xuống dưới tìm Cố Nghiên Thu thái độ không tốt lắm, do nàng tức giận trước, Cố Nghiên Thu mới cùng nàng tranh luận, nếu thái độ nàng tốt hơn một chút, nói không chừng sẽ không cãi nhau, không thể đổ hết mọi lỗi lên đầu Cố Nghiên Thu.

Về phần khác..... sau này hẳn nghĩ tiếp, Cố Nghiên Thu đang khóc đến quá thương tâm, so với lúc trước cô tìm mẹ còn thương tâm hơn. Lâm Duyệt Vi bận dùng khăn giấy lau, không còn tâm tư nghĩ tới những thứ dư thừa.

Nữ sĩ Nhiễm Thanh Thanh bị tiếng sột sột soạt soạt bên ngoài đánh thức, cho rằng có trộm vào nhà, hé mở cửa phòng, dõ ra bên ngoài: Phòng khách đang sáng đèn, con gái con rể đang thân mật ôm nhau trên sofa, tức khắc đôi mắt bà mở to, tính xem trường hợp này như phi lễ chớ nhìn.

Người trẻ tuổi bây giờ, đúng là quá đáng, dám mở đèn sáng trưng trong nhà có trường bối làm ra loại chuyện này.

Nhưng Nữ sĩ Nhiễm Thanh Thanh lại không nở bỏ lỡ, chậm rãi quan sát. Nhìn nhìn một hồi mới thấy không ổn, vội mở toang cửa ra.

“Hai đứa làm gì đó?” Nhiễm Thanh Thanh đến gần, hỏi một câu.

Tâm tư Lâm Duyệt Vi đều đặt trên người Cố Nghiên Thu, dĩ thế nào nàng cũng nói hết rồi, mà Cố Nghiên Thu vẫn khóc không ngừng, nghe được giọng kêu hoảng sợ của mẹ nàng, mới ngẩng đầu nói: “Mẹ? Sao mẹ lại ra

đây?”

Lúc này nữ sĩ Nhiễm Thanh Thanh mới thấy rõ, Cố Nghiên Thu đang khóc, vẻ mặt Lâm Duyệt Vi lại như đã làm gì sai dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Nhiễm Thanh Thanh bưng bưng lửa giận, hay lắm, *trăm triệu lần không thể ngờ con gái bà lại là người như vậy.*

Nhiễm Thanh Thanh quơ lấy ôm gối, Lâm Duyệt Vi hô to một tiếng: “Mẹ! Mẹ hiểu lầm rồi!”

“Vụt”theo đà rơi xuống, gối ôm lệch khỏi quỹ đạo ban đầu đập trúng cánh tay nàng.

Nhiễm Thanh Thanh: “Mẹ hiểu lầm gì? Người cũng đã khóc luôn rồi.”

Lâm Duyệt Vi bất đắc dĩ nói: “Mẹ không thấy có gì lạ à?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Cô lạ thì có, lén la lén lút, cô đó, cô mà dám làm gì có lỗi với con rể của tôi, thì tôi không để cô yên đâu. Nghiên Thu, con bị ủy khuất thế nào thì ngàn vạn lần phải nói với dì, dì giúp con phân xử.”

“.....”

Nhiễm Thanh Thanh cúi đầu nhìn mặt cô, chỉ thấy đối phương chỉ nửa mở con mắt, vô tri vô giác, vẫn ngồi yên tại chỗ.

Nhiễm Thanh Thanh: “Áh!” Rồi lùi lại hai bước.

Lâm Duyệt Vi đẩy bà lại trước mặt Cố Nghiên Thu, tức giận nói: “Mẹ chưa thấy người mộng du bao giờ à, không phân xanh đỏ đen trắng đã ném cái

nồi cho con, mẹ có phải mẹ ruột không vậy?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Nàng sao lại mộng du? Bị bệnh này khi nào?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nói xong Lâm Duyệt Vi lại ăn một quả gỏi ôm.

“Nói đi nói lại không phải đều là nồi của con à.” Nhiễm Thanh Thanh muốn đứng dậy về phòng tìm di động, nói, “Mẹ biết vài bác sĩ tâm lý nổi danh, ngày mai mẹ.....”

Lâm Duyệt Vi dùng một tay nhẹ nhàng vỗ về bả vai Cố Nghiên Thu, tay còn lại ôn nhu giúp cô lau đi nước mắt, ánh mắt Lâm Duyệt Vi chưa bao giờ hiển lộ sự kiên nhẫn và thâm tình như vậy với ai.

“Ngoan, đừng khóc đừng khóc a.”

Nhiễm Thanh Thanh giọng lặng lẽ biến mất nơi cổ họng.

Thấy con gái mình đối với một người khác như vậy, Nhiễm Thanh Thanh vừa vui mừng vừa phiền muộn.

Lâm Duyệt Vi phát hiện không nghe thấy bà nói tiếp, bèn ngẩng đầu: “Mẹ vừa nói gì?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Mẹ có số liên lạc của mấy bác sĩ tâm lý nổi tiếng, ngày mai đưa cho con.”

“Cám ơn mẹ.” Lâm Duyệt Vi lại cúi đầu, không nề hà tiếp tục dỗ người.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Đi ngủ sớm một chút.”

Lâm Duyệt Vi không ngẩng đầu, nhìn di động ném ở bên cạnh, nói: “Đã qua mười phút, thường thì cỡ hai mươi phút chị ấy sẽ ngủ, lát nữa con ôm chị ấy lên, mẹ ngủ trước đi, ngủ ngon.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Ngủ ngon.”

Vào phút mộng du thứ hai mươi lăm, Cố Nghiên Thu ngủ thiếp đi trong lòng Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi để Cố Nghiên Thu nằm xuống sô pha, hoạt động hai cánh tay mỗi nhừ, vòng tay qua dưới cổ và đùi bế cô lên, nhìn cẩn thận bậc thang dưới chân, leo lên lầu từng bước một.

Sức lực con gái trời sinh có hạn, dù Lâm Duyệt Vi có siêng năng rèn luyện, ôm một người trưởng thành lên lầu, thì tinh thần với thân thể đều căng chặt tới độ cao, sau khi đặt được Cố Nghiên Thu xuống giường, đắp chăn đàng hoàng cho cô, Lâm Duyệt Vi mới ngồi dựa ở đầu giường ngăn không được tiếng thở mạnh của mình.

Nàng cúi đầu nhìn Cố Nghiên Thu một lát, ngón tay ôn nhu vén mái tóc rũ trên trán cô, để lộ ngũ quan rực rỡ, đôi mắt cong cong, rồi nàng cúi người hôn nhẹ lên vành môi cô.

“Ngủ ngon bảo bối.”

Nàng nói nhỏ xong rồi tắt đèn trong phòng.

Như mọi lần mộng du trước đây, Cố Nghiên Thu ngủ say nên hoàn toàn không biết gì cả.

Đây có lẽ là bí mật chỉ mình màn đêm và Lâm Duyệt Vi biết đến.

***

Lăn lộn cả đêm Lâm Duyệt Vi, trợn mắt nhìn ánh mặt trời đã lên cao, vẫn còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ hồ hồ mà sờ sờ vào vị trí bên cạnh, chỉ sờ được một khoảng không.

“Mẹ –” Tiếng Lâm Duyệt Vi kêu theo sau tiếng bước chân vội vã, từ lầu hai trực tiếp truyền tới lầu một, lúc còn đứng ở đầu cầu thang, nàng lại gọi một tiếng, “Mẹ –”

Nhiễm Thanh Thanh rớt cuộc cũng ứng, bước vào từ ngoài hiên, trong tay giơ thùng nước tưới hoa: “Gọi hồn à, làm gì vậy?”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Cố Nghiên Thu đâu?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Không phải đang ngủ trên lầu sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Mấy giờ rồi ngủ cái gì mà ngủ?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Mấy giờ rồi, sao cô vẫn ngủ được tới giờ này?”

Lâm Duyệt Vi: “Chị ấy tắt đồng hồ báo thức của con!”

Nhiễm Thanh Thanh: “Hở?”

Lâm Duyệt Vi vội muốn chết: “Hở cái gì mà hở, nói chính sự đi. Người đâu? Mẹ cũng không thấy chị ấy à?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Không có a, mẹ còn tưởng nàng đang ngủ trên lầu.”

“Con thật phục mẹ, không, con phục con, ngủ y như heo, con chính là đầu heo đi.” Lâm Duyệt Vi nói xong rồi bước nhanh về phòng.

“Tự mình mắng mình, tự mình lạy mình đi, mắng tôi làm gì? Này làm gì vậy cô hai?” Nhiễm Thanh Thanh hô.

“Gọi điện thoại, mới sáng sớm đã chơi trò mất tích, đừng để con bắt được, thế nào con cũng phải..... Thế nào cũng phải..... *cũng phải một ngày khiến con tức chết vì đau tim.*” Lâm Duyệt Vi đã nhắc chân bước vào phòng.

***

Trình Quy Diên đặt ly nước ấm xuống bàn trà trước mặt Cố Nghiên Thu, cách một tiếng lòi sự chú ý của Cố Nghiên Thu về hiện thực.

“Hoàn hồn chưa.” Trình Quy Diên vẫy vẫy tay trước mắt cô, vén áo ngủ, ngồi xuống đối diện cô, khẽ cười nói, “Nói đi, vì sao phải bỏ nhà ra đi?”

Esley: Sao es thấy cảnh Lâm thụ vẽ tên Cố công dễ thương gì đâu~~ Cô gái vàng của làng thiếu nghị lực

Chương 122: Hãy chỉ tôi cách làm sao để yêu một người

“Nên nói cậu thời thượng? Hay cổ hủ đây?” Trình Quy Diên đẩy ly nước trước mặt về phía Cố Nghiên Thu.

Đối với người khác mà nói thì bỏ nhà ra đi đã là chuyện xưa như trái đất,

nhưng đối với Cố Nghiên Thu mà nói lại là một chuyện khá thời thượng.

Hôm qua sau khi Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi một trước một sau rời đi, Trình Quy Diên thật ra đã tới vũ trường lẫn lộn cùng đám phú nhị đại kia đến hơn nửa đêm mới trở về — cô không giống loại con gái ngoan ngoãn như Cố Nghiên Thu, bản tính cũng ham chơi, nên gặp trường hợp này thì càng như cá gặp nước.

Lúc cô về nhà rửa mặt đi ngủ thì đã hơn ba giờ sáng, cảm giác như mới vừa dính gối đã bị điện thoại đánh thức.

Cố Nghiên Thu nói đã tới trước cửa tiểu khu nhà cô, Trình Quy Diên còn cho rằng mình nằm mơ, ngã đầu tiếp tục ngủ, qua một lát mới đột nhiên phản ứng nhìn lại di động, thật do Cố Nghiên Thu gọi điện thoại cho cô, lập tức cả người thanh tỉnh, quần áo còn chưa kịp thay, trực tiếp mặc áo ngủ lái xe ra ngoài, đi đón Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu dường như rời khỏi nhà rất vội vàng, không lái xe thì thôi, ngay cả áo khoác trên người cũng chỉ mỏng như áo mùa thu, cô đứng trước cửa tiểu khu bị gió lạnh thổi đến cánh môi trắng bệch, không khác gì một chú cún con lang thang không nhà để về.

Trình Quy Diên chở Cố Nghiên Thu về nhà, ông bà Trình dậy rất sớm, ông Trình từng gặp qua Cố Nghiên Thu, vì lần trước cô đã tới đón Lâm Duyệt Vi trong bữa tiệc rượu, nhưng bà Trình thì chưa, bà sớm biết xu hướng giới tính của cô con gái, còn tưởng Cố Nghiên Thu là bạn gái cô, lập tức dùng một cặp mắt như vàng ròng 24k đánh giá Cố Nghiên Thu từ đầu đến chân, rồi liên tiếp gật đầu.

Người lần này Trình Quy Diên dẫn về coi bộ được hơn những người lần trước.

Bà Trình không để bụng Trình Quy Diên thích nam hay nữ, nhưng đối với tính tình của cô vẫn rất lo lắng, bà hy vọng con gái sớm ngày tìm được người bầu bạn sống nương tựa lẫn nhau, nên thái độ của bà với Cố Nghiên Thu vô cùng tích cực, thậm chí còn tặng cả bao lì xì cho cô.

Trình Quy Diên xấu hổ đoạt Cố Nghiên Thu về từ trong tay mẹ nàng, nhanh chân dẫn cô về phòng mình.

Cố Nghiên Thu được máy sưởi trong phòng sưởi ấm đôi chân, cánh tay đã đông lạnh vì tiết trời, nhấp nhấp nước ấm, cười khỏ nói: “Cậu cũng đừng nói móc mình.”

“Cãi nhau?” Trình Quy Diên một câu nói trúng vấn đề.

Cố Nghiên Thu gật gật đầu.

“Nghiêm trọng hơn lần trước?” Trình Quy Diên cảm thấy cãi nhau đến phải bỏ nhà ra đi, thì không giống chuyện loại người như Cố Nghiên Thu sẽ làm.

Cố Nghiên Thu chần chờ, rồi lại gật gật đầu.

Trình Quy Diên nhìn cô, nhưng không hề tiếp tục hỏi.

Như trước đã nói, Cố Nghiên Thu cùng cô không giống những cặp bạn bè khác không có gì giấu nhau, mà ai cũng có bí mật của riêng mình, duy trì ranh giới của nhau. Cô nhìn ra được, tuy Cố Nghiên Thu chạy tới tìm cô, nhưng trên thực tế vẫn bối rối không thể thổ lộ hết thấy.

Cố Nghiên Thu ở quốc nội tựa hồ không còn người bạn nào. Trình Quy Diên âm thầm nghĩ.

Cô xưa nay không miễn cưỡng người khác, vô luận là tình nhân hay bạn bè, cô buộc dây áo ngủ, lấy laptop tới mở ra, đặt trên bàn trà, click mở một trò chơi — *quét mìn*.

Hôm nay vận khí không tốt lắm, chọn một chút đã quét phải mìn, trò chơi lập tức kết thúc.

Trình Quy Diên khi thua khi thắng, kiên nhẫn không bỏ chữ “Chết”, rốt cuộc cũng chờ được đến khi Cố Nghiên Thu mở miệng.

Cố Nghiên Thu xoắn hai bàn tay vào nhau, mặt mày không che dấu được vẻ mệt mỏi, chậm rãi nói: “Mình không biết đối mặt với nàng như thế nào, tối hôm qua mình lại mộng du.”

Cố Nghiên Thu rất hiểu biết về tình trạng tinh thần của mình, tối hôm qua trước khi ngủ cô đã có loại trực giác này, cô sợ mình sẽ mộng du, nên trước đó đã bố trí ghi nhớ các vị trí để đồ, sau khi cô tỉnh dậy lập tức xuống phòng khách nhìn thấy khăn giấy nhét đầy thùng rác, thì lập tức xác nhận.

“Nên cậu bỏ nhà ra đi?” Trình Quy Diên nhéo nhéo ấn đường.

Nếu trước đây cô nghĩ Cố Nghiên Thu yêu đương như học sinh trung học thì ... cô xin nhận sai, đây rõ là hình thức tử vong, mà Cố Nghiên Thu còn không tự biết. Quả nhiên mỗi tình đầu chính là phiền toái nhất, kinh nghiệm mấy năm nay đã nói cho cô biết điều này, người nào chưa có kinh nghiệm yêu đương, tốt nhất đừng nên dính vào, trung học cơ sở ở nước M đã giáo huấn cô điều này.

“Mình không bỏ nhà ra đi.” Cố Nghiên Thu phủ nhận.

“Vậy cậu có nói với ai trước khi rời đi không?”

“Không có.”

“Vậy chẳng phải bỏ nhà ra đi thì là gì?” Trình Quy Diên hoàn toàn không cho Cố Nghiên Thu chút mặt mũi, vạch trần cô.

“.....”

“Tốt nhất cậu nên thừa dịp nàng còn chưa dậy, nhắn tin cho nàng đi, nói với nàng cậu đang ở chỗ mình, hoặc nói cậu ra ngoài giải sầu.” Trình Quy Diên đề nghị.

Cố Nghiên Thu lấy điện thoại ra từ túi áo khoác.

Trình Quy Diên hất cằm: “Mau nhắn đi, lần này chắc không cần mình giúp đi?”

Cố Nghiên Thu đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Kỳ thật..... Lần trước lúc cậu nhắn tin giúp mình cầu hòa, lúc cậu đi mình đã rút về.”

Trình Quy Diên: “.....”

Cô làm một động tác học máu.

Thôi được rồi, không lay chuyển được.

Cố Nghiên Thu cong môi cười cười.

Trình Quy Diên hiếm khi tỏ ra tức giận, chọn mi, nói: “Cậu còn cười?”

Cố Nghiên Thu nói: “Không phải cười cậu.”

Cô chỉ nghĩ tới một chuyện. Lần đó bởi vì cô rút tin nhắn của Trình Quy

Diên về, làm cô với Lâm Duyệt Vi phải chiến tranh lạnh thêm mấy ngày, mãi cho đến khi Lâm Duyệt Vi về nhà, hai người vẫn còn giận dỗi nhau. Cuối cùng sau khi hòa hảo, Lâm Duyệt Vi còn dẫn cô đi gặp Thiệu Nhã Tư, cho nàng xem giấy hôn thú, thoải mái hào phóng mà tuyên bố quan hệ giữa hai người.

Lâm Duyệt Vi thật sự yêu cô, đáng lẽ cô không nên hoài nghi.

Trình Quy Diên gõ ngón tay lên mặt bàn trà: “Hoàn hồn, hoàn hồn đi.”

Nữ nhân đang yêu đều thích tu tiên, Trình Quy Diên hỏi Cố Nghiên Thu mấy lần có cần cô ngồi đó không, Cố Nghiên Thu cho cô câu trả lời phủ định, cô bèn đi ngủ.

Trời đất bao la, không bằng giấc ngủ của cô.

Trình Quy Diên đưa lưng về phía Cố Nghiên Thu, nhắm hai mắt lại.

Cố Nghiên Thu: “Lần trước bọn mình.....”

Trình Quy Diên vẫn nhắm hai mắt: “Huh?”

Cố Nghiên Thu nói: “Không có gì.”

Cô mở màn hình điện thoại di động chần chờ, lần trước hòa hảo tựa hồ chỉ do cô khóc, Lâm Duyệt Vi rất sợ nhìn thấy cô khóc, một khi nhìn thấy cô khóc lập tức nhận sai, mặc kệ bản thân nàng đúng hay sai.

Yêu? Hay không yêu?

***

Lâm Duyệt Vi cố điều tiết hơi thở, tìm số điện thoại Cố Nghiên Thu trong danh bạ điện thoại, dùng sức đè xuống, nếu không phải chất lượng màn hình di động vượt qua kiểm duyệt, lần này có thể đã bị nàng ấn thủng một lỗ.

Điện thoại thông, đô — đô — đô —

Kéo ra những âm thanh thật dài.

Lâm Duyệt Vi nôn nóng dạo bước trong phòng.

“Alô.” Bên kia tiếp điện thoại.

“CỐ NGHIÊN THU!” Lâm Duyệt Vi rống lên một tiếng.

“Chị đây.” Cố Nghiên Thu trả lời một cách nhàn nhạt, hình thành độ tương phản mãnh liệt với thái độ tức muốn hộc máu của Lâm Duyệt Vi. Cố Nghiên Thu bi quan mà nghĩ, sao cô lại luôn khiến nàng tức giận, nhưng cô thật không biết phải làm sao.

“CHỊ CHẠY ĐI ĐÂU VẬY?!” Lâm Duyệt Vi tiếp tục rống, chấn động đến mức cả nhà đều có thể nghe thấy, Nhiễm Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn lên lầu, bắt đầu leo lên cầu thang.

“Chị ở nhà Trình Quy Diên.”

“Chị chạy tới đó làm gì?!” Nếu nói lửa giận của Lâm Duyệt Vi bắt đầu từ năm mười, thì chỉ vì một câu nói của Cố Nghiên Thu mà không ngừng tăng cao, bây giờ đã qua mức tám mươi, cũng không có dấu hiệu dừng lại.

“Chị muốn tới.” Cố Nghiên Thu có sao nói vậy, cô không dám đối mặt Lâm Duyệt Vi, lại không còn bạn bè nào khác, chỉ có thể tới chỗ của Trình Quy

Diên.

Lâm Duyệt Vi phần nộ sắp đạt đỉnh điểm, Cố Nghiên Thu luôn biết cách làm nàng tức giận, cũng chỉ mình cô có bản lĩnh này, “Chị không muốn ở bên em đúng không?”

“Không.....” Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng thở dốc.

Lâm Duyệt Vi: “Em rốt cuộc đã đắc tội chị chỗ nào? Nếu có, vậy em thật lòng xin lỗi chị, chị ghét em tới vậy sao?”

Cố Nghiên Thu ngậm miệng, trầm mặc không nói nên lời.

Lâm Duyệt Vi tức giận đến cả người đều phát run, nàng phải duỗi tay gắt gao bám lấy ô cửa sổ bên cạnh, mới không nói ra những lời khó nghe hơn: “Chị hãy tự vấn lương tâm, chuyện hôm qua chỉ có mình em sai sao? Chị không hề sai một chút nào? Cũng không phải em chưa từng cho chị cơ hội nói, nhưng lần nào chị cũng đều cự tuyệt, kiếp trước em nợ chị gì sao? Em phải quỳ gối trước mặt nhận sai chị mới bằng lòng tha thứ cho em có phải hay không?”

“Không phải.....” Cố Nghiên Thu tràn đầy cảm giác vô lực, rõ ràng không phải như những gì Lâm Duyệt Vi nói.

“Vậy chị nói đi, phải làm sao chị mới bằng lòng về nhà?”

“Chị sẽ về, nhưng không phải bây giờ.”

“Chị vẫn muốn ở lại chỗ của Trình Quy Diên?”

“..... Ừm.”

“Được, chị thích sao thì tùy.” Lâm Duyệt Vi dứt khoát mà cúp điện thoại.

Nhiễm Thanh Thanh vừa đẩy cửa tiến vào, đã thấy con gái dùng sức nện điện thoại xuống giường.

Nhiễm Thanh Thanh nhú mày: “Ở dưới lầu còn nghe được tiếng con rống, không phải chỉ gọi điện thoại thôi sao, lớn tiếng như vậy làm gì?”

Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn bà.

Nhiễm Thanh Thanh: “Còn trừng nữa, mắt lồi ra như mắt bò bây giờ.”

Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn bà thêm chốc lát, rồi đột nhiên nhắm mắt lại, giơ tay lau một chút lên đôi mắt, không cho mẹ xem nàng.

Nhiễm Thanh Thanh thở dài, lời phê bình nàng vốn dĩ đã vọt tới cổ họng đành phải nuốt xuống, an ủi mà nói: “Khóc gì chứ, không có lão bà thì còn có lão mẹ.”

Lâm Duyệt Vi co người trên giường, dùng đôi tay ôm đầu gối, mặt vùi vào giữa đầu gối, vừa nức nở vừa nói: “Mẹ có thể tránh đi một chút không?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Mẹ mà tránh đi cũng không biết con sẽ khóc bao lâu nữa, mẹ ở đây, thì con mới khóc không nổi.”

Lâm Duyệt Vi ngẩng gương mặt tràn đầy nước mắt lên, vừa tức vừa ủy khuất: “Mẹ có thật là mẹ ruột không vậy?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Là mẹ ruột mà, còn ai có thể hiểu con như mẹ?”

“Đi ra ngoài đi ra ngoài.” Lâm Duyệt Vi vừa xô vừa đẩy đuổi mẹ nàng ra ngoài, Nhiễm Thanh Thanh đứng trước cửa chờ, bắt đầu đếm mấy giây:

Một hai ba bốn năm..... Đếm tới giây thứ ba trăm Lâm Duyệt Vi mới mở cửa ra, mời bà vào trong.

“Có thể nói chuyện chưa?” Nhiễm Thanh Thanh nhìn nàng.

“Mẹ nói xem.” Lâm Duyệt Vi ừ rừ mà bất chấp tất cả nói, “Con biết vừa rồi thái độ của con không tốt, nhưng con không nhịn được, câu nào cũng đều đuổi tới bên miệng, không nói không thoả mái.”

“Nói xong con thật sự sáng khoái à?” Nhiễm Thanh Thanh hỏi.

“Nếu con thật sự sáng khoái còn có thể như vậy sao?” Lâm Duyệt Vi dùng khăn giấy trong tay đề đề lên khóe mắt, nhịn không được mắng một câu thô tục, nói, “Yêu đương mấy tháng này khiến số lần con khóc còn nhiều hơn hai mươi năm cộng lại, con thật phục.”

“Phục ai?”

“Phục thần Cupid, chứ phục ai.” Lâm Duyệt Vi tức giận.

Nhiễm Thanh Thanh xì cười ra tiếng: “Lúc này còn tâm tình nói giỡn, xem ra không nghiêm trọng lắm.”

Lâm Duyệt Vi cười lạnh nói: “Có thể nghiêm trọng tới mức nào chứ? Trên đời này ai thiếu ai mà sống không nổi? Cùng lắm thì chia tay. Vốn dĩ cũng chỉ là khế ước, đến kỳ cũng tan vỡ thôi.”

Nhiễm Thanh Thanh không nói lời nào, chỉ lẳng lặng mà nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi: “Mẹ nhìn con làm gì?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con có bản lĩnh thì nói lời này trước mặt nàng đi?”

Lâm Duyệt Vi: “Hừ, con không có bản lĩnh.”

Nhiễm Thanh Thanh: “.....”

Lâm Duyệt Vi hít sâu một hơi, nhìn về phía mẹ nàng: “Đỡ hơn rồi, dì bắt đầu đi, bà dì tri tâm.”

Nhiễm Thanh Thanh đảm nhiệm trọng trách của bà dì tri tâm đúng lúc, gõ nàng nói: “Hôm qua nàng mộng du, không phải đã nói con buổi sáng nên hảo hảo tâm sự, đưa nàng đi gặp bác sĩ tâm lý sao? Người ta thần kinh yếu đuối như vậy, con không thể ôn hòa hơn một chút hả? Mỗi lần nói chuyện y như đốt pháo, hận không thể cùng người ta đồng quy vu tận [1].”

[1] Ôm nhau chết chung

Vừa rồi do nóng nảy mà Lâm Duyệt Vi quên mất, nghe Nhiễm Thanh Thanh nói như vậy cũng bắt đầu ảo não, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Thì sao chứ? Chị ấy yếu thì cái gì cũng có lý sao? Suy nhược thần kinh thì con phải nhường chị ấy à? Chị ấy bị suy nhược chứ có bị tâm thần đâu, bỏ nhà đi là ý gì? Ngược lại con còn phải nuông chiều chị ấy?”

Tối hôm qua trước khi ngủ Lâm Duyệt Vi xác thật có tính toán nuông chiều Cố Nghiên Thu thêm một đoạn thời gian nữa, có bệnh nào thì trị bệnh đó, công bằng bình đẳng, cùng nhau đi về phía một tương lai hài hòa tốt đẹp như ý.

Nhiễm Thanh Thanh uyển chuyển nói: “Người khác không cần nhân nhượng, nhưng nàng là lão bà của con.”

Bây giờ Lâm Duyệt Vi vừa nghe đến hai chữ “Lão bà” , lập tức nói: “Ngay cả lão ba của chị ấy cũng chưa làm được như con nữa, hay người mẹ kế

cùng vị anh trai hờ suốt ngày ra vẻ kia chịu quan tâm chị ấy sao? Ai mới là người chăm sóc chị ấy mỗi khi mệt mỏi, có gì ăn ngon, chơi vui con đều nghĩ đến chị ấy đầu tiên, kế hoạch đến năm tám mươi tuổi của con đều bị chị ấy đảo lộn hết, con đường đường là một thiên kim tiểu thư, vì đồ chị ấy suốt ngày phải ăn nói khép nép, con chưa nhường nhịn chị ấy đủ sao? Chị ấy thì sao? Đụng chuyện gì cũng chỉ biết trốn, cái gì cũng không nói, con hỏi thì sợ chị ấy khóc, không hỏi cũng sợ chị ấy khóc, chị ấy là túi nước mắt, chẳng lẽ con làm bằng sắt sao?”

Nhiễm Thanh Thanh chậm rãi nhú mày, cuối cùng đã nhận ra sự bất ổn ở chỗ nào.

“Có phải thái độ của con hơi quá không?”

“Thái độ gì chứ?”

“Mẹ cảm thấy con như đang bố thí cảm tình một cách cao cao tại thượng vậy, quá coi trọng cái tôi của mình.”

“Con có sao?”

“Có chứ.” Nhiễm Thanh Thanh nói, “Tối hôm qua con đã nói sẽ nhường nàng, sáng hôm nay lại nói gì? Nói cứ như đoạn quan hệ này chỉ do mình con duy trì vậy?”

“Con nhường chị ấy thật mà.” Lâm Duyệt Vi nói. Bằng không cả hai có thể cãi đến trời sụp đất nứt, nếu nàng không khắc chế tình huống, thì đâu chỉ cãi thế này.

“Không phải, con không hiểu ý mẹ, những việc con làm, những điều con nghĩ tất cả đều xuất phát từ tình yêu bản năng hay không muốn tình thế trở nên nghiêm trọng rơi vào đường cùng?”

“Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có, loại thứ nhất là tự nhiên ở chung lâu ngày đạt thành hiệp nghị nào đó, loại thứ hai là dần tích lũy mâu thuẫn, cả hai bắt đầu trở nên tính toán chi li, suy tính con có thể làm được gì cho người ấy, đã làm đủ chưa, vì sao nàng vẫn chưa hài lòng?”

“Con.....” Lâm Duyệt Vi ghen lời. Cả hai trường hợp đều xuất hiện trong mối quan hệ của nàng, nếu bắt nàng phải chọn một, thì loại thứ hai cao hơn, nàng rất sợ phiền toái, cũng biết yêu đương là thứ phiền toái nhất trên thế gian này thông qua các tiểu thuyết và phim ảnh, kế hoạch trước đây của nàng chính là trong vòng mười năm tới sẽ không yêu đương, không ngờ lại gặp được Cố Nghiên Thu, sau vài lần chống cự không được, nàng chỉ có thể quên mình dần thân vào tình yêu. Nàng hiểu thẳng trong mọi chuyện, nên càng để ý đoạn tình cảm này hơn, nếu không phải vì biết chỉ khi nàng hạ mình nhận sai, tình thế mới thôi nghiêm trọng, thì nàng tuyệt đối sẽ không chủ động xin lỗi, cũng không xem trọng mỗi một lần nàng chịu nhượng nhịn.

Nhiễm Thanh Thanh phát sầu nói: “Con như vậy không được a.”

Cảm tình kiêng kị nhất chính là tính toán so đo, ai yêu nhiều ai yêu ít, tôi yêu người nhiều tới vậy, sao người lại yêu tôi quá ít, trên thế giới không có tình yêu nào hoàn toàn bằng nhau. So đo tính toán mọi chuyện chỉ có thể kéo tình yêu của chính mình vào một vực sâu không đáy.

Nhiễm Thanh Thanh bắt đầu hoài nghi hai người rốt cuộc đã ở bên nhau thế nào, bất quá chỉ cần nghĩ được thông suốt, thì hữu xạ tự nhiên hương, dưới con mắt của người ngoài nhìn vào, cả hai đều môn đăng hộ đối, tri thư đạt lý, đặc biệt là Cố Nghiên Thu. Như vậy hai người ở bên nhau vốn là trời sinh một đôi, chẳng ngờ khi thật sự ở bên nhau lại sinh ra nhiều vấn đề như

vậy.

Có lẽ Nhiễm Thanh Thanh đều nhìn sai rồi.

Lâm Duyệt Vi: “Sao con lại không được?”

Nhiễm Thanh Thanh đau đầu nói: “Để mẹ ngẫm lại.” Bà nhìn Lâm Duyệt Vi, chỉ biết hận sắt không thành thép nói, “Sao mẹ lại sinh ra đứa con gái như con, chẳng giống ba con chút nào.”

Điều này thì Lâm Duyệt Vi thừa nhận: “Đúng vậy, vì con giống mẹ, đáng lẽ mẹ phải trách sao Cố Nghiên Thu không giống ba ấy.”

Nhiễm Thanh Thanh không còn lời nào để nói.

***

Cố Nghiên Thu bắt đầu hắt nước lạnh như mùa đông lên mặt, người trong gương vì hơi nước mà mờ mịt, cánh môi trắng bệch, thần sắc lộ vẻ uể oải.

Trình Quy Diên ngủ đủ rồi đang đứng tựa vào cửa, “Chưa nhắn tin à?”

Cố Nghiên Thu nhìn mặt mình trong gương, nếu Lâm Duyệt Vi nhìn thấy cô như hiện tại nhất định sẽ lại nói cô dùng khổ nhục kế, may mà nàng không có ở đây. Cố Nghiên Thu lau khô vết nước trên tay, bình tĩnh trả lời Trình Quy Diên: “Không, nàng đã gọi điện thoại cho mình.”

Trình Quy Diên rất có hứng thú nói: “Vậy.....”

Cố Nghiên Thu nhàn nhạt mà chặn lời cô: “Lại cãi một trận.”

Trình Quy Diên: “.....”

Cố Nghiên Thu đi ngang qua Trình Quy Diên, bước vào trong phòng:
“Chính xác mà nói, chỉ có mình nàng đơn phương phát hỏa với mình.”

“Bởi vì cậu bỏ nhà đi?”

“Đối tượng này của cậu đúng là nóng tính.” Trình Quy Diên cười nói.

Đã lâu Trình Quy Diên không thấy tình yêu nào gà bay chó sủa thế này, mặc kệ là chính bản thân cô, hay những người thân bên cạnh cô, bây giờ người trẻ tuổi đang thịnh hành kiểu tình yêu như thức ăn nhanh, một khi không hợp thì một phách hai tán, chẳng ai yêu ai vô tận đến tổn thương chính mình, cuối cùng nhìn lại thì ra mình chẳng còn lại gì. Hai người rõ ràng yêu nhau lại đành tổn thương lẫn nhau như Cố Nghiên Thu và Lâm Duyệt Vi thì thật tình quá hiếm thấy.

Trình Quy Diên liếm liếm cánh môi, càng thêm tò mò không biết hai người có thể tu thành chính quả hay không.

Nhìn hai con người sắc nhọn này lại cam nguyện vì nhau mà mài đi góc cạnh của chính mình, trở thành hai linh hồn hòa hợp thành một thể, một khi vượt qua được thời kỳ dày vò nhất này, so với những tình yêu nhìn bên ngoài thì làm ra vẻ hợp nhau lắm, trên thực tế lại không biết khi nào sẽ bộc phát vấn đề trong tình yêu, thì tình yêu của hai người sẽ càng kiên định hơn. Nếu chẳng may không thành, thì chứng minh hai người quả thật không hợp nhau, nhưng ít ra cả hai cũng đã từng vì giữ gìn đoạn tình yêu này mà dốc hết toàn lực.

Trong tình yêu quan trọng nhất không phải cách chúng ta yêu bản thân, mà là học được cách làm sao để yêu một người.

“Ừm.” Cố Nghiên Thu không hiểu ý nghĩ của Trình Quy Diên, nói, “Em ấy

rất tốt, chỉ do mình không tốt, khiến em ấy không vui.”

Trình Quy Diên cảm khái nói: “Cậu lự kính quá dày rồi đó?” Cô thấy, vấn đề của vị Lâm đại tiểu thư kia cũng không nhỏ, tính tình của nàng không phải ai cũng chịu nổi.

Cố Nghiên Thu vén mái tóc dài ra sau tai, nhẹ nhàng nhếch khóe môi miễn cưỡng cười: “Nàng lự kính cũng rất dày, lúc chưa cãi nhau ngày nào cũng khen mình rất khả ái, mình cảm thấy mình không đáng yêu chút nào, nhưng nàng nói nhiều đến mức bản thân mình cũng phải tin.”

Trình Quy Diên khoa trương mà che ngực: “Ah, lòng cầu độc thân như mình tổn thương quá đi.”

Cố Nghiên Thu rũ rũ mắt, hơi hơi nắm chặt thành quyền: “Nên mình phải mau khỏi bệnh.”

Trình Quy Diên thầm khen Cố Nghiên Thu quá ngây thơ, cười như không cười nói: “Cậu cảm thấy cậu khỏi bệnh thì tương lai sau này của hai người sẽ vạn sự đại cát sao?”

Cố Nghiên Thu: “Ừm?”

Có một số vấn đề phải tự mình lãnh hội thì mới hiểu thấu được, Trình Quy Diên lựa chọn không giải thích thêm, chỉ cười nói: “Không có gì, chúc hai người hảo hợp. Hôn lễ mình không tham dự được, khi nào đền bù một bữa được không?”

Cố Nghiên Thu: “Em ấy muốn làm minh tinh, trong thời gian này chỉ sợ sẽ không công khai quan hệ của bọn mình, có lẽ mình cũng phải đợi rất lâu.”

“Minh tinh?” Trình Quy Diên nghĩ tới đây thì nhướng mày, không chế

không được liên tưởng tới không ít giả thiết.

“Ừm, mình tới trại nuôi ngựa vì sợ nàng bị nhóm phú nhị đại đó coi trọng, âm thầm giở trò, khó lòng phòng bị.”

Trình Quy Diên vén vén mái tóc dài, cúi đầu tự thắt bím tóc: “Lo lắng cũng có đạo lý, bất quá phương pháp có chút vấn đề, cậu không nên xúc động như vậy, cậu có thể nói trước với nàng, tới yên lặng ở sau quan sát là được, không nên quấy rầy nàng.”

“Mình biết.” Cố Nghiên Thu thở dài.

“Nhưng cậu không khống chế được.” Trình Quy Diên thay cô bổ sung câu sau.

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Trình Quy Diên nói: “Sắp đến giờ cơm trưa rồi, xuống lầu ăn cơm đi, bác sĩ tâm lý hẹn mấy giờ?”

Cố Nghiên Thu đáp: “Ba giờ chiều.”

Trình Quy Diên nói: “Ừm, cơm nước xong còn có thể ngủ trưa một giấc.”

Cố Nghiên Thu ra vẻ tâm sự nặng nề.

“Lại nhớ nàng à?”

“Mình sợ nàng chờ không kịp đến khi mình khỏi bệnh, sẽ.....” Cố Nghiên Thu chưa nói hết.

Trình Quy Diên đã mở cửa phòng, ý bảo cô đi trước, trấn an nói: “Có một

ngày thôi, theo cậu miêu tả, cảm tình hai người cũng không ít như vậy, không phải đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt sao, không dễ dàng nói ra hai chữ đó đâu, yên tâm.”

Lời đã tới bên miệng Cố Nghiên Thu đành thở dài nuốt xuống, ở trước mặt người khác hối hận cũng không tốt, đặc biệt là khi vừa mới tờ mờ sáng cô đã tới đây quấy nhiễu giấc ngủ của Trình Quy Diên, thì càng không nên như vậy.

“Quy Diên.” Cố Nghiên Thu quay đầu lại, gọi Trình Quy Diên một tiếng.

Trình Quy Diên hơi giật mình: “Huh? Gọi mình thâm tình tới vậy, mình còn tưởng cậu có ý với mình đó, mình xin thanh minh trước a, mình thích thân kinh bách chiến, không thích loại tay mơ mới yêu đã gặp phiền toái như cậu.” Thử duy nhất trên người Cố Nghiên Thu khiến Trình Quy Diên coi trọng hơn cả tình bạn là gương mặt xinh đẹp kia của cô. Nhưng thấy người khác yêu đương đến rõ ràng có ý lại lẩn lờ bỏ lết, đến phiên cô thì lại không muốn, cô vẫn muốn tiếp tục thích ứng trong mọi tình cảnh hơn.

“.....” Thần sắc Cố Nghiên Thu vốn dĩ đang nghiêm trang lại bị Trình Quy Diên ngắt lời, cuối cùng biểu tình trở thành dở khóc dở cười, “Mình chỉ muốn nói tiếng cảm ơn mà thôi.”

Trình Quy Diên: “Đừng bận tâm.” Cô đột nhiên dừng ánh mắt trên người Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu tự đánh giá chính mình một lần, hỏi: “Cậu nhìn gì vậy?”

“Nhìn một vị tôn Bồ Tát kim quang chiếu khắp chúng sinh,” Trình Quy Diên trầm giọng tụng một câu phật hiệu, “Nam mô A di đà phật.”

Cố Nghiên Thu: “Đi thôi.”

Trình Quy Diên lại vì biểu hiện này của cô mà tỏ ra vô cùng vui sướng: “Vậy mới tốt, đừng nghiêm trang như vậy, cậu không chê một người khác cũng ngại một chút đó.”

Cố Nghiên Thu: “Mình nghiêm trang lắm sao?”

Trình Quy Diên sách nói: “Nghiêm, hơn nữa còn là rất nghiêm, trước đây khi chưa quen biết còn tưởng cậu là một người đặc biệt lạnh lùng, kiểu như kính trọng nhưng không gần gũi vậy.”

“Bây giờ thì sao?”

“*Tay mơ vì tình mà khổ sở.*” Trình Quy Diên nói xong câu đó, lòng bàn chân như lập tức được bôi mỡ mà trượt đi.

“Này, cậu!”

Cố Nghiên Thu đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, bất đắc dĩ mà lắc đầu cười khẽ.

Trình Quy Diên từ xa nhìn cô, thấy cô “Cậu” một lúc sau cũng không hề phản ứng, thở dài: “Cố Nghiên Thu, cậu đúng là không chút thú vị nào.”

Cố Nghiên Thu "không thú vị" chỉ mỉm cười.

Ba giờ chiều, ở văn phòng bác sĩ tâm lý, Trình Quy Diên cũng biết ý mà phát tay chào Cố Nghiên Thu "không thú vị", cố vũ nhìn cô: “Vì yêu đương, tích cực phối hợp với bác sĩ a.”

Cố Nghiên Thu đáp trả cô bằng một nụ cười tự tin.

Sau khi về nước Cố Nghiên Thu bởi vì áp lực tâm lý quá lớn, nên từng tới khám bác sĩ tâm lý vài lần. Chính bản thân cô cũng từng học qua tâm lý học, chỉ còn thiếu việc được cấp chứng chỉ, cô biết bác sĩ tâm lý có những quá trình trị liệu thế nào, tuy bề ngoài tỏ ra phối hợp, nhưng mãi vẫn không chịu nói ra hết tâm sự trong lòng. Bác sĩ kê cho cô một toa thuốc, bởi vì thuốc thần kinh có tác dụng phụ khá mạnh, hơn nữa chứng mộng du không phải vấn đề lớn, nên cô đã sớm ngừng dùng thuốc, muốn tự mình chữa lành tâm bệnh, hiệu quả tuy chậm, nhưng sẽ chậm rãi trị được. Không ngờ sau khi Lâm Duyệt Vi xuất hiện, cô dần dời tâm bệnh trong lòng sang chỗ nàng, đương nhiên sẽ khỏi "bệnh" rất mau, nhưng kỳ thật chưa giải quyết được căn nguyên của vấn đề, nên lần này sau khi phòng tuyến sau cùng bị phá hỏng thì độ phản pháo cũng không hề nhẹ.

Vì không còn cách nào, nên khi bác sĩ hỏi gì thì cô đáp đó, tiếp nhận quá trình trị liệu lâu dài hơn.

Khi cô rời khỏi bệnh viện thì trời đã tối, Trình Quy Diên đang ngồi đợi bên ngoài đứng dậy bước tới nghênh đón: “Thế nào rồi?”

Cố Nghiên Thu cười nói: “Nào có hiệu quả nhanh như vậy?”

Trình Quy Diên: “Cười chính là có hiệu quả rồi.”

Cố Nghiên Thu nhìn nhìn sắc trời bên ngoài ô cửa sổ, nói: “Mình phải về nhà.”

Trình Quy Diên: “Về quỳ sầu riêng à?”

Cố Nghiên Thu lại bật cười ha ha hai tiếng: “Vậy mình phải đi mua hai quả sầu riêng?”

Trình Quy Diên cũng cười theo.

Hai người tách ra trước cửa bệnh viện, ai về nhà nấy.

Sầu riêng đương nhiên là không mua, Cố Nghiên Thu cho rằng cô quỳ sầu riêng khi nói chuyện với Lâm Duyệt Vi không được lịch sự lắm, nên cô quyết định từ bỏ ý định này, *mà mua một thứ khác.*

Cô vào cửa sau không dám gọi người, Cố Nghiên Thu đi không từ già, đối với Lâm Duyệt Vi và Nhiễm Thanh Thanh mà nói đều không tốt, nhưng khi Nhiễm Thanh Thanh vừa nhìn thấy cô, đã mặt đầy từ ái mà bước tới đón: “Trở về là tốt rồi.”

Cố Nghiên Thu xin lỗi Nhiễm Thanh Thanh trước, rồi mới quan sát vào trong, hỏi: “Duyệt Vi đâu rồi ạ?”

Nhiễm Thanh Thanh trốn tránh ánh mắt cô.

Cố Nghiên Thu nhìn lên lầu, hỏi: “Em ấy sao ạ?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Nàng không ở nhà.”

Cố Nghiên Thu: “Dạ?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Giữa trưa nàng bị công ty gọi đi, nói là trong hoạt động có minh tinh không đi được, nhờ nàng tới giúp, nên vội vàng đi rồi.”

Cố Nghiên Thu yên tĩnh trong chốc lát, rồi cong cong môi, nói: “Thì ra là vậy.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con đừng giận con bé a.”

Cố Nghiên Thu cười cười: “Dì, dì hiểu lầm rồi, con không giận em ấy.”

Nhiễm Thanh Thanh: “VẬY con.....”

Cố Nghiên Thu: “Dì nấu cơm chưa? Buổi tối con tới nấu cơm? Dì nếm thử tay nghề của con?”

Nhiễm Thanh Thanh: “???”

Sau đó Cố Nghiên Thu dường như không có việc gì, đi vào phòng bếp, bưng lên một bàn thức ăn sắc hương vị đủ cả, Nhiễm Thanh Thanh như Trương Nhị hòa thượng mò không thấu đầu óc[2], Cố Nghiên Thu ăn xong dùng khăn giấy lau khóe môi, chờ Nhiễm Thanh Thanh cũng ăn xong thì dọn chén đĩa lên lầu.

***

Lâm Duyệt Vi lâm thời phải thế thân người khác, mà vị minh tinh nàng phải thay thế này lại có địa vị cao hơn nàng trong giới, vì có việc riêng nên không tới được, Trần Huyền không còn cách nào đành miễn cưỡng kêu nàng tới thay thế bổ sung, treo trên môi nụ cười không ai bắt bẻ được, dầm lên đôi giày cao gót “Thấu hận trời cao” đứng suốt cả đêm, thật sự là nhà dột còn gặp mưa triền miên, lúc nàng ngồi được xuống giường khách sạn, không cẩn thận còn đá phải cạnh giường.

Đều tại Cố Nghiên Thu, nếu không phải vì cô, nàng cũng sẽ không mất hồn mất vía.

Lâm Duyệt Vi lấy di động không một tin tức từ Cố Nghiên Thu suốt cả ngày hôm nay, click mở khung thoại với đối phương, bùm bùm đánh chữ, như là bóp cò bắn súng vậy.

【 Hai chữ MỘC: Qua hôm nay chị còn không liên lạc với em thì em sẽ thật

sự không để ý tới chị nữa! Còn hai tiếng nữa là tới 12 giờ! 】

Một cuộc gọi Videocall đột nhiên vang lên.

Lâm Duyệt Vi vội chấp nhận, sau đó che camera lại.

Bên kia cũng chỉ có màn hình đen, vang lên loạt tiếng sột sột soạt soạt, lúc sau mới có hình ảnh, một con thú bông hình con thỏ cao bằng nửa người bình thường ngậy thơ chất phác xuất hiện ở giữa màn hình, trong lòng ngực ôm một tờ giấy A4.

Trên giấy được dùng bút lông đen ký tên viết mấy chữ to, nhưng do màn hình quá nhỏ nên nàng không thấy rõ, chỉ có thể từ nét chữ tinh tế ấy nhìn ra là thủ bút của Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi: “Để sát vào, không thấy rõ.”

Màn ảnh được kéo gần hơn một chút.

Lâm Duyệt Vi rốt cuộc thấy rõ, những chữ đó viết: 【 Bà xã ơi, chị sai rồi, chị không nên bỏ nhà ra đi 】

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lại muốn chơi trò gì nữa đây?

Tờ giấy A4 bỗng bị một bàn tay bên ngoài khung hình nhanh chóng lấy đi, thay bằng một tờ giấy mới: 【 thấy rõ chưa? 】

Lâm Duyệt Vi nhớ mãi bóng hình của bàn tay ấy: “Thấy rõ rồi.”

Lại thêm một tờ: 【 Chị cảm thấy em hẳn vẫn còn đang giận chị, cho nên

chúng ta giao lưu thế này trước 𐀀

Lâm Duyệt Vi: “Nếu chị có thể viết nhanh như nói, thì em không ngại.”

Tác giả có lời muốn nói:

Cố tổng: Chị đã chuẩn bị một xấp giấy lộn 𐀀(*°▽°*)𐀀

Esley: *xiu* Đừng ai đỡ, tui không muốn dậy nữa đâu :((((((((

[2] Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng. Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng. Bởi vậy, mọi người đều nói 'Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng', về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn sờ không được suy nghĩ, với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc. Chú giải lấy từ nhà Minh Du.

Chương 123: Cam tâm làm thụ

Sau khi Lâm Duyệt Vi thấy rõ những chữ trên giấy, bèn điều chỉnh lại tư thế của mình, thả lỏng người chuyển thành ngồi xếp bằng: “Nếu chị có thể viết nhanh như nói, thì em không ngại.”

Viết chữ cũng cần thời gian, mà thời gian cũng vừa lúc cho cả hai cơ hội giảm xóc để lựa lời mà nói.

Biện pháp này Cố Nghiên Thu đã học được từ chỗ bác sĩ tâm lý, đối với xúc động nói không lựa lời, bác sĩ tâm lý kiến nghị đổi một loại phương thức giao lưu mới, ông đề nghị dùng chữ viết hoặc tranh vẽ linh tinh, Cố Nghiên Thu tự cân nhắc một chút, rồi quyết định đi mua con thú bông mà Lâm Duyệt Vi thích, sau khi cơm nước tắm rửa xong rồi thì lập tức vùi đầu ngồi trước bàn viết chữ.

Mỗi lần viết xong cô lại cảm thấy không tốt vo lại rồi vứt đi, tuy ý tưởng này cũng không tồi, nhưng không phải sở trường hợp cô để phát huy.

Nói đến cũng khéo, sau khi cô lao tâm khổ tứ chuẩn bị xong hết tính nhắn tin hỏi Lâm Duyệt Vi xem hoạt động của nàng đã kết thúc hay chưa, thì vừa hay tin nhắn của Lâm Duyệt Vi đã đuổi tới, vì lười đánh chữ, Cố Nghiên Thu lập tức gửi lời mời videocall.

Nghe giọng điệu của Lâm Duyệt Vi hiện tại, có lẽ tâm tình nàng cũng không tệ.

Cố Nghiên Thu dựa theo trình tự thay một tờ giấy A4 khác: 【 Hôm nay, chị đi gặp bác sĩ tâm lý 】

Lâm Duyệt Vi: “Cùng chị Trình Quy Diên?”

Loại câu hỏi đơn giản thế này, Cố Nghiên Thu không cần viết trả lời mà ấn

đầu con thả xuống vài lần, giống như gật đầu.

Lâm Duyệt Vi còn chưa kịp phát hỏa, Cố Nghiên Thu đã vội thay một tờ giấy A4 mới: 【 Đừng giận mà~~】

Lâm Duyệt Vi hừ khê nói: “Chị kêu em không giận thì em có thể không giận sao? Chị quá đáng thế nào bản thân chị không biết sao? Từ hôm qua em đã tính dẫn chị đi bác sĩ tâm lý, bây giờ chị lại cùng khuê mật nhanh chân đi trước thì phải tính thế nào?”

Quá nhiều câu hỏi tới cùng một lúc, Cố Nghiên Thu không trả lời kịp, tay vội chân loạn mà viết một tờ giấy mới 【 từ từ 】

Lâm Duyệt Vi nhìn không cười ra tiếng.

Cố Nghiên Thu thấy nàng nín cười, cánh môi cũng khẽ cong theo nàng.

Từng tờ giấy trả lời lần lượt xuất hiện trên màn hình.

【 có thể giận, chị hiện đang xin lỗi 】

【 Chị biết chị quá đáng 】

【 Chuyện tối hôm qua chị không biết, nhưng trước đó quả thật chị đã hẹn bác sĩ tâm lý】

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Trước đó là khi nào?”

Trang giấy lắc lắc: 【 thứ bảy, chiều hôm qua 】

Lâm Duyệt Vi: “Ồh.” Nàng không thể không liên tưởng tới lần cãi nhau hôm qua.

Cố Nghiên Thu lấy một tờ giấy đã chuẩn bị từ trước, chữ viết bên trên rậm rạp chằng chịt, cô kéo ống kính đến gần hơn, Lâm Duyệt Vi cố hết sức căng mắt nhìn.

【 Hôm qua chị đã làm rất nhiều chuyện sai, không được sự đồng ý của em đã tự ý chạy tới trại nuôi ngựa, cũng không nên lộ liễu trước công chúng như vậy, khiến hình tượng của em bị tổn hại 】

Cố Nghiên Thu: “Xem xong chưa?”

Lâm Duyệt Vi: “Xem xong rồi, trang tiếp theo, mà không phải chị có thể nói chuyện sao?”

Cố Nghiên Thu đổi tờ giấy tiếp: “Sợ nói mình lại cãi nhau, để chị thanh minh xong hết trước đã.”

【 càng không nên bỏ mặc an nguy của mình, làm em lo lắng sợ hãi 】

Lâm Duyệt Vi nói: “Chuyện không nên nhất chính là không nên không tin em.”

Cố Nghiên Thu viết một tờ mới 【 Phải 】 , rồi lại bày một tờ đã chuẩn bị lên: 【 Từ bây giờ chị sẽ nỗ lực khống chế 】

Lâm Duyệt Vi: “Khống chế là có ý gì?”

Cố Nghiên Thu mở miệng nói: “Nhất thời không thể nói rõ, nói tóm lại chị thật lòng xin lỗi em vì xúc động của bản thân mà làm ra chuyện như vậy.”

Vì giọng cô đậm bạc quạnh quẽ, Lâm Duyệt Vi nghe đến hoảng hốt, vội nói: “Có thể để em nhìn thấy chị được không.”

Cố Nghiên Thu: “Hả? Em không giận nữa sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Giận chứ, nhưng em muốn nhìn thấy chị một chút.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Qua vài giây, có lẽ Cố Nghiên Thu đã chuyển videocall thành ống kính trước, màn hình tối sầm, rồi mặt Cố Nghiên Thu xuất hiện trên màn ảnh, vẻ mặt cô lo lắng, khẩn trương, nhưng vẫn nỗ lực nở nụ cười nhợt nhạt.

Cố Nghiên Thu cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, không biết nói gì, chỉ đành nhẹ nhàng mà “Ừm” một tiếng không hề có ý nghĩa nào.

Hốc mắt Lâm Duyệt Vi hơi cay, nhưng ngoài miệng vẫn không thuận theo không buông tha mà nói: “Chị bản lĩnh lắm, còn học được cách viết chữ.”

Nói giỡn hay thật sự giận Cố Nghiên Thu vẫn có thể nghe ra được, cô vén lọn tóc đen ra sau tai, ôn nhu nói: “Chị sợ mình không nói, sẽ khiến em lại giận.”

“Vây.....” Lâm Duyệt Vi hơi mặt đỏ, hắng giọng nói, “Sáng nay không phải em cố ý nổi giận với chị, chỉ do không tìm được chị, bị cơn giận làm cho hồ đồ, đầu óc cũng thất thường, em cũng..... Tóm lại em rất xin lỗi.”

“Những lời ban sáng chị không để bụng, vốn dĩ do chị sai trước.”

“Vây là được rồi.” Lâm Duyệt Vi cũng muốn lấy giấy bút ra viết, những lời quá thân mật cũng làm nàng cảm thấy khó có thể mở miệng, nàng quay mặt đi, để vành tai đỏ hồng hiện ra trước ống kính, “Lần sau đừng tùy tiện rời nhà ra ngoài, dù thế nào cũng nên nhắn tin cho em.”

“Ừm, chị biết rồi.”

“Chị.....” Lâm Duyệt Vi quay mặt lại, màn hình của Cố Nghiên Thu lại biến trở thành con thỏ.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu: “Chị còn chưa nói xong, em tiếp tục xem tiếp đi.”

Lâm Duyệt Vi: “Chị nói thế nào thì thế ấy đi.” Nàng cho rằng cả hai đã hòa hảo, nhưng nếu Cố Nghiên Thu còn có chuyện muốn nói, vậy thì xem cô còn gì muốn nói nữa.

【 Hôm nay chị tới Trình gia, bởi vì chị biết tối hôm qua chị đã mộng du, chị cảm thấy bản thân mình có bệnh, không muốn đối mặt với em 】

Lâm Duyệt Vi bắt đầu vén ống tay áo.

【 Chị cảm thấy bây giờ em hẳn đang đặc biệt muốn đánh chị [mỉm cười]】

Lâm Duyệt Vi: “Chị còn không biết xấu hổ vẽ mặt cười kiểu đó? Nếu chị đứng trước mặt em, xem em làm sao xử lý chị.”

“Em cũng có đánh được đâu?” Cố Nghiên Thu dùng một giây đồng hồ quay màn hình lướt qua mặt cô một cách nhanh chóng.

Lâm Duyệt Vi nói: “Không ngờ chị còn có kiểu này nữa đó Cố Nghiên Thu?”

Cố Nghiên Thu cười nói: “Kiểu nào? Chị không phải tiểu khả ái của em sao?”

Lâm Duyệt Vi xì một tiếng.

Cố Nghiên Thu chẳng hề bất mãn, truy vấn: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Phải phải phải, chị đáng yêu nhất, vũ trụ đệ nhất đáng yêu.”

Cố Nghiên Thu cảm thấy mỹ mãn mà “Ừm” một tiếng, tiếp tục nhét tờ giấy đã chuẩn bị vào lòng con thỏ: 【 đương nhiên, chị biết chị sai, nên đang tích cực phối hợp trị liệu cùng bác sĩ 】

【 bác sĩ nói, bởi vì chị chịu áp lực tinh thần quá lớn, nên đã đem tất cả cảm tình ký thác hết lên người em, gặp chuyện gì cũng có thể phản ứng quá độ, chờ khi trị hết chị sẽ không như vậy nữa 】

Cô cúi đầu nhìn tờ giấy cuối cùng trong tay mình, cảm giác được những gì nên nói cô cũng đã nói hết, chỉ còn lại một tờ này, những tờ khác đều không quan trọng bằng.

Lâm Duyệt Vi đọc xong hết, bởi vì trước đó nàng cũng từng được điều trị tâm lý, nên cũng không lấy làm lạ với những điều Cố Nghiên Thu nói, thấy cô chậm chạp không nói tiếp, hỏi: “Xong rồi sao?”

Cố Nghiên Thu: “Còn một tờ cuối cùng.”

Tờ giấy xuất hiện trong màn hình đơn giản hơn những tờ trước đó, chỉ vền vện ba chữ, ở góc trái phía trên mẫu giấy còn vẽ một hình trái tim màu đỏ.

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng mà cười một tiếng.

Cố Nghiên Thu hỏi: “Lần trước em ở trước cửa nhà tiễn chị đi làm, cũng

nói ba chữ này không phải sao?”

Lâm Duyệt Vi hơi then thùng, giả ngu nói: “Nói gì chứ, em không biết nha.”

Cố Nghiên Thu vội nói: “Vậy em hãy nói thêm một lần nữa.” Cô rất mau ý thức được chính mình lại nói sai, nhưng nhin không được oán giận Lâm Duyệt Vi cứ không chịu nói như ý cô, nếu thật sự yêu cô, vì sao năm lần bảy lượt mà đùn đẩy chuyện này.

Lâm Duyệt Vi không nghe ra cảm xúc của cô, ngạo kiều nói: “Em không có, không phải chị cũng chưa nói sao, viết thì ai mà không viết được, em cũng có thể viết vậy.”

Cố Nghiên Thu bị ghen hòng.

Sau vài giây, Lâm Duyệt Vi nghe đầu dây bên kia truyền đến giọng nói hơi khàn khàn: “*Chị yêu em.*”

Lâm Duyệt Vi không ngờ cô thật có thể nói vậy, không giống tính cách hay thích giấu trong lòng như hũ nút của Cố Nghiên Thu, bất quá hũ nút đã chủ động mở miệng, Lâm Duyệt Vi chỉ có thể ngượng ngùng một chút, nói theo: “Được rồi, em cũng vậy.”

Không ngờ Cố Nghiên Thu lại dùng thái độ không lăm vừa lòng: “Em hẳn nên trả lời giống chị.”

Lâm Duyệt Vi cuối cùng cũng nhớ tới chuyện thần kinh cô yếu đuối nên mới tính toán chuyện này, đành nhân nhượng nói: “Em cũng yêu chị.”

Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm gương mặt Lâm Duyệt Vi trên màn hình, nuốt yết hầu khô nóng, hiếm khi thấy cô lớn mật mà nói: “Chị muốn hôn

em.”

Lâm Duyệt Vi bật cười ha ha nói: “Ngày mai em đã về rồi, bây giờ không còn cách nào.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Em đang ở đâu? Có phải ở thành phố J không, chị có thể bay qua đó.”

Lâm Duyệt Vi vội nói: “Không cần, ngày mai em về rồi, không phải chị còn phải đi làm sao? Chị mà tới thì hai chúng ta đừng mong ngủ được.”

Cố Nghiên Thu đành từ bỏ.

Lâm Duyệt Vi lúc này mới nhớ tới: “Em vừa về khách sạn, chân còn đá phải góc giường.”

“Có sao không?” Cố Nghiên Thu khẩn trương nói.

Lâm Duyệt Vi hoạt động mắt cá chân một chút, cười nói trong sự kinh ngạc: “Hết đau rồi.”

Nàng nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn một tiếng, cảm giác như cả hai chưa nói gì nhiều, chỉ mới giải thích hiểu lầm của nhau. Mà tựa hồ cũng không phải hiểu lầm, chỉ do hai người không chịu đứng trên lập trường của đối phương để nhìn nhận sự việc.

“Đúng rồi còn có một việc.” Cố Nghiên Thu đột nhiên nói.

Lâm Duyệt Vi hoảng sợ nói: “Không phải chị còn muốn viết đó chứ?”

Cố Nghiên Thu cười nói: “Bây giờ không phải đã hòa hảo rồi sao, có thể hảo hảo nói chuyện. Đêm qua không phải chị cố tình muốn dùng khổ nhục

kế, chỉ do, em không nói chuyện với chị khiến chị rất khổ sở, sau đó theo bản năng mà làm chuyện như vậy.”

Lâm Duyệt Vi hồi hận nói: “Vậy do em xấu tính quá rồi.”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị cũng sai.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Em sai nhiều hơn, hôm qua ở trại nuôi ngựa em không nên nóng vội phát giận với chị.”

Cố Nghiên Thu nói: “Không không không, do chị sai trước, nếu chị không tới sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Hai người cứ liên tục tìm căn nguyên, tìm nguồn gốc, mắt thấy đề tài này sẽ phải đối đáp cho tới địa lão thiên hoang, Lâm Duyệt Vi không thể không dừng việc này lại, Cố Nghiên Thu vươn ngón trỏ lên, nói: “Chị còn một thỉnh cầu nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ thật nhỏ cuối cùng.”

“Chị nói đi.”

“Đừng cãi nhau, nếu một hai phải cãi nhau, vậy có thể cãi, nhưng có thể đừng chiến tranh lạnh được không?”

“Không phải em không thể đáp ứng.” Lâm Duyệt Vi khó xử mà nói, “Nhưng chị cảm thấy có thể sao?” Cãi nhau tức đã nói lên người ấy đang nổi nóng, yêu cầu một người nổi nóng phải duy trì đầu óc bình tĩnh, không khỏi làm khó người khác quá, không phải ai cũng có thể khống chế được, giả như có thì người ấy không phải Lâm Duyệt Vi, đặc biệt mỗi khi chuyện ấy có liên quan tới Cố Nghiên Thu, độ tức giận của nàng trước nay luôn bùng nổ bất chợt.

Cố Nghiên Thu trầm mặc một giây, rồi nói: “Vậy thời gian chiến tranh lạnh

không thể vượt qua một ngày 24 giờ?”

Lâm Duyệt Vi trầm tư một chút: “Chuyện này thì được.”

Cố Nghiên Thu như trút được gánh nặng mà tươi cười: “Quyết định như vậy, em phải nhớ kỹ.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị nhớ kỹ mới phải.”

“Chị sẽ nhớ kỹ.”

Đặt thành một hiệp định, Cố Nghiên Thu nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn Lâm Duyệt Vi quần áo vẫn chỉnh tề, bắt đầu thúc giục nàng đi tắm rửa, Lâm Duyệt Vi chống đối vài câu, lăn vài lần trên giường xong mới chịu xuống, trong màn ảnh không còn ai, chỉ có thể nghe được tiếng nàng.

“Em thật sự phải đi tắm đó.”

“Đi đi.”

Lâm Duyệt Vi lê dép lê rào bước tiến lên phòng tắm, Cố Nghiên Thu đặt điện thoại lên giá đỡ, lấy sách trên tủ đầu giường, vừa dựa vào đầu giường vừa đọc, nghe tiếng nước vòi sen mơ hồ, thỉnh thoảng mắt liếc nhìn giao diện videocall trong màn hình di động.

Lâm Duyệt Vi còn đang đắm chìm trong vui sướng hòa hảo, ngâm nga giai điệu của bài “Hôm nay là một ngày lành”, vừa hát được mấy câu, mà đã nhận lại, nàng bỗng nhớ tới lời mẹ nàng nói hôm nay.

— *Mẹ cảm thấy con như đang bố thí cảm tình một cách cao cao tại thượng vậy, quá coi trọng cái tôi của mình.*

— Không phải, con không hiểu ý mẹ, những việc con làm, những điều con nghĩ tất cả đều xuất phát từ tình yêu bản năng hay không muốn tình thế trở nên nghiêm trọng rơi vào đường cùng?

— Con như vậy không được a

Nếu nói tới lần này, rõ ràng Cố Nghiên Thu đã nhường nàng, có lẽ cô cũng tìm lối tắt, chủ động cầu hòa.

Ban đầu Lâm Duyệt Vi không rõ hai người khác nhau ở điểm nào, dù mẹ nàng giải thích nàng cũng cái biết cái không, hơn nữa còn cố chấp mà cho rằng chính nàng mới là người duy trì đoạn quan hệ này, nàng vì đoạn cảm tình này trả giá rất nhiều, Cố Nghiên Thu bất mãn nửa ý chính là tính toán chi li.

Nhưng bây giờ đổi vị trí tự hỏi một chút, nếu Cố Nghiên Thu cũng tìm nàng giải hòa không phải xuất phát từ tình yêu, mà bởi vì rơi vào đường cùng phải thỏa hiệp, vì muốn giải hòa và..... Lâm Duyệt Vi nghĩ, sợ cùng nàng cãi tiếp.

Nghĩ đến đây, nàng ca không nổi nữa, vội vàng dội nước, bọc khăn tắm chạy lộc cộc ra ngoài.

Videocall vẫn chưa tắt, nàng trực tiếp vọt tới trước màn ảnh, một bàn tay vịn khăn tắm, tay còn lại chống lên giường, nhìn Cố Nghiên Thu ở bên trong.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Tuy rằng cả hai đã tương đối thẳng thắn thành khẩn, nhưng đêm khuya phải đối mặt với hình ảnh thế này, cũng khiến người nhịn không được huyết mạch sôi sục. Cố Nghiên Thu gian nan mà dời mắt đi, nói: “Em em em,

xong rồi à.”

“Em có một vấn đề muốn hỏi chị.”

Cố Nghiên Thu nghe giọng nàng nghiêm túc, chuyển ánh mắt lại, tận lực không cho ánh mắt rơi xuống dưới hai má nàng, nói: “Em hỏi đi.”

Biểu tình Lâm Duyệt Vi trở nên cổ quái: “Vì sao chị lại chịu giải hòa với em?”

Cố Nghiên Thu bị nàng hỏi tới ngốc: “Hả?”

“Chính là.....” Lâm Duyệt Vi nhất thời cũng không biết dùng từ cụ thể nào để miêu tả, nói, “Chính là, chuyện đó, chị cảm thấy chị sai nhiều hơn hay em sai nhiều hơn?”

Cố Nghiên Thu tâm nói chuyện này sao có thể phân rõ được, bèn nói chung chung: “..... Nhiều giống nhau.”

Lâm Duyệt Vi: “Giống nhau vậy vì sao chị xin lỗi trước?”

Cố Nghiên Thu càng ngốc hơn: “Chị không nên xin lỗi sao?” Cuối cùng cũng phải có một người chịu xin lỗi phá vỡ cục diện bế tắc, nếu không chẳng phải sẽ khiến tình thế trở nên tệ hơn sao? Huống chi sau khi nghĩ kỹ lại, đây là một chuyện nhỏ đến không thể nhỏ hơn, vì chuyện này mà cãi nhau thì thật không đáng.

Lâm Duyệt Vi: “Không phải không nên, vậy vì sao..... Thế này đi, chị nghĩ lại câu hỏi của em một chút, em đi mặc quần áo.”

Cố Nghiên Thu căng da đầu suy nghĩ câu hỏi của Lâm Duyệt Vi, chờ nàng thay xong áo ngủ quay lại, cô cũng nghĩ không ra lời giải đáp.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi: “Không hiểu à?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Không hiểu.”

Lâm Duyệt Vi thay đổi phương pháp hỏi đơn giản hơn, nêu ví dụ thuyết minh: “Lần này do chị xin lỗi, nếu có lần sau, chị vẫn sẽ xin lỗi sao?”

Theo Lâm Chí nói, nữ nhân thường hay kiểm tra đối tượng của mình bằng những câu hỏi hóc búa, Cố Nghiên Thu chỉ cảm thấy đây là một *chủ đề toi mạng không có lối thoát*, cẩn thận đáp: “Nếu chị sai, chị sẽ xin lỗi.”

“Nếu chị cảm thấy chị không sai một chút nào, chẳng phải tới phiên em sao? Nhưng khi ấy em lại chỉ muốn cãi nhau, chỉ muốn náo loạn, chị vẫn sẽ xin lỗi sao?” Lâm Duyệt Vi sờ cằm mình nói.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Dì Nhiệm ơi~~cứu mạng! Trình Quy Diên ơi~~cứu mạng!

“Thôi được rồi.” Vấn đề này ngay cả bản thân Lâm Duyệt Vi cũng không biết trả lời ra sao, dù có lẫn lộn Cố Nghiên Thu thì cũng không thú vị, nếu Cố Nghiên Thu hiểu mấy vấn đề này, hai người cũng sẽ không cãi nhau đến mức độ này.

Cố Nghiên Thu lập tức khẩn trương nói: “Em giận?”

Lâm Duyệt Vi hơi sửng sốt, rồi chợt cười nói: “Không có a, không phải đã hòa rồi sao?”

Nàng cười tươi như vậy nhưng Cố Nghiên Thu vẫn không hoàn toàn yên tâm, nói: “Nếu có chuyện gì, em nhất định phải nói với chị, chúng ta sẽ hảo hảo nói.”

Lâm Duyệt Vi thấy Cố Nghiên Thu thận trọng từ lời nói đến việc làm như thế, không khỏi có chút khó chịu, kiên định nói: “Thật sự không có, em chỉ thuận miệng hỏi thôi, dù chị không trả lời được, cũng không liên quan tới chị, cũng không phải không liên quan, azzzz, em không biết nên nói thế nào nữa.”

Nàng chán nản bò lên gối đầu giường: “Chị quên đoạn đối thoại này đi, nói chuyện qua videocall không tiện, đợi mai gặp mặt hẳn nói tiếp.”

“Được.” Cố Nghiên Thu lại liếc nhìn nàng.

“Chị đừng khẩn trương như vậy.” Lâm Duyệt Vi nói, “Làm em cũng khẩn trương theo, thật sự không sao, em thề.”

“Vậy được rồi, chị đi ngủ?” Cố Nghiên Thu chủ động đưa ra đề nghị trước, vì tránh mẫu đối thoại của cả hai trở nên kỳ quái.

“Ừm, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cố Nghiên Thu nói, “Moah moah.”

Lâm Duyệt Vi: “Moah moah chụt chụt, hôn nhiều hơn chị gấp đôi.” Tiếng hôn còn vang hơn cả Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu lưu lại nụ cười trước màn ảnh rồi cúp videocall.

Lâm Duyệt Vi ở trên giường lăn qua lộn lại suy nghĩ sự khác biệt giữa “Yêu” và “Thỏa hiệp”, Cố Nghiên Thu rất cuộc yêu hay thỏa hiệp, còn

nàng phải tránh tâm lý “Thỏa hiệp” thế nào.

Cả đêm trằn trọc, nàng không thể ngủ.

Người không thể ngủ thì phải tìm một người không ngủ giống mình, *người đó không ai khác chính là con cú đêm Giang Tùng Bích.*

Giang Tùng Bích nhận được điện thoại giữa đêm khuya, u u oán oán mà nói: “Hoàng Thượng, từ khi ngài yêu đương, đã ba vạn năm rồi chưa nhớ tới thần thiếp.”

Hoàng Thượng Lâm Duyệt Vi xấu hổ mà cười gượng hai tiếng, nói: “Chẳng phải mình bận sao?”

Giang Tùng Bích không khoan dung: “Phải rồi, ngài bận yêu đương.”

Lâm Duyệt Vi ngượng ngùng: “Phải, thì sao, bận cãi nhau được không.”

Giang Tùng Bích kinh ngạc nói: “Không phải đâu, với dáng vẻ ấy của Cố tổng, còn có thể cãi nhau à? Có phải do nàng ngày nào cũng niệm nam mô A di đà phật lái nhái cậu, nên cậu mới chịu không nổi cãi nhau không?”

Lâm Duyệt Vi tâm nói cậu nhìn lầm Cố Nghiên Thu quá rồi, nhưng nàng không muốn kể cho Giang Tùng Bích nghe dáng vẻ chân thật của Cố Nghiên Thu, chỉ nói: “Nói chung là “ *tiền bất đoạn, lý hoàn loạn*” [1] , qua loa đại khái tạm hòa.”

[1] cắt không đứt, càng sắp xếp càng loạn

Giang Tùng Bích không chút khách khí mà vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Duyệt Vi nói bóng nói gió: “Cô bạn nhỏ của cậu còn ở đó chứ?”

“Còn chứ.” Giang Tùng Bích dùng giọng nói dụ dỗ, “Nào, lại đây ah một tiếng cho Lâm tỷ tỷ nghe.”

Một giọng yếu ớt như tiếng ruồi muỗi vang lên: “Ah~~.” Từ trong ống nghe.

Khiến người phòng không gối chiếc như Lâm Duyệt Vi nghe tới tâm tình nhộn nhạo phức tạp.

Giang Tùng Bích nói: “Sao nào? Mê bạn gái mình rồi à?”

Lâm Duyệt Vi xùy nói: “Mình quyết chí không thay lòng đổi dạ, ai thèm thích con nít, mình chỉ thích đại tỷ tỷ thôi.” Tuy rằng Cố Nghiên Thu cũng không thành thực ổn trọng như đại tỷ tỷ, còn là một tiểu khả ái, loại nữ nhân kiên cường vừa giống đại tỷ tỷ vừa giống tiểu khả ái như Cố Nghiên Thu mới đặc biệt hiếm có khó tìm.

“Phải nha, cậu còn thích cùng đại tỷ tỷ cãi nhau nữa.” Giang Tùng Bích đối với những gì nàng nói đều nhớ kỹ không quên.

“Ngày mai có rảnh hay không?” Lâm Duyệt Vi nói thẳng, không muốn tiếp tục ăn cầu lương.

“Mình ngày nào không, Ah, bạn gái véo mình, không rảnh không rảnh, hôm nay em ấy mới tới chỗ mình, ngày mai mình phải ở bên nàng.”

Bên kia lại vang lên một loạt tiếng sột sột soạt soạt, rồi tiếng nói thầm.

Giang Tùng Bích: “Mình lại rảnh rồi, bạn gái ôn nhu săn sóc mới tốt, em đừng véo chị nữa a~~.”

Lâm Duyệt Vi: “..... Mình ngủ trước, chừng nào rảnh thì nói mình.”

Giang Tùng Bích: “Được được, lát nữa mình nhắn cậu, chờ mình hầu hạ đối tượng xong đã.”

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay gối sau đầu, cuối cùng cũng có một hi vọng tương đối đáng tin cậy, dần dần ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Duyệt Vi phải dậy sớm đuổi phi cơ, vừa rửa mặt xong mở di động, quả nhiên nhận được tin nhắn từ Giang Tùng Bích vào ba giờ sáng: 【 trưa mai đi, ăn chung bữa trưa, mình phải dẫn nàng theo cùng, chúng ta cứ trò chuyện của chúng ta 】

Lâm Duyệt Vi không thích có người ngoài ở đó, nhưng ngẫm lại vẫn đồng ý, trả lời: 【 Được 】

Sau khi nhắn cho Giang Tùng Bích xong, tin nhắn chào buổi sáng của Cố Nghiên Thu đã vội đuổi tới, Lâm Duyệt Vi kích động, trực tiếp mời gọi videocall, Cố Nghiên Thu có lẽ cũng không thấy rõ, thuận tay chuyển tiếp.

Cô vừa ngủ dậy, vẻ mặt vẫn còn buồn ngủ, mái tóc dài bù xù, vẻ thanh lãnh ngày thường biến đâu mất, chỉ còn lại vẻ ngốc manh, nhìn chăm chăm Lâm Duyệt Vi trong màn hình.

Lâm Duyệt Vi buồn cười, phát phát tay: “Hi, lão bà buổi sáng tốt lành.”

Cố Nghiên Thu trừng lớn đôi mắt, phảng phất như gặp quỷ, hoảng hồn cúp vội điện thoại trong nháy mắt.

Ngày thường hai người vẫn ôm nhau ngủ, sáng dậy sớm hay chào nhau như vậy, nhưng vừa sáng sớm mở videocall lên đã thấy mình tôn dung rối loạn, thì lại hoàn toàn khác nhau. Cố Nghiên Thu không phải bị Lâm Duyệt Vi

dọa, mà bị chính mình dọa.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu ngồi dậy, chải vuốt mái tóc một chút, gọi lại, hơi hơi cong khóe môi, nói: “Buổi sáng tốt lành, Vi Vi.”

Đã lâu rồi mới thấy dáng vẻ cô như vậy khiến Lâm Duyệt Vi chỉ muốn cười, nàng không chỉ cười, hơn nữa còn ôm bụng cười thật to, ngửa tới ngửa lui.

Cố Nghiên Thu nhin không được, đỏ mặt nói: “Đừng cười nữa, chị tưởng là điện thoại, nên mới nhận.”

Lâm Duyệt Vi: “Ha ha ha ha ha.”

Cố Nghiên Thu then quá thành giận: “Không thềm video nữa.”

Lâm Duyệt Vi vội vàng nín cười, một giây khôi phục độ đứng đắn: “Em không cười, vẫn còn sớm, chị muốn ngủ tiếp không?”

“Không ngủ, phải tập thể dục buổi sáng.”

“Cử tạ sao?”

“Cử.”

Lâm Duyệt Vi ý vị thâm trường mà nhìn nhìn cánh tay cô.

Cố Nghiên Thu nói: “Em muốn thử không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Về nhà thử, có bản lĩnh thì trong một giờ đừng cho em

xuống giường.”

Cố Nghiên Thu nói: “Không thành vấn đề, đến lúc đó em đừng cầu xin xuống giường là được.”

Lâm Duyệt Vi lặng yên rồi lặng yên, làm thế xin tha, tiếp theo thì dùng một câu bỏ dở ngăn ngúi: “Em đi ăn bữa sáng, sau đó tới sân bay, chị tập thể dục buổi sáng đi, đến công ty nhận tin cho em.”

“Bye.”

“Bái bai.”

Vương Viên Viên vừa thấy Lâm Duyệt Vi mặt mày hồng hào bước ra khỏi phòng, biết nàng cùng đối tượng hẳn đã hòa hảo. Nàng không đồng tính, nhưng trước đây từng xem thấy trên mạng nói tình yêu đồng tính nữ, xuất phát từ việc nữ nhân hiểu nữ nhân nhất, ngẫu nhiên cô cũng có thể nhìn thấy rất nhiều cầu lương, thực sự cực kỳ hâm mộ, nhưng bây giờ thấy Lâm Duyệt Vi thế này, nàng chợt hiểu ra, mặc kệ bạn yêu ai, khi nói đến tình yêu thì cái vẫn cái, có đôi khi những cuộc cãi vã giữa các nữ nhân còn đáng sợ hơn nhiều.

Lâm Duyệt Vi ý có ưu thế chiều cao vỗ vỗ đầu quả dưa của Vương Viên Viên, cười cười nói: “Viên tỷ, hôm nay xinh quá nha.”

Vương Viên Viên ở trong lòng xem thường, mỉm cười: “Em cũng đẹp, cảm ơn.”

Lâm Duyệt Vi: “Không khách khí, đúng rồi, tặng hoa hồng có quê mùa quá hay không?”

Vương Viên Viên: “Không, trừ khi người ấy dị ứng phấn hoa, đại đa số các

cô gái đều rất thích, dù có không thích, cũng tuyệt đối không ghét.”

Lâm Duyệt Vi không đầu không đuôi mà lưu lại một câu: “Vây em an tâm rồi.” Rồi thong thả ung dung đi đến cửa thang máy, ngó nghiêng thấy không có ai, chân nàng điểm một cái, chân còn lại bay lên không, xoay một vòng tại chỗ, sau đó nhanh chóng đứng thẳng, trầm tĩnh như nước mà chờ thang máy.

***

Các công ty sau trừ tịch [2] mới bắt đầu nghỉ lễ, nên sáng thứ hai hôm nay, Cố Nghiên Thu vẫn phải đi làm như thường. Còn hai ngày nữa là tới kỳ nghỉ Tết âm lịch, trong công ty từ trên xuống dưới đều tràn ngập hơi thở nôn nóng, Cố Nghiên Thu rảo bước một đường qua hành lang công ty, mặt vô biểu tình gật đầu chào trong tiếng vãn an của mọi người, cuối cùng chào Lâm Chí đang ngồi trên ghế ăn bữa sáng, rồi tiến vào văn phòng của mình.

[2] trừ tịch, còn được gọi tên là ngày ba mươi, là ngày giao thừa chuyển giao giữa năm mới và năm cũ.

Hết thấy tất cả đều bình thường như mọi khi, nhưng hôm nay bỗng xuất hiện một chút bất ngờ.

Cửa văn phòng bị gõ vang, Lâm Chí khó nén bất quái đầy mặt, nói: “Tiểu Cố tổng? Tiểu Cố tổng?”

Cố Nghiên Thu: “Huh?”

Lâm Chí đẩy mở cửa phòng, để mặc một người lạ trên tay ôm bó hoa hồng thật lớn, tay còn lại so sánh tên trên đơn đặt hàng, lễ phép nói: “Cố Nghiên Thu tiểu thư?”

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu, hơi sửng sốt: “..... Là tôi.”

Tiểu ca giao hàng chưa tiến vào, hai tay đã đưa hoa vào trước, nói: “Hoa của cô.”

Lâm Chí xung phong nhận việc giúp mang vào trong, đặt xuống bàn làm việc, một bó hoa hồng phấn rất lớn, vừa mới hái, mỗi một đóa đều có vẻ đẹp riêng. Lâm Chí đếm sơ, là 99 đóa, chặc chặc chặc, nhìn thôi cũng thấy đắt.

Lâm Chí nhìn trên nhìn dưới: “Trên này có tấm card, chị có muốn xem một chút không ạ?”

Cố Nghiên Thu nhú mày: “Anh ta vào bằng cách nào?”

Lâm Chí: “Có lẽ quầy lễ tân bên dưới để anh ta vào, thật sự không xem tấm card sao ạ?” Cậu ta xoa xoa đôi tay, thoát nhìn còn có vẻ kích động hơn Cố Nghiên Thu, nếu không nói, Cố Nghiên Thu vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm.

Cô không thích hoa hồng, đặc biệt là loại hành vi tặng hoa không chút ý nghĩa thực tế này, không biết kẻ nào tự cho là đúng gởi tới. Chỗ văn phòng vốn thích truyền tai nhau bát quái, bát quái về cô đã truyền đến lợi hại lắm rồi, thế nào trong lát nữa thôi, toàn công ty đều sẽ biết, đến lúc đó món đồ này sẽ chỉ khiến cô càng thêm bối rối.

Lâm Chí thúc giục nói: “Tiểu Cố tổng, tấm card ạ.”

Cố Nghiên Thu rút tấm card ra, tùy ý nói: “Mang hoa bỏ đi, hoặc tặng cho mỗi người một ít, cậu muốn giữ lại bao nhiêu thì tùy.”

Lâm Chí lộ vẻ tiếc hận, đành phải ôm hoa đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Cố Nghiên Thu đột nhiên gọi lại, vẻ mặt không che dấu được nét mừng như điên, cô hăng giọng nói, nỗ lực áp xuống khóe môi đang mỉm cười, giấu tấm card ra sau lưng, “Cậu ra ngoài tìm bình hoa cho tôi.”

Lâm Chí quay đầu lại: “Dạ? Được ạ.” Anh ta tiếp tục ôm hoa đi ra ngoài, trong nháy mắt không hiểu rõ những lời Cố Nghiên Thu nói, còn cho rằng cô chỉ muốn một bình hoa.

Cố Nghiên Thu ba bước thành hai bước tiến về phía trước, đoạt bó hoa cậu ta đang ôm trong lòng, nghiêm trang mà phất tay nói: “Được rồi, đi đi.”

Lâm Chí: “.....”

Tấm card của Lâm Duyệt Vi viết:

Mong chị đừng hoài nghi tình yêu em dành cho chị, cũng xin đừng ghét bỏ hoa em tặng chị, thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu — ở nhà chờ chị, tích cực thượng em!

Tác giả có lời muốn nói:

Cố tổng: Tôi không thích hoa, những kẻ tặng hoa đều có bệnh!

Sau khi nhận được tấm card – Cố tổng: Thơm thật.jpg

Esley: cười xỉu ~~~~ =))))))))))))))))))

Chương 124: Kiểu 'xe' mới

Lúc Lâm Chí mang bình hoa tới cho Cố Nghiên Thu, thấy cô đang ngồi đếm từng đóa hoa một, trên hóa đơn ghi rõ tổng cộng có 99, nhìn một cái thôi đã thấy rồi, vậy mà anh thấy cô cứ ngồi đếm đi đếm lại.

Lâm Chí: “Tiểu Cố tổng, bình hoa đây ạ.”

Lâm Chí đã theo Cố Nghiên Thu làm thư ký gần một năm nay, chuyên ngành của anh cũng có liên quan tới công việc thư ký, nên làm rất được việc. Lúc anh ra ngoài tìm bình hoa phát hiện trong văn phòng trừ tài sản chung của công ty ra, thì chỉ có một bình hoa cổ của một cô nàng đang đắm mình trong tình yêu cuồng nhiệt, nhưng chiếc bình này cùng lắm chỉ chứa được một hai bông, còn đang cắm hoa, trưng dụng cũng không thích hợp lắm. Anh đành tới phòng ban khác mua lại hai chiếc bình của các đồng nghiệp, rửa sạch sẽ xong mới xách tới, nhìn như vừa mới mua từ ngoài về.

Lâm Chí: “Để trên bàn ạ?”

Cố Nghiên Thu nhắm đếm trong lòng: “Ba mươi hai, ba mươi ba, ba mươi bốn.....” Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Chí, nhưng không nói chuyện, mà tiếp tục “Ba mươi sáu, ba mươi bảy.....”

May mà lực cánh tay Lâm Chí không yếu, xách theo bình hoa vẫn có thể kiên nhẫn chờ đến khi cô đếm xong — tuy rằng Lâm Chí cũng không hiểu cô đang làm gì, nhưng hiển nhiên là có lý của cô.

Cố Nghiên Thu đếm nhầm 99 thành một trăm, không biết sai ở chỗ nào, tạm thời dừng lại, nói: “Để trên bàn đi.”

Lâm Chí đặt từng bình lên bàn: “Tiểu Cố tổng, hoa nhiều như vậy, dù là bình cực lớn cũng chứa không hết, nên em mang hai bình tới, một bình cổ hẹp, một bình cổ rộng, còn lại chờ tan tầm chị mang về nhà đi.”

“Tan tầm mang về sẽ không héo đúng không?”

“Khăng định phải héo chứ, dù chị có cắm trong nước thì nó vẫn sẽ héo, loại hoa này rất dễ héo, mỗi ngày đều phải thay mới.”

“Ah.” Cố Nghiên Thu kêu lên một tiếng, thoát nhìn còn có vẻ hơi thất thần, “Vậy cứ cắm vào trước, tôi chọn vài đóa ra trồng.” Cũng không biết ngày mai có còn tươi không, sao Lâm Duyệt Vi lại đột nhiên tặng hoa cho cô?

Đặc biệt còn có tấm card.....

Cô vừa nghĩ tới đã kìm nén không nổi, ngón tay cái dè dè lên đốt ngón trỏ, nói: “Cứ để đó đi Lâm Chí, cậu có thể trở về làm việc.”

“Dạ, tiểu Cố tổng.”

“Mua bình hoa bao nhiêu tiền? Tôi chuyển khoản cho cậu.”

“Không có bao nhiêu, không cần đâu ạ.” Điểm Lâm Chí thích nhất ở người sếp như Cố Nghiên Thu chính là sự phân rõ công tư về tiền bạc của cô, mỗi lần anh đi làm chuyện gì giúp cô, nếu có chi phí nào phát sinh ngoài công việc, cô đều tính đủ cho anh, lấy tiền lương hiện tại của Lâm Chí đương nhiên cũng không để bụng sếp có thiếu tiền anh hay không, nhưng thái độ này của sếp thật khiến anh rất thoải mái.

Nếu anh đùn đẩy, Cố Nghiên Thu nhất định sẽ không phản đối mà nói: “Giữa trưa hôm nay mời cậu ăn cơm.”

Đây là phương pháp Cố Nghiên Thu thường xuyên áp dụng, Lâm Chí vừa muốn đồng ý, Cố Nghiên Thu đã sửa lời nói: “À, thôi ghi nhớ bữa này, giữa trưa tôi có chút việc.”

Lâm Chí: “Dạ?” Dừng một chút, rồi nói, “Được ạ.”

Cố Nghiên Thu nhìn anh, ý tiễn khách đã bộc lộ hết ra ngoài.

“Em ra ngoài công tác.” Lâm Chí hiểu ý đi ra ngoài.

Cố Nghiên Thu dời một phần văn kiện trên bàn đi, để lộ ra tấm card được để ở phía dưới, ánh mắt nhìn chăm chăm bốn chữ cuối cùng thật lâu không bỏ, ngăn không được địa tâm viên ý mã[1].

[1] Dịch ra hơi thô bỉ nhưng tâm viên ý mã: tâm nhảy nhót như khi, ý nghĩ lờn lộn như ngựa =)) chịu thôi nghĩa nó vậy rồi mọi người ạ~~

Cô chẳng những muốn tích cực, mà mọi tư thế trái, phải, trên, dưới, cô đều muốn thử hết, đây là do Lâm Duyệt Vi chính miệng cho phép cô làm vậy.

Còn bảy-tám tiếng nữa mới tới giờ tan tầm, Cố Nghiên Thu sao có thể ngồi yên được, cô tính giữa trưa trở về một chuyến, công ty cho một tiếng rưỡi nghỉ trưa, nếu không kẹt xe, có thể gặp nhau hơn mười phút.

Cố Nghiên Thu nắm bút trong tay, mới lật một tờ văn kiện, đã nhìn nhìn đi động, cô cho rằng ít nhất cũng 11 giờ rồi, chẳng ngờ mới vừa 9 giờ ba mươi phút, đúng là sống một giây bằng một năm.

Leng keng —

Bảng hiện thông báo xuất hiện một tin nhắn, đến từ “Hai chữ Mộc”.

Lâm Duyệt Vi nhận được thông báo từ cửa hàng bán hoa, nói hoa đã được giao tận nơi, nàng khẩn trương hơn nửa ngày, trước khi cất cánh, vội nhắn tin đi.

【 Hai chữ Mộc: [thẹn thùng] 】

【 Tây Cốt: Chị muốn thương em 】

Lâm Duyệt Vi đột nhiên ho khan trên ghế, Vương Viên Viên vội gọi tiếp viên hàng không rót cốc nước cho nàng: “Làm sao vậy? Có phải bị cảm không?”

Lâm Duyệt Vi che màn hình điện thoại, giả vờ bình tĩnh nói: “Không có gì.”

Wang Yuan Yuan nhìn chăm chăm nàng: “Sao mặt em đỏ vậy?”

Lâm Duyệt Vi vội dùng tay che mặt: “Mặt em đỏ sao?”

Wang Yuan Yuan nói: “Đỏ.” Rồi nhìn di động nàng, lộ ra biểu tình hiểu rõ, nói, “Em tiếp tục đi, chị giúp em trông chừng.” Vô cùng tự giác quay mặt đi.

Lâm Duyệt Vi bị cơn sóng nước Hồng Hồ của Cố Nghiên Thu dội cho tâm thần lãnh đãng, không khỏi nhớ tới một ít hồi ức. Tuy nàng muốn có ngày được chủ động, nhưng nàng thật tình đã hưởng thụ riết thành quen.

Lâm Duyệt Vi âm thầm bình phục tâm tình, lật xem di động lần nữa.

【 hệ thống tin tức: Tây Cốt rút về một tin nhắn 】

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lại cái kiểu quen thuộc khiến người ta tức giận đến hít thở không thông.

【 Hai chữ Mộc: Thân ái, có những lời một khi đã nói ra rồi, dù chị có rút về thì vẫn tính, có biết không? 】

【 Tây Cốt: Chị biết 】

【 Hai chữ Mộc: Vậy mà chị còn rút về 】 Lâm Duyệt Vi nghĩ: Cũng không chịu cho nàng lãng đãng thêm một hồi, phải biết rằng kiểu cợt nhả này của Cố Nghiên Thu khi ở trên giường cũng còn hiểm thấy.

【 Tây Cốt: Thẹn thùng 】

【 Hai chữ Mộc: Sao lúc nói không thấy chị thẹn thùng? 】

【 Tây Cốt: Hì hì hì 】

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Nguy, Cố Nghiên Thu có phải bị điên rồi không?

【 hệ thống tin tức: Tây Cốt rút về một tin nhắn 】

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Được rồi, thế này mới giống Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi than thở dùng ngôn ngữ biểu thị nàng đã mất kiên nhẫn: “Cố tổng, nếu không hay chị nói hết mấy lời chị muốn nói một lần đi, cứ nhả đi xong rút về thế này, chừng nào mới nói xong.”

Cố Nghiên Thu trả lời nàng bằng tin nhắn thoại, đơn giản thô bạo: “Không được.”

“Aizzzz, giờ mới phát hiện con người của chị đúng là thú vị thật.” Lâm Duyệt Vi mỉm cười đến nhánh hoa rung động, giống như bị động kinh. (Esley: cười mệt mỏi =))

Vương Viên Viên ghé bên ngoài vội xê dịch thân người, giúp che chắn hình ảnh Lâm Duyệt Vi đang bị động kinh, không cho tiếp viên hàng không chú ý tới bệnh nhân “*bị bệnh động kinh*” này.

Hai người quay lại nhắn tin, không biết lại nói thêm gì, chỉ thấy Lâm Duyệt Vi động kinh suốt cho tới khi phi hành đoàn nhắc nhở máy bay sắp cất cánh, yêu cầu hành khách phối hợp mở chế độ máy bay hoặc tắt máy, Lâm Duyệt Vi mới nhắn tin nhắn thoại bằng một câu: “Máy bay cất cánh rồi, buổi tối gặp.”

Cố Nghiên Thu muốn cho nàng một kinh hỉ, dấu điểm chuyện cô tính về nhà vào buổi trưa hôm nay, nói: “Ừm, buổi tối gặp.”

Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhanh chóng đánh chữ: 【 ha ha ha ha tới thưởng em đi! 】 dường như phóng đảng không kèm chế được nữa.

Cố Nghiên Thu: “!!!”

【 hệ thống tin tức: Hai chữ Mộc rút về một tin nhắn 】

Lâm Duyệt Vi chơi xong thì chạy, bật chế độ máy bay, tinh thần vừa rồi còn trăm phần trăm trong nháy mắt đã héo úa ảm ỉm, hỏi Vương Viên Viên xin bịt mắt có chứa nước, bắt đầu ngủ.

Về phía Cố Nghiên Thu, thì đứng ngồi không yên, càng thêm gian nan.

11 giờ ba mươi phút trưa, còn mười lăm phút nữa mới tan tầm, Lâm Chí tiến vào hội báo công tác, Cố Nghiên Thu đã thu dọn bàn đến sạch sẽ, còn bản thân cô thì ngồi trên ghế, đăm chiêu dùng hai tay chống cằm, “Nói đi, tôi nghe.”

Lâm Chí: “.....”

Cố Nghiên Thu liên tiếp nhìn di động, Lâm Chí báo cáo trong sự thất thần của cô, Cố Nghiên Thu phát tay nói: “Còn gì nữa không?”

Lâm Chí: “..... Dạ không ạ.”

Cố Nghiên Thu đột nhiên đứng lên.

Lâm Chí: “Tiểu Cố tổng?”

Giây tiếp theo Cố Nghiên Thu đã bước tới ngưỡng cửa: “Tối giờ tan tầm rồi, giúp tôi khóa cửa, buổi chiều gặp.”

Lâm Chí nhìn theo bóng dáng tuyệt trần của cô, ngơ ngác nói: “..... Buổi chiều...gặp.”

Giao thông ở Yến Ninh vào giữa trưa cũng được xem như bình thường, 12 giờ một phút Cố Nghiên Thu bước vào nhà, tình từ thời gian máy bay Lâm Duyệt Vi cất cánh chưa tới hai tiếng, vốn nên về tới nhà rồi.

Lâm Duyệt Vi xác thật đã về tới, nàng về sớm hơn Cố Nghiên Thu mười lăm phút, nàng lâm thời ra cửa, ngay cả vali hành lý cũng không kịp mang, đeo ba lô nhặt ít đồ dùng cá nhân và quần áo rồi đi mất, lúc trở về cũng không cần dọn đồ, ném túi sang một bên, bản thân nàng thì nằm nghỉ trên

sô pha.

Nhiệm Thanh Thanh nhàn rồi không có việc gì làm, đang trong phòng bếp nấu cơm trưa.

Cửa lớn bị mở mà không ai nghe thấy, Cố Nghiên Thu làm thế "suyt" với người làm đang tính mở miệng, rón ra rón rén mà đến gần Lâm Duyệt Vi.

Từ tối hôm qua Lâm Duyệt Vi đã vận dụng não quá độ, với đầu óc như nàng, có thể nghĩ ra chủ ý tặng hoa cho Cố Nghiên Thu đã không dễ dàng gì, nên dù đã ngủ một giấc trên phi cơ, về nhà nàng vẫn ngủ rất say. *Ngày thường nàng xông xáo táo bạo bao nhiêu, thì khi ngủ lặng lẽ ngoan ngoãn bấy nhiêu*, tay dài chân dài đều bọc trong tấm chăn mỏng, lộ ra hình dáng đôi tay đan vào nhau đang đặt trên bụng.

Cố Nghiên Thu nhớ tới hai lần hôn trộm trong lúc nàng ngủ, chẳng khác bây giờ là bao, bất quá bây giờ cô không cần hôn trộm nữa.

Theo kế hoạch cô chỉ tính nhẹ nhàng hôn tỉnh nàng công chúa đang ngủ say, chẳng ngờ khi môi cô chạm phải cánh môi mềm mại của nàng, bao nhiêu lý trí đều bay đầu mất. Cô dễ như trở bàn tay mà cạy khớp hàm Lâm Duyệt Vi, đầu lưỡi len lỏi vào trong, hai tay trực tiếp ôm lấy người trong lòng.

Lâm Duyệt Vi đang mơ một giấc mộng, nàng đang yên đang lành đi trên đường phố, bỗng bị chìm xuống nước, không những thế, nàng muốn giãy giữa ngoi lên khỏi mặt nước, vậy mà hai cánh tay lại không động đậy nổi.

Nàng đột nhiên mở mắt, trước mắt là một gương mặt thanh tú mỹ lệ, hàng lông mi xinh đẹp buông xuống, chóp mũi cao thẳng đang cọ lên mặt nàng, cánh môi bị người liếm mát, mang đến cảm thụ thoải mái.

Trái tim Lâm Duyệt Vi sau cơn giật mình, giơ tay ôm lấy cổ người nọ.

Tay Cố Nghiên Thu bắt đầu len lỏi vào áo nàng, cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên cơ thể nàng, từ hôn môi chuyển qua vành tai, vừa ngậm vừa nhẹ nhàng kéo.

Lâm Duyệt Vi vừa giật mình, vừa gấp đến không chờ nổi muốn tự cởi quần áo.

Cố Nghiên Thu cảm giác như mình đã quên mất điều gì, là một chuyện cực kỳ quan trọng, nhưng sự nhiệt tình của Lâm Duyệt Vi khiến cô không rảnh tự hỏi, chỉ có thể phối hợp mà tiếp tục, trong không khí tràn ngập tiếng thở dốc bị khắc chế.

“Leng keng, lão mẹ của các con đã online.” Một giọng nhắc nhở vang lên, hai người mới nhớ tới đến tột cùng đã quên mất chuyện gì.

Nhiễm Thanh Thanh một tay cầm muôi múc canh, tay còn lại đang lau trên tạp dề, tựa hồ mới từ phòng bếp vội vàng lao ra, liền “Chặc” ba bốn tiếng, nói: “Người trẻ tuổi bây giờ đúng là cởi mở.”

“Dì...dì.” Cố Nghiên Thu quỳnh lên, dùng chăn mỏng trùm lên người Lâm Duyệt Vi đang quần áo xốc xếch, sau đó mới sửa sang lại quần áo lung tung rối loạn của chính mình. Vì Lâm Duyệt Vi đang nằm trong lòng cô nên động tác không tiện, lăn lộn hơn một lúc mới sửa lại được quần áo trên người.

Lâm Duyệt Vi còn làm bộ như lợn chết không sợ nước sôi: “Thế nào? Ghen ghét sao?”

Nhiễm Thanh Thanh giơ cái muôi làm bộ muốn gõ vô đầu nàng.

Lâm Duyệt Vi vội nép vào lòng Cố Nghiên Thu.

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Lão mẹ đã offline, các cô có thể tiếp tục.”

Bị người phá giữa đường trường, sao có thể tiếp tục? Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi bốn mắt nhìn nhau, lỗi tai cả hai đều đỏ bừng, Lâm Duyệt Vi chui vào lại trong chăn sửa sang vật áo, nửa tiến sát vào lòng Cố Nghiên Thu: “Nếu không phải ở cùng trường bồi thì đâu có bất tiện như vậy.” Nếu đang ở nhà của cả hai, muốn làm ở đâu thì làm ở đó, thích bắt đầu ở chỗ nào thì bắt đầu ở chỗ đó.

Cố Nghiên Thu hốt hoảng nói theo: “Ừm.”

Lâm Duyệt Vi chọc bả vai cô, ngửa đầu hỏi: “Làm gì? Em không nói đúng à?”

Cố Nghiên Thu lúc này mới cúi đầu, ánh mắt nhìn vào ánh mắt Lâm Duyệt Vi: “Nói đúng.”

Lâm Duyệt Vi hồ nghi mà nói: “Vậy biểu tình của chị là sao?” Thoạt nhìn như một lời khó nói hết.

Cố Nghiên Thu hít sâu một hơi, giọng nghe như có chút run run: “Chị muốn lên lầu.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Làm gì? Có mau như ăn cơm cũng không đủ một lần.”

Cố Nghiên Thu bỗng nói lắp: “Không, không phải, đi đi thay quần áo.”

“Quần áo gì?” Lâm Duyệt Vi quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, “Bộ này không phải khá đẹp sao? Vừa đẹp vừa công.”

“Không phải bên ngoài.” Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà cản cánh môi một chút, bởi vì mới hôn môi nên môi cô vừa ẩm ướt vừa hồng nhuận, Lâm Duyệt Vi nhìn không được tiến lên hôn Cố Nghiên Thu, rồi sau đó mới tự hỏi, không phải bên ngoài, thì chính là bên trong, bên trong mặc.....

Ánh mắt nàng nhẹ nhàng chuyển động, chế nhạo mà nhìn Cố Nghiên Thu.

Esley: *hahahaha Es hơi hơi hiểu rồi, có ai hiểu chưa ?~~~~~ Không hiểu thì cmt es giải thích cho*

Cố Nghiên Thu đứng lên, đưa lưng về phía nàng, nói to: “Chị lên đó.” Rồi chột bước nhanh rời đi.

Lâm Duyệt Vi nhìn bóng dáng cô cười đến bất ổn.

Cố Nghiên Thu thay xong quần áo xuống lầu, đương nhiên quần áo bên ngoài không có gì khác thường, Lâm Duyệt Vi dùng ánh mắt trêu chọc nhìn chung quanh cả người cô, khiến vành tai Cố Nghiên Thu đỏ chói, cô đeo túi lên vai, mạnh mẽ duy trì thần sắc nghiêm trang, nói: “Chị tới công ty.”

Lâm Duyệt Vi tức khắc cười không nổi nữa, đứng lên nói: “Không phải chị vừa mới về à? Còn chưa ăn cơm nữa.”

Cố Nghiên Thu giơ tay nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Không kịp rồi, ăn sẽ tới muộn.”

Lâm Duyệt Vi: “Vậy chị về.....”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt khi nhìn Lâm Duyệt Vi đặc biệt ôn nhu: “*Vi muốn nhìn thấy em.*”

Cô bước nhanh về phía Lâm Duyệt Vi đặt một nụ hôn lên trán nàng, cảm

thấy chưa đủ, lại hôn hôn lên cánh môi, “Chị sẽ về rất mau, chờ chị.....”

Hai chữ cuối cùng cô nói rất nhẹ nhàng, nói xong cả khuôn mặt đỏ hồng lên, vội vàng muốn đi.

Lâm Duyệt Vi giữ chặt cánh tay cô, Cố Nghiên Thu nhú mi: “Làm sao vậy?”

“Buổi tối chúng ta có muốn thử.....” Lâm Duyệt Vi dán lên tai cô, nói tên một kiểu xe mới [2].

[2](tư thế mới – Editor quá có tâm luôn rồi đó nha, dịch tận răng cho những ai không hiểu).

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cố Nghiên Thu chạy trời chết.

Lâm Duyệt Vi cười to, hô theo bóng dáng cô: “*Chị có cần mang theo một bộ quần áo bên trong không vậy?*”

Cố Nghiên Thu đã đánh xe rồi, Lâm Duyệt Vi vẫn dựa vào cửa cười trong chốc lát, mới nhích người quay lại, vừa quay đầu lại đã, “AH” mà một tiếng thét chói tai.

Lâm Duyệt Vi vỗ ngực: “Mẹ! hù chết con có lợi gì cho mẹ chứ?”

Nhiễm Thanh Thanh vẫn còn cầm muôi múc canh trong tay, tay còn lại đang cầm đồ đánh trứng, chậm rì rì mà nói: “Có chứ, mẹ vui vẻ.”

Lâm Duyệt Vi: “..... được rồi.”

Nhiễm Thanh Thanh không chớp mắt mà nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi không kiên nhẫn nói: “Mẹ, rụt rè thật sự không thích hợp với mẹ đâu, có gì cứ việc nói thẳng.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Vậy mẹ hỏi nhé.”

Lâm Duyệt Vi vung tay lên: “Hỏi đi.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con với tiểu Cố, ai trên ai dưới?”

Lâm Duyệt Vi: “.....” Nàng hắng giọng nói, “Sao mẹ đột nhiên hỏi chuyện này?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Thì tò mò.”

“Vậy sao trước đó không thấy mẹ tò mò?”

“Không biết, đột nhiên tò mò thôi.” Nhiễm Thanh Thanh trả lời. Vốn dĩ bà kiên định đứng về phía con rể Cố Nghiên Thu, không biết sao bây giờ càng ngày càng thấy cô giống con dâu hơn.

Lâm Duyệt Vi: “Thì đương nhiên là.....” Nàng thở dốc, Nhiễm Thanh Thanh nhìn nàng chăm chăm.

Lâm Duyệt Vi trở tay chỉ vào mình, nói: “Con ở trên.”

Nhiễm Thanh Thanh kinh ngạc: “Thật à?”

Lâm Duyệt Vi phát huy kỹ thuật diễn xuất, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “Đương nhiên là thật, mẹ xem chị ấy không phải đã bị con trêu chọc đến đỏ bừng cả mặt, thục chứ sao không thục?”

Nhiệm Thanh Thanh nghĩ nghĩ, thật đúng là như vậy, lại nói: “Thế sao vừa rồi con nằm trong lòng nàng?”

Lâm Duyệt Vi xua xua tay: “Được bà xã sủng ái, con ngẫu nhiên không được nhường nàng một chút sao, lên giường thì không phải vậy đâu.”

Nhiệm Thanh Thanh vẫn còn kinh ngạc, nhưng thoát nhìn cũng hơi tin tin rồi, vừa tự nhủ vừa quay vào phòng bếp.

***

Lâm Duyệt Vi vốn đã nói giữa trưa phải ra ngoài, nhưng lúc nàng về Nhiệm Thanh Thanh đã nấu hơn một nửa, nàng đành hẹn lại thời gian với Giang Tùng Bích, cơm trưa đổi thành trà chiều. Giang Tùng Bích chỉ cần có thể mang gia quyến (người nhà), đi đâu cũng được.

“Mẹ, con đi nha.”

“Đi đi, về sớm một chút.”

“Được rồi.” Lâm Duyệt Vi theo tiếng đồng thời rời khỏi nhà, Cố Nghiên Thu 5 giờ rưỡi tan tầm, nàng có thể không về sớm sao.

Lúc Lâm Duyệt Vi mang khẩu trang được dẫn vào phòng riêng, bạn gái Giang Tùng Bích vội nhảy xuống khỏi lòng cô, ngồi xuống một bên ghế, khép nép nhỏ giọng chào nàng, rất ngoan, gọi một tiếng “Lâm tỷ tỷ”.

Tuy nói Lâm Duyệt Vi không thích mấy cô em nhỏ tuổi, nhưng bị kêu một tiếng mềm như bông thế này, thì từ trong ra ngoài đều mềm nhũn.

Nàng bỗng nhiên nói chuyện không đâu mà thầm nghĩ: Nếu Cố Nghiên Thu mà gọi nàng kiểu này, nàng sẽ thế nào nhỉ? Nàng tự suy diễn một chút,

cảm giác như chân mình cũng sắp run lên, chắc chắn là không ổn.

Giang Tùng Bích dùng ngón tay gõ gõ bàn: “Hắc hắc hắc, nhìn gì vậy, tự đi mà nhìn bạn gái cậu đi.”

Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, nói: “Mình đang suy nghĩ, ai nhìn bạn gái cậu, nếu cậu không muốn cho người ta thấy thì tự mình dùng thân che lại đi, đừng để lộ ra cho người ta thấy.”

“Mình mà che cậu không được trách mình a?” Giang Tùng Bích làm bộ ôm bạn nhỏ, bạn nhỏ rất hung dữ, đôi mắt có thể trừng to không nói, còn dùng tay để véo, Giang Tùng Bích thấy bất hảo vội thu tay, quay đầu mỉm cười nói với Lâm Duyệt Vi, “Cậu xem muốn uống gì?”

Lâm Duyệt Vi nhìn cách đối xử của Giang Tùng Bích mà tấm tắc bảo lạ, phải nói Giang Tùng Bích là tài xế già giả trang rau sạch, quen sống trong nhung lụa, tính cách trời sinh bá đạo kiêu căng, hơn phân nửa số bạn trai trước đây chia tay cô cũng vì không chịu nổi tính tình của cô, số còn lại vì bản thân cô cảm thấy hết thú vị, dù thế nào đi nữa thì nàng cũng không tưởng tượng được có ngày Giang Tùng Bích lại ngoan ngoãn phục tùng một người thế này.

Lâm Duyệt Vi nói: “Mình vừa ăn no, cho mình một ấm trà thôi, Bích Loa Xuân đi.”

Giang Tùng Bích chặc lưỡi nói: “Cậu nói cậu xem, sống y như lão cán bộ già về hưu, có ai đời người trẻ tuổi suốt ngày ăn xong đi uống trà. Trước đó còn ăn chút điểm tâm ngọt gì đó, có phải cậu bị lão bà cảm hóa rồi không, ăn chay niệm phật.”

Lâm Duyệt Vi cười cười: “Đừng nói bừa, nàng thích ăn thịt.”

Tài xế già lập tức ô ô ô mở máy xe lửa, làm mặt quý nói: “Cậu sao?”

“Mình cái gì?” Tay mơ Lâm Duyệt Vi căn bản không hiểu được ý của cô.

Giang Tùng Bích nói: “Sao mà cậu thanh thuần quá đi?”

Lâm Duyệt Vi: “.....” Tất cả mọi người ai cũng đều có gia thất, đặc biệt là nàng, nói đi nói lại cũng đã kết hôn, Giang Tùng Bích vốn chỉ có bạn gái mà thôi, lại dám không nể mặt nàng, hơn nữa lúc này nàng cũng hiểu được rồi, nên bèn kiêu ngạo nói, “Là mình ăn chị ấy, được không?”

Giang Tùng Bích vỗ tay, tự đáy lòng khen tặng: “Ghê gớm.”

Lâm Duyệt Vi nói dối nhiều tới mức chính mình cũng sắp tin, khiêm tốn nói: “Giống nhau giống nhau.”

Giang Tùng Bích dâng thực đơn cho bạn nhỏ, bạn nhỏ chọc vào tay cô, nhỏ giọng nói gì đó, Giang Tùng Bích bèn kêu phục vụ tới gọi món, hai ly trà sữa uyên ương[3], một bình trà Bích Loa Xuân.

Khi phục vụ đi ra ngoài, Giang Tùng Bích mới hỏi: “Cậu hẹn mình tới là.....”

Lâm Duyệt Vi nhìn nhìn bạn gái cô, Giang Tùng Bích nói: “Cậu xem như nàng không tồn tại.”

Bạn nhỏ đang cúi đầu chơi di động, tận lực đè nén cảm giác tồn tại của mình xuống thấp nhất.

Lâm Duyệt Vi bỏ qua sự mất tự nhiên trong lòng, hỏi: “Là thế này..... Mình có một vấn đề, mình cùng..... Nàng luôn cãi nhau mà, cãi thì phải giải hòa chứ, thế muốn giải hòa thì phải có một người chịu xin lỗi chịu thua

trước đúng hay không.....”

Giang Tùng Bích kiên nhẫn mà nghe nàng hỏi xong, lúc sau chỉ có một biểu cảm , *đó chính là không có biểu cảm gì.*

Lâm Duyệt Vi: “Cậu nói gì đi chứ.”

Giang Tùng Bích ấn huyết thái dương: “Chờ mình một lát.” Một lát sau, cô dường như nhìn không được muốn văn tục, nói, “Không phải, này cũng xem như vấn đề à?”

Lâm Duyệt Vi hỏi lại: “Nếu không thì sao?”

Giang Tùng Bích: “Cậu vậy mà yêu đương được, còn kết hôn nữa chứ?”

Lâm Duyệt Vi: “Sửa đúng một chút, kết hôn trước, yêu sau.”

Giang Tùng Bích độc miệng nói: “Thì nếu cậu yêu trước, có muốn kết cũng không được hôn đâu.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Giang Tùng Bích nói: “Mình không có biện pháp dùng ngôn ngữ giải thích, cậu cho mình diễn một mẫu đối thoại hằng ngày của bọn mình đi, mình cảm thấy em ấy có chút giống lão bà cậu, tương đối khuyết thiếu cảm giác an toàn.”

Lâm Duyệt Vi: “Diễn đi.” Dừng một chút, nàng lại hỏi, “Em 18 chưa vậy?”

Esley: Giang tử ơi~~ theo em -> nhà tù hướng này =))))))))))

Hai má bạn nhỏ lập tức đỏ bừng.

Giang Tùng Bích dùng hai tay chống nạnh, hít sâu một hơi, sắp biến thành hỏa long phun lửa.

Lâm Duyệt Vi cúi đầu sờ sờ mũi của mình, cười nói: “Chỉ đùa một chút thôi.”

Giang Tùng Bích cùng bạn nhỏ thì thầm vài câu, bạn nhỏ tương đối bài xích, nhưng do Giang Tùng Bích bám riết không tha khuyên bảo một hồi rồi cuộc mới chịu buông lỏng, mười phút sau, trước mặt Lâm Duyệt Vi trình diễn một tiểu kịch trường.

Bạn nhỏ: “Chị có yêu em không?”

Giang Tùng Bích cười khanh khách nói: “Chị yêu em mà.”

Bạn nhỏ: “Sao lại yêu em?”

Giang Tùng Bích đọc thơ tới diễn cảm đáp: “Yêu *** của em, yêu linh hồn em, yêu hết cả mọi thứ về em.”

Bạn nhỏ: “Yêu nhất..... Câu này có thể không nói hay không?”

Giang Tùng Bích nói: “Đổi cảnh kế tiếp.”

Lâm Duyệt Vi run rẩy cánh tay nổi da gà, cái này nàng không học được.

Cảnh kế tiếp.

Bạn nhỏ: “Chị có yêu em không?”

Giang Tùng Bích ôm nàng: “Chị yêu em a.”

.....

Lâm Duyệt Vi còn cho rằng có gì khác nhau, kết quả lời thoại giống nhau như đúc, Giang Tùng Bích nói: “Đối thoại như vậy bình quân mỗi ngày hai mươi lần, đều do nàng hỏi mình.”

Lâm Duyệt Vi nhướn mày: “Cho nên?”

Giang Tùng Bích nói: “Đối với loại người miễn cảm, cậu phải có lòng kiên nhẫn hơn, cậu nói một lần nàng không tin, nói hai lần cũng không tin, sẽ vẫn hoài nghi cậu, nhưng khi cậu nói tới lần thứ hai mươi thì nàng sẽ bắt đầu tin cậu.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Như vậy không mệt sao?”

Giang Tùng Bích uống một ngụm trà sữa, nói: “Đây là mấu chốt của vấn đề.”

Lâm Duyệt Vi không hiểu.

Giang Tùng Bích: “Nếu cậu muốn phân rõ là xuất phát từ tình yêu hay thỏa hiệp, thì phải xem tâm tình cậu lúc này. Nếu cậu cảm thấy mệt, chứng minh cậu đang hoàn thành nhiệm vụ, là thỏa hiệp; nếu không, thậm chí cảm thấy hạnh phúc khi nói, thì chính là xuất phát từ tình yêu, bởi vì mỗi một lần mình khẳng định đáp án đều có thể làm nàng vui vẻ, *cớ sao lại không làm?*”

Lâm Duyệt Vi chớp đôi mắt, cái hiểu cái không.

Giang Tùng Bích nói: “Mình cảm thấy trong một đoạn cảm tình, dùng tới hai chữ ' thỏa hiệp ' , thì cũng gần kết thúc không còn xa nữa, khi ấy chứng

minh cậu không tình nguyện cậu hiểu không? Mỗi một câu cậu nói, mỗi một chuyện cậu làm, không phải ép dạ cầu toàn, mà phải là cam tâm tình nguyện.”

“Cậu thấy hai bọn mình luôn tốt như vậy, khi cãi nhau cậu không thấy được.....” Giang Tùng Bích nhìn thoáng qua cô bạn gái, “Bảo bối ới, chuyện này có thể nói không?”

Bạn nhỏ đứng lên, nói: “Em ra ngoài dạo một chút.”

Giang Tùng Bích: “Chậm rãi đi đường, cẩn thận người nhìn, chú ý an toàn ha.”

Bạn nhỏ nhấp môi, ngăn không được mỉm cười mà rời đi.

Đóng cửa lại.

Lâm Duyệt Vi một lời khó nói hết: “Có cần đến mức này không?”

Giang Tùng Bích chọn mi, nói: “Mình nguyện ý, cậu không thấy nàng cười đến thực vui vẻ sao? Chỉ việc động một chút mồm mép, vì sao lại không làm?”

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm công điên cuồng học bù, về sau cũng trở thành Lâm · Nữ Hồ Lộc · Duyệt Vi

Chúng ta hãy chúc mừng Lâm công dưới sự dẫn dắt của Nhiễm Thanh Thanh và Giang Tùng Bích thành công nghịch CP

Mọi người # cho Cố tổng đi nào~~

 # toàn thế giới đều biết tôi là thụ, chỉ mình tôi biết tôi kỳ thật là công #

Esley: Chương này edit một lèo không nghỉ vì quá hay, quá hay, quá hay~~

[3]Trà sữa yên ương (Yuanyang) là thức uống vô cùng nổi tiếng tại Hồng Kông. Sự kết hợp của cà phê và hồng trà hoặc trà sữa mang đến cho thực khách hương vị vô cùng độc đáo. Để tăng thêm hương vị cho Yuanyang, người ta thêm vào đó chút hoa quả tươi. Người Hồng Kông tin rằng trà có tính mát, cà phê có tính nóng nên sự kết hợp này sẽ mang lại sự cân bằng cho cơ thể.

Chương 125: Cẩn vành tai Lâm Duyệt Vi

Lâm Duyệt Vi lâm vào trầm tư, rơi vào trầm mặc.

Giang Tùng Bích nhìn biểu tình của nàng, đột nhiên “Ố” một tiếng, nghiêng đầu nói: “Chẳng lẽ cậu không nói như vậy sao?”

Lâm Duyệt Vi dùng một tay chống cằm, ý vị thâm trường mà “Ừm” một câu.

Giang Tùng Bích dùng hai tay ôm ngực: “Ừm cái gì mà ừm, chỉ cần cậu nói với mình như vậy, mình nguyện trung trinh như một, thề sống chết không từ.”

Lâm Duyệt Vi tự rót cho mình một ly trà, xem thường nói: “Có ai từng nói

với cậu.....”

Những lời này nghe giống lời mở đầu của một bài ca.

“Cậu yêu mình, mình biết mà.” Giang Tùng Bích vội ngăn nàng.

Lâm Duyệt Vi yên lặng nhìn cô: “Cậu nói nhăm tiếp đi, nhăm xong rồi chúng ta lại nói chính sự.”

Nàng đột nhiên phát hiện yêu đương thật có thể thay đổi một con người, bản thân nàng như vậy, ngay cả Giang Tùng Bích cũng thế. Trước kia Giang Tùng Bích tuyệt đối không có miệng lưỡi trơn tru như hiện tại, không phải một Giang thị hờ một tí là có thể nói lời âu yếm, cũng chẳng chặc hơn rất nhiều, khi cô ở bên bạn gái cho người ta một loại cảm giác rất đáng tin cậy.

Giang Tùng Bích uống trà sữa đến có chút trơn miệng, đứng dậy đi tới chiếc kệ đặt ở góc tường lấy một cốc trà, vừa thổi vừa rót cho Lâm Duyệt Vi một ly: “Giải khát.”

Giang Tùng Bích nhấp một ngụm, nói: “Xác thật không ngon.”

Lâm Duyệt Vi cười cười, nói: “Không thích thì đừng uống.”

“Vẫn uống chứ.” Giang Tùng Bích cũng vui vẻ.

Hai người rốt cuộc quay lại chính đề.

Giang Tùng Bích nói: “Cậu cũng biết tính tình mình lúc trước không được tốt, so với cậu lúc này có thể xem như kẻ tám lạng người nửa cân.”

Lâm Duyệt Vi ngó cô: “Nói mình thì cứ nói mình, còn so tới so lui? Có

khác gì xô ngã rồi còn muốn chà đạp thêm?”

Giang Tùng Bích bật cười ha ha hai tiếng, nói: “Không phải nói theo ý cậu sao, bạn gái mình không có cảm giác an toàn, hơn nữa tuổi còn nhỏ, còn đang trong giai đoạn ăn chơi mơ hồ, chỉ cần mình nói câu một cậu thích là có thể dễ dàng vui vẻ đến lên trời.”

“Vậy không tốt sao?”

“Nhưng quả thật có tác dụng phụ a.”

“Hừm?”

Lâm Duyệt Vi từ chỗ Giang Tùng Bích nghe được rất nhiều chuyện mới lạ của tình yêu đôi lứa. Cô bạn nhỏ thường xuyên bởi vì đủ loại việc nhỏ mà giận chó đánh mèo với Giang Tùng Bích, tỷ như nói ở nhà bị mẹ mắng, tỷ như nói kỳ thi này có một môn không qua, hay tỷ như nói hôm nay bị dậy sớm nên thiếu ngủ, mọi lỗi sai đều đổ hết lên người Giang Tùng Bích, trách cô không chỉnh đồng hồ báo thức cho nàng, cho dù tối hôm trước chính nàng cố ý tắt đồng hồ báo thức đi.

Tóm lại tác dụng phụ quả rất nghiêm trọng, thứ nhất Giang Tùng Bích chưa từng chiều bạn gái, thứ hai chưa từng chiều cô bạn gái nào nhỏ tuổi như vậy, hoàn toàn không biết xử lý thế nào, hai người bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn, cãi nhau xong lại hòa hảo, có đôi khi Giang Tùng Bích xin lỗi, có đôi khi cô bạn nhỏ khóc sướt mướt tới nhận sai. Cô nàng mới vừa vào đại học, lại bị quản khá nghiêm, không cho rời trường, buổi tối còn có giờ giới nghiêm, thứ bảy mới có thể về nhà, hai người trước lạ sau quen xuống một đoạn thời gian dài.

“Khi đó mình cảm thấy bọn mình chắc sắp chia tay rồi,” Giang Tùng Bích dù nhớ lại vẫn còn kinh hãi, “Mình cảm giác bất kỳ lời nào mình nói cũng

không ổn, nói hay không nói nàng vẫn giận, hờ một tí lại chiến tranh lạnh, có một lần giận từ thứ hai, tới thứ bảy mới hòa hảo.”

Lâm Duyệt Vi tò mò: “Hòa hảo thế nào?”

Nàng phải học hỏi kinh nghiệm.

Giang Tùng Bích chớp chớp mắt: “Cậu đoán xem.”

Lâm Duyệt Vi thành thật nói: “Đoán không ra.”

Giang Tùng Bích bỏ lửng chủ đề, cô hoài nghi mà nhìn vào mắt Lâm Duyệt Vi, nói: “Hai người có phải không có cuộc sống 'bình thường' không?”

Lâm Duyệt Vi: “..... Có a.” *Rất nhiều lần.*

Giang Tùng Bích: “Vậy mà cậu không hiểu? Chính là vận động sau đó tâm sự xuyên đêm, mình dỗ nàng một hồi, liền hòa hảo.”

Lâm Duyệt Vi ghen hòng, nói: “Mình đương nhiên hiểu.”

“Vậy không phải được rồi à.” Giang Tùng Bích nói, “Cậu chưa từng nghe qua câu, muốn thấu hiểu nữ nhân trước hết phải.....”

Lâm Duyệt Vi đỏ mặt vội cắt ngang lời cô: “Được rồi, ý mình muốn biết ngoại trừ biện pháp này ra.” Chiêu chủ động hiến thân này Lâm Duyệt Vi đã học được từ lâu rồi, tấm card cầu thưởng kia của nàng khiến Cố Nghiên Thu cao hứng biết chừng nào.

Giang Tùng Bích: “Biện pháp khác? Không tính là biện pháp đi, do thói quen tạo thành tự nhiên. Mỗi lần nghỉ đông, ngoại trừ ở nhà nàng đều tới chỗ mình, hết thầy đều rất hài hòa.”

“Rồi sao nữa?”

“So với trước kia khá hơn nhiều, có thể do ở bên nhau lâu rồi thì ngán, ai lại thích mỗi ngày điều giống nhau a, mình không mệt nàg cũng mệt đó.”
Giang Tùng Bích phân tích.

“Vậy kết hôn đi?” Lâm Duyệt Vi trêu chọc.

Giang Tùng Bích lắc đầu, nói: “Không biết.”

Lâm Duyệt Vi sừng sốt: “Cậu thật vì nàg thay đổi nhiều như vậy, còn không phải muốn kết hôn?”

Giang Tùng Bích chỉ chỉ chính mình, nói: “Mình mới hai mươi hai còn chưa đến hai mươi ba tuổi.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Mình cũng vậy mà.” Nhưng nàg đã kết hôn rồi, ngẫm lại cũng có chút kiêu ngạo.

Giang Tùng Bích xuy nói: “Cậu cho rằng ai cũng giống cậu a, cậu còn nhớ không, lúc vừa vào đại học, cậu cảm thấy đáng tiếc nhất chính là đám nữ sinh vừa tốt nghiệp đã kết hôn, hơn phân nửa nhân sinh đều chôn vùi cho gia đình.”

Lâm Duyệt Vi cười nói: “Trước kia do mình khờ, bây giờ mình mới phát hiện kết hôn rất tuyệt, giống như mình vậy, qua thôn này của Cổ Nghiên Thu thì không còn quán trọ khác[1], mình đi đâu mới tìm được đối tượng tốt như chị ấy chứ.”

[1] Quá liễu giá thôn một giá điểm: qua thôn này mà không nán lại thì sẽ không còn quán trọ khác. Ý nói cơ hội chỉ tới một lần bỏ lỡ thì không còn

cơ hội nữa.

Giang Tùng Bích hừ một tiếng: “Mình cũng có, không hâm mộ.”

Nhưng mình kết hôn rồi a, Lâm Duyệt Vi đặc ý nói thầm, nhưng những lời này nàng không nói ra miệng, chỉ dùng hai tay nâng cằm, nhìn thoáng qua phía cửa, thấp giọng nói: “Cậu có thể dỗ người yêu vui vẻ mỗi ngày, có thể dạy mình không?”

Giang Tùng Bích “Ai da” một tiếng, bật ghế dựa chỉ chống bằng hai chân sau, bắt chéo chân, nghiêng mắt nhìn: “Xin kinh nghiệm của mình đây à?”

“Ừm, lấy kinh nghiệm.” Lâm Duyệt Vi làm một thế như khiêm tốn thỉnh giáo, “Làm ơn.”

“Không dám không dám.” Giang Tùng Bích kinh sợ mà trả lễ, “Hoàng Thượng ngài nói quá lời rồi.”

Lâm Duyệt Vi chỉ lẳng lặng mà nhìn cô.

Giang Tùng Bích biết lựa lời mà nói, thu hồi câu nói vô nghĩa sắp lọt ra khỏi miệng, nói: “Đầu tiên, điểm thứ nhất cũng chính là điểm quan trọng nhất, phải xuất phát từ nội tâm mà biến đổi phương trở thành.....”

Lâm Duyệt Vi: “Chờ một chút.”

Giang Tùng Bích: “Sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi lấy giấy bút tập vở ra đặt ngay ngắn ở trước bàn, ngay ngắn ngồi cách bàn một bàn tay, nói: “Được rồi, có thể tiếp tục.”

Giang Tùng Bích: “Cậu có cần phải đến mức này không?”

Lâm Duyệt Vi chắc lưỡi nói: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

***

5 giờ chiều, Lâm Duyệt Vi học thành tài trở về, ngồi trên sofa ôn tập bút ký, nhắm mắt mặc niệm.

Quý cô Nhiễm Thanh Thanh ở Phật đường tĩnh tọa, trong nhà an tĩnh đến khiến người giúp việc cũng không dám hít thở mạnh. Phật đường vừa mới được tu sửa từ một gian phòng khách nhỏ xong hôm nay, cách phòng ngủ Nhiễm Thanh Thanh không xa.

Nhiễm Thanh Thanh suy xét thật lâu, vẫn hạ quyết tâm, tự mình lên chùa thỉnh một pho tượng Phật về nhà, ngày đêm cung phụng, tu thân dưỡng tính.

Lâm Duyệt Vi và Cố Nghiên Thu sớm hay muộn cũng sẽ dọn về nhà riêng, không có người trẻ tuổi nào nguyện ý sống cùng mẹ vợ, càng lắm chỉ về thứ bảy, ngủ lại một đêm, ăn một bữa cơm rồi thôi, phần lớn thời gian đều muốn có sự riêng tư, Nhiễm Thanh Thanh cũng không muốn bó con ở bên mình.

Nhiễm Thanh Thanh ngoài miệng luôn nói đã có cháu trai cháu gái chó mèo như hô mưa gọi gió, nhưng chỉ có mình bà biết, bà sẽ rất khó để yêu thêm một người khác, ngoài miệng bà nói vậy, bất quá chỉ vì muốn cùng bọn chúng giải sầu thôi.

Tu trước Phật đường, đối với Nhiễm Thanh Thanh bây giờ mà nói là sự lựa chọn tốt nhất. Cố Nghiên Thu tặng mà chuỗi Phật châu bây giờ bà luôn đeo cả ngày lẫn đêm, niệm mấy tháng kinh Phật cũng nếu có chút giác ngộ.

Trong màn khói hương lượn lờ, Nhiễm Thanh Thanh ngồi quỳ trên đệm bồ đoàn, lần từng hạt Phật châu trong tay.

“Chị về rồi đây.” Cố Nghiên Thu vừa bước vào nhà, Lâm Duyệt Vi đã nhảy khỏi sô pha chạy như bay tới, khom lưng giúp Cố Nghiên Thu đổi giày, nghênh đón người trong lòng bằng cơ thể ấm nóng.

Cố Nghiên Thu lấy làm lạ nghĩ: Sao hôm nay lại nhiệt tình quá vậy?

Sự nhiệt tình Lâm Duyệt Vi càng thêm nhiệt tình hơn khi nàng hôn lên môi cô, tay cũng không đoan chính mà chuyển qua sau eo cô, lúc nặng lúc nhẹ sờ khắp thân thể cô, Cố Nghiên Thu bị đê trước huyền quan, “Chờ..... Ngô.”

Lâm Duyệt Vi tặng cô một nụ hôn sâu dài dòng kiểu Pháp, một lúc mới chống tay lên huyền quan thở dốc, hỏi: “Dễ chịu không?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô khẽ xoa đầu Lâm Duyệt Vi, cười nói: “Nếu thoát nhìn em không một như vậy, thì những lời này sẽ có hiệu quả hơn.” Dừng một chút, cô mới dịu dàng trả lời, “Dễ chịu.”

“Muốn thay quần áo bên trong sao?” Lâm Duyệt Vi hỏi một cách trắng trợn.

Cố Nghiên Thu làm ra vẻ suy tư, cười nói: “Tạm thời không cần.”

Lâm Duyệt Vi không chút nào che dấu mà lộ ra vẻ thất vọng.

Cố Nghiên Thu hôn lên môi nàng, trấn an: “Ngoan ngoãn chờ tới tối.”

Hiệu ứng của những lời Lâm Duyệt Vi nói lúc giữa trưa không thể nói không lớn, Cố Nghiên Thu đã phải trải qua cả một buổi chiều mất hồn mất vía, bất quá trên đường lái xe về, đầu óc cô cũng dần dần bình tĩnh lại, đêm còn rất dài, có rất nhiều thời gian cho cả hai chậm rãi lẫn lộn.

“Tối rồi mà.” Lâm Duyệt Vi u oán mà nói, phát hiện nàng càng ngày càng phát triển đoạn đối thoại này theo một hướng quái lạ, sao nghe cứ như nàng thêm khát lắm vậy? Không phải nàng chỉ tạm thời bị trấn áp khí công thôi sao?

Cố Nghiên Thu hiển nhiên cũng phát hiện ra điều này, yên lặng mà nhìn vào mắt nàng.

Lâm Duyệt Vi hắng giọng, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Mẹ đang trong Phật đường.”

“Phật đường?” Cố Nghiên Thu nhướn mày, “Sửa xong rồi sao?”

“Chị biết à?”

“Dạo gần đây em lo chạy quảng cáo dì vẫn luôn đốc thúc công việc tu sửa.”

“Sao mẹ em lại đột nhiên cho xây Phật đường? Nhìn thế nào mẹ cũng không giống người tin phật, không phải nói phải lục căn thanh tịnh sao?”

“Không cần phải nghiêm khắc như vậy, chị luôn lục căn không tịnh, ở nhà vẫn luôn dâng hương Phật Tổ mà.”

“Chị không tịnh khi nào?” Lâm Duyệt Vi cố ý hỏi.

“Không tịnh nhất mỗi khi nhìn thấy em.” Cố Nghiên Thu tháo Phật châu trên cổ tay xuống, ra dáng ra hình mà tụng một câu phật hiệu, rất giống

thần tiên động lòng phàm.

“Phật Tổ mà biết chị như vậy sợ sẽ phải tức chết.” Lâm Duyệt Vi buồn cười.

“Không đâu, Phật Tổ rất rộng lượng.” Cố Nghiên Thu nói, “Em chờ chị một chút, chị đi rửa tay dâng hương.”

Khi Thẩm Hoài Du còn sống, mỗi khi tan học về nhà Cố Nghiên Thu đều rửa tay, sau đó vào Phật đường dâng hương cho Bồ Tát đầu tiên. Dù đã xuất ngoại nhiều năm, thói quen này vẫn luôn khắc trong lòng cô, bây giờ thấy Lâm gia có Phật đường, cảm giác quen thuộc khi xưa bất chợt ủa về.

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Em có thể cùng chị dâng hương không?”

Cố Nghiên Thu nói: “Đương nhiên có thể, chỉ cần em có lòng thành kính là được.”

Lâm Duyệt Vi dựa vào bả vai cô, ngọt ngào nói: “Biết rồi.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Hai người lại tương đối trầm mặc.

Lâm Duyệt Vi nghĩ lại: Sao nàng càng ngày càng ngốc bạch ngọt.

Cuối cùng nàng chỉ có thể chụp cái 'nồi' này lên đầu Giang Tùng Bích, đều do cô giáo huấn nàng về độ da mặt dày cả một buổi trưa, nào là cái gì mà bán manh, tư tưởng bảo bảo. Đồ khuê mật rác rưởi, trả khí công lại đây cho mình.

Cố Nghiên Thu ho nhẹ, thong dong mà tiếp nhận Lâm tiểu thư vừa trở

thành, nói: “Đi rửa tay đi.”

Lâm Duyệt Vi ôm mặt, nhàn nhạt trả lời: “Ừm.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng, khóe chậm rãi cong lên.

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay bịt miệng không cho cô bật tiếng cười, hung hăng nói: “Không được cười!”

Cố Nghiên Thu gật đầu hai cái.

Lâm Duyệt Vi chậm rãi buông tay ra, ánh mắt tập trung.

Cơ mặt Cố Nghiên Thu co giật vài lần, không nhịn được: “Phì.” cười

Lâm Duyệt Vi: “Chị còn cười!”

Nàng còn chưa dứt lời, Cố Nghiên Thu đã cười đến không dừng được: “Không được, em để chị cười một lát.” Ai nói cô là tiểu khả ái, Lâm Duyệt Vi mới đáng yêu nhất nhà.

Lâm Duyệt Vi trực tiếp động thủ, bịt miệng Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu: “Ngô ngô ngô.”

Lâm Duyệt Vi: “Chị còn cười không — a!” Nàng bỗng như bị điện giật buông tay ra, giữa ngón giữa cùng ngón áp út hiện lên một vết nước trong suốt, xúc cảm vừa ướt vừa mềm như ký ức được làn da ghi lại.

Đầu lưỡi hồng nhuận của Cố Nghiên Thu trong nháy mắt hiện lên trong tầm mắt nàng.

Lâm Duyệt Vi: “Chị!” Vậy mà dám chơi trò lưu manh!

Cố Nghiên Thu không nói gì, chỉ nhìn nàng chăm chú thật sâu, khoảng cách với nàng càng ngày càng gần, càng lúc càng gần, đôi mắt như dòng nước suối ôn hòa, kéo tới vây lấy nàng.

Lâm Duyệt Vi thấp người tránh thoát nụ hôn của cô, nhảy một bước ra xa, cười nói: “Cố Nghiên Thu, chị có tính rửa tay hay không?” Giọng nói hoảng loạn còn chưa kịp hoàn toàn che dấu.

Cố Nghiên Thu đạm nhiên cười, đi theo nàng.

Hai cô gái trong gương đang vai kề vai, cúi đầu rửa đôi tay dưới cùng một vòi nước, chuỗi Phật châu được tháo xuống lót giấy đặt cạnh bồn rửa. Lâm Duyệt Vi nắm lấy tay Cố Nghiên Thu, dùng nước rửa tay cẩn thận tỉ mỉ giúp cô bôi lên lòng bàn tay, mu bàn tay, lòng bàn tay, rồi đến mỗi một khe hở giữa các ngón tay, biểu tình chăm chú.

Không khí bốn phía thật yên tĩnh, nhưng trong sự yên tĩnh này lại ẩn núp những thứ khác.

Trái tim Cố Nghiên Thu đập rộn ràng, bởi vậy trong không gian này, các ngón tay bị Lâm Duyệt Vi khiêu khích đến có chút tê dại, không phải từ những giây thần kinh cô luôn phải khống chế một cách cứng nhắc, hay những cảm xúc vật lý do bàn tay mang lại, mà đến từ nơi sâu nhất trong đại não, một phần nào đó trong cô bị kích thích tố khống chế, một khát vọng không thể vãn hồi.

Lâm Duyệt Vi có thể cảm nhận được cảm Cố Nghiên Thu lướt đi trên vai nàng, dọc theo phần da thịt trên cổ chậm rãi di chuyển lên trên, rồi tới sau tai, một nụ hôn nhẹ nhàng và ôn nhu, Lâm Duyệt Vi dần gian nan khi phải duy trì tiết tấu hơi thở bình thường.

Nàng trầm mặc đẩy tay Cố Nghiên Thu đầy xà phòng tới vòi nước, dòng nước ấm áp thấm quá từng khe hở trên ngón tay, khiến cả hai cơ thể đều đồng thời run rẩy.

Khát vọng của Cố Nghiên Thu vào thời khắc này đã bị đẩy lên tới cực hạn.

Cô khống chế không được mà nhẹ nhàng hít một hơi, đột nhiên sau một cái nghiêng đầu, cô cắn nhẹ trên vành tai Lâm Duyệt Vi, lẩm bẩm nói: “Vi Vi, chị muốn thưởng em.”

Cánh cửa phòng rửa mặt bị tay Cố Nghiên Thu chặn lại, áp Lâm Duyệt Vi tựa vào phía sau cánh cửa.

Cô vội vàng tìm kiếm đôi môi mềm mại ấy của Lâm Duyệt Vi, mời nàng cùng cô nhảy múa, mỗi một lần đôi môi hòa vào nhau thì thân thể họ lại gần sát vào nhau hơn, tựa như một đồng cỏ khô bỗng bị cho thêm một mối lửa, càng cháy càng lớn.

.....

Lúc hai người bước ra từ phòng rửa mặt, quần áo bất chỉnh, gương mặt ửng đỏ, còn ăn ý mà liếc nhau, không dám đề cập tới chuyện dâng hương Phật Tổ nữa, cùng nhau lên lầu. Nếu Phật Tổ mà biết cả hai vừa làm gì, phỏng chừng sẽ phải tức đến bẻ gãy nén hương.

Tuy rằng chưa làm xong tới đâu, nhưng dù sao cũng đang ở Lâm gia, làm được một nửa cũng đã đủ lớn mật rồi, thế nên Lâm Duyệt Vi cứ liên tiếp nhìn về phía Cố Nghiên Thu, hoàn toàn không thể ngờ cô lại là người như vậy, vừa rồi nếu không phải nàng kêu dừng lại, hơn nữa còn tỏ rõ thái độ, thì Cố Nghiên Thu khẳng định sẽ không chịu bỏ dỡ giữa chừng.

Không giống người tu hành ăn chay niệm phật thì thôi đi, sao bây giờ lại càng ngày càng giống lang sói bị tuột xích vậy chứ.

Lâm Duyệt Vi lăm bắm thay đồ trong phòng tắm, rửa sạch tay lần nữa, Cố Nghiên Thu xuống lầu trước nàng một bước, cô đứng trước cửa Phật đường mặc niệm mấy lần kinh Phật, sau khi tĩnh tâm, mới dám bước vào.

“Dì.” Cô nhẹ giọng chào hỏi Nhiễm Thanh Thanh.

“Về rồi à.” Nhiễm Thanh Thanh nhường chỗ cho cô tiến vào.

Cố Nghiên Thu thành kính dâng ba nén hương lên Bồ Tát cùng tổ tiên Lâm gia.

Nhiễm Thanh Thanh cười nói: “Động tác con còn thuần thục hơn dì.”

Cố Nghiên Thu nghe bà nói cũng vui vẻ theo: “Thêm một thời gian nữa dì sẽ còn thuần thục hơn con.”

“Mẹ.” Lâm Duyệt Vi thò đầu vào Phật đường thăm dò, mũi ngửi ngửi, hương khí ở đây rất giống hương vị trên người Cố Nghiên Thu, đều là mùi trầm hương, nhưng mùi hương bên trong nặng hơn trên người cô.

Nhiễm Thanh Thanh: “Sao không vào?”

Lâm Duyệt Vi: “Con tĩnh tâm một chút.” Nàng tĩnh tâm xong mới nhẹ chân nhẹ tay tiến vào, dưới sự chỉ đạo của Cố Nghiên Thu nàng cũng dâng hương. Cuối cùng nàng nhắm mắt lại lăm bắm trước tượng Bồ Tát miệng lúc đóng lúc mở, hồi lâu, mới cắm nén nhang vào lư hương.

Nhiễm Thanh Thanh: “Con vừa thì thăm gì đó?”

Lâm Duyệt Vi: “Thì cầu nguyện.”

Nhiễm Thanh Thanh xem thường nói: “Lần đầu tiên bái Bồ Tát đã cầu nguyện, Bồ Tát biết con là ai sao?”

Lâm Duyệt Vi khiếp sợ nói: “Oa, dâng hương Bồ Tát mà mẹ cũng cố bắt bẻ con?”

Cố Nghiên Thu lẳng lẳng mà nhìn hai mẹ con đấu võ mồm, chờ đấu đến sắp động thủ đánh nhau — đương nhiên, do Nhiễm Thanh Thanh đơn phương vận dụng vũ lực, Cố Nghiên Thu mới tiến lên một bước, kéo Lâm Duyệt Vi ra sau lưng, mỉm cười nói: “Bồ Tát đang nhìn đấy ạ.”

Nhiễm Thanh Thanh: “..... được rồi, xem như nể mặt Bồ Tát.”

Cố Nghiên Thu cười cười, ôm lấy Lâm Duyệt Vi đi ra ngoài.

Nhiễm Thanh Thanh xoay người nhìn gương mặt hiền từ của Bồ Tát trên bàn thờ Phật, chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Bồ Tát Bồ Tát, con bé vừa rồi là con gái con, mong người nhất định phải thực hiện nguyện vọng của nàng, việc cung phụng cứ giao cho con.”

Nói xong bà lại bái hai lần, rồi đi ra ngoài.

Khói nhang trước bàn thờ Phật chậm rãi bay lên, quanh quẩn trước tượng thờ, càng thêm toát ra vẻ trang nghiêm.

“Còn hai ngày nữa là tới tết, hai đứa tính thế nào?” Thấy dì giúp việc bận rộn trong bếp, Nhiễm Thanh Thanh ngồi trên sofa hỏi đôi tiểu thê thê.

“Tính gì cơ?”

“Tỷ như đi du lịch gì đó, người trẻ tuổi các con không phải đều thích đi chơi sao?”

“Có tính sao?” Lâm Duyệt Vi chạy quảng cáo nhiều tới mức hồ đồ, năm trước, năm sau nàng còn không nhớ rõ, ánh mắt vội hướng nhìn Cố Nghiên Thu bên cạnh.

Cố Nghiên Thu nhìn nàng với vẻ bất mãn, dừng một chút, rồi nói với Nhiễm Thanh Thanh: “Bọn con tính đi chụp ảnh cưới lần nữa.”

Nghe cô nói vậy Lâm Duyệt Vi mới nhớ tới, “Đúng rồi, trước đó chụp ảnh quá tùy ý, bối cảnh đều có sẵn, đừng nói Hawaii, Maldives, ngay cả chút xíu biển cũng không có, toàn cảnh giả của studio.”

“Vậy mấy đứa tính khi nào đi?”

Trước đó Cố Nghiên Thu đã xem qua lịch làm việc của Lâm Duyệt Vi, nói: “Dạ mừng hai tết, tổng cộng đi năm ngày, con xin thêm một ngày phép.”

Lâm Duyệt Vi chỉ việc phụ họa: “Đúng vậy!”

Nhiễm Thanh Thanh vô cùng khinh thường thói học vẹt của nàng, đẩy ót nàng nói: “Đúng gì mà đúng, chỉ biết nói đúng, còn nói con là..... cái gì cũng để người ta lo, còn sống nhăn ra đó mà cái gì cũng đẩy cho người ta làm, không biết xấu hổ sao?”

Cố Nghiên Thu mờ mịt: *Nàng là gì?*

Lâm Duyệt Vi bỗng nhiên nhớ tới việc này, khí tràng tức khắc bỗng thay đổi, nói: “Ăn uống, vui chơi còn có lịch trình do con an bài, còn có nhiếp ảnh gia, con biết một người không tệ, con lập tức đi hẹn.”

Nhiễm Thanh Thanh miễn cưỡng lộ ra một chút vui mừng, hừ nhẹ nói: “Vẫn còn kém xa lắm.”

Cố Nghiên Thu: “???”

Lâm Duyệt Vi vui vui vẻ vẻ đi hẹn nhiếp ảnh gia, nhiếp ảnh gia cũng là phú nhị đại như nàng, học nhiếp ảnh, nổi danh ăn chơi trác táng nhất thành phố Yến Ninh, nhị thế tổ, sau khi kiếm được đối tượng thì thu tâm, thành thành thật thật tu học, trình độ nhiếp ảnh do có đối tượng làm hình mẫu mỗi ngày nên có tiến bộ vượt bậc, mấy năm nay nhận không ít giải thưởng. Vừa hay nàng cũng nói sang năm muốn tìm chỗ đi du lịch, tiện đường cho cậu ta kiếm thêm chút khoản thu nhập.

Cố Nghiên Thu bên này vẫn nhìn Nhiễm Thanh Thanh với ánh mắt khó hiểu.

Nhiễm Thanh Thanh từ ái mà nói: “Có mệt hay không ạ?” Đừng tưởng rằng bà không thấy lúc hai người bước vào Phật đường, môi vẫn còn sưng, đặc biệt là Cố Nghiên Thu, môi cô vốn dĩ có màu nhàn nhạt vì không thường thoa son môi, bây giờ lại diễm lệ đến kinh người, nếu nói bà không biết gì, thì thật uống cho Nhiễm Thanh Thanh sống hơn các nàng hai mươi mấy năm tuổi đời.

Chính nàng sanh con gái nàng không biết sao, rõ ràng là bạo hành gia đình điển hình, không biết về nhà riêng còn lén lút khi để Cố Nghiên Thu của bà thành cái dạng gì nữa.

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Không mệt ạ.”

Nhìn xem đứa bé đáng thương này, lúc này rồi mà còn suy nghĩ cho trường bối, Lâm Duyệt Vi có thể cười được nàng thật là có phúc phận ba đời.

Nhiễm Thanh Thanh càng nhìn Cố Nghiên Thu thêm trù mến, ôn nhu nói: “Buổi tối còn muốn ăn gì? Dì kêu người chuẩn bị cho con.”

Cố Nghiên Thu không khỏi hơi run, rụt về sau một chút: “Không cần đâu dì, con khá tốt, dì hỏi xem Vi Vi muốn ăn gì, nàng rất mệt mỏi.” *Đêm nay thượng sẽ càng mệt mỏi hơn, không ăn đủ chỉ sợ kiên trì không đến quá nửa đêm.*

Nhiễm Thanh Thanh xùy một tiếng: “Nàng? Không kén ăn đã may mắn rồi, dễ nuôi.”

Cố Nghiên Thu không nghe rõ: “Dạ?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Không có gì, nếu con có yêu cầu gì, cứ việc nói với dì, nếu con nhỏ Lâm Duyệt Vi kia dám hô to gọi nhỏ với con, con cứ kêu dì, dì dạy lại nó cho con.”

“Không cần đâu dì.”

“Cần mà.”

“Thật sự không cần.”

Lâm Duyệt Vi hẹn bạn bè xong, quay lại thấy không khí hài hòa giữa Cố Nghiên Thu và mẹ vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Nghiên Thu vội vàng đứng lên, hiếm khi thấy thần sắc cô chật vật đến vậy, trốn đến sau lưng Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi dùng một tay che chở cho Cố Nghiên Thu, hỏi Nhiễm Thanh Thanh: “Có phải mẹ không vậy? Vừa quay lưng đi đã bắt nạt lão bà của con?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Kệ cô.” Nói xong bà còn ôn hòa cười với Cố Nghiên

Thu vẫn trốn sau lưng nàng, “Có chuyện nhớ nói với dì ha.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Nhiễm Thanh Thanh vỗ vỗ tay, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua người Lâm Duyệt Vi, cũng đứng lên: “Đi vô bếp xem chân giò hầm đến đâu rồi, hai đứa tự chơi với nhau đi.”

Cơ thể căng cứng của Cố Nghiên Thu rốt cuộc có thể thả lỏng, Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ mu bàn tay cô, kéo cô ngồi xuống ghế, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Nghiên Thu dùng dăm ba câu nói về chuyện vừa rồi.

Lâm Duyệt Vi vừa nghe đã hiểu ngay, nhưng vẫn gạt cô nói: “Mẹ chỉ quan tâm chị thôi, mẹ lúc nào cũng vậy mà, có đôi khi quan tâm có chút hơi quá đáng.”

“Trước đó không phải vẫn tốt sao?”

“Bây giờ không phải mẹ em tin phật sao, cái gì, cái gì mà.....” Lâm Duyệt Vi linh cơ vừa động, nói, “Phổ độ chúng sinh, nói vậy đúng không?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi chớp chớp mắt: “Em nói không đúng sao?”

Cố Nghiên Thu vì một cái chớp mắt mà luân hãm, đôi mắt cong cong.

Em nói cái gì thì chính là cái ấy đi.

Tác giả có lời muốn nói: Quý cô Nhiễm Thanh Thanh sẽ có một ngày kia nhận rõ chân tướng sao? Để chúng ta rửa mắt mong chờ ￣_￣

Chương 126: *H Trừu Tượng*

Quý cô Nhiễm Thanh Thanh “Phổ độ chúng sinh” đẩy tay dì giúp việc, dùng muổng gỗ múc một muổng canh chân giò, chân giò được hầm nhỏ lửa từ giữa trưa, mềm nhừ tất nhiên là không cần phải nói, nước canh nồng đậm, lớp nước mỡ màu trắng lưu động trong nước, bên trong có thả củ cải điều hòa vị lại, Nhiễm Thanh Thanh nếm nếm, vừa vào miệng đã thấy ngon, nồng mà không ngấy, lập tức nở nụ cười vừa lòng.

Có thể giúp Cố Nghiên Thu hảo hảo bồi bổ.

Trong phòng khách.

Cố Nghiên Thu bị Lâm Duyệt Vi lừa nên tạm thời không tiếp tục nghi ngờ vẻ dị thường của Nhiễm Thanh Thanh, hỏi tới chuyện chụp ảnh cưới: “Em biết muốn đi chỗ nào chưa?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Có phải chị chỉ có năm ngày nghỉ không?”

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Công việc trong công ty gần đây rất bận, nhất thời không dành ra được nhiều thời gian trống, có thể xin một ngày phép đã không tồi rồi.

Lâm Duyệt Vi: “VẬY không thể đi quá xa, bằng không lịch trình sẽ tương đối ngắn, nếu không hay đi gần khu Đông Nam Á nha, đảo Bali có phải rất

gần không?” Nàng lấy di động ra bắt đầu tra những nơi thích hợp để chụp ảnh cưới trong khu vực Đông Nam Á.

Cố Nghiên Thu thấy nàng như vậy, trong lòng bỗng có chút áy náy: “Bằng không chờ chị xử lý chuyện ở công ty xong, chị cùng em đi một chuyến tới Châu Âu hoặc M quốc?”

Lâm Duyệt Vi cúi đầu xua xua tay: “Không cần, loại chuyện này không thể chờ, càng chờ thì sắp tới em càng bận, không chắc có thể rút ra thời gian. Hơn nữa, cũng không phải vì chụp ảnh cưới em mới muốn đi du lịch.”

Cố Nghiên Thu: “Vì sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Vì.....” Nàng đột nhiên im bặt, liếc nhìn Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu: “Huh?”

Lâm Duyệt Vi vẫy tay với cô, Cố Nghiên Thu ghé tai qua.

Lâm Duyệt Vi nhỏ giọng nói vào tai cô: “Vì muốn cùng chị hưởng tuần trăng mật.”

Cố Nghiên Thu ho nhẹ hai tiếng, vất vả mới nhịn xuống khoe môi đang cong lên.

Lâm Duyệt Vi ôm lấy cổ cô, nói: “Muốn cười thì cứ cười đi, chị nhịn làm gì.”

Cố Nghiên Thu liền bật cười một tiếng.

Lâm Duyệt Vi khẽ vuốt trên khuôn mặt cô: “Thế này mới đúng.” Nàng cúi đầu tiếp tục xem, trong khu vực Đông Nam Á chỉ có vài chỗ nổi danh thích

hợp chụp ảnh cưới, “Maldives hay là Singapore, đảo Bali?”

“Đảo Bali? Mùa này hình như cũng náo nhiệt?”

“Được, vậy đi chỗ này.” Lâm Duyệt Vi luôn quyết chủ ý rất mau, “Chờ tương lai có kỳ nghỉ dài hơn, chúng ta sẽ đi Âu Mỹ chơi, cũng có thể tới chỗ khác chụp thêm mấy bộ ảnh cưới.”

Cố Nghiên Thu lú lẫm, chưa nghe ai nói chụp ảnh cưới còn có thể chụp kiểu như vậy. Nhưng người khác không làm không có nghĩ là không thể, chỉ cần cả hai vui vẻ là được rồi.

Lâm Duyệt Vi quyết định xong thì báo cho người bạn phụ trách quay chụp, cũng nên cho người khác thêm thời gian để chuẩn bị.

Thấy nàng mặt mày tươi cười nói chuyện phiếm với bạn, Cố Nghiên Thu đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Ngoại trừ Giang Tùng Bích, hình như chị chưa từng gặp những người bạn khác của em?”

“Ừm? Chị muốn gặp sao?” Lâm Duyệt Vi không ngần đầu lên hỏi.

“.....”

Không nghe Cố Nghiên Thu nói gì thêm, Lâm Duyệt Vi bỗng nhiên dừng việc nhắn tin, rất có hứng thú mà nhìn qua, cười đến không có hảo ý, nói: “Cố tổng?”

“Không phải em hay gọi tên chị sao? Sao đột nhiên lại gọi như vậy?”

“Đừng nói sang chuyện khác a.” Lâm Duyệt Vi đặt điện thoại di động

xuống ghế sofa, hai tay chống lên bả vai Cố Nghiên Thu, kéo cô lại gần nàng, “Có phải chị muốn gặp bạn em không?”

Mắt Cố Nghiên Thu đảo quanh, nói: “Không có, chị chỉ hỏi vậy thôi.”

“Tùy tiện hỏi à.” Lâm Duyệt Vi buông tay, lại xem di động, “Vậy thì thôi.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Qua một lát, Cố Nghiên Thu bỗng chọc chọc lên mu bàn tay nàng, nhỏ giọng nói: “Muốn gặp.”

Lâm Duyệt Vi vui vẻ, nói với cô về mình.

“Em có một số người bạn, nhưng cũng không nhiều lắm, đều quen biết từ nhỏ, Giang Tùng Bích có quan hệ tốt nhất với em, những người bạn thân khác thì cùng lắm chỉ có ba bốn người, trong đó có vị nhiếp ảnh gia em đang liên lạc, họ phòng.

“Sau khi em vào giới giải trí, thì không còn tham gia tụ hội gặp mặt nữa, nhưng có đôi khi cũng nói chuyện tâm sự với nhau, không thường xuyên, tết năm nay em chắc chắn phải tham gia họp mặt, vì chúng ta phải đi du lịch vào mùng hai, nên bọn em đại khái sẽ gặp nhau vào mùng một hoặc trước giao thừa.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Tối sớm không bằng tối đúng lúc, vừa hay chị nhắc tới, buổi họp mặt năm nay chị đi với em đi?”

Cố Nghiên Thu: “Như vậy có sao không?” Nàng lại hỏi, “Mọi người biết em kết hôn chưa?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị đoán xem.”

Tuy rằng ngày kết hôn Lâm Duyệt Vi cơ bản không mời những người bạn này, nhưng chuyện hai nhà liên hôn lớn như vậy nên không ai trong giới thượng lưu không biết, dù biết thì chỉ do giữ bí mật mới không nói ra miệng mà thôi. Cố Nghiên Thu nghiêng đầu: “Chị đoán là...biết?”

Lâm Duyệt Vi mỉm cười: “Chẳng những biết, hơn nữa còn rất muốn gặp chị.”

Nói xong nàng giơ giơ di động lên trong tay, màn hình hiển thị lịch sử trò chuyện:

【 nhóm bạn học: Ha ha ha ha rốt cuộc có thể gặp mặt đệ muội (em dâu) Lữ Sơn rồi 】

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô đột nhiên hoài nghi mình có phải sẽ trở thành con khỉ diễn trò như trong rạp xiếc hay không.

Lâm Duyệt Vi chỉ trả lời với icon, hỏi Cố Nghiên Thu: “Chị muốn đi không? Hẹn mặt. Nếu chị không muốn đi cũng không sao, bạn em cũng không đoan chính lắm, đặc biệt là thích đùa giỡn quá trớn, nói không chừng sẽ chọc ghẹo chị.”

Cố Nghiên Thu mím môi.

Lâm Duyệt Vi nói: “Em nói nghiêm túc, chị có thể không đi.”

Cố Nghiên Thu hỏi lại nàng: “Em cảm thấy chị nên hay không nên đi?”

Lâm Duyệt Vi tự hỏi một chút, trả lời nói: “Không nên đi, dù sao chị cũng

không thân lắm, đến lúc đó sợ chị sẽ mất vui.”

Cố Nghiên Thu mặt vô biểu tình mà: “Àh.”

Lâm Duyệt Vi thường thức xong biểu tình của cô, mới cười nói: “Giờn với chị thôi, em đương nhiên hy vọng chị đi với em, chị muốn gặp bạn em, em cao hứng còn không kịp.”

Cố Nghiên Thu vừa bị nàng chơi, bèn khoanh tay, tỏ vẻ không thèm.

Lâm Duyệt Vi kéo Cố Nghiên Thu lại gần, đặt một nụ hôn lên trán cô: “Đừng giận được không?”

Cố Nghiên Thu vốn không tức giận nhưng vẫn không tay đổi biểu tình.

Lâm Duyệt Vi đề cô xuống sofa hôn, Cố Nghiên Thu rốt cuộc bị cô chọc cười, một tay đỡ vai Lâm Duyệt Vi, tay còn lại chống lên sofa, chậm rãi đáp trả nụ hôn trên môi.

“Leng keng, lão mẹ của các cô lại online lần nữa, có thể ăn cơm rồi.”

Nhiễm Thanh Thanh ném xuống một câu rồi bỏ đi.

Bị chọc thành thói quen nên ngay cả chút thời gian đỏ mặt đôi tiểu thê thê cũng không có, Lâm Duyệt Vi đứng lên trước, Cố Nghiên Thu nắm lấy tay nàng, nương lực đạo cũng đứng lên theo, đi tới bàn dùng cơm.

Dì giúp việc múc cơm cho ba người, Nhiễm Thanh Thanh thì mở nồi lẩu ra, giúp Cố Nghiên Thu múc một chén canh chân giò hầm củ cải nóng hôi hổi, đẩy đến trước mặt cô: “Uống chén canh trước.”

Lâm Duyệt Vi đã trông canh chân giò đến mòn con mắt từ sáng, Cố Nghiên

Thu thì không rõ nguyên do, nói: “Em muốn uống sao?”

Lâm Duyệt Vi còn chưa kịp nói gì, Nhiễm Thanh Thanh đã nói: “Không sao đâu, nó không cần, con uống đi.”

Lâm Duyệt Vi thu hồi ánh mắt: “Đúng vậy, chị uống đi, em ăn chút đồ ăn là no rồi.”

Cố Nghiên Thu chỉ chỉ nôi, nói: “Không phải còn rất nhiều sao?”

Nhiễm Thanh Thanh nói: “Con thật cho nó uống à?”

Không phải dưỡng nhan sao? Cố Nghiên Thu nhú mi, rồi sau đó lại gật gật đầu.

Nhiễm Thanh Thanh dùng chiếc thìa gỗ thành chén, nói với Lâm Duyệt Vi: “Tự đi mà múc.”

“Cảm ơn mẹ.”

“Uống ít thôi.”

“Dạ dạ.”

Nhiễm Thanh Thanh thề chỉ muốn hỏi han ân cần một chút, lại bị Lâm Duyệt Vi mấy lần cắt ngang, sau cùng còn kể tai bà nói nhỏ: “Nếu mẹ không muốn dọa con dâu mẹ chạy mất, thì tốt nhất tự hoá kiếp đi.”

Lúc này Nhiễm Thanh Thanh mới chịu dừng miệng.

Cố Nghiên Thu nhìn Lâm Duyệt Vi, rồi lại nhìn Nhiễm Thanh Thanh, cúi đầu yên lặng mà uống canh trong chén.

Cơm nước xong, Cố Nghiên Thu nghỉ ngơi một lát, vẫn cảm thấy bụng đầy, bèn chủ động đề nghị nói muốn ra ngoài dắt chó tiêu thực, Nhiễm Thanh Thanh đồng ý, Lâm Duyệt Vi cũng theo cô ra ngoài.

Dì giúp việc dọn dẹp trong bếp và bàn ăn, nhìn thấy bóng dáng Lâm Duyệt Vi theo Cố Nghiên Thu ra ngoài, bèn cảm thán với Nhiễm Thanh Thanh: “Hai đứa này thật là, Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu.”

Nhiễm Thanh Thanh híp híp mắt, nói: “Cô nói xem Tiêu với Mạnh, đứa nào công đứa nào thụ?”

Dì giúp việc: “.....”

Bà lớn tuổi rồi nên nghe không hiểu.

Lâm Duyệt Vi nắm tay Cố Nghiên Thu, tay Cố Nghiên Thu thì quấn lấy dây dắt chó, đôi chân ngắn của con Corgi cứ chậm rì rì đi dọc theo con đường nhỏ trong tiểu khu. Con chó này không giống những con khác, những con Corgi khác đều chạy nhảy đến điên, còn nó thì rất an tĩnh, sau khi Schrodinger được chuyển tới đây ở, nó thường hay bị nhốt vào lồng sắt cũng không thèm làm ầm ĩ, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, mỗi ngày chỉ ra ngoài tản bộ hai lần, khiến cân nặng của nó mỗi lúc một tăng nhanh.

Gió lạnh thổi tới, Lâm Duyệt Vi khép hờ mắt, tay trái dè lên cổ áo khoác, nắm thật chặt.

Cố Nghiên Thu ngưỡng ngưỡng cằm, khiến những đường cong tuyệt mỹ hiện lên thật rõ ràng, nói: “Em dùng khăn quàng cổ của chị đi.”

“Không cần, lát nữa sẽ ấm.” Buổi tối trước khi ra khỏi nhà Cố Nghiên Thu quàng một chiếc khăn quàng cổ màu vàng nghệ, thoạt nhìn cả người đều

sáng ngời, khiến Lâm Duyệt Vi cứ phải quay đầu nhìn cô.

Cố Nghiên Thu bước chân dài hơn, nới lỏng dây để con Corgi chạy chậm về phía trước, Lâm Duyệt Vi “Ah” một tiếng, cũng chạy chậm theo, chạy được vài phút, cả người nàng bắt đầu đổ mồ hôi, rồi dần ấm lên.

“Ấm hơn chưa?” Cố Nghiên Thu nghiêng đầu mỉm cười với nàng.

“Ấm.” Lâm Duyệt Vi gật đầu, vừa muốn cười, vừa không rõ lắm vì sao nàng lại muốn cười. Nàng đứng trước mặt Cố Nghiên Thu, áp trán lên bờ vai Cố Nghiên Thu, để Cố Nghiên Thu thuận thể dùng một tay ôm chặt nàng, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nàng.

Corgi đang lững thững đi về phía trước, bị sợi dây lôi lại, đành ngồi xuống đất bất động, lẳng lặng mà quan sát đôi tiểu tình lữ phía sau.

“Em rất thích chị.” Giọng Lâm Duyệt Vi rầu rĩ truyền đến từ bả vai.

“Thích chị có gì không tốt sao? Sao nghe em nói có vẻ không tình nguyện.” Cố Nghiên Thu buồn cười nói.

“Không phải không tình nguyện, chỉ là cảm giác có hơi ràng buộc, cảm giác rất..... Phức tạp?” Lâm Duyệt Vi vẫn duy trì tư thế, hỏi, “Chị có hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Sự ăn ý đâu mất rồi?”

“Làm gì có.”

Lâm Duyệt Vi úp mặt lên vai cô không nổi nữa, thật vất vả mới thổ lộ được

chân tình, kết quả một chút phong tình Cố Nghiên Thu cũng không hiểu, nàng ngẩng đầu nhìn Cố Nghiên Thu, ra vẻ cực kỳ tức giận, dùng hai tay nhéo lấy gương mặt cô, để lại hai dấu đỏ hồng.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà “Ah” một tiếng, nói: “Em tính bạo hành à?”

Lâm Duyệt Vi nhướn mày nói: “Đúng vậy, bạo hành.”

Cố Nghiên Thu dang hai tay: “Vậy bạo hành mãnh liệt thêm chút đi.”

Lâm Duyệt Vi ngẩn người, lộ ra ánh mắt khiếp sợ: “Không ngờ chị lại như vậy đó Cố tỷ tỷ.”

Cố Nghiên Thu bị gió làm sặc: “Em gọi chị là gì?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Vi lại không chịu gọi tiếp, với phản ứng này của Cố Nghiên Thu, có thể xem đây như đòn sát thủ, vậy nên nàng phải giữ lại dùng cho thời điểm mấu chốt. Lâm tỷ tỷ chắc chắn không thể nào, chứ Cố tỷ tỷ thì vẫn còn hi vọng.

Dắt chó đi dạo một hồi cũng tiêu thực xong, hai người liếc nhìn nhau, có thể trở về ăn bữa ăn chính.

“Mẹ, bọn con về rồi.” Lâm Duyệt Vi thay giày, nhận lấy sợi dây từ tay Cố Nghiên Thu, đưa chó Corgi về lồng sắt, quý cô Nhiễm Thanh Thanh còn đang trong phòng khách xem phim truyền hình, là một bộ nước ngoài, trên màn hình toàn máu.

Lâm Duyệt Vi vừa nhìn thấy đã “Ah” một tiếng, rồi vội nhìn sang chỗ khác: “Mẹ buổi tối còn xem cái này không sợ gặp ác mộng à?”

“Sợ.”

“Vậy mà mẹ còn xem?”

“Vậy buổi tối con qua ngủ với mẹ.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu thiếu chút nữa đã nóng nảy, cô đợi cả ngày, chỉ muốn lập tức làm chuyện ấy, Nhiễm Thanh Thanh bỗng đứng ra cản đường, mà cô lại không có biện pháp nào cự tuyệt.

Nhiễm Thanh Thanh hứng thú mười phần mà nhìn hai đứa trao đổi ánh mắt, vài giây sau, mới vui vẻ nói: “Chọc hai đứa thôi, buổi tối mẹ ngủ với cháu gái.”

Schrodinger đúng lúc mà ngừng đầu “Meo~~” một tiếng.

Lâm Duyệt Vi cầu mà không được, sợ mẹ nàng đổi ý, vẫy tay với Cố Nghiên Thu, theo nàng chạy nhanh.

Nhiễm Thanh Thanh trừng mắt nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi làm bộ không thấy, thè lưỡi kéo Cố Nghiên Thu lên lầu.

Cả hai không thèm nói lời vô nghĩa vừa vào phòng đã nhập đề, dựa theo ước định, cả hai chọn một chiếc xe mới mẽ độc đáo.

Chiếc xe mới là loại hai người lái, vừa lớn vừa rộng, loại xe này thần kỳ ở chỗ một trước một sau đều có bánh lái, cho cả hai người đồng thời sử dụng. Từ chân núi chạy đến giữa sườn núi, trước sự đồng tâm hiệp lực dần dần gia tốc của cả hai, chiếc xe cứ bong bong chạy lên đỉnh núi.

Từ lúc bắt đầu đề máy chạy lên núi, cả hai đều có bản lĩnh, thể lực ngang bằng nhau, không phân rõ ai hơn ai, chẳng ngờ giữa đường bất thành linh lại bị một câu 'Cố tử tử' của Lâm Duyệt Vi đánh bại, Cố Nghiên Thu cắn chặt hàm răng, dùng hết sức nắm chặt tay lái, lại không cách nào khống chế phương hướng, chỉ nghe phịch một tiếng, cả cái bánh lái bị cô bẻ gãy, toàn quyền chủ động rơi vào tay Lâm Duyệt Vi, đưa cô lên đỉnh núi một cách tuyệt trần.

Esley: H gì trêu tượng quá vậy trời =)) Ai không biết là tư thế nào thì cmt es giải thích tận tình cho nè =))

Mái tóc dài dính trên mặt Lâm Duyệt Vi, cả người nàng đổ đầy mồ hôi, vô cùng không thoải mái, nàng giơ tay tùy ý vén tóc, để lộ ra vẻ mặt mãn nguyện, cúi đầu dùng chân ngoéo lấy cằm Cố Nghiên Thu: “Cố tổng, người có khỏe không?”

Cố Nghiên Thu thở gấp, hơi ngẩng đầu lên nhìn nàng, “Trước đó nói có thể giở trò à?”

Lâm Duyệt Vi nhướn mày: “Nhưng chị cũng chưa nói là không thể a.”

Cố Nghiên Thu lại ngã đầu xuống giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Duyệt Vi bò tới nằm sổng vai với cô, nghiêng đầu nhìn sườn mặt cô, ngón tay vói qua, nhẹ nhàng sờ trên chóp mũi, đưa lên lưỡi nếm, ngoài vị mặn của mồ hôi, tựa hồ còn có chút vị khác, chờ nàng suy nghĩ cẩn thận xem là gì, thì lập tức rút tờ khăn giấy ra để nhốt.

Nghĩ nghĩ một hồi nàng loại không còn biện pháp nào khắc phục, chạy vội vào phòng vệ sinh súc miệng.

Cố Nghiên Thu nằm trên giường nghiêng đầu nhìn nàng, một tay chống

trán, thở dài một hơi, rồi ngồi dậy.

Lâm Duyệt Vi súc miệng xong, cúi đầu nhìn một lát, thuận tiện dùng xà phòng rửa sạch cả cánh tay. Rửa một hồi vẫn không phát giác có người phía sau, chỉ biết có một làn hơi ấm áp vờn trên gáy nàng, Lâm Duyệt Vi từ trong gương nhìn vào người phía sau, nhưng không quay đầu lại, chỉ nhích người gần ra phía sau, tiến sát vào lòng Cố Nghiên Thu: “Rửa tay không?”

“Rửa.” Cố Nghiên Thu gác cằm trên vai nàng, chớp mũi hơi lạnh thân mật cọ trên sườn mặt nàng, giọng nhồm nhớp như không hòa tan được.

Cả hai rửa tay rửa hơn hai giờ đồng hồ, lúc bước ra khỏi phòng tắm Lâm Duyệt Vi mệt đến mở mắt không nổi, mơ mơ màng màng leo lên giường, vừa dính gối đã ngủ mất.

Lúc Lâm Duyệt Vi tỉnh lại Cố Nghiên Thu đã đi làm, nàng ôm lấy chiếc áo ngủ Cố Nghiên Thu thay ra ngủ ngon lành trong mộng đẹp.

Lâm Duyệt Vi mơ mơ màng màng, đắm chìm trong mộng đẹp không muốn tỉnh lại.

“Rột rột– rột rột — rột rột —“

Lâm Duyệt Vi mấy lần nỗ lực đi vào giấc mộng lại cứ bị tiếng động lạ này phá bình, nàng bực mình vò đầu, mang chân trần xuống giường, mở cửa, Schrodinger đang dùng móng vuốt của nó cào cửa bỗng dừng giữa không trung một chốc, rồi buông xuống.

Đôi mắt như hai viên đá quý màu lam của nó ngẩng lên nhìn Lâm Duyệt Vi, tỏ vẻ đáng thương mà “Meo~~” một tiếng.

Dạo gần đây nàng không phải chạy quảng cáo thì sa vào hưởng thụ, rất ít

khi cùng Schrodinger chơi đùa, Lâm Duyệt Vi khom lưng ôn nhu bế Schrodinger lên, vượt quả đầu như trái dưa của nó.

Lâm Duyệt Vi ngồi dựa vào thành giường, hai tay nắm móng vuốt Schrodinger, bắt nó khiêu vũ theo nàng, vừa nhớ tới đêm điên cuồng tối qua, không khỏi cười nói: “Tối qua con mà dám cào cửa, ba ba đã sớm đuổi con ra khỏi nhà rồi.”

Schrodinger: “Mèo méo meo?”

Lâm Duyệt Vi lắc lắc móng vuốt nhỏ của nó: “Meo cái gì, tối hôm qua cùng bà ngoại ngủ thế nào?”

Schrodinger: “Meo meo.”

Lâm Duyệt Vi không để bụng nó nghe có hiểu hay không, dù sao nàng vẫn dong dài với Schrodinger hơn nửa ngày, càng nói càng vui vẻ, thậm chí còn sinh ra một loại cảm giác như năm tháng tình hảo. Mẹ nàng ở dưới lầu lễ Phật, bà xã ra ngoài đi làm đến giờ tan tầm liền về nhà, trong nhà còn có mèo có chó, nhân sinh đặc thẳng bất quá chỉ có như vậy mà thôi.

***

“Lần này phương án của tôi chính là như vậy, hơn nữa tôi không đồng ý quan điểm của giám đốc Lưu, thứ nhất.....” Trong phòng hội nghị, Cố Nghiên Thu lên tiếng xong thì ngồi lại vị trí của mình, di động trong túi áo khoác run lên một chút, cô lấy ra nhìn thoáng qua dưới mặt bàn.

【 Hai chữ Mộc: Đột nhiên lười biếng.jpg 】

Cố Nghiên Thu cúi đầu đánh chữ:

【 Tây Cỗ: Chị đang họp 】

【 Hai chữ Mộc: Àh, vậy kết thúc hăng nói [ăn tay ăn tay.jpg] 】

Cuộc họp kéo dài tới tận giữa trưa, sau khi tan họp, tiểu Ngô tổng đơn độc giữ Cỗ Nghiên Thu lại, vỗ vỗ vai cô, cười nói: “Nghiên Thu, làm như vậy không sợ đắc tội Cỗ đồng sao?”

Giám đốc Lưu là nhân viên lâu năm, cũng luôn kiên định theo Cỗ Hòa, tuy rằng chức vị không cao, nhưng địa vị của ông ấy ở công ty cũng khá quan trọng.

“Tôi đắc tội vẫn còn chưa đủ sao?” Cỗ Nghiên Thu thu dọn văn kiện, nhàn nhạt hỏi lại.

Tiểu Ngô tổng cười to, nói: “Cỗ đồng thân thể càng ngày càng kém, mấy hôm trước, người thân của tôi còn gặp ông ấy ở bệnh viện, trong tay thư ký ông ấy còn cầm rất nhiều thuốc.”

Cỗ Nghiên Thu làm ra vẻ không quan tâm mà nói: “Vậy sao?”

Tiểu Ngô tổng: “Đúng vậy, cô không biết à?”

“Không rõ lắm, đã lâu rồi tôi không về thăm nhà.” Cỗ Nghiên Thu lạnh lùng nói tiếp, “Có thể do báo ứng đi.”

Tiểu Ngô tổng ai nha một tiếng, nói: “Sao cô có thể nói bố mình như vậy chứ?”

Cỗ Nghiên Thu nhăn mày, cảm xúc nơi đáy mắt có hơi kích động, dừng một chút, mới bình tĩnh nói: “Ông ta không phải bố tôi.”

Cảm xúc cô để lộ đủ cho tiểu Ngô tổng bắt giữ, vội trấn an nói: “Rồi rồi rồi, chúng ta không đề cập tới ông ấy, nói về anh hai cô đi, à không phải, nên gọi là Cố Phi Tuyên mới phải.”

“Anh ta thế nào?”

“Gần đây cậu ta đao to búa lớn cái cách phòng ban dưới quyền, tựa hồ được Cố đồng cho phép.”

Cố Nghiên Thu xùy một tiếng.

Tiểu Ngô tổng ra vẻ kinh ngạc mà nhướn mày: “Sao vậy?”

Cố Nghiên Thu yên lặng nhìn anh ta, hơi hơi cong môi cười: “Thế nào thì anh ta cũng chỉ là châu chấu sau thu, nhảy nhót không được mấy ngày nữa.”

Tiểu Ngô tổng lại cười to lần nữa, dùng sức vỗ vỗ bả vai Cố Nghiên Thu: “Nói hay lắm.”

Nụ cười trên môi Cố Nghiên Thu toát ra vẻ ác độc, hai người trao đổi một ánh mắt như trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

***

Sau khi diễn xong trước mặt tiểu Ngô tổng, Cố Nghiên Thu sải bước quay về văn phòng, lập tức gọi điện thoại cho Cố Hòa, Cố Hòa đã vài ngày không tới công ty, gần đây ông luôn ở nhà nói với bên ngoài ông đang dưỡng bệnh.

Người nhận điện thoại là bản thân Cố Hòa: “Nghiên Thu? Sao con lại đột nhiên gọi điện thoại?”

Cố Nghiên Thu nói thẳng: “Mấy ngày trước ba từng tới bệnh viện sao?”

Cố Hòa chậm rãi nhú mào: “Ai nói với con?”

Cố Nghiên Thu: “Ba không cần biết ai nói, chỉ cần trả lời có phải hay không thôi?”

Cố Hòa: “Có phải Ngô Lượng không?” Ngô Lượng là tên của tiểu Ngô tổng.

Cố Nghiên Thu: “..... Phải, anh ta nói có người nhìn thấy ba tới bệnh viện, ba tới bệnh viện làm gì, có phải sức khỏe ba thật xảy ra vấn đề không?”

Nghe vậy Cố Hòa chỉ cười nói: “Con hùng hồ gọi tới, ba còn tưởng vì chuyện gì khác, hóa ra vì nghe mấy lời đồn từ Ngô Lượng, không phải nói đóng kịch sao, ba chỉ đơn giản diễn hơi thật một chút, ba biết cậu ta có người thân vừa té gãy xương đang nằm viện, nên cố ý chọn một ngày tới, để người đó nhìn thấy ba.”

“Vậy còn thuốc thì sao?”

“Con nói thuốc gì?”

“Ngô Lượng nói, thư ký Lý từng đưa thuốc cho ba.”

“Diễn kịch không phải cần diễn cho tròn vai sao, chỉ là một ít vitamin C thôi.”

“Vậy lọ thuốc đó có bên cạnh ba không? Ba chụp cho con xem.” Cố Nghiên Thu từng bước truy vấn.

“Con bé này.”

“Chụp cho con xem.” Cố Nghiên Thu đề cao giọng hơn chút.

“Rồi rồi, đang chụp, được rồi chứ.” Cố Hòa dường như bị cô dọa sợ, oai phong một cõi nửa đời người phải ngoan ngoãn mà khuất phục, đầu dây bên kia truyền đến những tiếng vang nhỏ, hình như Cố Hòa đang nói chuyện với ai, kêu lấy Vitamin C tới, tiếp theo lại truyền đến giọng ông, “Ba đang chụp, sẽ gửi qua WeChat cho con.”

“Con chờ.”

Nửa phút sau, Cố Nghiên Thu nhận được thông báo tin nhắn, mười bình vitamin C chỉnh tề được xếp hàng trên bàn trà.

Cố Hòa bất đắc dĩ mà nói: “Được rồi chứ?”

Cố Nghiên Thu lưu ảnh lại, nói: “Được rồi.”

Cố Hòa: “Còn chuyện gì khác không?”

Cố Nghiên Thu mở trình duyệt trên máy tính, nói: “Không còn, ba ở nhà nghỉ ngơi đi, bên này Ngô Lượng có bất kỳ động tĩnh nào con sẽ nói với ba.”

“Được, bye con.”

“Bye.”

Cố Nghiên Thu lại gọi cho Cố Phi Tuyền.

“Ba có gì khác lạ?” Cố Phi Tuyền hỏi, “Khác lạ gì?” Cố Phi Tuyền không

thường xuyên nói chuyện với Cố Hòa, nên không thể phân biệt được khác lạ với không khác lạ.

“Trên phương diện sức khỏe.”

“Rất khỏe, còn ở nhà tập thể dục nữa, à, đúng rồi, gần đây ông ấy bị cảm mạo, đang uống thuốc.”

“Uống thuốc gì?”

“Thì thuốc đau họng, còn có thuốc hạ sốt.”

“Anh có xem qua chưa?”

“Xem rồi, thuốc còn để trên bàn, đều là thuốc viêm họng với hạ sốt.” Cố Phi Tuyền ngồi trong phòng làm việc, buông đôi chân đang bắt chéo xuống, nghiêm mặt nói, “Em hỏi vậy có phải đã phát hiện gì không?”

Cố Nghiên Thu nhéo nhéo ấn đường: “Không có, chỉ là cảm giác không được kiên định.”

Cố Phi Tuyền: “Em muốn tôi làm gì không?”

Cố Nghiên Thu: “Có.”

Cố Phi Tuyền lập tức vui vẻ: “Em nói đi.”

Cố Nghiên Thu: “..... Vẫn thôi đi.”

Cố Phi Tuyền: “.....”

Cố Nghiên Thu: “Thôi, không có gì, tạm biệt.”

Cố Phi Tuyền điện thoại mà thờ dài, tới khi nào anh mới có thể hiện đây.

Cố Nghiên Thu ngồi trong văn phòng một lát, mới nhớ tới quên trả lời tin nhắn của Lâm Duyệt Vi, vội cầm di động lên lại, gõ chữ gửi đi:

【 Tây Cỗ: Tối nay chị phải về tranh Cỗ gia, buổi tối không về nhà 】

Leng keng —

Lâm Duyệt Vi trả lời với tốc độ ánh sáng.

【 Hai chữ Mộc: Chị như vậy có được tính là rút chỉ (*ngón tay*) vô tình không? 】

Chương 127

【 Hai chữ Mộc: Chị như vậy có được tính là rút chỉ (*ngón tay*) vô tình không? 】

【 hệ thống tin nhắn: Hai chữ Mộc rút về một tin nhắn 】

Gần đây Lâm Duyệt Vi học được chiêu nói xong xóa đi của Cố Nghiên Thu, vừa nói ra cái gì cột nhà thì lập tức xóa đi ngay, tốt nhất phải bảo đảm đối phương đọc được hăng xóa đi.

Quả nhiên Cố Nghiên Thu trả lời nàng bằng một chuỗi dấu ba chấm, sau đó

còn thêm một icon bán manh, Lâm Duyệt Vi chưa từng thấy qua, theo nàng biết người có thể gởi icon này cho Cố Nghiên Thu lưu lại chỉ có một.

【 Hai chữ Mộc: Lại do Cố Phi Tuyền gởi cho chị à? 】

【 Tây Cốt: Ủm 】

【 Hai chữ Mộc: Vị anh trai này của chị... 】

Cố Nghiên Thu nhướng mày, vừa định giải thích hai người xác thật là anh-em cùng cha khác mẹ, không tin có thể cho nàng xem xét nghiệm ADN, chỉ thấy màn hình nhảy ra một hàng chữ tiếp theo.

【 Hai chữ Mộc: Anh trai hờ trong như một dòng nước 】

【 Tây Cốt: Vì sao? 】

【 Hai chữ Mộc: Không vì gì a, cảm giác có chút moe kiểu gốc gác như nhau 】

Cố Nghiên Thu: “.....”

Không biết Cố Phi Tuyền mà nghe được những lời này, sẽ có cảm tưởng thế nào.

Tuy Lâm Duyệt Vi miễn cưỡng có thể chấp nhận việc Cố Nghiên Thu thường xuyên bị anh trai “Quấy rầy”, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc nàng muốn xoay chủ đề quanh Cố Phi Tuyền, vì thế nói xong câu đó liền vào chính đề.

【 Hai chữ Mộc: Sao lại đột nhiên muốn về nhà 】

Dựa theo tính cách của Cố Nghiên Thu, nếu cô muốn về Cố trạch chắc chắn sẽ bàn với Lâm Duyệt Vi trước, bây giờ lại đột nhiên nói muốn về, rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Cố Nghiên Thu chỉ trả lời cô có chút việc.

Không phải cô không muốn nói, chỉ vì quyết định này của cô xuất phát từ trực giác, nên không biết phải nói từ đâu.

Lâm Duyệt Vi cũng không truy vấn, từ trước đến nay nàng luôn biết chừng mực, sẽ không cố hỏi đến cùng, Cố Nghiên Thu muốn thì sẽ nói, không muốn nói nàng cũng sẽ không cưỡng cầu, ai cũng có bí mật muốn giữ cho riêng mình.

Lúc sau nàng lại hỏi hỏi cô đã ăn cơm chưa, Cố Nghiên Thu trả lời đã đặt cơm hộp, Lâm Duyệt Vi liền nói cơm hộp không tốt cho sức khỏe vân vân, lại một lát sau, Lâm Duyệt Vi nói phải đi ăn cơm, trước khi đi nàng chụp một tấm ảnh của mình đang ngồi cùng Schrodinger.

Lông tóc Schrodinger bị dựng ngược trên đỉnh đầu bằng keo vuốt tóc, trông tạo hình rất ngẫu, xứng với đôi mắt màu lam lạnh nhạt, và vẻ ngoài vô cùng kiêu ngạo của nó. Nhưng trong ảnh Lâm Duyệt Vi trông còn kiêu ngạo hơn nó, hàm răng nàng cắn lấy cổ áo ngủ, ngửa đầu, dùng mũi nhìn ống kính, giống như chị đại ra phố.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Ỗ đẹp mà loạn.

Cô lắc đầu cười cười, rồi cũng lưu ảnh về điện thoại.

Weibo đột nhiên nhắc nhở có thông báo mới, Cố Nghiên Thu đã cài đặt chế

độ chú ý nhắc nhở trên Weibo chỉ dành cho một người duy nhất, chính là Lâm Duyệt Vi. Cố Nghiên Thu ấn vào thông báo, màn hình nhảy tới bài đăng mới của Lâm Duyệt Vi trên Weibo.

Lâm Duyệt Vi V:

【 một ngày ánh nắng tươi sáng [cùng Schrodinger chụp ảnh chung] 】【

Tấm ảnh này hoàn toàn khác tấm nàg gợi cho Cố Nghiên Thu, Schrodinger vẫn quả đầu thời thượng, Lâm Duyệt Vi lại không phải Lâm Duyệt Vi trong ảnh vừa rồi, trong hình nàg chống cằm lên đầu Schrodinger, đôi mắt tựa hồ đang nhìn màn hình, lại tựa hồ đang nhìn vào một nơi khác, cực kỳ mờ mịt, ánh mặt trời hắt vào từ khung cửa sổ bên cạnh, khiến cả người nàg phát ra ánh hào quang nhàn nhạt, chẳng khác gì tiên tử hạ phàm.

Cố Nghiên Thu tấm tắc một tiếng, lưu lại bình luận.

【 Lâm Duyệt Vi fans.: Mèo đẹp, người so với mèo càng đẹp hơn 】【

Sau đó lưu luôn bức ảnh này lại, rồi gửi tin nhắn cho Lâm Duyệt Vi: 【 Em chụp với Schrodinger bao nhiêu tấm, gửi hết qua cho chị 】【

【 Hai chữ Mộc: Sao chị biết? [mặt kinh ngạc] 】【

【 Cố Nghiên Thu: Những chuyện khác không ăn ý, chứ thói quen này của em thì chị biết 】【

【 Hai chữ Mộc: Òh 】【

Lâm Duyệt Vi khoe vẻ mặt ngọt ngào chọn lựa mấy tấm đẹp nhất gửi qua cho Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu bên này thì lưu lại hết, đáp trả Lâm

Duyệt Vi bằng ghi âm thoại nói moah moah, Lâm Duyệt Vi không trả lời, có lẽ đã bị Nhiễm Thanh Thanh thúc giục đi ăn cơm.

Lúc Lâm Chí tiến vào, trên màn hình di động Cố Nghiên Thu vẫn còn hiện bức ảnh của Lâm Duyệt Vi.

Lâm Chí đặt đồ ăn của Cố Nghiên Thu lên bàn, nhìn thoáng qua di động, muốn nói lại thôi.

Cố Nghiên Thu: “Cậu sao vậy?”

Lâm Chí thu hồi tầm mắt, hỏi: “Chị vẫn còn thích Lâm Duyệt Vi a?” Ai cũng nói fan hâm mộ không quá ba tháng, đã qua nhiều tháng như vậy, Cố Nghiên Thu vẫn còn truy tình.

Cố Nghiên Thu nghi hoặc: “Không được sao?”

Lâm Chí cúi đầu giúp cô lấy cơm hộp ra khỏi bao, môi giật giật, nói: “Được chứ ạ, nhưng đối tượng của chị không ăn giấm sao?”

“Không ăn giấm.” Cố Nghiên Thu cười cười, chuyển sang giao diện chính, vẫn là ảnh Lâm Duyệt Vi, Lâm Chí vừa thấy, vẻ mặt tràn ngập “Chị thật to gan lớn mật”, “Chị lại còn dám để ảnh người ta làm hình nền?” nhìn về phía Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu tiếp tục cười: “Không được sao?”

Lâm Chí nhìn cô trong chốc lát, mở đôi đũa cùng hộp cơm đẩy qua, lời nói thăm thía: “Tiểu Cố tổng, chị như vậy không được a.”

“Cảm ơn.” Cố Nghiên Thu nói, “Vì sao không được?”

Lâm Chí nói: “Em đã nói với chị rồi, con gái đều rất hẹp hòi, hình nền di động của chị phải dùng ảnh phong cảnh, hoặc ảnh của nàng cũng được, nhưng tuyệt đối không thể dùng ảnh của cô gái khác nha, đặc biệt chị có xu hướng giới tính thiên về nữ, dùng ảnh của nam mình tinh vẫn đỡ hơn dùng nữ mình tinh.”

Cố Nghiên Thu gật đầu: “Ừm ừm.”

Lâm Chí nói: “Đúng rồi, trước đó không phải chị nói chị với bạn gái cãi nhau, có phải bởi vì vì vấn đề này không?”

Cố Nghiên Thu thông thả ung dung gấp thức ăn, chậm rãi nhai nuốt xong, mới nói: “Lần đó không phải.”

Lâm Chí nói: “Vậy chị càng phải phòng hoạn dù chưa xảy ra a, chị mau đổi màn hình đi.”

Cố Nghiên Thu vẫn gật đầu: “Nói cũng có lý.”

Lâm Chí: “Chị có thích nam mình tinh nào không? Bành Vu Yến thế nào? Nếu không thì Ngô Ngạn Tổ? Em giúp chị đi.” Anh vừa nói vừa vươn tay về phía di động của Cố Nghiên Thu, chỉ thấy cô nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn anh.

Tay Lâm Chí cứng đờ giữa không trung, nhanh chóng rút về: “À, em ra ngoài nha tiểu Cố tổng, có việc phân phó chị cứ kêu em.”

Cố Nghiên Thu một người ngồi trong văn phòng, màn hình giao diện chính và màn hình khóa của cô đều là ảnh của Lâm Duyệt Vi. Lâm Chí nói cũng có lý, Lâm Duyệt Vi muốn dấu điểm thân phận, cô như vậy hình như khoa trương.

Cố Nghiên Thu nghĩ nghĩ, đối tất cả màn hình thành ảnh tùy chỉnh của hệ thống.

Buổi chiều cùng ngày Lâm Chí tiến vào giao đồ ngẫu nhiên liếc mắt nhìn di động của cô, tức khắc thần sắc lộ ra vài phần vui mừng, ra vẻ khen ngợi “Trẻ nhỏ dễ dạy”.

Cố Nghiên Thu mỉm cười, bút máy trong tay đang viết tên Lâm Duyệt Vi lên trang giấy trắng .

Tâm tình Cố Nghiên Thu cứ nhẹ nhàng tận đến khi tan tầm. Lần này cô đột kích về nhà, ngoại trừ Lâm Duyệt Vi ra thì không người nào biết. Lúc cô bước vào nhà, Cố Phi Tuyền vừa về sớm hơn cô mười phút ngạc nhiên mà đứng bật dậy từ ghế sofa, mỉm cười chào đón: “Em về sao không nói với anh một tiếng?”

Hạ Tùng Quân: “Phi Tuyền!”

Cố Nghiên Thu: “Vì sao phải nói với anh?”

Giọng hai người đồng thời vang lên, Cố Phi Tuyền ngượng ngùng mà ngồi về chỗ, mẹ anh chỉ anh hiểu rõ nhất, từ đầu đến cuối Hạ Tùng Quân chỉ muốn diễn cảnh gia đình hòa thuận, bây giờ thấy anh tiếp cận Cố Nghiên Thu như vậy, hận không thể nhéo rớt tai anh xuống, nào còn lo lắng diễn kịch gì nữa.

Cố Nghiên Thu thì không cần phải nói, ở nhà trước sau vẫn không cho anh chút sắc mặt tốt, nhưng Cố Phi Tuyền phát hiện anh dường như cũng rất thưởng thích cô vì điều này, Cố Nghiên Thu dù có lạnh lùng thì cũng rất đáng yêu.

Cố Nghiên Thu đổi giày rồi tiến vào: “Ba đâu?”

Hạ Tùng Quân: “Con không tự tìm được à?”

Cố Phi Tuyền: “Trong thư phòng trên lầu.”

Hạ Tùng Quân nhìn khắp mọi nơi, vợ đại điều khiển từ xa ném qua chỗ Cố Phi Tuyền, bị điều khiển từ xa đập vào đùi, Cố Phi Tuyền vội che chân lại, phù hoa mà la đau: “A, gãy chân luôn rồi.”

Hạ Tùng Quân xuống tay không được, mà không xuống tay cũng không được.

Cố Nghiên Thu chỉ đăm đăm nhìn thẳng lên lầu, nửa ánh mắt cũng không thưởng cho hai người nọ.

Cố Phi Tuyền thấy Cố Nghiên Thu rời đi, cũng không hứng thú diễn tiếp mà bĩu môi. Hạ Tùng Quân vừa thấy đã lập tức dùng điều khiển từ xa gõ tiếp.

Cố Phi Tuyền da dày thịt chắc, đánh vài ba cái cũng không khiến anh nhăn mày chút nào, anh kéo tay Hạ Tùng Quân, lấy điều khiển từ xa từ tay bà, kiên nhẫn mà khuyên bảo: “Mẹ, có cần phải quá đáng vậy không?”

“Mẹ quá đáng hả?”

“Quá đáng.”

“Không phải vì bị anh làm cho tức sao, đã kêu anh tranh đua.....”

“Con còn chưa đủ tranh đua sao? Chức vị của con bây giờ còn cao hơn Cố Nghiên Thu.”

“Không phải nói loại tranh đua này.” Hạ Tùng Quân nhéo lên cánh tay anh, “Con không thể duy trì khoảng cách với nó sao?!”

“Không phải mẹ nói nên đánh thẳng vào lòng địch sao?” Cố Phi Tuyền cười tủm tỉm nói.

“Anh đừng hòng lừa tôi, tôi còn không hiểu rõ anh sao, từ nhỏ đã không nghe lời tôi nói, lớn lên vào đại học thì mấy tháng mới về nhà một lần, còn không phải vì trốn tránh tôi sao? Bây giờ thì hay rồi, có cô em gái, chẳng sợ người ta là con của tiểu tam, anh cũng vẫn tung ta tung tăng chạy theo lấy lòng, không nhìn xem người ta có thêm để ý tới anh không.”

Ánh mắt Cố Phi Tuyền chậm rãi lạnh đi: “Mẹ, đừng nói bậy.”

Hạ Tùng Quân lập tức chỉ vào mũi anh nói: “Anh nhìn xem, chính là như bây giờ, tôi là mẹ anh hay người ta là mẹ anh, tôi vừa nói người khác một tí anh đã trở mặt rồi.” Bà nói xong còn cố nặn ra nước mắt phụ họa, khóc sụt sùi nói, “Tôi nuôi lớn anh từng này tuổi, lao lực trăm cay ngàn đắng, bây giờ thì hay rồi, y như khuỷu tay hướng ra ngoài. Anh còn xem tôi là mẹ anh sao?”

Từ nhỏ đến lớn, câu này Hạ Tùng Quân không nói mười vạn lần cũng cỡ chín vạn lần, cho dù Cố Phi Tuyền tự nhủ trong lòng phải nhẫn nại, không thể phát giận, nhưng hết lần này đến lần khác Hạ Tùng Quân cứ cố tình hất nước bắn lên người Thẩm Hoài Du và Cố Nghiên Thu, anh rốt cuộc nhin không nổi nữa mà đứng lên, “Mẹ, con có chút việc phải về phòng trước.”

Hạ Tùng Quân: “Anh đứng lại đó cho tôi!”

Cố Phi Tuyền bước đi, chỉ lưu lại trong mắt bà một bóng hình không nhượng bộ.

Hạ Tùng Quân nhìn về phía thư phòng trên lầu, ý cảm hờn trong mắt càng sâu thêm, cơ hồ sắp nuốt chửng lấy tâm can bà.

Nhiều năm trước, mẹ của cô đã huỷ hoại cả đời bà, bây giờ lại muốn mang tai họa tới cho con trai bà, chẳng lẽ hai mẹ con cô nhất quyết không chịu buông tha cho hai mẹ con bà?! Vì sao chứ?!

***

Cố Nghiên Thu nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh trước cửa, rồi mới giờ tay gõ gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng Cố Hòa vẫn trầm ổn như mọi khi.

Cố Nghiên Thu đẩy cửa bước vào, gọi: “Ba.”

Cố Hòa đang đứng sau án thư, trước mặt đặt một tờ giấy Tuyên Thành, trong tay cầm bút lông, ông đang luyện thư pháp, biểu tình chuyên chú, cũng không ngẩng đầu lên: “Có việc gì à?”

“Không có việc gì, chỉ muốn về gặp ba.”

Cố Hòa dùng đồ chặn giấy, tay di chuyển ngòi bút, khai, thừa, chuyển, hợp[1], một chút cũng không run, lưu loát thông thuận, nói: “Có tâm.”

[1] Khai – Thừa – Chuyển – Hợp có nghĩa là câu đầu khởi nhập câu hai chuyển tiếp câu đầu câu ba chuyển từ đề mục để khởi phát ý mới và câu bốn là hội tụ của ba câu trên nhập lại cùng nhau. Đây là một trong những cấu trúc phổ biến của thơ Đường.

Tầm mắt Cố Nghiên Thu di chuyển khỏi cổ tay ông, dừng trên trang giấy, phía trên đề bài từ của Tô Đông Pha 《 Điệp Luyện Hoa 》, đã viết xong

câu “Trường lý thu thiên, tường ngoại đạo, Tường ngoại hành nhân, Tường lý giai nhân tiếu.” [2], Cố Hòa dùng bút, chấm mực trong nghiên, nhàn nhạt nói: “Hai tháng nữa thu lúa, ý con thế nào?”

[2] Trong tường chơi đu, ngoài lối ngõ nhỏ, bên ngoài khách lại qua, bên trong mỹ nhân cười. – Nói lên nỗi lòng của kẻ tương tư, chỉ có thể ngày ngày nghe tiếng người con gái mình thương vui cười chơi xích đu bên trong bức tường. Nàng không biết bên ngoài bức tường, ngày ngày đều có một người đi qua chỉ để nghe tiếng nàng cười. Bài từ này cũng một phần nói lên nỗi tương tư trong lòng Cố Hoà dành cho mẹ Cố.

“Đã chuẩn bị tốt, nhưng con có một vấn đề.”

“Ừm? Vấn đề gì?” Cố Hòa hạ bút một lần nữa, nhẹ nhàng hỏi.

“Cố Phi Tuyền có biết không?”

“Con nói chuyện con thu lúa sao?”

“Dạ phải.”

“Biết.” Cố Hòa nói, “Sống ở đây lâu như vậy, đương nhiên biết quan hệ giữa chúng ta, trong công ty cũng có lúc phải gặp, làm sao giấu được cậu ta?”

“Ba tin tưởng anh ta sao?” Lời Cố Nghiên Thu nói mang theo nồng đậm nghi vấn, dường như cô thật sự cảm thấy rất khó hiểu.

Cố Hòa nhẹ nhàng mỉm cười, Cố Nghiên Thu tiến vào lâu như vậy rồi mà bây giờ ông mới ngẩng đầu lên. Nếp nhăn trên trán Cố Hòa trở nên rất sâu, nhưng lại không giống kiểu không giận tự uy như lúc trước, mà khóe môi ông cong thành một nụ cười: “Con gái ngoan, bây giờ không phải cậu ta

luôn chạy theo phía sau lấy lòng con sao? Chẳng lẽ con không tin cậu ta?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cố Hòa nói: “Bản chất cậu ta không xấu, tính tình, phẩm hạnh đều được, làm một cánh tay đắc lực cho con cũng tốt.”

Cố Nghiên Thu còn muốn tiếp tục thử, Cố Hòa đã viết xong nét bút cuối cùng, nói: “Con xem xem viết thế nào?”

Thẩm Hoài Du thích chép kinh Phật, nên nét thư pháp của bà rất đẹp, Cố Nghiên Thu từ khi còn nhỏ cũng từng được bà hun đúc, sau khi lớn cũng tự mình luyện theo, tính ra thì có chút hiểu biết, cô trầm ngâm một hồi rồi bình phẩm: “Trình độ nhập môn.”

Cố Hòa không giận, mà chỉ cười nói: “Cảm ơn con chưa nói là trình độ chó bò.”

Cố Nghiên Thu khom lưng nhẹ nhàng thổi trên giấy Tuyên Thành: “Sao lại đột nhiên luyện chữ?”

“Tu thân dưỡng tính, nung đúc tình cảm.” Cố Hòa trả lời, “Dù sao cũng không có gì làm, cũng sắp về hưu rồi, nên kiếm việc gì ở nhà giải khuây.”

Câu trả lời của ông làm Cố Nghiên Thu nghĩ tới Nhiệm Thanh Thanh ở nhà lễ Phật, ánh mắt hơi dao động. Cố Hòa bắt giữ sự thay đổi này, hỏi cô: “Suy nghĩ gì?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Không có gì, con bỗng nhớ tới mẹ của Lâm Duyệt Vi vừa sửa một Phật đường trong nhà, bắt đầu tin Phật.”

Cố Hòa giật mình: “Vậy..... Sao?”

Cố Nghiên Thu: “Dạ phải, trong nhà có xảy ra chút chuyện.”

Suy nghĩ của Cố Hòa bay đi rất xa rồi trở về, nói: “Ba nghe nói, cảm tình vợ chồng nhà ấy xảy ra vấn đề.”

“Dạ phải.”

“Lâm Bách quá hồ đồ.” Cố Hòa lắc đầu thấp giọng cảm khá, bỗng nhiên nhớ ra chính bản thân ông tựa hồ cũng không có lập trường phê bình đối phương, đối với ánh mắt đầy sâu kín của Cố Nghiên Thu ông càng không biết nên nhìn đi đâu, chỉ đành tránh sang hướng khác, cúi đầu cầm lấy đồ chặn giấy, kéo tờ giấy ra ngoài.

Cố Nghiên Thu kéo một chiếc ghế lại, ngồi xuống cạnh ông.

Cố Hòa ho khan một tiếng, dùng khăn giấy che môi, nói: “Gần đây đang cảm mạo.”

Cố Nghiên Thu đạm nhiên nói: “Con biết.”

Cố Hòa: “Buổi tối con muốn ăn gì, nhân lúc người giúp việc còn chưa nấu xong, con xuống lầu nói với bà ấy đi.”

Cố Nghiên Thu: “Có gì ăn nấy.”

Cô cảm thấy Cố Hòa có vẻ muốn cô ra ngoài, nhưng vì sao mà ông muốn cô ra ngoài, thì cô không biết, nên cô cứ lẳng lặng ngồi trong thư phòng, Cố Hòa không nói thêm gì, chỉ ngẫu nhiên ho khan hai tiếng, trông rất giống cảm mạo bình thường.

Tận cho đến khi dì giúp việc gõ cửa gọi ăn cơm, Cố Hòa mới gác bút, cùng

Cố Nghiên Thu ra ngoài.

Cố Hòa đi phía trước, Cố Nghiên Thu theo phía sau, giữa cầu thang cả hai người gặp phải Cố Phi Tuyền đang từ lầu ba đi xuống, Cố Nghiên Thu ra hiệu mắt xuống lầu, rồi lại nhìn lên lầu, sau đó nhướng mày, tựa hồ đang hỏi anh lên khi nào, Cố Phi Tuyền không ngừng làm động tác khoa trương, Cố Nghiên Thu đáp trả anh với ánh mắt đã hiểu.

Vì không muốn Hạ Tùng Quân lại bức mình, Cố Phi Tuyền lựa chọn sau khi xuống lầu cùng Cố Nghiên Thu thì giả vờ như không có chút để ý liên quan nào, cuối cùng Hạ Tùng Quân cũng không còn chiến đấu trong trạng thái gà mái nữa, vẻ mặt cũng ôn hòa hơn với anh.

Loại phụ nữ trung niên mãi tâm mãi nhãn như mẹ anh đều sống vì con cái, dễ xù lông tức giận cũng dễ dỗ dành xu nịnh, Cố Phi Tuyền nghĩ, nên gấp cho Hạ Tùng Quân một miếng thịt cá không có xương, Hạ Tùng Quân vừa nói “Con ăn đi mẹ không thích ăn cá” Vừa tươi cười rạng rỡ mà ăn hết.

Cố Phi Tuyền vừa nhìn sang chỗ Cố Nghiên Thu, đã thấy cô lập tức xoay chuyển hướng đĩa từ đĩa thức ăn chay sang gấp cá ăn.

Cố Phi Tuyền: “.....”

Đây rõ ràng là sợ anh gấp thức ăn cho cô mà.

Hạ Tùng Quân bị con trai dỗ đến vui vẻ, chỉ lo đắm chìm trong thế giới của mình, dứt khoát xem Cố Nghiên Thu như người trong suốt, để bà không bị lạt miệng. Sức ăn của Cố Hòa thì ngược lại kém đi nhiều, chỉ động mấy đĩa đã buông xuống, uống thêm nửa chén canh, Cố Nghiên Thu cùng Cố Phi Tuyền mịt mờ mà liếc nhìn nhau.

“Anh có cách nào len vào thư phòng lần nữa không? Tốt nhất là vào ban

ngày, khi không có ba.” Sau khi ăn xong, Cố Nghiên Thu cùng Cố Phi Tuyền lên vào một gian phòng khách trên lầu ba nói chuyện. Lần trước Cố Phi Tuyền đã từng vào thư phòng, còn tìm được di vật của Thẩm Hoài Du.

“Em muốn làm gì?” Cố Phi Tuyền hạ giọng hỏi.

“Tìm đồ.”

“Tìm gì?”

“Bất kỳ món đồ nào khác thường.” Trực giác nói cho Cố Nghiên Thu biết thứ cô đang kiếm tìm hẳn phải ở thư phòng, ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh, “Không phải anh rất giỏi kiếm đồ sao?”

“.....” Cố Nghiên Thu đã nói như vậy, Cố Phi Tuyền không thể nói không.

Cố Phi Tuyền nâng tay lên, cùng cô vỗ tay tán đồng.

Trong thư phòng.

Vừa dùng xong bữa tối Cố Hòa đã vịn tay lên bàn sách, tay còn lại nắm chặt vạt áo trước ngực, hít sâu vài lần, rồi ông nín thở, ngăn việc mình muốn nôn mửa, nuốt những thứ đang cố chạy lên cổ họng xuống, rồi lại không khắc chế được mà ho khan một trận.

Ông dùng khăn tay che miệng, nơi sâu nhất trong cổ họng ông dâng lên một mùi sắt rỉ của máu, lồng ngực không nhin được mà kịch liệt chấn động, mỗi một lần ông ho khan thì tựa hồ muốn kéo theo lục phủ ngũ tạng, như muốn nôn ra sạch sẽ mọi thứ trong người.

Ông ngồi xuống, dùng một tay lấy ra hai lọ thuốc trong túi áo, run run rẩy rẩy mà đổ mấy viên ra, ngửa đầu nuốt trọn. Những chấn động nơi ngực

vẫn còn đang tiếp tục, Cổ Hòa ho thêm vài lần, cuối cùng khom lưng trước thùng rác nôn khan, nhưng thứ ông có thể nôn ra chỉ có nước mắt.

“Khụ..... Khụ khụ.....”

Cánh tay Cổ Hòa chống lên bàn, cả khuôn mặt ông vùi vào cánh tay, hàm răng cắn chặt lớp vải trên cánh tay, khóe mắt vì đau khổ mà rơi ra chút nước mắt.

***

“Thật sự không thể về nhà sao?” Cổ Nghiên Thu không về nhà, Lâm Duyệt Vi ôm Schrodinger khỏi phòng riêng của nó, cho nó lên giường, bây giờ Schrodinger đang vui chơi trên đùi nàng, Lâm Duyệt Vi muốn tóm mà tóm không được.

Cổ Nghiên Thu dời ống kính điện thoại xuống, cho nàng xem áo ngủ trên người cô: “Không thể a, chị đang chuẩn bị ngủ.”

“Sắp tết rồi, chị cũng không thể ở bên em hai ngày.”

“Còn ngày mai nữa thôi là nghỉ lễ rồi.”

“Mai em tới công ty chị được không a?” Lâm Duyệt Vi thật vất vả mới kéo Schrodinger lại được, nàng nắm chặt hai chi sau của nó, kết quả Schrodinger giơ chân trước lên, sử ra một chiêu trong bộ Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, Lâm Duyệt Vi không thể không tránh đi, Schrodinger lại chạy thoát được lần nữa.

Lâm Duyệt Vi: “Sao lúc nào nó cũng ngoan với chị, còn với em thì hận không thể leo lên nóc nhà lật ngói.”

“Em muốn tới thì cứ tới, nếu em không sợ khiến cho cả đám người vây xem, đặc biệt là thư ký của chị.” Cố Nghiên Thu lật một tờ văn kiện trong tay, phát hiện nội dung có sai lệch, bèn lật lại trang trước đối chiếu, cười nói, “Không phải đã nói với em mẹ hiền chiều hư con sao? Em luôn chiều nó, nó có thể không được đăng chân lân đăng đầu sao?”

“Em đâu có chiều nó.” Đang nói đầu Lâm Duyệt Vi lại bị con mèo dẫm một chân, sinh động thuyết minh cái gì gọi được đăng chân lân đăng đầu.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

“Vậy thì do dì chiều hư nó.” Cố Nghiên Thu cười rộ lên, kéo di động sát vào nhìn nhìn, “Em không phát hiện Schrodinger hình như béo lên sao? Nó lại không biết phấn đấu tự giác, em chỉ cần lơ là một chút, nó sẽ tăng cân chóng mặt cho mà xem, chờ qua năm mới chị sẽ mang nó đi giảm béo.”

“Chị cũng mang em đi giảm béo đi?”

“Em là mèo sao?”

“Không phải, do em cứ cảm thấy mình béo.” Lâm Duyệt Vi nhéo nhéo da thịt trên eo, nàng cứ có cảm giác hình như không còn như lúc trước, mới vừa năm nhà hai ngày nàng đã có loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt này.

Cố Nghiên Thu nhìn nàng, nhú mày nói: “Không béo, chị sờ qua rồi, rất vừa.”

Lâm Duyệt Vi: “.....” Nặng nề mà thở dài.

Cố Nghiên Thu nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi: “Lần sau nếu chị có nói thế này thì có thể cho em chuẩn bị

tâm lý trước không a~~?”

Cố Nghiên Thu: “Nói gì?”

“Chính là.....” Lâm Duyệt Vi nói, “Thôi được rồi, chị thích nói sao thì vậy đi.”

Cố Nghiên Thu: “Àh?”

Lâm Duyệt Vi xua xua tay: “Đừng nói chuyện này nữa, xem như em chưa nói gì.” Nàng vẫn còn rất hưởng thụ loại kinh hỉ nho nhỏ này thường xuyên xảy ra hơn.

Thấy Cố Nghiên Thu sắp đào sâu thêm về chủ đề này, Lâm Duyệt Vi bèn chuyển đề tài đứng đắn hơn: “Sáng mai em phải cùng mẹ lên chùa thắp nhang, nghe nói là chùa XX rất nổi danh, mẹ nói mẹ lên mạng tra được, khá linh.”

“Chùa XX?” Cố Nghiên Thu quả nhiên chuyển lực chú ý qua chuyện này.

“Đúng vậy, mẹ nói muốn đi dâng hương, phù hộ năm sau thuận thuận lợi lợi, còn giúp chúng ta cầu bùa hộ mệnh linh tinh gì đó, tìm đại sư khai quang.” Lâm Duyệt Vi xùy rồi nói, “Đã thời đại nào rồi, mẹ còn tin mấy chuyện này, mấy chuyện khai quang ấy đều dùng để lừa tiền.”

Cố Nghiên Thu chậm rãi cau mày, “Àh” một tiếng, tỏ vẻ không quá tán đồng.

Lâm Duyệt Vi kinh ngạc nói: “Không phải chị đó chứ? Chị cũng tin mấy chuyện này à?”

Cố Nghiên Thu: “Thà tin là có chứ đừng tin là không, có lẽ dì chỉ muốn

dùng tiền mua sự an tâm thôi, em đừng nói dì như vậy.”

Lâm Duyệt Vi ngồi xếp bằng trên giường, nghe vậy nói: “Em cũng đâu có gốc, em đương nhiên sẽ không nói trước mặt mẹ, dám nói thì mặt em đâu còn nguyên vẹn như bây giờ, ngày mai em đi với chị, đại sư pháp lực cao thâm, nhất định sẽ phù hộ chúng ta cả nhà bình bình an an khỏe mạnh thuận thuận lợi lợi.”

Cố Nghiên Thu bị mồm mép nhanh nhẹn của nàng chọc vui vẻ: “Em ngoan lắm.”

Lâm Duyệt Vi bĩu môi, lại nói: “Nếu chị cũng tin, thì em sẽ rút lại câu nói lừa tiền ban nãy, thà tin là có chứ đừng tin là không, ngày mai em sẽ thấp nhang cho Phật Tổ nhiều hơn, cầu người phù hộ chị.”

“Cũng phù hộ em cùng dì.” Cố Nghiên Thu mỉm cười, vừa muốn tiếp tục nói chuyện, lại bị tiếng ồn ào bên ngoài hấp dẫn lực chú ý, hình như bên ngoài phòng đang có không ít người to tiếng với nhau.

Cố Nghiên Thu nghi hoặc, buông điện thoại xuống, lưu lại một câu: “Hình như có chuyện gì, chị ra ngoài xem.”

Lâm Duyệt Vi: “Ừm.”

Cô còn chưa đi tới cửa, đã nghe tiếng cánh cửa bị gõ mạnh, Cố Nghiên Thu vội bước nhanh tới mở cửa, gương mặt nôn nóng của Cố Phi Tuyền đập ngay vào ánh mắt cô, khiến đáy lòng Cố Nghiên Thu nảy sinh một dự cảm chẳng lành, cô vừa mở miệng thở hắt ra, Cố Phi Tuyền đã dành nói trước.

“Ba vừa ngất xỉu ở thư phòng.”

Chương 128

Đêm hai mươi tám tết, nhà họ cố đèn điện sáng trưng, bình hoang mã loạn.

Cố Hoà đột nhiên ngất xỉu bị đưa tới bệnh viện, Cố Nghiên Thu, Cố Phi Tuyền, Hạ Tùng Quân cùng đợi bên ngoài phòng cấp cứu. Hạ Tùng Quân dựa vào bả vai Cố Phi Tuyền, Cố Nghiên Thu thì khoanh tay đứng dựa tường, tay cô nắm di động, thỉnh thoảng lại về nhìn phía cuối hành lang, dường như đang chờ đợi điều gì.

Ánh mắt Cố Phi Tuyền dừng trên người cô, hơi hơi nheo nheo mắt.

Phía cuối hành lang truyền đến tiếng bước chân, ba người đồng thời cùng nhìn về hướng ấy, Thư ký Lý thở hồng hộc chạy tới: “Cố đồng đâu?” Trong tay ông còn ôm một chồng tư liệu được bỏ phong các phong bì dày cộm.

Cố Nghiên Thu hất cằm về phía phòng cấp cứu, đạm nhiên nói: “Còn ở bên trong.”

Cố Phi Tuyền lúc này cũng hiểu ra, sai bước đi tới, anh cao 1 mét 8 mấy người cao to, nhưng đứng trước mặt Thư ký Lý vẫn rất có cảm giác áp bách: “Thư ký Lý, rốt cuộc có chuyện gì?”

Thư ký Lý theo Cố Hoà nhiều năm như vậy, không đến mức bị chút khí thế này dọa.

Ông nhìn Cố Nghiên Thu, rồi lại nhìn Cố Phi Tuyền, thở dài một hơi.

Tuy Hạ Tùng Quân không có đầu óc, nhưng không đến mức khờ đến không hiểu gì, bà cũng dằng dằng sát khi dẫm giày cao gót bước tới, chỉ vào Thư ký Lý quát: “Ông biết gì, mau nói.”

Thư ký Lý nhú nhú mày.

Ngay từ lúc đầu ông đã không có mấy thiện cảm với bà, so với Thẩm Hoài Du bà ấy kém rất xa, suốt ngày nói chuyện lên mặt như cáo mượn oai hùm không nói, còn lúc nào cũng đề phòng mọi người bên cạnh Cố Hoà, may mà ông là đàn ông, nếu là nữ nói không chừng đã sớm bị phân thân xẻ thịt.

Nhưng Thư ký Lý dù sao cũng là người bên cạnh Cố Hoà, ông chủ yếu phụ trách mọi công việc hằng ngày của Cố Hoà ở công ty, rất ít khi gặp mặt Hạ Tùng Quân, nên mới chịu nhẫn nhịn.

Cố Phi Tuyền kịp thời kéo Hạ Tùng Quân, Hạ Tùng Quân quay đầu lại vừa định trách cứ con trai, đã thấy Cố Phi Tuyền lạnh lùng mà trừng mắt nhìn bà.

Hạ Tùng Quân tức khắc không nói gì thêm.

Thư ký Lý nhìn Cố Phi Tuyền, rồi khẽ gật đầu, đẩy đẩy gọng mắt kính, nói: “Cố đồng kỳ thật đã sớm biết sức khỏe ông không tốt.”

Thư ký Lý lấy giấy tờ trong chồng tư liệu ra, là bệnh án của Cố Hoà, gồm phim chụp X-quang và một phần báo cáo kiểm tra sức khỏe, Hạ Tùng Quân giật lấy, bà không hiểu thuật ngữ chuyên môn hay những nét chữ rồng bay phượng múa của bác sĩ, bà nhanh tay lật đến trang cuối cùng.

Đồng tử của bà chợt co rút lại, cả người như mất lực, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Cố Phi Tuyền vội đỡ lấy Hạ Tùng Quân, Cố Nghiên Thu nhận lấy giấy tờ từ tay Hạ Tùng Quân, khi cô nhìn đến ba chữ cuối cùng, đôi mắt đột nhiên mở to, dường như cô không dám tin vào sự thật này, ngón tay cô ra sức chà sát trên mặt giấy, nhưng không có chữ nào có thể được thay đổi.

Cô nặng nề thở một hơi, lão đảo thân mình, Cố Phi Tuyền là người thấy cuối cùng, cuối trang giấy đề rõ ràng ba chữ —

Ung thư phổi.

Cố Nghiên Thu lật xem bệnh án một lượt, từ sau lật tới phía trước, khi lật đến ảnh chụp X quang, bác sĩ nghi ngờ mắc bệnh ung thư vào khoảng đầu năm nay, cũng chính là đoạn thời gian trước khi Cố Nghiên Thu về nước.

Theo sau là ý kiến của bác sĩ chuyên khoa cũng xác minh.

Bệnh nhân đã mắc bệnh Ung thư.

ung thư giai đoạn giữa, đã bắt đầu có chui chứng di căn, nhưng vẫn cần phải tiến hành thêm một bước kiểm tra, mới có thể quyết định việc điều trị thích hợp hơn hay giải phẫu.

Trong mọi người, Thư ký Lý là người hiểu rõ bệnh tình của Cố Hoà nhất, mỗi lần tới kiểm tra kê đơn ông đều đi theo, toàn bộ quá trình ông đều liên lạc với bác sĩ, hỏi gì đáp nấy, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ. Khi bác sĩ gặp ông cũng có hơi kinh ngạc nhìn ông chỉ đứng lắng lắng an tĩnh nghe, ngoài ông ra còn có một nam một nữ, con trai con gái của bệnh nhân, thoạt nhìn đều là nhân trung long phượng, nhưng đối với bệnh tình của chính cha đẻ mình thì lại không rõ bằng một người ngoài, điều này khiến bác sĩ không cảm âm thầm cảm thán, người trẻ tuổi bây giờ đều là một đám bận rộn chỉ biết lo cho thân mình.

Thư ký Lý: “Trước đó đã kiểm tra đầy đủ, bác sĩ ngài xem, chờ bệnh tình ổn định chúng tôi có thể chuyển ông ấy tới một bệnh viện khác được không?”

Bác sĩ gật đầu: “Được, qua hai ngày nữa hãy làm thủ tục chuyển viện, bác sĩ Lâm đang nghiên cứu về đề tài này, xác xuất giải phẫu thành công của ông ấy cũng cao nhất.”

Cố Nghiên Thu vẫn luôn trầm mặc chờ nghe hai bên đối đáp, sau cùng mới lên tiếng hỏi: “Bệnh tình ông ấy đã nghiêm trọng hơn sao?”

Bác sĩ thấy sắc môi cô trắng bệch, hai tay nắm thành quyền, cũng sinh ra một chút lòng trắc ẩn, nói: “Phát hiện kịp thời, tình trạng không tệ, vẫn có cơ hội chữa khỏi.”

“Cơ hội là bao nhiêu?”

“Đối với tình trạng của bệnh nhân bây giờ, tôi không thể bảo đảm, bác sĩ Lâm là bác sĩ chính của bố cô, bác sĩ Lâm sẽ hiểu rõ hơn tôi, khi nào chuyển viện mọi người hỏi bác sĩ Lâm sẽ tốt hơn.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Cố Phi Tuyền cũng gật gật đầu với bác sĩ: “Cảm ơn.”

Bác sĩ nói xong những việc cần chú ý, thì gật đầu rời đi.

Cố Phi Tuyền gỡ từng ngón tay đang nắm chặt của Cố Nghiên Thu ra, một bàn tay đè lên cô, kéo trán cô nhẹ nhàng tựa lên vai anh, trấn an nói: “Sẽ không sao đâu, em tin anh, tin ... Anh hai.” Chữ cuối cùng anh chỉ nói nhẹ nhàng, dường như không phát ra âm thanh.

Nếu nói Cố Phi Tuyền thờ ơ về bệnh tình của Cố Hoà thì không thể, mặc dù anh sống cùng Cố Hoà không lâu, nhưng thân là con trai trời sinh anh đã sùng bái ông, loại sùng bái này nảy sinh do ngày qua ngày sống chung mà sinh ra, dù mới vẫn không muốn xa rời.

Nhưng Cố Phi Tuyền càng biết, Cố Nghiên Thu mới là người sớm chiều sống cùng Cố Hoà hơn hai mươi năm qua, cô con gái được sống dưới sự che chở của ông, tình cảm cô dành cho Cố Hoà còn sâu nặng hơn anh nhiều, bây giờ người khổ sở nhất hẳn là cô.

Cố Phi Tuyền vừa vỗ về lưng Cố Nghiên Thu, vừa nhìn biểu tình ngây dại của Hạ Tùng Quân.

Cố Hoà vẫn chưa tỉnh, tạm thời không ai được vào.

Hạ Tùng Quân ngồi ở phòng bệnh ngoại ghế dài thượng, đôi mắt dăm dăm, trong miệng lầm bầm lâu bầu, yên lặng mà nhắc mãi cái gì.

“Không thể nào..... Không thể nào..... Sao lại mắc bệnh ung thư chứ..... Còn trẻ như vậy.....” Tay chân bà lạnh lẽo, vừa rời những gì bác sĩ cùng Thư ký Lý nói cứ không ngừng vang vọng bên tai bà.

— ung thư phổi thời kỳ giữa.

— trước đó đã kiểm tra ra, nhưng ông vẫn luôn giấu, aizzz, cố gắng không cho nói, trừ hai chúng tôi, còn có bác sĩ chính, thì không ai biết chuyện này.

— Ông ấy thừa dịp thân thể còn khỏe, muốn dàn xếp xong mọi chuyện, để không còn vướng bận, chẳng ngờ người định không bằng trời định.

“Ông ta đã sớm biết mình mắc bệnh ung thư..... Ông ấy đã sớm biết

.....” Hạ Tùng Quân nhắc đi nhắc lại mãi một câu, đầu óc bà phân phân loạn loạn hiện lên rất nhiều ý tưởng lung tung rối loạn, không thể thành hình.

“Muốn làm xong mọi chuyện..... Muốn dàn xếp gì chứ.....” Bà bỗng rùng mình, mờ mịt tự hỏi chính mình, “Vì mình sao?”

Không còn vương bận? Còn bà thì sao chứ? Bà thì thế nào?

Thư ký Lý đột nhiên bị Hạ Tùng Quân kéo cổ áo, khiến ông sợ tới mức hô một tiếng, tiếp theo vội nắm tay bà.

Hạ Tùng Quân không biết lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, Thư ký Lý là một người đàn ông trưởng thành mà không gỡ nổi tay bà, Cố Phi Tuyền sải bước đi sang, kéo tay mẹ anh ra khỏi cổ áo Thư ký Lý, quát khê: “Mẹ, làm gì vậy?”

Hạ Tùng Quân đảo mắt trừng trừng nhìn anh, hai mắt bà đỏ bừng: “Mẹ làm gì, con hỏi mẹ làm gì?!”

Cố Phi Tuyền nhú nhú mày, trực giác nói cho anh biết lần này mẹ anh tức giận không giống những lần trước.

Hạ Tùng Quân mặc kệ Cố Phi Tuyền, quay đầu hỏi Thư ký Lý: “Ông ta biết mình bị ung thư từ khi nào?”

Thư ký Lý: “Chuyện này.....”

Hạ Tùng Quân rống lên một tiếng: “Nói!”

Thư ký Lý lùi lại một bước, né tránh cánh tay đang vỗ tới, không nói tiếng nào.

Hạ Tùng Quân: “Ông nói đi!”

Cửa một căn phòng bệnh đột nhiên mở ra, y tá bên trong bước ra nhắc nhở: “Không được làm ồn trong bệnh viện.”

Ai cũng nhìn ra được Hạ Tùng Quân đang mất kiểm soát, Cố Phi Tuyền vội ôm lấy bà, tránh việc bà lại gây ra hành vi gì quá kích. Hạ Tùng Quân giãy giụa vài cái, dùng sức bấu vào ngực anh: “Buông mẹ ra! Mày buông mẹ ra!”

Cố Phi Tuyền cố chịu đựng.

Qua một lúc lâu, Hạ Tùng Quân rốt cuộc an tĩnh hơn, bắt đầu rơi lệ, ngửa đầu nhìn Cố Phi Tuyền với ánh mắt bi thương vô hạn: “Ông ấy đã biết mình không còn sống bao lâu, vì sao còn muốn cưới mẹ?”

Hốc mắt Cố Phi Tuyền cũng cay cay: “Mẹ.”

Hạ Tùng Quân vùi vào lòng con trai thất thanh khóc rống: “Nhiều năm qua, ông ta rốt cuộc xem mẹ là gì?..”

Vấn đề này có lẽ Cố Nghiên Thu biết đáp án, cô từng hoài nghi ba cô cưới Hạ Tùng Quân vì di nguyện của mẹ cô, bây giờ xem ra, suy đoán này có hơn phân nửa là thật sự. Dựa theo tính cách của Cố Hoà mà nói, nếu muốn bồi thường một người, thì ông sẽ không mặc kệ tất cả dù biết rõ bản thân mình sắp chết, còn muốn dây dưa với một người ông đã từng tổn thương nhiều năm trước.

Trước khi mẹ cô lâm chung, có biết Cố Hoà mắc căn bệnh thế kỷ này không? Nếu biết, bà vẫn để Cố Hoà làm vậy sao?

Người có thể trả lời cho những câu hỏi này, hiện tại chỉ có mình Cố Hoà đang nằm trên giường bệnh kia là biết rõ chân tướng.

Khi Cố Phi Tuyền tới gõ cửa phòng Cố Nghiên Thu, di động vẫn chưa bị tắt, những chuyện sau đó nàng đều nghe được. Lâm Duyệt Vi vốn muốn tới bệnh viện, Cố Nghiên Thu cự tuyệt vì tình huống hỗn loạn hiện tại, và nàng tới cũng không giúp ích được gì, Lâm Duyệt Vi chỉ lưu lại một tin nhắn cho cô.

【 Đêm nay em không ngủ, chờ ổn định rồi, gọi điện thoại cho em 】

Cố Nghiên Thu đi tới cuối hành lang gọi điện thoại cho Lâm Duyệt Vi, chỉ một hồi chuông bên kia đã có người bắt máy, Lâm Duyệt Vi gấp giọng hỏi: “Ba chị sao rồi?”

Cố Nghiên Thu vẫn còn rối loạn, nhẹ nhàng mà hít một hơi, rồi nói: “Ung thư phổi, bác sĩ nói là thời kỳ giữa, cụ thể hơn thì chị không biết.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Chị cũng không biết tại sao lại như vậy.” Giọng Cố Nghiên Thu hơi nức nở, nước mắt bị cô nuốt xuống, hắng giọng, nói, “Bác sĩ nói có khả năng chữa khỏi.”

“Nhất định sẽ chữa khỏi, không phải thời kỳ giữa sao, không còn chưa tới thời kỳ cuối, chị đừng sợ.” Lâm Duyệt Vi nói, “Muốn em tới ở bên chị không?”

“Chị.....” Cố Nghiên Thu muốn nói không cần, nhưng cô phát hiện bản thân cô không kiên cường như mình nghĩ, cô trầm mặc mấy giây.

Bên kia truyền đến tiếng cọ xát trên sofa, Lâm Duyệt Vi chạy vài bước

tới huyện quan, cầm lấy chìa khóa xe, nói: “Em đang ra cửa, gửi địa chỉ bệnh viện cho em.”

Lại một tiếng vọng tới từ rất xa, là Nhiễm Thanh Thanh: “Mẹ, mẹ mau đi ngủ, con phải tới bệnh viện.”

Sau khi Cố Hoà nhập viện, hai mẹ con Nhiễm Thanh Thanh cũng không ngủ, đều ngồi trên sofa chờ tin tức.

Cố Nghiên Thu nói: “Vậy chị cúp điện thoại, chị sẽ gọi định vị cho em.”

Cố Nghiên Thu cúp máy, click mở WeChat gửi định vị cho Lâm Duyệt Vi, phải mất bốn mươi mấy phút lái xe. Lâm Duyệt Vi mở hướng dẫn lên rồi gọi lại lần nữa.

Cố Nghiên Thu tiếp, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi đạp ga, bánh xe nhanh chóng rời khỏi Lâm trạch, đôi mắt nàng nhìn chăm chăm con đường mòn do đèn xe chiếu sáng, nói: “Em không yên tâm, chị cứ để điện thoại như vậy đi.”

Lâm Duyệt Vi: “Di động còn đủ pin không?”

Cố Nghiên Thu: “..... Còn.” Buổi tối cô có thói quen sạc đầy pin, trước khi ra cửa lượng pin vẫn còn đầy.

Lâm Duyệt Vi: “Vậy thì tốt.” Nàng không biết cách an ủi người khác, đặc biệt dưới loại tình huống này, chỉ biết lặp đi lặp lại nói “Không phải sợ” “Em sắp tới rồi” “Còn X phút thôi”, nhưng nhờ được nghe giọng nàng mà Cố Nghiên Thu dần dần cảm thấy yên ổn.

Lâm Duyệt Vi dùng nửa tiếng chạy tới, cũng mặc kệ đậu xe có đúng chỗ

không, nằm di động chạy vào cửa bệnh viện.

“Lầu mấy?” Nàng vào cửa lớn rồi mới nhớ hỏi.

“Lầu bốn, thang máy hành lang bên phải.”

“Cầu thang hướng nào?”

“Cầu thang bên trái, lên sẽ thấy chị.”

“Em đang lên.”

Cũng do ngày thường rèn luyện không uống công, Lâm Duyệt Vi trực tiếp chạy lên cầu thang, nhanh như một con gió, Cố Nghiên Thu cảm giác như cô chỉ vừa mới dứt lời chưa đến một phút, Lâm Duyệt Vi đã xuất hiện trước mặt cô, trao cho cô cái ôm tràn ngập ấm áp.

Cố Nghiên Thu vùi vào lòng nàng, mặt dán lên lớp mồ hôi mỏng trên cổ nàng, cảm thụ từng mạch đập dồn dập trong cơ thể nàng.

“Chị hơi sợ, ba sẽ.....” Cô bắt lấy lớp vải trước ngực Lâm Duyệt Vi, giọng nói khẽ run, truyền đạt ra sự sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

“Đừng sợ, đừng sợ, sẽ ổn thôi, sẽ ổn.” Lâm Duyệt Vi giúp cô vén vạt sợi tóc ra sau tai, ôn nhu dỗ dành, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với Cố Phi Tuyền.

Cố Phi Tuyền cũng bớt lo lắng cho Cố Nghiên Thu, ôm Hạ Tùng Quân đã khóc đến mệt mỏi ngồi xuống ghế dài ngoài hành lang.

Lâm Duyệt Vi cũng dẫn Cố Nghiên Thu ngồi xuống dãy ghế đối diện, bên cổ nàng là cảm giác ấm áp bắt thường, Lâm Duyệt Vi vội ngồi thẳng lưng, nâng một bàn tay giúp Cố Nghiên Thu che sườn mặt, cản tầm mắt của mọi

người.

Cố Nghiên Thu an tĩnh mà khóc trong chốc lát, ngẩng mặt lên với đôi mắt đỏ hồng: “Ngày mai, à không, hôm nay không phải em phải tới chùa miếu sao? Đi về ngủ sớm đi.”

“.....” Lâm Duyệt Vi không lên tiếng, ấn đầu Cố Nghiên Thu vào lại lòng mình.

Đã lúc nào rồi, còn nói mấy chuyện này.

Cố Nghiên Thu ngẩng mặt lên lại, thay đổi đề tài: “Dì ngủ rồi sao? Ban này chị nghe em nói chuyện với dì.”

Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhìn cô, nói: “Em kêu mẹ đi ngủ, hẳn đã ngoan ngoãn ngủ rồi.”

“Vất vả cho dì, ngày mai chị phải nói lời xin lỗi với dì, khiến dì ngủ trễ như vậy.” Vì không khí xung quanh quá an tĩnh, Cố Hoà trước sau vẫn chưa tỉnh lại, có muốn an lòng cũng khó, Cố Nghiên Thu không thể khống chế suy nghĩ của chính mình, nên nhịn không được phải nói chút chuyện giảm bớt lo âu.

“Được rồi.”

“Ừm.”

Lâm Duyệt Vi thấy cô đáng thương vô cùng lại có chút không đành lòng, nói: “Thôi chị cứ nói chuyện đi.”

“Không biết nên nói gì.”

“Có phải không nói thì chị rất sợ không? Cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm?”

Cố Nghiên Thu chậm rãi chớp mắt, hơi ngạc nhiên vì Lâm Duyệt Vi có thể hiểu rõ lòng cô.

“Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta đi nơi khác.” Lâm Duyệt Vi quay nhìn Cố Phi Tuyền hô, “Anh hai.”

Lúc về Cố gia, Lâm Duyệt Vi luôn xem tình anh em của Cố Phi Tuyền và Cố Nghiên Thu như giả dối, nên cũng hay gọi “Anh hai” theo cô, bây giờ có gọi cũng không ngại miệng, nhưng điều này lại khiến Cố Phi Tuyền sửng sốt một chút.

Cố Phi Tuyền: “Có chuyện gì?”

Lâm Duyệt Vi: “Khi nào ba tỉnh, anh gọi điện thoại cho Cố Nghiên Thu, em dẫn cô ấy qua cầu thang bên kia ngồi một lát.”

Cố Phi Tuyền gật đầu: “Được, hai đứa đi đi.”

Hạ Tùng Quân đang dựa trên đầu vai anh đột nhiên trợn mắt, oán hận mà nhìn chăm chăm hai người ngồi đối diện bà, đặc biệt là Cố Nghiên Thu. Lâm Duyệt Vi nhận thấy được tầm mắt của bà, nàng cũng không quan tâm vai vế mà trừng mắt đáp trả, đôi mắt trừng còn to hơn so với Hạ Tùng Quân, lạnh lùng dẫn Cố Nghiên Thu đi.

Bên trong lối cầu thang thoát hiểm có độ ẩm thấp, rét lạnh đến có thể làm người ta thanh tỉnh. Lâm Duyệt Vi lấy khăn giấy ra lót lên một bậc thang, sau đó ôm lấy bà vai Cố Nghiên Thu cùng nhau ngồi xuống.

Từ khi khi ngồi xuống Cố Nghiên Thu không nói thêm lời nào, nhưng sự

mơ hồ và hoảng loạn trong mắt cô đã dần dần tan đi, quay về sự điềm đạm bình tĩnh như mọi ngày.

“Chị nên sớm đoán ra.” Cố Nghiên Thu nói, “Gần một năm nay, bệnh tình ba mỗi lúc một trở xấu, vậy mà một chút chị cũng không phát hiện ra.”

“Ông ấy thông minh như vậy, nếu có ý định muốn gạt.....” Trong lòng Lâm Duyệt Vi còn có một câu chưa nói, rằng ung thư không giống những loại bệnh khác, dù có thấy điểm dị thường, thì ngay cả bản thân bệnh nhân cũng chưa chắc nghĩ rằng mình mắc bệnh ung thư.

“Vì sao ông ấy phải làm vậy?” Lâm Duyệt Vi hỏi.

“Thư ký Lý nói, ông ấy muốn thừa lúc thân thể còn khỏe làm cho xong những việc phải làm, như vậy thì không còn vướng bận gì nữa.”

Lâm Duyệt Vi và Hạ Tùng Quân đều có chung một ý nghĩ, “Chẳng lẽ ông ấy muốn bồi táng cùng mẹ chị?”

Cố Nghiên Thu dứt hai tay trong túi áo khoác Lâm Duyệt Vi, nhẹ nhàng mà thở dài: “Có lẽ vậy.”

“Ông ấy.....” Lâm Duyệt Vi mấp máy môi không biết nên nói gì.

“Hơi quá đáng.” Cố Nghiên Thu giúp nàng bổ xung.

“.....”

“Mặc kệ là đối với chị, Cố Phi Tuyền, hay thậm chí Hạ Tùng Quân mà nói, đều rất quá đáng.” Cố Nghiên Thu không thiên vị Cố Hoà, đôi mắt nhìn mặt đất phía trước, nói, “Ông ấy chỉ biết đến mình, chuyện gì cũng giấu mọi người, mọi người là gì của ông ấy chứ?”

Lâm Duyệt Vi cũng thở dài.

Cố Nghiên Thu nói: “Chị là con gái ông ấy, ông ấy là ba chị, chờ đến khi ông ấy tỉnh, chị phải đi hỏi xem rốt cuộc trong đầu ông ấy đang suy nghĩ gì. Sau đó khuyên ông ấy tiếp nhận điều trị, em nói xem được không?”

“Được, em cũng sẽ giúp chị khuyên ông ấy.” Lâm Duyệt Vi vuốt tóc co.

“Còn chuyện của mẹ chị.....” Cố Nghiên Thu nhú mày, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới, chẳng biết khi nào mọi chuyện mới kết thúc.

“Lưu tiên sinh có tin tức sao?”

“Vẫn đang điều tra, ông ấy chưa có chứng cứ xác thực, trước khi biết rõ ràng chân tướng, ông ấy sẽ không dám kết luận, chúng ta chỉ có thể chờ.”

“Đúng rồi, còn Hạ Tùng Quân.....” Lâm Duyệt Vi nhớ tới ánh mắt căm giận như kim chích theo sau lưng nàng.

“Bà ấy thế nào?”

“Vừa rồi cách bà ấy nhìn chị, dường như rất căm hận chị vậy.”

“Bà ấy hận mẹ chị, nhưng do mẹ đã qua đời, nên bao nhiêu nỗi thống hận của bà ấy đều chuyển dời lên người chị. Nếu thật sự chuyện ba chị lấy bà ấy vì mẹ chị, mà bây giờ ba chị lại mắc phải căn bệnh thể kỷ này, nếu là chị, chị cũng sẽ hận.” Cố Nghiên Thu chưa từng có lòng trắc ẩn dành cho Hạ Tùng Quân, nhưng những chuyện xảy ra cho tới ngày hôm nay, thì bà ấy đáng thương hơn đáng hận, nếu suy đoán của cô là thật sự, thì quả thật cả đời Hạ Tùng Quân đã bị hủy trong tay Cố Hoà và Thẩm Hoài Du.

“Em cứ cảm thấy.....” Lâm Duyệt Vi cứ cảm thấy bất an.

“Cảm thấy thế nào?”

“Chị nên đề phòng bà ấy một chút.” Lâm Duyệt Vi không thể nói vì sao, nàng chỉ cảm thấy rất kỳ lạ.

“Chị sẽ.”

Cố Nghiên Thu co rúm người lại một chút, nói: “Chị hơi lạnh.”

Lâm Duyệt Vi cởi áo khoác, kéo hai tay Cố Nghiên Thu vói vào áo lông của nàng, bên trong chính là làn da ấm áp của nàng, đôi tay lạnh lẽo đến khiến nàng phải thở hắt ra, nhưng vẫn nhanh tay đề lại bàn tay đang muốn rút ra của Cố Nghiên Thu, nghe răng nhếch miệng nói: “Chờ lát nữa sẽ ấm mà.”

Cố Nghiên Thu không động đậy.

Lâm Duyệt Vi nắm tay cô, cảm giác lòng bàn tay Cố Nghiên Thu đang chậm rãi ấm áp lên, nói: “Đây là lần đầu tiên em dùng thân thể sưởi ấm tay cho người khác, khi còn nhỏ vào mùa đông Giang Tùng Bích hay đùa dai nhét tay vào cổ áo em, bị em đuổi đánh suốt ba con phố.”

“Không ngờ em ác như vậy?”

“Không đánh không được.”

“Bây giờ chị không thấy hai người đánh nhau nữa.”

“Do cậu ấy đánh không lại em.” Lâm Duyệt Vi nói.

“Chị cũng đánh không lại em.” Cố Nghiên Thu nghĩ tới mấy sát chiêu của Lâm Duyệt Vi mà cười cười.

“Chị không cần đánh, chị chỉ cần nói, nằm xuống, em liền lập tức nằm xuống.”

Cố Nghiên Thu vui vẻ bật cười thành tiếng.

Lâm Duyệt Vi áp một tay lên má cô, cho cô cảm nhận mu bàn tay ấm áp của nàng, nói: “Sáng em sẽ đi chùa, giúp ba chị cầu bùa bình an, mong rằng Bồ Tát sẽ phù hộ, chị đừng lo lắng.”

“Không phải em nói không tin sao?”

“Em tin a, chị với mẹ đều tin, em còn có thể không tin sao?” Lâm Duyệt Vi nói, “Một người em thân nhất, một người em yêu nhất, hai người đã nói thì không sai, em chỉ việc phụ trách chấp hành.”

“Yêu nhất?”

“Duy nhất.” Lâm Duyệt Vi sửa miệng.

Cố Nghiên Thu đột nhiên nhớ tới: “Em còn lên chùa? Vậy em phải ngủ đi?”

“Ngủ chứ, trên đường em sẽ ngủ, dù sao bây giờ em cũng không ngủ được.” Cố Nghiên Thu vừa hé môi, Lâm Duyệt Vi đã nói, “Lúc trước em ở đoàn phim phải diễn đêm liên tục cũng không sao, em là chuyên gia thức khuya, chị cũng đừng quản, dựa vào lòng em ngủ một lát đi, ngày mai xin nghỉ sao?”

“Không nghỉ.”

Lâm Duyệt Vi tặc lưỡi nói: “Chị xem, vậy mà còn nói em.”

Hai người kẻ tám lạng người nửa cân liếc nhau, quyết định ôm nhau chợp mắt một chút, vai kề vai, cổ tựa cổ, giống giao cổ uyên ương, ngủ một giấc chập chờn.

Đột ngột tiếng chuông di động vang lên phá tan sự yên tĩnh dài lâu.

Cố Nghiên Thu lập tức mở mắt, Lâm Duyệt Vi cũng ngồi thẳng dậy, điện báo hiện thị là Cố Phi Tuyền, Cố Nghiên Thu bắt máy, Lâm Duyệt Vi kéo cửa thoát hiểm, hai người cùng nhau bước vào hành lang.

Cố Phi Tuyền nhìn cả hai tới, đi vài bước chào đón: “Ba tỉnh rồi, nhưng bác sĩ nói chỉ có thể cho một người vào.” Anh nhìn Cố Nghiên Thu, nói, “Em vào đi.”

Cố Nghiên Thu gật đầu: “Cảm ơn.”

Cố Nghiên Thu đi theo y tá thay một bộ quần áo vào phòng cách ly, một mình bước vào phòng bệnh.

Bên ngoài chỉ còn lại hai người Cố Phi Tuyền cùng Lâm Duyệt Vi, cả hai không thân nhau mấy, nên ngồi đối diện nhau trên hai dãy ghế dài, hai người gật đầu ngẫm nghĩ nhau nhưng không nói chuyện.

Môi Cố Phi Tuyền giật giật, nhìn nàng tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhin, mười ngón tay đan vào nhau, khuỷu tay đặt trên đầu gối, mái tóc luôn được chải gọn gàng của anh bị đôi tay vò đến rối tung, hôm nay anh ra ngoài thậm chí còn mang dép thay vì giày, đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn tới cửa phòng bệnh, nét lo lắng trên mặt cũng khá rõ ràng.

Động tác của Lâm Duyệt Vi trên cơ bản dường như nhất quán với anh, chẳng qua nàng lo lắng cho Cố Nghiên Thu nhiều hơn.

Lần thứ ba Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, thì nhìn thoáng qua Cố Phi Tuyền, nàng nhìn một hồi, tựa hồ thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nàng chau mày, cúi đầu suy tư, nghĩ tới.

Hạ Tùng Quân đâu rồi nhỉ?

Esley: 21->31 Tháng 12 Es về tphcm thăm gia đình, es sẽ update thường xuyên những chỗ es đi trước một ngày trên page fb (fb.me/esleytran). Bạn nào rảnh muốn đi ăn chơi lầy lội cùng Es trong những ngày này thì vào group chat bàn tính sâu xa nhé~

Mọi người vào group xin tự sửa tên theo: Nickname_năm sinh_quận đang ở (Ví dụ: Esley_94_q1) để tiện hò reo đi chơi ~

Link group chat: https://m.me/join/Aba_rgyL8XIKu4d5

Chương 129

Lâm Duyệt Vi khẽ nâng mắt đối diện ánh nhìn dò hỏi của Cố Phi Tuyền, hỏi: “Anh hai, mẹ anh đâu rồi?”

Cố Phi Tuyền: “Anh kêu bà ấy nghỉ ngơi trước.”

À, thì ra đi nghỉ ngơi.

Lâm Duyệt Vi nghĩ, rồi hỏi tiếp: “Ở bệnh viện sao?”

Cố Phi Tuyền gật đầu: “Một mình bà ấy về anh không yên tâm, nên kêu bệnh viện chuẩn bị một chiếc giường xếp cho bà ấy nghỉ ngơi đỡ.”

Lâm Duyệt Vi còn muốn hỏi ở đâu, nhưng vì tránh Cố Phi Tuyền nghi ngờ thêm, nàng đành nuốt lời muốn nói xuống. Nàng không phải sợ Cố Phi Tuyền hay mẹ anh ta, nàng rất tin tưởng ánh mắt nhìn người của Cố Nghiên Thu, nhưng dù sao hai người cũng có quan hệ mẹ con, nàng chỉ vì suy đoán từ một phía mà vạch lá tìm sâu không khỏi có vẻ như muốn châm ngòi ly gián, bất kể đạo lý.

Cố Phi Tuyền nhìn thật sâu vào mắt nàng, thấy nàng không hỏi, anh cũng không tiện nói tiếp.

***

Sau khi tình trạng sức khỏe của Cố Hoà khá hơn một chút, mới không cần mang mặt nạ dưỡng khí, nhưng một tay vẫn còn truyền dịch nước biển, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt ra, ông cơ hồ cũng không có gì khác mọi ngày.

“Vào đi.” Cố Hoà hơi mỉm cười nhìn Cố Nghiên Thu ngoài cửa.

Cố Nghiên Thu trầm mặc bước vào, bộ đồ cách ly y tế càng khiến vẻ ngoài của cô khó tiếp cận hơn.

Ý cười trên môi Cố Hoà vẫn chưa giảm, ánh mắt dõi theo từng bước chân của cô.

Khi Cố Nghiên Thu đứng trước mặt ông, nửa ngồi xổm xuống, để tầm mắt cô nhìn thẳng vào Cố Hoà, cô nhìn Cố Hoà vài giây, rồi hỏi: “Vì sao?”

Cố Hoà vỗ nhẹ xuống cạnh giường, ý bảo cô ngồi xuống.

Cố Nghiên Thu theo lời ông kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Cố Hoà thở dài, trên mặt lại không thấy rõ có bao nhiêu khổ sở.

“Kỳ thật ngay từ đầu ba đã từng nghĩ tới có nên giấu mọi người hay không, sau lại nghĩ, giấu hay không giấu thì chuyện cũng đã rồi, thêm một người biết cũng không thể giúp cơ hội chữa khỏi tăng thêm một phần, vì không muốn mọi người lo lắng, ba còn quyết định giấu tiếp.”

Hơn nữa.....

Lý do sau cùng Cố Hoà không nói, bởi vì một khi nói ra, sẽ khiến lòng Cố Nghiên Thu không thoải mái.

Cố Hoà mới cưới Hạ Tùng Quân, mặc kệ ông cưới bà vì lý do gì, nhưng Hạ Tùng Quân vừa vào cửa không lâu mà biết ông mắc bệnh ung thư, đối với bà ấy mà nói rất bất công, nên có thể qua được bao nhiêu tháng ngày vô ưu vô lo thì hay bấy nhiêu ngày.

“Sau đó ba có thể không còn vướng bận mà ra đi rồi?” Cố Nghiên Thu lạnh giọng hỏi. Ông xem cô là gì? Một người ngoài dư thừa sao?

Cố Hoà: “.....”

Ông ho khan, Cố Nghiên Thu vội lại gần giúp ông vuốt lưng: “Giọng điệu không tốt, con xin lỗi.”

Cố Hoà: “Khụ khụ..... Không phải.....”

Cố Nghiên Thu: “???”

Cố Hoà hít thở khó khăn, nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, như không thể tin mà nói: “Ai nói ba không còn vương bạn mà muốn ra đi?”

Cố Nghiên Thu: “Thư ký Lý a.”

Cố Hoà cả giận nói: “Đưa điện thoại cho ba, để ba gọi điện thoại cho ông ấy, nói cái gì vậy, tính trù ba à.”

Cố Nghiên Thu tâm nói: Chẳng lẽ không phải?

Nàng cẩn thận nhớ lại một chút, nói: “Àh, Thư ký Lý chỉ nói không còn vương bạn, không hề nói đoạn ' mà muốn ra đi ' .”

Cố Hoà khụ khụ, nói: “Mọi người hiểu lầm à.”

Cố Nghiên Thu: “Dạ?”

Cố Hoà nói: “Ba nói không còn vương bạn là giải quyết xong mọi chuyện ở công ty, ba mới có thể thanh toán ổn định chữa bệnh, bác sĩ nói, tình trạng không nghiêm trọng lắm, còn nói tích cực phối hợp trị liệu, thì khả năng chữa khỏi là rất cao, nhưng dù muốn khôi phục sức khỏe, cũng không phải mất một hai năm, cứ nghĩ sẽ còn khỏe được thêm ba bốn năm, như vậy cũng đủ. Chẳng ngờ Tết nhất mà lại.”

Cố Hoà cười cười, nói: “Aizzz, đều do thân thể đột nhiên không biết cố gắng.”

Cố Nghiên Thu: “Vậy nên.....”

Cố Hoà: “Ba chỉ tính giấu diếm một thời gian, không muốn khiến mọi người lo lắng.” Chờ ông giải quyết xong mọi chuyện ở công ty, sẽ tìm tới một nơi non xanh nước biếc dưỡng bệnh, dẫn theo Hạ Tùng Quân, dù sao đến cuối cùng, ông cũng vẫn còn nợ Hạ Tùng Quân rất nhiều.

Cố Hoà: “Bây giờ biết cũng không sao, chờ tin tức ba mắc bệnh ung thư truyền khắp trong ngoài công ty, hai vị Ngô tổng lớn nhỏ bọn họ chỉ sợ sẽ càng đứng ngồi không yên, vừa hay làm trai cò tranh nhau, để con ngư ông đắc lợi. Con không cần cứ suốt ngày chạy tới bệnh viện, để bọn họ biết mà hoài nghi, ngày mai nên đi làm thì đi làm, nên bình thường mở họp thì phải bình thường mở họp.”

“Con biết rồi ba.” Cố Nghiên Thu theo thói quen mà bày ra dáng vẻ nghe lời trước mặt ông.

Cố Hoà: “Ba hơi mệt, con cũng nên đi nghỉ ngơi sớm đi.” Vừa nói xong ông đã nhắm hai mắt lại.

Cố Nghiên Thu còn rất nhiều vấn đề vẫn chưa kịp hỏi, nhưng không biết Cố Hoà thật mệt hay giả mệt, mà cứ bày ra tư thế “Tiễn khách”, khiến Cố Nghiên Thu đành phải đi ra ngoài.

Cố Phi Tuyền cùng Lâm Duyệt Vi đồng thời đứng lên.

Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua Lâm Duyệt Vi trước, rồi lại nhìn sang chỗ Cố Phi Tuyền, nói: “Ba ngủ rồi, hôm nay buổi tối.....”

Cố Phi Tuyền quên đi một chút không vui vừa rồi, ngăn lời cô, chủ động nói: “Để anh gác đêm, ngày mai anh xin nghỉ không tới công ty.”

Cố Nghiên Thu không chối từ thịnh tình, hơi hơi gật đầu nói: “Làm phiền

anh.”

Cố Hoà nói đúng, cho đến giờ phút này, cô chỉ có thể tỏ ra thờ ơ mới có thể kết thúc cuộc chiến dai dẳng, Cố Phi Tuyền rõ ràng cũng đoán ra được điều này, nên mới có thể đưa ra kiến nghị như vậy.

Cố Phi Tuyền “Ừm” thanh: “Hai đứa cũng ở bệnh viện cả đêm rồi cũng nên về nhà đi?”

Lâm Duyệt Vi nhìn Cố Nghiên Thu, nghe cô nói: “Về nhà, có việc gì thì gọi điện thoại cho em.”

Cố Phi Tuyền: “Ừm, cả hai về trước đi.”

Cố Nghiên Thu cúi đầu, yên lặng nhìn về phía đôi chân trần đang mang dép lê của anh, Cố Phi Tuyền hơi cong ngón chân lại, nói: “Lát anh sẽ nhờ người làm mang giày tới.”

Cố Nghiên Thu: “Cảm ơn, vất vả rồi.”

Cố Phi Tuyền còn giật mình, thì hai người Lâm-Cố đã sóng vai rời đi.

Cố Phi Tuyền nhìn bóng dáng hai người mà cong cong môi, sau đó lại đuổi tầm lưng cao ráo, lão đảo lắc lư mà đi về phía phòng chờ nghỉ ngơi. Đã hơn 3, 4 giờ sáng, quấy rầy giấc mộng đẹp của thư ký không ổn cho lắm, ngủ một giấc trước sáng mai mới kê mang giày tới vẫn kịp.

Cố Phi Tuyền rón ra rón rén vào cửa, nhẹ nhàng hô một tiếng: “Mẹ?”

Hạ Tùng Quân đang đưa lưng về phía anh, bóng dáng vẫn không nhúc nhích, Cố Phi Tuyền giũ chăn trên sofa ra, ngáp một cái, cuộn tay dài chân dài vào trong, sườn mặt gối lên tay vịn sofa, cọ cọ chân vài cái đã

chìm vào giấc ngủ, tiếng ngáy đều đều cất lên.

Hạ Tùng Quân từ đầu đến cuối vẫn đưa lưng về phía anh đột nhiên xoay lại, lẳng lặng chăm chú nhìn anh trong đêm tối không đèn.

***

Hai người Lâm Cố quay về Lâm trạch, hừng đông hôm nay Lâm Duyệt Vi phải dậy sớm tới miếu dâng hương cầu phúc, vì Cố Nghiên Thu cùng Nhiễm Thanh Thanh xá gần cầu xa. Đêm hôm qua Nhiễm Thanh Thanh ngủ không được ngon giấc, vừa nghe cửa lớn có tiếng vang, đã dậy khoác áo khoác.

“Mẹ?” Lâm Duyệt Vi vừa bật đèn đã giật mình vì bóng người lù lù đứng trước cửa phòng, “Sao mẹ còn chưa ngủ?”

“Ngủ rồi, nhưng vừa nghe đã tỉnh.”

“Mẹ mau đi ngủ đi.” Lâm Duyệt Vi vẫy vẫy tay với bà.

“Ông thông gia thế nào rồi?” Nhiễm Thanh Thanh hỏi Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu trả lời: “Dạ đã tỉnh rồi ạ, tinh thần cũng không tệ lắm, bây giờ ông đã ngủ lại.”

“Tốt tốt, hai đứa cũng mau ngủ đi, cũng sắp sáng luôn rồi.” Nhiễm Thanh Thanh cũng không nhiều lời, trở người quay về phòng.

“Dạ, dì ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Nhiễm Thanh Thanh nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Lâm Duyệt Vi đặt hai chiếc áo khoác xuống tựa lưng ghế sofa, rồi nắm tay Cố Nghiên Thu, trực tiếp đè cô trên giường, đập chặn đàng hoàng, cô còn chưa kịp nói câu nào Lâm Duyệt Vi đã dùng thái độ thô bạo nói: “Mau ngủ, không được miên man suy nghĩ.”

“Không miên man suy nghĩ.” Tiểu Cố Nghiên Thu vẫn cố biện giải một câu, chậm rãi khép mắt lại, “Em cũng ngủ đi.”

“Ngủ mà.” Lâm Duyệt Vi vội nằm xuống.

Cố Nghiên Thu sao có thể ngủ được, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tận cho đến khi tiếng đồng hồ báo thức vang lúc hừng đông. Cô cảm nhận được người bên cạnh nhẹ nhàng vươn cánh tay sang giúp cô tắt báo thức di động — mỗi khi cô ở bên Lâm Duyệt Vi, cả hai luôn dùng di động thay cho đồng hồ báo thức, và lúc nào cũng dùng điện thoại của Cố Nghiên Thu, sau khi Lâm Duyệt Vi tắt xong thì cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, lặng lẽ đứng dậy đi rửa mặt.

Nếu không phải do cô vẫn luôn tập trung lực chú ý, thật sẽ không nghe thấy tiếng Lâm Duyệt Vi mở nước đánh răng rửa mặt. Điều kỳ lạ chính là, nhờ những âm thanh vỡ vụn nhẹ nhàng ấy mà cô dần dần lâm vào mộng đẹp.

Lâm Duyệt Vi thay quần áo, cuối cùng hôn lên môi Cố Nghiên Thu đang ngủ say, mở cửa xuống lầu.

Cả đêm Nhiễm Thanh Thanh ngủ chập chờn, sức khoẻ kém hơn người trẻ tuổi, ngủ một hai tiếng vẫn có tinh thần tỉnh táo, giờ phút này bà đang ngồi bên bàn cơm ngủ gà ngủ gật, trước mặt vẫn đặt bữa sáng, nghe tiếng bước chân mới nhìn thoáng qua hỏi: “Có một mình con thôi à?”

“Chị ấy còn đang ngủ, con chỉnh đồng hồ báo thức trễ đi một chút.” Lâm Duyệt Vi nói. Ngôi chùa sắp tới nằm ngoài phạm vi thành phố Yến Ninh,

lái xe cũng phải hơn hai ba tiếng đồng hồ, nên hai mẹ con nàng phải khởi hành sớm, còn Cố Nghiên Thu 9 giờ mới đi làm, có thể ngủ nhiều hơn chốc lát.

Đi giúp việc dọn một phần thức ăn sáng tới cho Lâm Duyệt Vi, trong lúc nàng kéo ghế dựa ngồi xuống: “Cảm ơn.”

Hai mẹ con an tĩnh dùng bữa sáng, lên xe tài xế đang chờ sẵn bên ngoài, cơ hồ đều lặng yên không một tiếng động mà rời khỏi Lâm trạch.

Hơn 8 giờ đồng hồ báo thức mới đánh thức Cố Nghiên Thu, cô giơ tay lên che một chút ánh sáng trước mặt, lấy di động trên tủ đầu giường qua, giao diện vừa mở ra đã hiển thị khung chat trò chuyện, Lâm Duyệt Vi vừa gửi tin nhắn cho cô:

【 Em đi dâng hương, nhớ ăn sáng, ăn cơm chiều, không được trộm khóc
】

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô gửi tin nhắn trả lời Lâm Duyệt Vi cô đã dậy, rồi ngồi dựa ở đầu giường, nhắm mắt dưỡng thần gọi điện thoại cho Cố Phi Tuyền.

Cố Phi Tuyền thả quả táo đang gọt vỏ vào lại trong mâm, lau lau tay, nhận điện thoại: “Ba đã chuyển tới phòng hồi sức..... Tỉnh rồi..... Bác sĩ đã xem qua, khá tốt..... Anh đưa sang cho ba?”

Cố Hoà nghe tiếng xoay người lại, Cố Nghiên Thu hỏi Cố Hoà hai câu về sức khoẻ, rồi kết thúc cuộc trò chuyện, rời giường.

Cố Phi Tuyền đặt điện thoại xuống bàn, nhặt quả táo lên tiếp tục gọt vỏ. Cố Hoà nhìn dọc theo vỏ táo rũ xuống thật dài bên tay anh, nhẹ nhàng cười

nói: “Không ngờ con còn có tay nghề này.”

“Con có rất nhiều tay nghề, về sau người đều sẽ nhìn thấy.”

“Con đang cố vũ ta sao?”

“Người cảm thấy thì cứ cho là vậy đi.” Cố Phi Tuyền không cẩn thận cắt đứt vỏ táo, soạt một tiếng, mũi dao rũ xuống, run nhẹ một chút làm vỏ táo rớt vào thùng rác, rồi anh tùy ý gọt tiếp, cuối cùng cắt quả táo thành từng miếng từng miếng, dùng tăm xĩa răng đút cho Cố Hoà ăn.

Cố Hoà cơm tới há mồm, cảm giác rất xa lạ, ngồi trước giường là đứa con trai đã trưởng thành ngoài hai mươi tám tuổi của ông, điều này thật ngũ vị tạp trần.

Nếu nói ban đầu cảm tình của ông dành cho Cố Phi Tuyền không sâu nặng bằng Cố Nghiên Thu, hay thậm chí khi ông quyết định đón anh về, cũng hoàn toàn bởi vì lòng áy náy, nhưng theo thời gian trôi qua, ông đã hiểu rõ hơn về nhân phẩm và năng lực của đứa trẻ này, dần dần ông bắt đầu có ý nghĩ muốn bồi dưỡng anh trở thành trợ lý đắc lực bên Cố Nghiên Thu, bất luận ông dành tình cảm gì cho anh, thì anh vẫn là con trai của ông, điều này trước sau không hề thay đổi. Về điểm này trong lòng của ông lẫn Cố Phi Tuyền đều rõ ràng.

Ân oán của đời trước, vĩnh viễn không nên liên lụy đời sau vô tội.

“Mẹ con đâu rồi?” Cố Hoà ăn được nửa quả táo, xua xua tay tỏ vẻ không muốn ăn nữa. Từ sau khi Cố Hoà tỉnh lại, đã không còn nhìn thấy Hạ Tùng Quân nữa.

“Về nhà rồi.”

“Bà ấy..... Không được khoẻ?” Cố Hoà lộ vẻ mặt áy náy.

“Người cũng biết a?” Cố Phi Tuyền cong môi, gợi lên ý cười châm chọc. Tuy mẹ anh có không đúng, nhưng dù sao cũng là mẹ ruột anh, Cố Hoà làm vậy với anh, anh có thể nói không sao, nhưng đối với Hạ Tùng Quân mà nói, lại là sét đánh giữa trời quang.

Hạ Tùng Quân là mẹ anh, Cố Phi Tuyền hiểu rõ bà, bà luôn miệng nói vì gia sản Cố gia, xác thật đây là một trong những lý do, nhưng lý do quan trọng hơn là vì Cố Hoà. Đặc biệt là từ khi vào cửa Cố Hoà đối với bà rất tốt, một người phụ nữ chưa từng được chồng đối xử như vậy, dần dần cũng bắt đầu nghiêng về phía Cố Hoà, Cố Hoà là tình yêu thanh xuân của bà, là người chồng hiện tại của bà, cũng là người duy nhất bà có thể dựa vào lúc tuổi già. Bây giờ đột nhiên biết được chân tướng, bà nhất thời không tiếp nhận nổi là hết sức bình thường.

Cố Hoà thở dài: “Ta thật lòng xin lỗi hai người.”

Cố Phi Tuyền hỏi lại: “Thật lòng xin lỗi chúng tôi sao?” Anh nhìn chăm chăm vào mắt Cố Hoà.

Đôi mắt Cố Hoà vẫn bình tĩnh không gợn sóng: “Không giống sao?”

Cố Phi Tuyền nhảy sang đề tài khác, lập tức nói: “Con có một vấn đề muốn hỏi người.”

Cố Hoà: “Con hỏi đi.”

Cố Phi Tuyền: “Vì sao người muốn cưới mẹ con?”

“Không phải ta từng trả lời rồi sao? Bởi vì khi đó ta thật lòng muốn xin lỗi hai người, xuất phát từ tâm lý muốn bồi thường, muốn cho hai mẹ con sống

những ngày tốt nhất sau này.” Cố Hoà giương mắt nhìn anh, đối diện với anh.

“Chẳng lẽ không phải bởi vì di nguyện của Thẩm Hoài Du?” Cố Phi Tuyền không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm ông vài giây, nhẹ nhàng giật giật khoé môi.

Anh dùng tên thật để gọi mẹ của Cố Nghiên Thu, mà không phải tên sau khi bà thay tên đổi họ – Lạc Du.

Biểu tình bình tĩnh của Cố Hoà chậm rãi vỡ vụn như một tấm kính, ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo khó có thể kiềm chế: “Làm sao con biết tên nàng?”

Cố Phi Tuyền đặt một tay lên lưng ghế, phảng phất như tự giễu mà nói: “Chúng ta nói nhiều chuyện như vậy, lúc nào đáng về ông cũng đều nhạt nhẽo không cảm xúc, tôi chỉ vừa nhắc tên bà ấy, ông đã có phản ứng lớn như vậy?”

Cố Hoà: “Do Nghiên Thu nói với con sao? Con bé tra được những gì rồi?”

Cố Phi Tuyền tránh mà không đáp, tiếp tục nói: “Ông thương yêu bà ấy như vậy, vì kẻ hèn bổi thường, sao mới có thể khiến ông chịu đổi danh hiệu phu nhân nhà họ Cố cho một người khác? Cố đồng, lý do của ông không khỏi quá miễn cưỡng rồi đó.”

Cố Hoà không rên một tiếng, chỉ nhìn anh.

Cố Phi Tuyền nở nụ cười chế giễu: “Đáp án mà tôi muốn đã có được rồi, tôi ra ngoài hút thuốc.”

Ánh mắt Cố Hoà dừng lại ngay phía sau anh.

Cố Phi Tuyền xoay người, Hạ Tùng Quân mang theo hộp cơm giữ nhiệt đang đứng ở trước cửa. Cố Phi Tuyền hiếm khi lộ ra vẻ hoảng loạn như bây giờ, vội vàng điều tiết cảm xúc, bước tới đón: “Sao mẹ quay lại sớm vậy? Không phải nói về nhà ngủ sao?”

Hạ Tùng Quân mỉm cười, đặt hộp cơm lên tủ đầu giường: “Không phải do mẹ sợ hai người đói bụng sao? Buổi sáng mẹ cố ý kêu dì giúp việc chuẩn bị, nên về nhà mang tới.”

Cố Hoà ôn nhu mà nhìn bà: “Vất vả rồi, em ăn chưa? Chúng ta cùng nhau ăn đi?”

Hạ Tùng Quân nhẹ nhàng gật đầu.

Cố Phi Tuyền chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đặc biệt chói mắt, Cố Hoà căn bản không yêu mẹ anh, ở trước mặt bà, ông ta lại làm bộ ôn nhu sẵn sàng, giống như quý trọng bà lắm không bằng, hết thấy tất cả bất quá đều bởi vì một câu nói của Thẩm Hoài Du mà thôi.

Cố Phi Tuyền sợ còn xem nữa anh sẽ không khống chế được chính mình, vội vàng tìm cớ rời đi trước. Anh tới khu vực hút thuốc, mỗi một điếu, hít sâu một hơi, như hít mây nhả khói.

Trong chốc lát có một người đàn ông lớn tuổi hơn anh bước vào, người ấy trông ngoài bốn mươi, có vẻ ngoài cùng ăn mặc khá mộc mạc, lưng hơi gù, mỗi một nếp nhăn trên mặt đều khắc đầy bởi cuộc sống sầu khổ.

Người đàn ông sờ sờ túi, chỉ lấy ra một gói thuốc lá, không có bật lửa, ông nhìn thoáng qua điếu thuốc đang cháy của Cố Phi Tuyền, Cố Phi Tuyền bèn đưa cho ông mượn bật lửa.

Người đàn ông hút một hơi, nhìn anh nói: “Cảm ơn.”

Bình thường Cố Phi Tuyền sẽ không tùy tiện cùng người khác đáp lời, hôm nay không biết sao anh lại rất muốn tìm một người xa lạ nói hết tất cả: “Anh.....” Anh hỏi, “Nhà anh có chuyện sao?”

Người đàn ông không ngờ anh sẽ chủ động bắt chuyện, dù thấy Cố Phi Tuyền hiện tại có dáng vẻ nản lòng, nhưng nhìn thế nào cũng không giống người cùng giai cấp với ông. Mặc kệ thế giới ngoài kia có ra sao thì khi đối mặt với sống chết, thì còn người có cùng giai cấp hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Người đàn ông nói: “Con trai tôi, mắc bệnh bạch cầu, mẹ nó đang cùng nó trong phòng bệnh. Còn cậu?”

Cố Phi Tuyền nói: “Bố tôi, mắc bệnh ung thư phổi.”

Người đàn ông thở ra một hơi thuốc, khiến khuôn mặt ông mờ nhạt trong sương khói, oán hận mà nói: “Chết tiệt.”

Cố Phi Tuyền dựa lưng vào tường, động tác hút thuốc đến bây giờ vẫn luôn văn nhã, nhàn nhạt mỉm cười: “Có ai tránh khỏi chứ?”

Người đàn ông liếc nhìn anh, nói: “Nhìn dáng vẻ của cậu cũng không thiếu tiền đi, nào giống chúng tôi, cực cực khổ khổ làm công mười mấy năm, lúc này đây, còn phải hồi hả ngược xuôi vay tiền cho con chữa bệnh.”

Cố Phi Tuyền dùng đầu lưỡi cảm nhận mùi máu nhàn nhạt quanh miệng, cười: “Đúng là không thiếu tiền, muốn dùng thuốc gì cũng được.”

Tầng lớp giai cấp trong xã hội lặng yên ngăn trở giữa hai người.

Người đàn ông hút không nổi nữa, vội vàng dập điếu thuốc sai chân bước

rời khỏi phòng, Cố Phi Tuyền nói hết nỗi lòng, rồi tự giấu mỉm cười, sờ soạng túi quần tây lấy điện thoại di động ra, đầu ngón tay lướt một vòng trên màn hình, chọn dãy số của đoạn trò chuyện gần đây nhất.

Cố Nghiên Thu đang trên đường lái xe tới công ty, ấn nhận cuộc gọi kết nối không dây: “Làm sao vậy? Ba có chuyện gì sao?”

Cố Phi Tuyền: “Là anh có chuyện.”

Cố Nghiên Thu còn chưa trả lời, Cố Phi Tuyền đã cúp điện thoại.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Một lát sau, di động của cô vang lên âm báo, Cố Nghiên Thu thừa dịp chờ đèn đỏ, mở ra xem.

【 Gia Bối: Cố Hoà xác thật bởi vì di nguyện của mẹ em mà cưới mẹ anh 】

【 hệ thống nhắc nhở: Gia Bối rút về một tin nhắn 】

Cả hai đều biết điều này, không biết Cố Phi Tuyền rốt cuộc muốn rút về điều gì.

Cố Nghiên Thu trả lời điều này cô đã biết, lại hỏi sao anh hỏi ra được.

Cố Phi Tuyền thuật lại chuyện vừa xảy ra một lần, từ phản ứng của Cố Hoà cho thấy, đây là khả năng duy nhất.

【 Gia Bối: Muốn tới công ty đi làm 】

【 Tây Cố: Vậy anh tới đi 】

【 Gia Bối: Ủm, muốn diễn kịch, anh về phòng bệnh đây 】

【 Tây Cốt: ok】

Cố Phi Tuyền cất di động đi, đứng yên trước cửa phòng bệnh, gõ cửa, rồi mới đẩy cửa bước vào. Hạ Tùng Quân đã giúp Cố Hoà ăn xong bữa sáng, lúc này mới bước ra đón anh: “Sao đi lâu vậy, mau tới dùng bữa sáng.”

Cố Phi Tuyền nhìn thật sâu vào mắt Hạ Tùng Quân, nếu bà nguyện ý sống với lời nói dối thiện chí này cả đời, vậy anh có nên vạch trần sự thật cho bà xem hay không. Khoan đã, vừa rồi không biết bà có nghe được điều gì hay chưa?

Cố Phi Tuyền nhận chén cháo Hạ Tùng Quân đưa qua, uống một ngụm, ấm nóng, giống như tùy ý nói: “Mẹ sao nỡ mẹ đột nhiên vào làm con giết nãy mình.”

“Do hai người nói chuyện chăm chú không để ý thôi.”

“Mẹ nghe được gì sao?”

“Nghe cậu nói muốn đi hút thuốc, còn có đáp án gì đó, đáp án gì vậy?” Hạ Tùng Quân hỏi, “Cháo nguội rồi sao? Để mẹ đi mượn lò vi ba hâm nóng cho con một chút?”

“Chưa nguội, thì chuyện công ty thôi, không cần lò vi ba, hâm làm gì.” Cố Phi Tuyền nhanh chóng uống hết cháo, chép miệng, nói, “Xong rồi.”

“Như vậy khó tiêu.” Hạ Tùng Quân lắc nhai.

“Biết rồi, còn không phải vì mẹ nấu quá ngon.”

“..... Đây là do dì giúp việc làm.” Hạ Tùng Quân cặn lời.

“Cũng vậy mà, mẹ chỉ dì ấy làm.” Cố Phi Tuyền thân mật mà ôm ôm bả vai Hạ Tùng Quân, ở góc độ Hạ Tùng Quân không thấy, nhìn về phía Cố Hoà, Cố Hoà đang gật đầu với anh bằng biên độ rất nhỏ.

Cố Phi Tuyền nhẹ nhàng thở ra.

Hạ Tùng Quân thu dọn thức ăn, nói: “Mẹ đi rửa.”

Cố Phi Tuyền: “Cảm ơn mẹ, mẹ về sớm đi.”

Cố Phi Tuyền vẫn giữ nụ cười nhìn theo Hạ Tùng Quân rời khỏi phòng bệnh, lập tức bắn ánh mắt sắc bén về phía Cố Hoà: “Ông đã nói gì với bà ấy? Ông chắc mẹ tôi không nghe được những gì hai chúng tôi nói?”

Cố Hoà: “Ta xác định bà ấy không nghe được. Ta nói, ta không có ý muốn bỏ lại bà ấy một mình, thật lòng muốn cùng bà ấy đi hết nửa đời sau, ta sẽ cố khỏi bệnh, sống thật tốt.”

“Mẹ nói thế nào?”

“Bà ấy nói mọi việc đều nghe ta.”

“Thật?”

“Thật.” Cố Hoà nói, “Ta quả thật không yêu mẹ con, nhưng chuyện ta muốn bồi thường cho bà ấy là thật, cũng thật lòng muốn cùng bà ấy đi qua nửa đời người, hoàn thành việc ba mươi năm trước ta nên hoàn thành, rồi mới an tâm bụi về với bụi, đất về với đất.”

“Ông đối với mẹ tôi như vậy không công bằng.” Cố Phi Tuyền đề nặng giọng, đồng thời cảnh giác nhìn thoáng ra cửa, chắc chắn không có người qua lại.

“Vậy con nói xem ta nên làm như thế nào? Nói rõ sự thật với bà ấy sao? Cái gì là công bằng? Ba mươi năm, những việc này sớm đã thành một cuốn sổ nợ thật dày rồi, bây giờ lại so đo ai đúng ai sai thì có ý nghĩa gì?! Không thể để mẹ con sống qua những ngày yên ổn sao?!” Cố Hoà đột nhiên cả giận nói, ngực co thắt kịch liệt.

Cố Phi Tuyền đi tới phía trước hai bước, rồi bỗng dừng lại, cố ngăn động tác muốn giúp ông vượt ngực thuận khí, cũng giận không thể át: “Rốt cuộc ai đã khiến cuốn sổ nợ này càng lúc càng dày, tôi, mẹ tôi, Cố Nghiên Thu, có lẽ còn có ông cùng Thẩm Hoài Du, mọi người đều vì chuyện này mà thống khổ, chẳng lẽ tôi không nên tìm ra chân tướng mọi chuyện sao?!”

“Không nên!” Cố Hoà trực tiếp rống lên đáp trả.

Cố Phi Tuyền ngẩn ra, “Vì sao?”

Cố Hoà nhắm hai mắt lại, tay nhẹ ấn lên ngực, tiếng ho khan đứt quãng, tay còn lại ấn lên chuông báo ở đầu giường.

Y tá vội tiến vào.

Cố Hoà cũng không nhìn Cố Phi Tuyền, nói: “Tôi cần nghỉ ngơi, gọi bác sĩ tới kiểm tra, tôi không thoải mái.”

“Cố tiên sinh.” Y tá nhìn Cố Phi Tuyền rồi mời anh ra ngoài.

Cố Phi Tuyền trầm mặt rời khỏi phòng bệnh, đột nhiên một chân đá vào lan can. Những người đi ngang đều châu đầu ghé tai bàn tán, bị ánh mắt thâm

trầm của anh doạ sợ, y tá phía ngoài hành lang cũng mở miệng nhắc nhở anh không được phá hư của công.

Hạ Tùng Quân rửa xong hộp cơm, thấy Cố Phi Tuyền ngồi trước cửa phòng bệnh, rũ đầu, dáng vẻ ủ rũ.

“Con làm sao vậy?” Hạ Tùng Quân nhìn về phía cửa phòng, “Ba con sao –“

“Đừng nhắc tới ông ta nữa!” Cố Phi Tuyền quát, rống xong lập tức dịu giọng, hai tay vò tóc, vùi mặt vào đầu gối, “Con xin lỗi, mẹ.”

Hạ Tùng Quân giật mình khi nghe anh quát, chần chờ một lát rồi nhẹ nhàng nâng mặt anh lên, kéo áp vào bụng bà, ngón tay mềm nhẹ vuốt trên mái tóc tóc ngắn của anh.

“Lâu rồi không thấy con thế này, lần trước là khi mẹ phải gả vào Cố gia.”

“Mẹ hối hận sao?”

“Sao?” Hạ Tùng Quân cúi đầu nhìn con trai, khi còn nhỏ anh là con trai bà, trưởng thành rồi vẫn là con bà, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, liệu rồi anh sẽ mãi bên bà sao?

“Mẹ có hối hận khi gả vào Cố gia không?” Cố Phi Tuyền ngẩng đầu, hốc mắt hàm đầy nước mắt.

“Mẹ.....” Hạ Tùng Quân bất động thanh sắc mà ngửa đầu, nhẹ nhàng thở dài, nói, “Mẹ không biết. Cuộc sống có mấy lần cơ hội, cả đời này của mẹ chuyện khiến mẹ hối hận nhất chính là..... Quen biết ba con.”

..... Còn có Thẩm Hoài Du.

Cố Phi Tuyền mặt áp lên bụng bà, nước nở bật tiếng: “Mẹ, con sẽ đưa mẹ đi.”

“Đi đâu chứ?”

“Mình muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, chúng ta rời khỏi Yến Ninh, cách người đàn ông này càng xa càng tốt.” Chân tướng gì anh cũng từ bỏ, từ bỏ tất cả, anh không muốn Hạ Tùng Quân tiếp tục sống trong sự giả dối nữa.

Chuyện khiến anh hối hận nhất chính là không thể đưa Hạ Tùng Quân đi khi tốt nghiệp đại học, mà tiếp tục ở lại Yến Ninh, mặc kệ khi hết thấy những chuyện này phát sinh.

“Không còn chỗ để đi.” Năm ngón tay Hạ Tùng Quân xuyên qua tóc anh, cúi thấp người, như thì thầm vào tai anh, “Nửa đời sau của mẹ đã định phải chôn vùi ở Cố gia, mẹ không cam lòng, sao mẹ có thể cam tâm.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?” Cố Phi Tuyền ngửa đầu chỉ thấy bà mấp máy môi, không nghe rõ bà nói gì.

“Mẹ hỏi con làm gì mà ở bên ngoài? Ba con đuổi ra ngoài sao?”

“Không phải.” Cố Phi Tuyền dụi mắt, nói dối, “Bác sĩ đang làm kiểm tra, nên con ra ngoài.”

“Vậy sao con lại thế này?” Hạ Tùng Quân kéo anh lại, dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn anh, dường như hiểu rõ hết thấy, Cố Phi Tuyền luống cuống như lên đồng, nói: “Vừa rồi con nghe ông ấy gọi tên người phụ nữ ấy, nên con vì mẹ mà bất bình.”

“Vậy à.”

“Ừm.”

Hạ Tùng Quân thôi ôm mặt anh, ngồi xuống cùng một dãy ghế, khóe môi nở nụ cười nhạt nhẽo: “Chúng ta cùng chờ bác sĩ kiểm tra xong đi.”

Esley: huhu lâu rồi mới up chương mới~ mọi người ráng chờ es nha :*

Chương 130

Tập đoàn Thiên Thụy.

Cách giờ tan tầm chừng nửa giờ, tất cả mọi người ở văn phòng cơ hồ đã hoàn thành xong hết việc, mặt bàn người nào cũng sạch sẽ, các lãnh đạo ngày thường hoặc khoan dung hoặc nghiêm khắc đều xem như không thấy.

Cũng khó trách, vì hôm nay là ngày cuối cùng trước khi nghỉ Tết âm Lịch.

Kim phút vui vẻ thoải mái mà điểm đúng số 12, mọi người đồng loạt sôi nổi đứng lên.

“Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.”

Tiếng chúc tất niên vang lên trong văn phòng hết đợt này đến đợt khác, mỗi năm chỉ có một lần mừng tết, nên gương mặt người nào cũng tươi cười dạt dào, trong truyền thống văn hóa, Tết Âm Lịch là ngày lễ quan trọng nhất

trong năm, là ngày cả nhà đoàn viên.

Bàn làm việc của Lâm Chí gần văn phòng của Cố Nghiên Thu nhất, cậu cũng tính đi theo mọi người ra về, hôm nay cậu phải đi đón bạn gái về nhà, nhưng khi anh quay đầu nhìn cánh cửa phòng của Cố Nghiên Thu vẫn còn đóng chặt, cậu đi vòng vèo rồi trở về, giơ tay gõ gõ lên cửa.

“Tiểu Cố tổng?”

“Có chuyện gì?” Bên trong truyền đến tiếng Cố Nghiên Thu đáp lại.

“Đã tới giờ tan tầm, chị không về nhà sao?”

“Về, một lát nữa.”

“Chị nhớ đóng cho kỹ cửa sổ.” Lâm Chí nhìn vào trong thăm dò, cứ như có thể nhìn ra thứ gì đó từ khe cửa bé tẹo. Thái độ cô lãnh đạm với việc đoàn viên, khiến Lâm Chí rất hoài nghi có phải cô lại cãi nhau với bạn gái hay không.

Trong lúc cậu còn đang rối rắm có nên vào hỏi thăm hay không, thì Cố Nghiên Thu đột ngột mở cửa từ bên trong, ngạc nhiên nhìn cậu chăm chăm.

Lâm Chí lùi về phía sau: “A!”

Cố Nghiên Thu nhin cười: “Có chuyện gì?”

Lâm Chí: “Sao chị không về? Lại cãi nhau sao?” Thừa dịp đang lễ tết, bây giờ cũng không phải thời gian làm việc, Lâm Chí cả gan bát quái hỏi một câu.

Cố Nghiên Thu: “Không phải, em ấy cùng mẹ ra ngoài, vẫn chưa về nhà.”

Lâm Chí vui mừng: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Cố Nghiên Thu: “Sao cậu lại quan tâm chuyện tình cảm của hai chúng tôi?”

Lâm Chí thẳng lưng, có nề nếp mà nói: “Em là người đã kết hôn, quan tâm một chút những người mới yêu, giã giũa trên con đường tình ái, đây là một loại có ý thức trách nhiệm với xã hội.”

Cố Nghiên Thu: “.....” Lúc Lâm Duyệt Vi và cô kết hôn, Lâm Chí còn không biết ở đâu. Cô vẫy vẫy tay, “Được rồi, về đi.”

Lâm Chí bán manh nói: “Vâng, tạm biệt tiểu Cố tổng.”

Cố Nghiên Thu: “Bye, sớm sinh quý tử.”

Lâm Chí chấp tay: “Bách niên hảo hợp, hảo hảo bách hợp.”

Cố Nghiên Thu cúi đầu đáp trả, thấy Lâm Chí quay lưng, nhón gót, lòng bàn chân như bôi dầu, “Em xin phép cáo lui, năm mới vui vẻ.” Khi chữ cuối cùng rơi xuống, là khi người cậu mất dạng sau cửa lớn.

Cố Nghiên Thu nâng di động vẫn luôn cầm trên tay lên, kề vào bên tai, khoe môi tự nhiên cong lên: “Xong rồi, em tiếp tục nói đi.”

Giọng Lâm Duyệt Vi truyền ra từ di động, giả vờ ngạc nhiên: “Không ngờ Cố tổng lại thích trêu chọc nhân viên.”

—— Hoá ra Cố Nghiên Thu luôn ở trong phòng gọi điện thoại cho Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu: “Chuyện em không ngờ còn nhiều lắm.”

Lâm Duyệt Vi: “Ví dụ như?”

Cố Nghiên Thu: “Chỉ cần là chuyện em nghĩ đến, thì chị đều làm được.”

Lâm Duyệt Vi bật cười hai tiếng, Nhiễm Thanh Thanh ở bên cạnh ho nhẹ: “Chú ý hình tượng ha, đang ở trước công chúng đó.”

Lâm Duyệt Vi thấy quá mức, bất đắc dĩ nói: “Mẹ à, con còn chưa tính nói gì, hơn nữa, trước công chúng gì chứ, rõ ràng chỉ có ba chúng ta.”

Nhiễm Thanh Thanh yên lặng hạ kính cửa sổ xe xuống, Lâm Duyệt Vi đối mặt với một cô bé đang nghịch trong ô cửa sổ xe bên cạnh, vội vàng giơ tay lên che mặt, “Mau đóng lại, con bị nhận ra thì sao?”

“Con sao, đâu có nổi tiếng tới vậy, tay nải (túi xách trên lưng) thần tượng cũng không nặng tới vậy.” Nhiễm Thanh Thanh móc nàg một câu, rồi kéo kính xe lên.

Nhiễm Thanh Thanh cùng Lâm Duyệt Vi ở lại chùa dùng cơm chay, đợi đến hai giờ chiều, mới khởi hành về nhà, vốn dĩ cả hai tính trước giờ Cố Nghiên Thu tan tầm có thể về được đến nhà, không khéo lại kẹt đường, đoán chừng phải bảy tám giờ hơn mới về được tới nhà, vậy nên Cố Nghiên Thu mới không vội về nhà.

Lâm Duyệt Vi vừa bị mẹ nàng dối, quay đầu lại lập tức cáo trạng với Cố Nghiên Thu: “Chị nghe đi, mẹ lại chèn ép em.”

Cố Nghiên Thu không xác định Nhiễm Thanh Thanh có thể nghe cô nói chuyện hay không, vạn nhất nghe thấy cô an ủi Lâm Duyệt Vi, sợ bà chuyển mũi dùi về phía cô, bèn cười trừ, nói sang chuyện khác: “Hôm nay ở trong chùa em đã làm gì?”

Vừa nói chuyện này Lâm Duyệt Vi liền thao thao bất tuyệt: “Khoảng hơn 9 giờ sáng thì tới nơi, mẹ và em tới đại điện dâng hương, quỳ chút tiền đầu mề. Trước đó em từng nói với chị em chỉ tin chủ nghĩa duy vật, nhưng vừa vào chùa cảm giác khác liền, chùa này linh lắm, chẳng trách người trên mạng đều nói linh, chính là có một loại cảm giác, giống như thật sự có Bồ Tát vậy.”

Nhiệm Thanh Thanh nói chen vào: “Vốn dĩ có mà.”

Lâm Duyệt Vi: “Mẹ! Sao mẹ cứ quấy rầy con gái yêu đương vậy?”

Cố Nghiên Thu bật cười thành tiếng.

Lâm Duyệt Vi tiếp tục nói: “Còn cầu xăm, mẹ tự cầu một xăm, em cầu cho chị một xăm, hỏi sức khoẻ của ba chị, là xăm thượng thượng, cho nên khẳng định không sao hết.”

“Cảm ơn.”

“Chị nói làm em nổi da gà, còn nói hai chữ này nữa thì em sẽ mắng chị. Chị đoán xem mẹ em cầu xăm gì?”

“Cầu xăm gì?”

“Nhân duyên.”

“Cũng là xăm thượng thượng?”

“Chuẩn!”

“Chúc mừng chúc mừng.”

Lâm Duyệt Vi nhìn dòng xe đăng trước vẫn không hề nhúc nhích, dù sao cũng đang nhàn rồi, nên nói đơn giản từ chuyện lớn đến chuyện bé, nói Nhiễm Thanh Thanh không biết làm sao, nhưng đây rõ ràng là lần đầu tiên bà tới chùa, lại bị một cái đại sư nhìn trúng, giảng cho bà rất nhiều kinh phật, Nhiễm Thanh Thanh ra về như được điểm hóa, nếu không phải do chùa không nhận nữ, Lâm Duyệt Vi hoài nghi bà muốn xuất gia ngay tại chỗ vân vân.

Lâm Duyệt Vi uống miếng nước, hỏi lại: “Hôm nay chị làm gì?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Đi làm.”

“Còn gì nữa?”

“Nhớ em.”

Lâm Duyệt Vi cảm nhận ngọt ngào, một tay xoắn mái tóc dài, xấu hổ nói: “Đi làm nhiều hay nhớ em nhiều hơn?”

Nhiễm Thanh Thanh sắp toang hết cả răng, rên một tiếng. Cảm thấy quá buồn nôn, càng nghĩ càng thấy hình như bà nhìn lầm Cố Nghiên Thu, không ngờ con dâu bà lại là kiểu con dâu thế này.

Lâm Duyệt Vi chỉ xem như không nghe thấy.

Cố Nghiên Thu: “Lúc làm việc suy nghĩ về em, tan tầm còn đang suy nghĩ về em.” Ý nói nhớ nàng nhiều hơn so với làm việc.

Lâm Duyệt Vi ngọt ngào nói: “Sao gần đây miệng lưỡi chị ngọt ngào vậy?”

Cố Nghiên Thu cùng nàng đưa đẩy: “Chị vẫn luôn ngọt ngào mà, có muốn

nếm thử một chút không?”

Đừng nói Nhiễm Thanh Thanh, ngay cả Lâm Duyệt Vi cũng sắp không chịu nổi, cả cánh tay nàng run lên vì nổi da gà, vội nói: “Dừng lại, về nhà rồi mình lại tán tỉnh.” Nhìn không thấy, ăn không được, bao nhiêu ham muốn chẳng khác nào bị đổ ra giữa đường, rồi ai chịu trách nhiệm.

Cố Nghiên Thu biết nghe lời phải, ngăn gọn mà đáp: “Ừm.”

Lâm Duyệt Vi lại hỏi: “Chị còn chưa về nhà sao?”

Cố Nghiên Thu chống một tay lên khuỷu tay giờ di động, từ trên cửa sổ sát đất nhìn xuống thành phố lấp lánh ánh đèn bên ngoài, nhẹ nhàng mà lắc đầu: “Thêm một lát nữa.”

“Có phải chị..... Tâm tình không tốt?”

“..... Một chút.”

Một chút chính là rất nhiều. Bây giờ Cố Hoà đang nằm ở bệnh viện, còn là bệnh ung thư, có lẽ còn phải điều trị trong một thời gian dài, đổi lại là Lâm Duyệt Vi cũng không thể vui vẻ, Lâm Duyệt Vi khuyên cô: “Về nhà trước đi, mọi người cũng về đón tết hết rồi, em không yên tâm khi chị về muộn.”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu đáp ứng, “Chị về bây giờ.”

“Chị đói bụng thì ăn cơm trước đi.”

“Không đói, chờ mọi người về cùng ăn.” Cố Nghiên Thu đã lấy túi và chìa khóa, dùng một tay khóa cửa văn phòng, Lâm Duyệt Vi nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ, giống như đồ trẻ nhỏ khích lệ nói: “Thật ngoan.”

“Chị chỉ nghe lời mình em.”

Lâm Duyệt Vi ghen lại.

Ngẫu nhiên nghe Cố Nghiên Thu nói một hai câu âu yếm thì còn được, nhưng phải chịu đả kích bởi những lời nói ngọt ngào liên tiếp thì hoàn toàn khác, loại phong cách ngọt ngào hạ bút thành văn này không hề phù hợp với Cố Nghiên Thu một chút nào, tổng kết chính là —— Đặc biệt là khi Cố Nghiên Thu bất thường, đối với cô, nói lời âu yếm là con đường giúp cô giải quyết áp lực.

“Chị lái xe chậm một chút, đừng gấp.” Lâm Duyệt Vi ghen một lát, chỉ phun ra được một câu như vậy.

“Huh? Ừm.” Cố Nghiên Thu nhìn cửa thang máy mở ra trước mặt, sải chân bước vào, “Chị biết rồi, em lại không ở nhà, chị chạy nhanh về làm gì.”

“Di động còn pin không?” Lâm Duyệt Vi hỏi.

Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua, “Còn 65%, sao vậy?”

“Cứ để vậy trò chuyện đi.” Giọng nàng có vẻ lo lắng.

Cố Nghiên Thu nghe ra được, nhưng không hỏi thẳng, mà nói: “Ừm, chị sắp xuống đến gara.”

“Chậm rãi đi đường, chú ý an toàn ha.” Lâm Duyệt Vi nói xong thấy hơi lạ lạ, dường như đã nghe được ở đâu rồi.

Cố Nghiên Thu bật cười: “Chị cũng không phải con nít.”

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng mà “Ừm” một tiếng. Nàng chợt nhớ ra, những lời

này nàng nghe được trước đó không lâu khi gặp Giang Tùng Bích, Giang Tùng Bích từng nói với bạn gái giống vậy, lúc ấy Lâm Duyệt Vi còn cười nhạo cô, cũng tỏ vẻ nàng sẽ không bao giờ nói như vậy, không ngờ nhanh như vậy đã tự vả vào mặt mình.

Lâm Duyệt Vi *tự vả vào mặt* chẳng những không chịu lợm lại liêm sỉ, mà ngược lại còn cảm thấy trận doanh kiên cố, tường thành vững chãi.

“Chị là tiểu bảo bối trong lòng em.” Lâm Duyệt Vi nói ngọt ngào vào di động.

Nhiễm Thanh Thanh không thể nhịn được nữa, lên tiếng nói: “Đủ rồi đó.”

Tài xế cũng bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua băng ghế sau qua kính chiếu hậu.

Lâm Duyệt Vi khép hờ môi, nhỏ giọng nói: “Mẹ em ghen ghét, chúng ta trở về lại nói. A ——”

Nhiễm Thanh Thanh không thương tiếc tán thẳng vô lưng nàng.

Cố Nghiên Thu nghe ra được, vừa đau lòng vừa buồn cười: “Em thành thật một chút đi.”

“Sao em lại không thành thật, em lúc nào cũng thành thật, em có bao nhiêu thành thật chị không biết sao?” Lời trong lời ngoài nàng đều nói theo hướng ái muội.

Cố Nghiên Thu bất thành lĩnh nghe được, trực tiếp hiểu sai, thành thật..... đương nhiên là rất thành thật, nhưng cũng có khi không thành thật, mỗi lần đến cuối cùng biên độ giãy giụa của nàng rất lợi hại, vừa giãy giụa vừa mắng cô, tuy không phải chửi thô tục, nhưng đều là “Em muốn đánh

người” “Em cần chị đó” “Có bản lĩnh thì chị buông em ra” “Chị còn là người không hả?”, vừa mắng vừa rên, rên xong lại cầu cô, muốn cô cho nàng nhiều hơn nữa.

..... Giống hết yêu tinh.

Cố Nghiên Thu nặng nề mà hít một hơi, chậm rãi thở ra, kéo cửa ngời vào xe: “Chị phải lái xe.” Nên một vừa hai phải, bằng không trên đường cô sẽ dễ dàng thất thần.

Lâm Duyệt Vi: “Rồi rồi, lái đi, em không nói.”

Nàng lại hét thảm một tiếng: “Mẹ —— sao mẹ lại đánh con, chị ấy thật sự lái xe, lái xe về nhà, không phải lái xe kia!”

Cố Nghiên Thu tay chống lên cửa sổ xe bên cạnh hết sức vui vẻ.

Lâm Duyệt Vi cùng quý cô Nhiễm Thanh Thanh đấu võ mồm, hoàn toàn đối lập bối cảnh lạnh lẽo Cố Nghiên Thu chạy xe ra khỏi ngầm gara, giống như trăm sông đổ về một biển, hòa vào dòng xe tựa nước, sau một cái chớp mắt, phảng phất như một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Cố Nghiên Thu dừng xe trong gara Lâm gia, từ cửa bên hông đi vào, nói vào di động: “Về đến nhà rồi.”

“Ừm, vậy chị vào nhà ngồi, em vẫn còn kẹt, hẳn phải thêm một giờ nữa mới về được tới.”

“Ừm.”

Cố Nghiên Thu đi ngang qua phòng trước hoa viên, thời tiết quá lạnh, hoa lá đã khô héo, nhưng chờ đến mùa xuân sang năm, chúng lại sẽ toả sáng

sinh cơ lần nữa, Cố Nghiên Thu ngơ ngác ngăm nhìn trong chốc lát, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào một cành khô, rồi cô kéo cổ áo khoác bước nhanh vào cửa nhà.

Cố chịu đựng qua mùa đông là tốt rồi, mùa xuân rất mau sẽ tới.

Lâm Duyệt Vi vừa xuống xe đã gấp đến không chờ nổi mà chạy vào nhà, Nhiễm Thanh Thanh ở phía sau lắc lư, nhìn bóng dáng nàng, tựa hồ như thấy được mình trước kia, vì hoài niệm mà nở nụ cười.

“Em đã về rồi!” Lâm Duyệt Vi mới vừa chạy đến cửa, cửa lớn đã được mở từ bên trong, khiến nàng ngẩn người.

Cố Nghiên Thu nắm tay nàng kéo qua, hất cằm chỉ chỉ : “Đổi giày.”

Lâm Duyệt Vi nhanh chóng thay giày: “Chị nghe thấy tiếng xe à?”

Nhiễm Thanh Thanh xuất hiện ở phía sau cửa, không thể nhìn thẳng mà nói: “Giọng của con to như vậy, toàn tiểu khu còn nghe được.”

Lâm Duyệt Vi sờ sờ mũi, cười ha ha nói: “Nào có, con vào rồi mới kêu mà.”

Nhiễm Thanh Thanh thấy bên thảm cũng có soạn sẵn giày cho bà, không khỏi vui mừng mà nhìn Cố Nghiên Thu.

Một nhà ba người tề tụ, dì giúp việc bưng thức ăn nóng hầm hập lên, kéo dài giọng nói thét to: “Ăn cơm thôi.”

Lâm Duyệt Vi chỉ vào dì cười nói: “Còn nói con, rõ ràng giọng dì mới lớn nhất, toàn tiểu khu đều nghe được.”

Dì giúp việc ngẩng đầu nhìn mọi người, mờ mịt: “Hả ???”

Ba người cùng bật tiếng cười rộ.

Ăn cơm, uống chút rượu, ba người ngồi bên sô pha, Lâm Duyệt Vi lấy ra những vật dùng số tiền lớn xin cao tăng khai quang thỉnh từ chùa về cho Cố Nghiên Thu, đều làm bằng ngọc, một mặt ngọc hình Quan âm, một tượng phật: “Nam mang Quan âm nữ mang Phật, Quan âm cho ba chị, phật tượng là của chị.”

“Có lòng, cảm.....” Khi Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn cô, Cố Nghiên Thu vội tự nuốt lời muốn nói vào, sờ lên mặt Quan Âm cho Cố Hoà, chất ngọc lán mịn, vân ngọc nhu thuận, phảng phất như dòng nước đang lưu động, trong đôi mắt hơi hơi sáng ngời.

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Chị có thấy trong đôi mắt có ánh sáng không?”

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Lâm Duyệt Vi lộ vẻ mặt kinh ngạc: “Đúng không, lúc ấy em cũng thấy được, còn tưởng rằng mình nhìn lầm nữa.”

Cố Nghiên Thu mỉm cười, cất mặt Quan âm vào hộp: “Chị thay ba cảm ơn em.”

Xét thấy cô thế ba cảm ơn nàng, Lâm Duyệt Vi cũng không có ý kiến, bèn lấy mặt Phật ra tháo dây: “Em giúp chị mang?”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu vén tóc, kề sát vào nàng.

Lâm Duyệt Vi vòng hai tay ra sau cổ cô, rồi chậm chậm không hề nhúc nhích, Cố Nghiên Thu rũ ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi vội

trộm hôn lên cổ cô, cong môi cười nói: “Không nhịn được.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô nhìn về phía sau Lâm Duyệt Vi, không đành lòng nhắm mắt lại.

Lâm Duyệt Vi: “???”

Nhiễm Thanh Thanh: “A!!!”

Một tiếng thét thật to đột nhiên nổ tung bên tai nàng, khiến nàng cảm thấy như mình sắp điếc đến nơi, ong ong hết cả hai tai.

Nhiễm Thanh Thanh rống đến thiếu chút nữa nàng đầu váng mắt hoa, rồi mới thông thả ung dung ngồi xuống ghế.

Lâm Duyệt Vi cũng không dám lỗ mãng nữa, ngoan ngoãn giúp Cố Nghiên Thu mang ngọc Phật lên, để mặt dây rũ xuống giữa xương quai xanh, nhưng không phân rõ rốt cuộc mặt ngọc Phật mịn hơn hay làn da cô mịn hơn.

Lâm Duyệt Vi mím môi, lại nóng lòng muốn hôn trộm lần nữa, ngờ đâu Nhiễm Thanh Thanh lại bắt đầu lên giọng, ê ê a a, chực chờ hét vào tai nàng.

Lâm Duyệt Vi suy đi ngẫm lại, tiếng sư tử hống của mẹ nàng đúng là khó nuốt, vì thế chỉ đành híp mắt cười: “Rất đẹp.”

Nhiễm Thanh Thanh ở một bên hăng giọng nói: “Ngọc dưỡng thân*, mang rồi thì đừng tháo xuống.”

*Người xưa cho rằng, Vàng thời có giá mà Ngọc lại vô giá. Khi người ta

đeo Ngọc, do tác động của các khoáng chất vi lượng, tác động đặc biệt vào da vào các khí mạch, giúp cho cải tạo sức khỏe tốt lên, vận khí cũng tốt lên. Nên trong phong thủy mới có tục đeo Ngọc dưỡng thân.

Cố Nghiên Thu: “Vâng.” Cô sờ lên mặt ngọc Phậ, nắm trong lòng bàn tay. Cô vuốt ve ngọc Phậ trong chốc lát, rồi đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Vi Vi không cầu gì sao?”

“Em có a.” Lâm Duyệt Vi kéo từ cổ áo ra mặt hình Tì Hưu, cười lộ cả hàm răng, “Chiêu tài.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng chỉ vào trán của nàng, cười nói: “Tham tiền.”

Lâm Duyệt Vi dùng một tay ôm chầm Cố Nghiên Thu, tay còn lại ôm lấy Nhiễm Thanh Thanh thoát nhìn không mấy tình nguyện, nói: “Không tham tiền không thể sống a~, kiếm tiền nuôi nhà, bây giờ em phải nuôi mẹ, còn phải nuôi luôn bà xã, trụ cột trong nhà chị tưởng dễ sống lắm sao?”

Càng nói nàng khoa trương.

Nhiễm Thanh Thanh buồn bã nói: “Mẹ nói với ba con rồi, kêu ông ấy chuyển hết cổ phần công ty cho mẹ, mẹ còn nhờ Cố Nghiên Thu giúp công ty nhà chúng ta, làm chủ tịch kiêm nhiệm tổng giám đốc, con còn dám nói con nuôi người ta?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu nhần nhin giỏi, cũng không nhin được, bổ thêm một đao nói: “Công ty nhà chị cũng của chị.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Đúng vậy đó.”

Lâm Duyệt Vi nhìn hai người phụ nữ trước mặt, nhập vai mà dùng tay ôm ngực đứng lên, nghiêng nghiêng ngã ngã lui về phía sau ba bước, liếc nhìn phía sau, xác định khoảng cách thích hợp, mới dám ngã xuống ghế sofa đối diện: “Oa~, con đau lòng quá.”

Cố Nghiên Thu muốn qua an ủi nàng, Nhiễm Thanh Thanh lại giữ tay áo cô: “Cho nó diễn đi.”

Cố Nghiên Thu do dự: “Như vậy có được không dì?”

Nhiễm Thanh Thanh lắc đầu: “Kệ nó, cho nó rèn luyện kỹ thuật diễn, chúng ta thân là người nhà diễn viên, thời thời khắc khắc phải nhớ kỹ cho nàng không gian sáng tạo riêng, đề cao kỹ thuật diễn của nàng.”

Lâm Duyệt Vi ở trên sofa quay cuồng, muốn bao nhiêu “Thống khổ” có bấy nhiêu “Thống khổ”, Nhiễm Thanh Thanh không biết từ chỗ nào lấy ra một bao hạt dưa, giúp Cố Nghiên Thu tách vỏ, hai người vừa cắn hạt dưa vừa chỉ chỉ trỏ trỏ mà thảo luận xem kỹ thuật diễn của Lâm Duyệt Vi hay dở.

Nhiễm Thanh Thanh: “Nàng không phải đang đau lòng sao, sao dì thấy giống như đang che dạ dày? Chà, dạ dày với trái tim cách cũng hơi xa đó ha.”

Cố Nghiên Thu: “Đại khái chắc là do đau lòng đến khiến dạ dày cũng đau theo?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Đói bụng à?”

Cố Nghiên Thu: “Mới vừa ăn xong cơm chiều, chắc không đến mức đó, con nghĩ chắc do khó tiêu.”

Rõ ràng là che trái tim Lâm Duyệt Vi xác nhận: “.....” Nàng thật sự đang che trái tim, hai người này bị mù sao? Còn nghiêm túc thảo luận một cách sai trái như vậy.

Nhiễm Thanh Thanh đá thùng rác qua chỗ Cố Nghiên Thu, nói: “Sao nó không đổ một giọt nước mắt nào vậy? Không phải đau lòng lắm sao?”

Cố Nghiên Thu: “Con nghe nói kỹ thuật diễn cao cấp thì không cần dùng nước mắt?”

Lâm Duyệt Vi vui mừng nghĩ: Cố Nghiên Thu vẫn luôn đứng về phía nàng.

Nhiễm Thanh Thanh ngó sang Cố Nghiên Thu: “Con filter nó cao thì có?”

Cố Nghiên Thu tách hạt dưa, tiếng vang không to, hẳn cô rất ít khi ăn loại thức ăn vặt này, cười nói: “Chắc vậy, chắc em ấy không khóc được?”

Lâm Duyệt Vi: “!!!”

Nhiễm Thanh Thanh cười ha ha: “Đúng không, dì cũng cảm thấy vậy.”

Cố Nghiên Thu cũng hơi sợ Lâm Duyệt Vi ghi thù tính sổ sau, bèn bù thêm, nghiêm trang mà nói dối: “Kỳ thật loại cảnh giới muốn khóc mà khóc không được này mới càng khó đạt tới.”

Nhiễm Thanh Thanh nói thẳng: “Có phải nó quản con nghiêm lắm không?” Nói giỡn cũng không dám nói, “Không sao, dì chống lưng cho con, nó dám nói con câu nào, dì mắng chết nó cho con.”

Cố Nghiên Thu vội vàng phủ nhận: “Không có không có.” Lâm Duyệt Vi tuy hơi kiêu căng, nhưng không đến mức khi dễ cô, huống chi bây giờ tính tình nàng càng ngày càng dịu dàng hơn, có thể do gần đây xảy ra nhiều

chuyện, những việc nhỏ này không quan trọng.

Cố Nghiên Thu dừng một chút: “Nếu một hai phải nói ai ' khi dễ ' ai, thì hẳn là con ' khi dễ ' em ấy.” Có khi Lâm Duyệt Vi còn khóc trên giường, người như nàng mà lại khóc, khóc đến khiến người ta giật mình, cho dù trong tình cảnh như vậy, thật..... khiến người khác cầm lòng không được.

Cố Nghiên Thu đỏ cả vành tai, hắng giọng nói, rồi nhấp môi.

Nhiễm Thanh Thanh nghe được lời cô nói, lập tức khởi động não, tục ngữ có câu “không có cày hư ruộng, chỉ có một chết trâu”, nếu tính như vậy, Cố Nghiên Thu là mảnh “ruộng”, thì cũng coi như là một loại “Khi dễ”.

Nhiễm Thanh Thanh vỗ vỗ bả vai Cố Nghiên Thu, vừa cảm kích vừa trù mếu mà nhìn cô: “Con thật thiện lương. Lâm Duyệt Vi có thể cười được người như con, nhà chúng ta có thể có được con, thật là do phúc khí tích tám đời mới được.”

Sao đột nhiên lại thành thiện lương?

Cố Nghiên Thu ngơ ngác chớp mắt, tự động thay đổi sóng điện não để đáp ứng mạch suy nghĩ của đối phương, mặt càng đỏ hơn: “Dì khách khí.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con..... Bao dung nàng, nhưng cũng đừng quá nuông chiều nàng.” Loại chuyện này nên tiếp tục nhưng không nên phát triển quá mức, cũng như chân giò tuy ngon, nhưng phàm ăn cũng không tốt cho tiêu hoá.

Cố Nghiên Thu lại đánh bậy đánh bạ lần nữa mà tự cho là mình hiểu ý bà: “Không có, sẽ không, nàng cũng không quen được con nuông chiều.” Có một số việc tới thời điểm mấu chốt, Lâm Duyệt Vi có thể nghe, nhưng nghe xong khi nàng khôi phục lý trí cũng sẽ không vui vẻ gì, nàng nói không cần

chính là muốn, nói dừng chính là dừng dừng lại, Cố Nghiên Thu sẽ không lập lại vết xe đổ.

Nhiễm Thanh Thanh cười nói: “Vậy là tốt rồi, di còn sợ con hay mềm lòng, nàng sẽ được đăng chân lên đăng đầu.”

Cố Nghiên Thu càng nghe càng không hiểu, chỉ đành đáp lời: “Dạ, sẽ không.”

Một tay Lâm Duyệt Vi còn ôm ngực, hai người đã không quan tâm tới nàng, lo bàn chuyện riêng, dường như còn là chuyện rất riêng tư.

Là một người hiểu ý tưởng của cả hai bên, Lâm Duyệt Vi rất phức tạp khi nghe cuộc trò chuyện của hai người càng lúc càng xa. Nàng khẽ giơ tay còn lại vẫy vẫy: “Hai người có còn muốn xem em diễn hay không a?”

Nhiễm Thanh Thanh không thềm ngẩng đầu lên: “Tự diễn đi, có lời kịch không? Thêm chút đi bối cảnh âm nhạc.”

Bà tiếp tục cùng Cố Nghiên Thu nói chuyện, thanh âm càng ngày càng nhỏ, giao lưu “Kinh nghiệm”, tuy rằng quan hệ nam nữ có khác biệt, nhưng đây lại là chuyện chung, nên bà phải dốc túi tương trợ.

Ánh mắt Cố Nghiên Thu rõ ràng càng ngày càng hoang mang.

Trước mặt Nhiễm Thanh Thanh bất thành linh xuất hiện một bóng đen, bà ngẩng đầu nhìn lại, Lâm Duyệt Vi kéo một tay Cố Nghiên Thu, tay còn lại vơ đại trên bàn trà, cuốn hết đồ thuộc về nàng vào lòng, thấp giọng mà nói: “Mẹ, chúng con lên lầu đây.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Gì vậy?”

Bà còn chưa nói xong mà.

Lâm Duyệt Vi kéo Cố Nghiên Thu leo lên cầu thang, Nhiễm Thanh Thanh ở phía sau hô gọi: “Tiểu Cố, con nhớ kỹ những gì dì nói.”

Vừa vào cửa, Lâm Duyệt Vi không vội vã bước vào trong, mà trở mình ép Cố Nghiên Thu vào ván cửa: “Mẹ em đã nói gì với chị?”

Cố Nghiên Thu khá khó hiểu mà nhú mày: “Kêu chị đừng mềm lòng, đừng quá dung túng em?” Cô lẩm bẩm, “Chị có dung túng em sao?”

Lâm Duyệt Vi tay làm thành hình cánh quạt nhỏ, phẩy phẩy bên huyệt Thái Dương cô.

Cố Nghiên Thu: “Em làm gì vậy?”

Lâm Duyệt Vi: “Mẹ em cả ngày không có việc gì làm cứ thích miên man suy nghĩ rồi nói hươu nói vượn, em giúp chị đuổi những lời của bà ấy đi.”

Cố Nghiên Thu mỉm cười, nói: “Tự chị cũng sẽ quên.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vậy là tốt rồi.” Nàng buông tay, “Em đi tắm trước hay chị tắm trước?”

Cố Nghiên Thu nói: “Em tắm trước đi, chị gọi điện thoại cho Cố Phi Tuyền, hình như hôm nay tâm tình anh ta không được tốt lắm.”

Lâm Duyệt Vi “Ừm” một tiếng, khẽ nhú một bên mày.

Cố Nghiên Thu hôn nàng, mi mắt cong cong: “Đi đi.”

Lâm Duyệt Vi vui sướng hài lòng mà đi.

Cố Nghiên Thu gọi điện thoại cho Cố Phi Tuyền, chẳng ngờ, không có ai nghe máy. Gọi lần nữa, vẫn không có người bắt máy, Cố Nghiên Thu để lại tin nhắn cho anh, giúp dọn lại đồ nàng mang vào phòng, ngồi trên sofa không có việc gì làm, bèn bắt đầu cân nhắc những lời Nhiễm Thanh Thanh nói tuy có vẻ bình thường như dường như có thâm ý khác.

Lâm Duyệt Vi vừa ra khỏi phòng tắm đã thấy Cố Nghiên Thu đang suy tư nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi bị nhìn đến hoảng sợ: “Sao lại nhìn em?”

“Không có gì.” Cố Nghiên Thu lắc đầu, cầm quần áo ngủ đã chuẩn bị sẵn vào phòng tắm.

Lâm Duyệt Vi sấy khô tóc, tự ngắm tay mình, ngón tay của nàng không dài được như Cố Nghiên Thu, nhưng dù sao cũng không phải ngắn lắm, bởi vì hay tùy hứng mà mỗi ngày nàng đều cắt móng tay một lần, nên móng tay lúc nào cũng mượt mà chỉnh tề.

Trước đó rõ ràng đã giao ước hai, ba, tư, sáu thay phiên áp nhau, đến tội cùng vì sao nàng luôn bị Cố Nghiên Thu áp đến bây giờ?

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng mà “Haizz” thở dài một tiếng, cảm giác kỳ lạ đến khó tin.

Nàng không thể tiếp tục như vậy, nếu mẹ nàng đã hiểu lầm, thì cứ đơn giản để hiểu lầm trở thành sự thật đi, đến cùng thì cũng phải tới phiên nàng rồi chứ.

Lâm Duyệt Vi lại cắt móng tay lần nữa, từ mép giường đứng lên.

Dáng đứng lên này có vẻ tương đối khí thế.

Lâm Duyệt Vi *có khí thế* giống như tuần tra duyệt binh đi qua đi lại trong phòng, lỡ như Cố Nghiên Thu lại như trước đây đánh đòn phủ đầu thì làm sao bây giờ? Bây giờ cô rõ ràng đang chiếm cứ thế thượng phong, Lâm Duyệt Vi phải tìm ra đối sách.

Khi Cố Nghiên Thu lau tóc bước ra, cả người bốc hơi nóng, nước da hồng nhuận.

Thì Lâm Duyệt Vi hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi qua, đứng yên trước mặt cô.

Cố Nghiên Thu nghi hoặc mà nhướng mày.

Lâm Duyệt Vi: “Đêm nay cho em thưởng chị.”

Cố Nghiên Thu tùy ý mà “Ừm” đáp trả, liếc nhìn nàng, nói: “Cũng được.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm:??? Hình như hơi sai sai rồi đó, dễ dàng như vậy sao???

Phất cờ Lâm Công, tiến lên!!!

Esley: Chương sau không có H, mọi người chờ Es viết H thêm vô nha~
=)) cỡ một tháng là viết xong =))

Chương 131 *H*

Cố Nghiên Thu: “Được thôi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cứ như vậy mà đáp ứng? Hình như có gì đó sai sai a? Chẳng lẽ Cố Nghiên Thu lại thấu tình đạt lý đến vậy sao? Nhất định có âm mưu!

Ánh mắt Lâm Duyệt Vi trở nên kiên định.

Khả định Cố Nghiên Thu đang tính toán làm khó làm dễ nàng tại đường trường, đáng vẻ hiện tại chỉ vì muốn nàng lơ là cảnh giác, đến lúc đó cô hành sự càng có thể suôn sẻ hơn.

Nàng tự cảnh tỉnh chính mình nhất định phải đề phòng cảnh giác, Cố Nghiên Thu đã dùng khăn lông quấn tóc đi ngang qua nàng, “Chờ chị sấy tóc.” Giọng điệu còn nhẹ nhàng băng quơ như vậy.

Lâm Duyệt Vi bước thêm một bước, đi theo cô.

“Em giúp chị sấy.”

Cố Nghiên Thu chọn mi nhìn nàng, giao máy sấy vừa cầm lên vào tay nàng.

Lâm Duyệt Vi dùng một tay ấn bả vai Cố Nghiên Thu, để cô ngồi xếp bằng trên giường, bật máy sấy. Cố Nghiên Thu ngoan ngoãn hơi hơi ngưỡng về phía sau, trong tay cầm di động, cô đang xem trang chủ Weibo của Lâm Duyệt Vi.

Năm ngón tay Lâm Duyệt Vi xuyên qua từng sợi tóc của cô, để chúng tự nhiên rơi xuống màn hình di động đang sáng lên, vừa hay lướt tới ảnh tự sướng cùng Schrodinger lần trước. Cố Nghiên Thu phóng to hình ngắm nhìn kỹ mặt Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi trơ mắt nhìn cô quan sát tới giây thứ mười, nhin không được hỏi: “Đẹp không?”

Cố Nghiên Thu “Ừm” nhẹ nhàng đáp: “Đẹp.”

Lâm Duyệt Vi híp híp mắt, nghĩ thầm: *Quang minh chính đại ngắm hình nàng, còn lời ngon tiếng ngọt, đây khẳng định cũng nằm trong kế hoạch, mình không thể bị chút ngon ngọt này mê hoặc đầu óc.*

Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, hết sức chuyên chú sấy tóc cho cô.

Tóc Cố Nghiên Thu tuy dài nhưng vẫn ngắn hơn Lâm Duyệt Vi nhiều, nên tóc rất mau khô, sau khi sấy xong Lâm Duyệt Vi theo thường lệ quỳ một gối dưới sàn nhặt từng sợi tóc lên bỏ vào thùng rác, tỏ vẻ vui đùa: “Chắc chị không phải sắp hói đầu chứ?”

Không biết từ khi nào, phiền não lớn nhất của giới trẻ bây giờ là: Rụng tóc, hơn nữa tình thế còn rất nghiêm trọng.

Cố Nghiên Thu xoắn đám tóc lại, nói băng quơ: “Không thể nào, bình thường chải đầu cũng rụng tóc, ở đây chỉ có mấy cọng, chị thấy tóc vẫn còn rất dày.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nàng không nói lời nào đi rửa tay, lau khô rồi mới quay về, nhìn vào mặt Cố Nghiên Thu hỏi: “Bình thường chị không lên mạng sao?”

“Có lên.” Thừa dịp Lâm Duyệt Vi đi rửa tay không chú ý, Cố Nghiên Thu

hiếu học đã lên mạng tìm kiếm từ khoá “Rụng tóc”, còn đọc được rất nhiều thông tin thú vị, “Nhưng trước khi em nói thì chị không biết.”

“Ừm tốt hơn thì không nên biết, không lên mạng cũng tốt.”

“..... Òh.” Dáng vẻ Cố Nghiên Thu trả lời trông rất ngoan ngoãn, nhờ mái tóc dài xoã tung vừa mới sấy khô của cô, tuy mềm mại nhưng cũng hơi rối loạn.

..... Ngoan ngoãn đến khiến người khác rất muốn khi dễ một phen.

Lâm Duyệt Vi ngo ngoe rục rịch, nuốt nuốt nước miếng, tay đập trên vai Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng đẩy về phía sau, Cố Nghiên Thu theo đà ngã xuống giường, một tay kéo cổ áo ngủ, dùng ánh mắt trong trẻo nhìn nàng từ dưới lên trên.

Lâm Duyệt Vi nhú nhú mày.

Cố Nghiên Thu nằm bình yên một cách tự đắc, rồi bỗng dựng cong môi, cười như không cười nhìn nàng: “Em được sao?”

Lâm Duyệt Vi vừa nghe đã muốn nổi đóa, nhưng vẫn cố dùng nửa phần bình tĩnh còn lại kéo lý trí trở về. Cố Nghiên Thu đang cố ý kích nàng, nàng không thể mắc mưu, thừa dịp nàng tức giận, Cố Nghiên Thu khẳng định sẽ càng dễ thực hành kế hoạch của cô.

Lâm Duyệt Vi cũng mỉm cười, đáp trả: “Chị đoán xem.”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Chị không đoán.”

Lâm Duyệt Vi nhướn mày, tự cho mình có công khí mười phần mà nói: “Chị có thể tự mình cảm nhận.”

Không ngờ Cố Nghiên Thu không nể mặt nàng, mà còn bật cười to.

Lâm Duyệt Vi vẫn luôn khống chế được tính tình, chậm rãi nửa quỳ trên giường, giống như những gì Cố Nghiên Thu từng làm với nàng, nửa ôm cô vào lòng, tay còn lại đỡ sau cổ cô, tiếp theo là một nụ hôn thật sâu.

Chuyện khác không nói, nhưng kỹ thuật hôn của Lâm Duyệt Vi hiện tại đã có thể nói là lô hỏa thuần thanh [1], khi rời khỏi môi cô, ngón tay nàng khẽ vuốt ve trên môi Cố Nghiên Thu, chăm chú nhìn tầm mắt đầy mê hoặc của đối phương, khoe khoang nói: “Chị nói xem em có thể hay không?”

[1] chỉ những người đã đạt đến cảnh giới võ công thượng thừa.

Cố Nghiên Thu nghe xong lại bật cười một tiếng.

Cô cười vì trông Lâm Duyệt Vi lúc này rất đáng yêu. Trước kia cả hai đều ngang sức nhau trong chuyện này, chẳng ai chịu nhường ai, sau khi bị ép vài lần, dần dần trở thành thói quen, bây giờ nàng tìm về lối cũ, lại trông rất ngại ngùng.

Nhưng Lâm Duyệt Vi lại nghe ra thành ý cười đầy chế nhạo.

Lâm Duyệt Vi hít sâu, cố ổn định thần trí.

Không sao, không tức giận.

Cố Nghiên Thu đợi một lát, phát hiện Lâm Duyệt Vi đang nhắm mắt điều tức, không kiên nhẫn cử động thân mình, Lâm Duyệt Vi bỗng chấn động, quả nhiên Cố Nghiên Thu có âm mưu mà, cô nhất quyết phải gây khó dễ, lâm thời thay đổi vị trí.

Sao Cố Nghiên Thu có thể dễ dàng cho nàng toại nguyện được?

Vì duy trì một tư thế quá lâu nên Cố Nghiên Thu có chút không thoải mái, chỉ tính điều chỉnh một chút, trước mắt bỗng xuất hiện một bóng đen thành linh ập tới, Lâm Duyệt Vi lại hôn cô lần nữa, nhưng lần này cường thế hơn, thô bạo đến một hơi thở cũng không lưu tình cho cô.

Không biết từ lúc nào mà Cố Nghiên Thu chuyển hơi thở gấp gáp thành những tiếng rên khe khẽ, khiến toàn bộ không khí trong phòng cô đọng thành một giọt nước, nóng bỏng nuốt chửng lấy cô.

Lâm Duyệt Vi thoáng cười khẽ, tay chậm rãi vươn qua thân thể cô, sờ tìm nút ấn bên giường, tắt đèn trong phòng. Cả căn phòng bỗng chìm trong bóng tối, khiến mỗi một tri giác trên người Cố Nghiên Thu đều trở nên nhạy cảm hơn bình thường.

Lâm Duyệt Vi cảm nhận được nhịp tim nặng nề cùng hơi thở dày đặc của cô.

Cô luôn thanh đạm nhưng không giấu được sự gợi cảm, quyến rũ nhưng không che nổi vẻ văn nhã, lúc nào cũng có lực hấp dẫn đến chết người.

“Tiếp tục đi...” Sự kích lệ của Cố Nghiên Thu khiến Lâm Duyệt Vi quên mất mình đang ở đâu, y theo chỉ thị, dùng đôi môi thăm dò mỗi một tắc da thịt trên cơ thể cô.

Đôi môi run run ngậm lấy vành tai cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh như muốn miêu tả hình dáng ấy. Động tác tuy vụng về nhưng cũng đủ mê hoặc được Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi cảm giác được thân thể cô bắt đầu căng cứng, thì càng như được cổ vũ, bàn tay run run nhẹ nhàng mở từng nút một, cởi bỏ áo ngủ của

Cố Nghiên Thu.

Cô không cự tuyệt, cũng không hòa theo.

Lâm Duyệt Vi căn cứ môi dưới, tự mình cời váy ngủ, để nó trượt xuống theo bờ vai thơm mượt mà. Để da thịt hai người chạm vào nhau, nhiệt độ cơ thể như giao hòa, tiếng hít thở nặng nề của Cố Nghiên Thu càng trở nên hỗn loạn.

“Vi Vi...”

Lâm Duyệt Vi không thể nhìn thấy vẻ mặt cô lúc này, nhưng vẫn có thể từ giọng nói của cô mà tưởng tượng ra ánh mắt cô giờ phút này có bao nhiêu trầm mê.

Nhẹ nhàng quấn quýt, tay nàng luồn vào tóc cô, môi như có như không chạm vào chóp mũi, bờ môi cô. Nàng cố tình không dùng lực, để cho xúc giác vừa ngứa vừa tê dại hành hạ cả hai người.

Mãi cho đến khi tay cô kiềm lòng không đặt mà nắm lấy tay nàng, khiến thân thể căng cứng của hai người tiếp hợp chặt chẽ với nhau, giúp nàng cảm nhận được rõ rệt khát vọng nóng bỏng của cô.

Nàng thỏa mãn nở nụ cười. Lực tự chủ của cô thật khiến nàng thất vọng.

Khi Cố Nghiên Thu ôm lấy nàng, hôn cuồng nhiệt thì bỗng nghe một loạt tiếng động loạt xoạt như vũ bão.

Hai tay cô bị người nào đó kéo thật mạnh, rồi có một thứ gì đó thô ráp quấn quanh cổ tay cô, theo kinh nghiệm nhiều lần tự trói tay mình, cô biết Lâm Duyệt Vi đã lấy sợi dây thừng cô vẫn luôn cất trong tủ đầu giường trói tay cô vào thành giường.

“Em...” Cố Nghiên Thu hết sức kinh ngạc trước hành động của nàng.

Cố Nghiên Thu chưa kịp nói hết câu, từng nụ hôn của Lâm Duyệt Vi đã rơi xuống.

Nàng hôn rất cẩn thận tỉ mỉ, như tín đồ sùng bái nữ thần trong lòng nàng, đồng thời tay không quên sờ đến dưới thân Cố Nghiên Thu, để cánh hoa ấm áp dần vây lấy ngón tay nàng.

Đêm nay rốt cuộc nàng đã được nghe tiếng Cố Nghiên Thu thở dốc, tiếng Cố Nghiên Thu khê rên, Cố Nghiên Thu trở nên đầy nóng bỏng trong hạnh phúc.

***

Khi kết thúc Lâm Duyệt Vi tháo dây thừng để Cố Nghiên Thu một thân đầy mồ hôi đi tắm rửa, Lâm Duyệt Vi ngồi chờ người trên giường thật lâu chưa hồi phục lại tinh thần.

Không phải nên có âm mưu quỷ kế sao?

Sao từ đầu tới đuôi không hề gặp chút ngăn trở nào, ngoại trừ Cố Nghiên Thu không nguyện ý phát ra tiếng quá lớn, thì cơ hồ trải nghiệm này quá hoàn mỹ .

Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhìn tay mình, phát ngốc.

Cố Nghiên Thu vừa ra khỏi phòng tắm đã thấy Lâm Duyệt Vi giơ tay phải đã từng tiến vào cơ thể cô dán lên trước chóp mũi, vừa tò mò vừa nghi hoặc, nhẹ nhàng ngửi ngửi: “.....”

Lâm Duyệt Vi ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Cố Nghiên Thu một lời khó nói hết, vội vàng giấu tay ra sau lưng.

“Chuyện này..... Em không phải ——”

Cố Nghiên Thu then quá thành giận, một tay kéo góc chăn, xoạt một tiếng cuộn Lâm Duyệt Vi vào bên trong.

Lâm Duyệt Vi ở trong chăn nói nốt nửa câu sau ra: “..... Cố ý.” Nàng chỉ muốn chứng thực một chút, ngón tay nàng xác thật có hương vị, là thật sự! Nàng thật sự đã công được Cố Nghiên Thu!

Cố Nghiên Thu tát thẳng lên chăn nói: “Đi tắm.”

Lâm Duyệt Vi từ trong chăn lộ đầu ra, cười đến bất hảo: “Vì sao phải tắm?”

Cố Nghiên Thu còn chưa kịp phản ứng, Lâm Duyệt Vi đã mang theo chăn trên người xông tới, úm Cố Nghiên Thu vào chăn.

Rất mau trong phòng lại truyền ra những âm thanh quen thuộc.

Một đêm tham hoan.

***

Hôm 30 tết, ngày nghỉ đầu tiên, Cố Nghiên Thu ngủ hơn 12 giờ trưa mới dậy.

Lâm Duyệt Vi dậy sớm hơn cô một chút, 11 giờ đã mở nửa con mắt dậy vì đói, nàng vốn muốn xuống lầu kiểm thức ăn, nhưng còn chưa xuống tới đã nhìn thấy Nhiễm Thanh Thanh ngồi trên sofa dưới lầu hướng mắt nhìn lên lầu một cách hung ác, dọa đến khiến nàng rụt lại về phòng.

..... Vẫn nên cùng Cố Nghiên Thu xuống dưới tương đối an toàn hơn.

Thế xác và tinh thần Lâm Duyệt Vi đều vui sướng, vui vì đủ loại ý nghĩ được thưởng Cố Nghiên Thu, tinh thần sáng khoái, sau khi về phòng thì lại ngủ không được.

Nàng đành ôm hai tay ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, quay đầu lại nhìn Cố Nghiên Thu vẫn còn ngủ say, nàng đi vòng vèo trở về, lại nằm vào trong chăn. Nàng nhắm mắt lại, nằm nghiêng, vờ như còn đang ngủ, nhẹ nhàng rên: “..... Em lạnh.”

Cố Nghiên Thu vốn đang nằm thẳng lập tức đổi thành nằm nghiêng, dán cơ thể ấm áp lại chỗ nàng, một tay vòng qua eo nàng, dựa vào lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ về hai cái.

Lâm Duyệt Vi mở to mắt, ngắm hàng lông mi vẫn dán lại với nhau của Cố Nghiên Thu, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh dậy, trong lòng ấm áp đến khó thở.

Hành vi trong lúc ngủ mơ là trung thực nhất.

Lâm Duyệt Vi bèn kéo gần khoảng cách quan sát Cố Nghiên Thu, nàng vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên lông mày Cố Nghiên Thu, lông mày Cố Nghiên Thu rất đẹp, giống làn thu ba, không nhìn kỹ sẽ nghĩ có màu xám, chân mày rõ ràng, lúc ngủ tựa như cọng lông vũ tung bay trong gió.

Từ ấn đường đến trung đường, đầu ngón tay Lâm Duyệt Vi dọc theo đường cong trên sống mũi cô di chuyển xuống, dừng trên cánh môi hoàn mỹ, lòng bàn tay hơi hơi đè xuống, rồi lại thả lỏng, mềm mại vô cùng.

Tới tới lui lui nàng ấn không ít lần, Lâm Duyệt Vi nhìn không được kể sát

vào hôn một cái, cánh môi tự nhiên thư thái chạm nhau, mềm mại đến dị thường. Tim Lâm Duyệt Vi như quả chuông reo vang, nhin không được nâng gương mặt Cố Nghiên Thu lên càng hôn càng thô bạo.

Cố Nghiên Thu trong lúc ngủ mơ ngậm lấy đầu lưỡi nàng, chân mày nhíu lại, mở mắt, lộ ra ánh mắt mê mang.

Lâm Duyệt Vi buông cô ra, ngượng ngùng: “Xin lỗi em đánh thức chị sao?”

Cố Nghiên Thu thấy rõ người trước mặt, nói: “Không sao.” Lại dừng một chút, hỏi, “Mấy giờ rồi ?”

“Còn sớm, mới 12 giờ.”

“!!!”Cố Nghiên Thu ngồi bật dậy, Lâm Duyệt Vi ấn cô về lại giường: “Hôm nay nghỉ mà, chị không thể phóng túng một chút sao?”

Cố Nghiên Thu bật cười nói: “Phóng túng đến 12 giờ thì cũng quá muộn.” Cô vỗ vỗ tay Lâm Duyệt Vi đặt trên vai cô, “Nên dậy ăn cơm, dì sẽ suy nghĩ nhiều.”

Lâm Duyệt Vi trả lời: “Chẳng lẽ bây giờ chị xuống thì mẹ em sẽ không nghĩ nhiều sao?”

Cố Nghiên Thu: “.....” Tuy cũng có lý, “Nhưng mà .....”

“Đừng nhưng nhị gì nữa, bây giờ xuống hay chiều xuống thì cũng không có gì khác nhau, mẹ sẽ chữa cơm cho chúng ta.”

“Buổi chiều?”

Cố Nghiên Thu vừa tỉnh nên đầu óc còn chưa thanh tỉnh, chưa kịp cân nhắc, Lâm Duyệt Vi đã nhìn chăm chăm cô: “Em đói bụng.”

Cố Nghiên Thu cười nói: “VẬt mình xuống ăn cơm đi.”

Lâm Duyệt Vi cúi người xuống, nhắm chuẩn mà cắn vành tai cô, hàm hồ nói: “Ý em là đói loại này kìa.”

Vì vậy nên hai người lại thành dùng điểm tâm trước bữa cơm.

Lúc hai người rửa mặt xuống lầu, đi sắp đến đầu cầu thang, Lâm Duyệt Vi bỗng nắm tay áo Cố Nghiên Thu, lắc lắc, nhỏ giọng nói: “Chị xuống trước.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Vì sao?”

Lâm Duyệt Vi đáp: “Mẹ muốn đánh em.”

Cố Nghiên Thu nhíu mày: “Không thể nào đi?”

Lâm Duyệt Vi tỏ vẻ chắc chắn: “Chị xem xem bà ấy có thể hay không.”

Cố Nghiên Thu vừa xuống lầu, một cái ôm gối đã bay qua đón đầu cô, tốc độ không mau, nên cô vươn tay đón được, Lâm Duyệt Vi ở phía sau dùng ánh mắt như đoán trước được nhìn cô, càng không dám ngoi đầu ra.

Nhiễm Thanh Thanh: “Tránh sau nữ nhân thì đáng mặt nữ nhân gì chứ?”

Lâm Duyệt Vi lấy Cố Nghiên Thu làm khiên, không dám lộ diện : “Con cũng có phải nữ nhân đâu, con còn là thiếu nữ mà.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Tôi khinh.”

Cố Nghiên Thu phải vác theo cái ba lô hình người trên lưng, hỏi: “Dì, có cơm trưa rồi ạ?”

Nhiễm Thanh Thanh đứng dậy: “Có chứ, dì kêu dì giúp việc về nhà ăn tết rồi, giữa trưa dì có nấu cơm, để dì đi hâm nóng cho con.”

Cố Nghiên Thu vội nói: “Không cần đâu dì để con tự mình đi hâm nóng.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Để Lâm Duyệt Vi làm đi.”

Lâm Duyệt Vi khó khăn lắm mới có cơ hội “Lấy công chuộc tội”, lập tức rời khỏi lưng Cố Nghiên Thu, chui vào phòng bếp: “Để đó cho em, ai cũng không được dành.”

Eo Cố Nghiên Thu hơi đau, đứng một chút mà chân đã nhũn ra, bèn ngồi xuống sofa, Nhiễm Thanh Thanh thì càng không cần phải nói, bà vốn cũng không tính giúp Lâm Duyệt Vi.

Hai người đều không có ý định dành giật với nàng, Lâm Duyệt Vi lặng lẽ đứng trước cửa diễn một lát, phát hiện không ai thèm để ý nàng, nên đành thành thành thật thật đi hâm nóng đồ ăn.

Nhiễm Thanh Thanh hỏi han Cố Nghiên Thu ân cần, càng thêm khiển trách Lâm Duyệt Vi, hai người nói đến khí thế ngất trời.

“Ăn cơm.”

Cố Nghiên Thu lễ phép gật đầu với Nhiễm Thanh Thanh, vừa bước tới cửa phòng bếp đã bị Lâm Duyệt Vi ngăn lại: “Chị cứ ngồi đó là được rồi, để em lấy cơm.” Còn cố ý nói lớn cho mẹ nàng nghe, “Tối hôm qua chị vất vả rồi.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Tối hôm qua cô không nên mềm lòng, để bây giờ Lâm Duyệt Vi được dịp khoe mẽ.

Cơm nước xong, Lâm Duyệt Vi lại đi theo làm tùy tùng mà vòng quanh Cố Nghiên Thu, Nhiễm Thanh Thanh quả thực không vừa mắt: “Lâm Duyệt Vi con là cầu à?”

Lâm Duyệt Vi dùng một giây, mở miệng: “Grừ.”

Corgi trong nhà vui sướng mà sủa theo: “Gâu gâu gâu.”

Cố Nghiên Thu cười giơ tay đẩy nhẹ vào ót Lâm Duyệt Vi, lấy di động từ trong túi ra xem. Tin nhắn tối hôm qua gửi cho Cố Phi Tuyền đã nhận được phản hồi: 【 Gia Bối: Gọi điện thoại có chuyện gì sao? 】

【 Tây Cố: Không có gì, vẫn còn ở bệnh viện sao? 】

【 Gia Bối: Vẫn còn, hôm nay em có tới không? 】

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi nói: “Tới?”

【 Tây Cố: Hân sẽ tới 】

【 Gia Bối: Anh ở bệnh viện chờ em 】

【 Tây Cố: Máy hôm nay nghe nói anh không được khỏe? 】

【 Gia Bối: Em nghe lầm rồi 】

【 Gia Bối: Anh có chút việc, đi trước 】

Lâm Duyệt Vi vuốt cằm, xem toàn bộ quá trình hai người nói chuyện, nói: “Xuân manh ca ca hình như không được vui?”

“Sao vậy?”

“Anh ấy không gọi icon bán manh, hơn nữa giọng điệu cũng khá cứng nhắc.”

“Chị cũng cảm thấy vậy.”

“Chừng nào thì chị tới bệnh viện, buổi tối có về dùng cơm không ?” Hôm nay là bữa cơm tất niên, không chỉ có Lâm Duyệt Vi, ngay cả ánh mắt của Nhiễm Thanh Thanh cũng xoay lại, hai người cùng nhau nhìn Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu không dám khẳng định: “Chị phải tới bệnh viện mới biết được, chị sẽ báo với mọi người.”

Nhiễm Thanh Thanh sắc sảo nói: “Không sao, ở bên ba ba quan trọng.”

“Dạ.” Cố Nghiên Thu trả lời, nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, “Em muốn cùng chị tới bệnh viện không?”

“Em?”

“Không phải em giúp ba chị cầu một mặt Quan Âm sao? Không tính tự tay tặng sao?” Cố Nghiên Thu mỉm cười nhìn nàng.

“Chuyện này.....” Lâm Duyệt Vi còn đang do dự, nói thật thì ấn tượng của nàng về Cố Hoà, vẫn luôn là kính nhi viễn chi [2]. Hơn nữa trước kia ông

chỉ là đối tác của ba nàng, bây giờ lại là bố vợ, ngẫm lại nàng chỉ cảm thấy khẩn trương đến không nhìn được.

Nhiễm Thanh Thanh mở miệng: “Đi đi, ba của Nghiên Thu cũng là ba con, ông ấy bệnh nặng, con không đi thăm không ổn.”

Lâm Duyệt Vi nặng nề gật đầu: “Được rồi, con đi.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Nhớ mua thêm hoa với trái cây.”

Lâm Duyệt Vi nhớ kỹ.

***

Buổi chiều ba giờ, Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi thay quần áo, tạm biệt Nhiễm Thanh Thanh đang làm văn thẩn trước khi ra cửa, lên đường tới bệnh viện.

Cố Nghiên Thu lái xe, Lâm Duyệt Vi ngồi trên ghế phụ, hai tay nắm chặt, đôi mắt nhắm lại.

Cố Nghiên Thu hỏi: “Em sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi mở mắt ra: “Chị thấy khi đến em nên nói gì? Đúng rồi, sức khỏe ba chị ổn không, bây giờ có thể mở miệng nói chuyện không?”

Cố Nghiên Thu cười: “Được, đương nhiên có thể nói, cũng không phải lần đầu tiên em tới gặp ông, trước đó cũng không thấy em khẩn trương a.”

Lâm Duyệt Vi ghen cổ, nói: “Lúc đó không giống bây giờ.”

Cố Nghiên Thu tò mò hỏi: “Có chỗ nào không giống?”

“Tóm lại,” Lâm Duyệt Vi không chịu nói rõ, “Tóm lại là không giống, không hỏi chị nữa, em tự mình nghĩ.”

Cố Nghiên Thu: “Rồi rồi rồi, em tự nghĩ.”

Lúc Lâm Duyệt Vi xuống xe chân trái quấy chân phải, lảo đảo bước đi, Cố Nghiên Thu phải dùng một tay đỡ lấy cánh tay nàng, vui đùa nói: “Em cần uống trà giả rượu không?”

Lâm Duyệt Vi trừng mắt liếc nhìn cô, không thèm để ý, đi vào bên trong, đi được hai bước, thì dừng lại chờ Cố Nghiên Thu, bởi nàng không biết phòng bệnh nằm ở đâu.

Cố Nghiên Thu sờ sờ chóp mũi, cười tiến lên dắt tay nàng.

Cố Phi Tuyền đã thông báo phòng bệnh mới chuyển.

Cố Nghiên Thu tìm được phòng bệnh, gõ gõ cửa, người ra mở cửa chính là Hạ Tùng Quân. Cố Hoà đã như vậy, Hạ Tùng Quân thoát nhìn cũng không còn tâm tư muốn tiếp tục cùng cô đối chọi gay gắt nữa, chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, nhường chỗ cho hai người bước vào.

Cố Nghiên Thu gọi người nằm trên giường bệnh một tiếng: “Ba.”

Lâm Duyệt Vi tháo khẩu trang và mũ xuống, hào phóng khéo léo mà gọi theo: “Ba.”

Khi Cố Hoà thấy nàng, rõ ràng hơi lộ ra một chút kinh ngạc.

..... Cố Hoà đại khái đã quên mất ông còn một cô con dâu.

Lâm Duyệt Vi đặt đóa hoa bách hợp lên tủ đầu giường, trái cây được Cố Phi Tuyền nhận lấy, nàng nghĩ : Mình ở chỗ này hình như có hơi sai.

Cố Nghiên Thu cũng thấy không khí quái dị, chủ động nói với Cố Hoà: “Duyệt Vi nghe nói ba bị bệnh, hôm qua cùng mẹ em ấy lên chùa XX, giúp ba cầu bùa bình an.”

“Vi Vi.” Cô gọi Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi vội kéo túi xách, lấy từ túi xách ra một chiếc hộp màu đỏ, mở ra cho Cố Hoà xem, sắc mặt Cố Hoà tái nhợt mà mỉm cười, nói: “Cảm ơn, ta rất thích, có lòng rồi.”

Lâm Duyệt Vi vâng vâng dạ dạ: “Vâng ạ.”

Ngón tay Cố Hoà chỉ vào tủ đầu giường, Cố Nghiên Thu thay ông kéo ra, Cố Hoà nói: “Bên trong có bao lì xì, con lấy hai cái.”

Cố Nghiên Thu tìm kiếm, quả nhiên có ba bao lì xì, cô lấy hai bao ra, thấy chúng đều nặng trĩu, đưa cho Cố Hoà, Cố Hoà vẫy vẫy tay với hai người, cả hai bèn đến gần vài bước, Cố Hoà đặt hai bao lì xì khác nhau vào tay các nàng.

“Năm mới vui vẻ, tiền mừng năm mới.” Ông tươi cười nói xong câu đó, thì tay hơi đê xuống, nhẹ nhàng ho khan.

Cố Nghiên Thu ngồi ở mép giường, giúp ông thuận khí.

Lâm Duyệt Vi quay đầu nhìn nhìn Hạ Tùng Quân cùng Cố Phi Tuyền, Cố Phi Tuyền đứng cách đó vài bước, an tĩnh mà nhìn, dưới mắt anh là quãng thâm, hẳn do tối hôm qua không được ngủ ngon. Hạ Tùng Quân thì ngồi trên ghế sofa trước cửa sổ, cũng đang nhìn về phía này, ánh mắt mơ hồ

sâu thăm đến giống như cỏi u linh.

Lâm Duyệt Vi ở phía sau chọc chọc lưng Cố Nghiên Thu, đưa mắt ra hiệu, Cố Nghiên Thu nhìn theo ánh mắt nàng, dùng khẩu hình miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi quay đầu, Hạ Tùng Quân đã khôi phục thần sắc hơi bị thương như bình thường.

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, Cố Nghiên Thu vốn còn đang do dự có nên tiếp tục ở lại bệnh viện hay không, thì Cố Hoà chủ động nói: “Bà thông gia chắc đã ở nhà chuẩn bị cơm tất niên rồi, con nên cùng Duyệt Vi trở về ăn đi, bệnh viện có anh con rồi.”

Cố Phi Tuyền cũng nói: “Đúng vậy, em về đi.”

Cố Nghiên Thu gật đầu, lúc đi ngang qua Cố Phi Tuyền, cô liếc nhìn đối phương, Cố Phi Tuyền ngẫm hiểu, nói với Cố Hoà và Hạ Tùng Quân: “Con ra ngoài tiễn.”

Ba người cùng lên sân thượng bệnh viện.

Cố Nghiên Thu hỏi: “Có tin tức mới sao?”

Cố Phi Tuyền một tay rút trong túi quần, lắc đầu.

Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm vào mắt anh, một lát sau, chắc chắn mà nói: “Anh có chuyện giấu tôi.”

Cố Phi Tuyền mỉm cười, chớp chớp mắt, nói: “Anh không có.”

Cố Nghiên Thu: “Ba đã nói gì?”

Cố Phi Tuyền vẫn lắc đầu: “Chưa nói gì.”

Nếu những lời Cố Hoà nói là thật, thì rõ ràng ông không hy vọng bọn họ phát hiện ra chân tướng của quá khứ, nếu anh đoán không lầm, sự thật năm xưa rất có thể sẽ khiến thế hệ sau đau khổ. Cố Phi Tuyền không ngốc đến mức nghĩ rằng anh là đối tượng được Cố Hoà bảo vệ mà không muốn thương tổn, người ông muốn bảo vệ thật ra chỉ có mình Cố Nghiên Thu. Ông vất vả che giấu chuyện về Thẩm Hoài Du lâu như vậy, ngoại trừ bởi vì Cố Nghiên Thu, anh không thể nghĩ ra được lý do nào thuyết phục hơn.

Cố Nghiên Thu trừng mắt lạnh lùng : “Trước đó không phải đã thỏa thuận xong rồi sao? Chúng ta không được giữ lại bí mật nào.”

Cố Phi Tuyền cúi đầu nhìn cô, nói: “Bây giờ anh đổi ý không được sao?”

Cố Nghiên Thu: “Anh ——”

Lâm Duyệt Vi ôm Cố Nghiên Thu, ý bảo để nàng ra tay, rồi nói với Cố Phi Tuyền: “Anh cần phải suy nghĩ cho kỹ, khó khăn lắm anh mới khiến chị ấy thay đổi cách nhìn về anh, anh phải vất vả thế nào, bây giờ giữa chừng đổi ý có khác gì kiếm củi ba năm đốt trong một giờ.”

Cố Phi Tuyền quả nhiên lộ vẻ chần chờ.

Lâm Duyệt Vi uy hiếp thêm, nói: “Về sau anh còn gửi icon cho Cố Nghiên Thu nữa thì tôi kêu chị ấy block anh, đối với người lật lọng như anh thì có gì đáng để nói chuyện.”

Cố Nghiên Thu hơi hơi trợn to cặp mắt: Như vậy cũng được?

Cố Phi Tuyền im lặng một lát, nói: “Được rồi, anh nói.”

Sự thật chứng minh, cách này xác thật hiệu quả. Đối phó với hạng anh trai muội khổng (siscon), thì đây là một chiêu chế địch.

Cố Phi Tuyền thuật lại nguyên lời của Cố Hoà, Cố Nghiên Thu nhúu mày, Lâm Duyệt Vi cũng há miệng thở hắt ra, Cố Nghiên Thu nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, ý bảo nàng trước nói, Lâm Duyệt Vi bèn nói: “Bác Cố nói, hãy để sự thật ba mươi năm trước hoàn toàn chôn vùi ở nơi ông, bụi về bụi đất về đất, lại nói chuyện này đã sớm thành một quyển sổ nợ rồi mù, còn đi so đo xem ai đúng ai sai có ý nghĩa gì? Những lời này hàm chứa ý nghĩa, có phải .....” Nàng nhìn ánh mắt tập trung tinh thần của hai anh em trước mặt, “Em chỉ tùy tiện suy đoán một chút, có phải do cả ba người đều có lỗi trong câu chuyện năm xưa, hoặc người sai nhiều nhất không nhất định là ông ấy, nếu không sao sổ nợ lại rồi mù? Mặt ngoài mà xem, chỉ có bác Cố bội tình bạc nghĩa, mà Hạ..... dì Hạ hạ sinh con trai, dì Thẩm gả vào nhà họ Cố mà thôi, hai vị này đều không tính đã phạm sai lầm lớn.”

Hai người đều trầm mặc.

Lâm Duyệt Vi gãi gãi tóc, nói: “Em chỉ tùy tiện nói, hai người chỉ nên tùy tiện nghe một chút.” Nàng không phải người nhà họ Cố, không hiểu nội tình loanh quanh lòng vòng bên trong, chỉ biết căn cứ theo các mối quan hệ của các nhân vật bên trong mà phân tích.

Giọng Cố Phi Tuyền hơi trầm xuống nói: “Em nói tiếp đi.”

Cố Nghiên Thu cũng cho nàng một ánh mắt cổ vũ.

Lâm Duyệt Vi tiếp tục nói: “Dì Hạ hạ sinh con trai, đây là sự thật đã định, nhưng vì sao dì ấy lại muốn đưa bé này chào đời? Chuyện gì đã thúc đẩy bà ấy chưa kết hôn mà có thai, để đưa ra được quyết định này vào những năm tháng ấy cần có rất nhiều dũng khí.”

Dựa trên những gì Lâm Duyệt Vi hiểu về Hạ Tùng Quân cộng thêm những gì Cố Nghiên Thu miêu tả về bà, Hạ Tùng Quân thật sự không giống một người lợi hại, nếu bà ấy thực sự có phần dũng khí này, thì năm xưa có thể ngồi nhìn Cố Hoà vứt bỏ bà ấy đi cưới một người phụ nữ khác sao? Còn có thể ngủ đông hơn 30 năm không có chút động tĩnh nào? Chỉ có thể chờ Cố Hoà hồi tâm chuyển ý cưới bà ấy về nhà? Cho dù thật sự đúng là vậy, nhưng nếu Hạ Tùng Quân có thể tự lập tự cường, sao vẫn còn khẳng khẳng một mực treo mình trên cành cây lệch như Cố Hoà? Cóc ba chân mới khó tìm, đàn ông hai chân không phải khắp nơi đều có?

Lâm Duyệt Vi: “Do bác Cố lừa dối ấy sao? Ví dụ như hứa hẹn một chuyện gì đó nhưng không làm được, nói muốn cưới bà cuối cùng lại không cưới? Có phải mẹ anh từng nói vậy không?”

Cố Phi Tuyền nói: “Mẹ anh có nói, sau khi bà ấy mang thai, anh ở trong bụng mẹ rất hoạt bát, nên bà ấy không đành lòng, quyết định giữ anh lại.”

Lâm Duyệt Vi cứ có cảm giác như chỗ này rất loạn, lược qua không đề cập tới, thay đổi mục tiêu chuyển hướng về phía Thẩm Hoài Du, nói: “Kỳ thật em cảm thấy dì Thẩm không hề làm chuyện gì sai, căn cứ theo lời bác Cố thuật lại, sau khi ông chia tay với dì Hạ xong mới theo đuổi dì Thẩm, vậy dì Thẩm đáp ứng cũng không có vấn đề gì, cũng không ai có thể chứng minh trước khi thành hôn dì ấy biết bác Cố có một người bạn gái cũ đã hoài thai? Cho dù có, bác Cố với dì Hạ lúc ấy vẫn chưa kết hôn, cùng lắm chỉ có thể xem như dì ấy có mắt như mù biết rõ còn đồng ý gả cho ông ấy, sai lầm không thể lớn bằng hai người còn lại.”

Cố Nghiên Thu: “Đúng vậy.”

“Quan trọng nhất chính là, vì sao không nên tìm rõ chân tướng.” Kể trong cuộc thì mê, người bàng quan thì tỉnh, Lâm Duyệt Vi tiếp lời, “Những lời

này chính là lỗ hổng rất lớn.”

Hai anh em Cỗ gia mỗi mắt trông mong nhìn nàng, nhìn đến Lâm Duyệt Vi có chút ngượng ngùng, hắng giọng nói: “Hai người thử nghĩ mà xem, bác Cỗ bội tình bạc nghĩa, một chân đứng hai thuyền, bây giờ lại làm ra nhiều chuyện như vậy, ông ấy còn hình tượng đáng để giữ gìn sao? Nếu đã không nên tìm ra chân tướng, vậy thì nhất định ông ấy không giữ gìn cho chính mình, mà cho một người khác.”

Người kia không cần nêu tên thì cũng đủ miêu tả sinh động.

Cổ Nghiên Thu chấn động trong lòng, mạch đập gia tốc.

Phảng phất như hưởng ứng nhịp tim của cô, di động trong túi bỗng đổ chuông.

Cổ Nghiên Thu thấy rõ cuộc gọi tới hiển thị.

— *Lưu tiên sinh.*

Cổ Nghiên Thu nhắm mắt, ấn nhận cuộc gọi, giọng cô hơi hơi run: “Alô?”

Lưu tiên sinh nói: “Đã điều tra ra, người gặp tai nạn giao thông qua đời vào năm kia là bạn gái cũ của mẹ cô.”

Lưu tiên sinh nói: “Tôi còn phát hiện được một số sự trùng hợp, năm mẹ cô quen biết ba cô cũng là năm bà ấy chia tay với bạn gái. Mẹ cô và người bạn gái cũ đều kết hôn, cùng một năm.”

Lưu tiên sinh nói: “Còn có một việc, tôi cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được, nhưng không dám bảo đảm. Sức khỏe của mẹ cô vẫn luôn rất tốt, nhưng sau khi người bạn gái cũ ấy qua đời thì sức khỏe bà ngày càng sa

sút, cuối cùng buông bỏ nhân gian, chúng ta có thể hoài nghi là do.....
Tuần tình.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả bởi vì mọi người không tin Lâm công, nên thương tâm quá độ
quyết định tự bế một đoạn thời gian ー_ー

Cố Hoà: Ái tình là một đạo ánh sáng, chiếu đến thì ta sẽ tỏa sáng _(:3” ∠)_

Esley: Đoạn H es viết thêm vào hơi vội vì bí ý, es sẽ cố sửa lại cho hay hơn
khi có thời gian rảnh, mọi người thông cảm nhé~ *mãi yêu mọi người*

[2] kính nhi viễn chi: trong , thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được
dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng
nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó;
hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình
không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Chương 132

Trong không khí giăng co.

Lưu tiên sinh chậm chạp không nghe Cố Nghiên Thu đáp lại, bèn hỏi: “Cố
tổng, người còn ở đó không?”

“Còn.” Cố Nghiên Thu một chân trụ đến đến có chút tê dại, một tay vịn bả

vai Lâm Duyệt Vi, chậm rãi thở ra một hơi, “Tiếp tục nói đi.”

Lưu tiên sinh vâng một tiếng rồi nói: “Bạn gái cũ của mẹ cô không phải Phật tử, đây cũng là nguyên do lúc trước chúng ta bỏ qua người này. Tôi đã tìm ra con gái của bà ấy, nàng nói mẹ nàng có cất giữ một số Phật châu, nhưng không thường xuyên mang.”

Cố Nghiên Thu: “Có thể sắp xếp cho tôi gặp mặt cô ấy không?”

Lưu tiên sinh: “Tôi sẽ hỏi thử, rồi báo lại với cô.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Còn chuyện gì khác nữa không?”

Lưu tiên sinh lại báo thêm cho cô một số chi tiết ông điều tra được, nhưng không quan trọng bằng hai điều ông nói trước đó, Cố Nghiên Thu rũ mắt ghi nhớ từng chuyện.

Rồi mới cúp máy.

Lâm Duyệt Vi cùng Cố Phi Tuyền đều nhìn ra biến hóa trong biểu cảm của cô, có thể đoán ra là một tin tức rất quan trọng, cả hai đều chăm chú nhìn vào cô.

Có lẽ chuyện tới mức này rồi thì có dấu điểm thêm cũng chẳng ích lợi gì, cũng có lẽ vì trong lòng đã sớm đoán được chân tướng, Cố Nghiên Thu nói toàn bộ những gì Lưu tiên sinh điều tra ra, quả nhiên cả hai người nghe đều có dáng vẻ khiếp sợ.

Cố Phi Tuyền nói: “Cùng năm ấy kết hôn, nói như vậy động cơ dì Thẩm cùng ba kết hôn rất có vấn đề.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không bằng suy xét vì sao dì Thẩm lại muốn kết hôn

với bác Cố, dì ấy đồng tính mà, vì sao lại muốn tìm một người đàn ông để kết hôn, dì ấy đã dám cùng người nhà quyết liệt nhất định phải ở bên bạn gái, sao khi ấy lại đột nhiên khuất phục?”

Cố Phi Tuyền thuận theo lời nàng nói đây tiếp: “Ý em là..... có liên quan tới bạn gái cũ?”

Lâm Duyệt Vi dùng ngón tay gãi cằm mình, suy nghĩ đã sớm đi rất xa, nhúu mày nói: “Vì sao cả hai lại chia tay?”

Cố Phi Tuyền nỗ lực đuổi kịp tiết tấu của nàng, nói: “Có ba khả năng, thứ nhất, dì Thẩm đề nghị chia tay; thứ hai, bạn gái cũ đề nghị chia tay; thứ ba, cả hai người thương lượng, hoà bình chia tay.”

Lâm Duyệt Vi: “Mọi người cảm thấy khả năng nào có thể xảy ra nhất?”

Cố Phi Tuyền: “Bạn gái cũ đề nghị, căn cứ theo điều tra của Lưu tiên sinh, gia cảnh nhà dì ấy không tệ, hơn nữa người trong nhà hình như cũng không biết xu hướng giới tính của dì ấy, tương đối mà nói dì ấy sẽ dễ dàng bị ép phải lựa chọn thỏa hiệp. Đương nhiên, dì Thẩm cũng có thể lựa chọn hoà bình chia tay trước khi bạn gái đưa ra đề nghị. Dì ấy chịu đả kích quá lớn, sau khi gặp Cố Hoà, mới tiếp nhận sự theo đuổi của Cố Hoà.” Nếu những gì Cố Hoà từng nói là thật sự.

Lâm Duyệt Vi: “Tóm lại hẳn không phải do bởi vì không yêu mới chia tay, nếu không dì Thẩm cũng sẽ không nhớ thương nhiều năm như vậy, cuối cùng còn.....”

Cố Phi Tuyền thở dài: “Em nói đúng.”

Hai người thảo luận một phen, mới nhớ ra Cố Nghiên Thu từ đầu đến cuối cũng chưa nói tiếng nào, Lâm Duyệt Vi nhìn sang Cố Nghiên Thu, thấy cô

chỉ rử mắt, lẳng lẳng nhìn mặt đất, mái tóc hơi rối tóc đen nhánh vươn vài sợi bên mặt, giống như không hề để ý những gì mọi người đang thảo luận.

Lâm Duyệt Vi vội ra hiệu với Cố Phi Tuyền, rồi một cánh tay ôm vòng lấy bả vai Cố Nghiên Thu, chờ Cố Nghiên Thu nhìn vào tầm mắt nàng, mới ôn nhu nói: “Mẹ mới gọi tin nhắn cho em, thúc giục chúng ta về nhà ăn cơm, về nhà trước đi.”

Cố Phi Tuyền vội vàng nói: “Đúng vậy, trời đã tối rồi, dạo này thời tiết trở lạnh, có việc gì qua hai ngày nữa hẵng nói, không gấp.”

“Ba.....” Giọng Cố Nghiên Thu hơi khàn, đôi mắt lóng lánh như sắp khóc.

“Ba bên này có ảnh rồi, hết thầy đều có anh.” Cố Phi Tuyền một câu hai ý.

Lâm Duyệt Vi bèn ôm Cố Nghiên Thu vào lòng: “Chuyện này chị yên tâm đi, chúng ta về nhà.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Duyệt Vi cũng gật đầu với Cố Phi Tuyền, tạm biệt nhau.

Cố Phi Tuyền tiễn cả hai đến cửa bệnh viện, rồi mới xoay người lên lầu, vừa đi được mấy mét đã nhìn thấy Hạ Tùng Quân. Hạ Tùng Quân chỉ vừa ở bệnh viện hơn một ngày, mà mặt mày cơ hồ nhợt nhạt hẳn đi, bà nhìn con trai từng bước một đến gần, chậm rãi trưng ra một nụ cười khó nhọc.

Cố Phi Tuyền gọi một tiếng: “Mẹ.” rồi hỏi, “Sao mẹ lại xuống đây?”

“Bác sĩ đang kiểm tra, mẹ ngại ở phòng bệnh quá buồn nên ra ngoài tản bộ.” Hạ Tùng Quân ánh mắt chuyển hướng ra cổng lớn, hỏi, “Con làm gì vậy? Sao bây giờ mới về? Tiễn cần lâu đến vậy sao?”

Hạ Tùng Quân vẫn luôn không thích Cố Nghiên Thu, Cố Phi Tuyền bèn nói dối: “Không có, tiền đi lâu rồi mà, con cũng ra ngoài tản bộ. Đúng rồi mẹ,” Cố Phi Tuyền bước nhanh đến trước mặt bà rồi đứng yên, cởi khăn quàng trên cổ xuống quăn quanh lên cổ Hạ Tùng Quân, “Bên ngoài gió lớn, coi chừng cảm lạnh.”

Hạ Tùng Quân giơ tay sờ khăn quàng cổ mang theo nhiệt độ cơ thể của con trai, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Cố Phi Tuyền thụ sủng nhược kinh, cười nói: “Mẹ, sao mẹ lại đột nhiên xa lạ với con vậy?”

Hạ Tùng Quân cũng cười rộ lên, bất đắc dĩ mà lắc đầu nói: “Mẹ lỡ lời, cũng có thể do thấy ba con như vậy nên tức cảnh sinh tình. Hai ngày nay mẹ bỗng nhiên luôn nhớ tới những chuyện khi con còn nhỏ, trước kia do mẹ không tốt, luôn nói những chuyện không vui với con.”

“Nào có, không phải bây giờ con vẫn vui vẻ sao? Cao lớn như soái ca, có phải hay không?” Cố Phi Tuyền thẳng lưng, “Có nhiều y tá ở bệnh viện để ý đến con lắm đấy.”

Hạ Tùng Quân nhéo nhéo mặt anh, nhưng do vóc dáng Cố Phi Tuyền quá cao, nên bà phải cố hết sức mới nhéo được anh, nếu muốn sờ đầu thì thế nào cũng phải nhón chân mới với tới.

Cố Phi Tuyền cong eo, để Hạ Tùng Quân thuận tay vỗ vỗ đầu anh.

Hạ Tùng Quân tựa hồ thở dài nói: “Đã cao lớn như vậy rồi.”

Cố Phi Tuyền: “Con cao thế này đã hơn mười năm rồi, bây giờ mẹ mới phát hiện sao?” Anh bỗng thấy mẹ anh có điểm hơi quái quái, giống như

toàn thân đều lộ ra dáng vẻ già nua, không còn sinh cơ.

Có thể bà bị bầu không khí trong bệnh viện ảnh hưởng, rốt cuộc thì phương diện này cũng sinh tử vô thường, Cố Phi Tuyền đề nghị: “Mẹ, tết con có mấy ngày nghỉ, nếu không con dẫn mẹ ra ngoài dạo chơi hai ngày đi?”

Hạ Tùng Quân lắc đầu cự tuyệt: “Ba con còn nằm trên giường bệnh mà.”

Cố Phi Tuyền: “Ba có bác sĩ y ta chăm, chúng ta có ở lại cũng không chuyên nghiệp bằng y bác sĩ, hơn nữa bác sĩ nói tình trạng không nghiêm trọng, đi ra ngoài hai ngày cũng không sao, chúng ta cũng không đi quá xa, chỉ đi gần đây thôi, con lái xe chở mẹ ra ngoài.”

Hạ Tùng Quân lộ ra vẻ chần chờ, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Thôi, mẹ muốn ở bệnh viện với ba con.”

Cố Phi Tuyền “Dạ” một tiếng, vẻ mặt rõ ràng không cao hứng lắm.

Hạ Tùng Quân dỗ dành anh một câu: “Chờ ba con xuất viện, chúng ta cùng ra ngoài chơi, được không?”

Cố Phi Tuyền còn có thể nói gì, chỉ có thể đồng ý.

Hạ Tùng Quân kéo khăn quàng cổ trên cổ, nói: “Mẹ ra ngoài tản bộ.”

Cố Phi Tuyền chờ bà đi được vài bước, đột nhiên gọi lại: “Mẹ.”

“Sao vậy?” Hạ Tùng Quân quay đầu lại.

Mắt Cố Phi Tuyền chớp cũng không chớp nhìn bà vài giây, rồi nói: “Không có gì, chú ý an toàn.”

Hạ Tùng Quân bất đắc dĩ mỉm cười nói: “Ở trong khuôn viên bệnh viện, mẹ cũng không đi đâu xa.” Bà quay lưng về phía Cố Phi Tuyền phất phất tay.

Cố Phi Tuyền nhìn theo bóng bà rời khỏi cửa lớn bệnh viện.

Kỳ thật vừa rồi anh muốn hỏi Hạ Tùng Quân vì sao năm đó lại quyết định giữ anh lại, những nghĩ nghĩ một hồi lại thôi, tâm trạng Hạ Tùng Quân không tốt, bây giờ không thích hợp cho anh hỏi vấn đề này.

Nhưng đối với Cố Hoà thì anh không việc gì phải băn khoăn, Cố Hoà được cho xem TV một lát, lúc Cố Phi Tuyền vào phòng TV vẫn còn mở, đang chiếu một bộ phim xưa, xưa đến mức Cố Phi Tuyền nhìn vào màn hình mà thấy diễn viên cũng xa lạ.

Anh xem TV cùng Cố Hoà một lát, hai cha con như nhàn thoai việc nhà, hỏi: “Ba, năm đó vì sao lại đồng ý để mẹ hạ sinh con? Không phải ba căn bản không yêu bà ấy sao?”

Cố Hoà nghe như không nghe thấy.

Cố Phi Tuyền dời tầm mắt: “Hay do ba cảm thấy dì Thắm sẽ không sinh con cho ba, nên ba gạt mẹ, kêu bà ấy giữ lại con.”

Vẻ mặt Cố Hoà hiện ra một tia khổ sở, loại khổ sở như bạn bị một ai đó lột sạch quần áo giữa nơi công cộng.

Cố Phi Tuyền nhìn chăm chăm vào đôi mắt ông: “Thật vậy sao?”

Mắt Cố Hoà hướng về phía trần nhà, đau đớn nói: “Phải.”

Cố Phi Tuyền: “Dì Thắm có biết chuyện này không?”

Cố Hoà: “Không biết, trước đó nàng không biết sự tồn tại của mẹ con, sau khi chia tay ba mới theo đuổi nàng.”

Cố Phi Tuyền truy vấn: “Sau đó dì Thẩm lại sinh con cho ba, nên ba quyết định từ bỏ mẹ con con sao?”

Cố Hoà nhắm mắt lại, gật đầu thật mạnh, vẻ mặt thực tiễn tụy.

Cố Phi Tuyền: “Dì Thẩm có yêu ba không?”

Cố Hoà không trả lời.

Cố Phi Tuyền: “Bà ấy không yêu ba thì vì sao lại đồng ý kết hôn với ba?”

“Bởi vì ba có thể cho nàng cuộc sống ổn định,” Cố Hoà giương mắt nhìn thẳng vào anh, “Một nữ nhân, trước sau gì cũng là một nữ nhân, ở cái xã hội gian nan này, ba có thể cho nàng một mái ấm, vừa hay nàng cũng cần một gia đình, có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề.” Khoé môi Cố Phi Tuyền cong thành một nụ cười tà ác, “Vậy ba biết bạn gái cũ và bà ấy đều kết hôn cùng một năm không?”

“Vậy thì sao?” Cố Hoà không giận tím mặt giống trong tưởng tượng của Cố Phi Tuyền, ngược lại ông còn nở được một nụ cười nhợt nhạt, tuyệt không phải nụ cười cố gắng một cách tượng trưng, mà ông thật sự đang cười.

“Vậy nên rất có khả năng bà ấy bởi vì xúc động mới đáp ứng ba.”

“Thì thế nào?”

“Thì.....” Cố Phi Tuyền nói không nên lời, đối với tôn nghiêm của một

người đàn ông, giờ phút này ông ấy không nên phần nộ sao?

Nhưng anh đã đoán sai hoàn toàn, Cố Hoà là một người đàn ông nhu nhược, ông có thể phủ phục dưới chân vị nữ thần trong lòng ông, có thể ngẫu nhiên được người rũ lòng thương thì đã cảm thấy thật may mắn rồi, sao lại dám đi suy nghĩ xem vì sao thần linh lại rũ lòng thương với ông. Thần linh cho ông tuổi xuân, mặc kệ những năm tháng thanh xuân ấy đã trải qua như thế nào, nói tóm lại người đã bầu bạn bên ông hơn hai mươi năm, còn hạ sinh cho ông một cô con gái đáng yêu.

Cố Phi Tuyền tung ra quả bom nặng ký cuối cùng: “Vậy ba có biết bà ấy vì sao lại đột nhiên mắc bệnh qua đời không? Bởi bạn gái cũ của bà ấy đã qua đời vào năm kia vì tai nạn giao thông ——”

“Câm miệng!” Cố Hoà rớt cuộc không thể khống chế được vẻ ngoài bình tĩnh nữa.

***

Lần thứ ba Cố Nghiên Thu đáp trả ánh mắt quan tâm của Lâm Duyệt Vi tỏ ra cô thật sự không sao, chỉ bị khó tiêu tin tức mà thôi, Lâm Duyệt Vi vẫn cứ giữ dáng vẻ lo lắng sốt ruột, đi đường cứ nhất định phải đỡ cô.

“Làm sao vậy?” Nhiễm Thanh Thanh nhìn đôi vợ-vợ son một người đỡ một người vào cửa, “Trên đường bị va xe à? Hay là té ngã?”

“Không có ạ.” Cố Nghiên Thu rút cánh tay khỏi tay Lâm Duyệt Vi, nói, “Do em ấy lo lắng thái quá.”

Nhiễm Thanh Thanh ai nha một tiếng, nhìn chăm chăm bụng Cố Nghiên Thu: “Không phải có rồi chứ?”

Đi bệnh viện, kiểm tra trở về phát hiện có, không sai mà.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi trực tiếp xì cười ra tiếng: “Mẹ có thể nói chuyện khoa học một chút được không, hai chúng con làm sao mà có được?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con không thấy mấy năm trước có động vật kết hợp trứng thụ thai sao? Có thể thêm hai năm nữa người cũng được thì sao? Mấy năm trước mọi người còn đang nói đồng tính hôn nhân không có khả năng được hợp pháp hoá còn gì? Bây giờ không phải cả trai lẫn gái đều được kết hôn sao.”

“Mẹ thật là, càng nói càng xa.” Lâm Duyệt Vi cầm quả táo đã rửa đặt trên bàn trà, một tay dùng dao gọt quả, lưỡi dao vừa rơi xuống, đã thuần thục mà cắt bốn nhát, tay nâng bốn miếng, dâng cho Cố Nghiên Thu hai miếng, nàng ăn hai miếng.

Nhiễm Thanh Thanh cầm lõi quả táo lẻ loi còn sót lại, “Ha” một tiếng: “Công lực quả không tồi a.”

Lâm Duyệt Vi ngậm miếng táo chưa ăn hết, chớp tay cười nói: “Chê cười rồi chê cười rồi.”

Nhiễm Thanh Thanh gặm sạch sẽ lõi táo, ném vào thùng rác, vỗ vỗ tay, nói: “Dọn bàn chuẩn bị ăn cơm, để mẹ bưng canh ra.”

Lâm Duyệt Vi: “Dạ vâng, cung tiễn mẫu hậu.”

Trên bàn cơm, Nhiễm Thanh Thanh bưng lên một mâm sủi cảo, đây là tập tục vào ngày tết, Cố Nghiên Thu vừa cắn miếng đầu tiên đã ăn được đồng xu giấu trong sủi cảo, Nhiễm Thanh Thanh vui vẻ ra mặt: “Tiền vô như

nước.”

Lâm Duyệt Vi không phục, trước đó nàng liên tiếp ăn hai ba miếng đều không có, lúc này thấy Cố Nghiên Thu ăn được rồi, bèn dùng một chiếc đũa đoạt miếng sủi cảo của Cố Nghiên Thu, đắc ý dào dạt nói: “Tài vận này vốn là của em.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Con có còn biết xấu hổ là gì không?”

Lâm Duyệt Vi: “Kệ con.” Nói xong nàng ăn luôn nửa miếng sủi cảo còn lại.

Cố Nghiên Thu bật cười, lại tự gấp một miếng khác, vừa cắn sắc mặt đã hơi đổi, bên trong lại có nhét tiền xu, lần này Lâm Duyệt Vi không đoạt, giành nói: “Chị đừng nhúc nhích.”

Cố Nghiên Thu vẫn duy trì tư thế bất động, Lâm Duyệt Vi chụp ảnh sủi cảo lại, đăng Weibo.

Lâm Duyệt Vi V:

【 Nhà mình vẫn duy trì tập tục nhét tiền xu vào sủi cảo ngày tết, vừa ăn trúng đến hai miếng, năm nay có phải phúc khí sẽ bạo phát không? [cười to] chúc mọi người tân niên vui vẻ, tài lộc cuồn cuộn! [Ảnh Cố Nghiên Thu kẹp sủi cảo.jpg]】

Nhiễm Thanh Thanh tỏ vẻ cực kỳ xem thường: “Con ăn trúng sao?”

Cố Nghiên Thu nhìn Lâm Duyệt Vi, chất chứa nhu tình, cười đến gió xuân dào dạt: “Không sao đây dì, của con chính là của Vi Vi.”

Nhiễm Thanh Thanh cố giữ lại quai hàm.

Các fan sôi nổi bình luận trên Weibo của Lâm Duyệt Vi:

【 uống cà phê không cần đường: Oa, tập tục này nhà em cũng có, nhưng năm nay một đồng em cũng không ăn được [khóc lớn]】

【 Vì Thảo trực tuyến nhảy Disco: Ha ha ha ha ha ha ha em ăn được những ba quả, mẹ em tổng cộng chỉ nhét có ba xu, đều bị ăn hết, cùng nhau phát đại tài nào 】

【 Vi trong nước: Nhà em còn nhét cả đậu phộng 】

【 Vì Vì bé nhỏ: Vì sao nhà em chỉ nhét mỗi tởm thôi vậy?! ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, hay là mẹ em có độc a ha ha ha ha ha ha ha 】

【 vào đông ẩm dương -prince: Người phương nam chưa từng có tập tục này, lướt đi ngang qua 】

【 Tiểu sinh mỉm cười trên biển: Chỉ có mình phát hiện ra góc chụp này hơi mơ hồ sao? Đây có phải tay của Vi Vi nhà chúng ta không đấy? 】

Mỗi comment đều có không ít người trả lời, “Tiểu sinh mỉm cười trên biển” nhận được nhiều bình luận nhất, đại đa số đều nói có thể là tay người nhà, rất cuộc thì ăn tết ở nhà lúc nào cũng là bữa cơm đoàn viên, nên điểm này không bị chú ý lắm.

Đêm giao thừa một số chủ đề về tập tục ăn tết trên Weibo được leo lên hot search, trong đó có một tập tục Lâm Duyệt Vi không cẩn thận cọ phải hot search, khiến không ít người qua đường ủa vào, vào bình luận giao lưu một số phong tục ăn tết, hiếm khi hài hòa thế này.

Dựa theo tuyến thời gian mà nói, Lâm Duyệt Vi đã tham gia vào giới giải trí hơn nửa năm, ngoại trừ ngẫu nhiên được ra ngoài chạy hoạt động, không

tham gia gì nhiều, fans dần dần có xu hướng tu tâm dưỡng tính. Fans của nữ minh tinh vốn dĩ không máu gà như nam minh tinh, đến bây giờ đã có không ít nhiệt huyết fans chậm rãi chuyển hóa thành fans an tĩnh, có chuyện thì mới có thể ngẫu nhiên lòi ra mấy kẻ truy tinh thất học.

Lâm Duyệt Vi thích bầu không khí bình luận hiện tại, thảo luận tràn ngập tình hảo hữu, nàng muốn khu bình luận của mình mỗi khi post bài đều có thể nói đến vui vẻ thế này, thuận tay trả lời vài comment. Tỷ như trả lời bình luận của “Uống cà phê không cần đường” bốn chữ ha, trả lời bình luận của “Vi Vi bé nhỏ” sáu chữ ha, nhìn ra được tâm tình nàng vô cùng vui sướng.

Cuối cùng nghĩ nghĩ một hồi, nàng trả lời người nghi ngờ tay kẹp túi cảo là ai của “Tiểu sinh mỉm cười trên biển”: 【 đúng vậy, không phải tay mình, là của người thân mà mình yêu quý nhất 】

Lời này úp úp mở mở, suy nghĩ sâu xa lên thì sẽ có chút ý ái muội, nhưng nếu suy nghĩ sâu xa thêm một chút nữa thì cái gì cũng không đúng. Đúng lúc này, chuyện không rõ cũng tới, có người @ Thiệu Nhã Tư bên dưới bình luận.

Không biết là fan thật hay anti-fan, fan-cp thì không cần phải nói, rõ ràng muốn gây chuyện. Tiện đà khơi mào war nho nhỏ trong đám fans, Lâm Duyệt Vi còn đang xem Weibo, nhìn qua nhìn lại đã bắt đầu cấu xé nhau, mười phần vô vị, bèn tắt Weibo đi.

Bây giờ địa vị của nàng trong giới giải trí đã thật phai nhạt, đặc biệt là giữa thành phố phồn hoa này, một nhà ba người ngồi trên sofa xem Xuân Vân[1], Lâm Duyệt Vi nhìn đồng hồ, 8 giờ rưỡi, nàng đứng lên, thông báo với Nhiễm Thanh Thanh: “Mẹ, con đi gọi điện thoại cho ba.”

[1] Một tiết mục đón tết của đài CCTV bên Trung Quốc

Nhiễm Thanh Thanh ừ một tiếng, rất bình tĩnh, không có phản ứng gì lớn.

Lâm Duyệt Vi không phải con gái của một mình bà, bà đương nhiên sẽ không phản đối nàng giữ liên hệ với ba nàng.

Lâm Duyệt Vi trở về phòng ngủ trên lầu, trực tiếp gửi yêu cầu gọi videocall với ông Lâm, có lẽ ông Lâm vẫn luôn đợi nàng, vì ông bắt máy rất mau.

“Duyệt Vi.” Ông Lâm giờ di động, sau lưng là bàn cơm.

“Ba ba.” Lâm Duyệt Vi gọi một tiếng, hoàn toàn không khác gì trước đây.

Ánh mắt ông Lâm ngẩn chút lệ, cố nhịn xuống, xoay điện thoại di động một chút, cho Lâm Duyệt Vi xem ông nội Lâm và bà nội Lâm, nàng hô một tiếng “Ông bà nội”, ông nội lên tiếng đáp, bà nội ngồi trên sofa, nhìn mãi vẫn không nhận ra nàng —— Bà nội nàng mấy năm trước bị té ngã, nên đầu bị tổn thương.

Cố Nghiên Thu cũng gọi theo: “Ông nội, bà nội, ba ba.”

Ông nội Lâm lần đầu tiên thấy Cố Nghiên Thu, luật hôn nhân đồng tính chỉ mới vừa hợp pháp hai ba năm nay, trong ấn tượng của người thế hệ trước kết hôn bình thường vẫn là một nam một nữ, chợt nhận về cô cháu dâu là Cố Nghiên Thu nên biểu tình có hơi khó chịu, nhưng vẫn nỗ lực biểu đạt thiện ý.

Lâm gia gia: “Chào con.”

Cố Nghiên Thu trốn, Lâm Duyệt Vi nhìn dáng cô trốn sau mép giường mà buồn cười, trong videocall ông nội Lâm lại mở miệng lần nữa “Khi nào về thăm ông bà a? Tết có rảnh không?”

Lâm Duyệt Vi: “Con cùng Nghiên Thu phải xuất ngoại đi chơi một chuyến, chờ về nước mới có thể sang.”

Lão nhân gia vốn không thể cùng người trẻ tuổi nói chuyện phiếm, ông nội Lâm dù sao cũng là đàn ông, nói hai câu liền vòng đến chủ đề “Chú ý sức khỏe”, Lâm Duyệt Vi nghiêm túc lắng nghe, bên Lâm gia cũng đang xem Xuân Vãn, Lâm ba ba so với ông nội Lâm cũng không khỏe hơn bao nhiêu, nhưng vẫn quan tâm bảo Lâm Duyệt Vi giữ sức khỏe, chú ý công tác, rồi hỏi tình cảm giữa nàng và Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi không biết trả lời thế nào, chỉ khô khan đáp một câu khá tốt.

Ông Lâm ngáp ngừng, đi đến góc phòng khách, hỏi: “Mẹ còn thế nào?”

“Cũng khá tốt.”

“Cụ thế?”

“Mẹ.....” Dù sao cũng là chuyện của trưởng bối, Lâm Duyệt Vi không thể thay họ quyết định, đời người có hợp có tan, tương lai thế nào không ai biết được, nàng mím môi, nói theo sự thật, “Mẹ xây một Phật đường ở nhà, nhìn dáng vẻ hình như muốn quy y cửa Phật.”

Ông Lâm thở dài.

Lâm Duyệt Vi trong lòng cũng không chịu nổi.

Một gia đình đang êm ấm, đột nhiên lại thành thế này.

Ông Lâm trầm mặc thật lâu rồi nói: “Cứ như vậy đi, con có chuyện gì cứ việc gọi cho ba, 24 giờ ba đều khởi động máy.”

“Dạ.” Lâm Duyệt Vi nói, “Bye ba.”

“Bye con.”

Sau khi cúp máy Lâm Duyệt Vi than một ngụm hơi dài, ngửa đầu: “A _____”

Tiếng không lớn, chỉ muốn phát tiết một chút. Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi phát tiết xong, đi qua chỗ cô, ngồi xuống đùi cô, Cố Nghiên Thu vội dùng hai tay vòng lấy eo nàng, miễn cho nàng ngã xuống.

Lâm Duyệt Vi theo thói quen dựa về sau, việc nàng được ôm vô hình đã dần dần thành thói quen. Lâm Duyệt Vi ngồi trên đùi Cố Nghiên Thu, kéo một sợi tóc bên tai cô, nhìn chăm chăm trong lòng bàn tay.

Nàng cau mày, hiển nhiên không phải đang thật sự ngắm tóc, mà nàng đang tự hỏi, tự hỏi có nên làm điều khiến người vui sướng hay không.

Cố Nghiên Thu ngồi an tĩnh, Lâm Duyệt Vi không nghịch tóc cô nữa, những vẫn duy trì tư thế ngồi đẩy ngã Cố Nghiên Thu xuống giường, sau đó trực tiếp hôn hai tiếng vang dội lên mặt cô, vùi mặt vào cổ cô bất động.

Cố Nghiên Thu rút tay dè sau lưng ra, vỗ về lưng nàng: “Không sao đâu, có chị ở đây.”

Lâm Duyệt Vi nhẹ cắn vào gáy cô, không nhẹ cũng không nặng, Cố Nghiên Thu cắn răng nhin đau, chờ Lâm Duyệt Vi ngẩng đầu, nhẹ nhàng mỉm cười với cô, sau đó cùng cô song song nằm xuống trên giường.

Cố Nghiên Thu nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt ngậm ý cười: “Thoải mái chưa?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Ừm, thoải mái.”

Cố Nghiên Thu nói: “VẬY em cũng khá dễ dãi.”

Lâm Duyệt Vi kinh ngạc nói: “Này mà gọi là dễ dãi? Em sẽ cắn người đó.”

Cố Nghiên Thu cười rộ lên: “Cắn người làm sao?”

Lâm Duyệt Vi cố ý khoa trương nói: “Dễ dàng biến thành bạo lực gia đình, có sợ không?”

Cố Nghiên Thu một tay gồi sau đầu, hoàn toàn không sợ, cong mắt nói: “Bạo lực gia đình là một người đánh một người nhện, hai chúng ta đánh nhau thì gọi là gì? Dù sao cũng không ai đánh lại ai.”

Lâm Duyệt Vi cân não, nói: “Căn cứ theo điều lệ trị an quản lý, đánh nhau vẫn sẽ bị câu lưu (tạm giam), trên dưới mười lăm ngày.” Lần trước nàng đóng phim hình cảnh, còn nhớ rõ một chút kiến thức.

“Phải không?” Cố Nghiên Thu hơi nghiêng, đề tài lên cánh tay ngấm nàng, nét mặt thật sự nhu hòa, “VẬY cứ cùng nhau bị câu lưu đi, chị không sợ.”

Lâm Duyệt Vi dừng một chút, nói: “ĐỆT.” Sau đó bật cười thành tiếng.

Cố Nghiên Thu quả nhiên rất đáng yêu mà nói: “Không được nói thô tục.”

Lâm Duyệt Vi: “Em cứ nói.” Nàng cố ý nói, chính vì muốn Cố Nghiên Thu nhắc nhở nàng, dán lên tai nàng giáo huấn mà không tức giận, thật khiến người..... có khẩu vị ăn uống.

Mặt Lâm Duyệt Vi dần dần tới gần cô, Cố Nghiên Thu nhìn vào mắt nàng,

tận đến khi cánh môi mềm mại của nàng áp lên môi cô, mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Sau một lúc, Lâm Duyệt Vi cảm giác một trận trời đất quay cuồng, hai người vừa tách ra.

Cố Nghiên Thu đã dễ như trở bàn tay, cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi vội đề tay lên vai cô, không cho cô hôn, ý đồ phản kháng: “Hôm nay thứ mấy?”

Cố Nghiên Thu hơi khựng lại, rồi nhẹ nhàng băng quơ nói: “Quên mất rồi.”

Lâm Duyệt Vi: “Trước đó không phải đã hứa..... Ừm.”

Nàng bỗng nhiên ngửa đầu, tay bắt được cánh tay Cố Nghiên Thu, lòng bàn tay nắm chặt.

Cố Nghiên Thu dán lên tai nàng, nhẹ giọng: “Em hưởng thụ là được rồi.”

Cơ thể Lâm Duyệt Vi lập tức tự phát thích ứng mà nhũn ra: “.....”

Thôi được rồi, dù sao lần nào cũng vậy, thêm một lần hay bớt một lần cũng chẳng sao.

Lúc Nhiễm Thanh Thanh gặp lại cả hai đã hơn 11 giờ, Xuân Vãn cũng sắp kết thúc, mắt Nhiễm Thanh Thanh mí dưới đánh mí trên, nhìn ca múa nhạc kịch trong TV mỗi năm lại càng đặc sắc hơn.

Nhiễm Thanh Thanh ngáp liên miên: “Còn tưởng trong mắt cô chỉ có ba

không có mẹ.”

Lâm Duyệt Vi vịn cầu thang xuống lầu, vừa đi vừa nói: “Sao có thể vậy, không phải con chỉ lỡ quên thời gian thôi sao, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Châu Kiệt Luân biểu diễn chưa?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Chưa, mẹ chưa thấy, năm nay có Châu Kiệt Luân không?”

Lâm Duyệt Vi: “Không biết a, để con xem đơn ca.” Nàng lấy di động ra, tra tiết mục đơn, ngồi trở về sô pha.

Cố Nghiên Thu tay trái nâng tay phải, che khuất cánh tay, tay phải thì che mặt.

Nhiễm Thanh Thanh nhú mày: “Con làm sao vậy?”

Cố Nghiên Thu tỏ vẻ tự nhiên: “Dạ, hơi đau răng.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Sao đột nhiên lại đau răng?”

Cố Nghiên Thu: “Con cũng không biết, đột nhiên đau, không phải rất đau, qua một chút sẽ hết.”

Lâm Duyệt Vi cầm di động mà cả người đều run, Nhiễm Thanh Thanh nâng khuỷu tay nhẹ nhàng chọc nàng một chút: “Lão bà con đau răng còn cười?”

Lâm Duyệt Vi: “Con oan uổng quá, con không có cười, con khổ sở đến khóc mà.” Nàng cho Nhiễm Thanh Thanh xem đôi mắt không hề ướt nước mắt của nàng, tiếp theo lập tức nói sang chuyện khác, thất vọng nói, “Xuân Văn năm nay hình như không có Chu Đồng, vậy còn gì đáng xem đâu.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Mấy tiết mục sau là gì?”

“Còn có.....” Lâm Duyệt Vi vừa xem vừa đọc, “Một vũ đạo, hai tiểu phẩm, ba bài hát, một tướng thanh.”

Nhiễm Thanh Thanh gật đầu: “Vậy thì không có gì đáng xem.”

Tuy miệng nói không thú vị, nhưng Nhiễm Thanh Thanh vẫn muốn xem hết từng tiết mục, dưới sân khấu ngồi đầy khách quý, đa số đều là diễn viên đang nổi. Màn ảnh ngẫu nhiên chiếu xuống phía dưới, tất cả diễn viên đều nổi bật, đối với tiết mục nhạt nhẽo vẫn có thể nhìn ra cảm tình phong phú.

Màn ảnh dừng lại trước một nữ minh tinh, nàng mặc một thân váy dạ hội dài màu lam tinh xảo, tóc xoã bên vai, trang điểm nhẹ, cổ đeo bộ siêu tập trang sức mới của nhãn hiệu nổi danh, treo trên mặt là nụ cười khéo léo, toả sáng như ánh cầu vồng trên trời.

Đây là một người quen, Lâm Duyệt Vi hơi sửng sốt, tiếp theo nhìn về phía Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu cũng chạm phải ánh mắt nàng, nhưng cô không nói gì, hiển nhiên cô muốn xem nhẹ người này.

Lâm Duyệt Vi vừa thở phào nhẹ nhõm, bỗng nghe Nhiễm Thanh Thanh nói: “Người này có phải Khuất Tuyết Tùng con từng nhắc với mẹ không?”

Lâm Duyệt Vi căng da đầu trả lời: “Đúng vậy.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Nhìn xem người ta khí thế ngời ngời thế này, già dặn thế này, còn được mời tới xem Xuân Vãn trực tiếp, chừng nào thì con mới đuổi kịp người ta?”

“Thêm ba bốn năm nữa đi.” Lâm Duyệt Vi ước gì đề tài này mau chóng trôi qua, nói cho có lệ một câu, “Mẹ, mẹ xem tiết mục, xem người ta làm gì, vẫn đang chiếu kìa”

Nhiễm Thanh Thanh: “Tiết mục khó coi a, thật vất vả mới kiếm được người mẹ biết, lúc trước gọi điện thoại không phải con còn nói rất thích người ta sao, khen người ta xinh đẹp, kỹ thuật diễn tốt, lại có cá tính, có mị lực, bây giờ lại bạc bẽo?”

Lâm Duyệt Vi: “Không có.” Nàng ra sức nháy mắt với Nhiễm Thanh Thanh.

Nhiễm Thanh Thanh lúc nào cũng có thể đoán ý nàng, vào đúng lúc này lại cố tình mất linh, nói: “Sao gần đây không nghe con nhắc về nàng nữa, không phải nói Khuất lão sư đối với con khá tốt sao, còn lót đường dẫn con đi xã giao.”

Mặt Cố Nghiên Thu đã xám đen như tro.

Lâm Duyệt Vi hiện tại chỉ trách vì sao mình miệng rộng, miệng nàng sao lại có thể rộng như vậy, chuyện gì cũng đem kể với mẹ nàng, bây giờ thì hay rồi, chuyện gì mẹ nàng cũng không đánh tự khai.

Những việc này Cố Nghiên Thu không phải không biết, nhưng bản thân cô biết so với bị một người khác không ngừng lải nhải bên tai lại hoàn toàn khác, cũng giống như không ngừng khơi dậy ký ức.

Chuyện này vẫn luôn đè nặng trong lòng Cố Nghiên Thu, căn bản không dễ giải quyết, hơn nữa càng đè càng nặng, khiến thần kinh cô cứ căng như dây đàn, chỉ khi ở bên Lâm Duyệt Vi, cô mới có thể thư thái như bây giờ.

Mấy ngày nay Lâm Duyệt Vi nghỉ ở nhà, có thời gian ở bên cô, không phải yêu xa, không bị ngăn cách bởi khoảng cách địa lý, hay lại không hiểu nhau, vô tình đã giúp cô giảm bớt áp lực, cũng làm những thứ bị cô vùi lấp bởi sự hoà hoãn, những vấn đề này cần thời gian chậm rãi giải quyết, không thể xong trong một sớm một chiều. Xử trí không ổn thoả, thì chẳng khác nào trực tiếp nhảy vô chảo sôi lửa bỏng.

Nhiễm Thanh Thanh nào nghĩ được nhiều như vậy, lần trước Lâm Duyệt Vi cùng nhóm phú nhị đại ra ngoài chơi nàng còn có thể hiểu, ghen vì tình cảm có thể tha thứ, Khuất Tuyết Tùng thì sao? Bà cứ tưởng Khuất Tuyết Tùng là trưởng bối trong giới diễn viên giúp đỡ Lâm Duyệt Vi, hiếm khi được thấy, nên mới nhìn không được quan tâm nhiều một chút.

Lâm Duyệt Vi hạ giọng: “Mẹ, đừng nói nữa.”

Nhiễm Thanh Thanh: “???”

Lâm Duyệt Vi chỉ chỉ Cố Nghiên Thu, Nhiễm Thanh Thanh cái hiểu cái không, nhưng vẫn biết tốt xấu mà dừng miệng.

“Chị lên lầu trước.” Cố Nghiên Thu đứng lên, trầm giọng nói, mặt cũng không thèm che nữa, giúp Nhiễm Thanh Thanh có thể thấy rõ, hoá ra cô không phải che mặt, mà mượn cánh tay che dấu hôn trên cổ.

Nhiễm Thanh Thanh trừng mắt nhìn Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi không rảnh lo nàng mẹ, phi thân đuổi theo: “Chị nghe em giải thích!”

Cố Nghiên Thu càng đi càng nhanh, kéo cửa như muốn dỡ nhà, dư quang vẫn dõi theo bóng dáng sau lưng cô, đứng khoanh tay trước cửa sổ, vẻ mặt cô đơn như hoà mình vào bóng đêm vô tận.

Lâm Duyệt Vi đóng cửa lại, đi qua đi lại, bất đắc dĩ nói: “Chị có thể có chút đạo lý không vậy?”

Esley: chương sau cười xỉu luôn mọi người ạ =))

Chương 133

Lâm Duyệt Vi: “Chị có thể nói lý một chút được không?”

Cố Nghiên Thu không quay đầu lại, nói: “Em đừng nói lý với chị.”

Lâm Duyệt Vi: “.....” Nàng vòng đến trước mặt đối phương rồi đứng yên, nhìn vào đôi mắt cô nói, “Sao lại đừng nói lý với chị?” Trước kia mỗi khi nói chuyện cô đều có thể ôn tồn nói câu nói đầu tiên, bây giờ sao lại thế này?

Cố Nghiên Thu lộ vẻ bức bối, chỉ trong một cái chớp mắt cô thu được nộ khí, nói: “Lời sao ý vậy, để chị tự mình bình tĩnh một chút.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Chị muốn bình tĩnh bao lâu?” Cố Nghiên Thu bình tĩnh chính là chiến tranh lạnh, Lâm Duyệt Vi lại nói, “Trước đó không phải đã giao ước có chuyện thì phải nói, không được chiến tranh lạnh sao?”

Cố Nghiên Thu: “Không phải chiến tranh lạnh, chị nói, em đừng nói lý với chị.” Cuối cùng một câu nói ra lại mang theo hỏa khí, trong không khí an tĩnh bùng bùng nổ tung.

Lâm Duyệt Vi phục cô, tức giận nói: “Chị giận gì chứ? Em chộc chị chỗ nào? Chị đừng vì không dám phát tiết với mẹ em mà đổ lên đầu em.”

“Chị phát tiết với em khi nào..... Được rồi.” Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà hít một hơi, lòng bàn tay nắm chặt, tận lực tâm bình khí hòa mà nói, “Em có thể an tĩnh trong chốc lát không?”

Đừng cãi nhau, không thể cãi nhau.

Lâm Duyệt Vi: “Chị chê em phiền?”

Cố Nghiên Thu tâm phiền ý loạn, cố áp hỏa khí ngăn gọn đáp: “Không có.”

Lâm Duyệt Vi nhìn cô thật sâu, câu môi nói: “Được, em tự an tĩnh.”

Lâm Duyệt Vi ước chừng đã có thể đoán được nàng lấy cứng đối cứng sẽ không có kết quả, nổi trận lôi đình, sau đó chắc chắn sẽ bén lửa cháy nhà, Tết nhất nàng không muốn loạn đến khó coi như vậy.

Lâm Duyệt Vi lấy áo ngủ từ tủ quần áo, cố ý đẩy cửa kéo cửa cho thật vang, sau đó nàng nghe được tiếng Cố Nghiên Thu không vui mà thở dài, nghe rất rõ ràng. Lâm Duyệt Vi trong lòng cười lạnh một tiếng, lại cố ý đóng mạnh cửa phòng tắm.

Cố Nghiên Thu lại thở dài một tiếng, tiếng thở dài lần này lớn hơn lần trước, Lâm Duyệt Vi ở bên trong nên không nghe được.

Lâm Duyệt Vi ở bên cạnh cô lái nhai làm cô phiền, Lâm Duyệt Vi đi rồi không những không giúp cô bình tĩnh mà còn khiến cô phiền hơn, loại phiền muộn này thay vì nói là do Lâm Duyệt Vi, chẳng bằng nói do cô tự mình tạo ra.

Sao cô lại biến thành thế này? Cô nghĩ.

Rốt cuộc bản thân cô mong muốn điều gì?

Lâm Duyệt Vi vừa mắng thầm Cố Nghiên Thu vừa tắm rửa, ngay cả chai sữa tắm cũng bị nàng động choang choang, không khác gì đánh giặc. Trong chốc lát lại cảm thấy nàng làm như vậy đặc biệt không thú vị, nàng có khác gì đứa bé mong được chú ý, nghịch ngợm muốn hấp dẫn lực chú ý của Cố Nghiên Thu, xin người ta thưởng cho nàng một viên kẹo đường.

Dựa vào cái gì chứ?

Cái gì nàng cũng chưa làm, do mẹ nàng đăng kia một hai phải nhắc đến Khuất Tuyết Tùng. Nghỉ mấy ngày Khuất Tuyết Tùng không phải không tìm nàng, chị ta có hẹn nàng ra ngoài đi dạo phố, ăn cơm, nàng đều bởi vì Cố Nghiên Thu mà từ chối, về sau còn phải đền bù lỡ hẹn, nàng sống bộ dễ dàng lắm sao?

Không làm gì cũng ghen, không làm gì cũng giận, nói chuyện đàn ông cũng không thèm nói, cứ nhất định phải chiến tranh lạnh, lần trước còn bỏ nhà ra đi, nàng chống mắt lên mà xem lần này Cố Nghiên Thu có dám bỏ nhà ra đi nữa không. Tốt nhất đừng có mà mộng du, còn mộng du thì đừng hòng được nàng đánh thức, nàng nói được thì làm được!

Lâm Duyệt Vi cũng không tiếp tục phát tiết lên các đồ vật vô tội, nhúu mày tắm cho xong, trước khi ra khỏi phòng nàng còn cố ý soi gương, xoa ấn đường thư giãn đầu óc.

Không thể biểu hiện ra nàng rất để ý, ai mới có lỗi với ai chứ?

Nàng cuối cùng còn vừa mở cửa vừa ngâm nga một giai điệu, chính là khúc

nhạc gần đây quý cô Nhiễm Thanh Thanh hay hát —— vận may tới.

“Vận may tới chúc bạn vận may tới, vận may mang đến hỉ cùng ái, vận may tới, vận may của chúng ta tới, đón vận may thịnh vượng phát đạt thông tứ hải.....” Lâm Duyệt Vi câu cuối cùng dừng lại khi nàng chui vào trong chăn.

Còn cách mười lăm phút nữa là tới 12 giờ khuya, một năm mới sắp bắt đầu rồi.

Lâm Duyệt Vi còn tưởng năm nay hai người sẽ ngồi bên nhau dưới tấm thảm trước cửa sổ sát đất, nghe tiếng pháo bông nổ vang trên bầu trời thành thị xa xôi, cùng những tiếng hoan hô mơ hồ trên quảng trường, cùng nhau nghênh đón tân niên.

Bây giờ đúng là thành công cốc.

Lâm Duyệt Vi làm như chăm chú kỳ thật nàng ăn không ngồi rồi mà lướt Weibo, trang đầu có vài người đang phê bình Xuân Vãn, có người thì phê phán bạn bè thân thích, có người nói muốn mà không thể về quê, nàng cười ngửa xem hoa đến tận những bài post của hơn ba ngày trước, mà chỉ mới qua được năm phút đồng hồ.

Cố Nghiên Thu còn vẫn duy trì tư thế ban đầu, y hệt trước lúc nàng vào phòng tắm, à không, tay có thay đổi, vừa nãy là tay trái đặt trên tay phải, bây giờ là tay phải đặt trên tay trái.

Chỉ còn năm phút là tới giao thừa.

Lâm Duyệt Vi ho khan, hắng giọng đủ kiểu.

Cố Nghiên Thu tựa hồ chỉ nghiêng đầu, lỗ tai giật giật.

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Bình tĩnh xong rồi sao?”

Cố Nghiên Thu: “..... Vẫn chưa.”

Có Lâm Duyệt Vi ở đây, tất cả lực chú ý của cô đều dùng để lắng nghe động tĩnh của Lâm Duyệt Vi, suy nghĩ nàng đang làm gì, nàng sẽ nghĩ như thế nào, có phải đang nghĩ cô thế này thế kia không. Trong chốc lát lại chán ghét chính mình, cô thật sự không giống người bình thường, chính cô cũng không muốn vậy, chỉ do cô không chế không được.

Lâm Duyệt Vi bỗng lấy gối đầu, ném qua, vừa hay nện lên lưng Cố Nghiên Thu.

Chân trái Cố Nghiên Thu bước về phía trước một chút, rồi lùi lại, nhẹ nhàng nhặt gối đầu lên, ném lên sô pha, trầm mặc không nói chuyện.

Lâm Duyệt Vi còn muốn ném chiếc gối còn lại, nhưng ném đi rồi thì nàng không còn thứ để nắm, lại còn phải lết xác tới nhặt về, bèn nói: “Cố Nghiên Thu, chị đây đưa xong chưa? Chị muốn bình tĩnh đến sáng hôm sau à?”

“Có lẽ đi.”

Gối đầu cuối cùng cũng không có thể giữ được nữa.

Lúc Cố Nghiên Thu khom lưng nhặt lên, nhìn nhìn sô pha, lựa chọn trả về lại cho Lâm Duyệt Vi. Cô vừa rảo bước tiến vào phạm vi thế lực của Lâm Duyệt Vi, nàng đang ngồi trên giường bỗng duỗi tay nắm lấy cổ tay cô, vừa lôi vừa kéo lúc Cố Nghiên Thu không phòng bị, thân thể cô không chịu không chế mà bị kéo về phía trước, hai tay cô chống xuống bên cạnh Lâm Duyệt Vi, những sợi tóc thật dài buông xuống vương trên đầu gối nàng.

Chiếc gối đầu đi được nửa đường bỗng rời khỏi tay.

Cố Nghiên Thu hơi khựng một giây, ngẩng đầu nhìn Lâm Duyệt Vi, rồi lại đứng lên.

Lâm Duyệt Vi không cản, Cố Nghiên Thu cũng không di chuyển.

Không đầy một giây sau.

Đồng hồ điểm 12 giờ đúng, bên ngoài cửa sổ mơ hồ truyền đến tiếng chuông báo hiệu năm mới, điện thoại của Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu không ngừng vang lên —— không biết có bao nhiêu người gửi lời chúc mừng năm mới tới.

Lâm Duyệt Vi nói: “Chúc mừng năm mới”

Cố Nghiên Thu ừ một tiếng, giọng cực kì bình đạm mà nói: “Năm mới vui vẻ.”

Lâm Duyệt Vi có chút không vui, nhưng nghe nói có một tập tục, ngày đầu tiên của năm mới tốt nhất không nên đụng chuyện cãi nhau, bằng không một năm tiếp theo sẽ toàn cãi nhau. Lâm Duyệt Vi cong môi, Cố Nghiên Thu biết ý cúi đầu hôn lên môi nàng.

Lâm Duyệt Vi rất tự nhiên ôm lấy cô gia tặng nụ hôn này.

Cố Nghiên Thu thuận theo nụ hôn trong chốc lát, chủ động gián đoạn nói: “Chị đi tắm.” Nói xong liền bước nhanh rời đi.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi hằm hằm cầm lấy di động, trả lời từng tin nhắn chúc mừng

năm mới, đại đa số đều gửi tin nhắn nhanh, nàng tìm một câu theo khuôn mẫu trả lời một số người không quan trọng, số còn lại thì tỉ mỉ biên tập lại.

Ví dụ như với Thiệu Nhã Tư, hay trợ lý Vương Viên Viên, rồi người đại diện, cùng một số bạn bè cũ hẹn ra ngoài gặp mặt vào ngày mai, còn có..... Khuất Tuyết Tùng.

【 Khuất lão sư: Năm mới vui vẻ nha Tát phu phu, hy vọng năm nay em càng có thêm nhiều tiến bộ, rục rờ, có thể được nhiều người hơn thấy em trên màn ảnh 】

Lâm Duyệt Vi khách khí mà trả lời một câu “Cảm ơn Khuất lão sư”.

Khuất Tuyết Tùng trả lời ngay: 【 không cần khách khí, đang làm gì ở nhà? 】

Nàng rõ ràng muốn tiếp tục cuộc đối thoại, Lâm Duyệt Vi không ngờ vào thời điểm này mà Khuất Tuyết Tùng lại có thời gian rảnh cùng nàng nói chuyện phiếm, chẳng lẽ Khuất Tuyết Tùng không có bạn bè? Không đúng, nàng không phải nên ở hội trường quay Xuân Vãn sao?

【 Hai chữ Mộc: Ở trên giường, em tính ngủ sớm 】

【 Khuất lão sư: Không có kế hoạch ngày tết sao? 】

【 Hai chữ Mộc: Có a, cùng bạn em ra ngoài du lịch mấy ngày. Không phải chị đang tham gia Xuân Vãn sao? 】

【 Khuất lão sư: Kết thúc rồi, nhưng đông người, nên đang chờ đi ra ngoài 】

【 Hai chữ Mộc: ở đó có gì thú vị không? 】

【 Khuất lão sư: Đặc biệt nhàm chán, còn không bằng ở nhà ngủ, bây giờ chị buồn ngủ muốn chết 】

【 Hai chữ Mộc: Ha ha ha ha ha những người khác muốn đi còn đi không được đâu 】

【 Khuất lão sư: Ai nói? Chị bị áp giải đến đây đó [ủy khuất.jpg] 】

【 Hai chữ Mộc: Chị cũng thật thú vị 】

【 Khuất lão sư: Không, em mới thú vị 】

Lâm Duyệt Vi đánh vào khung chat: Ha ha ha ta

Bên tai nghe một tiếng cửa mở vang, Lâm Duyệt Vi vội vàng gọi tin nhắn chưa kịp đánh xong đi, quay lại giao diện tin nhắn chung, click mở khung chat của một người bạn khác, mặt trầm như nước mà gõ chữ.

Cố Nghiên Thu vén tóc ngồi xuống giường, cũng mở di động, trả lời tin nhắn chúc tết.

Lâm Duyệt Vi thô sơ giản lược ngó quá liếc lại, Cố Nghiên Thu xóa phần lớn các tin nhắn, trả lời rất ít, một bàn tay năm ngón đếm cũng không tới.

Khoảng cách giữa hai người còn đủ cho một người ngồi, Lâm Duyệt Vi lặng lẽ dịch qua một chút, Cố Nghiên Thu nhận thấy động tác của nàng, cũng dịch sang một chút. Sau khi tắm xong cô cũng bình tĩnh được tâm tình không ít, xác thật lần này cô chẳng phân biệt thời gian trường hợp mà ăn dấm bậy bạ. Lúc Lâm Duyệt Vi còn đang tắm, Nhiễm Thanh Thanh có lên lầu gõ cửa một lần, hỏi hai người có phải lại cãi nhau hay không, Cố Nghiên Thu nói không phải, dỗ một hồi bà mới chịu xuống lầu.

Lúc ấy, Nhiễm Thanh Thanh cứ lo lắng liên tiếp quay đầu lại.

Rốt cuộc cả hai cũng sát lại gần nhau, Lâm Duyệt Vi lắc vai chạm vào vai Cố Nghiên Thu, mắt vẫn nhìn phía trước: “Hết giận chưa?”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà “Ừm”, vốn dĩ chỉ mất không chế cảm xúc, cho cô một chút thời gian là có thể điều chỉnh lại.

Lâm Duyệt Vi quay đầu, hôn lên sườn mặt cô.

Cố Nghiên Thu bật cười rộ lên.

“Lần sau.....” Cố Nghiên Thu đang nói chuyện thì bị tiếng chuông di động cắt ngang.

Lâm Duyệt Vi nói: “Điện thoại của chị.”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Không phải, là của em.”

“Hả? Phải không?” Lâm Duyệt Vi quay đầu, lấy di động của mình, vừa thấy màn hình hiển thị Khuất lão sư, hai mắt nàng bỗng tối sầm, trực tiếp ấn cúp máy.

Cố Nghiên Thu tò mò hỏi: “Ai vậy?”

Lâm Duyệt Vi chỉnh chế độ im lặng trên điện thoại, giấu dưới gối đầu: “Số lạ, có lẽ là quảng cáo, không cần nghe máy.” Nói xong nàng còn cảm thán một câu, “Bây giờ thật là một chút riêng tư cũng đều không có, ngoại trừ dùng số điện thoại này cho các tài khoản chính quy em chưa bao giờ đăng ký lung tung, vậy mà cũng có thể nhận được quảng cáo.”

“Chị cũng thường xuyên nhận được mấy cuộc gọi kêu gọi đẩy mạnh tiêu thụ.” Cố Nghiên Thu thoát nhìn cũng không hề hoài nghi.

“Đúng không, phiền chết đi được.” Lâm Duyệt Vi nói, “Đúng rồi, vừa nãy chị tính nói gì với em?”

“Vừa rồi?”

“Ừm.”

Cố Nghiên Thu nhớ lại một chút, nói: “Chị muốn nói, lần sau em đừng nói câu đó với chị.”

Lâm Duyệt Vi: “Câu nào?”

Cố Nghiên Thu: “Câu: Chị có thể nói lý một chút được không, em càng nói vậy chị càng tức giận.”

Lâm Duyệt Vi nhướn mày nói: “Nói đạo lý thì sao, không phải chị rất thích nói đạo lý à?” Lâm Duyệt Vi nhưng nhớ rõ lần đầu tiên hai người cãi nhau, Cố Nghiên Thu nói nàng không nói đạo lý, còn bắt bẻ nàng là ai nói lời không hay trước, một câu rồi một câu, cuối cùng còn bắt nàng xin lỗi. Lâm Duyệt Vi giúp Cố Nghiên Thu ôn lại ký ức.

Cố Nghiên Thu im lặng một lát, vùi mặt vào đầu vai Lâm Duyệt Vi, nhỏ giọng nói: “Chị sai rồi.”

Lâm Duyệt Vi được dịp đắc ý: “Toàn chị muốn nói đạo lý với em còn gì.” Nàng ôm Cố Nghiên Thu, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, “Được rồi, lần sau em cũng sẽ không nói vậy.”

Cố Nghiên Thu dừng một chút, êm tai giải thích: “Không phải chị cố ý

muốn giận em, chị còn đang trong quá trình trị liệu tâm lý, nên không được ổn định, vừa nghe đến..... Tên liền nổi giận.”

Thái độ cô hợp tác như vậy, ánh mắt nhìn Lâm Duyệt Vi còn nhu nhược đáng thương, nàng còn có thể nói gì? Địa vị của Khuất Tuyết Tùng ở trong lòng nàng đương nhiên không thể so sánh với Cố Nghiên Thu. Lâm Duyệt Vi lập tức nói: “Ngày mai em cảnh cáo mẹ, không cho mẹ nhắc trước mặt chúng ta.”

“Như vậy có ổn không?”

“Có gì không ổn, chị lớn nhất, vui vẻ của chị quan trọng nhất.” Lâm Duyệt Vi ôm cô chặt hơn chút, nhẹ giọng nói, “Chị không biết chị vừa giận, buồn ở một chỗ không thềm nói lời nào, lòng em có bao nhiêu khó chịu đâu.”

“Chị sai rồi.” Cố Nghiên Thu lại nói một lần.

“Em cũng sai, không biết suy xét không chu toàn, quản không được miệng của mình. Nhưng chị cũng phải sửa tật xấu không chịu nói lời nào, cái gì cũng giấu, giấu ghen đến nội thương thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không.”

Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn cô.

Cố Nghiên Thu nói: “Được rồi, chị sẽ tận lực sửa.”

Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu khẽ cắn lên gò má cô: “Chị tốt nhất phải sửa.”

Cố Nghiên Thu ăn đau, khẽ rên một tiếng.

“Nhớ kỹ chưa?” Lâm Duyệt Vi hỏi.

“..... Nhớ kỹ.”

Thành công giải hoà, khổng chế thời gian cãi nhau rút chỉ còn một giờ, Lâm Duyệt Vi vừa thư giãn, cơn buồn ngủ liền ập đến, nàng ngáp một cái, nằm xuống: “Ngủ thôi.”

Sau khi Cố Nghiên Thu tắt đèn, nằm bên cạnh nàng, nắm lấy một bàn tay nàng, chợp mắt nói: “Ngủ, ngủ ngon.”

Lâm Duyệt Vi dỉnh vào gối đầu lập tức ngủ ngay, hô hấp đều đặn.

Cố Nghiên Thu nằm bên cạnh nàng xác nhận nàng ngủ sâu rồi mới mở hai mắt ra, ánh mắt thanh tĩnh, nhìn không giống như buồn ngủ. Cô năm nay Lâm Duyệt Vi không buông, gập khuỷu tay dùng khớp xương chống lên gối đầu, tay còn lại lướt qua gối đầu Lâm Duyệt Vi tìm kiếm.

Cô đã sờ được đến hình dáng của di động, tay Cố Nghiên Thu dừng lại, hơi lui lại một chút, nắm chặt thành quyền.

Lâm Duyệt Vi trở mình, trong miệng phát tiếng nói mơ hồ không rõ.

Cố Nghiên Thu kề sát vào nghe, đều là những chữ không rõ ràng.

“Cố.....” Trong lúc ngủ mơ Lâm Duyệt Vi chép miệng, cọ cọ mặt sang chỗ cô.

Cố Nghiên Thu chậm rãi nằm về chỗ cũ, nhắm mắt lại.

Cơ hồ một đêm không mộng, bình minh mau tới chỉ như một thoáng mộng mị.

Đến chiều mới có buổi hẹn với bạn cũ, Lâm Duyệt Vi không đặt đồng hồ báo thức, một giấc ngủ tới khi tự nhiên tỉnh.

Nàng thấy Cố Nghiên Thu còn ngủ say, híp mắt đào điện thoại từ dưới gối lên —— tối hôm qua vì tránh Cố Nghiên Thu chú ý tới di động, nàng cũng không dám để lên tủ đầu giường.

Mở WeChat lên, quả nhiên thu được tin nhắn liên tiếp của Khuất Tuyết Tùng.

【 Khuất lão sư:??? 】

【 Khuất lão sư: Ha ha ha ha chị cái gì? 】

【 Khuất lão sư: Sao lại không bắt điện thoại? 】

【 Khuất lão sư:???? 】

Tin nhắn cuối cùng được gửi đi vào lúc ba giờ sáng, có lẽ trước khi Khuất Tuyết Tùng ngủ: 【 Khuất lão sư: Lâm đại bài[1]? 】

[1] Đại bài dùng để chỉ những diễn viên y mình nổi tiếng không xem ai ra gì

Lâm Duyệt Vi thiếu chút nữa hồn phi phách tán, vội không ngừng giải thích.

Trước nói nàng đột nhiên bị mẹ kêu đi có việc, di động để ở phòng, điện thoại thì nàng không biết, chắc do con mèo nhà nàng nghịch ngợm tắt máy, lúc về nhà nàng mệt như chó, hoàn toàn không nhớ rõ còn đang nói chuyện với cô, thiếu điều muốn quỳ xuống tới dập đầu nhận sai với Khuất Tuyết Tùng.

Khuất Tuyết Tùng ngủ trể nhưng dậy sớm, qua vài phút lập tức trả lời: 【
Ừ】

Lâm Duyệt Vi muốn nhắn gì tiếp theo cũng như đá chìm đáy biển.

Khuất Tuyết Tùng hẳn đang tức giận.

Cũng phải, người ta hơn nửa đêm sau khi tham gia Xuân Vãn còn cùng nàng nói chuyện phiếm, không bao lâu nói được một nửa thì biến mất, vô cùng vô lễ không nói, ngay cả điện thoại cũng không thèm nghe, đổi lại là Khuất Tuyết Tùng, nàng cũng sẽ giận. Huống chi Khuất Tuyết Tùng còn giúp nàng rất nhiều, thái độ của nàng không khác gì qua cầu rút ván.

Lâm Duyệt Vi đuổi tay buồn rầu mà đề lên ấn đường, cân nhắc xem nên quà tạ lỗi gì mới có thể bồi tội.

Cặng nhất là món quà này còn phải lên mua không thể để Cố Nghiên Thu biết, một khi cô biết, không biết lu giấm chua không đáy như cô còn muốn tạt bao nhiêu lần.

Lâm Duyệt Vi bỗng nghĩ tới Giang Tùng Bích.

Nàng nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi phòng, đi sang căn buồng cách vách, gọi giật Giang Tùng Bích dậy khỏi ổ chăn ấm áp.

“Alô” Nàng hạ giọng, dùng một bàn tay che trước miệng.

Bạn gái của Giang Tùng Bích đã về quê, bản thân cô phòng không gối chiếu, đánh game tới rạng sáng, bây giờ vẫn còn buồn ngủ, mắt cũng mở không nổi, nghe thấy giọng điệu Lâm Duyệt Vi nhỏ nhẹ, lập tức quát: “Thiên vương địa hổ!” [2]

[2] Âm hiệu giữa Lâm Duyệt Vi và Giang Tùng Bích

“Tiểu kê hàm năm.” Lâm Duyệt Vi đối đáp.

Giang Tùng Bích: “Trả lời chính xác, có chuyện gì? Không phải chiều nay mới gặp sao, bây giờ cậu quấy rầy mình làm gì?”

Lâm Duyệt Vi lén lút, nàng cũng không biết vì sao ngay cả khi ở nhà, làm chuyện đứng đắn mà cũng phải lén la lén lút, tóm lại nàng vẫn thấp giọng nói: “Phụ nữ lớn tuổi thường thích cái gì, cậu có biết không?”

Giang Tùng Bích nhắm hai mắt, lăm băm trả lời: “Nhà, xe, tiền, chuyện trai gái.”

Lâm Duyệt Vi: “Không phải loại này, loại quà tặng ấy, nên mua cái gì.”

Giang Tùng Bích trở mình, nằm hình chữ đại (大), chỉnh chế độ loa ngoài: “Tặng phụ nữ à?”

“Đúng vậy.”

“Nhìn không ra, cậu còn biết lấy lòng người ta bằng quà? EQ tăng trưởng kinh nhờ.” Giang Tùng Bích thầm cảm khái hậu sinh khả ứ, lần trước còn xin kinh nghiệm chỗ cô, nói ngọt xiu còn ngượng ngùng xoắn xít không chịu nói, bây giờ ngay cả quà cũng chịu tặng luôn rồi.

“Không phải.” Lâm Duyệt Vi tâm nói lung tung rối loạn gì vậy, sao lại vòng đến chỗ Cố Nghiên Thu nữa, “Không có việc gì mình tặng quà chị ấy làm gì, mình đã là món quà tốt nhất rồi, có mình còn chưa đủ sao, mình cũng không cần tặng quà, không cãi nhau đã là tốt lắm rồi.”

Giang Tùng Bích: “Cầu lương, cự tuyệt ăn.”

Lâm Duyệt Vi đắc ý cười hai tiếng, vòng về chính đề: “Mình phải tặng quà cho một người chị trưởng bối, có chút chuyện nhỏ đã khiến chị ấy giận.”

Giang Tùng Bích: “Chị à? Lớn hơn bao tuổi?”

Lâm Duyệt Vi: “Chín tuổi, hình như là vậy.”

Giang Tùng Bích: “Cậu kiểm đâu ra người chị lớn tuổi như vậy? Trong đám bạn của bọn mình đâu có ai lớn tuổi vậy?”

Lâm Duyệt Vi: “Không phải, cậu không biết.”

“Ồh.....” Giang Tùng Bích kéo dài giọng, nói, “Mình thật phục cậu, có thể quen biết một đồng người mình hoàn toàn không biết, như ông bác sĩ hôm nọ đi, hơn bốn mươi tuổi, cậu chỉ đi khám bệnh thôi, mà đã có thể thành bạn vong niên, còn nữa? Đúng rồi, còn có người bạn chơi bài brit.....”

Nụ cười trên môi Lâm Duyệt Vi dần cứng đờ, nói: “Không cần nhắc nữa, mình hết chơi bài rồi.”

“Sao vậy?”

“Không rảnh.”

“Àh, thảo nào lâu rồi không nghe cậu nhắc tới, không chơi là tốt nhất.”
Giang Tùng Bích cầm di động, viết vào thư mục nhắc nhở công việc: Chọn quà cho chị bạn. Sau đó nói, “Ok, mình nhớ kỹ, khi nào cậu cần quà?”

Lâm Duyệt Vi đáp: “Càng nhanh càng tốt, àh, cũng không cần gấp, một tuần đi, sau khi mình về nước.” Ngày mai nàng phải đi du lịch, có mang

theo quà cũng không tặng được, tặng quà thì nên tặng tận tay mới có thành ý.

Giang Tùng Bích: “Ồh, mình nghĩ vẫn nên có hình thức một chút.”

Lâm Duyệt Vi: “Hình thức gì?”

Giang Tùng Bích: “Ví dụ nên tặng chút quà, tạo kinh ngạc cho người yêu vào một ngày đặc biệt nào đó.”

Lâm Duyệt Vi không tỏ ý kiến về chuyện này, từ nhỏ nàng đã không chú trọng nghi thức, ngay cả sinh nhật của chính mình mà mười lần thì có hết tám lần nàng không nhớ rõ, muốn nàng đặc biệt chú ý đến một ngày nào đó vì một chuyện gì đó là rất khó. Muốn ăn bánh kem thì nàng sẽ mua, không cần phải biết hôm ấy có phải sinh nhật hay không, muốn tặng hoa thì sẽ lập tức tặng hoa, cũng không cần phải xem hôm ấy có phải Lễ Tình Nhân hay không. Không phải có câu người ta hay nói, yêu nhau thì mỗi một ngày đều là Lễ Tình Nhân sao?

Nàng cảm thấy Cố Nghiên Thu có lẽ cũng giống nàng, sinh nhật năm trước..... Không phải, sinh nhật năm trước của Cố Nghiên Thu hai người còn chưa đăng ký kết hôn..... Bất quá trong ấn tượng của hai người cũng không có ngày nào đáng kỷ niệm.

Nàng sợ Cố Nghiên Thu tỉnh, giải quyết xong chính sự thì vội vàng trở về: “Nói sau.”

Giang Tùng Bích: “Này?”

Lâm Duyệt Vi: “Bye.”

Vội vàng cúp máy.

Giang Tùng Bích dùng một tay gác lên mặt, nhìn điện thoại, khóe môi mỉm cười: Đường như nhìn thấy một thằng nam đang nói chuyện luyên ải, thật thú vị.

***

Lúc Lâm Duyệt Vi quay về Cố Nghiên Thu vẫn chưa tỉnh, bởi vì phòng cùng chăn quá ấm áp nên khiến mặt cô lúc nào cũng đỏ ửng nhàn nhạt, Lâm Duyệt Vi ngấm cô trong chốc lát, leo lên giường, cong lưng hôn lên môi cô.

Cố Nghiên Thu bị hôn đến lông mi khẽ run, đôi tay vươn ra khỏi chăn ôm lấy cổ Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi thuận thế bế cô lên, nửa dựa vào lòng nàng, ôn nhu hỏi: “Muốn rời giường chưa?”

“Mấy giờ rồi?” Cố Nghiên Thu nửa mộng nửa tỉnh mà nỉ non.

“9 giờ 50.” Lâm Duyệt Vi nhìn di động.

Cố Nghiên Thu không nói gì, buông tay ngã lại xuống giường.

Lâm Duyệt Vi bật cười, giúp cô đắp chăn, rửa mặt xong xuống lầu kiểm ăn.

Nhiệm Thanh Thanh vừa thấy nàng được tạm tha có hứng thú mà “Ồ” một tiếng, mèo trắng Schrodinger nhảy xuống khỏi đùi bà, nghiêng ngả lão đảo mà chạy tới dưới chân Lâm Duyệt Vi, sau đó đặt mình ngồi xuống —— Gần đây Schrodinger có thái độ khá dễ gần với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi vừa thấy Schrodinger không còn bước chân uyển chuyển

nhẹ nhàng nữa, thử ngồi xõm xuống bế Schrodinger lên, cân nặng của nó xưa đâu bằng nay, tặc lưỡi nói: “Mẹ, mẹ không thể cho nó ăn nhiều như vậy, mẹ xem cân nặng của nó nè, chắc cũng hơn gấp ba lần rồi.”

Lâm Duyệt Vi néo bụng mềm như bông của Schrodinger, trước kia cảm giác hình như lông nhiều hơn thịt, bây giờ sờ đâu cũng thấy toàn thịt với thịt. Lâm Duyệt Vi ôm nó run lên, thịt thừa trên bụng nó cũng run theo.

Schrodinger đáng thương vô cùng: “Meo.....”

Lâm Duyệt Vi nhìn ngũ quan nó nhả lại thành một đồng, đã hoàn toàn mất dáng vẻ xinh đẹp: “.....”

Nhiễm Thanh Thanh đang muốn giúp Schrodinger biện giải nó cũng không béo, vừa nhìn thấy tầng tầng lớp lớp thịt trên bụng nó thì cạn lời: “.....”

Lúc trước còn tính sang năm, Cố Nghiên Thu dọn hẩn sang đây ở, thì có thể giúp Schrodinger giảm béo, nhưng thể trọng Schrodinger tăng trưởng quá nhanh, mỗi ngày một mập, sợ là chưa đến một tuần về sẽ thành một quả cầu tuyết hàng thật giá thật. Giá trị nhan sắc sụt giảm không nói, quan trọng nhất chính là mập mập đối với sức khỏe của nó không tốt, bất luận là với người hay với mèo.

“Quả nhiên toàn do bà ngoại cưng cháu.” Lâm Duyệt Vi buông Schrodinger xuống, thúc giục nó, “Mau, chạy hai bước, còn không chịu giảm béo sẽ không có con mèo cái nào nhìn trúng con.”

Nhiễm Thanh Thanh nghe thấy không đúng: “Nó không phải mèo cái sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Đúng vậy, cho nên phải tìm đối tượng là mèo cái.”

Nhiễm Thanh Thanh: “Trời, vậy tùy hai đứa.”

Schrodinger lù lù bất động.

Lâm Duyệt Vi dùng chân chà lên bụng Schrodinger, đẩy nó về phía trước, Schrodinger nhào người, toàn bộ trọng lượng thân thể đều đè lên chân Lâm Duyệt Vi, nàang có cố thể nào cũng không thể nhấc chân.

Lâm Duyệt Vi: “Hừ.” Tỏ vẻ không tin nỡ, ngồi xồm xuống, gọi Schrodinger “Này” một tiếng, tai Schrodinger đều dựng lên, nhưng vẫn thờ ơ.

Lâm Duyệt Vi hao hết sức chín trâu hai hổ, cũng không có thể khiến Schrodinger dịch dù chỉ một chút.

Nhiễm Thanh Thanh chà xát tay, nói: “Để mẹ thử xem.”

Lâm Duyệt Vi cố sức rút chân ra khỏi bụng Schrodinger, tới phiên Nhiễm Thanh Thanh. Bà ngồi xuống, xem xét một hồi, cuối cùng quyết định niệm 《 Địa Tạng kinh 》 cho Schrodinger nghe.

Hơn mười phút trôi qua, Schrodinger ngồi xồm đến mệt mỏi, hoạt động một chút tứ chi, hai người vui mừng quá đỗi, Nhiễm Thanh Thanh nói: “Con thấy hữu dụng chưa, chỉ có Bồ Tát mới có biện pháp trị mèo.”

Schrodinger lại nằm sấp xuống, lúc này càng tuyệt, nó nằm nghiêng xuống đất, đôi mắt màu xanh thăm mở ra, đạm nhiên không gợn sóng nhìn lướt qua bà ngoại và mami, phảng phất như đang cười nhạo hai người không biết tự lượng sức mình.

Schrodinger ngủ ngay tại chỗ.

Lâm Duyệt Vi & Nhiễm Thanh Thanh: “.....”

Lúc Cố Nghiên Thu tỉnh dậy xuống lầu đã nhìn thấy hai người hết đường xoay xở với mèo, tò mò cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi phát sầu mà nói: “Phải giảm béo cho Schrodinger gấp.”

Nhiễm Thanh Thanh tiếp lời: “Nhưng nó không chịu nghe lời.”

Lâm Duyệt Vi thở dài: “Mẹ xem nó béo thành cái dạng gì luôn rồi.”

Nhiễm Thanh Thanh cũng thở dài: “Cứ ăn như vậy sớm muộn gì cũng thành heo.”

Cố Nghiên Thu cúi đầu, ánh mắt dừng lại ở chỗ Schrodinger đang chộp mắt cách đó không xa, khóe môi cong lên, dạo bước đi tới.

Schrodinger căn bản không buồn ngủ, nó chỉ muốn dùng việc ngủ để chống đối nhân loại ngu xuẩn tưởng có thể khiến cho nó giảm béo, nó hoàn toàn không cảm nhận được một cỗ hàn khí đang nhắm thẳng vào nó, khi nó vừa mở mắt, thứ ánh vào mi mắt nó đầu tiên chính là một đôi dép lê hình thú bông.

Hướng lên trên.....

Lông cả người Schrodinger đều run lên, nhỏ nhẹ “Meo” một tiếng, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu nũng nịu cọ vào mắt cá chân Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi cùng Nhiễm Thanh Thanh như được mở rộng tầm mắt, tuy rằng ngày thường Schrodinger cũng ngoan ngoãn, nhưng chưa từng thấy nó có bộ dáng nịnh nọt như vậy bao giờ.

Mũi chân Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng chạm vào bụng Schrodinger một chút,

nhàn nhật nói: “Chạy bộ.”

Schrodinger “Meo” một tiếng càng hăng say, càng tận lực cọ vào mắt cá chân Cố Nghiên Thu, toàn bộ cơ thể nó đều bám lên đùi Cố Nghiên Thu bán manh. Nhưng đáng tiếc trời không toại lòng mèo, Cố Nghiên Thu vô tình rút chân lại, ánh mắt lạnh hơn hai phần: “Chạy bộ.”

Schrodinger la lối khóc lóc lăn lộn trên thảm, “Meo” đến tê tâm liệt phế, cứ như bắt nó chạy bộ là muốn mạng của nó vậy.

Cố Nghiên Thu tựa hồ đã hao hết kiên nhẫn, trực tiếp dùng một tay ôm Schrodinger lên, đi về phía cổng lớn, Lâm Duyệt Vi cùng Nhiễm Thanh Thanh vội vàng đuổi theo.

Cố Nghiên Thu thay giày, đem Schrodinger trực tiếp ném tới cánh cổng ngoài sân, cách cửa lớn gần mười mét. Trong sân không có máy sưởi, Schrodinger bị gió lạnh thổi đến run bần bật, run run rẩy rẩy chạy theo phía sau Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu tránh ra cho nó tiến vào nhà, Schrodinger đuổi đầu lưỡi liếm liếm mưa phùn dính trên lông.

Cố Nghiên Thu: “Chạy bộ.”

Schrodinger bất động, đôi mắt màu lam nhìn cô đầy sâu kín.

Cố Nghiên Thu không nói lời vô nghĩa, lại bế Schrodinger lên, đi ra ngoài cửa, Schrodinger xù lông, nhảy xuống khỏi lòng cô, nhảy lên nhảy xuống chạy vòng quanh phòng khách.

Cố Nghiên Thu chờ nó chạy xong một vòng thì sờ sờ đầu nó, Schrodinger hoàn toàn không có dáng vẻ hưởng thụ, giận mà không dám nói, nhận

mệnh tiếp tục rèn luyện thân thể.

Cố Nghiên Thu đi rửa tay, Lâm Duyệt Vi đi theo nhìn Schrodinger chạy tới chạy lui, lúc cô vào lại phòng khách lực chú ý Lâm Duyệt Vi vẫn dành tất cả cho Schrodinger, Cố Nghiên Thu hắng giọng, ngồi xuống bên người nàng, Lâm Duyệt Vi rất cuộc chịu nghiêng đầu nhìn cô, sau đó mỉm cười một chút, rồi tiếp tục quan sát Schrodinger.

Lâm Duyệt Vi: “Nó thông minh ghê, nói một lần đã hiểu.”

Cố Nghiên Thu ngồi thẳng hơn chút, tự mình khen mình, nói: “Do chị dạy dỗ tốt.”

Lâm Duyệt Vi nhìn Schrodinger không chớp mắt, trong mắt đều là ý cười: “Phải phải phải, nhưng nó cũng rất thông minh a.”

Cố Nghiên Thu bất mãn: “Cả mẹ em và em đều không sai xử được nó.”

Lâm Duyệt Vi quay đầu, khóe môi cười mà như không cười: “Chị muốn thế nào?”

Cố Nghiên Thu mím môi.

Lâm Duyệt Vi nhướn mày: “Muốn thế nào thì cứ nói đi.”

Cố Nghiên Thu yên lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu, bữu môi, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Khen chị.”

Lâm Duyệt Vi bật cười ha ha.

Cố Nghiên Thu cắn môi dưới, quay mặt qua chỗ khác.

Lâm Duyệt Vi ôm lấy nàng, dùng sức hôn lên mặt cô hai cái: “Khen chị! Chị quá tuyệt vời!”

Cố Nghiên Thu đỏ mặt, mạnh miệng nói: “Không đủ thành khẩn.”

Lâm Duyệt Vi nhìn cô: “Vậy thế nào mới đủ thành khẩn?”

Cố Nghiên Thu nói: “Tự em đoán.”

Lâm Duyệt Vi ghét nhất là trò đoán chữ, nhưng lúc này lại toàn tâm toàn ý phối hợp nói: “Hôn môi?”

Cố Nghiên Thu không trả lời, Lâm Duyệt Vi bèn hôn lên môi cô một cái vang dội.

“.....” Quý cô Nhiễm Thanh Thanh hoàn toàn câm nín với hai con người không xem ai ra gì này.

Cố Nghiên Thu có chút vui vẻ, nhẹ giọng nói: “Còn chưa đủ.”

Còn chưa đủ? Lâm Duyệt Vi cân nhắc một chút, khoe môi khê cong, muốn lôi cô lên lầu, Cố Nghiên Thu mỉm cười đề tay nàng lại, nói: “Đủ rồi đủ rồi.”

“Thật đủ rồi?” Lâm Duyệt Vi cố ý hỏi.

“Đủ rồi.” Cố Nghiên Thu đỏ mặt gật đầu, buổi tối bù cũng được.

Lâm Duyệt Vi lại hôn cô, cười nói: “Chị thấy như vậy có tốt hơn không, chị nghĩ gì muốn gì thì cứ việc mở miệng nói với em, chỉ cần em có thể làm được, em nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của chị. Dù vui vẻ hay đau khổ, dù sao thì hai người chịu vẫn tốt hơn một người chịu.”

Nhiễm Thanh Thanh thở dài trong lòng.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên quay đầu: “Mẹ, mẹ cũng nghĩ vậy mà ha.”

Nhiễm Thanh Thanh xụ mặt, lãnh khốc vô tình nói: “Thôi, tôi không cần.”

Lâm Duyệt Vi bật cười ha ha hai tiếng, mặc kệ mẹ nàng khẩu thị tâm phi, phụ nữ đều như vậy, đặc biệt là những phụ nữ bị động, lúc nào cũng khẩu thị tâm phi.

Ba người một mèο một chó ngày mừng một đầu năm ngủ hết nửa ngày, buổi chiều bốn giờ, Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu ra ngoài gặp bạn bè, trước khi ra khỏi nhà còn mang theo nhẫn, sánh vai cùng nhau vô cùng đẹp đôi.

Tính ra thì nàng là người đầu tiên trong đám bạn thân kết hôn, khi nói ra không biết có bao nhiêu người đã giật cả mình, sau đó mặc dù biết hai người liên hôn mang tính chất kinh doanh như vẫn thường xuyên trêu ghẹo nàng. Bây giờ nàng với Cố Nghiên Thu lộng giả thành thật, không biết bạn bè nàng còn muốn lặn lội ra bao nhiêu chuyện xấu nữa, khẳng định sẽ không được bình tĩnh.

Lâm Duyệt Vi nghiêm chỉnh cảnh cáo trong nhóm chat: Không được quá phận, đặc biệt không được chọc ghẹo Cố Nghiên Thu.

Bạn nàng luận miệng hứa hẹn, nhưng tới nơi thì không nhất định.

Lâm Duyệt Vi cho Cố Nghiên Thu phương châm dự phòng: “Chị là người mới, khẳng định sẽ bị trêu chọc, đến lúc đó chị cứ đi theo phía sau em, không cần cùng bọn họ nhiều lời.”

Cố Nghiên Thu cười nói: “Đáng sợ vậy sao? Lúc chị ở nước ngoài cũng từng tham gia party thế này, có phải em xem nhẹ chị quá rồi không?”

Lâm Duyệt Vi xoa xoa huyết Thái Dương của mình, đều do nàng ấm đầu, xem Cố Nghiên Thu như tiểu bạch thỏ thuần khiết, cũng cười nói: “Vậy là tốt rồi, dù sao chị cứ theo em là được rồi.”

Cố Nghiên Thu ngoan ngoãn đáp: “Ừm.” Sau đó cúi đầu ngấm nhấm cười trên ngón áp út, lòng tràn ngập hạnh phúc.

Lâm Duyệt Vi nhìn ra tâm tình cô không tệ, vì nàng dẫn cô đi gặp bạn sao?

Có lẽ Cố Nghiên Thu thật sự rất yêu nàng.

Lâm Duyệt Vi nói: “Hôm nào em mời Trình Quy Diên một bữa cơm nhé?”

“Huh?” Cố Nghiên Thu ngẩng đầu, “Vì sao lại đột nhiên muốn mời cậu ấy ăn cơm?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Vì..... Vì để chị ấy gặp vợ chị? Không đều như vậy sao?” Ánh mắt nàng nhìn thẳng con đường phía trước, giọng nói cẩn thận nhưng có chút khấn trương.

Cố Nghiên Thu nghe hiểu, đôi mắt cong cong, rõ ràng rất vui vẻ: “Ừm!”

Lâm Duyệt Vi buông một tay cầm lái, vươn sang ghế phụ tìm kiếm, giữa chừng thì bị Cố Nghiên Thu bắt được, hai tay đan vào nhau. Lòng bàn tay Lâm Duyệt Vi ôn nhu vuốt ve mu bàn tay Cố Nghiên Thu, rồi trở về tay lái.

Đoạn đường sau đó hai người không tiếp tục nói chuyện, trong xe chỉ còn tiếng nhạc du dương êm dịu.

Buổi hợp mặt được tổ chức tại một câu lạc bộ tư nhân, do gia đình của một người bạn trong nhóm mở, Lâm Duyệt Vi đậu xe vào bãi, nắm tay Cố Nghiên Thu xuống xe. Trên lầu có một phòng dành riêng cho bọn họ, Lâm Duyệt Vi dẫn Cố Nghiên Thu lên lầu, quen cửa quen ngõ nhanh nhẹn tới trước cửa.

Lâm Duyệt Vi gọi điện thoại cho một người bạn, bên trong bỗng có người nói vọng ra: “Vào đi, cửa không khoá.”

Lâm Duyệt Vi liền đẩy cánh cửa dày nặng ra, bên tai đột nhiên nổ vang một tiếng, Lâm Duyệt Vi theo phản xạ có điều kiện kéo dài qua một bước bảo vệ Cố Nghiên Thu. Rất nhiều những mẫu giấy nhỏ màu sắc rực rỡ bay lả tả, rơi xuống khắp đỉnh đầu nàng, bao phủ cả hai người Lâm-Cố.

“Hoan nghênh đi vào năm mờ hôn nhân!” Các bạn thân một người bước lên tiếp đón một người giúp cả hai phửi pháo hoa, bên trái bên phải cửa, và một người trước mặt, trong tay người nào cũng cầm pháo hoa.

Lâm Duyệt Vi giúp Cố Nghiên Thu phửi những sợi giấy màu còn vương trên tóc, dờ khóc dờ cười mà nói: “Mấy cậu có độc à?”

Hội bạn thân sôi nổi cười to.

Trong đó có một người nói: “Lúc kết hôn không kịp mừng, bây giờ mừng bù.”

Một người khác lại nói: “Kỳ thật bọn mình còn chuẩn bị hôn phục, cậu có tin được không? Kiểu Trung Quốc, nhất bái thiên địa ấy.”

Lại thêm một người chen vào: “Cấp báo, ý tưởng này đã được mình ngăn cản.”

Lâm Duyệt Vi cố động cho có lệ: “Vỗ tay.”

Người bạn tranh công chép miệng.

Do giấy dính trên người còn quá nhiều, sau Lâm Duyệt Vi cố vẫn còn ngửa, nàhng híp híp mắt, nhìn chung quanh bốn phía: “Ai ra chủ ý này?”

Mọi người ta nhìn người người nhìn ta, cùng nhau đẩy ra một người đàn ông trẻ tuổi, trông rất tuấn tú, vóc dáng cũng hơn một mét tám, người mặc áo sơ mi quần dài, một tay đút trong túi quần, mặt mày tự đắc, làm một dấu hôn gió với Lâm Duyệt Vi, giọng điệu khi nói chuyện hoàn toàn khác với phong độ vẻ bề ngoài, lấy lòng mà cười: “Mình thề, lần này thật sự không phải mình.”

Lâm Duyệt Vi trở tay vờ như bắt được nư hôn của cậu ta, ném xuống đất rồi dùng một chân dẫm trên đất: “Nói chuyện đàng hoàng, bớt gớm đi.”

“Tui đau lòng quá mà, Vi Vi bảo mình gớm.” Cậu chàng ôm ngực, không đợi Lâm Duyệt Vi nói tiếp, người bên cạnh đã ngườ một quyền ta một chân lôi cậu ta đi.

“Được rồi, đừng náo loạn nữa.” Lâm Duyệt Vi càng xem càng thấy trẻ trâu, nàhng kéo tay Cố Nghiên Thu cười nói, “Trịnh trọng giới thiệu, đây là thê tử của mình, Cố Nghiên Thu.”

Cả đám trai lẫn gái đều đứng yên, “Tẩu tử” “Muội tức” “Đệ muội” kêu loạn lên hết.

Lâm Duyệt Vi lại nói với Cố Nghiên Thu: “Để em giới thiệu một chút.”

Ngoài Giang Tùng Bích, có tổng cộng năm vị, hai nam ba nữ, người nào cũng có gia thế hiển hách, nhưng không giống đại đa số phú nhị đại chơi

bời lêu lổng, nhìn ra được rõ ràng ai cũng từng trải qua sự mài giũa của xã hội, ăn mặc hào phóng, giơ tay nhắc chân đều là tinh anh trong tinh anh.

Cậu chàng vừa rồi hôn gió Lâm Duyệt Vi họ Phương, là gay. Lâm Duyệt Vi giới thiệu xong, Cố Nghiên Thu mời thở phào nhẹ nhõm, Lâm Duyệt Vi chờ mọi người tản ra, bèn tiến đến bên tai cô hỏi: “Có phải vừa rồi chị lại ganh tị không?”

Cố Nghiên Thu nâng cốc rượu trong tay, nhấp một ngụm, nhàn nhạt nói: “Không có.”

“Thật sự không có?”

“Không có.”

Lâm Duyệt Vi căn bản không tin, tấm tắc một tiếng, cũng không dám lật tẩy bình dấm chua siêu to này.

“Vi Vi, tức phụ nhi của Vi Vi.” Phương tiểu ca vươn tay tiếp đón: “Lại đây a, ở bên đó nói thầm cái gì đó, ở nhà nói chuyện chưa đủ à.”

Lâm Duyệt Vi: “Tới đây.”

Vài người dọn xong tiệc rượu, cả đám không có trò chơi gì lạ, chỉ ngồi nói chuyện phiếm, vừa uống vừa nói, Phương tiểu ca ra ngoài xả giao gặp rất nhiều người tài giỏi, mấy người còn lại lập tức hưởng ứng, Cố Nghiên Thu cũng có chuyện nói, nhưng vì giờ đây Lâm Duyệt Vi đã vào giới giải trí nên không còn chủ đề chung với mọi người, nhưng nàng vẫn an tĩnh mà lắng nghe.

Cố Nghiên Thu giật mình khi phát hiện hoá ra khi ở bên bạn bè Lâm Duyệt Vi sẽ trông như thế này, không có dáng vẻ cột nhũ, ngón tay thon dài lúc

nào cũng chiếc cốc Burgundy trong tay, dáng vẻ diễm đạm, thâm sâu khó lường.

Khi có người ngẫu nhiên nhìn nàng, nàng sẽ ngược mắt cười nhạt, hơi nhấp một ngụm rượu, phát biểu hai câu ý kiến, thường chỉ đứng về phía trung lập.

Giao lưu tâm tình một lúc, mọi người đổi rượu vang đỏ thành bia, muốn chơi chút trò chơi, đầu tiên thì chơi mấy ván ma sói.

Cố Nghiên Thu chưa từng chơi, nghe qua một lần quy tắc đã hiểu ngay.

Ván thứ nhất cô cầm bài ma sói, ngày đầu tiên cô đã bị dân làng treo cổ, cô chống trán, Lâm Duyệt Vi thì vỗ vỗ vai cô an ủi.

Cố Nghiên Thu đành ở một bên xem bọn họ tiếp tục trò chơi, thỉnh thoảng lộ ra thần sắc suy tư, cuối cùng hí hí mắt, ánh mắt hồi phục bình tĩnh.

Từ ván thứ hai trở đi Cố Nghiên Thu không khác gì cao thủ, thật thật giả giả hư hư thật thật, tâm lý chiến lợi hại đến làm người ta tê dại da đầu, đang ngồi không nói tiếng nào, cũng bị cô chơi đến xoay vòng vòng.

Phượng tiểu ca uống một cốc bia lớn, xua tay xin tha nói: “Không chơi nữa không chơi nữa, con gái dẫn sói về nhà.”

Cố Nghiên Thu dịu dàng mỉm cười, sau đó chớp chớp mắt với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi cảm thấy cô lúc này mê người đến rồi tỉnh rồi mù, không nhận được hôn lên môi cô: “Khen chị!”

Hội bạn thân sôi nổi hô to ngược cầu, chọc mù mắt tui đi, sau đó mạnh mẽ

kéo hai người ra xa nhau, bắt Phương tiểu ca ngồi chính giữa.

Ma sói không thể chơi tiếp, Phương tiểu ca từ trong ngăn kéo lấy ra hai viên xúc xắc: “Chơi xúc xắc đi, cái này dựa theo vận khí, chắc không thể bị nghiền nát đi.”

Mọi người đều đồng ý.

Giang Tùng Bích: “Điểm số cao thấp thì sao?”

Phương tiểu ca: “Nói thật hay thách đố? Điểm cao nhất có thể yêu cầu điểm thấp nhất, sau đó điểm thấp nhất còn phải uống một cốc rượu.”

Giang Tùng Bích: “Trò xưa như trái đất?”

Phương tiểu ca: “Chơi hay không chơi?”

Giang Tùng Bích: “..... Chơi.” Xưa thì xưa, vẫn thú vị.

Ở đây chỉ có một người mới, những người khác bèn nhìn chăm chăm Cố Nghiên Thu gieo xúc xắc, đáng tiếc cô không chỉ có IQ cao, mà ngay cả vận khí cũng cao ngất trời, lần nào gieo cũng không thấp không cao, vài người còn cơ hồ từ bỏ hy vọng, điểm thấp nhất của Cố Nghiên Thu là: Ba lần một điểm.

Phương tiểu ca: “Ha ha ha ha ha ha.”

Những người gieo tiếp theo cũng không hề xuất hiện kỳ tích ba lần liên tiếp đều một điểm, Phương tiểu ca: “Nói thật hay thách đố?”

Cố Nghiên Thu: “Nói thật.”

Phương tiểu ca hăng giọng, đại biểu toàn thể hội bạn thân nhiều chuyện đặt câu hỏi: “Hắc hắc hắc, hai người ai công ai thụ? Không thể đáp công lẫn nhau.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua Lâm Duyệt Vi, Giang Tùng Bích lập tức che mặt Lâm Duyệt Vi lại: “Không được thông đồng gian lận a.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cố Nghiên Thu trầm mặc vài giây, nói: “Mình..... Công.”

Hội bạn thân: “Ha ha ha ha ha ha.” đều làm mặt quỷ với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi xem như không thấy, làm bộ như mất trí nhớ.

Trong đầu Phương tiểu ca còn một đồng bát quái muốn hỏi, nhưng chờ mãi không thấy Cố Nghiên Thu có điểm số thấp nhất, ngược lại Lâm Duyệt Vi thì tệ nhất, trong mắt Phương tiểu ca bỗng bốc cháy rực lửa, vừa muốn hỏi chuyện bí ẩn, đã bị Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn.

Cậu chàng lạnh cả sống lưng, nếu hỏi thật, cậu ta chắc chắn sẽ bị tính sổ.

Thôi, vì bát quái mà phải thường mạng thì không có lời, Phương tiểu ca bèn hỏi một câu mà cậu tưởng ổn thỏa nhất, một câu hỏi tuyệt thế, chắc chắn có thể lấy lòng Lâm Duyệt Vi.

Phương tiểu ca mỉm cười: “Mối tình đầu của cậu là người đang bên cạnh cậu sao?”

Phương tiểu ca quen biết Lâm Duyệt Vi nhiều năm như vậy, chưa từng thấy

nàng động tâm với ai, lần duy nhất động tâm, lại là sau khi kết hôn. Chắc hẳn đối tượng kết hôn là mối tình đầu a, chuyện tốt đẹp như vậy, nhất định phải cho bà xã cậu ấy biết.

Giang Tùng Bích vội chọc vào cánh tay Phương tiểu ca, điên cuồng lắc đầu, đưa mắt ra hiệu.

Phương tiểu ca: “???”

Tiếp theo cậu chàng nhìn thấy Lâm Duyệt Vi vốn nên không chút do dự trả lời vậy mà lại trở nên trầm mặc.

Phương tiểu ca: “!!!”

Sao vậy? Chẳng lẽ không phải sao? Nàng trộm yêu đương khi nào?! Sao không ai nói với cậu chứ?!

Nét tươi cười trên mặt Cố Nghiên Thu dần dần cô đọng lại, đôi môi mỏng lạnh lùng kéo thành một đường dài, không nói một lời mà nhìn Lâm Duyệt Vi.

Phương tiểu ca nuốt nuốt nước miếng, vội bù nói: “Vấn đề này lược qua ha, chúng ta tiếp tục.”

“Để nàng trả lời.” Cố Nghiên Thu dùng một tay đè tay cậu ta đang muốn lấy xúc xắc, giọng tuy nhẹ nhưng đủ lạnh lùng, giống như gió bão mùa đông sắp kéo tới.

Lâm Duyệt Vi nhắm mắt, rồi mở mắt nhìn thẳng vào mọi người, đặc biệt là tầm mắt vô cùng sắc bén của Cố Nghiên Thu, gian nan nâng mi mắt, từ kẽ răng nói ra hai chữ: “Không phải.”

Esley: Chết mợ chưa! Tiểu Lâm ơi~ =))

Tác giả có lời muốn nói:

Mối tình đầu của Lâm công chính là bạn online ha ha ha ha ha

Tình yêu online sao? Cho tôi một ấm trà Thiết Quan Âm tôi từ từ kể cho mà nghe ￣_￣

Xem xong số lượng từ trong chương này còn nhẫn tâm không để lại bình luận sao ￣(*°▽°*)￣

(Tổng từ chương này là: 8280 từ =))

P cái S: Chương này es edit hơi vội nên còn hơi nhiều lỗi chính tả, es sẽ rà lại và fix sau nhé~ mọi người thông cảm

Chương 134

Yêu thầm có tính là yêu đương không?

Với những người khác nhau sẽ có bất đồng quan điểm.

Lâm Duyệt Vi đại khái có thể xem nhẹ chuyện này, nhận định yêu thầm không phải tình yêu, nhưng nàng không thể lác quan đến vậy. Quả thật

trước Cố Nghiên Thu nàng từng thích một người khác, tuy chưa từng gặp qua đối phương, cũng không biết tên họ là gì, nhưng đối phương mang đến cho nàng một cảm giác, gọi là tâm động. Nếu không phải do thái độ đối phương thật sự lãnh đạm, ngoại trừ trò chơi lúc nào cũng có giới hạn rõ ràng, ranh giới rõ ràng, thậm chí vì nàng có ý mà quyết đoán rời xa, thì bây giờ người nàng đang dây dưa không rõ có thể sẽ là một người khác.

Có lẽ khi gặp mặt người ấy sẽ không giống như trong tưởng tượng của nàng, nhưng nhân sinh làm gì có nhiều chuyện có lẽ đến vậy.

Đó là quá khứ, nàng không cần dấu diếm, cũng không muốn dấu diếm.

Từ trước đến giờ Cố Nghiên Thu từ chưa từng hỏi nàng, cả hai cũng không phải yêu đương kiểu học trò, nên cũng không tự chủ động giải thích. Hơn nữa, ai lại xem như chẳng có việc gì, không đánh tự khai trước mặt bạn gái đương nhiệm.

Điều này vô tình tạo thành một sự hiểu lầm: Cố Nghiên Thu là mối tình đầu, mà Lâm Duyệt Vi chưa từng nói cô không phải mối tình đầu, Cố Nghiên Thu vốn luôn tưởng như vậy, nên khi đột nhiên nghe được chuyện này, vì không khỏi giật mình nên mới tức giận.

“Không phải.”

Không khí sau khi Lâm Duyệt Vi nói ra những lời này chợt như bị đóng băng.

Thời gian như dừng lại vài giây bất động, sau đó Cố Nghiên Thu buông tay Phương tiểu ca ra, rũ rũ mắt, thoải mái mà mỉm cười: “Được, có thể tiếp tục rồi.”

Phương tiểu ca vỗ từ hông lên hằn đuôi ngựa, bây giờ hận không thể đâm

đầu xuống lỗ, ánh mắt không ngừng đảo quanh trên người Lâm Duyệt Vi và Cố Nghiên Thu, bất thành lình bị Giang Tùng Bích đuổi cánh tay dài từ phía sau cho một chưởng: “Mau bắt đầu đi, thất thần làm gì?”

Phương tiểu ca xem mặt đoán ý, ra hiệu bằng mắt với bạn bè, hai người đối diện không hẹn mà cùng dịch sang hai bên chừa ra một chỗ trống, Phương tiểu ca đứng dậy, run bần bật mà rời xa trung tâm lốc xoáy.

Lâm Duyệt Vi chủ động ngồi dịch sang chỗ Cố Nghiên Thu, cùng cô vai kề vai, do trước đó không thẳng thắn chuyện này, nên có thể tính là nàng sai.

Cố Nghiên Thu không tránh, ngược lại còn dịch lại gần nàng hơn một chút, nắm chặt tay nàng.

Lâm Duyệt Vi có chút bất ngờ, chợt được cô nắm tay. Tay Cố Nghiên Thu rất lạnh, Lâm Duyệt Vi nói nàng lạnh, hỏi xin Phương tiểu ca tẩm chăn, đắp lên đùi hai người.

Phương tiểu ca một lòng chỉ muốn cứu vãn tình huống, lập tức khoa trương nói: “Ngược cầu ngược cầu.”

Những người còn lại sôi nổi phụ họa.

Lâm Duyệt Vi: “Thôi đi.”

Không khí dường như hòa hoãn hơn một chút.

Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu nhìn Cố Nghiên Thu, nét mặt Cố Nghiên Thu bình tĩnh, không biết là thật sự bình tĩnh hay giả vờ bình tĩnh, nàng hơi hơi nhúu mày.

Đến phiên Lâm Duyệt Vi ném xúc xắc, Lâm Duyệt Vi ném ra một con hai

một con sáu, an toàn qua cửa, Cố Nghiên Thu thì như bị vận xui bám vô người, ném một nút ba một nút một, điểm thấp nhất.

Lâm Duyệt Vi giành tự phạt rượu thế Cố Nghiên Thu.

Không ai dám dị nghị.

Lần này người cao điểm nhất là Giang Tùng Bích, Giang Tùng Bích như lệ thường hỏi: “Nói thật hay Thử thách?”

“Chị chọn Thử thách.” Cố Nghiên Thu lựa chọn đáp án đầy bất ngờ, ngón tay khẽ vén tóc ra sau tai, nở một nụ cười dịu dàng.

“Ồ?” Giang Tùng Bích hứng thú bưng bưng mà chà xát tay, nói, “Thử thách à.”

Cô nhìn nhìn Lâm Duyệt Vi, khoe môi nở nụ cười bất hảo: “Nếu không thì.....”

Lâm Duyệt Vi: “Mình phản đối.”

Giang Tùng Bích: “Phản đối vô hiệu.”

Cố Nghiên Thu trấn an Lâm Duyệt Vi nói: “Không sao đâu.”

Lâm Duyệt Vi nhìn về phía Giang Tùng Bích ánh mắt ngầm tỏ ý cảnh cáo, Giang Tùng Bích trả cho nàng một ánh mắt yên tâm.

Giang Tùng Bích trầm ngâm nói: “Phạt đơn giản nhất, miệng đối miệng ăn bánh que chocolate? Vậy chọn hai người đi.”

Phương tiểu ca không biết từ nơi nào biến ra đạo cụ, mở một hộp bánh que

vị chocolate, thả lên bàn: “Ăn mấy que đây?”

Giang Tùng Bích: “Ba que đi.”

Cố Nghiên Thu rút ra một que chocolate ngậm một đầu, tiến tới gần Lâm Duyệt Vi. Lâm Duyệt Vi tự nhiên phối hợp ngậm lấy đầu còn lại, ăn từng đoạn từng đoạn một.

Ánh mắt Lâm Duyệt Vi lơ đãng nhìn vào mắt Cố Nghiên Thu.

Đôi mắt Cố Nghiên Thu đen nhánh trong suốt, tựa như những vì sao.

Thời gian như quay về lần đầu gặp gỡ, kinh ngạc giữa sảnh đường hôn lễ khi họ vén khăn voan của đối phương lên.

Khi que Chocolate chẳng còn gì, là khi cánh môi mềm mại của cả hai khẽ chạm vào nhau, không thể tách rời.

Trái tim Lâm Duyệt Vi đột nhiên trầm hẳn, nàng nắm chặt tay Cố Nghiên Thu, đột nhiên cúi người về phía trước, Cố Nghiên Thu lập tức đáp lại nàng, hơn nữa còn ôm eo nàng, kéo nàng vào lòng cô, bàn tay dùng sức trên lưng như muốn cốt nhục nàng hoà làm một với cô.

Hai người hôn đến trời sụp đất nứt, hết sức triền miên.

Mất đi khổng chế.

Cả đám bạn thân nhìn nhau, đều là người nhìn quen sóng to gió lớn, vậy mà khi đối mặt với cảnh ngọt ngào này cũng phải ngượng ngùng quay đi.

Khi tách ra, hai người thở dốc đến khó dừng, nhìn thật sâu vào ánh mắt nhau.

Tình cảm trong lòng dạt dào đến sắp tràn hết ra ngoài, hết như ngày cả hai nhận ra tình cảm của nhau.

Lâm Duyệt Vi gồi cầm lên vai Cố Nghiên Thu, nghiêng đầu, tiến đến bên tai cô, dùng giọng nói chỉ mình Cố Nghiên Thu nghe thấy, gần từng chữ một, nhẹ nhàng mà nói: “Em yêu chị.”

Cố Nghiên Thu khẽ mỉm cười, lỗ tai thân mật mà cọ nàng mặt.

Giang Tùng Bích xem chán chê, lên tiếng ngắt lời: “Vì tiết kiệm thời gian, hai que kia bỏ đi. Trò chơi tiếp tục.”

Lâm Duyệt Vi ngồi lại chỗ cũ, cùng Cố Nghiên Thu liếc nhìn nhau, ý cười càng sâu.

Ánh mắt Giang Tùng Bích lộ vẻ vui mừng, rất nhanh thì tan biến, tiếp tục tung xúc xắc.

Mỗi người đều có cơ hội được hỏi và đáp, Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi sau liên tục bị hỏi, còn một mực chọn nói thật, không khí trở lại bình thường, rượu vào thì to gan, Phương tiểu ca lớn mật buông ra câu hỏi về nhan sắc, hỏi Lâm Duyệt Vi tức đến ghi thù.

Chơi tới hơn 11 giờ tối, vài người uống đến ngã trái ngã phải, bầm bàn không bỏ, bắt đầu mồm miệng không rõ ràng, mới tuyên cáo party lần này kết thúc viên mãn.

Ngày mai Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu còn chuyến bay ra ngoại quốc nên ra về sớm nhất, cả hai có tài xế riêng chờ sẵn, cùng đưa cả hai về Lâm Trạch.

Lâm Duyệt Vi không có tửu lượng bằng Cố Nghiên Thu, nhưng rượu phạt của Cố Nghiên Thu lại đều do nàng uống, trước mặt mọi người còn miễn cưỡng không chế không làm ra chuyện thất lễ, nhưng khi chỉ còn hai người thì liền hiện nguyên hình.

Nếu không mượn rượu làm càn, thì chính là con chó nên sủa “gâu gâu”, nàng nằm trên đùi Cố Nghiên Thu, bắt tay Cố Nghiên Thu sờ lên mặt nàng: “Mặt em có nóng không?”

Cố Nghiên Thu sờ lên ót nàng: “..... Không nóng.”

“Nóng!” Lâm Duyệt Vi không cãi lại.

“Ừm ừm, nóng.”

Lâm Duyệt Vi mắt say lơ đãng lơ đãng vừa lòng mà cười, dùng tay Cố Nghiên Thu che ánh sáng hắt ra từ cửa kính xe, khép mắt lẩm bẩm nói: “Về đến nhà nhớ gọi em dậy.”

“Ừm.” Cố Nghiên Thu đỡ người nàng để tránh nàng ngã xuống mỗi khi xe thăng.

Tay Cố Nghiên Thu dừng bên tóc mai Lâm Duyệt Vi, mắt cô buồn bã nhìn cảnh sắc qua ô cửa sổ cứ lùi dần về phía sau.

Lâm Duyệt Vi từng có quá khứ, chuyện này rất bình thường, nàng xinh đẹp lại còn giàu có, do cô trước nay chưa từng hỏi qua, mới cho rằng Lâm Duyệt Vi cũng giống mình. Vừa rồi do quá xúc động nên mới thất lễ, trước mặt mọi người khiến Lâm Duyệt Vi mất mặt, chờ lát nữa khi nàng tỉnh dậy phải nói lời xin lỗi.

Cố Nghiên Thu càng suy nghĩ càng xa.

Không biết người nàng từng thích là người thế nào?

Nếu không phải Lâm Duyệt Vi cùng cô kết hôn, hai người hẳn đã không thành đi. Lâm Duyệt Vi hẳn sẽ thích một người nâng nàng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, ngoan ngoãn phục tùng, mà không phải giống như cô, lúc nào cũng thích miên man suy nghĩ không có chuyện gì cũng đối chọi nàng gay gắt, trái lại còn ép nàng nhẫn nhục cầu toàn.

Cố Nghiên Thu nghĩ: Là ai?

Lâm Duyệt Vi nửa mộng nửa tỉnh được cô vuốt ve thật sự thoải mái, nhịn không được gần sát hơn một chút, Cố Nghiên Thu cúi đầu ngấm nàng, buông tay đang che gò má nàng, vén tóc trên trán nàng với ánh mắt ôn nhu.

Lâm Duyệt Vi đang lơ lửng trong nháy mắt tỉnh lại, Cố Nghiên Thu thấy nàng ngủ say, tính ôm nàng xuống xe, nhưng khi vừa mở cửa xe đã thấy Lâm Duyệt Vi mở to mắt.

Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ vai phải cô, Cố Nghiên Thu bèn buông nàng ra: “Tỉnh rồi à?”

Lâm Duyệt Vi dè dè huyệt Thái Dương: “Ừm, chỉ hơi đau đầu.” Nàng lại muốn dụi mắt.

“Không vệ sinh.” Cố Nghiên Thu kéo tay nàng xuống, nói: “Lát chị nấu chút canh giải rượu, buổi tối đi ngủ sớm một chút.”

Tay Lâm Duyệt Vi vòng lấy cổ cô, hôn lên môi cô, ngưỡng mặt ngấm nhìn, mỉm cười đến mắt cong cong: “Chị thật tốt.”

Thường ngày nàng sẽ không làm động tác như vậy, có cũng sẽ không hoạt

bát như bây giờ, có lẽ cũng có chút men say. Cố Nghiên Thu giữ nguyên tư thế, nửa ôm nửa đỡ nàng vào cửa.

Quý cô Nhiễm Thanh Thanh đã ngủ, nhưng phòng khách vẫn để đèn.

Cố Nghiên Thu mở đèn trần ở huyền quan, khom lưng đổi giày, cũng giúp luôn Lâm Duyệt Vi đang thay giày chậm chậm, cởi áo khoác của cả hai, ấn nàng ngồi xuống sofa, tự mình vào bếp nấu canh giải rượu.

Cố Nghiên Thu vén cổ tay áo, rửa sạch đậu nành trong nước, thông thả ung dung lấy dao phay và thớt gỗ ra, băm nhuyễn tỏi và hành.

Cô rót nước lạnh vào nồi, vặn chốt mở gas, ngọn lửa màu lam vụt cháy.

Chuối Phật châu vòng hai vòng trên cổ tay được cởi xuống, từng hạt từng hạt được lần, thời gian chậm rãi trôi.

Không bao lâu, nắp nồi bắt đầu thoát hơi nước, nước sôi phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc. Cố Nghiên Thu dùng một tay mở nắp nồi, bỏ đậu và tỏi vào, rồi lui lại mấy bước, một bàn tay chống lên kệ bếp, nhìn ra cửa.

Lâm Duyệt Vi chớp chớp mắt: “Chị giỏi thật đấy, chị là ốc đồng cô nương [1] à?”

[1] ốc đồng cô nương : hay còn gọi là cô tiên ốc, giống như bên mình có sự tích về cô Tấm chui ra từ trong quả thị giúp bà lão quét dọn và nấu cơm.

Cố Nghiên Thu mỉm cười, Lâm Duyệt Vi cất bước đi vào, đứng trước mặt cô, cả hai có chiều cao tương xứng, nên tầm mắt cũng cơ hồ ngang hàng.

Cố Nghiên Thu nghiêng đầu nhìn nhìn nồi, rồi quay nhìn về phía nàng, hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị có cảm thấy cảnh hạnh phúc này có chút quen thuộc?”

“Quen thuộc?” Cố Nghiên Thu nhớ lại.

Lâm Duyệt Vi nhắc: “Buổi tối đầu tiên sau khi chúng ta kết hôn.”

Cố Nghiên Thu chợt nhớ ra.

Buổi tối đầu tiên hôm kết hôn, Cố Nghiên Thu cũng nấu trà giải rượu cho nàng, lúc ấy.....

Lâm Duyệt Vi đột nhiên cười giảo hoạt, nói: “Em nói cho chị biết một bí mật, có muốn biết hay không?”

Cố Nghiên Thu cười nói: “Bí mật gì?”

Lâm Duyệt Vi chấp tay sau lưng, thân thể dong đưa một chút, đặc ý nói: “Hôm kết hôn em chỉ uống mỗi nước suối, một giọt rượu cũng không hề uống.”

“Àh.” Cố Nghiên Thu nhướn mày, “Chuyện này chị biết.”

“Chị biết?” Lâm Duyệt Vi kinh ngạc.

“Chị nghĩ ra trên người em không có mùi rượu.”

“Vậy chị còn nấu canh giải rượu cho em?”

Cố Nghiên Thu lẳng lặng mà nhìn nàng, đột nhiên nghiêng đầu, cười nói: “Em đoán xem.”

“Hmmm.” Cố Nghiên Thu đang canh lửa, đưa lưng về phía nàng: “Vậy em sẽ đoán là...”

Lâm Duyệt Vi cúi đầu suy tư, không phải nàng tự luyện, chỉ nhớ tới tình cảnh khi ấy, ngoại trừ nguyên nhân ấy thì tựa hồ cũng không còn nguyên nhân nào khác.

Lâm Duyệt Vi từng bước lại gần, từ phía sau ôm lấy Cố Nghiên Thu: “Khi đó chị đã có ý với em rồi à?”

“Cũng có thể nói là vậy.” Cố Nghiên Thu “Hmm” trả lời, giọng điệu tùy ý.

Lâm Duyệt Vi bất mãn nói: “Cũng có thể là ý gì?”

Cố Nghiên Thu dùng một tay mở nắp nồi, bỏ thêm chút gia vị, dùng muỗng dài quấy, nếm thử, nói: “Nhất kiến chung tình?”

Lâm Duyệt Vi cười nhạt nói: “Mọi người đều nói nhất kiến chung tình là thấy sắc nảy lòng tham.”

Cố Nghiên Thu: “Ai nói?”

Lâm Duyệt Vi cho rằng cô muốn phản bác, vừa mới chuẩn bị một sọt lời sẵn để phản bác, Cố Nghiên Thu bỗng nói: “Nói cũng rất có đạo lý.”

Lâm Duyệt Vi: “Em còn tưởng chị có thể nhìn xuyên qua vẻ ngoài xinh đẹp thấy tâm hồn em thú vị, không ngờ.....” Nàng tắt tắc hai tiếng.

Cố Nghiên Thu cười khẽ hỏi lại: “Chẳng lẽ em không vậy sao? Hôm kết hôn em phát ngốc rất nhiều lần, chị đều thấy được.”

Lâm Duyệt Vi cũng cười, lại hỏi: “Nếu em khó coi chị vẫn sẽ ở bên em à?”

Cố Nghiên Thu không chút do dự: “Sẽ không.”

Lâm Duyệt Vi cắn cô một ngụm.

Cố Nghiên Thu giơ tay sờ sờ chỗ mặt bị cắn đau, hỏi phản vấn: “Nếu chị khó coi em sẽ ở bên chị sao?”

Lâm Duyệt Vi cười to: “Sẽ không.”

Cố Nghiên Thu quay đầu lại tính cắn lại bị Lâm Duyệt Vi né được.

Cố Nghiên Thu nói: “Này, không công bằng.”

Lâm Duyệt Vi le lưỡi: “Cá lớn nuốt cá bé.”

Canh vừa nấu tới, Cố Nghiên Thu nếm thử, nhăn mũi, tắt bếp, múc vào mỗi chén một muống canh, cuối cùng ở phía rắc chút hành thái, gọi Lâm Duyệt Vi: “Lại đây ăn canh.”

Lâm Duyệt Vi cậy sủng sinh kiêu, tỏ thái độ: “Không uống, nóng.”

Cố Nghiên Thu khom lưng thối thối, bất đắc dĩ than nhẹ: “Uống lúc còn nóng mới hiệu quả.”

Lâm Duyệt Vi vẫn không chịu uống, Cố Nghiên Thu quyết bắt được nàng, hai người ở trong phòng khách chị đuổi em chạy, cuối cùng Cố Nghiên Thu áp được Lâm Duyệt Vi xuống sofa, cả hai ằm ỉ một trận. Cố Nghiên Thu kéo nàng lại, giúp nàng sửa tóc, nói: “Uống hay không uống?”

Lâm Duyệt Vi thở hồng hộc: “Uống.”

Cố Nghiên Thu vào bếp mang canh giải rượu ra, do đã được để ở ngoài một lúc nên vừa vào miệng đã ấm, Lâm Duyệt Vi ngửa đầu uống ba ngụm hết một chén, cầm chén trả lại cho cô, Cố Nghiên Thu muốn cầm chén đi, Lâm Duyệt Vi đã ngăn động tác cô lại, muốn cô ngồi xuống bên nàg.

Lâm Duyệt Vi: “Em có chuyện muốn nói.”

Dáng vẻ nàng nghiêm túc, hoàn toàn khác với dáng vẻ tùy ý chơi đùa ngày thường.

Cố Nghiên Thu: “Chị biết em muốn nói gì, tạm rồi nói sau.”

Lâm Duyệt Vi: “Ừm.”

Câu chuyện mỗi tình đầu này, Lâm Duyệt Vi nhất định phải cùng cô giải thích rõ ràng. Khuất Tuyết Tùng không có gì mà còn có thể nấu thành một nồi dấm lớn như vậy, huống chi cũng không phải vô căn cứ, nàng xác thật cũng có hơi thích người ta.

Nếu đổi lại là nàng, Cố Nghiên Thu đã từng có bạn gái nhưng một mực giữ yên lặng, cùng nàng yêu đương hơn nửa năm, cho rằng cả hai là mối tình đầu của nhau, kết quả phía trước còn có một vị tình cũ, không nói chính là giấu, có lẽ bây giờ nàng đã không để yên lật mề mà tố tiên người ta lên chửi, không biết còn tưởng rằng tình cũ chưa dứt.

Bây giờ hai người có quan hệ yêu đương, à không, quan hệ hôn nhân, tình cảm trong quá khứ cũng nên thẳng thắn thành khẩn.

Đúng vậy, là thẳng thắn thành khẩn.

Lâm Duyệt Vi ngồi trên sofa nghĩ, đột nhiên nàng có hơi kinh ngạc, thiếu

chút nữa nhảy dựng lên: từ khi nào mà nàng bắt đầu suy nghĩ cho Cố Nghiên Thu, này vẫn còn là nàng sao?

Nếu đã nghĩ được đến vậy, cũng nên tiếp tục tự hỏi một chút.

Cố Nghiên Thu vì sao phải ăn dấm vì Khuất Tuyết Tùng?

Lâm Duyệt Vi cẩn thận tự hỏi một phen, khi không tự vấn được, thì sẽ giống Thiệu Nhã Tư, có trực giác của nữ nhân. Nhưng phương pháp xử lý giữa Khuất Tuyết Tùng với Thiệu Nhã Tư không thể rập khuôn, Khuất Tuyết Tùng không thân với nàng, nàng không thể dẫn Cố Nghiên Thu tới ra mắt nàng ấy.

Lâm Duyệt Vi hết đường xoay xở, cuối cùng quyết định vẫn nên từ bỏ Khuất Tuyết Tùng, đừng nhắc đến ba chữ này trước mặt cô là được.

Nàng ngồi trên sofa nhập định tự vấn, ngay cả khi Cố Nghiên Thu vội rửa xong quay lại cũng không biết.

Cố Nghiên Thu vỗ nhẹ lên đầu nàng, Lâm Duyệt Vi mới hoàn hồn, thấy cô vén tay áo, nàng vội vàng giúp cô lấy Phật châu xuống, đặt lên trên bàn trà, Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi ngửa đầu: “Không phải nói phải cất dưới lầu sao?”

Cố Nghiên Thu: “..... Phải.”

Chỉ do động tác của Lâm Duyệt Vi nhanh chóng đến có hơi giống thèm khát.

Ngoài cửa sổ trắng sáng sao thưa.

Hai người tắm xong sóng vai ngồi trên giường, Lâm Duyệt Vi hắng giọng nói, tính chủ động mở lời công đạo trước, nhưng trước khi nói về công đạo nàng còn có một vấn đề khác, gãi gãi đầu, hỏi: “Sao lần này chị không cãi nhau với em?”

Cố Nghiên Thu dường như khó nói: “Em trông chị cãi nhau với em đến vậy à?”

Lâm Duyệt Vi: “Không phải, chỉ do hơi tò mò.”

Cố Nghiên Thu: “Vì sao phải giận? Có tình cũ không phải chuyện rất bình thường sao?” Người bình thường đều không nên giận vì điều này.

Lâm Duyệt Vi: “Theo đạo lý thì đúng vậy, nhưng do trước do em chưa từng đề cập đến.”

Cố Nghiên Thu nâng tay nàng đặt vào lòng bàn tay cô, vuốt mu bàn tay, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng: “Chị cũng chưa từng hỏi em.”

Lâm Duyệt Vi “Azzzz” một tiếng, cũng không biết vì sao lại thở dài, chỉ biết lòng nàng thật ấm áp, nàng nói: “Em từng yêu thầm một người, khoảng một hai năm trước đây, nhưng người ấy không thích em, nên tình ấy cũng chết theo.”

Cố Nghiên Thu hơi khựng lại, nói: “Ừm.” Hoá ra là yêu thầm.

Không những yêu online, mà còn yêu đơn phương, Lâm Duyệt Vi cảm thấy thật mất mặt, rõ ràng hủy thanh danh cả đời nàng, cũng thật sự không có gì đáng nói, bèn im miệng.

Ngược lại Cố Nghiên Thu hỏi: “Cô ấy là người thế nào?”

Lâm Duyệt Vi bằng vào tưởng tượng trong lòng, trả lời: “Rất thông minh, rất lạnh nhạt, cũng rất tuyệt tình.” Kỹ thuật chơi bài brit rất giỏi, tan cuộc lạnh như băng sương.

Cố Nghiên Thu lại hỏi: “Xinh đẹp lắm sao?”

Lâm Duyệt Vi tâm nói *em còn chưa được gặp thế quái nào mà biết được người ta xấu hay đẹp*, lời nói đến bên miệng phải nuốt vào lại, hàm hồ mà nói: “Tuỳ thẩm mỹ cá nhân.”

“Ở trong mắt em thì sao?”

“Khó coi chết đi được, trước kia em đúng là có mắt như mù.” Lâm Duyệt Vi không chút che dấu sự ghét bỏ. Nàng đã hết thích người ta rồi, quản anh ta hay cô ấy đẹp hay xấu làm gì, bây giờ đâu nàng đều là icon gương mặt đại thúc đáng khinh.

Cố Nghiên Thu bị những lời này lấy lòng, nhẹ nhàng mà cong mi: “Không phải nói tình nhân trong mắt hoá Tây Thi sao?”

Lâm Duyệt Vi chỉ chỉ cô, chớp chớp mắt, chịu đựng cánh tay đang nổi da gà, hơi mặt đỏ: “Chị mới là Tây Thi trong mắt em.”

Tuy loại lời âu yếm này thật sự quá buồn nôn, nhưng nếu có thể khiến Cố Nghiên Thu mỉm cười thì thế nào cũng đáng giá.

Cố Nghiên Thu quả nhiên mỉm cười, nói: “Tây Thi muốn thưởng em.”

Lâm Duyệt Vi: “Được..... Gì?”

Đề tài có phải biến đến quá nhanh hay không? Phạt châu đâu rồi nhỉ? Àh, Phạt châu đã để ở dưới lầu rồi.

Vậy thì đến đây đi.

(Esley: **Suy tư** có nên viết thêm H không mọi người?)

***

Một hồi phong ba bị bóp chết trong nôi, Cố Nghiên Thu đứng trước cửa sổ dưới ánh nắng tươi đẹp đuổi eo, quay đầu nhìn Lâm Duyệt Vi đang ngủ ngon lành trên giường—— tối hôm qua cô đã thương nàng mệt đến thảm, may mà cô không tức giận lung tung, có thể thấy được chỉ cần kiên nhẫn hơn một chút, tín nhiệm hơn một chút, nhất định sẽ chờ được đáp án nàng muốn.

Buổi chiều có chuyến bay hai giờ, kế hoạch là ở nhà ăn cơm trưa trước 11 giờ 30 xuất phát.

Hiện giờ mới 9 giờ sáng, tối hôm qua lăn lộn đến hơn ba giờ sáng, chỉ ngủ sáu tiếng mà Cố Nghiên Thu chẳng chút mệt mỏi, ngược lại cả người như được bao bọc bởi lớp kính màu hồng, cả thế giới trước mắt còn đẹp hơn so với ngày thường.

“Chào buổi sáng đi.”

“Chào buổi sáng.”

Cố Nghiên Thu chào Nhiễm Thanh Thanh đang ngồi trong phòng khách, rồi vào Phật đường thắp ba nén nhang, rồi mang Phật châu cất ở bàn trà lên tay.

Nhiễm Thanh Thanh nhìn Phật châu, ánh mắt mang đầy ý vị thâm trường.

Cố Nghiên Thu xem như không thấy ánh mắt của bà, tầm mắt rơi xuống Schrodinger đang nằm trong lòng bà lười biếng mà híp mắt, vẻ mặt buồn ngủ.

Cố Nghiên Thu hồ nghi mà híp híp mắt: “Dì, Schrodinger sáng nay dì thật đã giảm lượng đồ ăn của nó chứ?”

Nhiễm Thanh Thanh vẫn nhìn thẳng TV trước mặt: “Giảm rồi.”

Cố Nghiên Thu: “Thật ạ?”

Nhiễm Thanh Thanh: “Thật chứ.”

Cố Nghiên Thu vớt lấy Schrodinger, đề đề lên bụng nó, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Nhiễm Thanh Thanh: “Dì, có phải dì lại cho nó ăn nhiều không?”

Nhiễm Thanh Thanh trốn tránh ánh mắt cô, tâm nói “này mà cũng có thể nhìn ra được.”

Cố Nghiên Thu đương nhiên sờ không ra Schrodinger rốt cuộc ăn nhiều hay ít, nhưng từ biểu hiện này của Nhiễm Thanh Thanh cũng có thể nhìn ra được nó ăn không ít. Cố Nghiên Thu thở dài, nói: “Dì, dì không thể chiều hư nó.”

Trường bồi nuôi thú cưng có một thói quen, ăn càng nhiều càng tốt, nuôi con gì cũng có thể thành heo, Schrodinger mới tới đây ở hơn nửa tháng đã béo lên vài cân, vỗ béo heo cũng không nhanh được như vậy.

“Aizzz.” Nhiễm Thanh Thanh nói, “Dì biết làm sao được? Dì không cho nó thì nó cứ nhìn dì kêu meo meo, meo meo một tiếng dì đã mềm lòng, một khi lòng mềm thì dì.....” Nhiễm Thanh Thanh cũng rất tuyệt vọng.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Bà không hổ danh là mẹ thân sinh của Lâm Duyệt Vi, dung túng y như nhau.

Nhưng Cố Nghiên Thu có thể nói Lâm Duyệt Vi mẹ hiền chiều hư con, lại không thể chỉ trích Nhiễm Thanh Thanh, chỉ có thể đặt Schrodinger xuống mặt đất, thúc giục nó vận động. Schrodinger chỉ sợ mình Cố Nghiên Thu, hôm nay không cần quăng nó ra ngoài thể nghiệm gió lạnh, nó đã lanh lẹ chạy quanh theo ý cô.

Cố Nghiên Thu mở cửa tủ lạnh, lấy mấy thứ thịt ra.

Nhiễm Thanh Thanh: “Này? Con làm gì?”

Cố Nghiên Thu nói: “Hôm nay giữa trưa để nấu ăn đi dì.”

Nhiễm Thanh Thanh đã xem cô như người một nhà nên khách khí, hỏi: “Muốn dì giúp không?”

Cố Nghiên Thu nói: “Không cần, dì nghỉ ngơi là được.”

Nhiễm Thanh Thanh vẫn bước vào bếp: “Sao lại đột nhiên muốn xuống bếp?”

Cố Nghiên Thu mắt nhìn lên lầu, ngừng vài giây, rồi cười nói: “Chỉ muốn xuống bếp thôi ạ.”

Nhiễm Thanh Thanh che mặt kiểu tượng trưng, nói: “Cơm trưa tình yêu à.”

Cố Nghiên Thu dài âm điệu, hiếm khi thấy cô yếu điệu, dối nói: “Dì à ~”

Nhiễm Thanh Thanh kéo dài âm hơn đáp: “Oiiii ~”

Cố Nghiên Thu đỏ hết cả một bên tai.

“Thôi con nấu cơm đi, dì không chộc con nữa.” Nhiễm Thanh Thanh nổi hết da gà trên tay, ngọt ngào mà cười tránh ra. Người trẻ tuổi yêu đương quả nhiên luôn có tình cảm mãnh liệt, còn đặc biệt định nghĩa cơm trưa tình yêu.

Cố Nghiên Thu chui vào phòng bếp đúng một giờ.

Lúc Lâm Duyệt Vi tỉnh ngủ rời giường, khi rửa mặt thấy giọng hơi khàn, nên đành phải ngâm long giác tán để giảm bớt tiếng khàn với cơn đau từ yết hầu, vịn cầu thang chậm rãi xuống lầu.

Nhiễm Thanh Thanh vừa thấy đã thăm hỏi: “Ấy, công quân nhà tôi rời giường rồi.”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nhiễm Thanh Thanh hai tay ôm cánh tay, một bộ xem náo nhiệt bộ dáng: “Tiểu Lâm công cô có ổn không vậy, sao trông yếu vậy?”

Lâm Duyệt Vi không để ý tới mẹ nàng, nhìn quanh không thấy bóng dáng nàng muốn tìm, hỏi: “Cố Nghiên Thu đâu rồi mẹ?”

Vừa nói, Nhiễm Thanh Thanh đã lập tức cười: “Tiểu Lâm công, giọng nói làm sao vậy? Không phải do tối hôm qua kêu rên đến tắt tiếng đó chứ?” Nhiễm Thanh Thanh đủ thông minh a, lúc trước còn tuổi hồng mộng mơ mới bị Lâm Duyệt Vi che mờ hai mắt, bây giờ tình huống như thế nào bà đã xem đến rõ ràng, trêu ghẹo Lâm Duyệt Vi nói, “Tối hôm qua có trộm à? Sao nghe cô kêu cứu mạng?”

Lâm Duyệt Vi không hé răng, nằm liệt trên sofa, chờ mẹ nàng phóng thích trào phúng cho xong.

Eo nàng còn đau đây này.

Không biết Cố Nghiên Thu lấy đâu ra tinh lực tràn đầy như vậy, lại còn chơi ra không ít kiểu mới lạ.

Nhiễm Thanh Thanh trào phúng xong, chu chu môi về phía bếp, nói: “Cố Nghiên Thu nhà cô đang trong phòng bếp nấu cơm trưa.”

Lâm Duyệt Vi nhếch môi cười, bất chấp eo đau, trực tiếp đi về phía bếp, nàng soạt một tiếng mở cửa phòng bếp, Cố Nghiên Thu ngoái đầu lại nhìn nàng. Tia nắng ban mai ngoài cửa sổ vừa lúc vờn trên mái tóc, mạ lên người cô một tầng hào quang ôn nhu.

Lâm Duyệt Vi đứng ở cửa giang hai tay cánh tay về phía cô, đuôi lông mày, khóe mắt đều tràn đầy tình yêu cuồng nhiệt.

Qua hơn mười mấy giờ, cả hai từ khắc khẩu, đến tra tấn rồi thật cẩn thận thấu hiểu nhau không còn sót lại chút mâu thuẫn nào, từ trong ra ngoài đều được một loại tình yêu mới cuồng nhiệt thay thế, càng bao dung, càng trưởng thành, càng thêm quý mến sinh mệnh.

Cố Nghiên Thu buông muôi, mở lửa nhỏ nhất, bước nhanh tới, kéo Lâm Duyệt Vi vào lòng, cầm cọ lên những sợi tóc bên tai nàng, giọng điệu nhu hòa: “Sao em dậy sớm vậy?”

“Sớm sao? Hơn 10 giờ rồi.” Lâm Duyệt Vi dựa mặt vào làn da ấm áp trên cổ cô.

“Sớm, chị còn cho rằng em sẽ ngủ đến khi chị gọi cơm.”

“Xem thường em không phải?”

“Ừm, xem thường.”

“Aizzz.” Lâm Duyệt Vi đột nhiên thở dài.

“Làm sao vậy?”

“Không nghĩ chị còn nấu được cơm.”

“.....”

“Em có đang phiền chị không?” Lâm Duyệt Vi chọc lên bả vai Cố Nghiên Thu.

“Không, chị có thể vừa ôm em vừa nấu, cũng sắp xong rồi, xào một chút là được.”

“..... Chị không có thêm chút tế bào lãng mạn được à?”

“Đáp án chính xác là gì?”

“Tự chị đoán.”

“Đoán không ra, với lại, sắp khét rồi.”

Lâm Duyệt Vi đẩy Cố Nghiên Thu: “Vậy chị còn không mau xào đi?”

Cố Nghiên Thu hơi ủy khuất: “Em bắt chị ôm em còn gì.”

Lâm Duyệt Vi trừng mắt: “Chị còn nói lý?”

Cố Nghiên Thu bấu môi, Lâm Duyệt Vi hôn lên môi cô, nhin không được mỉm cười: “Được rồi, lẹ lên.”

Cố Nghiên Thu quay lại xào rau, Lâm Duyệt Vi đứng bên cạnh ngăm ngăm, nhìn nhìn, lại bắt gặp Cố Nghiên Thu đang nhìn nàng, chặc lưỡi một tiếng: “Nấu cơm đi, lão dòm ta làm gì?”

Cố Nghiên Thu nhấp môi, nói: “Em.....”

“Em đẹp em biết rồi, đẹp có thể ăn được sao? Mau nấu cơm.”

“...”

Qua một lát, Lâm Duyệt Vi chủ động đi qua, rón ra rón rén đến sau lưng Cố Nghiên Thu, hôn nhẹ lên cổ Cố Nghiên Thu, rồi lập tức thối lui, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cố Nghiên Thu không thể không cười.

Món đang xào cũng chín tới, cô tắt lửa, đi qua chỗ Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi lui về phía sau, mãi cho đến khi phải chống vào cạnh tủ, trong mắt rõ ràng chờ mong vạn phần, ngoài miệng lại sợ hãi mà ô hô: “Chị không được qua đây a~, chị mà qua đây em sẽ kêu lên đó.”

Cố Nghiên Thu nghe đoạn lời kịch này khá quen tai, nhưng xem cô như nhân vật nam nhân đáng khinh có hơi quá đánh, khi cô nỗ lực điều chỉnh biểu tình mới phát hiện Lâm Duyệt Vi đang cố gắng nhin cười, dầu có vậy thì cô vẫn trực tiếp sải bước sang, hai tay đè lên tủ bếp, bá đạo hôn lên môi Lâm Duyệt Vi.

Hôn thật lâu.

Khi môi rời môi, trọng lực cả người Lâm Duyệt Vi đều dựa vào người cô, hơi thở hỗn loạn. Cố Nghiên Thu cúi đầu hôn hôn đôi mắt mê mang như tầng sương mù của nàng, nhẹ nhàng mà hít vào một hơi, nói: “Chị quả nhiên thích hợp đóng kiểu vai bá tống hơn.”

Ban ngày ban mặt mà như vậy.....

Lâm Duyệt Vi có quan hệ gì với cô, đã sớm không xem mặt mũi là gì, thẳng thắn thừa nhận nói: “Đúng vậy.”

Cố Nghiên Thu cong mắt, nói: “Chúng ta có thể tới nước ngoài lại.....”

Lâm Duyệt Vi lập tức ghét bỏ mà “Xì” một tiếng: “Không ngờ chị là loại người như vậy đó Cố tổng.”

Cố Nghiên Thu đã sớm tập mãi thành thói quen kiểu trêu đùa của nàng, cười thừa nhận: “Ừm, chị là loại Cố tổng như vậy đó.”

Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu, sửa lại mái tóc, mừng rỡ như chuột rút vào lu gạo, túm cổ áo Cố tổng, nhìn vào mắt cô, nói: “Nhưng em lại thích loại Cố tổng này.”

Hai người vừa tiến vào một giai đoạn huyền diệu mới, sóng sau xô sóng trước, nói chuyện bao lâu cũng không đủ, nếu không do Nhiễm Thanh Thanh nhắc nhở, cả hai có thể lỡ luôn giờ cất cánh máy bay.

Nhiễm Thanh Thanh cùng Schrodinger một người một mèo đứng ở cửa, lẳng lặng mà nhìn chăm chú hai người đang ve vãn đánh yêu nhau.

Lâm Duyệt Vi vừa nghe được một câu nói rất thú vị từ Cố Nghiên Thu, thích vô cùng, hai tay ôm mặt Cố Nghiên Thu như muốn hôn, bốn mắt nhìn nhau như đang bén điện.

Lâm Duyệt Vi ngượng ngùng buông tay: “Nấu cơm đi.”

Một bữa cơm mất hơn hai tiếng đồng hồ, hai người vốn đủ biến thành thiếu thời gian, Cố Nghiên Thu ăn xong trước, lên lầu kiểm tra hành lý, giấy tờ có đủ hay chưa, lúc Lâm Duyệt Vi lên lầu cũng là lúc cô kéo khoá kéo vali lại.

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Chị chuẩn bị xong hết chưa?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Rồi.”

Xuất ngoại hưởng tuần trăng mật, không phải một chuyện có thể qua loa lấy lệ, Lâm Duyệt Vi nói: “Nếu không hay để em kiểm tra lại?”

Cố Nghiên Thu nói: “Hành lý không thành vấn đề, em xem lại giấy tờ thủ, giấy tờ để trong ba lô nhỏ màu vàng.”

Lâm Duyệt Vi kiểm tra hộ chiếu, không thấy sót gì, cuối cùng còn kiểm tra các loại sản phẩm điện tử một lần, cũng không có vấn đề gì, nàng không chú ý tới Cố Nghiên Thu đang tránh ở phía sau lau mồ hôi.

Trước khi xuất phát, Cố Nghiên Thu ngàn dặn dò vạn dặn dò Nhiễm Thanh Thanh không được cho Schrodinger ăn quá nhiều, Nhiễm Thanh Thanh luôn miệng dạ vâng. Cố Nghiên Thu liếc nhìn Schrodinger ngồi xõm dưới chân Nhiễm Thanh Thanh, làm ra một ánh mắt cảnh cáo.

Dựa vào Nhiễm Thanh Thanh chẳng bằng hy vọng con mèo này biết tự giác, một người một mèo không ai đáng tin cậy.

Tài xế tới đón hai người lên xe, Cố Nghiên Thu cuối cùng quay đầu lại nhìn cửa nhà, mặt đầy nét lo lắng. Lâm Duyệt Vi kéo cầm cô về phía nàng: “Được rồi, xem chị kìa, cùng lắm thì chúng ta mỗi ngày đều videocall cho Schrodinger, chị có thể giám sát nó vận động từ xa không phải được rồi sao?”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị không phải.....” Cô muốn nói lại thôi.

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị không phải cái gì?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Không có gì.”

Lâm Duyệt Vi ép cô: “Nói, chị lại gạt em chuyện gì.”

Cố Nghiên Thu bất đắc dĩ: “Chị không gạt em.”

Lâm Duyệt Vi dò hỏi tới cùng: “Vậy chị có gì mà khó nói?”

“Aizzz.” Cố Nghiên Thu thở dài, “Được rồi, chị nói.”

Lâm Duyệt Vi chờ mong mà nhìn cô.

Cố Nghiên Thu nhìn vào mắt nàng, vẻ mặt rồi rã, cuối cùng hạ quyết tâm, nói thẳng: “Chị có chút khẩn trương.”

Lâm Duyệt Vi: “..... Ha?” Phải không vậy? Lâm Duyệt Vi hỏi, “Chị sợ xuất ngoại? Không phải chị từng sống ở nước ngoài nhiều năm sao?”

Cố Nghiên Thu: “.....” Cô nói, “Em nghĩ đi đâu vậy? Chị không khẩn trương vì chuyện này, chị khẩn trương vì hưởng tuần trăng mật ... lần đầu tiên.”

“Em cũng lần đầu tiên a,” Lâm Duyệt Vi ha một tiếng, “Rốt cuộc có cái gì khẩn trương?”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị cũng không biết.” Lúc trước khi còn sống ở nước ngoài cô từng đi khắp Châu Âu, ngay cả Châu Mỹ với Bắc Cực cũng không bỏ qua, nhưng chưa lúc nào cô khẩn trương như bây giờ..... Trộn lẫn trong ấy là một chút chờ mong.

Lâm Duyệt Vi giúp cô giảm bớt sự khẩn trương, mở lời: “Chị từng tới Bali chưa?”

Cố Nghiên Thu: “Chưa từng, chị chỉ mới tới Âu Mỹ du ngoạn.”

Lâm Duyệt Vi hỏi: “Cùng ai?”

Cố Nghiên Thu: “Có khi đi một mình, có khi thì đi cùng bạn bè, bạn ở nước ngoài.”

“Trình Quy Diên?” Lâm Duyệt Vi chỉ biết mình chị ấy.

“Đúng vậy,” Cố Nghiên Thu nói, “Còn có vài người khác, đều là bạn thời đại học, nhưng bọn họ đều ở nước ngoài.”

“Trong nước chị không có bạn sao?” Lâm Duyệt Vi bắt được lời nói mẩu chốt.

“Chị chỉ học trong nước đến cao trung, cũng có một số bạn, nhưng sau khi xuất ngoại thì đều phai nhạt. Bây giờ chị về nước, ngoại trừ Trình Quy Diên, những người đó hẳn cũng chẳng còn nhớ chị là ai.”

“Có phải chị rất ít khi kết giao bạn bè?”

“Cũng không có, xem duyên phận.” Cố Nghiên Thu nói.

“Vây duyên phận của chị hẳn rất lận đận.”

“Cũng được mà.” Cố Nghiên Thu suy nghĩ một chút, nói, “Cũng không đến nỗi lận đận, có lẽ do tính cách của chị, vẻ ngoài tương đối lạnh lùng, không ai dám tiếp cận chị.”

“Cũng tốt.” Lâm Duyệt Vi cong cong môi.

“Sao lại tốt?”

“Có thể chặn rớt đào hoa lạng qua chỗ chị a.” Lâm Duyệt Vi nựng gương mặt tinh tế đoan trang của cô, cúi đầu xoa lòng bàn tay, thở ngán than dài, “Chị xinh đẹp như vậy, khẳng định có rất nhiều người dỗi theo, rõ là ép em tới chân tường.”

“Sẽ không.” Cố Nghiên Thu cười nói, “Chị cũng không thích người khác.”

“Em biết.”

“Vây.....” Cố Nghiên Thu không biết nên làm gì bây giờ, cũng không thể gặp ai cũng nói 'tôi kết hôn rồi đừng đeo đuổi tôi'.

“Không cần, em tin tưởng chị, chị sẽ không coi trọng người khác.” Lâm Duyệt Vi xoa từ lòng bàn tay đến mu bàn tay, đùa nghịch trông rất thích thú, “Nếu chị thật sự phải đi, ai cũng không ngăn được, dù em có la lối khóc lóc lẫn lộn thảm thiết cũng vô dụng.”

“Chị.....” Cố Nghiên Thu vừa muốn tỏ lòng trung thành, Lâm Duyệt Vi dùng ngón trỏ đề lên môi cô, nói tiếp: “Em còn chưa nói xong, Em cũng

vậy. Chị phải tin tưởng mị lực của chính mình, không ai sánh bằng chị, cũng không ai có thể cướp em khỏi tay chị. Em biết dạo này tâm trạng chị không ổn định, dễ dàng suy tưởng nhiều, có thể do thần kinh em thô, không phải lúc nào cũng cũng có thể phát hiện. Em hy vọng khi chị suy nghĩ lung tung, có thể nhớ rõ lời này của em.”

Lâm Duyệt Vi kéo tay cô đặt lên ngực nàng, từng câu từng chữ, trịnh trọng nói: “Em, Lâm Duyệt Vi, yêu, chị, Cố Nghiên Thu. Chỉ yêu mình chị, Cố Nghiên Thu, một người duy nhất.”

Bàn tay đặt trên trái tim đang đập trầm ổn mà có lực, mỗi một nhịp đều trực tiếp truyền đạt đến trái tim Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu hơi hơi động dung.

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chú vào đôi mắt cô: “Mong chị tin tưởng em, có được không?”

Hốc mắt Cố Nghiên Thu đột nhiên nóng ran: “Chị tin tưởng em.”

Lâm Duyệt Vi bật cười, nước mắt rưng rưng, lẳng lặng than thở một tiếng, duỗi tay xoa xoa đầu cô, kéo cô vào lòng nàng: “Chị có thể tin tưởng em, em không giống họ.”

Họ mà Lâm Duyệt Vi ám chỉ là ba mẹ Cố Nghiên Thu, tối hôm qua trước khi sắp ngủ nàng đã nghĩ ra, rốt cuộc Cố Nghiên Thu vì sao lại biến thành như bây giờ, sợ bóng sợ gió, thần hồn nát thần tính. Sau này nàng sẽ trở thành chỗ dựa tinh thần cho Cố Nghiên Thu, người vợ vĩnh viễn thành thật với cô.

Cố Nghiên Thu dựa vào lòng nàng dùng sức gật đầu, mặc cho nước mắt rơi trên đầu vai nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Tuyển tình cảm trong truyện này có hơi khác với những truyện mình viết trước đây, nên sẽ gây chút tranh luận, có thể hiểu được. Về câu chuyện này, hay tình yêu của bản thân mình, vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi cẩn thận ngẫm lại, văn đều đã viết xuống rồi, không cần tiếp tục lắm lời.

Nguyễn có tình nhân không để thất lạc, đều có thể bạch đầu giai lão.

Chương 135

Tài xế ngồi ghế lái nghe hết toàn bộ mẫu đối thoại, từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, trong lòng khá kinh ngạc.

Anh làm việc cho Lâm gia đã rất nhiều năm, chuyên phụ trách việc đưa đón Nhiễm Thanh Thanh và Lâm Duyệt Vi, anh rất hiểu Lâm Duyệt Vi, nhưng chưa từng thấy Lâm Duyệt Vi dùng giọng điệu ôn nhu như vậy nói chuyện với ai bao giờ.

Còn nhớ rõ năm nay, không, bây giờ nên nói là năm trước, đầu năm trước khi cả hai vừa mới kết hôn, ngay ngày hôm sau đã gọi điện thoại kêu anh chở nàng về nhà, không ngờ lại có ngày cả hai ở bên nhau, đối với việc tác hợp của Nhiễm Thanh Thanh ngoại trừ lo lắng thì chính là táo bạo.

Không ngờ cả hai lại hoà hợp nhau như hôm nay.

Tài xế thu hồi tầm mắt, nhìn con đường phía trước, trong đầu chạy một bản tình ca chậm rãi.

Cố Nghiên Thu không khóc bao lâu, cô không quen thể hiện sự mềm yếu, nhưng ở trước mắt Lâm Duyệt Vi không biết cô đã khóc bao nhiêu lần, lúc cô ngồi thẳng dậy trên mặt còn có chút nóng, Lâm Duyệt Vi rút hai tờ khăn giấy, nhẹ nhàng dè lên khoé mắt cô.

Cố Nghiên Thu mỉm cười nhìn nàng, lập tức quay mặt đi: “Em đừng nhìn chị.”

Lâm Duyệt Vi sửa lại tóc cho cô, nói: “Ừm.”

Thật sự không nhìn cô.

Cố Nghiên Thu dè nén nỗi lòng kích động, rồi quay sang nhìn Lâm Duyệt Vi, tầm mắt nhìn xuống chút nữa, ngấm mười ngón tay hai người đan vào nhau, đầu nhẹ nhàng dựa vào vai Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi nhích lại gần, để cô gối thoải mái hơn, rồi cúi đầu dùng giọng nói chỉ hai người mới có thể nghe được: “Cố tổng, chị như vậy có hơi thụ.”

Cố Nghiên Thu ngửa đầu mau, chuẩn, đủ tàn nhẫn cắn vào má nàng một ngụm.

Lâm Duyệt Vi: “Đau ——” nàng nói, “Chị dám bắt chước em?”

Cố Nghiên Thu ánh mắt bình tĩnh: “Kệ chị.”

Lâm Duyệt Vi thở dài một tiếng, nói: “Học đi học đi, em cũng chưa nói

không thể.”

Cố Nghiên Thu liếm liếm lại chỗ cô vừa cắn.

Lâm Duyệt Vi trốn một chút, cười nói: “Ngứa.”

Cố Nghiên Thu hai tay ôm lấy nàng, không cho nàng đường lui, tiến lại gần nàng. Lâm Duyệt Vi nhắm mắt lại, nhận mệnh nói: “Được được được, chị liếm, ngứa em cũng nhận.” Nàng lẩm bẩm nói, “Sao đột nhiên lại y như tiểu cầu.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng nhắm mắt lại, hôn lên môi nàng như chuồn chuồn lướt nước, rồi quay về chỗ ngồi.

Lâm Duyệt Vi: “Huh?”

Cố Nghiên Thu: “Chị buồn ngủ, ngủ một lát.” Nói xong thì khép mắt trên đầu vai Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi không hiểu sao cô lại trở mặt nhanh vậy, nhưng khoé môi vẫn ngập ý cười, nhìn ra được tâm tình nàng không tồi, mở chăn mỏng trên ghế ra, đắp lên đùi cô.

Cố Nghiên Thu không buồn ngủ chút nào, nói buồn ngủ bất quá do cô không quá thích ứng với không khí tâm sự, muốn nhất thời giảm bớt áp lực, nên Lâm Duyệt Vi làm gì cô cũng biết rõ.

Cô có thể cảm giác được ánh mắt Lâm Duyệt Vi vẫn luôn dừng trên mặt cô, không biết đang ngắm gì.

Qua một lát, độ ấm trên lòng bàn tay áp lên mũi cô, di chuyển dọc theo mũi chậm rãi, dừng trên cánh môi, nhẹ nhàng dùng lực ấn. Tai cô kề sát vai

Lâm Duyệt Vi, cảm giác được rất rõ ràng đối phương nuốt nước miếng, vai hơi khẽ run.

Lâm Duyệt Vi chậm rãi cúi đầu, hơi thở ấm áp nhẹ vờn trên cánh mũi cô.

Cố Nghiên Thu nổi lên trò đùa dai, giả vờ sợ ngứa mà nhúu mũi, phát ra loại âm điệu thiếu kiên nhẫn “Ừm”.

Hơi thở ấm áp nọ lập tức rời xa cô.

Lâm Duyệt Vi ngồi nghiêm chỉnh, mặt đỏ tim đập, y như mỗi khi không khí giữa hai người trở nên ái muội.

Cố Nghiên Thu lặng yên mỉm cười.

Đôi vợ chồng son chơi trò trộm hôn nhau chơi đến vô cùng vui vẻ, sau 40 phút xe dừng tại sân bay.

Cố Nghiên Thu ở trong xe giúp Lâm Duyệt Vi mang khẩu trang và mũ, kiểm tra đủ một lần, nói: “Được rồi.”

Lâm Duyệt Vi cùng cô một trước một sau vào sân bay, qua thủ tục hải quan Lâm Duyệt Vi gọi điện thoại cho người bạn họ Phương, cuối cùng cả bọn gặp nhau ở phòng chờ VIP.

Hôm qua mọi người đã gặp qua ở buổi tụ hội, vốn dĩ có thể miễn qua giai đoạn giới thiệu, nhưng lại có thêm một người xa lạ.

Bạn gái của Phương tiểu ca họ Vân, tính cách nhìn qua có chút hướng nội, lúc nào cũng tránh phía sau Phương nhiếp ảnh gia, rất ít khi mở lời.

Sau khi bốn người hội hợp, vào phòng chờ đợi máy bay cất cánh. Phương

tiểu ca đeo trên cổ máy cơ, đùa nghịch trong tay, thỉnh thoảng chụp ảnh cho bạn gái, chốc chốc lại đứng dậy chụp những người xung quanh, ngay cả chiếc cốc trên bàn cũng có thể dùng để chụp hơn chục bức ảnh, nhìn ra được cậu ta khá đam mê nghệ thuật nhiếp ảnh.

Cậu di chuyển ống kính về phía Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi duỗi thẳng tay ngăn trở, trưng cầu ý kiến của Cố Nghiên Thu: “Không sao chứ?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu.

Lâm Duyệt Vi bèn buông tay, nói: “Chụp đi.”

Phương đại nhiếp ảnh gia nói: “Tạo kiểu đi.”

Lâm Duyệt Vi nói thế nào cũng từng được chụp ảnh cho bìa tạp chí, nghĩ nghĩ, cảm cô hơi ngượng lên, ánh mắt hướng ống kính, điều chỉnh vẻ mặt thích hợp, Phương đại nhiếp ảnh gia đếm ngón tay với nàng, rồi nhìn về phía Cố Nghiên Thu: “Tẩu tử (chị dâu)?”

Phương nhiếp ảnh gia nhỏ hơn Lâm Duyệt Vi vài tháng tuổi.

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô hơi do dự một lát, tiến đến bên tai Lâm Duyệt Vi, nói: “Bản tim có phải hơi quá?”

Lâm Duyệt Vi cho rằng cô muốn nói bí mật gì to tát, vừa nghe xong đã muốn cười xiu, gật đầu: “Quá lắm.”

Cố Nghiên Thu: “Vậy thì súng?” Cô thủ thế bắn súng ở phía dưới bàn.

Lâm Duyệt Vi: “.....” Nàng quay mặt nói với Phương nhiếp ảnh gia, “Cậu chụp chỗ khác đi, bọn mình giao lưu một chút.”

Lâm Duyệt Vi hiếu kỳ hỏi: “Trước giờ chị chưa từng chụp ảnh à?”

Cố Nghiên Thu nóng cả tai, nhỏ giọng nói: “Chụp rồi.”

Lâm Duyệt Vi: “Có ảnh không, cho em xem một chút?”

Cố Nghiên Thu lấy điện thoại ra, mỗi lần cô đổi di động đều sẽ sao lưu ảnh cũ sang điện thoại mới, tuy điện thoại cô đang dùng còn khá mới, nhưng bên trong có không ít hình cũ. Cố Nghiên Thu dựa theo năm để phân loại, chọn một bức vào năm 2013, lúc cô vừa xuất ngoại không lâu.

Trước cửa trường đại học, Cố Nghiên Thu cùng ba mẹ chụp ảnh chung —— Cố Hoà và Thẩm Hoài Du đưa cô tới trường đại học.

Lâm Duyệt Vi cẩn thận quan sát, Cố Hoà và Thẩm Hoài Du đứng ở hai bên, Cố Nghiên Thu đứng chính giữa hai tay rũ xuống, trông rất quy củ.

5 năm sau đó, Cố Nghiên Thu đi rất nhiều nơi, có tháp Eiffel, lâu đài Prague, đấu trường cổ La Mã, tiểu trấn ở Ý..... Còn có núi Alps ở Thụy Sĩ, mặc một thân quần áo trượt tuyết, tay cầm gậy trượt tuyết, đây là động tác duy nhất tương đối rõ ràng, những tấm còn lại không phải đứng đờ trước ống kính, thì là hai tay ép sát hông, àh, đúng rồi, còn có giờ hai ngón tay biểu tượng hoà bình, một chỗ chỉ chụp một tấm, rất có một loại cảm giác “Đến đây chỉ để du ngoạn”.

Lâm Duyệt Vi xem xong thở dài một hơi: “Ảnh của chị, không biết còn cho rằng chị Photoshop ghép người với nền.” Nếu không phải do cô thật sự đẹp, muốn bao nhiêu ảo thì có bấy nhiêu ảo.

Cố Nghiên Thu: “.....” cô muốn đoạt lấy di động trong tay Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi giơ tay lên cao, nói: “Chị làm gì?”

Cố Nghiên Thu nhấp môi: “Trả lại cho chị.”

Lâm Duyệt Vi: “Không, em còn chưa xem xong.”

Cố Nghiên Thu: “Không phải xem xong rồi sao?”

Lâm Duyệt Vi: “Em muốn cẩn thận thưởng thức một chút.”

Cố Nghiên Thu phát hoảng, tiếp tục cố đoạt lấy: “Có gì mà thưởng thức, em nói giống Photoshop còn gì?”

Lâm Duyệt Vi thiếu chút nữa muốn đứng lên trên ghế: “Chị chờ em nói xong đã, tuy rằng giống ảnh ghép, nhưng rất đáng yêu nha, lão bà của em, lại không cho em xem được một hai bức ảnh à?”

Cố Nghiên Thu: “Không được!”

Lâm Duyệt Vi: “Mình trao đổi, được rồi chứ?”

Vẻ mặt Cố Nghiên Thu bỗng dịu đi, Lâm Duyệt Vi đưa di động đưa cho cô: “Album trên QQ, từ lúc chơi em đã bắt đầu lưu ảnh, đều là lịch sử đen, chị cứ tùy tiện xem.”

Cố Nghiên Thu nhận lấy di động, chọn QQ của Lâm Duyệt Vi, cô ít khi online QQ, đa số thời gian cô đều liên lạc qua tin nhắn thường, giao diện càng đổi mới thì cô càng tối cổ, càng ít khi online hơn, do giao diện đã đổi nhiều, cô phải tìm một lúc lâu mới tìm được chỗ lưu album.

Lâm Duyệt Vi phân loại ảnh theo album, năm chụp, Cố Nghiên Thu kéo

xuống, chọn ảnh năm nàng học cao trung, Lâm Duyệt Vi mặc đồng phục học sinh xanh trắng đan xen, không nuôi mái, để lộ vầng trán no đủ cùng một đôi mắt sáng ngời, thanh xuân dào dạt, đáng vẻ đang nghiêng tai nghe người khác nói chuyện, ngoan ngoãn lại thanh thuần.

Cố Nghiên Thu phóng to hình ảnh, để trên màn hình chỉ còn mình Lâm Duyệt Vi, hỏi: “Em không học ở trường tư nhân dành cho quý tộc à?”

Không biết Lâm Duyệt Vi mê mẩn gì, không ngừng điểm trên màn hình di động của Cố Nghiên Thu, nghe tiếng tùy ý trả lời: “Không a, từ nhỏ đến lớn em chỉ học công lập, gia phong nhà em cần kiệm mọc mạc, chịu khổ nhọc, ba em sợ em đua đòi với người khác, hơn nữa trường em đậu vào toàn là trường trọng điểm, không khác gì trường tư quý tộc.”

“Ồh.” Cố Nghiên Thu gật đầu, tấm ảnh tiếp theo, vẫn mặc đồng phục, Lâm Duyệt Vi ôm trong lòng một chồng sách, đứng trước sư tử bằng đá ở cửa thư viện, ánh mắt không nhìn vào ống kính, tựa hồ đang nhìn vào người nào đó, đuôi lông mày nơi khóe mắt đều tràn đầy ý cười hạnh phúc.

Cố Nghiên Thu đưa điện thoại đến trước mặt nàng, hỏi: “Em đang ngắm gì vậy? Em còn nhớ không?”

“Cái gì?” Lâm Duyệt Vi nhìn ảnh chụp một lát, lắc đầu nói, “Không nhớ rõ, đã nhiều năm rồi sao em có thể nhớ rõ, có thể đang ngắm cảnh đẹp?”

Cố Nghiên Thu lộ vẻ thất vọng, có chút cảm xúc khác lạ, dựa lưng vào ghế.

Lâm Duyệt Vi ngừng động tác trên tay, kề sát lại tai cô: “Cố tổng?”

Cố tổng bị nàng thối trúng đến ngứa, trốn sang một bên, hỏi: “Huh?”

Lâm Duyệt Vi chạm lên vai cô, nói: “Ngay cả chuyện xưa mà chị cũng tính

ăn dấm à?”

Cố Nghiên Thu vốn tính nói không, nhưng không biết cô nghĩ gì, bỗng nhiên kiên cường nói: “Không được sao?”

Lâm Duyệt Vi ha ha cười nói: “Được được được, để em nhớ lại một chút ha, cho chị ăn một ngụm to, không chua không ăn tiền.”

Cố Nghiên Thu nghe ra nàng đang trêu ghẹo mình, đuổi tay nhéo eo nàng.

Lâm Duyệt Vi ăn đau, tức khắc ra vẻ khểnh sợ: “Chị.....”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Làm sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không có gì.” Lúc Lâm Duyệt Vi phát hiện mình cong đã từng hỏi Giang Tùng Bích muốn tìm hiểu một chút về hướng tính của mình, cả hai giống nhau đều muốn thụ một chút, đôi khi cũng muốn ra vẻ công quân, Cố Nghiên Thu lại không giống vậy, thân là công, mà toàn bộ đặc điểm của thụ cô đều chiếm hết. Công thụ cùng một thể, thật quá đáng.

Nhưng Lâm Duyệt Vi nàng có được một cô vợ hiền công thụ cùng một thể, càng khó lường hơn.

Lâm Duyệt Vi bị suy nghĩ của chính mình chọc cười, Cố Nghiên Thu thấy nàng cười đến không thể hiểu được, cho rằng nàng cười vì cô hay ghen, lại nhéo nàng lần nữa.

Lần này còn thảm hơn, Lâm Duyệt Vi cười đến không dừng được.

Ba người ngồi xem đều dùng ánh mắt quan ngại trẻ bị thiếu năng trí tuệ mà nhìn nàng, đặc biệt là Phương đại nhiếp ảnh gia, trộm giấu điện thoại dưới bàn, ống kính hướng lên, ghi lại toàn bộ thành video ngán truyền tới nhóm

kín.

Đám bạn còn đang ăn tết, rảnh rỗi không có gì làm, vừa click mở video đã thấy tam quan sụp đổ.

【 Bạn thân một: Ai nha, có phải bị kinh phong hay không? 】

【 Bạn thân hai: Đây chẳng lẽ là chiêu thức mỉm cười nửa bước điên thất truyền nhiều năm trên giang hồ? 】

【 Bạn thân ba: Đây là ai a? 】

【 Bạn thân bốn: Lâm tổng a, nhận không ra? 】

【 Bạn thân ba: Má ơi 】

【 Phương · nhất soái · điền sản: Phóng viên truyền hình trực tiếp nhiếp ảnh gia Phương xin đưa tin, được biết, hôm nay giữa trưa, cô gái có tiếng không có miếng đang cùng bạn gái nói chuyện với nhau, bỗng lâm vào điên cuồng, đến nay nguyên nhân không rõ 】

【 Bạn thân một: Quào 】

【 Bạn thân hai: Luyến ái khiến người mất trí 】

【 Bạn thân ba: Không ngờ Lâm tổng cũng khó qua ải 】

【 Bạn thân bốn: Trước kia không biết ai đã nói: Không có khả năng yêu đương, nào là mười năm sẽ không yêu ai, yêu đương vừa ấu trĩ lại vừa lãng phí thời gian, sao lại có người nguyện ý đi yêu đương chứ? 】

【 Phương · nhất soái · điền sản: Thật thơm 】

Nhóm kín liên tục ha ha ha ha thành một đồng.

Di động Lâm Duyệt Vi nằm trong tay Cố Nghiên Thu, cô click mở do không ngừng có thông báo tin nhắn mới nhảy ra, thấy được đoạn đối thoại trong nhóm kín, cô liếc nhìn Lâm Duyệt Vi lần nữa. Lâm Duyệt Vi còn không biết nàng bị trêu chọc trong nhóm, tự cười rồi tự ngừng, uống ngụm trà đỡ khát.

Cố Nghiên Thu nhìn đoạn tin nhắn trong nhóm, tin nhắn vẫn liên tiếp không ngừng, tần suất điện thoại báo tin nhắn tương đương với độ động kinh của Lâm Duyệt Vi.

Cô click mở thanh tin nhắn, phát hiện người gửi tin đúng là cô, nói chính xác hơn, là ai kia dùng tài khoản của cô gửi tới.

Cố Nghiên Thu ấn vào khung thoại của chính mình, bên trong đều là hình vừa rồi Lâm Duyệt Vi nói y như ảnh ghép.

Cố Nghiên Thu: “!!!”

Ảnh chụp còn đang không ngừng mà xuất hiện trên màn hình, Lâm Duyệt Vi lựa chọn không ít.

Cố Nghiên Thu: “Lâm Duyệt Vi!”

Lâm Duyệt Vi trực tiếp cầm di động lưu lại, Cố Nghiên Thu chỉ có thể trở mắt nhìn ảnh của mình bay hết vào điện thoại nàng. Lâm Duyệt Vi rút cuộc vừa lòng, chọn một tấm thành giao diện màn hình chính.

Vẻ mặt Cố Nghiên Thu như sống không còn gì luyến tiếc, mà Lâm Duyệt Vi nửa điểm đồng tình cũng không có, ngược lại còn tỏ ý bảo Phương nhiệp

ảnh gia sau khi chụp xong ảnh, về phải gửi cho nàng.

Cuối cùng, Cố Nghiên Thu bị buộc đến đành phải dùng một quyển tạp chí che mặt mình lại.

Lâm Duyệt Vi lại ăn vạ nói lời lấy lòng cô, nhỏ nhẹ, thì thầm vào tai, cố ý vừa nói vừa thổi khí, nhờ tạp chí che vừa hôn liếm, câu dẫn đến Cố Nghiên Thu muốn tử hình nàng ngay tại chỗ.

Cả bọn cứ như vậy náo loạn tận cho đến khi lên tới phi cơ.

Ngồi khoang hạng nhất, chỗ ngồi của hai người nối liền, bên ngoài còn có màn che kín. Hai người tránh ở bên trong hôn nhau, ngoài cửa sổ chính là trời xanh mây trắng, người giống như đang nằm trên mây trắng, cả người đều lâng lâng.

Khi hơi thở cả hai tách ra, Lâm Duyệt Vi giúp Cố Nghiên Thu cài cổ áo giấu dấu hôn, trái tim loạn nhịp, có chút kích thích.

Nàng xoay người ngồi dậy, nhìn đồng hồ, xem xem còn bay bao lâu.

Hành trình dài mười một tiếng, hiện tại chỉ mới cất cánh được hơn nửa giờ.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Nàng kéo màn, ấn nút gọi tiếp viên, tiếp viên hàng không nho nhã lễ độ tiến lên dò hỏi: “Xin hỏi có yêu cầu gì ạ?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Hai ly nước ấm, cảm ơn.”

Tiếp viên lấy hai ly nước tới, lại hỏi nàng còn cần gì, Lâm Duyệt Vi lắc đầu tỏ vẻ không cần, đối phương bèn lễ phép mà thối lui. Lâm Duyệt Vi lấy một

cốc nước tự uống, cốc còn lại đưa cho Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu rũ mắt, nhấp môi, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Duyệt Vi không buồn ngủ, từ ba lô lấy ra một quyển kịch bản —— Trần Huyền cho nàng nhận một bộ phim mới, giữa năm nay mới bắt đầu quay, kịch bản chỉ để tham khảo, do hợp đồng chưa ký, diễn viên chưa định, điều kiện vẫn còn đang bàn.

Kịch bản tên là 《 thật sự nghĩ không ra tên 》 (*Esley: lầy dễ sợ*), một bộ phim vô căn cứ huyền huyền huyền huyền, đại tác IP [1] cải biên, bây giờ phim IP có thể nổi tiếng chính là lông phượng sừng lân, phim nào cũng xào nấu nấu, ngay từ đầu khi Lâm Duyệt Vi biết Trần Huyền chọn kịch bản này cho nàng, nàng cũng từng hỏi có phải giá trị khi đóng bộ phim này không lớn, hơn nữa có ký hợp đồng hay không cũng không quan trọng.

[1] IP là một cốt truyện hay ý tưởng đã hoàn thiện có thể chuyển thể thành phim, phim truyền hình, game online, âm nhạc

Trần Huyền nói bây giờ thị trường không phải không có diễn viên giỏi, mà hoàn toàn ngược lại, diễn viên giỏi có rất nhiều, nhưng lại không có kịch bản hay, có rất nhiều diễn viên đều trong hoàn cảnh phải đóng vai cameo, hoặc chụp ảnh giải trí —— chỉ cần không phải chụp ảnh khoả thân, thì so với đóng phim chụp ảnh còn tốt hơn.

Bây giờ có thể tiếp xúc kịch bản ưu tú, chỉ có những người đứng trên đỉnh kim tự tháp của giới giải trí, tỷ như Nhiệm Tranh Vành, Bạch Hoa vân vân, cùng với một số ít có phương pháp riêng, được người trên kim tự tháp thưởng thức kỹ thuật diễn thì trăm dặm mới tìm được một diễn viên. Ngay cả Khuất Tuyết Tùng đã là tiểu hoa đán có thể kiêm luôn nữ vương ratings, nhưng không phải lúc nào cũng đều có thể nhận được kịch bản tốt, trước khi nhận 《 đô thị sương mù 》, Khuất Tuyết Tùng từng nhận một bộ phim

ngôn tình, IP cải biên, tiểu thuyết nguyên tác không tồi, quay giữa chừng mới phát hiện biên kịch một hai phải tự do phát huy trên nguyên tác con người ta, sửa đến má nhận không ra, nam nữ chính suất diễn càng lúc càng ngắn, nữ phụ thì điên cuồng thêm cảnh diễn, từ tập mười về sau tất cả đều loãng như pha nước, danh tiếng từ lúc bắt đầu theo lương tâm kịch bản mà trượt dốc, trước cao sau thấp, rồi lặng yên không một tiếng động mà kết thúc, một chút bọt nước cũng đều không có.

Kịch bản IP cải biên có nguy hiểm rất lớn, năm nay cũng có một bộ IP hoàn toàn tương phản lại nổi như cồn, thu hoạch rating xem cao nhất trong năm, nam nữ chính được thơm lây, giới giải trí chính là như vậy, không có quy luật để theo, bạn cũng không biết khi nào vận mệnh nhìn trúng ai, khiến ai một đêm thành danh.

Trần Huyền nói: “Em có thể nhận được 《 đô thị sương mù 》 thật là đại vận, đang lúc bị dư luận bủa vây, em lại vừa hay được đạo diễn Dương nhìn trúng, chỉ cần hậu kỳ không cắt nổi biên tập loạn lên, có Khuất Tuyết Tùng ratings chắc chắn không kém. Em biết bộ phim trước cô ấy đóng không, chính là bộ phim rating trước cao sau thấp, tuy vậy nam vẫn nổi, bây giờ chạy quảng cáo không xong.”

Vốn dĩ nữ phụ số hai nên được đóng 《 đô thị sương mù 》 gián tiếp bởi vì Lâm Duyệt Vi chiếm mất tài nguyên mà bị đóng băng công tác, Lâm Duyệt Vi nghe được chột dạ rất nhiều, nhưng cũng không khỏi âm thầm chờ mong, Khuất Tuyết Tùng rốt cuộc có thể đưa nàng bay đến đâu.

Nói tóm lại, kịch bản IP này 《 thật sự nghĩ không ra tên 》 là thể loại huyền huyền tuy râu ria nhưng bỏ thì lại tiếc, nên vẫn có rất nhiều nữ diễn viên tranh đoạt thứ râu ria này, Trần Huyền có thể bắt được là bản lĩnh của cô.

Lâm Duyệt Vi chuyên tâm đọc kịch bản, tốc độ đọc của nàng rất mau, đây

lại không phải 《 đô thị sương mù 》 kịch bản hình cảnh yêu cầu động não tự tra cứu, nàng có thể đọc nhanh như gió, hơn hai giờ đã đọc xong, nhưng không thấy điểm sáng, khuyết điểm quá lớn cũng không có, lời kịch hiện đại còn sến chảy nước, nếu nói bình thường thì giống kịch bản hạng bét hơn, so với 《 sương mù đô thị 》 kém hơn rất nhiều.

Sau khi quay được một bộ phim truyền hình, ánh mắt nàng đã khác, nàng biết mình muốn quay kịch bản ra sao, đành khép kịch bản lại thở dài.

Dù tay Cố Nghiên Thu đang cầm kindle đọc sách, nhưng lại chỉ chú ý mình Lâm Duyệt Vi, vừa nghe nàng thở dài liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi giơ kịch bản trong tay, nói: “Chẳng ra gì.”

Cố Nghiên Thu nghĩ rất đơn giản: “Vậy bỏ đi.”

Cô vươn tay muốn gọi tiếp viên hàng không.

Lâm Duyệt Vi vội vàng ấn tay cô lại, dờ khóc dờ cười nói: “Chị làm gì vậy?”

Cố Nghiên Thu chớp chớp mắt: “Giúp em bài ưu giải nạn.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Bài cái gì ưu giải cái gì nạn a, đừng phá, chuyện này chị không giúp được gì đâu.”

Cố Nghiên Thu nói: “Sao chị lại không giúp được gì, em nói chị nghe thử một chút.”

Lâm Duyệt Vi không muốn nói.

Cố Nghiên Thu giả vờ lại muốn gọi tiếp viên hàng không, Lâm Duyệt Vi

đành bó tay, nói ra chân tướng, Cố Nghiên Thu nhướn mày, vẫn giữ câu nói kia: “Không muốn đóng thì không cần đóng.”

Lâm Duyệt Vi cười cô tùy hứng: “Sao lại đơn giản như vậy? Bình thường nếu gặp phải khách hàng chị không thích, chẳng lẽ cứ bất hòa với người ta thì không hợp tác sao?”

“Hai chuyện này không giống nhau.” Cố Nghiên Thu nghiêm túc mà sửa đúng năng, “Không thích khách hàng không ảnh hưởng tới chuyện hợp tác của chị, nhưng quay kịch bản em không thích diễn thì sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của em.”

Cô ra giọng kinh người nói: “Chị đầu tư phim cho em đóng.”

Bên tai Lâm Duyệt Vi phảng phất như vang lên một đạo sấm sét: “Chị nói gì?”

Cố Nghiên Thu nghiêm túc mà nói: “Chị nói chị bỏ vốn, vì em mua một kịch bản, diễn nhân vật mà em thích.”

Lâm Duyệt Vi nhìn cô một lúc lâu, duỗi tay xoa xoa đầu Cố Nghiên Thu, trù mếu nói: “Ngoan, chị biết phải tốn bao nhiêu tiền không?”

Cố Nghiên Thu suy tư nói: “Mấy ngàn vạn?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Ít nhất mấy ngàn vạn, hơn nữa quay là một chuyện, làm sao công chiếu phim là một chuyện, chiếu phim xong có nổi hay không lại là một chuyện khác, rất có thể mấy ngàn vạn đều như ném đá xuống sông.”

Cố Nghiên Thu trầm mặc, nhưng biểu tình của cô không phải biết khó mà lui, mà đang nghiêm túc suy xét chuyện này nên triển khai thế nào.

Lâm Duyệt Vi sợ cô thật sự bán của cải lấy tiền mặt bất động sản đi cho nàng đầu tư đóng phim, vội vàng thanh minh trước: “Chị không cần làm chuyện này cho em, em sẽ không cảm kích. Cường cầu trời phạt.”

Hiện tại kỹ thuật diễn của nàng trong giới giải trí còn non, sao có thể không tự lượng sức tự chọn kịch bản tự diễn, nếu tính ra thì không có mười cảnh cũng có tám chín cảnh nàng diễn không đạt, nàng tự biết thân biết phận.

Cố Nghiên Thu trầm ngâm một lát, nói: “Vậy chị kêu công ty Trình Quy Diên cho em một nhân vật thế nào?”

Lâm Duyệt Vi cự tuyệt: “Không cần.”

Cố Nghiên Thu nghi hoặc: “Không phải em nói không có kịch bản hay cho em quay sao?”

Lâm Duyệt Vi trả lời: “Vậy chị như vậy không phải giống bao dưỡng em sao?”

Cố Nghiên Thu đẩy lời lẽ chính nghĩa: “Chị bao dưỡng em có cái gì không đúng sao? Hơn nữa, chúng ta có quan hệ hôn nhân trên pháp lý, lại không có quan hệ lợi ích tiền tài, sao lại tính là bao dưỡng, nên gọi là hỗ trợ lẫn nhau.”

Lời nào cũng có lý lẽ, Lâm Duyệt Vi vui vẻ: “Chị là giúp em, vậy em giúp được chị chuyện gì?”

Cố Nghiên Thu: “Em vui vẻ thì chị vui vẻ, giúp chị vui vẻ chính là sự giúp đỡ lớn nhất.”

Lâm Duyệt Vi nhìn không được néo mặt Cố Nghiên Thu, vừa cảm động

vừa buồn cười: “Được rồi, những việc nhỏ này không cần chị giúp, em sẽ tự mình giải quyết, chị cứ ngồi chờ em nổi tiếng đi.”

Cố Nghiên Thu rất mất mát: “Được rồi.”

Lâm Duyệt Vi lại nựng cô, cười hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Cố Nghiên Thu tiếc nuối nói: “Cảm giác như em ở bên ngoài làm việc, chị có cố thế nào cũng không thể giúp.”

Lâm Duyệt Vi yêu cực kỳ đáng vẻ hơi nhấp môi tỏ vẻ buồn bã này, ôm chầm lấy cô mà hôn, an ủi nói: “Ở công ty không phải em cũng không giúp gì được cho chị sao? Rất bình thường mà.”

Cố Nghiên Thu vẫn không vui, thần sắc uể oải.

Lâm Duyệt Vi nói: “Tương lai nếu em nổi, em cho chị đầu tư vào em, được chưa?”

Cố Nghiên Thu liếc nhìn nàng, “Ờ” một tiếng.

Lâm Duyệt Vi lại kéo mình lên lần nữa.

Lần này kéo lên hai má ửng đỏ Cố Nghiên Thu, không thấy uể oải gì.

Lâm Duyệt Vi xem xong kịch bản IP thì cất đi, nghiên cứu một phần kịch bản khác, là kịch bản của bộ phim nàng sẽ đóng sau kỳ nghỉ này, suất diễn này là một vai ác không quan trọng lắm, chỉ tập trung ở mấy tập đầu, chu kỳ đóng phim chỉ có hai tuần. Nhưng nàng không có bởi vì nhân vật không quan trọng mà không để bụng, từ lần thử vai xong nàng vẫn luôn chuẩn bị, nên quyển kịch bản trên tay nàng đã cong hằn một góc, bên trong đầy các đường kẻ màu và chữ viết tay.

Chỉ cần nàng muốn, lúc nào cũng có thể đắm chìm trong thế giới của chính mình, đây được xem như một trong những thiên phú của Lâm Duyệt Vi, dù trên phi cơ cứ có tiếng điều hoà ù ù thì nàng vẫn có thể gặm đến hết kịch bản.

Cố Nghiên Thu chăm chú ngắm Lâm Duyệt Vi trong chốc lát, rồi cơn buồn ngủ đánh úp tới, cô kéo chăn đắp lên người, vừa nằm xuống đã ngủ mất.

Giờ Bắc Kinh hiện đang là 10 giờ tối, còn ba tiếng nữa là hạ cánh, Lâm Duyệt Vi bước ra từ cảnh giới quên mình, nghiêng đầu thấy Cố Nghiên Thu đang ngủ say, nàng ngắm cô từ lòng mày xuống.

Lâm Duyệt Vi dọn dẹp kịch bản và notebook, cũng nằm xuống, nhẹ nhàng vói tay vào lòng bàn tay Cố Nghiên Thu, bàn tay cô dường như có ý nắm lấy tay nàng, bóp hai lần rồi bất động.

Lâm Duyệt Vi tắt đèn, khép mắt lại.

Một giấc ngủ thật say, tận đến khi bên tai truyền đến tiếng sột sột soạt soạt, Lâm Duyệt Vi mở mắt ra dưới ánh sáng chói mắt, đầu vẫn còn mơ màng, nàng chớp mắt vài cái, ánh mắt mờ mịt. Nàng chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, Cố Nghiên Thu thấy thế bèn đỡ lấy nàng.

Lâm Duyệt Vi từ cửa sổ nhìn xuống, đã có vài ngọn đèn lấp lánh, dụi dụi đôi mắt: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp hạ cánh rồi.” Cố Nghiên Thu trả lời.

“Rốt cuộc tới rồi.” Lâm Duyệt Vi dùng tay che miệng ngáp, tiếp theo đuổi eo, ngồi chờ máy bay hạ cánh.

Indonesia ở phía trên xích đạo nam bắc, được bao phủ bởi rừng nhiệt đới với không khí ẩm thấp, quanh năm nắng nóng. Ở quốc nội đang mùa đông, đến nơi đây lại thật sự ấm áp, ban ngày vẫn còn là mùa đông mặc áo lông vũ run bần bật, buổi tối mặc áo tay dài còn sợ nóng.

Vừa xuống phi cơ, khí nóng đã ập vào mặt, chưa đi được hai bước đã ướt đầm mồ hôi, Lâm Duyệt Vi cởi luôn áo khoác vừa mặc, vắt trên cánh tay, nàng đeo kính râm, hỏi Cố Nghiên Thu vẫn mặc áo khoác: “Chị không nóng sao?”

“Cũng ổn.” Cố Nghiên Thu tháo Phạt châu trên cổ tay xuống, cười, “Lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh.”

Thiếu tiếng gõ mõ.

Lâm Duyệt Vi muốn cắn cô, nhưng do bên cạnh đều là người, nên nàng đành từ bỏ.

Cố Nghiên Thu cũng đeo kính râm, nhưng mắt trông nhỏ đi rất nhiều.

Một hàng bốn người lấy hành lý rồi gọi taxi, bởi vì đây là khu du lịch quốc tế, nên ngôn ngữ thông dụng là tiếng Anh, trừ bạn gái Phương nhiếp ảnh gia, ba người còn lại đều thông thạo tiếng Anh, đặc biệt là Cố Nghiên Thu, vì cô vừa du học về nước, cũng không cần gọi thông dịch viên.

Đến khách sạn đã hơn hai giờ sáng giờ địa phương, bốn người chia làm hai tổ, làm thủ tục nhận hai gian phòng hướng biển, chúc nhau ngủ ngon rồi trở về phòng.

Lâm Duyệt Vi ngồi trên sofa ngắm Cố Nghiên Thu sắp xếp hành lý, bao gồm đêm nay, hai người tổng cộng sẽ ở lại bốn ngày, ngày thứ năm phải về nước, ngay hôm sau đó Cố Nghiên Thu phải tới công ty đi làm, nàng phải

tới đoàn đóng phim.

Cố Nghiên Thu bày đồ dùng rửa mặt trong toilet, kéo vali về phòng, bả vai trầm xuống, bất thành linh bị một người trèo lên, Lâm Duyệt Vi dùng hai tay ôm cổ cô, chân cô lấy eo cô, xem mình như bao phục hình người.

Cố Nghiên Thu rất hiểu, mỗi lần Lâm Duyệt Vi trèo lên lưng cô như vậy, đều đại biểu tình cảm trong lòng nàng quá nhiều, không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Cố Nghiên Thu quàng tay ra sau ôm nàng, miễn cho nàng ngã xuống, đi chưa được mấy bước, quả nhiên nghe Lâm Duyệt Vi thở dài: “Làm sao bây giờ a?”

“Cái gì làm sao bây giờ?”

“Còn chưa bắt đầu nghỉ phép, em đã bắt đầu nghĩ tới chuyện sau khi nghỉ.”

“Vậy em đừng nghĩ.”

“Không thể không nghĩ a, em rảnh quá.”

“Vậy giúp chị dọn hành lý?”

“Thôi, em lười.”

“Vậy em muốn làm gì?”

“Muốn treo trên lưng chị thế này.”

Cố Nghiên Thu: “.....” Vậy cứ treo đi.

Cũng may ngày thường cô có rèn luyện, động tác của Cố Nghiên Thu hơi chậm hơn bình thường trải ga giường và bộ chăn gối mới, gối đầu cũng được đổi mới, cô lau mồ hôi, đi tới vali đang mở trước mặt.

Lâm Duyệt Vi nhìn lướt qua bả vai cô, nhìn thấy Cố Nghiên Thu từ bên trong lấy ra một bộ vest, tây trang thuần sắc xanh đen, cắt may cẩn thận, ôm eo, tương đối tinh xảo, kiểu dáng Cố Nghiên Thu thường mặc mỗi khi đi làm. Có một buổi sáng Lâm Duyệt Vi trông thấy, dù đang nằm trên giường nghỉ ngơi thì hai mắt vẫn tỏa sáng, quá phong độ. Đương nhiên cuối cùng bởi vì Cố Nghiên Thu phải vội vàng đi làm, nên chuyện gì cũng chưa làm được, sau đó Lâm Duyệt Vi cũng quên mất chuyện này.

Lâm Duyệt Vi nhất thời không nghĩ ra bộ tây trang này dùng cho việc gì, nói: “Chị đi du lịch mang theo cái này làm gì? Chẳng lẽ qua bên này cũng có chuyện làm ăn chị cần bàn?” Không thể nào? Hưởng tuần trăng mật còn bàn chuyện làm ăn mất hứng tới vậy.

Cố Nghiên Thu nói: “Không có, chị.....”

Lâm Duyệt Vi đu trên lưng, không nhìn thấy biểu cảm của cô, cũng không nghe ra giọng điệu gì lạ, bèn nhảy xuống, vòng đến trước mặt cô, thấy Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm bộ tây trang trên tay đến xuất thần.

Lâm Duyệt Vi quơ quơ tay trước mặt cô: “Ha!”

Cố Nghiên Thu thu hồi tầm mắt, cất tây trang về vali, cười cười, nói: “Không có gì, đi tắm rửa đi, đã khuya rồi.”

Lâm Duyệt Vi nhú mày, cảm giác cô có vẻ hơi lạ, nhưng hôm nay ngồi trên phi cơ lâu như vậy, xác thật cần tắm và nghỉ ngơi một chút. Lâm Duyệt Vi vào phòng tắm mở nước ấm, rồi chạy ra ngoài hỏi Cố Nghiên Thu: “Muốn cùng nhau không?”

Cố Nghiên Thu hơi sững sốt một chút: “Hả?”

Lâm Duyệt Vi vuốt tóc, rũ mặt, giọng nhỏ nhẹ: “Cùng nhau? Được không?”

Mặt Cố Nghiên Thu dần dần hồng lên, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cả hai tấm gấp đôi thời gian bình thường mới chịu bước ra ngoài, mặt cả hai đỏ ửng một cách bất thường, Lâm Duyệt Vi ngồi ở mép giường sấy tóc, Cố Nghiên Thu dùng khăn bông quấn tóc, kéo bức màn ra, đứng trước cánh cửa sổ thật lớn sát đất ngắm ánh trăng soi tỏ một vùng ven biển.

“Xong rồi.” Lâm Duyệt Vi buông máy sấy, đưa máy về phía Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu xoay người, dùng chân trần, ngón chân xinh đẹp bước trên sàn nhà lát gỗ, dây lưng áo tắm dài rũ xuống một bên, da trắng như tuyết, môi mỏng đỏ hồng, cổ thon dài, nước nhỏ từ một bên mái tóc dài.

Lâm Duyệt Vi nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy cô thật gợi cảm.

Nàng quỳ gối trên giường, giúp Cố Nghiên Thu sấy khô tóc, tay áp lên cổ áo tắm rộng mở của Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu vừa thấy đã hiểu kích động trong mắt nàng, nói: “Có thể.”

Lâm Duyệt Vi rửa tay thật sạch, quay lại nhẹ nhàng ôm lấy Cố Nghiên Thu còn đang điều chỉnh hô hấp, Cố Nghiên Thu lập tức ôm lấy nàng, lẩm bẩm: “Vi Vi.” Cô không ngừng kêu tên nàng, rồi dần dần ngừng run rẩy.

Hai người sóng vai nằm trên giường, tay nắm tay, câu được câu không mà

nói chuyện, không biết khi nào đều ngủ mất.

Cả hai tới không vừa khéo, vừa lúc mùa mưa trên đảo Bali, buổi sáng hôm sau khi tỉnh lại bầu trời ngoài cửa sổ đã âm u, một hồi mưa to mắt thấy sắp rơi xuống. Lâm Duyệt Vi trở mình, chống cằm, nhìn cửa kính sát đất dần dần bị mưa bụi xoá nhoà.

Cố Nghiên Thu tỉnh dậy muộn hơn nàng, vừa thấy thời tiết, đã tiếc hận nói: “Ngày đầu tiên mà trời đã mưa.”

Lâm Duyệt Vi không để bụng, lạc quan nói: “Em có kiểm tra rồi, sẽ không mưa hoài, mưa mấy tiếng nữa sẽ hết. Chị còn buồn ngủ không? Có muốn ngủ thêm một lát không?”

“Không ngủ nữa.” Cố Nghiên Thu không có thói quen ngủ nướng, sẽ cảm giác cả người không thoải mái, cô dậy vào phòng tắm rửa mặt, tính đi ăn bữa sáng.

Cô cũng đã dậy, Lâm Duyệt Vi một mình lười biếng cũng không thú vị, dò dậy vào phòng rửa mặt, từ phía sau ôm lấy cô, cầm dựa trên vai cô —— bởi vì cả hai cao gần bằng nhau, nàng phải nhón chân mới dựa được.

Cố Nghiên Thu nhìn xuống, giả vờ không thấy nàng phải nhón chân, rồi ngước mắt, giúp Lâm Duyệt Vi bôi kem đánh răng, đưa ra sau.

Lâm Duyệt Vi nhận lấy, tiếng bàn chải đánh răng chạy bằng điện ong ong ong vang lên.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong gương, nhìn nhau cười.

Hương tuần trăng mật rất quan trọng, ở cùng nhau trong một thành phố xa lạ, cảm nhận lòng mình lâng lâng, Lâm Duyệt Vi rửa mặt xong lại bắt đầu

quần lấy Cổ Nghiên Thu không bỏ, dính như kẹo kéo, nàng trước giờ không như vậy, không biết vì sao khi ở đây lại thế này.

Cổ Nghiên Thu vốn khuyết thiếu cảm giác an toàn, đối phương càng dính lấy cô càng hưởng thụ, cũng mừng rỡ khi đi đến đâu cũng được ở bên Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi ngồi lên đùi Cổ Nghiên Thu, được cô đút cho ăn bữa sáng, hai người quần lấy nhau trên thảm trong chốc lát, vì không thể ra cửa, nên cũng có chút nhàm chán. Lâm Duyệt Vi nổi lên hứng chơi đầu tóc của Cổ Nghiên Thu, nàng giúp cô thắt bím, thắt rồi lại tháo, cứ như thế lặp đi lặp lại, Cổ Nghiên Thu cũng đành bất đắc dĩ.

Lâm Duyệt Vi thoáng nhìn nét mặt cô, bực nói: “Chị nói xem chơi gì đây?”

Cổ Nghiên Thu nghĩ không ra, chủ động hiến đầu tóc ra cho nàng chơi.

Lâm Duyệt Vi nói: “Không chơi nữa.” Nói rồi rời đi về phòng.

Cổ Nghiên Thu đuổi theo: “Em đừng giận.”

Lâm Duyệt Vi đổi chỗ khác mà nằm: “Không giận, cũng không biết làm gì, chán chết đi được.”

Ánh mắt Cổ Nghiên Thu rơi xuống máy tính ở góc phòng: “Vậy chơi trò chơi máy tính?”

Lâm Duyệt Vi không nhúc nhích: “Trò gì?” Quét mìn sao?

Cổ Nghiên Thu mở máy tính, tốc độ khởi động rất nhanh, cô cũng không hay chơi điện tử, thứ cô chơi duy chỉ có bài brit, rất tự nhiên mở trang web, tải phần mềm cài đặt bài brit về máy.

“Không phải em thích chơi bài brit sao?” Cố Nghiên Thu chỉ chỉ máy tính, “Em chơi đi.”

Lâm Duyệt Vi từ xa xa vừa thấy icon đã tê dại da đầu, Cố Nghiên Thu cũng tài thật, vừa tìm đã kiểm ra trò nàg hay chơi, vội cự tuyệt nói: “Em không chơi bản internet.”

“Ờh.” Cố Nghiên Thu nói, “Vậg em xem chị chơi?” Dù sao cũng mở rồi, Cố Nghiên Thu có hơi ngửa ngề.

Lâm Duyệt Vi nói: “Cũng đượg.” Chỉ cần không cần nàg chơi, sao cũng đượg.

Cố Nghiên Thu đổi tài khoản, gõ bắt đầu, Lâm Duyệt Vi đi lấy quả lê, đứng phía sau ghế, vừa ăn vừa xem. Xem xong một ván, cảm thấy lúc trước Cố Nghiên Thu thật là quá khiêm tốn, nói cô chỉ có trình độ bình thường, này quả thực là trình độ vương giả. Xem bố cục đánh bài brit cô cũng biết kinh nghiệm đây mình.

Cố Nghiên Thu giúp bạn chơi trình độ cũng tạm đượg kia dành chiến thắng, đánh xong cô còn gửi một tin nhắn cho đối phương theo thói quen: Rất lợi hại.

Lâm Duyệt Vi mượn dịp này thấy đượg ID của cô, lờ lờ trong tay rút xuống sàn nhà.

Cố Nghiên Thu giúp nàg nhậg lên, ném vào thùng rác, rồi hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Duyệt Vi không trả lời, lấy di động của Cố Nghiên Thu, khó nén hoảng loạn nói: “Chị đăng nhậg QQ đi.”

Cố Nghiên Thu không hiểu vì sao, nhưng do lâu rồi cô mới đăng nhập, thử sai hai lần mật mã mới vào được, đưa cho nàng. Ngón tay Lâm Duyệt Vi run rẩy, mở di động của mình, nhấn nhanh một tin nhắn.

Di động Cố Nghiên Thu bỗng run lên vì có thông báo.

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm màn hình di động, biểu tình đại ra, Cố Nghiên Thu kỳ quái mà nhìn nhìn sang:

【 Vi Thảo:??? 】

Cố Nghiên Thu ngả sang một bên, ngẩng đầu nhìn nàng: “Là em?”

Tác giả có lời muốn nói:

Nhưng mà Cố tiểu thư còn không biết đối tượng thâm mến của Lâm tiểu thư chính là cô ấy hô hô hô

Cố tiểu thư: Tôi chỉ xem nàng như bạn online bình thường.

Sau khi biết, Cố tiểu thư: Chị khó coi chết đi được? Lúc đó mắt em bị mù à? 【 nhú mày 】

Chương 136

Lâm Duyệt Vi nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Trái đất có hơn 7 tỷ người, nàng tổng cộng chỉ thích hai người, một người không biết dung mạo, tính cách, tên họ là gì, nhưng vẫn có thể khiến nàng động tâm, một người nàng hấp tấp kết hôn, vốn muốn xem như vôi vàng qua đường, kết cục bỗng nhiên quay đầu lại cùng người ấy dây dưa tới tận bây giờ.

Kết quả, hai người ấy lại là một người.

Cố Nghiên Thu nhìn thấy phản ứng của nàng hơi khó hiểu, mà bản thân cô cũng bất ngờ. Cố Nghiên Thu là người không thích sa vào internet, internet đại biểu cho sự mất kiểm soát, cô không quen với loại cảm giác này. “Vi Thảo” đối với coi mà nói cũng xem như một người bạn online khá thân, có thể mời cô cùng chơi trò chơi, mỗi khi Cố Nghiên Thu rảnh cô đều đáp ứng, quen biết nhau hai ba năm cô chỉ lộ ra ra mỗi việc mình sinh sống ở nước ngoài.

Ngoài ra không còn thông tin nào khác.

Một người bạn cùng chơi game online —— đây là toàn bộ định nghĩa Cố Nghiên Thu dành cho Vi Thảo.

Nhưng cô cảm thấy đối với đối phương tựa hồ không chỉ có vậy, người ấy dường như rất muốn kết giao bạn bè với cô.

Cố Nghiên Thu không thể không nghĩ, nếu khi ấy cô thân cận với Vi Thảo hơn một chút, có thể sẽ sớm biết thân phận thật sự của đối phương hay không, do đó có thể sớm ngày thân cận với Lâm Duyệt Vi hơn một chút? Bất quá đều là nếu như, kết quả bây giờ vẫn khiến cô rất hài lòng.

Về sau có thể cùng nhau chơi bài brit, kỹ thuật của Lâm Duyệt Vi rất cao

siêu, chẳng trách lần trước nàng có thể đánh bại nhóm phú nhị đại kia.

Cố Nghiên Thu chỉ chỉ máy tính: “Vậy em muốn chơi không? Chị nhớ Vi Thảo..... Em rất lợi hại.”

Cố Nghiên Thu liên kết tên online với Lâm Duyệt Vi, nghe ra có một loại cảm giác kỳ diệu.

Không đúng, cô lại nhớ tới một sự kiện, Lâm Duyệt Vi là Vi Thảo, người đã cùng cô chơi bài brit suốt những năm qua, sao nàng lại nói nàng không chơi bản trên internet?

“Không chơi.” Lâm Duyệt Vi đứng lên rời khỏi phòng.

Cố Nghiên Thu đứng lên theo, ánh mắt đuổi theo bóng dáng nàng: “Vi Vi?”

Hai người là bạn online, không phải nên vui vẻ sao?

Lâm Duyệt Vi nằm liệt trên thảm trải thảm mắt giả chết.

Nàng quá shock, cần được bình tĩnh một chút.

Cố Nghiên Thu, nhìn lên sao trời (Ngưỡng Vọng Tinh Không).

Nàng nhớ tới những mẫu đối thoại với Cố Nghiên Thu, có thể cảm nhận được chỉ có sự xấu hổ vô tận, đặc biệt sau khi biết được thân phận thật của nhau. Dù nàng có giấu hay không giấu thì tình yêu từng nảy mầm trong lòng cô thiếu nữ như nàng, đều tạo thành lịch sử đen khiến nàng không chừa dung thân.

Lâm Duyệt Vi áp người trên thảm, xem lịch sử trò chuyện trên di động.

Ngày 15 tháng 3 Năm 2018, Lâm Duyệt Vi nhớ rất rõ ngày này, là ngày nàng cùng Cố Nghiên Thu đi lãnh chứng nhận kết hôn.

Nhìn lên sao trời: giờ mình mới thấy tin nhắn, gần đây khá bận, mới vừa có hai ngày thanh tịnh, ngại quá. Có thời gian chơi một ván không? Tâm tình mình không tốt lắm.

Vi Thảo: Có

Vi Thảo: bây giờ không phải đang ba giờ sáng sao? Bạn không ngủ được sao? [icon mặt cười]

Nhìn lên sao trời: Khoảng thời gian trước mình đã về nước, bây giờ không trái múi giờ nữa [cười]

Nhìn lên sao trời: mình mời bạn

.....

Vi Thảo: [ngón tay cái]

Nhìn lên sao trời: [ngón tay cái]

Nhìn lên sao trời: mình nhớ tới còn có chút việc, offline trước

Bởi vì hôm ấy khá đặc biệt, nên mặc dù đã qua lâu như vậy, ký ức của Lâm Duyệt Vi vẫn rất rõ ràng. Nàng ngủ đến mặt trời lên cao, ngồi trong phòng ăn ăn cơm, Cố Nghiên Thu trở về, hai người cùng ăn một bữa cơm trưa không mấy vui vẻ, sau đó càng không thoải mái gây một trận. Nàng lên lầu chơi trò chơi, Cố Nghiên Thu lưu tại phòng khách, hoặc có thể cũng trở về phòng.

Cho nên..... Lâm Duyệt Vi nghĩ câu trên màn hình “Tâm tình mình không tốt lắm”, là do Cố Nghiên Thu cãi nhau với nàng nên tâm tình mới không tốt sao?

Còn có câu cuối cùng “mình nhớ tới còn có chút việc, offline trước”, khi đó cô làm gì nhỉ? Ánh mắt Lâm Duyệt Vi dừng lại trên hiển thị thời gian, buổi chiều 3 giờ rưỡi.

Nàng nheo mắt lại.

3 giờ rưỡi.....

Hình như khi nói xong câu đó, cửa phòng nàng đã bị Cố Nghiên Thu gõ vang, nhắc nàng cùng tới Cục Dân Chính lãnh giấy kết hôn. Lâm Duyệt Vi đồng ý, khi quay về phòng xem vi tính, nhìn lên sao trời đã offline. Cho nên lúc ấy có thể giả thuyết rằng khi Nhìn lên sao trời offline, Cố Nghiên Thu thật sự lập tức online.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Tần suất cả hai nói chuyện không cao, đặc biệt sau khi Cố Nghiên Thu về nước, cô vốn không hay online QQ, sau khi về nước công việc bận rộn, cô còn phải vội vàng yêu đương, càng không có thời gian để ý tới bạn online.

Trong lúc quay tiết mục, có hôm Lâm Duyệt Vi bị áp lực quá lớn, lúc nằm trên giường nàng có nhớ tới đối phương, muốn đối phương cùng nàng nói chuyện phiếm.

Vi Thảo: Có rảnh không?

Nhìn lên sao trời: Có rảnh, làm một ván?

Lâm Duyệt Vi nghĩ: Quả nhiên trong lòng Cố Nghiên Thu trong lòng chỉ có trò chơi, mỗi khi nói chuyện với nàng đều nhắc tới trò chơi.

Tiếp tục xem.

Vi Thảo: Bây giờ mình không có máy tính

Nhìn lên sao trời: Mình có thể giúp gì cho bạn không?

Vi Thảo: Cùng mình nói chuyện phiếm, có rảnh không?

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay che kín đôi mắt, nhìn ra từ khe hở, trước đây nàng theo đuổi người ta như vậy sao?

Qua vài phút, nhìn lên sao trời mới trả lời nàng: Được, mình vừa ngủ dậy

Vi Thảo: Mình cũng không biết nói gì, ngủ không được, bạn có câu chuyện nào thú vị có thể kể cho mình nghe không?

Lâm Duyệt Vi khoá màn hình điện thoại, hít sâu hai lần, mới có thể tiếp tục xem mẫu đối thoại đáng xấu hổ của nàng. Cố Nghiên Thu không biết đã theo nàng từ khi nào, nhưng thấy biểu tình của Lâm Duyệt Vi không giống giận cô, nên cô chỉ dám đứng một bên nhìn.

Nhìn một hồi cô phát hiện tai Lâm Duyệt Vi đỏ bừng, dường như gặp phải chuyện gì khiến nàng cảm thấy rất thẹn.

Cố Nghiên Thu: “???”

Lâm Duyệt Vi che một bên gương mặt, sai sử Cố Nghiên Thu: “Chị đi chơi trò chơi đi.”

Cố Nghiên Thu: “???”

Lâm Duyệt Vi: “Không đi em giận đó.”

Cố Nghiên Thu “Àh” một tiếng, trở về phòng, ở trước cửa phòng lưu lại một câu: “Có chuyện gì thì gọi chị.”

Lâm Duyệt Vi di động lại, thất thần mà đáp: “Em biết rồi.”

Nhìn lên sao trời: Ngủ không được có thể đếm cừu

Vi Thảo: Bạn là trai thẳng à?

Nhìn lên sao trời: Trai thẳng?

Vi Thảo: Không có gì, vậy để mình kể bạn nghe chuyện xưa

Nhìn lên sao trời: Ủm

Sau đó Lâm Duyệt Vi nói về chuyện hồi nhỏ của nàng hơn nửa giờ, Cố Nghiên Thu chỉ nhả “Ủm” “Được” “Như vậy” “Có thể” “Rất tốt”, Lâm Duyệt Vi vò trọc cả đầu cũng không nghĩ ra vì sao lúc ấy nàng có thể mặt dày tới vậy.

Bây giờ khi xem lại dưới góc độ khác, thái độ của Cố Nghiên Thu rất rõ ràng, cô tuyệt đối không có chút ý gì với nàng, hết thấy đều do nàng tự mình đa tình, mới căn cứ một chút dấu vết đã phỏng đoán đối phương có phải có ý gì với nàng hay không.

Sau lại còn có một đoạn, sau khi nàng quay xong tiết mục.

Nhìn lên sao trời: [icon mỉm cười]

Nhìn lên sao trời: Gần đây vẫn bận, không nhắn tin trả lời, ngại quá

Vi Thảo: Không sao, chơi trò chơi chứ?

Nhìn lên sao trời: [icon được]

Nhìn lên sao trời: Bạn?

Vi Thảo: ngại quá, mình hơi thất thần

Nhìn lên sao trời: àh

Vi Thảo: Bạn không hiểu kỳ sao?

Nhìn lên sao trời: Không, ai cũng đều có phiền não, cầu người độ mình, chẳng bằng tự độ

Vi Thảo: Bạn tin phật sao?

Nhìn lên sao trời: Trong lòng có Phật

Nhìn lên sao trời: Ngủ ngon

Lúc này Lâm Duyệt Vi đã dời tâm tư khỏi Nhìn lên sao trời, sau lần nói chuyện này thì không còn chủ động tìm đối phương nữa. Nàng không tìm đối phương, đối phương cũng không tìm nàng, từ đó cả hai đều xếp dưới danh sách màu xám offline, có còn kết bạn hay không cũng không quan trọng.

Lâm Duyệt Vi khi đó còn chưa nghĩ tới, vì sao cách nói chuyện của Nhìn lên sao trời lại giống Cố Nghiên Thu tới vậy, hai người đều đặc biệt có thể

chọc nàng nổi giận, hoá ra là cùng một người.

Tay Lâm Duyệt Vi điểm vào góc trên bên phải, muốn xóa ký lục trò chuyện, nhưng rồi vẫn từ bỏ. Đây vốn chỉ là quá khứ của một mình nàng, nay lại thành quá khứ của cả hai, cho dù có chút xấu hổ, cũng là ký ức chung cần được lưu giữ.

Chỉ do trước đây người nàng yêu thầm chính là Cố Nghiên Thu, chuyện này nàng không tính nói ra, ít nhất tạm thời sẽ không nói, vì quá mất mặt.

Vừa mới tối hai hôm trước nàng ngả bài nói về mối tình đầu, còn biểu đạt sự khinh thường về mối tình đầu, chưa đầy hai ngày đã phát hiện mối tình đầu là người yêu đương nhiệm? Tiểu thuyết còn không trùng hợp như vậy.

Lâm Duyệt Vi úp gối đầu lên mặt, thở dài thật dài.

Nàng không biết, Cố Nghiên Thu ở trong phòng cũng giống nàng, xem lại lịch sử trò chuyện trước sau một lần. Góc độ của nàng tương phản với Lâm Duyệt Vi, về phần cô thì cô biết, nhưng những gì Lâm Duyệt Vi nhắc khi đó, cô cần phải suy xét cẩn thận.

.....

Lâm Duyệt Vi cảm giác gối đầu bị lấy ra khỏi mặt, ánh sáng đột nhiên ủa tới khiến nàng không khỏi nhíu mày, dùng tay chặn ánh sáng, từ dưới nhìn lên Cố Nghiên Thu: “Làm sao vậy?”

Cố Nghiên Thu uốn gối ngồi xuống bên cạnh nàng, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn àng, giống như một đầm nước sâu không thấy đáy.

Lòng Lâm Duyệt Vi dậy sóng, hướng trời cầu nguyện: Chị ấy chưa phát hiện, ông trời phù hộ, chị ấy nhất định chưa phát hiện.

“Tạnh mưa rồi.” Cố Nghiên Thu mở miệng.

Lâm Duyệt Vi thay đổi góc độ, nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên mưa đã tạnh. Nơi này mưa tới nhanh, đi cũng nhanh, từ mây đen giăng đầy trời đến ánh mặt trời chiếu khắp muôn nơi bất quá chỉ hơn mười phút đồng hồ.

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng thở ra, bắt lấy tay Cố Nghiên Thu giúp nàng ngồi dậy: “Chúng ta ra ngoài chơi, em gọi điện thoại cho nhiếp ảnh gia Phương.”

Cố Nghiên Thu nói: “Ừm.”

Lâm Duyệt Vi đi gọi điện thoại, Cố Nghiên Thu ở nơi nàng nhìn không thấy hơi hơi nheo nheo mắt, nhìn theo bóng dáng nàng với vẻ suy tư.

Nhiếp ảnh gia Phương đã dậy từ sớm, cũng đang ngồi trong phòng đợi, Lâm Duyệt Vi vừa gọi điện thoại, cậu đã lập tức bắt máy, đồng ý hai mươi một giây nữa gặp nhau ở đại sảnh khách sạn. Lâm Duyệt Vi vội vàng về phòng thay quần áo, quần áo do Cố Nghiên Thu xếp vào vali, Lâm Duyệt Vi không tìm được, sợ rối tung lên, nên kêu Cố Nghiên Thu tới giúp nàng tìm.

Cố Nghiên Thu tìm cho nàng một chiếc váy dài phong cách Bohemian, màu xanh ngọc phối cùng nâu vàng, tà váy đan xen bởi những đường viền hoa, xứng với vẻ mặt lạnh cảm của Lâm Duyệt Vi, ngược lại tô đậm vẻ minh diễm phong tình của nàng.

Lâm Duyệt Vi vào soi gương trước bồn rửa mặt mang hoa tai, sau khi sửa soạn xong nàng bước ra vén váy xoay một vòng trước mặt Cố Nghiên Thu, cô yên lặng ngắm nhìn nàng vài giây, mỉm cười nói: “Đẹp lắm.”

Lâm Duyệt Vi lại hai ba bước nhảy tới, vòng quanh Cố Nghiên Thu xoay vòng vòng, xoay chuyển đến đôi mắt cô đều hoa lên, đứng dậy ôm chặt nàng, bất đắc dĩ cười nói: “Đừng xoay nữa, đau đầu bây giờ.”

Lâm Duyệt Vi dừng lại, nhìn vali hỏi: “Chị mặc gì?”

Cố Nghiên Thu buông nàng ra, từ bên trong lấy ra một chiếc đầm màu trắng vải lanh, ướm thử lên người: “Bộ này đi.”

Cô đưa lưng về phía Lâm Duyệt Vi thay váy, để nàng đi chọn hai chiếc mũ, cũng không quên nói vị trí cụ thể cho nàng.

Lúc cả hai rời phòng đại nhiếp ảnh gia Phương đã tới trước, bạn gái cậu đang ngồi trên sofa đại sảnh, làm người mẫu cho cậu. Nhiếp ảnh gia Phương chụp liên tục mấy bộ, cúi đầu kiểm tra ảnh vừa chụp, Lâm Duyệt Vi ở phía sau che miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Nhiếp ảnh gia Phương quay người lại, ánh mắt sáng ngời, chào một cách đạo mạo: “Hai quý cô mỹ lệ, không biết tôi có vinh hạnh được mời các cô đồng hành?”

Cậu dùng tiếng Anh để nói, trong đại sảnh còn những người khác, nghe vậy sôi nổi dõi tầm mắt tới. Đặc biệt là đàn ông, thấy bên cạnh Nhiếp ảnh gia Phương vờn quanh ba quý cô, người nào cũng dung mạo kinh người.

Lâm Duyệt Vi khẽ mở môi mỏng, nói: “Vừa vừa phải phải thôi.” Nàng nhướn mày ý bảo bạn gái phía sau Nhiếp ảnh gia Phương.

Nhiếp ảnh gia Phương cười nói: “Không sao, nàng không ngại.”

Tuy nói vậy, Nhiếp ảnh gia Phương vẫn đứng thẳng thân mình, dắt tay bạn gái. Một hàng bốn người hiên ngang bước ra khỏi cửa, vừa tới bờ cát liền

tách ra, hai cặp đều không có thói quen show ân ái trước mặt nhau.

Lâm-Cố hai người chọn nơi ít người, vầng thái dương nóng như lửa bao phủ lên đỉnh đầu. Lâm Duyệt Vi kéo vành nón đánh cá xuống, ngắm nhìn những bóng người đùa giỡn trên bờ cát cách đó không xa, Cố Nghiên Thu ngồi trên ghế nằm dưới dù che nắng, hỏi: “Em muốn xuống nước?”

Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, chưa nói muốn, cũng không nói không muốn.

Cố Nghiên Thu: “Huh?”

Lâm Duyệt Vi chớp mắt nhìn cô: “Muốn cùng chị xuống nước chơi.”

Cố Nghiên Thu nhìn nhìn các cô gái đủ loại màu da, mặc đủ loại Bikini nô đùa dưới bãi biển, khẽ lắc đầu, “Chị chưa muốn xuống.”

Lâm Duyệt Vi chu chu môi: “Vậy em đi?”

Cố Nghiên Thu rõ ràng lộ vẻ bối rối, cuối cùng vẫn nói: “Em đi đi, chị ở đây trông.”

Lâm Duyệt Vi: “Em thật đi đó.”

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Lâm Duyệt Vi từng bước một tiến về phía đám người, hoa văn tươi đẹp trên chiếc váy dài toả ra ánh sáng loá mắt dưới ánh mặt trời, khiến nàng như một ngọn lửa nung đỏ dung nhập hoà vào giữa đám đông.

Nếu Lâm Duyệt Vi thật muốn lôi kéo ai đó làm quen, quá rất dễ dàng, chỉ cần nàng bớt chút lạnh lẽo trên người, thì thực mau có thể cùng các cô gái

chơi đùa cùng nhau, không quên quay nhìn Cổ Nghiên Thu trong chốc lát.

Bóng chuyền bãi biển là môn thể thao rất được hoan nghênh, ở đây cũng không nghiêm khắc như thi đấu, chủ yếu chỉ chơi giải trí.

Tiếng cười như tiếng chuông bạc của các cô gái cùng gió biển cuốn vào tài.

Cổ Nghiên Thu thấy cảnh tượng trước mắt hết sức chói mắt.

Lâm Duyệt Vi có tố bào vận động, sức bật rất tốt, số lần tiếp bóng cũng tự nhiên nhiều. Nhảy lấy đà, phát bóng, đường cong cơ bắp cánh tay rõ ràng rắn chắc, lúc tiếp đất, nàng ngẫu nhiên cọ sát vào cô gái bên cạnh. Nàng cười xin lỗi đối phương, đối phương hoặc mỉm cười tỏ vẻ không ngại, hoặc ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Lâm Duyệt Vi không biết bắt đầu từ khi nào, nàng cứ liên tục đụng phải các cô gái khác, có đôi khi rõ ràng xác định chỗ tiếp đất không có ai, lúc tiếp đất cánh tay đụng phải làn da ấm áp của một người khác.

Lại đụng phải một cô gái.

“Xin lỗi.” Lâm Duyệt Vi theo thói quen tính nói tiếng Trung, lại bồi thêm một câu, “Sorry.”

“Không sao.” Đáp trả nàng chính là một cô gái tóc vàng mắt xanh, người da trắng thông thường trông trẻ hơn so với tuổi thật, Lâm Duyệt Vi đoán hẳn đối phương ở vào độ tuổi 18-30, cô gái khá cởi mở, nói được một câu tiếng Trung không đúng âm điệu.

Lâm Duyệt Vi theo bản năng cảm giác được có gì đó không đúng, chưa kịp phản ứng đã bị cô ta ôm lấy cánh tay, không rút ra được, cả người đối phương dựa hẳn vào người nàng.

Lâm Duyệt Vi đang suy xét có nên đánh người hay không, thì một cánh tay khác từ sau ôm lấy cổ nàng, tiếp theo tay của cô gái ngoại quốc nọ bị đẩy mạnh ra, cả người Lâm Duyệt Vi ngã vào lòng một người đầy quen thuộc.

“Honey~” đỉnh đầu rơi xuống một giọng nói trầm thấp.

Da đầu Lâm Duyệt Vi tê rần, bởi vì nàng nghe ra giọng của đối phương, bèn không dám giãy giụa, thành thành thật thật, như chim én nhỏ nép vào lòng người yêu.

Cố Nghiên Thu phát huy kỹ thuật diễn sứt sẹ, cúi đầu, ngón trỏ kéo cằm Lâm Duyệt Vi, cánh môi lướt nhẹ trên môi nàng, vừa bá đạo vừa ôn nhu mà nhìn nàng, dùng tiếng Anh nói: “Trong chốc lát không thấy em, em đã bị những người khác câu chạy mất, thật là đồ tồi.”

Lâm Duyệt Vi che miệng cười khanh khách hai tiếng, đâm nhẹ vào lòng cô, làm nũng nói: “Đáng ghét, người ta chỉ muốn chơi một lát thôi, nào biết đâu bị người quán lấy không buông.”

Cô gái ngoại quốc: “.....”

Quấy rầy rồi, cáo từ.

Cô gái ngoại quốc đi rồi, Cố Nghiên Thu kéo Lâm Duyệt Vi về chỗ ngồi bên bờ cát, lạnh mặt không nói lời nào.

Lâm Duyệt Vi khẽ xoắn ngón tay trong lòng cô, kéo dài âm gọi: “Honey~” Giống hết ngữ điệu vừa rồi của Cố Nghiên Thu, gọi xong còn hết sức vui mừng, sao Cố Nghiên Thu lại có thể đáng yêu đến vậy, có nhiều ý tưởng độc đáo, lát nữa phải hảo hảo khen ngợi cô.

Cố Nghiên Thu lạnh căm căm mà nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi vội vàng im miệng, phe phẩy cánh tay: “Đừng giận mà, em không phải cố ý.”

Cố Nghiên Thu bực bội nói: “Chị biết em không phải cố ý.” Nếu cố ý còn đỡ đi.

Đầu óc Lâm Duyệt Vi bị lấp đầy bởi một đồng chữ đáng yêu, đáng yêu, thật đáng yêu, cười cong cả mắt: “Vậy chị còn giận gì nữa?”

Cố Nghiên Thu có chút không khống chế được, cao giọng: “Em nói xem chị tức giận gì?” Nàng vừa bị người khác chiếm tiện nghi, lại vẫn giữ dáng vẻ không sao cả. Cố Nghiên Thu xem như sáng mắt rồi, Lâm Duyệt Vi chính là thể chất đào hoa, một cây hoa đào biết đi, đi đến chỗ nào câu chỗ ấy, tốc độ cũng giải quyết cũng không mau bằng nàng.

Lâm Duyệt Vi đương nhiên biết cô tức giận vì chuyện gì, chẳng phải chỉ vì ghen sao, nàng thấy người khác với Cố Nghiên Thu thì nàng cũng ghen, nhưng câu vừa rồi nàng rõ ràng chỉ nói giỡn, Cố Nghiên Thu có cần phải phát hỏa lớn tới vậy không? Cũng không phải do nàng chủ động câu dẫn a, là người khác một hai phải dấn tới, nàng quản được chính mình, nhưng có thể quản được người khác sao?

Lâm Duyệt Vi nhú mày: “Em khuyên chị hảo hảo nói chuyện, giọng điệu hoà hoãn một chút.”

“Chị ——” Cố Nghiên Thu mặc niệm mấy lần tâm kinh trong lòng, bình tâm tĩnh khí nói, “Chị không vui.”

Hảo hảo nói chuyện là một dấu hiệu tốt, Lâm Duyệt Vi ôn tồn nói: “Chị tiếp tục nói.”

Cố Nghiên Thu: “Mỗi lần em đến một nơi xa lạ đều có thể khiến rất nhiều người thích em, lần trước là vậy, lần này cũng vậy, chị biết đây không phải vấn đề của em, nhưng như vậy chị không vui. Chỉ muốn cột em vào bên người, cất vào trong túi, che mặt em lại, để không ai có thể nhìn thấy em là tốt nhất.” Nói xong lời cuối cùng lại có hơi tức giận.

Cô đương nhiên sẽ không thật sự làm chuyện như vậy, chỉ là cách nói khoa trương mà thôi, Lâm Duyệt Vi chỉ nghe ra dực vọng chiếm hữu, mặt mày hớn hở nói: “Không ngờ Cố tổng lại mạnh miệng tới vậy.” duỗi hai tay, nhắm mắt nói, “Đây, chị trói em lại đi.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi mở một con mắt, như vô ý thức mà quan sát mặt Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu nhìn thấy mắt nàng mở một nửa, hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

Khi không nói được gì, Cố Nghiên Thu hay giở tính trẻ con. Cô giở tính trẻ con không giống khi cảm xúc bùng nổ mà mất khống chế, mà là loại cậ sủng sinh kiêu, là thành thực ổn trọng.

Lâm Duyệt Vi vòng đến trước mặt cô, Cố Nghiên Thu liền quay sang bên khác, cứ như thế lập đi lập lại ba lần, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi thành khẩn nói: “Em sai rồi.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi: “Trừ trường hợp tất yếu, lần sau em sẽ tận lực ít lui tới những nơi đông người, nếu nhất định phải đi thì sẽ dẫn theo chị, được

chưa?”

Cố Nghiên Thu: “Được.” Cô đáp ứng mau lẹ, cứ như sợ Lâm Duyệt Vi đổi ý.

Lâm Duyệt Vi đặt tay lên đầu Cố Nghiên Thu, nhẹ nhàng sờ sờ. Cố Nghiên Thu thuận thế nghiêng nghiêng đầu, cọ vào tay nàng, biểu hiện này làm Lâm Duyệt Vi cảm giác như có con chó thật to đang bán manh.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Lâm Duyệt Vi vứt ý nghĩ này ra khỏi đầu, Cố Nghiên Thu trước mặt vẫn là tiểu khả ái của mọi khi.

Từ sau đó Lâm Duyệt Vi không còn chơi bóng chuyền cùng các cô gái, hai người mang kính râm đầu đội mũ tản bộ cùng nhau trên bờ cát, đi đến khi các đám đông đều biến thành từng cụm nhỏ li ti mới dừng lại.

Lâm Duyệt Vi cởi giày, vén làn váy vô tư dẫm trên nước, kéo Cố Nghiên Thu cùng xuống nước, hai người tay trong tay, chân trần bước trên nước, Cố Nghiên Thu không câu nệ người ngoài, khi ở bên cạnh Lâm Duyệt Vi cô hoàn toàn khác mọi khi, tiếng cười của cô truyền đi rất xa.

Nhìn sóng biển xa xa sắp vỗ tới, hai người bèn chạy lên bờ, nhìn sóng biển đánh vào những tảng đá ngầm, bắn ra từng đợt bọt trắng, để lại dấu vết dính ướt những hạt cát trên bờ.

Có những lần cả hai tránh không kịp, nước biển cuốn những hạt cát thấm ướt làn váy hai người, tạo thành một vết dơ. Lâm Duyệt Vi còn đỡ, váy nàng màu tối, không chú ý còn tưởng rằng là thiết kế đặc biệt, Cố Nghiên Thu thì không giống nàng, một góc váy trắng, dơ đến đặc biệt rõ ràng.

Hai người chơi đùa đến mệt, mang giày vào, tính đi về khách sạn thay quần áo.

Lúc quay về đã khoảng 5 giờ, bờ cát được bao phủ bởi ánh chiều tà màu đỏ ấm áp. Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi mười ngón tay đan vào nhau, thả bước chậm trên bãi biển, gió biển thổi phất qua gương mặt cả hai, vừa thoải mái vừa thích ý.

Lâm Duyệt Vi nhìn không được nhắm mắt lại, để cảm quan hoà cùng thiên nhiên, Cố Nghiên Thu dẫn nàng bước đi. Cố Nghiên Thu phát hiện động tác của nàng thong thả, quay đầu nhìn thoáng qua, nắm chặt lấy tay nàng, càng cẩn thận hơn khi bước đi.

Không biết đi được bao lâu, Lâm Duyệt Vi cảm giác như mình sắp thiếp ngủ trong những cơn gió nhẹ, bên tai bỗng truyền đến một giọng nữ êm tai: “Vi Vi, tới rồi.”

Lâm Duyệt Vi mở mắt ra, trước mặt chính là khuôn mặt của Cố Nghiên Thu, sau lưng là mặt trời đang lặn về phía cuối chân trời.

Lâm Duyệt Vi chậm rãi cười rộ lên: Loại cảm giác vừa mở mắt ra đã có thể nhìn thấy người thương này, thật khó mà dùng bất luận từ ngữ trau chuốt gì để diễn tả.

Cố Nghiên Thu thấy nàng bất động: “Huh?”

Lâm Duyệt Vi lắc đầu, ngậm ý cười: “Không có gì.”

Nàng chấp tay sau lưng dẫn đầu vào khách sạn, lúc đi ngang qua lễ tân, tiếp tân nở nụ cười tiêu chuẩn chào hỏi, tâm tình Lâm Duyệt Vi sung sướng gật đầu, cũng chào hỏi đối phương. Nàng vốn có dáng vẻ đoan chính trời sinh, mình điễm lại lạnh nhạt, sắc bén lại dịu dàng, dịu dàng nhưng lại khó gần,

khiến người khác không dám tiếp cận. Lúc này khóe mắt nàng vì diệu cong lên, ý cười vừa ôn nhu vừa quyến rũ lập tức xuyên thấu qua cặp mắt đào hoa phóng thích ra ngoài.

Khiến lễ tân không hiểu vì sao mà nóng cả mặt, vội dời ánh mắt khỏi nàng, rơi xuống cô gái đi theo sau nàng tiến vào, mắt Cố Nghiên Thu lúc nào cũng lộ hàn ý lạnh lẽo, lễ tân vội lễ phép vấn an xong liền nhanh chóng cúi đầu.

Hai người một trước một sau vào hành lang, mỹ nhân có đôi mắt đào hoa đợi mỹ nhân lạnh lùng vài bước, cả hai sóng vai đi tiếp, một lúc sau đôi mắt đào hoa vòng tay ôm cổ lãnh mỹ nhân, hôn lên mặt cô ấy, lãnh mỹ nhân không cự tuyệt trái lại còn ôm eo nàng, tựa hồ đang nói chuyện gì với nhau, thêm một lúc bóng hai người khuất sau hành lang làm lễ tân không nhìn tới được.

Cố Nghiên Thu một tay ôm eo Lâm Duyệt Vi, tay còn lại mở cửa phòng, vừa đi vào đã áp nàng vào ván cửa.

“Giận à?” Lâm Duyệt Vi cười nói.

“Em nói xem?” Cố Nghiên Thu nhướn mày.

“Em nói, chị đang giận.” Ngón tay Lâm Duyệt Vi chỉ lên ngực Cố Nghiên Thu.

“Chị giận gì có ích gì? Chân trước câu xong tiểu muội muội tóc vàng, sau lưng câu luôn cả tiểu cô nương lễ tân.” Cố Nghiên Thu chặc lưỡi một tiếng, nói không chút lưu tình, “Mị lực của Lâm tổng thật sự lớn.”

“Không lớn bằng mị lực của chị.” Lâm Duyệt Vi nhìn cô, trịnh trọng mà nói, “Em rất thích .”

Rất nhiều chuyện kỳ thật cũng không khó để mở miệng, Lâm Duyệt Vi rất cuộc đã nghĩ thông suốt. Giữa biển người mêh mông, nàng được quen biết và được thích một người như cô, nàng không ngừng phỏng đoán rồi sau đó tuyệt vọng, rồi cuộc khi buông bỏ được cô để thích một người khác, kết quả phát hiện ra người ấy vẫn là người trước giờ nàng luôn thầm mến.

Đây là may mắn và kinh hỉ trời cao ban cho nàng, khả ngộ bất khả cầu[1].

[1]Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu mà cầu không được.

Cố Nghiên Thu cười nói: “Chị biết ——”

Lâm Duyệt Vi nói thêm: “Vi Thảo thích Ngưỡng Vọng Tinh Không (nhìn lên sao trời).”

Cố Nghiên Thu ngơ ngẩn, rồi sau đó đôi mắt chậm rãi mở to.

Tác giả có lời muốn nói:

Kế tiếp cho mời Cố công, showtime

“Không ngừng phỏng đoán rồi sau đó tuyệt vọng” lấy từ bài luận của bạn đọc “có tiếng không có miếng”.

Cố tổng còn chưa rút áo lót (bị phát hiện) x2: Weibo tiểu fan (tiểu fan thần thông quảng đại phụ trách bá bạn online), Kim chủ thần bí giúp Lâm công mua thủy quân trong lúc quay tiết mục họ Lâm (từng bị Lâm công hiểu lầm là người nhà, sẽ bị ngã ngựa trong một tình tiết phi thường thú vị), còn có vụ này nữa sao, sao ta không nhớ gì cả ￣_￣

Cố tổng: Nếu em nguyện ý tìm hiểu chị, em sẽ phát hiện.....

Chương 137 [1]

Esley: sau khi uống YoMost Es đã chém đoạn H (tự chế) hơi quá tay và nó thành hẳn một chương riêng, Es suy đi nghĩ lại cảm thấy không phải bạn nào cũng thích đọc H (có những bạn tâm hồn trong sáng không thể bị vấy bẩn), mà es lại viết chương H này quá damdang nên Es quyết định sẽ tách chương 137 này thành 3 phần, phần trước H [1], phần H [2] và phần sau H [3]. Những bạn không thích H có thể bỏ phần sau và đọc phần kế tiếp để tâm hồn tiếp tục được sáng trong.

“Vi Thảo thích Nhìn lên sao trời.”

Cố Nghiên Thu còn chưa thể hoàn toàn tiếp thu những lời này, ngón tay Lâm Duyệt Vi chạm lên khuôn mặt cô, dọc theo lông mày một đường di chuyển đến cằm, khẽ cười: “Hoá ra ngoài đời chị trông thế này, em rất thích.”

Cố Nghiên Thu: “Em.....”

Trong lòng cô ần ần tựa hồ bắt được thứ gì.

Thổ lộ xong Lâm Duyệt Vi lại đỏ mặt, không chịu tiếp tục nói. Cố Nghiên Thu còn đang khiếp sợ nên không có sức lực giam cầm nàng, nàng dễ như

trở bàn tay tránh thoát khỏi lòng cô, đi vào trong phòng.

Cố Nghiên Thu nhìn cửa phòng, cô chưa tiến vào, vì có chút hoảng hốt mà ngồi trên sofa trong phòng khách.

Cả hai đều an tĩnh.

Mười phút sau, Cố Nghiên Thu vọt vào cửa phòng, dáng vẻ thoát nhìn vụn phần nôn nóng, nhìn thấy Lâm Duyệt Vi ngồi trước cửa sổ chơi di động mới thở phào nhẹ nhõm, từng bước một mà đến gần nàng.

Lâm Duyệt Vi hô hấp không khỏi nhanh hơn, tim đập cũng gia tốc theo.

Cố Nghiên Thu sẽ nói gì với nàng đây?

Hóa ra chị chính là mối tình đầu của em?

Hóa ra em đã sớm thích chị?

Kỳ thật chị cũng thích em? Không đúng, không có khả năng đi.

Lâm Duyệt Vi ngưng thần tĩnh khí, khoảng cách giữa nàng và Cố Nghiên Thu càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, rốt cuộc Cố Nghiên Thu đứng trước người nàng.

Cố Nghiên Thu ngồi xuống, nhìn thẳng vào tầm mắt nàng, thật lâu sau, chậm rãi mở miệng nói: “Em..... Yêu online à?”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu nhanh tay giơ hai tay lên chắn mặt, Lâm Duyệt Vi dùng gối ôm trong tay vừa hay nện lên cánh tay cô, Lâm Duyệt Vi rống lên một

tiếng: “Cố Nghiên Thu! Chì lặp lại lần nữa?!”

Dù bị đánh nhưng căn bản không đau, Cố Nghiên Thu buông tay, nói: “Thì yêu online.”

Lâm Duyệt Vi nhìn xem khắp nơi, giá mà lúc này có thứ gì có thể tiện tay dùng làm binh khí tử như cây chổi, nàng khẳng định sẽ dùng chổi gây án, tức cái là không có, chỉ đành tiếp tục dùng gối trong tay đập: “Đổi từ khác đi!”

Cố Nghiên Thu nói: “Ờh....” Sau đó lộ vẻ suy tư.

Lâm Duyệt Vi oán hận nghiêng rằng.

Cố Nghiên Thu là thật không hiểu hay giả không hiểu, nàng thật vất vả mới lấy hết can đảm chủ động mở miệng nói lên chuyện này, chẳng lẽ cô căn bản không nghe ra được mỗi tình đầu trong lời nàng nói là cô sao?

Lâm Duyệt Vi đành phải vận dụng kỹ năng mới nhất của nàng đổi vị trí lần nữa để suy nghĩ, nếu nàng là Cố Nghiên Thu, nói bùm bùm thế này một hồi không đầu không đuôi, hẳn cũng rất khó liên kết mỗi tình đầu lại với nhau. Lúc trước nàng còn nói người nàng thích khó coi chết đi được, nói cách khác nàng tự công nhận mình đã gặp qua mỗi tình đầu, nhưng rõ ràng là nàng chưa từng gặp đối phương.

Khoan đã. Lâm Duyệt Vi sắc mặt vi diệu, lần trước nàng từng nói Cố Nghiên Thu khó coi sao?

Hình như..... Xác thật..... Khẳng định..... đã từng nói.

Vậy có cần thanh minh không?

Tiến một bước là đao, lùi một bước cũng là đao. Chỗ nào cũng thấy toàn là đao.

Lâm Duyệt Vi nắm cổ áo Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu bị bắt ngắc đầu lên nhìn nàng: “Hả?”

Lâm Duyệt Vi hung thần ác sát nói: “Chị còn nhớ lần trước em từng nói với chị về mối tình đầu không?”

Cố Nghiên Thu: “Nhớ.”

Sao đột nhiên nàng lại nhắc tới chuyện này, tuy cô không ngại, nhưng cũng không đại biểu việc cô thích nghe Lâm Duyệt Vi nói gì về đối phương.

Lâm Duyệt Vi tiếp tục hung tợn nói: “Mối tình đầu của em quen biết trên mạng, thật ra em căn bản chưa từng gặp, vẫn thích người ta.”

Cố Nghiên Thu: “Ừm.”

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm cô: “Ừm?” Cứ như vậy?

Cố Nghiên Thu cũng nhìn nàng.

Một giây, hai giây, ba giây.

Cố Nghiên Thu đột nhiên khiếp sợ mà “Ah” một tiếng, hiếm khi thấy cô thất thố tới vậy.

Lâm Duyệt Vi xị mặt, lẳng lặng mà nhìn cô.

Cố Nghiên Thu ra vẻ khó tin, chỉ chỉ chính mình, nhìn ra được cô rất muốn cười, nhưng bằng vào chí lực mà nhịn xuống, nét mặt trông vô cùng buồn

cười: “Là chị sao?”

Lâm Duyệt Vi khoanh tay, cằm kiêu căng hất lên: “Bằng không?”

Cố Nghiên Thu vẫn không thể tin: “Thật là chị à?”

Lâm Duyệt Vi gật đầu: “Chính là chị.”

“Không đúng a.” Cố Nghiên Thu nói, “Lúc trước em từng nói đối phương khó coi chết đi được, còn nói chính mình mắt bị mù, không phải em chưa gặp chị sao?”

Lâm Duyệt Vi giật giật khóe môi, Cố Nghiên Thu thật đúng là cái hay không nói, nói toàn cái dở, nàng nói: “Bởi vì em chưa từng gặp chị nên mới nói vậy, nếu em gặp rồi thì còn có phần của chị à?”

Lời này nghe có hơi khó hiểu, nhưng Cố Nghiên Thu vẫn nghe ra được ý chính. Ý của Lâm Duyệt Vi là nếu nàng nhìn thấy dung mạo thật của Nhìn lên sao trời, khẳng định sẽ anh dũng theo đuổi, không có phần của Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu: “Nhưng Nhìn Lên Sao Trời là chị mà.”

Lâm Duyệt Vi vỗ tay, phù hoa nói: “Thì đó, vậy không phải chị rất tuyệt, em chỉ thích hai người, kết quả đều là chị, aizzz.”

Cố Nghiên Thu theo bản năng khiêm tốn nói: “Cũng được cũng được.”

Đuổi theo sự biến ảo của Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu phụt cười thành tiếng.

Lâm Duyệt Vi cũng cười theo, hỏi: “Chị cười gì?”

Cố Nghiên Thu khóe môi vẫn nở nụ cười, hỏi lại nàng: “VẬY em cười gì?”

Lâm Duyệt Vi hừ lạnh nói: “Em muốn cười thì cười, không vì gì cả.”

Cố Nghiên Thu học nàng hừ lạnh: “Chị cũng muốn cười thì cười, không vì chuyện gì.”

Hai người liếc nhau, hai tay Cố Nghiên Thu đặt trên bả vai nàng, “Aizz” một tiếng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng không nói nổi nữa, sau đó lại cười, muốn dừng không được.

Cô như bị điểm huyết cười trong truyền thuyết giang hồ, Lâm Duyệt Vi cười đủ rồi, nhưng cô thì chưa, cuối cùng còn dựa vào cửa kính sát đất, vừa cười vừa ho khan, đôi mắt vẫn luôn dính lên người Lâm Duyệt Vi không hề dời đi.

Lâm Duyệt Vi cười đến mệt, cũng khát nước, đứng dậy đi lấy hai bình nước tới, mở một bình ra uống mấy ngụm, vặn nắp bình còn lại ra đưa sang cho Cố Nghiên Thu: “Uống miếng nước đi.”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị muốn uống bình em uống rồi.”

Lâm Duyệt Vi đổi cho cô, chặc lưỡi tiếng, nói: “Chị không ngán à?”

Cố Nghiên Thu một tay cầm bình, tạm thời không uống, cười nhìn nàng: “Em cảm thấy ngán sao?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Không ngán a.”

Cố Nghiên Thu lại cười to, sau mới ngửa đầu uống mấy ngụm nước.

Vầng thái dương phía cuối chân trời nấu mình dưới đại dương mênh mông chỉ còn một nửa, những người trên bãi biển nhóm ba nhóm năm chia nhau về khách sạn, cả một mảnh thiên địa đều chìm dần trong ánh tà dương.

Cố Nghiên Thu uống xong, nói: “Sao lại trùng hợp tới vậy?”

Lâm Duyệt Vi ngồi bên cô, hai đùi duỗi thẳng, lắc chân: “Sao mà em biết được, vậy thì phải hỏi ông trời.”

Cố Nghiên Thu ừm một tiếng, nói: “Ông trời đối với chị thật tốt quá.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Đối với em mới tốt chứ, chị cũng không thích em, ý em là trước đây.”

Cố Nghiên Thu ngẫm lại, nói: “Em nói cũng có lý, nhưng mỗi tình đầu của em là chị, chẳng lẽ không phải rất tốt?”

Lâm Duyệt Vi không trả lời vấn đề này, dù có phải hay không trong lòng cả hai đã sớm biết rõ, bây giờ rốt cuộc hai người cũng ở bên nhau. Lâm Duyệt Vi biết rõ còn cố hỏi: “Cảm giác của chị khi ấy thế nào? Em hỏi khi trên mạng.”

Cố Nghiên Thu cảm giác câu này là bẫy, Lâm Duyệt Vi thấy ánh mắt cô do dự, nói thẳng: “Nói theo tình hình thực tế, em cũng không ăn được chị.”

“Vậy thì...,” Cố Nghiên Thu dừng một chút, nói, “Là một người bạn online.”

“Còn có?”

“Hết rồi.”

“.....”

“Muốn nói đặc biệt thì cũng có,” Cố Nghiên Thu nhìn mặt đoán ý, nhanh cứu bồ nói.

“Đặc biệt chỗ nào?”

“Bạn online chơi bài giỏi nhất.”

“.....”

Lâm Duyệt Vi đứng lên.

Cố Nghiên Thu giữ chặt nàng: “Em đi đâu?” Cô sợ Lâm Duyệt Vi lại giận.

Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhìn cô: “Em mang đi động tới.”

Cố Nghiên Thu buông tay ra.

Lâm Duyệt Vi lấy hai chiếc di động tới xếp song song với nhau, tay cầm di động của Cố Nghiên Thu, nhìn như dò hỏi kỳ thật không cho người cự tuyệt nói: “Em có thể xem ký lục trò chuyện của chị được không?”

“Được.” Cố Nghiên Thu ở trước mặt Lâm Duyệt Vi cơ bản không có bí mật, “Nhưng chị không hay dùng QQ, bây giờ chị hay dùng Wechat hơn.”

Lâm Duyệt Vi click mở mục trò chuyện trên QQ, bên trong cũng có khá khá bạn, phân chia khá đơn giản, dựa theo bảng chữ cái tiếng Anh ABCDEF..... mà phân, Cố Nghiên Thu ở bên cạnh nàng giải thích, A là cái gì B là cái gì C lại là cái gì, Lâm Duyệt Vi hỏi: “Nick em ở đâu?”

Cố Nghiên Thu nói: “H.”

Lâm Duyệt Vi click mở phần H, phát hiện chỉ có mình nàng: “Vì sao chỉ có mình em?” Máy phần khác thiếu điều có hơn mười mấy người.

Cố Nghiên Thu nói: “Hình do chị thấy lưu ở đâu cũng không ổn, nên chị chọn một chữ cái khác, trùng hợp không có ai có ký tự tên giống em.”

Lâm Duyệt Vi tưởng: Đây còn không tính là đối đãi đặc biệt?

Nàng hăng giọng nói, hỏi: “Chỉ có mình em đơn độc chiếm hân một phần?”

Cố Nghiên Thu nói: “Đúng vậy.”

Lâm Duyệt Vi lập tức nói: “Vậy chị còn nói không có ý với em?”

Cố Nghiên Thu: “Chị thật sự không có ý với em, ý chị là khi trên mạng.”

Lâm Duyệt Vi: “Hừ.”

Cố Nghiên Thu: “Em giận à?”

Lâm Duyệt Vi vốn tính ngạo kiều mà trả lời “Vâng”, nhưng thấy mặt Cố Nghiên Thu cứ khờ khờ không giống sẽ biết dỗ nàng, đành phải ăn ngay nói thẳng: “Không có.” Nàng dùng hai tay nâng mặt Cố Nghiên Thu lên, hôn lên chóp mũi cô, “Nếu chị thật sự thích Vi Thảo, chắc sẽ em sẽ tự ăn dấm của mình luôn mất.”

“Hoá ra là vậy.” Cố Nghiên Thu nở nụ cười.

Lâm Duyệt Vi nhéo má cô: “Lần sau không được thân với bạn online như vậy biết không? Phòng hoạn trước khi xảy ra, vạn nhất người khác cũng coi trọng chị thì sao.”

Cố Nghiên Thu: “Sẽ không, chị nhàm chán như vậy, sao lại có người thích chị được?” Cố Nghiên Thu hôm nay lật xem lịch sử trò chuyện với Vi Thảo, nghi hoặc lớn nhất trong lòng cô là Lâm Duyệt Vi đến tột cùng vì cái gì mà thích một người vừa trầm mặc ít lời, một chút tế bào khôi hài cũng không có, rõ là “Trai thẳng” như Nhìn lên sao trời.

Thật ra trước khi Lâm Duyệt Vi thích cô thì đã thích tính cách con người cô, về mặt tình cảm thì có thể tạm tha thứ. Nếu nói tính cách, Cố Nghiên Thu vẫn chưa tự luyện đến mức cảm thấy người khác sẽ bị cô hấp dẫn chỉ bằng vào tính cách.

Nghe vậy Lâm Duyệt Vi liền khó chịu: “Vậy em là gì? Mắt em bị mù sao?”

Cố Nghiên Thu nói: “Những lời này do em tự mình nói mà.”

Lâm Duyệt Vi ôm vai cô: “Em mặc kệ, dù sao em vẫn thấy chị là thiện hạ đệ nhất.”

Thật ra lý do nàng thích cô khi ấy nàng nhớ không nổi, nhưng cảm giác thích thì mãi mãi còn trong lòng nàng.

Cố Nghiên Thu giơ tay vỗ mu bàn tay nàng, hơi không thể chịu được kích lệ như vậy, nói: “Em đừng nói vậy, chị sẽ nổ mất.”

Lâm Duyệt Vi ôm cô càng chặt hơn: “Em muốn chị nổ, không nói chị sẽ không biết chị tuyệt vời đến cỡ nào.” Cố Nghiên Thu bị người trong nhà ghẻ lạnh đến tự ti, một khi Lâm Duyệt Vi có cơ hội là điên cuồng ca ngợi, giúp cô sửa tật xấu.

Cố Nghiên Thu mỉm cười, không để bụng.

Nhưng rồi lại nhin không được suy nghĩ: *Cô thật sự tuyệt như lời Lâm Duyệt Vi nói sao? Có thể cô cũng khá tốt.*

Cô tự mình đếm rõ ưu điểm, ví như nói chuyện tình cảm, hay dịu dàng, trông cũng xinh đẹp, àh..... *Còn có tiền*, nghĩ vậy thì có lẽ cô cũng rất xứng đôi với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi ôm Cố Nghiên Thu vào lòng, hai người đứng trước cửa kính sát đất ngắm vàng thái dương hoàn toàn lặn xuống, màn đêm bao phủ bãi biển giống như chuỗi bạc vụn chảy xuôi, lấp lánh nổi mặt biển thành một dải.

Di động của Lâm Duyệt Vi đặt trên sàn nhà rung động, nàng giật giật bị Cố Nghiên Thu gối trên cánh tay đến tê rần, cầm điện thoại tới, điện thoại hiện số của Nhiếp ảnh gia Phương.

Chợ đêm trên đảo Bali đông đảo, sau khi màn đêm buông xuống, thì cuồng hoan mới bắt đầu.

Bốn người thương nghị quyết định lên quán bar trên sân thượng uống nước, như ban sáng gặp mặt ở đại sảnh, rồi cùng nhau xuất phát.

Ngày hôm sau, Nhiếp ảnh gia Phương liên hệ nhiếp ảnh gia chụp ảnh cưới ở địa phương đã đặt hẹn từ trước, mượn tới đầy đủ hết thiết bị, theo hai vị cô dâu đã kết hôn sắp tròn một năm đến bờ biển và những nơi Lâm Duyệt Vi thích chụp ảnh cưới, bên ba cả ngày, Lâm Duyệt Vi sao lưu hết tất cả các ảnh, về nước chậm rãi chọn lựa rồi mới giao cho Nhiếp ảnh gia Phương chỉnh sửa, khi mặt trời sắp lặn hai cặp đón tàu từ cảng xuất phát, rời xa bãi biển tập nập người để hưởng thụ bữa tối lãng mạn trên tàu.

Ngày thứ ba thì tới núi tình nhân nhảy dù, ngày thường lá gan Lâm Duyệt Vi rất lớn, nhưng đối với nhảy bungee và nhảy dù linh tinh các thứ thì dù

có tế bào thần kinh vận động cực hạn cũng phải chùn bước, nàng cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra ngoài ý muốn, nhưng Cố Nghiên Thu lại bày ra vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Lâm Duyệt Vi nhìn người phía trước mới vừa nhảy xuống một cái, chọc chọc cánh tay Cố Nghiên Thu, nhỏ giọng hỏi: “Chị từng nhảy rồi sao?”

Cố Nghiên Thu nhướn mày nói: “Nhảy rồi, em chưa à?”

Lâm Duyệt Vi hàm hồ nói: “Cũng được.”

Cố Nghiên Thu hỏi: “Huh? Cũng được là ý gì?”

Lâm Duyệt Vi cắn răng nói: “Chưa nhảy bao giờ.”

Cố Nghiên Thu nhìn nàng, nói: “Em... sợ à?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Sao em lại sợ chứ? Hoàn toàn không có, chỉ lo lắng an toàn thôi.”

Không thể trách Cố Nghiên Thu vô tâm, Lâm Duyệt Vi lúc nào cũng tỏ vẻ không sợ trời không sợ đất trước mặt cô, trong quá trình hai người ở chung đối phương thường hay nhường nhịn cô nhiều hơn một chút, nàng khiến Cố Nghiên Thu cảm thấy nàng rất đáng tin cậy, nên Cố Nghiên Thu lúc nào cũng tin lời nàng nói: “Rất an toàn mà, không cần khẩn trương.”

Hai người đều báo danh, những người phía trước đều lục tục nhảy, đến phiên cả hai chuẩn bị, Cố Nghiên Thu mở hai tay ra, bình tĩnh làm người cho nàng phòng hộ an toàn nhất, Lâm Duyệt Vi đứng bên cạnh cô, hai chân phát run, hai tay khó có thể khống chế mà nắm chặt thành nắm tay.

Người hướng dẫn thấy nàng khẩn trương đến trán đổ đầy mồ hôi, dùng

tiếng Anh hỏi: “Cô xác định muốn nhảy chứ?”

Lâm Duyệt Vi dùng sức gật đầu.

Người hướng dẫn xác nhận lần nữa, Lâm Duyệt Vi vẫn gật đầu.

Lúc chuẩn bị nhảy dù, nàng xếp trước Cố Nghiên Thu, nhìn thoáng qua phía sau, Cố Nghiên Thu dùng hai tay để bên miệng, hô câu: “Cố lên!”

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Vậy thì cố lên.

Trước khi chạy lấy đà, hướng dẫn viên nhìn con đường phía trước, đếm: “three, two, one, go!”

Lâm Duyệt Vi giẫm chân, nhắm mắt từ vách núi nhảy xuống, thân thể bay lên không, cả trái tim bởi vì không trọng lực mà rơi vào trạng thái tê mõi. Nàng nhắm chặt hai mắt, run như cây sậy, căn bản không dám mở mắt nhìn xuống phía dưới.

Hướng dẫn viên còn kêu lớn bên tai nàng, tựa hồ đang cùng nàng giao lưu, nhưng nói gì nàng hoàn toàn không nghe thấy, người cứ như khúc gỗ.

Nàng nhảy xuống không lâu, Cố Nghiên Thu cũng nhảy theo, không ít lần cô từng chơi hạng mục nhảy dù, người ở giữa không trung mà thần sắc vẫn như thường, trong chốc lát nhìn ngắm vô số lần thành thị cùng người đi đường bị thu nhỏ phía dưới, trong chốc lát lại nhìn Lâm Duyệt Vi lướt qua ở nơi xa biến thành một điểm nhỏ.

Hướng dẫn viên thấy cô không sợ mấy, biết cô không phải nhảy lần đầu, cùng cô trò chuyện, Cố Nghiên Thu quan sát mặt đất, hai tay mở ra, cảm

nhận gió gào thét bên tai.

Thật thoải mái, thật thỏa mãn.

Khi khoảng cách chỉ còn 10 mét, Lâm Duyệt Vi được hướng dẫn viên khuyến bảo mới dám mở mắt, sau khi xuống dưới hai đầu gối nàng mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ gối trên mặt đất, vội tìm chỗ ngồi chờ Cố Nghiên Thu, nàng cọ xát gò má lạnh lẽo của mình, tiếp theo bình phục trái tim mém chút nữa đã báo động hồng.

Vừa rồi ở cách khá xa nhau, Cố Nghiên Thu hẳn chưa nhìn không thấy biểu hiện của nàng.

Người hướng dẫn tháo máy quay GoPro gắn trên mũ bảo hiểm, tính tìm vị khách nữ ban nãy bán video vừa quay được, nhưng chỉ chớp mắt người đã không thấy đâu. Sau đó anh tìm được bạn đồng hành của Lâm Duyệt Vi, chính là Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi đạm nhiên tới đón Cố Nghiên Thu, thấy cô đang xem video của hai hướng dẫn viên mặt đột nhiên thay đổi.

Thôi xong, sao lại quên mất chuyện này.

Cố Nghiên Thu đã mang theo hai phần video đi mất, rõ ràng đang sóng vai cùng đi, bây giờ lại không dám nhìn Lâm Duyệt Vi. Lâm Duyệt Vi hít sâu một hơi, ở bên tai Cố Nghiên Thu hét lớn một tiếng: “Chị cười đủ chưa?”

Cố Nghiên Thu bị rống đến giật mình, tạm ngưng cười, quay đầu nói: “Lần sau nếu em sợ thì cứ nói không nhảy.”

Trong video cả người Lâm Duyệt Vi như con rối gỗ, tóc tai bị gió quất đến che hết khuôn mặt, vén qua xem cảnh cũng không dám, duy trì sắc mặt

trắng bệch tận đến chung điểm.

Trông cũng rất đáng thương, nhưng Cố Nghiên Thu thật sự nhin không được cười.

Lâm Duyệt Vi ngoan cổ nói: “Kệ em, em cứ phải nhảy.”

Cố Nghiên Thu cố ý nói: ” Vậy lần sau đi nhảy bungee đi? Nước M có cầu dây giữa hẻm núi hoàng gia, Macao cũng có, hình như còn rất cao, New Zealand, Victoria, Peru.....”

Lâm Duyệt Vi nghe đến da đầu tê dại: “Được rồi đủ rồi.”

Cố Nghiên Thu biết nghe lời phải mà im miệng.

Hôm nay cô lại được biết thêm một điều về Lâm Duyệt Vi mà trước giờ cô chưa từng biết.

Cố Nghiên Thu theo đề tài này hỏi: “Em có thể ngồi tàu lượn siêu tốc với vòng đu quay cảm giác mạnh không?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Được.” Nàng chỉ sợ vận động cực hạn, lại không phải nhất như chuột, chẳng lẽ tàu lượn siêu tốc cũng không dám ngồi. Bất quá tuy rằng nói dám ngồi, nhưng trong tình huống bình thường, nàng sẽ không chủ động lựa chọn mấy hạng mục trò chơi này, chỉ vì nàng không thích lắm.

Cố Nghiên Thu hoài nghi mà nhìn nàng: “Nói thật đi.”

Lâm Duyệt Vi cắn giận mà cắn răng nói: “Đây là lời nói thật.” Nàng cần phải nhất lại tôn nghiêm gấp, địa vị trên giường đã không thể trở mình, trong hiện thực nàng nhất định không thể tiếp tục biểu hiện yếu đuối đến

vậy được.

Lâm Duyệt Vi quay đầu lại: “Chúng ta đi nhảy lần nữa.” không phải chỉ là nhảy dù thôi sao? Nhảy tới quen là được rồi.

Cố Nghiên Thu biết nàng cậy mạnh, vội vàng giữ chặt nàng: “Không nhảy nữa.”

Lâm Duyệt Vi nhìn sắc trời, nói: “Mới giữa trưa, chúng ta còn có thể nhảy rất nhiều lần.”

Cố Nghiên Thu dùng tuyệt chiêu: “Nhưng chị sợ.”

Lâm Duyệt Vi hừ một tiếng: “Sao vừa nãy chị không sợ?”

Cố Nghiên Thu mặt không đỏ tâm không nhảy, tròn mắt nói dối: “Vừa rồi chị sợ tới gốc ra, nghĩ tới vẫn còn sợ.”

“Ừm.....” Lâm Duyệt Vi đối với thái độ của cô vô cùng vừa lòng, do phải leo lên sườn núi lại mới có thể nhảy dù lần nữa. Hôm nay cả hai không đi cùng hai vợ chồng Nhiếp ảnh gia Phương, hai vợ chồng họ tới miếu Hải Thần.

Hôm nay là ngày cuối cùng hai người còn ở lại đây, sáng hôm sau cả hai phải khởi hành về nước.

Có còn hơi luyện tiếc.

Thời gian còn sớm, Lâm Duyệt Vi hỏi Cố Nghiên Thu muốn đi dạo ngắm cảnh không, Cố Nghiên Thu hỏi lại nàng muốn về khách sạn nghỉ ngơi hay không, Lâm Duyệt Vi nói sao cũng được, nàng đối với những cảnh quan cần phải tới thăm khi đi du lịch hoàn toàn không có chấp niệm, nàng chỉ

muốn tìm nơi thả lỏng mà thôi, cho nàng ngồi trên bờ cát cùng Cố Nghiên Thu cả ngày cũng được.

Vừa rồi nhảy dù quá kích thích, Lâm Duyệt Vi không còn hứng đi dạo nữa, sau khi xác định Cố Nghiên Thu cũng không chấp nhất chuyện này, cả hai bèn đơn giản quyết định quay về khách sạn nghỉ ngơi, buổi tối cũng không muốn ra ngoài, an tĩnh mà hưởng thụ thế giới hai người.

Hai người nằm bên cửa sổ sát đất hôn nhau, không bao lâu thì bức màn được kéo lên.

Từ sau giờ Ngọ đến chạng vạng, khi thấy đói bụng, thì kêu khách sạn đưa cơm tối.

Sau bữa tối thì cả hai đi tắm.

Lâm Duyệt Vi rốt cuộc biết vì sao Cố Nghiên Thu lại mang riêng theo một bộ tây trang.

Buổi tối hôm cuối cùng ấy bầu trời trên đảo Bali lại lần nữa hạ mưa to, một mảnh thiên địa bị nước mưa thấm ướt, triền miên không dứt, ngay cả bãi biển ở đâu cũng không thấy rõ.

Không khí lại nóng, lúc nào cũng mang theo buồn ý man mác.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, Cố Nghiên Thu quần áo chỉnh tề đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, Lâm Duyệt Vi quay lưng về phía cô, bóng hình nàng dán lên cửa kính, bàn tay bị hơi ẩm bao phủ tạo thành hình ảnh kỳ quái dị dạng.

Esley: sau khi uống YoMost Es đã chém đoạn H (tự chế) hơi quá tay và nó thành hẳn một chương riêng, Es suy đi nghĩ lại cảm thấy không phải bạn

nào cũng thích đọc H (có những bạn tâm hồn trong sáng không thể bị vấy bẩn), mà es lại viết chương H này quá damdang nên Es quyết định sẽ tách chương 137 này thành 3 phần, phần trước H [1], phần H [2] và phần sau H [3]. Những bạn không thích H có thể bỏ phần sau và đọc phần kế tiếp để tâm hồn tiếp tục được sáng trong.

Chương 138

“Mời vào.”

Cố Nghiên Thu đẩy cửa bước vào, người bên trong không hề quay đầu lại, ánh vào mi mắt cô đầu tiên là một mái tóc dài uốn cong màu nâu, cô ấy dựa lưng vào ghế, vòng eo vừa vặn, đôi vai mảnh khảnh, nhưng bóng hình lại ẩn chứa một sức mạnh không thể khinh thường.

Cố Nghiên Thu đi đến bên cạnh nàng, thấy chính diện của đối phương, ngũ quan nàng cũng lạnh lẽo như giọng nói của nàng.

Nếu nói Cố Nghiên Thu lạnh lùng bởi do tính cách thì biểu hiện bên ngoài chỉ là sự giả dối, khiến người ta như ngàn dặm xa cách, Lâm Duyệt Vi lạnh lùng càng vì ngạo khí toát ra từ người nàng, còn cô gái trước mặt này thì lại hoàn toàn khác, nhìn khuôn mặt nàng hồi lâu có cảm tưởng như nhiệt độ toàn bộ gian phòng đều giảm xuống mấy độ.

Sáng sớm hôm nay nàng hảnh vừa bàn công sự, hoặc sắp có một buổi hẹn, bởi nàng khoác trên người một chiếc áo sơ mi được may bằng lụa thượng hạng cắt may tinh xảo, áo khoác ngoài màu lam được treo trên lưng ghế.

Doãn Linh Tê quay nhìn Cố Nghiên Thu, nói: “Cố tiểu thư.” Dừng một chút, rồi nói, “Cửu ngưỡng đại danh, như sấm bên tai.”

Giọng nói lãnh đạm hơi mang âm tiết của vùng khác.

“Không dám.” Cố Nghiên Thu kéo ghế, ngồi xuống đối diện nàng, hơi hơi mỉm cười, “Doãn tiểu thư muốn uống gì?”

Doãn Linh Tê chỉ chỉ một ấm trà Hoa Quế trên bàn: “Nước này được rồi, nói chuyện chính sự quan trọng.”

Cố Nghiên Thu muốn gọi Bích Loa Xuân, vẫn duy trì lễ phép mỉm cười, cầm rót trà cho Doãn Linh Tê trước, hai tay khoanh trước người, mở miệng nói: “Doãn tiểu thư biết tôi?”

Doãn Linh Tê: “Lưu tiên sinh đã tới đi tìm tôi.”

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Ý tôi là trước đó.”

Nét mặt Doãn Linh Tê rốt cuộc xuất hiện một chút biểu cảm, nàng không phủ nhận, mà chỉ hơi hơi cong lông mày, một biến hóa nhỏ rất khó nắm bắt, hỏi: “Sao cô lại biết?”

Cố Nghiên Thu: “Tôi vừa vào cửa cô đã nói, cửu ngưỡng đại danh, như sấm bên tai.”

Doãn Linh Tê: “Đây chỉ là một câu khách sáo, không phải sao?”

Cố Nghiên Thu: “Không phải.”

Doãn Linh Tê: “Vậy sao?”

Cố Nghiên Thu đạm nhiên cười nói: “Từ hai ngày trước, cô ngay cả một câu khách sáo cũng không buồn nói cùng tôi, biểu hiện rất kiên nhẫn, sao hôm nay lại đột nhiên nói lời khách sáo?”

Hơn nữa căn cứ theo những gì Lưu tiên sinh nói, quá trình anh tìm được Doãn Linh Tê quá thuận lợi, cơ hồ không hề gặp bất kỳ trở ngại nào. Nếu có một ngày một vị thám tử tư chạy đến trước mặt bạn, nói muốn điều tra về người mẹ đã qua đời của bạn, có khả năng còn đề cập đến bạn gái cũ của mẹ bạn, bạn sẽ ngoan ngoãn phối hợp với đối phương sao? Trừ phi đối phương có khiếm khuyết, ví như bị thiếu năng trí tuệ, trước khi gặp Doãn Linh Tê, Cố Nghiên Thu không dám kết luận, sau khi gặp nàng, cô biết cô gái này tuyệt đối không hề tầm thường.

Giải thích duy nhất cho việc này chính là, nàng ấy đã sớm biết chuyện này, hơn nữa còn chuẩn bị tốt tâm lý rằng tương lai sẽ có một ngày có người tìm tới trước cửa hỏi nàng về chuyện này.

Doãn Linh Tê: “.....”

Nàng không ngờ chỉ bằng một câu nói đơn giản, lại thành con át chủ bài trong tay kẻ khác. Cô con gái của Thẩm Hoài Du này, quả thực không đơn giản, khôn thể xem thường.

Doãn Linh Tê cong cong môi, lộ ra nụ cười đầu tiên từ lúc Cố Nghiên Thu bước vào: “Cô rất thông minh.”

Cố Nghiên Thu hào phóng mà tiếp nhận lời khen: “Cảm ơn, cho nên chúng ta có thể không cần vòng vo.”

Doãn Linh Tê chậm rãi thu lại nụ cười, khôi phục gương mặt lãnh đạm: “Vòng vo?”

Cố Nghiên Thu: “Chẳng lẽ không phải?”

Doãn Linh Tê: “Tôi không nghĩ sẽ vòng vo với cô, cô nghĩ mình sẽ biết được gì từ chỗ tôi?”

Cố Nghiên Thu: “Chuyện trong quá khứ.”

Doãn Linh Tê bình tĩnh mà hỏi ngược lại: “Người chết đã đi xa, chúng ta đều cùng chung một số phận, cô cảm thấy có ý nghĩa sao?”

Có ý nghĩa sao?

Cố Nghiên Thu đã từng vô số lần tự hỏi câu hỏi này, hết thảy những gì cô đang làm có ý nghĩa sao? Thẩm Hoài Du đã chết, Cố Hoà thân mắc bệnh ung thư, Cố Phi Tuyền cùng Hạ Tùng Quân cũng đã vào gia môn, cô cũng đã có gia đình và sự nghiệp của riêng mình, chỉ cần cô không tiếp tục truy cứu, có thể sống một cuộc sống tự tại, mà không cần lúc nào cũng bị quả núi lớn vô hình đè nặng, tâm tình không ngừng lâm vào tuyệt vọng.

Doãn Linh Tê quan sát nét mặt Cố Nghiên Thu, không nhanh không chậm mà nhấp một ngụm trà Hoa Quế, nàng đã tới đây từ sớm, ngồi lâu cũng có chút khát cổ, uống một ngụm rồi buông xuống.

Cố Nghiên Thu nhìn Doãn Linh Tê, nói: “Không có ý nghĩa.”

Doãn Linh Tê hơi thở ra, không ngờ nàng lại nghe được một đáp án như vậy.

Cố Nghiên Thu không chờ nàng mở miệng, thấp giọng hỏi: “Doãn tiểu thư cho rằng chuyện này có ý nghĩa ở chỗ nào?”

Doãn Linh Tê nhẹ nhàng nhú mào: “Tôi đang hỏi cô, cô hỏi phản vấn tôi làm gì?”

Cổ Nghiên Thu khẽ cười một tiếng, mặt mào tràn đầy phong thái tự tin: “Bằng không cô vì sao phải tới buổi hẹn ngày hôm nay?” Cô hơi cúi người về phía trước, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm vào đôi mắt đối phương, “Doãn Linh Tê tiểu thư.”

Cô gọi tên đầy đủ của đối phương, căn chữ rõ ràng, mỗi một chữ đều không nhẹ không nặng dao động lòng Doãn Linh Tê.

“Doãn tiểu thư?” Nàng chậm chạp không hề phản ứng, Cổ Nghiên Thu lại gọi lần nữa.

Doãn Linh Tê phát hiện mình cư nhiên bởi vì ánh mắt đối phương mà hoảng hốt, tức khắc ảo não đến cực điểm.

Doãn Linh Tê khắc chế xúc động trong lòng, người trưởng thành phải dùng lý trí giải quyết vấn đề, nàng bất động thanh sắc đẩy ghế dựa ra sau một chút, cởi bỏ nút trên cổ áo sơ mi, giống như trong phòng này rất nóng vậy.

Cổ Nghiên Thu sấn sóc mà đứng dậy, đi tới ven tường điều chỉnh độ ẩm xuống thấp một chút.

Doãn Linh Tê: “.....”

Cổ Nghiên Thu tự rót một ly trà, vừa thưởng thức vừa kiên nhẫn mà chờ nàng.

Vị trà này..... Hmm..... So với tự tay Lâm Duyệt Vi đúng là kém xa. Cô không phải người biết thưởng thức, nhưng do Lâm Duyệt Vi thích uống trà, cô thường xuyên được uống ké mỗi khi nàng pha trà.

Không biết bây giờ Lâm Duyệt Vi hiện đang làm gì? Hần đang tạm thời kết thúc công việc ăn cơm trưa đi?

Cố Nghiên Thu nhin xuống không xem di động.

Doãn Linh Tê cuối cùng thấy được trên vẻ mặt đạm nhiên của cô một tia bất định không yên, tức khắc thở phào nhẹ nhõm, Cố Nghiên Thu thoát nhìn cũng không cường đại giống vẻ ngoài của cô, thiếu chút nữa đã bị hù dọa.

Kỳ phùng địch thủ, Doãn Linh Tê dốc sức phản kháng, nghiêm mặt nói: “Tôi chỉ cảm thấy lời của hai người rất huyền diệu, muốn xem rốt cuộc hải người có mục đích gì, không hơn.”

“Ý của cô là căn bản không tin những gì chúng tôi nói?”

“Cô cho rằng tôi nên tin sao?”

“Vậy thì chúng ta không được hợp ý.” Cố Nghiên Thu đứng dậy, gật gật đầu nhìn Doãn Linh Tê, “Tôi còn có chút việc, phải đi trước.”

Doãn Linh Tê cũng không giận, ngồi yên, lạnh giọng nói: “Xin cứ tự nhiên.”

Hai người lần đầu tiên định ngày hẹn thề nhưng lại tan rã trong không vui.

Cố Nghiên Thu không quay đầu lại.

Doãn Linh Tê cầm lấy áo khoác theo sau rời đi, lúc tính tiền mới phát hiện ra Cố Nghiên Thu đã thanh toán.

“Đi công quán XX.” Doãn Linh Tê báo cho tài xế một địa chỉ, buổi chiều nàng còn một buổi hẹn nữa phải tham dự.

Cố Nghiên Thu không bởi vì Doãn Linh Tê không phối hợp mà tâm sinh nóng nảy, cả hai cũng không quen biết, lại còn có cùng một thân phận nhạy cảm —— con gái của bạn gái cũ, nếu nhất kiến như cữu [1] mới thật quý dị.

[1] Mới gặp mà thấy như bạn cũ.”nhất kiến như cữu” 一見如舊.

Cô vừa ra khỏi quán trà, đã mở di động lên xem, quả nhiên nhận được tin nhắn của Lâm Duyệt Vi, nàng vừa chụp hình phần cơm trưa cho cô xem.

【 Hai chữ Mộc: Đoàn phim này đúng là có tiền, mỗi ngày không phải cho ăn sườn lợn rán thì là đùi gà, hôm nay nữ chính còn mời bọn em thêm cơm
】

【 Hai chữ Mộc: Cứ như vậy em chắc chắn sẽ béo mất ！

Lâm Duyệt Vi lúc này đang ở đoàn phim, đóng vai phụ cho một suất diễn chỉ cần quay chụp hai tuần, bây giờ chỉ đang trong giai đoạn chuẩn bị công tác, tính toán đâu ra đấy khoảng ba tuần là có thể về nhà. Đoàn phim có một nam chính tiểu thịt tươi, một nữ chính tiểu hoa đán, nữ phụ cũng là tiểu hoa đán, ngược lại còn có không ít diễn viên gạo cội có thực lực đóng vai khách mời. Nhóm Lưu lượng [2] nhóm từng người từng người một chú ý phô trương, hờ tí là thêm cơm, không thì mời cả đoàn uống nước, một nhóm khác thì thỉnh ăn bữa ăn khuya, muốn bao nhiêu xa xỉ liền có bấy nhiêu xa xỉ, tối hôm qua Lâm Duyệt Vi đúng giờ lên cân phát hiện mình lên 0.2kg, cùng Cố Nghiên Thu lải nhải hết mười phút.

[2] Lưu lượng là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những minh tinh sở hữu cho mình lượng fan hâm mộ hùng hậu.

Cố Nghiên Thu cong cong môi, đứng yên tại chỗ, trả lời: 【 sẽ không béo, yên tâm 】

Lâm Duyệt Vi có lẽ còn chưa hết giờ cơm, vài giây sau trả lời: 【 Em khẳng định sẽ béo, béo chị sẽ ghét bỏ em 】

【 Tây Cốt: Sao chị lại ghét bỏ em được? 】

【 Hai chữ Mộc: Chị phải ghét bỏ em 】

Giữa tình lữ chính là như vậy, hai người nói mấy câu qua lại chỉ có một chủ đề, buổi chiều Cố Nghiên Thu không có việc gì, nói chuyện đến mê mẩn đứng gần chỗ đậu xe, cùng Lâm Duyệt Vi nhắn tin qua lại.

Doãn Linh Tê ngồi ở ghế sau, nhìn ra bên ngoài cửa sổ ô tô, nàng chột sửng sốt, cô gái đang đứng trong gió lạnh với nụ cười trên môi kia thật là Cố Nghiên Thu vừa rồi nàng gặp mặt?

Đáy mắt Doãn Linh Tê xẹt qua một chút kinh ngạc, rồi nàng thu hồi tầm mắt.

Bàn tay nàng vuốt ve chiếc túi xách tay từ đầu đến cuối không rời khỏi tầm mắt nàng, chà sát tay mới từ bên trong lấy ra một quyển notebook đã ố vàng, bên trong đầy đặc nét chữ thuộc về một nữ nhân.

Quyển Notebook là sau khi mẹ nàng qua đời không lâu, nàng phát hiện ra khi đang thu dọn di vật trong phòng bà, lúc ấy nó được cất trong một két sắt có khoá, mật mã do Doãn Linh Tê chậm rãi kiểm ra được, một ngày nàng cũng không biết vì sao lại đặc biệt với mẹ nàng tới vậy.

Nàng khẽ lật vài trang, nơi khoé mắt bỗng hiện lên một tia lệ quang, không

đành lòng xem tiếp, cất notebook vào chỗ cũ.

Nàng cần xác định Cố Nghiên Thu là một người đáng giá tín nhiệm, nàng mới có thể cho cô biết bí mật mẹ nàng giấu trong suốt nhiều năm qua, tận cho đến lúc bà qua đời.

***

【 Hai chữ Mộc: Em phải đi đóng phim 】

【 Tây Cốt: Chị cũng phải về nhà 】

【 Hai chữ Mộc: Chị đang ở đâu? 】

【 Tây Cốt: Vừa đi gặp một người, buổi tối sẽ nói với em 】

【 Hai chữ Mộc: ok, buổi tối nói chuyện, moah moah 】

Cố Nghiên Thu mở cửa ngồi vào trong xe, đệm ghế tự động nóng, chân cô vì đông lạnh giá mà tê dại bắt đầu ấm lên, Cố Nghiên Thu cũng trả lời Lâm Duyệt Vi bằng tin nhắn thoại “Moah moah”, rồi lái xe về nhà.

Cô một mình sinh hoạt luôn có quy luật, đúng giờ ngủ đúng giờ dậy, ngoài công tác sẽ không thức khuya, cũng sẽ không tham ngủ, buổi sáng dù lạnh tới đâu cũng có thể dậy tập thể dục buổi sáng, ngẫu nhiên thì tập ở phòng tập thể thao, đôi lúc thì ra ngoài chạy bộ —— tiểu khu có hoàn cảnh cây xanh không tồi, chất lượng không khí rất tốt.

Buổi chiều không có việc gì làm cô sẽ ngồi trên sofa đọc tiểu thuyết, trên đùi đắp chăn mỏng, con mèo cô nuôi sẽ cuộn tròn trong lòng cô, ngoan ngoan ngoan ngoan mà không lộn xộn, thuận tay có thể vuốt lông nó.

Cô vẫn luôn sống như vậy, dù không có Lâm Duyệt Vi cũng không tính là quá khổ sở. Đồng hồ treo trên vách rốt cuộc cũng điểm 6 giờ chạng vạng, giống như đúng giờ bật công tắc, Cố Nghiên Thu bắt đầu nóng nảy, nghĩ Lâm Duyệt Vi có phải nên kết thúc công việc rồi không, khi nào sẽ rảnh cùng cô nói chuyện,

Di động đúng giờ vang lên.

【 Viên Hựu Viên: Vi Vi còn đang đóng phim, dự tính 7 giờ sẽ kết thúc 】

【 Lâm mami: Tốt 】

Đây là thói quen do cô và Lâm Duyệt Vi thương nghị định ra, mỗi ngày đúng 6 giờ chiều, nếu Lâm Duyệt Vi còn chưa xong công việc, nàng báo tin nhắn cho Cố Nghiên Thu. Cố Nghiên Thu vẫn dùng dây số cũ lần trước cô giả mạo mẹ của Lâm Duyệt Vi mà kết bạn với Vương Viên Viên, đương nhiên, hiện tại Vương Viên Viên đã biết kẻ giả mạo này kỳ thật là đối tượng của Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi chủ động nói cho cô hay, bằng không bắt Vương Viên Viên mỗi ngày sớm tối thưa hầu mà báo cáo hành trình cho mẹ cô thì rất quái dị. Dù sao Vương Viên Viên tin được, kín miệng, đầu đưa thông minh sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện, không bằng ngả bài sớm một chút.

Cố Nghiên Thu biết được Lâm Duyệt Vi còn hơn một giờ nữa mới kết thúc công việc, đi vào phòng bếp lấy miếng thịt bò bít tết đã rã đông ra chiên, lại nấu thêm canh, tì mĩ bày bàn, lấy rượu vang đỏ, mở nắp cho thở rồi rót nửa ly.

Sau khi chuẩn bị xong thì đặt lên bàn, chụp khoảng mười bức ảnh, chọn ra một tấm thêm filter—— kỹ năng mới nhất của cô, gọi cho Lâm Duyệt Vi, sau đó dùng bữa tối, dọn mâm dao nĩa vào phòng bếp rửa, tắm xong, ngồi ở

trên giường.

Lấy di động, thời gian vừa khéo, Lâm Duyệt Vi đã gọi tin nhắn tới năm phút trước.

【 Hai chữ Mộc: A a a a a a a a 】

【 Hai chữ Mộc: Đây là trù nghệ thần tiên gì vậy, đây là thần tiên nương tử gì đây, tuyệt mỹ 】

【 Hai chữ Mộc: Dịu dàng hiền huệ như vậy, đẹp như thiên tiên, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp thật sự tồn tại trên thế gian này sao? 】

【 Hai chữ Mộc: Thỉnh chị không cần phóng thích mị lực khắp nơi nơi! 】

【 Hai chữ Mộc: Hôm nay trù nghệ hay là buôn bán 】

【 Hai chữ Mộc: Em khóc ngất, chị đâu? 】

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi có khóc hay không cô không biết, nhưng cô biết nàng hẳn đã lướt Weibo, lại ngắm fans thối cầu vòng cho nàng, copy hết mấy lời này gửi qua cho cô.

【 Tây Cỗ: Chị cũng khóc ngất, em là tiên tử hạ phàm sao? 】

Có tới có lui, mới là bạn tốt, còn không phải là thả cầu vòng sao? Lâm Duyệt Vi khoác áo choàng thôi cô cũng từng thối qua, quen thuộc tới tâm.

【 Hai chữ Mộc: Ha ha ha ha ha ha ha chị tinh thiệt a Cố tổng 】

【 Tây Cỗ: Nào có nào có, không tinh tường bằng em, đang đóng phim mà còn sờ cá 】

【 Hai chữ Mộc: Không phải tại chị sao, giữa trưa em nhắn tin ai biểu chị không trả lời liền, đi gặp ai 】

【 Tây Cỗ: Chờ em về tới khách sạn rồi nói sau, một câu hai câu khó mà nói 】

【 Hai chữ Mộc: Nam hay nữ, xinh đẹp sao? đáng yêu sao? Khiến người phạm tội sao? 】

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi nói chuyện càng ngày càng không kiêng nể gì, xem ra ở đoàn phim xác thật sống rất khá, không bị ai khi dễ. Nhưng con cá được thả ra biển, Cố Nghiên Thu hận không thể bắt nàng lại, xem nàng còn dám nói hươu nói vượn hay không.

Lâm Duyệt Vi ngồi trên xe về khách sạn, như lệ thường đưa giỡn vợ hiền theo thói quen, Cố Nghiên Thu đã bắt đầu từ trạng thái mờ mịt đến bây giờ biết có tới có lui, rất có tiến bộ, khiến Lâm Duyệt Vi rất vui mừng. Nhưng nàng giỡn cỡ nào, Cố Nghiên Thu vẫn một câu trở về rồi nói, còn đứng đứng đắn đắn thêm một câu: Đừng quấy.

Lâm Duyệt Vi bèn không náo loạn, thành thành thật thật chờ về đến khách sạn, sau đó đi thẳng một mạch lên phòng riêng, phòng vừa mở cửa, nàng vội vàng bỏ lại một câu mai gặp lại cho Vương Viên Viên, rồi rầm một tiếng đóng cửa lại.

Di động vang lên âm báo nhắc nhở lời mời video call, Cố Nghiên Thu

buông sách trong tay, nhận cuộc gọi của Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi đang đóng phim ở phương nam, điều hoà trong phòng vừa mở, độ ẩm rất thấp, nàng để dựa điện thoại vào máy sưởi trên bàn, chà xát tay, không ngừng dậm chân sưởi ấm.

“Em đã về rồi, lạnh chết em.”

Cố Nghiên Thu cảm thụ một chút máy sưởi trong phòng, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút áy náy.

“Trong phòng nhớ mở thêm máy tạo độ ẩm, bằng không cả đêm mở máy sưởi sẽ khô da, chị để trong hành lý của em.”

“Em đã lấy ra rồi.” Lâm Duyệt Vi xoay camera một chút, cho cô xem, “Ngày đầu tiên chị đã nhắc em rồi.”

“Phải không?” Cố Nghiên Thu cười cười, “Chị không nhớ rõ.”

“Không sao, mỗi ngày chị nhắc nhở em sẽ đều trả lời chị, vạn nhất ngày nào đó em quên mất, lỡ mà em đắp dư mặt nạ, chị không biết đắp mặt nạ lạnh cỡ nào đâu, mặt em đều căng lên hết.” Lâm Duyệt Vi tỏ ra xúc động, nghĩ lại mà thấy kinh.

“Đáng thương.”

“Thật không.” Lâm Duyệt Vi mở hai tay ra trước camera, Cố Nghiên Thu cũng mở tay ra, hai người cách một khoảng không ôm nhau một chút.

Lâm Duyệt Vi lộ ra nụ cười thoải mái: “Ấm áp hơn nhiều rồi.”

Cố Nghiên Thu cũng nhin không được cười, đôi mắt cong thành hình trăng

non: “Em có khoa trương quá không?”

Lâm Duyệt Vi: “Sẽ không a, em thích nhất là đỡ chị vui vẻ, chị xem em vừa nói chị đã không thèm nhìn em.”

Cố Nghiên Thu lập tức trợn to đôi mắt.

Lâm Duyệt Vi phốc một tiếng bật cười.

Nói chêm chọc cười một lát, Cố Nghiên Thu nói về chính sự, kể cho Lâm Duyệt Vi nghe chuyện Lưu tiên sinh hẹn Doãn Linh Tê cho cô gặp mặt, còn có buổi hẹn trà chiều hôm nay, tan rã trong sự không vui.

Lâm Duyệt Vi trầm ngâm một lát: “Người này rõ ràng biết chuyện gì đó.”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị cũng cảm thấy vậy, nhưng cô ấy không tin chị, chị cũng không muốn tiếp tục nếu không hợp ý nhau.”

Lâm Duyệt Vi nói: “Chị ấy hẳn sẽ còn tìm đến chị.”

Cố Nghiên Thu nói: “Hoặc là chờ chị đi tìm nàng?”

Lâm Duyệt Vi đột nhiên hỏi: “Người ta có xinh đẹp không?”

Cố Nghiên Thu cạn lời nói: “Em xem em lại hỏi vậy nữa.”

Lâm Duyệt Vi nhướn mày: “Sao? Không thể hỏi sao? Lòng yêu cái đẹp ai mà không có.”

Cố Nghiên Thu nói: “Cũng tạm, chị không chú ý lắm.”

Lâm Duyệt Vi khá vừa lòng đối với câu trả lời của cô, ngoài miệng thì nói:

“Có thể được Cố tổng đánh giá, cũng không dễ dàng gì.”

Cố Nghiên Thu ra vẻ muốn trở mặt, Lâm Duyệt Vi lại dỗ cô nói: “Em chỉ lo lắng cho chị thôi mà, chị xem chị một mình ở bên ngoài, có tiền có sắc, vừa mặn vừa ngọt, ai thấy mà không thích chị?”

Cố Nghiên Thu nhớ tới mấy ngày nay văn phòng liên tục nhận được hoa của hai vị công tử tiểu thư, nói: “Dù sao chị cũng đều không để ý tới.”

Lâm Duyệt Vi bắt được điểm mấu chốt trong lời nói, cả kinh nói: “Thật đúng là có a?”

Cố Nghiên Thu thẳng thắn nói: “Chính là hai người lần trước gặp ở trại nuôi ngựa, một người họ Kha, một người họ Thân.”

Trí nhớ Lâm Duyệt Vi rất tốt, lần đó nàng còn tới riêng từ giao tế, đối với người nào cũng có ấn tượng, họ Kha với Thân đều không phải họ thường gặp, trong những người đó còn có một người họ Thôi, rất mau nàng đã nhớ ra hai người ấy là ai.

Lâm Duyệt Vi: “Nam nữ ăn thông, chỉ có thể là Cố tổng a.”

Giọng nói của nàng nồng đậm sự chế nhạo, nửa trái tim Cố Nghiên Thu trầm xuống, Lâm Duyệt Vi không giận, nửa trái tim còn lại bỗng sinh ra bất mãn: “Em không ăn giấm à?”

Lâm Duyệt Vi nói: “Ăn chứ, chị không nghĩ được vị chua trong không khí sao?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Không hề.” Cô cảm thấy quá không công bằng, lúc trước cô ăn ghen đến bầu trời đen kịt, Lâm Duyệt Vi lại chỉ có một câu nhẹ nhàng cho qua, ngay cả tên đối phương cũng không thèm đề cập tới.

Chẳng lẽ Lâm Duyệt Vi không thích cô như cô nghĩ? Cố Nghiên Thu kịp thời đình chỉ ý nghĩ này, thiếu chút nữa lại bị dao động.

Lâm Duyệt Vi nói: “Bọn họ không có bất luận sự uy hiếp gì a, em vì sao phải ghen? Em tin tưởng chị.”

Cố Nghiên Thu nửa tin nửa ngờ.

Lâm Duyệt Vi lại nói: “Cứ cho là em ghen đi lại có thể thế nào? Bây giờ em lại không có khả năng bay tới bên cạnh chị, cưỡng chế di dời hai người ấy, sau đó cảnh cáo bọn họ không được tiếp cận chị thêm bước nào, hay là nhốt chị trong nhà không cho chị ra cửa gặp người, không cho chị chiêu thêm đào hoa.”

Cố Nghiên Thu nhú mày, Lâm Duyệt Vi nói đạo lý nào ra đạo lý đó, nhưng nghe cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Lâm Duyệt Vi: “Nói tóm lại, chị khẳng định sẽ không thích hai người bọn họ, cùng với việc em chỉ có thể lực bất tòng tâm, ghen có hại cho sức khỏe, ăn giảm tượng trưng một chút là được rồi, không thể thật sự so đo tính toán.”

Cố Nghiên Thu: “Oh.”

Lâm Duyệt Vi: “Chị xem phương pháp xử lý này của em vô cùng có lý, lần sau chị nên học hỏi em, không cần ăn giảm vô vị, những người đó đều là hồ giấy hết, hai chúng ta tình vững hơn vàng, không sợ.”

Cố Nghiên Thu cao giọng hơn: “Ồ?”

Lâm Duyệt Vi có hơi sốt ruột nói: “Em phải đi tắm, còn phải tập diễn, buổi tối trước khi ngủ nhớ nói em một tiếng.”

Cố Nghiên Thu ngoan ngoãn đáp: “Được.”

Lâm Duyệt Vi chu môi, để sát vào camera, hôn một tiếng thực vang dội.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng hôn lại.

Video kết thúc.

Lâm Duyệt Vi ngồi trên ghế nửa ngày không nhúc nhích, sau đó gãi gãi đầu, miệng mặc niệm hai cái tên: Kha Bân, Thân Tuyết.

Giang Tùng Bích mới vừa đưa bạn gái nhỏ về đến nhà, cùng người thông qua cửa sổ xe lưu luyến chia tay, di động trên xe bỗng ong ong ong rung lên, Giang Tùng Bích sờ tay một lát trong hơi ẩm, rồi mới cầm lấy điện thoại.

Là Lâm Duyệt Vi gọi tới.

Nàng gần đây đang chuyên tâm đóng phim, lại vội vàng yêu đương, nàng tìm cô hơn phân nửa là có việc.

Giang Tùng Bích không vội về nhà, ngừng xe ở ven đường, ủ ấm trong máy sưởi trên xe lười biếng mà “Alô” một tiếng.

“Mình hỏi cậu chuyện này một chút.”

“Hỏi đi.”

“Kha Bân với Thân Tuyết cậu biết không?” Lâm Duyệt Vi hỏi. Giang Tùng Bích khác với Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi chỉ có một vòng bạn bè nhỏ xíu cố định, Giang Tùng Bích thì ham thích lăn từ vòng này sang vòng

khác, tất cả phú nhị đại ở thành phố Yến Ninh, cô quen biết hơn phân nửa.

“Biết, nhưng không thân, làm sao vậy?”

“Cậu kể cho mình nghe một chút?”

“Aizzz, từ từ không vội, cậu hỏi về hai người ấy làm gì?”

” Thì..... Hai người đó bây giờ đang theo đuổi Cố Nghiên Thu, mình sợ không phải người gì tốt, có hại cho Cố Nghiên Thu.”

“Ghen à?”

“Chẳng lẽ không?” Lâm Duyệt Vi lại thừa nhận đến sáng khoái, “Đổi lại ai mà không ăn giấm, ai lại không cảm thấy có nguy cơ.”

“Cố Nghiên Thu biết không?”

“Biết cái gì?”

“Cậu trộm điều tra hai người đó.”

“Không phải điều tra, mình chỉ hỏi một chút thôi, cứ xem như mình để ý hai người ấy hơn bình thường thôi.” Lâm Duyệt Vi ở trước mặt Cố Nghiên Thu biểu hiện bình thường đến như vậy cũng do nguyên nhân này, nàng muốn biểu đạt tính nhiệm tuyệt đối với Cố Nghiên Thu, hơn nữa nàng quả thật rất tín nhiệm đối phương.

“Được rồi, cậu nói sao thì vậy đi.” Giang Tùng Bích nói, “Nhưng mình thật sự không thân với họ, Kha Bân có gia thế khá tốt, tính cách rất lịch lãm, Thân Tuyết, thì trừ danh chân đạp vài chiếc thuyền, có nam có nữ, hơn nữa họ còn ở chung đến tường an không có việc gì.”

“Oh.” Như vậy Lâm Duyệt Vi ngược lại yên tâm, đặc biệt là loại như Thân Tuyết, chúng tinh phủng nguyệt, hẳn sẽ không có tâm tư cắn chặt không buông.

Kỳ thật nàng gọi điện thoại tới chủ yếu không phải bởi vì chuyện này, mà vì một chuyện khác.

“Trước đó mình nhờ cậu chọn lễ vật cậu đã làm xong chưa?”

“Chuyện cậu nhờ có khi nào mình không làm đâu, mua rồi, lắc tay mới của T.C, khá xinh, mình nhìn không được cũng tự mua một chị.”

“Mua là được rồi, chờ mình quay xong phim về nhà cậu đưa cho mình.”

“Mình đưa hay cậu tự lấy?”

“Mình qua chỗ cậu lấy, àh, cậu rảnh không, không cần bồi bạn gái à?”

Giang Tùng Bích ghen lời: “Nói xui đi, để đến lúc cậu quay xong rồi tính, bọn mình hẹn sau.”

“Ok, vậy mình cúp máy?”

“Đợi chút,” Giang Tùng Bích gọi nàng lại, ám chỉ nói, “Hiệu T.C còn có lắc tay cặp, cũng mới ra, hay cậu mua một cặp cùng mang với Cố Nghiên Thu?”

“Mình không thích mang lắc tay, chị ấy cũng không thích, trên tay chị ấy có đeo Phật châu.”

“Ok.”

“Sao mình nghe cậu giống như thờ dài.” Lâm Duyệt Vi thính tai nói.

“Cậu nghe lầm rồi.” Giang Tùng Bích nói, “Bye.”

Cô cúp điện thoại trước.

Cô ám chỉ rõ ràng đến như vậy, mua lễ vật thôi mà, trai thẳng tặng quà cho nhau đều suy xét tính thực dụng sao? Lắc tay mua vì sao không mang? Đương nhiên không phải a, chỉ vì muốn show ân ái thôi, dù có trưng trong nhà cũng phải mua.

Không mang mà cũng mua, tự sinh tự diệt, sớm hay muộn cũng sẽ tự và mất.

***

Cố Nghiên Thu không ngờ gặp lại Doãn Linh Tê nhanh đến vậy, trong một bữa tiệc thương nghiệp, được cử hành ở Yến Ninh. Doãn Linh Tê mặc một bộ váy đen dài hở lưng, chân dầm giày cao gót, đuôi váy rũ trên mặt đất, trong tay nâng một ly champagne, chậm rãi đứng trong đám người.

Cố Nghiên Thu nhìn thấy nàng, nhàn nhạt gật đầu với nàng, lại thấy váy đuôi nàng bị một người đàn ông vô tình dẫm phải, gót giày bị vấp, champagne trong tay cùng người đều ngã về phía Cố Nghiên Thu.

Động tác Cố Nghiên Thu nhanh chóng tiến lên một bước đỡ Doãn Linh Tê sắp té ngã, lại không ngăn được vận mệnh bị rượu tạt ướt.

Rượu thấm trên vải dệt màu lam, càng thấm thì vết nước càng rõ.

Cố Nghiên Thu nhíu mày, gọi nhân viên tạp vụ đưa khăn giấy tới, cúi đầu

chậm rãi lau, một bàn tay khác cầm khăn giấy cũng đồng thời đưa về phía cô, khi mảnh khăn giấy sắp dán lên người Cố Nghiên Thu, cô chợt lui về sau một bước.

Doãn Linh Tê: “Ngại quá.”

Cố Nghiên Thu: “Không sao, tôi có thể tự làm.”

Cố Nghiên Thu tiến lên hỏi giám đốc xin một gian phòng, dẫn theo làn váy leo lên cầu thang, Doãn Linh Tê ở phía sau cô nhắm mắt theo đuôi, Cố Nghiên Thu vừa mở cửa vừa quay đầu hỏi: “Có việc?”

Doãn Linh Tê ra vẻ lễ phép, thành khẩn nói: “Mặc kệ cô có tin hay không, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Cố Nghiên Thu vốn cao hơn nàng mấy cm, hơn nữa gót giày cũng cao hơn, cô hơi rũ mắt khi nhìn Doãn Linh Tê, ánh mắt đầy ẩn ý, cười mà như không cười.

Doãn Linh Tê lạnh lùng nhìn cô: “Cô rốt cuộc có ý gì?”

Tác giả có lời muốn nói:

Điểm gây bối rối nhất trong truyện: Cố tổng ở trước mặt người khác công đến không ai áp nổi, vì sao ở trước mặt Lâm công lại rối tinh rối mù —_—

Doãn Linh Tê: Không xong, là tâm động cảm giác?!

Hỏi: Góc váy là do ai dẫm?

A: Người qua đường

B: Doãn Linh Tê tự dẫm

C: Cố Phi Tuyền

D: tất cả lựa chọn trên đều sai

Chương 139

Doãn Linh Tê lạnh lùng mà nhìn cô: “Cô có ý gì?”

Cố Nghiên Thu không giải thích, nét cười như không cười cũng thu lại, lễ phép mà rụt rè hơi hơi gật đầu nói: “Doãn tiểu thư, tôi cần xử lý vết nước này trước, xin lỗi không tiếp được.”

Nói xong cô đẩy cửa đi vào, bỏ mặc Doãn Linh Tê ở ngoài cửa.

Doãn Linh Tê đứng lảng lạng trước cửa vài giây, phát ra giọng mũi hừ lạnh nhẹ nhàng, khóe môi lưu một nụ cười, uyển chuyển xoay người đi xuống cầu thang bằng gỗ.

Đầu tiên loại trừ khả năng nàng bị người khác tính kế, như vậy còn hai sự lựa chọn, Cố Nghiên Thu cố ý chế tạo sự cố ngoài ý muốn này, hoặc chỉ do ngẫu nhiên.

Sao có thể trùng hợp đến vậy, vừa hay nhào vào lòng Cố Nghiên Thu?

Doãn Linh Tê biết rõ đây là dự mưu.

Nàng quay về nơi vừa rồi suýt nữa thì té ngã, híp mắt nhớ lại cảnh tượng lúc nãy một chút, bình thường mỗi khi nàng đi cảm giác làn váy bị dẫm khá rõ ràng, *lúc ấy bên cạnh nàng là ai?*

Từ nhỏ trí nhớ nàng đã hơn người, chỉ cần cho nàng một chút thời gian, nàng có thể tìm được người đó.

Phòng trâu lâu.

Di động Cố Nghiên Thu nhận được một tin nhắn, Cố Phi Tuyền nhắn.

【 Gia Bối: Em không sao chứ? 】

【 Tây Cốt: Không sao 】

【 Gia Bối: Người đó là ai? 】

【 Tây Cốt: Con gái của bạn gái cũ mẹ em, em có lời muốn nói với cô ấy, nên cần hấp dẫn lực chú ý của nàng một chút? 】

【 Gia Bối:.....】

Doãn Linh Tê đoán không sai, chuyện ngoài ý muốn lần này do chính Cố Nghiên Thu an bài, là một loại chiến thuật tâm lý. Cố Phi Tuyền không tiếp tục cùng Cố Nghiên Thu nhắn tin, đây đã thành bí mật bị công khai, dù Doãn Linh Tê là người ngoại tình không biết, nhưng chỉ cần nàng muốn biết, tự nhiên sẽ có cách để biết được.

Chuyện ngoài ý muốn ban nãy, Cố Phi Tuyền chỉ muốn cô em gái cùng cha khác mẹ xấu mặt mà thôi, Doãn Linh Tê vừa khéo thành công cụ lợi dụng của anh ta.

【 Gia Bối: Nàng ấy nhìn anh 】

【 Tây Cốt:??? 】

Sau khi nhận ra ánh mắt của Doãn Linh Tê, Cố Phi Tuyền đạm nhiên cất di động vào túi quần tây, một tay đút trong túi quần, tay còn lại nâng champagne, cười nhạt cùng người đàn ông bên cạnh cách anh khoảng hai bước chân nói chuyện với nhau.

Doãn Linh Tê tua ngược cảnh tượng ban nãy, cuối cùng nhớ ra một thanh niên, vai rộng eo hẹp, thân cao chân dài, người mặc tây trang màu xám đậm phẳng phiu, thủ công cắt may rất vừa người, phối hợp cùng cà vạt sáng màu, cổ áo cong lên theo kiểu mới, trông vô cùng anh tuấn, có một hai phần tương tự Cố Nghiên Thu. Trên mũi đeo cặp mắt kính gọng vàng, khoe môi ngậm ý cười, quanh thân toả ra hơi thở lịch lãm.

Mãi cho đến khi Doãn Linh Tê đi đến trước mặt, Cố Phi Tuyền vẫn duy trì biểu tình bất biến.

Doãn Linh Tê mang giày cao gót vẫn thấp hơn Cố Phi Tuyền nửa cái đầu, nàng hơi hơi ngửa đầu, nói: “Chào anh.”

Cố Phi Tuyền ở trong lòng thật xin lỗi —— *dầm góc váy con gái không phải chuyện quân tử nên làm, nhưng em gái đã có lệnh, anh không dám chối từ* —— anh nho nhã lễ độ mà gật đầu: “Chào cô.”

Doãn Linh Tê đã từ chỗ người khác biết được quan hệ anh em giữa Cố Nghiên Thu và anh, cũng biết hai người đã chất chứa oán hận từ lâu. Nói đi cũng phải nói lại, nàng nghĩ: Tuy hai người là anh em, nhưng khí chất lại hoàn toàn tương phản. Một người gặp người chỉ mỉm cười ba phần, một người lại dễ cười nhưng ít nói.

So sánh với tiểu lí tàng đao, nàng tình nguyện giao lưu trực lai trực vãng với Cố Nghiên Thu.

Tầm mắt Doãn Linh Tê di chuyển xuống, dừng lại trên giày da của Cố Phi Tuyền, nói: “Cố tiên sinh có gì muốn nói với tôi sao?” Nàng không nói thẳng, nhưng biểu tình trên mặt nàng đã nói nàng biết anh chính là người dẫm lên góc váy hại nàng té ngã.

Cố Phi Tuyền đặt cốc rượu trên tay lên khay của một nhân viên phục vụ đi ngang qua, thành khẩn mà nửa cúi mình vái chào, nói: “Tôi rất xin lỗi.”

Doãn Linh Tê có chút giật mình, nhưng người ta đã xin lỗi, hơn nữa đang giữa buổi tiệc, cũng không nên tiếp tục so đo, nàng chỉ không nóng không lạnh nói: “Hy vọng Cố tiên sinh về sau hành sự có thể suy nghĩ kỹ rồi mới làm, đừng bởi vì ân oán cá nhân mà liên lụy người vô tội.”

Cố Phi Tuyền tao nhã có lễ mà nửa cúi mình vái chào, nói: “Cám ơn đã chỉ ra chỗ sai.”

Doãn Linh Tê: “.....”

Hai anh em nhà này.....

Doãn Linh Tê quay về chỗ người bạn vừa quen biết, bình phẩm rượu trong tay, rồi hơi nhẩn nhẩn mày.

Một người bạn khẽ chạm vào cánh tay nàng, đánh thức nàng khỏi sự xuất thần: “Suy nghĩ gì vậy?”

Doãn Linh Tê lắc đầu: “Không có gì.”

Nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Dừng một chút, Doãn Linh Tê lại hỏi: “Bạn biết gì về hai anh em của Cố gia?”

***

Sau khi yến hội tan cuộc, Cố Nghiên Thu từ chỗ Cố Phi Tuyền biết được tin Doãn Linh Tê đã tìm tới anh, cô hơi hơi kinh ngạc, lúc ấy có không ít người, Cố Phi Tuyền ở phía sau nàng đột nhiên gây khó dễ, kẻ kế bên Cố Phi Tuyền nói không chừng cũng còn chưa thấy, vậy mà Doãn Linh Tê có thể băng vào ký ức chuẩn xác tìm ra Cố Phi Tuyền.

Cố Phi Tuyền vô tội vác nài, mặt dày vô đối đòi Cố Nghiên Thu phải bồi thường.

Cố Nghiên Thu nói sẽ mua tặng anh một chiếc cà vạt mới, Cố Phi Tuyền được một tắc lại muốn tiến một bước muốn thêm giày da, bị Cố Nghiên Thu cự tuyệt, Cố Phi Tuyền lập tức ăn vạ. Đã sắp ngoài ba mươi, ở trước mặt Cố Nghiên Thu lại ấu trĩ như con nít.

【 Tây Cố: Quá đáng rồi đó, anh không thấy đòi hỏi như vậy là quá nhiều à
】

【 Gia Bối: Sao lại quá nhiều? Thứ này không thể dựa vào số lượng mà đền bù được, phải dựa theo chất lượng, ví như đêm nay vậy, anh dẫm góc váy con gái nhà người ta, chuyện này nếu như truyền ra ngoài, sẽ huỷ thanh danh của anh cả đời về sau vậy phải làm sao bây giờ? 】【

【 Tây Cố:.....】

Cố Phi Tuyền vứt cà vạt sang một bên, ôm di động, hai khuỷu tay chống

trên đầu gối, ngồi trên sofa trong phòng bệnh VIP nhắn tin WeChat với Cố Nghiên Thu, không thể khống chế khoé môi khê khê. Cố Hoà đã sớm ngủ rồi, Hạ Tùng Quân ngồi ở mép giường, hình như đang ngẩn người, lại giống như đang suy nghĩ sâu xa gì đó, cứ cách một chút lại tới thăm dò nhiệt độ trên trán Cố Hoà.

Bây giờ dụng cụ điện tử đã rất tiên tiến, Cố Hoà có phát sốt cũng không sao, nhưng Hạ Tùng Quân vẫn không ngại vất vả mà dùng cách thủ công.

Bà vừa đo nhiệt độ cho Cố Hoà, bình thường, Hạ Tùng Quân xoay chuyển cổ nhức mỗi, đứng lên duỗi eo, vừa ấm eo do ngồi đến cứng đờ vừa đi về phía con trai đang tươi cười như đóa hoa.

Cố Phi Tuyền lưu một phần tâm tư chú ý tình huống chung quanh, mẹ còn chưa tới, anh đã ấn một cái, khoá màn hình, ném sang bên cạnh, đánh đòn phủ đầu mà nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, mẹ thật không cần mỗi ngày đều ở lại trễ đến vậy, mẹ nên về nghỉ ngơi sớm, chỗ của ba đã có con mà.”

Hạ Tùng Quân: “Con làm được sao? Chân tay thô lỗ.”

“Được, con thô lỗ, được rồi chứ?” Cố Phi Tuyền không cùng bà tranh luận, đứng lên hai tay đẩy bả vai bà, ấn bà xuống chiếc giường dành cho người thân tới thăm nuôi ngủ lại: “Mau đi ngủ.”

Hạ Tùng Quân chụp tay anh, cười nói: “Không vội ngủ, vừa rồi con nói chuyện với ai vậy, cười vui vẻ đến vậy?”

Cố Phi Tuyền cũng vui vẻ: “Không ai hết.”

Hạ Tùng Quân chỉ vào anh: “Con nói hay không?” Cố Phi Tuyền còn chưa trả lời, bà đã tự đánh vào đùi mình, “Đứa con bất hiếu a, cực cực khổ khổ nuôi nó lớn như vậy, ngay cả một cô con dâu cũng không chịu cưới về

nhà.”

Cố Phi Tuyền: “.....”

Nếu anh dám nói thật, Hạ Tùng Quân có thể sẽ vác chổi đập anh gãy chân.

Cố Phi Tuyền quyết định nói dối, anh ngượng ngùng mà xoa xoa mũi: “Là thế này.”

Hạ Tùng Quân hai mắt tỏa sáng mà nhìn anh, thực sự có chuyện a? Lâu như vậy, đều là sấm to mưa nhỏ, lần duy nhất thấy anh nhắc tới chuyện tình cảm là khi còn học đại học, nhưng sau khi tốt nghiệp lại chia tay.

Cố Phi Tuyền châm chọc, nói: “Là một người con thích, nhưng người ta không có hứng thú, còn đang trong quá trình tiếp xúc.”

Hạ Tùng Quân quét mắt nhìn Cố Phi Tuyền từ trên xuống dưới: “Con gái nhà ai mà thanh cao vậy, con trai mẹ tuần tú lịch sự mà còn chướng mắt?”

Cố Phi Tuyền vội cản, nói: “Mẹ đừng tăng bốc con như vậy, người khác không nhất định nhìn trúng con, làm người vẫn nên có chút khiêm tốn. Cho dù là người giàu nhất thế giới cũng không phải ai cũng thích, huống chi là con?”

Hạ Tùng Quân truy vấn hỏi: “Nàng họ gì? Nhà ở đâu? Trong nhà có mấy người a? Gia cảnh thế nào?”

Cố Phi Tuyền: “.....”

Lâm thời không biết đối phó, trong đầu anh bỗng hiện ra Doãn Linh Tê, thuận nước đẩy thuyền nói: “Họ Doãn, không phải người địa phương, gia cảnh hẳn cũng không khác nhà mình lắm.”

“Người nơi khác à? Người nơi khác có thể hơi bất tiện hay không a.” Hạ Tùng Quân trầm tư, ” Nếu gia cảnh nhà nàng tạm ổn thì còn đỡ, nếu lỡ như hơn nhà chúng ta, đến lúc đó muốn con ở rể, vậy không phải mẹ rất khó gặp con sao? Nếu không hay là thôi bỏ đi, tìm một người bản địa vẫn tốt hơn.”

Cố Phi Tuyền dờ khóc dờ cười: “Mẹ, mẹ, mẹ, chưa đâu vào đâu cả, người ta một chút cũng chưa có gì với con mà.”

Hạ Tùng Quân dường như căn bản không nghe thấy lời anh nói, chỉ lo tự nói: ” Nếu con thật sự thích người ta, người nơi khác cũng không sao, nhưng ngàn vạn lần không thể ở rể a, hoặc là hai đứa mua nhà ở Yên Ninh, ở đây phát triển.”

Cố Phi Tuyền búng tay một cái trước mặt Hạ Tùng Quân.

Hạ Tùng Quân ngơ ngác mà nhìn anh.

Cố Phi Tuyền ấn bà xuống giường, cởi giày, đắp chăn dày hoàng: “Mẹ, mẹ mau ngủ đi a. Con tự biết rồi mà.”

Hạ Tùng Quân: “Aizz?”

Cố Phi Tuyền đã tiến vào phòng trong, sô pha trong phòng bệnh là dạng ngã ra có thể thành giường, Cố Phi Tuyền liên tục nhiều ngày ngủ tại bệnh viện, đóng vai hiếu tử đến cực kỳ chân thật, anh trông cũng điển trai, lại có tiền, còn là hiếu tử, trong khoảng thời gian anh ở bệnh viện, được không ít y tá để ý đến.

Hạ Tùng Quân chỉ chương mắt các cô y tá này, ít ra phải môn đăng hộ đối, giống Lâm Duyệt Vi là tốt nhất —— Hạ Tùng Quân chưa gặp qua bao

nhiều tiểu thư con nhà giàu, nhưng nếu được chọn, gia thế của Lâm Duyệt Vi chắc chắn là lựa chọn đầu tiên, chỉ là tính cách không được nhu thuận, chỉ sợ con trai bảo bối của bà không khống chế được, bà vẫn muốn tìm một cô gái ôn nhu hơn.

Nghĩ tới nửa đời sau của con trai bà rất cuộc có hy vọng rồi, Hạ Tùng Quân bỗng cảm thấy những ngày tiếp theo không còn quá khó qua nữa, chẳng sợ Cố Hoà chưa bao giờ để bà trong lòng, bà còn có con trai có thể trông cậy vào.

Hạ Tùng Quân ngủ một giấc ngon khó có được, trước khi ngủ suy nghĩ xem ngày mai nên hỏi Cố Phi Tuyền thêm thông tin gì.

Bên kia, Cố Phi Tuyền từ chỗ Cố Nghiên Thu rất cuộc đòi được thêm một đôi giày da, cũng vui vẻ ngủ ngon.

Cố Nghiên Thu về nhà tắm xong, chậm chạp không chờ được tin nhắn cuối ngày của Lâm Duyệt Vi, cô chịu không nổi đã nhắn một câu “Ngủ ngon”, rồi ngủ trước.

Mọi âm thanh đều im lặng.

Dưới cùng một ánh trăng, Lâm Duyệt Vi ở ngoài phim trường xa ngàn dặm đang đóng cảnh quay đêm.

Nàng đã bị dây thép treo trên không trung ngậy người hơn năm tiếng đồng hồ, hơn hai giờ chiều mà đùi đều bị kéo căng đến tê rần, đau đến thấu tim, người mỗi lúc một nặng nề. Không phải vấn đề của nàng, mà do nữ chính. Do cô ta không có bản lĩnh vũ đạo, gân cốt yếu như lá liễu, động tác đánh diễn cơ bản cũng đều do thể thân hoàn thành, nhưng vẫn có những động tác cần thiết cô nàng tự mình diễn, nàng ta ở trên dây thép đỡ trái hờ phải, đóng đưa lúc lắc, động thủ thì quên mất chân, toàn bộ tứ chi đều cứng đờ

như khúc gỗ.

Lâm Duyệt Vi bị treo mình bảy tiếng đồng hồ có hơn sáu tiếng đồng hồ đều do chờ cô nàng, chờ nữ chính điều chỉnh trạng thái các thứ, đạo cụ các thứ, NG [1] liên tục.

[1] NG: Trong quá trình sản xuất phim thì người ta sinh ra khái niệm NG, ý nói tới những cảnh quay bị lỗi hoặc không đạt chất lượng.

Cuối cùng tổ đạo diễn đều nhìn không nổi nữa, thả Lâm Duyệt Vi xuống, nói ngày mai quay lại, để nàng trở về hảo hảo nghỉ ngơi một ngày.

Lâm Duyệt Vi được Vương Viên Viên đỡ, khập khiễng mà trèo lên xe.

Nữ chính chạy chậm tới, xin lỗi Lâm Duyệt Vi: “Xin lỗi a.”

Lâm Duyệt Vi vội xua tay nói: “Không sao, không sao.”

Nữ chính áy náy, sau đó thở dài.

Lâm Duyệt Vi chậm rãi khom lưng ngồi ở ghế sau xe, tê đến thở ra khí lạnh, Vương Viên Viên vội nâng nàng dậy: “Không có việc gì đi?”

“Có đó.” Lâm Duyệt Vi nhe răng nói, “Cho em cái đệm.”

Vương Viên Viên cho nàng một cái gối đệm lông dê lót mông, Lâm Duyệt Vi vừa ngồi vừa xoa chân, cặp đùi, đặc biệt là nửa phần trên, đúng là đau đến chết lặng, cảm giác như chân không còn là của chính mình nữa.

Vương Viên Viên ở trên đường cùng nàng nói về nữ chính, dựa vào Show truyền hình mà nổi, sau lưng có chỗ dựa vững chắc, mới dành được vai nữ chính. Cái gì cười ngửa, đánh nhau trên cơ bản đều không phải tự diễn,

toàn dùng thể thân thay, có đôi khi còn kín lịch diễn không đuổi kịp hành trình, ngay cả cảnh diễn cũng đều cắt hết, chỉ để lại sườn mặt hoặc bóng dáng, thể thân đảm đương hết phần còn lại.

Lâm Duyệt Vi nói: “Người này hình như cũng không tệ lắm?” Không chơi đại bài, hơn nữa ở phim trường cũng rất khiêm tốn, đạo diễn nói cái gì làm cái ấy, nhất nhất nghe theo, chỉ là..... Khả năng thiên phú không cao? Muốn nàng tiến bộ đúng là lực bất tòng tâm.

Vương Viên Viên xì một tiếng, nói: “Đối với em không tệ thì đã được xem là người tốt rồi à, vậy trên thế giới này nhiều người tốt như vậy, sao không thấy họ làm diễn viên. Bản thân không có tài, cũng đừng ôm việc vào người, nhồi việc nặng cho người khác làm, chỉ một câu xin lỗi thì có thể xí xóa sao?”

Nàng nghe ra oán niệm thâm hậu, Lâm Duyệt Vi cười nói: “Sao chị lại hận đời vậy?” Trước kia cũng không như vậy.

Vương Viên Viên nói: “Thương cảm cho em, nên mắng người.”

Lâm Duyệt Vi nghe chửi cũng có thể tạm thời giảm bớt một chút đau đớn trên người, bèn nói: “Vậy chị tiếp tục đi.”

Vương Viên Viên nói: “Cô nữ chính này, hồi còn phỏng vấn đều nói mình sẽ nỗ lực đề cao kỹ thuật diễn, nhưng lịch trình thì chặt cứng, làm gì có thời gian yên tĩnh hảo hảo đề cao, thiên phú kém thì thôi đi, có thể dùng cần cù bù thông minh, dù sao fan của nàng ngày nào cũng nói nàng rất nỗ lực, chị cũng không biết nỗ lực chỗ nào, diễn kịch chỉ biết trừng mắt chu môi, còn không bằng một phần mười em.”

Lâm Duyệt Vi vui vẻ nói: “Chị nói người ta thì cứ nói đi, kéo theo em làm gì?”

Vương Viên Viên chớp chớp mắt, nói: “Chị là fangirl của em a, em không biết sao?”

Lâm Duyệt Vi nửa tin nửa ngờ, chặc một tiếng, nói: “Em có thể hỏi chị chuyện này được không Viên tỷ?”

“Em hỏi đi.”

“Có phải với nghệ sĩ nào chị cũng nói vậy?”

“Chuyện này.....” Vương Viên Viên ngượng ngùng mà cúi đầu.

“Vậy em lại hỏi chị một chuyện khác.”

“Hỏi đi.”

“Nếu hôm nay chị là nữ chính, chị sẽ nói thế nào?”

“Hôm nay em biểu hiện rất tốt, còn tiến bộ hơn cả lần trước a, trong giới giải trí kỹ thuật diễn không phải thứ quan trọng nhất, nhân phẩm mới quan trọng, kỹ thuật diễn có thể chậm rãi nâng cao, chị tin tưởng em sẽ thành công.”

“Chị thật là đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy.” Lâm Duyệt Vi giơ ngón tay cái lên.

Vương Viên Viên khiêm tốn mà khách sáo hai câu.

Vừa nói chuyện một hồi đã về tới khách sạn.

Lâm Duyệt Vi chống tay Vương Viên Viên xuống xe, thông thả mà đi tới

gian phòng nghỉ ngơi, Vương Viên Viên lấy thuốc mỡ từ trong túi bên mình, thúc giục Lâm Duyệt Vi mau đi tắm rửa. Lâm Duyệt Vi như lâm đại địch hỏi: “Làm gì?”

Vương Viên Viên giơ giơ thuốc mỡ trong tay lên, nói như lẽ đương nhiên: “Chị giúp em thoa, không thoa ngày mai em dậy nổi sao?”

Lâm Duyệt Vi quả quyết cự tuyệt nói: “Em có thể tự làm.”

Vương Viên Viên cạ lời: “Em đến mức này sao? Chị chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi cô độc, đáng thương mà bất lực thôi a.”

Lâm Duyệt Vi vẫy vẫy tay: “Chị mau về ngủ, em tự có thể làm được mà.”

Vương Viên Viên bát quái hỏi một câu: “Đối tượng của em ngay cả loại dấm này cũng ăn sao?”

Lâm Duyệt Vi ra vẻ hiên ngang, cao giọng nói: “Chị thì biết cái gì, cái này gọi là người có gia thất tự biết tu dưỡng.”

Vương Viên Viên dễ như trở bàn tay mà nhìn ra nàng ngoài mạnh trong yếu, cười cười, không vạch mặt nàng, buông thuốc mỡ ra: ” Vậy chị về ngủ, có việc gọi điện thoại cho chị.”

Lâm Duyệt Vi: “Đi đi Viên Viên tử.”

Vương Viên Viên giúp nàng mở cửa, Lâm Duyệt Vi khóa trái, cài dây xích, khép khiêng mà tiến vào phòng tắm rửa.

Tắm rửa mười phút, bôi thuốc hai mươi phút, nàng dùng di động chụp ảnh miệng vết thương, tính gửi cho Cố Nghiên Thu xem, để được cô nói vài lời âu yếm. Nàng tính gửi rồi lại thôi, vẫn không nên làm cô lo lắng, ngay cả

ảnh cũng xoá luôn.

Nằm ở trên giường, do thuốc phát huy tác dụng nên miệng vết thương bắt đầu ngứa, Lâm Duyệt Vi ngủ không được, cầm lấy di động kéo xem danh bạ một lần, ngón tay lướt tới tên của Khuất Tuyết Tùng.

【 Hai chữ Mộc: Khuất lão sư, em sắp đóng máy rồi, chừng nào chị có rảnh thì chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm nha 】

Nàng không nghĩ Khuất Tuyết Tùng sẽ trả lời nhanh, sau khi gửi tin đi thì vào giao diện Weibo, giữa đêm khuya an tĩnh cuộn tròn người trong chăn lướt new feed.

Trên màn hình thông tri có tin nhắn mới, Lâm Duyệt Vi nhấn vào: “!!!”

【 Khuất lão sư: Không rảnh 】

Vô cùng lạnh nhạt tuyệt tình.

Lâm Duyệt Vi thề trước đó nàng tuyệt đối chưa từng thấy Khuất Tuyết Tùng nhỏ mọn đến vậy, lấy lòng mà trả lời: 【 Chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm thôi mà 】

【 Khuất lão sư: Không rảnh 】

Lâm Duyệt Vi lại nói thêm vài câu lời hay, liên tục gửi icon xin tha khóc lóc, Khuất Tuyết Tùng vẫn lôi đã bất động mà nói không rảnh, sau lại thay đổi thành một câu: 【 thật sự không rảnh, không lừa em, gần đây lịch trình thật sự kín 】

【 Hai chữ Mộc: Không phải giận em sao? 】

【 Khuất lão sư: Ha ha 】

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Này còn không phải giận nàng thì là gì?

【 Khuất lão sư: Chờ rảnh rồi nói sau, máy bay sắp cất cánh, bye 】

Nói xong liền biến mất, Lâm Duyệt Vi vào trang chủ của Khuất Tuyết Tùng, status mới nhất đăng vào hai ngày trước, chỉ chia sẻ hình icon, một con mèo đang nằm, thoát nhìn xác thật rất mệt mỏi.

Chẳng lẽ thật sự không phải nhắm vào nàng?

Trợ lý của Khuất Tuyết Tùng cúi đầu thật sâu, trầm mặc không lên tiếng mà giúp nàng đeo bịt mắt chứa nước, bị áp suất thấp quanh thân Khuất Tuyết Tùng làm cho kinh sợ, một chữ cũng không dám nhiều lời. Nghe nói trợ lý trước đây bởi vì lảm miệng mà bị sa thải.

Kỳ thật chân tướng cũng không phải như vậy, trợ lý cũ của Khuất Tuyết Tùng là thân thích của người đại diện, lảm mồm, làm việc không đúng mực, nàng nhẫn nại một đoạn thời gian mới không thể không sa thải đối phương.

Nhưng lời đồn truyền đến thế nào, thiệt hay giả đã không còn quan trọng.

Ví như nói nàng tính tình tệ thích chơi đại bài, nói nàng sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, nói nàng dựa vào thể xác mà thăng tiến, nói nàng có nhân duyên cực kém..... Thậm chí chẳng có bao người trong giới giải trí rõ được chân tướng, Khuất Tuyết Tùng cũng lười phải cãi lại.

Có một lần quay show truyền hình, nàng tham gia với thân phận khách

mời, mấy khách mời khác còn hỏi nàng: *Có phải cô đã ngầm kết hôn? Truyền thông đều nói vậy. Đến mức đối tượng bị đồn có trên mười mấy phiên bản khác nhau.*

Nàng rất ít khi cáu giận vì ngôn luận của kẻ khác, nhưng hôm nay chuyện này khiến nàng vô cùng phẫn nộ. Nàng cho rằng nhiều năm đã qua đi, nàng đã sớm buông xuống được.

Buổi tối hôm nay có một hoạt động, là do một tạp chí nào đó tổ chức tiệc từ thiện, nàng được mời tham dự, trang điểm đến lấp lánh như ánh cầu vồng. Không ngờ lại ngồi cùng một bàn với Kê Hàm, Kê Hàm còn dẫn theo bạn gái đương nhiệm Thiệu Nhã Tư.

Kê Hàm không nói rõ, nhưng Khuất Tuyết Tùng biết cô gái ngồi bên cạnh đang cùng cô yêu đương, ánh mắt mỗi khi Kê Hàm nhìn người mình yêu, không khác gì ánh mắt khi ấy cô nhìn nàng.

Cô gái nọ hình như là bạn của Lâm Duyệt Vi, lần trước cô ấy từng tới phim trường thăm ban, Khuất Tuyết Tùng nhớ rất rõ nàng. Do có thiện ý nhắc nhở, Khuất Tuyết Tùng tìm cơ hội tới gần Thiệu Nhã Tư, muốn cô sớm lưu tâm, đừng quá tin tưởng đối phương. Nhưng Kê Hàm bảo vệ cô ấy chặt đến một con ruồi chui cũng không lọt, cơ hồ một tắc cũng không rời. Khuất Tuyết Tùng thật vất vả mới truyền được một mẫu giấy nhỏ cho Thiệu Nhã Tư, khuyên cô để ý lang sói bên cạnh.

Nhưng không biết cô ấy do thiếu tâm nhãn hay do bị Kê Hàm chuốc canh mê hồn, chân trước vừa nhận được tờ giấy, sau lưng đã đưa cho Kê Hàm. Khuất Tuyết Tùng đề bút vội vàng, quên mất che dấu bút tích, để Kê Hàm phát hiện là nàng.

“Tôi cho rằng chúng ta đã kết thúc, không ngờ đến tận bây giờ em vẫn còn nhớ mãi không quên.”

“Đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi cũng không hề quấy rầy em bao giờ, không phải sao?”

“Hoà bình chia tay, mới là cách sống của người trưởng thành, đừng giống thứ trẻ con cắn chặt không buông.”

Đối phương là người đại diện, miệng lưỡi sắc bén, nàng sớm đã tập thành thói quen bị người hiểu lầm, bị người mắng đến không còn lời nào để nói, chỉ lưu lại một nụ cười lạnh lùng rồi bỏ đi.

Chuyện sau đó mới làm người phần hận.

Chỗ ngồi của hai người họ ở rất gần, cô bé họ Thiệu nhỏ giọng hỏi lời đồn đãi về nàng có phải là sự thật hay không, Kê Hàm rành mạch rõ ràng trả lời là thật sự, còn kêu cô bé tránh xa cô.

Khuất Tuyết Tùng đặt tay lên ngực tự hỏi, nàng chưa từng làm sai chuyện gì trong suốt quá trình hai người yêu nhau, cũng chưa từng đề cập điều gì xấu về đối phương. Nàng nổi tiếng, tin tức của nàng nháo đến ồn ào huyên náo, Giáp Ất Bính Đinh Mậu Kỷ Canh Tân, một người lại một người, tên của nàng bị leo lên hot search nhiều đến đếm không xuể, chỉ có một người vẫn luôn được giấu nơi đáy lòng nàng, chưa một lần được nhắc tên, Kê Hàm mới là mối tình đầu của nàng, vậy mà hôm nay cô ta lại có thể làm trò trước mặt tân hoan tùy ý chửi bới nàng.

Không, có lẽ không phải vậy, nữ nhân kia miệng lưỡi giáo hoạt, có thể lừa người bất cứ lúc nào, có lẽ đối với mỗi một người bạn gái cô ta đều nói như vậy.

Khuất Tuyết Tùng chịu đựng sự buồn nôn tận cho đến khi bữa tiệc kết thúc, chụp một tấm ảnh chung, cự tuyệt lời mời dùng cơm của chủ biên tạp, lấy

có có việc mà tới sân bay ngồi chờ hơn bốn tiếng đồng hồ.

Lâm Duyệt Vi cũng vừa lúc đụng phải họng súng, Khuất Tuyết Tùng mới vừa bị bạn tốt Thiệu Nhã Tư của nàng cùng Kê Hàm làm cho tức giận đến môi cũng phát run, còn thấy nàng nhăn tin tới, đương nhiên thái độ sẽ không được tốt.

Nhưng sau thấy thái độ Lâm Duyệt Vi thành khẩn, vốn dĩ chuyện không liên quan tới nàng, Khuất Tuyết Tùng đã sớm không còn giận, nhưng Khuất Tuyết Tùng thật sự rất bận, ăn tết cũng không có một ngày để nghỉ ngơi.

Nàng tháo bật mắt ra, trước mắt còn mờ mờ lung, điều chỉnh chỗ ngồi, rồi đột nhiên gọi tên trợ lý.

“Dạ.” Giọng trợ lý run nhè nhẹ.

Khuất Tuyết Tùng muốn nói cô không cần sợ hãi đến vậy, chỉ cần không phải sai phạm lớn, nàng là một người rất dễ nói chuyện. Nhưng khi lời nói vọt tới bên miệng lại cảm thấy đặc biệt không thú vị, nàng cũng lười nói, giọng nói ngược lại lạnh hơn một phần: “Độc hành trình tiếp theo cho tôi nghe, sắp tới có ngày rảnh nào không.”

Trợ lý xem lịch trình của nàng, nói: “Tháng sau có hai ngày quảng cáo ở Yến Ninh, một quảng cáo nhãn hàng, thời gian quay chụp hẳn không dài.”

“Cụ thể là hai ngày nào?”

Trợ lý báo ngày.

Khuất Tuyết Tùng nhớ kỹ hai ngày này, kéo bật mắt xuống, tính nhăn tin trả lời Lâm Duyệt Vi, lúc lấy di động ra mới nhớ di động đã tắt nguồn. Nàng dựa vào ghế, lười biếng nói: “Xuống máy bay nhắc thêm lần nữa.”

Trợ lý cung kính mà nói: “Dạ.” Sau đó mở máy tính bảng viết xuống ghi nhớ, để tránh quên, lại khiến Khuất Tuyết Tùng nổi trận lôi đình sau đó xào cô như con mực. Tuy nhân phẩm con người Khuất Tuyết Tùng không tốt, nhưng là một người sếp rất hào phóng, cũng không nghĩ ra mấy chuyện hiểm họa cổ quái quái dị bắt trợ lý lăn lộn đi làm.

Trợ lý xác nhận Khuất Tuyết Tùng ngủ rồi, mới nơm nớp lo sợ mà chợp mắt một lát.

Sáng sớm vừa dậy Lâm Duyệt Vi đã nhận tin cho Cố Nghiên Thu trước, mới nhìn thấy tin nhắn Khuất Tuyết Tùng gọi tới hai ngày rảnh, sau khi đóng máy nàng tạm thời không còn công việc khác.

Nàng đã xuất đạo (debut) hơn nửa năm, tiền lãi do lưu lượng lúc trước mang đến đã sớm cạn sạch, không có phim mới đóng, nàng đang trong thời kỳ thiếu thốn tài nguyên. Có những người mới xuất đạo không nhận được phim nhưng vẫn thường xuyên tham gia show truyền hình, không quan tâm show hay hay dở, show nào cũng tham dự, nhưng không phải ai cũng được biết đến, càng đừng nói tới nổi tiếng, tuy trong một số trường hợp tác dụng cũng tương đương, nhưng đây chỉ là một cách để giảm thiểu sự thiếu hụt người hâm mộ.

Trần Huyền trưng cầu ý kiến của Lâm Duyệt Vi, kết hợp với đội ngũ cấp dưới giúp Lâm Duyệt Vi lên kế hoạch, quyết định sẽ không cho nàng nhận quá nhiều show truyền hình, nếu có nguồn lực tốt sẽ để nàng tham dự với vai khách mời, đối với một số lời mời quảng cáo nhỏ cũng không được nhận.

Lâm Duyệt Vi là nữ minh tinh, diễn viên mới xuất đạo thì không nên tham gia quá nhiều show truyền hình, con đường trở thành diễn viên làm đầu chắc chắn mới là điều Trần Huyền muốn hướng nàng đến, đương nhiên,

trong giới fan hiện tại đang thịnh hành văn hoá mỳ ăn liền, nhưng chỉ cần chờ đến khi nàng có tác phẩm, tự nhiên sẽ có fan cuồn cuộn không ngừng, đến lúc đó lại cho nàng một phần ăn marketing, giúp Lâm Duyệt Vi khuấy động, bây giờ xào cũng không có củi không có nước, dưới chân không có tác phẩm, có muốn cũng không nên sự; hơn nữa show truyền hình chỉ có thể tạo thành minh tinh, mà không thể tạo thành diễn viên, thậm chí còn gây tác dụng phụ cho diễn viên, show truyền hình cũng có kịch bản, cũng có thể đắp nặn một hình tượng cho diễn viên, có một số diễn viên do tham gia quá nhiều show để lại ấn tượng quá sâu trong lòng khán giả, dù có nhận được tác phẩm đứng đắn cũng đều bị phản tác dụng. Chờ sau khi Lâm Duyệt Vi có tác phẩm tiêu biểu, vẫn có thể tham gia show một cách ổn thỏa, ở giai đoạn này nàng nên chuẩn bị tinh thần và trau dồi kỹ năng chuyên môn, nếu không sẽ rất lãng phí một khi có kịch bản hay.

Nhật vật phó đội trưởng Bạch trong 《 đô thị sương mù 》 , vừa hay giống tính tình của nàng, Lâm Duyệt Vi biết còn có thể phát huy nhiều hơn, sau khi quay xong bộ phim ngắn này, nàng sẽ đi học bổ túc, tu luyện kỹ thuật diễn.

【 Hai chữ Mộc: Hẳn là rảnh, trước hai ngày chúng ta lại xác nhận một lần 】

Mười ngày sau, Lâm Duyệt Vi “Chết” dưới kiếm của nam chính, lãnh xong cơm hộp[2], nàng là người đến đoàn phim sớm nhất, cũng là nữ phụ đóng máy sớm nhất.

[2] cơm hộp: tiền lương sau khi đóng phim

Lâm Duyệt Vi nằm trên mặt đất, nghe được chữ đóng máy lập tức lau nước mắt vừa khóc ra trên mặt, ngồi dậy. Thấy hoa mắt, nữ chính đã nhào tới phía nàng, đánh gục nàng xuống đất lần nữa.

Lâm Duyệt Vi căn môi dưới: “Trời đau ——”

Nàng thiếu điều muốn bể xương cụt.

“Wow.” Lâm Duyệt Vi rõ ràng nghe thấy tiếng ồn ào của các thiếu nữ phía sau.

Bây giờ không còn như xưa nữa, CP nam, nữ đều là mốt. Xào cp cũng không phải chỉ xào BL (đam mỹ) hay tình yêu khác giới (ngôn tình), bách hợp cũng có thể xào. Ai lại không thích các tiểu tử tỷ xinh đẹp ở bên nhau đây? Cảnh đẹp ý vui.

Lâm Duyệt Vi đẩy đẩy bả vai nữ chính: “Cô đứng lên trước được không?”

Nữ chính còn kéo kéo cổ áo nàng, rồi mới không tình nguyện ngồi dậy, trong ánh mắt cũng đều là nước mắt.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Không phải, nàng trở nên thân với nữ chính từ khi nào vậy? Trong ba tuần qua, cả hai không nói quá một trăm câu, đều là “cảm ơn”, “không sao cả”, “Xin chào” và “không sao”.

Nữ chính nũng nịu nói: “Người ta luyện tiếc chị.”

Lâm Duyệt Vi cũng động tình nói: “Tôi cũng luyện tiếc cô mà.”

Nàng nghĩ: *Aizzz, không ngờ chết rồi mà còn phải diễn kịch.*

Nữ chính nói: “Sắp tới chị có rảnh không? Có muốn ở lại đoàn phim thêm hai ngày không?”

Ở lại thêm hai ngày làm gì? Chẳng lẽ lưu lại xem cô diễn kịch, vậy thì đúng là tai nạn. Lâm Duyệt Vi lộ ra biểu tình khó xử, nói: “Người đại diện đã sắp xếp công việc mới.”

Nữ chính tiếc hận nói: “Hôm nay phải đi sao?”

Lâm Duyệt Vi đau lòng nói: “Đúng vậy đúng vậy.”

Nàng đứng lên, khom lưng đưa cho nữ chính, thuận tiện kéo cô ta lên.

Nữ chính phủi bụi trên người, nói: “Về sau liên lạc nhiều.”

Lâm Duyệt Vi thiện ý mỉm cười: “Nhất định.”

Nữ chính giong di động lên, quét mã thêm bạn với Lâm Duyệt Vi.

Nữ chính thối lui, Lâm Duyệt Vi lần lượt chào đạo diễn, các diễn viên và các nhân viên. Đạo diễn nói với nàng vài lời chúc may mắn nhưng ngay cả một lời mời ở lại dùng tiệc cũng không có, buổi chiều Lâm Duyệt Vi tiêu sái rời khỏi đoàn phim.

Vừa lên xe bảo mẫu nàng đã lấy di động ra, tính thông báo tin tốt này với Cố Nghiên Thu, kỳ thật nàng đóng máy sớm hơn dự định một ngày, hẳn là ngày mai có thể về tới nhà.

Lâm Duyệt Vi cất di động, không ngừng run chân, kìm nén không được vui sướng khi được về nhà.

Lần trước nàng đi hơn ba tháng cũng không muốn về nhà, lần này chưa tới một tháng đã chờ không nổi muốn lập tức bay về. Lần này nàng chẳng những muốn đánh dấu bắt đầu thất tình trên người Cố Nghiên Thu, còn muốn tạo ra mười hai chòm sao. *Làm cái này trước, rồi làm cái kia, rồi làm*

lại kiểu cũ, có nên mua thêm áo blouse trắng trên mạng không nhỉ? Hình như có chút kích thích, còn kích thích hơn bộ tây trang hôm bữa. Không cần mua vội hết, cứ mua tuần tự từ từ là được.

Lâm Duyệt Vi nghĩ mà cả khuôn mặt nổi lên màu hồng nhuận khác thường, không chế không được nở nụ cười đến tận mang tai, ý cười đáng khinh không chịu kiềm nén.

Rõ ràng vẫn còn một người đang ngồi bên cạnh nàng, mà còn có thể ngược cầu như vậy, thật quá đáng.

Vương Viên Viên thở dài, đeo tai nghe Bluetooth lên, bên tai quanh quẩn 《 Đại Bi Chú 》 trang nghiêm ngâm xướng, hỗ trợ cô bình phục tâm tình.

Buổi chiều bốn giờ rưỡi, Lâm Duyệt Vi đã ngồi trên chuyến bay về Yến Ninh, không quên nhắn tin báo cho Cố Nghiên Thu:

【 Hai chữ Mộc: Hôm nay kết thúc công việc sớm 】

Cố Nghiên Thu đang đi làm ở công ty, biểu tình nhu hòa, cong khóe môi nhả lại:

【 Tây Cố: Sớm như vậy đã xong việc, ngày mai khi nào đáp máy bay, chị tới sân bay đón em 】

【 Hai chữ Mộc: Ngày mai chị không đi làm à? Em tự về là được rồi 】

【 Tây Cố: Xin nghỉ là được rồi, nghỉ nửa ngày, đón em quan trọng hơn 】

Lâm Duyệt Vi ngọt ngào mà đánh chữ: **【 ai nha, em cũng không phải con nít, em có thể tự về được, hãy tin tưởng em 】**

Cố Nghiên Thu kiên quyết nói: 【 không được, chị không yên tâm, hơn nữa em là minh tinh, vạn nhất bị người ta nhận ra thì làm sao? Rồi vạn nhất, có người thấy sắc nảy lòng tham 】

Lâm Duyệt Vi tiếp lời cô: 【 Em đây sẽ đập đầu chó của hần 】

Cố Nghiên Thu kiên trì nói: 【 dù sao cũng không được, chị cần phải đi đón em 】

Lâm Duyệt Vi e then mà đánh chữ: 【 được rồi được rồi, vậy chị tới đón em đi, ngày mai buổi chiều ba giờ nha 】

Vương Viên Viên ngồi bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của cô lúc này, trên cánh tay lập tức nổi da gà, Lâm Nguyệt Vi lờ đi quay mặt nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Do máy bay cất cánh phải tắt máy. Để Cố Nghiên Thu không biết, Lâm Duyệt Vi lại gửi một tin nhắn khác:

【 Hai chữ Mộc: Ngày mai đóng máy, nên tối nay đoàn phim có liên hoan, em phải nhập tiệc, phỏng chừng trong thời gian ngắn không thể trả lời chị 】

【 Tây Cố: Biết rồi 】

Phi cơ sắp cất cánh, Lâm Duyệt Vi nằm bắt thời cơ: 【 moah moah 】

【 Tây Cố: Đi đi moah moah 】

Sau khi bị tiếp viên nhắc nhở, Lâm Duyệt Vi bật chế độ máy bay.

Nàng kích động đến mức không ngủ được, vừa xuống máy bay phải đi

thăng về nhà, dựa theo lịch trình mỗi ngày của Cố Nghiên Thu, khi về đến nhà, cô hẳn sẽ có mặt ở nhà, đang chuẩn bị bữa tối hoặc đang ăn tối, sau đó nàng đột nhiên mở cửa nhà ra, đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Cố Nghiên Thu từ sau bàn ăn hoặc phòng bếp, hét lên: “Surprise! Em về tối rồi, có bất ngờ không? Có vui không?”

Lao về phía nhau, hôn nhau triu mến.

Hoàn mỹ!

Lâm Duyệt Vi đội mũ lưỡi trai, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, tài xế thấy nàng có vẻ sốt ruột, cũng tăng tốc độ xe, thi triển mười mấy năm kinh nghiệm lái xe, nhanh như điện chớp, đến nơi sớm hơn dự kiến đến bảy tám phút.

Lâm Duyệt Vi liếc nhìn đồng hồ tính tiền ở hàng ghế trước, lấy trong ví ra ba tờ tiền màu đỏ, đưa cho tài xế: “Không cần thối lại, cảm ơn bác tài.”

Nói xong như một cơn gió quét đẩy mở cửa đi ra ngoài.

Tài xế dừng tại chỗ, không khởi động xe, nhìn bóng lưng Lâm Duyệt Vi với vẻ mặt khó tả.

Bảo lại kéo về, Lâm Duyệt Vi ngại ngùng nói qua cửa sổ xe: “Bác tài, xin mở giúp cốp xe, tôi quên lấy hành lý.”

Tài xế xuống xe, giúp nàng lấy hành lý: “Nếu tôi quên rồi chạy mất thì cô đi tìm hành lý ở đâu? Lỡ mãng hấp tấp.”

“Do tôi vội vàng đi gặp đối tượng.” Lâm Duyệt Vi cười, “Đủ đồ rồi, bác đi đường cẩn thận.”

Lâm Duyệt Vi từ cổng tiểu khu kéo vali hành lý chạy một mạch đến cửa nhà, lộ trình không ngăn, nhưng do cả quãng đường nàng chạy như điên, buổi tối có hàng xóm dắt chó đi dạo, chỉ nhìn thấy một bóng đen chợt lướt qua —— Lâm Duyệt Vi mặc áo gió màu đen tuyền, mũ cũng màu đen, vành nón kéo xuống rất thấp, người hàng xóm sợ tới mức run bần bật, chó cũng sủa lên gâu gâu.

Dọc theo đường đi Lâm Duyệt Vi dọa tuột huyết áp thêm vài vị hàng xóm, đầu đầy mồ hôi nóng ngừng trước cánh cửa sắt, biệt thự không mở đèn, mặt Lâm Duyệt Vi lộ vẻ kinh ngạc, mở cửa sắt đi vào, áp lỗ tai lên cửa nhà nghe ngóng, mở cửa thông vào phòng khách, trong phòng quả thật là một mảnh đen nhánh.

Từ ánh trăng hắt qua khung cửa sổ, một bóng đen rơi xuống dưới chân Lâm Duyệt Vi, truyền xúc cảm mịn như lông truyền đến, Lâm Duyệt Vi đã biết đó là thứ gì. Nàng chạm vào công tắc cạnh cửa, bóng đen hóa ra màu trắng.

Lâm Duyệt Vi đóng kỹ cửa, chặn gió lạnh bên ngoài thổi vào, khom lưng bế Schrodinger lên, vỗ lên người nó hai cái, rồi thả nó xuống một bên, Schrodinger lại nhào lên, ngẩng đầu lên, nhìn nàng bằng đôi mắt xanh biếc, mềm mại. “Meo meo” nhẹ nhàng, xem ra gần đây nó chịu không ít cực hình rồi, biết Lâm Duyệt Vi là từ mẫu bèn tỏ ra thân thiết, lại như đang tổ khổ.

Lâm Duyệt Vi đẩy nó ra: “Đợi chút, chờ mẹ cởi giày đã.”

Thay giày xong, nàng lại ôm Schrödinger, lúc này ôm cũng không để ý, bây giờ nàng mới mới cảm thấy Cố Nghiên Thu có cách giảm cân cho mèo rất độc đáo, chưa đầy một tháng Schrödinger đã giảm được rất nhiều cân, miễn cưỡng có thể được coi là một con mèo đẹp.

“Ba ba đã làm gì con vậy hả, tiểu đáng thương.” Lâm Duyệt Vi sờ sờ đầu

dừa của Schrodinger.

Schrodinger “Meo” càng ủy khuất.

Làm gì à? Cố Nghiên Thu chẳng những cắt xén đồ ăn của nó, còn thờ ơ với độ bán manh của nó, xem nó như chó trong nhà, sớm tối bắt thừa hầu, thời tiết lạnh thì ở nhà vận động, ấm áp thì ra ngoài chạy bộ.

Nó còn cùng Corgi nhà hàng xóm thi chạy.

Chuyện này truyền ra ngoài không biết ai sẽ thích loại mèo không ra mèo, chó không ra chó như nó.

Schrodinger meo meo không ngừng, Lâm Duyệt Vi đương nhiên nghe không hiểu, nàng chỉ tán đồng mà “Ừm Ừm”, chờ Schrodinger lên án xong rồi, mới hỏi: “Ba con đâu?”

Schrodinger: “Meo ~”

Lâm Duyệt Vi: “Không biết a, ăn cơm chiều chưa?”

Schrodinger kêu lên thê thảm: “Meo meo meo!”

Ăn Cơm!

Câu tiếp theo của Lâm Duyệt Vi lại dập tắt ảo tưởng của nó: “Chắc là ăn rồi, lát mình sẽ đi xem máy cho ăn tự động.” Lâm Duyệt Vi xem qua, chén ăn sáng bóng, nàng dùng một tay vỗ vào đầu Schrödinger. Năm chặt miếng đệm chân mềm mại của nó, dùng một tay xoa nhẹ chiếc mũi non nớt, “Không được ăn.”

Schrodinger không “meo” nữa, cắn gặm nhảy khỏi đùi nàng, trốn mất

dạng.

Lâm Duyệt Vi nhìn nó mê mẩn bước đi trên sàn catwalk kêu lên một tiếng “Này”, nó mà có ngực thì đúng là mèo cái rồi, vừa rồi còn dám tỏ ra nhiệt tình như vậy để cầu xin miếng ăn, một khi không cho nó ăn là lập tức quay lưng bỏ đi.

Đương nhiên Lâm Duyệt Vi cũng không nghĩ sẽ biết được Cố Nghiên Thu đang ở đâu từ chỗ Schrodinger, nàng trực tiếp gọi điện thoại cho cô.

Di động vang lên một hồi lâu mới bắt máy.

“Tại sao không gửi tin nhắn cho em?” Ngón tay Lâm Duyệt Vi vòng qua mái tóc dài trước mặt nàng, xoay tròn xoay tròn.

Cố Nghiên Thu nói: “Chị đang ở bên ngoài dùng cơm.”

Lâm Duyệt Vi kêu lên một tiếng, tuy đã chuẩn bị gây bất ngờ, nhưng công việc vẫn tương đối quan trọng, dặn dò nói: “Chị uống ít rượu thôi.”

Cố Nghiên Thu nói: “Chị không uống rượu, uống nước trái cây.”

Lâm Duyệt Vi ngạc nhiên nói: “Đối tác nào mà tốt như vậy, còn có thể cho chị uống nước trái cây.”

Cố Nghiên Thu nhìn Doãn Linh Tê đang dùng cơm một mình, hạ giọng nói: “Không phải công việc, chuyện tư, trở về sẽ videocall cho em.”

Chuông cảnh báo vang lên không ngừng trong lòng Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu: “Chị cúp trước, yêu em.”

Lâm Duyệt Vi muốn nói lại thôi: “..... Em cũng yêu chị.”

Cố Nghiên Thu cúp điện thoại, ngồi xuống trước mặt Doãn Linh Tê, Doãn Linh Tê nhàn nhạt mà ngược mắt nhìn cô, không nói câu nào chỉ nâng nước trái cây lên cùng cô chạm cốc.

Một giờ sau, bên ngoài truyền đến tiếng động cơ ô tô, Cố Nghiên Thu từ xa đã thấy trong nhà có ánh đèn, lúc tiến vào cô còn hơi ngốc ra, thấy Lâm Duyệt Vi đang ngồi trên sofa trong phòng khách ôm mèo, biểu tình đầu tiên là hơi sửng sốt, sau lại mừng như điên.

“Sao em về lại không nói với chị một tiếng? Chị đi rước em a.” Cô nhanh chóng thay giày, cởi áo khoác rồi đi về phía ghế sofa.

“Em cũng không phải con nít, không cần tới đón a.” Lâm Duyệt Vi cười nói.

“Em cố ý, muốn gây bất ngờ cho chị đúng không?” Cố Nghiên Thu đề đề huyệt Thái Dương, cười nói, “Chị đỡ thật. Chiều nay em nói phải dùng cơm không nhắn tin được cho chị. Khăng định đang ở trên máy bay, vậy mà chị cũng không phát hiện ra.”

Khi lời cuối cùng rơi xuống, cô đã ngồi xuống bên cạnh Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi nghiêng người ôm lấy cô, vùi mặt vào cổ cô, theo thói quen hít sâu một hơi.

Nàng nhieu mày: Yves Saint Laurent Black Opium, đây không phải nước hoa Cố Nghiên Thu hay dùng.

Người đêm nay cô hẹn hò là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân rất có mị lực.

“Tối nay chị ra ngoài gặp ai?” Lâm Duyệt Vi bỗng chốc ngồi ngay ngắn, hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Cho mời Lâm công mang đến cho chúng ta chủ đề 《 nước hoa có độc 》 ,
mở màn, music——

trên người của chị có mùi nước hoa của cô ấy ~ Tội cho cái mũi của em ~
Em không nên ngửi mùi của cô ấy ~ Lau sạch mọi thứ rồi ngủ với em ~

Chương 140

Lâm Duyệt Vi: ” Tối nay chị ra ngoài gặp ai?”

Cố Nghiên Thu thấy nàng nhú mày, có chút khó hiểu, nhưng vẫn ăn ngay nói thật: ” Doãn Linh Tê.”

” Con gái của bạn gái cũ của mẹ chị?” Lâm Duyệt Vi nói nhẹ. Nhắc lại chuyện này, hình như Cố Nghiên Thu đã từng nói với nàng rằng cô có một cuộc hẹn vào một ngày cuối tuần, nhưng dường như nàng chưa bao giờ nghe qua tên người ấy.

“Đúng vậy.”

” Lại gặp mặt à?”

” Ừm.”

“Vậy sao chị không nói với em?”

“Quên nói.” không phải ngày nào hai người cũng video call, có đôi khi Lâm Duyệt Vi quay đêm, hoặc Cố Nghiên Thu ở bên ngoài xã giao, cả hai vội vàng nhắn một câu ngủ ngon rồi mạnh ai nấy ngủ. Cố Nghiên Thu đã quên mất chuyện này sau hai hoặc ba ngày.

“Vậy bây giờ lập tức nói.” Lâm Duyệt Vi hiển nhiên không tính bỏ qua.

” Khoảng hơn một tuần trước? Đó là buổi tối em có cảnh quay đêm. Ngày hôm sau em nói với chị rằng nữ chính không biết diễn, làm lãng phí cả đêm. Cuối cùng, cô ấy cũng chỉ đóng có vài chiêu.”

Lâm Duyệt Vi gật đầu, hôm đó ấn tượng khắc rất sâu, Khuất Tuyết Tùng còn nhận lời dùng cơm với nàng, cho nàng có cơ hội xin lỗi.

Nhớ tới Khuất Tuyết Tùng, Lâm Duyệt Vi bỗng nổi lên một tia do dự, có nên nói với Cố Nghiên Thu hay không. Không biết tình trạng của Cố Nghiên Thu đã ổn định chưa, nếu nàng nói sẽ ăn tối một mình với Khuất Tuyết Tùng rồi lỡ như Cố Nghiên Thu bị mộng du vào ban đêm thì sao?

Nàng chỉ hơi thất thần, Cố Nghiên Thu không hề phát hiện, tiếp tục nói: ” Hôm đó có một tiệc rượu, ngẫu nhiên gặp được nàng, sau đó chị kêu Cố Phi Tuyên dẫn góc váy nàng.....”

Lâm Duyệt Vi cho rằng mình nghe lầm, cả kinh nói: “Cái gì?”

Cố Nghiên Thu cười nói: ” Em nghe chị nói xong đã, dẫn xong về sau, nàng thiếu chút nữa té ngã, chị liền đỡ nàng, nhưng rượu ' không cần thận '

đổ lên người chị.”

Lâm Duyệt Vi “Ha” một tiếng, chế nhạo nói: “Anh hùng cứu mỹ nhân à?”

“Đừng nháo.” Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà đánh bả vai nàng một chút, cười nói, “Chỉ hấp dẫn lực chú ý một chút thôi.” Khi nhìn thấy cử chỉ mở miệng của Lâm Duyệt Vi, cô biết nàng sẽ nói điều gì đó khiến cô dở khóc dở cười, bèn chặn lại bằng một câu duy nhất, “Không phải như em nghĩ.”

Lâm Duyệt Vi lại có biện pháp mượn đề tài, vui vẻ nói: “Em còn chưa nói gì, chị nghĩ em nghĩ gì, chẳng lẽ chị sớm biết em sẽ nghĩ gì, giấu đầu lòi đuôi hả?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lâm Duyệt Vi không làm khó cô, nói: “Còn lần nào nữa không?”

Cố Nghiên Thu trả lời: “Hết rồi, chỉ có lần đó với hôm nay.”

Lâm Duyệt Vi lại ngửi trong không khí lần nữa cách cô rất gần, mùi nước hoa YSL như ẩn như hiện: “Vậy sao trên người chị lại vương mùi nước hoa của người ta? Ngay cả cổ cũng có.”

” Hả?” Cố Nghiên Thu tự mình ngửi người, cô không nghe thấy, nhưng cô không phủ nhận khả năng này, lộ ra vẻ hồi tưởng, “Có thể do hôm nay lúc nàng té ngã không cẩn thận dính phải.”

Lâm Duyệt Vi một lời khó nói hết: “..... Chị lại dầm góc váy nàng?”

Cố Nghiên Thu lắc đầu: “Không có, lần này không phải, chị cũng không phải biến thái, cứ dầm góc váy người ta làm gì, huống chi hôm nay nàng không mặc váy. Bọn chị gặp nhau bên ngoài nhà hàng và cùng nhau đi bộ.

Giày của nàng vừa cao vừa mảnh, đường còn không được bằng phẳng. Tình cờ có một tảng đá nhô ra. Nàng không thể đứng vững nên ngã vào lòng chị.”

Lâm Duyệt Vi cong đuôi lông mày cao hơn, giọng điệu cũng lập tức cất cao theo: ” Trùng hợp vậy à?”

Có quỷ mới không tin.

Cố Nghiên Thu chống cằm trầm ngâm nói: “Chị đoán đó cũng là để thu hút sự chú ý của chị?”

Lâm Duyệt Vi âm dương quái khí nói: ” Em thấy cô ấy có ý với chị.”

Trong mắt Cố Nghiên Thu hiện lên một tia oán trách, nói: “Đừng nói hươu nói vượn.”

Lâm Duyệt Vi: ” Sao lại nói hươu nói vượn, chị đi ra ngoài ăn một bữa cơm, mang hương nước hoa của người khác về nhà, người ta nhào vào lòng chị, chị còn đón nhận một cách rất vui vẻ.”

Cố Nghiên Thu nhú mày: ” Chị nói vui khi nào?”

” Được.” Lâm Duyệt Vi nói, ” Vậy em hỏi chị, hai người dùng cơm khi nào?”

“Đại khái khoảng 6 giờ rưỡi.”

” Bây giờ mấy giờ?”

Cố Nghiên Thu nhìn đồng hồ treo trên tường: “9 giờ.”

Lâm Duyệt Vi mỉm cười: “Khấu trừ thời gian chị lái xe về nhà, tính toán đầu ra đấy nửa giờ, hai người hàn huyên hai giờ, nói những gì?”

Cố Nghiên Thu nghĩ nghĩ sắp trả lời, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, nhưng lại không biết nói dối thế nào, căng da đầu nói: ” Thì hàn huyên..... sở thích.”

Lâm Duyệt Vi nhảy dựng lên: “Hai người nói về sở thích hơn hai tiếng đồng hồ, nàng còn không phải có ý với chị?!”

Cố Nghiên Thu lôi kéo tay nàng ngồi xuống: ” Em đừng suy nghĩ bậy bạ.”

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm Cố Nghiên Thu nhìn lên nhìn xuống ngó trái ngó phải, Cố Nghiên Thu bị nàng nhìn chăm chăm đến da đầu tê dại, hỏi: “Làm sao vậy?”

” Em vẫn cảm thấy nàng có ý với chị.” Lâm Duyệt Vi trầm tư một lát, nói.

“Thật sự không có ý, có hay không chị không cảm nhận được sao?”

” Lúc trước em có ý với chị sao không thấy chị nhìn ra?”

“.....” Cố Nghiên Thu trong một giây đồng hồ mất đi tư cách phản bác.

Lâm Duyệt Vi tuy rằng tiếng chuông cảnh báo đã ngân vang, nhưng nàng không phải là người vô lý, nàng biết Doãn Linh Tê có thứ mà Cố Nghiên Thu muốn..... Khoan khoan, những lời này sao nghe cứ kỳ quái, đổi lại, chỗ Doãn Linh Tê có tin tức mà Cố Nghiên Thu muốn biết, cô không thể cắt đứt quan hệ với nàng trong lúc này cả đời không qua lại với nhau được.

” Chủ đề hai người nói chuyện chủ yếu là gì?” Lâm Duyệt Vi quyết định lui một bước mà phân tích.

“Ngày thường tan tầm sẽ làm gì, cuối tuần sẽ làm gì, thích đọc sách gì, thích tác giả nào, về việc công ty X bị thu mua có cái nhìn thế nào, vân vân.”

” rất phong phú a, chị nói thế nào?”

“Nói tan tầm ở nhà chơi với mèo, đọc sách, cuối tuần nếu không xã giao sẽ lựa chọn đi cưỡi ngựa, bắn tên, sách với tác giả thì em biết rồi.”

” Còn nàng trả lời thế nào?”

Cố Nghiên Thu mặt lộ vẻ do dự.

Lâm Duyệt Vi: “Nói a.”

Cố Nghiên Thu nói: “Nàng nói cũng thích mèo, sau đó hỏi sau này có thể tới nhà chị chơi với mèo không.”

Lâm Duyệt Vi nheo mắt lại.

Cố Nghiên Thu mau chóng bổ sung nói: “Nhưng chị cự tuyệt, cũng không thân tới mức ấy.”

Lâm Duyệt Vi chưa ngoa mà cười một tiếng: “VẬY chị tính thân tới mức độ nào?”

Cố Nghiên Thu: ” Chị không tính quá thân, em đừng cười như vậy, nghe khiếp đến hoảng.”

Lâm Duyệt Vi tiếp tục khiếp đến hoảng mà cười một chút, nhếch môi nói: ” Còn gì nữa.”

Cố Nghiên Thu sờ sờ mũi, nói: ” Hết rồi, sau đó em gọi điện thoại cho chị, tùy tiện nói chuyện thêm một hồi rồi cáo từ.”

” Tùy tiện nói mà hơn nửa giờ?”

“Lúc ấy vừa hay nói đến một đề tài, nhất thời kết thúc không được.”

“Hừ.”

Lâm Duyệt Vi đứng dậy đi lên trên lầu, mỗi một bước dẫm lên bậc thang nghe lộp xộp lộp xộp.

Cố Nghiên Thu vội vàng mang dép lê, đuổi theo: ” Em tức giận gì sao, em cũng nói tin tưởng chị mà, chị cũng sẽ không thích người khác a.”

” Em lo lắng chị thích người khác sao?” Lâm Duyệt Vi quay đầu lại căm tức nhìn cô, ” Em chỉ sợ người ta lợi dụng mang danh bí mật để tiếp cận chị, kỳ thật căn bản chính là thấy sắc nảy lòng tham.”

Lời nàng vừa nói chỉ như sự phát tiết rất chủ quan, nhưng sau khi cân nhắc, nàng quay lại và suy nghĩ về điều vừa nói, bỗng ngộ ra một đạo lý. Trong trường hợp Doãn Linh Tê không có gì trong tay, cô ta chỉ tiếp cận Cố Nghiên Thu dưới chiêu bài, và bày ra một cái bẫy...

Lâm Duyệt Vi nói ý nghĩ này với Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu còn dùng một loại ánh mắt thực phức tạp nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi: ” Em nói không có lý sao?”

Cố Nghiên Thu: “Có lý, nhưng cô ấy có gạt chị hay không, chị hẳn có thể nhìn ra một hai phần.”

Lâm Duyệt Vi: ” Vậy tám chín phần còn lại đâu?”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Cô khoác vai Lâm Duyệt Vi ôm nàng vào phòng ngủ, trấn an nàng: “Chị chỉ khiếm tốn thôi, 90% là chị có thể nhìn ra được, trong trường hợp cô ấy có chút thân mật quá mức, chị nhất định sẽ phân biệt với cô ấy giới hạn rõ ràng.”

Lâm Duyệt Vi miễn cưỡng bị trấn an, nàng trăm phần trăm tin tưởng Cố Nghiên Thu, nàng chỉ lo lắng người khác thôi, càn quấy cũng không có tác dụng gì.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng chuyển đề tài: “Em về đã tắm rửa chưa?”

” Chưa.” Sau khi Lâm Duyệt Vi trở về, nàng đã ngồi đợi cô cho tới tận bây giờ, sớm đã không còn quan tâm đến việc đi tắm.

“Tắm cho thoải mái chút, chị đi mở nước ấm cho em.” Cố Nghiên Thu nói xong đi về phía cửa phòng tắm.

Bụng Lâm Duyệt Vi bỗng phát ra tiếng ục ục.

Lâm Duyệt Vi: “.....”

Cố Nghiên Thu nhíu mày: ” Em chưa ăn cơm hả?”

Lâm Duyệt Vi: “..... Quên mất.”

Cố Nghiên Thu: “.....”

Lại đây, cũng đừng tắm rửa, ăn cơm trước đi.

Cố Nghiên Thu lại ra khỏi phòng ngủ, đi xuống nhà bếp nấu bữa ăn tối, Lâm Duyệt Vi cũng theo cô xuống.

” Lần sau em về vẫn nên báo trước với chị một tiếng, chị có thể dời lịch hẹn.” Cố Nghiên Thu lấy một củ cà rốt, một nắm rau xanh, một miếng thịt nhỏ và một ít các loại rau khác trong tủ lạnh, nhìn nhìn, rồi nói: “Em làm việc lâu như vậy mới trở về, lại chỉ có thể ăn một bát mì.”

Lâm Duyệt Vi từ phía sau ôm cổ cô, nhắm mắt đi theo cô vào phòng bếp: “Không phải em muốn cho chị kinh hỉ sao? Đột nhiên nhìn thấy em không kinh hỉ sao?”

“Kinh hỉ thì kinh hỉ, nhưng mà.....”

“Không nhưng gì hết, mục đích của em chính là khiến chị kinh hỉ, đạt tới mục đích là được rồi.” Tuy Cố Nghiên Thu ra ngoài dùng cơm với Đoàn Linh Tê khiến nàng có hơi mất thoải mái.

“Ờh.” Cố Nghiên Thu không cãi lại, trên lưng mang theo một con rối lớn, làm ngựa hình người cho Lâm Duyệt Vi cưỡi.

Hơn hai mươi phút sau, Lâm Duyệt Vi ngồi trước bàn ăn húp mì nước nóng hổi, không có tên, do Cố Nghiên Thu tự chế biến ra.

Lâm Duyệt Vi một tay niết muống, một tay cầm đũa, kẹp mì sợi, thối thối, đưa vào miệng. Nàng trước giờ ăn mì chưa bao giờ phát ra âm thanh, hôm nay không biết vì sao lại ngoại lệ.

Nhưng Cố Nghiên Thu nghe đặc biệt có cảm giác thành tựu, hai tay chống cằm, ngồi ở đối diện đôi mắt không chớp mà nhìn nàng.

“Có thể đừng nhìn chăm chăm em như vậy được không?” Lâm Duyệt Vi cúi đầu cười.

“Không thể.” Cố Nghiên Thu trả lời.

Lâm Duyệt Vi đẩy chén qua: “Ăn một miếng.”

Cố Nghiên Thu không nhận: ” Chị ăn no rồi.”

Lâm Duyệt Vi ra lệnh: “Mau ăn một miếng.”

Cố Nghiên Thu chỉ phải ăn một miếng, sau đó nhấp một ngụm canh, Lâm Duyệt Vi rất vui vẻ, giải quyết xong bát mì, sau đó đi theo Cố Nghiên Thu thu dọn bát đĩa, rồi đi một vòng tiêu hóa trong phòng khách.

Schrodinger không biết chui ra từ góc nào, cuộn mình trên sofa, Cố Nghiên Thu ngồi bên cạnh nó, tay dịu dàng vỗ về trên đỉnh đầu nó. Lâm Duyệt Vi đi một lát, cảm giác vừa mệt, vừa buồn ngủ, ngồi xuống tắm tắm lông dày ngoài phòng khách, đầu tựa trên đầu gối Cố Nghiên Thu ngủ thiếp đi.

Cố Nghiên Thu đẩy đầu nàng khi nàng mới bắt đầu cảm thấy buồn ngủ: “Lên lầu tắm rồi ngủ tiếp.”

Lâm Duyệt Vi thì thầm hai tiếng, đè tay cô lại, không cho cô chạm vào mình, rồi duy trì tư thế ấy ngủ tiếp.

Đèn treo trong phòng khách sáng trưng bao phủ khắp không gian, hai người một mèo trong căn phòng rộng lớn lại hết sức yên lặng.

Khi Lâm Duyệt Vi khôi phục hoàn toàn thanh tỉnh, đã là buổi sáng ngày

hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, nàng mở mắt ngắm Cố Nghiên Thu đang ngủ say bên cạnh. Nàng mơ hồ nhớ lại, hôm qua nàng ngủ quên dưới lầu, sau lại mơ mơ màng màng bị Cố Nghiên Thu nửa đỡ nửa ôm vào phòng tắm lau mình, giữa chừng té vào bồn tắm, mém tí thì bị sặc nước chết đuối. Cô đỡ nàng lên giường ngủ, ngủ một giấc đến bình minh.

Lâm Duyệt Vi ngủ hơn mười tiếng, tinh thần cùng thể lực đều khôi phục rất khá, nàng tay chân nhẹ nhàng mà rời giường, đi xuống phòng thể chất dưới lầu tập thể dục ra một thân đầy mồ hôi, nằm trên sàn nhà bằng gỗ hương thụ một thân mồ hôi ướt đầm.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân, Lâm Duyệt Vi mở to mắt, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt mỹ lệ, nàng trở tay ôm sau cổ người nọ, Cố Nghiên Thu vẫn duy trì tư thế ngược này cúi đầu hôn nàng.

“Trách không được dậy lại không tìm được em, hóa ra em chạy tới đây.”

Lâm Duyệt Vi uốn cong đầu gối, chạm chân xuống đất, dùng eo làm điểm tựa, xoay một trăm tám mươi độ trên sàn, sau đó nằm lấy tay Cố Nghiên Thu ngồi dậy.

Sau khi cơn chóng mặt dịu đi, nàng duỗi ngón tay ra, nâng cằm Cố Nghiên Thu lên, nói như thể bị lột xác: “Cố tổng gần đây không ổn a, buổi sáng không tập thể dục sao?”

Cố Nghiên Thu cười nói: “Khi em không ở nhà chị mới tập thể dục buổi sáng.”

Lâm Duyệt Vi liếc mắt một cái: ” Vậy hai tháng tiếp theo chị không cần rèn luyện.”

Cố Nghiên Thu nghe ra ý nàng nói, vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói: “Hai

tháng tới em ở nhà à?”

Lâm Duyệt Vi cười: ” Chị đoán xem.”

Cố Nghiên Thu ôm lấy nàng, cứ như sợ nàng sẽ bay mất: ” Chị không đoán, tự em nói, em không nói chị sẽ làm loạn.”

Lâm Duyệt Vi giả vờ giật mình nói: ” Chị vô lại vậy.”

Cố Nghiên Thu: ” Chỉ vô lại với mình em, không ai khác.”

” Chị dám?” Lâm Duyệt Vi nói tiếp, “Không phải hoàn toàn hai tháng, vẫn có vài quảng cáo cần đi, đại khái sẽ chiếm hai hay ba ngày, còn lại phần lớn thời gian em đều sẽ ở nhà. Đúng rồi, ban ngày có thể sẽ đi học, em tìm lão sư dạy em biểu diễn, thời gian nghỉ ngơi và làm việc sẽ tương tự giống chị.”

Cố Nghiên Thu phấn khích không thể nói thành lời, ôm chặt nàng không chịu buông ra. Cuối cùng, suýt chút nữa đã lau súng cướp cò trong phòng tập thể dục, nếu Lâm Duyệt Vi không giật mình vì người thấy mùi mồ hôi trên người mình thì có thể Cố Nghiên Thu đã đi làm muộn.

“Buổi tối gặp.” Lâm Duyệt Vi đứng ở cửa nhà vẫy tay với Cố Nghiên Thu trong xe.

Cố Nghiên Thu một tay nắm tay lái, cũng kéo cửa kính xe xuống vẫy tay.

Nhìn theo đến khi bóng dáng xe biến mất không thấy, Lâm Duyệt Vi mới vào nhà, đóng cửa lại. Nàng đặt máy tính xách tay cạnh tủ TV lên bàn trà, mở trình duyệt ra tìm thông tin về công ty của gia đình Doãn Linh Tê, quả nhiên trên trang web công ty tìm được ảnh của Doãn Linh Tê, chụp chính diện, chỉ có chân dung, nhưng vẫn có thể nhìn ra được phong tư bất phàm.

Người này so với Kha Bân, Thân Tuyết đều có lực uy hiếp hơn nhiều, hai người kia căn bản không được Cố Nghiên Thu để vào mắt, Doãn Linh Tê còn có thể cùng Cố Nghiên Thu nói chuyện trăng sao, nhân sinh triết học.

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm ảnh của Doãn Linh Tê trong chốc lát, đóng trang web, quyết định tìm hiểu sâu một chút, dù sao trong khoảng thời gian này nàng đều ở nhà.

Lâm Duyệt Vi lại gọi điện thoại cho Giang Tùng Bích.

Giang Tùng Bích đang mang tai nghe trong văn phòng, đọc báo cáo nhanh như gió, ở cuối cùng thêm chữ ký như rồng bay phượng múa của mình vào: “Chuyện gì a?”

” Mình đóng máy về nhà, khi nào gặp được?”

“Giữa trưa hôm nay?” Giang Tùng Bích nói gấp liền gấp, nhanh như sấm rền gió cuốn.

Tuy Lâm Duyệt Vi hơi choáng váng trước câu nói quyết đoán của cô, nhưng chỉ sửng sốt một chút, rồi nói: ” Ừm, ở đâu?”

Giang Tùng Bích: ” Đối diện công ty nhà mình có quán cơm gia đình, ăn hai lần rồi.”

Lâm Duyệt Vi: ” Ừm, quà mình nhờ cậu mua có mang theo không?”

Giang Tùng Bích: “Thật sự là không có, nhưng đừng lo, hàng đã gom rồi cậu có thể qua nhà mình lấy. Mình đang có sẵn một chiếc trong tay. Cậu chỉ cần đến xem hàng là được.”

Lâm Duyệt Vi vui đùa nói: “Ha, quà không có mình gặp cậu làm quái gì?”

Giang Tùng Bích cũng “Ha” một tiếng, vui vẻ nói: ” Có tới hay không.”

“Tới tới tới, 11 giờ rưỡi mình đến, ok?”

“Quá sớm, 12 giờ đi, mình tan tầm qua đó cũng vừa kịp.”

“Vậy 11 giờ 45, dù sao ở nhà nhàn rồi cũng không có chuyện gì làm.”

“Ok, vậy mình tiếp tục công tác, có gì thì WeChat mình, gần đây cậu học đâu ra tật xấu hở tí thì gọi điện thoại vậy?” Giang Tùng Bích tắc lưỡi một tiếng rồi cúp điện thoại.

Lâm Duyệt Vi gồi lên tay, nằm trên sofa, người đắp chăn mỏng, đang lúc nhàn hạ, bỗng nghĩ phải chăng nàng đã bỏ sót điều gì.

Ngoại trừ quà tặng Khuất Tuyết Tùng, hình như không còn chuyện gì nữa. Lâm Duyệt Vi mở Weibo, trước tiên kiểm tra xem có bình luận cần trả lời hay không, đúng thật là có, bộ phim cổ trang còn đang quay tag tên nàng chúc mừng nàng đóng máy, còn đặc biệt phát một video ngoài lề ——

Chính là cảnh cuối cùng của Lâm Duyệt Vi trước khi đóng máy, nàng lau lau nước mắt ngồi dậy khỏi mặt đất, kết quả nữ chính lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ngã một phát, đánh gục nàng xuống đất không thể lăn lên được nữa.

Bình luận:

【 a a a a a nữ chính đáng yêu quá đi mất a 】

【 toàn thế giới đáng yêu nhất chính là “tên nữ chính”, tìm hiểu về tên của

nữ chính # tên nhân vật nữ chính đóng vai chính #】

【 Tôi muốn đi cầu trượt trên sông mũi của nữ chính 】

【 chờ mong # tên nhân vật nữ chính đóng #】

Bình luận thuần một màu phong cách thủy quân và fans khổng bình [1], xem đến Lâm Duyệt Vi chỉ thấy toàn giả dối. khoa trương nhất chính là phóng đại diễn xuất của nữ diễn viên chính. Nàng tự hỏi họ có thể thấy gì từ clip cuối cùng này a?

[1] khổng bình: kiểm soát các bình luận trong một bài viết.

Ở trong đoàn làm phim Lâm Duyệt Vi đã thấy kỹ năng diễn xuất của nữ chính không còn có thể diễn tả được bằng lời, cô ấy rõ ràng đang hủy hoại thế giới.

Có một nhận xét giống như một người qua đường.

【 Cô gái ngã trên mặt đất này trang dung còn khá xinh đẹp, Lâm Duyệt Vi sao? Trước đó từng xem ảnh tạo hình đã thấy rất kinh điển, vào vai rồi cũng không tệ lắm 】

Chỉ thấy được sau khi Lâm Duyệt Vi lật hơn mười trang. Có hai lượt thích.

Tuy Lâm Duyệt Vi phớt lờ những lời tâng bốc đáng xấu hổ này, nhưng vẫn đăng lại trên blog chính thức, sau đó bỏ qua vấn đề này.

Gần mười một giờ, nàng lái xe đến địa điểm đã thỏa thuận với Giang Tùng Bích, điều kiện đường xá rất tốt, đến nơi sớm hơn thời gian đã thỏa thuận mười lăm phút. Nàng đi vào phòng ăn riêng đã đặt sẵn rồi đợi Giang Tùng Bích, bật mở di động này giờ vẫn nằm trong túi.

Có bảy tám tin nhắn chưa đọc.

Đến từ Vương Viên Viên và Trần Huyền.

Wương Viên Viên: 【 Em bị fans nữ chính mắng 】

Wương Viên Viên: 【 thật là tai bay vạ gió 】

Wương Viên Viên: 【 hôm nay đừng xem bình luận Weibo ha 】

Wương Viên Viên: 【 Chị thấy fans của em đã bắt đầu war với fan nữ chính rồi, sức chiến đấu còn rất mạnh, không hề có xuất thân tuyến tú [lợi hại]】

Trần Huyền: 【 Có người dùng em làm súng, không cần lên tiếng, qua hai ngày sẽ an tĩnh 】

Trần Huyền: 【 nếu em muốn ra mặt, không quan tâm ai ở phía sau, chị giúp em xào một đợt 】

Trần Huyền: 【[mỉm cười]】

Lâm Duyệt Vi vừa thấy mấy tin nhắn này, mở Weibo hot search lên, tên nữ chính xếp thứ hai, phía sau còn bỏ thêm ba chữ, tố chất thấp; bài đăng official weibo của bộ phim cổ trang nàng vừa đóng máy đứng hàng thứ năm bị xoá, tên của Lâm Duyệt Vi cùng nữ chính đứng song song, một trước một sau, giờ đã lên top 10, từ từ sẽ còn tăng lên.

Lâm Duyệt Vi chọn bài đăng bị xoá lần thứ hai, phỏng đoán trong lòng đã thành sự thật, Weibo chúc mừng nàng đóng máy đã bị xoá.

Vì nữ nhân vật chính chất lượng thấp, 800 tài khoản tiếp thị đều được phát ra, tập trung vào biểu cảm đau đớn mà Lâm Duyệt Vi cuối cùng cũng ngồi dậy được, nhưng lại bị nữ chính đẩy xuống, xương cụt đập xuống đất mang lại biểu tình đau khổ trên mặt nàng. *Hiệu ứng mũi tên liên tục được phóng ra, phóng to khuôn mặt “nham nhở” của nữ chính, và phóng to “nỗi đau” của Lâm Duyệt Vi, tạt nước bắn vào nữ chính, chưa kể nói kỹ năng diễn xuất của cô ấy kém, đạo đức đáng lo ngại.*

Rõ ràng là đối thủ mua hot search bồi nhọ nữ chính, mà trong lòng đông đảo cư dân mạng chất chứa oán hận đã lâu, mượn chủ đề này thi nhau chê bai, càng chỉ trích thì fan lại càng mất điểm dưới con mắt của số lượng “khách qua đường” khổng lồ.

Người cuối cùng bị vạ lây lại là nàng. Mọi người đều chú ý đến phẩm chất thấp của nữ chính, tiện thể dùng Lâm Duyệt Vi làm vật so sánh, nói hai người có diễn xuất chênh lệch một nửa, không cần ai nói ai, rõ ràng đang ám chỉ đoàn đội của Lâm Duyệt Vi đang hắc nữ chính.

Lời này nói ra có quỷ mới tin.

Lâm Duyệt Vi chỉ là tiểu trong suốt hạng thứ 180, căn bản không có động cơ đi hắc nữ chính, nói nàng đoạt ống kính đoạt tài nguyên, quả thực là lời nói vô căn cứ. Sau đó đề tài dần đi lệch hướng, tuy rằng kỹ năng diễn xuất không tốt, nhưng Lâm Duyệt Vi ít nhất cũng có biểu cảm, không chỉ biết trừng mắt bĩu môi, năm ngoái nàng bị toàn dân mạng hoành hành chửi bới, thời gian sẽ khiến ác ý của một người bình thường giảm đi, đợi đến khi quay nhìn lại. Sẽ phát hiện mọi thứ cũng không đến nỗi tệ.

Một vài video và hình ảnh cuối cùng của Lâm Duyệt Vi đã thể hiện rất tốt, một số fans, anti-fans từng chửi bới nàng trước kia, và rất nhiều người qua đường không quen biết nàng. Sau đó, họ đã dựng lại video biểu diễn trong chương trình show, phát hiện ra việc cắt nối đến đáng sợ của biên tập viên.

Lại có người nói kỹ năng diễn xuất của Lâm Duyệt Vi không tốt nên đóng vai phụ sớm muộn gì cũng nhận cơm hộp, nhưng do nàng vừa mới ra mắt, còn nữ chính bao nhiêu tuổi, cô ấy đã gần 30 rồi, còn gây hại cho đôi mắt của mọi người.

Lâm Duyệt Vi vừa gây ra một làn sóng hận thù vào năm ngoái. Nữ chính đã kéo hận thù trong vài năm. Cô ấy còn giành được danh hiệu danh dự “Nữ diễn viên kinh tởm quốc gia” trong một cuộc bình chọn trực tuyến. Mức độ nổi tiếng của Lâm Duyệt Vi vẫn hơn nữ chính rất nhiều.

Fans của nữ chính chia ra làm ba loại, một số tấn công official weibo của đoàn phim, một số ủng hộ công ty quản lý của nữ chính, số fans còn lại đều cho rằng Lâm Duyệt Vi sai, nếu không phải bởi vì nàng thần tượng của họ cũng sẽ không bị mang tiếng, vì thế căm giận lao ra và lao vào trận chiến, tất cả các topic, tất cả các mặt trận, còn có khu bình luận riêng của Lâm Duyệt Vi, nhưng fans trung thành đại khái là chủng loại fans có sức chiến đấu nhất trong tất cả các chủng loại, hơn nữa bây giờ Lâm Duyệt Vi y như tu tiên, bọn họ ngoại trừ có thể đấu với fans bên Thiệu Nhã Tư, đã thật lâu không được chiến đấu, ghen một bụng khí, xả một lần ra ngoài hết, trong lúc nhất thời không thấy thế cục nghiêng về bên nào. Ba loại fans này chính là cuộc chiến trong lời Vương Viên Viên nói.

Lâm Duyệt Vi lướt Weibo đến liên tục lú lờ, chạy đi xem bát quái, nàng tương đối tò mò là ai ở phía sau hắc nữ chính, nếu official weibo chính thức của đoàn phim thực sự mắc lỗi, dư luận lên men không ổn sau lại xóa, có vẻ khá kỳ lạ. Nữ chính còn đang quay phim mà lại ngang nhiên để xảy ra chuyện như thế này, chẳng lẽ người đứng sau chính là đoàn phim? Hay đó là một cách đơn giản để cố tình gửi một video có thể gây tranh cãi để cho người khác lợi dụng?

Giới giải trí đúng là sâu tựa biển.

Nàng hơi muốn hỏi Trần Huyền có biết nội tình hay không.

Giang Tùng Bích tới gặp nàng với dáng vẻ rất có hứng thú, cô đóng cửa phòng riêng, đưa áo khoác cho phục vụ, đối phương giúp cô treo lên.

” Đang làm gì vậy?” Giang Tùng Bích hỏi.

“Tự vấn nhân sinh.”

“Ăn gì?”

” Cậu chọn đi, mình xem di động xem đến đâu mắt.” Lâm Duyệt Vi đặt điện thoại xuống bàn.

“Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ cậu đã có thể làm việc chăm chỉ.” Giang Tùng Bích tới nơi này nhiều lần thành quen, không cần xem thực đơn, thuần thục chọn vài món thức ăn, người phục vụ lùi lại một bước sau khi viết xuống tên món ăn, và đóng cửa một cách rất ân cần.

Giang Tùng Bích giơ tay phải ra, cho nàng xem lắc trên cổ tay: “Thế nào? Đẹp không?”

Lắc tay bằng bạc kiểu dáng rất đơn giản, nhưng một số chi tiết lại xử lý thật sự tinh xảo dụng tâm, xác thật rất hợp với người có làn da trắng.

Giang Tùng Bích rất tin vào mắt mình : “Hơn nữa không quý, hơn bốn vạn, không tới năm vạn, dùng làm quà tặng rất thích hợp. Mình còn nhìn trúng một chiếc hai mươi vạn, mua tặng bạn gái mình.”

“Cũng không tệ lắm.” Lâm Duyệt Vi đẩy tay cô đi, ” Cậu sau cậu có thể không nói.”

Giang Tùng Bích: ” Mình phải nói.”

Lâm Duyệt Vi tự rót một ly trà, ra vẻ không sao cả nhún vai: ” Rồi, vậy cậu tiếp tục nói, tốt hơn hết cậu nên nói hết chi tiết cho mình biết, lần sau mình sẽ tố cáo bạn gái cậu.”

Giang Tùng Bích: “.....” Dừng một chút, rồi nói, ” Không ngờ cậu cũng học được chiêu cáo trạng này.”

Lâm Duyệt Vi nhấp trà, cười híp mắt: ” Học mèo nhà mình.”

Giang Tùng Bích nhe răng nói: “Có mèo ghê gớm lắm à?”

Lâm Duyệt Vi buông tay nói: “sorry, có mèo chính là ghê gớm vậy đấy.”

Giang Tùng Bích giả khóc hai tiếng, rồi vẫn nở nụ cười.

Cả hai đã ở gặp nhau hai ba lần trong khoảng thời gian này, cũng không còn việc gì quan trọng để nói, chủ yếu là tới đây ăn, mạnh ai nấy nghịch điện thoại chờ đồ ăn, Lâm Duyệt Vi lướt ngón tay về phía trên điện thoại, tắt từng phần mềm không dùng đến như OCD, đột nhiên nhớ tới chuyện gì hỏi: ” Cậu biết ai tên Doãn Linh Tê không?”

Giang Tùng Bích ngẩng đầu: “Lại là tình địch à?”

Lâm Duyệt Vi lười biếng mà dùng giọng mũi ” Ừm” một tiếng.

Giang Tùng Bích trước cảm khái nói: ” Sao cậu có lắm tình địch vậy.” Sau mới nói, ” Người này thì mình thật sự không biết, ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua.”

Lâm Duyệt Vi ừm một tiếng, nói: ” Người vùng khác, cậu chưa từng nghe qua cũng bình thường.”

Giang Tùng Bích không khỏi há mồm: ” Người nơi khác mà chị ấy cũng trêu chọc được?”

Lâm Duyệt Vi nhú mày nói: “Cái gì mà trêu chọc, là do mị lực của chị ấy lớn, chị ấy lại không biết.”

Giang Tùng Bích uống nước lọc, lười cãi lại: ” Rồi rồi rồi, mị lực lớn, cậu không ăn giấm là được .”

Vừa dứt lời liền nghe Lâm Duyệt Vi sâu kín mà thông thả nói: “Mình có thể không ăn giấm sao?”

Giang Tùng Bích phụt một tiếng bật cười.

Cô đương nhiên biết Lâm Duyệt Vi sẽ ghen, nhưng lại không nghĩ rằng nàng sẽ dùng loại giọng điệu oán phụ này để nói ra, quá thú vị.

Lâm Duyệt Vi tự giác mất mặt, khụ một tiếng, nói: “Cậu vừa rồi cậu xem như chưa nghe thấy.”

Giang Tùng Bích đã nghe thấy rồi, cô lập tức học giọng điệu của nàng nói một câu giống như đúc.

Lâm Duyệt Vi xắn tay áo, Giang Tùng Bích im tiếng, làm động tác kéo khoá miện.

Phục vụ gõ gõ cửa, một tay nâng một chiếc khay lớn, bưng một đĩa cá hầm ớt cay lên, Giang Tùng Bích kéo dài âm điệu, buồn bã nói: “Để ~ ở ~ chỗ ~ này ~ được ~ rồi ~”

Rõ ràng là nói với phục vụ, mặt lại nhìn Lâm Duyệt Vi, vẻ mặt đầy chế nhạo.

Phục vụ sợ tới mức phát run.

Lâm Duyệt Vi: ” Ha giỡn mặt phải không.”

Giang Tùng Bích: “Ăn cá ăn cá, không ăn cá sẽ nguội.”

Ồn ào nhốn nháo ăn bữa cơm, Lâm Duyệt Vi tới Giang gia, căn cứ theo chỉ thị của Giang Tùng Bích tới phòng cô tự lấy quà, lắc tay không lớn, nhưng hộp quà đóng gói thì lại không hề nhỏ, Lâm Duyệt Vi đặt túi quà lên ghế phụ, lái xe về nhà.

Về đến nhà mới thấy sự việc khá rắc rối, khẳng định không thể để Cố Nghiên Thu thấy, thừa dịp Cố Nghiên Thu còn chưa tan tầm, nàng ở trong ngoài nhà dạo một vòng, không tìm thấy chỗ nào an toàn để cất.

Thư phòng Cố Nghiên Thu thường hay vào, phòng ngủ thì hai người thường xuyên lui tới, đều không có chỗ cất, Lâm Duyệt Vi đứng trên cầu thang, cúi đầu tự hỏi.

Nếu không cất ở phòng ngủ cho khách?

Nhà riêng của cả hai ngoại trừ mỗi tuần hai lần có người giúp việc tới quét dọn thô sơ trong ngoài, trên cơ bản không có người ngoài ra vào, đầu giường cũng có ngăn kéo có thể miễn cưỡng để một thời gian?

Cuối cùng Lâm Duyệt Vi bắt tay giấu quà trong ngăn kéo tủ đầu giường của gian phòng dành cho khách, lúc nàng bỏ vào phát hiện có một điểm hơi đáng ngờ, chính là bên trong ngăn kéo sạch sẽ hơn tường tượng của nàng

rất nhiều.

Lâm Duyệt Vi nhìn ngăn kéo trước mặt do dự một chút, nhưng ngẫm lại ngăn kéo này ngày thường đều đóng kín, không hôi mùi gỗ cũ, có thể do được người giúp việc lau mỗi tuần, nên mới có vẻ khá sạch sẽ.

Nàng yên tâm cất quà vào.

Phía trên cửa sổ, mèo trắng Schrodinger nghiêng đầu vuốt lông chính mình dưới ánh dương quang ấm áp, đôi mắt như ngọc bích híp lại, lười biếng mà “Meo~” một tiếng.

Không biết hôm nay ba ba sẽ bỏ đồ ăn vặt gì vào ngăn kéo đây?

Tác giả có lời muốn nói:

trước tiên phỏng vấn đương sự Lâm công

Lâm công: bây giờ chỉ có hối hận, đặc biệt hối hận, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, hy vọng mọi người đừng học tập mình QAQ

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 128

Đêm hai mươi tám tết, nhà họ cố đèn điện sáng trưng, bình hoang mã loạn.

Cố Hoà đột nhiên ngất xỉu bị đưa tới bệnh viện, Cố Nghiên Thu, Cố Phi Tuyền, Hạ Tùng Quân cùng đợi bên ngoài phòng cấp cứu. Hạ Tùng Quân dựa vào bả vai Cố Phi Tuyền, Cố Nghiên Thu thì khoanh tay đứng dựa tường, tay cô nắm di động, thỉnh thoảng lại về nhìn phía cuối hành lang, dường như đang chờ đợi điều gì.

Ánh mắt Cố Phi Tuyền dừng trên người cô, hơi hơi nheo nheo mắt.

Phía cuối hành lang truyền đến tiếng bước chân, ba người đồng thời cùng nhìn về hướng ấy, Thư ký Lý thở hồng hộc chạy tới: "Cố đồng đâu?" Trong tay ông còn ôm một chồng tư liệu được bỏ phong các phong bì dày cộm.

Cố Nghiên Thu hất cằm về phía phòng cấp cứu, đạm nhiên nói: "Còn ở bên trong."

Cố Phi Tuyền lúc này cũng hiểu ra, sai bước đi tới, anh cao 1 mét 8 mấy người cao to, nhưng đứng trước mặt Thư ký Lý vẫn rất có cảm giác áp bách: "Thư ký Lý, rốt cuộc có chuyện gì?"

Thư ký Lý theo Cố Hoà nhiều năm như vậy, không đến mức bị chút khí thế này dọa.

Ông nhìn Cố Nghiên Thu, rồi lại nhìn Cố Phi Tuyền, thở dài một hơi.

Tuy Hạ Tùng Quân không có đầu óc, nhưng không đến mức khờ đến không hiểu gì, bà cũng đằng đằng sát khí dẫm giày cao gót bước tới, chỉ vào Thư ký Lý quát: "Ông biết gì, mau nói."

Thư ký Lý nhú nhú mày.

Ngay từ lúc đầu ông đã không có mấy thiện cảm với bà, so với Thẩm Hoài Du bà ấy kém rất xa, suốt ngày nói chuyện lên mặt như cáo mượn oai hùm không nói, còn lúc nào cũng đề phòng mọi người bên cạnh Cố Hoà, may mà ông là đàn ông, nếu là nữ nói không chừng đã sớm bị phân thân xẻ thịt.

Nhưng Thư ký Lý dù sao cũng là người bên cạnh Cố Hoà, ông chủ yếu phụ trách mọi công việc hằng ngày của Cố Hoà ở công ty, rất ít khi gặp mặt Hạ Tùng Quân, nên mới chịu nhẫn nhịn.

Cố Phi Tuyền kịp thời kéo Hạ Tùng Quân, Hạ Tùng Quân quay đầu lại vừa định trách cứ con trai, đã thấy Cố Phi Tuyền lạnh lùng mà trừng mắt nhìn bà.

Hạ Tùng Quân tức khắc không nói gì thêm.

Thư ký Lý nhìn Cố Phi Tuyền, rồi khẽ gật đầu, đẩy đẩy gọng mắt kính, nói: "Cố đồng kỳ thật đã sớm biết sức khỏe ông không tốt."

Thư ký Lý lấy giấy tờ trong chồng tư liệu ra, là bệnh án của Cố Hoà, gồm phim chụp X-quang và một phần báo cáo kiểm tra sức khỏe, Hạ Tùng Quân giật lấy, bà không hiểu thuật ngữ chuyên môn hay những nét chữ rồng bay phượng múa của bác sĩ, bà nhanh tay lật đến trang cuối cùng.

Đồng tử của bà chợt co rút lại, cả người như mất lực, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Cố Phi Tuyền vội đỡ lấy Hạ Tùng Quân, Cố Nghiên Thu nhận lấy giấy tờ từ tay Hạ Tùng Quân, khi cô nhìn đến ba chữ cuối cùng, đôi mắt đột nhiên mở to, dường như cô không dám tin vào sự thật này, ngón tay cô ra sức chà sát trên mặt giấy, nhưng không có chữ nào có thể được thay đổi.

Cô nặng nề thở một hơi, lão đảo thân mình, Cố Phi Tuyền là người thấy cuối cùng, cuối trang giấy đề rõ ràng ba chữ --

Ung thư phổi.

Cố Nghiên Thu lật xem bệnh án một lượt, từ sau lật tới phía trước, khi lật đến ảnh chụp X quang, bác sĩ nghi ngờ mắc bệnh ung thư vào khoảng đầu năm nay, cũng chính là đoạn thời gian trước khi Cố Nghiên Thu về nước.

Theo sau là ý kiến của bác sĩ chuyên khoa cũng xác minh.

Bệnh nhân đã mắc bệnh Ung thư.

ung thư giai đoạn giữa, đã bắt đầu có chui chứng di căn, nhưng vẫn cần phải tiến hành thêm một bước kiểm tra, mới có thể quyết định việc điều trị thích hợp hơn hay giải phẫu.

Trong mọi người, Thư ký Lý là người hiểu rõ bệnh tình của Cố Hoà nhất, mỗi lần tới kiểm tra kê đơn ông đều đi theo, toàn bộ quá trình ông đều liên lạc với bác sĩ, hỏi gì đáp nấy, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ. Khi bác sĩ gặp ông cũng có hơi kinh ngạc nhìn ông chỉ đứng lắng lắng an tĩnh nghe, ngoài ông ra còn có một nam một nữ, con trai con gái của bệnh nhân, thoạt nhìn đều là nhân trung long phượng, nhưng đối với bệnh tình của chính cha đẻ mình thì lại không rõ bằng một người ngoài, điều này khiến bác sĩ không cấm âm thầm cảm thán, người trẻ tuổi bây giờ đều là một đám bận rộn chỉ biết lo cho thân mình.

Thư ký Lý: "Trước đó đã kiểm tra đầy đủ, bác sĩ ngài xem, chờ bệnh tình ổn định chúng tôi có thể chuyển ông ấy tới một bệnh viện khác được

không?"

Bác sĩ gật đầu: "Được, qua hai ngày nữa hãy làm thủ tục chuyển viện, bác sĩ Lâm đang nghiên cứu về đề tài này, xác xuất giải phẫu thành công của ông ấy cũng cao nhất."

Cố Nghiên Thu vẫn luôn trầm mặc chờ nghe hai bên đối đáp, sau cùng mới lên tiếng hỏi: "Bệnh tình ông ấy đã nghiêm trọng hơn sao?"

Bác sĩ thấy sắc môi cô trắng bệch, hai tay nắm thành quyền, cũng sinh ra một chút lòng trắc ẩn, nói: "Phát hiện kịp thời, tình trạng không tệ, vẫn có cơ hội chữa khỏi."

"Cơ hội là bao nhiêu?"

"Đối với tình trạng của bệnh nhân bây giờ, tôi không thể bảo đảm, bác sĩ Lâm là bác sĩ chính của bố cô, bác sĩ Lâm sẽ hiểu rõ hơn tôi, khi nào chuyển viện mọi người hỏi bác sĩ Lâm sẽ tốt hơn."

"Cảm ơn bác sĩ."

Cố Phi Tuyền cũng gật gật đầu với bác sĩ: "Cảm ơn."

Bác sĩ nói xong những việc cần chú ý, thì gật đầu rời đi.

Cố Phi Tuyền gỡ từng ngón tay đang nắm chặt của Cố Nghiên Thu ra, một bàn tay đè lên cô, kéo trán cô nhẹ nhàng tựa lên vai anh, trấn an nói: "Sẽ không sao đâu, em tin anh, tin ... Anh hai." Chữ cuối cùng anh chỉ nói nhẹ nhàng, dường như không phát ra âm thanh.

Nếu nói Cố Phi Tuyền thờ ơ về bệnh tình của Cố Hoà thì không thể, mặc dù anh sống cùng Cố Hoà không lâu, nhưng thân là con trai trời sinh anh đã sùng bái ông, loại sùng bái này nảy sinh do ngày qua ngày sống chung mà sinh ra, dù mới vẫn không muốn xa rời.

Nhưng Cố Phi Tuyền càng biết, Cố Nghiên Thu mới là người sớm chiều sống cùng Cố Hoà hơn hai mươi năm qua, cô con gái được sống dưới sự che chở của ông, tình cảm cô dành cho Cố Hoà còn sâu nặng hơn anh nhiều, bây giờ người khổ sở nhất hẳn là cô.

Cố Phi Tuyền vừa vỗ về lưng Cố Nghiên Thu, vừa nhìn biểu tình ngây dại của Hạ Tùng Quân.

Cố Hoà vẫn chưa tỉnh, tạm thời không ai được vào.

Hạ Tùng Quân ngồi ở phòng bệnh ngoại ghế dài thượng, đôi mắt đắm đắm, trong miệng lầm bầm lâu bầu, yên lặng mà nhắc mãi cái gì.

"Không thể nào..... Không thể nào..... Sao lại mắc bệnh ung thư chứ..... Còn trẻ như vậy....." Tay chân bà lạnh lẽo, vừa rồi những gì bác sĩ cùng Thư ký Lý nói cứ không ngừng vang vọng bên tai bà.

-- ung thư phổi thời kỳ giữa.

-- trước đó đã kiểm tra ra, nhưng ông vẫn luôn giấu, aizzz, cố gắng không cho nói, trừ hai chúng tôi, còn có bác sĩ chính, thì không ai biết chuyện này.

-- Ông ấy thừa dịp thân thể còn khỏe, muốn dàn xếp xong mọi chuyện, để không còn vướng bận, chẳng ngờ người định không bằng trời định.

"Ông ta đã sớm biết mình mắc bệnh ung thư..... Ông ấy đã sớm biết....." Hạ Tùng Quân nhắc đi nhắc lại mãi một câu, đầu óc bà phân phân loạn loạn hiện lên rất nhiều ý tưởng lung tung rối loạn, không thể thành hình.

"Muốn làm xong mọi chuyện..... Muốn dàn xếp gì chứ....." Bà bỗng rùng mình, mờ mịt tự hỏi chính mình, "Vì mình sao?"

Không còn vướng bận? Còn bà thì sao chứ? Bà thì thế nào?

Thư ký Lý đột nhiên bị Hạ Tùng Quân kéo cổ áo, khiến ông sợ tới mức hô một tiếng, tiếp theo vội nắm tay bà.

Hạ Tùng Quân không biết lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, Thư ký Lý là một người đàn ông trưởng thành mà không gỡ nổi tay bà, Cố Phi Tuyền sải bước đi sang, kéo tay mẹ anh ra khỏi cổ áo Thư ký Lý, quát khê: "Mẹ, làm gì vậy?"

Hạ Tùng Quân đảo mắt trừng trừng nhìn anh, hai mắt bà đỏ bừng: "Mẹ làm gì, con hỏi mẹ làm gì?!"

Cố Phi Tuyền nhú nhú mày, trực giác nói cho anh biết lần này mẹ anh tức giận không giống những lần trước.

Hạ Tùng Quân mặc kệ Cố Phi Tuyền, quay đầu hỏi Thư ký Lý: "Ông ta biết mình bị ung thư từ khi nào?"

Thư ký Lý: "Chuyện này....."

Hạ Tùng Quân rống lên một tiếng: "Nói!"

Thư ký Lý lùi lại một bước, né tránh cánh tay đang vỗ tới, không nói tiếng nào.

Hạ Tùng Quân: "Ông nói đi!"

Cửa một căn phòng bệnh đột nhiên mở ra, y tá bên trong bước ra nhắc nhở: "Không được làm ồn trong bệnh viện."

Ai cũng nhìn ra được Hạ Tùng Quân đang mất kiểm soát, Cố Phi Tuyền vội ôm lấy bà, tránh việc bà lại gây ra hành vi gì quá kích. Hạ Tùng Quân giãy giụa vài cái, dùng sức bấu vào ngực anh: "Buông mẹ ra! Mày buông mẹ ra!"

Cố Phi Tuyền cố chịu đựng.

Qua một lúc lâu, Hạ Tùng Quân rốt cuộc an tĩnh hơn, bắt đầu rơi lệ, ngửa đầu nhìn Cố Phi Tuyền với ánh mắt bi thương vô hạn: "Ông ấy đã biết mình không còn sống bao lâu, vì sao còn muốn cưới mẹ?"

Hốc mắt Cố Phi Tuyền cũng cay cay: "Mẹ."

Hạ Tùng Quân vùi vào lòng con trai thất thanh khóc rống: "Nhiều năm qua, ông ta rốt cuộc xem mẹ là gì?."

Vấn đề này có lẽ Cố Nghiên Thu biết đáp án, cô từng hoài nghi ba cô cưới Hạ Tùng Quân vì di nguyện của mẹ cô, bây giờ xem ra, suy đoán này có hơn phân nửa là thật sự. Dựa theo tính cách của Cố Hoà mà nói, nếu muốn bồi thường một người, thì ông sẽ không mặc kệ tất cả dù biết rõ bản thân mình sắp chết, còn muốn dây dưa với một người ông đã từng tổn thương nhiều năm trước.

Trước khi mẹ cô lâm chung, có biết Cố Hoà mắc căn bệnh thế kỷ này không? Nếu biết, bà vẫn để Cố Hoà làm vậy sao?

Người có thể trả lời cho những câu hỏi này, hiện tại chỉ có mình Cố Hoà đang nằm trên giường bệnh kia là biết rõ chân tướng.

Khi Cố Phi Tuyền tới gõ cửa phòng Cố Nghiên Thu, di động vẫn chưa bị tắt, những chuyện sau đó nàng đều nghe được. Lâm Duyệt Vi vốn muốn tới bệnh viện, Cố Nghiên Thu cự tuyệt vì tình huống hỗn loạn hiện tại, và nàng tới cũng không giúp ích được gì, Lâm Duyệt Vi chỉ lưu lại một tin nhắn cho cô.

【 Đêm nay em không ngủ, chờ ổn định rồi, gọi điện thoại cho em 】

Cố Nghiên Thu đi tới cuối hành lang gọi điện thoại cho Lâm Duyệt Vi, chỉ một hồi chuông bên kia đã có người bắt máy, Lâm Duyệt Vi gấp giọng

hỏi: "Ba chị sao rồi?"

Cố Nghiên Thu vẫn còn rối loạn, nhẹ nhàng mà hít một hơi, rồi nói: "Ung thư phổi, bác sĩ nói là thời kỳ giữa, cụ thể hơn thì chị không biết."

"Tại sao lại như vậy?"

"Chị cũng không biết tại sao lại như vậy." Giọng Cố Nghiên Thu hơi nức nở, nước mắt bị cô nuốt xuống, hắng giọng, nói, "Bác sĩ nói có khả năng chữa khỏi."

"Nhất định sẽ chữa khỏi, không phải thời kỳ giữa sao, không còn chưa tới thời kỳ cuối, chị đừng sợ." Lâm Duyệt Vi nói, "Muốn em tới ở bên chị không?"

"Chị....." Cố Nghiên Thu muốn nói không cần, nhưng cô phát hiện bản thân cô không kiên cường như mình nghĩ, cô trầm mặc mấy giây.

Bên kia truyền đến tiếng cọt xát trên sô pha, Lâm Duyệt Vi chạy vài bước tới huyền quan, cầm lấy chìa khóa xe, nói: "Em đang ra cửa, gửi địa chỉ bệnh viện cho em."

Lại một tiếng vọng tới từ rất xa, là Nhiễm Thanh Thanh: "Mẹ, mẹ mau đi ngủ, con phải tới bệnh viện."

Sau khi Cố Hoà nhập viện, hai mẹ con Nhiễm Thanh Thanh cũng không ngủ, đều ngồi trên sô pha chờ tin tức.

Cố Nghiên Thu nói: "Vậy chị cúp điện thoại, chị sẽ gọi định vị cho em."

Cố Nghiên Thu cúp máy, click mở WeChat gọi định vị cho Lâm Duyệt Vi, phải mất bốn mươi mấy phút lái xe. Lâm Duyệt Vi mở hướng dẫn lên rồi gọi lại lần nữa.

Cố Nghiên Thu tiếp, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Duyệt Vi đạp ga, bánh xe nhanh chóng rời khỏi Lâm trạch, đôi mắt nàng nhìn chăm chăm con đường mòn do đèn xe chiếu sáng, nói: "Em không yên tâm, chị cứ để điện thoát như vậy đi."

Lâm Duyệt Vi: "Di động còn đủ pin không?"

Cố Nghiên Thu: "..... Còn." Buổi tối cô có thói quen sạc đầy pin, trước khi ra cửa lượng pin vẫn còn đầy.

Lâm Duyệt Vi: "Vậy thì tốt." Nàng không biết cách an ủi người khác, đặc biệt dưới loại tình huống này, chỉ biết lặp đi lặp lại nói "Không phải sợ" "Em sắp tới rồi" "Còn X phút thôi", nhưng nhờ được nghe giọng nàng mà Cố Nghiên Thu dần dần cảm thấy yên ổn.

Lâm Duyệt Vi dùng nửa tiếng chạy tới, cũng mặc kệ đậu xe có đúng chỗ không, nằm di động chạy vào cửa bệnh viện.

"Lâu mấy?" Nàng vào cửa lớn rồi mới nhớ hỏi.

"Lâu bốn, thang máy hành lang bên phải."

"Cầu thang hướng nào?"

"Cầu thang bên trái, lên sẽ thấy chị."

"Em đang lên."

Cũng do ngày thường rèn luyện không uống công, Lâm Duyệt Vi trực tiếp chạy lên cầu thang, nhanh như một con gió, Cố Nghiên Thu cảm giác như cô chỉ vừa mới dứt lời chưa đến một phút, Lâm Duyệt Vi đã xuất hiện trước mặt cô, trao cho cô cái ôm tràn ngập ấm áp.

Cố Nghiên Thu vui vào lòng nàng, mặt dán lên lớp mồ hôi mỏng trên cổ nàng, cảm thụ từng mạch đập dồn dập trong cơ thể nàng.

"Chị hơi sợ, ba sẽ....." Cô bắt lấy lớp vải trước ngực Lâm Duyệt Vi, giọng nói khẽ run, truyền đạt ra sự sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

"Đừng sợ, đừng sợ, sẽ ổn thôi, sẽ ổn." Lâm Duyệt Vi giúp cô vén vạt sợi tóc ra sau tai, ôn nhu dỗ dành, sau đó nhẹ nhàng gặt đầu với Cố Phi Tuyền.

Cố Phi Tuyền cũng bớt lo lắng cho Cố Nghiên Thu, ôm Hạ Tùng Quân đã khóc đến mệt mỏi ngồi xuống ghế dài ngoài hành lang.

Lâm Duyệt Vi cũng dẫn Cố Nghiên Thu ngồi xuống dãy ghế đối diện, bên cô nàng là cảm giác ấm áp bắt thường, Lâm Duyệt Vi vịn ngồi thẳng lưng, nâng một bàn tay giúp Cố Nghiên Thu che sườn mặt, cảm tầm mắt của mọi người.

Cố Nghiên Thu an tĩnh mà khóc trong chốc lát, ngẩng mặt lên với đôi mắt đỏ hồng: "Ngày mai, à không, hôm nay không phải em phải tới chùa miếu sao? Đi về ngủ sớm đi."

"....." Lâm Duyệt Vi không lên tiếng, ấn đầu Cố Nghiên Thu vào lại lòng mình.

Đã lúc nào rồi, còn nói mấy chuyện này.

Cố Nghiên Thu ngẩng mặt lên lại, thay đổi đề tài: "Dì ngủ rồi sao? Ban này chị nghe em nói chuyện với dì."

Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhìn cô, nói: "Em kêu mẹ đi ngủ, hẳn đã ngoan ngoãn ngủ rồi."

"Vất vả cho dì, ngày mai chị phải nói lời xin lỗi với dì, khiến dì ngủ trễ như vậy." Vì không khí xung quanh quá an tĩnh, Cố Hoà trước sau vẫn chưa tỉnh lại, có muốn an lòng cũng khó, Cố Nghiên Thu không thể khống chế suy nghĩ của chính mình, nên nhin không được phải nói chút chuyện giảm bớt lo âu.

"Được rồi."

"Ừm."

Lâm Duyệt Vi thấy cô đáng thương vô cùng lại có chút không đành lòng, nói: "Thôi chị cứ nói chuyện đi."

"Không biết nên nói gì."

"Có phải không nói thì chị rất sợ không? Cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm?"

Cố Nghiên Thu chậm rãi chớp mắt, hơi ngạc nhiên vì Lâm Duyệt Vi có thể hiểu rõ lòng cô.

"Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta đi nơi khác." Lâm Duyệt Vi quay nhìn Cố Phi Tuyền hô, "Anh hai."

Lúc về Cố gia, Lâm Duyệt Vi luôn xem tình anh em của Cố Phi Tuyền và Cố Nghiên Thu như giả dối, nên cũng hay gọi "Anh hai" theo cô, bây giờ có gọi cũng không ngại miệng, nhưng điều này lại khiến Cố Phi Tuyền sửng sốt một chút.

Cố Phi Tuyền: "Có chuyện gì?"

Lâm Duyệt Vi: "Khi nào ba tỉnh, anh gọi điện thoại cho Cố Nghiên Thu, em dẫn cô ấy qua cầu thang bên kia ngồi một lát."

Cố Phi Tuyền gật đầu: "Được, hai đứa đi đi."

Hạ Tùng Quân đang dựa trên đầu vai anh đột nhiên trợn mắt, oán hận mà nhìn chằm chằm hai người ngồi đối diện bà, đặc biệt là Cố Nghiên Thu. Lâm Duyệt Vi nhận thấy được tầm mắt của bà, nàng cũng không quan tâm vai vế mà trừng mắt đáp trả, đôi mắt trừng còn to hơn so với Hạ Tùng Quân, lạnh lùng dẫn Cố Nghiên Thu đi.

Bên trong lối cầu thang thoát hiểm có độ ẩm thấp, rét lạnh đến có thể làm người ta thanh tỉnh. Lâm Duyệt Vi lấy khăn giấy ra lót lên một bậc thang, sau đó ôm lấy bà vai Cố Nghiên Thu cùng nhau ngồi xuống.

Từ khi khi ngồi xuống Cố Nghiên Thu không nói thêm lời nào, nhưng sự mơ hồ và hoảng loạn trong mắt cô đã dần dần tan đi, quay về sự điềm đạm bình tĩnh như mọi ngày.

"Chị nên sớm đoán ra." Cố Nghiên Thu nói, "Gần một năm nay, bệnh tình ba mỗi lúc một trở xấu, vậy mà một chút chị cũng không phát hiện ra."

"Ông ấy thông minh như vậy, nếu có ý định muốn gạt....." Trong lòng Lâm Duyệt Vi còn có một câu chưa nói, rằng ung thư không giống những loại bệnh khác, dù có thấy điểm dị thường, thì ngay cả bản thân bệnh nhân cũng chưa chắc nghĩ rằng mình mắc bệnh ung thư.

"Vì sao ông ấy phải làm vậy?" Lâm Duyệt Vi hỏi.

"Thư ký Lý nói, ông ấy muốn thừa lúc thân thể còn khỏe làm cho xong những việc phải làm, như vậy thì không còn vương bận gì nữa."

Lâm Duyệt Vi và Hạ Tùng Quân đều có chung một ý nghĩ, "Chẳng lẽ ông ấy muốn bồi táng cùng mẹ chị?"

Cố Nghiên Thu dứt hai tay trong túi áo khoác Lâm Duyệt Vi, nhẹ nhàng mà thờ dãi: "Có lẽ vậy."

"Ông ấy....." Lâm Duyệt Vi mấp máy môi không biết nên nói gì.

"Hơi quá đáng." Cố Nghiên Thu giúp nàng bổ xung.

"....."

"Mặc kệ là đối với chị, Cố Phi Tuyền, hay thậm chí Hạ Tùng Quân mà nói, đều rất quá đáng." Cố Nghiên Thu không thiên vị Cố Hoà, đôi mắt

nhìn mặt đất phía trước, nói, "Ông ấy chỉ biết đến mình, chuyện gì cũng giấu mọi người, mọi người là gì của ông ấy chứ?"

Lâm Duyệt Vi cũng thở dài.

Cố Nghiên Thu nói: "Chị là con gái ông ấy, ông ấy là ba chị, chờ đến khi ông ấy tỉnh, chị phải đi hỏi xem rốt cuộc trong đầu ông ấy đang suy nghĩ gì. Sau đó khuyên ông ấy tiếp nhận điều trị, em nói xem được không?"

"Được, em cũng sẽ giúp chị khuyên ông ấy." Lâm Duyệt Vi vuốt tóc co.

"Còn chuyện của mẹ chị....." Cố Nghiên Thu nhíu mày, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới, chẳng biết khi nào mọi chuyện mới kết thúc.

"Lưu tiên sinh có tin tức sao?"

"Vẫn đang điều tra, ông ấy chưa có chứng cứ xác thực, trước khi biết rõ ràng chân tướng, ông ấy sẽ không dám kết luận, chúng ta chỉ có thể chờ."

"Đúng rồi, còn Hạ Tùng Quân....." Lâm Duyệt Vi nhớ tới ánh mắt căm giận như kim chích theo sau lưng nàng.

"Bà ấy thế nào?"

"Vừa rồi cách bà ấy nhìn chị, dường như rất căm hận chị vậy."

"Bà ấy hận mẹ chị, nhưng do mẹ đã qua đời, nên bao nhiêu nỗi thống hận của bà ấy đều chuyển dời lên người chị. Nếu thật sự chuyện ba chị lấy bà ấy vì mẹ chị, mà bây giờ ba chị lại mắc phải căn bệnh thế kỷ này, nếu là chị, chị cũng sẽ hận." Cố Nghiên Thu chưa từng có lòng trắc ẩn dành cho Hạ Tùng Quân, nhưng những chuyện xảy ra cho tới ngày hôm nay, thì bà ấy đáng thương hơn đáng hận, nếu suy đoán của cô là thật sự, thì quả thật cả đời Hạ Tùng Quân đã bị hủy trong tay Cố Hoà và Thẩm Hoài Du.

"Em cứ cảm thấy....." Lâm Duyệt Vi cứ cảm thấy bất an.

"Cảm thấy thế nào?"

"Chị nên đề phòng bà ấy một chút." Lâm Duyệt Vi không thể nói vì sao, nàng chỉ cảm thấy rất kỳ lạ.

"Chị sẽ."

Cố Nghiên Thu co rúm người lại một chút, nói: "Chị hơi lạnh."

Lâm Duyệt Vi cởi áo khoác, kéo hai tay Cố Nghiên Thu vói vào áo lông của nàng, bên trong chính là làn da ấm áp của nàng, đôi tay lạnh lẽo đến khiến nàng phải thở hắt ra, nhưng vẫn nhanh tay đề lại bàn tay đang muốn rút ra của Cố Nghiên Thu, nhe răng nhếch miệng nói: "Chờ lát nữa sẽ ấm mà."

Cố Nghiên Thu không động đậy.

Lâm Duyệt Vi nắm tay cô, cảm giác lòng bàn tay Cố Nghiên Thu đang chậm rãi ấm áp lên, nói: "Đây là lần đầu tiên em dùng thân thể sưởi ấm tay cho người khác, khi còn nhỏ vào mùa đông Giang Tùng Bích hay đùa dai nhét tay vào cổ áo em, bị em đuổi đánh suốt ba con phố."

"Không ngờ em ác như vậy?"

"Không đánh không được."

"Bây giờ chị không thấy hai người đánh nhau nữa."

"Do cậu ấy đánh không lại em." Lâm Duyệt Vi nói.

"Chị cũng đánh không lại em." Cố Nghiên Thu nghĩ tới mấy sát chiêu của Lâm Duyệt Vi mà cười cười.

"Chị không cần đánh, chị chỉ cần nói, nằm xuống, em liền lập tức nằm xuống."

Cố Nghiên Thu vui vẻ bật cười thành tiếng.

Lâm Duyệt Vi áp một tay lên má cô, cho cô cảm nhận mu bàn tay ấm áp của nàng, nói: "Sáng em sẽ đi chùa, giúp ba chị cầu bùa bình an, mong rằng Bồ Tát sẽ phù hộ, chị đừng lo lắng."

"Không phải em nói không tin sao?"

"Em tin a, chị với mẹ đều tin, em còn có thể không tin sao?" Lâm Duyệt Vi nói, "Một người em thân nhất, một người em yêu nhất, hai người đã nói thì không sai, em chỉ việc phụ trách chấp hành."

"Yêu nhất?"

"Duy nhất." Lâm Duyệt Vi sửa miệng.

Cố Nghiên Thu đột nhiên nhớ tới: "Em còn lên chùa? Vậy em phải ngủ đi?"

"Ngủ chứ, trên đường em sẽ ngủ, dù sao bây giờ em cũng không ngủ được." Cố Nghiên Thu vừa hé môi, Lâm Duyệt Vi đã nói, "Lúc trước em ở đoàn phim phải diễn đêm liên tục cũng không sao, em là chuyên gia thức khuya, chị cũng đừng quản, dựa vào lòng em ngủ một lát đi, ngày mai xin nghỉ sao?"

"Không nghỉ."

Lâm Duyệt Vi tặc lưỡi nói: "Chị xem, vậy mà còn nói em."

Hai người kẻ tám lạng người nửa cân liếc nhau, quyết định ôm nhau chợp mắt một chút, vai kề vai, cổ tựa cổ, giống giao cổ uyên ương, ngủ một giấc chập chờn.

Đột ngột tiếng chuông di động vang lên phá tan sự yên tĩnh dài lâu.

Cố Nghiên Thu lập tức mở mắt, Lâm Duyệt Vi cũng ngồi thẳng dậy, điện báo hiện thị là Cố Phi Tuyền, Cố Nghiên Thu bắt máy, Lâm Duyệt Vi kéo cửa thoát hiểm, hai người cùng nhau bước vào hành lang.

Cố Phi Tuyền nhìn cả hai tới, đi vài bước chào đón: "Ba tỉnh rồi, nhưng bác sĩ nói chỉ có thể cho một người vào." Anh nhìn Cố Nghiên Thu, nói, "Em vào đi."

Cố Nghiên Thu gật đầu: "Cảm ơn."

Cố Nghiên Thu đi theo y tá thay một bộ quần áo vào phòng cách ly, một mình bước vào phòng bệnh.

Bên ngoài chỉ còn lại hai người Cố Phi Tuyền cùng Lâm Duyệt Vi, cả hai không thân nhau mấy, nên ngồi đối diện nhau trên hai dãy ghế dài, hai người gật đầu ngẫm nghĩ nhau nhưng không nói chuyện.

Môi Cố Phi Tuyền giật giật, nhìn nàng tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhin, mười ngón tay đan vào nhau, khuỷu tay đặt trên đầu gối, mái tóc luôn được chải gọn gàng của anh bị đôi tay vò đến rối tung, hôm nay anh ra ngoài thậm chí còn mang dép thay vì giày, đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn tới cửa phòng bệnh, nét lo lắng trên mặt cũng khá rõ ràng.

Động tác của Lâm Duyệt Vi trên cơ bản dường như nhất quán với anh, chẳng qua nàng lo lắng cho Cố Nghiên Thu nhiều hơn.

Lần thứ ba Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, thì nhìn thoáng qua Cố Phi Tuyền, nàng nhìn một hồi, tựa hồ thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nàng chau mày, cúi đầu suy tư, nghĩ tới.

Hạ Tùng Quân đâu rồi nhỉ?

Esley: 21->31 Tháng 12 Es về tp hcm thăm gia đình, es sẽ update thường xuyên những chỗ es đi trước một ngày trên page fb (fb.me/esleytran). Bạn nào rảnh muốn đi ăn chơi lầy lội cùng Es trong những ngày này thì vào group chat bàn tính sâu xa nhé~

Mọi người vào group xin tự sửa tên theo: Nickname_năm sinh_quận đang ở (Ví dụ: Esley_94_q1) để tiện hò reo đi chơi ~

Link group chat: https://m.me/join/Aba_rgyL8XIKu4d5

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 129

Lâm Duyệt Vi khẽ nâng mắt đối diện ánh nhìn dò hỏi của Cố Phi Tuyền, hỏi: "Anh hai, mẹ anh đâu rồi?"

Cố Phi Tuyền: "Anh kêu bà ấy nghỉ ngơi trước."

À, thì ra đi nghỉ ngơi.

Lâm Duyệt Vi nghĩ, rồi hỏi tiếp: "Ở bệnh viện sao?"

Cố Phi Tuyền gật đầu: "Một mình bà ấy về anh không yên tâm, nên kêu bệnh viện chuẩn bị một chiếc giường xếp cho bà ấy nghỉ ngơi đỡ."

Lâm Duyệt Vi còn muốn hỏi ở đâu, nhưng vì tránh Cố Phi Tuyền nghi ngờ thêm, nàng đành nuốt lời muốn nói xuống. Nàng không phải sợ Cố Phi Tuyền hay mẹ anh ta, nàng rất tin tưởng ánh mắt nhìn người của Cố Nghiên Thu, nhưng dù sao hai người cũng có quan hệ mẹ con, nàng chỉ vì suy đoán từ một phía mà vạch lá tìm sâu không khỏi có vẻ như muốn châm ngòi ly gián, bất kể đạo lý.

Cố Phi Tuyền nhìn thật sâu vào mắt nàng, thấy nàng không hỏi, anh cũng không tiện nói tiếp.

***

Sau khi tình trạng sức khoẻ của Cố Hoà khá hơn một chút, mới không cần mang mặt nạ dưỡng khí, nhưng một tay vẫn còn truyền dịch nước biển, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt ra, ông cơ hồ cũng không có gì khác mọi ngày.

"Vào đi." Cố Hoà hơi mỉm cười nhìn Cố Nghiên Thu ngoài cửa.

Cố Nghiên Thu trầm mặc bước vào, bộ đồ cách ly y tế càng khiến vẻ ngoài của cô khó tiếp cận hơn.

Ý cười trên môi Cố Hoà vẫn chưa giảm, ánh mắt dõi theo từng bước chân của cô.

Khi Cố Nghiên Thu đứng trước mặt ông, nửa ngời xồm xuống, để tầm mắt cô nhìn thẳng vào Cố Hoà, cô nhìn Cố Hoà vài giây, rồi hỏi: "Vì sao?"

Cố Hoà vỗ nhẹ xuống cạnh giường, ý bảo cô ngồi xuống.

Cố Nghiên Thu theo lời ông kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Cố Hoà thở dài, trên mặt lại không thấy rõ có bao nhiêu khổ sở.

"Kỳ thật ngay từ đầu ba đã từng nghĩ tới có nên giấu mọi người hay không, sau lại nghĩ, giấu hay không giấu thì chuyện cũng đã rồi, thêm một người biết cũng không thể giúp cơ hội chữa khỏi tăng thêm một phần, vì không muốn mọi người lo lắng, ba còn quyết định giấu tiếp."

Hơn nữa.....

Lý do sau cùng Cố Hoà không nói, bởi vì một khi nói ra, sẽ khiến lòng Cố Nghiên Thu không thoải mái.

Cố Hoà mới cưới Hạ Tùng Quân, mặc kệ ông cưới bà vì lý do gì, nhưng Hạ Tùng Quân vừa vào cửa không lâu mà biết ông mắc bệnh ung thư, đối với bà ấy mà nói rất bất công, nên có thể qua được bao nhiêu tháng ngày vô ưu vô lo thì hay bấy nhiêu ngày.

"Sau đó ba có thể không còn vướng bận mà ra đi rồi?" Cố Nghiên Thu lạnh giọng hỏi. Ông xem cô là gì? Một người ngoài dư thừa sao?

Cố Hoà: "....."

Ông ho khan, Cố Nghiên Thu vội lại gần giúp ông vượt lửng: "Giọng điệu không tốt, con xin lỗi."

Cố Hoà: "Khụ khụ..... Không phải....."

Cố Nghiên Thu: "???"

Cố Hoà hít thở khó khăn, nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, như không thể tin mà nói: "Ai nói ba không còn vương bận mà muốn ra đi?"

Cố Nghiên Thu: "Thư ký Lý a."

Cố Hoà cả giận nói: "Đưa điện thoại cho ba, để ba gọi điện thoại cho ông ấy, nói cái gì vậy, tính trù ba à."

Cố Nghiên Thu tâm nói: Chẳng lẽ không phải?

Nàng cẩn thận nhớ lại một chút, nói: "Àh, Thư ký Lý chỉ nói không còn vương bận, không hề nói đoạn ' mà muốn ra đi ' ."

Cố Hoà khụ khụ, nói: "Mọi người hiểu lầm à."

Cố Nghiên Thu: "Dạ?"

Cố Hoà nói: "Ba nói không còn vương bận là giải quyết xong mọi chuyện ở công ty, ba mới có thể thanh toán ổn định chữa bệnh, bác sĩ nói, tình trạng không nghiêm trọng lắm, còn nói tích cực phối hợp trị liệu, thì khả năng chữa khỏi là rất cao, nhưng dù muốn khôi phục sức khoẻ, cũng không phải mất một hai năm, cứ nghĩ sẽ còn khoẻ được thêm ba bốn năm, như vậy cũng đủ. Chẳng ngờ Tết nhất mà lại."

Cố Hoà cười cười, nói: "Aizzz, đều do thân thể đột nhiên không biết cố gắng."

Cố Nghiên Thu: "Vậy nên....."

Cố Hoà: "Ba chỉ tính giấu diếm một thời gian, không muốn khiến mọi người lo lắng." Chờ ông giải quyết xong mọi chuyện ở công ty, sẽ tìm tới một nơi non xanh nước biếc dưỡng bệnh, dẫn theo Hạ Tùng Quân, dù sao đến cuối cùng, ông cũng vẫn còn nợ Hạ Tùng Quân rất nhiều.

Cố Hoà: "Bây giờ biết cũng không sao, chờ tin tức ba mắc bệnh ung thư truyền khắp trong ngoài công ty, hai vị Ngô tổng lớn nhỏ bọn họ chỉ sợ sẽ càng đứng ngồi không yên, vừa hay làm trai cò tranh nhau, để con ngư ông đắc lợi. Con không cần cứ suốt ngày chạy tới bệnh viện, để bọn họ biết mà hoài nghi, ngày mai nên đi làm thì đi làm, nên bình thường mở họp thì phải bình thường mở họp."

"Con biết rồi ba." Cố Nghiên Thu theo thói quen mà bày ra dáng vẻ nghe lời trước mặt ông.

Cố Hoà: "Ba hơi mệt, con cũng nên đi nghỉ ngơi sớm đi." Vừa nói xong ông đã nhắm hai mắt lại.

Cố Nghiên Thu còn rất nhiều vấn đề vẫn chưa kịp hỏi, nhưng không biết Cố Hoà thật mệt hay giả mệt, mà cứ bày ra tư thế "Tiễn khách", khiến Cố Nghiên Thu đành phải đi ra ngoài.

Cố Phi Tuyền cùng Lâm Duyệt Vi đồng thời đứng lên.

Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua Lâm Duyệt Vi trước, rồi lại nhìn sang chỗ Cố Phi Tuyền, nói: "Ba ngủ rồi, hôm nay buổi tối....."

Cố Phi Tuyền quên đi một chút không vui vừa rồi, ngăn lời cô, chủ động nói: "Để anh gác đêm, ngày mai anh xin nghỉ không tới công ty."

Cố Nghiên Thu không chối từ thịnh tình, hơi hơi gật đầu nói: "Làm phiền anh."

Cố Hoà nói đúng, cho đến giờ phút này, cô chỉ có thể tỏ ra thờ ơ mới có thể kết thúc cuộc chiến dai dẳng, Cố Phi Tuyền rõ ràng cũng đoán ra được điều này, nên mới có thể đưa ra kiến nghị như vậy.

Cố Phi Tuyền "Ừm" thanh: "Hai đứa cũng ở bệnh viện cả đêm rồi cũng nên về nhà đi?"

Lâm Duyệt Vi nhìn Cố Nghiên Thu, nghe cô nói: "Về nhà, có việc gì thì gọi điện thoại cho em."

Cố Phi Tuyền: "Ừm, cả hai về trước đi."

Cố Nghiên Thu cúi đầu, yên lặng nhìn về phía đôi chân trần đang mang dép lê của anh, Cố Phi Tuyền hơi cong ngón chân lại, nói: "Lát anh sẽ nhờ người làm mang giày tới."

Cố Nghiên Thu: "Cảm ơn, vất vả rồi."

Cố Phi Tuyền còn giật mình, thì hai người Lâm-Cố đã sóng vai rời đi.

Cố Phi Tuyền nhìn bóng dáng hai người mà cong cong môi, sau đó lại duỗi tấm lưng cao ráo, lão đảo lắc lư mà đi về phía phòng chờ nghỉ ngơi. Đã hơn 3, 4 giờ sáng, quấy rầy giấc mộng đẹp của thư ký không ổn cho lắm, ngủ một giấc trước sáng mai mới kêu mang giày tới vẫn kịp.

Cố Phi Tuyền rón ra rón rén vào cửa, nhẹ nhàng hô một tiếng: "Mẹ?"

Hạ Tùng Quân đang đưa lưng về phía anh, bóng dáng vẫn không nhúc nhích, Cố Phi Tuyền giữ chân trên sofa ra, ngáp một cái, cuộn tay dài chân dài vào trong, sườn mặt gối lên tay vịn sofa, cọ cọ chân vài cái đã chìm vào giấc ngủ, tiếng ngáy đều đều cất lên.

Hạ Tùng Quân từ đầu đến cuối vẫn đưa lưng về phía anh đột nhiên xoay lại, lẳng lặng chăm chú nhìn anh trong đêm tối không đèn.

***

Hai người Lâm Cố quay về Lâm trạch, hừng đông hôm nay Lâm Duyệt Vi phải dậy sớm tới miếu dâng hương cầu phúc, vì Cố Nghiên Thu cùng Nhiễm Thanh Thanh xá gần cầu xa. Đêm hôm qua Nhiễm Thanh Thanh ngủ không được ngon giấc, vừa nghe cửa lớn có tiếng vang, đã dậy khoác áo khoác.

"Mẹ?" Lâm Duyệt Vi vừa bật đèn đã giật mình vì bóng người lù lù đứng trước cửa phòng, "Sao mẹ còn chưa ngủ?"

"Ngủ rồi, nhưng vừa nghe đã tỉnh."

"Mẹ mau đi ngủ đi." Lâm Duyệt Vi vẫy vẫy tay với bà.

"Ông thông gia thế nào rồi?" Nhiễm Thanh Thanh hỏi Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu trả lời: "Dạ đã tỉnh rồi ạ, tinh thần cũng không tệ lắm, bây giờ ông đã ngủ lại."

"Tốt tốt, hai đứa cũng mau ngủ đi, cũng sắp sáng luôn rồi." Nhiễm Thanh Thanh cũng không nhiều lời, trở người quay về phòng.

"Dạ, dì ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Nhiễm Thanh Thanh nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Lâm Duyệt Vi đặt hai chiếc áo khoác xuống tựa lưng ghế sofa, rồi nắm tay Cố Nghiên Thu, trực tiếp đè cô trên giường, đắp chăn đàn hoàng, cô còn chưa kịp nói câu nào Lâm Duyệt Vi đã dùng thái độ thô bạo nói: "Mau ngủ, không được miên man suy nghĩ."

"Không miên man suy nghĩ." Tiểu Cố Nghiên Thu vẫn cố biện giải một câu, chậm rãi khép mắt lại, "Em cũng ngủ đi."

"Ngủ mà." Lâm Duyệt Vi vội nằm xuống.

Cố Nghiên Thu sao có thể ngủ được, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tận cho đến khi tiếng đồng hồ báo thức vang lúc hừng đông. Cô cảm nhận được người bên cạnh nhẹ nhàng vươn cánh tay sang giúp cô tắt báo thức di động -- mỗi khi cô ở bên Lâm Duyệt Vi, cả hai luôn dùng di động thay cho đồng hồ báo thức, và lúc nào cũng dùng điện thoại của Cố Nghiên Thu, sau khi Lâm Duyệt Vi tắt xong thì cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, lặng lẽ đứng dậy đi rửa mặt.

Nếu không phải do cô vẫn luôn tập trung lực chú ý, thật sẽ không nghe thấy tiếng Lâm Duyệt Vi mở nước đánh răng rửa mặt. Điều kỳ lạ chính là, nhờ những âm thanh vỡ vụn nhẹ nhàng ấy mà cô dần dần lâm vào mộng đẹp.

Lâm Duyệt Vi thay quần áo, cuối cùng hôn lên môi Cố Nghiên Thu đang ngủ say, mở cửa xuống lầu.

Cả đêm Nhiễm Thanh Thanh ngủ chập chờn, sức khoẻ kém hơn người trẻ tuổi, ngủ một hai tiếng vẫn có tinh thần tỉnh táo, giờ phút này bà đang ngồi bên bàn cơm ngủ gà ngủ gật, trước mặt vẫn đặt bữa sáng, nghe tiếng bước chân mới nhìn thoáng qua hỏi: "Có một mình con thôi à?"

"Chị ấy còn đang ngủ, con chỉnh đồng hồ báo thức trễ đi một chút." Lâm Duyệt Vi nói. Ngôi chùa sắp tới nằm ngoài phạm vi thành phố Yên Ninh, lái xe cũng phải hơn hai ba tiếng đồng hồ, nên hai mẹ con nàng phải khởi hành sớm, còn Cố Nghiên Thu 9 giờ mới đi làm, có thể ngủ nhiều hơn chốc lát.

Dì giúp việc dọn một phần thức ăn sáng tới cho Lâm Duyệt Vi, trong lúc nàng kéo ghế dựa ngồi xuống: "Cảm ơn."

Hai mẹ con an tĩnh dùng bữa sáng, lên xe taxi đang chờ sẵn bên ngoài, cơ hồ đều lặng yên không một tiếng động mà rời khỏi Lâm trạch.

Hơn 8 giờ đồng hồ báo thức mới đánh thức Cố Nghiên Thu, cô giơ tay lên che một chút ánh sáng trước mặt, lấy di động trên tủ đầu giường qua, giao diện vừa mở ra đã hiển thị khung chat trò chuyện, Lâm Duyệt Vi vừa gửi tin nhắn cho cô:

【 Em đi dâng hương, nhớ ăn sáng, ăn cơm chiều, không được trộm khóc 】

Cố Nghiên Thu: "....."

Cô gửi tin nhắn trả lời Lâm Duyệt Vi cô đã dậy, rồi ngồi dựa ở đầu giường, nhắm mắt dưỡng thần gọi điện thoại cho Cố Phi Tuyền.

Cố Phi Tuyền thả quả táo đang gọt vỏ vào lại trong mâm, lau lau tay, nhận điện thoại: "Ba đã chuyển tới phòng hồi sức..... Tỉnh rồi..... Bác sĩ đã xem qua, khá tốt..... Anh đưa sang cho ba?"

Cố Hoà nghe tiếng xoay người lại, Cố Nghiên Thu hỏi Cố Hoà hai câu về sức khỏe, rồi kết thúc cuộc trò chuyện, rời giường.

Cố Phi Tuyền đặt điện thoại xuống bàn, nhặt quả táo lên tiếp tục gọt vỏ. Cố Hoà nhìn dọc theo vỏ táo rũ xuống thật dài bên tay anh, nhẹ nhàng cười nói: "Không ngờ con còn có tay nghề này."

"Con có rất nhiều tay nghề, về sau người đều sẽ nhìn thấy."

"Con đang cố vũ ta sao?"

"Người cảm thấy thì cứ cho là vậy đi." Cố Phi Tuyền không cẩn thận cắt đứt vỏ táo, soạt một tiếng, mũi dao rũ xuống, run nhẹ một chút làm vỏ táo rớt vào thùng rác, rồi anh tùy ý gọt tiếp, cuối cùng cắt quả táo thành từng miếng từng miếng, dùng tăm xĩa răng đút cho Cố Hoà ăn.

Cố Hoà cơm tối há mồm, cảm giác rất xa lạ, ngồi trước giường là đứa con trai đã trưởng thành ngoài hai mươi tám tuổi của ông, điều này thật ngượng vị tạp trần.

Nếu nói ban đầu cảm tình của ông dành cho Cố Phi Tuyền không sâu nặng bằng Cố Nghiên Thu, hay thậm chí khi ông quyết định đón anh về, cũng hoàn toàn bởi vì lòng áy náy, nhưng theo thời gian trôi qua, ông đã hiểu rõ hơn về nhân phẩm và năng lực của đứa trẻ này, dần dần ông bắt đầu có ý nghĩ muốn bồi dưỡng anh trở thành trợ lý đắc lực bên Cố Nghiên Thu, bất luận ông dành tình cảm gì cho anh, thì anh vẫn là con trai của ông, điều này trước sau không hề thay đổi. Về điểm này trong lòng của ông lẫn Cố Phi Tuyền đều rõ ràng.

Ân oán của đời trước, vĩnh viễn không nên liên lụy đời sau vô tội.

"Mẹ con đâu rồi?" Cố Hoà ăn được nửa quả táo, xua xua tay tỏ vẻ không muốn ăn nữa. Từ sau khi Cố Hoà tỉnh lại, đã không còn nhìn thấy Hạ Tùng Quân nữa.

"Về nhà rồi."

"Bà ấy..... Không được khoẻ?" Cố Hoà lộ vẻ mặt áy náy.

"Người cũng biết à?" Cố Phi Tuyền cong môi, gợi lên ý cười châm chọc. Tuy mẹ anh có không đúng, nhưng dù sao cũng là mẹ ruột anh, Cố Hoà làm vậy với anh, anh có thể nói không sao, nhưng đối với Hạ Tùng Quân mà nói, lại là sét đánh giữa trời quang.

Hạ Tùng Quân là mẹ anh, Cố Phi Tuyền hiểu rõ bà, bà luôn miệt mài nói vì gia sản Cố gia, xác thật đây là một trong những lý do, nhưng lý do quan trọng hơn là vì Cố Hoà. Đặc biệt là từ khi vào cửa Cố Hoà đối với bà rất tốt, một người phụ nữ chưa từng được chồng đối xử như vậy, dần dần cũng bắt đầu nghiêng về phía Cố Hoà, Cố Hoà là tình yêu thanh xuân của bà, là người chồng hiện tại của bà, cũng là người duy nhất bà có thể dựa vào lúc

tuổi già. Bây giờ đột nhiên biết được chân tướng, bà nhất thời không tiếp nhận nổi là hết sức bình thường.

Cố Hoà thở dài: "Ta thật lòng xin lỗi hai người."

Cố Phi Tuyền hỏi lại: "Thật lòng xin lỗi chúng tôi sao?" Anh nhìn chăm chăm vào mắt Cố Hoà.

Đôi mắt Cố Hoà vẫn bình tĩnh không gợn sóng: "Không giống sao?"

Cố Phi Tuyền nhảy sang đề tài khác, lập tức nói: "Con có một vấn đề muốn hỏi người."

Cố Hoà: "Con hỏi đi."

Cố Phi Tuyền: "Vì sao người muốn cưới mẹ con?"

"Không phải ta từng trả lời rồi sao? Bởi vì khi đó ta thật lòng muốn xin lỗi hai người, xuất phát từ tâm lý muốn bồi thường, muốn cho hai mẹ con sống những ngày tốt nhất sau này." Cố Hoà giương mắt nhìn anh, đối diện với anh.

"Chẳng lẽ không phải bởi vì di nguyện của Thẩm Hoài Du?" Cố Phi Tuyền không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm ông vài giây, nhẹ nhàng giật giật khoé môi.

Anh dùng tên thật để gọi mẹ của Cố Nghiên Thu, mà không phải tên sau khi bà thay tên đổi họ - Lạc Du.

Biểu tình bình tĩnh của Cố Hoà chậm rãi vỡ vụn như một tấm kính, ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo khó có thể kiềm chế: "Làm sao con biết tên nàng?"

Cố Phi Tuyền đặt một tay lên lưng ghế, phảng phất như tự giễu mà nói: "Chúng ta nói nhiều chuyện như vậy, lúc nào đáng về ông cũng đều nhàn

nhật không cảm xúc, tôi chỉ vừa nhắc tên bà ấy, ông đã có phản ứng lớn như vậy?"

Cố Hoà: "Do Nghiên Thu nói với con sao? Con bé tra được những gì rồi?"

Cố Phi Tuyền tránh mà không đáp, tiếp tục nói: "Ông thương yêu bà ấy như vậy, vì kẻ hèn bổi thường, sao mới có thể khiến ông chịu đổi danh hiệu phu nhân nhà họ Cố cho một người khác? Cố đồng, lý do của ông không khỏi quá miễn cưỡng rồi đó."

Cố Hoà không rên một tiếng, chỉ nhìn anh.

Cố Phi Tuyền nở nụ cười chế giễu: "Đáp án mà tôi muốn đã có được rồi, tôi ra ngoài hút thuốc."

Ánh mắt Cố Hoà dừng lại ngay phía sau anh.

Cố Phi Tuyền xoay người, Hạ Tùng Quân mang theo hộp cơm giữ nhiệt đang đứng ở trước cửa. Cố Phi Tuyền hiếm khi lộ ra vẻ hoảng loạn như bây giờ, vội vàng điều tiết cảm xúc, bước tới đón: "Sao mẹ quay lại sớm vậy? Không phải nói về nhà ngủ sao?"

Hạ Tùng Quân mỉm cười, đặt hộp cơm lên tủ đầu giường: "Không phải do mẹ sợ hai người đói bụng sao? Buổi sáng mẹ cố ý kêu dì giúp việc chuẩn bị, nên về nhà mang tới."

Cố Hoà ôn nhu mà nhìn bà: "Vất vả rồi, em ăn chưa? Chúng ta cùng nhau ăn đi?"

Hạ Tùng Quân nhẹ nhàng gật đầu.

Cố Phi Tuyền chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đặc biệt chói mắt, Cố Hoà căn bản không yêu mẹ anh, ở trước mặt bà, ông ta lại làm bộ ôn nhu

săn sóc, giống như quý trọng bà lắm không bằng, hết thầy tất cả bất quá đều bởi vì một câu nói của Thấm Hoài Du mà thôi.

Cố Phi Tuyền sợ còn xem nữa anh sẽ không khống chế được chính mình, vội vàng tìm cơ rời đi trước. Anh tới khu vực hút thuốc, mỗi một điếu, hít sâu một hơi, như hít mây nhả khói.

Trong chốc lát có một người đàn ông lớn tuổi hơn anh bước vào, người ấy trông ngoài bốn mươi, có vẻ ngoài cùng ăn mặc khá mộc mạc, lưng hơi gù, mỗi một nếp nhăn trên mặt đều khắc đầy bởi cuộc sống sầu khổ.

Người đàn ông sờ sờ túi, chỉ lấy ra một gói thuốc lá, không có bật lửa, ông nhìn thoáng qua điếu thuốc đang cháy của Cố Phi Tuyền, Cố Phi Tuyền bèn đưa cho ông mượn bật lửa.

Người đàn ông hút một hơi, nhìn anh nói: "Cảm ơn."

Bình thường Cố Phi Tuyền sẽ không tùy tiện cùng người khác đáp lời, hôm nay không biết sao anh lại rất muốn tìm một người xa lạ nói hết tất cả: "Anh....." Anh hỏi, "Nhà anh có chuyện sao?"

Người đàn ông không ngờ anh sẽ chủ động bắt chuyện, dù thấy Cố Phi Tuyền hiện tại có dáng vẻ nản lòng, nhưng nhìn thế nào cũng không giống người cùng giai cấp với ông. Mặc kệ thế giới ngoài kia có ra sao thì khi đối mặt với sống chết, thì còn người có cùng giai cấp hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Người đàn ông nói: "Con trai tôi, mắc bệnh bạch cầu, mẹ nó đang cùng nó trong phòng bệnh. Còn cậu?"

Cố Phi Tuyền nói: "Bố tôi, mắc bệnh ung thư phổi."

Người đàn ông thở ra một hơi thuốc, khiến khuôn mặt ông mờ nhạt trong sương khói, oán hận mà nói: "Chết tiệt."

Cố Phi Tuyền dựa lưng vào tường, động tác hút thuốc đến bây giờ vẫn luôn vẫn nhả, nhàn nhạt mỉm cười: "Có ai tránh khỏi chứ?"

Người đàn ông liếc nhìn anh, nói: "Nhìn dáng vẻ của cậu cũng không thiếu tiền đi, nào giống chúng tôi, cực cực khổ khổ làm công mười mấy năm, lúc này đây, còn phải hồi hả ngược xuôi vay tiền cho con chữa bệnh."

Cố Phi Tuyền dùng đầu lưỡi cảm nhận mùi máu nhàn nhạt quanh miệng, cười: "Đúng là không thiếu tiền, muốn dùng thuốc gì cũng được."

Tầng lớp giai cấp trong xã hội lặng yên ngăn trở giữa hai người.

Người đàn ông hút không nổi nữa, vội vàng dập điếu thuốc sai chân bước rời khỏi phòng, Cố Phi Tuyền nói hết nỗi lòng, rồi tự giấu mỉm cười, sờ soạng túi quần tây lấy điện thoại di động ra, đầu ngón tay lướt một vòng trên màn hình, chọn dãy số của đoạn trò chuyện gần đây nhất.

Cố Nghiên Thu đang trên đường lái xe tới công ty, ấn nhận cuộc gọi kết nối không dây: "Làm sao vậy? Ba có chuyện gì sao?"

Cố Phi Tuyền: "Là anh có chuyện."

Cố Nghiên Thu còn chưa trả lời, Cố Phi Tuyền đã cúp điện thoại.

Cố Nghiên Thu: "....."

Một lát sau, di động của cô vang lên âm báo, Cố Nghiên Thu thừa dịp chờ đèn đỏ, mở ra xem.

【 Gia Bối: Cố Hoà xác thật bởi vì di nguyện của mẹ em mà cưới mẹ anh 】

【 hệ thống nhắc nhở: Gia Bối rút về một tin nhắn 】

Cả hai đều biết điều này, không biết Cố Phi Tuyền rốt cuộc muốn rút về điều gì.

Cố Nghiên Thu trả lời điều này cô đã biết, lại hỏi sao anh hỏi ra được.

Cố Phi Tuyền thuật lại chuyện vừa xảy ra một lần, từ phản ứng của Cố Hoà cho thấy, đây là khả năng duy nhất.

【 Gia Bối: Muốn tới công ty đi làm 】

【 Tây Cỗ: Vậy anh tới đi 】

【 Gia Bối: Ừm, muốn diễn kịch, anh về phòng bệnh đây 】

【 Tây Cỗ: ok】

Cố Phi Tuyền cất di động đi, đứng yên trước cửa phòng bệnh, gõ cửa, rồi mới đẩy cửa bước vào. Hạ Tùng Quân đã giúp Cố Hoà ăn xong bữa sáng, lúc này mới bước ra đón anh: "Sao đi lâu vậy, mau tới dùng bữa sáng."

Cố Phi Tuyền nhìn thật sâu vào mắt Hạ Tùng Quân, nếu bà nguyện ý sống với lời nói dối thiện chí này cả đời, vậy anh có nên vạch trần sự thật cho bà xem hay không. Khoan đã, vừa rồi không biết bà có nghe được điều gì hay chưa?

Cố Phi Tuyền nhận chén cháo Hạ Tùng Quân đưa qua, uống một ngụm, ấm nóng, giống như tùy ý nói: "Mẹ sao này mẹ đột nhiên vào làm con giặt nải mình."

"Do hai người nói chuyện chăm chú không để ý thôi."

"Mẹ nghe được gì sao?"

"Nghe cậu nói muốn đi hút thuốc, còn có đáp án gì đó, đáp án gì vậy?"
Hạ Tùng Quân hỏi, "Cháo nguội rồi sao? Để mẹ đi mượn lò vi ba hâm nóng

cho con một chút?"

"Chưa nguội, thì chuyện công ty thôi, không cần lò vi ba, hâm làm gì." Cố Phi Tuyền nhanh chóng uống hết cháo, chép miệng, nói, "Xong rồi."

"Như vậy khó tiêu." Hạ Tùng Quân lắc nhai.

"Biết rồi, còn không phải vì mẹ nấu quá ngon."

"..... Đây là do dì giúp việc làm." Hạ Tùng Quân cạ lời.

"Cũng vậy mà, mẹ chỉ dì ấy làm." Cố Phi Tuyền thân mật mà ôm ôm bả vai Hạ Tùng Quân, ở góc độ Hạ Tùng Quân không thấy, nhìn về phía Cố Hoà, Cố Hoà đang gật đầu với anh bằng biên độ rất nhỏ.

Cố Phi Tuyền nhẹ nhàng thở ra.

Hạ Tùng Quân thu dọn thức ăn, nói: "Mẹ đi rửa."

Cố Phi Tuyền: "Cảm ơn mẹ, mẹ về sớm đi."

Cố Phi Tuyền vẫn giữ nụ cười nhìn theo Hạ Tùng Quân rời khỏi phòng bệnh, lập tức bắn ánh mắt sắc bén về phía Cố Hoà: "Ông đã nói gì với bà ấy? Ông chắc mẹ tôi không nghe được những gì hai chúng tôi nói?"

Cố Hoà: "Ta xác định bà ấy không nghe được. Ta nói, ta không có ý muốn bỏ lại bà ấy một mình, thật lòng muốn cùng bà ấy đi hết nửa đời sau, ta sẽ cố khỏi bệnh, sống thật tốt."

"Mẹ nói thế nào?"

"Bà ấy nói mọi việc đều nghe ta."

"Thật?"

"Thật." Cố Hoà nói, "Ta quả thật không yêu mẹ con, nhưng chuyện ta muốn bồi thường cho bà ấy là thật, cũng thật lòng muốn cùng bà ấy đi qua nửa đời người, hoàn thành việc ba mươi năm trước ta nên hoàn thành, rồi mới an tâm bụi về với bụi, đất về với đất."

"Ông đối với mẹ tôi như vậy không công bằng." Cố Phi Tuyền dè nặng giọng, đồng thời cảnh giác nhìn thoáng ra cửa, chắc chắn không có người qua lại.

"Vậy con nói xem ta nên làm như thế nào? Nói rõ sự thật với bà ấy sao? Cái gì là công bằng? Ba mươi năm, những việc này sớm đã thành một cuốn sổ nợ thật dày rồi, bây giờ lại so đo ai đúng ai sai thì có ý nghĩa gì?! Không thể để mẹ con sống qua những ngày yên ổn sao?!" Cố Hoà đột nhiên cá giận nói, ngực co thắt kịch liệt.

Cố Phi Tuyền đi tới phía trước hai bước, rồi bỗng dừng lại, cố ngăn động tác muốn giúp ông vượt ngực thuận khí, cũng giận không thể át: "Rốt cuộc ai đã khiến cuốn sổ nợ này càng lúc càng dày, tôi, mẹ tôi, Cố Nghiên Thu, có lẽ còn có ông cùng Thẩm Hoài Du, mọi người đều vì chuyện này mà thống khổ, chẳng lẽ tôi không nên tìm ra chân tướng mọi chuyện sao?!"

"Không nên!" Cố Hoà trực tiếp rống lên đáp trả.

Cố Phi Tuyền ngẩn ra, "Vì sao?"

Cố Hoà nhắm hai mắt lại, tay nhẹ ấn lên ngực, tiếng ho khan đứt quãng, tay còn lại ấn lên chuông báo ở đầu giường.

Y tá vội tiến vào.

Cố Hoà cũng không nhìn Cố Phi Tuyền, nói: "Tôi cần nghỉ ngơi, gọi bác sĩ tới kiểm tra, tôi không thoải mái."

"Cố tiên sinh." Y tá nhìn Cố Phi Tuyền rồi mời anh ra ngoài.

Cố Phi Tuyền trầm mặt rời khỏi phòng bệnh, đột nhiên một chân đá vào lan can. Những người đi ngang đều châu đầu ghé tai bàn tán, bị ánh mắt thâm trầm của anh dọa sợ, y tá phía ngoài hành lang cũng mở miệng nhắc nhở anh không được phá hư của công.

Hạ Tùng Quân rửa xong hộp cơm, thấy Cố Phi Tuyền ngồi trước cửa phòng bệnh, rũ đầu, dáng vẻ ủ rũ.

"Con làm sao vậy?" Hạ Tùng Quân nhìn về phía cửa phòng, "Ba con sao --"

"Đừng nhắc tới ông ta nữa!" Cố Phi Tuyền quát, rống xong lập tức dịu giọng, hai tay vò tóc, vùi mặt vào đầu gối, "Con xin lỗi, mẹ."

Hạ Tùng Quân giật mình khi nghe anh quát, chần chờ một lát rồi nhẹ nhàng nâng mặt anh lên, kéo áp vào bụng bà, ngón tay mềm nhẹ vuốt trên mái tóc tóc ngắn của anh.

"Lâu rồi không thấy con thế này, lần trước là khi mẹ phải gả vào Cố gia."

"Mẹ hối hận sao?"

"Sao?" Hạ Tùng Quân cúi đầu nhìn con trai, khi còn nhỏ anh là con trai bà, trưởng thành rồi vẫn là con bà, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, liệu rồi anh sẽ mãi bên bà sao?

"Mẹ có hối hận khi gả vào Cố gia không?" Cố Phi Tuyền ngẩng đầu, hốc mắt hàm đầy nước mắt.

"Mẹ....." Hạ Tùng Quân bất động thanh sắc mà ngửa đầu, nhẹ nhàng thở dài, nói, "Mẹ không biết. Cuộc sống có mấy lần cơ hội, cả đời này của mẹ chuyện khiến mẹ hối hận nhất chính là..... Quen biết ba con."

..... Còn có Thẩm Hoài Du.

Cố Phi Tuyền mặt áp lên bụng bà, nức nở bật tiếng: "Mẹ, con sẽ đưa mẹ đi."

"Đi đâu chứ?"

"Mình muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, chúng ta rời khỏi Yến Ninh, cách người đàn ông này càng xa càng tốt." Chân tướng gì anh cũng từ bỏ, từ bỏ tất cả, anh không muốn Hạ Tùng Quân tiếp tục sống trong sự giả dối nữa.

Chuyện khiến anh hối hận nhất chính là không thể đưa Hạ Tùng Quân đi khi tốt nghiệp đại học, mà tiếp tục ở lại Yến Ninh, mặc kệ khi hết thấy những chuyện này phát sinh.

"Không còn chỗ để đi." Năm ngón tay Hạ Tùng Quân xuyên qua tóc anh, cúi thấp người, như thì thầm vào tai anh, "Nửa đời sau của mẹ đã định phải chôn vùi ở Cố gia, mẹ không cam lòng, sao mẹ có thể cam tâm."

"Mẹ, mẹ nói gì vậy?" Cố Phi Tuyền ngửa đầu chỉ thấy bà mấp máy môi, không nghe rõ bà nói gì.

"Mẹ hỏi con làm gì mà ở bên ngoài? Ba con đuổi ra ngoài sao?"

"Không phải." Cố Phi Tuyền dụi mắt, nói dối, "Bác sĩ đang làm kiểm tra, nên con ra ngoài."

"Vậy sao con lại thế này?" Hạ Tùng Quân kéo anh lại, dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn anh, dường như hiểu rõ hết thấy, Cố Phi Tuyền luống cuống như lên đồng, nói: "Vừa rồi con nghe ông ấy gọi tên người phụ nữ ấy, nên con vì mẹ mà bất bình."

"Vậy à."

"Ừm."

Hạ Tùng Quân thôi ôm mặt anh, ngồi xuống cùng một dãy ghế, khóe môi nở nụ cười nhạt nhẽo: "Chúng ta cùng chờ bác sĩ kiểm tra xong đi."

Esley: huhu lâu rồi mới up chương mới~ mọi người ráng chờ es nha :*

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 130

Tập đoàn Thiên Thụy.

Cách giờ tan tầm chừng nửa giờ, tất cả mọi người ở văn phòng cơ hồ đã hoàn thành xong hết việc, mặt bàn người nào cũng sạch sẽ, các lãnh đạo ngày thường hoặc khoan dung hoặc nghiêm khắc đều xem như không thấy.

Cũng khó trách, vì hôm nay là ngày cuối cùng trước khi nghỉ Tết âm Lịch.

Kim phút vui vẻ thoải mái mà điểm đúng số 12, mọi người đồng loạt sôi nổi đứng lên.

"Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ."

Tiếng chúc tất niên vang lên trong văn phòng hết đợt này đến đợt khác, mỗi năm chỉ có một lần mừng tết, nên gương mặt người nào cũng tươi cười dạt dào, trong truyền thống văn hóa, Tết Âm Lịch là ngày lễ quan trọng nhất trong năm, là ngày cả nhà đoàn viên.

Bàn làm việc của Lâm Chí gần văn phòng của Cố Nghiên Thu nhất, cậu cũng tính đi theo mọi người ra về, hôm nay cậu phải đi đón bạn gái về nhà, nhưng khi anh quay đầu nhìn cánh cửa phòng của Cố Nghiên Thu vẫn còn đóng chặt, cậu đi vòng vèo rồi trở về, giơ tay gõ gõ lên cửa.

"Tiểu Cố tổng?"

"Có chuyện gì?" Bên trong truyền đến tiếng Cố Nghiên Thu đáp lại.

"Đã tới giờ tan tầm, chị không về nhà sao?"

"Về, một lát nữa."

"Chị nhớ đóng cho kỹ cửa sổ." Lâm Chí nhìn vào trong thăm dò, cứ như có thể nhìn ra thứ gì đó từ khe cửa bé tẹo. Thái độ cô lãnh đạm với việc đoàn viên, khiến Lâm Chí rất hoài nghi có phải cô lại cãi nhau với bạn gái hay không.

Trong lúc cậu còn đang rối rắm có nên vào hỏi thăm hay không, thì Cố Nghiên Thu đột ngột mở cửa từ bên trong, ngạc nhiên nhìn cậu chăm chăm.

Lâm Chí lùi về phía sau: "A!"

Cố Nghiên Thu nhin cười: "Có chuyện gì?"

Lâm Chí: "Sao chị không về? Lại cãi nhau sao?" Thừa dịp đang lễ tết, bây giờ cũng không phải thời gian làm việc, Lâm Chí cả gan bát quái hỏi một câu.

Cố Nghiên Thu: "Không phải, em ấy cùng mẹ ra ngoài, vẫn chưa về nhà."

Lâm Chí vui mừng: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Cố Nghiên Thu: "Sao cậu lại quan tâm chuyện tình cảm của hai chúng tôi?"

Lâm Chí thẳng lưng, có nề nếp mà nói: "Em là người đã kết hôn, quan tâm một chút những người mới yêu, giã giũa trên con đường tình ái, đây là một loại có ý thức trách nhiệm với xã hội."

Cố Nghiên Thu: "....." Lúc Lâm Duyệt Vi và cô kết hôn, Lâm Chí còn không biết ở đâu. Cô vẫy vẫy tay, "Được rồi, về đi."

Lâm Chí bán manh nói: "Vâng, tạm biệt tiểu Cố tổng."

Cố Nghiên Thu: "Bye, sớm sinh quý tử."

Lâm Chí chấp tay: "Bách niên hảo hợp, hảo hảo bách hợp."

Cố Nghiên Thu cúi đầu đáp trả, thấy Lâm Chí quay lưng, nhón gót, lòng bàn chân như bơi dẫu, "Em xin phép cáo lui, năm mới vui vẻ." Khi chữ cuối cùng rơi xuống, là khi người cậu mất dạng sau cửa lớn.

Cố Nghiên Thu nâng di động vẫn luôn cầm trên tay lên, kê vào bên tai, khước môi tự nhiên cong lên: "Xong rồi, em tiếp tục nói đi."

Giọng Lâm Duyệt Vi truyền ra từ di động, giả vờ ngạc nhiên: "Không ngờ Cố tổng lại thích trêu chọc nhân viên."

-- Hoá ra Cố Nghiên Thu luôn ở trong phòng gọi điện thoại cho Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu: "Chuyện em không ngờ còn nhiều lắm."

Lâm Duyệt Vi: "Ví dụ như?"

Cố Nghiên Thu: "Chỉ cần là chuyện em nghĩ đến, thì chị đều làm được."

Lâm Duyệt Vi bật cười hai tiếng, Nhiễm Thanh Thanh ở bên cạnh ho nhẹ: "Chú ý hình tượng ha, đang ở trước công chúng đó."

Lâm Duyệt Vi thấy quá mức, bất đắc dĩ nói: "Mẹ à, con còn chưa tính nói gì, hơn nữa, trước công chúng gì chứ, rõ ràng chỉ có ba chúng ta."

Nhiễm Thanh Thanh yên lặng hạ kính cửa sổ xe xuống, Lâm Duyệt Vi đối mặt với một cô bé đang nghịch trong ô cửa sổ xe bên cạnh, vội vàng giơ tay lên che mặt, "Mau đóng lại, con bị nhận ra thì sao?"

"Con sao, đâu có nổi tiếng tới vậy, tay nải (túi xách trên lưng) thần tượng cũng không nặng tới vậy." Nhiễm Thanh Thanh móc nòng một câu, rồi kéo kính xe lên.

Nhiễm Thanh Thanh cùng Lâm Duyệt Vi ở lại chùa dùng cơm chay, đợi đến hai giờ chiều, mới khởi hành về nhà, vốn dĩ cả hai tính trước giờ Cố Nghiên Thu tan tầm có thể về được đến nhà, không khéo lại kẹt đường, đoán chừng phải bảy tám giờ hơn mới về được tới nhà, vậy nên Cố Nghiên Thu mới không vội về nhà.

Lâm Duyệt Vi vừa bị mẹ nàng dối, quay đầu lại lập tức cáo trạng với Cố Nghiên Thu: "Chị nghe đi, mẹ lại chèn ép em."

Cố Nghiên Thu không xác định Nhiễm Thanh Thanh có thể nghe cô nói chuyện hay không, vạn nhất nghe thấy cô an ủi Lâm Duyệt Vi, sợ bà chuyển mũi dùi về phía cô, bèn cười trừ, nói sang chuyện khác: "Hôm nay ở trong chùa em đã làm gì?"

Vừa nói chuyện này Lâm Duyệt Vi liền thao thao bất tuyệt: "Khoảng hơn 9 giờ sáng thì tới nơi, mẹ và em tới đại điện dâng hương, quỳn chút tiền dầu mè. Trước đó em từng nói với chị em chỉ tin chủ nghĩa duy vật, nhưng vừa vào chùa cảm giác khác liền, chùa này linh lắm, chẳng trách người trên mạng đều nói linh, chính là có một loại cảm giác, giống như thật sự có Bồ Tát vậy."

Nhiễm Thanh Thanh nói chen vào: "Vốn dĩ có mà."

Lâm Duyệt Vi: "Mẹ! Sao mẹ cứ quấy rầy con gái yêu đương vậy?"

Cố Nghiên Thu bật cười thành tiếng.

Lâm Duyệt Vi tiếp tục nói: "Còn cầu xăm, mẹ tự cầu một xăm, em cầu cho chị một xăm, hỏi sức khoẻ của ba chị, là xăm thượng thượng, cho nên khẳng định không sao hết."

"Cảm ơn."

"Chị nói làm em nổi da gà, còn nói hai chữ này nữa thì em sẽ mắng chị. Chị đoán xem mẹ em cầu xăm gì?"

"Cầu xăm gì?"

"Nhân duyên."

"Cũng là xăm thượng thượng?"

"Chuẩn!"

"Chúc mừng chúc mừng."

Lâm Duyệt Vi nhìn dòng xe đăng trước vẫn không hề nhúc nhích, dù sao cũng đang nhàn rồi, nên nói đơn giản từ chuyện lớn đến chuyện bé, nói Nhiễm Thanh Thanh không biết làm sao, nhưng đây rõ ràng là lần đầu tiên bà tới chùa, lại bị một cái đại sư nhìn trúng, giảng cho bà rất nhiều kinh phật, Nhiễm Thanh Thanh ra vẻ như được điểm hóa, nếu không phải do chùa không nhận nữ, Lâm Duyệt Vi hoài nghi bà muốn xuất gia ngay tại chỗ vân vân.

Lâm Duyệt Vi uống miếng nước, hỏi lại: "Hôm nay chị làm gì?"

Cố Nghiên Thu trả lời: "Đi làm."

"Còn gì nữa?"

"Nhớ em."

Lâm Duyệt Vi cảm nhận ngọt ngào, một tay xoắn mái tóc dài, xấu hổ nói: "Đi làm nhiều hay nhớ em nhiều hơn?"

Nhiễm Thanh Thanh sắp toang hết cả răng, rên một tiếng. Cảm thấy quá buồn nôn, càng nghĩ càng thấy hình như bà nhìn lầm Cố Nghiên Thu, không ngờ con dâu bà lại là kiểu con dâu thế này.

Lâm Duyệt Vi chỉ xem như không nghe thấy.

Cố Nghiên Thu: "Lúc làm việc suy nghĩ về em, tan tầm còn đang suy nghĩ về em." Ý nói nhớ nàng nhiều hơn so với làm việc.

Lâm Duyệt Vi ngọt ngào nói: "Sao gần đây miệng lưỡi chị ngọt ngào vậy?"

Cố Nghiên Thu cùng nàng đưa đẩy: "Chị vẫn luôn ngọt ngào mà, có muốn nếm thử một chút không?"

Đừng nói Nhiễm Thanh Thanh, ngay cả Lâm Duyệt Vi cũng sắp không chịu nổi, cả cánh tay nàng run lên vì nổi da gà, vội nói: "Dừng lại, về nhà rồi mình lại tán tỉnh." Nhìn không thấy, ăn không được, bao nhiêu ham muốn chẳng khác nào bị đổ ra giữa đường, rồi ai chịu trách nhiệm.

Cố Nghiên Thu biết nghe lời phải, ngăn gọn mà đáp: "Ừm."

Lâm Duyệt Vi lại hỏi: "Chị còn chưa về nhà sao?"

Cố Nghiên Thu chống một tay lên khuỷu tay giơ di động, từ trên cửa sổ sát đất nhìn xuống thành phố lấp lánh ánh đèn bên ngoài, nhẹ nhàng mà lắc đầu: "Thêm một lát nữa."

"Có phải chị..... Tâm tình không tốt?"

"..... Một chút."

Một chút chính là rất nhiều. Bây giờ Cố Hoà đang nằm ở bệnh viện, còn là bệnh ung thư, có lẽ còn phải điều trị trong một thời gian dài, đổi lại là Lâm Duyệt Vi cũng không thể vui vẻ, Lâm Duyệt Vi khuyên cô: "Về nhà trước đi, mọi người cũng về đón tết hết rồi, em không yên tâm khi chị về muộn."

"Ừm." Cố Nghiên Thu đáp ứng, "Chị về bây giờ."

"Chị đói bụng thì ăn cơm trước đi."

"Không đói, chờ mọi người về cùng ăn." Cố Nghiên Thu đã lấy túi và chìa khóa, dùng một tay khóa cửa văn phòng, Lâm Duyệt Vi nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ, giống như đồ trẻ nhỏ khích lệ nói: "Thật ngoan."

"Chị chỉ nghe lời mình em."

Lâm Duyệt Vi ghen lại.

Ngẫu nhiên nghe Cố Nghiên Thu nói một hai câu âu yếm thì còn được, nhưng phải chịu đả kích bởi những lời nói ngọt ngào liên tiếp thì hoàn toàn khác, loại phong cách ngọt ngào hạ bút thành văn này không hề phù hợp với Cố Nghiên Thu một chút nào, tổng kết chính là -- Đặc biệt là khi Cố Nghiên Thu bất thường, đối với cô, nói lời âu yếm là con đường giúp cô giải quyết áp lực.

"Chị lái xe chậm một chút, đừng gấp." Lâm Duyệt Vi ghen một lát, chỉ phun ra được một câu như vậy.

"Huh? Ừm." Cố Nghiên Thu nhìn cửa thang máy mở ra trước mặt, sải chân bước vào, "Chị biết rồi, em lại không ở nhà, chị chạy nhanh về làm gì."

"Di động còn pin không?" Lâm Duyệt Vi hỏi.

Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua, "Còn 65%, sao vậy?"

"Cứ để vậy trò chuyện đi." Giọng nàng có vẻ lo lắng.

Cố Nghiên Thu nghe ra được, nhưng không hỏi thẳng, mà nói: "Ừm, chị sắp xuống đến gara."

"Chậm rãi đi đường, chú ý an toàn ha." Lâm Duyệt Vi nói xong thấy hơi lạ lạ, dường như đã nghe được ở đâu rồi.

Cố Nghiên Thu bật cười: "Chị cũng không phải con nít."

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng mà "Ừm" một tiếng. Nàng chợt nhớ ra, những lời này nàng nghe được trước đó không lâu khi gặp Giang Tùng Bích, Giang Tùng Bích từng nói với bạn gái giống vậy, lúc ấy Lâm Duyệt Vi còn cười nhạo cô, cũng tỏ vẻ nàng sẽ không bao giờ nói như vậy, không ngờ nhanh như vậy đã tự vả vào mặt mình.

Lâm Duyệt Vi *tự vả vào mặt* chẳng những không chịu lợm lại liêm sỉ, mà ngược lại còn cảm thấy trận doanh kiên cố, tường thành vững chãi.

"Chị là tiểu bảo bối trong lòng em." Lâm Duyệt Vi nói ngọt ngào vào di động.

Nhiễm Thanh Thanh không thể nhịn được nữa, lên tiếng nói: "Đủ rồi đó."

Tài xế cũng bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua băng ghế sau qua kính chiếu hậu.

Lâm Duyệt Vi khép hờ môi, nhỏ giọng nói: "Mẹ em ghen ghét, chúng ta trở về lại nói. A --"

Nhiễm Thanh Thanh không thương tiếc tán thẳng vô lưng nàng.

Cố Nghiên Thu nghe ra được, vừa đau lòng vừa buồn cười: "Em thành thật một chút đi."

"Sao em lại không thành thật, em lúc nào cũng thành thật, em có bao nhiêu thành thật chị không biết sao?" Lời trong lời ngoài nàng đều nói theo hướng ái muội.

Cố Nghiên Thu bất thành lĩnh nghe được, trực tiếp hiểu sai, thành thật..... đương nhiên là rất thành thật, nhưng cũng có khi không thành thật, mỗi lần đến cuối cùng biên độ giãy giụa của nàng rất lợi hại, vừa giãy giụa vừa mắng cô, tuy không phải chửi thô tục, nhưng đều là "Em muốn đánh người" "Em cắn chị đó" "Có bản lĩnh thì chị buông em ra" "Chị còn là người không hả?", vừa mắng vừa rên, rên xong lại cầu cô, muốn cô cho nàng nhiều hơn nữa.

..... Giống hết yêu tinh.

Cố Nghiên Thu nặng nề mà hít một hơi, chậm rãi thở ra, kéo cửa ngồi vào xe: "Chị phải lái xe." Nên một vừa hai phải, bằng không trên đường cô sẽ dễ dàng thất thần.

Lâm Duyệt Vi: "Rồi rồi, lái đi, em không nói."

Nàng lại hét thảm một tiếng: "Mẹ -- sao mẹ lại đánh con, chị ấy thật sự lái xe, lái xe về nhà, không phải lái xe kia!"

Cố Nghiên Thu tay chống lên cửa sổ xe bên cạnh hết sức vui vẻ.

Lâm Duyệt Vi cùng quý cô Nhiệm Thanh Thanh đấu võ mồm, hoàn toàn đối lập bối cảnh lạnh lẽo Cố Nghiên Thu chạy xe ra khỏi ngầm gara, giống như trăm sông đổ về một biển, hòa vào dòng xe tựa nước, sau một cái chớp mắt, phảng phất như một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Cố Nghiên Thu dừng xe trong gara Lâm gia, từ cửa bên hông đi vào, nói vào di động: "Về đến nhà rồi."

"Ừm, vậy chị vào nhà ngồi, em vẫn còn kẹt, hẳn phải thêm một giờ nữa mới về được tới."

"Ừm."

Cố Nghiên Thu đi ngang qua phòng trước hoa viên, thời tiết quá lạnh, hoa lá đã khô héo, nhưng chờ đến mùa xuân sang năm, chúng lại sẽ toả sáng sinh cơ lần nữa, Cố Nghiên Thu ngơ ngác ngẩng nhìn trong chốc lát, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào một cành khô, rồi cô kéo cổ áo khoác bước nhanh vào cửa nhà.

Cố chịu đựng qua mùa đông là tốt rồi, mùa xuân rất mau sẽ tới.

Lâm Duyệt Vi vừa xuống xe đã gấp đến không chờ nổi mà chạy vào nhà, Nhiễm Thanh Thanh ở phía sau lắc lư, nhìn bóng dáng nàng, tựa hồ như thấy được mình trước kia, vì hoài niệm mà nở nụ cười.

"Em đã về rồi!" Lâm Duyệt Vi mới vừa chạy đến cửa, cửa lớn đã được mở từ bên trong, khiến nàng ngẩn người.

Cố Nghiên Thu nắm tay nàng kéo qua, hất cằm chỉ chỉ : "Đổi giày."

Lâm Duyệt Vi nhanh chóng thay giày: "Chị nghe thấy tiếng xe à?"

Nhiễm Thanh Thanh xuất hiện ở phía sau cửa, không thể nhìn thẳng mà nói: "Giọng của con to như vậy, toàn tiểu khu còn nghe được."

Lâm Duyệt Vi sờ sờ mũi, cười ha ha nói: "Nào có, con vào rồi mới kêu mà."

Nhiễm Thanh Thanh thấy bên thảm cũng có soạn sẵn giày cho bà, không khỏi vui mừng mà nhìn Cố Nghiên Thu.

Một nhà ba người tề tụ, dì giúp việc bưng thức ăn nóng hầm hập lên, kéo dài giọng nói thét to: "Ăn cơm thôi."

Lâm Duyệt Vi chỉ vào dì cười nói: "Còn nói con, rõ ràng giọng dì mới lớn nhất, toàn tiểu khu đều nghe được."

Dì giúp việc ngẩng đầu nhìn mọi người, mờ mịt: "Hả ???"

Ba người cùng bật tiếng cười rộ.

Ăn cơm, uống chút rượu, ba người ngồi bên sô pha, Lâm Duyệt Vi lấy ra những vật dùng số tiền lớn xin cao tăng khai quang thỉnh từ chùa về cho Cố Nghiên Thu, đều làm bằng ngọc, một mặt ngọc hình Quan âm, một tượng phật: "Nam mang Quan âm nữ mang Phật, Quan âm cho ba chị, phật tượng là của chị."

"Có lòng, cảm....." Khi Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn cô, Cố Nghiên Thu vội tự nuốt lời muốn nói vào, sờ lên mặt Quan Âm cho Cố Hoà, chất ngọc lán mịn, vân ngọc nhu thuận, phẳng phất như dòng nước đang lưu động, trong đôi mắt hơi hơi sáng ngời.

Lâm Duyệt Vi hỏi: "Chị có thấy trong đôi mắt có ánh sáng không?"

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Lâm Duyệt Vi lộ vẻ mặt kinh ngạc: "Đúng không, lúc ấy em cũng thấy được, còn tưởng rằng mình nhìn lầm nữa."

Cố Nghiên Thu mỉm cười, cất mặt Quan âm vào hộp: "Chị thay ba cảm ơn em."

Xét thấy cô thế ba cảm ơn nàng, Lâm Duyệt Vi cũng không có ý kiến, bèn lấy mặt Phật ra tháo dây: "Em giúp chị mang?"

"Ừm." Cố Nghiên Thu vén tóc, kề sát vào nàng.

Lâm Duyệt Vi vòng hai tay ra sau cổ cô, rồi chậm chạp không hề nhúc nhích, Cố Nghiên Thu rũ ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi vội trộm hôn lên cổ cô, cong môi cười nói: "Không nhịn được."

Cố Nghiên Thu: "....."

Cô nhìn về phía sau Lâm Duyệt Vi, không đành lòng nhắm mắt lại.

Lâm Duyệt Vi: "???"

Nhiễm Thanh Thanh: "A!!!"

Một tiếng thét thật to đột nhiên nổ tung bên tai nàng, khiến nàng cảm thấy như mình sắp điếc đến nơi, ong ong hết cả hai tai.

Nhiễm Thanh Thanh rống đến thiếu chút nữa nàng đầu váng mắt hoa, rồi mới thông thả ung dung ngồi xuống ghế.

Lâm Duyệt Vi cũng không dám lỗ mãng nữa, ngoan ngoãn giúp Cố Nghiên Thu mang ngọc Phật lên, để mặt dây rủ xuống giữa xương quai xanh, nhưng không phân rõ rốt cuộc mặt ngọc Phật mịn hơn hay làn da cô mịn hơn.

Lâm Duyệt Vi mím môi, lại nóng lòng muốn hôn trộm lần nữa, ngờ đâu Nhiễm Thanh Thanh lại bắt đầu lên giọng, ê ê a a, chực chờ hét vào tai nàng.

Lâm Duyệt Vi suy đi ngẫm lại, tiếng sư tử hống của mẹ nàng đúng là khó nuốt, vì thế chỉ đành híp mắt cười: "Rất đẹp."

Nhiễm Thanh Thanh ở một bên hăng giọng nói: "Ngọc dưỡng thân*, mang rồi thì đừng tháo xuống."

*Người xưa cho rằng, Vàng thời có giá mà Ngọc lại vô giá. Khi người ta đeo Ngọc, do tác động của các khoáng chất vi lượng, tác động đặc biệt vào

da vào các khí mạch, giúp cho cải tạo sức khỏe tốt lên, vận khí cũng tốt lên. Nên trong phong thủy mới có tục đeo Ngọc dưỡng thân.

Cố Nghiên Thu: "Vâng." Cô sờ lên mặt ngọc Phật, nắm trong lòng bàn tay. Cô vuốt ve ngọc Phật trong chốc lát, rồi đột nhiên nhớ tới một chuyện, "Vi Vi không cầu gì sao?"

"Em có a." Lâm Duyệt Vi kéo từ cổ áo ra mặt hình Tì Hưu, cười lộ cả hàm răng, "Chiêu tài."

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng chỉ vào trán của nàng, cười nói: "Tham tiền."

Lâm Duyệt Vi dùng một tay ôm chầm Cố Nghiên Thu, tay còn lại ôm lấy Nhiễm Thanh Thanh thoát nhìn không mấy tình nguyện, nói: "Không tham tiền không thể sống a~, kiếm tiền nuôi nhà, bây giờ em phải nuôi mẹ, còn phải nuôi luôn bà xã, trụ cột trong nhà chị tưởng dễ sống lắm sao?"

Càng nói nàng khoa trương.

Nhiễm Thanh Thanh buồn bã nói: "Mẹ nói với ba con rồi, kêu ông ấy chuyển hết cổ phần công ty cho mẹ, mẹ còn nhờ Cố Nghiên Thu giúp công ty nhà chúng ta, làm chủ tịch kiêm nhiệm tổng giám đốc, con còn dám nói con nuôi người ta?"

Lâm Duyệt Vi: "....."

Cố Nghiên Thu nhần nhịn giỏi, cũng không nhịn được, bổ thêm một đao nói: "Công ty nhà chị cũng của chị."

Nhiễm Thanh Thanh: "Đúng vậy đó."

Lâm Duyệt Vi nhìn hai người phụ nữ trước mặt, nhập vai mà dùng tay ôm ngực đứng lên, nghiêng nghiêng ngã ngã lui về phía sau ba bước, liếc

nhìn phía sau, xác định khoảng cách thích hợp, mới dám ngã xuống ghế sofa đối diện: "Oa~, con đau lòng quá."

Cố Nghiên Thu muốn qua an ủi nàng, Nhiễm Thanh Thanh lại giữ tay áo cô: "Cho nó diễn đi."

Cố Nghiên Thu do dự: "Như vậy có được không dì?"

Nhiễm Thanh Thanh lắc đầu: "Kệ nó, cho nó rèn luyện kỹ thuật diễn, chúng ta thân là người nhà diễn viên, thời thời khắc khắc phải nhớ kỹ cho nàng không gian sáng tạo riêng, đề cao kỹ thuật diễn của nàng."

Lâm Duyệt Vi ở trên sofa quay cuồng, muốn bao nhiêu "Thống khổ" có bấy nhiêu "Thống khổ", Nhiễm Thanh Thanh không biết từ chỗ nào lấy ra một bao hạt dưa, giúp Cố Nghiên Thu tách vỏ, hai người vừa cắn hạt dưa vừa chỉ chỉ trỏ trỏ mà thảo luận xem kỹ thuật diễn của Lâm Duyệt Vi hay hay dở.

Nhiễm Thanh Thanh: "Nàng không phải đang đau lòng sao, sao dì thấy giống như đang che dạ dày? Chà, dạ dày với trái tim cách cũng hơi xa đó ha."

Cố Nghiên Thu: "Đại khái chắc là do đau lòng đến khiến dạ dày cũng đau theo?"

Nhiễm Thanh Thanh: "Đói bụng à?"

Cố Nghiên Thu: "Mới vừa ăn xong cơm chiều, chắc không đến mức đó, con nghĩ chắc do khó tiêu."

Rõ ràng là che trái tim Lâm Duyệt Vi xác nhận: "....." Nàng thật sự đang che trái tim, hai người này bị mù sao? Còn nghiêm túc thảo luận một cách sai trái như vậy.

Nhiễm Thanh Thanh đá thùng rác qua chỗ Cố Nghiên Thu, nói: "Sao nó không đổ một giọt nước mắt nào vậy? Không phải đau lòng lắm sao?"

Cố Nghiên Thu: "Con nghe nói kỹ thuật diễn cao cấp thì không cần dùng nước mắt?"

Lâm Duyệt Vi vui mừng nghĩ: Cố Nghiên Thu vẫn luôn đứng về phía nàng.

Nhiễm Thanh Thanh ngó sang Cố Nghiên Thu: "Con filter nó cao thì có?"

Cố Nghiên Thu tách hạt dưa, tiếng vang không to, hần cô rất ít khi ăn loại thức ăn vặt này, cười nói: "Chắc vậy, chắc em ấy không khóc được?"

Lâm Duyệt Vi: "!!!"

Nhiễm Thanh Thanh cười ha ha: "Đúng không, dì cũng cảm thấy vậy."

Cố Nghiên Thu cũng hơi sợ Lâm Duyệt Vi ghi thù tính sổ sau, bèn bù thêm, nghiêm trang mà nói dối: "Kỳ thật loại cảnh giới muốn khóc mà khóc không được này mới càng khó đạt tới."

Nhiễm Thanh Thanh nói thẳng: "Có phải nó quản con nghiêm lắm không?" Nói giỡn cũng không dám nói, "Không sao, dì chống lưng cho con, nó dám nói con câu nào, dì mắng chết nó cho con."

Cố Nghiên Thu vội vàng phủ nhận: "Không có không có." Lâm Duyệt Vi tuy hơi kiêu căng, nhưng không đến mức khi dễ cô, huống chi bây giờ tính tình nàng càng ngày càng dịu dàng hơn, có thể do gần đây xảy ra nhiều chuyện, những việc nhỏ này không quan trọng.

Cố Nghiên Thu dừng một chút: "Nếu một hai phải nói ai ' khi dễ ' ai, thì hần là con ' khi dễ ' em ấy." Có khi Lâm Duyệt Vi còn khóc trên giường,

người như nàng mà lại khóc, khóc đến khiến người ta giật mình, cho dù trong tình cảnh như vậy, thật..... khiến người khác cảm lòng không được.

Cố Nghiên Thu đỏ cả vành tai, hắng giọng nói, rồi nhấp môi.

Nhiễm Thanh Thanh nghe được lời cô nói, lập tức khởi động não, tục ngữ có câu "không có cày hư ruộng, chỉ có một chết trâu", nếu tính như vậy, Cố Nghiên Thu là mảnh "ruộng", thì cũng coi như là một loại "Khi dễ".

Nhiễm Thanh Thanh vỗ vỗ bả vai Cố Nghiên Thu, vừa cảm kích vừa trêu mếu mà nhìn cô: "Con thật thiện lương. Lâm Duyệt Vi có thể cưới được người như con, nhà chúng ta có thể có được con, thật là do phúc khí tích tám đời mới được."

Sao đột nhiên lại thành thiện lương?

Cố Nghiên Thu ngơ ngác chớp mắt, tự động thay đổi sóng điện não để đáp ứng mạch suy nghĩ của đối phương, mặt càng đỏ hơn: "Dì khách khí."

Nhiễm Thanh Thanh: "Con..... Bao dung nàng, nhưng cũng đừng quá nuông chiều nàng." Loại chuyện này nên tiếp tục nhưng không nên phát triển quá mức, cũng như chân giò tuy ngon, nhưng phàm ăn cũng không tốt cho tiêu hoá.

Cố Nghiên Thu lại đánh bậy đánh bạ lần nữa mà tự cho là mình hiểu ý bà: "Không có, sẽ không, nàng cũng không quen được con nuông chiều." Có một số việc tới thời điểm mấu chốt, Lâm Duyệt Vi có thể nghe, nhưng nghe xong khi nàng khôi phục lý trí cũng sẽ không vui vẻ gì, nàng nói không cần chính là muốn, nói đừng chính là đừng đừng lại, Cố Nghiên Thu sẽ không lập lại vết xe đổ.

Nhiễm Thanh Thanh cười nói: "Vậy là tốt rồi, dì còn sợ con hay mềm lòng, nàng sẽ được đăng chân lên đăng đầu."

Cố Nghiên Thu càng nghe càng không hiểu, chỉ đành đáp lời: "Dạ, sẽ không."

Một tay Lâm Duyệt Vi còn ôm ngực, hai người đã không quan tâm tới nàng, lo bàn chuyện riêng, dường như còn là chuyện rất riêng tư.

Là một người hiểu ý tưởng của cả hai bên, Lâm Duyệt Vi rất phức tạp khi nghe cuộc trò chuyện của hai người càng lúc càng xa. Nàng khẽ giơ tay còn lại vẫy vẫy: "Hai người có còn muốn xem em diễn hay không a?"

Nhiễm Thanh Thanh không thèm ngẩng đầu lên: "Tự diễn đi, có lời kịch không? Thêm chút đi bối cảnh âm nhạc."

Bà tiếp tục cùng Cố Nghiên Thu nói chuyện, thanh âm càng ngày càng nhỏ, giao lưu "Kinh nghiệm", tuy rằng quan hệ nam nữ có khác biệt, nhưng đây lại là chuyện chung, nên bà phải dốc túi tương trợ.

Ánh mắt Cố Nghiên Thu rõ ràng càng ngày càng hoang mang.

Trước mặt Nhiễm Thanh Thanh bất thành linh xuất hiện một bóng đen, bà ngẩng đầu nhìn lại, Lâm Duyệt Vi kéo một tay Cố Nghiên Thu, tay còn lại vờ đại trên bàn trà, cuốn hết đồ thuộc về nàng vào lòng, thấp giọng mà nói: "Mẹ, chúng con lên lầu đây."

Nhiễm Thanh Thanh: "Gì vậy?"

Bà còn chưa nói xong mà.

Lâm Duyệt Vi kéo Cố Nghiên Thu leo lên cầu thang, Nhiễm Thanh Thanh ở phía sau hô gọi: "Tiểu Cố, con nhớ kỹ những gì dì nói."

Vừa vào cửa, Lâm Duyệt Vi không vội vã bước vào trong, mà trở mình ép Cố Nghiên Thu vào ván cửa: "Mẹ em đã nói gì với chị?"

Cố Nghiên Thu khá khó hiểu mà nhúu mày: "Kêu chị đừng mềm lòng, đừng quá dung túng em?" Cô lẩm bẩm, "Chị có dung túng em sao?"

Lâm Duyệt Vi tay làm thành hình cánh quạt nhỏ, phẩy phẩy bên huyệt Thái Dương cô.

Cố Nghiên Thu: "Em làm gì vậy?"

Lâm Duyệt Vi: "Mẹ em cả ngày không có việc gì làm cứ thích miên man suy nghĩ rồi nói hươu nói vượn, em giúp chị đuổi những lời của bà ấy đi."

Cố Nghiên Thu mỉm cười, nói: "Tự chị cũng sẽ quên."

Lâm Duyệt Vi nói: "VẬY là tốt rồi." Nàng buông tay, "Em đi tắm trước hay chị tắm trước?"

Cố Nghiên Thu nói: "Em tắm trước đi, chị gọi điện thoại cho Cố Phi Tuyền, hình như hôm nay tâm tình anh ta không được tốt lắm."

Lâm Duyệt Vi "Ừm" một tiếng, khẽ nhúu một bên mày.

Cố Nghiên Thu hôn nàng, mi mắt cong cong: "Đi đi."

Lâm Duyệt Vi vui sướng hài lòng mà đi.

Cố Nghiên Thu gọi điện thoại cho Cố Phi Tuyền, chẳng ngờ, không có ai nghe máy. Gọi lần nữa, vẫn không có người bắt máy, Cố Nghiên Thu để lại tin nhắn cho anh, giúp dọn lại đồ nàng mang vào phòng, ngồi trên sofa không có việc gì làm, bèn bắt đầu cân nhắc những lời Nhiễm Thanh Thanh nói tuy có vẻ bình thường như dường như có thâm ý khác.

Lâm Duyệt Vi vừa ra khỏi phòng tắm đã thấy Cố Nghiên Thu đang suy tư nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi bị nhìn đến hoảng sợ: "Sao lại nhìn em?"

"Không có gì." Cố Nghiên Thu lắc đầu, cầm quần áo ngủ đã chuẩn bị sẵn vào phòng tắm.

Lâm Duyệt Vi sấy khô tóc, tự ngắm tay mình, ngón tay của nàng không dài được như Cố Nghiên Thu, nhưng dù sao cũng không phải ngắn lắm, bởi vì hay tùy hứng mà mỗi ngày nàng đều cắt móng tay một lần, nên móng tay lúc nào cũng mượt mà chỉnh tề.

Trước đó rõ ràng đã giao ước hai, ba, tư, sáu thay phiên áp nhau, đến tột cùng vì sao nàng luôn bị Cố Nghiên Thu áp đến bây giờ?

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng mà "Haizz" thở dài một tiếng, cảm giác kỳ lạ đến khó tin.

Nàng không thể tiếp tục như vậy, nếu mẹ nàng đã hiểu lầm, thì cứ đơn giản để hiểu lầm trở thành sự thật đi, đến cùng thì cũng phải tới phiên nàng rồi chứ.

Lâm Duyệt Vi lại cắt móng tay lần nữa, từ mép giường đứng lên.

Dáng đứng lên này có vẻ tương đối khí thế.

Lâm Duyệt Vi *có khí thế* giống như tuần tra duyệt binh đi qua đi lại trong phòng, lỡ như Cố Nghiên Thu lại như trước đây đánh đòn phủ đầu thì làm sao bây giờ? Bây giờ cô rõ ràng đang chiếm cứ thế thượng phong, Lâm Duyệt Vi phải tìm ra đối sách.

Khi Cố Nghiên Thu lau tóc bước ra, cả người bốc hơi nóng, nước da hồng nhuận.

Thì Lâm Duyệt Vi hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi qua, đứng yên trước mặt cô.

Cố Nghiên Thu nghi hoặc mà nhướng mày.

Lâm Duyệt Vi: "Đêm nay cho em thưởng chị."

Cố Nghiên Thu tùy ý mà "Ừm" đáp trả, liếc nhìn nàng, nói: "Cũng được."

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm:??? Hình như hơi sai sai rồi đó, dễ dàng như vậy sao???

Phất cờ Lâm Công, tiến lên!!!

Esley: Chương sau không có H, mọi người chờ Es viết H thêm vô nha~
=)) cỡ một tháng là viết xong =))

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Kịch Truyền Thanh - Kỳ 1

Hú hú sau bao ngày chờ mong, rốt cuộc bạn của Es cũng sub xong kịch truyền thanh kỳ 1 rồi mọi người ơi~

P Cái S: mọi người xem xong clip thì cmt, sub và like kênh Youtube của bạn Es chờ đón kỳ 2 nhé~

<https://www.youtube.com/watch?v=3d8zopHLiIs>

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 131 *H*

Cố Nghiên Thu: "Được thôi."

Lâm Duyệt Vi: "....."

Cứ như vậy mà đáp ứng? Hình như có gì đó sai sai a? Chẳng lẽ Cố Nghiên Thu lại thấu tình đạt lý đến vậy sao? Nhất định có âm mưu!

Ánh mắt Lâm Duyệt Vi trở nên kiên định.

Khẳng định Cố Nghiên Thu đang tính toán làm khó làm dễ nàng tại đương trường, đáng vẻ hiện tại chỉ vì muốn nàng lơ là cảnh giác, đến lúc đó cô hành sự càng có thể suôn sẻ hơn.

Nàng tự cảnh tỉnh chính mình nhất định phải đề phòng cảnh giác, Cố Nghiên Thu đã dùng khăn lông quấn tóc đi ngang qua nàng, "Chờ chị sấy tóc." Giọng điệu còn nhẹ nhàng băng quơ như vậy.

Lâm Duyệt Vi bước thêm một bước, đi theo cô.

"Em giúp chị sấy."

Cố Nghiên Thu chọn mi nhìn nàng, giao máy sấy vừa cầm lên vào tay nàng.

Lâm Duyệt Vi dùng một tay ấn bả vai Cố Nghiên Thu, để cô ngồi xếp bằng trên giường, bật máy sấy. Cố Nghiên Thu ngoan ngoãn hơi hơi ngưỡng về phía sau, trong tay cầm di động, cô đang xem trang chủ Weibo của Lâm Duyệt Vi.

Năm ngón tay Lâm Duyệt Vi xuyên qua từng sợi tóc của cô, để chúng tự nhiên rơi xuống màn hình di động đang sáng lên, vừa hay lướt tới ảnh tự sướng cùng Schrodinger lần trước. Cố Nghiên Thu phóng to hình ngắm nhìn kỹ mặt Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi trơ mắt nhìn cô quan sát tới giây thứ mười, nhin không được hỏi: "Đẹp không?"

Cố Nghiên Thu "Ừm" nhẹ nhàng đáp: "Đẹp."

Lâm Duyệt Vi hí hí mắt, nghĩ thầm: Quang minh chính đại ngắm hình nàng, còn lời ngon tiếng ngọt, đây khẳng định cũng nằm trong kế hoạch, mình không thể bị chút ngon ngọt này mê hoặc đầu óc.

Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, hết sức chuyên chú sấy tóc cho cô.

Tóc Cố Nghiên Thu tuy dài nhưng vẫn ngắn hơn Lâm Duyệt Vi nhiều, nên tóc rất mau khô, sau khi sấy xong Lâm Duyệt Vi theo thường lệ quỳ một gối dưới sàn nhặt từng sợi tóc lên bỏ vào thùng rác, tỏ vẻ vui đùa: "Chắc chị không phải sắp hói đầu chứ?"

Không biết từ khi nào, phiền não lớn nhất của giới trẻ bây giờ là: Rụng tóc, hơn nữa tình thế còn rất nghiêm trọng.

Cố Nghiên Thu xoắn đám tóc lại, nói băng quơ: "Không thể nào, bình thường chải đầu cũng rụng tóc, ở đây chỉ có mấy cọng, chị thấy tóc vẫn còn rất dày."

Lâm Duyệt Vi: "....."

Nàng không nói lời nào đi rửa tay, lau khô rồi mới quay về, nhìn vào mắt Cố Nghiên Thu hỏi: "Bình thường chị không lên mạng sao?"

"Có lên." Thừa dịp Lâm Duyệt Vi đi rửa tay không chú ý, Cố Nghiên Thu *hiếu học* đã lên mạng tìm kiếm từ khoá "Rụng tóc", còn đọc được rất nhiều thông tin thú vị, "Nhưng trước khi em nói thì chị không biết."

"Ừm tốt hơn thì không nên biết, không lên mạng cũng tốt."

"..... Òh." Dáng vẻ Cố Nghiên Thu trả lời trông rất ngoan ngoãn, nhờ mái tóc dài xoã tung vừa mới sấy khô của cô, tuy mềm mại nhưng cũng hơi rối loạn.

..... Ngoan ngoãn đến khiến người khác rất muốn khi dễ một phen.

Lâm Duyệt Vi ngo ngoe rục rịch, nuốt nuốt nước miếng, tay đập trên vai Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng đẩy về phía sau, Cố Nghiên Thu theo đà ngã xuống giường, một tay kéo cổ áo ngủ, dùng ánh mắt trong trẻo nhìn nàng từ dưới lên trên.

Lâm Duyệt Vi nhú nhú mày.

Cố Nghiên Thu nằm bình yên một cách tự đắc, rồi bỗng dưng cong môi, cười như không cười nhìn nàng: "Em được sao?"

Lâm Duyệt Vi vừa nghe đã muốn nổi đóa, nhưng vẫn cố dùng nửa phần bình tĩnh còn lại kéo lý trí trở về. Cố Nghiên Thu đang cố ý kích nàng, nàng không thể mắc mưu, thừa dịp nàng tức giận, Cố Nghiên Thu khẳng định sẽ càng dễ thực hành kế hoạch của cô.

Lâm Duyệt Vi cũng mỉm cười, đáp trả: "Chị đoán xem."

Cố Nghiên Thu lắc đầu: "Chị không đoán."

Lâm Duyệt Vi nhướng mày, tự cho mình có công khí mười phần mà nói: "Chị có thể tự mình cảm nhận."

Không ngờ Cố Nghiên Thu không nể mặt nàng, mà còn bật cười to.

Lâm Duyệt Vi vẫn luôn khống chế được tính tình, chậm rãi nửa quỳ trên giường, giống như những gì Cố Nghiên Thu từng làm với nàng, nửa ôm cô vào lòng, tay còn lại đỡ sau cổ cô, tiếp theo là một nụ hôn thật sâu.

Chuyện khác không nói, nhưng kỹ thuật hôn của Lâm Duyệt Vi hiện tại đã có thể nói là lô hỏa thuần thanh [1], khi rời khỏi môi cô, ngón tay nàng khẽ vuốt ve trên môi Cổ Nghiên Thu, chăm chú nhìn tầm mắt đầy mê hoặc của đối phương, khoe khoang nói: "Chị nói xem em có thể hay không?"

[1] chỉ những người đã đạt đến cảnh giới võ công thượng thừa.

Cổ Nghiên Thu nghe xong lại bật cười một tiếng.

Cô cười vì trông Lâm Duyệt Vi lúc này rất đáng yêu. Trước kia cả hai đều ngang sức nhau trong chuyện này, chẳng ai chịu nhường ai, sau khi bị ép vài lần, dần dần trở thành thói quen, bây giờ nàng tìm về lối cũ, lại trông rất ngại ngùng.

Nhưng Lâm Duyệt Vi lại nghe ra thành ý cười đầy chế nhạo.

Lâm Duyệt Vi hít sâu, cố ổn định thần trí.

Không sao, không tức giận.

Cổ Nghiên Thu đợi một lát, phát hiện Lâm Duyệt Vi đang nhắm mắt điều tức, không kiên nhẫn cử động thân mình, Lâm Duyệt Vi bỗng chấn động, quả nhiên Cổ Nghiên Thu có âm mưu mà, cô nhất quyết phải gây khó dễ, lâm thời thay đổi vị trí.

Sao Cổ Nghiên Thu có thể dễ dàng cho nàng toại nguyện được?

Vì duy trì một tư thế quá lâu nên Cổ Nghiên Thu có chút không thoải mái, chỉ tính điều chỉnh một chút, trước mắt bỗng xuất hiện một bóng đen thình lình ập tới, Lâm Duyệt Vi lại hôn cô lần nữa, nhưng lần này cường thế hơn, thô bạo đến một hơi thở cũng không lưu tình cho cô.

Không biết từ lúc nào mà Cổ Nghiên Thu chuyển hơi thở gấp gáp thành những tiếng rên khe khẽ, khiến toàn bộ không khí trong phòng cô đọng

thành một giọt nước, nóng bỏng nuốt chửng lấy cô.

Lâm Duyệt Vi thoáng cười khẽ, tay chậm rãi vươn qua thân thể cô, sờ tìm nút ấn bên giường, tắt đèn trong phòng. Cả căn phòng bỗng chìm trong bóng tối, khiến mỗi một tri giác trên người Cố Nghiên Thu đều trở nên nhạy cảm hơn bình thường.

Lâm Duyệt Vi cảm nhận được nhịp tim nặng nề cùng hơi thở dày đặc của cô.

Cô luôn thanh đạm nhưng không giấu được sự gợi cảm, quyến rũ nhưng không che nổi vẻ văn nhã, lúc nào cũng có lực hấp dẫn đến chết người.

"Tiếp tục đi..." Sự khích lệ của Cố Nghiên Thu khiến Lâm Duyệt Vi quên mất mình đang ở đâu, y theo chỉ thị, dùng đôi môi thăm dò mỗi một tấc da thịt trên cơ thể cô.

Đôi môi run run ngậm lấy vành tai cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh như muốn miêu tả hình dáng ấy. Động tác tuy vụng về nhưng cũng đủ mê hoặc được Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi cảm giác được thân thể cô bắt đầu căng cứng, thì càng như được cổ vũ, bàn tay run run nhẹ nhàng mở từng nút một, cởi bỏ áo ngủ của Cố Nghiên Thu.

Cô không cự tuyệt, cũng không hòa theo.

Lâm Duyệt Vi cắn cắn môi dưới, tự mình cởi váy ngủ, để nó trượt xuống theo bờ vai thơm mát mà. Để da thịt hai người chạm vào nhau, nhiệt độ cơ thể như giao hòa, tiếng hít thở nặng nề của Cố Nghiên Thu càng trở nên hỗn loạn.

"Vi Vi..."

Lâm Duyệt Vi không thể nhìn thấy vẻ mặt cô lúc này, nhưng vẫn có thể từ giọng nói của cô mà tưởng tượng ra ánh mắt cô giờ phút này có bao nhiêu trầm mê.

Nhẹ nhàng quấn quýt, tay nàng luồn vào tóc cô, môi như có như không chạm vào chóp mũi, bờ môi cô. Nàng cố tình không dùng lực, để cho xúc giác vừa ngứa vừa tê dại hành hạ cả hai người.

Mãi cho đến khi tay cô kiềm lòng không đặt mà nắm lấy tay nàng, khiến thân thể căng cứng của hai người tiếp hợp chặt chẽ với nhau, giúp nàng cảm nhận được rõ rệt khát vọng nóng bỏng của cô.

Nàng thỏa mãn nở nụ cười. Lực tự chủ của cô thật khiến nàng thất vọng.

Khi Cố Nghiên Thu ôm lấy nàng, hôn cuồng nhiệt thì bỗng nghe một loạt tiếng động loạt xoạt như vũ bão.

Hai tay cô bị người nào đó kéo thật mạnh, rồi có một thứ gì đó thô ráp quấn quanh cổ tay cô, theo kinh nghiệm nhiều lần tự trói tay mình, cô biết Lâm Duyệt Vi đã lấy sợi dây thừng cô vẫn luôn cất trong tủ đầu giường trói tay cô vào thành giường.

"Em..." Cố Nghiên Thu hết sức kinh ngạc trước hành động của nàng.

Cố Nghiên Thu chưa kịp nói hết câu, từng nụ hôn của Lâm Duyệt Vi đã rơi xuống.

Nàng hôn rất cẩn thận tỉ mỉ, như tín đồ sùng bái nữ thần trong lòng nàng, đồng thời tay không quên sờ đến dưới thân Cố Nghiên Thu, để cánh hoa ấm áp dần vây lấy ngón tay nàng.

Đêm nay rốt cuộc nàng đã được nghe tiếng Cố Nghiên Thu thở dốc, tiếng Cố Nghiên Thu khẽ rên, Cố Nghiên Thu trở nên đầy nóng bỏng trong hạnh phúc.

***

Khi kết thúc Lâm Duyệt Vi tháo dây thừng để Cố Nghiên Thu một thân đầy mồ hôi đi tắm rửa, Lâm Duyệt Vi ngồi chờ người trên giường thật lâu chưa hồi phục lại tinh thần.

Không phải nên có âm mưu quỷ kế sao?

Sao từ đầu tới đuôi không hề gặp chút ngăn trở nào, ngoại trừ Cố Nghiên Thu không nguyện ý phát ra tiếng quá lớn, thì cơ hồ trải nghiệm này quá hoàn mỹ .

Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhìn tay mình, phát ngốc.

Cố Nghiên Thu vừa ra khỏi phòng tắm đã thấy Lâm Duyệt Vi giơ tay phải đã từng tiến vào cơ thể cô dán lên trước chóp mũi, vừa tò mò vừa nghi hoặc, nhẹ nhàng ngửi ngửi: "....."

Lâm Duyệt Vi ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Cố Nghiên Thu một lời khó nói hết, vội vàng giấu tay ra sau lưng.

"Chuyện này..... Em không phải --"

Cố Nghiên Thu then quá thành giận, một tay kéo góc chăn, xoạt một tiếng cuộn Lâm Duyệt Vi vào bên trong.

Lâm Duyệt Vi ở trong chăn nói nốt nửa câu sau ra: "..... Cố ý." Nàng chỉ muốn chứng thực một chút, ngón tay nàng xác thật có hương vị, là thật sự! Nàng thật sự đã công được Cố Nghiên Thu!

Cố Nghiên Thu tát thẳng lên chăn nói: "Đi tắm."

Lâm Duyệt Vi từ trong chăn lộ đầu ra, cười đến bất hảo: "Vì sao phải tắm?"

Cố Nghiên Thu còn chưa kịp phản ứng, Lâm Duyệt Vi đã mang theo chần trên người xông tới, úm Cố Nghiên Thu vào chần.

Rất mau trong phòng lại truyền ra những âm thanh quen thuộc.

Một đêm tham hoan.

***

Hôm 30 tết, ngày nghỉ đầu tiên, Cố Nghiên Thu ngủ hơn 12 giờ trưa mới dậy.

Lâm Duyệt Vi dậy sớm hơn cô một chút, 11 giờ đã mở nửa con mắt dậy vì đói, nàng vốn muốn xuống lầu kiếm thức ăn, nhưng còn chưa xuống tới đã nhìn thấy Nhiễm Thanh Thanh ngồi trên sofa dưới lầu hướng mắt nhìn lên lầu một cách hung ác, dọa đến khiến nàng rụt lại về phòng.

..... Vẫn nên cùng Cố Nghiên Thu xuống dưới tương đối an toàn hơn.

Thế xác và tinh thần Lâm Duyệt Vi đều vui sướng, vui vì đủ loại ý nghĩ được thưởng Cố Nghiên Thu, tinh thần sáng khoái, sau khi về phòng thì lại ngủ không được.

Nàng đành ôm hai tay ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, quay đầu lại nhìn Cố Nghiên Thu vẫn còn ngủ say, nàng đi vòng vèo trở về, lại nằm vào trong chần. Nàng nhắm mắt lại, nằm nghiêng, vờ như còn đang ngủ, nhẹ nhàng rên: "..... Em lạnh."

Cố Nghiên Thu vốn đang nằm thẳng lập tức đổi thành nằm nghiêng, dán cơ thể ấm áp lại chỗ nàng, một tay vòng qua eo nàng, dựa vào lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ về hai cái.

Lâm Duyệt Vi mở to mắt, ngắm hàng lông mi vẫn dán lại với nhau của Cố Nghiên Thu, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh dậy, trong lòng ấm áp

đến khó thở.

Hành vi trong lúc ngủ mơ là trung thực nhất.

Lâm Duyệt Vi bèn kéo gần khoảng cách quan sát Cố Nghiên Thu, nàng vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên lông mày Cố Nghiên Thu, lông mày Cố Nghiên Thu rất đẹp, giống làn thu ba, không nhìn kỹ sẽ nghĩ có màu xám, chân mày rõ ràng, lúc ngủ tựa như cộng lông vũ tung bay trong gió.

Từ ẩn đường đến trung đường, đầu ngón tay Lâm Duyệt Vi dọc theo đường cong trên sống mũi cô di chuyển xuống, dừng trên cánh môi hoàn mỹ, lòng bàn tay hơi hơi đè xuống, rồi lại thả lỏng, mềm mại vô cùng.

Tới tới lui lui nàng ẩn không ít lần, Lâm Duyệt Vi nhin không được kê sát vào hôn một cái, cánh môi tự nhiên thư thái chạm nhau, mềm mại đến dị thường. Tim Lâm Duyệt Vi như quả chuông reo vang, nhin không được nâng gương mặt Cố Nghiên Thu lên càng hôn càng thô bạo.

Cố Nghiên Thu trong lúc ngủ mơ ngậm lấy đầu lưỡi nàng, chân mày nhíu lại, mở mắt, lộ ra ánh mắt mê mang.

Lâm Duyệt Vi buông cô ra, ngượng ngùng: "Xin lỗi em đánh thức chị sao?"

Cố Nghiên Thu thấy rõ người trước mặt, nói: "Không sao." Lại dừng một chút, hỏi, "Mấy giờ rồi?"

"Còn sớm, mới 12 giờ."

"!!!"Cố Nghiên Thu ngồi bật dậy, Lâm Duyệt Vi ấn cô về lại giường: "Hôm nay nghỉ mà, chị không thể phóng túng một chút sao?"

Cố Nghiên Thu bật cười nói: "Phóng túng đến 12 giờ thì cũng quá muộn." Cô vỗ vỗ tay Lâm Duyệt Vi đặt trên vai cô, "Nên dậy ăn cơm, dì sẽ

suy nghĩ nhiều."

Lâm Duyệt Vi trả lời: "Chẳng lẽ bây giờ chị xuống thì mẹ em sẽ không nghĩ nhiều sao?"

Cố Nghiên Thu: "....." Tuy cũng có lý, "Nhưng mà ....."

"Đừng nhưng nhị gì nữa, bây giờ xuống hay chiều xuống thì cũng không có gì khác nhau, mẹ sẽ chữa cơm cho chúng ta."

"Buổi chiều?"

Cố Nghiên Thu vừa tỉnh nên đầu óc còn chưa thanh tỉnh, chưa kịp cân nhắc, Lâm Duyệt Vi đã nhìn chăm chăm cô: "Em đói bụng."

Cố Nghiên Thu cười nói: "Vậy mình xuống ăn cơm đi."

Lâm Duyệt Vi cúi người xuống, nhắm chuẩn mà cắn vành tai cô, hàm hồ nói: "Ý em là đói loại này kìa."

Vì vậy nên hai người lại thành dùng điểm tâm trước bữa cơm.

Lúc hai người rửa mặt xuống lầu, đi sắp đến đầu cầu thang, Lâm Duyệt Vi bỗng nắm tay áo Cố Nghiên Thu, lắc lắc, nhỏ giọng nói: "Chị xuống trước."

Cố Nghiên Thu hỏi: "Vì sao?"

Lâm Duyệt Vi đáp: "Mẹ muốn đánh em."

Cố Nghiên Thu nhíu mày: "Không thể nào đi?"

Lâm Duyệt Vi tỏ vẻ chắc chắn: "Chị xem xem bà ấy có thể hay không."

Cố Nghiên Thu vừa xuống lầu, một cái ôm gối đã bay qua đón đầu cô, tốc độ không mau, nên cô vươn tay đón được, Lâm Duyệt Vi ở phía sau

dùng ánh mắt như đoán trước được nhìn cô, càng không dám ngoi đầu ra.

Nhiễm Thanh Thanh: "Tránh sau nữ nhân thì đáng mặt nữ nhân gì chứ?"

Lâm Duyệt Vi lấy Cố Nghiên Thu làm khiên, không dám lộ diện : "Con cũng có phải nữ nhân đâu, con còn là thiếu nữ mà."

Nhiễm Thanh Thanh: "Tôi khinh."

Cố Nghiên Thu phải vác theo cái ba lô hình người trên lưng, hỏi: "Dì, có cơm trưa rồi ă?"

Nhiễm Thanh Thanh đứng dậy: "Có chứ, dì kêu dì giúp việc về nhà ăn tết rồi, giữa trưa dì có nấu cơm, để dì đi hâm nóng cho con."

Cố Nghiên Thu vội nói: "Không cần đâu dì để con tự mình đi hâm nóng."

Nhiễm Thanh Thanh: "Để Lâm Duyệt Vi làm đi."

Lâm Duyệt Vi khó khăn lắm mới có cơ hội "Lấy công chuộc tội", lập tức rời khỏi lưng Cố Nghiên Thu, chui vào phòng bếp: "Để đó cho em, ai cũng không được dành."

Eo Cố Nghiên Thu hơi đau, đứng một chút mà chân đã nhũn ra, bèn ngồi xuống sofa, Nhiễm Thanh Thanh thì càng không cần phải nói, bà vốn cũng không tính giúp Lâm Duyệt Vi.

Hai người đều không có ý định dành giựt với nàng, Lâm Duyệt Vi lặng lẽ đứng trước cửa diễn một lát, phát hiện không ai thèm để ý nàng, nên đành thành thành thật thật đi hâm nóng đồ ăn.

Nhiễm Thanh Thanh hỏi han Cố Nghiên Thu ân cần, càng thêm khiến trách Lâm Duyệt Vi, hai người nói đến khí thế ngất trời.

"Ăn cơm."

Cố Nghiên Thu lễ phép gật đầu với Nhiễm Thanh Thanh, vừa bước tới cửa phòng bếp đã bị Lâm Duyệt Vi ngăn lại: "Chị cứ ngồi đó là được rồi, để em lấy cơm." Còn cố ý nói lớn cho mẹ nàng nghe, "Tối hôm qua chị vất vả rồi."

Cố Nghiên Thu: "....."

Tối hôm qua cô không nên mềm lòng, để bây giờ Lâm Duyệt Vi được dịp khoe mẽ.

Cơm nước xong, Lâm Duyệt Vi lại đi theo làm tùy tùng mà vòng quanh Cố Nghiên Thu, Nhiễm Thanh Thanh quả thực không vừa mắt: "Lâm Duyệt Vi con là cầu à?"

Lâm Duyệt Vi dùng một giây, mở miệng: "Grừ."

Corgi trong nhà vui sướng mà sủa theo: "Gâu gâu gâu."

Cố Nghiên Thu cười giơ tay đẩy nhẹ vào ót Lâm Duyệt Vi, lấy di động từ trong túi ra xem. Tin nhắn tối hôm qua gửi cho Cố Phi Tuyền đã nhận được phản hồi: 【 Gia Bối: Gọi điện thoại có chuyện gì sao? 】

【 Tây Cốt: Không có gì, vẫn còn ở bệnh viện sao? 】

【 Gia Bối: Vẫn còn, hôm nay em có tới không? 】

Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi nói: "Tới?"

【 Tây Cốt: Hẳn sẽ tới 】

【 Gia Bối: Anh ở bệnh viện chờ em 】

【 Tây Cỗ: Mấy hôm nay nghe nói anh không được khỏe? 】

【 Gia Bối: Em nghe lầm rồi 】

【 Gia Bối: Anh có chút việc, đi trước 】

Lâm Duyệt Vi vuốt cằm, xem toàn bộ quá trình hai người nói chuyện, nói: "Xuân manh ca ca hình như không được vui?"

"Sao vậy?"

"Anh ấy không gọi icon bán manh, hơn nữa giọng điệu cũng khá cứng nhắc."

"Chị cũng cảm thấy vậy."

"Chừng nào thì chị tới bệnh viện, buổi tối có về dùng cơm không ?" Hôm nay là bữa cơm tất niên, không chỉ có Lâm Duyệt Vi, ngay cả ánh mắt của Nhiễm Thanh Thanh cũng xoay lại, hai người cùng nhau nhìn Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu không dám khẳng định: "Chị phải tới bệnh viện mới biết được, chị sẽ báo với mọi người."

Nhiễm Thanh Thanh sẵn sàng nói: "Không sao, ở bên ba ba quan trọng."

"Dạ." Cố Nghiên Thu trả lời, nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, "Em muốn cùng chị tới bệnh viện không?"

"Em?"

"Không phải em giúp ba chị cầu một mặt Quan Âm sao? Không tính tự tay tặng sao?" Cố Nghiên Thu mỉm cười nhìn nàng.

"Chuyện này....." Lâm Duyệt Vi còn đang do dự, nói thật thì ấn tượng của nàng về Cố Hoà, vẫn luôn là kính nhi viễn chi [2]. Hơn nữa trước kia ông chỉ là đối tác của ba nàng, bây giờ lại là bố vợ, ngẫm lại nàng chỉ cảm thấy khẩn trương đến không nhận được.

Nhiễm Thanh Thanh mở miệng: "Đi đi, ba của Nghiên Thu cũng là ba con, ông ấy bệnh nặng, con không đi thăm không ổn."

Lâm Duyệt Vi nặng nề gật đầu: "Được rồi, con đi."

Nhiễm Thanh Thanh: "Nhớ mua thêm hoa với trái cây."

Lâm Duyệt Vi nhớ kỹ.

***

Buổi chiều ba giờ, Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi thay quần áo, tạm biệt Nhiễm Thanh Thanh đang làm văn thẩn trước khi ra cửa, lên đường tới bệnh viện.

Cố Nghiên Thu lái xe, Lâm Duyệt Vi ngồi trên ghế phụ, hai tay nắm chặt, đôi mắt nhắm lại.

Cố Nghiên Thu hỏi: "Em sao vậy?"

Lâm Duyệt Vi mở mắt ra: "Chị thấy khi đến em nên nói gì? Đúng rồi, sức khỏe ba chị ổn không, bây giờ có thể mở miệng nói chuyện không?"

Cố Nghiên Thu cười: "Được, đương nhiên có thể nói, cũng không phải lần đầu tiên em tới gặp ông, trước đó cũng không thấy em khẩn trương a."

Lâm Duyệt Vi ghen cổ, nói: "Lúc đó không giống bây giờ."

Cố Nghiên Thu tò mò hỏi: "Có chỗ nào không giống?"

"Tóm lại," Lâm Duyệt Vi không chịu nói rõ, "Tóm lại là không giống, không hỏi chị nữa, em tự mình nghĩ."

Cố Nghiên Thu: "Rồi rồi rồi, em tự nghĩ."

Lúc Lâm Duyệt Vi xuống xe chân trái quấy chân phải, lão đảo bước đi, Cố Nghiên Thu phải dùng một tay đỡ lấy cánh tay nàng, vui đùa nói: "Em cần uống trà giả rượu không?"

Lâm Duyệt Vi trừng mắt liếc nhìn cô, không thèm để ý, đi vào bên trong, đi được hai bước, thì dừng lại chờ Cố Nghiên Thu, bởi nàng không biết phòng bệnh nằm ở đâu.

Cố Nghiên Thu sờ sờ chóp mũi, cười tiến lên dắt tay nàng.

Cố Phi Tuyền đã thông báo phòng bệnh mới chuyển.

Cố Nghiên Thu tìm được phòng bệnh, gõ gõ cửa, người ra mở cửa chính là Hạ Tùng Quân. Cố Hoà đã như vậy, Hạ Tùng Quân thoát nhìn cũng không còn tâm tư muốn tiếp tục cùng cô đối chọi gay gắt nữa, chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, nhường chỗ cho hai người bước vào.

Cố Nghiên Thu gọi người nằm trên giường bệnh một tiếng: "Ba."

Lâm Duyệt Vi tháo khẩu trang và mũ xuống, hào phóng khéo léo mà gọi theo: "Ba."

Khi Cố Hoà thấy nàng, rõ ràng hơi lộ ra một chút kinh ngạc.

..... Cố Hoà đại khái đã quên mất ông còn một cô con dâu.

Lâm Duyệt Vi đặt đóa hoa bách hợp lên tủ đầu giường, trái cây được Cố Phi Tuyền nhận lấy, nàng nghĩ : Mình ở chỗ này hình như có hơi sai.

Cố Nghiên Thu cũng thấy không khí quái dị, chủ động nói với Cố Hoà: "Duyệt Vi nghe nói ba bị bệnh, hôm qua cùng mẹ em ấy lên chùa XX, giúp ba cầu bùa bình an."

"Vi Vi." Cô gọi Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi vội kéo túi xách, lấy từ túi xách ra một chiếc hộp màu đỏ, mở ra cho Cố Hoà xem, sắc mặt Cố Hoà tái nhợt mà mỉm cười, nói: "Cảm ơn, ta rất thích, có lòng rồi."

Lâm Duyệt Vi vâng vâng dạ dạ: "Vâng ạ."

Ngón tay Cố Hoà chỉ vào tủ đầu giường, Cố Nghiên Thu thay ông kéo ra, Cố Hoà nói: "Bên trong có bao lì xì, con lấy hai cái."

Cố Nghiên Thu tìm kiếm, quả nhiên có ba bao lì xì, cô lấy hai bao ra, thấy chúng đều nặng trĩu, đưa cho Cố Hoà, Cố Hoà vẫy vẫy tay với hai người, cả hai bèn đến gần vài bước, Cố Hoà đặt hai bao lì xì khác nhau vào tay các nàng.

"Năm mới vui vẻ, tiền mừng năm mới." Ông tươi cười nói xong câu đó, thì tay hơi đề xuống, nhẹ nhàng ho khan.

Cố Nghiên Thu ngồi ở mép giường, giúp ông thuận khí.

Lâm Duyệt Vi quay đầu nhìn nhìn Hạ Tùng Quân cùng Cố Phi Tuyền, Cố Phi Tuyền đứng cách đó vài bước, an tĩnh mà nhìn, dưới mắt anh là quãng thâm, hẳn do tối hôm qua không được ngủ ngon. Hạ Tùng Quân thì ngồi trên ghế sofa trước cửa sổ, cũng đang nhìn về phía này, ánh mắt mơ hồ sâu thẳm đến giống như cỏi u linh.

Lâm Duyệt Vi ở phía sau chọc chọc lưng Cố Nghiên Thu, đưa mắt ra hiệu, Cố Nghiên Thu nhìn theo ánh mắt nàng, dùng khẩu hình miệng hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Duyệt Vi quay đầu, Hạ Tùng Quân đã khôi phục thần sắc hơi bị thương như bình thường.

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, Cố Nghiên Thu vốn còn đang do dự có nên tiếp tục ở lại bệnh viện hay không, thì Cố Hoà chủ động nói: "Bà thông gia chắc đã ở nhà chuẩn bị cơm tất niên rồi, con nên cùng Duyệt Vi trở về ăn đi, bệnh viện có anh con rồi."

Cố Phi Tuyền cũng nói: "Đúng vậy, em về đi."

Cố Nghiên Thu gật đầu, lúc đi ngang qua Cố Phi Tuyền, cô liếc nhìn đối phương, Cố Phi Tuyền ngẫm hiểu, nói với Cố Hoà và Hạ Tùng Quân: "Con ra ngoài tiễn."

Ba người cùng lên sân thượng bệnh viện.

Cố Nghiên Thu hỏi: "Có tin tức mới sao?"

Cố Phi Tuyền một tay rút trong túi quần, lắc đầu.

Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm vào mắt anh, một lát sau, chắc chắn mà nói: "Anh có chuyện giấu tôi."

Cố Phi Tuyền mỉm cười, chớp chớp mắt, nói: "Anh không có."

Cố Nghiên Thu: "Ba đã nói gì?"

Cố Phi Tuyền vẫn lắc đầu: "Chưa nói gì."

Nếu những lời Cố Hoà nói là thật, thì rõ ràng ông không hy vọng bọn họ phát hiện ra chân tướng của quá khứ, nếu anh đoán không lầm, sự thật năm xưa rất có thể sẽ khiến thế hệ sau đau khổ. Cố Phi Tuyền không ngờ đến mức nghĩ rằng anh là đối tượng được Cố Hoà bảo vệ mà không muốn thương tổn, người ông muốn bảo vệ thật ra chỉ có mình Cố Nghiên Thu.

Ông vất vả che giấu chuyện về Thẩm Hoài Du lâu như vậy, ngoại trừ bởi vì Cố Nghiên Thu, anh không thể nghĩ ra được lý do nào thuyết phục hơn.

Cố Nghiên Thu trừng mắt lạnh lùng : "Trước đó không phải đã thỏa thuận xong rồi sao? Chúng ta không được giữ lại bí mật nào."

Cố Phi Tuyền cúi đầu nhìn cô, nói: "Bây giờ anh đối ý không được sao?"

Cố Nghiên Thu: "Anh --"

Lâm Duyệt Vi ôm Cố Nghiên Thu, ý bảo để nàng ra tay, rồi nói với Cố Phi Tuyền: "Anh cần phải suy nghĩ cho kỹ, khó khăn lắm anh mới khiến chị ấy thay đổi cách nhìn về anh, anh phải vất vả thế nào, bây giờ giữa chừng đối ý có khác gì kiếm củi ba năm đốt trong một giờ."

Cố Phi Tuyền quả nhiên lộ vẻ chần chờ.

Lâm Duyệt Vi uy hiếp thêm, nói: "Về sau anh còn gọi icon cho Cố Nghiên Thu nữa thì tôi kêu chị ấy block anh, đối với người lật lọng như anh thì có gì đáng để nói chuyện."

Cố Nghiên Thu hơi hơi trợn to cặp mắt: Như vậy cũng được?

Cố Phi Tuyền im lặng một lát, nói: "Được rồi, anh nói."

Sự thật chứng minh, cách này xác thật hiệu quả. Đối phó với hạng anh trai muội khổng (siscon), thì đây là một chiêu chế địch.

Cố Phi Tuyền thuật lại nguyên lời của Cố Hoà, Cố Nghiên Thu nhú mày, Lâm Duyệt Vi cũng há miệng thở hắt ra, Cố Nghiên Thu nhìn về phía Lâm Duyệt Vi, ý bảo nàng trước nói, Lâm Duyệt Vi bèn nói: "Bác Cố nói, hãy để sự thật ba mươi năm trước hoàn toàn chôn vùi ở nơi ông, bụi về bụi đất về đất, lại nói chuyện này đã sớm thành một quyển sổ nợ rồi mù, còn đi so đo xem ai đúng ai sai có ý nghĩa gì? Những lời này hàm chứa ý nghĩa,

có phải ....." Nàng nhìn ánh mắt tập trung tinh thần của hai anh em trước mặt, "Em chỉ tùy tiện suy đoán một chút, có phải do cả ba người đều có lỗi trong câu chuyện năm xưa, hoặc người sai nhiều nhất không nhất định là ông ấy, nếu không sao sổ nợ lại rối mù? Mặt ngoài mà xem, chỉ có bác Cổ bội tình bạc nghĩa, mà Hạ..... dì Hạ hạ sinh con trai, dì Thắm gả vào nhà họ Cổ mà thôi, hai vị này đều không tính đã phạm sai lầm lớn."

Hai người đều trầm mặc.

Lâm Duyệt Vi gãi gãi tóc, nói: "Em chỉ tùy tiện nói, hai người chỉ nên tùy tiện nghe một chút." Nàng không phải người nhà họ Cổ, không hiểu nội tình loanh quanh lòng vòng bên trong, chỉ biết căn cứ theo các mối quan hệ của các nhân vật bên trong mà phân tích.

Giọng Cổ Phi Tuyên hơi trầm xuống nói: "Em nói tiếp đi."

Cổ Nghiên Thu cũng cho nàng một ánh mắt cổ vũ.

Lâm Duyệt Vi tiếp tục nói: "Dì Hạ hạ sinh con trai, đây là sự thật đã định, nhưng vì sao dì ấy lại muốn đưa bé này chào đời? Chuyện gì đã thúc đẩy bà ấy chưa kết hôn mà có thai, để đưa ra được quyết định này vào những năm tháng ấy cần có rất nhiều dũng khí."

Dựa trên những gì Lâm Duyệt Vi hiểu về Hạ Tùng Quân cộng thêm những gì Cổ Nghiên Thu miêu tả về bà, Hạ Tùng Quân thật sự không giống một người lợi hại, nếu bà ấy thực sự có phần dũng khí này, thì năm xưa có thể ngồi nhìn Cổ Hoà vứt bỏ bà ấy đi cưới một người phụ nữ khác sao? Còn có thể ngủ đông hơn 30 năm không có chút động tĩnh nào? Chỉ có thể chờ Cổ Hoà hồi tâm chuyển ý cưới bà ấy về nhà? Cho dù thật sự đúng là vậy, nhưng nếu Hạ Tùng Quân có thể tự lập tự cường, sao vẫn còn khẳng khẳng một mực treo mình trên cành cây lệch như Cổ Hoà? Cóc ba chân mới khó tìm, đàn ông hai chân không phải khắp nơi đều có?

Lâm Duyệt Vi: "Do bác Cố lừa di ấy sao? Ví dụ như hứa hẹn một chuyện gì đó nhưng không làm được, nói muốn cưới bà cuối cùng lại không cưới? Có phải mẹ anh từng nói vậy không?"

Cố Phi Tuyền nói: "Mẹ anh có nói, sau khi bà ấy mang thai, anh ở trong bụng mẹ rất hoạt bát, nên bà ấy không đành lòng, quyết định giữ anh lại."

Lâm Duyệt Vi cứ có cảm giác như chỗ này rất loạn, lược qua không đề cập tới, thay đổi mục tiêu chuyển hướng về phía Thẩm Hoài Du, nói: "Kỳ thật em cảm thấy di Thẩm không hề làm chuyện gì sai, căn cứ theo lời bác Cố thuật lại, sau khi ông chia tay với di Hạ xong mới theo đuổi di Thẩm, vậy di Thẩm đáp ứng cũng không có vấn đề gì, cũng không ai có thể chứng minh trước khi thành hôn di ấy biết bác Cố có một người bạn gái cũ đã hoài thai? Cho dù có, bác Cố với di Hạ lúc ấy vẫn chưa kết hôn, cùng lắm chỉ có thể xem như di ấy có mắt như mù biết rõ còn đồng ý gả cho ông ấy, sai lầm không thể lớn bằng hai người còn lại."

Cố Nghiên Thu: "Đúng vậy."

"Quan trọng nhất chính là, vì sao không nên tìm rõ chân tướng." Kể trong cuộc thì mê, người bàng quan thì tỉnh, Lâm Duyệt Vi tiếp lời, "Những lời này chính là lỗ hổng rất lớn."

Hai anh em Cố gia mỗi mắt trông mong nhìn nàng, nhìn đến Lâm Duyệt Vi có chút ngượng ngùng, hắng giọng nói: "Hai người thử nghĩ mà xem, bác Cố bội tình bạc nghĩa, một chân đứng hai thuyền, bây giờ lại làm ra nhiều chuyện như vậy, ông ấy còn hình tượng đáng để giữ gìn sao? Nếu đã không nên tìm ra chân tướng, vậy thì nhất định ông ấy không giữ gìn cho chính mình, mà cho một người khác."

Người kia không cần nêu tên thì cũng đủ miêu tả sinh động.

Cố Nghiên Thu chấn động trong lòng, mạch đập gia tốc.

Phảng phất như hưởng ứng nhịp tim của cô, di động trong túi bỗng đổ chuông.

Cố Nghiên Thu thấy rõ cuộc gọi tới hiển thị.

-- Lưu tiên sinh.

Cố Nghiên Thu nhắm mắt, ấn nhận cuộc gọi, giọng cô hơi hơi run: "Alô?"

Lưu tiên sinh nói: "Đã điều tra ra, người gặp tai nạn giao thông qua đời vào năm kia là bạn gái cũ của mẹ cô."

Lưu tiên sinh nói: "Tôi còn phát hiện được một số sự trùng hợp, năm mẹ cô quen biết ba cô cũng là năm bà ấy chia tay với bạn gái. Mẹ cô và người bạn gái cũ đều kết hôn, cùng một năm."

Lưu tiên sinh nói: "Còn có một việc, tôi cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được, nhưng không dám bảo đảm. Sức khỏe của mẹ cô vẫn luôn rất tốt, nhưng sau khi người bạn gái cũ ấy qua đời thì sức khỏe bà ngày càng sa sút, cuối cùng buông bỏ nhân gian, chúng ta có thể hoài nghi là do..... Tuần tình."

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả bởi vì mọi người không tin Lâm công, nên thương tâm quá độ quyết định tự bế một đoạn thời gian ￣_￣

Cố Hoà: Ái tình là một đạo ánh sáng, chiếu đến thì ta sẽ tỏa sáng ￣(:3" 4)_

Esley: Đoạn H es viết thêm vào hơi vội vì bí ý, es sẽ cố sửa lại cho hay hơn khi có thời gian rảnh, mọi người thông cảm nhé~ *mãi yêu mọi người*

[2] kính nhi viễn chi: trong , thành ngữ "kính nhi viễn chi" thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩ mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 132

Trong không khí giăng co.

Lưu tiên sinh chậm chạp không nghe Cố Nghiên Thu đáp lại, bèn hỏi: "Cố tổng, người còn ở đó không?"

"Còn." Cố Nghiên Thu một chân trụ đến đến có chút tê dại, một tay vịn bả vai Lâm Duyệt Vi, chậm rãi thở ra một hơi, "Tiếp tục nói đi."

Lưu tiên sinh vâng một tiếng rồi nói: "Bạn gái cũ của mẹ cô không phải Phật tử, đây cũng là nguyên do lúc trước chúng ta bỏ qua người này. Tôi đã tìm ra con gái của bà ấy, nàng nói mẹ nàng có cất giữ một số Phật châu, nhưng không thường xuyên mang."

Cố Nghiên Thu: "Có thể sắp xếp cho tôi gặp mặt cô ấy không?"

Lưu tiên sinh: "Tôi sẽ hỏi thử, rồi báo lại với cô."

Cố Nghiên Thu hỏi: "Còn chuyện gì khác nữa không?"

Lưu tiên sinh lại báo thêm cho cô một số chi tiết ông điều tra được, nhưng không quan trọng bằng hai điều ông nói trước đó, Cố Nghiên Thu rũ mắt ghi nhớ từng chuyện.

Rồi mới cúp máy.

Lâm Duyệt Vi cùng Cố Phi Tuyền đều nhìn ra biến hóa trong biểu cảm của cô, có thể đoán ra là một tin tức rất quan trọng, cả hai đều chăm chú nhìn vào cô.

Có lẽ chuyện tới mức này rồi thì có dấu điểm thêm cũng chẳng ích lợi gì, cũng có lẽ vì trong lòng đã sớm đoán được chân tướng, Cố Nghiên Thu nói toàn bộ những gì Lưu tiên sinh điều tra ra, quả nhiên cả hai người nghe đều có dáng vẻ khiếp sợ.

Cố Phi Tuyền nói: "Cùng năm ấy kết hôn, nói như vậy động cơ dì Thẩm cùng ba kết hôn rất có vấn đề."

Lâm Duyệt Vi nói: "Không bằng suy xét vì sao dì Thẩm lại muốn kết hôn với bác Cố, dì ấy đồng tính mà, vì sao lại muốn tìm một người đàn ông để kết hôn, dì ấy đã dám cùng người nhà quyết liệt nhất định phải ở bên bạn gái, sao khi ấy lại đột nhiên khuất phục?"

Cố Phi Tuyền thuận theo lời nàng nói tiếp: "Ý em là..... có liên quan tới bạn gái cũ?"

Lâm Duyệt Vi dùng ngón tay gãi cằm mình, suy nghĩ đã sớm đi rất xa, nhúu mày nói: "Vì sao cả hai lại chia tay?"

Cố Phi Tuyền nỗ lực đuổi kịp tiết tấu của nàng, nói: "Có ba khả năng, thứ nhất, dì Thẩm đề nghị chia tay; thứ hai, bạn gái cũ đề nghị chia tay; thứ ba, cả hai người thương lượng, hoà bình chia tay."

Lâm Duyệt Vi: "Mọi người cảm thấy khả năng nào có thể xảy ra nhất?"

Cố Phi Tuyền: "Bạn gái cũ đề nghị, căn cứ theo điều tra của Lưu tiên sinh, gia cảnh nhà dì ấy không tệ, hơn nữa người trong nhà hình như cũng không biết xu hướng giới tính của dì ấy, tương đối mà nói dì ấy sẽ dễ dàng bị ép phải lựa chọn thỏa hiệp. Đương nhiên, dì Thẩm cũng có thể lựa chọn hoà bình chia tay trước khi bạn gái đưa ra đề nghị. Dì ấy chịu đả kích quá lớn, sau khi gặp Cố Hoà, mới tiếp nhận sự theo đuổi của Cố Hoà." Nếu những gì Cố Hoà từng nói là thật sự.

Lâm Duyệt Vi: "Tóm lại hẳn không phải do bởi vì không yêu mới chia tay, nếu không dì Thấm cũng sẽ không nhớ thương nhiều năm như vậy, cuối cùng còn....."

Cố Phi Tuyền thở dài: "Em nói đúng."

Hai người thảo luận một phen, mới nhớ ra Cố Nghiên Thu từ đầu đến cuối cũng chưa nói tiếng nào, Lâm Duyệt Vi nhìn sang Cố Nghiên Thu, thấy cô chỉ rũ mắt, lẳng lặng nhìn mặt đất, mái tóc hơi rối tóc đen nhánh vươn vài sợi bên mặt, giống như không hề để ý những gì mọi người đang thảo luận.

Lâm Duyệt Vi vội ra hiệu với Cố Phi Tuyền, rồi một cánh tay ôm vòng lấy bả vai Cố Nghiên Thu, chờ Cố Nghiên Thu nhìn vào tầm mắt nàng, mới ôn nhu nói: "Mẹ mới gọi tin nhắn cho em, thúc giục chúng ta về nhà ăn cơm, về nhà trước đi."

Cố Phi Tuyền vội vàng nói: "Đúng vậy, trời đã tối rồi, dạo này thời tiết trở lạnh, có việc gì qua hai ngày nữa hẳn nói, không gấp."

"Ba....." Giọng Cố Nghiên Thu hơi khàn, đôi mắt lóng lánh như sắp khóc.

"Ba bên này có ảnh rồi, hết thầy đều có anh." Cố Phi Tuyền một câu hai ý.

Lâm Duyệt Vi bèn ôm Cố Nghiên Thu vào lòng: "Chuyện này chị yên tâm đi, chúng ta về nhà."

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Duyệt Vi cũng gật đầu với Cố Phi Tuyền, tạm biệt nhau.

Cố Phi Tuyền tiến cả hai đến cửa bệnh viện, rồi mới xoay người lên lầu, vừa đi được mấy mét đã nhìn thấy Hạ Tùng Quân. Hạ Tùng Quân chỉ vừa ở bệnh viện hơn một ngày, mà mặt mày cơ hồ nhợt nhạt hẳn đi, bà nhìn con trai từng bước một đến gần, chậm rãi trưng ra một nụ cười khó nhọc.

Cố Phi Tuyền gọi một tiếng: "Mẹ." rồi hỏi, "Sao mẹ lại xuống đây?"

"Bác sĩ đang kiểm tra, mẹ ngại ở phòng bệnh quá buồn nên ra ngoài tản bộ." Hạ Tùng Quân ánh mắt chuyển hướng ra cổng lớn, hỏi, "Con làm gì vậy? Sao bây giờ mới về? Tiễn cần lâu đến vậy sao?"

Hạ Tùng Quân vẫn luôn không thích Cố Nghiên Thu, Cố Phi Tuyền bèn nói dối: "Không có, tiễn đi lâu rồi mà, con cũng ra ngoài tản bộ. Đúng rồi mẹ," Cố Phi Tuyền bước nhanh đến trước mặt bà rồi đứng yên, cởi khăn quàng trên cổ xuống quấn quanh lên cổ Hạ Tùng Quân, "Bên ngoài gió lớn, coi chừng cảm lạnh."

Hạ Tùng Quân giơ tay sờ khăn quàng cổ mang theo nhiệt độ cơ thể của con trai, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Cố Phi Tuyền thụ sủng nhược kinh, cười nói: "Mẹ, sao mẹ lại đột nhiên xa lạ với con vậy?"

Hạ Tùng Quân cũng cười rộ lên, bất đắc dĩ mà lắc đầu nói: "Mẹ lỡ lời, cũng có thể do thấy ba con như vậy nên tức cảnh sinh tình. Hai ngày nay mẹ bỗng nhiên luôn nhớ tới những chuyện khi con còn nhỏ, trước kia do mẹ không tốt, luôn nói những chuyện không vui với con."

"Nào có, không phải bây giờ con vẫn vui vẻ sao? Cao lớn như soái ca, có phải hay không?" Cố Phi Tuyền thẳng lưng, "Có nhiều y tá ở bệnh viện để ý đến con lắm đấy."

Hạ Tùng Quân nhéo nhéo mặt anh, nhưng do vóc dáng Cố Phi Tuyền quá cao, nên bà phải cố hết sức mới nhéo được anh, nếu muốn sờ đầu thì

thể nào cũng phải nhón chân mới với tới.

Cố Phi Tuyền cong eo, để Hạ Tùng Quân thuận tay vỗ vỗ đầu anh.

Hạ Tùng Quân tựa hồ thở dài nói: "Đã cao lớn như vậy rồi."

Cố Phi Tuyền: "Con cao thế này đã hơn mười năm rồi, bây giờ mẹ mới phát hiện sao?" Anh bỗng thấy mẹ anh có điểm hơi quái quái, giống như toàn thân đều lộ ra dáng vẻ già nua, không còn sinh cơ.

Có thể bà bị bầu không khí trong bệnh viện ảnh hưởng, rốt cuộc thì phương diện này cũng sinh tử vô thường, Cố Phi Tuyền đề nghị: "Mẹ, tết con có mấy ngày nghỉ, nếu không con dẫn mẹ ra ngoài dạo chơi hai ngày đi?"

Hạ Tùng Quân lắc đầu cự tuyệt: "Ba con còn nằm trên giường bệnh mà."

Cố Phi Tuyền: "Ba có bác sĩ y ta chăm, chúng ta có ở lại cũng không chuyên nghiệp bằng y bác sĩ, hơn nữa bác sĩ nói tình trạng không nghiêm trọng, đi ra ngoài hai ngày cũng không sao, chúng ta cũng không đi quá xa, chỉ đi gần đây thôi, con lái xe chở mẹ ra ngoài."

Hạ Tùng Quân lộ ra vẻ chần chừ, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Thôi, mẹ muốn ở bệnh viện với ba con."

Cố Phi Tuyền "Dạ" một tiếng, vẻ mặt rõ ràng không cao hứng lắm.

Hạ Tùng Quân dỗ dành anh một câu: "Chờ ba con xuất viện, chúng ta cùng ra ngoài chơi, được không?"

Cố Phi Tuyền còn có thể nói gì, chỉ có thể đồng ý.

Hạ Tùng Quân kéo khăn quàng cổ trên cổ, nói: "Mẹ ra ngoài tản bộ."

Cố Phi Tuyền chờ bà đi được vài bước, đột nhiên gọi lại: "Mẹ."

"Sao vậy?" Hạ Tùng Quân quay đầu lại.

Mắt Cố Phi Tuyền chớp cũng không chớp nhìn bà vài giây, rồi nói: "Không có gì, chú ý an toàn."

Hạ Tùng Quân bất đắc dĩ mỉm cười nói: "Ở trong khuôn viên bệnh viện, mẹ cũng không đi đâu xa." Bà quay lưng về phía Cố Phi Tuyền phất phất tay.

Cố Phi Tuyền nhìn theo bóng bà rời khỏi cửa lớn bệnh viện.

Kỳ thật vừa rồi anh muốn hỏi Hạ Tùng Quân vì sao năm đó lại quyết định giữ anh lại, những nghĩ nghĩ một hồi lại thôi, tâm trạng Hạ Tùng Quân không tốt, bây giờ không thích hợp cho anh hỏi vấn đề này.

Nhưng đối với Cố Hoà thì anh không việc gì phải băn khoăn, Cố Hoà được cho xem TV một lát, lúc Cố Phi Tuyền vào phòng TV vẫn còn mở, đang chiếu một bộ phim xưa, xưa đến mức Cố Phi Tuyền nhìn vào màn hình mà thấy diễn viên cũng xa lạ.

Anh xem TV cùng Cố Hoà một lát, hai cha con như nhàn thoai việc nhà, hỏi: "Ba, năm đó vì sao lại đồng ý để mẹ hạ sinh con? Không phải ba căn bản không yêu bà ấy sao?"

Cố Hoà nghe như không nghe thấy.

Cố Phi Tuyền dời tầm mắt: "Hay do ba cảm thấy dì Thắm sẽ không sinh con cho ba, nên ba gạt mẹ, kêu bà ấy giữ lại con."

Vẻ mặt Cố Hoà hiện ra một tia khổ sở, loại khổ sở như bạn bị một ai đó lột sạch quần áo giữa nơi công cộng.

Cố Phi Tuyền nhìn chăm chăm vào đôi mắt ông: "Thật vậy sao?"

Mắt Cố Hoà hướng về phía trần nhà, đau đớn nói: "Phải."

Cố Phi Tuyền: "Dì Thẩm có biết chuyện này không?"

Cố Hoà: "Không biết, trước đó nàng không biết sự tồn tại của mẹ con, sau khi chia tay ba mới theo đuổi nàng."

Cố Phi Tuyền truy vấn: "Sau đó dì Thẩm lại sinh con cho ba, nên ba quyết định từ bỏ mẹ con con sao?"

Cố Hoà nhắm mắt lại, gật đầu thật mạnh, vẻ mặt thực tiều tụy.

Cố Phi Tuyền: "Dì Thẩm có yêu ba không?"

Cố Hoà không trả lời.

Cố Phi Tuyền: "Bà ấy không yêu ba thì vì sao lại đồng ý kết hôn với ba?"

"Bởi vì ba có thể cho nàng cuộc sống ổn định," Cố Hoà giương mắt nhìn thẳng vào anh, "Một nữ nhân, trước sau gì cũng là một nữ nhân, ở cái xã hội gian nan này, ba có thể cho nàng một mái ấm, vừa hay nàng cũng cần một gia đình, có vấn đề gì sao?"

"Không có vấn đề." Khoé môi Cố Phi Tuyền cong thành một nụ cười tà ác, "Vậy ba biết bạn gái cũ và bà ấy đều kết hôn cùng một năm không?"

"Vậy thì sao?" Cố Hoà không giận tím mặt giống trong tưởng tượng của Cố Phi Tuyền, ngược lại ông còn nở được một nụ cười nhợt nhạt, tuyệt không phải nụ cười cố gắng một cách tượng trưng, mà ông thật sự đang cười.

"Vậy nên rất có khả năng bà ấy bởi vì xúc động mới đáp ứng ba."

"Thì thế nào?"

"Thì....." Cố Phi Tuyền nói không nên lời, đối với tôn nghiêm của một người đàn ông, giờ phút này ông ấy không nên phẫn nộ sao?

Nhưng anh đã đoán sai hoàn toàn, Cố Hoà là một người đàn ông nhu nhược, ông có thể phủ phục dưới chân vị nữ thần trong lòng ông, có thể ngẫu nhiên được người rũ lòng thương thì đã cảm thấy thật may mắn rồi, sao lại dám đi suy nghĩ xem vì sao thần linh lại rũ lòng thương với ông. Thần linh cho ông tuổi xuân, mặc kệ những năm tháng thanh xuân ấy đã trải qua như thế nào, nói tóm lại người đã bầu bạn bên ông hơn hai mươi năm, còn hạ sinh cho ông một cô con gái đáng yêu.

Cố Phi Tuyền tung ra quả bom nặng ký cuối cùng: "Vậy ba có biết bà ấy vì sao lại đột nhiên mắc bệnh qua đời không? Bởi bạn gái cũ của bà ấy đã qua đời vào năm kia vì tai nạn giao thông --"

"Câm miệng!" Cố Hoà rốt cuộc không thể khống chế được vẻ ngoài bình tĩnh nữa.

***

Lần thứ ba Cố Nghiên Thu đáp trả ánh mắt quan tâm của Lâm Duyệt Vi tỏ ra cô thật sự không sao, chỉ bị khó tiêu tin tức mà thôi, Lâm Duyệt Vi vẫn cứ giữ dáng vẻ lo lắng sốt ruột, đi đường cứ nhất định phải đỡ cô.

"Làm sao vậy?" Nhiễm Thanh Thanh nhìn đôi vợ-vợ son một người đỡ một người vào cửa, "Trên đường bị va xe à? Hay là té ngã?"

"Không có ạ." Cố Nghiên Thu rút cánh tay khỏi tay Lâm Duyệt Vi, nói, "Do em ấy lo lắng thái quá."

Nhiễm Thanh Thanh ai nha một tiếng, nhìn chăm chăm bụng Cố Nghiên Thu: "Không phải có rồi chứ?"

Đi bệnh viện, kiểm tra trở về phát hiện có, không sai mà.

Cố Nghiên Thu: "....."

Lâm Duyệt Vi trực tiếp xì cười ra tiếng: "Mẹ có thể nói chuyện khoa học một chút được không, hai chúng con làm sao mà có được?"

Nhiễm Thanh Thanh: "Con không thấy mấy năm trước có động vật kết hợp trứng thụ thai sao? Có thể thêm hai năm nữa người cũng được thì sao? Mấy năm trước mọi người còn đang nói đồng tính hôn nhân không có khả năng được hợp pháp hoá còn gì? Bây giờ không phải cả trai lẫn gái đều được kết hôn sao."

"Mẹ thật là, càng nói càng xa." Lâm Duyệt Vi cầm quả táo đã rửa đặt trên bàn trà, một tay dùng dao gọt quả, lưỡi dao vừa rơi xuống, đã thuận thục mà cắt bốn nhát, tay nâng bốn miếng, dâng cho Cố Nghiên Thu hai miếng, nàng ăn hai miếng.

Nhiễm Thanh Thanh cầm lõi quả táo lẻ loi còn sót lại, "Ha" một tiếng: "Công lực quả không tồi a."

Lâm Duyệt Vi ngậm miếng táo chưa ăn hết, chớp tay cười nói: "Chê cười rồi chê cười rồi."

Nhiễm Thanh Thanh gặm sạch sẽ lõi táo, ném vào thùng rác, vỗ vỗ tay, nói: "Dọn bàn chuẩn bị ăn cơm, để mẹ bưng canh ra."

Lâm Duyệt Vi: "Dạ vâng, cung tiễn mẫu hậu."

Trên bàn cơm, Nhiễm Thanh Thanh bưng lên một mâm sủi cảo, đây là tập tục vào ngày tết, Cố Nghiên Thu vừa cắn miếng đầu tiên đã ăn được đồng xu giấu trong sủi cảo, Nhiễm Thanh Thanh vui vẻ ra mặt: "Tiền vô như nước."

Lâm Duyệt Vi không phục, trước đó nàng liên tiếp ăn hai ba miếng đều không có, lúc này thấy Cố Nghiên Thu ăn được rồi, bèn dùng một chiếc đũa đoạt miếng sủi cảo của Cố Nghiên Thu, đắc ý dào dạt nói: "Tài vận này vốn là của em."

Nhiệm Thanh Thanh: "Con có còn biết xấu hổ là gì không?"

Lâm Duyệt Vi: "Kệ con." Nói xong nàng ăn luôn nửa miếng sủi cảo còn lại.

Cố Nghiên Thu bật cười, lại tự gấp một miếng khác, vừa cắn sắc mặt đã hơi đổi, bên trong lại có nhét tiền xu, lần này Lâm Duyệt Vi không đoạt, giành nói: "Chị đừng nhúc nhích."

Cố Nghiên Thu vẫn duy trì tư thế bất động, Lâm Duyệt Vi chụp ảnh sủi cảo lại, đăng Weibo.

Lâm Duyệt Vi V:

【 Nhà mình vẫn duy trì tập tục nhét tiền xu vào sủi cảo ngày tết, vừa ăn trúng đến hai miếng, năm nay có phải phúc khí sẽ bạo phát không? [cười to] chúc mọi người tân niên vui vẻ, tài lộc cuồn cuộn! [Ảnh Cố Nghiên Thu kẹp sủi cảo.jpg]】

Nhiệm Thanh Thanh tỏ vẻ cực kỳ xem thường: "Con ăn trúng sao?"

Cố Nghiên Thu nhìn Lâm Duyệt Vi, chất chứa nhu tình, cười đến gió xuân dào dạt: "Không sao đây dì, của con chính là của Vi Vi."

Nhiệm Thanh Thanh cố giữ lại quai hàm.

Các fan sôi nổi bình luận trên Weibo của Lâm Duyệt Vi:

【 uống cà phê không cần đường: Oa, tập tục này nhà em cũng có, nhưng năm nay một đồng em cũng không ăn được [khóc lớn]】

【 Vi Thảo trực tuyến nhảy Disco: Ha ha ha ha ha ha ha em ăn được những ba quả, mẹ em tổng cộng chỉ nhét có ba xu, đều bị ăn hết, cùng nhau phát đại tài nào 】

【 Vi trong nước: Nhà em còn nhét cả đậu phộng 】

【 Vi Vi bé nhỏ: Vì sao nhà em chỉ nhét mỗi tỏi thôi vậy?! ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, hay là mẹ em có độc a ha ha ha ha ha ha 】

【 vào đông ẩm dương -prince: Người phương nam chưa từng có tập tục này, lướt đi ngang qua 】

【 Tiểu sinh mỉm cười trên biển: Chỉ có mình phát hiện ra góc chụp này hơi mơ hồ sao? Đây có phải tay của Vi Vi nhà chúng ta không đấy? 】

Mỗi comment đều có không ít người trả lời, "Tiểu sinh mỉm cười trên biển" nhận được nhiều bình luận nhất, đại đa số đều nói có thể là tay người nhà, rốt cuộc thì ăn tết ở nhà lúc nào cũng là bữa cơm đoàn viên, nên điểm này không bị chú ý lắm.

Đêm giao thừa một số chủ đề về tập tục ăn tết trên Weibo được leo lên hot search, trong đó có một tập tục Lâm Duyệt Vi không cẩn thận cò phải hot search, khiến không ít người qua đường ùa vào, vào bình luận giao lưu một số phong tục ăn tết, hiếm khi hài hòa thế này.

Dựa theo tuyến thời gian mà nói, Lâm Duyệt Vi đã tham gia vào giới giải trí hơn nửa năm, ngoại trừ ngẫu nhiên được ra ngoài chạy hoạt động, không tham gia gì nhiều, fans dần dần có xu hướng tu tâm dưỡng tính. Fans của nữ minh tinh vốn dĩ không máu gà như nam minh tinh, đến bây giờ đã có không ít nhiệt huyết fans chậm rãi chuyển hóa thành fans an tĩnh, có chuyện thì mới có thể ngẫu nhiên lòi ra mấy kẻ truy tinh thất học.

Lâm Duyệt Vi thích bầu không khí bình luận hiện tại, thảo luận tràn ngập tình hảo hữu, nàng muốn khu bình luận của mình mỗi khi post bài đều có thể nói đến vui vẻ thế này, thuận tay trả lời vài comment. Tỷ như trả lời bình luận của "Uống cà phê không cần đường" bốn chữ ha, trả lời bình luận của "Vi Vi bé nhỏ" sáu chữ ha, nhìn ra được tâm tình nàng vô cùng vui sướng.

Cuối cùng nghĩ nghĩ một hồi, nàng trả lời người nghi ngờ tay kẹp túi cảo là ai của "Tiểu sinh mỉm cười trên biển": 【 đúng vậy, không phải tay mình, là của người thân mà mình yêu quý nhất 】

Lời này úp úp mở mở, suy nghĩ sâu xa lên thì sẽ có chút ý ái muội, nhưng nếu suy nghĩ sâu xa thêm một chút nữa thì cái gì cũng không đúng. Đúng lúc này, chuyện không rõ cũng tới, có người @ Thiệu Nhã Tư bên dưới bình luận.

Không biết là fan thật hay anti-fan, fan-cp thì không cần phải nói, rõ ràng muốn gây chuyện. Tiện đà khơi mào war nho nhỏ trong đám fans, Lâm Duyệt Vi còn đang xem Weibo, nhìn qua nhìn lại đã bắt đầu cấu xé nhau, mười phần vô vị, bèn tắt Weibo đi.

Bây giờ địa vị của nàng trong giới giải trí đã thật phai nhạt, đặc biệt là giữa thành phố phồn hoa này, một nhà ba người ngồi trên sofa xem Xuân Vãn[1], Lâm Duyệt Vi nhìn đồng hồ, 8 giờ rưỡi, nàng đứng lên, thông báo với Nhiễm Thanh Thanh: "Mẹ, con đi điện thoại cho ba."

[1] Một tiết mục đón tết của đài CCTV bên Trung Quốc

Nhiễm Thanh Thanh ừ một tiếng, rất bình tĩnh, không có phản ứng gì lớn.

Lâm Duyệt Vi không phải con gái của một mình bà, bà đương nhiên sẽ không phản đối nàng giữ liên hệ với ba nàng.

Lâm Duyệt Vi trở về phòng ngủ trên lầu, trực tiếp gọi yêu cầu gọi videocall với ông Lâm, có lẽ ông Lâm vẫn luôn đợi nàng, vì ông bắt máy rất mau.

"Duyệt Vi." Ông Lâm giờ di động, sau lưng là bàn cơm.

"Ba ba." Lâm Duyệt Vi gọi một tiếng, hoàn toàn không khác gì trước đây.

Ánh mắt ông Lâm ngẩn chút lẹ, cố nhin xuống, xoay điện thoại di động một chút, cho Lâm Duyệt Vi xem ông nội Lâm và bà nội Lâm, nàg hô một tiếng "Ông bà nội", ông nội lên tiếng đáp, bà nội ngồi trên sofa, nhìn mãi vẫn không nhận ra nàg -- Bà nội nàg mấy năm trước bị té ngã, nên đầu bị tổn thương.

Cố Nghiên Thu cũng gọi theo: "Ông nội, bà nội, ba ba."

Ông nội Lâm lần đầu tiên thấy Cố Nghiên Thu, luật hôn nhân đồng tính chỉ mới vừa hợp pháp hai ba năm nay, trong ấn tượng của người thế hệ trước kết hôn bình thường vẫn là một nam một nữ, chợt nhận về cô cháu dâu là Cố Nghiên Thu nên biểu tình có hơi khó chịu, nhưng vẫn nỗ lực biểu đạt thiện ý.

Lâm gia gia: "Chào con."

Cố Nghiên Thu trốn, Lâm Duyệt Vi nhìn dáng cô trốn sau mép giường mà buồn cười, trong videocall ông nội Lâm lại mở miệng lần nữa "Khi nào về thăm ông bà a? Ăn tết có rảnh không?"

Lâm Duyệt Vi: "Con cùng Nghiên Thu phải xuất ngoại đi chơi một chuyến, chờ về nước mới có thể sang."

Lão nhân gia vốn không thể cùng người trẻ tuổi nói chuyện phiếm, ông nội Lâm dù sao cũng là đàn ông, nói hai câu liền vòng đến chủ đề "Chú ý sức khỏe", Lâm Duyệt Vi nghiêm túc lắng nghe, bên Lâm gia cũng đang xem Xuân Vãn, Lâm ba ba so với ông nội Lâm cũng không khỏe hơn bao nhiêu, nhưng vẫn quan tâm bảo Lâm Duyệt Vi giữ sức khỏe, chú ý công tác, rồi hỏi tình cảm giữa nàg và Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi không biết trả lời thế nào, chỉ khô khan đáp một câu khá tốt.

Ông Lâm ngật ngừng, đi đến góc phòng khách, hỏi: "Mẹ còn thế nào?"

"Cũng khá tốt."

"Cụ thế?"

"Mẹ....." Dù sao cũng là chuyện của trường bối, Lâm Duyệt Vi không thể thay họ quyết định, đời người có hợp có tan, tương lai thế nào không ai biết được, nàng mím môi, nói theo sự thật, "Mẹ xây một Phật đường ở nhà, nhìn dáng vẻ hình như muốn quy y cửa Phật."

Ông Lâm thở dài.

Lâm Duyệt Vi trong lòng cũng không chịu nổi.

Một gia đình đang êm ấm, đột nhiên lại thành thế này.

Ông Lâm trầm mặc thật lâu rồi nói: "Cứ như vậy đi, con có chuyện gì cứ việc gọi cho ba, 24 giờ ba đều khởi động máy."

"Dạ." Lâm Duyệt Vi nói, "Bye ba."

"Bye con."

Sau khi cúp máy Lâm Duyệt Vi than một ngụm hơi dài, ngửa đầu: "A --"

Tiếng không lớn, chỉ muốn phát tiết một chút. Cố Nghiên Thu ngẩng đầu nhìn nàng, Lâm Duyệt Vi phát tiết xong, đi qua chỗ cô, ngồi xuống đùi cô, Cố Nghiên Thu vội dùng hai tay vòng lấy eo nàng, miễn cho nàng ngã xuống.

Lâm Duyệt Vi theo thói quen dựa về sau, việc nàng được ôm vô hình đã dần dần thành thói quen. Lâm Duyệt Vi ngồi trên đùi Cố Nghiên Thu, kéo một sợi tóc bên tai cô, nhìn chăm chăm trong lòng bàn tay.

Nàng cau mày, hiển nhiên không phải đang thật sự ngẫm tóc, mà nàng đang tự hỏi, tự hỏi có nên làm điều khiến người vui sướng hay không.

Cố Nghiên Thu ngồi an tĩnh, Lâm Duyệt Vi không nghịch tóc cô nữa, những vẫn duy trì tư thế ngồi đầy ngả Cố Nghiên Thu xuống giường, sau đó trực tiếp hôn hai tiếng vang dội lên mặt cô, vùi mặt vào cổ cô bất động.

Cố Nghiên Thu rút tay dè sau lưng ra, vỗ về lưng nàng: "Không sao đâu, có chị ở đây."

Lâm Duyệt Vi nhẹ cắn vào gáy cô, không nhẹ cũng không nặng, Cố Nghiên Thu cắn răng nhin đau, chờ Lâm Duyệt Vi ngẩng đầu, nhẹ nhàng mỉm cười với cô, sau đó cùng cô song song nằm xuống trên giường.

Cố Nghiên Thu nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt ngậm ý cười: "Thoải mái chưa?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Ừm, thoải mái."

Cố Nghiên Thu nói: "Vậy em cũng khá dễ dỗ."

Lâm Duyệt Vi kinh ngạc nói: "Này mà gọi là dễ dỗ? Em sẽ cắn người đó."

Cố Nghiên Thu cười rộ lên: "Cắn người làm sao?"

Lâm Duyệt Vi cố ý khoa trương nói: "Dễ dàng biến thành bạo lực gia đình, có sợ không?"

Cố Nghiên Thu một tay gối sau đầu, hoàn toàn không sợ, cong mắt nói: "Bạo lực gia đình là một người đánh một người nhin, hai chúng ta đánh nhau thì gọi là gì? Dù sao cũng không ai đánh lại ai."

Lâm Duyệt Vi cân não, nói: "Căn cứ theo điều lệ trị an quản lý, đánh nhau vẫn sẽ bị câu lưu (tạm giam), trên dưới mười lăm ngày." Lần trước

nàng đóng phim hình cảnh, còn nhớ rõ một chút kiến thức.

"Phải không?" Cố Nghiên Thu hơi nghiêng, đề tai lên cánh tay ngấm nàng, nét mặt thật sự nhu hòa, "Vậy cứ cùng nhau bị câu lưu đi, chị không sợ."

Lâm Duyệt Vi dừng một chút, nói: "Đệt." Sau đó bật cười thành tiếng.

Cố Nghiên Thu quả nhiên rất đáng yêu mà nói: "Không được nói thô tục."

Lâm Duyệt Vi: "Em cứ nói." Nàng cố ý nói, chính vì muốn Cố Nghiên Thu nhắc nhở nàng, dán lên tai nàng giáo huấn mà không tức giận, thật khiến người..... có khẩu vị ăn uống.

Mặt Lâm Duyệt Vi dần dần tới gần cô, Cố Nghiên Thu nhìn vào mắt nàng, tận đến khi cánh môi mềm mại của nàng áp lên môi cô, mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Sau một lúc, Lâm Duyệt Vi cảm giác một trận trời đất quay cuồng, hai người vừa tách ra.

Cố Nghiên Thu đã dễ như trở bàn tay, cười xe nhẹ đi đường quen.

Lâm Duyệt Vi: "....."

Lâm Duyệt Vi vội đề tay lên vai cô, không cho cô hôn, ý đồ phản kháng: "Hôm nay thứ mấy?"

Cố Nghiên Thu hơi khựng lại, rồi nhẹ nhàng băng quơ nói: "Quên mất rồi."

Lâm Duyệt Vi: "Trước đó không phải đã hứa..... Ừm."

Nàng bỗng nhiên ngửa đầu, tay bắt được cánh tay Cố Nghiên Thu, lòng bàn tay nắm chặt.

Cố Nghiên Thu dán lên tai nàng, nhẹ giọng: "Em hưởng thụ là được rồi."

Cơ thể Lâm Duyệt Vi lập tức tự phát thích ứng mà nhũn ra: "....."

Thôi được rồi, dù sao lần nào cũng vậy, thêm một lần hay bớt một lần cũng chẳng sao.

Lúc Nhiễm Thanh Thanh gặp lại cả hai đã hơn 11 giờ, Xuân Vãn cũng sắp kết thúc, mắt Nhiễm Thanh Thanh mí dưới đánh mí trên, nhìn ca múa nhạc kịch trong TV mỗi năm lại càng đặc sắc hơn.

Nhiễm Thanh Thanh ngáp liên miên: "Còn tưởng trong mắt cô chỉ có ba không có mẹ."

Lâm Duyệt Vi vịn cầu thang xuống lầu, vừa đi vừa nói: "Sao có thể vậy, không phải con chỉ lỡ quên thời gian thôi sao, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Châu Kiệt Luân biểu diễn chưa?"

Nhiễm Thanh Thanh: "Chưa, mẹ chưa thấy, năm nay có Châu Kiệt Luân không?"

Lâm Duyệt Vi: "Không biết a, để con xem đơn ca." Nàng lấy di động ra, tra tiết mục đơn, ngồi trở về sô pha.

Cố Nghiên Thu tay trái nâng tay phải, che khuất cánh tay, tay phải thì che mặt.

Nhiễm Thanh Thanh nhú mày: "Con làm sao vậy?"

Cố Nghiên Thu tỏ vẻ tự nhiên: "Dạ, hơi đau răng."

Nhiễm Thanh Thanh: "Sao đột nhiên lại đau răng?"

Cố Nghiên Thu: "Con cũng không biết, đột nhiên đau, không phải rất đau, qua một chút sẽ hết."

Lâm Duyệt Vi cầm di động mà cả người đều run, Nhiễm Thanh Thanh nâng khuỷu tay nhẹ nhàng chọc nàng một chút: "Lão bà con đau răng còn cười?"

Lâm Duyệt Vi: "Con oan uổng quá, con không có cười, con khổ sở đến khóc mà." Nàng cho Nhiễm Thanh Thanh xem đôi mắt không hề ướt nước mắt của nàng, tiếp theo lập tức nói sang chuyện khác, thất vọng nói, "Xuân Văn năm nay hình như không có Chu Đồng, vậy còn gì đáng xem đâu."

Nhiễm Thanh Thanh: "Mấy tiết mục sau là gì?"

"Còn có....." Lâm Duyệt Vi vừa xem vừa đọc, "Một vũ đạo, hai tiểu phẩm, ba bài hát, một tướng thanh."

Nhiễm Thanh Thanh gật đầu: "Vậy thì không có gì đáng xem."

Tuy miệng nói không thú vị, nhưng Nhiễm Thanh Thanh vẫn muốn xem hết từng tiết mục, dưới sân khấu ngồi đầy khách quý, đa số đều là diễn viên đang nổi. Màn ảnh ngẫu nhiên chiếu xuống phía dưới, tất cả diễn viên đều nổi bật, đối với tiết mục nhạt nhẽo vẫn có thể nhìn ra cảm tình phong phú.

Màn ảnh dừng lại trước một nữ minh tinh, nàng mặc một thân váy dạ hội dài màu lam tinh xảo, tóc xoã bên vai, trang điểm nhẹ, cổ đeo bộ siêu tập trang sức mới của nhãn hiệu nổi danh, treo trên mặt là nụ cười khéo léo, toả sáng như ánh cầu vồng trên trời.

Đây là một người quen, Lâm Duyệt Vi hơi sửng sốt, tiếp theo nhìn về phía Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu cũng chạm phải ánh mắt nàng, nhưng cô không nói gì, hiển nhiên cô muốn xem nhẹ người này.

Lâm Duyệt Vi vừa thở phào nhẹ nhõm, bỗng nghe Nhiễm Thanh Thanh nói: "Người này có phải Khuất Tuyết Tùng con từng nhắc với mẹ không?"

Lâm Duyệt Vi căng da đầu trả lời: "Đúng vậy."

Nhiễm Thanh Thanh: "Nhìn xem người ta khí thế ngời ngời thế này, già dặn thế này, còn được mời tới xem Xuân Văn trực tiếp, chừng nào thì con mới đuổi kịp người ta?"

"Thêm ba bốn năm nữa đi." Lâm Duyệt Vi ước gì đề tài này mau chóng trôi qua, nói cho có lệ một câu, "Mẹ, mẹ xem tiết mục, xem người ta làm gì, vẫn đang chiếu kìa"

Nhiễm Thanh Thanh: "Tiết mục khó coi a, thật vất vả mới kiếm được người mẹ biết, lúc trước gọi điện thoại không phải con còn nói rất thích người ta sao, khen người ta xinh đẹp, kỹ thuật diễn tốt, lại có cá tính, có mị lực, bây giờ lại bạc bẽo?"

Lâm Duyệt Vi: "Không có." Nàng ra sức nháy mắt với Nhiễm Thanh Thanh.

Nhiễm Thanh Thanh lúc nào cũng có thể đoán ý nàng, vào đúng lúc này lại cố tình mất linh, nói: "Sao gần đây không nghe con nhắc về nàng nữa, không phải nói Khuất lão sư đối với con khá tốt sao, còn lót đường dẫn con đi xã giao."

Mặt Cố Nghiên Thu đã xám đen như tro.

Lâm Duyệt Vi hiện tại chỉ trách vì sao mình miệng rộng, miệng nàng sao lại có thể rộng như vậy, chuyện gì cũng đem kể với mẹ nàng, bây giờ thì hay rồi, chuyện gì mẹ nàng cũng không đánh tự khai.

Những việc này Cố Nghiên Thu không phải không biết, nhưng bản thân cô biết so với bị một người khác không ngừng lải nhải bên tai lại hoàn toàn

khác, cũng giống như không ngừng khơi dậy ký ức.

Chuyện này vẫn luôn đè nặng trong lòng Cố Nghiên Thu, căn bản không dễ giải quyết, hơn nữa càng đè càng nặng, khiến thần kinh cô cứ căng như dây đàn, chỉ khi ở bên Lâm Duyệt Vi, cô mới có thể thư thái như bây giờ.

Mấy ngày nay Lâm Duyệt Vi nghỉ ở nhà, có thời gian ở bên cô, không phải yêu xa, không bị ngăn cách bởi khoảng cách địa lý, hay lại không hiểu nhau, vô tình đã giúp cô giảm bớt áp lực, cũng làm những thứ bị cô vùi lấp bởi sự hoà hoãn, những vấn đề này cần thời gian chậm rãi giải quyết, không thể xong trong một sớm một chiều. Xử trí không ổn thoả, thì chẳng khác nào trực tiếp nhảy vô chảo sôi lửa bỏng.

Nhiễm Thanh Thanh nào nghĩ được nhiều như vậy, lần trước Lâm Duyệt Vi cùng nhóm phú nhị đại ra ngoài chơi nàng còn có thể hiểu, ghen vì tình cảm có thể tha thứ, Khuất Tuyết Tùng thì sao? Bà cứ tưởng Khuất Tuyết Tùng là trưởng bối trong giới diễn viên giúp đỡ Lâm Duyệt Vi, hiếm khi được thấy, nên mới nhin không được quan tâm nhiều một chút.

Lâm Duyệt Vi hạ giọng: "Mẹ, đừng nói nữa."

Nhiễm Thanh Thanh: "???"

Lâm Duyệt Vi chỉ chỉ Cố Nghiên Thu, Nhiễm Thanh Thanh cái hiểu cái không, nhưng vẫn biết tốt xấu mà dừng miệng.

"Chị lên lầu trước." Cố Nghiên Thu đứng lên, trầm giọng nói, mặt cũng không thèm che nữa, giúp Nhiễm Thanh Thanh có thể thấy rõ, hoá ra cô không phải che mặt, mà mượn cánh tay che dấu hôn trên cổ.

Nhiễm Thanh Thanh trừng mắt nhìn Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi không rảnh lo nàng mẹ, phi thân đuổi theo: "Chị nghe em giải thích!"

Cố Nghiên Thu càng đi càng nhanh, kéo cửa như muốn dỡ nhà, dư quang vẫn dõi theo bóng dáng sau lưng cô, đứng khoanh tay trước cửa sổ, vẻ mặt cô đơn như hoà mình vào bóng đêm vô tận.

Lâm Duyệt Vi đóng cửa lại, đi qua đi lại, bất đắc dĩ nói: "Chị có thể có chút đạo lý không vậy?"

Esley: chương sau cười xỉu luôn mọi người ạ =))

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Kịch Truyền Thanh - Kỳ 2

Kỳ 2 đã lên sóng YouTube của nàng Bỉ Ngạn rồi nhé mọi người~~

<https://www.youtube.com/watch?v=ozpf38E5DZ8>

Thông báo nhẹ: vài bữa nữa sẽ có chương mới mọi người đón đọc nhé~

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 133

Lâm Duyệt Vi: "Chị có thể nói lý một chút được không?"

Cố Nghiên Thu không quay đầu lại, nói: "Em đừng nói lý với chị."

Lâm Duyệt Vi: "....." Nàng vòng đến trước mặt đối phương rồi đứng yên, nhìn vào đôi mắt cô nói, "Sao lại đừng nói lý với chị?" Trước kia mỗi khi nói chuyện cô đều có thể ôn tồn nói câu nói đầu tiên, bây giờ sao lại thế này?

Cố Nghiên Thu lộ vẻ bức bối, chỉ trong một cái chớp mắt cô thu được nộ khí, nói: "Lời sao ý vậy, để chị tự mình bình tĩnh một chút."

Lâm Duyệt Vi hỏi: "Chị muốn bình tĩnh bao lâu?" Cố Nghiên Thu bình tĩnh chính là chiến tranh lạnh, Lâm Duyệt Vi lại nói, "Trước đó không phải đã giao ước có chuyện thì phải nói, không được chiến tranh lạnh sao?"

Cố Nghiên Thu: "Không phải chiến tranh lạnh, chị nói, em đừng nói lý với chị." Cuối cùng một câu nói ra lại mang theo hỏa khí, trong không khí an tĩnh bùng bùng nổ tung.

Lâm Duyệt Vi phục cô, tức giận nói: "Chị giận gì chứ? Em chọc chị chỗ nào? Chị đừng vì không dám phát tiết với mẹ em mà đổ lên đầu em."

"Chị phát tiết với em khi nào..... Được rồi." Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà hít một hơi, lòng bàn tay nắm chặt, tận lực tâm bình khí hòa mà nói, "Em có thể an tĩnh trong chốc lát không?"

Đừng cãi nhau, không thể cãi nhau.

Lâm Duyệt Vi: "Chị chê em phiền?"

Cố Nghiên Thu tâm phiền ý loạn, cố áp hỏa khí ngăn gọn đáp: "Không có."

Lâm Duyệt Vi nhìn cô thật sâu, câu môi nói: "Được, em tự an tĩnh."

Lâm Duyệt Vi ước chừng đã có thể đoán được nàng lấy cứng đối cứng sẽ không có kết quả, nổi trận lôi đình, sau đó chắc chắn sẽ bén lửa cháy nhà, Tết nhất nàng không muốn loạn đến khó coi như vậy.

Lâm Duyệt Vi lấy áo ngủ từ tủ quần áo, cố ý đẩy cửa kéo cửa cho thật vang, sau đó nàng nghe được tiếng Cố Nghiên Thu không vui mà thở dài, nghe rất rõ ràng. Lâm Duyệt Vi trong lòng cười lạnh một tiếng, lại cố ý đóng mạnh cửa phòng tắm.

Cố Nghiên Thu lại thở dài một tiếng, tiếng thở dài lần này lớn hơn lần trước, Lâm Duyệt Vi ở bên trong nên không nghe được.

Lâm Duyệt Vi ở bên cạnh cô lái nhải làm cô phiền, Lâm Duyệt Vi đi rồi không những không giúp cô bình tĩnh mà còn khiến cô phiền hơn, loại phiền muộn này thay vì nói là do Lâm Duyệt Vi, chẳng bằng nói do cô tự mình tạo ra.

Sao cô lại biến thành thế này? Cô nghĩ.

Rốt cuộc bản thân cô mong muốn điều gì?

Lâm Duyệt Vi vừa mắng thầm Cố Nghiên Thu vừa tắm rửa, ngay cả chai sữa tắm cũng bị nàng động choang choang, không khác gì đánh giặc. Trong chốc lát lại cảm thấy nàng làm như vậy đặc biệt không thú vị, nàng có khác

gì đứa bé mong được chú ý, nghịch ngợm muốn hấp dẫn lực chú ý của Cố Nghiên Thu, xin người ta thưởng cho nàng một viên kẹo đường.

Dựa vào cái gì chứ?

Cái gì nàng cũng chưa làm, do mẹ nàng đăng kia một hai phải nhắc đến Khuất Tuyết Tùng. Nghi mấy ngày Khuất Tuyết Tùng không phải không tìm nàng, chị ta có hẹn nàng ra ngoài đi dạo phố, ăn cơm, nàng đều bởi vì Cố Nghiên Thu mà từ chối, về sau còn phải đền bù lỗi hẹn, nàng sống bộ dễ dàng lắm sao?

Không làm gì cũng ghen, không làm gì cũng giận, nói chuyện đàn ông cũng không thèm nói, cứ nhất định phải chiến tranh lạnh, lần trước còn bỏ nhà ra đi, nàng chống mắt lên mà xem lần này Cố Nghiên Thu có dám bỏ nhà ra đi nữa không. Tốt nhất đừng có mà mộng du, còn mộng du thì đừng hòng được nàng đánh thức, nàng nói được thì làm được!

Lâm Duyệt Vi cũng không tiếp tục phát tiết lên các đồ vật vô tội, nhúu mày tắm cho xong, trước khi ra khỏi phòng nàng còn cố ý soi gương, xoa ấn đường thư giãn đầu óc.

Không thể biểu hiện ra nàng rất để ý, ai mới có lỗi với ai chứ?

Nàng cuối cùng còn vừa mở cửa vừa ngâm nga một giai điệu, chính là khúc nhạc gần đây quý cô Nhiễm Thanh Thanh hay hát -- vận may tới.

"Vận may tới chúc bạn vận may tới, vận may mang đến hỉ cùng ái, vận may tới, vận may của chúng ta tới, đón vận may thịnh vượng phát đạt thông tứ hải....." Lâm Duyệt Vi câu cuối cùng dừng lại khi nàng chui vào trong chăn.

Còn cách mười lăm phút nữa là tới 12 giờ khuya, một năm mới sắp bắt đầu rồi.

Lâm Duyệt Vi còn tưởng năm nay hai người sẽ ngồi bên nhau dưới tấm thảm trước cửa sổ sát đất, nghe tiếng pháo bông nổ vang trên bầu trời thành thị xa xôi, cùng những tiếng hoan hô mơ hồ trên quảng trường, cùng nhau nghênh đón tân niên.

Bây giờ đúng là thành công cốc.

Lâm Duyệt Vi làm như chăm chú kỳ thật nàng ăn không ngồi rồi mà lướt Weibo, trang đầu có vài người đang phê bình Xuân Văn, có người thì phê phán bạn bè thân thích, có người nói muốn mà không thể về quê, nàng cười ngửa xem hoa đến tận những bài post của hơn ba ngày trước, mà chỉ mới qua được năm phút đồng hồ.

Cố Nghiên Thu còn vẫn duy trì tư thế ban đầu, y hệt trước lúc nàng vào phòng tắm, à không, tay có thay đổi, vừa nãy là tay trái đặt trên tay phải, bây giờ là tay phải đặt trên tay trái.

Chỉ còn năm phút là tới giao thừa.

Lâm Duyệt Vi ho khan, hắng giọng đủ kiểu.

Cố Nghiên Thu tựa hồ chỉ nghiêng đầu, lỗ tai giật giật.

Lâm Duyệt Vi hỏi: "Bình tĩnh xong rồi sao?"

Cố Nghiên Thu: "..... Vẫn chưa."

Có Lâm Duyệt Vi ở đây, tất cả lực chú ý của cô đều dùng để lắng nghe động tĩnh của Lâm Duyệt Vi, suy nghĩ nàng đang làm gì, nàng sẽ nghĩ như thế nào, có phải đang nghĩ cô thế này thế kia không. Trong chốc lát lại chán ghét chính mình, cô thật sự không giống người bình thường, chính cô cũng không muốn vậy, chỉ do cô không chế không được.

Lâm Duyệt Vi bỗng lấy gối đầu, ném qua, vừa hay nện lên lưng Cố Nghiên Thu.

Chân trái Cố Nghiên Thu bước về phía trước một chút, rồi lùi lại, nhẹ nhàng nhặt gối đầu lên, ném lên sô pha, trầm mặc không nói chuyện.

Lâm Duyệt Vi còn muốn ném chiếc gối còn lại, nhưng ném đi rồi thì nàng không còn thứ để nắm, lại còn phải lết xác tới nhặt về, bèn nói: "Cố Nghiên Thu, chị dây dưa xong chưa? Chị muốn bình tĩnh đến sáng hôm sau à?"

"Có lẽ đi."

Gối đầu cuối cùng cũng không có thể giữ được nữa.

Lúc Cố Nghiên Thu khom lưng nhặt lên, nhìn nhìn sô pha, lựa chọn trả về lại cho Lâm Duyệt Vi. Cô vừa rảo bước tiến vào phạm vi thể lực của Lâm Duyệt Vi, nàng đang ngồi trên giường bỗng duỗi tay nắm lấy cổ tay cô, vừa lôi vừa kéo lúc Cố Nghiên Thu không phòng bị, thân thể cô không chịu khống chế mà bị kéo về phía trước, hai tay cô chống xuống bên cạnh Lâm Duyệt Vi, những sợi tóc thật dài buông xuống vương trên đầu gối nàng.

Chiếc gối đầu đi được nửa đường bỗng rời khỏi tay.

Cố Nghiên Thu hơi khựng một giây, ngẩng đầu nhìn Lâm Duyệt Vi, rồi lại đứng lên.

Lâm Duyệt Vi không cản, Cố Nghiên Thu cũng không di chuyển.

Không đầy một giây sau.

Đồng hồ điểm 12 giờ đúng, bên ngoài cửa sổ mơ hồ truyền đến tiếng chuông báo hiệu năm mới, điện thoại của Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên

Thu không ngừng vang lên -- không biết có bao nhiêu người gởi lời chúc mừng năm mới tới.

Lâm Duyệt Vi nói: "Chúc mừng năm mới"

Cố Nghiên Thu ừ một tiếng, giọng cực kì bình đạm mà nói: "Năm mới vui vẻ."

Lâm Duyệt Vi có chút không vui, nhưng nghe nói có một tập tục, ngày đầu tiên của năm mới tốt nhất không nên đụng chuyện cãi nhau, bằng không một năm tiếp theo sẽ toàn cãi nhau. Lâm Duyệt Vi cong môi, Cố Nghiên Thu biết ý cúi đầu hôn lên môi nàng.

Lâm Duyệt Vi rất tự nhiên ôm lấy cô gia tặng nụ hôn này.

Cố Nghiên Thu thuận theo nụ hôn trong chốc lát, chủ động gián đoạn nói: "Chị đi tắm." Nói xong liền bước nhanh rời đi.

Lâm Duyệt Vi: "....."

Lâm Duyệt Vi hằm hằm cầm lấy di động, trả lời từng tin nhắn chúc mừng năm mới, đại đa số đều gởi tin nhắn nhanh, nàng tìm một câu theo khuôn mẫu trả lời một số người không quan trọng, số còn lại thì tỉ mỉ biên tập lại.

Ví dụ như với Thiệu Nhã Tư, hay trợ lý Vương Viên Viên, rồi người đại diện, cùng một số bạn bè cũ hẹn ra ngoài gặp mặt vào ngày mai, còn có..... Khuất Tuyết Tùng.

【 Khuất lão sư: Năm mới vui vẻ nha Tát phu phu, hy vọng năm nay em càng có thêm nhiều tiến bộ, rực rỡ, có thể được nhiều người hơn thấy em trên màn ảnh 】

Lâm Duyệt Vi khách khí mà trả lời một câu "Cảm ơn Khuất lão sư".

Khuất Tuyết Tùng trả lời ngay: 【 không cần khách khí, đang làm gì ở nhà? 】

Nàng rõ ràng muốn tiếp tục cuộc đối thoại, Lâm Duyệt Vi không ngờ vào thời điểm này mà Khuất Tuyết Tùng lại có thời gian rảnh cùng nàng nói chuyện phiếm, chẳng lẽ Khuất Tuyết Tùng không có bạn bè? Không đúng, nàng không phải nên ở hội trường quay Xuân Vãn sao?

【 Hai chữ Mộc: Ở trên giường, em tính ngủ sớm 】

【 Khuất lão sư: Không có kế hoạch ngày tết sao? 】

【 Hai chữ Mộc: Có a, cùng bạn em ra ngoài du lịch mấy ngày. Không phải chị đang tham gia Xuân Vãn sao? 】

【 Khuất lão sư: Kết thúc rồi, nhưng đông người, nên đang chờ đi ra ngoài 】

【 Hai chữ Mộc: ở đó có gì thú vị không? 】

【 Khuất lão sư: Đặc biệt nhàm chán, còn không bằng ở nhà ngủ, bây giờ chị buồn ngủ muốn chết 】

【 Hai chữ Mộc: Ha ha ha ha ha những người khác muốn đi còn đi không được đâu 】

【 Khuất lão sư: Ai nói? Chị bị áp giải đến đây đó [ủy khuất.jpg] 】

【 Hai chữ Mộc: Chị cũng thật thú vị 】

【 Khuất lão sư: Không, em mới thú vị 】

Lâm Duyệt Vi đánh vào khung chat: Ha ha ha ta

Bên tai nghe một tiếng cửa mở vang, Lâm Duyệt Vi vội vàng gọi tin nhắn chưa kịp đánh xong đi, quay lại giao diện tin nhắn chung, click mở khung chat của một người bạn khác, mặt trầm như nước mà gõ chữ.

Cố Nghiên Thu vén tóc ngồi xuống giường, cũng mở di động, trả lời tin nhắn chúc tết.

Lâm Duyệt Vi thô sơ giản lược ngó quá liếc lại, Cố Nghiên Thu xóa phần lớn các tin nhắn, trả lời rất ít, một bàn tay năm ngón đếm cũng không tới.

Khoảng cách giữa hai người còn đủ cho một người ngồi, Lâm Duyệt Vi lặng lẽ dịch qua một chút, Cố Nghiên Thu nhận thấy động tác của nàng, cũng dịch sang một chút. Sau khi tắm xong cô cũng bình tĩnh được tâm tình không ít, xác thật lần này cô chẳng phân biệt thời gian trường hợp mà ăn dấm bậy bạ. Lúc Lâm Duyệt Vi còn đang tắm, Nhiễm Thanh Thanh có lên lầu gõ cửa một lần, hỏi hai người có phải lại cãi nhau hay không, Cố Nghiên Thu nói không phải, dỗ một hồi bà mới chịu xuống lầu.

Lúc ấy, Nhiễm Thanh Thanh cứ lo lắng liên tiếp quay đầu lại.

Rốt cuộc cả hai cũng sát lại gần nhau, Lâm Duyệt Vi lắc vai chạm vào vai Cố Nghiên Thu, mắt vẫn nhìn phía trước: "Hết giận chưa?"

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà "Ừm", vốn dĩ chỉ mất khống chế cảm xúc, cho cô một chút thời gian là có thể điều chỉnh lại.

Lâm Duyệt Vi quay đầu, hôn lên sườn mặt cô.

Cố Nghiên Thu bật cười rộ lên.

"Lần sau....." Cố Nghiên Thu đang nói chuyện thì bị tiếng chuông di động cắt ngang.

Lâm Duyệt Vi nói: "Điện thoại của chị."

Cố Nghiên Thu lắc đầu: "Không phải, là của em."

"Hả? Phải không?" Lâm Duyệt Vi quay đầu, lấy di động của mình, vừa thấy màn hình hiển thị Khuất lão sư, hai mắt nàng bỗng tối sầm, trực tiếp ấn cúp máy.

Cố Nghiên Thu tò mò hỏi: "Ai vậy?"

Lâm Duyệt Vi chỉnh chế độ im lặng trên điện thoại, giấu dưới gối đầu: "Số lạ, có lẽ là quảng cáo, không cần nghe máy." Nói xong nàng còn cảm thán một câu, "Bây giờ thật là một chút riêng tư cũng đều không có, ngoại trừ dùng số điện thoại này cho các tài khoản chính quy em chưa bao giờ đăng ký lung tung, vậy mà cũng có thể nhận được quảng cáo."

"Chị cũng thường xuyên nhận được mấy cuộc gọi kêu gọi đẩy mạnh tiêu thụ." Cố Nghiên Thu thoát nhìn cũng không hề hoài nghi.

"Đúng không, phiền chết đi được." Lâm Duyệt Vi nói, "Đúng rồi, vừa nãy chị tính nói gì với em?"

"Vừa rồi?"

"Ừm."

Cố Nghiên Thu nhớ lại một chút, nói: "Chị muốn nói, lần sau em đừng nói câu đó với chị."

Lâm Duyệt Vi: "Câu nào?"

Cố Nghiên Thu: "Câu: Chị có thể nói lý một chút được không, em càng nói vậy chị càng tức giận."

Lâm Duyệt Vi nhướn mày nói: "Nói đạo lý thì sao, không phải chị rất thích nói đạo lý à?" Lâm Duyệt Vi nhưng nhớ rõ lần đầu tiên hai người cãi nhau, Cố Nghiên Thu nói nàng không nói đạo lý, còn bắt bẻ nàng là ai nói lời không hay trước, một câu rồi một câu, cuối cùng còn bắt nàng xin lỗi. Lâm Duyệt Vi giúp Cố Nghiên Thu ôn lại ký ức.

Cố Nghiên Thu im lặng một lát, vui mặt vào đầu vai Lâm Duyệt Vi, nhỏ giọng nói: "Chị sai rồi."

Lâm Duyệt Vi được dịp đắc ý: "Toàn chị muốn nói đạo lý với em còn gì." Nàng ôm Cố Nghiên Thu, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, "Được rồi, lần sau em cũng sẽ không nói vậy."

Cố Nghiên Thu dừng một chút, êm tai giải thích: "Không phải chị cố ý muốn giận em, chị còn đang trong quá trình trị liệu tâm lý, nên không được ổn định, vừa nghe đến..... Tên liền nổi giận."

Thái độ cô hợp tác như vậy, ánh mắt nhìn Lâm Duyệt Vi còn nhu nhược đáng thương, nàng còn có thể nói gì? Địa vị của Khuất Tuyết Tùng ở trong lòng nàng đương nhiên không thể so sánh với Cố Nghiên Thu. Lâm Duyệt Vi lập tức nói: "Ngày mai em cảnh cáo mẹ, không cho mẹ nhắc trước mặt chúng ta."

"Như vậy có ổn không?"

"Có gì không ổn, chị lớn nhất, vui vẻ của chị quan trọng nhất." Lâm Duyệt Vi ôm cô chặt hơn chút, nhẹ giọng nói, "Chị không biết chị vừa giận, buồn ở một chỗ không thềm nói lời nào, lòng em có bao nhiêu khó chịu đâu."

"Chị sai rồi." Cố Nghiên Thu lại nói một lần.

"Em cũng sai, không biết suy xét không chu toàn, quản không được miệng của mình. Nhưng chị cũng phải sửa tật xấu không chịu nói lời nào,

cái gì cũng giấu, giấu ghen đến nội thương thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không."

Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn cô.

Cố Nghiên Thu nói: "Được rồi, chị sẽ tận lực sửa."

Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu khẽ cắn lên gò má cô: "Chị tốt nhất phải sửa."

Cố Nghiên Thu ăn đau, khẽ rên một tiếng.

"Nhớ kỹ chưa?" Lâm Duyệt Vi hỏi.

"..... Nhớ kỹ."

Thành công giải hoà, không chế thời gian cãi nhau rút chỉ còn một giờ, Lâm Duyệt Vi vừa thư giãn, cơn buồn ngủ liền ập đến, nàng ngáp một cái, nằm xuống: "Ngủ thôi."

Sau khi Cố Nghiên Thu tắt đèn, nằm bên cạnh nàng, nắm lấy một bàn tay nàng, chớp mắt nói: "Ngủ, ngủ ngon."

Lâm Duyệt Vi dính vào gối đầu lập tức ngủ ngay, hô hấp đều dần.

Cố Nghiên Thu nằm bên cạnh nàng xác nhận nàng ngủ sâu rồi mới mở hai mắt ra, ánh mắt thanh tĩnh, nhìn không giống như buồn ngủ. Cô nằm nay Lâm Duyệt Vi không buông, gập khuỷu tay dùng khớp xương chống lên gối đầu, tay còn lại lướt qua gối đầu Lâm Duyệt Vi tìm kiếm.

Cô đã sờ được đến hình dáng của di động, tay Cố Nghiên Thu dừng lại, hơi hơi lui lại một chút, nắm chặt thành quyền.

Lâm Duyệt Vi trở mình, trong miệng phát tiếng nói mơ hồ không rõ.

Cố Nghiên Thu kề sát vào nghe, đều là những chữ không rõ ràng.

"Cố....." Trong lúc ngủ mơ Lâm Duyệt Vi chép miệng, cọ cọ mặt sang chỗ cô.

Cố Nghiên Thu chậm rãi nằm về chỗ cũ, nhắm mắt lại.

Cơ hồ một đêm không mộng, bình minh mau tới chỉ như một thoáng mộng mị.

Đến chiều mới có buổi hẹn với bạn cũ, Lâm Duyệt Vi không đặt đồng hồ báo thức, một giấc ngủ tới khi tự nhiên tỉnh.

Nàng thấy Cố Nghiên Thu còn ngủ say, híp mắt đào điện thoại từ dưới gối lên -- tối hôm qua vì tránh Cố Nghiên Thu chú ý tới di động, nàng cũng không dám để lên tủ đầu giường.

Mở WeChat lên, quả nhiên thu được tin nhắn liên tiếp của Khuất Tuyết Tùng.

【 Khuất lão sư:??? 】【

【 Khuất lão sư: Ha ha ha ha chị cái gì? 】【

【 Khuất lão sư: Sao lại không bắt điện thoại? 】【

【 Khuất lão sư:???? 】【

Tin nhắn cuối cùng được gửi đi vào lúc ba giờ sáng, có lẽ trước khi Khuất Tuyết Tùng ngủ: 【 Khuất lão sư: Lâm đại bài[1]? 】【

[1] Đại bài dùng để chỉ những diễn viên ỷ mình nổi tiếng không xem ai ra gì

Lâm Duyệt Vi thiếu chút nữa hồn phi phách tán, vội không ngừng giải thích.

Trước nói nàng đột nhiên bị mẹ kêu đi có việc, di động để ở phòng, điện thoại thì nàng không biết, chắc do con mèo nhà nàng nghịch ngợm tắt máy, lúc về nhà nàng mệt như chó, hoàn toàn không nhớ rõ còn đang nói chuyện với cô, thiếu điều muốn quỳ xuống tới dập đầu nhận sai với Khuất Tuyết Tùng.

Khuất Tuyết Tùng ngủ trễ nhưng dậy sớm, qua vài phút lập tức trả lời:
【 Ừ 】

Lâm Duyệt Vi muốn nhả gì tiếp theo cũng như đá chìm đáy biển.

Khuất Tuyết Tùng hẳn đang tức giận.

Cũng phải, người ta hơn nửa đêm sau khi tham gia Xuân Văn còn cùng nàng nói chuyện phiếm, không bao lâu nói được một nửa thì biến mất, vô cùng vô lễ không nói, ngay cả điện thoại cũng không thèm nghe, đổi lại là Khuất Tuyết Tùng, nàng cũng sẽ giận. Huống chi Khuất Tuyết Tùng còn giúp nàng rất nhiều, thái độ của nàng không khác gì qua cầu rút ván.

Lâm Duyệt Vi duỗi tay buồn rầu mà đề lên ấn đường, cân nhắc xem nên quà tạ lỗi gì mới có thể bồi tội.

Căng nhất là món quà này còn phải lén mua không thể để Cố Nghiên Thu biết, một khi cô biết, không biết lu giấm chua không đáy như cô còn muốn tạt bao nhiêu lần.

Lâm Duyệt Vi bỗng nghĩ tới Giang Tùng Bích.

Nàng nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi phòng, đi sang căn buồng cách vách, gọi giật Giang Tùng Bích dậy khỏi ổ chăn ấm áp.

"Alô" Nàng hạ giọng, dùng một bàn tay che trước miệng.

Bạn gái của Giang Tùng Bích đã về quê, bản thân cô phòng không gối chiếu, đánh game tới rạng sáng, bây giờ vẫn còn buồn ngủ, mắt cũng mở không nổi, nghe thấy giọng điệu Lâm Duyệt Vi nhỏ nhẹ, lập tức quát: "Thiên vương địa hồ!" [2]

[2] Âm hiệu giữa Lâm Duyệt Vi và Giang Tùng Bích

"Tiểu kê hằm nắm." Lâm Duyệt Vi đối đáp.

Giang Tùng Bích: "Trả lời chính xác, có chuyện gì? Không phải chiều nay mới gặp sao, bây giờ cậu quấy rầy mình làm gì?"

Lâm Duyệt Vi lén lút, nàng cũng không biết vì sao ngay cả khi ở nhà, làm chuyện đứng đắn mà cũng phải lén la lén lút, tóm lại nàng vẫn thấp giọng nói: "Phụ nữ lớn tuổi thường thích cái gì, cậu có biết không?"

Giang Tùng Bích nhắm hai mắt, lăm băm trả lời: "Nhà, xe, tiền, chuyện trai gái."

Lâm Duyệt Vi: "Không phải loại này, loại quà tặng ấy, nên mua cái gì."

Giang Tùng Bích trở mình, nắm hình chữ đại (大), chỉnh chế độ loa ngoài: "Tặng phụ nữ à?"

"Đúng vậy."

"Nhìn không ra, cậu còn biết lấy lòng người ta bằng quà? EQ tăng trưởng kinh nhờ." Giang Tùng Bích thầm cảm khái hậu sinh khả ứ, lần trước còn xin kinh nghiệm chỗ cô, nói ngọt xiu còn ngượng ngùng xoắn xít không chịu nói, bây giờ ngay cả quà cũng chịu tặng luôn rồi.

"Không phải." Lâm Duyệt Vi tâm nói lung tung rối loạn gì vậy, sao lại vòng đến chỗ Cố Nghiên Thu nữa, "Không có việc gì mình tặng quà chị ấy

làm gì, mình đã là món quà tốt nhất rồi, có mình còn chưa đủ sao, mình cũng không cần tặng quà, không cãi nhau đã là tốt lắm rồi."

Giang Tùng Bích: "Cầu lương, cự tuyệt ăn."

Lâm Duyệt Vi đắc ý cười hai tiếng, vòng về chính đề: "Mình phải tặng quà cho một người chị trưởng bối, có chút chuyện nhỏ đã khiến chị ấy giận."

Giang Tùng Bích: "Chị à? Lớn hơn bao tuổi?"

Lâm Duyệt Vi: "Chín tuổi, hình như là vậy."

Giang Tùng Bích: "Cậu kiếm đâu ra người chị lớn tuổi như vậy? Trong đám bạn của bọn mình đâu có ai lớn tuổi vậy?"

Lâm Duyệt Vi: "Không phải, cậu không biết."

"Ồh....." Giang Tùng Bích kéo dài giọng, nói, "Mình thật phục cậu, có thể quen biết một đồng người mình hoàn toàn không biết, như ông bác sĩ hôm nọ đi, hơn bốn mươi tuổi, cậu chỉ đi khám bệnh thôi, mà đã có thể thành bạn vong niên, còn nữa? Đúng rồi, còn có người bạn chơi bài brit....."

Nụ cười trên môi Lâm Duyệt Vi dần cứng đờ, nói: "Không cần nhắc nữa, mình hết chơi bài rồi."

"Sao vậy?"

"Không rảnh."

"Àh, thảo nào lâu rồi không nghe cậu nhắc tới, không chơi là tốt nhất." Giang Tùng Bích cầm di động, viết vào thư mục nhắc nhở công việc: Chọn quà cho chị bạn. Sau đó nói, "Ok, mình nhớ kỹ, khi nào cậu cần quà?"

Lâm Duyệt Vi đáp: "Càng nhanh càng tốt, àh, cũng không cần gấp, một tuần đi, sau khi mình về nước." Ngày mai nàng phải đi du lịch, có mang theo quà cũng không tặng được, tặng quà thì nên tặng tận tay mới có thành ý.

Giang Tùng Bích: "Ồh, mình nghĩ vẫn nên có hình thức một chút."

Lâm Duyệt Vi: "Hình thức gì?"

Giang Tùng Bích: "Ví dụ nên tặng chút quà, tạo kinh ngạc cho người yêu vào một ngày đặc biệt nào đó."

Lâm Duyệt Vi không tỏ ý kiến về chuyện này, từ nhỏ nàng đã không chú trọng nghi thức, ngay cả sinh nhật của chính mình mà mười lần thì có hết tám lần nàng không nhớ rõ, muốn nàng đặc biệt chú ý đến một ngày nào đó vì một chuyện gì đó là rất khó. Muốn ăn bánh kem thì nàng sẽ mua, không cần phải biết hôm ấy có phải sinh nhật hay không, muốn tặng hoa thì sẽ lập tức tặng hoa, cũng không cần phải xem hôm ấy có phải Lễ Tình Nhân hay không. Không phải có câu người ta hay nói, yêu nhau thì mỗi một ngày đều là Lễ Tình Nhân sao?

Nàng cảm thấy Cố Nghiên Thu có lẽ cũng giống nàng, sinh nhật năm trước..... Không phải, sinh nhật năm trước của Cố Nghiên Thu hai người còn chưa đăng ký kết hôn..... Bất quá trong ấn tượng của hai người cũng không có ngày nào đáng kỷ niệm.

Nàng sợ Cố Nghiên Thu tỉnh, giải quyết xong chính sự thì vội vàng trở về: "Nói sau."

Giang Tùng Bích: "Này?"

Lâm Duyệt Vi: "Bye."

Vội vàng cúp máy.

Giang Tùng Bích dùng một tay gác lên mặt, nhìn điện thoại, khóe môi mỉm cười: Dường như nhìn thấy một thằng nam đang nói chuyện luyên ải, thật thú vị.

***

Lúc Lâm Duyệt Vi quay về Cố Nghiên Thu vẫn chưa tỉnh, bởi vì phòng cùng chăn quá ấm áp nên khiến mặt cô lúc nào cũng đỏ ửng nhàn nhạt, Lâm Duyệt Vi ngấm cô trong chốc lát, leo lên giường, cong lưng hôn lên môi cô.

Cố Nghiên Thu bị hôn đến lông mi khẽ run, đôi tay vươn ra khỏi chăn ôm lấy cổ Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi thuận thế bế cô lên, nửa dựa vào lòng nàng, ôn nhu hỏi: "Muốn rời giường chưa?"

"Mấy giờ rồi?" Cố Nghiên Thu nửa mộng nửa tỉnh mà nỉ non.

"9 giờ 50." Lâm Duyệt Vi nhìn di động.

Cố Nghiên Thu không nói gì, buông tay ngã lại xuống giường.

Lâm Duyệt Vi bật cười, giúp cô đắp chăn, rửa mặt xong xuống lầu kiếm ăn.

Nhiễm Thanh Thanh vừa thấy nàng được tạm tha có hứng thú mà "Ồ" một tiếng, mèo trắng Schrodinger nhảy xuống khỏi đùi bà, nghiêng ngả lão đảo mà chạy tới dưới chân Lâm Duyệt Vi, sau đó đặt mõng ngồi xuống -- Gần đây Schrodinger có thái độ khá dễ gần với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi vừa thấy Schrodinger không còn bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng nữa, thử ngồi xổm xuống bế Schrodinger lên, cân nặng của nó

xưa đâu bằng nay, tặc lưỡi nói: "Mẹ, mẹ không thể cho nó ăn nhiều như vậy, mẹ xem cân nặng của nó nè, chắc cũng hơn gấp ba lần rồi."

Lâm Duyệt Vi nhéo bụng mềm như bông của Schrodinger, trước kia cảm giác hình như lông nhiều hơn thịt, bây giờ sờ đâu cũng thấy toàn thịt với thịt. Lâm Duyệt Vi ôm nó run lên, thịt thừa trên bụng nó cũng run theo.

Schrodinger đáng thương vô cùng: "Meo....."

Lâm Duyệt Vi nhìn ngũ quan nó nhăn lại thành một đống, đã hoàn toàn mất dáng vẻ xinh đẹp: "....."

Nhiễm Thanh Thanh đang muốn giúp Schrodinger biện giải nó cũng không béo, vừa nhìn thấy tầng tầng lớp lớp thịt trên bụng nó thì cạn lời: "....."

Lúc trước còn tính sang năm, Cố Nghiên Thu dọn hân sang đây ở, thì có thể giúp Schrodinger giảm béo, nhưng thể trọng Schrodinger tăng trưởng quá nhanh, mỗi ngày một mập, sợ là chưa đến một tuần về sẽ thành một quả cầu tuyết hàng thật giá thật. Giá trị nhan sắc sụt giảm không nói, quan trọng nhất chính là mập mập đối với sức khỏe của nó không tốt, bất luận là với người hay với mèo.

"Quả nhiên toàn do bà ngoại cưng cháu." Lâm Duyệt Vi buông Schrodinger xuống, thúc giục nó, "Mau, chạy hai bước, còn không chịu giảm béo sẽ không có con mèo cái nào nhìn trúng con."

Nhiễm Thanh Thanh nghe thấy không đúng: "Nó không phải mèo cái sao?"

Lâm Duyệt Vi: "Đúng vậy, cho nên phải tìm đối tượng là mèo cái."

Nhiễm Thanh Thanh: "Trời, vậy tùy hai đứa."

Schrodinger lù lù bất động.

Lâm Duyệt Vi dùng chân chà lên bụng Schrodinger, đẩy nó về phía trước, Schrodinger nhào người, toàn bộ trọng lượng thân thể đều đè lên chân Lâm Duyệt Vi, nàng có cố thể nào cũng không thể nhấc chân.

Lâm Duyệt Vi: "Hừ." Tỏ vẻ không tin nổi, ngồi xổm xuống, gọi Schrodinger "Này" một tiếng, tai Schrodinger đều dựng lên, nhưng vẫn thờ ơ.

Lâm Duyệt Vi hao hết sức chín trâu hai hổ, cũng không có thể khiến Schrodinger dịch dù chỉ một chút.

Nhiễm Thanh Thanh chà xát tay, nói: "Để mẹ thử xem."

Lâm Duyệt Vi cố sức rút chân ra khỏi bụng Schrodinger, tới phiên Nhiễm Thanh Thanh. Bà ngồi xuống, xem xét một hồi, cuối cùng quyết định niệm 《 Địa Tạng kinh 》 cho Schrodinger nghe.

Hơn mười phút trôi qua, Schrodinger ngồi xổm đến mệt mỏi, hoạt động một chút tứ chi, hai người vui mừng quá đổi, Nhiễm Thanh Thanh nói: "Con thấy hữu dụng chưa, chỉ có Bồ Tát mới có biện pháp trị mèo."

Schrodinger lại nằm sấp xuống, lúc này càng tuyệt, nó nằm nghiêng xuống đất, đôi mắt màu xanh thẫm mở ra, đạm nhiên không gợn sóng nhìn lướt qua bà ngoại và mami, phảng phất như đang cười nhạo hai người không biết tự lượng sức mình.

Schrodinger ngủ ngay tại chỗ.

Lâm Duyệt Vi & Nhiễm Thanh Thanh: "....."

Lúc Cố Nghiên Thu tỉnh dậy xuống lầu đã nhìn thấy hai người hết đường xoay sở với mèo, tò mò cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Duyệt Vi phát sầu mà nói: "Phải giảm béo cho Schrodinger gấp."

Nhiễm Thanh Thanh tiếp lời: "Nhưng nó không chịu nghe lời."

Lâm Duyệt Vi thở dài: "Mẹ xem nó béo thành cái dạng gì luôn rồi."

Nhiễm Thanh Thanh cũng thở dài: "Cứ ăn như vậy sớm muộn gì cũng thành heo."

Cố Nghiên Thu cúi đầu, ánh mắt dừng lại ở chỗ Schrodinger đang chộp mắt cách đó không xa, khoe môi cong lên, dạo bước đi tới.

Schrodinger căn bản không buồn ngủ, nó chỉ muốn dùng việc ngủ để chống đối nhân loại ngu xuẩn tưởng có thể khiến cho nó giảm béo, nó hoàn toàn không cảm nhận được một cỗ hàn khí đang nhắm thẳng vào nó, khi nó vừa mở mắt, thứ ánh vào mi mắt nó đầu tiên chính là một đôi dép lê hình thú bông.

Hướng lên trên.....

Lông cả người Schrodinger đều run lên, nhỏ nhẹ "Meo" một tiếng, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu nũng nịu cọ vào mắt cá chân Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi cùng Nhiễm Thanh Thanh như được mở rộng tầm mắt, tuy rằng ngày thường Schrodinger cũng ngoan ngoãn, nhưng chưa từng thấy nó có bộ dáng nịnh nọt như vậy bao giờ.

Mũi chân Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng chạm vào bụng Schrodinger một chút, nhàn nhạt nói: "Chạy bộ."

Schrodinger "Meo" một tiếng càng hăng say, càng tận lực cọ vào mắt cá chân Cố Nghiên Thu, toàn bộ cơ thể nó đều bám lên đùi Cố Nghiên Thu bán manh. Nhưng đáng tiếc trời không toại lòng mèo, Cố Nghiên Thu vô tình rút chân lại, ánh mắt lạnh hơn hai phần: "Chạy bộ."

Schrodinger la lối khóc lóc lẫn lộn trên thảm, "Meo" đến tê tâm liệt phế, cứ như bắt nó chạy bộ là muốn mạng của nó vậy.

Cố Nghiên Thu tựa hồ đã hao hết kiên nhẫn, trực tiếp dùng một tay ôm Schrodinger lên, đi về phía cổng lớn, Lâm Duyệt Vi cùng Nhiễm Thanh Thanh vội vàng đuổi theo.

Cố Nghiên Thu thay giày, đem Schrodinger trực tiếp ném tới cánh cổng ngoài sân, cách cửa lớn gần mười mét. Trong sân không có máy sưởi, Schrodinger bị gió lạnh thổi đến run bần bật, run run rẩy rẩy chạy theo phía sau Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu tránh ra cho nó tiến vào nhà, Schrodinger đuổi đầu lưỡi liếm liếm mưa phùn dính trên lông.

Cố Nghiên Thu: "Chạy bộ."

Schrodinger bất động, đôi mắt màu lam nhìn cô đầy sâu kín.

Cố Nghiên Thu không nói lời vô nghĩa, lại bế Schrodinger lên, đi ra ngoài cửa, Schrodinger xù lông, nhảy xuống khỏi lòng cô, nhảy lên nhảy xuống chạy vòng quanh phòng khách.

Cố Nghiên Thu chờ nó chạy xong một vòng thì sờ sờ đầu nó, Schrodinger hoàn toàn không có dáng vẻ hưởng thụ, giận mà không dám nói, nhận mệnh tiếp tục rèn luyện thân thể.

Cố Nghiên Thu đi rửa tay, Lâm Duyệt Vi đi theo nhìn Schrodinger chạy tới chạy lui, lúc cô vào lại phòng khách lực chú ý Lâm Duyệt Vi vẫn dành tất cả cho Schrodinger, Cố Nghiên Thu hắng giọng, ngồi xuống bên người nàng, Lâm Duyệt Vi rốt cuộc chịu nghiêng đầu nhìn cô, sau đó mỉm cười một chút, rồi tiếp tục quan sát Schrodinger.

Lâm Duyệt Vi: "Nó thông minh ghê, nói một lần đã hiểu."

Cố Nghiên Thu ngồi thẳng hơn chút, tự mình khen mình, nói: "Do chị dạy dỗ tốt."

Lâm Duyệt Vi nhìn Schrodinger không chớp mắt, trong mắt đều là ý cười: "Phải phải phải, nhưng nó cũng rất thông minh a."

Cố Nghiên Thu bất mãn: "Cả mẹ em và em đều không sai xử được nó."

Lâm Duyệt Vi quay đầu, khoe môi cười mà như không cười: "Chị muốn thế nào?"

Cố Nghiên Thu mím môi.

Lâm Duyệt Vi nhướn mày: "Muốn thế nào thì cứ nói đi."

Cố Nghiên Thu yên lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu, bĩu môi, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: "Khen chị."

Lâm Duyệt Vi bật cười ha ha.

Cố Nghiên Thu cắn môi dưới, quay mặt qua chỗ khác.

Lâm Duyệt Vi ôm lấy nàng, dùng sức hôn lên mặt cô hai cái: "Khen chị! Chị quá tuyệt vời!"

Cố Nghiên Thu đỏ mặt, mạnh miệng nói: "Không đủ thành khẩn."

Lâm Duyệt Vi nhìn cô: "Vậy thế nào mới đủ thành khẩn?"

Cố Nghiên Thu nói: "Tự em đoán."

Lâm Duyệt Vi ghét nhất là trò đoán chữ, nhưng lúc này lại toàn tâm toàn ý phối hợp nói: "Hôn môi?"

Cố Nghiên Thu không trả lời, Lâm Duyệt Vi bèn hôn lên môi cô một cái vang dội.

"....." Quý cô Nhiễm Thanh Thanh hoàn toàn câm nín với hai con người không xem ai ra gì này.

Cố Nghiên Thu có chút vui vẻ, nhẹ giọng nói: "Còn chưa đủ."

Còn chưa đủ? Lâm Duyệt Vi cân nhắc một chút, khóe môi khẽ cong, muốn lôi cô lên lầu, Cố Nghiên Thu mỉm cười đẽ tay nàng lại, nói: "Đủ rồi đủ rồi."

"Thật đủ rồi?" Lâm Duyệt Vi cố ý hỏi.

"Đủ rồi." Cố Nghiên Thu đỏ mặt gật đầu, buổi tối bù cũng được.

Lâm Duyệt Vi lại hôn cô, cười nói: "Chị thấy như vậy có tốt hơn không, chị nghĩ gì muốn gì thì cứ việc mở miệng nói với em, chỉ cần em có thể làm được, em nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của chị. Dù vui vẻ hay đau khổ, dù sao thì hai người chịu vẫn tốt hơn một người chịu."

Nhiễm Thanh Thanh thở dài trong lòng.

Lâm Duyệt Vi đột nhiên quay đầu: "Mẹ, mẹ cũng nghĩ vậy mà ha."

Nhiễm Thanh Thanh xụ mặt, lãnh khốc vô tình nói: "Thôi, tôi không cần."

Lâm Duyệt Vi bật cười ha ha hai tiếng, mặc kệ mẹ nàng khẩu thị tâm phi, phụ nữ đều như vậy, đặc biệt là những phụ nữ bị động, lúc nào cũng khẩu thị tâm phi.

Ba người một mèo một chó ngày mừng một đầu năm ngủ hết nửa ngày, buổi chiều bốn giờ, Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu ra ngoài gặp bạn bè, trước khi ra khỏi nhà còn mang theo nhẫn, sánh vai cùng nhau vô cùng đẹp đôi.

Tính ra thì nàng là người đầu tiên trong đám bạn thân kết hôn, khi nói ra không biết có bao nhiêu người đã giật cả mình, sau đó mặc dù biết hai người liên hôn mang tính chất kinh doanh như vẫn thường xuyên trêu ghẹo nàng. Bây giờ nàng với Cố Nghiên Thu lộng giả thành thật, không biết bạn bè nàng còn muốn lặn lội ra bao nhiêu chuyện xấu nữa, khẳng định sẽ không được bình tĩnh.

Lâm Duyệt Vi nghiêm chỉnh cảnh cáo trong nhóm chat: Không được quá phận, đặc biệt không được chọc ghẹo Cố Nghiên Thu.

Bạn nàng luận miệng hứa hẹn, nhưng tới nơi thì không nhất định.

Lâm Duyệt Vi cho Cố Nghiên Thu phương châm dự phòng: "Chị là người mới, khẳng định sẽ bị trêu chọc, đến lúc đó chị cứ đi theo phía sau em, không cần cùng bọn họ nhiều lời."

Cố Nghiên Thu cười nói: "Đáng sợ vậy sao? Lúc chị ở nước ngoài cũng từng tham gia party thế này, có phải em xem nhẹ chị quá rồi không?"

Lâm Duyệt Vi xoa xoa huyệt Thái Dương của mình, đều do nàng ầm đầu, xem Cố Nghiên Thu như tiểu bạch thỏ thuần khiết, cũng cười nói: "Vậy là tốt rồi, dù sao chị cứ theo em là được rồi."

Cố Nghiên Thu ngoan ngoãn đáp: "Ừm." Sau đó cúi đầu ngấm nhấm cười trên ngón áp út, lòng tràn ngập hạnh phúc.

Lâm Duyệt Vi nhìn ra tâm tình cô không tệ, vì nàng dẫn cô đi gặp bạn sao?

Có lẽ Cố Nghiên Thu thật sự rất yêu nàng.

Lâm Duyệt Vi nói: "Hôm nào em mời Trình Quy Diên một bữa cơm nhé?"

"Huh?" Cố Nghiên Thu ngẩng đầu, "Vì sao lại đột nhiên muốn mời cậu ấy ăn cơm?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Vì..... Vì để chị ấy gặp vợ chị? Không đều như vậy sao?" Ánh mắt nàng nhìn thẳng con đường phía trước, giọng nói cẩn thận nhưng có chút khấn trương.

Cố Nghiên Thu nghe hiểu, đôi mắt cong cong, rõ ràng rất vui vẻ: "Ừm!"

Lâm Duyệt Vi buông một tay cầm lái, vươn sang ghế phụ tìm kiếm, giữa chừng thì bị Cố Nghiên Thu bắt được, hai tay đan vào nhau. Lòng bàn tay Lâm Duyệt Vi ôn nhu vuốt ve mu bàn tay Cố Nghiên Thu, rồi trở về tay lái.

Đoạn đường sau đó hai người không tiếp tục nói chuyện, trong xe chỉ còn tiếng nhạc du dương êm dịu.

Buổi họp mặt được tổ chức tại một câu lạc bộ tư nhân, do gia đình của một người bạn trong nhóm mở, Lâm Duyệt Vi đậu xe vào bãi, nắm tay Cố Nghiên Thu xuống xe. Trên lầu có một phòng dành riêng cho bọn họ, Lâm Duyệt Vi dẫn Cố Nghiên Thu lên lầu, quen cửa quen ngõ nhanh nhẹn tới trước cửa.

Lâm Duyệt Vi gọi điện thoại cho một người bạn, bên trong bỗng có người nói vọng ra: "Vào đi, cửa không khoá."

Lâm Duyệt Vi liền đẩy cánh cửa dày nặng ra, bên tai đột nhiên nổ vang một tiếng, Lâm Duyệt Vi theo phản xạ có điều kiện kéo dài qua một bước bảo vệ Cố Nghiên Thu. Rất nhiều những mẫu giấy nhỏ màu sắc rực rỡ bay lả tả, rơi xuống khắp đỉnh đầu nàng, bao phủ cả hai người Lâm-Cố.

"Hoan nghênh đi vào năm mờ hôn nhân!" Các bạn thân một người bước lên tiếp đón một người giúp cả hai phúi pháo hoa, bên trái bên phải cửa, và một người trước mặt, trong tay người nào cũng cầm pháo hoa.

Lâm Duyệt Vi giúp Cố Nghiên Thu phủi những sợi giấy màu còn vương trên tóc, dờ khóc dờ cười mà nói: "Mấy cậu có độc à?"

Hội bạn thân sôi nổi cười to.

Trong đó có một người nói: "Lúc kết hôn không kịp mừng, bây giờ mừng bù."

Một người khác lại nói: "Kỳ thật bọn mình còn chuẩn bị hôn phục, cậu có tin được không? Kiểu Trung Quốc, nhất bái thiên địa ấy."

Lại thêm một người chen vào: "Cấp báo, ý tưởng này đã được mình ngăn cản."

Lâm Duyệt Vi cố động cho có lệ: "Vỗ tay."

Người bạn tranh công chép miệng.

Do giấy dính trên người còn quá nhiều, sau Lâm Duyệt Vi cố vẫn còn ngửa, nàng hí hí mắt, nhìn chung quanh bốn phía: "Ai ra chủ ý này?"

Mọi người ta nhìn người người nhìn ta, cùng nhau đẩy ra một người đàn ông trẻ tuổi, trông rất tuấn tú, vóc dáng cũng hơn một mét tám, người mặc áo sơ mi quần dài, một tay đút trong túi quần, mặt mày tự đắc, làm một dấu hôn gió với Lâm Duyệt Vi, giọng điệu khi nói chuyện hoàn toàn khác với phong độ vẻ bề ngoài, lấy lòng mà cười: "Mình thề, lần này thật sự không phải mình."

Lâm Duyệt Vi trở tay vờ như bắt được nụ hôn của cậu ta, ném xuống đất rồi dùng một chân dẫm trên đất: "Nói chuyện đằng hoàng, bớt gớm đi."

"Tui đau lòng quá mà, Vi Vi bảo mình gớm." Cậu chàng ôm ngực, không đợi Lâm Duyệt Vi nói tiếp, người bên cạnh đã ngời một quyền ta một chân lôi cậu ta đi.

"Được rồi, đừng náo loạn nữa." Lâm Duyệt Vi càng xem càng thấy trẻ trâu, nàng kéo tay Cố Nghiên Thu cười nói, "Trình trọng giới thiệu, đây là thê tử của mình, Cố Nghiên Thu."

Cả đám trai lẫn gái đều đứng yên, "Tẩu tử" "Muội tức" "Đệ muội" kêu loạn lên hết.

Lâm Duyệt Vi lại nói với Cố Nghiên Thu: "Để em giới thiệu một chút."

Ngoài Giang Tùng Bích, có tổng cộng năm vị, hai nam ba nữ, người nào cũng có gia thế hiển hách, nhưng không giống đại đa số phú nhị đại chơi bởi lêu lổng, nhìn ra được rõ ràng ai cũng từng trải qua sự mài giũa của xã hội, ăn mặc hào phóng, giơ tay nhắc chân đều là tinh anh trong tinh anh.

Cậu chàng vừa rời hôn gió Lâm Duyệt Vi họ Phương, là gay. Lâm Duyệt Vi giới thiệu xong, Cố Nghiên Thu mời thử phào nhẹ nhõm, Lâm Duyệt Vi chờ mọi người tản ra, bèn tiến đến bên tai cô hỏi: "Có phải vừa rồi chị lại ganh tị không?"

Cố Nghiên Thu nâng cốc rượu trong tay, nhấp một ngụm, nhàn nhạt nói: "Không có."

"Thật sự không có?"

"Không có."

Lâm Duyệt Vi căn bản không tin, tấm tắc một tiếng, cũng không dám lật tẩy bình dấm chua siêu to này.

"Vi Vi, tức phụ nhi của Vi Vi." Phương tiểu ca vươn tay tiếp đón: "Lại đây a, ở bên đó nói thầm cái gì đó, ở nhà nói chuyện chưa đủ à."

Lâm Duyệt Vi: "Tới đây."

Vài người dọn xong tiệc rượu, cả đám không có trò chơi gì lạ, chỉ ngồi nói chuyện phiếm, vừa uống vừa nói, Phương tiểu ca ra ngoài xả giao gặp rất nhiều người tài giỏi, mấy người còn lại lập tức hưởng ứng, Cố Nghiên Thu cũng có chuyện nói, nhưng vì giờ đây Lâm Duyệt Vi đã vào giới giải trí nên không còn chủ đề chung với mọi người, nhưng nàng vẫn an tĩnh mà lắng nghe.

Cố Nghiên Thu giật mình khi phát hiện hoá ra khi ở bên bạn bè Lâm Duyệt Vi sẽ trông như thế này, không có dáng vẻ cột nhũ, ngón tay thon dài lúc nào cũng chiếc cốc Burgundy trong tay, dáng vẻ điềm đạm, thâm sâu khó lường.

Khi có người ngẫu nhiên nhìn nàng, nàng sẽ ngược mắt cười nhạt, hơi nhấp một ngụm rượu, phát biểu hai câu ý kiến, thường chỉ đứng về phía trung lập.

Giao lưu tâm tình một lúc, mọi người đổi rượu vang đỏ thành bia, muốn chơi chút trò chơi, đầu tiên thì chơi mấy ván ma sói.

Cố Nghiên Thu chưa từng chơi, nghe qua một lần quy tắc đã hiểu ngay.

Ván thứ nhất cô cầm bài ma sói, ngày đầu tiên cô đã bị dân làng treo cổ, cô chống trán, Lâm Duyệt Vi thì vỗ vỗ vai cô an ủi.

Cố Nghiên Thu đành ở một bên xem bọn họ tiếp tục trò chơi, thỉnh thoảng lộ ra thần sắc suy tư, cuối cùng hí hí mắt, ánh mắt hồi phục bình tĩnh.

Từ ván thứ hai trở đi Cố Nghiên Thu không khác gì cao thủ, thật thật giả giả hư hư thật thật, tâm lý chiến lợi hại đến làm người ta tê dại da đầu, đang ngồi không nói tiếng nào, cũng bị cô chơi đến xoay vòng vòng.

Phương tiểu ca uống một cốc bia lớn, xua tay xin tha nói: "Không chơi nữa không chơi nữa, con gái dẫn sói về nhà."

Cố Nghiên Thu dịu dàng mỉm cười, sau đó chớp chớp mắt với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi cảm thấy cô lúc này mê người đến rối tinh rối mù, không nhận được hôn lên môi cô: "Khen chị!"

Hội bạn thân sôi nổi hô to ngược cầu, chọc mù mắt tui đi, sau đó mạnh mẽ kéo hai người ra xa nhau, bắt Phương tiểu ca ngồi chính giữa.

Ma sói không thể chơi tiếp, Phương tiểu ca từ trong ngăn kéo lấy ra hai viên xúc xắc: "Chơi xúc xắc đi, cái này dựa theo vận khí, chắc không thể bị nghiền nát đi."

Mọi người đều đồng ý.

Giang Tùng Bích: "Điểm số cao thấp thì sao?"

Phương tiểu ca: "Nói thật hay thách đố? Điểm cao nhất có thể yêu cầu điểm thấp nhất, sau đó điểm thấp nhất còn phải uống một cốc rượu."

Giang Tùng Bích: "Trò xưa như trái đất?"

Phương tiểu ca: "Chơi hay không chơi?"

Giang Tùng Bích: "..... Chơi." Xưa thì xưa, vẫn thú vị.

Ở đây chỉ có một người mới, những người khác bèn nhìn chăm chăm Cố Nghiên Thu gieo xúc xắc, đáng tiếc cô không chỉ có IQ cao, mà ngay cả vận khí cũng cao ngất trời, lần nào gieo cũng không thấp không cao, vài người còn cơ hồ từ bỏ hy vọng, điểm thấp nhất của Cố Nghiên Thu là: Ba lần một điểm.

Phương tiểu ca: "Ha ha ha ha ha ha."

Những người gieo tiếp theo cũng không hề xuất hiện kỳ tích ba lần liên tiếp đều một điểm, Phương tiểu ca: "Nói thật hay thách đố?"

Cố Nghiên Thu: "Nói thật."

Phương tiểu ca hăng giọng, đại biểu toàn thể hội bạn thân nhiều chuyện đặt câu hỏi: "Hắc hắc hắc, hai người ai công ai thụ? Không thể đáp công lẫn nhau."

Lâm Duyệt Vi: "....."

Cố Nghiên Thu nhìn thoáng qua Lâm Duyệt Vi, Giang Tùng Bích lập tức che mặt Lâm Duyệt Vi lại: "Không được thông đồng gian lận a."

Cố Nghiên Thu: "....."

Cố Nghiên Thu trầm mặc vài giây, nói: "Mình..... Công."

Hội bạn thân: "Ha ha ha ha ha ha." đều làm mặt quỷ với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi xem như không thấy, làm bộ như mất trí nhớ.

Trong đầu Phương tiểu ca còn một đồng bát quái muốn hỏi, nhưng chờ mãi không thấy Cố Nghiên Thu có điểm số thấp nhất, ngược lại Lâm Duyệt Vi thì tệ nhất, trong mắt Phương tiểu ca bỗng bốc cháy rực lửa, vừa muốn hỏi chuyện bí ẩn, đã bị Lâm Duyệt Vi trừng mắt nhìn.

Cậu chàng lạnh cả sống lưng, nếu hỏi thật, cậu ta chắc chắn sẽ bị tính sổ.

Thôi, vì bát quái mà phải thường mạng thì không có lời, Phương tiểu ca bèn hỏi một câu mà cậu tưởng ổn thỏa nhất, một câu hỏi tuyệt thế, chắc chắn có thể lấy lòng Lâm Duyệt Vi.

Phương tiểu ca mỉm cười: "Mối tình đầu của cậu là người đang bên cạnh cậu sao?"

Phượng tiểu ca quen biết Lâm Duyệt Vi nhiều năm như vậy, chưa từng thấy nàng động tâm với ai, lần duy nhất động tâm, lại là sau khi kết hôn. Chắc chắn đối tượng kết hôn là mối tình đầu a, chuyện tốt đẹp như vậy, nhất định phải cho bà xã cậu ấy biết.

Giang Tùng Bích vội chọc vào cánh tay Phượng tiểu ca, điên cuồng lắc đầu, đưa mắt ra hiệu.

Phượng tiểu ca: "???"

Tiếp theo cậu chàng nhìn thấy Lâm Duyệt Vi vốn nên không chút do dự trả lời vậy mà lại trở nên trầm mặc.

Phượng tiểu ca: "!!!"

Sao vậy? Chẳng lẽ không phải sao? Nàng trộm yêu đương khi nào?! Sao không ai nói với cậu chứ?!

Nét tươi cười trên mặt Cố Nghiên Thu dần dần cô đọng lại, đôi môi mỏng lạnh lùng kéo thành một đường dài, không nói một lời mà nhìn Lâm Duyệt Vi.

Phượng tiểu ca nuốt nuốt nước miếng, vội bù nói: "Vấn đề này lược qua ha, chúng ta tiếp tục."

"Để nàng trả lời." Cố Nghiên Thu dùng một tay đè tay cậu ta đang muốn lấy xúc xắc, giọng tuy nhẹ nhưng đủ lạnh lùng, giống như gió bão mùa đông sắp kéo tới.

Lâm Duyệt Vi nhắm mắt, rồi mở mắt nhìn thẳng vào mọi người, đặc biệt là tầm mắt vô cùng sắc bén của Cố Nghiên Thu, gian nan nâng mi mắt, từ kẽ răng nói ra hai chữ: "Không phải."

Esley: Chết mợ chưa! Tiểu Lâm ơi~ =))

Tác giả có lời muốn nói:

Mối tình đầu của Lâm công chính là bạn online ha ha ha ha ha

Tình yêu online sao? Cho tôi một ấm trà Thiết Quan Âm tôi từ từ kể cho mà nghe ￣_￣

Xem xong số lượng từ trong chương này còn nhẩn tâm không để lại bình luận sao ㄟ(*°▽°*)ㄟ

(Tổng từ chương này là: 8280 từ =)))

P cái S: Chương này es edit hơi vội nên còn hơi nhiều lỗi chính tả, es sẽ rà lại và fix sau nhé~ mọi người thông cảm

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Kịch Truyền Thanh - Kỳ 3

Kỳ 3 đã lên sóng YouTube của nàng Bỉ Ngạn rồi nhé mọi người~~

https://youtu.be/HKJ_yGov2qw

Thông báo nhẹ: vài bữa nữa sẽ có chương mới mọi người đón đọc nhé~

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 134

Yêu thầm có tính là yêu đương không?

Với những người khác nhau sẽ có bất đồng quan điểm.

Lâm Duyệt Vi đại khái có thể xem nhẹ chuyện này, nhận định yêu thầm không phải tình yêu, nhưng nàng không thể lạc quan đến vậy. Quả thật trước Cố Nghiên Thu nàng từng thích một người khác, tuy chưa từng gặp qua đối phương, cũng không biết tên họ là gì, nhưng đối phương mang đến cho nàng một cảm giác, gọi là tâm động. Nếu không phải do thái độ đối phương thật sự lãnh đạm, ngoại trừ trò chơi lúc nào cũng có giới hạn rõ ràng, ranh giới rõ ràng, thậm chí vì nàng có ý mà quyết đoán rời xa, thì bây giờ người nàng đang dây dưa không rõ có thể sẽ là một người khác.

Có lẽ khi gặp mặt người ấy sẽ không giống như trong tưởng tượng của nàng, nhưng nhân sinh làm gì có nhiều chuyện có lẽ đến vậy.

Đó là quá khứ, nàng không cần dấu điểm, cũng không muốn dấu điểm.

Từ trước đến giờ Cố Nghiên Thu từ chưa từng hỏi nàng, cả hai cũng không phải yêu đương kiểu học trò, nên cũng không tự chủ động giải thích. Hơn nữa, ai lại xem như chẳng có việc gì, không đánh tự khai trước mặt bạn gái đương nhiệm.

Điều này vô tình tạo thành một sự hiểu lầm: Cố Nghiên Thu là mối tình đầu, mà Lâm Duyệt Vi chưa từng nói cô không phải mối tình đầu, Cố Nghiên Thu vốn luôn tưởng như vậy, nên khi đột nhiên nghe được chuyện này, vì không khỏi giật mình nên mới tức giận.

"Không phải."

Không khí sau khi Lâm Duyệt Vi nói ra những lời này chợt như bị đóng băng.

Thời gian như dừng lại vài giây bất động, sau đó Cố Nghiên Thu buông tay Phương tiểu ca ra, rũ rũ mắt, thoải mái mà mỉm cười: "Được, có thể tiếp tục rồi."

Phương tiểu ca vỗ từ hông lên hăn đùi ngựa, bây giờ hận không thể đâm đầu xuống lỗ, ánh mắt không ngừng đảo quanh trên người Lâm Duyệt Vi và Cố Nghiên Thu, bất thành lình bị Giang Tùng Bích đuổi cánh tay dài từ phía sau cho một chưởng: "Mau bắt đầu đi, thất thần làm gì?"

Phương tiểu ca xem mặt đoán ý, ra hiệu bằng mắt với bạn bè, hai người đối diện không hẹn mà cùng dịch sang hai bên chừa ra một chỗ trống, Phương tiểu ca đứng dậy, run bần bật mà rời xa trung tâm lốc xoáy.

Lâm Duyệt Vi chủ động ngồi dịch sang chỗ Cố Nghiên Thu, cùng cô vai kề vai, do trước đó không thẳng thắn chuyện này, nên có thể tính là nàng sai.

Cố Nghiên Thu không tránh, ngược lại còn dịch lại gần nàng hơn một chút, nắm chặt tay nàng.

Lâm Duyệt Vi có chút bất ngờ, chợt được cô nắm tay. Tay Cố Nghiên Thu rất lạnh, Lâm Duyệt Vi nói nàng lạnh, hỏi xin Phương tiểu ca tẩm chăn, đắp lên đùi hai người.

Phương tiểu ca một lòng chỉ muốn cứu văn tình huống, lập tức khoa trương nói: "Ngược cầu ngược cầu."

Những người còn lại sôi nổi phụ họa.

Lâm Duyệt Vi: "Thôi đi."

Không khí dường như hòa hoãn hơn một chút.

Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu nhìn Cố Nghiên Thu, nét mặt Cố Nghiên Thu bình tĩnh, không biết là thật sự bình tĩnh hay giả vờ bình tĩnh, nàng hơi hơi nhú mày.

Đến phiên Lâm Duyệt Vi ném xúc xắc, Lâm Duyệt Vi ném ra một con hai một con sáu, an toàn qua cửa, Cố Nghiên Thu thì như bị vận xui bám vô người, ném một nút ba một nút một, điểm thấp nhất.

Lâm Duyệt Vi giành tự phạt rượu thế Cố Nghiên Thu.

Không ai dám dị nghị.

Lần này người cao điểm nhất là Giang Tùng Bích, Giang Tùng Bích như lệ thường hỏi: "Nói thật hay Thử thách?"

"Chị chọn Thử thách." Cố Nghiên Thu lựa chọn đáp án đầy bất ngờ, ngón tay khẽ vén tóc ra sau tai, nở một nụ cười dịu dàng.

"Ồ?" Giang Tùng Bích hứng thú bưng bưng mà chà xát tay, nói, "Thử thách à."

Cô nhìn nhìn Lâm Duyệt Vi, khóe môi nở nụ cười bất hảo: "Nếu không thì....."

Lâm Duyệt Vi: "Mình phản đối."

Giang Tùng Bích: "Phản đối vô hiệu."

Cố Nghiên Thu trấn an Lâm Duyệt Vi nói: "Không sao đâu."

Lâm Duyệt Vi nhìn về phía Giang Tùng Bích ánh mắt ngăm tỏ ý cảnh cáo, Giang Tùng Bích trả cho nàng một ánh mắt yên tâm.

Giang Tùng Bích trầm ngâm nói: "Phật đơn giản nhất, miệng đối miệng ăn bánh que chocolate? Vậy chọn hai người đi."

Phương tiểu ca không biết từ nơi nào biến ra đạo cụ, mở một hộp bánh que vị chocolate, thả lên bàn: "Ăn mấy que đây?"

Giang Tùng Bích: "Ba que đi."

Cố Nghiên Thu rút ra một que chocolate ngậm một đầu, tiến tới gần Lâm Duyệt Vi. Lâm Duyệt Vi tự nhiên phối hợp ngậm lấy đầu còn lại, ăn từng đoạn từng đoạn một.

Ánh mắt Lâm Duyệt Vi lơ đãng nhìn vào mắt Cố Nghiên Thu.

Đôi mắt Cố Nghiên Thu đen nhánh trong suốt, tựa như những vì sao.

Thời gian như quay về lần đầu gặp gỡ, kinh ngạc giữa sảnh đường hôn lễ khi họ vén khăn voan của đôi phương lên.

Khi que Chocolate chẳng còn gì, là khi cánh môi mềm mại của cả hai khẽ chạm vào nhau, không thể tách rời.

Trái tim Lâm Duyệt Vi đột nhiên trầm hẳn, nàng nắm chặt tay Cố Nghiên Thu, đột nhiên cúi người về phía trước, Cố Nghiên Thu lập tức đáp lại nàng, hơn nữa còn ôm eo nàng, kéo nàng vào lòng cô, bàn tay dùng sức trên lưng như muốn cốt nhục nàng hoà làm một với cô.

Hai người hôn đến trời sụp đất nứt, hết sức triền miên.

Mất đi không chế.

Cả đám bạn thân nhìn nhau, đều là người nhìn quen sóng to gió lớn, vậy mà khi đối mặt với cảnh ngọt ngào này cũng phải ngượng ngùng quay đi.

Khi tách ra, hai người thở dốc đến khó dừng, nhìn thật sâu vào ánh mắt nhau.

Tình cảm trong lòng dạt dào đến sắp tràn hết ra ngoài, hết như ngày cả hai nhận ra tình cảm của nhau.

Lâm Duyệt Vi gối cằm lên vai Cố Nghiên Thu, nghiêng đầu, tiến đến bên tai cô, dùng giọng nói chỉ mình Cố Nghiên Thu nghe thấy, gần từng chữ một, nhẹ nhàng mà nói: "Em yêu chị."

Cố Nghiên Thu khẽ mỉm cười, lỗ tai thân mật mà cọ nàng mặt.

Giang Tùng Bích xem chán chê, lên tiếng ngắt lời: "Vì tiết kiệm thời gian, hai que kia bỏ đi. Trò chơi tiếp tục."

Lâm Duyệt Vi ngồi lại chỗ cũ, cùng Cố Nghiên Thu liếc nhìn nhau, ý cười càng sâu.

Ánh mắt Giang Tùng Bích lộ vẻ vui mừng, rất nhanh thì tan biến, tiếp tục tung xúc xắc.

Mỗi người đều có cơ hội được hỏi và đáp, Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi sau liên tục bị hỏi, còn một mực chọn nói thật, không khí trở lại bình thường, rượu vào thì to gan, Phương tiểu ca lớn mật buông ra câu hỏi về nhan sắc, hỏi Lâm Duyệt Vi tức đến ghi thù.

Chơi tới hơn 11 giờ tối, vài người uống đến ngã trái ngã phải, bầm bần không bỏ, bắt đầu mồm miệng không rõ ràng, mới tuyên cáo party lần này kết thúc viên mãn.

Ngày mai Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu còn chuyến bay ra ngoại quốc nên ra về sớm nhất, cả hai có tài xế riêng chờ sẵn, cùng đưa cả hai về Lâm Trạch.

Lâm Duyệt Vi không có tửu lượng bằng Cố Nghiên Thu, nhưng rượu phạt của Cố Nghiên Thu lại đều do nàng uống, trước mặt mọi người còn miễn cưỡng không chế không làm ra chuyện thất lễ, nhưng khi chỉ còn hai người thì liền hiện nguyên hình.

Nếu không mượn rượu làm càn, thì chính là con chó nên sửa "gâu gâu", nàng nằm trên đùi Cố Nghiên Thu, bắt tay Cố Nghiên Thu sờ lên mặt nàng: "Mặt em có nóng không?"

Cố Nghiên Thu sờ lên ót nàng: "..... Không nóng."

"Nóng!" Lâm Duyệt Vi không cãi lại.

"Ừm ừm, nóng."

Lâm Duyệt Vi mắt say lơ đãng trông vừa lòng mà cười, dùng tay Cố Nghiên Thu che ánh sáng hắt ra từ cửa kính xe, khép mắt lẩm bẩm nói: "Về đến nhà nhớ gọi em dậy."

"Ừm." Cố Nghiên Thu đỡ người nàng để tránh nàng ngã xuống mỗi khi xe thăng.

Tay Cố Nghiên Thu dừng bên tóc mai Lâm Duyệt Vi, mắt cô buồn bã nhìn cảnh sắc qua ô cửa sổ cứ lùi dần về phía sau.

Lâm Duyệt Vi từng có quá khứ, chuyện này rất bình thường, nàng xinh đẹp lại còn giàu có, do cô trước nay chưa từng hỏi qua, mới cho rằng Lâm Duyệt Vi cũng giống mình. Vừa rồi do quá xúc động nên mới thất lễ, trước mặt mọi người khiến Lâm Duyệt Vi mất mặt, chờ lát nữa khi nàng tỉnh dậy phải nói lời xin lỗi.

Cố Nghiên Thu càng suy nghĩ càng xa.

Không biết người nàng từng thích là người thế nào?

Nếu không phải Lâm Duyệt Vi cùng cô kết hôn, hai người hẳn đã không thành đi. Lâm Duyệt Vi hẳn sẽ thích một người nâng nàng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, ngoan ngoãn phục tùng, mà không phải giống như cô, lúc nào cũng thích miên man suy nghĩ không có chuyện gì cũng đối chọi nàng gay gắt, trái lại còn ép nàng nhẫn nhục cầu toàn.

Cố Nghiên Thu nghĩ: Là ai?

Lâm Duyệt Vi nửa mộng nửa tỉnh được cô vuốt ve thật sự thoải mái, nhin không được gần sát hơn một chút, Cố Nghiên Thu cúi đầu ngăm nàng, buông tay đang che gò má nàng, vén tóc trên trán nàng với ánh mắt ôn nhu.

Lâm Duyệt Vi đang lơ lửng trong nháy mắt tỉnh lại, Cố Nghiên Thu thấy nàng ngủ say, tính ôm nàng xuống xe, nhưng khi vừa mở cửa xe đã thấy Lâm Duyệt Vi mở to mắt.

Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ vai phải cô, Cố Nghiên Thu bèn buông nàng ra: "Tỉnh rồi à?"

Lâm Duyệt Vi đề đề huyệt Thái Dương: "Ừm, chỉ hơi đau đầu." Nàng lại muốn dụi mắt.

"Không vệ sinh." Cố Nghiên Thu kéo tay nàng xuống, nói: "Lát chị nấu chút canh giải rượu, buổi tối đi ngủ sớm một chút."

Tay Lâm Duyệt Vi vòng lấy cổ cô, hôn lên môi cô, ngưỡng mặt ngăm nhìn, mỉm cười đến mắt cong cong: "Chị thật tốt."

Thường ngày nàng sẽ không làm động tác như vậy, có cũng sẽ không hoạt bát như bây giờ, có lẽ cũng có chút men say. Cố Nghiên Thu giữ

nguyên tư thế, nửa ôm nửa đỡ nàng vào cửa.

Quý cô Nhiễm Thanh Thanh đã ngủ, nhưng phòng khách vẫn để đèn.

Cố Nghiên Thu mở đèn trần ở huyền quan, khom lưng đổi giày, cũng giúp luôn Lâm Duyệt Vi đang thay giày chậm chậm, cởi áo khoác của cả hai, ấn nàng ngồi xuống sofa, tự mình vào bếp nấu canh giải rượu.

Cố Nghiên Thu vén cổ tay áo, rửa sạch đậu nành trong nước, thông thả ung dung lấy dao phay và thớt gỗ ra, băm nhuyễn tỏi và hành.

Cô rót nước lạnh vào nồi, vặn chốt mở gas, ngọn lửa màu lam vụt cháy.

Chuỗi Phật châu vòng hai vòng trên cổ tay được cởi xuống, từng hạt từng hạt được lần, thời gian chậm rãi trôi.

Không bao lâu, nắp nồi bắt đầu thoát hơi nước, nước sôi phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc. Cố Nghiên Thu dùng một tay mở nắp nồi, bỏ đậu và tỏi vào, rồi lui lại mấy bước, một bàn tay chống lên kệ bếp, nhìn ra cửa.

Lâm Duyệt Vi chớp chớp mắt: "Chị giỏi thật đấy, chị là ốc đồng cô nương [1] à?"

[1] ốc đồng cô nương : hay còn gọi là cô tiên ốc, giống như bên mình có sự tích về cô Tấm chui ra từ trong quả thị giúp bà lão quét dọn và nấu cơm.

Cố Nghiên Thu mỉm cười, Lâm Duyệt Vi cất bước đi vào, đứng trước mặt cô, cả hai có chiều cao tương xứng, nên tầm mắt cũng cơ hồ ngang hàng.

Cố Nghiên Thu nghiêng đầu nhìn nhìn nồi, rồi quay nhìn về phía nàng, hỏi: "Sao vậy?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Chị có cảm thấy cảnh hạnh phúc này có chút quen thuộc?"

"Quen thuộc?" Cố Nghiên Thu nhớ lại.

Lâm Duyệt Vi nhắc: "Buổi tối đầu tiên sau khi chúng ta kết hôn."

Cố Nghiên Thu chợt nhớ ra.

Buổi tối đầu tiên hôm kết hôn, Cố Nghiên Thu cũng nấu trà giải rượu cho nàng, lúc ấy.....

Lâm Duyệt Vi đột nhiên cười giảo hoạt, nói: "Em nói cho chị biết một bí mật, có muốn biết hay không?"

Cố Nghiên Thu cười nói: "Bí mật gì?"

Lâm Duyệt Vi chấp tay sau lưng, thân thể dong đưa một chút, đặc ý nói: "Hôm kết hôn em chỉ uống mỗi nước suối, một giọt rượu cũng không hề uống."

"Àh." Cố Nghiên Thu nhướn mày, "Chuyện này chị biết."

"Chị biết?" Lâm Duyệt Vi kinh ngạc.

"Chị ngửi ra trên người em không có mùi rượu."

"Vậy chị còn nấu canh giải rượu cho em?"

Cố Nghiên Thu lẳng lặng mà nhìn nàng, đột nhiên nghiêng đầu, cười nói: "Em đoán xem."

"Hmmm." Cố Nghiên Thu đang canh lửa, đưa lưng về phía nàng: "Vậy em sẽ đoán là..."

Lâm Duyệt Vi cúi đầu suy tư, không phải nàng tự luyện, chỉ nhớ tới tình cảnh khi ấy, ngoại trừ nguyên nhân ấy thì tựa hồ cũng không còn nguyên nhân nào khác.

Lâm Duyệt Vi từng bước lại gần, từ phía sau ôm lấy Cố Nghiên Thu: "Khi đó chị đã có ý với em rồi à?"

"Cũng có thể nói là vậy." Cố Nghiên Thu "Hmm" trả lời, giọng điệu tùy ý.

Lâm Duyệt Vi bất mãn nói: "Cũng có thể là ý gì?"

Cố Nghiên Thu dùng một tay mở nắp nồi, bỏ thêm chút gia vị, dùng muỗng dài quấy, nướnng mảy, nói: "Nhất kiến chung tình?"

Lâm Duyệt Vi cười nhạt nói: "Mọi người đều nói nhất kiến chung tình là thấy sắc nảy lòng tham."

Cố Nghiên Thu: "Ai nói?"

Lâm Duyệt Vi cho rằng cô muốn phản bác, vừa mới chuẩn bị một sọt lời sẵn để phản bác, Cố Nghiên Thu bỗng nói: "Nói cũng rất có đạo lý."

Lâm Duyệt Vi: "Em còn tưởng chị có thể nhìn xuyên qua vẻ ngoài xinh đẹp thấy tâm hồn em thú vị, không ngờ....." Nàng tấmm tắc hai tiếng.

Cố Nghiên Thu cười khẽ hỏi lại: "Chẳng lẽ em không vậy sao? Hôm kết hôn em phát ngốc rất nhiều lần, chị đều thấy được."

Lâm Duyệt Vi cũng cười, lại hỏi: "Nếu em khó coi chị vẫn sẽ ở bên em à?"

Cố Nghiên Thu không chút do dự: "Sẽ không."

Lâm Duyệt Vi cắn cô một ngụm.

Cố Nghiên Thu giơ tay sờ sờ chỗ mặt bị cắn đau, hỏi phản vấn: "Nếu chị khó coi em sẽ ở bên chị sao?"

Lâm Duyệt Vi cười to: "Sẽ không."

Cố Nghiên Thu quay đầu lại tính căn lại bị Lâm Duyệt Vi né được.

Cố Nghiên Thu nói: "Này, không công bằng."

Lâm Duyệt Vi le lưỡi: "Cá lớn nuốt cá bé."

Canh vừa nấu tới, Cố Nghiên Thu nếm thử, nhăn mũi, tắt bếp, múc vào mỗi chén một muống canh, cuối cùng ở phía rắc chút hành thái, gọi Lâm Duyệt Vi: "Lại đây ăn canh."

Lâm Duyệt Vi cậ sùng sinh kiêu, tỏ thái độ: "Không uống, nóng."

Cố Nghiên Thu khom lưng thối thối, bất đắc dĩ than nhẹ: "Uống lúc còn nóng mới hiệu quả."

Lâm Duyệt Vi vẫn không chịu uống, Cố Nghiên Thu quyết bắt được nàng, hai người ở trong phòng khách chị đuổi em chạy, cuối cùng Cố Nghiên Thu áp được Lâm Duyệt Vi xuống sofa, cả hai ầm ỹ một trận. Cố Nghiên Thu kéo nàng lại, giúp nàng sửa tóc, nói: "Uống hay không uống?"

Lâm Duyệt Vi thở hồng hộc: "Uống."

Cố Nghiên Thu vào bếp mang canh giải rượu ra, do đã được để ở ngoài một lúc nên vừa vào miệng đã ấm, Lâm Duyệt Vi ngửa đầu uống ba ngụm hết một chén, cầm chén trả lại cho cô, Cố Nghiên Thu muốn cầm chén đi, Lâm Duyệt Vi đã ngăn động tác cô lại, muốn cô ngồi xuống bên nàng.

Lâm Duyệt Vi: "Em có chuyện muốn nói."

Dáng vẻ nàng nghiêm túc, hoàn toàn khác với dáng vẻ tùy ý chơi đùa ngày thường.

Cố Nghiên Thu: "Chị biết em muốn nói gì, tạm rồi nói sau."

Lâm Duyệt Vi: "Ừm."

Câu chuyện mỗi tình đầu này, Lâm Duyệt Vi nhất định phải cùng cô giải thích rõ ràng. Khuất Tuyết Tùng không có gì mà còn có thể nấu thành một nồi dấm lớn như vậy, huống chi cũng không phải vô căn cứ, nàng xác thật cũng có hơi thích người ta.

Nếu đổi lại là nàng, Cố Nghiên Thu đã từng có bạn gái nhưng một mực giữ yên lặng, cùng nàng yêu đương hơn nửa năm, cho rằng cả hai là mối tình đầu của nhau, kết quả phía trước còn có một vị tình cũ, không nói chính là giấu, có lẽ bây giờ nàng đã không để yên lặt mớ mà tố tiên người ta lên chửi, không biết còn tưởng rằng tình cũ chưa dứt.

Bây giờ hai người có quan hệ yêu đương, à không, quan hệ hôn nhân, tình cảm trong quá khứ cũng nên thẳng thắn thành khẩn.

Đúng vậy, là thẳng thắn thành khẩn.

Lâm Duyệt Vi ngồi trên sofa nghĩ, đột nhiên nàng có hơi kinh ngạc, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: từ khi nào mà nàng bắt đầu suy nghĩ cho Cố Nghiên Thu, này vẫn còn là nàng sao?

Nếu đã nghĩ được đến vậy, cũng nên tiếp tục tự hỏi một chút.

Cố Nghiên Thu vì sao phải ăn dấm vì Khuất Tuyết Tùng?

Lâm Duyệt Vi cẩn thận tự hỏi một phen, khi không tự vấn được, thì sẽ giống Thiệu Nhã Tư, có trực giác của nữ nhân. Nhưng phương pháp xử lý giữa Khuất Tuyết Tùng với Thiệu Nhã Tư không thể rập khuôn, Khuất Tuyết Tùng không thân với nàng, nàng không thể dẫn Cố Nghiên Thu tới ra mắt nàng ấy.

Lâm Duyệt Vi hết đường xoay sở, cuối cùng quyết định vẫn nên từ bỏ Khuất Tuyết Tùng, đừng nhắc đến ba chữ này trước mặt cô là được.

Nàng ngồi trên sô pha nhập định tự vấn, ngay cả khi Cố Nghiên Thu gội rửa xong quay lại cũng không biết.

Cố Nghiên Thu vỗ nhẹ lên đầu nàng, Lâm Duyệt Vi mới hoàn hồn, thấy cô vén tay áo, nàng vội vàng giúp cô lấy Phật châu xuống, đặt lên trên bàn trà, Cố Nghiên Thu: "....."

Lâm Duyệt Vi ngửa đầu: "Không phải nói phải cất dưới lầu sao?"

Cố Nghiên Thu: "..... Phải."

Chỉ do động tác của Lâm Duyệt Vi nhanh chóng đến có hơi giống thêm khát.

Ngoài cửa sổ trắng sáng sao thưa.

Hai người tắm xong sóng vai ngồi trên giường, Lâm Duyệt Vi hắng giọng nói, tính chủ động mở lời công đạo trước, nhưng trước khi nói về công đạo nàng còn có một vấn đề khác, gãi gãi đầu, hỏi: "Sao lần này chị không cãi nhau với em?"

Cố Nghiên Thu dường như khó nói: "Em trông chị cãi nhau với em đến vậy à?"

Lâm Duyệt Vi: "Không phải, chỉ do hơi tò mò."

Cố Nghiên Thu: "Vì sao phải giận? Có tình cũ không phải chuyện rất bình thường sao?" Người bình thường đều không nên giận vì điều này.

Lâm Duyệt Vi: "Theo đạo lý thì đúng vậy, nhưng do trước do em chưa từng đề cập đến."

Cố Nghiên Thu nâng tay nàng đặt vào lòng bàn tay cô, vuốt mu bàn tay, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng: "Chị cũng chưa từng hỏi em."

Lâm Duyệt Vi "Aizzz" một tiếng, cũng không biết vì sao lại thờ dài, chỉ biết lòng nàng thật ấm áp, nàng nói: "Em từng yêu thầm một người, khoảng một hai năm trước đây, nhưng người ấy không thích em, nên tình ấy cũng chết theo."

Cố Nghiên Thu hơi khựng lại, nói: "Ừm." Hoá ra là yêu thầm.

Không những yêu online, mà còn yêu đơn phương, Lâm Duyệt Vi cảm thấy thật mất mặt, rõ ràng hủy thanh danh cả đời nàng, cũng thật sự không có gì đáng nói, bèn im miệng.

Ngược lại Cố Nghiên Thu hỏi: "Cô ấy là người thế nào?"

Lâm Duyệt Vi bằng vào tưởng tượng trong lòng, trả lời: "Rất thông minh, rất lạnh nhạt, cũng rất tuyệt tình." Kỹ thuật chơi bài brit rất giỏi, tan cuộc lạnh như băng sương.

Cố Nghiên Thu lại hỏi: "Xinh đẹp lắm sao?"

Lâm Duyệt Vi tâm nói em còn chưa được gặp thế quái nào mà biết được người ta xấu hay đẹp, lời nói đến bên miệng phải nuốt vào lại, hàm hồ mà nói: "Tuỳ thẩm mỹ cá nhân."

"Ở trong mắt em thì sao?"

"Khó coi chết đi được, trước kia em đúng là có mắt như mù." Lâm Duyệt Vi không chút che dấu sự ghét bỏ. Nàng đã hết thích người ta rồi, quán anh ta hay cô ấy đẹp hay xấu làm gì, bây giờ đầu nàng đều là icon gương mặt đại thúc đáng khinh.

Cố Nghiên Thu bị những lời này lấy lòng, nhẹ nhàng mà cong mi: "Không phải nói tình nhân trong mắt hoá Tây Thi sao?"

Lâm Duyệt Vi chỉ chỉ cô, chớp chớp mắt, chịu đựng cánh tay đang nổi da gà, hơi mặt đỏ: "Chị mới là Tây Thi trong mắt em."

Tuy loại lời âu yếm này thật sự quá buồn nôn, nhưng nếu có thể khiến Cố Nghiên Thu mỉm cười thì thế nào cũng đáng giá.

Cố Nghiên Thu quả nhiên mỉm cười, nói: "Tây Thi muốn thưởng em."

Lâm Duyệt Vi: "Được..... Gì?"

Đề tài có phải biến đến quá nhanh hay không? Phạt châu đâu rồi nhỉ? Àh, Phạt châu đã để ở dưới lầu rồi.

Vậy thì đến đây đi.

(Esley: *Suy tư* có nên viết thêm H không mọi người?)

***

Một hồi phong ba bị bóp chết trong nôi, Cố Nghiên Thu đứng trước cửa sổ dưới ánh nắng tươi đẹp đuổi eo, quay đầu nhìn Lâm Duyệt Vi đang ngủ ngon lành trên giường-- tối hôm qua cô đã thưởng nàng mệt đến thảm, may mà cô không tức giận lung tung, có thể thấy được chỉ cần kiên nhẫn hơn một chút, tín nhiệm hơn một chút, nhất định sẽ chờ được đáp án nàng muốn.

Buổi chiều có chuyến bay hai giờ, kế hoạch là ở nhà ăn cơm trưa trước 11 giờ 30 xuất phát.

Hiện giờ mới 9 giờ sáng, tối hôm qua lăn lộn đến hơn ba giờ sáng, chỉ ngủ sáu tiếng mà Cố Nghiên Thu chẳng chút mệt mỏi, ngược lại cả người như được bao bọc bởi lớp kính màu hồng, cả thế giới trước mắt còn đẹp hơn so với ngày thường.

"Chào buổi sáng dì."

"Chào buổi sáng."

Cố Nghiên Thu chào Nhiễm Thanh Thanh đang ngồi trong phòng khách, rồi vào Phật đường thắp ba nén nhang, rồi mang Phật châu cất ở bàn trà lên tay.

Nhiễm Thanh Thanh nhìn Phật châu, ánh mắt mang đầy ý vị thâm trường.

Cố Nghiên Thu xem như không thấy ánh mắt của bà, tầm mắt rơi xuống Schrodinger đang nằm trong lòng bà lười biếng mà híp mắt, vẻ mặt buồn ngủ.

Cố Nghiên Thu hồ nghi mà híp híp mắt: "Dì, Schrodinger sáng nay dì thật đã giảm lượng đồ ăn của nó chứ?"

Nhiễm Thanh Thanh vẫn nhìn thẳng TV trước mặt: "Giảm rồi."

Cố Nghiên Thu: "Thật ạ?"

Nhiễm Thanh Thanh: "Thật chứ."

Cố Nghiên Thu vớt lấy Schrodinger, đề đề lên bụng nó, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Nhiễm Thanh Thanh: "Dì, có phải dì lại cho nó ăn nhiều không?"

Nhiễm Thanh Thanh trốn tránh ánh mắt cô, tâm nói "này mà cũng có thể nhìn ra được."

Cố Nghiên Thu đương nhiên sờ không ra Schrodinger rốt cuộc ăn nhiều hay ít, nhưng từ biểu hiện này của Nhiễm Thanh Thanh cũng có thể nhìn ra được nó ăn không ít. Cố Nghiên Thu thở dài, nói: "Dì, dì không thể chiều hư nó."

Trường bồi nuôi thú cưng có một thói quen, ăn càng nhiều càng tốt, nuôi con gì cũng có thể thành heo, Schrodinger mới tới đây ở hơn nửa tháng đã béo lên vài cân, vỗ béo heo cũng không nhanh được như vậy.

"Aizzz." Nhiễm Thanh Thanh nói, "Dì biết làm sao được? Dì không cho nó thì nó cứ nhìn dì kêu meo meo, meo meo một tiếng dì đã mềm lòng, một khi lòng mềm thì dì....." Nhiễm Thanh Thanh cũng rất tuyệt vọng.

Cố Nghiên Thu: "....."

Bà không hổ danh là mẹ thân sinh của Lâm Duyệt Vi, dung túng y như nhau.

Nhưng Cố Nghiên Thu có thể nói Lâm Duyệt Vi mẹ hiền chiều hư con, lại không thể chỉ trích Nhiễm Thanh Thanh, chỉ có thể đặt Schrodinger xuống mặt đất, thúc giục nó vận động. Schrodinger chỉ sợ mình Cố Nghiên Thu, hôm nay không cần quăng nó ra ngoài thể nghiệm gió lạnh, nó đã lanh lẹ chạy quanh theo ý cô.

Cố Nghiên Thu mở cửa tủ lạnh, lấy mấy thứ thịt ra.

Nhiễm Thanh Thanh: "Này? Con làm gì?"

Cố Nghiên Thu nói: "Hôm nay giữa trưa để nấu ăn đi dì."

Nhiễm Thanh Thanh đã xem cô như người một nhà nên khách khí, hỏi: "Muốn dì giúp không?"

Cố Nghiên Thu nói: "Không cần, dì nghỉ ngơi là được."

Nhiễm Thanh Thanh vẫn bước vào bếp: "Sao lại đột nhiên muốn xuống bếp?"

Cố Nghiên Thu mắt nhìn lên lầu, ngừng vài giây, rồi cười nói: "Chỉ muốn xuống bếp thôi ạ."

Nhiễm Thanh Thanh che mặt kiểu tượng trưng, nói: "Cơm trưa tình yêu à."

Cố Nghiên Thu dài âm điệu, hiếm khi thấy cô yếu điệu, dỗi nói: "Dì à ~"

Nhiễm Thanh Thanh kéo dài âm hơn đáp: "Oiiii ~"

Cố Nghiên Thu đỏ hết cả một bên tai.

"Thôi con nấu cơm đi, dì không chọc con nữa." Nhiễm Thanh Thanh nổi hết da gà trên tay, ngọt ngào mà cười tránh ra. Người trẻ tuổi yêu đương quả nhiên luôn có tình cảm mãnh liệt, còn đặc biệt định nghĩa cơm trưa tình yêu.

Cố Nghiên Thu chui vào phòng bếp đúng một giờ.

Lúc Lâm Duyệt Vi tỉnh ngủ rời giường, khi rửa mặt thấy giọng hơi khàn, nên đành phải ngâm long giác tán để giảm bớt tiếng khàn với cơn đau từ yết hầu, vịn cầu thang chậm rãi xuống lầu.

Nhiễm Thanh Thanh vừa thấy đã thăm hỏi: "Ấy, công quân nhà tôi rời giường rồi."

Lâm Duyệt Vi: "....."

Nhiễm Thanh Thanh hai tay ôm cánh tay, một bộ xem náo nhiệt bộ dáng: "Tiểu Lâm công cô có ổn không vậy, sao trông yếu vậy?"

Lâm Duyệt Vi không để ý tới mẹ nàng, nhìn quanh không thấy bóng dáng nàng muốn tìm, hỏi: "Cố Nghiên Thu đâu rồi mẹ?"

Vừa nói, Nhiễm Thanh Thanh đã lập tức cười: "Tiểu Lâm công, giọng nói làm sao vậy? Không phải do tối hôm qua kêu rên đến tắt tiếng đó chứ?" Nhiễm Thanh Thanh đủ thông minh a, lúc trước còn tuổi hồng mộng mơ mới bị Lâm Duyệt Vi che mờ hai mắt, bây giờ tình huống như thế nào bà đã

xem đến rõ ràng, trêu ghẹo Lâm Duyệt Vi nói, "Tối hôm qua có trộm à? Sao nghe cô kêu cứu mạng?"

Lâm Duyệt Vi không hé răng, nằm liệt trên sô pha, chờ mẹ nàng phóng thích trào phúng cho xong.

Eo nàng còn đau đây này.

Không biết Cố Nghiên Thu lấy đâu ra tinh lực tràn đầy như vậy, lại còn chơi ra không ít kiểu mới lạ.

Nhiễm Thanh Thanh trào phúng xong, chu chu môi về phía bếp, nói: "Cố Nghiên Thu nhà cô đang trong phòng bếp nấu cơm trưa."

Lâm Duyệt Vi nhếch môi cười, bất chấp eo đau, trực tiếp đi về phía bếp, nàng soạt một tiếng mở cửa phòng bếp, Cố Nghiên Thu ngoái đầu lại nhìn nàng. Tia nắng ban mai ngoài cửa sổ vừa lúc vờn trên mái tóc, mạ lên người cô một tầng hào quang ôn nhu.

Lâm Duyệt Vi đứng ở cửa giang hai tay cánh tay về phía cô, đuôi lông mày, khóe mắt đều tràn đầy tình yêu cuồng nhiệt.

Qua hơn mười mấy giờ, cả hai từ khắc khẩu, đến tra tấn rồi thật cẩn thận thấu hiểu nhau không còn sót lại chút mâu thuẫn nào, từ trong ra ngoài đều được một loại tình yêu mới cuồng nhiệt thay thế, càng bao dung, càng trưởng thành, càng thêm quý mến sinh mệnh.

Cố Nghiên Thu buông muôi, mở lửa nhỏ nhất, bước nhanh tới, kéo Lâm Duyệt Vi vào lòng, cầm cọ lên những sợi tóc bên tai nàng, giọng điệu nhu hòa: "Sao em dậy sớm vậy?"

"Sớm sao? Hơn 10 giờ rồi." Lâm Duyệt Vi dựa mặt vào làn da ấm áp trên cổ cô.

"Sớm, chị còn cho rằng em sẽ ngủ đến khi chị gọi cơm."

"Xem thường em không phải?"

"Ừm, xem thường."

"Aizzz." Lâm Duyệt Vi đột nhiên thở dài.

"Làm sao vậy?"

"Không nghĩ chị còn nấu được cơm."

"....."

"Em có đang phiền chị không?" Lâm Duyệt Vi chọc lên bả vai Cố Nghiên Thu.

"Không, chị có thể vừa ôm em vừa nấu, cũng sắp xong rồi, xào một chút là được."

"..... Chị không có thêm chút tế bào lành mạn được à?"

"Đáp án chính xác là gì?"

"Tự chị đoán."

"Đoán không ra, với lại, sắp khét rồi."

Lâm Duyệt Vi đẩy Cố Nghiên Thu: "Vậy chị còn không mau xào đi?"

Cố Nghiên Thu hơi ủy khuất: "Em bắt chị ôm em còn gì."

Lâm Duyệt Vi trừng mắt: "Chị còn nói lý?"

Cố Nghiên Thu bĩu môi, Lâm Duyệt Vi hôn lên môi cô, nhin không được mỉm cười: "Được rồi, lẹ lên."

Cố Nghiên Thu quay lại xào rau, Lâm Duyệt Vi đứng bên cạnh ngắm ngắm, nhìn nhìn, lại bắt gặp Cố Nghiên Thu đang nhìn nàng, chặc lưỡi một tiếng: "Nấu cơm đi, lão dòm ta làm gì?"

Cố Nghiên Thu nhấp môi, nói: "Em....."

"Em đẹp em biết rồi, đẹp có thể ăn được sao? Mau nấu cơm."

"..."

Qua một lát, Lâm Duyệt Vi chủ động đi qua, rón ra rón rén đến sau lưng Cố Nghiên Thu, hôn nhẹ lên cổ Cố Nghiên Thu, rồi lập tức thối lui, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cố Nghiên Thu không thể không cười.

Món đang xào cũng chín tới, cô tắt lửa, đi qua chỗ Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi lui về phía sau, mãi cho đến khi phải chống vào cạnh tủ, trong mắt rõ ràng chờ mong vạn phần, ngoài miệng lại sợ hãi mà ô hô: "Chị không được qua đây a~, chị mà qua đây em sẽ kêu lên đó."

Cố Nghiên Thu nghe đoạn lời kịch này khá quen tai, nhưng xem cô như nhân vật nam nhân đáng khinh có hơi quá đánh, khi cô nỗ lực điều chỉnh biểu tình mới phát hiện Lâm Duyệt Vi đang cố gắng nhịn cười, dầu có vậy thì cô vẫn trực tiếp sai bước sang, hai tay đề lên tủ bếp, bá đạo hôn lên môi Lâm Duyệt Vi.

Hôn thật lâu.

Khi môi rời môi, trọng lực cả người Lâm Duyệt Vi đều dựa vào người cô, hơi thở hỗn loạn. Cố Nghiên Thu cúi đầu hôn hôn đôi mắt mê mang như tầng sương mù của nàng, nhẹ nhàng mà hít vào một hơi, nói: "Chị quả nhiên thích hợp đóng kiểu vai bá tổng hơn."

Ban ngày ban mặt mà như vậy.....

Lâm Duyệt Vi có quan hệ gì với cô, đã sớm không xem mặt mũi là gì, thẳng thắn thừa nhận nói: "Đúng vậy."

Cố Nghiên Thu cong mắt, nói: "Chúng ta có thể tới nước ngoài lại....."

Lâm Duyệt Vi lập tức ghét bỏ mà "Xì" một tiếng: "Không ngờ chị là loại người như vậy đó Cố tổng."

Cố Nghiên Thu đã sớm tập mãi thành thói quen kiêu trêu đùa của nàng, cười thừa nhận: "Ừm, chị là loại Cố tổng như vậy đó."

Lâm Duyệt Vi nghiêng đầu, sửa lại mái tóc, mừng rỡ như chuột rút vào lu gạo, túm cổ áo Cố tổng, nhìn vào mắt cô, nói: "Nhưng em lại thích loại Cố tổng này."

Hai người vừa tiến vào một giai đoạn huyền diệu mới, sóng sau xô sóng trước, nói chuyện bao lâu cũng không đủ, nếu không do Nhiễm Thanh Thanh nhắc nhở, cả hai có thể lỡ luôn giờ cất cánh máy bay.

Nhiễm Thanh Thanh cùng Schrodinger một người một mèo đứng ở cửa, lẳng lặng mà nhìn chăm chú hai người đang ve vãn đánh yêu nhau.

Lâm Duyệt Vi vừa nghe được một câu nói rất thú vị từ Cố Nghiên Thu, thích vô cùng, hai tay ôm mặt Cố Nghiên Thu như muốn hôn, bốn mắt nhìn nhau như đang bén điện.

Lâm Duyệt Vi ngượng ngừng buông tay: "Nấu cơm đi."

Một bữa cơm mất hơn hai tiếng đồng hồ, hai người vốn đủ biến thành thiếu thời gian, Cố Nghiên Thu ăn xong trước, lên lầu kiểm tra hành lý, giấy tờ có đủ hay chưa, lúc Lâm Duyệt Vi lên lầu cũng là lúc cô kéo khoá kéo vali lại.

Lâm Duyệt Vi hỏi: "Chị chuẩn bị xong hết chưa?"

Cố Nghiên Thu trả lời: "Rồi."

Xuất ngoại hưởng tuần trăng mật, không phải một chuyện có thể qua loa lấy lệ, Lâm Duyệt Vi nói: "Nếu không hay để em kiểm tra lại?"

Cố Nghiên Thu nói: "Hành lý không thành vấn đề, em xem lại giấy tờ thủ, giấy tờ để trong ba lô nhỏ màu vàng."

Lâm Duyệt Vi kiểm tra hộ chiếu, không thấy sót gì, cuối cùng còn kiểm tra các loại sản phẩm điện tử một lần, cũng không có vấn đề gì, nàng không chú ý tới Cố Nghiên Thu đang tránh ở phía sau lau mồ hôi.

Trước khi xuất phát, Cố Nghiên Thu ngàn dặn dò vạn dặn dò Nhiễm Thanh Thanh không được cho Schrodinger ăn quá nhiều, Nhiễm Thanh Thanh luôn miệng dạ vâng. Cố Nghiên Thu liếc nhìn Schrodinger ngồi xổm dưới chân Nhiễm Thanh Thanh, làm ra một ánh mắt cảnh cáo.

Dựa vào Nhiễm Thanh Thanh chẳng bằng hy vọng con mèo này biết tự giác, một người một mèo không ai đáng tin cậy.

Tài xế tới đón hai người lên xe, Cố Nghiên Thu cuối cùng quay đầu lại nhìn cửa nhà, mặt đầy nét lo lắng. Lâm Duyệt Vi kéo cầm cô về phía nàng: "Được rồi, xem chị kìa, cùng lắm thì chúng ta mỗi ngày đều videocall cho Schrodinger, chị có thể giám sát nó vận động từ xa không phải được rồi sao?"

Cố Nghiên Thu nói: "Chị không phải....." Cô muốn nói lại thôi.

Lâm Duyệt Vi nói: "Chị không phải cái gì?"

Cố Nghiên Thu lắc đầu: "Không có gì."

Lâm Duyệt Vi ép cô: "Nói, chị lại gạt em chuyện gì."

Cố Nghiên Thu bất đắc dĩ: "Chị không gạt em."

Lâm Duyệt Vi dò hỏi tới cùng: "Vậy chị có gì mà khó nói?"

"Aizzz." Cố Nghiên Thu thở dài, "Được rồi, chị nói."

Lâm Duyệt Vi chờ mong mà nhìn cô.

Cố Nghiên Thu nhìn vào mắt nàng, vẻ mặt rối rắm, cuối cùng hạ quyết tâm, nói thẳng: "Chị có chút khẩn trương."

Lâm Duyệt Vi: "..... Ha?" Phải không vậy? Lâm Duyệt Vi hỏi, "Chị sợ xuất ngoại? Không phải chị từng sống ở nước ngoài nhiều năm sao?"

Cố Nghiên Thu: "....." Cô nói, "Em nghĩ đi đâu vậy? Chị không khẩn trương vì chuyện này, chị khẩn trương vì hưởng tuần trăng mật ... lần đầu tiên."

"Em cũng lần đầu tiên a," Lâm Duyệt Vi ha một tiếng, "Rốt cuộc có cái gì khẩn trương?"

Cố Nghiên Thu nói: "Chị cũng không biết." Lúc trước khi còn sống ở nước ngoài cô từng đi khắp Châu Âu, ngay cả Châu Mỹ với Bắc Cực cũng không bỏ qua, nhưng chưa lúc nào cô khẩn trương như bây giờ..... Trộn lẫn trong ấy là một chút chờ mong.

Lâm Duyệt Vi giúp cô giảm bớt sự khẩn trương, mở lời: "Chị từng tới Bali chưa?"

Cố Nghiên Thu: "Chưa từng, chị chỉ mới tới Âu Mỹ du ngoạn."

Lâm Duyệt Vi hỏi: "Cùng ai?"

Cố Nghiên Thu: "Có khi đi một mình, có khi thì đi cùng bạn bè, bạn ở nước ngoài."

"Trình Quy Diên?" Lâm Duyệt Vi chỉ biết mình chị ấy.

"Đúng vậy," Cố Nghiên Thu nói, "Còn có vài người khác, đều là bạn thời đại học, nhưng bọn họ đều ở nước ngoài."

"Trong nước chị không có bạn sao?" Lâm Duyệt Vi bắt được lời nói mấu chốt.

"Chị chỉ học trong nước đến cao trung, cũng có một số bạn, nhưng sau khi xuất ngoại thì đều phai nhạt. Bây giờ chị về nước, ngoại trừ Trình Quy Diên, những người đó hẳn cũng chẳng còn nhớ chị là ai."

"Có phải chị rất ít khi kết giao bạn bè?"

"Cũng không có, xem duyên phận." Cố Nghiên Thu nói.

"Vậy duyên phận của chị hẳn rất lận đận."

"Cũng được mà." Cố Nghiên Thu suy nghĩ một chút, nói, "Cũng không đến nỗi lận đận, có lẽ do tính cách của chị, vẻ ngoài tương đối lạnh lùng, không ai dám tiếp cận chị."

"Cũng tốt." Lâm Duyệt Vi cong cong môi.

"Sao lại tốt?"

"Có thể chặn bớt đào hoa lạng qua chỗ chị a." Lâm Duyệt Vi nựng gương mặt tinh tế đoan trang của cô, cúi đầu xoa lòng bàn tay, thở ngắn than dài, "Chị xinh đẹp như vậy, khẳng định có rất nhiều người dỗi theo, rõ là ép em tới chân tường."

"Sẽ không." Cố Nghiên Thu cười nói, "Chị cũng không thích người khác."

"Em biết."

"VẬY....." Cố Nghiên Thu không biết nên làm gì bây giờ, cũng không thể gặp ai cũng nói 'tôi kết hôn rồi đừng đeo đuổi tôi'.

"Không cần, em tin tưởng chị, chị sẽ không coi trọng người khác." Lâm Duyệt Vi xoa từ lòng bàn tay đến mu bàn tay, đùa nghịch trông rất thích thú, "Nếu chị thật sự phải đi, ai cũng không ngăn được, dù em có la lối khóc lóc lăn lộn thảm thiết cũng vô dụng."

"Chị....." Cố Nghiên Thu vừa muốn tỏ lòng trung thành, Lâm Duyệt Vi dùng ngón trỏ đề lên môi cô, nói tiếp: "Em còn chưa nói xong, Em cũng vậy. Chị phải tin tưởng mị lực của chính mình, không ai sánh bằng chị, cũng không ai có thể cướp em khỏi tay chị. Em biết dạo này tâm trạng chị không ổn định, dễ dàng suy tưởng nhiều, có thể do thần kinh em thô, không phải lúc nào cũng cũng có thể phát hiện. Em hy vọng khi chị suy nghĩ lung tung, có thể nhớ rõ lời này của em."

Lâm Duyệt Vi kéo tay cô đặt lên ngực nàng, từng câu từng chữ, trịnh trọng nói: "Em, Lâm Duyệt Vi, yêu, chị, Cố Nghiên Thu. Chỉ yêu mình chị, Cố Nghiên Thu, một người duy nhất."

Bàn tay đặt trên trái tim đang đập trầm ổn mà có lực, mỗi một nhịp đều trực tiếp truyền đạt đến trái tim Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu hơi hơi động dung.

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chú vào đôi mắt cô: "Mong chị tin tưởng em, có được không?"

Hốc mắt Cố Nghiên Thu đột nhiên nóng ran: "Chị tin tưởng em."

Lâm Duyệt Vi bật cười, nước mắt rưng rưng, lẳng lặng than thở một tiếng, duỗi tay xoa xoa đầu cô, kéo cô vào lòng nàng: "Chị có thể tin tưởng em, em không giống họ."

Họ mà Lâm Duyệt Vi ám chỉ là ba mẹ Cố Nghiên Thu, tối hôm qua trước khi sắp ngủ nàng đã nghĩ ra, rốt cuộc Cố Nghiên Thu vì sao lại biến thành như bây giờ, sợ bóng sợ gió, thần hồn nát thần tính. Sau này nàng sẽ trở thành chỗ dựa tinh thần cho Cố Nghiên Thu, người vợ vĩnh viễn thành thật với cô.

Cố Nghiên Thu dựa vào lòng nàng dùng sức gật đầu, mặc cho nước mắt rơi trên đầu vai nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Tuyển tình cảm trong truyện này có hơi khác với những truyện mình viết trước đây, nên sẽ gây chút tranh luận, có thể hiểu được. Về câu chuyện này, hay tình yêu của bản thân mình, vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi cẩn thận ngẫm lại, văn đều đã viết xuống rồi, không cần tiếp tục lảm lời.

Nguyện có tình nhân không để thất lạc, đều có thể bạch đầu giai lão.

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 135

Tài xế ngồi ghế lái nghe hết toàn bộ mẫu đối thoại, từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, trong lòng khá kinh ngạc.

Anh làm việc cho Lâm gia đã rất nhiều năm, chuyên phụ trách việc đưa đón Nhiễm Thanh Thanh và Lâm Duyệt Vi, anh rất hiểu Lâm Duyệt Vi, nhưng chưa từng thấy Lâm Duyệt Vi dùng giọng điệu ôn nhu như vậy nói chuyện với ai bao giờ.

Còn nhớ rõ năm nay, không, bây giờ nên nói là năm trước, đầu năm trước khi cả hai vừa mới kết hôn, ngay ngày hôm sau đã gọi điện thoại kêu anh chở nàng về nhà, không ngờ lại có ngày cả hai ở bên nhau, đối với việc tác hợp của Nhiễm Thanh Thanh ngoại trừ lo lắng thì chính là táo bạo.

Không ngờ cả hai lại hoà hợp nhau như hôm nay.

Tài xế thu hồi tầm mắt, nhìn con đường phía trước, trong đầu chạy một bản tình ca chậm rãi.

Cố Nghiên Thu không khóc bao lâu, cô không quen thể hiện sự mềm yếu, nhưng ở trước mắt Lâm Duyệt Vi không biết cô đã khóc bao nhiêu lần, lúc cô ngồi thẳng dậy trên mặt còn có chút nóng, Lâm Duyệt Vi rút hai tờ khăn giấy, nhẹ nhàng dè lên khoé mắt cô.

Cố Nghiên Thu mỉm cười nhìn nàng, lập tức quay mặt đi: "Em đừng nhìn chị."

Lâm Duyệt Vi sửa lại tóc cho cô, nói: "Ừm."

Thật sự không nhìn cô.

Cố Nghiên Thu đè nén nỗi lòng kích động, rồi quay sang nhìn Lâm Duyệt Vi, tầm mắt nhìn xuống chút nữa, ngấm mười ngón tay hai người đan vào nhau, đầu nhẹ nhàng dựa vào vai Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi nhích lại gần, để cô gối thoải mái hơn, rồi cúi đầu dùng giọng nói chỉ hai người mới có thể nghe được: "Cố tổng, chị như vậy có hơi thụ."

Cố Nghiên Thu ngửa đầu mau, chuẩn, đủ tàn nhẫn cắn vào má nàng một ngụm.

Lâm Duyệt Vi: "Đau --" nàng nói, "Chị dám bắt chước em?"

Cố Nghiên Thu ánh mắt bình tĩnh: "Kệ chị."

Lâm Duyệt Vi thở dài một tiếng, nói: "Học đi học đi, em cũng chưa nói không thể."

Cố Nghiên Thu liếm liếm lại chỗ cô vừa cắn.

Lâm Duyệt Vi trốn một chút, cười nói: "Ngửa."

Cố Nghiên Thu hai tay ôm lấy nàng, không cho nàng đường lui, tiến lại gần nàng. Lâm Duyệt Vi nhắm mắt lại, nhận mệnh nói: "Được được được, chị liếm, ngửa em cũng nhận." Nàng lẩm bẩm nói, "Sao đột nhiên lại y như tiểu cầu."

Cố Nghiên Thu nhìn nàng nhắm mắt lại, hôn lên môi nàng như chuồn chuồn lướt nước, rồi quay về chỗ ngồi.

Lâm Duyệt Vi: "Huh?"

Cố Nghiên Thu: "Chị buồn ngủ, ngủ một lát." Nói xong thì khép mắt trên đầu vai Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi không hiểu sao cô lại trở mặt nhanh vậy, nhưng khoé môi vẫn ngập ý cười, nhìn ra được tâm tình nàng không tồi, mở chân móng trên gế ra, đắp lên đùi cô.

Cố Nghiên Thu không buồn ngủ chút nào, nói buồn ngủ bất quá do cô không quá thích ứng với không khí tâm sự, muốn nhất thời giảm bớt áp lực, nên Lâm Duyệt Vi làm gì cô cũng biết rõ.

Cô có thể cảm giác được ánh mắt Lâm Duyệt Vi vẫn luôn dừng trên mặt cô, không biết đang ngắm gì.

Qua một lát, độ ấm trên lòng bàn tay áp lên mũi cô, di chuyển dọc theo mũi chậm rãi, dừng trên cánh môi, nhẹ nhàng dùng lực ấn. Tại cô kề sát vai Lâm Duyệt Vi, cảm giác được rất rõ ràng đối phương nuốt nước miếng, vai hơi khẽ run.

Lâm Duyệt Vi chậm rãi cúi đầu, hơi thở ấm áp nhẹ vươn trên cánh mũi cô.

Cố Nghiên Thu nổi lên trò đùa dai, giả vờ sợ ngứa mà nhúu mũi, phát ra loại âm điệu thiếu kiên nhẫn "Ủm".

Hơi thở ấm áp nọ lập tức rời xa cô.

Lâm Duyệt Vi ngồi nghiêm chỉnh, mặt đỏ tim đập, y như mỗi khi không khí giữa hai người trở nên ái muội.

Cố Nghiên Thu lặng yên mỉm cười.

Đôi vợ chồng son chơi trò trộm hôn nhau chơi đến vô cùng vui vẻ, sau 40 phút xe dừng tại sân bay.

Cố Nghiên Thu ở trong xe giúp Lâm Duyệt Vi mang khẩu trang và mũ, kiểm tra đủ một lần, nói: "Được rồi."

Lâm Duyệt Vi cùng cô một trước một sau vào sân bay, qua thủ tục hải quan Lâm Duyệt Vi gọi điện thoại cho người bạn họ Phương, cuối cùng cả bọn gặp nhau ở phòng chờ VIP.

Hôm qua mọi người đã gặp qua ở buổi tụ hội, vốn dĩ có thể miễn qua giai đoạn giới thiệu, nhưng lại có thêm một người xa lạ.

Bạn gái của Phương tiểu ca họ Vân, tính cách nhìn qua có chút hướng nội, lúc nào cũng tránh phía sau Phương nhiếp ảnh gia, rất ít khi mở lời.

Sau khi bốn người hội hợp, vào phòng chờ đợi máy bay cất cánh. Phương tiểu ca đeo trên cổ máy cơ, đùa nghịch trong tay, thỉnh thoảng chụp ảnh cho bạn gái, chốc chốc lại đứng dậy chụp những người xung quanh, ngay cả chiếc cốc trên bàn cũng có thể dùng để chụp hơn chục bức ảnh, nhìn ra được cậu ta khá đam mê nghệ thuật nhiếp ảnh.

Cậu di chuyển ống kính về phía Lâm Duyệt Vi cùng Cố Nghiên Thu, Lâm Duyệt Vi duỗi thẳng tay ngăn trở, trưng cầu ý kiến của Cố Nghiên Thu: "Không sao chứ?"

Cố Nghiên Thu lắc đầu.

Lâm Duyệt Vi bèn buông tay, nói: "Chụp đi."

Phương đại nhiếp ảnh gia nói: "Tạo kiểu đi."

Lâm Duyệt Vi nói thế nào cũng từng được chụp ảnh cho bìa tạp chí, nghĩ nghĩ, cảm cô hơi ngưỡng lên, ánh mắt hướng ống kính, điều chỉnh vẻ mặt thích hợp, Phương đại nhiếp ảnh gia đếm ngón tay với nàng, rồi nhìn về phía Cố Nghiên Thu: "Tẩu tử (chị dâu)?"

Phương nhiếp ảnh gia nhỏ hơn Lâm Duyệt Vi vài tháng tuổi.

Cố Nghiên Thu: "....."

Cô hơi do dự một lát, tiến đến bên tai Lâm Duyệt Vi, nói: "Bản tim có phải hơi quá?"

Lâm Duyệt Vi cho rằng cô muốn nói bí mật gì to tát, vừa nghe xong đã muốn cười xiu, gật đầu: "Quá lắm."

Cố Nghiên Thu: "Vậy thì súng?" Cô thủ thế bắn súng ở phía dưới bàn.

Lâm Duyệt Vi: "....." Nàng quay mặt nói với Phương nhiếp ảnh gia, "Cậu chụp chỗ khác đi, bọn mình giao lưu một chút."

Lâm Duyệt Vi hiếu kỳ hỏi: "Trước giờ chị chưa từng chụp ảnh à?"

Cố Nghiên Thu nóng cả tai, nhỏ giọng nói: "Chụp rồi."

Lâm Duyệt Vi: "Có ảnh không, cho em xem một chút?"

Cố Nghiên Thu lấy điện thoại ra, mỗi lần cô đổi di động đều sẽ sao lưu ảnh cũ sang điện thoại mới, tuy điện thoại cô đang dùng còn khá mới, nhưng bên trong có không ít hình cũ. Cố Nghiên Thu dựa theo năm để phân loại, chọn một bức vào năm 2013, lúc cô vừa xuất ngoại không lâu.

Trước cửa trường đại học, Cố Nghiên Thu cùng ba mẹ chụp ảnh chung -- Cố Hoà và Thẩm Hoài Du đưa cô tới trường đại học.

Lâm Duyệt Vi cẩn thận quan sát, Cố Hoà và Thẩm Hoài Du đứng ở hai bên, Cố Nghiên Thu đứng chính giữa hai tay rũ xuống, trông rất quy củ.

5 năm sau đó, Cố Nghiên Thu đi rất nhiều nơi, có tháp Eiffel, lâu đài Prague, đấu trường cổ La Mã, tiểu trấn ở Ý..... Còn có núi Alps ở Thụy Sĩ, mặc một thân quần áo trượt tuyết, tay cầm gậy trượt tuyết, đây là động tác

duy nhất tương đối rõ ràng, những tấm còn lại không phải đứng đờ trước ống kính, thì là hai tay ép sát hông, àh, đúng rồi, còn có giờ hai ngón tay biểu tượng hoà bình, một chỗ chỉ chụp một tấm, rất có một loại cảm giác "Đến đây chỉ để du ngoạn".

Lâm Duyệt Vi xem xong thở dài một hơi: "Ảnh của chị, không biết còn cho rằng chị Photoshop ghép người với nền." Nếu không phải do cô thật sự đẹp, muốn bao nhiêu ảo thì có bấy nhiêu ảo.

Cố Nghiên Thu: "....." cô muốn đoạt lấy di động trong tay Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi giơ tay lên cao, nói: "Chị làm gì?"

Cố Nghiên Thu nhấp môi: "Trả lại cho chị."

Lâm Duyệt Vi: "Không, em còn chưa xem xong."

Cố Nghiên Thu: "Không phải xem xong rồi sao?"

Lâm Duyệt Vi: "Em muốn cẩn thận thưởng thức một chút."

Cố Nghiên Thu phát hoảng, tiếp tục cố đoạt lấy: "Có gì mà thưởng thức, em nói giống Photoshop còn gì?"

Lâm Duyệt Vi thiếu chút nữa muốn đứng lên trên ghế: "Chị chờ em nói xong đã, tuy rằng giống ảnh ghép, nhưng rất đáng yêu nha, lão bà của em, lại không cho em xem được một hai bức ảnh à?"

Cố Nghiên Thu: "Không được!"

Lâm Duyệt Vi: "Mình trao đổi, được rồi chứ?"

Vẻ mặt Cố Nghiên Thu bỗng dịu đi, Lâm Duyệt Vi đưa di động đưa cho cô: "Album trên QQ, từ lúc chơi em đã bắt đầu lưu ảnh, đều là lịch sử đen, chị cứ tùy tiện xem."

Cố Nghiên Thu nhận lấy di động, chọn QQ của Lâm Duyệt Vi, cô ít khi online QQ, đa số thời gian cô đều liên lạc qua tin nhắn thường, giao diện càng đổi mới thì cô càng tối cổ, càng ít khi online hơn, do giao diện đã đổi nhiều, cô phải tìm một lúc lâu mới tìm được chỗ lưu album.

Lâm Duyệt Vi phân loại ảnh theo album, năm chụp, Cố Nghiên Thu kéo xuống, chọn ảnh năm nàng học cao trung, Lâm Duyệt Vi mặc đồng phục học sinh xanh trắng đan xen, không nuôi mái, để lộ vầng trán no đủ cùng một đôi mắt sáng ngời, thanh xuân dào dạt, đáng vẻ đang nghiêng tai nghe người khác nói chuyện, ngoan ngoãn lại thanh thuần.

Cố Nghiên Thu phóng to hình ảnh, để trên màn hình chỉ còn mình Lâm Duyệt Vi, hỏi: "Em không học ở trường tư nhân dành cho quý tộc à?"

Không biết Lâm Duyệt Vi mê mẩn gì, không ngừng điểm trên màn hình di động của Cố Nghiên Thu, nghe tiếng tùy ý trả lời: "Không a, từ nhỏ đến lớn em chỉ học công lập, gia phong nhà em cần kiệm mọc mạc, chịu khổ nhọc, ba em sợ em đua đòi với người khác, hơn nữa trường em đậu vào toàn là trường trọng điểm, không khác gì trường tư quý tộc."

"Ồh." Cố Nghiên Thu gật đầu, tấm ảnh tiếp theo, vẫn mặc đồng phục, Lâm Duyệt Vi ôm trong lòng một chồng sách, đứng trước sư tử bằng đá ở cửa thư viện, ánh mắt không nhìn vào ống kính, tựa hồ đang nhìn vào người nào đó, đuôi lông mày nơi khóe mắt đều tràn đầy ý cười hạnh phúc.

Cố Nghiên Thu đưa điện thoại đến trước mặt nàng, hỏi: "Em đang ngắm gì vậy? Em còn nhớ không?"

"Cái gì?" Lâm Duyệt Vi nhìn ảnh chụp một lát, lắc đầu nói, "Không nhớ rõ, đã nhiều năm rồi sao em có thể nhớ rõ, có thể đang ngắm cảnh đẹp?"

Cố Nghiên Thu lộ vẻ thất vọng, có chút cảm xúc khác lạ, dựa lưng vào ghế.

Lâm Duyệt Vi ngừng động tác trên tay, kề sát lại tai cô: "Cố tổng?"

Cố tổng bị nàng thối trúng đến ngửa, trốn sang một bên, hỏi: "Huh?"

Lâm Duyệt Vi chạm lên vai cô, nói: "Ngay cả chuyện xưa mà chị cũng tính ăn dấm à?"

Cố Nghiên Thu vốn tính nói không, nhưng không biết cô nghĩ gì, bỗng nhiên kiên cường nói: "Không được sao?"

Lâm Duyệt Vi ha ha cười nói: "Được được được, để em nhớ lại một chút ha, cho chị ăn một ngụm to, không chua không ăn tiền."

Cố Nghiên Thu nghe ra nàng đang trêu ghẹo mình, duỗi tay nhéo eo nàng.

Lâm Duyệt Vi ăn đau, tức khắc ra vẻ khiếp sợ: "Chị....."

Cố Nghiên Thu hỏi: "Làm sao?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Không có gì." Lúc Lâm Duyệt Vi phát hiện mình cong đã từng hỏi Giang Tùng Bích muốn tìm hiểu một chút về hướng tính của mình, cả hai giống nhau đều muốn thụ một chút, đôi khi cũng muốn ra vẻ công quân, Cố Nghiên Thu lại không giống vậy, thân là công, mà toàn bộ đặc điểm của thụ cô đều chiếm hết. Công thụ cùng một thể, thật quá đáng.

Nhưng Lâm Duyệt Vi nàng có được một cô vợ hiền công thụ cùng một thể, càng khó lường hơn.

Lâm Duyệt Vi bị suy nghĩ của chính mình chọc cười, Cố Nghiên Thu thấy nàng cười đến không thể hiểu được, cho rằng nàng cười vì cô hay ghen, lại nhéo nàng lần nữa.

Lần này còn thảm hơn, Lâm Duyệt Vi cười đến không dừng được.

Ba người ngồi xem đều dùng ánh mắt quan ngại trẻ bị thiếu năng trí tuệ mà nhìn nàng, đặc biệt là Phương đại nhiếp ảnh gia, trộm giấu điện thoại dưới bàn, ống kính hướng lên, ghi lại toàn bộ thành video ngán truyền tới nhóm kín.

Đám bạn còn đang ăn tết, rảnh rỗi không có gì làm, vừa click mở video đã thấy tam quan sụp đổ.

【 Bạn thân một: Ai nha, có phải bị kinh phong hay không? 】

【 Bạn thân hai: Đây chẳng lẽ là chiêu thức mỉm cười nửa bước điên thất truyền nhiều năm trên giang hồ? 】

【 Bạn thân ba: Đây là ai a? 】

【 Bạn thân bốn: Lâm tổng a, nhận không ra? 】

【 Bạn thân ba: Má ơi 】

【 Phương · nhất soái · điền sản: Phóng viên truyền hình trực tiếp nhiếp ảnh gia Phương xin đưa tin, được biết, hôm nay giữa trưa, cô gái có tiếng không có miếng đang cùng bạn gái nói chuyện với nhau, bỗng lâm vào điên cuồng, đến nay nguyên nhân không rõ 】

【 Bạn thân một: Quào 】

【 Bạn thân hai: Luyến ái khiến người mất trí 】

【 Bạn thân ba: Không ngờ Lâm tổng cũng khó qua ải 】

【 Bạn thân bốn: Trước kia không biết ai đã nói: Không có khả năng yêu đương, nào là mười năm sẽ không yêu ai, yêu đương vừa ấu trĩ lại vừa lãng phí thời gian, sao lại có người nguyện ý đi yêu đương chứ? 】

【 Phương · nhất soái · điền sản: Thật thơm 】

Nhóm kín liên tục ha ha ha ha thành một đồng.

Di động Lâm Duyệt Vi nằm trong tay Cố Nghiên Thu, cô click mở do không ngừng có thông báo tin nhắn mới nhảy ra, thấy được đoạn đối thoại trong nhóm kín, cô liếc nhìn Lâm Duyệt Vi lần nữa. Lâm Duyệt Vi còn không biết nàng bị trêu chọc trong nhóm, tự cười rồi tự ngừng, uống ngụm trà đỡ khát.

Cố Nghiên Thu nhìn đoạn tin nhắn trong nhóm, tin nhắn vẫn liên tiếp không ngừng, tần suất điện thoại báo tin nhắn tương đương với độ động kinh của Lâm Duyệt Vi.

Cô click mở thanh tin nhắn, phát hiện người gửi tin đúng là cô, nói chính xác hơn, là ai kia dùng tài khoản của cô gửi tới.

Cố Nghiên Thu ấn vào khung thoại của chính mình, bên trong đều là hình vừa rồi Lâm Duyệt Vi nói y như ảnh ghép.

Cố Nghiên Thu: "!!!"

Ảnh chụp còn đang không ngừng mà xuất hiện trên màn hình, Lâm Duyệt Vi lựa chọn không ít.

Cố Nghiên Thu: "Lâm Duyệt Vi!"

Lâm Duyệt Vi trực tiếp cầm di động lưu lại, Cố Nghiên Thu chỉ có thể trơ mắt nhìn ảnh của mình bay hết vào điện thoại nàng. Lâm Duyệt Vi rất cuộc vừa lòng, chọn một tấm thành giao diện màn hình chính.

Về mặt Cố Nghiên Thu như sống không còn gì luyến tiếc, mà Lâm Duyệt Vi nửa điểm đồng tình cũng không có, ngược lại còn tỏ ý bảo Phương nhiếp ảnh gia sau khi chụp xong ảnh, về phải gửi cho nàng.

Cuối cùng, Cố Nghiên Thu bị buộc đến đành phải dùng một quyển tạp chí che mặt mình lại.

Lâm Duyệt Vi lại ăn vạ nói lời lấy lòng cô, nhỏ nhẹ, thì thầm vào tai, cố ý vừa nói vừa thổi khí, nhờ tạp chí che vừa hôn liếm, câu dẫn đến Cố Nghiên Thu muốn tử hình nàng ngay tại chỗ.

Cả bọn cứ như vậy náo loạn tận cho đến khi lên tới phi cơ.

Ngồi khoang hạng nhất, chỗ ngồi của hai người nối liền, bên ngoài còn có màn che kín. Hai người tránh ở bên trong hôn nhau, ngoài cửa sổ chính là trời xanh mây trắng, người giống như đang nằm trên mây trắng, cả người đều lâng lâng.

Khi hơi thở cả hai tách ra, Lâm Duyệt Vi giúp Cố Nghiên Thu cài cổ áo giấu dấu hôn, trái tim loạn nhịp, có chút kích thích.

Nàng xoay người ngồi dậy, nhìn đồng hồ, xem xem còn bay bao lâu.

Hành trình dài mười một tiếng, hiện tại chỉ mới cất cánh được hơn nửa giờ.

Lâm Duyệt Vi: "....."

Nàng kéo màn, ấn nút gọi tiếp viên, tiếp viên hàng không nho nhã lễ độ tiến lên dò hỏi: "Xin hỏi có yêu cầu gì ạ?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Hai ly nước ấm, cảm ơn."

Tiếp viên lấy hai ly nước tới, lại hỏi nàng còn cần gì, Lâm Duyệt Vi lắc đầu tỏ vẻ không cần, đối phương bèn lễ phép mà thôi lui. Lâm Duyệt Vi lấy một cốc nước tự uống, cốc còn lại đưa cho Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu rũ mắt, nhấp môi, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Duyệt Vi không buồn ngủ, từ ba lô lấy ra một quyển kịch bản -- Trần Huyền cho nàng nhận một bộ phim mới, giữa năm nay mới bắt đầu quay, kịch bản chỉ để tham khảo, do hợp đồng chưa ký, diễn viên chưa định, điều kiện vẫn còn đang bàn.

Kịch bản tên là 《thật sự nghĩ không ra tên》(Esley: lầy dễ sợ), một bộ phim vô căn cứ huyền huyền huyền huyền, đại tác IP [1] cải biên, bây giờ phim IP có thể nổi tiếng chính là lông phượng sừng lân, phim nào cũng xào xào nấu nấu, ngay từ đầu khi Lâm Duyệt Vi biết Trần Huyền chọn kịch bản này cho nàng, nàng cũng từng hỏi có phải giá trị khi đóng bộ phim này không lớn, hơn nữa có ký hợp đồng hay không cũng không quan trọng.

[1] IP là một cốt truyện hay ý tưởng đã hoàn thiện có thể chuyển thể thành phim, phim truyền hình, game online, âm nhạc

Trần Huyền nói bây giờ thị trường không phải không có diễn viên giỏi, mà hoàn toàn ngược lại, diễn viên giỏi có rất nhiều, nhưng lại không có kịch bản hay, có rất nhiều diễn viên đều trong hoàn cảnh phải đóng vai cameo, hoặc chụp ảnh giải trí -- chỉ cần không phải chụp ảnh khoả thân, thì so với đóng phim chụp ảnh còn tốt hơn.

Bây giờ có thể tiếp xúc kịch bản ưu tú, chỉ có những người đứng trên đỉnh kim tự tháp của giới giải trí, tỷ như Nhiễm Tranh Vành, Bạch Hoa vân vân, cùng với một số ít có phương pháp riêng, được người trên kim tự tháp thưởng thức kỹ thuật diễn thì trăm dặm mới tìm được một diễn viên. Ngay cả Khuất Tuyết Tùng đã là tiểu hoa đán có thể kiêm luôn nữ vương ratings, nhưng không phải lúc nào cũng đều có thể nhận được kịch bản tốt, trước khi nhận 《đô thị sương mù》, Khuất Tuyết Tùng từng nhận một bộ phim ngôn tình, IP cải biên, tiểu thuyết nguyên tác không tồi, quay giữa chừng mới phát hiện biên kịch một hai phải tự do phát huy trên nguyên tác con người ta, sửa đến má nhận không ra, nam nữ chính suất diễn càng lúc càng ngẫn, nữ phụ thì điên cuồng thêm cảnh diễn, từ tập mười về sau tất cả đều loãng như pha nước, danh tiếng từ lúc bắt đầu theo lương tâm kịch bản mà

trượt dốc, trước cao sau thấp, rồi lặng yên không một tiếng động mà kết thúc, một chút bọt nước cũng đều không có.

Kịch bản IP cải biên có nguy hiểm rất lớn, năm nay cũng có một bộ IP hoàn toàn tương phản lại nổi như cồn, thu hoạch rating xem cao nhất trong năm, nam nữ chính được thơm lây, giới giải trí chính là như vậy, không có quy luật để theo, bạn cũng không biết khi nào vận mệnh nhìn trúng ai, khiến ai một đêm thành danh.

Trần Huyền nói: "Em có thể nhận được 《 đô thị sương mù 》 thật là đại vận, đang lúc bị dư luận bủa vây, em lại vừa hay được đạo diễn Dương nhìn trúng, chỉ cần hậu kỳ không cắt nổi biên tập loạn lên, có Khuất Tuyết Tùng ratings chắc chắn không kém. Em biết bộ phim trước cô ấy đóng không, chính là bộ phim rating trước cao sau thấp, tuy vậy nam vẫn nổi, bây giờ chạy quảng cáo không xong."

Vốn dĩ nữ phụ số hai nên được đóng 《 đô thị sương mù 》 gián tiếp bởi vì Lâm Duyệt Vi chiếm mất tài nguyên mà bị đóng băng công tác, Lâm Duyệt Vi nghe được chột dạ rất nhiều, nhưng cũng không khỏi âm thầm chờ mong, Khuất Tuyết Tùng rốt cuộc có thể đưa nàng bay đến đâu.

Nói tóm lại, kịch bản IP này 《 thật sự nghĩ không ra tên 》 là thể loại huyền huyền tuy râu ria nhưng bỏ thì lại tiếc, nên vẫn có rất nhiều nữ diễn viên tranh đoạt thứ râu ria này, Trần Huyền có thể bắt được là bản lĩnh của cô.

Lâm Duyệt Vi chuyên tâm đọc kịch bản, tốc độ đọc của nàng rất mau, đây lại không phải 《 đô thị sương mù 》 kịch bản hình cảnh yêu cầu động não tự tra cứu, nàng có thể đọc nhanh như gió, hơn hai giờ đã đọc xong, nhưng không thấy điểm sáng, khuyết điểm quá lớn cũng không có, lời kịch hiện đại còn sến chảy nước, nếu nói bình thường thì giống kịch bản hạng bét hơn, so với 《 sương mù đô thị 》 kém hơn rất nhiều.

Sau khi quay được một bộ phim truyền hình, ánh mắt nàng đã khác, nàng biết mình muốn quay kịch bản ra sao, đành khép kịch bản lại thở dài.

Dù tay Cố Nghiên Thu đang cầm kindle đọc sách, nhưng lại chỉ chú ý mình Lâm Duyệt Vi, vừa nghe nàng thở dài liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Duyệt Vi giơ kịch bản trong tay, nói: "Chẳng ra gì."

Cố Nghiên Thu nghĩ rất đơn giản: "Vậy bỏ đi."

Cô vươn tay muốn gọi tiếp viên hàng không.

Lâm Duyệt Vi vội vàng ấn tay cô lại, dờ khóc dờ cười nói: "Chị làm gì vậy?"

Cố Nghiên Thu chớp chớp mắt: "Giúp em bài ưu giải nạn."

Lâm Duyệt Vi nói: "Bài cái gì ưu giải cái gì nạn a, đừng phá, chuyện này chị không giúp được gì đâu."

Cố Nghiên Thu nói: "Sao chị lại không giúp được gì, em nói chị nghe thử một chút."

Lâm Duyệt Vi không muốn nói.

Cố Nghiên Thu giả vờ lại muốn gọi tiếp viên hàng không, Lâm Duyệt Vi đành bó tay, nói ra chân tướng, Cố Nghiên Thu nhướng mày, vẫn giữ câu nói kia: "Không muốn đóng thì không cần đóng."

Lâm Duyệt Vi cười cô tùy hứng: "Sao lại đơn giản như vậy? Bình thường nếu gặp phải khách hàng chị không thích, chẳng lẽ cứ bất hòa với người ta thì không hợp tác sao?"

"Hai chuyện này không giống nhau." Cố Nghiên Thu nghiêm túc mà sửa đúng nàng, "Không thích khách hàng không ảnh hưởng tới chuyện hợp tác

của chị, nhưng quay kịch bản em không thích diễn thì sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của em."

Cô ra giọng kinh người nói: "Chị đầu tư phim cho em đóng."

Bên tai Lâm Duyệt Vi phảng phất như vang lên một đạo sấm sét: "Chị nói gì?"

Cố Nghiên Thu nghiêm túc mà nói: "Chị nói chị bỏ vốn, vì em mua một kịch bản, diễn nhân vật mà em thích."

Lâm Duyệt Vi nhìn cô một lúc lâu, duỗi tay xoa xoa đầu Cố Nghiên Thu, trù mếu nói: "Ngoan, chị biết phải tốn bao nhiêu tiền không?"

Cố Nghiên Thu suy tư nói: "Mấy ngàn vạn?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Ít nhất mấy ngàn vạn, hơn nữa quay là một chuyện, làm sao công chiếu phim là một chuyện, chiếu phim xong có nổi hay không lại là một chuyện khác, rất có thể mấy ngàn vạn đều như ném đá xuống sông."

Cố Nghiên Thu trầm mặc, nhưng biểu tình của cô không phải biết khó mà lui, mà đang nghiêm túc suy xét chuyện này nên triển khai thế nào.

Lâm Duyệt Vi sợ cô thật sự bán của cải lấy tiền mặt bất động sản đi cho nàng đầu tư đóng phim, vội vàng thanh minh trước: "Chị không cần làm chuyện này cho em, em sẽ không cảm kích. Cường cầu trời phạt."

Hiện tại kỹ thuật diễn của nàng trong giới giải trí còn non, sao có thể không tự lượng sức tự chọn kịch bản tự diễn, nếu tính ra thì không có mười cảnh cũng có tám chín cảnh nàng diễn không đạt, nàng tự biết thân biết phận.

Cố Nghiên Thu trầm ngâm một lát, nói: "Vậy chị kêu công ty Trình Quy Diên cho em một nhân vật thế nào?"

Lâm Duyệt Vi cự tuyệt: "Không cần."

Cố Nghiên Thu nghi hoặc: "Không phải em nói không có kịch bản hay cho em quay sao?"

Lâm Duyệt Vi trả lời: "Vậy chị như vậy không phải giống bao dưỡng em sao?"

Cố Nghiên Thu đầy lời lẽ chính nghĩa: "Chị bao dưỡng em có cái gì không đúng sao? Hơn nữa, chúng ta có quan hệ hôn nhân trên pháp lý, lại không có quan hệ lợi ích tiền tài, sao lại tính là bao dưỡng, nên gọi là hỗ trợ lẫn nhau."

Lời nào cũng có lý lẽ, Lâm Duyệt Vi vui vẻ: "Chị là giúp em, vậy em giúp được chị chuyện gì?"

Cố Nghiên Thu: "Em vui vẻ thì chị vui vẻ, giúp chị vui vẻ chính là sự giúp đỡ lớn nhất."

Lâm Duyệt Vi nhìn không được nhéo mặt Cố Nghiên Thu, vừa cảm động vừa buồn cười: "Được rồi, những việc nhỏ này không cần chị giúp, em sẽ tự mình giải quyết, chị cứ ngồi chờ em nổi tiếng đi."

Cố Nghiên Thu rất mất mát: "Được rồi."

Lâm Duyệt Vi lại nựng cô, cười hỏi: "Lại làm sao vậy?"

Cố Nghiên Thu tiếc nuối nói: "Cảm giác như em ở bên ngoài làm việc, chị có cố thế nào cũng không thể giúp."

Lâm Duyệt Vi yêu cực kỳ đáng vẻ hơi nhấp môi tỏ vẻ buồn bã này, ôm chầm lấy cô mà hôn, an ủi nói: "Ở công ty không phải em cũng không giúp

gì được cho chị sao? Rất bình thường mà."

Cố Nghiên Thu vẫn không vui, thần sắc uể oải.

Lâm Duyệt Vi nói: "Tương lai nếu em nổi, em cho chị đầu tư vào em, được chưa?"

Cố Nghiên Thu liếc nhìn nàng, "Ờh" một tiếng.

Lâm Duyệt Vi lại kéo màn lên lần nữa.

Lần này kéo lên hai má ửng đỏ Cố Nghiên Thu, không thấy uể oải gì.

Lâm Duyệt Vi xem xong kịch bản IP thì cất đi, nghiên cứu một phần kịch bản khác, là kịch bản của bộ phim nàng sẽ đóng sau kỳ nghỉ này, suất diễn này là một vai ác không quan trọng lắm, chỉ tập trung ở mấy tập đầu, chu kỳ đóng phim chỉ có hai tuần. Nhưng nàng không có bởi vì nhân vật không quan trọng mà không để bụng, từ lần thử vai xong nàng vẫn luôn chuẩn bị, nên quyển kịch bản trên tay nàng đã cong hằn một góc, bên trong đầy các đường kẻ màu và chữ viết tay.

Chỉ cần nàng muốn, lúc nào cũng có thể đắm chìm trong thế giới của chính mình, đây được xem như một trong những thiên phú của Lâm Duyệt Vi, dù trên phi cơ cứ có tiếng điều hoà ù ù thì nàng vẫn có thể gặm đến hết kịch bản.

Cố Nghiên Thu chăm chú ngắm Lâm Duyệt Vi trong chốc lát, rồi cơn buồn ngủ đánh úp tới, cô kéo chăn đắp lên người, vừa nằm xuống đã ngủ mất.

Giờ Bắc Kinh hiện đang là 10 giờ tối, còn ba tiếng nữa là hạ cánh, Lâm Duyệt Vi bước ra từ cảnh giới quên mình, nghiêng đầu thấy Cố Nghiên Thu đang ngủ say, nàng ngắm cô từ lông mày xuống.

Lâm Duyệt Vi dọn dẹp kệch bản và notebook, cũng nằm xuống, nhẹ nhàng vói tay vào lòng bàn tay Cố Nghiên Thu, bàn tay cô dường như có ý nắm lấy tay nàng, bóp hai lần rồi bất động.

Lâm Duyệt Vi tắt đèn, khép mắt lại.

Một giấc ngủ thật say, tận đến khi bên tai truyền đến tiếng sột sột soạt soạt, Lâm Duyệt Vi mở mắt ra dưới ánh sáng chói mắt, đầu vẫn còn mơ màng, nàng chớp mắt vài cái, ánh mắt mờ mịt. Nàng chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, Cố Nghiên Thu thấy thế bèn đỡ lấy nàng.

Lâm Duyệt Vi từ cửa sổ nhìn xuống, đã có vài ngọn đèn lấp lánh, dụi dụi đôi mắt: "Mấy giờ rồi?"

"Sắp hạ cánh rồi." Cố Nghiên Thu trả lời.

"Rốt cuộc tới rồi." Lâm Duyệt Vi dùng tay che miệng ngáp, tiếp theo duỗi eo, ngồi chờ máy bay hạ cánh.

Indonesia ở phía trên xích đạo nam bắc, được bao phủ bởi rừng nhiệt đới với không khí ẩm thấp, quanh năm nắng nóng. Ở quốc nội đang mùa đông, đến nơi đây lại thật sự ẩm áp, ban ngày vẫn còn là mùa đông mặc áo lông vũ run bần bật, buổi tối mặc áo tay dài còn sợ nóng.

Vừa xuống phi cơ, khí nóng đã ập vào mặt, chưa đi được hai bước đã ướt đầm mồ hôi, Lâm Duyệt Vi cởi luôn áo khoác vừa mặc, vắt trên cánh tay, nàng đeo kính râm, hỏi Cố Nghiên Thu vẫn mặc áo khoác: "Chị không nóng sao?"

"Cũng ổn." Cố Nghiên Thu tháo Phạt châu trên cổ tay xuống, cười, "Lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh."

Thiếu tiếng gõ mõ.

Lâm Duyệt Vi muốn cản cô, nhưng do bên cạnh đều là người, nên nàng đành từ bỏ.

Cố Nghiên Thu cũng đeo kính râm, nhưng mặt trông nhỏ đi rất nhiều.

Một hàng bốn người lấy hành lý rồi gọi taxi, bởi vì đây là khu du lịch quốc tế, nên ngôn ngữ thông dụng là tiếng Anh, trừ bạn gái Phương nhiếp ảnh gia, ba người còn lại đều thông thạo tiếng Anh, đặc biệt là Cố Nghiên Thu, vì cô vừa du học về nước, cũng không cần gọi thông dịch viên.

Đến khách sạn đã hơn hai giờ sáng giờ địa phương, bốn người chia làm hai tổ, làm thủ tục nhận hai gian phòng hướng biển, chúc nhau ngủ ngon rồi trở về phòng.

Lâm Duyệt Vi ngồi trên sofa ngắm Cố Nghiên Thu sắp xếp hành lý, bao gồm đêm nay, hai người tổng cộng sẽ ở lại bốn ngày, ngày thứ năm phải về nước, ngay hôm sau đó Cố Nghiên Thu phải tới công ty đi làm, nàng phải tới đoàn đóng phim.

Cố Nghiên Thu bày đồ dùng rửa mặt trong toilet, kéo vali về phòng, bả vai trầm xuống, bất thành linh bị một người trèo lên, Lâm Duyệt Vi dùng hai tay ôm cổ cô, chân câu lấy eo cô, xem mình như bao phục hình người.

Cố Nghiên Thu rất hiểu, mỗi lần Lâm Duyệt Vi trèo lên lưng cô như vậy, đều đại biểu tình cảm trong lòng nàng quá nhiều, không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Cố Nghiên Thu quàng tay ra sau ôm nàng, miễn cho nàng ngã xuống, đi chưa được mấy bước, quả nhiên nghe Lâm Duyệt Vi thở dài: "Làm sao bây giờ a?"

"Cái gì làm sao bây giờ?"

"Còn chưa bắt đầu nghỉ phép, em đã bắt đầu nghĩ tới chuyện sau khi nghỉ."

"Vậy em đừng nghĩ."

"Không thể không nghĩ a, em rảnh quá."

"Vậy giúp chị dọn hành lý?"

"Thôi, em lười."

"Vậy em muốn làm gì?"

"Muốn treo trên lưng chị thế này."

Cố Nghiên Thu: "....." Vậy cứ treo đi.

Cũng may ngày thường cô có rèn luyện, động tác của Cố Nghiên Thu hơi chậm hơn bình thường trải ga giường và bộ chăn gối mới, gối đầu cũng được đổi mới, cô lau mồ hôi, đi tới vali đang mở trước mặt.

Lâm Duyệt Vi nhìn lướt qua bả vai cô, nhìn thấy Cố Nghiên Thu từ bên trong lấy ra một bộ vest, tây trang thuần sắc xanh đen, cắt may cẩn thận, ôm eo, tương đối tinh xảo, kiểu dáng Cố Nghiên Thu thường mặc mỗi khi đi làm. Có một buổi sáng Lâm Duyệt Vi trông thấy, dù đang nằm trên giường nghỉ ngơi thì hai mắt vẫn tỏa sáng, quá phong độ. Đương nhiên cuối cùng bởi vì Cố Nghiên Thu phải vội vàng đi làm, nên chuyện gì cũng chưa làm được, sau đó Lâm Duyệt Vi cũng quên mất chuyện này.

Lâm Duyệt Vi nhất thời không nghĩ ra bộ tây trang này dùng cho việc gì, nói: "Chị đi du lịch mang theo cái này làm gì? Chẳng lẽ qua bên này cũng có chuyện làm ăn chị cần bàn?" Không thể nào? Hưởng tuần trăng mật còn bàn chuyện làm ăn mất hứng tới vậy.

Cố Nghiên Thu nói: "Không có, chị....."

Lâm Duyệt Vi đu trên lưng, không nhìn thấy biểu cảm của cô, cũng không nghe ra giọng điệu gì lạ, bèn nhảy xuống, vòng đến trước mặt cô, thấy Cố Nghiên Thu nhìn chăm chăm bộ tây trang trên tay đến xuất thần.

Lâm Duyệt Vi quơ quơ tay trước mặt cô: "Ha!"

Cố Nghiên Thu thu hồi tầm mắt, cất tây trang về vali, cười cười, nói: "Không có gì, đi tắm rửa đi, đã khuya rồi."

Lâm Duyệt Vi nhú mày, cảm giác cô có vẻ hơi lạ, nhưng hôm nay ngồi trên phi cơ lâu như vậy, xác thật cần tắm và nghỉ ngơi một chút. Lâm Duyệt Vi vào phòng tắm mở nước ấm, rồi chạy ra ngoài hỏi Cố Nghiên Thu: "Muốn cùng nhau không?"

Cố Nghiên Thu hơi sửng sốt một chút: "Hả?"

Lâm Duyệt Vi vuốt tóc, rũ mắt, giọng nhỏ nhẹ: "Cùng nhau? Được không?"

Mặt Cố Nghiên Thu dần dần hồng lên, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cả hai tắm gấp đôi thời gian bình thường mới chịu bước ra ngoài, mặt cả hai đỏ ửng một cách bất thường, Lâm Duyệt Vi ngồi ở mép giường sấy tóc, Cố Nghiên Thu dùng khăn bông quấn tóc, kéo bức màn ra, đứng trước cánh cửa sổ thật lớn sát đất ngắm ánh trăng soi tỏ một vùng ven biển.

"Xong rồi." Lâm Duyệt Vi buông máy sấy, đưa máy về phía Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu xoay người, dùng chân trần, ngón chân xinh đẹp bước trên sàn nhà lát gỗ, dây lưng áo tắm dài rũ xuống một bên, da trắng như tuyết, môi mỏng đỏ hồng, cổ thon dài, nước nhỏ từ một bên mái tóc dài.

Lâm Duyệt Vi nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy cô thật gợi cảm.

Nàng quỳ gối trên giường, giúp Cố Nghiên Thu sấy khô tóc, tay áp lên cổ áo tắm rộng mở của Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu vừa thấy đã hiểu kích động trong mắt nàng, nói: "Có thể."

Lâm Duyệt Vi rửa tay thật sạch, quay lại nhẹ nhàng ôm lấy Cố Nghiên Thu còn đang điều chỉnh hô hấp, Cố Nghiên Thu lập tức ôm lấy nàng, lầm bầm: "Vi Vi." Cô không ngừng kêu tên nàng, rồi dần dần ngừng run rẩy.

Hai người sóng vai nằm trên giường, tay nắm tay, câu được câu không mà nói chuyện, không biết khi nào đều ngủ mất.

Cả hai tới không vừa khéo, vừa lúc mùa mưa trên đảo Bali, buổi sáng hôm sau khi tỉnh lại bầu trời ngoài cửa sổ đã âm u, một hồi mưa to mắt thấy sắp rơi xuống. Lâm Duyệt Vi trở mình, chống cằm, nhìn cửa kính sát đất dần dần bị mưa bụi xóa nhoà.

Cố Nghiên Thu tỉnh dậy muộn hơn nàng, vừa thấy thời tiết, đã tiếc hận nói: "Ngày đầu tiên mà trời đã mưa."

Lâm Duyệt Vi không để bụng, lạc quan nói: "Em có kiểm tra rồi, sẽ không mưa hoài, mưa mấy tiếng nữa sẽ hết. Chị còn buồn ngủ không? Có muốn ngủ thêm một lát không?"

"Không ngủ nữa." Cố Nghiên Thu không có thói quen ngủ nướng, sẽ cảm giác cả người không thoải mái, cô dậy vào phòng tắm rửa mặt, tính đi ăn bữa sáng.

Cô cũng đã dậy, Lâm Duyệt Vi một mình lười biếng cũng không thú vị, dò dậy vào phòng rửa mặt, từ phía sau ôm lấy cô, cằm dựa trên vai cô -- bởi vì cả hai cao gần bằng nhau, nàng phải nhón chân mới dựa được.

Cố Nghiên Thu nhìn xuống, giả vờ không thấy nàng phải nhón chân, rồi ngược mắt, giúp Lâm Duyệt Vi bôi kem đánh răng, đưa ra sau.

Lâm Duyệt Vi nhận lấy, tiếng bàn chải đánh răng chạy bằng điện ong ong vang lên.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong gương, nhìn nhau cười.

Hưởng tuần trăng mật rất quan trọng, ở cùng nhau trong một thành phố xa lạ, cảm nhận lòng mình lâng lâng, Lâm Duyệt Vi rửa mặt xong lại bắt đầu quần lấy Cố Nghiên Thu không bỏ, dính như kẹo kéo, nàng trước giờ không như vậy, không biết vì sao khi ở đây lại thế này.

Cố Nghiên Thu vốn khuyết thiếu cảm giác an toàn, đối phương càng dính lấy cô càng hưởng thụ, cũng mừng rỡ khi đi đến đâu cũng được ở bên Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi ngồi lên đùi Cố Nghiên Thu, được cô đút cho ăn bữa sáng, hai người quần lấy nhau trên thảm trong chốc lát, vì không thể ra cửa, nên cũng có chút nhàm chán. Lâm Duyệt Vi nổi lên hứng chơi đầu tóc của Cố Nghiên Thu, nàng giúp cô thắt bím, thắt rồi lại tháo, cứ như thế lặp đi lặp lại, Cố Nghiên Thu cũng đành bất đắc dĩ.

Lâm Duyệt Vi thoáng nhìn nét mặt cô, bực nói: "Chị nói xem chơi gì đây?"

Cố Nghiên Thu nghĩ không ra, chủ động hiển đầu tóc ra cho nàng chơi.

Lâm Duyệt Vi nói: "Không chơi nữa." Nói rồi rời đi về phòng.

Cố Nghiên Thu đuổi theo: "Em đừng giận."

Lâm Duyệt Vi đổi chỗ khác mà nằm: "Không giận, cũng không biết làm gì, chán chết đi được."

Ánh mắt Cố Nghiên Thu rơi xuống máy tính ở góc phòng: "Vậy chơi trò chơi máy tính?"

Lâm Duyệt Vi không nhúc nhích: "Trò gì?" Quét mìn sao?

Cố Nghiên Thu mở máy tính, tốc độ khởi động rất nhanh, cô cũng không hay chơi điện tử, thứ cô chơi duy chỉ có bài brit, rất tự nhiên mở trang web, tải phần mềm cài đặt bài brit về máy.

"Không phải em thích chơi bài brit sao?" Cố Nghiên Thu chỉ chỉ máy tính, "Em chơi đi."

Lâm Duyệt Vi từ xa xa vừa thấy icon đã tê dại da đầu, Cố Nghiên Thu cũng tài thật, vừa tìm đã kiểm ra trò nàng hay chơi, vội cự tuyệt nói: "Em không chơi bản internet."

"Ờh." Cố Nghiên Thu nói, "Vậy em xem chị chơi?" Dù sao cũng mở rồi, Cố Nghiên Thu có hơi ngửa ngề.

Lâm Duyệt Vi nói: "Cũng được." Chỉ cần không cần nàng chơi, sao cũng được.

Cố Nghiên Thu đổi tài khoản, gõ bắt đầu, Lâm Duyệt Vi đi lấy quả lê, đứng phía sau ghế, vừa ăn vừa xem. Xem xong một ván, cảm thấy lúc trước Cố Nghiên Thu thật là quá khiêm tốn, nói cô chỉ có trình độ bình thường, này quả thực là trình độ vương giả. Xem bố cục đánh bài brit cô cũng biết kinh nghiệm đây mình.

Cố Nghiên Thu giúp bạn chơi trình độ cũng tạm được kia dành chiến thắng, đánh xong cô còn gửi một tin nhắn cho đối phương theo thói quen: Rất lợi hại.

Lâm Duyệt Vi mượn dịp này thấy được ID của cô, lồi lê trong tay rút xuống sàn nhà.

Cố Nghiên Thu giúp nàng nhặt lên, ném vào thùng rác, rồi hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Duyệt Vi không trả lời, lấy di động của Cố Nghiên Thu, khó nén hoảng loạn nói: "Chị đăng nhập QQ đi."

Cố Nghiên Thu không hiểu vì sao, nhưng do lâu rồi cô mới đăng nhập, thử sai hai lần mật mã mới vào được, đưa cho nàng. Ngón tay Lâm Duyệt Vi run rẩy, mở di động của mình, nhấp nhanh một tin nhắn.

Di động Cố Nghiên Thu bỗng run lên vì có thông báo.

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm màn hình di động, biểu tình đại ra, Cố Nghiên Thu kỳ quái mà nhìn nhìn sang:

【 Vi Thảo:??? 】

Cố Nghiên Thu ngã sang một bên, ngẩng đầu nhìn nàng: "Là em?"

Tác giả có lời muốn nói:

Nhưng mà Cố tiểu thư còn không biết đối tượng thầm mến của Lâm tiểu thư chính là cô ấy hô hô hô

Cố tiểu thư: Tôi chỉ xem nàng như bạn online bình thường.

Sau khi biết, Cố tiểu thư: Chị khó coi chết đi được? Lúc đó mắt em bị mù à? 【 nhú mày 】

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 136

Lâm Duyệt Vi nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Trái đất có hơn 7 tỷ người, nàng tổng cộng chỉ thích hai người, một người không biết dung mạo, tính cách, tên họ là gì, nhưng vẫn có thể khiến nàng động tâm, một người nàng hấp tấp kết hôn, vốn muốn xem như vội vàng qua đường, kết cục bỗng nhiên quay đầu lại cùng người ấy dây dưa tới tận bây giờ.

Kết quả, hai người ấy lại là một người.

Cố Nghiên Thu nhìn thấy phản ứng của nàng hơi khó hiểu, mà bản thân cô cũng bất ngờ. Cố Nghiên Thu là người không thích sa vào internet, internet đại biểu cho sự mất kiểm soát, cô không quen với loại cảm giác này. "Vi Thảo" đối với cô mà nói cũng xem như một người bạn online khá thân, có thể mời cô cùng chơi trò chơi, mỗi khi Cố Nghiên Thu rảnh cô đều đáp ứng, quen biết nhau hai ba năm cô chỉ lộ ra ra mỗi việc mình sinh sống ở nước ngoài.

Ngoài ra không còn thông tin nào khác.

Một người bạn cùng chơi game online -- đây là toàn bộ định nghĩa Cố Nghiên Thu dành cho Vi Thảo.

Nhưng cô cảm thấy đối với đối phương tựa hồ không chỉ có vậy, người ấy dường như rất muốn kết giao bạn bè với cô.

Cố Nghiên Thu không thể không nghĩ, nếu khi ấy cô thân cận với Vi Thảo hơn một chút, có thể sẽ sớm biết thân phận thật sự của đối phương hay không, do đó có thể sớm ngày thân cận với Lâm Duyệt Vi hơn một chút? Bất quá đều là nếu như, kết quả bây giờ vẫn khiến cô rất hài lòng.

Về sau có thể cùng nhau chơi bài brit, kỹ thuật của Lâm Duyệt Vi rất cao siêu, chẳng trách lần trước nàng có thể đánh bại nhóm phú nhị đại kia.

Cố Nghiên Thu chỉ chỉ máy tính: "Vậy em muốn chơi không? Chị nhớ Vi Thảo..... Em rất lợi hại."

Cố Nghiên Thu liên kết tên online với Lâm Duyệt Vi, nghe ra có một loại cảm giác kỳ diệu.

Không đúng, cô lại nhớ tới một sự kiện, Lâm Duyệt Vi là Vi Thảo, người đã cùng cô chơi bài brit suốt những năm qua, sao nàng lại nói nàng không chơi bản trên internet?

"Không chơi." Lâm Duyệt Vi đứng lên rời khỏi phòng.

Cố Nghiên Thu đứng lên theo, ánh mắt đuổi theo bóng dáng nàng: "Vi Vi?"

Hai người là bạn online, không phải nên vui vẻ sao?

Lâm Duyệt Vi nằm liệt trên thảm trải thảm giả chết.

Nàng quá shock, cần được bình tĩnh một chút.

Cố Nghiên Thu, nhìn lên sao trời (Ngường Vọng Tinh Không).

Nàng nhớ tới những mẫu đối thoại với Cố Nghiên Thu, có thể cảm nhận được chỉ có sự xấu hổ vô tận, đặc biệt sau khi biết được thân phận thật của nhau. Dù nàng có giấu hay không giấu thì tình yêu từng nảy mầm trong

lòng cô thiếu nữ như nàng, đều tạo thành lịch sử đen khiến nàng không chỗ dung thân.

Lâm Duyệt Vi áp người trên thảm, xem lịch sử trò chuyện trên di động.

Ngày 15 tháng 3 Năm 2018, Lâm Duyệt Vi nhớ rất rõ ngày này, là ngày nàng cùng Cố Nghiên Thu đi lãnh chứng nhận kết hôn.

Nhìn lên sao trời: giờ mình mới thấy tin nhắn, gần đây khá bận, mới vừa có hai ngày thanh tịnh, ngại quá. Có thời gian chơi một ván không? Tâm tình mình không tốt lắm.

Vi Thảo: Có

Vi Thảo: bây giờ không phải đang ba giờ sáng sao? Bạn không ngủ được sao? [icon mặt cười]

Nhìn lên sao trời: Khoảng thời gian trước mình đã về nước, bây giờ không trái múi giờ nữa [cười]

Nhìn lên sao trời: mình mời bạn

.....

Vi Thảo: [ngón tay cái]

Nhìn lên sao trời: [ngón tay cái]

Nhìn lên sao trời: mình nhớ tới còn có chút việc, offline trước

Bởi vì hôm ấy khá đặc biệt, nên mặc dù đã qua lâu như vậy, ký ức của Lâm Duyệt Vi vẫn rất rõ ràng. Nàng ngủ đến mặt trời lên cao, ngồi trong phòng ăn ăn cơm, Cố Nghiên Thu trở về, hai người cùng ăn một bữa cơm trưa không mấy vui vẻ, sau đó càng không thoải mái gây một trận. Nàng

lên lâu chơi trò chơi, Cố Nghiên Thu lưu tại phòng khách, hoặc có thể cũng trở về phòng.

Cho nên..... Lâm Duyệt Vi nghĩ câu trên màn hình "Tâm tình mình không tốt lắm", là do Cố Nghiên Thu cãi nhau với nàng nên tâm tình mới không tốt sao?

Còn có câu cuối cùng "mình nhớ tới còn có chút việc, offline trước", khi đó cô làm gì nhỉ? Ánh mắt Lâm Duyệt Vi dừng lại trên hiển thị thời gian, buổi chiều 3 giờ rưỡi.

Nàng nheo mắt lại.

3 giờ rưỡi.....

Hình như khi nói xong câu đó, cửa phòng nàng đã bị Cố Nghiên Thu gõ vang, nhắc nàng cùng tới Cục Dân Chính lãnh giấy kết hôn. Lâm Duyệt Vi đồng ý, khi quay về phòng xem vi tính, nhìn lên sao trời đã offline. Cho nên lúc ấy có thể giả thuyết rằng khi Nhìn lên sao trời offline, Cố Nghiên Thu thật sự lập tức online.

Lâm Duyệt Vi: "....."

Tần suất cả hai nói chuyện không cao, đặc biệt sau khi Cố Nghiên Thu về nước, cô vốn không hay online QQ, sau khi về nước công việc bận rộn, cô còn phải vội vàng yêu đương, càng không có thời gian để ý tới bạn online.

Trong lúc quay tiết mục, có hôm Lâm Duyệt Vi bị áp lực quá lớn, lúc nằm trên giường nàng có nhớ tới đối phương, muốn đối phương cùng nàng nói chuyện phiếm.

Vi Thảo: Có rảnh không?

Nhìn lên sao trời: Có rảnh, làm một ván?

Lâm Duyệt Vi nghĩ: Quả nhiên trong lòng Cố Nghiên Thu trong lòng chỉ có trò chơi, mỗi khi nói chuyện với nàng đều nhắc tới trò chơi.

Tiếp tục xem.

Vi Thảo: Bây giờ mình không có máy tính

Nhìn lên sao trời: Mình có thể giúp gì cho bạn không?

Vi Thảo: Cùng mình nói chuyện phiếm, có rảnh không?

Lâm Duyệt Vi dùng hai tay che kín đôi mắt, nhìn ra từ khe hở, trước đây nàng theo đuổi người ta như vậy sao?

Qua vài phút, nhìn lên sao trời mới trả lời nàng: Được, mình vừa ngủ dậy

Vi Thảo: Mình cũng không biết nói gì, ngủ không được, bạn có câu chuyện nào thú vị có thể kể cho mình nghe không?

Lâm Duyệt Vi khoá màn hình điện thoại, hít sâu hai lần, mới có thể tiếp tục xem mẫu đối thoại đáng xấu hổ của nàng. Cố Nghiên Thu không biết đã theo nàng từ khi nào, nhưng thấy biểu tình của Lâm Duyệt Vi không giống giận cô, nên cô chỉ dám đứng một bên nhìn.

Nhìn một hồi cô phát hiện tai Lâm Duyệt Vi đỏ bừng, dường như gặp phải chuyện gì khiến nàng cảm thấy rất thẹn.

Cố Nghiên Thu: "???"

Lâm Duyệt Vi che một bên gương mặt, sai sử Cố Nghiên Thu: "Chị đi chơi trò chơi đi."

Cố Nghiên Thu: "???"

Lâm Duyệt Vi: "Không đi em giận đó."

Cố Nghiên Thu "Àh" một tiếng, trở về phòng, ở trước cửa phòng lưu lại một câu: "Có chuyện gì thì gọi chị."

Lâm Duyệt Vi di động lại, thất thần mà đáp: "Em biết rồi."

Nhìn lên sao trời: Ngủ không được có thể đếm cừu

Vi Thảo: Bạn là trai thẳng à?

Nhìn lên sao trời: Trai thẳng?

Vi Thảo: Không có gì, vậy để mình kể bạn nghe chuyện xưa

Nhìn lên sao trời: Ừm

Sau đó Lâm Duyệt Vi nói về chuyện hồi nhỏ của nàng hơn nửa giờ, Cố Nghiên Thu chỉ nhả "Ừm" "Được" "Như vậy" "Có thể" "Rất tốt", Lâm Duyệt Vi vò trọc cả đầu cũng không nghĩ ra vì sao lúc ấy nàng có thể mặt dày tới vậy.

Bây giờ khi xem lại dưới góc độ khác, thái độ của Cố Nghiên Thu rất rõ ràng, cô tuyệt đối không có chút ý gì với nàng, hết thấy đều do nàng tự mình đa tình, mới căn cứ một chút dấu vết đã phỏng đoán đối phương có phải có ý gì với nàng hay không.

Sau lại còn có một đoạn, sau khi nàng quay xong tiết mục.

Nhìn lên sao trời: [icon mỉm cười]

Nhìn lên sao trời: Gần đây vẫn bận, không nhắn tin trả lời, ngại quá

Vi Thảo: Không sao, chơi trò chơi chứ?

Nhìn lên sao trời: [icon được]

Nhìn lên sao trời: Bạn?

Vi Thảo: ngại quá, mình hơi thất thần

Nhìn lên sao trời: àh

Vi Thảo: Bạn không hiểu kỳ sao?

Nhìn lên sao trời: Không, ai cũng đều có phiền não, cầu người độ mình, chẳng bằng tự độ

Vi Thảo: Bạn tin phật sao?

Nhìn lên sao trời: Trong lòng có Phật

Nhìn lên sao trời: Ngủ ngon

Lúc này Lâm Duyệt Vi đã dời tâm tư khỏi Nhìn lên sao trời, sau lần nói chuyện này thì không còn chủ động tìm đối phương nữa. Nàng không tìm đối phương, đối phương cũng không tìm nàng, từ đó cả hai đều xếp dưới danh sách màu xám offline, có còn kết bạn hay không cũng không quan trọng.

Lâm Duyệt Vi khi đó còn chưa nghĩ tới, vì sao cách nói chuyện của Nhìn lên sao trời lại giống Cố Nghiên Thu tới vậy, hai người đều đặc biệt có thể chọc nàng nổi giận, hoá ra là cùng một người.

Tay Lâm Duyệt Vi điểm vào góc trên bên phải, muốn xóa ký lục trò chuyện, nhưng rồi vẫn từ bỏ. Đây vốn chỉ là quá khứ của một mình nàng, nay lại thành quá khứ của cả hai, cho dù có chút xấu hổ, cũng là ký ức chung cần được lưu giữ.

Chỉ do trước đây người nàng yêu thầm chính là Cố Nghiên Thu, chuyện này nàng không tính nói ra, ít nhất tạm thời sẽ không nói, vì quá mất mặt.

Vừa mới tối hai hôm trước nàng ngả bài nói về mối tình đầu, còn biểu đạt sự khinh thường về mối tình đầu, chưa đầy hai ngày đã phát hiện mối tình đầu là người yêu đương nhiệm? Tiểu thuyết còn không trùng hợp như vậy.

Lâm Duyệt Vi úp gối đầu lên mặt, thở dài thật dài.

Nàng không biết, Cố Nghiên Thu ở trong phòng cũng giống nàng, xem lại lịch sử trò chuyện trước sau một lần. Góc độ của nàng tương phản với Lâm Duyệt Vi, về phần cô thì cô biết, nhưng những gì Lâm Duyệt Vi nhìn khi đó, cô cần phải suy xét cẩn thận.

.....

Lâm Duyệt Vi cảm giác gối đầu bị lấy ra khỏi mặt, ánh sáng đột nhiên ủa tới khiến nàng không khỏi nhíu mày, dùng tay chặn ánh sáng, từ dưới nhìn lên Cố Nghiên Thu: "Làm sao vậy?"

Cố Nghiên Thu uốn gối ngồi xuống bên cạnh nàng, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn àng, giống như một đầm nước sâu không thấy đáy.

Lòng Lâm Duyệt Vi dậy sóng, hướng trời cầu nguyện: Chị ấy chưa phát hiện, ông trời phù hộ, chị ấy nhất định chưa phát hiện.

"Tạnh mưa rồi." Cố Nghiên Thu mở miệng.

Lâm Duyệt Vi thay đổi góc độ, nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên mưa đã tạnh. Nơi này mưa tới nhanh, đi cũng nhanh, từ mây đen giăng đầy trời đến ánh mặt trời chiếu khắp muôn nơi bất quá chỉ hơn mười phút đồng hồ.

Lâm Duyệt Vi nhẹ nhàng thở ra, bắt lấy tay Cố Nghiên Thu giúp nàng ngồi dậy: "Chúng ta ra ngoài chơi, em gọi điện thoại cho nhiếp ảnh gia Phương."

Cố Nghiên Thu nói: "Ừm."

Lâm Duyệt Vi đi gọi điện thoại, Cố Nghiên Thu ở nơi nàng nhìn không thấy hơi hơi nheo nheo mắt, nhìn theo bóng dáng nàng với vẻ suy tư.

Nhiếp ảnh gia Phương đã dậy từ sớm, cũng đang ngồi trong phòng đợi, Lâm Duyệt Vi vừa gọi điện thoại, cậu đã lập tức bắt máy, đồng ý hai mươi mốt giây nữa gặp nhau ở đại sảnh khách sạn. Lâm Duyệt Vi vội vàng về phòng thay quần áo, quần áo do Cố Nghiên Thu xếp vào vali, Lâm Duyệt Vi không tìm được, sợ rối tung lên, nên kêu Cố Nghiên Thu tới giúp nàng tìm.

Cố Nghiên Thu tìm cho nàng một chiếc váy dài phong cách Bohemian, màu xanh ngọc phối cùng nâu vàng, tà váy đan xen bởi những đường viền hoa, xứng với vẻ mặt lạnh cảm của Lâm Duyệt Vi, ngược lại tô đậm vẻ minh diễm phong tình của nàng.

Lâm Duyệt Vi vào soi gương trước bồn rửa mặt mang hoa tai, sau khi sửa soạn xong nàng bước ra vén váy xoay một vòng trước mặt Cố Nghiên Thu, cô yên lặng ngắm nhìn nàng vài giây, mỉm cười nói: "Đẹp lắm."

Lâm Duyệt Vi lại hai ba bước nhảy tới, vòng quanh Cố Nghiên Thu xoay vòng vòng, xoay chuyển đến đôi mắt cô đều hoa lên, đứng dậy ôm chặt nàng, bất đắc dĩ cười nói: "Đừng xoay nữa, đau đầu bây giờ."

Lâm Duyệt Vi dừng lại, nhìn vali hỏi: "Chị mặc gì?"

Cố Nghiên Thu buông nàng ra, từ bên trong lấy ra một chiếc đầm màu trắng vải lanh, ướm thử lên người: "Bộ này đi."

Cô đưa lưng về phía Lâm Duyệt Vi thay váy, để nàng đi chọn hai chiếc mũ, cũng không quên nói vị trí cụ thể cho nàng.

Lúc cả hai rời phòng đại nhiếp ảnh gia Phương đã tới trước, bạn gái cậu đang ngồi trên sofa đại sảnh, làm người mẫu cho cậu. Nhiếp ảnh gia Phương chụp liên tục mấy bộ, cúi đầu kiểm tra ảnh vừa chụp, Lâm Duyệt Vi ở phía sau che miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Nhiếp ảnh gia Phương quay người lại, ánh mắt sáng ngời, chào một cách đạo mạo: "Hai quý cô mỹ lệ, không biết tôi có vinh hạnh được mời các cô đồng hành?"

Cậu dùng tiếng Anh để nói, trong đại sảnh còn những người khác, nghe vậy sôi nổi dõi tầm mắt tới. Đặc biệt là đàn ông, thấy bên cạnh Nhiếp ảnh gia Phương vờn quanh ba quý cô, người nào cũng dung mạo kinh người.

Lâm Duyệt Vi khẽ mở môi mỏng, nói: "Vừa vừa phải phải thôi." Nàng nhướn mày ý bảo bạn gái phía sau Nhiếp ảnh gia Phương.

Nhiếp ảnh gia Phương cười nói: "Không sao, nàng không ngại."

Tuy nói vậy, Nhiếp ảnh gia Phương vẫn đứng thẳng thân mình, dắt tay bạn gái. Một hàng bốn người hiên ngang bước ra khỏi cửa, vừa tới bờ cát liền tách ra, hai cặp đều không có thói quen show ân ái trước mặt nhau.

Lâm-Cổ hai người chọn nơi ít người, vầng thái dương nóng như lửa bao phủ lên đỉnh đầu. Lâm Duyệt Vi kéo vành nón đánh cá xuống, ngắm nhìn những bóng người đùa giỡn trên bờ cát cách đó không xa, Cổ Nghiên Thu ngồi trên ghế nằm dưới dù che nắng, hỏi: "Em muốn xuống nước?"

Lâm Duyệt Vi thu hồi tầm mắt, chưa nói muốn, cũng không nói không muốn.

Cổ Nghiên Thu: "Huh?"

Lâm Duyệt Vi chớp mắt nhìn cô: "Muốn cùng chị xuống nước chơi."

Cố Nghiên Thu nhìn nhìn các cô gái đủ loại màu da, mặc đủ loại Bikini nô đùa dưới bãi biển, khẽ lắc đầu, "Chị chưa muốn xuống."

Lâm Duyệt Vi chu chu môi: "Vậy em đi?"

Cố Nghiên Thu rõ ràng lộ vẻ bối rối, cuối cùng vẫn nói: "Em đi đi, chị ở đây trông."

Lâm Duyệt Vi: "Em thật đi đó."

Cố Nghiên Thu gật đầu.

Lâm Duyệt Vi từng bước một tiến về phía đám người, hoa văn tươi đẹp trên chiếc váy dài toả ra ánh sáng loá mắt dưới ánh mặt trời, khiến nàng như một ngọn lửa nung đỏ dung nhập hoà vào giữa đám đông.

Nếu Lâm Duyệt Vi thật muốn lôi kéo ai đó làm quen, quả rất dễ dàng, chỉ cần nàng bớt chút lạnh lẽo trên người, thì thực mau có thể cùng các cô gái chơi đùa cùng nhau, không quên quay nhìn Cố Nghiên Thu trong chốc lát.

Bóng chuyền bãi biển là môn thể thao rất được hoan nghênh, ở đây cũng không nghiêm khắc như thi đấu, chủ yếu chỉ chơi giải trí.

Tiếng cười như tiếng chuông bạc của các cô gái cùng gió biển cuốn vào tài.

Cố Nghiên Thu thấy cảnh tượng trước mắt hết sức chói mắt.

Lâm Duyệt Vi có tố bào vận động, sức bật rất tốt, số lần tiếp bóng cũng tự nhiên nhiều. Nhảy lấy đà, phát bóng, đường cong cơ bắp cánh tay rõ ràng rắn chắc, lúc tiếp đất, nàng ngẫu nhiên cọ sát vào cô gái bên cạnh. Nàng cười xin lỗi đối phương, đối phương hoặc mỉm cười tỏ vẻ không ngại, hoặc ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Lâm Duyệt Vi không biết bắt đầu từ khi nào, nàng cứ liên tục đụng phải các cô gái khác, có đôi khi rõ ràng xác định chỗ tiếp đất không có ai, lúc tiếp đất cánh tay đụng phải làn da ấm áp của một người khác.

Lại đụng phải một cô gái.

"Xin lỗi." Lâm Duyệt Vi theo thói quen tính nói tiếng Trung, lại bồi thêm một câu, "Sorry."

"Không sao." Đáp trả nàng chính là một cô gái tóc vàng mắt xanh, người da trắng thông thường trông trẻ hơn so với tuổi thật, Lâm Duyệt Vi đoán hẳn đối phương ở vào độ tuổi 18-30, cô gái khá cởi mở, nói được một câu tiếng Trung không đúng âm điệu.

Lâm Duyệt Vi theo bản năng cảm giác được có gì đó không đúng, chưa kịp phản ứng đã bị cô ta ôm lấy cánh tay, không rút ra được, cả người đối phương dựa hẳn vào người nàng.

Lâm Duyệt Vi đang suy xét có nên đánh người hay không, thì một cánh tay khác từ sau ôm lấy cổ nàng, tiếp theo tay của cô gái ngoại quốc nọ bị đẩy mạnh ra, cả người Lâm Duyệt Vi ngã vào lòng một người đầy quen thuộc.

"Honey~" đỉnh đầu rơi xuống một giọng nói trầm thấp.

Da đầu Lâm Duyệt Vi tê rần, bởi vì nàng nghe ra giọng của đối phương, bèn không dám giãy giụa, thành thành thật thật, như chim én nhỏ nép vào lòng người yêu.

Cố Nghiên Thu phát huy kỹ thuật diễn sứt sẹo, cúi đầu, ngón trỏ kéo cằm Lâm Duyệt Vi, cánh môi lướt nhẹ trên môi nàng, vừa bá đạo vừa ôn nhu mà nhìn nàng, dùng tiếng Anh nói: "Trong chốc lát không thấy em, em đã bị những người khác câu chạy mất, thật là đồ tồi."

Lâm Duyệt Vi che miệng cười khanh khách hai tiếng, dấm nhẹ vào lòng cô, làm nũng nói: "Đáng ghét, người ta chỉ muốn chơi một lát thôi, nào biết đâu bị người quần lấy không buông."

Cô gái ngoại quốc: "....."

Quấy rầy rồi, cáo từ.

Cô gái ngoại quốc đi rồi, Cố Nghiên Thu kéo Lâm Duyệt Vi về chỗ ngồi bên bờ cát, lạnh mặt không nói lời nào.

Lâm Duyệt Vi khẽ xoắn ngón tay trong lòng cô, kéo dài âm gọi: "Honey~" Giống hết ngữ điệu vừa rồi của Cố Nghiên Thu, gọi xong còn hết sức vui mừng, sao Cố Nghiên Thu lại có thể đáng yêu đến vậy, có nhiều ý tưởng độc đáo, lát nữa phải hảo hảo khen ngợi cô.

Cố Nghiên Thu lạnh căm căm mà nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi vội vàng im miệng, phe phẩy cánh tay: "Đừng giận mà, em không phải cố ý."

Cố Nghiên Thu bực bội nói: "Chị biết em không phải cố ý." Nếu cố ý còn đỡ đi.

Đầu óc Lâm Duyệt Vi bị lấp đầy bởi một đồng chữ đáng yêu, đáng yêu, thật đáng yêu, cười cong cả mắt: "Vậy chị còn giận gì nữa?"

Cố Nghiên Thu có chút không khống chế được, cao giọng: "Em nói xem chị tức giận gì?" Nàng vừa bị người khác chiếm tiện nghi, lại vẫn giữ dáng vẻ không sao cả. Cố Nghiên Thu xem như sáng mắt rồi, Lâm Duyệt Vi chính là thể chất đào hoa, một cây hoa đào biết đi, đi đến chỗ nào câu chỗ ấy, tốc độ cũng giải quyết cũng không mau bằng nàng.

Lâm Duyệt Vi đương nhiên biết cô tức giận vì chuyện gì, chẳng phải chỉ vì ghen sao, nàng thấy người khác với Cố Nghiên Thu thì nàng cũng ghen, nhưng câu vừa rồi nàng rõ ràng chỉ nói giỡn, Cố Nghiên Thu có cần phải phát hoả lớn tới vậy không? Cũng không phải do nàng chủ động câu dẫn a, là người khác một hai phải dấn tới, nàng quản được chính mình, nhưng có thể quản được người khác sao?

Lâm Duyệt Vi nhú mày: "Em khuyên chị hảo hảo nói chuyện, giọng điệu hoà hoãn một chút."

"Chị --" Cố Nghiên Thu mặc niệm mấy lần tâm kinh trong lòng, bình tâm tĩnh khí nói, "Chị không vui."

Hảo hảo nói chuyện là một dấu hiệu tốt, Lâm Duyệt Vi ôn tồn nói: "Chị tiếp tục nói."

Cố Nghiên Thu: "Mỗi lần em đến một nơi xa lạ đều có thể khiến rất nhiều người thích em, lần trước là vậy, lần này cũng vậy, chị biết đây không phải vấn đề của em, nhưng như vậy chị không vui. Chỉ muốn cột em vào bên người, cắt vào trong túi, che mặt em lại, để không ai có thể nhìn thấy em là tốt nhất." Nói xong lời cuối cùng lại có hơi tức giận.

Cô đương nhiên sẽ không thật sự làm chuyện như vậy, chỉ là cách nói khoa trương mà thôi, Lâm Duyệt Vi chỉ nghe ra dự vọng chiếm hữu, mặt mày hớn hờ nói: "Không ngờ Cố tổng lại mạnh miệng tới vậy." duỗi hai tay, nhắm mắt nói, "Đây, chị trói em lại đi."

Cố Nghiên Thu: "....."

Lâm Duyệt Vi mở một con mắt, như vô ý thức mà quan sát mặt Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu nhìn thấy mắt nàng mở một nửa, hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

Khi không nói được gì, Cố Nghiên Thu hay giở tính trẻ con. Cô giở tính trẻ con không giống khi cảm xúc bùng nổ mà mất khống chế, mà là loại cậy sủng sinh kiêu, là thành thực ồn trọng.

Lâm Duyệt Vi vòng đến trước mặt cô, Cố Nghiên Thu liền quay sang bên khác, cứ như thế lập đi lập lại ba lần, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi thành khẩn nói: "Em sai rồi."

Cố Nghiên Thu nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi: "Trừ trường hợp tất yếu, lần sau em sẽ tận lực ít lui tới những nơi đông người, nếu nhất định phải đi thì sẽ dẫn theo chị, được chưa?"

Cố Nghiên Thu: "Được." Cô đáp ứng mau lẹ, cứ như sợ Lâm Duyệt Vi đổi ý.

Lâm Duyệt Vi đặt tay lên đầu Cố Nghiên Thu, nhẹ nhàng sờ sờ. Cố Nghiên Thu thuận thế nghiêng nghiêng đầu, cọ vào tay nàng, biểu hiện này làm Lâm Duyệt Vi cảm giác như có con chó thật to đang bán manh.

Lâm Duyệt Vi: "....."

Lâm Duyệt Vi vút ý nghĩ này ra khỏi đầu, Cố Nghiên Thu trước mặt vẫn là tiểu khả ái của mọi khi.

Từ sau đó Lâm Duyệt Vi không còn chơi bóng chuyền cùng các cô gái, hai người mang kính râm đầu đội mũ tản bộ cùng nhau trên bờ cát, đi đến khi các đám đông đều biến thành từng cụm nhỏ li ti mới dừng lại.

Lâm Duyệt Vi cởi giày, vén làn váy vô tư dẫm trên nước, kéo Cố Nghiên Thu cùng xuống nước, hai người tay trong tay, chân trần bước trên nước,

Cố Nghiên Thu không câu nệ người ngoài, khi ở bên cạnh Lâm Duyệt Vi cô hoàn toàn khác mọi khi, tiếng cười của cô truyền đi rất xa.

Nhìn sóng biển xa xa sắp vỗ tới, hai người bèn chạy lên bờ, nhìn sóng biển đánh vào những tảng đá ngầm, bắn ra từng đợt bọt trắng, để lại dấu vết dính ướt những hạt cát trên bờ.

Có những lần cả hai tránh không kịp, nước biển cuốn những hạt cát thấm ướt làn váy hai người, tạo thành một vết dơ. Lâm Duyệt Vi còn đỡ, váy nàng màu tối, không chú ý còn tưởng rằng là thiết kế đặc biệt, Cố Nghiên Thu thì không giống nàng, một góc váy trắng, dơ đến đặc biệt rõ ràng.

Hai người chơi đùa đến mệt, mang giày vào, tính đi về khách sạn thay quần áo.

Lúc quay về đã khoảng 5 giờ, bờ cát được bao phủ bởi ánh chiều tà màu đỏ ấm áp. Cố Nghiên Thu cùng Lâm Duyệt Vi mười ngón tay đan vào nhau, thả bước chậm trên bãi biển, gió biển thổi phất qua gương mặt cả hai, vừa thoải mái vừa thích ý.

Lâm Duyệt Vi nhin không được nhắm mắt lại, để cảm quan hoà cùng thiên nhiên, Cố Nghiên Thu dẫn nàng bước đi. Cố Nghiên Thu phát hiện động tác của nàng thông thả, quay đầu nhìn thoáng qua, nắm chặt lấy tay nàng, càng cẩn thận hơn khi bước đi.

Không biết đi được bao lâu, Lâm Duyệt Vi cảm giác như mình sắp thiếp ngủ trong những cơn gió nhẹ, bên tai bỗng truyền đến một giọng nữ êm tai: "Vi Vi, tới rồi."

Lâm Duyệt Vi mở mắt ra, trước mặt chính là khuôn mặt của Cố Nghiên Thu, sau lưng là mặt trời đang lặn về phía cuối chân trời.

Lâm Duyệt Vi chậm rãi cười rộ lên: Loại cảm giác vừa mở mắt ra đã có thể nhìn thấy người thương này, thật khó mà dùng bất luận từ ngữ trau

chuốt gì để diễn tả.

Cố Nghiên Thu thấy nàng bất động: "Huh?"

Lâm Duyệt Vi lắc đầu, ngậm ý cười: "Không có gì."

Nàng chấp tay sau lưng dẫn đầu vào khách sạn, lúc đi ngang qua lễ tân, tiếp tân nở nụ cười tiêu chuẩn chào hỏi, tâm tình Lâm Duyệt Vi sung sướng gật đầu, cũng chào hỏi đối phương. Nàng vốn có dáng vẻ đoan chính trời sinh, mình diễm lại lạnh nhạt, sắc bén lại dịu dàng, dịu dàng nhưng lại khó gần, khiến người khác không dám tiếp cận. Lúc này khóe mắt nàng vi diệu cong lên, ý cười vừa ôn nhu vừa quyến rũ lập tức xuyên thấu qua cặp mắt đào hoa phóng thích ra ngoài.

Khiến lễ tân không hiểu vì sao mà nóng cả mặt, vội dời ánh mắt khỏi nàng, rơi xuống cô gái đi theo sau nàng tiến vào, mắt Cố Nghiên Thu lúc nào cũng lộ hàn ý lạnh lẽo, lễ tân vội lễ phép vấn an xong liền nhanh chóng cúi đầu.

Hai người một trước một sau vào hành lang, mỹ nhân có đôi mắt đào hoa đợi mỹ nhân lạnh lùng vài bước, cả hai sóng vai đi tiếp, một lúc sau đôi mắt đào hoa vòng tay ôm cổ lãnh mỹ nhân, hôn lên mặt cô ấy, lãnh mỹ nhân không cự tuyệt trái lại còn ôm eo nàng, tựa hồ đang nói chuyện gì với nhau, thêm một lúc bóng hai người khuất sau hành lang làm lễ tân không nhìn tới được.

Cố Nghiên Thu một tay ôm eo Lâm Duyệt Vi, tay còn lại mở cửa phòng, vừa đi vào đã áp nàng vào ván cửa.

"Giận à?" Lâm Duyệt Vi cười nói.

"Em nói xem?" Cố Nghiên Thu nhướn mày.

"Em nói, chị đang giận." Ngón tay Lâm Duyệt Vi chỉ lên ngực Cố Nghiên Thu.

"Chị giận gì có ích gì? Chân trước câu xong tiểu muội muội tóc vàng, sau lưng câu luôn cả tiểu cô nương lễ tân." Cố Nghiên Thu chặc lưỡi một tiếng, nói không chút lưu tình, "Mị lực của Lâm tổng thật sự lớn."

"Không lớn bằng mị lực của chị." Lâm Duyệt Vi nhìn cô, trịnh trọng mà nói, "Em rất thích ."

Rất nhiều chuyện kỳ thật cũng không khó để mở miệng, Lâm Duyệt Vi rốt cuộc đã nghĩ thông suốt. Giữa biển người mênh mông, nàng được quen biết và được thích một người như cô, nàng không ngừng phỏng đoán rồi sau đó tuyệt vọng, rốt cuộc khi buông bỏ được cô để thích một người khác, kết quả phát hiện ra người ấy vẫn là người trước giờ nàng luôn thầm mến.

Đây là may mắn và kinh hỉ trời cao ban cho nàng, khả ngộ bất khả cầu[1].

[1]Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu mà cầu không được.

Cố Nghiên Thu cười nói: "Chị biết --"

Lâm Duyệt Vi nói thêm: "Vi Thảo thích Ngưỡng Vọng Tinh Không (nhìn lên sao trời)."

Cố Nghiên Thu ngơ ngẩn, rồi sau đó đôi mắt chậm rãi mở to.

Tác giả có lời muốn nói:

Kế tiếp cho mời Cố công, showtime

"Không ngừng phỏng đoán rồi sau đó tuyệt vọng" lấy từ bài luận của bạn đọc "có tiếng không có miếng".

Cố tổng còn chưa rút áo lót (bị phát hiện) x2: Weibo tiểu fan (tiểu fan thần thông quảng đại phụ trách bán bạn online), Kim chủ thần bí giúp Lâm công mua thuỷ quân trong lúc quay tiết mục họ Lâm (từng bị Lâm công hiểu lầm là người nhà, sẽ bị ngã ngựa trong một tình tiết phi thường thú vị), còn có vụ này nữa sao, sao ta không nhớ gì cả ￣_￣

Cố tổng: Nếu em nguyện ý tìm hiểu chị, em sẽ phát hiện.....

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 137 [1]

Esley: sau khi uống YoMost Es đã chém đoạn H (tự chế) hơi quá tay và nó thành hẳn một chương riêng, Es suy đi nghĩ lại cảm thấy không phải bạn nào cũng thích đọc H (có những bạn tâm hồn trong sáng không thể bị vấy bẩn), mà es lại viết chương H này quá damdang nên Es quyết định sẽ tách chương 137 này thành 3 phần, phần trước H [1], phần H [2] và phần sau H [3]. Những bạn không thích H có thể bỏ phần sau và đọc phần kế tiếp để tâm hồn tiếp tục được sáng trong.

--

"Vi Thảo thích Nhìn lên sao trời."

Cố Nghiên Thu còn chưa thể hoàn toàn tiếp thu những lời này, ngón tay Lâm Duyệt Vi chạm lên khuôn mặt cô, dọc theo lông mày một đường di chuyển đến cằm, khẽ cười: "Hoá ra ngoài đời chị trông thế này, em rất thích."

Cố Nghiên Thu: "Em....."

Trong lòng cô ần ần tựa hồ bắt được thứ gì.

Thổ lộ xong Lâm Duyệt Vi lại đỏ mặt, không chịu tiếp tục nói. Cố Nghiên Thu còn đang khiếp sợ nên không có sức lực giam cầm nàng, nàng dễ như trở bàn tay tránh thoát khỏi lòng cô, đi vào trong phòng.

Cố Nghiên Thu nhìn cửa phòng, cô chưa tiến vào, vì có chút hoảng hốt mà ngồi trên sofa trong phòng khách.

Cả hai đều an tĩnh.

Mười phút sau, Cố Nghiên Thu vọt vào cửa phòng, đáng vẻ thoát nhìn vụn phần nôn nóng, nhìn thấy Lâm Duyệt Vi ngồi trước cửa sổ chơi di động mới thở phào nhẹ nhõm, từng bước một mà đến gần nàng.

Lâm Duyệt Vi hô hấp không khỏi nhanh hơn, tim đập cũng gia tốc theo.

Cố Nghiên Thu sẽ nói gì với nàng đây?

Hóa ra chị chính là mối tình đầu của em?

Hóa ra em đã sớm thích chị?

Kỳ thật chị cũng thích em? Không đúng, không có khả năng đi.

Lâm Duyệt Vi ngưng thần tĩnh khí, khoảng cách giữa nàng và Cố Nghiên Thu càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, rốt cuộc Cố Nghiên Thu đứng trước người nàng.

Cố Nghiên Thu ngồi xuống, nhìn thẳng vào tầm mắt nàng, thật lâu sau, chậm rãi mở miệng nói: "Em..... Yêu online à?"

Lâm Duyệt Vi: "....."

Cố Nghiên Thu nhanh tay giơ hai tay lên chắn mặt, Lâm Duyệt Vi dùng gối ôm trong tay vừa hay nện lên cánh tay cô, Lâm Duyệt Vi rống lên một tiếng: "Cố Nghiên Thu! Chị lặp lại lần nữa?!"

Dù bị đánh nhưng căn bản không đau, Cố Nghiên Thu buông tay, nói: "Thì yêu online."

Lâm Duyệt Vi nhìn xem khắp nơi, giá mà lúc này có thứ gì có thể tiện tay dùng làm binh khí tử như cây chổi, nàng khẳng định sẽ dùng chổi gậy

án, tức cái là không có, chỉ đành tiếp tục dùng gối trong tay đập: "Đôi từ khác đi!"

Cố Nghiên Thu nói: "Ờh...." Sau đó lộ vẻ suy tư.

Lâm Duyệt Vi oán hận nghiêng rằng.

Cố Nghiên Thu là thật không hiểu hay giả không hiểu, nàng thật vất vả mới lấy hết can đảm chủ động mở miệng nói lên chuyện này, chẳng lẽ cô căn bản không nghe ra được mỗi tình đầu trong lời nàng nói là cô sao?

Lâm Duyệt Vi đành phải vận dụng kỹ năng mới nhất của nàng đổi vị trí lần nữa để suy nghĩ, nếu nàng là Cố Nghiên Thu, nói bùm bùm thế này một hồi không đầu không đuôi, hẳn cũng rất khó liên kết mỗi tình đầu lại với nhau. Lúc trước nàng còn nói người nàng thích khó coi chết đi được, nói cách khác nàng tự công nhận mình đã gặp qua mỗi tình đầu, nhưng rõ ràng là nàng chưa từng gặp đối phương.

Khoan đã. Lâm Duyệt Vi sắc mặt vi diệu, lần trước nàng từng nói Cố Nghiên Thu khó coi sao?

Hình như..... Xác thật..... Khẳng định..... đã từng nói.

Vậy có cần thanh minh không?

Tiến một bước là đao, lùi một bước cũng là đao. Chỗ nào cũng thấy toàn là đao.

Lâm Duyệt Vi nắm cổ áo Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu bị bắt ngẩng đầu lên nhìn nàng: "Hả?"

Lâm Duyệt Vi hung thần ác sát nói: "Chị còn nhớ lần trước em từng nói với chị về mỗi tình đầu không?"

Cố Nghiên Thu: "Nhớ."

Sao đột nhiên nàng lại nhắc tới chuyện này, tuy cô không ngại, nhưng cũng không đại biểu việc cô thích nghe Lâm Duyệt Vi nói gì về đối phương.

Lâm Duyệt Vi tiếp tục hung tợn nói: "Mỗi tình đầu của em quen biết trên mạng, thật ra em căn bản chưa từng gặp, vẫn thích người ta."

Cố Nghiên Thu: "Ừm."

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm cô: "Ừm?" Cứ như vậy?

Cố Nghiên Thu cũng nhìn nàng.

Một giây, hai giây, ba giây.

Cố Nghiên Thu đột nhiên khiếp sợ mà "Ah" một tiếng, hiếm khi thấy cô thất thố tới vậy.

Lâm Duyệt Vi xị mặt, lẳng lặng mà nhìn cô.

Cố Nghiên Thu ra vẻ khó tin, chỉ chỉ chính mình, nhìn ra được cô rất muốn cười, nhưng bằng vào chí lực mà nhịn xuống, nét mặt trông vô cùng buồn cười: "Là chị sao?"

Lâm Duyệt Vi khoanh tay, cằm kiêu căng hất lên: "Bằng không?"

Cố Nghiên Thu vẫn không thể tin: "Thật là chị à?"

Lâm Duyệt Vi gật đầu: "Chính là chị."

"Không đúng a." Cố Nghiên Thu nói, "Lúc trước em từng nói đối phương khó coi chết đi được, còn nói chính mình mắt bị mù, không phải em chưa gặp chị sao?"

Lâm Duyệt Vi giật giật khoe môi, Cố Nghiên Thu thật đúng là cái hay không nói, nói toàn cái dở, nàng nói: "Bởi vì em chưa từng gặp chị nên mới nói vậy, nếu em gặp rồi thì còn có phần của chị à?"

Lời này nghe có hơi khó hiểu, nhưng Cố Nghiên Thu vẫn nghe ra được ý chính. Ý của Lâm Duyệt Vi là nếu nàng nhìn thấy dung mạo thật của Nhìn lên sao trời, khẳng định sẽ anh dũng theo đuổi, không có phần của Cố Nghiên Thu.

Cố Nghiên Thu: "Nhưng Nhìn Lên Sao Trời là chị mà."

Lâm Duyệt Vi vỗ tay, phù hoa nói: "Thì đó, vậy không phải chị rất tuyệt, em chỉ thích hai người, kết quả đều là chị, aizzz."

Cố Nghiên Thu theo bản năng khiêm tốn nói: "Cũng được cũng được."

Đuổi theo sự biến ảo của Lâm Duyệt Vi, Cố Nghiên Thu phụt cười thành tiếng.

Lâm Duyệt Vi cũng cười theo, hỏi: "Chị cười gì?"

Cố Nghiên Thu khoe môi vẫn nở nụ cười, hỏi lại nàng: "Vậy em cười gì?"

Lâm Duyệt Vi hừ lạnh nói: "Em muốn cười thì cười, không vì gì cả."

Cố Nghiên Thu học nàng hừ lạnh: "Chị cũng muốn cười thì cười, không vì chuyện gì."

Hai người liếc nhau, hai tay Cố Nghiên Thu đặt trên bả vai nàng, "Aizz" một tiếng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng không nói nổi nữa, sau đó lại cười, muốn dừng không được.

Cô như bị điểm huyệt cười trong truyền thuyết giang hồ, Lâm Duyệt Vi cười đủ rồi, nhưng cô thì chưa, cuối cùng còn dựa vào cửa kính sát đất, vừa

cười vừa ho khan, đôi mắt vẫn luôn dính lên người Lâm Duyệt Vi không hề rời đi.

Lâm Duyệt Vi cười đến mệt, cũng khát nước, đứng dậy đi lấy hai bình nước tới, mở một bình ra uống mấy ngụm, vặn nắp bình còn lại ra đưa sang cho Cố Nghiên Thu: "Uống miếng nước đi."

Cố Nghiên Thu nói: "Chị muốn uống bình em uống rồi."

Lâm Duyệt Vi đổi cho cô, chặc lưỡi tiếng, nói: "Chị không ngán à?"

Cố Nghiên Thu một tay cầm bình, tạm thời không uống, cười nhìn nàng: "Em cảm thấy ngán sao?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Không ngán a."

Cố Nghiên Thu lại cười to, sau mới ngửa đầu uống mấy ngụm nước.

Vầng thái dương phía cuối chân trời nấu mình dưới đại dương mênh mông chỉ còn một nửa, những người trên bãi biển nhóm ba nhóm năm chia nhau về khách sạn, cả một mảnh thiên địa đều chìm dần trong ánh tà dương.

Cố Nghiên Thu uống xong, nói: "Sao lại trùng hợp tới vậy?"

Lâm Duyệt Vi ngồi bên cô, hai đùi duỗi thẳng, lắc chân: "Sao mà em biết được, vậy thì phải hỏi ông trời."

Cố Nghiên Thu ừm một tiếng, nói: "Ông trời đối với chị thật tốt quá."

Lâm Duyệt Vi nói: "Đối với em mới tốt chứ, chị cũng không thích em, ý em là trước đây."

Cố Nghiên Thu ngẫm lại, nói: "Em nói cũng có lý, nhưng mỗi tình đầu của em là chị, chẳng lẽ không phải rất tốt?"

Lâm Duyệt Vi không trả lời vấn đề này, dù có phải hay không trong lòng cả hai đã sớm biết rõ, bây giờ rốt cuộc hai người cũng ở bên nhau. Lâm Duyệt Vi biết rõ còn cố hỏi: "Cảm giác của chị khi ấy thế nào? Em hỏi khi trên mạng."

Cố Nghiên Thu cảm giác câu này là bẫy, Lâm Duyệt Vi thấy ánh mắt cô do dự, nói thẳng: "Nói theo tình hình thực tế, em cũng không ăn được chị."

"Vậy thì...", Cố Nghiên Thu dừng một chút, nói, "Là một người bạn online."

"Còn có?"

"Hết rồi."

"....."

"Muốn nói đặc biệt thì cũng có," Cố Nghiên Thu nhìn mặt đoán ý, nhanh cứu bồ nói.

"Đặc biệt chỗ nào?"

"Bạn online chơi bài giỏi nhất."

"....."

Lâm Duyệt Vi đứng lên.

Cố Nghiên Thu giữ chặt nàng: "Em đi đâu?" Cô sợ Lâm Duyệt Vi lại giận.

Lâm Duyệt Vi cúi đầu nhìn cô: "Em mang đi động tới."

Cố Nghiên Thu buông tay ra.

Lâm Duyệt Vi lấy hai chiếc di động tới xếp song song với nhau, tay cầm di động của Cố Nghiên Thu, nhìn như dò hỏi kỳ thật không cho người cự tuyệt nói: "Em có thể xem ký lục trò chuyện của chị được không?"

"Được." Cố Nghiên Thu ở trước mặt Lâm Duyệt Vi cơ bản không có bí mật, "Nhưng chị không hay dùng QQ, bây giờ chị hay dùng Wechat hơn."

Lâm Duyệt Vi click mở mục trò chuyện trên QQ, bên trong cũng có khá khá bạn, phân chia khá đơn giản, dựa theo bảng chữ cái tiếng Anh ABCDEF..... mà phân, Cố Nghiên Thu ở bên cạnh nàng giải thích, A là cái gì B là cái gì C lại là cái gì, Lâm Duyệt Vi hỏi: "Nick em ở đâu?"

Cố Nghiên Thu nói: "H."

Lâm Duyệt Vi click mở phần H, phát hiện chỉ có mình nàng: "Vì sao chỉ có mình em?" Mấy phần khác thiếu điều có hơn mười mấy người.

Cố Nghiên Thu nói: "Hình do chị thấy lưu ở đâu cũng không ổn, nên chị chọn một chữ cái khác, trùng hợp không có ai có ký tự tên giống em."

Lâm Duyệt Vi tưởng: Đây còn không tính là đối đãi đặc biệt?

Nàng hăng giọng nói, hỏi: "Chỉ có mình em đơn độc chiếm hân một phần?"

Cố Nghiên Thu nói: "Đúng vậy."

Lâm Duyệt Vi lập tức nói: "Vậy chị còn nói không có ý với em?"

Cố Nghiên Thu: "Chị thật sự không có ý với em, ý chị là khi trên mạng."

Lâm Duyệt Vi: "Hừ."

Cố Nghiên Thu: "Em giận à?"

Lâm Duyệt Vi vốn tính ngạo kiều mà trả lời "Vâng", nhưng thấy mặt Cố Nghiên Thu cứ khờ khờ không giống sẽ biết dỗ nàng, đành phải ăn ngay nói thẳng: "Không có." Nàng dùng hai tay nâng mặt Cố Nghiên Thu lên, hôn lên chóp mũi cô, "Nếu chị thật sự thích Vi Thảo, chắc sẽ em sẽ tự ăn dấm của mình luôn mất."

"Hoá ra là vậy." Cố Nghiên Thu nở nụ cười.

Lâm Duyệt Vi nhéo má cô: "Lần sau không được thân với bạn online như vậy biết không? Phòng hoạn trước khi xảy ra, vạn nhất người khác cũng coi trọng chị thì sao."

Cố Nghiên Thu: "Sẽ không, chị nhàm chán như vậy, sao lại có người thích chị được?" Cố Nghiên Thu hôm nay lật xem lịch sử trò chuyện với Vi Thảo, nghi hoặc lớn nhất trong lòng cô là Lâm Duyệt Vi đến tốt cùng vì cái gì mà thích một người vừa trầm mặc ít lời, một chút tế bào khô hài cũng không có, rõ là "Trai thẳng" như Nhìn lên sao trời.

Thật ra trước khi Lâm Duyệt Vi thích cô thì đã thích tính cách con người cô, về mặt tình cảm thì có thể tạm tha thứ. Nếu nói tính cách, Cố Nghiên Thu vẫn chưa tự luyện đến mức cảm thấy người khác sẽ bị cô hấp dẫn chỉ bằng vào tính cách.

Nghe vậy Lâm Duyệt Vi liền khó chịu: "Vậy em là gì? Mắt em bị mù sao?"

Cố Nghiên Thu nói: "Những lời này do em tự mình nói mà."

Lâm Duyệt Vi ôm vai cô: "Em mặc kệ, dù sao em vẫn thấy chị là thiện hạ đệ nhất."

Thật ra lý do nàng thích cô khi ấy nàng nhớ không nổi, nhưng cảm giác thích thì mãi mãi còn trong lòng nàng.

Cố Nghiên Thu giơ tay vỗ mu bàn tay nàng, hơi không thể chịu được khích lệ như vậy, nói: "Em đừng nói vậy, chị sẽ nỗ lực."

Lâm Duyệt Vi ôm cô càng chặt hơn: "Em muốn chị nỗ lực, không nói chị sẽ không biết chị tuyệt vời đến cỡ nào." Cố Nghiên Thu bị người trong nhà ghê lạnh đến tận tủy, một khi Lâm Duyệt Vi có cơ hội là điên cuồng ca ngợi, giúp cô sửa tật xấu.

Cố Nghiên Thu mỉm cười, không để bụng.

Nhưng rồi lại nhìn không được suy nghĩ: Cô thật sự tuyệt như lời Lâm Duyệt Vi nói sao? Có thể cô cũng khá tốt.

Cô tự mình đếm rõ ưu điểm, ví như nói chuyện tình cảm, hay dịu dàng, trông cũng xinh đẹp, àh..... Còn có tiền, nghĩ vậy thì có lẽ cô cũng rất xứng đôi với Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi ôm Cố Nghiên Thu vào lòng, hai người đứng trước cửa kính sát đất ngắm vầng thái dương hoàn toàn lặn xuống, màn đêm bao phủ bãi biển giống như chuỗi bạc vụn chảy xuôi, lấp lánh nổi bật thành một dải.

Di động của Lâm Duyệt Vi đặt trên sàn nhà rung động, nàng giật giật bị Cố Nghiên Thu gối trên cánh tay đến tê rần, cầm điện thoại tới, điện thoại hiện số của Nhiếp ảnh gia Phương.

Chợ đêm trên đảo Bali đông đảo, sau khi màn đêm buông xuống, thì cuồng hoan mới bắt đầu.

Bốn người thương nghị quyết định lên quán bar trên sân thượng uống nước, như ban sáng gặp mặt ở đại sảnh, rồi cùng nhau xuất phát.

Ngày hôm sau, Nhiếp ảnh gia Phương liên hệ nhiếp ảnh gia chụp ảnh cưới ở địa phương đã đặt hẹn từ trước, mượn tới đầy đủ hết thiết bị, theo

hai vị cô dâu đã kết hôn sắp tròn một năm đến bờ biển và những nơi Lâm Duyệt Vi thích chụp ảnh cưới, bốn ba cả ngày, Lâm Duyệt Vi sao lưu hết tất cả các ảnh, về nước chậm rãi chọn lựa rồi mới giao cho Nhiếp ảnh gia Phương chỉnh sửa, khi mặt trời sắp lặn hai cặp đón tàu từ cảng xuất phát, rời xa bãi biển tập nập người để hưởng thụ bữa tối lãng mạn trên tàu.

Ngày thứ ba thì tới núi tình nhân nhảy dù, ngày thường lá gan Lâm Duyệt Vi rất lớn, nhưng đối với nhảy bungee và nhảy dù linh tinh các thứ thì dù có tế bào thần kinh vận động cực hạn cũng phải chùn bước, nàng cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra ngoài ý muốn, nhưng Cố Nghiên Thu lại bày ra vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Lâm Duyệt Vi nhìn người phía trước mới vừa nhảy xuống một cái, chọc chọc cánh tay Cố Nghiên Thu, nhỏ giọng hỏi: "Chị từng nhảy rồi sao?"

Cố Nghiên Thu nhướn mày nói: "Nhảy rồi, em chưa à?"

Lâm Duyệt Vi hàm hồ nói: "Cũng được."

Cố Nghiên Thu hỏi: "Huh? Cũng được là ý gì?"

Lâm Duyệt Vi cắn răng nói: "Chưa nhảy bao giờ."

Cố Nghiên Thu nhìn nàng, nói: "Em... sợ à?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Sao em lại sợ chứ? Hoàn toàn không có, chỉ lo lắng an toàn thôi."

Không thể trách Cố Nghiên Thu vô tâm, Lâm Duyệt Vi lúc nào cũng tỏ vẻ không sợ trời không sợ đất trước mặt cô, trong quá trình hai người ở chung đối phương thường hay nhường nhịn cô nhiều hơn một chút, nàng khiến Cố Nghiên Thu cảm thấy nàng rất đáng tin cậy, nên Cố Nghiên Thu lúc nào cũng tin lời nàng nói: "Rất an toàn mà, không cần khẩn trương."

Hai người đều báo danh, những người phía trước đều lục tục nhảy, đến phiên cả hai chuẩn bị, Cố Nghiên Thu mở hai tay ra, bình tĩnh làm người cho nàng phòng hộ an toàn nhất, Lâm Duyệt Vi đứng bên cạnh cô, hai chân phát run, hai tay khó có thể khống chế mà nắm chặt thành nắm tay.

Người hướng dẫn thấy nàng khẩn trương đến trán đổ đầy mồ hôi, dùng tiếng Anh hỏi: "Cô xác định muốn nhảy chứ?"

Lâm Duyệt Vi dùng sức gật đầu.

Người hướng dẫn xác nhận lần nữa, Lâm Duyệt Vi vẫn gật đầu.

Lúc chuẩn bị nhảy dù, nàng xếp trước Cố Nghiên Thu, nhìn thoáng qua phía sau, Cố Nghiên Thu dùng hai tay để bên miệng, hô câu: "Cố lên!"

Lâm Duyệt Vi: "....."

Vậy thì cố lên.

Trước khi chạy lấy đà, hướng dẫn viên nhìn con đường phía trước, đếm: "three, two, one, go!"

Lâm Duyệt Vi giẫm chân, nhắm mắt từ vách núi nhảy xuống, thân thể bay lên không, cả trái tim bởi vì không trọng lực mà rơi vào trạng thái tê mỏi. Nàng nhắm chặt hai mắt, run như cây sậy, căn bản không dám mở mắt nhìn xuống phía dưới.

Hướng dẫn viên còn kêu lớn bên tai nàng, tựa hồ đang cùng nàng giao lưu, nhưng nói gì nàng hoàn toàn không nghe thấy, người cứ như khúc gỗ.

Nàng nhảy xuống không lâu, Cố Nghiên Thu cũng nhảy theo, không ít lần cô từng chơi hạng mục nhảy dù, người ở giữa không trung mà thần sắc vẫn như thường, trong chốc lát nhìn ngắm vô số lần thành thị cùng người đi

đường bị thu nhỏ phía dưới, trong chốc lát lại nhìn Lâm Duyệt Vi lướt qua ở nơi xa biến thành một điểm nhỏ.

Hướng dẫn viên thấy cô không sợ mấy, biết cô không phải nhảy lần đầu, cùng cô trò chuyện, Cố Nghiên Thu quan sát mặt đất, hai tay mở ra, cảm nhận gió gào thét bên tai.

Thật thoải mái, thật thỏa mãn.

Khi khoảng cách chỉ còn 10 mét, Lâm Duyệt Vi được hướng dẫn viên khuyên bảo mới dám mở mắt, sau khi xuống dưới hai đầu gối nàng mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ gối trên mặt đất, vội tìm chỗ ngồi chờ Cố Nghiên Thu, nàng cọ xát gò má lạnh lẽo của mình, tiếp theo bình phục trái tim mém chút nữa đã báo động hồng.

Vừa rồi ở cách khá xa nhau, Cố Nghiên Thu hẳn chưa nhìn không thấy biểu hiện của nàng.

Người hướng dẫn tháo máy quay GoPro gắn trên mũ bảo hiểm, tính tìm vị khách nữ ban nãy bán video vừa quay được, nhưng chỉ chớp mắt người đã không thấy đâu. Sau đó anh tìm được bạn đồng hành của Lâm Duyệt Vi, chính là Cố Nghiên Thu.

Lâm Duyệt Vi đạm nhiên tới đón Cố Nghiên Thu, thấy cô đang xem video của hai hướng dẫn viên mặt đột nhiên thay đổi.

Thôi xong, sao lại quên mất chuyện này.

Cố Nghiên Thu đã mang theo hai phần video đi mất, rõ ràng đang sóng vai cùng đi, bây giờ lại không dám nhìn Lâm Duyệt Vi. Lâm Duyệt Vi hít sâu một hơi, ở bên tai Cố Nghiên Thu hét lớn một tiếng: "Chị cười đủ chưa?"

Cố Nghiên Thu bị rống đến giật mình, tạm ngưng cười, quay đầu nói: "Lần sau nếu em sợ thì cứ nói không nhảy."

Trong video cả người Lâm Duyệt Vi như con rối gỗ, tóc tai bị gió quất đến che hết khuôn mặt, vén qua xem cảnh cũng không dám, duy trì sắc mặt trắng bệch tận đến chung điểm.

Trông cũng rất đáng thương, nhưng Cố Nghiên Thu thật sự nhịn không được cười.

Lâm Duyệt Vi ngoan cố nói: "Kệ em, em cứ phải nhảy."

Cố Nghiên Thu cố ý nói: " Vậy lần sau đi nhảy bungee đi? Nước M có cầu dây giữa hẻm núi hoàng gia, Macao cũng có, hình như còn rất cao, New Zealand, Victoria, Peru....."

Lâm Duyệt Vi nghe đến da đầu tê dại: "Được rồi đủ rồi."

Cố Nghiên Thu biết nghe lời phải mà im miệng.

Hôm nay cô lại được biết thêm một điều về Lâm Duyệt Vi mà trước giờ cô chưa từng biết.

Cố Nghiên Thu theo đề tài này hỏi: "Em có thể ngồi tàu lượn siêu tốc với vòng đu quay cảm giác mạnh không?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Được." Nàng chỉ sợ vận động cực hạn, lại không phải nhát như chuột, chẳng lẽ tàu lượn siêu tốc cũng không dám ngồi. Bất quá tuy rằng nói dám ngồi, nhưng trong tình huống bình thường, nàng sẽ không chủ động lựa chọn mấy hạng mục trò chơi này, chỉ vì nàng không thích lắm.

Cố Nghiên Thu hoài nghi mà nhìn nàng: "Nói thật đi."

Lâm Duyệt Vi cắn giận mà cắn răng nói: "Đây là lời nói thật." Nàng cần phải nhặt lại tôn nghiêm gấp, địa vị trên giường đã không thể trở mình, trong hiện thực nàng nhất định không thể tiếp tục biểu hiện yếu đuối đến vậy được.

Lâm Duyệt Vi quay đầu lại: "Chúng ta đi nhảy lần nữa." không phải chỉ là nhảy dù thôi sao? Nhảy tới quen là được rồi.

Cố Nghiên Thu biết nàng cậy mạnh, vội vàng giữ chặt nàng: "Không nhảy nữa."

Lâm Duyệt Vi nhìn sắc trời, nói: "Mới giữa trưa, chúng ta còn có thể nhảy rất nhiều lần."

Cố Nghiên Thu dùng tuyệt chiêu: "Nhưng chị sợ."

Lâm Duyệt Vi hừ một tiếng: "Sao vừa nãy chị không sợ?"

Cố Nghiên Thu mặt không đỏ tâm không nhảy, trợn tròn mắt nói dối: "Vừa rồi chị sợ tới gốc ra, nghĩ tới vẫn còn sợ."

"Ừm....." Lâm Duyệt Vi đối với thái độ của cô vô cùng vừa lòng, do phải leo lên sườn núi lại mới có thể nhảy dù lần nữa. Hôm nay cả hai không đi cùng hai vợ chồng Nhiếp ảnh gia Phương, hai vợ chồng họ tới miếu Hải Thần.

Hôm nay là ngày cuối cùng hai người còn ở lại đây, sáng hôm sau cả hai phải khởi hành về nước.

Có còn hơi luyện tiếc.

Thời gian còn sớm, Lâm Duyệt Vi hỏi Cố Nghiên Thu muốn đi dạo ngắm cảnh không, Cố Nghiên Thu hỏi lại nàng muốn về khách sạn nghỉ ngơi hay không, Lâm Duyệt Vi nói sao cũng được, nàng đối với những

cảnh quan cần phải tới thăm khi đi du lịch hoàn toàn không có chấp niệm, nàng chỉ muốn tìm nơi thả lỏng mà thôi, cho nàng ngồi trên bờ cát cùng Cố Nghiên Thu cả ngày cũng được.

Vừa rồi nhảy dù quá kích thích, Lâm Duyệt Vi không còn hứng đi dạo nữa, sau khi xác định Cố Nghiên Thu cũng không chấp nhất chuyện này, cả hai bèn đơn giản quyết định quay về khách sạn nghỉ ngơi, buổi tối cũng không muốn ra ngoài, an tĩnh mà hưởng thụ thế giới hai người.

Hai người nằm bên cửa sổ sát đất hôn nhau, không bao lâu thì bức màn được kéo lên.

Từ sau giờ Ngọ đến chạng vạng, khi thấy đói bụng, thì kêu khách sạn đưa cơm tới.

Sau bữa tối thì cả hai đi tắm.

Lâm Duyệt Vi rốt cuộc biết vì sao Cố Nghiên Thu lại mang riêng theo một bộ tây trang.

Buổi tối hôm cuối cùng ấy bầu trời trên đảo Bali lại lần nữa hạ mưa to, một mảnh thiên địa bị nước mưa thấm ướt, triền miên không dứt, ngay cả bãi biển ở đâu cũng không thấy rõ.

Không khí lại nóng, lúc nào cũng mang theo buồn ý man mác.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, Cố Nghiên Thu quần áo chỉnh tề đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, Lâm Duyệt Vi quay lưng về phía cô, bóng hình nàng dán lên cửa kính, bàn tay bị hơi ẩm bao phủ tạo thành hình ảnh kỳ quái dị dạng.

Esley: sau khi uống YoMost Es đã chém đoạn H (tự chế) hơi quá tay và nó thành hẳn một chương riêng, Es suy đi nghĩ lại cảm thấy không phải bạn nào cũng thích đọc H (có những bạn tâm hồn trong sáng không thể bị vậy

bản), mà es lại viết chương H này quá damdang nên Es quyết định sẽ tách chương 137 này thành 3 phần, phần trước H [1], phần H [2] và phần sau H [3]. Những bạn không thích H có thể bỏ phần sau và đọc phần kế tiếp để tâm hồn tiếp tục được sáng trong.

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 137 [2] *H*

Esley: sau khi uống YoMost Es đã chém đoạn H (tự chế) hơi quá tay và nó thành hẳn một chương riêng, Es suy đi nghĩ lại cảm thấy không phải bạn nào cũng thích đọc H (có những bạn tâm hồn trong sáng không thể bị vấy bẩn), mà es lại viết chương H này quá damdang nên Es quyết định sẽ tách chương 137 này thành 3 phần, phần trước H [1], phần H [2] và phần sau H [3]. Những bạn không thích H có thể bỏ phần này và đọc phần kế tiếp để tâm hồn tiếp tục được sáng trong.

--

Sau một ngày mệt nhọc, lúc cọ rửa thân thể dưới dòng nước, cảm giác dễ chịu suýt nữa khiến Lâm Duyên Vi bật tiếng rên rỉ.

Sự mệt mỏi dần được dòng nước ấm xả xuống xoa nhoà, nàng quên mang theo áo ngủ, nhưng dù sao thì Cố Nghiên Thu cũng không phải chưa từng thấy cơ thể nàng, nàng chẳng thèm để ý, tự nhiên đẩy cửa phòng tắm, trở về phòng ngủ.

Đèn không bật, nàng phải mò mẫm tìm quần áo ngủ định mặc vào thì bỗng bị ôm lấy, sau lưng là cảm giác hơi thô ráp do vải vóc gây ra, tuy vậy nàng vẫn cảm nhận được cơ thể vừa mềm mại vừa nóng bỏng ấy, Cố Nghiên Thu trong bộ tây trang ghé sát tai nàng khẽ đặt môi, bàn tay hơi di chuyển tới ngực nàng, nhẹ nhàng xoa nắn đùa bỡn.

Hai điểm nhạy cảm đã bị cô chiếm cứ, người Lâm Duyệt Vi khẽ run lên, mềm nhũn tựa vào lòng Cố Nghiên Thu, mặc cho cô chọc ghẹo.

Cố Nghiên Thu không lên tiếng, Lâm Duyệt Vi cũng không lên tiếng, trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng vuốt ve thân thể và tiếng hơi thở gấp gáp ngày càng nặng nề.

Cảm nhận sự mềm mại trong tay, Cô Nghiên Thu khẽ dùng sức, vừa xoa nắn hai đầu nhũ hoa, vừa dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu đùa đôi nhũ hoa hơi nhô ra.

Dục vọng ngày một lớn, Lâm Duyệt Vi khẽ rên một tiếng, bàn tay cố vươn ra sau, lần mò muốn cởi quần áo Cô Nghiên Thu.

Nụ hoa bên dưới bắt đầu chảy mật dịch, hai chân Lâm Duyệt Vi khép chặt cọ xát, muốn xoa dịu sự ngứa ngáy bên trong.

Cô Nghiên Thu vẫn ngậm lấy tai nàng, một bàn tay lần xuống dưới tách hai chân nàng ra, xoa nhẹ cánh hoa ướt át mềm mại.

Ngón tay linh hoạt trượt lên trượt xuống, trêu đùa nhụy hoa.

"Ừm..."

Lâm Duyệt Vi kẹp chặt cặp mông nhỏ, thân thể thoải mái run lên.

Hô hấp của cả hai ngày một nặng nề, sau khi chơi đùa viên ngọc nhạy cảm xong thì Cô Nghiên Thu thăm dò xuống nhụy hoa, sau đó hơi dùng sức, đưa ngón tay vào.

"A..."

Hai mắt Lâm Duyệt Vi khép hờ, miệng phát ra âm thanh đầy quyến rũ, thân thể hoàn toàn bị Cô Nghiên Thu ở sau lưng giữ chặt, bị cô tùy ý khinh nhờn.

Ngón tay càng ra vào nơi ẩm ướt, thì Lâm Duyệt Vi càng vô lực vịn vào vòng eo thon.

Cô Nghiên Thu bỗng nhiên rút ngón tay ướt át ra, đặt lên môi nàng, dùng giọng trầm thấp nói vào bên tai: "Em liếm đi."

Lâm Duyệt Vi mở to mắt, cúi xuống nhìn ngón tay óng ánh nước của cô, cảm thấy hôm nay Cố Nghiên Thu có hơi khác lạ, đặc biệt giống bá tổng thích mấy trò SM trong bộ đồ tây trang, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Nàng cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng quét qua toàn bộ ngón tay, nhẹ nhàng như một cây lông vũ trêu chọc lòng người, gãi vào lòng Cô Nghiên Thu đến ngứa ngáy.

Môi nàng, miệng nàng vừa ướt lại vừa nóng, đầu lưỡi nhỏ xinh lượn quanh ngón tay trong miệng, nàng cũng không biết mình bị làm sao, chẳng qua chỉ liếm ngón tay Cô Nghiên Thu mà nụ hoa lại ngứa không chịu được, mật dịch chảy ra ngày một nhiều.

Sự ngứa ngáy khiến cả người nàng khó chịu, nàng rên rỉ, nhón chân lên, chỉ mong được nuốt lấy ngón tay cô vào trong thân thể.

Cô Nghiên Thu bị dáng vẻ lẳng lơ đến tận xương tủy của nàng kích thích, hai mắt đỏ au, nhin không nổi nữa bèn đẩy nàng ngã xuống giường.

Hai tay Lâm Duyệt Vi nắm chặt chặn dưới người, khuôn mặt lộ vẻ chờ mong. Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng tiến hai ngón tay vào trong cơ thể nàng.

"Ừm... em..."

Lâm Duyệt Vi muốn nuốt ngón tay cô sâu hơn một chút, muốn dừng cơn ngứa trong nhụy hoa. Nhưng ngược lại, Cô Nghiên Thu thì không vội, cô thờ ơ chậm chạp ra vào, lần nào cũng chỉ tiến vào một chút rồi rút ra chứ không vào sâu hơn nữa.

Lâm Duyệt Vi bị cô chọc ghẹo đến khó chịu, trong lòng như bị mèo cào loạn xạ khắp nơi, trong lòng cũng ngứa, chỗ nào cũng ngứa.

"Khó chịu, người mau lên đi... Cố tổng"

Lâm Duyệt Vi khẩn cầu, khốn khổ xoay người muốn nhìn thấy Cô Nghiên Thu, song lại bị cô đè lại xuống giường, không để nàng nhìn thấy mặt cô. Cô Nghiên Thu không muốn nàng nhìn thấy vẻ điên cuồng lúc này của cô, mặt cô lúc này hơi đáng sợ, đôi mắt đỏ au, trông có chút dọa người.

Cô rút ra tiến vào chỗ nông một hồi rồi bỗng nhiên kéo cánh tay Lâm Duyệt Vi, đâm sâu vào trong cánh hoa.

"A a a..."

Được cô ra sức thỏa mãn ý nguyện, Lâm Duyệt Vi vui sướng đến mức lên tiếng rên rỉ.

Cô Nghiên Thu cắn răng, cắn đầu cắn cổ tận lực khám phá nhụy hoa kiều diễm ướt át, mỗi lần rút ngón tay ra lại mang theo rất nhiều chất lỏng trong suốt.

Tiếng bì bạch nối liền không dứt, vang khắp cả phòng ngủ yên tĩnh, cánh hoa không còn siết chặt như trước nữa, sau mỗi lần cô tiến sâu vào, nó lại càng giãn ra mềm mại, thuận lợi cho cô ra vào. Lâm Duyệt Vi nằm sấp trên giường, cong mông lên rên rỉ một cách đầy yếu ớt.

"A... Quá, quá nhanh... Đừng vào sâu như vậy..."

Động tác của Cô Nghiên Thu vừa mạnh mẽ vừa thô bạo, vào hiệp hai, Lâm Duyệt Vi có chút không chịu nổi, hai tay nắm chặt bên dưới thật chặt, thân thể tiến về trước theo động tác thúc tới của người sau lưng.

Cô Nghiên Thu lạnh mặt đứng sau nàng, kéo thân thể nàng lại, sau đó càng rút ra tiến vào nhanh hơn.

Có rất nhiều nước, không chỉ làm ướt đầm tay Cô Nghiên Thu, chất lỏng dư thừa còn chảy theo bắp đùi trơn bóng, nhỏ xuống giường tạo thành một mảng ướt lớn.

Động tác của Cô Nghiên Thu càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi không thấy rõ nữa, cô nắm eo Lâm Duyệt Vi , cắn răng thúc thật mạnh như muốn dùng ngón tay xuyên qua người nàng.

Cánh hoa lênh láng nước bị ngón tay giày xéo thê thảm không nỡ nhìn, lúc Cô Nghiên Thu cấp tốc rút ra tiến vào, chất lỏng trong suốt bị đánh thành bọt trắng sền sệt văng ra tứ phía.

"A a a... Nhẹ một chút... A... Sắp, sắp ra rồi a a a a a ----"

Động tác của Cô Nghiên Thu vừa nhanh vừa mạnh, chỉ mới mười mấy phút đồng hồ, Lâm Duyệt Vi đã lên cao trào.

Cả người nàng như bị kéo căng, ngửa đầu kêu lên một cách phóng đãng, ngón chân tinh tế xinh xắn quặp vào nhau, từng cơn thủy triều của dục vọng cuộn trào ăn mòn thân thể nàng, khoái cảm cao trào kích thích người nàng tới tê dại.

Động tác của người sau lưng vẫn không ngừng, sau cao trào, nhụy hoa co lại vừa ướt vừa chặt, liên tục co giật, hung hăng hút ngón tay Cô Nghiên Thu vào trong cơ thể.

Từng dòng từng dòng dịch đậm đặc chảy ra ngoài, Lâm Duyệt Vi thất thần, đầu óc trống rỗng, giãy giụa muốn chạy trốn thì lại bị Cô Nghiên Thu đè dưới người.

"Đừng, em hết chịu rồi..."

Lâm Duyệt Vi nằm sấp trên giường, cả người xụi lơ, miệng lẩm bẩm.

Khoái cảm sau khi ân ái đến cao trào cực kì mãnh liệt, ngay cả lỗ chân lông trên người cũng nở rộng, tản mùi dục vọng ra khắp cả căn phòng.

Tây trang của Cô Nghiên Thu thấm một lớp mồ hôi mỏng, cô cúi người nằm trên lưng Lâm Duyệt Vi, thở dốc bên tai nàng.

Lâm Duyệt Vi thở phào nhẹ nhõm, nằm bẹp trên giường, đến cả ngón tay cũng không muốn động.

Ngón tay Cô Nghiên Thu vẫn còn ở bên trong, chặn mật dịch không thể thoát ra, Lâm Duyệt Vi khó chịu, lẩm bẩm: "Rút ra đi, em không thoải mái."

Cô Nghiên Thu không thèm để ý, giả vờ như không nghe thấy.

Lâm Duyệt Vi thấy cô giả chết, vậy thì đành tự thân vận động, chẳng qua cả người nàng vô lực, lại bị Cô Nghiên Thu đè lên. Nàng đành lắc người muốn đi chuyển thoát khỏi cô. Nào ngờ nàng bỗng cảm nhận ngón tay cô khê động.

"Đừng..."

Lâm Duyệt Vi hoảng hốt, miệng phóng đăng kêu bậy, khuôn mặt xinh đẹp vì dục vọng mà trở nên kiều diễm ướt át.

Cô Nghiên Thu ôm nàng tới trước cửa sổ sát đất, trong phòng ngủ không bật đèn cũng không kéo rèm cửa sổ, vừa cúi đầu là có thể thấy vài người vẫn còn dạo bộ trên bãi biển.

Lâm Duyệt Vi nằm sấp trên cửa sổ thủy tinh lạnh như băng, cánh hoa lại tiếp tục co rút, tuy nàng biết bên ngoài sẽ không nhìn thấy, nhưng thân thể vẫn không kìm được bắt đầu khẩn trương.

Cánh hoa bị cọ xát, cực lực hút ngón tay của Cô Nghiên Thu vào trong cơ thể, hai mắt Cô Nghiên Thu ngày càng tối đi, cô đè Lâm Duyệt Vi trên cửa sổ, động tác mỗi lúc một tàn bạo.

Khu nghỉ dưỡng đối diện bỗng sáng đèn, một người kéo rèm ra, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, dường như đang thưởng thức cảnh biển đêm.

Có một gia đình vừa thuê khu nghỉ dưỡng đối diện, cậu nhóc con nhà ấy tựa trên bệ cửa sổ thờ ơ quét mắt qua ô cửa đối diện, sau đó nhìn về phía bầu trời đêm.

Lâm Duyệt Vi biết cậu ta sẽ không nhìn thấy, nhưng ánh mắt cậu ta cứ làm cả người nàng căng thẳng, thở cũng không dám thở mạnh.

Chìm đắm trong tiếng rên rỉ, Cô Nghiên Thu hăng hái động tác tiến vào rút ra, cô bị nàng làm cho da đầu tê dại, cắn răng giúp nàng trở mình.

Cánh hoa vẫn hút chặt ngón tay cô xoay một vòng, đầu ngón tay chạm phải vị trí kì lạ, kích thích Lâm Duyệt Vi ngửa đầu kêu lên đầy dâm dăng.

Cô Nghiên Thu dễ dàng giúp nàng trở mình, sau đó đè nàng lên kính, cúi đầu ngậm cánh môi hồng thắm trên môi khế cắn.

Lâm Duyệt Vi ngửa đầu hôn sâu với cô, kính thủy tinh sau lưng lạnh như băng, thế nhưng thân thể cô gái trước mặt lại nóng như lửa.

Nụ hôn cuối cùng vừa dứt, đôi môi tách nhau ra, kéo theo một đường chỉ bạc đầy ái muội, Cô Nghiên Thu khom người cắn lên từng tắc da thịt trên cổ nàng, tạo ra vô số ấn ký.

Lâm Duyệt Vi dần du trên người cô, phía trong nhụy hoa dâng lên khoái cảm xộp mềm, bỗng tốc độ của Cô Nghiên Thu tăng nhanh, tàn bạo thúc vào chỗ sâu rồi chột rút ra, sau đó lại tàn bạo thúc vào.

Khoái cảm quá mức mãnh liệt, Lâm Duyệt Vi lại lên cao trào lần nữa, run rẩy trong lòng Cô Nghiên Thu, người tiết ra một dòng dịch còn nhiều hơn so với vừa rồi.

Cô Nghiên Thu ôm thân thể yếu đuối mềm nhũn trong lòng, thân thể sau khi lên đỉnh hết sức lười biếng, cả người Lâm Duyệt Vi vô lực, chưa đợi cô dìu về giường đã mơ màng chìm vào giấc ngủ.

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 137 [3]

Đại nhiếp ảnh gia Phương vẫn luôn chụp hình bạn gái, ngẫu nhiên xoay ngược ống kính, chụp một màn trước mặt: Lâm Duyệt Vi ngủ gà ngủ gật như chết trôi ở phòng chờ phi cơ, Cố Nghiên Thu đang thông dong lật xem tạp chí thời trang.

Tay nhiếp ảnh gia Phương vẫy vẫy trước mặt Cố Nghiên Thu, chỉ chỉ cậu đang chụp ảnh, Cố Nghiên Thu gật đầu, ra dấu "OK" với Nhiếp ảnh gia Phương.

Lại thấy Lâm Duyệt Vi buồn ngủ đến mở không nổi mắt, nhìn Cố Nghiên Thu một cách đầy ý vị thâm trường mà cười.

Cố Nghiên Thu chỉ xem như không hiểu nụ cười đầy thâm ý của cậu ta.

Khi tới tinh thần Lâm Duyệt Vi phấn chấn, cả chuyến bay về thì như con cá chết trôi, trên phi cơ nàng ngủ đến không an ổn, lúc ngủ lúc tỉnh, không tài nào ngủ ngon.

"Tới rồi." Cố Nghiên Thu đẩy đẩy cánh tay Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi mở đôi mắt như hai đường chỉ, gian nan mà đứng dậy, đứng được một nửa bỗng lão đảo, Cố Nghiên Thu tay mắt lanh lẹ mà đỡ lấy nàng, mới giúp nàng tiếp tục ngã xuống.

"Sao buồn ngủ tới vậy?" Cố Nghiên Thu rất kinh ngạc.

"Chị nói xem?" Lâm Duyệt Vi u oán mà nhìn cô.

Trong đầu Cố Nghiên Thu hiện lên đủ loại hình ảnh, ngượng ngùng sờ sờ mũi, không thể nào cãi lại. Cô lấy áo lông từ ba lô ra, đắp lên đùi Lâm Duyệt Vi, dặn dò nàng: "Xuống phi cơ thì mặc vào, chị xem dự báo thời tiết, nói bây giờ đang là đêm khuya, bên ngoài nhiệt độ không khí dưới hơn 15°C."

Lâm Duyệt Vi nói: "Không mặc."

Cố Nghiên Thu dỗ nàng: "Mặc đi mà, không mặc sẽ lạnh."

Bây giờ cả người Lâm Duyệt Vi không có chỗ nào thoải mái, nổi giận nói: "Lạnh chết rồi tính."

Cố Nghiên Thu đành thở dài, tay tìm đến chỗ sau eo nàng, muốn giúp nàng mát xa, Lâm Duyệt Vi tránh ra: "Không cần."

Cố Nghiên Thu: "....."

Lâm Duyệt Vi chọc bả vai cô: "Ngày mai em phải vào đoàn quay phim chị có biết hay không?"

Cố Nghiên Thu thành thật gật đầu: "Biết."

"Vậy chị còn --" Lâm Duyệt Vi dừng lại, tay tự xốc cổ áo lên, dí dí trước mặt cô, nhỏ giọng như phóng liên châu, "Chị xem xem đây là cái gì? Bắc đầu thất tinh đó, chị ban cho đó! Sáng nay soi gương sao không cho em tức chết đi cho rồi."

Cố Nghiên Thu theo nàng nhận sai: "Em không thể tức chết, em tức chết rồi chị sẽ thủ tiết."

Lâm Duyệt Vi đè nặng giọng cổ rống lên: "Em lập tức ném chị xuống máy bay chị tin không?"

Cố Nghiên Thu không dám hé răng, cúi đầu ai oán.

Nhiếp ảnh gia Phương cùng bạn gái cậu ngồi nghiêng ở phía sau hai người, xem náo nhiệt xem đến vui vẻ vô cùng.

Nhiếp ảnh gia Phương aizzz một tiếng, vui vẻ nói: "Em xem Lâm tổng có giống em không?"

Bạn gái lườm cậu.

Nhiếp ảnh gia Phương: "Còn có đức hạnh cúi đầu ai phê bình cũng không dám lên tiếng này của tẩu tử, thật giống anh như đức."

Bạn gái: "....."

Đây là chuyện rất đáng để đặc ý à?

Cố Nghiên Thu ai oán xong rồi im lặng, phi cơ hạ cánh xong, Lâm Duyệt Vi đứng lên, Cố Nghiên Thu giúp nàng tròng áo lông, kéo khóa kéo, thắt khăn quàng cổ, đeo mũ, kính râm, khẩu trang cũng không thiếu, vũ trang đầy đủ hết mới cùng nhau rời máy bay.

Tài xế ngừng cổng xuất khẩu cách đó không xa, Lâm Duyệt Vi bước chân có hơi yếu, vừa đi ra ngoài thiếu chút nữa bị gió lạnh thành phố Yên Ninh xốc một cái té ngã, toàn bộ cơn buồn ngủ bị gió thổi tỉnh, Cố Nghiên Thu vội vòng lấy bả vai nàng.

Trời giá rét, dù đã lên xe gió lạnh vẫn toả ra bốn phương tám hướng, Lâm Duyệt Vi thật sự chống không nổi, mặt nhắm chôn trong cổ Cố Nghiên Thu, tốt xấu gì cô có thể giúp nàng chặn chút gió.

Lấy xong hành lý ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người ấy. Quý cô Nhiễm Thanh Thanh cố ý chờ đến khi Lâm Duyệt Vi về tới nhà, vừa thấy nàng lạnh cóng đến mức run bần bật như chim cút trụi lông, tự động phóng thích trào phúng.

"May mà biết cô đi du lịch, không biết còn tưởng rằng cô vừa ra tù đấy."

"Con mới ra tù đấy thì sao, mẹ thì là gì chứ? Con hư tại mẹ, mẹ cũng chẳng tốt đẹp gì."

"Cô mới không tốt đẹp."

"Con mà không tốt à?." Lâm Duyệt Vi dùng hai tay bế Schrodinger còn chưa ngủ lên, ước lượng thể trọng, "Ha" một tiếng, quay đầu nhìn Nhiễm Thanh Thanh nói, "Mẹ cũng hay thật đó, đã kêu mẹ đừng cho nó nhiều thức ăn cho mèo rồi mà?!"

"Gì, tui còn có chút việc, tui đi trước." Nhiễm Thanh Thanh thấy tình thế không ổn quyết đoán chuồn mất.

Lâm Duyệt Vi quay đầu kêu Cố Nghiên Thu, giọng điệu oán trách: "Chị xem mẹ em lại nuôi nó béo như heo."

Cố Nghiên Thu đặt áo ngoài lên lưng ghế sofa, rất tự nhiên mà đáp một câu: "Không sao đâu, còn có chị mà, ngày mai chị sẽ đốc thúc nó giảm béo, bảo đảm lần sau em về nhà, gầy đến thoả đáng."

Lâm Duyệt Vi đột nhiên nhớ ra nàng còn đang giận Cố Nghiên Thu, trừng mắt nhìn cô, không thềm nói thêm gì.

Cố Nghiên Thu bất đắc dĩ nói: "Có thể thôi tức giận không?"

Lâm Duyệt Vi: "Không thể." Tối hôm qua cô thương nàng đến giọng nói cũng khàn đi, cũng không thấy Cố Nghiên Thu tội nghiệp nàng, bây giờ muốn nàng dễ dãi, nằm mơ đi.

Cố Nghiên Thu ngồi xuống bên cạnh nàng, dựa gần vào nàng, cô tiến một thước, Lâm Duyệt Vi bèn dịch một trượng, tóm lại không muốn gần

cô. Cố Nghiên Thu nói: "Ngày mai phải vào đoàn quay rồi, đêm nay đừng giận nữa. Em muốn làm gì chị đều được, nha?"

Mắt Lâm Duyệt Vi xoay chuyển, cân nhắc một chút, vui sướng mà đồng ý.

Nàng chỉ chờ mỗi lời này Cố Nghiên Thu.

Nhưng xét thấy do hôm qua Lâm Duyệt Vi tiêu hao thể lực quá lớn, thành quả tối hôm ấy đi hoàn toàn xa giả thiết của nàng, phần dưới vẫn còn vô cùng đau đớn nên nàng chỉ có thể lưu lại bắt đầu thất tình trên cơ thể Cố Nghiên Thu, rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Cố Nghiên Thu đi làm, nàng ở nhà ăn xong bữa sáng, tự mình kêu taxi tới công ty, hội họp với người đại diện và trợ lý, rồi đuổi chuyển bay vào giữa trưa.

Không khí trong công ty có hơi kỳ quái, Lâm Duyệt Vi không biết đã xảy ra chuyện gì, khi tới văn phòng Trần Huyền, hỏi Trần Huyền. Trần Huyền thở dài, nói có một nghệ sĩ vừa tự sát.

Lâm Duyệt Vi vội lên Weibo, quả nhiên trang nhất hot search là XXX tự sát, phía sau gắn theo tag màu tím.

"Vì sao tự sát a?"

"Tạm thời còn chưa rõ lắm."

Lâm Duyệt Vi không hỏi lại, Trần Huyền cũng không muốn nhiều lời về loại đề tài này, hỏi nàng về công tác sắp tới: "Kịch bản xem đến đâu rồi?"

Lâm Duyệt Vi vỗ vỗ ngực: "Đọc lâu lâu."

Trần Huyền vui mừng mà mỉm cười, kêu nàng đến một bên sofa ngồi một chút, cô gọi thêm mấy cuộc gọi thì có thể xuất phát.

Trước đó Trần Huyền còn đang cùng một người đại diện cạnh tranh vị trí phó tổng, không ngờ trên trời bỗng rơi xuống một phó tổng mới, cả hai vẫn còn chưa phân thắng bại. Dưới tay Trần Huyền có hơn 40 máy nghệ sĩ, trong số đó còn có mấy cô cậu còn học sơ trung, công tác vội đến chân không chạm đất, sau đợt tuyển sinh vừa rồi cô mang tâm tư từ chức đổi nghề, nên nghệ sĩ dưới tay cô hiện tại chỉ có ra không có vào, Lâm Duyệt Vi người cuối cùng cô phụ trách, chuẩn bị trở thành dòng chính.

Đầu năm phim cổ trang, giữa năm phim IP chuyển thể, cuối năm còn đang bàn, trên cơ bản là di chuyển từ đoàn phim này đến đoàn phim khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra 《 đô thị sương mù 》 cuối năm sẽ công chiếu, có thể giúp Lâm Duyệt Vi ra mắt công chúng, tăng một chút độ nổi tiếng.

Trần Huyền nói chuyện điện thoại xong, Lâm Duyệt Vi liền đứng lên, hai người cùng nhau đi ra ngoài, Vương Viên Viên đang cùng một đồng sự khác nói chuyện phiếm, nhận được tin tức cũng lập tức tới nơi.

Trần Huyền dìu già dắt trẻ, hẳn là ăn tết cũng rất bận, công tác càng khỏi cần phải nói, sau khi leo lên xe bảo mẫu thì bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Wang Yuan Yuan cúi đầu ấn di động, qua vài giây, Lâm Duyệt Vi cảm giác được di động trong túi rung lên.

【 Viên Hựu Viên: Kể cho em nghe một quả dưa 】

【 Hai chữ Mộc: Huh??? Dưa gì? 】

【 Viên Hựu Viên: Nghe nói lý do người hôm nay tự sát, là do tranh chấp cảm tình, em biết cùng ai không? 】

【 Hai chữ Mộc: Cùng ai? 】

【 Viên Hựu Viên: Bạch Hoa đại thần!!! 】

【 Hai chữ Mộc:!!! 】

【 Hai chữ Mộc: Bạch Hoa đại thần không phải cùng lão bà của cô ấy quan hệ rất tốt sao, sao lại cùng người khác có cảm tình đến mâu thuẫn 】

【 Viên Hựu Viên: Chị cũng chỉ biết tin vĩa hè thôi. Hai nàng muốn có con, năm trước cả hai ra ngoại quốc cấy ống nghiệm thành công, lão bà của Bạch Hoa hoài thai, không cẩn thận sinh non, mắc phải bệnh tâm lý, không biết do đau buồn hay trầm cảm sau sinh, tạo cho Bạch Hoa đại thần áp lực quá lớn 】

【 Hai chữ Mộc: Cho nên cô ấy liền ra ngoài tìm tiểu thịt tươi, vậy thì quá tra đi??? 】 tuy rằng nàng không biết việc nàng bị đóng băng công tác có liên quan tới Bạch Hoa hay không, nhưng đối phương là nữ diễn viên có kỹ thuật diễn số một ở quốc nội, Lâm Duyệt Vi vẫn luôn bội phục đối phương tự đáy lòng, sau nhiều năm tranh đấu, khi hôn nhân đồng tính được hợp pháp hoá Bạch Hoa cùng người yêu lâu năm đã trở thành cặp đôi đầu tiên đi lãnh giấy hôn thú, chấn động giới giải trí một thời.

【 Viên Hựu Viên: Bạch Hoa đại thần với lão bà trước kia khiến không ít người ghen tị, nhưng sau khi tinh thần sa sút nàng càng diễn càng dở, phàm những ai diễn với Bạch Hoa đại thần đều đau đầu, sau đó nổi giận dùng dùng, tiểu thịt tươi lại như con thiêu thân lao vào lửa, trong khoảng thời gian này được Bạch Hoa đại thần mời về công ty giải trí mạnh mẽ trợ giúp, sau bị lão bà của Bạch Hoa đại thần theo dõi, cụ thể không biết bởi vì lý do gì, có thể đã bị bắt tự sát 】

Lâm Duyệt Vi: "....."

Quả dưa này cứ tràn ngập hơi thở huyền huyền, hơn phân nửa không thể ăn vô.

【 Viên Hựu Viên: Chị chỉ nói vậy thôi, em nghe biết là được rồi, các đồng sự khác nghe nhầm đồn bậy, không biết truyền tai nhau đến cái dạng

gì rồi, có thể một chút thật sự cũng đều không có, nhưng ở trong công ty thì truyền tai nhau đến điên rồi, phỏng chừng cấp trên cũng đã biết hết 】

Lâm Duyệt Vi như giỡn mà nghĩ: Nếu nói quả dưa này là thật sự, thì nàng đúng là may mắn khi năm trước không bị Bạch Hoa chọn trúng, nếu không bây giờ bị buộc chết còn không phải là nàng sao? Nhưng bức một mình tinh đến mức tự sát, chuyện này vẫn rất khó tin, Lâm Duyệt Vi cảm thấy khá vô lý.

Nàng đem việc này ném ra sau đầu, nhìn Trần Huyền còn đang ngủ, lén lút gửi tin nhắn cho Cố Nghiên Thu.

【 Hai chữ Mộc: Hôm nay đi làm cảm giác thế nào a? Nhận được hoa chưa? 】

【 Tây Cố: Nhận được rồi, mới vừa được giao tới 】

Lâm Duyệt Vi tặng hoa tặng đến nghiên, ngày đầu tiên Cố Nghiên Thu quay lại công ty làm việc đã chuẩn bị một bó, thiệp lần này không lãng mạn như lần trước, chỉ dùng một bài thơ tình nổi tiếng của thi sĩ người Pháp.

Mà lúc này trong tay Cố Nghiên Thu đang cầm một bó hoa lớn giao cho Lâm Chí, kêu cậu ấy ném vào thùng rác ở bên ngoài.

Cô đương nhiên sẽ không ném hoa do Lâm Duyệt Vi tặng, cô ném hoa của một người khác, trên đề tên Kha Bân.

Cô lục tìm trong trí nhớ, tuy không nhớ mặt người này, nhưng tên thì lại có ấn tượng, hình như là thiếu gia nhà giàu gập ở trại nuôi ngựa, Kha..... Cố Nghiên Thu bỗng nhớ tới tên của một công ty.

Buổi sáng 10 giờ, Cố Nghiên Thu lại nhận được thêm một bó hoa, tên đề phía trên hình như là nữ.

Lâm Chí vâng mệnh lại ném hoa vào thùng rác lần nữa.

Trước giờ các tiểu thư công tử con nhà giàu nhàn hạ rảnh rỗi lấy cô ra làm thú vui tiêu khiển, không phải chưa từng có, Cố Nghiên Thu cũng không để ở trong lòng, các đối phó tốt nhất là bơ đi mà sống, càng bơ thì họ tự nhiên sẽ biết điều lùi bước.

Tiếng chuông di động vang lên.

Cố Nghiên Thu thấy rõ hiển thị điện báo, đóng nắp bút máy lại, vội nói: "Nàng đáp ứng rồi sao?"

"Đáp ứng rồi, hẹn vào chiều cuối tuần này, cô ấy vừa hay tới đây công tác." Đầu đây bên kia Lưu tiên sinh nói. Con gái của bạn gái cũ của Thẩm Hoài Du, đã đáp ứng gặp mặt Cố Nghiên Thu một lần.

"Rất tốt."

"Tôi sẽ gửi cách liên lạc trên danh thiếp của cô ấy cho cô, cô có thể tự liên lạc."

"Được."

Sau khi cúp điện thoại vài phút, Cố Nghiên Thu nhận được danh thiếp Lưu tiên sinh gửi đến, Cố Nghiên Thu thêm cô ấy vào danh sách bạn bè, ở phần lời mời kết bạn do dự một chút rồi điền một chữ "Thẩm".

Buổi chiều, đối phương đồng ý lời mời kết bạn.

【 hệ thống tin tức: Doãn Linh Tê đã chấp nhận lời mời kết bạn, các bạn có thể bắt đầu đối thoại 】

Cố Nghiên Thu rốt cuộc biết được tên họ đối phương, trên hệ thống có đề tên thật nàng, Doãn Linh Tê.

Cố Nghiên Thu chưa chủ động gửi tin nhắn cho đối phương, nàng ấy cũng im lặng, hai người chỉ an tĩnh thêm nhau vào danh bạ, chờ đến cuối tuần gặp mặt.

Tin tức Cố Hoà mắc bệnh ung thư truyền khắp trên dưới công ty. Chủ tịch "Bệnh tình nguy kịch" -- đương nhiên, những lời này chỉ là tung tin vịt, tình trạng sức khỏe của Cố Hoà đã ổn định, chỉ cần ở lại quan sát thêm một đoạn thời gian nữa là có thể xuất viện điều dưỡng, nhưng vì mê hoặc phải nói ngoa với hai người nhà họ Ngô. Cố Phi Tuyền cùng Cố Nghiên Thu diễn càng lúc càng thật, Cố Phi Tuyền tinh thần suy sụp ở hội nghị cổ đông thường niên đột nhiên nổi trận lôi đình, chỉ vào mũi hội đồng quản trị đại Ngô tổng chửi ầm lên, nói đối phương nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bỏ đá xuống giếng, vong ân phụ nghĩa, nếu không phải những người bên cạnh khuyên, phỏng chừng sẽ ra tay đánh người, đại Ngô tổng tức giận đến nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên. Ông ta cũng giống Cố Hoà, đều là người đồng sáng lập công ty, khi nào đến phiên tiểu tử miệng còn hôi sữa này chỉ chỉ trỏ trỏ, hai người ở giữa phòng họp vung tay đánh nhau, thất thủ ngộ thương vài vị giám đốc cấp cao.

Buổi tối mặt mũi bầm dập đại Ngô tổng và tiểu Ngô tổng, cùng Cố Nghiên Thu mở cuộc họp, kỹ càng tỉ mỉ quyết định kế hoạch lớn hơn một tháng sau.

Cố Nghiên Thu thì ở công ty biểu hiện đến xuân phong đắc ý, hoàn toàn không để bệnh tình của Cố Hoà ở trong lòng. Theo lý thuyết dựa theo kỹ thuật diễn của Cố Nghiên Thu, cô vốn không diễn được tới mức này, nhưng mỗi ngày cô tới công ty đều giống như được Lâm Duyệt Vi ủng hộ, làm ít công to. Bởi vì kỹ thuật diễn của cô quá xuất sắc, ngay cả Lâm Chí cũng bị hù, Lâm Chí mấy lần nhìn cô muốn nói lại thôi, có một hôm thừa dịp nghỉ trưa, cậu ta uyển chuyển mà mở miệng khuyên nhủ: "Tiểu Cố tổng, em biết trong lòng chị khá hận ba chị, nhưng biểu hiện của chị có thể hơi khắc chế một chút, bằng không sẽ dễ dàng khiến người phê bình."

Cho dù Cố Hoà đã làm rất nhiều chuyện quá đáng với Cố Nghiên Thu, như mẹ đẻ cô vừa mất đã lập tức cưới người khác, còn mang con trai ngoài giá thú, nhưng bây giờ Cố Hoà đang bệnh nặng, Cố Nghiên Thu lại cứ bày ra vẻ mặt khấp chồn mừng vui, thật sự làm rất nhiều người bất mãn, trong công ty nghị luận sôi nổi, nói cô máu lạnh vô tình, đối với ba ruột còn lạnh lùng tàn nhẫn được tới vậy.

Cố Nghiên Thu rất có hứng thú mà nhìn Lâm Chí: "Ý của cậu là tôi cứ trộm đắc ý trong lòng là được rồi?"

Lời tuy không phải lời hay, nhưng ý của Lâm Chí chính là vậy, cậu gật gật đầu, nói: "Dù vậy em vẫn ủng hộ chị vô điều kiện, chị ra bất luận quyết định gì em cũng tin tưởng chị có lý do của riêng mình."

Cố Nghiên Thu từ sau bàn làm việc vòng tới, vỗ vỗ đôi vai dày rộng của Lâm Chí, vui mừng nói: "Tôi quả không nhìn lầm cậu."

Lâm Chí còn không biết từ giờ phút này trở đi cậu đã hoàn toàn biến thành tâm phúc bên cạnh Cố Nghiên Thu, về sau tiền đồ vô lượng.

Lâm Chí lại nói: "Hơn nữa, Cố Phi Tuyền hẳn....." Lâm Chí biết Cố Nghiên Thu là đối thủ một mất một còn với Cố Phi Tuyền, không hòa theo cũng người khác trong công ty gọi một tiếng "Đại thiếu gia", đều gọi thẳng tên họ, "Hắn không phải cây đèn càn đầu, vạn nhất chị....."

Câu kế tiếp cậu còn chưa nói xong, nhưng ánh mắt đã biểu hiện hết ra ngoài. Vạn nhất Cố Nghiên Thu đấu không lại Cố Phi Tuyền, con rết trăm chân chết cũng vẫn còn bò được, huống chi Cố Hoà hẳn vẫn chưa kéo nỗ lực hết đà, ông ấy ở phía sau toàn lực giúp đỡ Cố Phi Tuyền, kết quả cũng còn chưa biết được.

"Biết rồi, giữa trưa mai mời cậu dùng cơm." Cố Nghiên Thu nhàn nhạt cười nói.

"Tiểu Cố tổng, em không phải muốn chị mời em ăn cơm, em là --"

Cố Nghiên Thu nhìn cậu ta, một cái nhìn mang hàm nghĩa phi thường phong phú, không biết vì sao Lâm Chí lại nói không nên lời.

Hết thấy đều hướng về phía giả thiết tốt nhất, Cố Nghiên Thu ban ngày công tác buổi tối xã giao, không tiếp tục tới thăm Cố Hoà, mỗi ngày được Cố Phi Tuyền báo cáo tình trạng sức khoẻ mới nhất của Cố Hoà, nói cô không cần quá bận tâm.

Rốt cuộc cũng tới cuối tuần, con gái của người bạn gái cũ của mẹ cô, Doãn Linh Tê giữa sáng sớm tinh khôi đã nhắn tin cho cô.

【 Doãn Linh Tê: Khoảng bốn giờ, địa điểm cô có thể quyết 】

【 Tây Cố: Cơm trưa? 】

【 Doãn Linh Tê: Không nhọc lòng lo lắng 】

Lời trong lời ngoài ngay cả một câu khách sáo cũng đều không có, tràn ngập hơi thở "Chạy nhanh xong việc chạy nhanh chạy lấy người", Cố Nghiên Thu sửng sốt, nhưng cũng rất thưởng thức độ diễn xuất của cô ấy.

Cố Nghiên Thu trả lời bằng địa chỉ của một trà quán ở trung tâm thành phố, rất mau, đối phương nhắn lại với icon "OK".

Phim mới của Lâm Duyệt Vi đã khởi động máy, bây giờ đang trong lúc hừng hực khí thế quay chụp, Cố Nghiên Thu chỉ nhận được một câu "Chào buổi sáng" của nàng rồi không thấy tăm hơi đâu. Schrodinger được Cố Nghiên Thu trông coi mấy ngày, cuối cùng không thể béo lên nữa, thông thả tiến vào thời kỳ giảm béo.

Cố Nghiên Thu nhìn đồng hồ, cho mình một giờ đồng hồ chuẩn bị, 12 giờ chính chu ra cửa, đến trước nửa giờ.

Báo tên đặt bàn xong, lại biết được người cô hện đã tới từ sớm.

Cố Nghiên Thu kinh ngạc nhường mảy, đi theo phục vụ tới phòng ăn riêng, cô giơ tay gõ gõ cánh cửa hờ khếp: "Doãn tiểu thư?"

Bên trong truyền ra một giọng nói lệnh người cảm thấy như mình đang ở trong băng thiên tuyết địa: "Mời vào."

Tác giả có lời muốn nói:

Bốn người bạn tốt của Lâm Duyệt Vi: Nàng cư nhiên chưa được thấy mặt mà đã có được tên họ, tui tui hận!!!

Esley: mọi người chuẩn bị để được "ngược" chưa nào?

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 138

"Mời vào."

Cố Nghiên Thu đẩy cửa bước vào, người bên trong không hề quay đầu lại, ánh vào mi mắt cô đầu tiên là một mái tóc dài uốn cong màu nâu, cô ấy dựa lưng vào ghế, vòng eo vừa vặn, đôi vai mảnh khảnh, nhưng bóng hình lại ẩn chứa một sức mạnh không thể khinh thường.

Cố Nghiên Thu đi đến bên cạnh nàng, thấy chính diện của đối phương, ngũ quan nàng cũng lạnh lẽo như giọng nói của nàng.

Nếu nói Cố Nghiên Thu lạnh lùng bởi do tính cách thì biểu hiện bên ngoài chỉ là sự giả dối, khiến người ta như ngàn dặm xa cách, Lâm Duyệt Vi lạnh lùng càng vì ngạo khí toát ra từ người nàng, còn cô gái trước mặt này thì lại hoàn toàn khác, nhìn khuôn mặt nàng hồi lâu có cảm tưởng như nhiệt độ toàn bộ gian phòng đều giảm xuống mấy độ.

Sáng sớm hôm nay nàng hẳn vừa bàn công sự, hoặc sắp có một buổi hẹn, bởi nàng khoác trên người một chiếc áo sơ mi được may bằng lụa thượng hạng cắt may tinh xảo, áo khoác ngoài màu lam được treo trên lưng ghế.

Doãn Linh Tê quay nhìn Cố Nghiên Thu, nói: "Cố tiểu thư." Dừng một chút, rồi nói, "Cửu ngưỡng đại danh, như sấm bên tai."

Giọng nói lãnh đạm hơi mang âm tiết của vùng khác.

"Không dám." Cố Nghiên Thu kéo ghế, ngồi xuống đối diện nàng, hơi hơi mỉm cười, "Doãn tiểu thư muốn uống gì?"

Doãn Linh Tê chỉ chỉ một ấm trà Hoa Quế trên bàn: "Nước này được rồi, nói chuyện chính sự quan trọng."

Cố Nghiên Thu muốn gọi Bích Loa Xuân, vẫn duy trì lễ phép mỉm cười, cầm rót trà cho Doãn Linh Tê trước, hai tay khoanh trước người, mở miệng nói: "Doãn tiểu thư biết tôi?"

Doãn Linh Tê: "Lưu tiên sinh đã tới đi tìm tôi."

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: "Ý tôi là trước đó."

Nét mặt Doãn Linh Tê rốt cuộc xuất hiện một chút biểu cảm, nàng không phủ nhận, mà chỉ hơi hơi cong lông mày, một biến hóa nhỏ rất khó nắm bắt, hỏi: "Sao cô lại biết?"

Cố Nghiên Thu: "Tôi vừa vào cửa cô đã nói, cửu ngưỡng đại danh, như sấm bên tai."

Doãn Linh Tê: "Đây chỉ là một câu khách sáo, không phải sao?"

Cố Nghiên Thu: "Không phải."

Doãn Linh Tê: "Vậy sao?"

Cố Nghiên Thu đạm nhiên cười nói: "Từ hai ngày trước, cô ngay cả một câu khách sáo cũng không buồn nói cùng tôi, biểu hiện rất kiên nhẫn, sao hôm nay lại đột nhiên nói lời khách sáo?"

Hơn nữa căn cứ theo những gì Lưu tiên sinh nói, quá trình anh tìm được Doãn Linh Tê quá thuận lợi, cơ hồ không hề gặp bất kỳ trở ngại nào. Nếu có một ngày một vị thám tử tư chạy đến trước mặt bạn, nói muốn điều tra về người mẹ đã qua đời của bạn, có khả năng còn đề cập đến bạn gái cũ của mẹ bạn, bạn sẽ ngoan ngoãn phối hợp với đối phương sao? Trừ phi đối phương có khiếm khuyết, ví như bị thiếu năng trí tuệ, trước khi gặp Doãn

Linh Tê, Cố Nghiên Thu không dám kết luận, sau khi gặp nàng, cô biết cô gái này tuyệt đối không hề tầm thường.

Giải thích duy nhất cho việc này chính là, nàng ấy đã sớm biết chuyện này, hơn nữa còn chuẩn bị tốt tâm lý rằng tương lai sẽ có một ngày có người tìm tới trước cửa hỏi nàng về chuyện này.

Doãn Linh Tê: "....."

Nàng không ngờ chỉ bằng một câu nói đơn giản, lại thành con át chủ bài trong tay kẻ khác. Cô con gái của Thẩm Hoài Du này, quả thực không đơn giản, khôn thể xem thường.

Doãn Linh Tê cong cong môi, lộ ra nụ cười đầu tiên từ lúc Cố Nghiên Thu bước vào: "Cô rất thông minh."

Cố Nghiên Thu hào phóng mà tiếp nhận lời khen: "Cảm ơn, cho nên chúng ta có thể không cần vòng vo."

Doãn Linh Tê chậm rãi thu lại nụ cười, khôi phục gương mặt lãnh đạm: "Vòng vo?"

Cố Nghiên Thu: "Chẳng lẽ không phải?"

Doãn Linh Tê: "Tôi không nghĩ sẽ vòng vo với cô, cô nghĩ mình sẽ biết được gì từ chỗ tôi?"

Cố Nghiên Thu: "Chuyện trong quá khứ."

Doãn Linh Tê bình tĩnh mà hỏi ngược lại: "Người chết đã đi xa, chúng ta đều cùng chung một số phận, cô cảm thấy có ý nghĩa sao?"

Có ý nghĩa sao?

Cố Nghiên Thu đã từng vô số lần tự hỏi câu hỏi này, hết thấy những gì cô đang làm có ý nghĩa sao? Thấm Hoài Du đã chết, Cố Hoà thân mắc bệnh ung thư, Cố Phi Tuyền cùng Hạ Tùng Quân cũng đã vào gia môn, cô cũng đã có gia đình và sự nghiệp của riêng mình, chỉ cần cô không tiếp tục truy cứu, có thể sống một cuộc sống tự tại, mà không cần lúc nào cũng bị quả núi lớn vô hình đè nặng, tâm tình không ngừng lâm vào tuyệt vọng.

Doãn Linh Tê quan sát nét mặt Cố Nghiên Thu, không nhanh không chậm mà nhấp một ngụm trà Hoa Quế, nàng đã tới đây từ sớm, ngồi lâu cũng có chút khát cổ, uống một ngụm rồi buông xuống.

Cố Nghiên Thu nhìn Doãn Linh Tê, nói: "Không có ý nghĩa."

Doãn Linh Tê hơi thở ra, không ngờ nàng lại nghe được một đáp án như vậy.

Cố Nghiên Thu không chờ nàng mở miệng, thấp giọng hỏi: "Doãn tiểu thư cho rằng chuyện này có ý nghĩa ở chỗ nào?"

Doãn Linh Tê nhẹ nhàng nhú mày: "Tôi đang hỏi cô, cô hỏi phản vấn tôi làm gì?"

Cố Nghiên Thu khẽ cười một tiếng, mặt mày tràn đầy phong thái tự tin: "Bằng không cô vì sao phải tới buổi hẹn ngày hôm nay?" Cô hơi cúi người về phía trước, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm vào đôi mắt đối phương, "Doãn Linh Tê tiểu thư."

Cô gọi tên đầy đủ của đối phương, căn chữ rõ ràng, mỗi một chữ đều không nhẹ không nặng dao động lòng Doãn Linh Tê.

"Doãn tiểu thư?" Nàng chậm chạp không hề phản ứng, Cố Nghiên Thu lại gọi lần nữa.

Doãn Linh Tê phát hiện mình cứ nhiên bởi vì ánh mắt đối phương mà hoảng hốt, tức khắc ảo não đến cực điểm.

Doãn Linh Tê khắc chế xúc động trong lòng, người trưởng thành phải dùng lý trí giải quyết vấn đề, nàng bất động thanh sắc đẩy ghế dựa ra sau một chút, cởi bỏ nút trên cổ áo sơ mi, giống như trong phòng này rất nóng vậy.

Cố Nghiên Thu sẵn sóc mà đứng dậy, đi tới ven tường điều chỉnh độ ẩm xuống thấp một chút.

Doãn Linh Tê: "....."

Cố Nghiên Thu tự rót một ly trà, vừa thưởng thức vừa kiên nhẫn mà chờ nàng.

Vị trà này..... Hmm..... So với tự tay Lâm Duyệt Vi đúng là kém xa. Cô không phải người biết thưởng thức, nhưng do Lâm Duyệt Vi thích uống trà, cô thường xuyên được uống ké mỗi khi nàng pha trà.

Không biết bây giờ Lâm Duyệt Vi hiện đang làm gì? Hẳn đang tạm thời kết thúc công việc ăn cơm trưa đi?

Cố Nghiên Thu nhin xuống không xem di động.

Doãn Linh Tê cuối cùng thấy được trên vẻ mặt đạm nhiên của cô một tia bất định không yên, tức khắc thở phào nhẹ nhõm, Cố Nghiên Thu thoát nhìn cũng không cường đại giống vẻ ngoài của cô, thiếu chút nữa đã bị hù dọa.

Kỳ phùng địch thủ, Doãn Linh Tê dốc sức phản kháng, nghiêm mặt nói: "Tôi chỉ cảm thấy lời của hai người rất huyền diệu, muốn xem rốt cuộc hai người có mục đích gì, không hơn."

"Ý của cô là căn bản không tin những gì chúng tôi nói?"

"Cô cho rằng tôi nên tin sao?"

"Vậy thì chúng ta không được hợp ý." Cố Nghiên Thu đứng dậy, gật gật đầu nhìn Doãn Linh Tê, "Tôi còn có chút việc, phải đi trước."

Doãn Linh Tê cũng không giận, ngồi yên, lạnh giọng nói: "Xin cứ tự nhiên."

Hai người lần đầu tiên định ngày hẹn thế nhưng lại tan rã trong không vui.

Cố Nghiên Thu không quay đầu lại.

Doãn Linh Tê cầm lấy áo khoác theo sau rời đi, lúc tính tiền mới phát hiện ra Cố Nghiên Thu đã thanh toán.

"Đi công quán XX." Doãn Linh Tê báo cho tài xế một địa chỉ, buổi chiều nàng còn một buổi hẹn nữa phải tham dự.

Cố Nghiên Thu không bởi vì Doãn Linh Tê không phối hợp mà tâm sinh nóng nảy, cả hai cũng không quen biết, lại còn có cùng một thân phận nhạy cảm -- con gái của bạn gái cũ, nếu nhất kiến như cữu [1] mới thật quý dị.

[1] Mới gặp mà thấy như bạn cũ."nhất kiến như cữu" 一見如舊.

Cô vừa ra khỏi quán trà, đã mở di động lên xem, quả nhiên nhận được tin nhắn của Lâm Duyệt Vi, nàng vừa chụp hình phần cơm trưa cho cô xem.

【 Hai chữ Mộc: Đoàn phim này đúng là có tiền, mỗi ngày không phải cho ăn sườn lợn rán thì là đùi gà, hôm nay nữ chính còn mời bọn em thêm cơm 】

【 Hai chữ Mộc: Cứ như vậy em chắc chắn sẽ béo mất 】

Lâm Duyệt Vi lúc này đang ở đoàn phim, đóng vai phụ cho một suất diễn chỉ cần quay chụp hai tuần, bây giờ chỉ đang trong giai đoạn chuẩn bị công tác, tính toán đầu ra đây khoảng ba tuần là có thể về nhà. Đoàn phim có một nam chính tiểu thịt tươi, một nữ chính tiểu hoa đán, nữ phụ cũng là tiểu hoa đán, ngược lại còn có không ít diễn viên gạo cội có thực lực đóng vai khách mời. Nhóm Lưu lượng [2] nhóm từng người từng người một chú ý phô trương, hờ tí là thêm cơm, không thì mời cả đoàn uống nước, một nhóm khác thì thỉnh ăn bữa ăn khuya, muốn bao nhiêu xa xỉ liền có bấy nhiêu xa xỉ, tối hôm qua Lâm Duyệt Vi đúng giờ lên cân phát hiện mình lên 0.2kg, cùng Cố Nghiên Thu lái nhả hết mười phút.

[2] Lưu lượng là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những minh tinh sở hữu cho mình lượng fan hâm mộ hùng hậu.

Cố Nghiên Thu cong cong môi, đứng yên tại chỗ, trả lời: 【 sẽ không béo, yên tâm 】

Lâm Duyệt Vi có lẽ còn chưa hết giờ cơm, vài giây sau trả lời: 【 Em khẳng định sẽ béo, béo chị sẽ ghét bỏ em 】

【 Tây Cỗ: Sao chị lại ghét bỏ em được? 】

【 Hai chữ Mộc: Chị phải ghét bỏ em 】

Giữa tình lữ chính là như vậy, hai người nói mấy câu qua lại chỉ có một chủ đề, buổi chiều Cố Nghiên Thu không có việc gì, nói chuyện đến mê mẩn đứng gần chỗ đậu xe, cùng Lâm Duyệt Vi nhắn tin qua lại.

Doãn Linh Tê ngồi ở ghế sau, nhìn ra bên ngoài cửa sổ ô tô, nàng chợt sửng sốt, cô gái đang đứng trong gió lạnh với nụ cười trên môi kia thật là Cố Nghiên Thu vừa rồi nàng gặp mặt?

Đáy mắt Doãn Linh Tê xẹt qua một chút kinh ngạc, rồi nàng thu hồi tầm mắt.

Bàn tay nàng vuốt ve chiếc túi xách tay từ đầu đến cuối không rời khỏi tầm mắt nàng, chà xát tay mới từ bên trong lấy ra một quyển notebook đã ố vàng, bên trong đây đặc nét chữ thuộc về một nữ nhân.

Quyển Notebook là sau khi mẹ nàng qua đời không lâu, nàng phát hiện ra khi đang thu dọn di vật trong phòng bà, lúc ấy nó được cất trong một két sắt có khoá, mật mã do Doãn Linh Tê chạm rãi kiếm ra được, một ngày nàng cũng không biết vì sao lại đặc biệt với mẹ nàng tới vậy.

Nàng khẽ lật vài trang, nơi khoé mắt bỗng hiện lên một tia lệ quang, không đành lòng xem tiếp, cất notebook vào chỗ cũ.

Nàng cần xác định Cố Nghiên Thu là một người đáng giá tín nhiệm, nàng mới có thể cho cô biết bí mật mẹ nàng giấu trong suốt nhiều năm qua, tận cho đến lúc bà qua đời.

***

【 Hai chữ Mộc: Em phải đi đóng phim 】

【 Tây Cỗ: Chị cũng phải về nhà 】

【 Hai chữ Mộc: Chị đang ở đâu? 】

【 Tây Cỗ: Vừa đi gặp một người, buổi tối sẽ nói với em 】

【 Hai chữ Mộc: ok, buổi tối nói chuyện, moah moah 】

Cố Nghiên Thu mở cửa ngồi vào trong xe, đệm ghế tự động nóng, chân cô vì đông lạnh giá mà tê dại bắt đầu ấm lên, Cố Nghiên Thu cũng trả lời Lâm Duyệt Vi bằng tin nhắn thoại "Moah moah", rồi lái xe về nhà.

Cô một mình sinh hoạt luôn có quy luật, đúng giờ ngủ đúng giờ dậy, ngoài công tác sẽ không thức khuya, cũng sẽ không tham ngủ, buổi sáng dù lạnh tới đâu cũng có thể dậy tập thể dục buổi sáng, ngẫu nhiên thì tập ở

phòng tập thể thao, đôi lúc thì ra ngoài chạy bộ -- tiểu khu có hoàn cảnh cây xanh không tồi, chất lượng không khí rất tốt.

Buổi chiều không có việc gì làm cô sẽ ngồi trên sofa đọc tiểu thuyết, trên đùi đắp chăn mỏng, con mèo cô nuôi sẽ cuộn tròn trong lòng cô, ngoan ngoan ngoan ngoan mà không lộn xộn, thuận tay có thể vuốt lông nó.

Cô vẫn luôn sống như vậy, dù không có Lâm Duyệt Vi cũng không tính là quá khổ sở. Đồng hồ treo trên vách rất cuộc cũng điểm 6 giờ chạng vạng, giống như đúng giờ bật công tắc, Cố Nghiên Thu bắt đầu nóng nảy, nghĩ Lâm Duyệt Vi có phải nên kết thúc công việc rồi không, khi nào sẽ rảnh cùng cô nói chuyện,

Di động đúng giờ vang lên.

【 Viên Hựu Viên: Vi Vi còn đang đóng phim, dự tính 7 giờ sẽ kết thúc 】

【 Lâm mami: Tốt 】

Đây là thói quen do cô và Lâm Duyệt Vi thương nghị định ra, mỗi ngày đúng 6 giờ chiều, nếu Lâm Duyệt Vi còn chưa xong công việc, nàng báo tin nhắn cho Cố Nghiên Thu. Cố Nghiên Thu vẫn dùng dây số cũ lần trước cô giả mạo mẹ của Lâm Duyệt Vi mà kết bạn với Vương Viên Viên, đương nhiên, hiện tại Vương Viên Viên đã biết kẻ giả mạo này kỳ thật là đối tượng của Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi chủ động nói cho cô hay, bằng không bắt Vương Viên Viên mỗi ngày sớm tối thưa hầu mà báo cáo hành trình cho mẹ cô thì rất quái dị. Dù sao Vương Viên Viên tin được, kín miệng, đầu đưa thông minh sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện, không bằng ngả bài sớm một chút.

Cố Nghiên Thu biết được Lâm Duyệt Vi còn hơn một giờ nữa mới kết thúc công việc, đi vào phòng bếp lấy miếng thịt bò bít tết đã rã đông ra

chiên, lại nấu thêm canh, tỉ mỉ bày bàn, lấy rượu vang đỏ, mở nắp cho thở rồi rót nửa ly.

Sau khi chuẩn bị xong thì đặt lên bàn, chụp khoảng mười bức ảnh, chọn ra một tấm thêm filter-- kỹ năng mới nhất của cô, gọi cho Lâm Duyệt Vi, sau đó dùng bữa tối, dọn mâm dao nĩa vào phòng bếp rửa, tắm xong, ngồi ở trên giường.

Lấy di động, thời gian vừa khéo, Lâm Duyệt Vi đã gọi tin nhắn tới năm phút trước.

【 Hai chữ Mộc: A a a a a a a a 】

【 Hai chữ Mộc: Đây là trù nghệ thần tiên gì vậy, đây là thần tiên nương tử gì đây, tuyệt mỹ 】

【 Hai chữ Mộc: Dịu dàng hiền huệ như vậy, đẹp như thiên tiên, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp thật sự tồn tại trên thế gian này sao? 】

【 Hai chữ Mộc: Thịnh chị không cần phóng thích mị lực khắp nơi nơi! 】

【 Hai chữ Mộc: Hôm nay trù nghệ hay là buôn bán 】

【 Hai chữ Mộc: Em khóc ngất, chị đâu? 】

Cố Nghiên Thu: "....."

Lâm Duyệt Vi có khóc hay không cô không biết, nhưng cô biết nàng hẳn đã lướt Weibo, lại ngắm fans thổi cầu vồng cho nàng, copy hết mấy lời này gửi qua cho cô.

【 Tây Cố: Chị cũng khóc ngất, em là tiên tử hạ phàm sao? 】

Có tới có lui, mới là bạn tốt, còn không phải là thả cầu vòng sao? Lâm Duyệt Vi khoác áo choàng thôi cô cũng từng thối qua, quen thuộc tới tâm.

【 Hai chữ Mộc: Ha ha ha ha ha ha ha chị tinh thiệt a Cố tổng 】

【 Tây Cố: Nào có nào có, không tinh tường bằng em, đang đóng phim mà còn sờ cá 】

【 Hai chữ Mộc: Không phải tại chị sao, giữa trưa em nhắn tin ai biểu chị không trả lời liền, đi gặp ai 】

【 Tây Cố: Chờ em về tới khách sạn rồi nói sau, một câu hai câu khó mà nói 】

【 Hai chữ Mộc: Nam hay nữ, xinh đẹp sao? đáng yêu sao? Khiến người phạm tội sao? 】

Cố Nghiên Thu: "....."

Lâm Duyệt Vi nói chuyện càng ngày càng không kiêng nể gì, xem ra ở đoàn phim xác thật sống rất khá, không bị ai khi dễ. Nhưng con cá được thả ra biển, Cố Nghiên Thu hận không thể bắt nàng lại, xem nàng còn dám nói hươu nói vượn hay không.

Lâm Duyệt Vi ngồi trên xe về khách sạn, như lệ thường đùa giỡn vợ hiền theo thói quen, Cố Nghiên Thu đã bắt đầu từ trạng thái mờ mịt đến bây giờ biết có tới có lui, rất có tiến bộ, khiến Lâm Duyệt Vi rất vui mừng. Nhưng nàng giỡn cỡ nào, Cố Nghiên Thu vẫn một câu trở về rồi nói, còn đứng đứng đắn đắn thêm một câu: Đừng quấy.

Lâm Duyệt Vi bèn không náo loạn, thành thành thật thật chờ về đến khách sạn, sau đó đi thẳng một mạch lên phòng riêng, phòng vừa mở cửa, nàng vội vàng bỏ lại một câu mai gặp lại cho Vương Viên Viên, rồi rầm một tiếng đóng cửa lại.

Di động vang lên âm báo nhắc nhở lời mời video call, Cố Nghiên Thu buông sách trong tay, nhận cuộc gọi của Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi đang đóng phim ở phương nam, điều hoà trong phòng vừa mở, độ ẩm rất thấp, nàng để dựa điện thoại vào máy sưởi trên bàn, chà xát tay, không ngừng dậm chân sưởi ấm.

"Em đã về rồi, lạnh chết em."

Cố Nghiên Thu cảm thụ một chút máy sưởi trong phòng, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút áy náy.

"Trong phòng nhớ mở thêm máy tạo độ ẩm, bằng không cả đêm mở máy sưởi sẽ khô da, chị để trong hành lý của em."

"Em đã lấy ra rồi." Lâm Duyệt Vi xoay camera một chút, cho cô xem, "Ngày đầu tiên chị đã nhắc em rồi."

"Phải không?" Cố Nghiên Thu cười cười, "Chị không nhớ rõ."

"Không sao, mỗi ngày chị nhắc nhở em sẽ đều trả lời chị, vạn nhất ngày nào đó em quên mất, lỡ mà em đắp dư mặt nạ, chị không biết đắp mặt nạ lạnh cỡ nào đâu, mặt em đều căng lên hết." Lâm Duyệt Vi tỏ ra xúc động, nghĩ lại mà thấy kinh.

"Đáng thương."

"Thật không." Lâm Duyệt Vi mở hai tay ra trước camera, Cố Nghiên Thu cũng mở tay ra, hai người cách một khoảng không ôm nhau một chút.

Lâm Duyệt Vi lộ ra nụ cười thoải mái: "Ấm áp hơn nhiều rồi."

Cố Nghiên Thu cũng nhin không được cười, đôi mắt cong thành hình trăng non: "Em có khoa trương quá không?"

Lâm Duyệt Vi: "Sẽ không a, em thích nhất là đỡ chị vui vẻ, chị xem em vừa nói chị đã không thèm nhìn em."

Cố Nghiên Thu lập tức trợn to đôi mắt.

Lâm Duyệt Vi phốc một tiếng bật cười.

Nói chêm chọc cười một lát, Cố Nghiên Thu nói về chính sự, kể cho Lâm Duyệt Vi nghe chuyện Lưu tiên sinh hẹn Doãn Linh Tê cho cô gặp mặt, còn có buổi hẹn trà chiều hôm nay, tan rã trong sự không vui.

Lâm Duyệt Vi trầm ngâm một lát: "Người này rõ ràng biết chuyện gì đó."

Cố Nghiên Thu nói: "Chị cũng cảm thấy vậy, nhưng cô ấy không tin chị, chị cũng không muốn tiếp tục nếu không hợp ý nhau."

Lâm Duyệt Vi nói: "Chị ấy hẳn sẽ còn tìm đến chị."

Cố Nghiên Thu nói: "Hoặc là chờ chị đi tìm nàng?"

Lâm Duyệt Vi đột nhiên hỏi: "Người ta có xinh đẹp không?"

Cố Nghiên Thu cạn lời nói: "Em xem em lại hỏi vậy nữa."

Lâm Duyệt Vi nhướn mày: "Sao? Không thể hỏi sao? Lòng yêu cái đẹp ai mà không có."

Cố Nghiên Thu nói: "Cũng tạm, chị không chú ý lắm."

Lâm Duyệt Vi khá vừa lòng đối với câu trả lời của cô, ngoài miệng thì nói: "Có thể được Cố tổng đánh giá, cũng không dễ dàng gì."

Cố Nghiên Thu ra về muốn trở mặt, Lâm Duyệt Vi lại đỡ cô nói: "Em chỉ lo lắng cho chị thôi mà, chị xem chị một mình ở bên ngoài, có tiền có sắc,

vừa mặn vừa ngọt, ai thấy mà không thích chị?"

Cố Nghiên Thu nhớ tới mấy ngày nay văn phòng liên tục nhận được hoa của hai vị công tử tiểu thư, nói: "Dù sao chị cũng đều không để ý tới."

Lâm Duyệt Vi bắt được điểm mấu chốt trong lời nói, cả kinh nói: "Thật đúng là có a?"

Cố Nghiên Thu thẳng thắn nói: "Chính là hai người lần trước gặp ở trại nuôi ngựa, một người họ Kha, một người họ Thân."

Trí nhớ Lâm Duyệt Vi rất tốt, lần đó nàng còn tới riêng từ giao tế, đối với người nào cũng có ấn tượng, họ Kha với Thân đều không phải họ thường gặp, trong những người đó còn có một người họ Thôi, rất mau nàng đã nhớ ra hai người ấy là ai.

Lâm Duyệt Vi: "Nam nữ ăn thông, chỉ có thể là Cố tổng a."

Giọng nói của nàng nồng đậm sự chế nhạo, nửa trái tim Cố Nghiên Thu trầm xuống, Lâm Duyệt Vi không giận, nửa trái tim còn lại bỗng sinh ra bất mãn: "Em không ăn giấm à?"

Lâm Duyệt Vi nói: "Ăn chứ, chị không nghĩ được vị chua trong không khí sao?"

Cố Nghiên Thu lắc đầu: "Không hề." Cô cảm thấy quá không công bằng, lúc trước cô ăn ghen đến bầu trời đen kịt, Lâm Duyệt Vi lại chỉ có một câu nhẹ nhàng cho qua, ngay cả tên đối phương cũng không thèm đề cập tới. Chẳng lẽ Lâm Duyệt Vi không thích cô như cô nghĩ? Cố Nghiên Thu kịp thời đình chỉ ý nghĩ này, thiếu chút nữa lại bị dao động.

Lâm Duyệt Vi nói: "Bọn họ không có bất luận sự uy hiếp gì a, em vì sao phải ghen? Em tin tưởng chị."

Cố Nghiên Thu nửa tin nửa ngờ.

Lâm Duyệt Vi lại nói: "Cứ cho là em ghen đi lại có thể thế nào? Bây giờ em lại không có khả năng bay tới bên cạnh chị, cưỡng chế di dời hai người ấy, sau đó cảnh cáo bọn họ không được tiếp cận chị thêm bước nào, hay là nhốt chị trong nhà không cho chị ra cửa gặp người, không cho chị chiêu thêm đào hoa."

Cố Nghiên Thu nhú mào, Lâm Duyệt Vi nói đạo lý nào ra đạo lý đó, nhưng nghe cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Lâm Duyệt Vi: "Nói tóm lại, chị khẳng định sẽ không thích hai người bọn họ, cùng với việc em chỉ có thể lực bất tòng tâm, ghen có hại cho sức khỏe, ăn giấm tương trưng một chút là được rồi, không thể thật sự so đo tính toán."

Cố Nghiên Thu: "Oh."

Lâm Duyệt Vi: "Chị xem phương pháp xử lý này của em vô cùng có lý, lần sau chị nên học hỏi em, không cần ăn giấm vô vị, những người đó đều là hồ giấy hết, hai chúng ta tình vững hơn vàng, không sợ."

Cố Nghiên Thu cao giọng hơn: "Ờh?"

Lâm Duyệt Vi có hơi sốt ruột nói: "Em phải đi tắm, còn phải tập diễn, buổi tối trước khi ngủ nhớ nói em một tiếng."

Cố Nghiên Thu ngoan ngoãn đáp: "Được."

Lâm Duyệt Vi chu môi, để sát vào camera, hôn một tiếng thực vang dội.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng hôn lại.

Video kết thúc.

Lâm Duyệt Vi ngồi trên ghế nửa ngày không nhúc nhích, sau đó gãi gãi đầu, miệng mặc niệm hai cái tên: Kha Bân, Thân Tuyết.

Giang Tùng Bích mới vừa đưa bạn gái nhỏ về đến nhà, cùng người thông qua cửa sổ xe lưu luyến chia tay, di động trên xe bỗng ong ong ong rung lên, Giang Tùng Bích sờ tay một lát trong hơi ẩm, rồi mới cầm lấy điện thoại.

Là Lâm Duyệt Vi gọi tới.

Nàng gần đây đang chuyên tâm đóng phim, lại vội vàng yêu đương, nàng tìm cô hơn phân nửa là có việc.

Giang Tùng Bích không vội về nhà, ngừng xe ở ven đường, ủ ấm trong máy sưởi trên xe lười biếng mà "Alô" một tiếng.

"Mình hỏi cậu chuyện này một chút."

"Hỏi đi."

"Kha Bân với Thân Tuyết cậu biết không?" Lâm Duyệt Vi hỏi. Giang Tùng Bích khác với Lâm Duyệt Vi, Lâm Duyệt Vi chỉ có một vòng bạn bè nhỏ xíu cố định, Giang Tùng Bích thì ham thích lăn từ vòng này sang vòng khác, tất cả phú nhị đại ở thành phố Yến Ninh, cô quen biết hơn phân nửa.

"Biết, nhưng không thân, làm sao vậy?"

"Cậu kể cho mình nghe một chút?"

"Aizzz, từ từ không vội, cậu hỏi về hai người ấy làm gì?"

"Thì..... Hai người đó bây giờ đang theo đuổi Cố Nghiên Thu, mình sợ không phải người gì tốt, có hại cho Cố Nghiên Thu."

"Ghen à?"

"Chẳng lẽ không?" Lâm Duyệt Vi lại thừa nhận đến sáng khoái, "Đổi lại ai mà không ăn giấm, ai lại không cảm thấy có nguy cơ."

"Cố Nghiên Thu biết không?"

"Biết cái gì?"

"Cậu trộm điều tra hai người đó."

"Không phải điều tra, mình chỉ hỏi một chút thôi, cứ xem như mình để ý hai người ấy hơn bình thường thôi." Lâm Duyệt Vi ở trước mặt Cố Nghiên Thu biểu hiện bình thường đến như vậy cũng do nguyên nhân này, nàng muốn biểu đạt tính nhiệm tuyệt đối với Cố Nghiên Thu, hơn nữa nàng quá thật rất tín nhiệm đối phương.

"Được rồi, cậu nói sao thì vậy đi." Giang Tùng Bích nói, "Nhưng mình thật sự không thân với họ, Kha Bân có gia thế khá tốt, tính cách rất lịch lãm, Thân Tuyết, thì trứ danh chân đạp vài chiếc thuyền, có nam có nữ, hơn nữa họ còn ở chung đến tường an không có việc gì."

"Oh." Như vậy Lâm Duyệt Vi ngược lại yên tâm, đặc biệt là loại như Thân Tuyết, chúng tinh phủng nguyệt, hẳn sẽ không có tâm tư cắn chặt không buông.

Kỳ thật nàng gọi điện thoại tới chủ yếu không phải bởi vì chuyện này, mà vì một chuyện khác.

"Trước đó mình nhờ cậu chọn lễ vật cậu đã làm xong chưa?"

"Chuyện cậu nhờ có khi nào mình không làm đâu, mua rồi, lắc tay mới của T.C, khá xinh, mình nhìn không được cũng tự mua một chị."

"Mua là được rồi, chờ mình quay xong phim về nhà cậu đưa cho mình."

"Mình đưa hay cậu tự lấy?"

"Mình qua chỗ cậu lấy, àh, cậu rảnh không, không cần bồi bạn gái à?"

Giang Tùng Bích nghẹn lời: "Nói xui đi, để đến lúc cậu quay xong rồi tính, bọn mình hẹn sau."

"Ok, vậy mình cúp máy?"

"Đợi chút," Giang Tùng Bích gọi nàng lại, ám chỉ nói, "Hiệu T.C còn có lắc tay cặp, cũng mới ra, hay cậu mua một cặp cùng mang với Cố Nghiên Thu?"

"Mình không thích mang lắc tay, chị ấy cũng không thích, trên tay chị ấy có đeo Phật châu."

"Ok."

"Sao mình nghe cậu giống như thở dài." Lâm Duyệt Vi thính tai nói.

"Cậu nghe lầm rồi." Giang Tùng Bích nói, "Bye."

Cô cúp điện thoại trước.

Cô ám chỉ rõ ràng đến như vậy, mua lễ vật thôi mà, trai thẳng tặng quà cho nhau đều suy xét tính thực dụng sao? Lắc tay mua vì sao không mang? Đương nhiên không phải a, chỉ vì muốn show ân ái thôi, dù có trưng trong nhà cũng phải mua.

Không mang mà cũng mua, tự sinh tự diệt, sớm hay muộn cũng sẽ tự và mất.

***

Cố Nghiên Thu không ngờ gặp lại Doãn Linh Tê nhanh đến vậy, trong một bữa tiệc thương nghiệp, được cử hành ở Yến Ninh. Doãn Linh Tê mặc

một bộ váy đen dài hở lưng, chân dầm giày cao gót, đuôi váy rũ trên mặt đất, trong tay nâng một ly champagne, chậm rãi đứng trong đám người.

Cố Nghiên Thu nhìn thấy nàng, nhàn nhạt gật đầu với nàng, lại thấy váy đuôi nàng bị một người đàn ông vô tình dẫm phải, gót giày bị vấp, champagne trong tay cùng người đều ngã về phía Cố Nghiên Thu.

Động tác Cố Nghiên Thu nhanh chóng tiến lên một bước đỡ Doãn Linh Tê sắp té ngã, lại không ngăn được vận mệnh bị rượu tạt ướt.

Rượu thấm trên vải dệt màu lam, càng thấm thì vết nước càng rõ.

Cố Nghiên Thu nhíu mày, gọi nhân viên tạp vụ đưa khăn giấy tới, cúi đầu chậm rãi lau, một bàn tay khác cầm khăn giấy cũng đồng thời đưa về phía cô, khi mảnh khăn giấy sắp dán lên người Cố Nghiên Thu, cô chột lui về sau một bước.

Doãn Linh Tê: "Ngại quá."

Cố Nghiên Thu: "Không sao, tôi có thể tự làm."

Cố Nghiên Thu tiến lên hỏi giám đốc xin một gian phòng, dẫn theo làn váy leo lên cầu thang, Doãn Linh Tê ở phía sau cô nhắm mắt theo đuôi, Cố Nghiên Thu vừa mở cửa vừa quay đầu hỏi: "Có việc?"

Doãn Linh Tê ra vẻ lễ phép, thành khẩn nói: "Mặc kệ cô có tin hay không, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn?" Cố Nghiên Thu vốn cao hơn nàng mấy cm, hơn nữa gót giày cũng cao hơn, cô hơi rũ mắt khi nhìn Doãn Linh Tê, ánh mắt đầy ẩn ý, cười mà như không cười.

Doãn Linh Tê lạnh lùng nhìn cô: "Cô rốt cuộc có ý gì?"

Tác giả có lời muốn nói:

Điểm gây bối rối nhất trong truyện: Cố tổng ở trước mặt người khác công đến không ai áp nổi, vì sao ở trước mặt Lâm công lại bối rối rồi mù
┐_┐

Doãn Linh Tê: Không xong, là tâm động cảm giác?!

Hỏi: Góc váy là do ai dẫm?

A: Người qua đường

B: Doãn Linh Tê tự dẫm

C: Cố Phi Tuyên

D: tất cả lựa chọn trên đều sai

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Kịch Truyền Thanh - Kỳ 4

Kỳ mới của kịch truyền thanh vừa được sub, mọi người vào xem cho nóng nào~ Giọng Vi Vi ngọt ngào quá lần nào nghe cũng mê luyện~

<https://youtu.be/npT-v4JD9ao>

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 139

Doãn Linh Tê lạnh lùng mà nhìn cô: "Cô có ý gì?"

Cố Nghiên Thu không giải thích, nét cười như không cười cũng thu lại, lễ phép mà rụt rè hơi hơi gật đầu nói: "Doãn tiểu thư, tôi cần xử lý vết nước này trước, xin lỗi không tiếp được."

Nói xong cô đẩy cửa đi vào, bỏ mặc Doãn Linh Tê ở ngoài cửa.

Doãn Linh Tê đứng lẳng lặng trước cửa vài giây, phát ra giọng mũi hừ lạnh nhẹ nhàng, khóe môi lưu một nụ cười, uyển chuyển xoay người đi xuống cầu thang bằng gỗ.

Đầu tiên loại trừ khả năng nàng bị người khác tính kế, như vậy còn hai sự lựa chọn, Cố Nghiên Thu cố ý chế tạo sự cố ngoài ý muốn này, hoặc chỉ do ngẫu nhiên.

Sao có thể trùng hợp đến vậy, vừa hay nhào vào lòng Cố Nghiên Thu?

Doãn Linh Tê biết rõ đây là dự mưu.

Nàng quay về nơi vừa rồi suýt nữa thì té ngã, híp mắt nhớ lại cảnh tượng lúc này một chút, bình thường mỗi khi nàng đi cảm giác làn váy bị dẫm khá rõ ràng, lúc ấy bên cạnh nàng là ai?

Từ nhỏ trí nhớ nàng đã hơn người, chỉ cần cho nàng một chút thời gian, nàng có thể tìm được người đó.

Phòng trên lầu.

Di động Cố Nghiên Thu nhận được một tin nhắn, Cố Phi Tuyền nhắn.

【 Gia Bối: Em không sao chứ? 】

【 Tây Cỗ: Không sao 】

【 Gia Bối: Người đó là ai? 】

【 Tây Cỗ: Con gái của bạn gái cũ mẹ em, em có lời muốn nói với cô ấy, nên cần hấp dẫn lực chú ý của nàng một chút? 】

【 Gia Bối:.....】

Doãn Linh Tê đoán không sai, chuyện ngoài ý muốn lần này do chính Cố Nghiên Thu an bài, là một loại chiến thuật tâm lý. Cố Phi Tuyền không tiếp tục cùng Cố Nghiên Thu nhắn tin, đây đã thành bí mật bị công khai, dù Doãn Linh Tê là người ngoại tỉnh không biết, nhưng chỉ cần nàng muốn biết, tự nhiên sẽ có cách để biết được.

Chuyện ngoài ý muốn ban nãy, Cố Phi Tuyền chỉ muốn cô em gái cùng cha khác mẹ xấu mặt mà thôi, Doãn Linh Tê vừa khéo thành công cụ lợi dụng của anh ta.

【 Gia Bối: Nàng ấy nhìn anh 】

【 Tây Cỗ:??? 】

Sau khi nhận ra ánh mắt của Doãn Linh Tê, Cố Phi Tuyền đạm nhiên cất di động vào túi quần tây, một tay đút trong túi quần, tay còn lại nâng champagne, cười nhạt cùng người đàn ông bên cạnh cách anh khoảng hai bước chân nói chuyện với nhau.

Doãn Linh Tê tua ngược cảnh tượng ban nãy, cuối cùng nhớ ra một thanh niên, vai rộng eo hẹp, thân cao chân dài, người mặc tây trang màu xám đậm phẳng phiu, thủ công cắt may rất vừa người, phối hợp cùng cà vạt

sáng màu, cổ áo cong lên theo kiểu mới, trông vô cùng anh tuấn, có một hai phần tương tự Cổ Nghiên Thu. Trên mũi đeo cặp mắt kính gọng vàng, khoe môi ngậm ý cười, quanh thân toả ra hơi thở lịch lãm.

Mãi cho đến khi Doãn Linh Tê đi đến trước mặt, Cổ Phi Tuyền vẫn duy trì biểu tình bất biến.

Doãn Linh Tê mang giày cao gót vẫn thấp hơn Cổ Phi Tuyền nửa cái đầu, nàng hơi hơi ngửa đầu, nói: "Chào anh."

Cổ Phi Tuyền ở trong lòng thật xin lỗi -- dẫm góc váy con gái không phải chuyện quân tử nên làm, nhưng em gái đã có lệnh, anh không dám chối từ -- anh nho nhã lễ độ mà gật đầu: "Chào cô."

Doãn Linh Tê đã từ chỗ người khác biết được quan hệ anh em giữa Cổ Nghiên Thu và anh, cũng biết hai người đã chất chứa oán hận từ lâu. Nói đi cũng phải nói lại, nàng nghĩ: Tuy hai người là anh em, nhưng khí chất lại hoàn toàn tương phản. Một người gặp người chỉ mỉm cười ba phần, một người lại dễ cười nhưng ít nói.

So sánh với tiểu lí tàng đao, nàng tình nguyện giao lưu trực lai trực vãng với Cổ Nghiên Thu.

Tầm mắt Doãn Linh Tê di chuyển xuống, dừng lại trên giày da của Cổ Phi Tuyền, nói: "Cổ tiên sinh có gì muốn nói với tôi sao?" Nàng không nói thẳng, nhưng biểu tình trên mặt nàng đã nói nàng biết anh chính là người dẫm lên góc váy hại nàng té ngã.

Cổ Phi Tuyền đặt cốc rượu trên tay lên khay của một nhân viên phục vụ đi ngang qua, thành khẩn mà nửa cúi mình vái chào, nói: "Tôi rất xin lỗi."

Doãn Linh Tê có chút giật mình, nhưng người ta đã xin lỗi, hơn nữa đang giữa buổi tiệc, cũng không nên tiếp tục so đo, nàng chỉ không nóng

không lạnh nói: "Hy vọng Cố tiên sinh về sau hành sự có thể suy nghĩ kỹ rồi mới làm, đừng bởi vì ân oán cá nhân mà liên lụy người vô tội."

Cố Phi Tuyền tao nhã có lễ mà nửa cúi mình vái chào, nói: "Cám ơn đã chỉ ra chỗ sai."

Doãn Linh Tê: "....."

Hai anh em nhà này.....

Doãn Linh Tê quay về chỗ người bạn vừa quen biết, bình phẩm rượu trong tay, rồi hơi nhần nhần mày.

Một người bạn khẽ chạm vào cánh tay nàng, đánh thức nàng khỏi sự xuất thần: "Suy nghĩ gì vậy?"

Doãn Linh Tê lắc đầu: "Không có gì."

Nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Dừng một chút, Doãn Linh Tê lại hỏi: "Bạn biết gì về hai anh em của Cố gia?"

***

Sau khi yến hội tan cuộc, Cố Nghiên Thu từ chỗ Cố Phi Tuyền biết được tin Doãn Linh Tê đã tìm tới anh, cô hơi hơi kinh ngạc, lúc ấy có không ít người, Cố Phi Tuyền ở phía sau nàng đột nhiên gây khó dễ, kẻ kế bên Cố Phi Tuyền nói không chừng cũng còn chưa thấy, vậy mà Doãn Linh Tê có thể băng vào ký ức chuẩn xác tìm ra Cố Phi Tuyền.

Cố Phi Tuyền vô tội vác nôi, mặt dày vô đối đòi Cố Nghiên Thu phải bồi thường.

Cố Nghiên Thu nói sẽ mua tặng anh một chiếc cà vạt mới, Cố Phi Tuyền được một tắc lại muốn tiến một bước muốn thêm giày da, bị Cố Nghiên Thu cự tuyệt, Cố Phi Tuyền lập tức ăn vạ. Đã sắp ngoài ba mươi, ở trước mặt Cố Nghiên Thu lại ấu trĩ như con nít.

【 Tây Cố: Quá đáng rồi đó, anh không thấy đòi hỏi như vậy là quá nhiều à 】

【 Gia Bối: Sao lại quá nhiều? Thứ này không thể dựa vào số lượng mà đền bù được, phải dựa theo chất lượng, ví như đêm nay vậy, anh dầm góc váy con gái nhà người ta, chuyện này nếu như truyền ra ngoài, sẽ huỷ thanh danh của anh cả đời về sau vậy phải làm sao bây giờ? 】

【 Tây Cố:.....】

Cố Phi Tuyền vứt cà vạt sang một bên, ôm di động, hai khuỷu tay chống trên đầu gối, ngồi trên sofa trong phòng bệnh VIP nhắn tin WeChat với Cố Nghiên Thu, không thể khống chế khoe môi khê nhếch. Cố Hoà đã sớm ngủ rồi, Hạ Tùng Quân ngồi ở mép giường, hình như đang ngẩn người, lại giống như đang suy nghĩ sâu xa gì đó, cứ cách một chút lại tới thăm dò nhiệt độ trên trán Cố Hoà.

Bây giờ dụng cụ điện tử đã rất tiên tiến, Cố Hoà có phát sốt cũng không sao, nhưng Hạ Tùng Quân vẫn không ngại vất vả mà dùng cách thủ công.

Bà vừa đo nhiệt độ cho Cố Hoà, bình thường, Hạ Tùng Quân xoay chuyển cổ nhức mỏi, đứng lên duỗi eo, vừa dầm eo do ngồi đến cứng đờ vừa đi về phía con trai đang tươi cười như đóa hoa.

Cố Phi Tuyền lưu một phần tâm tư chú ý tình huống chung quanh, mẹ còn chưa tới, anh đã ấn một cái, khoá màn hình, ném sang bên cạnh, đánh đòn phủ đầu mà nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, mẹ thật không cần mỗi ngày đều ở lại trẻ đến vậy, mẹ nên về nghỉ ngơi sớm, chỗ của ba đã có con mà."

Hạ Tùng Quân: "Con làm được sao? Chân tay thô lỗ."

"Được, con thô lỗ, được rồi chứ?" Cố Phi Tuyền không cùng bà tranh luận, đứng lên hai tay đẩy bả vai bà, ấn bà xuống chiếc giường dành cho người thân tới thăm nuôi ngủ lại: "Mau đi ngủ."

Hạ Tùng Quân chụp tay anh, cười nói: "Không vội ngủ, vừa rồi con nói chuyện với ai vậy, cười vui vẻ đến vậy?"

Cố Phi Tuyền cũng vui vẻ: "Không ai hết."

Hạ Tùng Quân chỉ vào anh: "Con nói hay không?" Cố Phi Tuyền còn chưa trả lời, bà đã tự đánh vào đùi mình, "Đứa con bất hiếu a, cực cực khổ khổ nuôi nó lớn như vậy, ngay cả một cô con dâu cũng không chịu cưới về nhà."

Cố Phi Tuyền: "....."

Nếu anh dám nói thật, Hạ Tùng Quân có thể sẽ vác chổi đập anh gãy chân.

Cố Phi Tuyền quyết định nói dối, anh ngượng ngùng mà xoa xoa mũi: "Là thế này."

Hạ Tùng Quân hai mắt tỏa sáng mà nhìn anh, thực sự có chuyện a? Lâu như vậy, đều là sấm to mưa nhỏ, lần duy nhất thấy anh nhắc tới chuyện tình cảm là khi còn học đại học, nhưng sau khi tốt nghiệp lại chia tay.

Cố Phi Tuyền châm chọc, nói: "Là một người con thích, nhưng người ta không có hứng thú, còn đang trong quá trình tiếp xúc."

Hạ Tùng Quân quét mắt nhìn Cố Phi Tuyền từ trên xuống dưới: "Con gái nhà ai mà thanh cao vậy, con trai mẹ tuần tú lịch sự mà còn chướng mắt?"

Cố Phi Tuyền vội cản, nói: "Mẹ đừng tăng bốc con như vậy, người khác không nhất định nhìn trúng con, làm người vẫn nên có chút khiêm tốn. Cho dù là người giàu nhất thế giới cũng không phải ai cũng thích, huống chi là con?"

Hạ Tùng Quân truy vấn hỏi: "Nàng họ gì? Nhà ở đâu? Trong nhà có mấy người a? Gia cảnh thế nào?"

Cố Phi Tuyền: "....."

Lâm thời không biết đối phó, trong đầu anh bỗng hiện ra Doãn Linh Tê, thuận nước đẩy thuyền nói: "Họ Doãn, không phải người địa phương, gia cảnh hẳn cũng không khác nhà mình lắm."

"Người nơi khác à? Người nơi khác có thể hơi bất tiện hay không a." Hạ Tùng Quân trầm tư, " Nếu gia cảnh nhà nàng tạm ổn thì còn đỡ, nếu lỡ như hơn nhà chúng ta, đến lúc đó muốn con ở rể, vậy không phải mẹ rất khó gặp con sao? Nếu không hay là thôi bỏ đi, tìm một người bản địa vẫn tốt hơn."

Cố Phi Tuyền dờ khóc dờ cười: "Mẹ, mẹ, mẹ, chưa đâu vào đâu cả, người ta một chút cũng chưa có gì với con mà."

Hạ Tùng Quân dường như căn bản không nghe thấy lời anh nói, chỉ lo tự nói: " Nếu con thật sự thích người ta, người nơi khác cũng không sao, nhưng ngàn vạn lần không thể ở rể a, hoặc là hai đứa mua nhà ở Yến Ninh, ở đây phát triển."

Cố Phi Tuyền búng tay một cái trước mặt Hạ Tùng Quân.

Hạ Tùng Quân ngơ ngác mà nhìn anh.

Cố Phi Tuyền ấn bà xuống giường, cởi giày, đắp chăn đàng hoàng: "Mẹ, mẹ mau ngủ đi a. Con tự biết rồi mà."

Hạ Tùng Quân: "Aizz?"

Cố Phi Tuyền đã tiến vào phòng trong, sô pha trong phòng bệnh là dạng ngã ra có thể thành giường, Cố Phi Tuyền liên tục nhiều ngày ngủ tại bệnh viện, đóng vai hiếu tử đến cực kỳ chân thật, anh trông cũng điển trai, lại có tiền, còn là hiếu tử, trong khoảng thời gian anh ở bệnh viện, được không ít y tá để ý đến.

Hạ Tùng Quân chỉ chú ý mắt các cô y tá này, ít ra phải môn đăng hộ đối, giống Lâm Duyệt Vi là tốt nhất -- Hạ Tùng Quân chưa gặp qua bao nhiêu tiểu thư con nhà giàu, nhưng nếu được chọn, gia thế của Lâm Duyệt Vi chắc chắn là lựa chọn đầu tiên, chỉ là tính cách không được nhu thuận, chỉ sợ con trai bảo bối của bà không khống chế được, bà vẫn muốn tìm một cô gái ôn nhu hơn.

Nghĩ tới nửa đời sau của con trai bà rốt cuộc có hy vọng rồi, Hạ Tùng Quân bỗng cảm thấy những ngày tiếp theo không còn quá khó qua nữa, chẳng sợ Cố Hoà chưa bao giờ để bà trong lòng, bà còn có con trai có thể trông cậy vào.

Hạ Tùng Quân ngủ một giấc ngon khó có được, trước khi ngủ suy nghĩ xem ngày mai nên hỏi Cố Phi Tuyền thêm thông tin gì.

Bên kia, Cố Phi Tuyền từ chỗ Cố Nghiên Thu rốt cuộc đòi được thêm một đôi giày da, cũng vui vẻ ngủ ngon.

Cố Nghiên Thu về nhà tắm xong, chậm chạp không chờ được tin nhắn cuối ngày của Lâm Duyệt Vi, cô chịu không nổi đã nhắn một câu "Ngủ ngon", rồi ngủ trước.

Mọi âm thanh đều im lặng.

Dưới cùng một ánh trăng, Lâm Duyệt Vi ở ngoài phim trường xa ngàn dặm đang đóng cảnh quay đêm.

Nàng đã bị dây thép treo trên không trung gây người hơn năm tiếng đồng hồ, hơn hai giờ chiều mà đùi đều bị kéo căng đến tê rần, đau đến thấu tim, người mỗi lúc một nặng nề. Không phải vấn đề của nàng, mà do nữ chính. Do cô ta không có bản lĩnh vũ đạo, gân cốt yếu như lá liễu, động tác đánh diễn cơ bản cũng đều do thể thân hoàn thành, nhưng vẫn có những động tác cần thiết cô nàng tự mình diễn, nàng ta ở trên dây thép đỡ trái hờ phải, đóng đưa lúc lắc, động thủ thì quên mất chân, toàn bộ tứ chi đều cứng đờ như khúc gỗ.

Lâm Duyệt Vi bị treo mình bảy tiếng đồng hồ có hơn sáu tiếng đồng hồ đều do chờ cô nàng, chờ nữ chính điều chỉnh trạng thái các thứ, đạo cụ các thứ, NG [1] liên tục.

[1] NG: Trong quá trình sản xuất phim thì người ta sinh ra khái niệm NG, ý nói tới những cảnh quay bị lỗi hoặc không đạt chất lượng.

Cuối cùng tổ đạo diễn đều nhìn không nổi nữa, thả Lâm Duyệt Vi xuống, nói ngày mai quay lại, để nàng trở về hảo hảo nghỉ ngơi một ngày.

Lâm Duyệt Vi được Vương Viên Viên đỡ, khắp khiêng mà trèo lên xe.

Nữ chính chạy chậm tới, xin lỗi Lâm Duyệt Vi: "Xin lỗi a."

Lâm Duyệt Vi vội xua tay nói: "Không sao, không sao."

Nữ chính áy náy, sau đó thở dài.

Lâm Duyệt Vi chậm rãi khom lưng ngồi ở ghế sau xe, tê đến thở ra khí lạnh, Vương Viên Viên vội nâng nàng dậy: "Không có việc gì đi?"

"Có đó." Lâm Duyệt Vi nhe răng nói, "Cho em cái đệm."

Vương Viên Viên cho nàng một cái gối đệm lông dê lót mông, Lâm Duyệt Vi vừa ngồi vừa xoa chân, cặp đùi, đặc biệt là nửa phần trên, đúng là

đau đến chết lặng, cảm giác như chân không còn là của chính mình nữa.

Vương Viên Viên ở trên đường cùng nàng nói về nữ chính, dựa vào Show truyền hình mà nổi, sau lưng có chỗ dựa vững chắc, mới dành được vai nữ chính. Cái gì cười ngửa, đánh nhau trên cơ bản đều không phải tự diễn, toàn dùng thể thân thay, có đôi khi còn kín lịch diễn không đuổi kịp hành trình, ngay cả cảnh diễn cũng đều cắt hết, chỉ để lại sườn mặt hoặc bóng dáng, thể thân đảm đương hết phần còn lại.

Lâm Duyệt Vi nói: "Người này hình như cũng không tệ lắm?" Không chơi đại bài, hơn nữa ở phim trường cũng rất khiêm tốn, đạo diễn nói cái gì làm cái ấy, nhất nhất nghe theo, chỉ là..... Khả năng thiên phú không cao? Muốn nàng tiến bộ đúng là lực bất tòng tâm.

Vương Viên Viên xì một tiếng, nói: "Đối với em không tệ thì đã được xem là người tốt rồi à, vậy trên thế giới này nhiều người tốt như vậy, sao không thấy họ làm diễn viên. Bản thân không có tài, cũng đừng ôm việc vào người, nhồi việc nặng cho người khác làm, chỉ một câu xin lỗi thì có thể xí xóa sao?"

Nàng nghe ra oán niệm thâm hậu, Lâm Duyệt Vi cười nói: "Sao chị lại hận đời vậy?" Trước kia cũng không như vậy.

Vương Viên Viên nói: "Thương cảm cho em, nên mắng người."

Lâm Duyệt Vi nghe chửi cũng có thể tạm thời giảm bớt một chút đau đớn trên người, bèn nói: "Vậy chị tiếp tục đi."

Vương Viên Viên nói: "Cô nữ chính này, hồi còn phỏng vấn đều nói mình sẽ nỗ lực đề cao kỹ thuật diễn, nhưng lịch trình thì chặt cứng, làm gì có thời gian yên tĩnh hảo hảo đề cao, thiên phú kém thì thôi đi, có thể dùng càn cù bù thông minh, dù sao fan của nàng ngày nào cũng nói nàng rất nỗ lực, chị cũng không biết nỗ lực chỗ nào, diễn kịch chỉ biết trừng mắt chu môi, còn không bằng một phần mười em."

Lâm Duyệt Vi vui vẻ nói: "Chị nói người ta thì cứ nói đi, kéo theo em làm gì?"

Vương Viên Viên chớp chớp mắt, nói: "Chị là fangirl của em a, em không biết sao?"

Lâm Duyệt Vi nửa tin nửa ngờ, chặc một tiếng, nói: "Em có thể hỏi chị chuyện này được không Viên tỷ?"

"Em hỏi đi."

"Có phải với nghệ sĩ nào chị cũng nói vậy?"

"Chuyện này....." Vương Viên Viên ngượng ngùng mà cúi đầu.

"Vậy em lại hỏi chị một chuyện khác."

"Hỏi đi."

"Nếu hôm nay chị là nữ chính, chị sẽ nói thế nào?"

"Hôm nay em biểu hiện rất tốt, còn tiến bộ hơn cả lần trước a, trong giới giải trí kỹ thuật diễn không phải thứ quan trọng nhất, nhân phẩm mới quan trọng, kỹ thuật diễn có thể chậm rãi nâng cao, chị tin tưởng em sẽ thành công."

"Chị thật là đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy." Lâm Duyệt Vi giơ ngón tay cái lên.

Vương Viên Viên khiêm tốn mà khách sáo hai câu.

Vừa nói chuyện một hồi đã về tới khách sạn.

Lâm Duyệt Vi chống tay Vương Viên Viên xuống xe, thông thả mà đi tới gian phòng nghỉ ngơi, Vương Viên Viên lấy thuốc mỡ từ trong túi bên

mình, thúc giục Lâm Duyệt Vi mau đi tắm rửa. Lâm Duyệt Vi như lâm đại địch hỏi: "Làm gì?"

Vương Viên Viên giơ giơ thuốc mỡ trong tay lên, nói như lẽ đương nhiên: "Chị giúp em thoa, không thoa ngày mai em dậy nổi sao?"

Lâm Duyệt Vi quả quyết cự tuyệt nói: "Em có thể tự làm."

Vương Viên Viên cạ lời: "Em đến mức này sao? Chị chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi cô độc, đáng thương mà bất lực thôi a."

Lâm Duyệt Vi vẫy vẫy tay: "Chị mau về ngủ, em tự có thể làm được mà."

Vương Viên Viên bất quá hỏi một câu: "Đối tượng của em ngay cả loại dấm này cũng ăn sao?"

Lâm Duyệt Vi ra vẻ hiên ngang, cao giọng nói: "Chị thì biết cái gì, cái này gọi là người có gia thất tự biết tu dưỡng."

Vương Viên Viên dễ như trở bàn tay mà nhìn ra nàng ngoài mạnh trong yếu, cười cười, không vạch mặt nàng, buông thuốc mỡ ra: " Vậy chị về ngủ, có việc gọi điện thoại cho chị."

Lâm Duyệt Vi: "Đi đi Viên Viên tử."

Vương Viên Viên giúp nàng mở cửa, Lâm Duyệt Vi khóa trái, cài dây xích, khép khiêng mà tiến vào phòng tắm rửa.

Tắm rửa mười phút, bôi thuốc hai mươi phút, nàng dùng di động chụp ảnh miệng vết thương, tính gọi cho Cố Nghiên Thu xem, để được cô nói vài lời âu yếm. Nàng tính gọi rồi lại thôi, vẫn không nên làm cô lo lắng, ngay cả ảnh cũng xoá luôn.

Nằm ở trên giường, do thuốc phát huy tác dụng nên miệng vết thương bắt đầu ngứa, Lâm Duyệt Vi ngủ không được, cầm lấy di động kéo xem

danh bạ một lần, ngón tay lướt tới tên của Khuất Tuyết Tùng.

【 Hai chữ Mộc: Khuất lão sư, em sắp đóng máy rồi, chừng nào chị có rảnh thì chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm nha 】

Nàng không nghĩ Khuất Tuyết Tùng sẽ trả lời nhanh, sau khi gửi tin đi thì vào giao diện Weibo, giữa đêm khuya an tĩnh cuộn tròn người trong chăn lướt new feed.

Trên màn hình thông tri có tin nhắn mới, Lâm Duyệt Vi nhấn vào: "!!!"

【 Khuất lão sư: Không rảnh 】

Vô cùng lạnh nhạt tuyệt tình.

Lâm Duyệt Vi thề trước đó nàng tuyệt đối chưa từng thấy Khuất Tuyết Tùng nhỏ mọn đến vậy, lấy lòng mà trả lời: 【 Chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm thôi mà 】

【 Khuất lão sư: Không rảnh 】

Lâm Duyệt Vi lại nói thêm vài câu lời hay, liên tục gửi icon xin tha khóc lóc, Khuất Tuyết Tùng vẫn lồi đả bất động mà nói không rảnh, sau lại thay đổi thành một câu: 【 thật sự không rảnh, không lừa em, gần đây lịch trình thật sự kín 】

【 Hai chữ Mộc: Không phải giận em sao? 】

【 Khuất lão sư: Ha ha 】

Lâm Duyệt Vi: "....."

Này còn không phải giận nàng thì là gì?

【 Khuất lão sư: Chờ rảnh rồi nói sau, máy bay sắp cất cánh, bye 】

Nói xong liền biến mất, Lâm Duyệt Vi vào trang chủ của Khuất Tuyết Tùng, status mới nhất đăng vào hai ngày trước, chỉ chia sẻ hình icon, một con mèo đang nằm, thoát nhìn xác thật rất mệt mỏi.

Chẳng lẽ thật sự không phải nhằm vào nàng?

Trợ lý của Khuất Tuyết Tùng cúi đầu thật sâu, trầm mặc không lên tiếng mà giúp nàng đeo bịt mắt chứa nước, bị áp suất thấp quanh thân Khuất Tuyết Tùng làm cho kinh sợ, một chữ cũng không dám nhiều lời. Nghe nói trợ lý trước đây bởi vì lảm miệng mà bị sa thải.

Kỳ thật chân tướng cũng không phải như vậy, trợ lý cũ của Khuất Tuyết Tùng là thân thích của người đại diện, lảm mồm, làm việc không đúng mực, nàng nhẫn nại một đoạn thời gian mới không thể không sa thải đối phương.

Nhưng lời đồn truyền đến thế nào, thiệt hay giả đã không còn quan trọng.

Ví như nói nàng tính tình tệ thích chơi đại bài, nói nàng sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, nói nàng dựa vào thể xác mà thăng tiến, nói nàng có nhân duyên cực kém..... Thậm chí chẳng có bao người trong giới giải trí rõ được chân tướng, Khuất Tuyết Tùng cũng lười phải cãi lại.

Có một lần quay show truyền hình, nàng tham gia với thân phận khách mời, mấy khách mời khác còn hỏi nàng: Có phải cô đã ngầm kết hôn? Truyền thông đều nói vậy. Đến mức đối tượng bị đồn có trên mười mấy phiên bản khác nhau.

Nàng rất ít khi cáu giận vì ngôn luận của kẻ khác, nhưng hôm nay chuyện này khiến nàng vô cùng phẫn nộ. Nàng cho rằng nhiều năm đã qua đi, nàng đã sớm buông xuống được.

Buổi tối hôm nay có một hoạt động, là do một tạp chí nào đó tổ chức tiệc từ thiện, nàng được mời tham dự, trang điểm đến lấp lánh như ánh cầu

vòng. Không ngờ lại ngồi cùng một bàn với Kê Hàm, Kê Hàm còn dẫn theo bạn gái đương nhiệm Thiệu Nhã Tư.

Kê Hàm không nói rõ, nhưng Khuất Tuyết Tùng biết cô gái ngồi bên cạnh đang cùng cô yêu đương, ánh mắt mỗi khi Kê Hàm nhìn người mình yêu, không khác gì ánh mắt khi ấy cô nhìn nàng.

Cô gái nọ hình như là bạn của Lâm Duyệt Vi, lần trước cô ấy từng tới phim trường thăm ban, Khuất Tuyết Tùng nhớ rất rõ nàng. Do có thiện ý nhắc nhở, Khuất Tuyết Tùng tìm cơ hội tới gần Thiệu Nhã Tư, muốn cô sớm lưu tâm, đừng quá tin tưởng đối phương. Nhưng Kê Hàm bảo vệ cô ấy chặt đến một con ruồi chui cũng không lọt, cơ hồ một tắc cũng không rời. Khuất Tuyết Tùng thật vất vả mới truyền được một mẫu giấy nhỏ cho Thiệu Nhã Tư, khuyên cô để ý lang sói bên cạnh.

Nhưng không biết cô ấy do thiếu tâm nhãn hay do bị Kê Hàm chuốc canh mê hồn, chân trước vừa nhận được tờ giấy, sau lưng đã đưa cho Kê Hàm. Khuất Tuyết Tùng đề bút vội vàng, quên mất che dấu bút tích, để Kê Hàm phát hiện là nàng.

"Tôi cho rằng chúng ta đã kết thúc, không ngờ đến tận bây giờ em vẫn còn nhớ mãi không quên."

"Đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi cũng không hề quấy rầy em bao giờ, không phải sao?"

"Hoà bình chia tay, mới là cách sống của người trưởng thành, đừng giống thứ trẻ con cắn chặt không buông."

Đối phương là người đại diện, miệng lưỡi sắc bén, nàng sớm đã tập thành thói quen bị người hiểu lầm, bị người mắng đến không còn lời nào để nói, chỉ lưu lại một nụ cười lạnh lùng rồi bỏ đi.

Chuyện sau đó mới làm người phần hận.

Chỗ ngồi của hai người họ ở rất gần, cô bé họ Thiệu nhỏ giọng hỏi lời đồn đãi về nàng có phải là sự thật hay không, Kê Hàm rành mạch rõ ràng trả lời là thật sự, còn kêu cô bé tránh xa cô.

Khuất Tuyết Tùng đặt tay lên ngực tự hỏi, nàng chưa từng làm sai chuyện gì trong suốt quá trình hai người yêu nhau, cũng chưa từng đề cập điều gì xấu về đối phương. Nàng nổi tiếng, tin tức của nàng nháo đến ồn ào huyên náo, Giáp Ất Bính Đinh Mậu Kỷ Canh Tân, một người lại một người, tên của nàng bị leo lên hot search nhiều đến đếm không xuể, chỉ có một người vẫn luôn được giấu nơi đáy lòng nàng, chưa một lần được nhắc tên, Kê Hàm mới là mối tình đầu của nàng, vậy mà hôm nay cô ta lại có thể làm trò trước mặt tân hoan tùy ý chửi bới nàng.

Không, có lẽ không phải vậy, nữ nhân kia miệng lưỡi xảo hoạt, có thể lừa người bất cứ lúc nào, có lẽ đối với mỗi một người bạn gái cô ta đều nói như vậy.

Khuất Tuyết Tùng chịu đựng sự buồn nôn tận cho đến khi bữa tiệc kết thúc, chụp một tấm ảnh chung, cự tuyệt lời mời dùng cơm của chủ biên tạp, lấy cớ có việc mà tới sân bay ngồi chờ hơn bốn tiếng đồng hồ.

Lâm Duyệt Vi cũng vừa lúc đụng phải họng súng, Khuất Tuyết Tùng mới vừa bị bạn tốt Thiệu Nhã Tư của nàng cùng Kê Hàm làm cho tức giận đến môi cũng phát run, còn thấy nàng nhả tin tới, đương nhiên thái độ sẽ không được tốt.

Nhưng sau thấy thái độ Lâm Duyệt Vi thành khẩn, vốn dĩ chuyện không liên quan tới nàng, Khuất Tuyết Tùng đã sớm không còn giận, nhưng Khuất Tuyết Tùng thật sự rất bận, ăn tết cũng không có một ngày để nghỉ ngơi.

Nàng tháo bịt mắt ra, trước mắt còn mờ mờ lung, điều chỉnh chỗ ngồi, rồi đột nhiên gọi tên trợ lý.

"Dạ." Giọng trợ lý run nhè nhẹ.

Khuất Tuyết Tùng muốn nói cô không cần sợ hãi đến vậy, chỉ cần không phải sai phạm lớn, nàng là một người rất dễ nói chuyện. Nhưng khi lời nói vọt tới bên miệng lại cảm thấy đặc biệt không thú vị, nàng cũng lười nói, giọng nói ngược lại lạnh hơn một phần: "Độc hành trình tiếp theo cho tôi nghe, sắp tới có ngày rảnh nào không."

Trợ lý xem lịch trình của nàng, nói: "Tháng sau có hai ngày quảng cáo ở Yến Ninh, một quảng cáo nhãn hàng, thời gian quay chụp hẳn không dài."

"Cụ thể là hai ngày nào?"

Trợ lý báo ngày.

Khuất Tuyết Tùng nhớ kỹ hai ngày này, kéo bật mắt xuống, tính nhẩm tin trả lời Lâm Duyệt Vi, lúc lấy di động ra mới nhớ di động đã tắt nguồn. Nàng dựa vào ghế, lười biếng nói: "Xuống máy bay nhắc thêm lần nữa."

Trợ lý cung kính mà nói: "Dạ." Sau đó mở máy tính bảng viết xuống ghi nhớ, để tránh quên, lại khiến Khuất Tuyết Tùng nổi trận lôi đình sau đó xào cô như con mực. Tuy nhân phẩm con người Khuất Tuyết Tùng không tốt, nhưng là một người sếp rất hào phóng, cũng không nghĩ ra mấy chuyện hiểm họa cổ quái quái dị bắt trợ lý lăn lộn đi làm.

Trợ lý xác nhận Khuất Tuyết Tùng ngủ rồi, mới nơm nớp lo sợ mà chớp mắt một lát.

Sáng sớm vừa dậy Lâm Duyệt Vi đã nhắn tin cho Cố Nghiên Thu trước, mới nhìn thấy tin nhắn Khuất Tuyết Tùng gọi tới hai ngày rảnh, sau khi đóng máy nàng tạm thời không còn công việc khác.

Nàng đã xuất đạo (debut) hơn nửa năm, tiền lãi do lưu lượng lúc trước mang đến đã sớm cạn sạch, không có phim mới đóng, nàng đang trong thời kỳ thiếu thốn tài nguyên. Có những người mới xuất đạo không nhận được phim nhưng vẫn thường xuyên tham gia show truyền hình, không quan tâm

show hay hay dở, show nào cũng tham dự, nhưng không phải ai cũng được biết đến, càng đừng nói tới nổi tiếng, tuy trong một số trường hợp tác dụng cũng tương đương, nhưng đây chỉ là một cách để giảm thiểu sự thiếu hụt người hâm mộ.

Trần Huyền trưng cầu ý kiến của Lâm Duyệt Vi, kết hợp với đội ngũ cấp dưới giúp Lâm Duyệt Vi lên kế hoạch, quyết định sẽ không cho nàng nhận quá nhiều show truyền hình, nếu có nguồn lực tốt sẽ để nàng tham dự với vai khách mời, đối với một số lời mời quảng cáo nhỏ cũng không được nhận.

Lâm Duyệt Vi là nữ minh tinh, diễn viên mới xuất đạo thì không nên tham gia quá nhiều show truyền hình, con đường trở thành diễn viên làm đầu chắc chắn mới là điều Trần Huyền muốn hướng nàng đến, đương nhiên, trong giới fan hiện tại đang thịnh hành văn hoá mỳ ăn liền, nhưng chỉ cần chờ đến khi nàng có tác phẩm, tự nhiên sẽ có fan cuồn cuộn không ngừng, đến lúc đó lại cho nàng một phần ăn marketing, giúp Lâm Duyệt Vi khuấy động, bây giờ xào cũng không có củi không có nước, dưới chân không có tác phẩm, có muốn cũng không nên sự; hơn nữa show truyền hình chỉ có thể tạo thành minh tinh, mà không thể tạo thành diễn viên, thậm chí còn gây tác dụng phụ cho diễn viên, show truyền hình cũng có kịch bản, cũng có thể đắp nặn một hình tượng cho diễn viên, có một số diễn viên do tham gia quá nhiều show để lại ấn tượng quá sâu trong lòng khán giả, dù có nhận được tác phẩm đứng đắn cũng đều bị phản tác dụng. Chờ sau khi Lâm Duyệt Vi có tác phẩm tiêu biểu, vẫn có thể tham gia show một cách ổn thỏa, ở giai đoạn này nàng nên chuẩn bị tinh thần và trau dồi kỹ năng chuyên môn, nếu không sẽ rất lãng phí một khi có kịch bản hay.

Nhật vật phó đội trưởng Bạch trong 《 đô thị sương mù 》 , vừa hay giống tính tình của nàng, Lâm Duyệt Vi biết còn có thể phát huy nhiều hơn, sau khi quay xong bộ phim ngắn này, nàng sẽ đi học bổ túc, tu luyện kỹ thuật diễn.

【 Hai chữ Mộc: Hẳn là rảnh, trước hai ngày chúng ta lại xác nhận một lần 】

Mười ngày sau, Lâm Duyệt Vi "Chết" dưới kiếm của nam chính, lãnh xong cơm hộp[2], nàng là người đến đoàn phim sớm nhất, cũng là nữ phụ đóng máy sớm nhất.

[2] cơm hộp: tiền lương sau khi đóng phim

Lâm Duyệt Vi nằm trên mặt đất, nghe được chữ đóng máy lập tức lau nước mắt vừa khóc ra trên mặt, ngồi dậy. Thấy hoa mắt, nữ chính đã nhào tới phía nàng, đánh gục nàng xuống đất lần nữa.

Lâm Duyệt Vi cắn môi dưới: "Trời đau --"

Nàng thiếu điều muốn bể xương cột.

"Wow." Lâm Duyệt Vi rõ ràng nghe thấy tiếng ồn ào của các thiếu nữ phía sau.

Bây giờ không còn như xưa nữa, CP nam, nữ đều là một. Xào cp cũng không phải chỉ xào BL (đam mỹ) hay tình yêu khác giới (ngôn tình), bách hợp cũng có thể xào. Ai lại không thích các tiểu tử tỷ xinh đẹp ở bên nhau đây? Cảnh đẹp ý vui.

Lâm Duyệt Vi đẩy đẩy bả vai nữ chính: "Cô đứng lên trước được không?"

Nữ chính còn kéo kéo cổ áo nàng, rồi mới không tình nguyện ngồi dậy, trong ánh mắt cũng đều là nước mắt.

Lâm Duyệt Vi: "....."

Không phải, nàng trở nên thân với nữ chính từ khi nào vậy? Trong ba tuần qua, cả hai không nói quá một trăm câu, đều là "cảm ơn", "không sao

cả", "Xin chào" và "không sao".

Nữ chính nũng nịu nói: "Người ta luyện tiếc chị."

Lâm Duyệt Vi cũng động tình nói: "Tôi cũng luyện tiếc cô mà."

Nàng nghĩ: Aizzz, không ngờ chết rồi mà còn phải diễn kịch.

Nữ chính nói: "Sắp tới chị có rảnh không? Có muốn ở lại đoàn phim thêm hai ngày không?"

Ở lại thêm hai ngày làm gì? Chẳng lẽ lưu lại xem cô diễn kịch, vậy thì đúng là tai nạn. Lâm Duyệt Vi lộ ra biểu tình khó xử, nói: "Người đại diện đã sắp xếp công việc mới."

Nữ chính tiếc hận nói: "Hôm nay phải đi sao?"

Lâm Duyệt Vi đau lòng nói: "Đúng vậy đúng vậy."

Nàng đứng lên, khom lưng đưa cho nữ chính, thuận tiện kéo cô ta lên.

Nữ chính phúi bụi trên người, nói: "Về sau liên lạc nhiều."

Lâm Duyệt Vi thiện ý mỉm cười: "Nhất định."

Nữ chính giơ di động lên, quét mã thêm bạn với Lâm Duyệt Vi.

Nữ chính thối lui, Lâm Duyệt Vi lần lượt chào đạo diễn, các diễn viên và các nhân viên. Đạo diễn nói với nàng vài lời chúc may mắn nhưng ngay cả một lời mời ở lại dùng tiệc cũng không có, buổi chiều Lâm Duyệt Vi tiêu sái rời khỏi đoàn phim.

Vừa lên xe bảo mẫu nàng đã lấy di động ra, tính thông báo tin tốt này với Cố Nghiên Thu, kỳ thật nàng đóng máy sớm hơn dự định một ngày, hẳn là ngày mai có thể về tới nhà.

Lâm Duyệt Vi cất di động, không ngừng run chân, kìm nén không được vui sướng khi được về nhà.

Lần trước nàng đi hơn ba tháng cũng không muốn về nhà, lần này chưa tới một tháng đã chờ không nổi muốn lập tức bay về. Lần này nàng chẳng những muốn đánh dấu bắt đầu thất tình trên người Cố Nghiên Thu, còn muốn tạo ra mười hai chòm sao. Làm cái này trước, rồi làm cái kia, rồi làm lại kiểu cũ, có nên mua thêm áo blouse trắng trên mạng không nhỉ? Hình như có chút kích thích, còn kích thích hơn bộ tây trang hôm bữa. Không cần mua vội hết, cứ mua tuần tự từ từ là được.

Lâm Duyệt Vi nghĩ mà cả khuôn mặt nổi lên màu hồng nhuận khác thường, không chế không được nở nụ cười đến tận mang tai, ý cười đáng khinh không chịu kiềm nén.

Rõ ràng vẫn còn một người đang ngồi bên cạnh nàng, mà còn có thể ngược cầu như vậy, thật quá đáng.

Vương Viên Viên thở dài, đeo tai nghe Bluetooth lên, bên tai quanh quẩn 《Đại Bi Chú》 trang nghiêm ngâm xướng, hỗ trợ cô bình phục tâm tình.

Buổi chiều bốn giờ rưỡi, Lâm Duyệt Vi đã ngồi trên chuyến bay về Yên Ninh, không quên nhắn tin báo cho Cố Nghiên Thu:

【 Hai chữ Mộc: Hôm nay kết thúc công việc sớm 】

Cố Nghiên Thu đang đi làm ở công ty, biểu tình nhu hòa, cong khóe môi nhả lại:

【 Tây Cốt: Sớm như vậy đã xong việc, ngày mai khi nào đáp máy bay, chị tới sân bay đón em 】

【 Hai chữ Mộc: Ngày mai chị không đi làm à? Em tự về là được rồi 】

【 Tây Cỗ: Xin nghỉ là được rồi, nghỉ nửa ngày, đón em quan trọng hơn 】

Lâm Duyệt Vi ngọt ngào mà đánh chữ: 【 ai nha, em cũng không phải con nít, em có thể tự về được, hãy tin tưởng em 】

Cố Nghiên Thu kiên quyết nói: 【 không được, chị không yên tâm, hơn nữa em là minh tinh, vạn nhất bị người ta nhận ra thì làm sao? Rồi vạn nhất, có người thấy sắc nảy lòng tham 】

Lâm Duyệt Vi tiếp lời cô: 【 Em đây sẽ đập đầu chó của hấn 】

Cố Nghiên Thu kiên trì nói: 【 dù sao cũng không được, chị cần phải đi đón em 】

Lâm Duyệt Vi e then mà đánh chữ: 【 được rồi được rồi, vậy chị tới đón em đi, ngày mai buổi chiều ba giờ nha 】

Vương Viên Viên ngồi bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của cô lúc này, trên cánh tay lập tức nổi da gà, Lâm Nguyệt Vi lơ đãng quay mặt nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Do máy bay cất cánh phải tắt máy. Để Cố Nghiên Thu không biết, Lâm Duyệt Vi lại gửi một tin nhắn khác:

【 Hai chữ Mộc: Ngày mai đóng máy, nên tối nay đoàn phim có liên hoan, em phải nhập tiệc, phỏng chừng trong thời gian ngắn không thể trả lời chị 】

【 Tây Cỗ: Biết rồi 】

Phi cơ sắp cất cánh, Lâm Duyệt Vi nằm bắt thời cơ: 【 moah moah 】

【 Tây Cỗ: Đi đi moah moah 】

Sau khi bị tiếp viên nhắc nhở, Lâm Duyệt Vi bật chế độ máy bay.

Nàng kích động đến mức không ngủ được, vừa xuống máy bay phải đi thẳng về nhà, dựa theo lịch trình mỗi ngày của Cố Nghiên Thu, khi về đến nhà, cô hẳn sẽ có mặt ở nhà, đang chuẩn bị bữa tối hoặc đang ăn tối, sau đó nàng đột nhiên mở cửa nhà ra, đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Cố Nghiên Thu từ sau bàn ăn hoặc phòng bếp, hét lên: "Surprise! Em về tối rồi, có bất ngờ không? Có vui không?"

Lao về phía nhau, hôn nhau trều mển.

Hoàn mỹ!

Lâm Duyệt Vi đội mũ lưỡi trai, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, tài xế thấy nàng có vẻ sốt ruột, cũng tăng tốc độ xe, thi triển mười mấy năm kinh nghiệm lái xe, nhanh như điện chớp, đến nơi sớm hơn dự kiến đến bảy tám phút.

Lâm Duyệt Vi liếc nhìn đồng hồ tính tiền ở hàng ghế trước, lấy trong ví ra ba tờ tiền màu đỏ, đưa cho tài xế: "Không cần thối lại, cảm ơn bác tài."

Nói xong như một cơn gió quét đẩy mở cửa đi ra ngoài.

Tài xế dừng tại chỗ, không khởi động xe, nhìn bóng lưng Lâm Duyệt Vi với vẻ mặt khó tả.

Bảo lại kéo về, Lâm Duyệt Vi ngại ngùng nói qua cửa sổ xe: "Bác tài, xin mở giúp cốp xe, tôi quên lấy hành lý."

Tài xế xuống xe, giúp nàng lấy hành lý: "Nếu tôi quên rồi chạy mất thì cô đi tìm hành lý ở đâu? Lỡ mãng hấp tấp."

"Do tôi vội vàng đi gặp đối tượng." Lâm Duyệt Vi cười, "Đủ đồ rồi, bác đi đường cẩn thận."

Lâm Duyệt Vi từ cổng tiểu khu kéo vali hành lý chạy một mạch đến cửa nhà, lộ trình không ngăn, nhưng do cả quãng đường nàng chạy như điên, buổi tối có hàng xóm dắt chó đi dạo, chỉ nhìn thấy một bóng đen chợt lướt qua -- Lâm Duyệt Vi mặc áo gió màu đen tuyền, mũ cũng màu đen, vành nón kéo xuống rất thấp, người hàng xóm sợ tới mức run bần bật, chó cũng sủa lên gâu gâu.

Dọc theo đường đi Lâm Duyệt Vi dọa tuột huyết áp thêm vài vị hàng xóm, đầu đầy mồ hôi nóng ngừng trước cánh cửa sắt, biệt thự không mở đèn, mặt Lâm Duyệt Vi lộ vẻ kinh ngạc, mở cửa sắt đi vào, áp lỗ tai lên cửa nhà nghe ngóng, mở cửa thông vào phòng khách, trong phòng quả thật là một mảnh đen nhánh.

Từ ánh trăng hắt qua khung cửa sổ, một bóng đen rơi xuống dưới chân Lâm Duyệt Vi, truyền xúc cảm mịn như lông truyền đến, Lâm Duyệt Vi đã biết đó là thứ gì. Nàng chạm vào công tắc cạnh cửa, bóng đen hóa ra màu trắng.

Lâm Duyệt Vi đóng kỹ cửa, chặn gió lạnh bên ngoài thổi vào, khom lưng bế Schrodinger lên, vỗ lên người nó hai cái, rồi thả nó xuống một bên, Schrodinger lại nhào lên, ngẩng đầu lên, nhìn nàng bằng đôi mắt xanh biếc, mềm mại. "Meo meo" nhẹ nhàng, xem ra gần đây nó chịu không ít cực hình rồi, biết Lâm Duyệt Vi là từ mẫu bèn tỏ ra thân thiết, lại như đang tố khổ.

Lâm Duyệt Vi đẩy nó ra: "Đợi chút, chờ mẹ cởi giày đã."

Thay giày xong, nàng lại ôm Schrödinger, lúc này ôm cũng không để ý, bây giờ nàng mới mới cảm thấy Cố Nghiên Thu có cách giảm cân cho mèo rất độc đáo, chưa đầy một tháng Schrödinger đã giảm được rất nhiều cân, miễn cưỡng có thể được coi là một con mèo đẹp.

"Ba ba đã làm gì con vậy hả, tiểu đáng thương." Lâm Duyệt Vi sờ sờ đầu dúi của Schrodinger.

Schrodinger "Meo" càng ủy khuất.

Làm gì à? Cố Nghiên Thu chẳng những cắt xén đồ ăn của nó, còn thờ ơ với độ bán manh của nó, xem nó như chó trong nhà, sớm tối bắt thừa hầu, thời tiết lạnh thì ở nhà vận động, ấm áp thì ra ngoài chạy bộ.

Nó còn cùng Corgi nhà hàng xóm thi chạy.

Chuyện này truyền ra ngoài không biết ai sẽ thích loại mèo không ra mèo, chó không ra chó như nó.

Schrodinger meo meo không ngừng, Lâm Duyệt Vi đương nhiên nghe không hiểu, nàng chỉ tán đồng mà "Ừm Ừm", chờ Schrodinger lên án xong rồi, mới hỏi: "Ba con đâu?"

Schrodinger: "Meo ~"

Lâm Duyệt Vi: "Không biết a, ăn cơm chiều chưa?"

Schrodinger kêu lên thê thảm: "Meo meo meo!"

Ăn Cơm!

Câu tiếp theo của Lâm Duyệt Vi lại dập tắt ảo tưởng của nó: "Chắc là ăn rồi, lát mình sẽ đi xem máy cho ăn tự động." Lâm Duyệt Vi xem qua, chén ăn sáng bóng, nàng dùng một tay vỗ vào đầu Schrödinger. Nắm chặt miếng đệm chân mềm mại của nó, dùng một tay xoa nhẹ chiếc mũi non nớt, "Không được ăn."

Schrodinger không "meo" nữa, cắn giận nhảy khỏi đùi nàng, trốn mất dạng.

Lâm Duyệt Vi nhìn nó mê mẩn bước đi trên sàn catwalk kêu lên một tiếng "Này", nó mà có ngực thì đúng là mèo cái rồi, vừa rồi còn dám tỏ ra

nhiệt tình như vậy để cầu xin miếng ăn, một khi không cho nó ăn là lập tức quay lưng bỏ đi.

Đương nhiên Lâm Duyệt Vi cũng không nghĩ sẽ biết được Cố Nghiên Thu đang ở đâu từ chỗ Schrodinger, nàng trực tiếp gọi điện thoại cho cô.

Di động vang lên một hồi lâu mới bắt máy.

"Tại sao không gửi tin nhắn cho em?" Ngón tay Lâm Duyệt Vi vòng qua mái tóc dài trước mặt nàng, xoay tròn xoay tròn.

Cố Nghiên Thu nói: "Chị đang ở bên ngoài dùng cơm."

Lâm Duyệt Vi kêu lên một tiếng, tuy đã chuẩn bị gây bất ngờ, nhưng công việc vẫn tương đối quan trọng, dặn dò nói: "Chị uống ít rượu thôi."

Cố Nghiên Thu nói: "Chị không uống rượu, uống nước trái cây."

Lâm Duyệt Vi ngạc nhiên nói: "Đối tác nào mà tốt như vậy, còn có thể cho chị uống nước trái cây."

Cố Nghiên Thu nhìn Doãn Linh Tê đang dùng cơm một mình, hạ giọng nói: "Không phải công việc, chuyện tư, trở về sẽ videocall cho em."

Chuông cảnh báo vang lên không ngừng trong lòng Lâm Duyệt Vi.

Cố Nghiên Thu: "Chị cúp trước, yêu em."

Lâm Duyệt Vi muốn nói lại thôi: "..... Em cũng yêu chị."

Cố Nghiên Thu cúp điện thoại, ngồi xuống trước mặt Doãn Linh Tê, Doãn Linh Tê nhàn nhạt mà ngược mắt nhìn cô, không nói câu nào chỉ nâng nước trái cây lên cùng cô chạm cốc.

Một giờ sau, bên ngoài truyền đến tiếng động cơ ô tô, Cố Nghiên Thu từ xa đã thấy trong nhà có ánh đèn, lúc tiến vào cô còn hơi ngốc ra, thấy Lâm Duyệt Vi đang ngồi trên sô pha trong phòng khách ôm mèo, biểu tình đầu tiên là hơi sửng sốt, sau lại mừng như điên.

"Sao em về lại không nói với chị một tiếng? Chị đi rước em a." Cô nhanh chóng thay giày, cởi áo khoác rồi đi về phía ghế sô pha.

"Em cũng không phải con nít, không cần tới đón a." Lâm Duyệt Vi cười nói.

"Em cố ý, muốn gây bất ngờ cho chị đúng không?" Cố Nghiên Thu dè dè huyệt Thái Dương, cười nói, "Chị đỡ thật. Chiều nay em nói phải dùng cơm không nhắn tin được cho chị. Khăng định đang ở trên máy bay, vậy mà chị cũng không phát hiện ra."

Khi lời cuối cùng rơi xuống, cô đã ngồi xuống bên cạnh Lâm Duyệt Vi.

Lâm Duyệt Vi nghiêng người ôm lấy cô, vùi mặt vào cổ cô, theo thói quen hít sâu một hơi.

Nàng nhứ mảy: Yves Saint Laurent Black Opium, đây không phải nước hoa Cố Nghiên Thu hay dùng.

Người đêm nay cô hẹn hò là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân rất có mị lực.

"Tối nay chị ra ngoài gặp ai?" Lâm Duyệt Vi bỗng chốc ngồi ngay ngắn, hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Cho mời Lâm công mang đến cho chúng ta chủ đề 《 nước hoa có độc 》 , mở màn, music--

trên người của chị có mùi nước hoa của cô ấy ~ Tội cho cái mũi của em
~ Em không nên ngửi mùi của cô ấy ~ Lau sạch mọi thứ rồi ngủ với em ~

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Chương 140

Lâm Duyệt Vi: " Tối nay chị ra ngoài gặp ai?"

Cố Nghiên Thu thấy nàng nhú mày, có chút khó hiểu, nhưng vẫn ăn ngay nói thật: " Doãn Linh Tê."

" Con gái của bạn gái cũ của mẹ chị?" Lâm Duyệt Vi nói nhẹ. Nhắc lại chuyện này, hình như Cố Nghiên Thu đã từng nói với nàng rằng cô có một cuộc hẹn vào một ngày cuối tuần, nhưng dường như nàng chưa bao giờ nghe qua tên người ấy.

"Đúng vậy."

" Lại gặp mặt à?"

" Ừm."

"Vậy sao chị không nói với em?"

"Quên nói." không phải ngày nào hai người cũng video call, có đôi khi Lâm Duyệt Vi quay đêm, hoặc Cố Nghiên Thu ở bên ngoài xã giao, cả hai vội vàng nhả một câu ngủ ngon rồi mạnh ai nấy ngủ. Cố Nghiên Thu đã quên mất chuyện này sau hai hoặc ba ngày.

"Vậy bây giờ lập tức nói." Lâm Duyệt Vi hiển nhiên không tính bỏ qua.

" Khoảng hơn một tuần trước? Đó là buổi tối em có cảnh quay đêm. Ngày hôm sau em nói với chị rằng nữ chính không biết diễn, làm lãng phí cả đêm. Cuối cùng, cô ấy cũng chỉ đóng có vài chiêu."

Lâm Duyệt Vi gật đầu, hôm đó ấn tượng khắc rất sâu, Khuất Tuyết Tùng còn nhận lời dùng cơm với nàng, cho nàng có cơ hội xin lỗi.

Nhớ tới Khuất Tuyết Tùng, Lâm Duyệt Vi bỗng nổi lên một tia do dự, có nên nói với Cố Nghiên Thu hay không. Không biết tình trạng của Cố Nghiên Thu đã ổn định chưa, nếu nàng nói sẽ ăn tối một mình với Khuất Tuyết Tùng rồi lỡ như Cố Nghiên Thu bị mộng du vào ban đêm thì sao?

Nàng chỉ hơi thất thần, Cố Nghiên Thu không hề phát hiện, tiếp tục nói: " Hôm đó có một tiệc rượu, ngẫu nhiên gặp được nàng, sau đó chị kêu Cố Phi Tuyên dầm góc váy nàng....."

Lâm Duyệt Vi cho rằng mình nghe lầm, cả kinh nói: "Cái gì?"

Cố Nghiên Thu cười nói: " Em nghe chị nói xong đã, dầm xong về sau, nàng thiếu chút nữa té ngã, chị liền đỡ nàng, nhưng rượu ' không cẩn thận ' đổ lên người chị."

Lâm Duyệt Vi "Ha" một tiếng, chế nhạo nói: "Anh hùng cứu mỹ nhân à?"

"Đừng nháo." Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng mà đánh bả vai nàng một chút, cười nói, " Chỉ hấp dẫn lực chú ý một chút thôi." Khi nhìn thấy cử chỉ mở miệng của Lâm Duyệt Vi, cô biết nàng sẽ nói điều gì đó khiến cô dở khóc dở cười, bèn chặn lại bằng một câu duy nhất, "Không phải như em nghĩ."

Lâm Duyệt Vi lại có biện pháp mượn đề tài, vui vẻ nói: " Em còn chưa nói gì, chị nghĩ em nghĩ gì, chẳng lẽ chị sớm biết em sẽ nghĩ gì, giấu đầu lòi đuôi hả?"

Cố Nghiên Thu: "....."

Lâm Duyệt Vi không làm khó cô, nói: " Còn lần nào nữa không?"

Cố Nghiên Thu trả lời: " Hết rồi, chỉ có lần đó với hôm nay."

Lâm Duyệt Vi lại ngửi trong không khí lần nữa cách cô rất gần, mùi nước hoa YSL như ẩn như hiện: "Vậy sao trên người chị lại vương mùi nước hoa của người ta? Ngay cả cổ cũng có."

" Hả?" Cố Nghiên Thu tự mình ngửi người, cô không nghe thấy, nhưng cô không phủ nhận khả năng này, lộ ra vẻ hồi tưởng, "Có thể do hôm nay lúc nàng té ngã không cẩn thận dính phải."

Lâm Duyệt Vi một lời khó nói hết: "..... Chị lại dẫm góc váy nàng?"

Cố Nghiên Thu lắc đầu: "Không có, lần này không phải, chị cũng không phải biến thái, cứ dẫm góc váy người ta làm gì, huống chi hôm nay nàng không mặc váy. Bọn chị gặp nhau bên ngoài nhà hàng và cùng nhau đi bộ. Giày của nàng vừa cao vừa mảnh, đường còn không được bằng phẳng. Tình cờ có một tảng đá nhô ra. Nàng không thể đứng vững nên ngã vào lòng chị."

Lâm Duyệt Vi cong đuôi lông mày cao hơn, giọng điệu cũng lập tức cất cao theo: " Trùng hợp vậy à?"

Có quý mới không tin.

Cố Nghiên Thu chống cằm trầm ngâm nói: "Chị đoán đó cũng là để thu hút sự chú ý của chị?"

Lâm Duyệt Vi âm dương quái khí nói: " Em thấy cô ấy có ý với chị."

Trong mắt Cố Nghiên Thu hiện lên một tia oán trách, nói: "Đừng nói hươu nói vượn."

Lâm Duyệt Vi: " Sao lại nói hươu nói vượn, chị đi ra ngoài ăn một bữa cơm, mang hương nước hoa của người khác về nhà, người ta nhào vào lòng

chị, chị còn đón nhận một cách rất vui vẻ."

Cố Nghiên Thu nhú mào: " Chị nói vui khi nào?"

" Được." Lâm Duyệt Vi nói, " Vậy em hỏi chị, hai người dùng cơm khi nào?"

"Đại khái khoảng 6 giờ rưỡi."

" Bây giờ mấy giờ?"

Cố Nghiên Thu nhìn đồng hồ treo trên tường: "9 giờ."

Lâm Duyệt Vi mỉm cười: "Khấu trừ thời gian chị lái xe về nhà, tính toán đầu ra đây nửa giờ, hai người hàn huyên hai giờ, nói những gì?"

Cố Nghiên Thu nghĩ nghĩ sắp trả lời, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, nhưng lại không biết nói dối thế nào, căng da đầu nói: " Thì hàn huyên..... sở thích."

Lâm Duyệt Vi nhảy dựng lên: "Hai người nói về sở thích hơn hai tiếng đồng hồ, nàng còn không phải có ý với chị?!"

Cố Nghiên Thu lôi kéo tay nàng ngồi xuống: " Em đừng suy nghĩ bậy bạ."

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm Cố Nghiên Thu nhìn lên nhìn xuống ngó trái ngó phải, Cố Nghiên Thu bị nàng nhìn chăm chăm đến da đầu tê dại, hỏi: "Làm sao vậy?"

" Em vẫn cảm thấy nàng có ý với chị." Lâm Duyệt Vi trầm tư một lát, nói.

"Thật sự không có ý, có hay không chị không cảm nhận được sao?"

" Lúc trước em có ý với chị sao không thấy chị nhìn ra?"

"....." Cố Nghiên Thu trong một giây đồng hồ mất đi tư cách phản bác.

Lâm Duyệt Vi tuy rằng tiếng chuông cảnh báo đã ngân vang, nhưng nàng không phải là người vô lý, nàng biết Doãn Linh Tê có thứ mà Cố Nghiên Thu muốn..... Khoan khoan, những lời này sao nghe cứ kỳ quái, đổi lại, chỗ Doãn Linh Tê có tin tức mà Cố Nghiên Thu muốn biết, cô không thể cắt đứt quan hệ với nàng trong lúc này cả đời không qua lại với nhau được.

" Chủ đề hai người nói chuyện chủ yếu là gì?" Lâm Duyệt Vi quyết định lui một bước mà phân tích.

"Ngày thường tan tầm sẽ làm gì, cuối tuần sẽ làm gì, thích đọc sách gì, thích tác giả nào, về việc công ty X bị thu mua có cái nhìn thế nào, vân vân."

" rất phong phú a, chị nói thế nào?"

"Nói tan tầm ở nhà chơi với mèo, đọc sách, cuối tuần nếu không xã giao sẽ lựa chọn đi cưỡi ngựa, bắn tên, sách với tác giả thì em biết rồi."

" Còn nàng trả lời thế nào?"

Cố Nghiên Thu mặt lộ vẻ do dự.

Lâm Duyệt Vi: "Nói a."

Cố Nghiên Thu nói: "Nàng nói cũng thích mèo, sau đó hỏi sau này có thể tới nhà chị chơi với mèo không."

Lâm Duyệt Vi nheo mắt lại.

Cố Nghiên Thu mau chóng bổ sung nói: "Nhưng chị cự tuyệt, cũng không thân tới mức ấy."

Lâm Duyệt Vi chưa ngoa mà cười một tiếng: "VẬY chị tính thân tới mức độ nào?"

Cố Nghiên Thu: " Chị không tính quá thân, em đừng cười như vậy, nghe khiếp đến hoảng."

Lâm Duyệt Vi tiếp tục khiếp đến hoảng mà cười một chút, nhếch môi nói: " Còn gì nữa."

Cố Nghiên Thu sờ sờ mũi, nói: " Hết rồi, sau đó em gọi điện thoại cho chị, tùy tiện nói chuyện thêm một hồi rồi cáo từ."

" Tùy tiện nói mà hơn nửa giờ?"

"Lúc ấy vừa hay nói đến một đề tài, nhất thời kết thúc không được."

"Hừ."

Lâm Duyệt Vi đứng dậy đi lên trên lầu, mỗi một bước dẫm lên bậc thang nghe lộp xộp lộp xộp.

Cố Nghiên Thu vội vàng mang dép lê, đuổi theo: " Em tức giận gì sao, em cũng nói tin tưởng chị mà, chị cũng sẽ không thích người khác a."

" Em lo lắng chị thích người khác sao?" Lâm Duyệt Vi quay đầu lại căm tức nhìn cô, " Em chỉ sợ người ta lợi dụng mang danh bí mật để tiếp cận chị, kỳ thật căn bản chính là thấy sắc nảy lòng tham."

Lời nàng vừa nói chỉ như sự phát tiết rất chủ quan, nhưng sau khi cân nhắc, nàng quay lại và suy nghĩ về điều vừa nói, bỗng ngộ ra một đạo lý. Trong trường hợp Doãn Linh Tê không có gì trong tay, cô ta chỉ tiếp cận Cố Nghiên Thu dưới chiêu bài, và bày ra một cái bẫy...

Lâm Duyệt Vi nói ý nghĩ này với Cố Nghiên Thu, Cố Nghiên Thu còn dùng một loại ánh mắt thực phức tạp nhìn nàng.

Lâm Duyệt Vi: " Em nói không có lý sao?"

Cố Nghiên Thu: "Có lý, nhưng cô ấy có gặt chị hay không, chị hẳn có thể nhìn ra một hai phần."

Lâm Duyệt Vi: " Vậy tám chín phần còn lại đâu?"

Cố Nghiên Thu: "....."

Cô khoác vai Lâm Duyệt Vi ôm nàng vào phòng ngủ, trấn an nàng: "Chị chỉ khiếm tốn thôi, 90% là chị có thể nhìn ra được, trong trường hợp cô ấy có chút thân mật quá mức, chị nhất định sẽ phân biệt với cô ấy giới hạn rõ ràng."

Lâm Duyệt Vi miễn cưỡng bị trấn an, nàng trăm phần trăm tin tưởng Cố Nghiên Thu, nàng chỉ lo lắng người khác thôi, càn quấy cũng không có tác dụng gì.

Cố Nghiên Thu nhẹ nhàng chuyển đề tài: "Em về đã tắm rửa chưa?"

" Chưa." Sau khi Lâm Duyệt Vi trở về, nàng đã ngồi đợi cô cho tới tận bây giờ, sớm đã không còn quan tâm đến việc đi tắm.

"Tắm cho thoải mái chút, chị đi mở nước ấm cho em." Cố Nghiên Thu nói xong đi về phía cửa phòng tắm.

Bụng Lâm Duyệt Vi bỗng phát ra tiếng ục ục.

Lâm Duyệt Vi: "....."

Cố Nghiên Thu nhíu mày: " Em chưa ăn cơm hả?"

Lâm Duyệt Vi: "..... Quên mất."

Cố Nghiên Thu: "....."

Lại đây, cũng đừng tắm rửa, ăn cơm trước đi.

Cố Nghiên Thu lại ra khỏi phòng ngủ, đi xuống nhà bếp nấu bữa ăn tối, Lâm Duyệt Vi cũng theo cô xuống.

"Lần sau em về vẫn nên báo trước với chị một tiếng, chị có thể dời lịch hẹn." Cố Nghiên Thu lấy một củ cà rốt, một nắm rau xanh, một miếng thịt nhỏ và một ít các loại rau khác trong tủ lạnh, nhìn nhìn, rồi nói: "Em làm việc lâu như vậy mới trở về, lại chỉ có thể ăn một bát mì."

Lâm Duyệt Vi từ phía sau ôm cổ cô, nhắm mắt đi theo cô vào phòng bếp: "Không phải em muốn cho chị kinh hỉ sao? Đột nhiên nhìn thấy em không kinh hỉ sao?"

"Kinh hỉ thì kinh hỉ, nhưng mà....."

"Không nhưng gì hết, mục đích của em chính là khiến chị kinh hỉ, đạt tới mục đích là được rồi." Tuy Cố Nghiên Thu ra ngoài dùng cơm với Doãn Linh Tê khiến nàng có hơi mất thoải mái.

"Ờh." Cố Nghiên Thu không cãi lại, trên lưng mang theo một con rối lớn, làm ngựa hình người cho Lâm Duyệt Vi cưỡi.

Hơn hai mươi phút sau, Lâm Duyệt Vi ngồi trước bàn ăn húp mì nước nóng hổi, không có tên, do Cố Nghiên Thu tự chế biến ra.

Lâm Duyệt Vi một tay niết muống, một tay cầm đũa, kẹp mì sợi, thổi thổi, đưa vào miệng. Nàng trước giờ ăn mì chưa bao giờ phát ra âm thanh, hôm nay không biết vì sao lại ngoại lệ.

Nhưng Cố Nghiên Thu nghe đặc biệt có cảm giác thành tựu, hai tay chống cằm, ngồi ở đối diện đôi mắt không chớp mà nhìn nàng.

"Có thể đừng nhìn chăm chăm em như vậy được không?" Lâm Duyệt Vi cúi đầu cười.

"Không thể." Cố Nghiên Thu trả lời.

Lâm Duyệt Vi đẩy chén qua: "Ăn một miếng."

Cố Nghiên Thu không nhận: "Chị ăn no rồi."

Lâm Duyệt Vi ra lệnh: "Mau ăn một miếng."

Cố Nghiên Thu chỉ phải ăn một miếng, sau đó nhấp một ngụm canh, Lâm Duyệt Vi rất vui vẻ, giải quyết xong bát mì, sau đó đi theo Cố Nghiên Thu thu dọn bát đĩa, rồi đi một vòng tiêu hóa trong phòng khách.

Schrodinger không biết chui ra từ góc nào, cuộn mình trên sofa, Cố Nghiên Thu ngồi bên cạnh nó, tay dịu dàng vỗ về trên đỉnh đầu nó. Lâm Duyệt Vi đi một lát, cảm giác vừa mệt, vừa buồn ngủ, ngồi xuống tắm tắm lông dày ngoài phòng khách, đầu tựa trên đầu gối Cố Nghiên Thu ngủ thiếp đi.

Cố Nghiên Thu đẩy đầu nàng khi nàng mới bắt đầu cảm thấy buồn ngủ: "Lên lầu tắm rồi ngủ tiếp."

Lâm Duyệt Vi thì thầm hai tiếng, đè tay cô lại, không cho cô chạm vào mình, rồi duy trì tư thế ấy ngủ tiếp.

Đèn treo trong phòng khách sáng trưng bao phủ khắp không gian, hai người một mèo trong căn phòng rộng lớn lại hết sức yên lặng.

Khi Lâm Duyệt Vi khôi phục hoàn toàn thanh tỉnh, đã là buổi sáng ngày hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, nàng mở mắt ngắm Cố Nghiên Thu đang ngủ say bên cạnh. Nàng mơ hồ nhớ lại, hôm qua nàng ngủ quên dưới lầu, sau lại mơ mơ màng màng bị Cố Nghiên Thu nửa dỗ nửa ôm vào phòng tắm

lau mình, giữa chừng té vào bồn tắm, mém tí thì bị sặc nước chết đuối. Cô đỡ nàng lên giường ngủ, ngủ một giấc đến bình minh.

Lâm Duyệt Vi ngủ hơn mười tiếng, tinh thần cùng thể lực đều khôi phục rất khá, nàng tay chân nhẹ nhàng mà rời giường, đi xuống phòng thể chất dưới lầu tập thể dục ra một thân đầy mồ hôi, nằm trên sàn nhà bằng gỗ hưởng thụ một thân mồ hôi ướt đẫm.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân, Lâm Duyệt Vi mở to mắt, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt mỹ lệ, nàng trở tay ôm sau cổ người nọ, Cố Nghiên Thu vẫn duy trì tư thế ngược này cúi đầu hôn nàng.

"Trách không được dậy lại không tìm được em, hóa ra em chạy tới đây."

Lâm Duyệt Vi uốn cong đầu gối, chạm chân xuống đất, dùng eo làm điểm tựa, xoay một trăm tám mươi độ trên sàn, sau đó nằm lấy tay Cố Nghiên Thu ngồi dậy.

Sau khi cơn chóng mặt dịu đi, nàng duỗi ngón tay ra, nâng cằm Cố Nghiên Thu lên, nói như thể bị lột xác: "Cố tổng gần đây không ổn a, buổi sáng không tập thể dục sao?"

Cố Nghiên Thu cười nói: "Khi em không ở nhà chị mới tập thể dục buổi sáng."

Lâm Duyệt Vi liếc mắt một cái: "Vậy hai tháng tiếp theo chị không cần rèn luyện."

Cố Nghiên Thu nghe ra ý nàng nói, vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói: "Hai tháng tới em ở nhà à?"

Lâm Duyệt Vi cười: "Chị đoán xem."

Cố Nghiên Thu ôm lấy nàng, cứ như sợ nàng sẽ bay mất: "Chị không đoán, tự em nói, em không nói chị sẽ làm loạn."

Lâm Duyệt Vi giả vờ giật mình nói: "Chị vô lại vậy."

Cố Nghiên Thu: "Chỉ vô lại với mình em, không ai khác."

"Chị dám?" Lâm Duyệt Vi nói tiếp, "Không phải hoàn toàn hai tháng, vẫn có vài quảng cáo cần đi, đại khái sẽ chiếm hai hay ba ngày, còn lại phần lớn thời gian em đều sẽ ở nhà. Đúng rồi, ban ngày có thể sẽ đi học, em tìm lão sư dạy em biểu diễn, thời gian nghỉ ngơi và làm việc sẽ tương tự giống chị."

Cố Nghiên Thu phấn khích không thể nói thành lời, ôm chặt nàng không chịu buông ra. Cuối cùng, suýt chút nữa đã lau súng cướp cò trong phòng tập thể dục, nếu Lâm Duyệt Vi không giật mình vì người thấy mùi mồ hôi trên người mình thì có thể Cố Nghiên Thu đã đi làm muộn.

"Buổi tối gặp." Lâm Duyệt Vi đứng ở cửa nhà vẫy tay với Cố Nghiên Thu trong xe.

Cố Nghiên Thu một tay nắm tay lái, cũng kéo cửa kính xe xuống vẫy tay.

Nhìn theo đến khi bóng dáng xe biến mất không thấy, Lâm Duyệt Vi mới vào nhà, đóng cửa lại. Nàng đặt máy tính xách tay cạnh tủ TV lên bàn trà, mở trình duyệt ra tìm thông tin về công ty của gia đình Doãn Linh Tê, quả nhiên trên trang web công ty tìm được ảnh của Doãn Linh Tê, chụp chính diện, chỉ có chân dung, nhưng vẫn có thể nhìn ra được phong tư bất phàm.

Người này so với Kha Bân, Thân Tuyết đều có lực uy hiếp hơn nhiều, hai người kia căn bản không được Cố Nghiên Thu để vào mắt, Doãn Linh Tê còn có thể cùng Cố Nghiên Thu nói chuyện trăng sao, nhân sinh triết học.

Lâm Duyệt Vi nhìn chăm chăm ảnh của Doãn Linh Tê trong chốc lát, đóng trang web, quyết định tìm hiểu sâu một chút, dù sao trong khoảng thời gian này nàng đều ở nhà.

Lâm Duyệt Vi lại gọi điện thoại cho Giang Tùng Bích.

Giang Tùng Bích đang mang tai nghe trong văn phòng, đọc báo cáo nhanh như gió, ở cuối cùng thêm chữ ký như rồng bay phượng múa của mình vào: "Chuyện gì a?"

"Mình đóng máy về nhà, khi nào gặp được?"

"Giữa trưa hôm nay?" Giang Tùng Bích nói gấp liên gấp, nhanh như sấm rền gió cuốn.

Tuy Lâm Duyệt Vi hơi choáng váng trước câu nói quyết đoán của cô, nhưng chỉ sững sốt một chút, rồi nói: "Ừm, ở đâu?"

Giang Tùng Bích: "Đối diện công ty nhà mình có quán cơm gia đình, ăn hai lần rồi."

Lâm Duyệt Vi: "Ừm, quà mình nhờ cậu mua có mang theo không?"

Giang Tùng Bích: "Thật sự là không có, nhưng đừng lo, hàng đã gom rồi cậu có thể qua nhà mình lấy. Mình đang có sẵn một chiếc trong tay. Cậu chỉ cần đến xem hàng là được."

Lâm Duyệt Vi vui đùa nói: "Ha, quà không có mình gặp cậu làm quái gì?"

Giang Tùng Bích cũng "Ha" một tiếng, vui vẻ nói: "Có tới hay không."

"Tới tới tới, 11 giờ rưỡi mình đến, ok?"

"Quá sớm, 12 giờ đi, mình tan tầm qua đó cũng vừa kịp."

"Vậy 11 giờ 45, dù sao ở nhà nhàn rồi cũng không có chuyện gì làm."

"Ok, vậy mình tiếp tục công tác, có gì thì WeChat mình, gần đây cậu học đâu ra tật xấu hờ tít thì gọi điện thoại vậy?" Giang Tùng Bích tắc lưỡi một tiếng rồi cúp điện thoại.

Lâm Duyệt Vi gồi lên tay, nằm trên sô pha, người đắp chăn mỏng, đang lúc nhàn hạ, bỗng nghĩ phải chăng nàng đã bỏ sót điều gì.

Ngoại trừ quà tặng Khuất Tuyết Tùng, hình như không còn chuyện gì nữa. Lâm Duyệt Vi mở Weibo, trước tiên kiểm tra xem có bình luận cần trả lời hay không, đúng thật là có, bộ phim cổ trang còn đang quay tag tên nàng chúc mừng nàng đóng máy, còn đặc biệt phát một video ngoài lề --

Chính là cảnh cuối cùng của Lâm Duyệt Vi trước khi đóng máy, nàng lau lau nước mắt ngời dậy khỏi mặt đất, kết quả nữ chính lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ngã một phát, đánh gục nàng xuống đất không thể lăn lên được nữa.

Bình luận:

【 a a a a a nữ chính đáng yêu quá đi mất a 】

【 toàn thế giới đáng yêu nhất chính là "tên nữ chính", tìm hiểu về tên của nữ chính # tên nhân vật nữ chính đóng vai chính # 】

【 Tôi muốn đi cầu trượt trên sống mũi của nữ chính 】

【 chờ mong # tên nhân vật nữ chính đóng # 】

Bình luận thuần một màu phong cách thủy quân và fans khổng bình [1], xem đến Lâm Duyệt Vi chỉ thấy toàn giả dối. khoa trương nhất chính là phóng đại diễn xuất của nữ diễn viên chính. Nàng tự hỏi họ có thể thấy gì từ clip cuối cùng này a?

[1] khổng bình: kiểm soát các bình luận trong một bài viết.

Ở trong đoàn làm phim Lâm Duyệt Vi đã thấy kỹ năng diễn xuất của nữ chính không còn có thể diễn tả được bằng lời, cô ấy rõ ràng đang hủy hoại thế giới.

Có một nhận xét giống như một người qua đường.

【 Cô gái ngã trên mặt đất này trang dung còn khá xinh đẹp, Lâm Duyệt Vi sao? Trước đó từng xem ảnh tạo hình đã thấy rất kinh diễm, vào vai rồi cũng không tệ lắm 】

Chỉ thấy được sau khi Lâm Duyệt Vi lật hơn mười trang. Có hai lượt thích.

Tuy Lâm Duyệt Vi phớt lờ những lời tâng bốc đáng xấu hổ này, nhưng vẫn đăng lại trên blog chính thức, sau đó bỏ qua vấn đề này.

Gần mười một giờ, nàng lái xe đến địa điểm đã thỏa thuận với Giang Tùng Bích, điều kiện đường xá rất tốt, đến nơi sớm hơn thời gian đã thỏa thuận mười lăm phút. Nàng đi vào phòng ăn riêng đã đặt sẵn rồi đợi Giang Tùng Bích, bật mở di động này giờ vẫn nằm trong túi.

Có bảy tám tin nhắn chưa đọc.

Đến từ Vương Viên Viên và Trần Huyền.

Wương Viên Viên: 【 Em bị fans nữ chính mắng 】

Wương Viên Viên: 【 thật là tai bay vạ gió 】

Wương Viên Viên: 【 hôm nay đừng xem bình luận Weibo ha 】

Wương Viên Viên: 【 Chị thấy fans của em đã bắt đầu war với fan nữ chính rồi, sức chiến đấu còn rất mạnh, không hổ có xuất thân tuyển tú [lợi

hại]】

Trần Huyền: 【 Có người dùng em làm súng, không cần lên tiếng, qua hai ngày sẽ an tĩnh 】

Trần Huyền: 【 nếu em muốn ra mặt, không quan tâm ai ở phía sau, chị giúp em xào một đợt 】

Trần Huyền: 【[mỉm cười]】

Lâm Duyệt Vi vừa thấy mấy tin nhắn này, mở Weibo hot search lên, tên nữ chính xếp thứ hai, phía sau còn bỏ thêm ba chữ, tố chất thấp; bài đăng official weibo của bộ phim cổ trang nàng vừa đóng máy đứng hàng thứ năm bị xoá, tên của Lâm Duyệt Vi cùng nữ chính đứng song song, một trước một sau, giờ đã lên top 10, từ từ sẽ còn tăng lên.

Lâm Duyệt Vi chọn bài đăng bị xoá lần thứ hai, phỏng đoán trong lòng đã thành sự thật, Weibo chúc mừng nàng đóng máy đã bị xoá.

Vì nữ nhân vật chính chất lượng thấp, 800 tài khoản tiếp thị đều được phát ra, tập trung vào biểu cảm đau đớn mà Lâm Duyệt Vi cuối cùng cũng ngồi dậy được, nhưng lại bị nữ chính đẩy xuống, xương cụt đập xuống đất mang lại biểu tình đau khổ trên mặt nàng. Hiệu ứng mũi tên liên tục được phóng ra, phóng to khuôn mặt "nham nhở" của nữ chính, và phóng to "nổi đau" của Lâm Duyệt Vi, tạt nước bẩn vào nữ chính, chưa kể nói kỹ năng diễn xuất của cô ấy kém, đạo đức đáng lo ngại.

Rõ ràng là đối thủ mua hot search bôi nhọ nữ chính, mà trong lòng đông đảo cư dân mạng chất chứa oán hận đã lâu, mượn chủ đề này thi nhau chê bai, càng chỉ trích thì fan lại càng mất điểm dưới con mắt của số lượng "khách qua đường" khổng lồ.

Người cuối cùng bị vạ lây lại là nàng. Mọi người đều chú ý đến phẩm chất thấp của nữ chính, tiện thể dùng Lâm Duyệt Vi làm vật so sánh, nói

hai người có diễn xuất chênh lệch một nửa, không cần ai nói ai, rõ ràng đang ám chỉ đoàn đội của Lâm Duyệt Vi đang hắc nữ chính.

Lời này nói ra có quý mới tin.

Lâm Duyệt Vi chỉ là tiểu trong suốt hạng thứ 180, căn bản không có động cơ đi hắc nữ chính, nói nàng đoạt ống kính đoạt tài nguyên, quả thực là lời nói vô căn cứ. Sau đó đề tài dần đi lệch hướng, tuy rằng kỹ năng diễn xuất không tốt, nhưng Lâm Duyệt Vi ít nhất cũng có biểu cảm, không chỉ biết trừng mắt bĩu môi, năm ngoái nàng bị toàn dân mạng hoành hành chửi bới, thời gian sẽ khiến ác ý của một người bình thường giảm đi, đợi đến khi quay nhìn lại. Sẽ phát hiện mọi thứ cũng không đến nỗi tệ.

Một vài video và hình ảnh cuối cùng của Lâm Duyệt Vi đã thể hiện rất tốt, một số fans, anti-fans từng chửi bới nàng trước kia, và rất nhiều người qua đường không quen biết nàng. Sau đó, họ đã dựng lại video biểu diễn trong chương trình show, phát hiện ra việc cắt nối đến đáng sợ của biên tập viên.

Lại có người nói kỹ năng diễn xuất của Lâm Duyệt Vi không tốt nên đóng vai phụ sớm muộn gì cũng nhận cơm hộp, nhưng do nàng vừa mới ra mắt, còn nữ chính bao nhiêu tuổi, cô ấy đã gần 30 rồi, còn gây hại cho đôi mắt của mọi người.

Lâm Duyệt Vi vừa gây ra một làn sóng hận thù vào năm ngoái. Nữ chính đã kéo hận thù trong vài năm. Cô ấy còn giành được danh hiệu danh dự "Nữ diễn viên kinh tởm quốc gia" trong một cuộc bình chọn trực tuyến. Mức độ nổi tiếng của Lâm Duyệt Vi vẫn hơn nữ chính rất nhiều.

Fans của nữ chính chia ra làm ba loại, một số tấn công official weibo của đoàn phim, một số ủng hộ công ty quản lý của nữ chính, số fans còn lại đều cho rằng Lâm Duyệt Vi sai, nếu không phải bởi vì nàng thần tượng của họ cũng sẽ không bị mang tiếng, vì thế căm giận lao ra và lao vào trận chiến,

tất cả các topic, tất cả các mặt trận, còn có khu bình luận riêng của Lâm Duyệt Vi, nhưng fans trung thành đại khái là chủng loại fans có sức chiến đấu nhất trong tất cả các chủng loại, hơn nữa bây giờ Lâm Duyệt Vi y như tu tiên, bọn họ ngoại trừ có thể đấu với fans bên Thiệu Nhã Tư, đã thật lâu không được chiến đấu, ghen một bụng khí, xả một lần ra ngoài hết, trong lúc nhất thời không thấy thế cục nghiêng về bên nào. Ba loại fans này chính là cuộc chiến trong lời Vương Viên Viên nói.

Lâm Duyệt Vi lướt Weibo đến liên tục lú lười, chạy đi xem bát quái, nàng tương đối tò mò là ai ở phía sau hắc nữ chính, nếu official weibo chính thức của đoàn phim thực sự mắc lỗi, dư luận lên men không ổn sau lại xóa, có vẻ khá kỳ lạ. Nữ chính còn đang quay phim mà lại ngang nhiên để xảy ra chuyện như thế này, chẳng lẽ người đứng sau chính là đoàn phim? Hay đó là một cách đơn giản để cố tình gửi một video có thể gây tranh cãi để cho người khác lợi dụng?

Giới giải trí đúng là sâu tựa biển.

Nàng hơi muốn hỏi Trần Huyền có biết nội tình hay không.

Giang Tùng Bích tới gặp nàng với dáng vẻ rất có hứng thú, cô đóng cửa phòng riêng, đưa áo khoác cho phục vụ, đối phương giúp cô treo lên.

"Đang làm gì vậy?" Giang Tùng Bích hỏi.

"Tự vấn nhân sinh."

"Ăn gì?"

"Cậu chọn đi, mình xem di động xem đến đau mắt." Lâm Duyệt Vi đặt điện thoại xuống bàn.

"Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ cậu đã có thể làm việc chăm chỉ." Giang Tùng Bích tới nơi này nhiều lần thành quen, không cần xem thực đơn,

thuần thực chọn vài món thức ăn, người phục vụ lùi lại một bước sau khi viết xuống tên món ăn, và đóng cửa một cách rất ân cần.

Giang Tùng Bích giơ tay phải ra, cho nàng xem lắc trên cổ tay: "Thế nào? Đẹp không?"

Lắc tay bằng bạc kiểu dáng rất đơn giản, nhưng một số chi tiết lại xử lý thật sự tinh xảo dụng tâm, xác thật rất hợp với người có làn da trắng.

Giang Tùng Bích rất tin vào mắt mình : "Hơn nữa không quý, hơn bốn vạn, không tới năm vạn, dùng làm quà tặng rất thích hợp. Mình còn nhìn trúng một chiếc hai mươi vạn, mua tặng bạn gái mình."

"Cũng không tệ lắm." Lâm Duyệt Vi đẩy tay cô đi, " Câu sau cậu có thể không nói."

Giang Tùng Bích: " Mình phải nói."

Lâm Duyệt Vi tự rót một ly trà, ra vẻ không sao cả nhún vai: " Rồi, vậy cậu tiếp tục nói, tốt hơn hết cậu nên nói hết chi tiết cho mình biết, lần sau mình sẽ tố cáo bạn gái cậu."

Giang Tùng Bích: "....." Dừng một chút, rồi nói, " Không ngờ cậu cũng học được chiêu cáo trạng này."

Lâm Duyệt Vi nhấp trà, cười híp mắt: " Học mèo nhà mình."

Giang Tùng Bích nhe răng nói: "Có mèo ghê gớm lắm à?"

Lâm Duyệt Vi buông tay nói: "sorry, có mèo chính là ghê gớm vậy đấy."

Giang Tùng Bích giả khóc hai tiếng, rồi vẫn nở nụ cười.

Cả hai đã ở gặp nhau hai ba lần trong khoảng thời gian này, cũng không còn việc gì quan trọng để nói, chủ yếu là tới đây ăn, mạnh ai nấy nghịch

điện thoại chờ đồ ăn, Lâm Duyệt Vi lướt ngón tay về phía trên điện thoại, tắt từng phần mềm không dùng đến như OCD, đột nhiên nhớ tới chuyện gì hỏi: " Cậu biết ai tên Doãn Linh Tê không?"

Giang Tùng Bích ngẩng đầu: "Lại là tình địch à?"

Lâm Duyệt Vi lười biếng mà dùng giọng mũi " Ừm" một tiếng.

Giang Tùng Bích trước cảm khái nói: " Sao cậu có lắm tình địch vậy." Sau mới nói, " Người này thì mình thật sự không biết, ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua."

Lâm Duyệt Vi ừm một tiếng, nói: " Người vùng khác, cậu chưa từng nghe qua cũng bình thường."

Giang Tùng Bích không khỏi há mồm: " Người nơi khác mà chị ấy cũng trêu chọc được?"

Lâm Duyệt Vi nhú mày nói: "Cái gì mà trêu chọc, là do mị lực của chị ấy lớn, chị ấy lại không biết."

Giang Tùng Bích uống nước lọc, lười cãi lại: " Rồi rồi rồi, mị lực lớn, cậu không ăn giấm là được ."

Vừa dứt lời liền nghe Lâm Duyệt Vi sâu kín mà thông thả nói: "Mình có thể không ăn giấm sao?"

Giang Tùng Bích phụt một tiếng bật cười.

Cô đương nhiên biết Lâm Duyệt Vi sẽ ghen, nhưng lại không nghĩ rằng nàng sẽ dùng loại giọng điệu oán phụ này để nói ra, quá thú vị.

Lâm Duyệt Vi tự giác mất mặt, khụ một tiếng, nói: "Cậu vừa rồi cậu xem như chưa nghe thấy."

Giang Tùng Bích đã nghe thấy rồi, cô lập tức học giọng điệu của nàng nói một câu giống như đúc.

Lâm Duyệt Vi xắn tay áo, Giang Tùng Bích im tiếng, làm động tác kéo khoá miệng.

Phục vụ gõ gõ cửa, một tay nâng một chiếc khay lớn, bưng một đĩa cá hầm ớt cay lên, Giang Tùng Bích kéo dài âm điệu, buồn bã nói: "Để ~ ở ~ chỗ ~ này ~ được ~ rồi ~"

Rõ ràng là nói với phục vụ, mặt lại nhìn Lâm Duyệt Vi, vẻ mặt đầy chế nhạo.

Phục vụ sợ tới mức phát run.

Lâm Duyệt Vi: " Ha giỡn mặt phải không."

Giang Tùng Bích: "Ăn cá ăn cá, không ăn cá sẽ nguội."

Ồn ào nhốn nháo ăn bữa cơm, Lâm Duyệt Vi tới Giang gia, căn cứ theo chỉ thị của Giang Tùng Bích tới phòng cô tự lấy quà, lắc tay không lớn, nhưng hộp quà đóng gói thì lại không hề nhỏ, Lâm Duyệt Vi đặt túi quà lên ghế phụ, lái xe về nhà.

Về đến nhà mới thấy sự việc khá rắc rối, khẳng định không thể để Cố Nghiên Thu thấy, thừa dịp Cố Nghiên Thu còn chưa tan tầm, nàng ở trong ngoài nhà dạo một vòng, không tìm thấy chỗ nào an toàn để cất.

Thư phòng Cố Nghiên Thu thường hay vào, phòng ngủ thì hai người thường xuyên lui tới, đều không có chỗ cất, Lâm Duyệt Vi đứng trên cầu thang, cúi đầu tự hỏi.

Nếu không cất ở phòng ngủ cho khách?

Nhà riêng của cả hai ngoại trừ mỗi tuần hai lần có người giúp việc tới quét dọn thô sơ trong ngoài, trên cơ bản không có người ngoài ra vào, đầu giường cũng có ngăn kéo có thể miễn cưỡng để một thời gian?

Cuối cùng Lâm Duyệt Vi bắt tay giấu quà trong ngăn kéo tủ đầu giường của gian phòng dành cho khách, lúc nàng bỏ vào phát hiện có một điểm hơi đáng ngờ, chính là bên trong ngăn kéo sạch sẽ hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Lâm Duyệt Vi nhìn ngăn kéo trước mặt do dự một chút, nhưng ngẫm lại ngăn kéo này ngày thường đều đóng kín, không hôi mùi gỗ cũ, có thể do được người giúp việc lau mỗi tuần, nên mới có vẻ khá sạch sẽ.

Nàng yên tâm cất quà vào.

Phía trên cửa sổ, mèo trắng Schrodinger nghiêng đầu vuốt lông chính mình dưới ánh dương quang ấm áp, đôi mắt như ngọc bích híp lại, lười biếng mà "Meo~" một tiếng.

Không biết hôm nay ba ba sẽ bỏ đồ ăn vặt gì vào ngăn kéo đây?

Tác giả có lời muốn nói:

trước tiên phỏng vấn đương sự Lâm công

Lâm công: bây giờ chỉ có hối hận, đặc biệt hối hận, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, hy vọng mọi người đừng học tập mình QAQ

LÂM THỊ LANG CỐ

Huyền Tiên

dtv-ebook.com

Kịch Truyền Thanh - Kỳ 5

Quà trung thu nàng Nhất Niệm Nhân Gian dành tặng mọi người, chúc mọi người một trung thu vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình nha~

<https://www.youtube.com/watch?v=03QdI7kK4Ms>

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 001](#)

[Chương 002](#)

[Chương 003](#)

[Chương 004](#)

[Chương 005](#)

[Chương 006](#)

[Chương 007](#)

[Chương 008](#)

[Chương 009](#)

[Chương 010](#)

[Chương 011](#)

[Chương 012](#)

[Chương 013: “Em nguyện ý”](#)

[Chương 014: Ở lại](#)

[Chương 015: Đôi tai tuyết trắng dần đỏ lên](#)

[Chương 016: Trước mắt chỉ có thể tránh đi đôi môi đỏ hồng ấy](#)

[Chương 017: Tay nắm lấy dưới ga giường, căn môi dưới phát ra hơi thở rất nhỏ](#)

[Chương 018](#)

[Chương 019](#)

[Chương 020: Phiên Cổ tiểu thư, làm đối tượng thăm mến của tôi](#)

[Chương 021: Cổ tổng, cô ship hay không ship CP](#)

[Chương 022: Lâm-Cổ là thật](#)

[Chương 023: Fan hâm mộ của Cổ Nghiên Thu còn nhiều hơn cả minh tinh](#)

[Chương 024: Một tay ôm Cổ Nghiên Thu vào lòng](#)

[Chương 025: Cổ Nghiên Thu: Mấy người là đồ đầu heo!](#)

[Chương 026: Cổ Nghiên Thu tháo Phạt châu xuống](#)

[Chương 027: Kim chủ thần bí Cổ Nghiên Thu](#)

[Chương 028: Giải phong tình](#)

[Chương 029](#)

[Chương 030: Chạm rãi trượt đến đôi môi xinh đẹp như châu sa](#)

[Chương 031: Không thể quang minh chính đại theo đuổi nàng, chỉ có thể lén lút.](#)

[Chương 032](#)

[Chương 033: Mém tí Cổ Nghiên Thu đã bóp nát chuối Phật châu trong tay](#)

[Chương 034: Chị không có bạn trai](#)

[Chương 035: Miệng đắng lưỡi khô](#)

[Chương 036](#)

[Chương 037: “Không cần”](#)

[Chương 038: Sắc dục huân tâm](#)

[Chương 039: Toàn thế giới đều biết chúng ta cùng giường chung gối](#)

[Chương 040: Có chút quyến rũ](#)

[Chương 041: Có chút thích chị](#)

[Chương 042: “Có muốn không?” – “. . . Muốn.”](#)

[Chương 043: Môi chị ấy thật mềm](#)

[Chương 044: Truy vợ như nước sôi lửa bỏng](#)

[Chương 045: Mưu sát bà xã](#)

[Chương 046: “Ah”](#)

[Chương 047: Hãy ôm chị](#)

[Chương 048: Mỹ nhân kế](#)

[Chương 049: Cường hôn](#)

[Chương 050: Túng dục quá độ](#)

[Chương 75](#)

[Chương 87](#)

[Chương 100: Thắng không đáng kiêu ngạo, thua mới là một môn học vấn](#)

[Chương 101: Cố tổng vậy mà lại là thụ](#)

[Chương 102: Chỉ cần ta ở bên nhau](#)

[Chương 103: Bọn mình đã kết hôn](#)

[Chương 104: Chạm vào em](#)

[Chương 105: Có chút, muốn cho em khoái hoạt](#)
[Chương 106: Rất kịch liệt](#)
[Chương 107: Hôn trộm](#)
[Chương 108: Dìu dắt](#)
[Chương 109: Vì mình, vì Cố Nghiên Thu](#)
[Chương 110: Vì em là bảo bối của chị](#)
[Chương 111: Nhiệm · Nữu Hồ Lộc · Thanh Thanh](#)
[Chương 112: Được một tấc, tiến một thước](#)
[Chương 113: Ca này khó](#)
[Chương 114 \[H\] – Mộng tưởng Cố công trở thành sự thật](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119: “Cậu cảm thấy em ấy thật sự yêu mình sao?”](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122: Hãy chỉ tôi cách làm sao để yêu một người](#)
[Chương 123: Cam tâm làm thụ](#)
[Chương 124: Kiểu 'xe' mới](#)
[Chương 125: Cẩn vành tai Lâm Duyệt Vi](#)
[Chương 126: *H Trừu Tượng*](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131 *H*](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)

[Chương 137 \[1\]](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 1](#)

[Chương 131 *H*](#)

[Chương 132](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 2](#)

[Chương 133](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 3](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137 \[1\]](#)

[Chương 137 \[2\] *H*](#)

[Chương 137 \[3\]](#)

[Chương 138](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 4](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Kịch Truyền Thanh - Kỳ 5](#)